BIBLIJA,

TAI ESTI

VISAS ŠVENTAS RAŠTAS

SENO IR NAUJO TESTAMENTO,

Į LIETUVIŠKĄJĄ KALBĄ PERSTATYTAS,

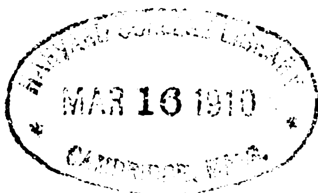
IŠ NAUJO PERVEIZDĖTAS

IR DEVINTĄ KARTĄ ATSPAUSTAS.

BERLYNE.

Atspausdinta nuo Britiškosės bei svetimųjų žemių biblijų draugystės

1908.

Raštais atspausta prie Otto v. Mauderodės, Tilžėje.

Suorašas visų knygų seno testamento.

Prarakai.

Pirma knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Svieto sutvėrimas.

Pradžioje *sutvėrė †Dievas dangų ir žemę. * Ebr. 1 10. † Ps. 8, 4 ir 89, 12 ir 102, 26 ir 136, 5 ir 146, 6. Jėz. 44, 24. Jėr. 10, 12 ir 51, 15. Sak. 12, 1. Darb. 14, 15 ir 17, 24. Kol. 1, 16. 17. Ebr. 11, 3. Apr. 4, 11 ir 10, 6.

2. O žemė buvo pusta ir tuščia, ir
buvo tamsu ant gilybės; o dvasė *Dievo
išsisplėtė ant vandenų. * Ps. 33, 6.
3. Ir * Dievas tarė: tesiranda šviesa;
ir radosi šviesa. Ps. 33, 9.
4. Ir Dievas regėjo, kad šviesa gera
buvo; tai atskyrė Dievas šviesą nuo
tamsybės,
5. Ir praminė šviesą diena, *o tamsybę
naktimi. Tai stojos iš vakaro ir
iš rytmečio pirma diena. * Ps. 74, 16 ir 104, 20.
6. Ir Dievas tarė: tesiranda *tvirtybė
tarp vandenų, ir ta t'esie perskyrimu
tarp vandenų. * Job. 37, 18. Ps. 136, 5. Jėr. 10, 12.
7. Tai padarė Dievas tvirtybę ir *atskyrė
vandenis po tvirtybės nuo vandenų
viršuje † tvirtybės; ir stojosi
taipo. * Pam. S. 8, 28. † Ps. 148, 4.
8. Ir Dievas praminė tvirtybę dangumi;
tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio
antra diena.
9. Ir Dievas tarė: te *susirenk vanduo
po dangumi ing ypačias vietas,
jeib regimas butų sausumas. Ir stojosi
taipo. * Job. 26, 10 ir 38, 8. Ps. 33, 7 ir 104, 9 ir 136, 6.
10. Ir Dievas praminė sausumą žeme;
ir susirinkimą vandenų praminė marėmis.
Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.
11. Ir Dievas tarė: žemė te *išželdin
žoles bei želmenis, sėklos turinčius, ir
vaisingus medžius, kožną † savo vaisių
nešantį ir savo sėklą turintį savije ant
žemės; ir stojosi taipo. * Ebr. 6, 7. † Luk. 6, 44.
12. Ir žemė išželdino žolę bei želmenis,
sėklos turinčius, kožną pagal
savo veislę; ir medžius vaisių nešančius
ir savo sėklą savije turinčius,
kožną pagal savo veislę. Ir Dievas
regėjo, kad tai ger buvo.
13. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio
trečia diena.
14. Ir Dievas tarė: tesiranda žvakės
*ant tvirtybės dangaus, kurios perskiria
dieną bei naktį ir duoda ženklus,
čėsus, † dienas bei metus.
* 5 Maiž. 4, 19. Ps. 74, 16 ir 136, 7. † Ps. 74, 17 ir 104, 19.
15. Ir t'esie žvakės ant tvirtybės
dangaus, jeib žibėtų ant žemės; ir
stojosi taipo.
16. Ir Dievas padarė *dvi didi žvaki;
didę † žvakę, valdančią dieną, ir mažą
žvakę, valdančią naktį, priegtam ** ir
žvaigzdes.
* Ps. 136, 7. 8. 9 ir 148, 3. 5. Ps. 8, 4. ** Jon. 38, 7.
17. Ir Dievas pastatė jas ant tvirtybės
dangaus, kad šviestų ant žemės,
18. Ir dieną * bei naktį valdytų ir perskirtų
šviesybę bei tamsybę. Ir Dievas
regėjo, kad tai ger buvo. * Jėr. 31, 35.
19. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio
ketvirta diena.
20. Ir Dievas tarė: te išduod vanduo
krebždančius ir vebzdančius sutvėrimus
ir paukščius ant žemės, po
tvirtybės dangaus lakiojančius.
21. Ir Dievas sutvėrė dides bangžuves
ir visokius gyvuolius, krebždančius ir
vebzdančius ir iš vandens išduotus,
kožną pagal savo veislę, ir visokius
plunksnuotus paukščius, kožną pagal
savo veislę. Ir Dievas regėjo, kad tai
ger buvo. * 1 Maiž. 6, 20 ir 7, 14 ir 8, 19.
22. Ir Dievas žegnojo juos ir tarė:
vaisįkitės *ir daugsįkitės ir priviskite
jurių vandenise, ir paukščiai tesidaugsin
ant žemės. * 1 Maiž. 8, 17.
23. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio
penkta diena.
24. Ir Dievas tarė: žemė te išduod
gyvus sutvėrimus, kožną pagal savo
veislę, galvijus, kirmėles ir žvėris ant
žemės, kožną pagal savo veislę. Ir
stojos taipo.
25. Ir Dievas sutvėrė žvėris ant žemės,
kožną pagal savo veislę. ir galvijus
pagal savo veislę, ir visokias kirmėles
ant žemės pagal savo veislę.
Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

26. Ir Dievas tarė: padarykim *žmones, abrozą, mumus lygų, kurie ponavotų †ant žuvių mariose ir ant paukščių po dangumi ir ant galvijų ir ant visos žemės ir ant visų kirmėlių, ant žemės slenkančių. * per. 5, 1 ir 9, 6. Ps. 100, 3. Mok. S. 7, 29. Darb. 17, 26. 28. 29, 1. Kor. 11, 7. Epėz. 4, 24. Kol. 3, 10. Jok. 3, 9. † per. 9, 2. Ps. 8, 7.

27. Ir Ponas *Dievas sutvėrė žmogų į savo veidą, į Dievo veidą †sutvėrė jį, ir sutvėrė juodu vyrą bei moteriškę. * 1 Kor. 11, 7. † per. 5, 2. Mal. 2, 15. Mark. 10, 6.

28. Ir Dievas žegnojo juodu ir tarė jiemdviem: vaisįkitos ir daugsįkitos ir įsiveiskita apščiai ant žemės ir paverskita ją po savim, ir ponavokita ant žuvių mariose ir ant paukščių po dangumi ir ant viso, kas gyva yra ir kruta ant žemės. * per. 9, 1. 7, 3 Maiž. 26, 9. Ps. 127, 3 ir 128, 3. 4.

29. Ir Dievas tarė: štai, aš jumdviem daviau visokią žolę, savo sėklą turinčią ant visos žemės, ir visokius vaisingus medžius, ir medžius savo sėklą turinčius, jumdviem *ant valgio. * per. 9. 3. Job. 36, 31. Darb. 14, 17.

30. Ir visiems *gyvuoliams ant žemės ir †visiems paukščiams po dangumi ir visoms kirmėlėms, gyv' esančioms ant žemės, kad visokią žolę valgytų. Ir stojos taipo. * Ps. 145, 15, 16 ir 147. 9. † Job. 38, 41.

31. Ir Dievas *apžvalgė vis tai, ką buvo padaręs, ir štai, buvo labai ger. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio šešta diena. * Ps. 104, 24. 1 Tim. 4, 4.

Perskyrimas 2.

Apie šventą dieną (sabatą). žmogaus indyviną sutvėrimą, rojų, Dievo prisakymą ir venčiavonystės įstatymą.

Šitaipo gatavas pastojo dangus ir žemė, su *visu jų pulku. * Ps. 33, 6.

2. Ir taipo pabaigė Dievas sekmą *dieną savo darbus, kurius padarė. Ir liovėsi sekmą dieną nuo visų savo darbų, kurius padarė. * 2 Maiž. 31, 17. 5 Maiž. 5, 14.

3. Ir žegnojo *sekmą dieną ir šventino ją, todėl, jog toje buvo ilsėjęs nuo visų savo darbų, kurius Dievas sutvėrė ir darė. * Neėm. 9, 14. Jez. 58, 13.

4. Tokiu *budu stojos dangus ir žemė, kaip juodu sutvertu yra, tuočės, kaip Ponas Dievas žemę ir dangų padarė; * per. 1, 1. Ps. 90, 2. 3.

5. Ir visokie medžiai ant lauko, kurie pirm to niekados ne buvo ant žemės, ir visokios žolės ant lauko, niekados pirm to ne augusios ant žemės. Nėsa Ponas Dievas dar lytaus ne buvo davęs ant žemės, ir ne buvo nei vieno žmogaus, laukus įgyvenančiojo.

6. Bet migla pasikėlė iš žemės ir padrėkino visą žemę.

7. Ir Pons Dievs padarė žmogų iš *žėmės grumto ir įkvėpė †jam gyvą dvasią į jo nosį. Ir šitaipo žmogus gyvą dušią įgijo. * per. 3, 19, 23. Ps. 103, 14. Mok. S. 12, 7. † Job. 33, 4.

8. Ir Pons Dievs sodino sodą Edenij', ties užtekėjimu saulės, ir įleido žmogų į tą, kurį jis buvo padaręs.

9. Ir Pons Dievs davė augti iš žemės visokius *medžius, gražius pažiurėt ir skaniai iš jų valgyt, ir medį †gyvasčio viduje sodo; priegtam ir medį **išpažinimo gero ir pikto. * Ezek. 31, 8. † per. 3. 22. Pam. S. 3, 18 ir 30. Apr. 2, 7 ir 22, 2. 14. ** per. 2, 17.

10. Ir srovė ištekėjo iš Eden, padrėkinti sodą, ir persiskyrė čiajau į keturias dides upes.

11. Pirma vadinama Pison, tekanti *aplink visą žemę Evilą, ir čionai randamas yra auksas. * per. 25, 18.

12. Ir auksas tos žemės labai kaštaunas yra, ir *čionai randamas Bedelion, bei žemčiugas Onik. * 4 Maiž. 11, 7.

13. Antra upė vadinama Gyon, tekanti aplink visą Murinų žemę.

14. Trečia upė vadinama Ydekel, *tekanti pro Asyrijų žemę. Ketvirta upė yra Prat. * Dan. 10, 4.

15. Ir Pons Dievs ėmęs žmogų, įdėjo jį į sodą Eden, kad tą įgyventų ir pridabotų.

16. Ir Pons Dievs prisakė žmogui ir tarė: tu gali valgyt nuo visokių medžių sode,

17. Bet nuo medžio išpažinimo gero ir pikto tau ne reik valgyt; nės kurią dien tu nuo to valgysi, smerčiu numirsi.

18. Ir Pons Dievs tarė: ne ger yra žmogui vienam buti, aš jam padarysu pagalbenìnkę, kuri prie jo prisiglaustų.

19. Nės *kaip Pons Dievs buvo padaręs iš žemės visokius gyvuolius ant lauko ir visokius paukščius po dangumi, atvedė †juos prie žmogaus, kad regėtų, kaip jisai tus pramintų; nės kaip žmogus visokius gyvuolius pramintų, taipo jie turėtų vadinami buti. * per. 1, 20. 24. † Ps. 8, 7.

20. Ir žmogus praminė kožną galviją ir kožną paukštį po dangumi ir

žvėrį ant lauko savo vardu: bet žmogui ne buvo randama pagalbeninkė, kuri prie jo prisiglaustų.

21. Tai užleido Pons Dievs didį *miegą ant žmogaus, ir jis užmigo. Ir ėmęs vieną šonkaulį iš jo, atpildė tą vietą kunu. *per. 15. 12. 1 Zom. 26, 12.

22. Ir Pons Dievs padarė moteriškę iš to šonkaulio, kurį iš žmogaus buvo ėmęs, ir *atvedė tą jam. *Pam. S. 18, 22. Ebr. 13, 4.

23. Tai tarė žmogus: juk tai esti kaulas *nuo mano kaulų ir kunas nuo mano kuno; todėl ji vyrienė bus vadinama, kadangi †iš vyro išimta yra. *per. 29, 14 Vald. 9, 2. 2 Zom. 5, 1 ir 19, 13. Epėz. 5, 30. † 1 Kor. 11, 8.

24. Dėl to vyras savo tėvą ir savo motiną palikęs prie savo moters glausis, ir bus juodu vienas kunas. *per. 31, 15. Ps. 45, 11. Mark. 10, 7. 1 Kor. 6, 16. Epėz, 5, 31.

25. Ir *abudu buvo nuogu, ir žmogus ir jo pati, ir †nesigėdėjo. *per. 3, 7. 10. 11. † 2 Maiž. 32, 25. Jez. 47, 3.

Perskyrimas 3.

Adomas bei Jėva susigriešija, koravojamu ir žadėjimu Išgelbėtojo Kristaus palinksminamu.

O žaltys *buvo †kytresnis už visas žvėris ant lauko, kurias Ponas Dievas buvo sutvėręs, ir tarė moteriškei: argi Dievas butų sakęs: idant judu ne valgykita nuo visokių medžių sode? * Apr. 12, 9 ir 20, 2. † Mat. 10, 16. 2 Kor. 11, 3

2. Tai tarė moteriškė žalčiui: mudu valgova nuo vaisiaus medžių sode;

3. Bet apie vaisius medžio viduje sodo Dievas sakė: idant ne valgykita nuo to, neigi pakrutinkita jo, kad ne numirtumbita.

4. Tai *tarė žaltys moteriškei: judu nieku budu smerčiu ne numirsita, *per. 3, 13. 2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.

5. Bet Dievas žino, jog, kurią dieną judu nuo to valgysita, bus jusų dviejų *akys atvertos ir busita lygiu Dievui, žinodamu, kas ger arba pikt yra. *per. 3, 7. Darb. 26, 18.

6. Ir moteriškė įžvelgė, jog ger buvo nuo medžio valgyt ir gražu žiurėt, jog gražus medis buvo, kadangi išmintingais daro, ir ėmė jo vaisiaus ir *valgė, ir davė nuo to taipojau ir savo vyrui, ir †jis valgė. * 1 Tim. 2, 14. † per. 3. 12, 17.

7. Tai jų *abiejų akys tapė atvertos, ir †suprato, nuogudu esančiu, ir supynė pygų lapus ir darė sau iš tų šiurštus. *per. 3, 5. per 2, 25.

8. Ir juodu girdėjo balsą *Pono Dievo, sode vaikščiojančio, dienai vėsesnei pastojus. Ir Adomas pasislėpė su savo pačia nuog †veido Pono Dievo, po medžiais, sode. *Job. 38, 1. † Job. 31, 33. Jėr. 23, 24. Amos 9, 3.

9. Ir Ponas Dievas pavadinęs Adomą tarė jam: kur esi?

10. Ir jis atsiliepė: Aš išgirdęs tavo balsą sode bijojaus, *nės esmi nuogas, todėl pasislėpiau. *per. 2, 25. 2 Maiž. 3, 6. 1 Jon. 3, 20.

11. Ir jis tarė: kas tau sakė, tavę nuogą esantį? Ar ne valgei nuo to medžio, apie kurį tau prisakiau: idant tu ne valgyk nuo to?

12. Tai tarė Adomas: moteriškė, *kurią tu man priskyrei, davė man valgyt nuo to medžio, ir aš valgiau. *per. 2, 18. Job. 31, 33. Pam. S. 28, 13.

13. Tai tarė Ponas Dievas moteriškei: kam tu tai darei? Moteriške atsakė: žaltys *manę taipo prigavo, jog aš valgiau. *per. 3, 4. 2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.

14. Tai tarė Ponas Dievas *žalčiui: kadangi tu tai darei, tai buk prakeiktas tarp visų galvijų ir tarp visų žvėrių ant lauko. Ant savo pilvo tu slinksi ir †žemę krimsi per visą savo amžią. * 2 Maiž. 21, 29. 32. † Jėz. 65, 25. Mik. 7, 17.

15. Ir aš neprietelystę darysu tarp tavęs ir tarp moteriškės, ir *tarp tavo vaisiaus, bei jos †vaisiaus. Tas **tau galvą sumįs, ir tu jo kulnis įgelsi. *Jon. 8, 44. 1 Jon. 3, 8. Mik. 5, 3. Luk. 1, 31. 34. 35. Gal. 4, 4. ** Rym. 16, 20. Kol. 2, 15. Ebr. 2, 14.

16. Ir moteriškei tarė jisai: aš tau daug peršulų padarysu, kuomet tu nėščia busi, tu *su peršulais pagimdysi savo kudikius, ir †tavo valė bus paduota tavam vyrui, ir **jisai bus tavo ponas. *Jon. 16, 21. † per. 4, 7. ** 1 Kor. 11, 3 ir 14, 34. Epėz. 5, 22. 23. 24. Tit. 2, 5 1 Petr. 3, 1. 5. 6.

17. O Adomui jisai sakė: kadangi tu klausei balso savo moters ir valgei nuo to medžio, apie kurį aš tau prisakiau, tardams: idant tu ne valgyk iš to; prakeikta testov žemė dėl tavęs; vargingai iš tos pasipenėsi, koliai gyvs busi.

18. Erškėčiai *ir usnys tau dygs ir augs ant tos, ir žolę †laukinę valgysi. *Job. 31, 40. † Ps. 104, 14.

19. Prakaite savo *veido valgysi savo duoną, ik į žemę vėl pavirsi, iš †kurios tu esi imtas. Nėsa tu esi žemė ir **į žemę vėl pavirsi. *Pam. S. 1, 13. 2 Tess. 3, 10. † per. 2, 7. ** Job. 34, 15. Ps. 104. 29. Ebr. 9, 27.

20. Ir Adomas praminė savo pačią Jėva, todėl, kadangi ji yra motyna visų gyvųjų.
21. Ir Pons Dievs padarė Adomui ir jo pačiai sermėgas iš kailių ir juodu tais apvilko.
22. Ir Pons Dievs tarė: štai, *Adomas norėjo pastoti kaip vienas iš musų ir žinoti, kas ger ir pikt butų. Bet kad ne ištiestų savo ranką ir ne laužtų ir nuo medžio gyvasčio ir iš to valgydams amžinai gyvas butų, *per.3,5.
23. Tai išleido jį Pons Dievs iš sodo Eden, kad *žemę įgyventų, iš kurios imtas yra. *per.4,2 ir 9,20.
24. Ir išvarė Adomą ir pastatė pas sodą *Eden Kerubyną, †nuogu ir kertančiu kardu, kad apsaugotų kelią medžiopi gyvasčio. *per.2,8.†Ps.104.4.Ebr.1,7.

Perskyrimas 4.

Koynas brolį užmuša. Jo vaikai ir vaikų vaikai.

Ir Adomas išpažino savo pačią Jėvą, ir ji nėščia pastojo ir pagimdė Koyną, ir tarė: aš turu vyrą, Poną Dievą.
2. O potam ji vėl pagimdė Abėlą, jo brolį. Ir Abėlas pastojo avininku, o Koynas *laukininku. *per.3,23 ir 9,20.
3. Bet nusidavė po kelių dienų, kad Koynas Ponui Dievui apierą nešė nuo *vaisių lauko. *4 Maž.18,12.
4. Ir Abėlas taipojau apierą nešė nuo pirmdėlių *savo avių kaimenės ir nuo jų riebumo. Ir Pons Dievs maloningai įžvelgė Abėlą ir jo apierą. *Ebr.11,4.
5. Bet Koyną ir jo apierą jisai ne maloningai įžvelgė. Tai perpyko Koynas, ir jo veidas susiraukė.
6. Ir Pons Dievs tarė Koynui: kodėl tu perpykai? ir kodėl susiraukė tavo veidas?
7. Ar ne taipo? gers bebudams tu kožnam patinki, bet ne gers bebudams, grieks už durų gul. Ale ne duok jam valę, bet ponavok ant jo.
8. Tai susikalbėjo Koynas su savo broliu Abėlu. Ir nusidavė, kaip juodu ant lauko buvo, pasikėlęs Koynas prieš savo brolį Abėlą, užmušė *jį. *Mat.23,35. 1 Jon.3,12. Jud.11.
9. Tai tarė Pons Dievs Koynui: kur *yra tavo brolis Abėlas? Jis atsakė: ne †žinau, argu aš sargas busu savo brolio? *Ps.9,13. †Jon.8,44.
10. Bet jisai atsakė: ką tu padarei? Balsas *kraujo tavo brolio šaukia manęspi nuo žemės. *Ebr.12,24. Apr.6,10.
11. O dabar prakeiktas tu busi ant žemės, kuri atsižiojo ir tavo brolio kraują iš tavo rankų priėmė.
12. Kad tu dirvą įgyvęsi, tai ji savo vaisių tau toliaus ne duos; nerimstąs ir bėgąs tu busi ant žemės.
13. Bet Koynas atsakė Ponui Dievui: mano griekas yra didesnis, ne kaip kad man galėtų atleistas buti.
14. Štai, tu šiandien manę išvarai iš žemės ir turu pasislėptis nuo tavo veido ir nerimstąs bei bėgąs buti ant žemės. Taip man nusiduos, kad randąsis manę, užmuš manę.
15. Bet Pons Dievs tarė jamui: ne, bet kurs Koyną užmuš, tam septyneropai bus pajėškoma. Ir Pons Dievs padarė ženklą ant Koyno, idant nei vienas, jį randąs, jį ne užmuštų.
16. Šitaipo atstojo Koynas nuo veido Pono Dievo ir gyveno žemėje Nod anapus Eden, ties užtekėjimu saulės.
17. Ir Koynas išpažino savo pačią, ta pastojo nėščia ir pagimdė Anoką. Ir jisai pabudavojęs miestą, praminė tą pagal sava sunaus vardą Anoką.
18. O Anokas pagimdė Jradą. Jradas pagimdė Maujaėlą. Maujaėlas pagimdė Metuzaėlą. Metuzaėlas pagimdė Lamėką.
19. Bet Lamėkas vedė dvi moteri: vieną vardu Ada, o antrą Zila.
20. Ir Ada pagimdė Jabalą; iš to radosi, kurie šėtrose gyvendavo ir galvijus augindavo.
21. Ir jo brolis buvo Jubals pramintas, iš *to radosi smuikininkai ir vamzdininkai.
22. O Zila taipojau vaikų augino, butent: Tubalkoyną, mistrą visokio vario ir geležies; o sesuo Tubalkoyno buvo Naėma.
23. O Lamėkas tarė dviem savo moterim, Adai bei Zilai: judvi moteri Lamėko, girdėkita mano kalbą ir dabokita, ką aš sakau: aš vyrą užmušiau sau ant žaizdų, ir jaunikaitį sau ant ronų;
24. Koynui * septynis kartus bus pajieškota, o Lamėkui septynis dešimtis ir septynis kartus. *per.4,15.
25. Adomas iš naujo išpažino savo

pačią, ir ji pagimdė sunų, tą *ji vadino Sėt. Nės Dievs man (tarė ji) kitą sėklą davė, vietoje Abėlo, Koyno užmušto.

26. O Sėtui taipojau gimė sunus *Enosu vardu. Tuočės pradėjo apsakyti †vardą Pono Dievo.

* per. 5, 6. † Ps. 116, 17. Zep. 3, 9.

Perskyrimas 5.

Giminė senųjų tėvų, nuo Adomo pradėjus iki Noakui.

Šitos yra knygos *apie žmogaus giminę: Dievas žmogų leisdams sutvėrė jį į veidą Pono Dievo.

* Epėz. 4, 24. Kol. 3, 10.

2. Ir *sutvėrė juodu vyrą bei moteriškę, ir peržegnojo juodu ir praminė juodu žmogumi, tuočės, kaip juodu sutvertu buvo. * per. 1, 27.

3. O Adomas buvo šimto ir tris dešimts metų sens, ir jam gimė sunus į jo veidą ir praminė *jį Sėtu. * per. 4, 25.

4. Ir pateko *po to aštuonis šimtus metų, ir jam †gimė sunus ir dukterės, * 1 Nus. Kar. 1, 1. i. t. † per. 1, 28.

5. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir tris dešimts metų, ir *numirė. * per. 3, 19.

6. Sėts buvo šimto ir penkių metų, ir jam gimė *Enosas. * per. 4, 26.

7. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir septynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės,

8. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir dvylika metų, ir numirė.

9. Enosas buvo devynis dešimts metų, ir jam gimė Kėnanas.

10. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir penkiolika metų; ir jam gimė sunus ir dukterės,

11. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir penkių metų, ir numirė.

12. Kėnanas buvo septynis dešimtis metų, ir jam gimė Maalaleėlas.

13. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir keturis dešimts metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

14. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir dešimtis metų, ir numirė.

15. Maalaleėlas buvo šešis dešimtis ir penkių metų ir jam gimė Jarėdas.

16. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir tris dešimtis metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

17. Kad visas jo amžis buvo aštuonių šimtų ir devynis dešimtis bei penkių metų, ir numirė.

18. Jarėdas buvo šimto šešis dešimtis ir dviejų metų, ir jam gimė *Enokas. * Jud. 14, 15.

19. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

20. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų šešis dešimtis ir dviejų metų, ir numirė.

21. Enokas buvo šešių dešimtis ir penkių metų ir jam gimė Metuzalas.

22. Ir Metuzalui užgimus ne *paliovė Dievui iš tikros širdies šlužyt tris šimtus metų, ir jam gimė sunus ir dukterės, * per. 6, 9 ir 17, 1 ir 24, 40.

23. Kad visas jo amžias buvo trijų šimtų šešis dešimtis ir penkių metų.

24. O kadangi *jis viernai Dievui šlužijo, Dievs jį atėmė ir daugiaus ne buvo regėtas. * 2 Kar. 2, 11. Ebr. 11, 5.

25. Metuzalas buvo šimto aštuonis dešimtis ir septynių metų, ir jam gimė Lamėkas.

26. Ir sulaukė po to septynis šimtus aštuonis dešimtis ir du metu, ir jam gimė sunus ir dukterės,

27. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų šešis dešimtis ir devynių metų, ir numirė.

28. Lamėkas buvo šimto aštuonis dešimtis ir dviejų metų, ir jam gimė sunus.

29. Ir praminė jį *Noaku ir tarė: tasai mus palinksmįs musų procėje ir darbe ant žemės, kurią †Pons Dievs prakeikė. * Luk, 3, 36. Ebr. 11, 7. † per. 3. 17 ir 4, 11.

30. Po to dar sulaukė penkis šimtus, devynis dešimtis ir penkis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės,

31. Kad visas jo amžias buvo septynių šimtų septynis dešimtis ir septynių metų, ir numirė.

32. Noakas buvo penkių šimtų metų ir jam gimė *Sėmas, Amas bei †Japėtas. * per. 6, 10. † per. 10, 21.

Perskyrimas 6.

Apsakymas tvano dėl griekų užeisenčio. Skrynės budavonė.

O žmoniems *prasiplatinus ant žemės, ir jiems dukterų užgimus; * per. 1, 28.

2. Tai Dievo vaikai veizdėjo ant dukterų žmonių, kaip jos gražios buvo ir *vedė sau į moteres, kurias norėjo. * 5 Maiž. 7, 3. 4.

3. Tai sakė Ponas Dievas: žmonės jau *daugiaus ne nor mano dvasės pamokslą priimti, nėsa jie kunas yra. Aš jiems dar pakentėsu šimtą ir dvidešimt metų. *Gal.5,16.17.
4. Ir buvo tuočės smarkininkai ant žemės. Nėsa kaip Dievo vaikai žmonių dukteres apžaidė ir vaikų iš jų sulaukė, macnus ant svieto ir garbės pilni žmonės iš tų rados.
5. O Ponui Dievui išvydus, žmonių piktenybę bais didę esančią ant žemės, ir *visas dumas bei mislis jų širdies tikt piktas esančias visados, *per 8,21. 5 Maiž 29,19. Pam.S.6,18. Mat.15,19.
6. Tai jis *gailėjos, jog žmones buvo sutvėręs ant žemės ir rupinos dėl to savo sirdije, *1 Zom.15,11.† Epėz.4,30.
7. Ir tarė: aš žmones, kurius sutvėriau, išgaišįsu nuo žemės, pradėjęs nuo žmonių iki galvijų ir iki kirmėlių ir iki paukščių po dangumi, nės aš gailiuos, juos sutvėręs.
8. Bet Noakas rado *malonę po akių Pono Dievo. *per.19,19.2 Maiž.33,12.13,16.17.
9. Tai esti giminė Noako: Noakas buvo nuobažnas *vyras be nuotarties, ir †iš visos širdies Dievui šlužijo savo čėsu. *per.7,1. Ezėk.14,14.20. Rym.1,17. Ebr.11,7. 2 Petr.2,5. †per.5,22.
10. Ir jam gimė trys sunus: *Sėmas, Amas, Japėtas. *per.5,32.
11. Bet žemė buvo pagadinta po akių Dievo ir *pilna piktenybių. *Ezėk.8,17.
12. Tai žiurėjo *Dievas ant žemės, o štai, ji buvo pagadinta. Nėsa visi žmonės ant griekų labai buvo pasileidę ant žemės. *per.18,21. Ps.14,2 ir 33,13.14 ir 53,3.4.
13. Tai tarė Dievas Noakui: visų žmonių prapuolimas jau yra po mano akių. Nėsa žemė pilna yra piktenybių iš jų; o štai, aš juos išgaišįsu podraug ir žemę.
14. Pasibudavok skrynę iš eglių ir daryk toje kamaras ir išpikiuok tą pikiu iš vidaus ir iš viršaus.
15. Ir šitaipo ją daryk: trijų šimtų mastų testov jos ilgumas, penkis dešimts mastų platumas ir tris dešimts mastų aukštumas.
16. Langą toje darysi viršuje, vieno masto ilgą. O angą į patį jos šalies vidų statysi. Ir reik turėti tris lubas, vieną žemai, antrą viduryje, o trečią aukštai.
17. Nėsa štai, aš *tvaną griekų dėl su vandenimi užleisu ant žemės, išgašinti visą kuną, kuriame gyvas kvapas esti po dangumi. Vis kas ant žemės yra, turės nuskęsti. *per.6,13 ir 7,4,21.22.23. 2 Petr.2,5.
18. Bet su tavimi aš derėjimą darysu. Ir *tu įeisi į tą skrynę su savo sunumis ir su savo pačia ir su savo sunų pačiomis. *per.7,1.7.13. 1 Petr.3,20. 2 Petr.2,5.
19. Ir tu į tą skrynę turi įleisti visokius gyvuolius visokio kuno po *porą, patinėlį ir jo patelę, kad gyvi išliktų pas tavę. *per.7,8.9.15.16.
20. Iš paukščių pagal jų veislę, iš galvijų pagal jų veislę ir iš visokių kirmėlių ant žemės pagal jų veislę. Iš *tų visų po porą įeis pas tavę, kad gyvi išliktų. *per.7,9.15.
21. Ir imk pas savę visokį valgį, ir tą pakavok pas savę, kad tau ir jiems penukšlui tektų.
22. Ir *Noakas darė †tai vis, ką Dievas jam prisakė. *Ebr.11,7. 2 Maiž.40,16. †per.7,5.9.16.

Perskyrimas 7.

Tvanas, griekų dėl užleistas, randasi.

Ir Ponas Dievas tarė Noakui: Eik į *skrynę, tu ir visa tavo giminė, nės †aš tavę teisu išradau po savo akių šiuo čėsu. *per.7,7.13. Luk.17,26. Ebr.11,7. †per.6,9. Ps.33,18.19. Pam.S.10,9. 2 Petr.2,9.
2. Iš visokių čystų *gyvuolių imk pas savę po septynėtą, patinėlį ir jo patelę. O iš †nečystų gyvuolių po porą, patinėli ir jo patelę. *per.7,8. 3 Maiž.11. † 3 Maiž.10,10. Ezėk.44,23.
3. Taipojau ir iš paukščių po dangumi po septynėtą, patinėlį ir jo patelę, jeib jų veislė gyva išliktų ant žemės.
4. Nėsa, dar po septynių dienų aš duosu lyti ant žemės, keturis *dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių, ir išgaišįsu ant žemės vis, kas gyva yra, ką tikt esmi daręs. *per.7,12.17.
5. Ir Noakas *atliko tai vis, ką Ponas Dievas jam buvo liepęs. *per.6,22.
6. O jisai buvo šešių šimtų metų, kaip tvanas, griekų dėl užleistas, radosi ant žemės.
7. Ir *jis įėjo į skrynę su savo sunumis, su savo pačia ir su sunų pačiomis pirm vandens griektvanio. *per.7,1.
8. Iš čystų gyvuolių ir iš nečystų ir iš paukščių ir iš visokių kirmėlių ant žemės
9. Ėjo pas jį po porą į skrynę, pa-

tinė is ir jo patelė, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.
10. O kaip praėjo tos septynios dienos, radosi vanduo griektvanio ant žemės.
11. Šeštame šimtame mete amžio Noako, septynioliktoje dienoje antro mėnesio: tai yra ta diena, kurioj *pratruko visi šuliniai didžios gilybės ir atsivėrė †langai dangaus, *per. 8, 2. † per. 1, 7 ir 8, 2.
12. Ir *pagavo lyti ant žemės per keturis dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių. *per. 7, 4. 17.
13. Tą pačią dieną Noakas *įėjo į skrynę su Sėmu, Amu bei Japėtu, savo sunumis ir su savo pačia, bei su savo sunų trimis pačiomis. *per. 7. 1. 7. per. 6, 18. Ebr. 11, 7. 1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5.
14. Priegtam *visokie gyvuoliai pagal savo veislę, visokie galvijai pagal savo veislę, visokios kirmėlės, lendančios ant žemės, pagal savo veislę, ir visokie paukščiai pagal savo veislę. Vis, kas lėkti galėjo ir vis, kas sparnų turėjo. *per. 7, 2. 3. 8. 9.
15. Tai vis įėjo *į skrynę pas Noaką, po porą, iš visokio kuno, gyvą dvasę turinčio. *per. 6, 20.
16. Ir tai buvo patinėliai bei patelės iš visokio kuno, ir įėjo, kaip *Dievas jamui buvo liepęs. Ir Dievas užrakino skrynę, jam įėjus. *per. 7, 2. 3.
17. Tai *radosi griektvanis keturis dešimtis dienų ant žemės, ir vandenys patvino ir pakėlė skrynę ir nešė tą aukštyn viršuj žemės. *per. 7, 4. 12.
18. Taipo vanduo viršų gavo ir labai patvino ant žemės, kad *skrynė ant vandenų plaukė. *Ps. 104, 26.
19. Ir vanduo viršų gavo, ir taip labai patvino ant žemės, kad *visi aukšti kalnai po visu dangumi apdengti buvo. *Ps. 104, 6. Jer. 3, 23.
20. Penkioliką mastų aukščiaus vanduo buvo patvinęs už kalnus, vandenimi apdengtus.
21. Tai *prapuolė visas kunas, ant žemės krutąs, kaip paukščių, taip ir galvijų ir gyvuolių, ir viso to, kas kruta ant žemės, ir visi žmonės. *per. 7, 4. per. 6, 13. 17. Job. 22, 16. Mat. 24, 39. Luk. 17, 27. 2 Petr. 3, 6.
22. Vis, kas *gyvą dvasią turėjo sausumoje, tai numirė. *per. 7, 2. 7.
23. Taipo prapuolė vis, kas buvo ant žemės, pradėjus nuo žmonių iki galvijų ir iki kirmėlių ir iki paukščių po dangumi, tai vislab buvo išgaišinta ant žemės. Tikt *viens Noakas išliko su tais, kurie su juomi skrynėje buvo. *1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5 ir 3, 6.
24. Ir *vanduo pasiliko ant žemės šimtą ir penkis dešimtis dienų. *per. 8, 3. 4.

Perskyrimas 8.

Tvanas, griekų dėl užleistas, nusenka.

Tai atsiminė *Dievas Noako ir visų gyvuolių ir visų galvijų, su juomi skrynėj esančių ir †davė vėjui pusti ant žemės, ir vanduo nuseko. *per. 19, 29. 2 Maiž. 2, 24. 1 Zom. 1, 19. † 2 Maiž. 14, 21.
2. Ir šuliniai *gilybės buvo užkimšti, podraug ir langai dangaus, ir lytus iš †dangaus buvo apdraustas. *per. 7, 11. † Job. 38, 37.
3. Ir vanduo nuseko nuo žemės ir vis mažyn ėjo, po *šimto ir penkis dešimtis dienų. *per. 7, 24.
4. Septynioliktą dieną sekmo mėnesio nusileido skrynė ant kalno Ararat.
5. Ir nuseko vanduo iš to čėso ir vis mažyn ėjo, iki dešimtam mėnesiui. Pirmoje dienoje dešimto mėnesio kalnų viršus regimi buvo.
6. Po keturių dešimtis dienų Noakas atvėrė *skrynės langą, kurį jis buvo padaręs, *per. 6, 10.
7. Ir išlėkdino varną, tasai vis šen ir ten lakiojo, iki kol vanduo nuseko nuo žemės.
8. Potam išlėkdino ir karvelį, kad ištirtų, bau vanduo jau butų nusekęs ant žemės.
9. O kaip karvelis ne rado, kur jo koja ilsėtis galėtų, sugryžo vėl į skrynę, nėsa vanduo dar laikėsi ant visos žemės. Tai iškišęs savo ranką jį vėl savęspi ėmė į skrynę.
10. Tai laukė dar kitas septynias dienas ir vėl išlėkdino karvelį iš skrynės.
11. Tas pargrįžęs pas jį paludienių čėse, štai, alyvų lapą nuskynęs savo snape nešiojo. Iš to numanė Noakas, vandenį jau nusekusį ant žemės.
12. Bet jisai dar kitas septynias dienas palukėjęs vėl išlėkdino karvelį, tasai jau nesugrįžo pas jį.
13. Šeštame šimtame ir pirmame mete amžio Noako, pirmoje dienoje pirmo mėnesio, išdžiuvo vanduo ant žemės. Tai Noakas skrynės stogą nuplėšęs regėjo, žemę jau išdžiuvusią.
14. Taipo žemė visai sausa pastojo

dvidešimtą ir sekmą dieną antrojo
mėnesio.
15. Tai Dievas su Noaku kalbė-
dams tarė:
16. Išeik iš skrynės, *tu ir tavo pati,
ir tavo sunus, ir tavo sunų moterės
podraug su tavimi. *per.7,13.
17. Visokie *gyvuoliai pas tavę esą iš
visokio kuno, paukščiai, galvijai ir vi-
sokios kirmėlės, lendančios ant že-
mės, tie visi te išeina su tavim, ir kru-
tėkit ant žemės ir vaisįkitės ir †daug-
sįkitės ant žemės. *per.7,15.†per.1,22.
18. Šitaipo išėjo Noakas su savo
sunumis, ir su savo pačia, ir su pa-
čiomis savo sunų.
19. Priegtam visokie gyvuoliai, viso-
kios kirmėlės, visokie paukščiai ir vis,
kas kruta ant žemės, tai išėjo iš skry-
nės, kožnas prie sau lygaus.
20. O Noakas pabudavojęs Ponui Die-
vui altorių, ėmė *iš visokių čystų gal-
vijų ir iš visokių čystų paukščių, ir apie-
ravojo deginimo-apierą ant altoriaus.
*3 Maiž. 11.
21. Ir Pons Dievs, suuodęs tą *saldų
kvapą, tarė savo širdije: aš daugiaus
†žemę ne prakeiksu dėl žmonių; nėsa
**dumos žmogiškos širdies yra piktos
iš jaunystės, ir aš ††daugiaus ne iš-
gaišįsu vis, kas ant žemės kruta, kaip
dabar dariau. *3 Maiž. 1.9. Eėzk. 20,41.
2 Kor. 2,15. Epėz. 5,2. †per. 3,17 ir 6,17. **per. 6,5.
Job. 15,14. Ps. 51,5. Jėr. 17,9. Mat. 15,9. ††per. 9,11,15.
22. Pakol *žemė pateks, ne liausis
nei sėkla nei piutis, nei šaltis nei ši-
luma, nei vasara nei žiema, nei †die-
na nei naktis. *Jėz. 54,9. †Jer. 33,20.25.

Perskyrimas 9.

Dievs savo derėjimą pastiprin savo dangaus juosta.

Ir Dievas peržegnojęs Noaką ir jo
sunus tarė: vaisįkitės *ir prasiplatin-
kitės ir priviskite ant žemės.
*per. 1,28 ir 9,7. 19 ir 10,32.
2. Tesibijo *ir tesibaido jųsų visos
žvėrys ant žemės, visi paukščiai po
dangumi ir vislab, kas ant žemės kruta,
ir visos žuvys mariose testov paduo-
tos į jųsų rankas. *per. 1,28. Ozea 2,18.
3. Vislab, *kas kruta ir gyvuoja,
t'esie jųsų valgis; kaip †žalią žolę,
taip **ir tus visus aš jums daviau.
*5 Maiž. 12,15 ir 14,3.9.11. Darb. 10,12.13. †per. 1,29.
**Rym. 14,14.20. 1 Kor. 10,23.26. Kol. 2,16. 1 Tim. 4,3.4.
4. Tiktai tos *mėsos ne valgykit, kuri
dar gyva yra savo krauje. *3 Maiž. 17,10.11.
14. ir 19,26. 5 Maiž. 12,23. 1 Zom. 14,33. Darb. 15,20.29.
5. Nės aš pajieškosu ir jųsų kuno krau-
ją; ir *tą pajieškosu ant visų gyvuolių,
irgi †žmogaus gyvastį pajieškosu ant
kožno žmogaus, jo **brolio esančio.
*Maiž. 21,28. †per. 4.9.10. Ps. 9,13. **Darb. 17,26.
6. Kursai žmogaus *kraują pralieja,
to kraujas per žmones vėl turės buti
pralietas. Nėsa †Dievs žmogų sutvėrė
į savo veidą. *2 Maiž. 21,12.14. 3 Maiž. 24,17.
Mat. 26,52. Apr. 13,10. †per. 1,27.
7. Vaisįkitės *ir daugsįkitės ir kru-
tėkite ant žemės, kad jųsų daug butų
ant tos. *per. 9,1.19. per. 1,28.
8. Ir Dievas sakė Noakui ir jo su-
nums:
9. Štai, aš *derėjimą darau su jumis
ir jųsų vaikais po jųsų; *per. 6,18. Jėz. 54,9.
10. Ir *su visokiais gyvuoliais pas
jus, ar butų paukščiai, ar galvijai, ar
kiti gyvuoliai ant žemės pas jus, iš
visų iš skrynės išėjusių, kokie norint
butų gyvuoliai ant žemės. *Ps. 145,9.
11. Ir tokiu *budu aš savo derėjimą su
jumis darau, kad daugiaus ne butų iš-
gaišintas visas kunas vandenimi griek-
tvanio, ir ne užeis daugiaus griektva-
nis ant išgaišinimo žemės. *Jez. 54,9.
12. Ir Dievas tarė: tai esti ženklas de-
rėjimo, kurį *aš esmi daręs tarp ma-
nęs ir tarp jųsų, ir tarp visų gyvų
gyvuolių pas jus amžinai: per. 17,11.
13. Mano *dangaus juostą pastačiau
į debesis, ta turės buti ženklu derėjimo
tarp manęs ir tarp žemės. *Apr. 4,3.
14. O kada nusiduost, kad debesys
randasi ant žemės, tai mano dangaus
juosta bus regima debesyse.
15. Tai aš *atsimįsu savo derėjimo
tarp manęs ir tarp jųsų ir tarp visų
gyvuolių visokiame kune, kad dau-
giaus ne užeitų toksai griektvanis,
ant išgaišinimo viso kuno.
*2 Maiž. 28,12. 3 Maiž. 26,42.15. Ezėk. 16,60.
16. Todėl bus mano dangaus juosta
debesyse, kad tą matydamas atsimį-
čiau amžino *derėjimo tarp Dievo ir
tarp visų gyvuolių visame kune, ant
žemės esančiame. *per. 17,13.19.
17. Tiekajau Dievas sakė ir Noakui:
šitas t'esie ženklas derėjimo, kurį aš
esmi daręs tarp manęs ir tarp viso
kuno ant žemės.
18. Sunus Noako, kurie iš skrynės
išėjo, šitie buvo: Sėmas, Amas, Ja-
pėtas. O Amas *yra tėvas Kanaano.
*per. 10,6.

19. Tai *yra tie trys sunus Noako, iš †tų visa žemė priviso.
* per. 5, 32. † per. 10, 32. 1 Nus. Kar. 1, 4 i. t.

20. O Noakas pradėjęs pastojo *laukininku ir sodino vynyčias.
* per. 3, 19. 23 ir 4, 2. Pam. S. 12, 11.

21. Ir gerdams vyno apsigėrė *ir nusidengęs gulėjo šėtroje.
* Pam. S. 20, 1. 1 Kor. 10, 12.

22. Tai Amas, Kanaano tėvas, matydams gėdą savo tėvo, apsakė tai abiem savo broliam lauke.

23. Tai *Sėmas bei Japėtas, sermėgą ėmę, uždėjo tą ant savo abiejų pečių, ir atbulai juodu priėjusiu uždengė gėdą savo tėvo, ir juodu nukreipė savo veidą, kad ne matytų gėdą savo tėvo. * 2 Maiž. 20, 12. Gal. 6, 1.

24. O kaip Noakas nuo vyno pabudęs ištyrė, ką jam mažasis sunus buvo daręs,

25. Tarė jis: prakeiktas * buk Kanaanas ir †buk tarnų verginis tarp savo brolių. * 5 Maiž. 27, 16. † Joz. 9, 23. 1 Kar. 9, 20. 21.

26. Ir toliaus sakė: Pašlovintas buk Dieve, tu Viešpatie Sėmo; o Kanaanas t'esie *jo verginis. * Ps. 144, 15. Ebr. 11, 16.

27. Dieve, išplatink Japėtą ir *duok jam gyventi šėtrose Sėmo; o Kanaanas t'esie *jo verginis. * Epėz. 2, 13. 14 ir 3, 6.

28. O Noakas po griektvanio dar sulaukė tris šimtus ir penkis dešimtis metų,

29. Kad jo visas amžias buvo devynių šimtų ir penkis dešimtis metų, ir numirė.

Perskyrimas 10.

Giminė ir vaikų vaikai sunų Noako.

Šita yra giminė vaikų Noako: Sėmas, Amas, Japėtas. Ir *jiems gimė vaikai po griektvanio. * per. 9, 1. 7. 19.

2. Vaikai Japėto *šie yra: Gomars, Magogs, Madai, Javans, Tubals, Mesėkas bei Tyras. * 1 Nus. Kar. 1, 5. i. t.

3. Bet vaikai Gomaro tie yra: Askenas, Rypatas ir Togarmas.

4. Vaikai Javano tie yra: Elsyas, Tarsys, Kitims ir Dodanims.

5. Iš tų *išsiplatino salos pagonų jų žemėse, kožna pagal savo kalbą, giminę ir žmones. * Ps. 72, 5. Jėr. 2, 10 ir 25, 22. Zep. 2, 11.

6. Vaikai *Amo šitie yra: Kus, Mizraim, Puts ir Kanaans. * 1 Nus. Kar. 1, 8. i. t.

7. Bet vaikai Kuso šie yra: Sėbas, Evilas, Saptas, Raėmas bei Sabtėkas. Bet vaikai Raėmo šie yra: Šebas bei Dedanas.

8. O Kusui gimė Nimrodas, tas pradėjo macniu ponu buti ant žemės.

9. Ir buvo macnus *smarkininks po †akių Pono Dievo. Todėl sakoma: tas esti macnus smarkininks po akių Pono Dievo, kaip ir Nimrodas.
* Jėr. 16, 16. Mik. 7, 2. † per. 6, 11.

10. Ir *pradžia jo karalystės buvo žemė Babel, Erek, Akad bei Kalnė, žemėje Sinėar. * Mik. 5, 6.

11. Iš tos žemės paskui radosi Assurs; tas budavojo Nynivę bei miestą Kekobot bei Kalą;

12. Priegtam ir Resėną tarp Nynivės bei Kalos. Tai yra didis miestas.

13. Mizraimui gimė Ludymas, Anamymas, Leabymas, Naptugymas,

14. Patrusymas ir Kaslugymas. Iš *tų radosi Pylistymai ir Kaptorymai.
* 1 Nus. Kar. 1, 12.

15. O Kanaanui gimė Zidonas, pirmgimęsis jo sunus, bei Etas,

16. Jebusis, Emoris, Girgosis,

17. Ivis, Arkis, Sinis,

18. Arvadis, Zimaris bei Amatis. Iš tų išsiplatino giminės Kananitų.

19. Ir jų *rubežius prasidėjo pas Zidoną, per Gerarą iki Gasos, ik atent į Sodomą, Gomorą, Adamą, Zeboim ir iki Lazos. * per. 13, 12. 14. 15. 17 ir 15, 18-21. 4 Maiž. 34, 2-12. Joz. 12, 7. 8.

20. Tai yra Amo vaikai savo giminėse, liežuviuose, žemėse ir žmonėse.

21. O Sėmui, Japėto vyriausiojo broliui, taipojau gimė vaikai; tas tėvas yra visų vaikų Ebėro.

22. O šie *yra jo vaikai: Elams, Asuris, Arpaksads, Luds bei Arams.
* 1 Nus. Kar. 1. 17 i. t.

23. O vaikai Aramo šie yra: Uzas, Ulas, Gėtaras bei Maas.

24. O Arpaksadui gimė *Salas. Salui gimė Eberas. * per. 11, 12.

25. Eberui *gimė du sunu, viens vadinams Pėleg, todėl, kad jo čėse svietas persiskyrė. Jo brolis pramintas buvo Jakėtans. * 1 Nus. Kar. 1, 19.

26. Ir Jakėtanui gimė Almodadas, Salėpas, Azarmapėtas, Jaras,

27. Adoramas, Azalas, Dikėlas,

28. Obalas, Abimaėlas, Sėbas,

29. Opyras, Evylas, ir Jobabas. Tai visi vaikai Jakėtano.

30. Ir jų gyvenimas prasidėjo nuo

Mezos, ik ateinant į Separą, pas kalną į rytus.
31. Šitie yra vaikai Sėmo, savo giminėse, liežuviuose, žemėse ir žmonėse.
32. Tai *yra vaikų Noako vaikų vaikai, savo giminėse ir žmonėse; iš †tų išsiplatino žmonės ant žemės po griektvanio. * per. 10, 1. † per. 9, 19.

Perskyrimas 11.

Koras miesto Babėl; sumišimas kalbos ir Sėmo giminės.

Bet visas svietas tikt vieną turėjo liežuvį ir kalbą.
2. O kaip jie nusitraukė į *rytus, rado plynus laukus žemėje Synėar ir gyveno čionai. * per. 13, 11.
3. Ir kalbėjo tarp savęs: Eime, darykime plytas ir deginkime tas. Ir ėmė plytas vietoje akmenų ir molį vietoje kalkių.
4. Ir sakė tarp savęs: Eime, pabudavokime miestą ir korą, kurio *viršus iki dangaus iškaktų, jeib sau garbę darytumbim, nės rasi išsklaidyti busime per visas žemes. * Maiž. 1. 28.
5. Tai *nužengė Ponas Dievas, kad matytų miestą ir korą, kurį žmonių vaikai budavojo. * per. 18, 21.
6. Ir Ponas Dievas tarė: štai, *juk visi vienos giminės žmonės yra, ir vienas †tiktai liežuvis jų visų; ir jie pradėję tai daryti ne paliaus nuo viso, ką **apsiėmė daryti.
* per. 9, 19. Darb. 17, 26. † per. 11, 1. ** Ps. 2, 1.
7. Todėl nužengkime *žemyn, ir sumaišykime jų kalbą, kad †nei viens antrojo kalbos ne permanytų.
* Ps. 2, 4. Darb. 2, 4. 5. 6. † Jer. 5, 15. 1 Kor. 14, 2. 11.
8. Šitaipo išsklaidino *juos Ponas Dievas per †visas žemes, jog ir turėjo paliauti tą miestą budavoję.
* Luk. 1, 51. † per. 10, 25, 32.
9. Todėl ir jo vardas pramintas yra Babėl, kadangi *Ponas Dievas čionai sumaišė visų žemių kalbas ir juos išbarstė iš čia į visas žemes. * 1 Kor. 14, 23.
10. Šitos *yra giminės Sėmo: Sėmui šimtą metų sukakus gimė Arpaksadas, du metu po griektvanio.
* per. 10, 22. 1 Nus. Kar. 1, 17.
11. Ir jam sulaukus po to penkis šimtus metų jam gimė sunus ir dukterės.
12. Arpaksadas buvo tris dešimts ir penkių metų, ir *jam gimė Salas. * Luk. 3, 36.
13. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris metus ir jam gimė sunus ir dukterės.
14. Salas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Eberas.
15. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.
16. Eberas *buvo tris dešimts ir keturių metų, ir jam gimė Pelėgas.
* Nus. Kar. 1, 19.
17. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris dešimts metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.
18. Pelėgas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Rėgu.
19. Ir sulaukė po to du šimtu ir devynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.
20. Rėgu buvo tris dešimts ir dviejų metų, ir jam gimė *Serugas. * Luk. 3, 35.
21. Ir sulaukė po to du šimtu ir septynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.
22. Serugas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Naoras.
23. Ir sulaukė po to du šimtu metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.
24. Naoras buvo dvidešimts ir devynių metų, ir jam gimė *Taras. * Luk. 3, 34.
25. Ir sulaukė po to šimtą ir devyniolika metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.
26. Taras buvo septynis dešimtis metų, ir jam *gimė Abromas, Naoras ir Aranas. * Joz. 24, 2. Nus. Kar. 1, 26.
27. Šitos yra giminės Taro: Tarui gimė Abromas, Naoras ir Aranas. O Aranui gimė Lotas.
28. Bet Aranas numirė pirm savo tėvo Taro savo tėviškėje Ure, žemėje Kaldėų.
29. Tai Abromas ir Naoras sau vedė pačias. Abromo pati vadinama buvo *Sarai, o Naoro pati †Milka, Arano duktė, kursai tėvas buvo Milkos bei Jiskos. * per. 17, 15 ir 20, 12. † per. 22, 20.
30. O *Sarai buvo nevaisinga ir ne turėjo vaikų. * per. 16, 1. 2. ir 18, 11. 12.
31. Tai ėmęs *Taras savo sunų Abromą ir Lotą, savo sunaus Arano sunų, ir savo marčią Sarai, savo sunaus Abromo pačią, ir išvedė juos iš Uro †Kaldėos, kad nusitrauktų į **žemę Kanaan, ir jie atėję į Aran, gyveno čionai. * per. 12, 1. † Neėm. 9, 7. Darb. 7, 4. ** per. 10, 19.
32. Ir Taras, sulaukęs dviejų šimtų ir penkių metų, numirė mieste Aran.

Perskyrimas 12.

Abromo pavadinimas, kelionės, vargai ir bėda.

Ir Pons Dievs kalbėjo Abromui: išeik *iš savo tėviškės ir nuo savo

genčių ir iš savo tėvo namų į žemę, kurią aš tau parodysu.
* per. 15, 7. Neėm. 9, 7. Jėz. 41, 2. Darb. 7, 3. Ebr. 11, 8.
2. Ir aš *padarysu tavę didžiu pulku žmonių, ir †žegnosu tave, ir tau didę garbę darysu, ir **tu busi žegnonė.
* per. 17, 6 ir 18, 18. 5 Maiž. 26, 5. 1 Kar. 3, 8. † per. 24, 35. ** per. 28, 4. Gal. 3, 14.
3. Aš *žegnosu tavę žegnojančius, ir prakeiksu tavę prakeikiančius. Ir †tavije bus peržegnotos visos giminės ant žemės. * per. 27, 29. 2 Maiž. 23, 22. 4 Maiž. 24, 9. † per. 18, 18 ir 22, 18 ir 26, 4. Ps. 72, 17. Darb. 3, 25. Gal. 3, 8.
4. Tai išsitraukė Abromas, kaip Pons Dievs jam buvo prisakęs, ir Lotas drauge keliavo su juomi. O Abromas buvo septynis dešimts ir penkių metų, kaip iš Arano išsitraukė.
5. Taip ėmęs Abromas savo pačią Sarai ir Lotą, savo brolio sunų, su visu jų turtu, kurį buvo nusipelnę, ir su *dušiomis, kurios jiems gimusios buvo †Arane, ir išsitraukė, keliaut į žemę Kanaan. * per. 14, 14. † per. 11, 31.
6. Ir nukakus į tą žemę, Abromas *ją perkeliavo iki vietos Sikem ir †iki girės More; nes **Kananytai gyveno tuočės toje žemėj'. * Ebr. 11, 9. † 5 Maiž. 11, 30. Vald. 7, 1. ** per. 10, 18. 19 ir 13, 7.
7. Tai *pasirodęs Pons Dievs Abromui tarė jam: Tavo †vaikams aš duosu šią žemę. O jis čiajau pabudavojo **altorių Ponui Dievui, jam pasirodžiusiam.
* per. 17, 1. † per. 13, 15 ir 17, 8. Ps. 105, 9. 11. ** per. 13, 4.
8. Potam atsikėlęs iš čia keliavo iki nekurio kalno, tas buvo į rytus ties miestu Bėtel, ir pasidarė šėtrą, kad miestą Bėtel į vakarus, o Ai į rytus galėjo matyti. Ir pabudavojo čionai altorių Ponui Dievui ir *sakė žmoniems apie vardą Pono Dievo. * per. 13, 4.
9. Paskui Abromas *toliaus nusitraukė ir nukeliavo į pietus. * per. 13, 3.
10. Bet radosi brangus *čėsas toje žemėje. Tai Abromas nusitraukė †į Egyptų žemę, kad tėnai kaip svetims butų, nėsa badas **labai didis buvo toje žemėj'. * per. 26, 1. * Ps. 105, 13. ** per. 43, 1.
11. Ir kaip arti priėjo pas Egyptą, sakė savo pačiai Sarai: Štai, aš žinau tavę *gražią moteriškę esančią. * per. 12, 14 ir 20, 7.
12. Taigi, kad Egypcionai tavę išvys, tai jie sakys: tai yra jo pati, ir *jie manę nusmaugs, o tavę palaikys.
* per. 20, 11 ir 26, 7.
13. Todėl *mano miela, sakykis mano sesuo esanti, kad man juo geriaus butų dėl tavęs, ir mano dušia gyva išliktų dėl tavęs. * per. 20, 5. 13.
14. Irgi Abromui nukakus į Egypto žemę, matė *Egypcionai tą moteriškę labai gražią esančią. * per. 38, 7. Mat. 5, 28.
15. Ir kunigaikščiai Paraono ją pamatę pagyrė ją po jo akių. Tai *ji buvo įvesta į Paraono namus. * per. 20, 2.
16. Ir jisai ger *darė Abromui dėl jos, ir jis turėjo avių, jaučių, asilų, bernų ir sluginių, asilienių bei verbludų. * per. 20, 14.
17. O Pons Dievs slogino Paraoną *didžiomis slogomis, ir jo namus, dėl Saraios, Abromo pačios.
* per. 20, 18. Ps. 105, 14. Ebr. 13, 4.
18. Tai Paraonas Abromą pas savę vadinęs tarė jamui: kodėl tu man tai *darei; kam ne sakei man, ją tavo moterimi esančią? * per. 20, 9 ir 26, 10.
19. Kamgi sakei, ją esančią tavo seserimi? todėl aš ją norėjau sau į pačią vesti. O dabar, štai turi savo pačią, imk ją ir keliauk.
20. Ir *Paraonas liepė savo žmoniems, kad jie palydėtų jį, jo pačią ir vis, ką jisai turėjo. * Pam. S. 21, 1.

Perskyrimas 13.

Abromas skiriasi nuo Loto, kursai Abromo brolio sunus.

Šitaipo Abromas ištraukė iš Egypto žemės su savo moterimi ir su visu labu, ką tiktai turėjo, ir Lotas draug su juomi, prieš *pietus. * per. 12, 9.
2. O Abromas *labai bagotas buvo, turėdams daug sidabro ir aukso ir bandos. * per. 24, 25. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.
3. O jis toliaus nusitraukė iš pietų iki Bėtel, į tą vietą, kur pirmiausiai buvo *gyvenęs, tarp Bėtel bei Ai. * per. 12, 8. 9.
4. Į *tą pačią vietą, kur pirmiaus altorių buvo pabudavojęs, ir †jis apsakė čionai vardą Pono Dievo.
* per. 12, 7. 8. † Ps. 116, 17.
5. O Lotas, su Abromu nusitraukdams, taipojau turėjo avių ir jaučių ir šėtrų.
6. O ne *rado gana ganyklos, podraug pas kits kitą gyventi; nėsa jų dviejų turtas buvo per didis, ir ne galėjo gyventi pas kits kitą. * per. 36, 7.
7. Ir vis buvo vaidai *tarp kerdžių ant Abromo galvijų ir tarp kerdžių ant Loto galvijų. Priegtam ir †Kananytai bei Peresytai tuočės toje žemėje gyveno. * per. 26, 20. † per. 12, 6.

8. Tai sakė Abromas Lotui: meldžiu, *te n'esie vaidas tarp manęs ir tarp tavęs, ir tarp mano kerdžių bei tarp tavo kerdžių, nes †mudu esva broliu.
* 1 Kor. 6, 7. † per. 11, 27. 31. 2 Maiž. 2, 13. Ps. 133, 1. Darb. 7, 26.

9. Ar *ne atvira tau visa žemė? geriaus atsiskirkis nuo manęs. Jei †tu nori po kairės, tai aš eisu po dešinės; arba jei tu nori po dešinės, tai aš eisu po kairės.
* per. 20, 15 ir 34, 10. † Rym. 12, 18. Ebr. 12, 14. Jok. 3, 17.

10. Taigi Lotas savo akis pakėlęs apžvalgė visą šalį *pas Jordaną. Nėsa pirm ne kaip Ponas Dievas Sodomą †bei Gomorą išpustijo, ji vandens apščiai turėjo, kaip **sodas Pono Dievo, lygei kaip ir Egypto žemė, iki atent į ††Zoar.
* per. 19, 17. 5 Maiž. 34, 3. Ps. 107, 34. †per. 19, 24. 25. **per. 2, 10. Jėz. 51, 3. ††per. 14, 2. 8 ir 19, 22.

11. Tai Lotas sau išsiskyrė visą žemę pas Jordaną ir nusitraukė į rytus. Taipo brolis nuo brolio atsiskyrė,

12. Kad Abromas gyveno žemėje Kanaan, o Lotas miestuose tos šalies, ir pabudavojo savo šėtrą Sodomoje.

13. Bet susėdai Sodomo pikti *buvo, ir labai †susigriešijo prieš Poną Dievą.
* per. 18, 20. Ezėk. 16, 49. 2 Petr. 2, 7. 8. † per. 6, 11.

14. O kaip Lotas *nuo Abromo buvo atsiskyręs, sakė Pons Dievs Abromui: Pakelk tavo akis ir apsižvalgyk iš šios vietos, kur tu gyveni, į †šiaurę, į pietus, į rytus ir į vakarus.
* per. 13, 11. † per. 28, 14.

15. Nės visą tą žemę, kurią tu dabar matai, aš *duosu tau ir tavo vaikams †amžinai.
* per. 12, 7 ir 15, 18 ir 17, 8 ir 24, 7 ir 26, 4. 4 Maiž. 34, 12. 5 Maiž. 34, 4. Darb. 7, 5. † 2 Nus. Kar. 20, 7. Ps. 37, 22. 29 ir 112, 2.

16. Ir aš tavo vaikus padaugsįsu *kaip dulkes ant žemės. Jei žmogus dulkes ant žemės galės skaityti, tai galės ir tavo vaikus suskaityt.
* per. 15, 5 ir 22, 17 ir 26, 4 ir 28, 14 ir 32, 12. 2 Maiž. 32, 13. 4 Maiž. 23, 10. 5 Maiž. 1, 10. 1 Kor. 4, 20. Jėz. 18, 19. Jėr. 33, 22. Rym. 4, 16. 17. 18. Ebr. 11, 12,

17. Togidėl atsikėlęs perkeliauk tą žemę išilgai ir skersai, nės tau aš ją duosu.

18. Šitaipo pakėlęs Abromas savo šėtrą gyveno *girioje Mamre, kuri †Ebronoj' yra, ir pakurė čia altorių Ponui Dievui.
* per. 14, 13. † per. 35, 27 ir 37, 14.

Perskyrimas 14.

Abromas išgelbti Lotą. Melkisedėkas jį žegnoja.

Ir nusidavė čėse karaliaus Amrapel iš *Sinėar, Arioko, karaliaus iš Elasar, Kedor Laomor, karaliaus iš †Elam, ir Tidealo, karaliaus pagonų,
* per. 10, 10 ir 11, 2. † Jėz. 11, 11.

2. Kad jie kariavo su Bėra, karaliumi Sodomos, ir su Birsa, karaliumi Gomoros, ir Sineab, karaliumi *Adamos, ir su Sėmebro, karaliumi Zeboim, ir su karaliumi iš Bėba, kuri Zoar †vadinama yra.
* 5 Maiž. 29, 23. per. 19, 22.

3. Tie visi susiėjo pakalnėje Sidim, kur *dabar druskos jurios yra.
* 4 Maiž. 34, 12. 5 Maiž. 3, 17. Joz. 3, 16.

4. Nėsa jie dvylika metų paduoti buvo *karaliui Kedor Laomor, o trylliktame mete nuo jo buvo atsiskyrę.
* per. 9, 26.

5. Todėl susiėjo Kedor Laomor su karaliais, su juomi buvusiais, keturioliktame mete, ir užmušė milžinus Astarot Karnayme ir Susymus Amėj ir Emymus ant lauko Kyriataim,

6. Ir Orytus *ant jų kalno Seir, iki platumo †Paran, kurs pridur prie pusčios.
* 5 Maiž. 2, 12. 22. † per. 21, 21. 4 Maiž. 12, 16 ir 13, 3.

7. Potam atsigręžę atėjo iki šulinio Mispat, tai esti Kades, ir išpustijo visą Amalekytų žemę, priegtam ir Amorytų, Azezone †Tamore gyvenančių.
* 2 Nus. Kar. 20, 2.

8. Tai išėjo karalius iš Sodomos, karalius iš Gomoros, karalius iš Adamos, karalius iš Zeboim, ir karalius iš Bėla, kuri Zoar vadinama, ir pasitaisė kariauti pakalnėje Sidim

9. Su Kedor Laomoru, karaliumi iš Elam, ir su Tideal, karaliumi pagonų, ir su Amrapel, karaliumi iš Sinėar, ir su Arioku, karaliumi iš Elasar; keturi karaliai su penkiais.

10. O pakalnėje Sidim daug *molio duobių buvo. Bet karalius iš Sodomos bei iš Gomoros čia buvo išmuštu ir pergalėtu, ir kurie buvo išlikę, pabėgo ant †kalnų.
* per. 11, 3. † per. 19, 17. 30.

11. Tai anie išėmę visą *turtą iš Sodomos ir iš Gomoros, ir visą išlikusį valgį, atstojo.
* per. 14, 16. 21.

12. Priegtam ir drauge ėmė Lotą, Abromo brolio *sunų, ir jo turtą; nės †jis gyveno Sodomoj', ir atstojo.
* per. 12, 5. † per. 13, 12.

13. Tai atėjo viens iš tų, kurie buvo išbėgę, ir apsakė tai Abromui, ateiviui, gyvenančiam girioje *Mamre, Amoritono, kurs brolis buvo Eškolo bei Anero; su †tais Abromas iš vieno ėjo.
* per. 13, 18. † per. 14, 24.

14. O kaip Abromas girdėjo savo *brolį esanti sugautą, jis šarvais aprėdė tris šimtus ir aštuonioliką savo bernų, kurie †jo namuose buvo užgimę, ir vijo juos iki **Dano. * per. 13, 8. † per. 15, 3 ir 17, 12. 27. ** 5 Maiž. 34, 1. Vald. 18, 29.

15. Ir persidalydams naktije, tus užpuolė su savo bernais, ir mušdams *juos pagujo juos iki Oba, ant kairės miesto Damaško esančio. * Jėz. 41, 2. 3.

16. Ir sugrąžino visą *turtą; priegtam ir Lotą, savo brolį, su savo turtu, ir moteres bei šeimyną. * per. 14, 11. 12.

17. Taigi jam pargrįžus *iš mušio Kedor Laomoro, ir kitų karalių, su juom esančiųjų, karalius iš Sodomos jam †priešais ėjo į lauką, karaliaus **pakalne vadinamą.
* Ebr. 7, 1. † Vald. 11, 34. 1 Zom. 18, 6. ** 2 Zom. 18, 18.

18. Bet *Melkisedėkas, karalius Salėmo, duoną bei vyną išnešė: O jis buvo †klebonas aukščiausiojo **Dievo.
* Ebr. 7, 1. † Ps. 110, 4. Ebr. 5, 6. ** Mik. 6, 6. Darb. 16, 17.

19. Ir peržegnodams jį tarė: peržegnotas *tu buk, Abromai, aukščiausiam †Dievui, dangų bei žemę valdančiamui.
* Rut. 3, 10. 2 Zom. 2, 5. † per. 14. 22. Mat. 11, 15.

20. Ir pašlovintas *t'esie Dievas aukščiausiasis, kursai tavo nepriętelius į tavo rankas esti padavęs. Ir tam Abromas davė dešimtines iš †visokio. * per. 24, 27. † Ebr. 7, 4.

21. Tai sakė karalius Sodomos Abromui: duok man žmones, o turtą sau palaikyk.

22. Ale Abromas atsakė karaliui Sodomos: aš *pakeliu savo rankas aukštyn pas Viešpatį, aukščiausiąjį Dievą, kurs †dangų ir žemę valdo,
* 2 Maiž. 6, 8. Dan. 12, 7. Apr. 10, 5. 6. † per. 14, 19 ir 21, 33.

23. Kad aš *iš viso, kas tavo yra, nei siulą arba kurpių diržą ne noriu imti; kad ne sakytumbei, buk tu Abromą bagotu daręs. * taip Ester. 9, 15, 16.

24. Tiktai, ką jaunikaičiai suvalgė bei vyrai Anėro, Eškolo ir Mamre, kurie *su manim ėjo, tie t'imie savo dalyką. * per. 14, 13.

Perskyrimas 15.

Abromo nusitikėjimas ir teisybė pagarbinama.

Po tų nusidavimų nusidavė, kad Pons Dievs kalbėjo Abromui regėjime ir tarė: nesibijokis *Abromai, aš esmi tavo †skydas ir tavo labai **didė alga.
* per. 26, 24. Dan. 10, 12. Luk. 1, 13, 30. † Ps. 3. 4 ir 5, 13 ir 8, 12 ir 91. 4 ir 119, 114. ** Ps. 16, 5 ir 58, 12. Pam. S. 11, 18.

2. O Abromas atsakė: Viešpatie Pone Dieve, ką tu nori man duoti? Aš *išeimi be vaikų; o mano užveizdas, šisai Eliėsars iš Damaškos, tur sunų. * Darb. 7, 5.

3. Ir Abromas toliaus tarė: tu man ne davei kuno vaisiaus; o štai, sunus *mano šeimynos mano turtą gaus. * per. 14, 14.

4. O štai, Pons Dievs atsakė jamui: jis ne gaus tavo turtą; bet *kurs iš tavo kuno rasis, tas bus tavo turtą gaunąs. * 2 Zom. 7, 12 ir 16, 11.

5. Ir jis liepė jį laukan išeit ir sakė: žiurėk į dangų ir skaityk *žvaigždes, †ar gali tu jas skaityti? ir sakė jamui: **taipo bus ir tavo vaikų vaikai.
* Ps. 147, 4. † Jer. 33, 22. ** per. 22. 17. 2 Maiž. 32, 13. 5 Maiž. 1. 10 ir 10, 22. Rym. 4, 18. Ebr. 11, 12.

5. Abromas tikėjo *Ponui Dievui, o †tai jisai jam rokavo už teisybę.
* Rym. 4, 3. 9. 22. Gal. 3, 6. Jok. 2, 23. † Ps. 106, 31.

7. Ir jisai sakė jamui: aš esmi Ponas Dievas, kurs *tavę išvedė iš Ur †Kaldėiškių, kad **tau duočiau šią žemę gyventinai.
* per. 12, 1. ** per. 11, 28. 31. ** Ps. 105, 42. 44. Rym. 4, 13.

8. Bet Abromas atsakė: Viešpatie, Pone Dieve, ant *ko aš tai numanysu, kad aš ją gausu? * per. 24. 13. 14. veizd. Vald. 6, 17. 37. 1 Zom. 14, 9. 10. 2 Kar. 20, 8. Luk. 1, 18.

9. Ir jis atsakė jamui: atvesk man treigę karvę ir treigę ošką ir treigį aviną ir vieną kurklelį bei vieną jauną karvelį.

10. Ir jis tai vis jamui atgabeno ir pusiau *perdalijo, ir dalį prieš dalį dėjo; bet †paukščius ne perdalijo.
* Jėr. 34, 18. 19. † 3 Maiž. 1, 17.

11. Ir paukščiai nulėkė ant maitos; bet Abromas tus pabaidė.

12. O kaip saulė buvo nusileidusi, didis *miegas užpuolė Abraomą; o štai, išgąstis ir didė tamsybė apniko jį.
* per. 2, 21. Job. 4, 13.

13. Tai sakė Jis Abromui: tai turi žinot, kad *tavo vaikų vaikai svetimi bus nekurioje žemėje, kuri ne jų yra, ir čionai †juos privers šlužyti ir mučys per keturis šimtus metų. * 2 Maiž. 12, 40. Ps. 105, 23. Darb. 7, 6. † 2 Maiž. 1, 11. Ps. 105, 25.

14. Bet aš *sudysu tus žmones, kuriems jie turės šlužyti. Paskui †jie išsitrauks su didžiu turtu.
* Maiž. 6, 6. 5 Maiž. 6, 22. † 2 Maiž. 12, 36. Ps. 105, 25.

15. Ir tu *su pakajumi nueisi pas †savo tėvus ir **gerai pasenęs palaidotas busi. * Job. 5, 26. † Darb. 13. 36. ** per. 25, 8.

16. Bet jie *po keturių vyro amžių šen vėl sugrįš; nėsa Amoritų †nusidėjimai dar **ne visi. *2 Maiž. 12, 14. † 1 Kar. 21, 26. ** Dan. 8, 23. Mat. 23, 32. 1 Tess. 2, 16.
17. O saulei nusileidus ir sutemus, štai pečius nekursai ruko, ir ugnies liepsna tarp *anų stukių išsikėlė. *Jer. 34, 18, 19.
18. Tą dieną Ponas Dievas derėjimą *darė su Abromu ir tarė: tavo †vaikams aš duosu šią žemę, pradedant nuo vandens Egypto iki didžių vandenų Prat: *per. 24, 7. † per. 12, 7 ir 13, 15 ir 26. 4. 2 Maiž. 23, 31. 4 Maiž. 34, 3. 5 Maiž. 1, 7 ir 11, 24 ir 34, 4. Joz. 1, 4. 1 Kar. 4, 21. 2 Nus. Kar. 9, 26. Neėm. 9, 8. Ps. 115, 11.
19. Kenytus, Kinisytus, Kadmonytus,
20. Etytus, Peresitus, Milžinus.
21. Amorytus, Kananytus, Gergesitus, Jėbusitus.

Perskyrimas 16.

Agara pagimdo Ismaėlą.

Sarai, Abromo pati jam *nieko ne pagimdė. Ale ji turėjo Egyptišką †sluginę, Agar **vadinamą. *per. 15, 2. 3. † per. 21, 9. ** Gal. 4, 24.
2. Tai ji *tarė Abromui: štai, Ponas Dievas mano †žyvatą užrakino, kad aš nieko negaliu pagimdyti; meldžiu, sugulk **su mano slugine, bau ne rasi iš jos vaikų gaučiau? Abromas ††buvo paklusnus balsui Saraios. *per. 30, 3. † per. 20, 18 ir 30. 1 Zom. 1, 5. 6. ** taip. per. 30, 3, 9. †† per. 3, 17.
3. Tai Sarai, Abromo pati, ėmusi Egyptišką savo sluginę Agarą, davė tą savam vyrui Abromui į pačią, kaip *jau dešimt metų žemėje Kanaan buvo gyvenęs. *per. 12, 5.
4. Ir jisai sugulėjo su Agara, ir ji nėščia pastojo. O ji numanydama neščia pastojusi, paniekino *savo župonę prieš savę. *2 Zom. 6, 16. Pam. S. 30, 21, 24.
5. Tai sakė Sarai Abromui: tu ne gerai darai su manim. Aš savo sluginę tau priguldžiau; o dabar ji regėdama, kad nėščia pastojusi, tai aš turu prieš ją paniekinta buti. Ponas *Dievas tai te sudija tarp manęs ir tarp tavęs. *per. 31, 53. 1 Zom. 24, 12.
6. Bet Abromas *tarė Sarai: štai, tavo †sluginė po tavo rankos yra; daryk su ja, kaip žinai. O kaip Sarai ją norėjo pabausti, ji **pabėgo nuo jos. *Pam. S. 15, 1. 1 Petr. 1, 3. 7. Job. 2, 6. Ps. 106, 41, 42. Jer. 58, 5. ** 1 Maiž. 2, 15.
7. Bet Angėlas Pono Dievo rado ją pas šulinį puščioje, butent *pas šulinį ant kelio †Sur. *per. 25, 18. † 2 Maiž. 15, 22.
8. Tas sakė jai: Agar, Saraios sluginė! iš kur ateini ir kur keti keliauti? Ji atsakė: aš pabėgau nuo savo župonės Saraios.
9. Ir Angėlas Pono Dievo tarė jai: pargrįšk vėl prie savo župonės *ir pasižeminkis po jos ranka. *Tit. 2, 9. 1 Petr. 2, 18.
10. Ir Angėlas Pono Dievo tarė jai: aš *tavo vaikus taipo daugsįsu, kad dėl didžios daugybės ne galės skaitomi buti. *per. 17, 20 ir 21, 18 ir 25, 12.
11. Toliaus jai sakė Angėlas Pono Dievo: štai, tu nėščia pastojei ir pagimdysi sunų, to *vardą tu pramįsi Ismaėl, todėl, kad Ponas Dievas išklausė tavo vargus. *per. 17, 19. Mat. 1, 21. Luk. 1, 13. 31.
12. Jisai *bus žmogus, savvalninkas išdykęs; jo ranka prieš kožną bus, ir kožno ranka prieš jį; ir †jis gyvęs ties visų savo brolių. *per. 21, 20. † per. 25, 18.
13. Ir ji vadino vardą Pono Dievo su ja kalbančio: tu Dieve matai manę. Nės ji sakė: tikrai čionai aš tą mačiau, kurs *potam manę įžvelgė. *per. 31, 42.
14. Todėl tą šulinį vadino šulinį *Gyvojo, kurs manę įžvelgė, kursai šulinys yra tarp †Kades bei tarp Bared. *per. 24, 62 ir 25, 11. † 4 Maiž. 13, 26.
15. Ir Agara *pagimdė Abromui sunų, o Abromas tą sunų iš Agaros praminė †Ismaėl. *Gal. 4, 22. † per. 16, 11.
16. O Abromas buvo aštuonių dešimtis ir šešių metų, kaip Agara Ismaėlą pagimdė.

Perskyrimas 17.

Izaoko pažadėjimas apipiaustymu pastiprintas.

O Abromui jau esant devynių dešimtis ir devynių metų, pasirodė *jam Ponas Dievas ir sakė jamui: Aš esmi †visagalįsis Dievas, nobažnai **elgkis po mano akių, ir ††iš tikros širdies man šlužyk. *per. 12, 1. † per. 28, 3 ir 35, 11. 2 Maiž. 6, 3. 5 Maiž. 10, 17. †† per. 5, 22 ir 48, 15. 1 Kar. 2, 4 r 8. 25. 2 Kar. 20, 3. †† per. 6, 9. 5 Maiž. 18, 3. Job. 1, 1. Mat. 5, 48.
2. Ir aš savo derėjimą darysu su tavimi ir tavę *labai padaugsįsu. *per. 12, 2 ir 13, 16 ir 22, 17.
3. Tai Abromas parpuolė *ant savo veido. Ir Dievas toliaus su juomi kalbėdamas tarė: *per. 17, 17.
4. Štai, aš pats esmi ir savo derėjimą turu su tavimi, ir tu busi *tėvas daug žmonių pulkų. *Rym. 4, 11. 12. 16. Gal. 3, 29.
5. Todėl ne busi toliaus Abromu vadinamas, bet *Abraomas bus tavo

vardas; nės aš tavę †tėvu dariau daug žmonių pulkų. * Neėm. 9, 7. Rym. 4, 17.

6. Ir aš tavę labai vaisingą darysu ir *žmones prikelsu iš tavęs; o ir karaliai †iš tavęs turės rastis. * per. 35, 11. † per. 17, 16 ir 35, 11. Mat. 1, 6. i. t.

7. Ir aš *darysu savo derėjimą tarp manęs ir tarp tavęs, ir tarp tavo vaikų po tavęs, su jų vaikų vaikais, kad amžinas derėjimas butų, taipo, kad †aš busu tavo Dievas ir tavo **vaikų po tavęs. * Gal. 3, 17. † per. 26, 24 ir 28, 13. Ebr. 11, 13. ** Rym. 9, 8.

8. Irgi tau *bei tavo vaikams po tavęs duosu tą žemę, kurioje tu svetimas esi, butent visą Kananytų žemę ant amžino vartojimo; ir busu jų Dievas. * per. 12, 7 ir 13, 15.

9. Ir Dievas tarė Abraomui: taigi pildyk mano derėjimą, tu ir tavo vaikai po tavęs, į eilių eiles jų vaikų.

10. O tai esti mano derėjimas, pagal kurį jus turite elgtis ir tavo vaikai po tavęs; kožnas *jųsų vaikelis tur buti appiaustytas. * Darb. 7, 8.

11. Bet plėvelę savo kuno jus turite appiaustyt; tai *tur buti ženklas derėjimo tarp manęs ir tarp jųsų. * Darb. 7, 8. Rym. 4, 11.

12. Kožną vaikelį, kad bus aštuonių dienų, jus *turite appiaustyt, ir visi jųsų vaikų vaikai. Taipojau ir kožną šeimynikštį namieje užgimusį, arba iš visokių svetimų pirktą, kurie ne yra iš jųsų vaikų. * 3 Maiž. 12, 2. Luk. 2, 21. Jon. 7, 22. Pil. 3, 5.

13. Taipo mano derėjimas bus amžinas derėjimas ant jųsų kuno.

14. Ir jei koksai vaikelis ne butų appiaustytas ant plėvelės savo kuno, to dušia *tur buti išgaišinta iš savo žmonių; todėl, kad ne pilnavojo mano derėjimą. * 2 Maiž. 4, 24.

15. Ir Dievas vėl sakė Abraomui: jau savo pačią Sarai ne vadįk daugiaus Sarai, bet Zorė bus jos vardas.

16. Nės aš ją peržegnosu ir iš *jos aš tau duosu sunų; nės aš ją peržegnosu, ir žmonių †pulkai užgims iš jos, bei karaliai ant daug žmonių. * per. 18, 10. † per. 35, 11. Gal. 4, 31. 1 Petr. 3, 6.

17. Tai Abraomas ant veido savo parpuolęs prasijuokė ir *tarė savo širdyje: argi man šimtą metų sulaukusiam užgims sunus? ir Zorė devynių dešimtis metų gimdys? * per. 18, 12 ir 21, 6.

18. Ir Abraomas atsakė Dievui: ak kad ben Ismaėls gyvas išliktų po tavo akių?

19. Tai sakė Dievas: berods, Zorė, tavo pati, *turės tau sunų pagimdyti, to vardą tu pramįsi Izaoku, nės su juom aš amžiną savo derėjimą pastiprįsu ir su jo vaikais, jam numirus. * per. 18, 10 ir 21, 2. Gal. 4. 28.

20. Priegtam ir Ismaėlio dėl aš tavę išklausiau. Štai, aš jį peržegnojau ir jį vaisingą darysu ir didei *praplatįsu. Dvylika †kunigaikščių jam gims, ir aš **iš jo didį pulką žmonių darysu. * per. 16, 10. † per. 25, 12. 16. ** per. 21, 18.

21. Bet savo derėjimą pastiprįsu su Izaoku, kurį Zorė tau pagimdys, apie sį *čėsą antrame mete. * per. 21, 2.

22. Ir jis paliovė su juomi kalbėjęs. O Dievas Abraomą palikęs užžengė aukštyn.

23. Tai Abraomas ėmęs savo sunų Ismaėlą bei visus savo tarnus namieje užgimusius ir visus pirktus, ir visus vyriškus vardus turinčius savo namuose, ir appiaustė plėvelę jų kuno, tą pačią dieną, kurią Dievas jamui tai buvo prisakęs.

24. O Abraomas buvo devynių dešimtis ir devynių metų, kaip jisai plėvelę uodos savo kuno appiaustė.

25. Bet Ismaėlas jo sunus buvo trylikos metų, kaip plėvelė jo kuno appiaustoma buvo.

26. Lygiai ant vienos dienos jie visi buvo appiaustyti, Abraomas ir jo sunus Ismaėlas.

27. Ir kurie *tikt vyriški buvo jo namuose, namieje gimę ir pirkti iš svetimųjų, tie visi su juomi buvo appiaustyti. * per. 18, 19.

Perskyrimas 18.

Abraomui iš naujo Izaokas pažadėtas ir išpustyjimas miesto Sodom apsakytas.

Ir Ponas Dievas pasirodė jamui girioje *Mamre, jam besėdint pas angą savo šėtros, kaip diena didžiausiai tvanki buvo. * per. 13, 18 ir 14, 13.

2. Ir jisai *pakeldams savo akis matė tris vyrus ties savim stovinčius. O matydamas †tus, bėgo jiems priešais nuo angos savo šėtros ir pasikloniojo iki žemės, * Ebr. 13. 2. † per. 19, 1. 1 Petr. 4, 9.

3. Bei sakė: Viešpatie, jei radau malonės po tavo akių, tai ne praeik pro savo tarną.

4. Mažumas vandens *bus jums atneštas ir jųsų kojos mazgotos, ir atsiilsėkitės po šiuo medžiu. *per. 19, 2 ir 43, 24.
5. Ir aš *parnešiu jums duonos kąsnį, kad †savo širdį gaivintumbit, paskui galite toliaus eit; nės **todėl atlankėte savo tarną. Jie atsakė: daryk, kaip sakei. *Vald. 6, 18 ir 13. 15. †Vald. 19, 5. Ps. 104, 15. **per. 19, 8 ir 33, 10.
6. Abraomas greitai nuėjo į šėtrą pas Zorę ir tarė: pasiskubindama įmaišyk tris saikelius kviečių miltų, minkyk ir iškepk prapločius.
7. O jisai patsai nubėgo pas jaučius ir parvedė jauną gerą veršį ir davė tą tarnui; tas jį skubriai steliavo.
8. Ir uždėjo *sviestą bei pieną ir veršieną, kurią buvo pasteliavęs, ir padėjo jiems ir stovėjo ties jais po medžiu, ir jie valgė. *per. 19. 9.
9. Tai jie sakė jamui: kame tavo pati Zorė? jis atsakė: viduje *šėtros. *per. 24, 67.
10. Tai sakė jisai: aš *vėl tavę lankysu antrame mete, štai, †tada Zorė, tavo pati, augįs sunų. Tai girdėjo Zorė užpakalyje jo, už angos šėtros. *per. 18, 14. †per. 17, 19. 21 ir 21, 2. Rym. 9, 9.
11. Ir juodu *abudu, taip Abraomas, kaip ir Zorė, buvo senu ir iškaršusiu, taipo kad Zorei jau †daugiaus ne be budavo pagal moterų budą. *per. 17, 17. Rym. 4, 19. Ebr. 11, 11. 12. 19. †per. 31, 35.
12. Todėl ji savije nusijuokdama *tarė: argi aš, †dabar sena jau budama, dar kuno geidulius išpildysu, o mano ponas **taipojau pasenęs? *per. 17, 17. †Luk. 1, 18. **1 Petr. 3, 6.
13. Tai sakė Ponas Dievas Abraomui: kodėl juokiasi Zorė iš to ir sako: argi dumoji tai tiesą esant, kad aš taip pasenusi dar pagimdysu?
14. Argi Ponui *Dievui bent koks daiktas butų negalimas? Šį čėsą aš vėl ateisu pas tavę, antrame mete, tai Zorė turės sunų. *Jėr. 32, 17. Sak. 8, 6. Mat. 3, 9 ir 19, 26. Luk. 1, 37.
15. Tai užsigynė Zorė sakydama: aš nesijuokiau! nės ji bijojos. Bet jis sakė: tai ne tiesa, juokeisi.
16. Tai tie vyrai kėlėsi eit iš čia ir nusigręžė eit į šalis Sodomo; ir Abraomas ėjo su jais, juos *palydėti. *Rym. 15, 24. 3 Jon. 6.
17. Tai sakė Ponas Dievas: *kaip galiu užslėpti Abraomui, ką aš darau?
18. Kadangi didis žmonių pulkas iš jo rasis, ir visi žmonės ant žemės jame *bus peržegnoti. *per. 12, 3 ir 22, 18. Darb. 3, 25. Gal. 3, 8.
19. Nės aš žinau, jį *paliepsiantį savo vaikams ir savo vaikų vaikams po savo galvos, kad jie klausytų Pono Dievo prisakymų ir darytų, kas teisu ir ger yra; kad Pons Dievs tai Abraomui duotų nusiduot, ką jisai jam pažadėjęs. *Maiž. 4, 9. 10 ir 6, 7. Jėz. 24, 15. Epėz. 6, 4.
20. Ir Ponas Dievas tarė: šauksmas *yra Sodome bei Gomore, ir tas yra didis, ir jų griekai yra labai sunkus. *per. 4, 10 ir 19, 13. Jok. 5, 4.
21. Todėl aš *nužengsu ir dabosu, bau jie ir darė tai vislab, pagal tą garsą, kaip aš apie juos girdėjau, arba ar ne yra taipo, kad †žinočiau. *per. 11, 9. 2 Maiž. 8, 8. †5 Maiž. 8, 2 ir 13, 3. Joz. 22, 22. Luk. 16, 15. 2 Kor. 11, 11.
22. Ir tuodu vyru šalin gręžę savo veidą nuėjo *į Sodomą. Bet Abromas apsistojo †po akių Pono Dievo. *per. 19, 1. †per. 18, 1.
23. Ir priėjęs *jį tarė jamui: argi †tu teisųjį norėtumbei nužavinti su Dievo nesibijančiu? *Ebr. 10. 22. †4 Maiž. 16, 22. 2 Zom. 24. 17.
24. Rasi *teisiųjų ben penkis dešimtis butų tame mieste; argi norėtumbei tus nužavinti, o tai vietai ne atsileistumbei dėl penkis dešimts teisiųjų, kurie tame butų? *Jėr. 5, 1.
25. Tai nėra tavo budas, kad tu tai darytumbei irgi nužavintumbei teisųjį su Dievo nesibijančiu, kad *teisusis butų kaip Dievo nesibijąs, tai nėra tavo budas, kursai †tu viso svieto sudžia esi, tu taipo ne sudysi. *Job. 8, 20. Jėz. 3, 10. 11. †Job. 8, 3 ir 34, 17. Ps. 58, 12 ir 94, 2. Rym. 3, 6.
26. Ponas Dievas atsakė: Jei *aš rasu penkis dešimt teisiųjų mieste Sodome, tai aš jų dėlei atsileisu visoms toms vietoms. *Jėr. 5, 1. Ezėk. 22, 30.
27. Abraomas atsakydams tarė: Štai, aš *pasidrįsau su Ponu Dievu kalbėti, kačeig †aš žemė esmi bei dulkės. *Luk. 18, 1. †per. 3, 19.
28. Rasi penkis dešimtis be penkių teisiųjų tame butų; argi norėtumbei visą miestą išpustyti dėl tų penkių? Jis atsakė: jei randi tame penkis dešimt be penkių, tai jį ne išpustysu.
29. Ir jis pradėjo toliaus su juomi kalbėti ir sakė: rasi keturis dešimt tame rastum? O jis sakė: aš jiems nieko ne darysu dėl keturių dešimt.

30. Abraomas tarė: ne pyk, Pone Dieve, man dar daugiaus kalbančiam; rasi tris dešimts tame randami butų? O Jis sakė: jei tris dešimt tame rasu, tai aš nieko jiems ne darysu.

31. Ir jis sakė: ak štai, aš išdrįsau kalbėti su Ponu Dievu, rasi dvidešimt tame rastumbei? Jis atsakė: aš juos ne išpustysu dėl tų dvidešimt.

32. O jis tarė: ak *ne papyk, Pone Dieve, man dar tikt vieną kartą kalbančiam: rasi dešimt tame rastumbei? O Jis †atsakė: aš juos ne išpustysu dėl tų dešimt. * Vald. 6, 39. † Jok. 5, 16.

33. Ir Ponas Dievas, paliovęs kabėti su Abraomu, nuėjo; Abraomas sugrįžo į savo namus.

Perskyrimas 19.

Miesto Sodomo išpustijimas; Loto išgelbėjimas ir susigriešijimas.

Anuodu angielu *vakare atėjo į Sodomą, o Lotas Sodome sėdėjo po vartų. Ir tuodu †pamatęs atsikėlė ir ir jiemdviem priešais ėjo ir pasikloniojo su savo veidu iki žemės. * per. 18, 22. † per. 18, 1 i. t.

2. Ir tarė: štai, viešpačiudu, *užeikita ben į namus savo tarno ir čionai nakvokita. Numazgodinkita savo kojas, tai †rytmetyje anksti atsikėlę keliaukita savo keliu. Bet juodu atsakė: ne, bet **pasiliksiva per naktį ant ulyčios.
* Ebr. 13, 12. † per. 18, 4. ** Veizd. Luk. 24, 28.

3. Tai jis labai juodu meldė, ir juodu pas jį gaspadą ėmę įėjo į jo namus. Ir jis *steliavo jiemdviem vakarienę ir kepę neraugintų prapločių; ir juodu valgė. * per. 18, 8.

4. Bet jiemdviem dar ne atsigulus, atėjo vyrai iš miesto Sodomo ir apstojo namus, jauni ir seni, visi žmonės iš visų šalių.

5. Ir atvadinę *Lotą tarė jam: kame tuodu vyru, kuriuodu pas tavę atėjo šią naktį? išvesk †juodu pas mus, kad **mes juodu išpažintumbim. * Jėz. 3. 9.
† Vald. 19, 22. ** per. 4, 1. Rym. 1, 24. 27. Jud. 7.

6. Lotas *išėjęs pas juos už vartų, o duris užrakinęs po savęs, * Vald. 19, 23.

7. Tarė: ak, mieli broliai, ne darykite taip piktai.

8. Štai, *aš turu dvi dukteri, tiedvi vyro dar ne išpažino, tiedvi jums išduosu, darykite su jomdviem, kas ums mėgsta; bet šiemdviem vyram nieko ne darykite; nėsa todėl †juodu įėjo po pavėsiu mano stogo.
* veizd. Vald. 19, 24. † Veizd. per. 18, 5.

9. Bet jie atsakė: eik šen. Ir toliaus sakė: *tu viens esi ateivis čionai ir †nori ponavot? gerai, mes tavę labiaus spausim, ne kaip anuodu. Ir jie su syla veržėsi ant to vyro Loto; o kaip jie pribėgo, norėdami duris atlaužti,
* 2 Petr. 2, 7. 8. † 2 Maiž. 2, 14.

10. Tuodu vyru siekė laukan ir Lotą pas savę įtraukė į butą, ir užrakino duris.

11. O vyrai pas duris to buto lyg akli *pastojo, taip didieji, kaip ir mažieji, ikikol pailso, ir duris rasti ne galėjo.
* veizd. 2 Kar. 6, 18. Darb. 13, 11.

12. Ir tuodu vyru sakė Lotui: ar dar čia turi kokį žentą, ar sunus, ar dukteres, ir kas tavųjų mieste, tą *išvesk iš šios vietos. * per. 7, 1. 2 Petr. 2, 7. 9.

13. Nėsa mudu išpustysiva šitą vietą todėl, kadangi *garsas apie ją didis yra po akių Pono Dievo, tas mudu atsiuntė, ją išpustyti. * per. 18, 20.

14. Tai išėjęs Lotas kalbėjo su savo žentais, kuriuodu *turėjo vesti jo dukteres: atsikėlę †išeikita iš šio miesto, nėsa Ponas Dievas šį miestą išpustys. **Bet juodu tai juoku nuleido. * Mat. 1, 18.
† 4 Maiž. 16, 21. 45. ** 2 Maiž. 9, 21. Luk. 17, 28 ir 24, 11.

15. Taigi aušrai pasirodžius angielu du liepė Lotą pasiskubint ir tarė: kelkis *ir imk savo moterę bei abi savo dukteri, kuriedvi čia yra, kad ir tu ne prapultumbei griekuose šio miesto.
* 4 Maiž. 16, 24. 26. Apr. 18, 4.

16. O jam užtrunkant nutvėrė tuodu vyru jį ir moterę ir jo abidvi dukteri prie rankų, todėl, *kad Ponas Dievas jo čėdijo, ir †išvedę jį laukan paliko jį lauke pas miestą.
* Luk. 18, 13. Rym. 9, 15. 16. † Ps. 34, 23.

17. O kaip juodu jį buvo išvedusiu, tai tarė: išgelbėk savo dušią ir *ne atsižvilgėk ir ne stovėk šioje visoj' šalyje. Ant kalno išsilaikyk, kad ne prapultumbei.
* per. 19, 26. Mat. 24, 16, 17. 18. Luk. 9, 62. Pil. 3, 13. 14.

18. Bet Lotas atsakė jiemdviem: ak ne, *Viešpatie! * Darb. 10, 14.

19. Štai, kadangi tavo tarnas malonę rado po tavo akių, tai daryk dar didesnią savo mielaširdingystę, man išrodytą, kad tu mano dušią gyvą išlaikytumbei. Aš ant kalno ne galiu išsilaikytis; galėtų manę kokia neganda užpulti, kad numirčiau.

20. Štai, čia arti yra miestas, į kurį aš galiu nubėgti, ir tas yra mažas; čia aš išsilaikysu; juk mažas yra, kad mano dušia čia gyva išliktų.

21. Tai jis atsakė jam: ir *tame dalyke išklausiau tavę, kad aš ne išpustyčiau tą miestą, apie kurį tu kalbėjai.
* Job. 42, 8. 9. Ps. 145, 19.

22. Skubinkis ir išsilaikykis čionai; nės aš *nieko ne galiu daryti, tau ne įėjus. Dėlto šis †miestas pramintas buvo Zoar.
* veizd. per. 32, 25. 26. 2 Maiž. 23, 10. 5 Maiž. 9, 14. Mark. 6, 5. † per. 13, 10 ir 14, 2.

23. Ir saulė jau buvo užtekėjusi ant žemės, kaip Lotas į miestą Zoar įėjo.

24. Tai Ponas *Dievas davė lyti sierą bei ugnį nuo Pono Dievo iš dangaus žemyn ant Sodomo bei Gomoro.
* 5 Maiž. 29, 23. Jėz. 13, 19. Jėr. 20, 16 ir 50, 40. Ezėk. 16, 49. 50. Ozea 11. 8. Amos 4, 11. Zep. 2, 9. Luk. 17, 29. 2 Petr. 2, 6. Jud. 7.

25. Ir išpustijo anus miestus ir visą tą kampą, ir visus susėdus tų miestų, ir kas ant žemės augo.

26. Ir jo pati atsižvelgė ir *pavirto į druskos stulpą.
* Luk. 17, 32.

27. O Abraomas rytmetije anksti kėlęs nuėjo ant tos vietos, ant kurios buvo stovėjęs *po akių Pono Dievo.
* per. 18, 22.

28. Ir gręžė savo veidą ant Sodomo ir Gomoro linkai ir ant visos žemės to kampo, ir regėjo, o štai, dumas *pakilo iš žemės kaip dumas pečiaus.
* Apr. 18, 9.

29. Nėsa kaip Dievas išpustijo miestus tame kampe, tai jis atsiminė *Abraomo ir palydėjo Lotą iš tų miestų, kurius išpustijo, ir kuriuose Lotas gyveno.
* per. 8, 1 ir 18, 23.

30. Ir Lotas išsitraukė iš Zoar ir *pasiliko ant kalno su savo dviem dukterim; nės bijojos Zoare pasilikt; ir taipo pasiliko nekurioje dauboje su abiem savo dukterim.
* per. 19, 17. 19.

31. Tai tarė vyriausioji jauniausiai: musų tėvas paseno, ir jau nėra nei jokio vyro ant žemės, kursai *su mumis sugultų pagal viso svieto budą:
* per. 16, 2. 4 ir 38, 8. 9. 5 Maiž. 25, 5.

32. Tai eikš, duokiva savo tėvui vyno gert, gulėkiva prie jo, kad *vaikų iš savo tėvo gautumbim.
* Mark. 12, 19.

33. Taipo jiedvi davė savo tėvui vyno gerti tą pačią naktį. Ir vyriausioji įėjusi atsigulė prie savo tėvo; ir jis ne pajuto, nė kaip ji atsigulė, nė kaip atsikėlė.

34. Ryto metą vyriausioji sakė jauniausiai: štai, aš vakar gulėjau pas savo tėvą. Duokiva jam ir šią naktį vyno gert, kad tu įėjusi atsigultumbei prie jo, kad vaikų iš savo tėvo gautumbiva.

35. Taipo davė savo tėvui ir tą naktį vyno gerti. Ir jauniausioji taipojau nuėjusi atsigulė prie jo; o jis ne pajuto, nė jai atsigulant, nė atsikeliant.

36. Taipo abi dukteri Loto nešči pastojo iš savo tėvo.

37. Ir vyriausioji pagimdė sunų, tą ji vadino Moab. Iš to *radosi Moabitai iki šiai dienai.
* 5 Maiž. 2, 9.

38. O jauniosioji taipojau pagimdė sunų, tą ji praminė vaiką Ami. Iš *to radosi vaikai Amon, iki šiai dienai.
* Maiž. 2. 19.

Perskyrimas 20.

Abimelėkas Abraomui jo pačią Zorę atima ir su nauda vėl atduoda.

Bet Abraomas iš ten nusitraukė į *žemę prieš pietus, ir gyveno tarp Kades ir tarp †Sur, ir buvo ateivis **žemėje Gerar.
* per. 18, 1. † per. 16, 7. 14. ** per. 26, 6.

2. Ir sakė apie savo pačią Zorę: ji *yra mano sesuo. Tai Abimelėkas, Geraro karalius, nusiuntęs pas ją †davė ją atvesti.
* per. 12, 13 ir 26, 7. † per. 12, 15.

3. Bet *Dievas †naktyje sapne atėjęs pas Abimelėką tarė jam: štai, **tu smerčiu numirsi dėl tos moteriškės, kurią tu ėmei; nes ji yra vyro pati.
* Ps. 105, 14. † Job. 33, 15. ** per. 20. 7.

4. Bet Abimelėkas ją nebuvo pakrutinęs ir tarė: Pone Dieve, argi *nori ir teisius žmones nužavinti?
* per. 20, 18. per. 18, 23.

5. Ar jisai man ne sakė: ji yra mano sesuo? o ji taipojau sakė: jis yra mano brolis; juk aš tai dariau su neišmanančia širdžia ir su nekaltomis rankomis.

6. Ir Dievas atsakė jamui sapne: ir aš žinau, kad tu tai darei su neišmanančia širdžia, todėl *tavę ir apsaugojau, kad †prieš manę ne susigriešytumbei, ir tau ne pavelijau, ją pakrutinti.
* per. 31, 7 ir 35, 5. 2 Maiž. 34. 24. 1 Zom. 25, 26. 34. † per. 39, 9. 3 Maiž. 6, 2. Ps. 51, 5.

7. Todėl atduok tam vyrui jo pačią, nės *jis esti prarakas, ir te meldžia jisai už tavę, tai tu gyvas išliksi. O jei tu ją ne atduosi, tai †žinok, kad tu smerčiu turėsi numirti, ir **vis, kas tavųjų yra.
* 1 Zom. 7, 5. 2 Kar. 5, 11. Job. 42, 8. Jok. 5, 14. 15. 1 Jon. 5, 16. † per. 2, 17. ** 4 Maiž. 16, 32. 33.

8. Tai Abimelėkas ryto metą anksti atsikėlęs suvadino visus savo tarnus

ir sakė tai vislab jiems begirdint; ir žmonės labai to bijojosi.
9. O Abimelėkas ir Abraomą pavadinęs tarė jamui: kam tu mums tai padarei? Ir kuomi aš prieš tavę nusidėjau, kad *tokį sunkų grieką norėjei užvest ant manęs ir ant mano karalystės? Tu su manimi darei, kaip ne †pareitis daryti. * per. 26, 10. 2 Maiž. 32, 21. Joz. 7, 25. † per. 34, 7.
10. Ir Abimelėkas toliaus tarė Abraomui: ką-gi tu regėjei, kad tai man padarei?
11. Abraomas atsakė: aš dumojau, rasi *žmonės šime kampe nesibijo Dievo, ir †nužavys manę dėl mano pačios.
* per. 42, 18. Ps. 36, 2. Pam. S. 16, 6. † per. 12, 12 ir 26, 7.
12. Priegtam ji ir tikrai *yra mano sesuo, nės ji yra mano tėvo duktė, ale ne mano motinos duktė, ir aš ją vedžiau į pačią. * veizd. per. 11, 29.
13. O kaip * Dievas manę liepė išeit iš mano tėvo namų, aš jai sakiau: išrodyk man tą mielaširdingystę, ir visur, kur mudu tiktai nukeliausiva, sakyk, †manę esant tavo brolį.
* per. 12, 1. 9. 11. i. t. Ebr. 21, 8. † per. 12, 13.
14. Tai Abimelėkas ėmęs avis ir jaučius, *bernus bei slugines, davė tus Abraomui; priegtam ir atdavė jamui jo pačią Zorę. * per. 12, 16.
15. Ir tarė: štai, visa *mano žemė tau atvira; gyvenk, kur tau patinka.
* per. 13, 9.
16. Ir tarė Zorei: štai, aš daviau *tavo broliui tukstantį sidabrininkų; štai, †tie bus tau dangalas **akių, po akim visų pas tavę esančiųjų, ir visur; o tai buvo jos koronė.
* per. 20, 5. † per. 26, 11. ** per. 24, 65.
17. Bet Abraomas meldėsi *Pono Dievo, tai gydė Ponas Dievas Abimelėką ir jo pačią ir jo slugines, kad vaikų pagimdė. * Job. 42, 9. 10.
18. Nėsa Ponas Dievas ikšiol *drutai buvo užrakinęs visų moterų žyvatą namuose Abimelėko, dėl Zorės, Abraoma pačios. * per. 12, 17.

Perskyrimas 21.

Izaoko užgimimas; Ismaėlo išvarymas; Abraomo derėjimas ir Dievo žodžio sakymas.

Ir Ponas Dievas atlankė *Zorę, kaip buvo sakęs, ir darė jai, kaip †buvo kalbėjęs.
* 1 Zom. 2, 21. † per. 17, 19 ir 18, 10. 14. Gal. 4, 23. 28.
2. Ir Zorė pastojo nėščia ir pagimdė Abraomui *jau pasenusiam sunų, †tuočės, kurį Dievas jam buvo apsakęs:
* Darb. 7, 8. Gal. 4, 22. Ebr. 11, 11. † per. 17, 21.
3. Ir Abraomas praminė savo sunų, kurs jam užgimė, Izaoku, *kurį Zorė jam pagimdė. * per. 17, 19.
4. Ir appiaustė *jį ašmą dieną, kaip †Dievas jam buvo prisakęs.
* Darb. 7, 8. † per. 17, 10. 12.
5. Šimtą * metų senas buvo Abraomas, kaip jo sunus užgimė. * per. 17, 1. 17.
6. Ir Zorė sakė: Dievas *man juoką padarė, nės kas tai girdės, manęs †juoksis. * Ps. 126, 2. Jez. 54, 1. Gal. 4, 27. † Luk. 1, 58.
7. Ir tarė: kas drįstų tai sakyt apie Abraomą, kad Zorė vaikus žindo ir *kad sunų jam pagimdžiusi, jam pasenus? * per. 18, 11. 12.
8. Ir vaikelis augo ir buvo nutrauktas; ir Abraomas kėlė didę česnį tą dieną, kurioje Izaokas buvo nutrauktas;
9. Ir Zorė, pamačiusi sunų Agaros, * Egyptiškos, kurį †ji Abraomui buvo pagimdžiusi, jį **apjuoktojį esantį,
* per. 16, 1. † per. 16, 15. ** Gal. 4, 29.
10. Tarė Abraomui: išvaryk *tu šią sluginę su jos sunumi; nėsa šios sluginės sunus ne tur gauti dalykus su mano sunumi Izaoku. * Gal. 4, 30. veizd. per. 25, 26 ir 36, 6, 7.
11. Tas žodis ne patiko Abraomui *dėl savo sunaus. * per. 17, 18.
12. Bet Dievas sakė jamui: ne priimk tai už piktą dėl vaiko ir dėl sluginės. Vis, ką Zorė tau sakė, tai daryk; nės *Izaoke pažadėjimo sėkla tau bus vadinama. * Rym. 9, 7. 8. Ebr. 11, 18.
13. Priegtam ir sluginės sunų aš darysu (didžiu) *pulku, todėl, kadangi jis tavo sunus yra. * per. 21, 18. per. 16, 10 ir 17, 20.
14. Tai Abraomas anksti kėlęs ėmė duoną bei plėčką vandenimi pripiltą, ir vaiką podraug, ir *išleido juodu. Tai ji išsitraukė ir paklydo puščioje pas Berzabą. * Jon. 8, 35.
15. O kaip vandens plėčkoje jau ne buvo, pametė ji vaiką po medžiu,
16. Ir atstojusi pasisėdo iš tolo per kilpinio šuvį, nės ji sakė: aš ne galiu matyti vaiką be mirštant. Ir ties juomi pasisėdusi pradėjo verkti.
17. Tai išklausė *Ponas Dievas verksmą to vaiko. Ir Angielas Dievo prišaukė Agarai iš dangaus ir sakė jai: kas kenk tau, Agara? Nesibijok, nės Dievas išklausė verksmą vaiko, čia be gulinčio; * 2 Maiž. 3, 7.

18. Atsikėlusi imk vaiką ir vesk jį
prie savo rankos; nės aš *iš jo didį
pulką žmonių darysiu. *per. 21, 13.
19. Ir Dievas *jai atvėrė akis, kad
ji šulinį išvydo, tai ji priėjusi pripylė
plėčką vandenimi ir pagirdė vaiką.
*4. Maiž. 22, 21. veisd. 2 Kar. 6, 17. 18. 20. Luk. 24, 16. 31.
20. Ir Dievas buvo *su tuom vaiku, tas
augo ir gyveno puščioje ir pastojo †tik-
ras strielčius. *per. 28, 15 ir 3, 29. 3. 21. † per. 16, 12.
21. Ir gyveno puščioje Paran. Ir
jo motyna išrinko *jam pačią iš
Egypto žemės. *per. 24, 4.
22. Tuočės kalbėjo Abimelėkas *ir Pi-
kols, jo vyriausiasis ant abažų, su Abra-
omu ir tarė: Dievas †yr su tavimi visuo-
se tavo darbuose. *per. 20, 2 ir 26, 26. † per. 26, 28.
23. Todėl dabar man *prisiek prie
Dievo, kad tu nei man, nei mano vai-
kams, nei mano vaikų-vaikams, nei
jokios neviernybės ne nori daryti; bet
tą mielaširdingystę, kurią aš tau iš-
rodžiau, ir man išrodysi, ir tai žemei,
kurioje tu ateivis esi. *Joz. 2, 12. 1 Zom. 24, 21.
24. Tai atsakė Abraomas: prisieksu.
25. Ir Abraomas pabarė Abimelėką
dėl šulinio, kurį Abimelėko bernai
su syla buvo išveržę.
26. Tai atsakė Abimelėkas: aš ne
žinojau, kas tai daręs; priegtam juk
tu man tai nepasakei: o aš to nei
girdėti ne girdėjau, kaip šiandien.
27. Tai Abraomas ir avis ir jaučius
ėmęs davė tuos Abimelėkui; ir juodu
*darė derėjimą tarp savęs. *per. 26, 31.
28. Ir Abraomas skyriu pastatė sep-
tynis ėryčius.
29. Tai tarė Abimelėkas Abraomui:
kam *tie septyni ėryčiai skyriu čia
pastatyti? *per. 33, 8.
30. Jis atsakė: septynis ėryčius tu
imsi nuo mano rankos, kad *man tie
butų liudymui, kad aš kasdinau šį šulinį.
*per. 31, 48. 52.
31. Todėl ta *vieta praminta buvo
Berzaba, kadangi abudu čia kits ki-
tam prisiekė. *per. 26, 33.
32. O tokiu budu juodu suderėjo
Berzaboj. Tai atsikėlęs Abimelėkas
ir Pikols, jo vyriausiasis ant abažų,
vėl nusitraukė į Pylistų žemę.
33. O Abraomas medžius sodino Ber-
zaboj' ir apsakė *čionai vardą Pono
Dievo, amžinojo †Dievo. *per. 4. 26.
† 5 Maiž. 33, 27. Jėz. 40, 28. Rym. 16, 26. 1 Tim. 1, 17.
34. Ir buvo ateivis Pylistų žemėje
ilgą čėsą.

Perskyrimas 22.

Izaoko apieravojimas. Pažadėjimas apie Kristų.

Po šių nusidavimų mėgino *Dievas
Abraomą ir sakė jam: Abraome, ir
jis atsiliepė: štai!
*1 Kor. 10, 13. Ebr. 11, 17. Jok. 1, 12. 1 Petr. 1, 7.
2. Tai jis sakė: imk *Izaoką, viengi-
musį savo sunų, kurį tu myli, ir nu-
ėjęs į žemę Moryą, apieravok tenai jį
deginimo apierai, ant kalno, kurį aš
tau prirodysu. *Ebr. 11, 17. 2 Nus. Kar. 3, 1.
3. Tai Abraomas ryto metą anksti at-
sikėlęs pabalnojo savo asilą ir drauge
su savimi ėmė dvejetą tarnų bei savo
sunų Izaoką; ir suskaldė malką degini-
mo apierai ir pasikėlęs nuėjo į tą vietą,
apie kurią Dievas jam buvo kalbėjęs.
4. Trečią dieną Abraomas pakėlęs
savo akis iš tolo pamatė tą vietą,
5. Ir tarė dviem savo tarnam: pa-
silikita čia su asilu, aš su vaiku te-
nai nueisiva, ir kada Dievo busiva
meldusiu, pas judu vėl sugrįšiva.
6. Ir Abraomas ėmęs malką degini-
mo apierai, uždėjo *tą ant savo sunaus
Izaoko, bet jis ugnį bei peilį ėmęs į sa-
vo ranką, ėjo abudu podraug. *Jon. 19, 17.
7. Tai sakė Izaokas savo tėvui Abra-
omui: mans tėve! Abraomas atliepė:
štai, mano sunau! ir jis sakė: čia
yra ugnis ir malka; ale kame avis
deginimo apierai?
8. Abraomas atsakė: mano sunau,
Dievas sau įsidabos avį deginimo
apierai. Ir nuėjo tuodu podraug.
9. Ir nukakusiu į tą vietą, Dievo jam
apsakytą, pabudavojo čiajau Abrao-
mas altorių ir užkrovęs malką bei savo
sunų surišęs, uždėjo *jį ant altoriaus,
ant viršaus malkos. *Ebr. 11, 17. Jok. 2, 21.
10. Ir ištiesęs savo ranką nutvėrė
peilį, kad tuomi savo sunų papiautų.
11. Tai Angielas Pono Dievo pri-
šaukė jam iš dangaus ir tarė: Abra-
ome! Abraome! jis atsiliepė: štai!
12. O jis tarė: idant *nepažeisk
vaiko su savo ranka ir jam nieko ne-
daryk. Nės dabar †žinau, tavę Dievo
bijantį, ir nečėdijai savo vienintėlio
sunaus, dėl manęs.
*1 Zom. 15, 22. Mik. 6, 7. 8. † per. 26, 5. Jok. 2. 22.
13. Tai Abraomas, pakėlęs savo
akis, užpakalyje matė aviną erškė-

čiuose su ragais kabantį; ir nuėjęs ėmė tą aviną ir tą apieravojo deginimo apierai vietoje savo sunaus.
14. Ir Abraomas praminė tą vietą: Pons Dievs mato. Todėl dar iki šiai dienai sakoma: ant kalno, kur Pons Dievs mato.
15. Ir Angielas Pono Dievo vėl prišaukė Abraomui iš dangaus,
16. Ir tarė: aš *pats prie savęs priesiekiau, sako Ponas Dievas, kadangi tu tai darei ir savo vienintėlio sunaus ne čėdijai, * Ps. 105, 9. Luk. 1, 73. Ebr. 6. 13, 14.
17. Kad aš tavo vaikus žegnosu ir juos daugsįsu, kaip *žvaigždes ant dangaus ir kaip †žiezdras ant kranto jurių; ir tavo ** vaikai gyvęs namuose †† tavo nepriételių. * per. 15, 5. Jėr. 33, 22. † per. 13, 16. ** per. 24, 60. †† Mik. 1, 9.
18. Ir per tavo sėklą *bus peržegnoti visi žmonės ant žemės, todėl, kad †tu paklusnus buvai mano žodžiams. * per. 12, 3 ir 18, 18 ir 26. 4. Darb. 3, 35. Gal. 3, 8. 9. 16. 18. † per. 22, 3. 10. per. 26, 5.
19. Taipo Abraomas vėl pargrįžo pas savo tarnudu; ir pasitaisę nukeliavo į Berzabą * ir gyveno čionai. * per. 21, 31.
20. Po šių nusidavimų stojos, kad apsakyta buvo Abraomui: štai, Milka *taipojau vaikų pagimdė tavo broliui Naorui, * per. 11, 29.
21. Butent Uzą pirmutinį ir Buzą jo brolį, ir Kemuėlą, iš kurio Syrionai radosi.
22. Ir Kesėdą, ir Asą, ir Pildą ir Jedlapą ir Betuėlą.
23. O Betuėlui *gimė Rebeka: šius aštuonis pagimdė Milka Naorui, Abraomo broliui. * per. 24, 15.
24. Ir netikroji jo pati vardu Reuma tiekajau pagimdė, butent Tėbą, Gaamą, Taą ir Maaką.

Perskyrimas 23.

Zorės mirimas ir palaidojimas.

Zorė buvo šimto dvidešimtis ir septynių metų sena.
2. Ir numirė vyriausiame mieste Ebron *vadinamame, žemėje Kanaan. Tai atėjo Abraomas, kad ją apraudotų ir apverktų. * per. 13, 18 ir 23, 19.
3. Potam kėlęs nuo savo lavono susikalbėjo su vaikais Eto ir tarė:
4. Aš *esmi ateivis ir jųsų susėdas, duokite †man laidojimo vietą ir mano vaikų vaikams tarp savęs, kad savo lavoną galėčiau palaidoti, po mano akių gulintį. * per. 17, 8. Ps. 105, 12. Ebr. 11, 9. 13. † Darb. 7, 5.
5. Tai atsakė Abraomui vaikai Eto ir tarė jam:
6. Klausyk musų, mielas kunįge, tu esi *kunįgaikštis Dievo tarp musų; palaidok savo lavoną geriausiose musų kapinėse. Nei viens žmogus tarp musų tai tau uždraus, kad tu jo grabuose ne palaidotumbei savo lavoną. * per. 13, 2 ir 14, 14, 14 ir 24, 35.
7. Tai Abraomas kėlėsi ir pasikloniojo žmoniems tos žemės, butent vaikams Eto.
8. Ir jis su jais kalbėdams tarė: jeigi jums tai patinka, kad aš savo lavoną, po mano akių gulintį, palaidočiau, tai klausykite manęs ir mano vardan melskite Eproną, sunų Zoaro,
9. Kad jisai man duotų savo uolą Makpėlą, kurią jis tur gale savo dirvos; te duodie ją man už piningus, kiek ji verta, man ir mano vaikų vaikams į kapines tarp jųsų.
10. Nės Epronas gyveno tarp Eto vaikų. Tai atsakė Epronas, Etytas, Abraomui, visiems Eto vaikams be girdint, po akių visų, kurie *pro vartus jo miesto ir išėjo, ir įėjo ir tarė: * per. 34, 20. Rut. 4, 4.
11. Ne taip, kunįge, bet klausyk manęs: aš tau dovanoju tą dirvą ir uolą taipojau toje, ir paduomi tau po akimis vaikų mano žmonių, kad palaidotumbei savo lavoną.
12. Tai pasikloniojo Abraomas žmoniems tos žemės,
13. Ir kalbėjo su Epronu, žmoniems tos žemės begirdint, ir tarė: jei man nori tą perleisti, tai meldžiu, imk nuo manęs piningus už dirvą, kurius aš tau duomi, tai čia palaidosu savo lavoną.
14. Epronas atsakydams Abraomui tarė jam:
15. Mielas kunįge, klausyk manęs: ta dirva keturių šimtų sidabro *siklų verta, ale ką tai mačija man arba tau? palaidok tiktai savo lavoną. * 2 Maiž. 30, 13. Ezėk. 45, 12.
16. Abraomas pakluso Eprono ir užmokėjo *jam piningus, kiek buvo sakęs, begirdint vaikams Eto, butent keturis šimtus sidabro siklų, prekyje imamų ir duodamų. * Jėr. 32, 9.
17. Taipo Eprono *dirva, kuri Mak-

pėloje yra, ties Mamrės, teko Abraomui pasisavintinai, draug su uola viduje ir su visais medžiais aplinkui; * per. 25, 9, ir 49. 30. 31. 32 ir 50, 13. Darb. 7, 16.

18. Kad vaikai Eto tai matė, ir visi, kurie pro vartus jo miesto ar įėjo, ar išėjo.

19. Potam Abraomas palaidojo savo pačią Zorę uoloje dirvos, kuri Makpėloje yra, ties Mamrės, tatai esti Ebrone žemėje Kanaan.

30. Šitaipo teko * Abraomui dirva ir uola toje, Abraomui ir jo vaikų vaikams, į kapines nuo vaikų Eto. * veizd. Rut. 4, 7. 8. 9. 10. Jėr. 32, 10. 11.

Perskyrimas 24.

Izaokas Rebekę gauna į pačią.

Abraomas * buvo pasenęs ir gerai iškaršęs, ir Ponas Dievas jį † buvo peržegnojęs visur. * per. 18, 11 ir 21, 5. † per. 24, 35. * per. 35, 2. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.

2. Ir sakė vyriausiam * tarnui savo namų, užveizdėtojui † savo namų: pakišk ** savo ranką po mano kulšies, * per. 15, 2. † per. 24, 10 ir 39, 4. 5. 6. ** per. 47, 29.

3. Ir prisiek * man prie Pono Dievo, dangaus bei žemės Dievo, kad ne † nori mano sunui moterį išrinkti iš dukterų Kananytų, tarp kurių aš gyvenu; * per. 14, 22. 5 Maiž. 6, 13. Joz. 2, 12. † per. 26, 35 ir 27, 46. ir 28, 2. 2 Maiž. 34, 16. 5 Maiž. 7, 3.

4. Bet kad * nukeliautumbei į † mano tėviškę ir prie mano genčių ir isskirtumbei iš čia mano sunui Izaokui moterį. * per. 28, 2. † per. 12, 1.

5. Tarnas atsakė: kaipgi? o jei ta moteriškė nenorėtų manę sekti į šią žemę; argi aš tavo sunų vėl nugabęsu į aną žemę, iš kurios tu išsitraukei?

6. Abraomas atsakė jam: dabokis, idant mano sunų daugiaus ten nenuvestumbei.

7. Viešpats, dangaus Dievas, kurs manę * ėme iš mano tėvo namų ir iš mano tėviškės, kurs man kalbėjęs ir pasibažijęs, sakydams: šią † žemę aš duosu tavo vaikams, tasai siųs savo Angielą pirm tavęs, kad čia mano sunui pačią išskirtumbei. * per. 12, 1. † per. 12, 7 ir 13, 15.

8. O jei ta moteriškė ne norės tavę sekti, tai valnas * busi nuo šios prisiegos; ale ne nuvesk tenai daugiaus mano sunų. * Joz. 2, 17. 20.

9. Tai padėjo tarnas savo ranką po kulšies Abraomo, savo kunigo, ir prisiekė jam tai.

10. Taipo ėmė tarnas dešimtį verbludų iš verbludų savo pono ir nukeliavo, ir * buvo drauge ėmęs visokių lobių savo pono ir pasitaisęs nukeliavo į Mezopotamią, į miestą † Naoro. * per. 24, 2. † per. 27, 43.

11. Tai verbludams davė atsigulti lauke pas miestą, pas nekurį šulinį, apie vakarą tuočės, kad * moterės išeidavo vandens semti. * 2 Maiž. 2, 16. 1 Zom. 9, 11.

12. Ir tarė: Pone * Dieve, tu Dieve mano pono Abraomo, sutik † man šiandien ir išrodyk mielaširdystę mano ponui Abraomui. * per. 24, 27 ir 26, 24 ir 28, 13 ir 32, 9. 2 Maiž. 3, 6. 15. † Neėm. 1, 11. Ps. 37, 5.

13. Štai, aš * čia stoviu pas šulinį, ir žmonių † dukterės išeis iš miesto, kad vandens semtų. * per. 24, 43. † per. 29, 9. 2 Maiž. 2, 26.

14. Kadagi kokia merga ateis, kuriai aš tarsu: prilenkusi savo kragą duok man * gerti; o ji atsakys: gerk, aš ir tavo verbludus pagirdysu; kad ji ta butų, kurią tu savam tarnui Izaokui į moterį busi paskyręs; ir aš † ant to numanyčiau, kad tu mielaširdystę išrodęs mano ponui. * veizd. Vald. 6, 17. 37. † 1 Zom. 6, 7 ir 14, 10 ir 20, 7.

15. Ir jam dar ne iškalbėjus, štai išėjo Rebekė, Betuėlo duktė, kursai Milkos * sunus buvo, ir kuri Naoro, Abraomo brolio, pati buvo, nešdama kragą ant savo pečių. * per. 11, 29 ir 22, 23.

16. Ir ji * buvo labai graži merga ant veido, dar merga ir nei jokio vyro ne pakrutinta; ta nulipusi į šulinį prisėmė kragą ir vėl aukštyn užlipo. * per. 26, 7.

17. Tai tarnas jai priešais bėgdams sakė: duok man mažumą vandens gerti iš tavo krago.

18. O ji * atsakė: gerk, mielas pone! ir tuojau kragą ant savo rankų nuleidusi, davė jam gerti. * 1 Petr. 3, 8 ir 4, 9.

19. O ji jam gerti davusi, tarė: semsu ir tavo verbludams, ik visi bus gėrę.

20. Ir pasiskubindama išpylė kragą į rindą ir vėl nubėgusi pas šulinį semti, sėmė visiems jo verbludams.

21. O šis vyras dyvijos iš jos ir tylėjo, ikikol suprato, bau * Dievas malonę davęs ant šios kelionės, ar ne? * per. 24, 12. 56.

22. O kaip verbludai visi buvo atsigėrę, išėmė jisai auksiną saktį, * pusę svarelio sveriantį, ir du rankų žiedu ant jos rankų, dešimt lengvių svarų aukso sveriančių, * 2 Maiž. 32, 2. 3. Jėz. 3, 19. 20. 21. Ezėk. 16, 11. 12. 1 Petr. 3, 3.

23. Ir tarė: mano duktė, kieno tu esi? sakyk man tai, bau ir yra ruimo namuose tavo tėvo nakvynei?

24. Ji atsakė jamui: aš *esmi Betuėlio duktė, sunaus Milkos, kurią ji Naorui pagimdė. *per. 22, 23.

25. Ir toliaus sakė jamui: turim ir daug šiaudų bei pašaro, ir gana ruimo nakvinoti.

26. Tai tas vyras pasiklonioję̨s *meldėsi Pono Dievo. *per. 24, 52. 2 Maiž. 4, 31.

27. Ir tarė: pagarbintas *buk, Viešpatie, tu Dieve mano pono Abraomo, kurs †savo mielaširdystę ir teisybę ne attraukei nuo mano pono, nėsa Ponas Dievas vedė **manę keliu į mano pono brolio namus. *2Maiž. 18, 10. Rut. 4, 14. 1 Zom. 25, 32, 39. 2Zom. 18, 28. Luk. 1, 68. †per. 32, 10. Ps. 98, 3. **per. 24, 48.

28. O merga nubėgusi pasakė tai vislab savo motynos namuose.

29. O Rebekė turėjo brolį vardu Laboną; o *Labonas išbėgo laukan prie to vyro pas šulinį. *per. 29, 5.

30. Ir pamatęs saktis bei aprankes ant rankų savo sesers, bei girdėjęs žodžius Rebekės, savo sesers, sakančius: taip man tarė tasai vyras; priėjo jisai tą vyrą, ir štai, jis stovėjo prie verbludų pas šulinį.

31. Ir tarė: eikš į vidų, tu *žegnotasis Pono Dievo, ko stovi lauke? Aš butą iškrausčiau ir verbludams taipojau ruimą dariau. *per. 26, 29. Vald. 17, 2. Rut. 3, 10. Ps. 115, 15.

32. Taipo įvedė jisai tą vyrą į butą ir *nužabojęs verbludus padavė jiems šiaudų bei pašaro ir vandens, numazgoti jo kojas, bei tų vyrų, kurie su juom buvo. *per. 43, 24. Vald. 19, 21.

33. Ir padėjo jiems valgyti. Bet jis tarė: aš *nevalgysu, pirmneng busų pasakęs, kodėl čion atėjau. Jie atsakė: kalbėk. *Job. 23, 12. Jon. 4, 34. Epėz. 6, 5. 6. 7.

34. Jis tarė: aš esmi Abraomo tarnas.

35. O Ponas Dievas mano *poną apsčiai peržegnojęs, ir jis didžiu ponu pastojo; ir davė jam avių ir jaučių, sidabro ir aukso, bernų ir sluginių, verbludų ir asilų. *per. 24, 1. per. 13, 2.

36. Priegtam Zorė, mano pono pati, sunų *pagimdė manam Ponui jo senatvėje; jam †padavė jis vislab, ką tiktai tur. *per. 21, 2. †per. 21, 10 ir 25, 5.

37. Ir aš *turėjau prisiekti savam ponui, man sakančiam: tu ne skirk pačią manam sunui iš dukterų Kananytų, kurių žemėje aš gyvenu,

38. Bet nukeliauk *į mano tėvo namus ir pas mano giminę, čia išskirk mano sunui pačią. *per. 24, 4.

39. O aš *atsakiau savam ponui: kaipgi? o jei ta merga ne norėtų manę sekti? *per. 24, 5.

40. Tai jis *atsakė: Pons Dievs, kuriam †aš šlužiju, siųs savo Angielą su tavim ir bus tau malonus ant šios kelionės, kad manam sunui moterį išskirtumbei iš mano genčių ir iš mano tėvo giminės. *per. 24, 7. †per. 17, 1.

41. Tai busi *valnas nuo šios prisiegos, kad busi nukeliavęs pas mano gentis; jei jie (savo dukterį) tau ne duos, tai busi valnas nuo šios prisiegos. *per. 24, 8.

42. Taipo atėjęs šiandien pas šulinį sakiau: Pone *Dieve, tu Dieve mano pono Abraomo, jei tu savo malonę išrodei man ant šio kelio, kurį aš parkeliavau, *per. 24. 12.

43. Štai, tai čia *stoviu pas šulinį. Kadagi kokia merga ateis vandens semt, o aš jai tarsu: duok man mažumą vandens gert iš savo krago, *per. 24, 13.

44. O ji atsakys: gerk, aš ir tavo verbludams semsu: kad ji butų ta moteriškė, kurią Pons Dievs esti paskyręs sunui mano pono.

45. O man *tus žodžius dar ne iškalbėjus savo širdije, štai, išeit Rebekė su kragu ant savo pečių ir, nulipusi į šulinį, semia. Tai aš jai sakiau: duok man gerti. *per. 24, 15 i. t. †1 Zom. 1, 13.

46. Ir ji kragą greitai nuleidusi nuo savo pečių tarė: gerk, ir tavo verbludus taipojau pagirdysu. Taipo aš gėriau, o ji pagirdė ir verbludus.

47. O aš ją paklausęs sakiau: kieno duktė tu esi? ji atsakė: aš esmi Betuėlo duktė, sunaus Naoro, kurį Milka jam pagimdė. Tai *aš saktį užkabinau ant jos kaktos ir aprankes ant jos rankų. *Ezėk. 16, 11. 12.

48. Ir *pasiklonioję̨s meldžiausi Pono Dievo, ir liaupsinau Viešpatį, Dievą mano pono Abraomo, kurs manę tikru keliu buvo vedęs, kad †aš jo sunui savo pono brolio dukterį per pačią išrinkčiau. *per. 24, 26. †per. 22, 23.

49. Jeigu jus tie este, kurie *mano ponui prietelystę ir viernybę norit

išrodyt, tai sakykit man; jei ne, tai
vėl sakykit, kad aš sukčiaus ar ant
dešinės, ar ant kairės. *per. 47, 29. Joz. 2, 14.
50. Tai Labonas ir Betuėlas atsa-
kydamu tarė: tai *randasi nuo Pono
Dievo, todėl nieką prieš tavę ne ga-
liva kalbėti, nei †piktą, nei gerą.
*Ps. 118, 23. Mat. 21, 42. Mark. 12, 11. † per. 31, 24.
51. Štai yra Rebekė po *tavo akių,
imk ją ir nukeliauk, kad ji tavo pono
sunaus pati butų, kaip Ponas Dievas
esti kalbėjęs. *per. 20, 15,
52. O kaip Abraomo tarnas šius
žodžius girdėjo, tai jis pasikloniojo
*Ponui Dievui ant žemės. *per. 24, 26.
53. Ir išėmęs *sidabrinius ir auksinius
rykus bei rubus davė tus Rebekei, bet
jos broliui bei motynai davė žoles ska-
niai kvepiančias. *2 Maiž. 3, 22 ir 11, 2 ir 42, 35.
54. Tai valgė ir gėrė jisai su tais
vyrais, kurie su juomi buvo, ir nak-
vinas čionai pasiliko. Bet ryto metą
keldamas tarė: leiskit *manę keliauti
pas savo poną. *per. 24, 56. 59.
55. Bet jos brolis ir motyną sakė:
duok mergai dar ben vieną arba de-
šimt dienų pas mudu pasilikt; pa-
skui gali keliauti.
56. Tai jis jiemdviem atsakė: ne tru-
kinkita manę, nės Pons Dievs man sa-
vo malonę išrodė ant šio kelio; leiskit
manę, kad pas savo poną nukakčiau.
57. Tai juodu tarė: parvadįkiva
mergą ir girdėkiva, ką ji atsakys.
58. Ir parvadinusiu Rebekę tarė jai:
ar nori tu keliauti su šiuom vyru?
Ji atsakė: noru su juomi.
59. Taipo išleido savo seserį Re-
bekę *su jos aukle ir su Abraomo
tarnu ir jo vyrais. *per. 35, 8.
60. Ir jie Rebekę peržegnojo ir tarė
jai: tu esi musų sesuo, *išsiplatink į
daug tukstančių tukstančius, ir tavo
†vaikai te valdo vartus savo nprietelių.
*per. 17, 16. † per. 22, 17.
61. Taipo kėlusi Rebekė su savo
mergomis užsisėdo ant verbludų ir
sekė tam vyrui. O tarnas priėmęs
Rebekę nukeliavo.
62. O Izaokas parėjo nuo šulinio
*gyvojo ir reginčio, nės jis gyveno
žemėje į pietus. *per. 16, 14 ir 25, 11.
63. Ir buvo išėjęs Dievo *melstis
ant lauko prieš vakarą ir pakėlęs savo
akis matė verbludus pareinančius.
*Joz. 1, 8. Ps. 1, 2, Ps. 77, 13 ir 119. 15 ir 143, 5.
64. O Rebekė savo akis pakėlusi
ir pamačiusi Izaoką, nusėdo *nuo
verbludo, *Joz. 15, 18.
65. Ir tarė tarnui: kas tai per vyrs,
kurs mums priešais ateit ant lauko?
Tarnas atsakė: tai mano ponas. Tai
ėmusi ji skreistę apsidengė.
66. O tarnas Izaokui vislab pa-
sakė, ką jis buvo atlikęs.
67. Tai Izaokas įvedė ją į šėtrą savo
motynos Zorės ir vedė Rebekę, ir ji pa-
stojo jo pati, ir jis ją mylėjo. Taipo
Izaokas vėl *linksmas pastojo po
numirimo savo motynos. *per 38, 12.

Perskyrimas 25.

Abraomo antroji pati. Ismaėlo bei Izaoko vaikai.

Abraomas vėl vedė kitą moterį, va-
dinamą Keturą.
2. Ta jamui pagimdė *Simroną ir
Jaksaną, Medėną ir Mydianą, Jes-
baką ir Suą. *1 Nus. Kar. 1, 32.
3. O Jaksanui gimė Sėbas ir De-
danas. Bet vaikai Dedano buvo:
Asurims, Latusims bei Lėumims.
4. Vaikai Mydiano buvo: Epas,
Epers, Anoks, Abydas ir Eldaas.
Šie visi yra vaikai Keturos.
5. O Abraomas *visą savo turtą
davė Izaokui. *per. 24, 36.
6. Bet vaikams, kurius iš kitų mo-
terų buvo gavęs, davė *jis dovanas
ir leido tus šalin trauktis nuo savo
sunaus Izaoko, jam dar gyvam
b'esant, ties †saulės užtekėjimu į
rytų žemę. *per. 21. 14. † Vald. 6, 3.
7. O šitas yra amžias Abraomo,
kurį jis buvo sulaukęs: šimtą sep-
tynis dešimts ir penkis metus.
8. Ir silpnyn ėjęs numirė pakajingame
amže, jau *pasenęs ir šio amžio nugri-
sęs, ir †buvo palaidotas pas savo
žmones. *per. 15, 15 ir 49, 20. † per. 35, 29 ir 49, 33.
9. Ir jo *sunudu jį palaidojo, Izaokas
bei Ismaėlas, uoloj' Makpeloj' ant
dirvos Eprono, sunaus Zoaro, Etyto,
kuri yra ties Mamrės, *per. 35, 29 ir 50, 13.
10. Į *lauką, kurį Abraomas iš vaikų
Etytų buvo nupirkęs, čionai †Abra-
omas yra palaidots drauge su Zore,
savo pačia. *per. 23, 16. † per. 49, 31.
11. Ir po Abraomo galvos žegnojo
Dievs Izaoką jo sunų; ir jis gyveno
pas šulinį †gyvojo ir reginčiojo.
*per. 16, 14 ir 24, 62.

12. Šita yra giminė Ismaėlo, Abraomo sunaus, kuri *jam Agara buvo pagimdžiusi, sluginė Zorės, iš Egypto. * per. 16,15.
13. Ir šitie *yra vardai vaikų Ismaėlo, iš kurių jų giminės buvo pramintos: pirmgimęs Ismaėlo sunus Nebajots, Kėdars, Adbeels, Mibsams, * 1 Nus. Kar. 1,29.
14. Mismas, Dumas, Masas,
15. Adars, *Tėmas, Jeturs, Napisas ir Kedmas. * 1 Nus. Kar. 1,30.
16. Šitie yra vaikai Ismaėlo su jų vardais jų dvaruose ir mietuose; dvylika *kunigaikščių ant savo žmonių. * per. 17,20.
17. Ir šitas yra amžias Ismaėlo, šimtas ir trisdešimtis ir septyni metai, ir *silpnyn ėjęs numirė ir palaidotas buvo pas savo žmones. * per. 25,8.
18. Ir jie *gyveno nuo Evilos iki Zuro ties Egypto žeme, ant kelio į Asyrų žemę. O jis †numirė po akim visų savo brolių. * 1 Zom. 15,7. † per. 16,12.
19. Šita yra giminė Izaoko, sunaus Abraomo: Abraomui *gimė Izaokas. Mat. 1,2.
20. Izaokas buvo keturis dešimtis metų, kaip jisai Rebekę į pačią vedė, dukterį *Betuėlo, Syriono, iš Mezopotamijos, Labano, †Syriono, seserį. * per. 22,23. † per. 24,29.
21. Bet Izaokas meldėsi Pono Dievo už savo moterį, nės ji buvo nevaisinga. Ir *Pons Dievs davėsi persiprašyti, ir †Rebekė, jo pati, neščia pastojo. * Nus. Kar. 33,13. Ezra. 8,23. † Rym. 9,10.
22. Ir kudikiudu stumdėsi jos žyvate. Tai ji sakė: kad man turėjo nusiduoti, kam aš nėščia pastojau? Ir *ji nuėjo Pono Dievo pasiklaust. * 1 Zom. 9,9 ir 10,22.
23. Ir Pons Dievs atsakė jai: dvėji žmonės yra tavo žyvate, ir dvėji žmonės persiskirs iš tavo žyvato, ir vieni žmonės pergalės kitus, o *vyresnysis šlužys mažiausiamui. * Mal. 1,3. Rym. 9,12.
23. O čėsui priėjus, kad ji pagimditų, štai, dvyni radosi jos žyvate.
25. Pirmas, kurs išėjo, buvo rudas ir *visas plaukuotas, kaip kailis; ir praminė jį Esavą. * per. 27,11.16,23.
26. Potam tuojaus išėjo ir jo brolis, tasai *laikėsi su savo ranka prie kulnų Esavo, o tą †praminė Jokubą. Šešis dešimts metų Izaokas buvo sulaukęs, kaip juodu užgimė. * Ozė. 12,4. † per. 27,36.
27. O vaikam dviem užaugus, Esavas pastojo *medžiotojis ir laukininks, o Jokubas pastojo viernas †vyrs šėtrose **gyvendams. * per. 27,3,5. † Job. 1,1.8 ir 2,3. Ps. 37,37. † Ebr. 11,9.
28. O Izaokas mylėjo Esavą ir *rods valgė, ką jisai buvo sumedžiojęs; bet †Rebekė mylėjo Jokubą. * per. 27,19.25.31. † per. 27,6.
29. Ir Jokubas išvirė viralą. Tai Esavas iš lauko atėjęs, buvo pailsęs.
30. Ir sakė Jokubui: duok man paragauti tą raudoną viralą, nės aš esmi pailsęs. Todėl jis Edomas vadinamas esti.
31. Bet Jokubas atsakė: parduok man šią dien savo pirmgimimą.
32. Esavas atsakė: štai, aš tikt turu numirti, kągi man mačys pirmgimimas.
33. Jokubas tarė: tai prisiek man šiandien. Ir jis prisiekė jamui. Ir *taip pardavė Jokubui savo pirmgimimą. * Ebr. 12,16.
34. Tai davė jam Jokubas duonos ir to lenšų viralo, ir jis valgęs *bei gėręs pasikėlė ir vėl šalin ėjo. Šitaipo paniekino Esavas savo pirmgimimą. * Mok. S. 8,15. Jėz. 22,13. 1 Kor. 15,32.

Perskyrimas 26.

Izaoko keliavimas, namai ir vargai.

Bet radosi brangumas žemėje, be ano, kursai *čėse Abraomo buvo. Ir Izaokas nusitraukė pas Abimelėką, †Pylistėnų karalių, į Gerarą. * per. 12,10. † per. 20,2.
2. Tai pasirodė jamui Ponas Dievas ir tarė: ne nusitrauk į Egypto žemę, bet *pasilik toje žemėje, kurią tau sakiau. * per. 12,1.
3. Buk svetims *šioje žemėje, o aš †su tavim budams žegnosu **tavę, nės tau ir tavo vaikams ††aš duosu visas šias žemes, ir aš ***pastiprįsu savo prisiegą, kurią aš tavo tėvui Abraomui prisiekiau. * per. 20,1. Ps. 37,13. Ebr. 11,9. † per. 28,15. ** per. 12,2. †† per. 13,15 ir 15,18. *** Ps. 105,9. per. 22,16.
4. Ir padaugįsu *tavo vaikus kaip žvaigždes ant dangaus ir duosu visas šias žemes tavo vaikams. Ir per †tavo sėklą peržegnoti bus visi žmonės ant svieto; * per. 15,5 ir 22,17. † per. 12,3 ir 22,18.
5. Todėl, kad *Abraomas mano žodžiams paklusnus buvo ir laikė mano provas, mano paliepimus, mano budą ir mano prisakymus. * per. 22,16.18.
6. Taip Izaokas gyveno Gerare.
7. O kad žmonės tame kampe jį klausė apie jo pačią, tai jis sakė: ji *yra mano

sesuo. Nės †jis bijojos sakyti, ją savo pačią esančią, dumodamas: rasi galėtų mane užmušti dėl Rebekės, nės **ji labai graži buvo ant veido.
* per. 12, 13 ir 20, 2. 13. † Pam. S. 29, 35. ** per. 24, 16.

8. Jamgi čia gerą valandą esant, žiurėjo Abimelėkas, Pylistėnų karalius, pro langą, ir išvydo Izaoką žaidžiantį su savo pačia Rebeke.

9. Tai pavadinęs Abimelėkas Izaoką tarė jam: štai ji yra tavo pati; kaipogi sakei, ją tavo seserį esančią? Izaokas atsakė jamui: dumojau, kad man rasi mirti tektų dėl jos.

10. Abimelėkas tarė: kodėlgi mums tai darei? beveik butų galėję nusiduoti, kad kas iš žmonių su tavo pačia butų sugulėjęs, ir taipo *kaltybę butumbei ant musų vedęs. * per. 20, 9.

11. Tai Abimelėkas visiems žmoniems apsakydams tarė: kas *šį vyrą arba jo pačią pakrutys, smerčiu turės numirti. * Ps. 105, 15.

12. Ir Izaokas sėjo toje žemėje ir atgavo tą metą šimteropai; nės *Pons Dievs †jį žegnojo. * Mat. 13, 8. Mark. 4, 8. † per. 26, 3 ir 24, 1. 35. Job. 42, 12.

13. Ir jis *pastojo didžiu vyru ir gyvendams pralobo, ikikol gerai įsigavo, * per. 23, 35. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.

14. Daug lobio turėdams ir mažų ir didžių galvijų ir daug šeimynos. Todėl *pavydėjo jam Pylistėnai,
* per. 37, 11. Mok. S. 4, 4.

15. Ir užpylė visus šulinius, kurius *jo tėvo bernai buvo kasę čėse Abraomo, jo tėvo, ir pripylė juos žemėmis; * per. 21, 30.

16. Kad ir Abimelėkas jamui tarė: šalin traukis nuo musų, nės tu *mums per macnus pastojai. * Maiž. 1, 9.

17. Tai Izaokas šalin nusitraukė ir attiesė savo šėtrą pakalnėj' Gėrar ir gyveno čionai.

18. Ir davė vėl atkasti šulinius, kurius čėse Abraomo, jo tėvo, buvo kasę, kurius Pylistėnai buvo užpylę, Abraomui numirus, ir praminė *juos tais pačiais vardais, kuriais jo tėvas juos buvo praminęs. * per. 21, 31.

19. Taipjau Izaoko bernai ir pakalnėj' kasė ir rado čia šulinį gyvo vandens.

20. Bet kerdžiai iš Gėraros susivaidijo *su kerdžiais Izaoko ir tarė: tas vanduo yr' musų. Todėl praminė tą šulinį: Esek, todėlei, kadangi jie čia jam neteisybę buvo darę. * per. 21, 25.

21. Tai vėl kasė kitą šulinį; ale ir dėl to vėl vaidą kėlė; todėl jį praminė Sitna.

22. Tai jisai šalin ėjęs vėl kitą šulinį kasė, dėl to ne susivaidijo; todėl jį praminė Rekobot, ir tarė: dabar Pons Dievs mums ruimos davė ir davė *mums augti šioje žemėj.
* per. 17, 6 ir 28, 3 ir 41, 52. 2 Maiž. 1, 7.

23. Paskui iš čia atsitraukė į Berzabą.

24 Ir Pons Dievs pasirodė jamui tą pačią naktį ir tarė: Aš *esmi Dievas tavo tėvo Abraomo, nesibijok, †nės aš **esmi su tavimi ir žegnosu tavę ir platįsu tavo vaikus, dėl mano tarno Abraomo. * per. 17, 7 ir 24, 12 ir 28, 13. 2 Maiž. 3, 6. Dai b. 7, 32. † per. 15, 1. per. 26, 3. 4.

25. Tai pakurė *jis čionai altorių ir †apsakė vardą Pono Dievo, ir attiesė čionai savo šėtrą, ir jo bernai kasė šulinį čiajau. * per. 12, 7 ir 13, 18. † Ps. 116, 17.

26. O Abimelėkas nuėjo pas jį iš Gėraro su Agusatu, savo gentimi ir su Pikolu, *savo vyriausiuoju ant abažų. * per. 21, 22.

27. Bet Izaokas tarė jiems: kam jus ateinat pas manę? juk *n'apkenčiat manęs, ir manę †šalin varėte nuo savęs.
* Vald. 11, 7. † per. 26, 16.

28. Jie atsakė: mes savo akimis matyte matom, Poną *Dievą su tavim esantį, todėl sakėm: tur buti prisiega tarp musų ir tarp tavęs, ir mes norim su tavim derėjimą daryti. * per. 21, 22. 23.

29. Kad tu mums nei jokios iškados ne darytumbei, kaip ir mes tavę ne iškadijom, ir kaipo mes tau nieko, kaip viso gero darėm ir su pakajum tavę išleidom. O tu *dabar esi žegnotasis Pono Dievo. * per. 24, 31. Ps. 115, 15.

30. Tai kėlė *jisai jiems česnį, ir jie valgė bei gėrė. * per. 19, 3.

31. Ir ryto metą anksti pasikėlę prisiekė *viens antram, ir Izaokas juos išleido, ir jie su pakajumi šalin keliavo.
* per. 21, 31.

32. Tą pačią dieną Izaoko bernai atėję sakė jamui apie šulinį, kurį buvo kasę, tardami: mes radome vandens.

33. Ir jis praminė jį Sabą, todėlei *tas miestas Berzaba vadinamas iki šiai dienai. * per. 21, 31.

34. Esavas keturis *dešimts metų sulaukęs pačią vedė, vardu Judit,

dukterį Beri, Etyto, ir Basmatą, dukterį Elono, Etyto. * per. 36, 2.
35. Tiedvi * abiem, ir Izaokui ir Rebekei, tikt vien apmaudą padarė.
* per. 27, 46 ir 28, 1. 8.

Perskyrimas 27.

Jokubas savo tėvo peržegnojams, o nuo Esavo ne apkenčiams.

Ir nusidavė, Izaokui pasenus, kad jo * akys aptemo regėti, jis vadino Esavą, savo vyresnį sunų, tardams jamui: sunau! ir jis atsiliepė: štai. * per. 48, 10.
2. Ir jis tarė: štai, aš esmi pasenęs ir * ne žinau, kada man teks mirti.
* Pam. S. 27, 1. Job. 4, 14.
3. Tai imk * savo rykus, seidoką ir kilpinį, ir nuėjęs į lauką sumedžiok man kokį paukštį. * per. 25, 27. 28.
4. Ir steliavęs man valgį, man patinkantį, įnešk tą, kad aš valgyčiau, kad mano dušia tavę * žegnotų, pirmneng numirsiu. * per. 27, 24 ir 48, 9. 15 ir 49, 28. 5 Maiž. 33, 1.
5. O Rebekė išgirdo tus žodžius, kurius Izaokas savo sunui Esavui sakė. Ir Esavas nuėjo ant lauko, kad kokį paukštį sumedžiotų ir namon neštų.
6. Tai Rebekė sakė savam sunui Jokubui: štai, aš girdėjau tavo tėvą kalbantį su Esavu, tavo broliu, ir sakantį:
7. Sumedžiok man kokį paukštį ir steliuok man valgį, kad valgyčiau ir tavę žegnočiau po akių Pono Dievo, pirmneng mirsu.
8. Todėl klausyk dabar, sunau, mano * žodžių, ką aš tau paliepsu. * per. 27, 13.
9. Nuėjęs į kaimenę atnešk man porą riebių ožyčių, kad aš tavo tėvui valgį * iš tų steliuočiau, jam patinkantį. * per. 27, 4.
10. Tą turi tu įnešti savo tėvui, kad jis valgytų ir * tavę žegnotų, pirmneng numiršta. * per. 27, 4.
11. Ale Jokubas sakė savo motynai Rebekei: štai, mano * brolis Esavas yra gauruotas, o aš negauruotas. * per. 25, 25.
12. Tai rasi mano tėvas manę * apčiupinėtų, ir bučiau išrastas, buk aš norįs jį prigauti; tai † aš ant savęs užvesčiau prakeikimą, o ne žegnonę.
* per. 27, 22. † per. 9, 25. 5 Maiž. 27, 18.
13. Tai sakė jo motyna jamui; prakeikims * testov ant manęs, sunau; tu tiktai klausyk mano žodžių, eik ir atnešk man. * per. 43, 9. 1 Zom. 25, 24. 2 Zom. 14, 19. Mat. 27, 22.
14. Tai nuėjęs atnešė savo motynai. Tai jo motyna taisė * valgį, kaip jo tėvas liubėdavo valgyt. * per. 27, 4. 9.
15. Ir ėmusi didesniojo savo sunaus Esavo gražiausiuosius * rubus, kurius namieje pas savę turėjo, apvilko tais Jokubą, mažąjį savo sunų; * per. 27, 27.
16. O kailius ožyčių užmovė ant jo rankų ir kur negauruotas buvo ant kaklo,
17. Ir davė taipo tą valgį su duona, kaip buvo pataisiusi, į Jokubo, savo sunaus, rankas.
18. Ir jis, įėjęs pas savo tėvą, tarė jamui: tėve! Jis atsiliepė: štai! kas tu esi, sunau?
19. Jokubas atsakė savo tėvui: aš esmi Esavas, pirmgimęs tavo sunus; aš dariau, kaip man esi liepęs. Kėlęs pasisėsk ir valgyk mano paukščių, kad * tavo dušia manę žegnotų. * per. 27. 4.
20. Bet Izaokas tarė savam sunui: Sunau, kaipgi taip veikiai sugavai? Jis atsiliepė: Viešpats, tavo Dievas, man davė laimėti.
21. Tai Izaokas sakė Jokubui: eikš artyn, sunau, kad aš tavę apčiupinėčiau, * bau tu esi mano sunus Esavas, bau ne? * per. 7, 12.
22. Taipo Jokubas artyn priėjo prie savo tėvo Izaoko, o apčiupinėjęs jį tare: balsas yr Jokubo balsas, bet rankos Esavo rankos.
23. Ir jis ne pažino jį; nės * jo rankos buvo gauruotos, kaip Esavo, jo brolio, rankos, ir žegnojo jį. * per. 27. 16.
24. Ir tarė jam: argu tu esi mano sunus Esavas? jis atsakė: berods, aš esmi.
25. Tai sakė jisai: tai atnešk man, sunau, valgyt tavo paukščių, kad * mano dušia tavę žegnotų. Tai atnešė jamui, ir jis valgė; priegtam dar ir vyno jam įnešė, ir jis gerė. * per. 27, 4.
26. O Izaokas, jo tėvas, tarė jam: eikš šen, sunau, ir pabučiuok manę.
27. Jis priėjęs pabučiavo jį. Tai suuodęs jis kvapą jo rubų, peržegnojo jį ir tarė: štai, * kvapas mano sunaus yra kaip kvapas lauko Pono Dievo peržegnotojo. * Oze. 14, 6.
28. Dievas * te duodie tau rasos † dangaus ir riebumo ** žemės, †† ir rugių bei vyno apščiai. * Ebr. 11, 20. † 5 Maiž. 33, 13. 28. 2 Zom. 1, 21. ** per. 45, 18. †† 5 Maiž. 33, 28.
29. Žmonių * pulkai tau šlužys, ir žmonės tau į kelius puls. Buk ponu ant savo brolių, ir tavo † motynos vaikai

tau turėtų kloniotis. Prakeiktas **te esie, kursai tavę keikia, o peržegnotas, kursai tavę žegnoja. *per. 9, 25 ir 25, 23. † per. 49, 8. per. 12, 3. 4 Maiž. 24, 9.

30. O kaip Izaokas buvo paliovęs Jokubą žegnoti, o Jokubas vos buvo išėjęs nuo savo tėvo Izaoko, atėjo jo brolis Esavas iš savo medžioklės,

31. Ir taipojau taisęs valgį, įnešė tą pas savo tėvą ir tarė jamui: kelkis, tėve, ir valgyk *paukščių savo sunaus, kad tavo dušia manę peržegnotų. *per. 27, 4.

32. Tai atsakė jamui Izaokas, jo tėvas: kas tu esi? jis atsakė: aš esmi Esavas, pirmgimęs tavo sunus.

33. Tai Izaokas labai nusigandęs tarė: kas? kurgi dingo ansai medžiotojis, kurs man valgį atnešė? ir aš valgiau viso to, tau dar neatėjus, ir jį peržegnojau: jisai *ir pasiliks peržegnotas. *per. 28, 3. 4. Rym. 11, 29.

34. Esavas tus žodžius savo tėvo girdėdams pradėjo šaukti balsu, ir labai nusismutydams tarė savam tėvui: *žegnok ir manę, mans tėve. *Ebr. 12, 17.

35. Bet jisai tarė: tavo brolis atėjęs su kytryste pagavo tavo žegnonę.

36. Tai jisai sakė: vertai *jisai Jokubu pramintas yra: nės jis dabar du kartu manę pamynė. Mano pirmgimimą †jisai pagavo, o štai, dabar ir žegnonę man atima. Ir tarė: argi man nei jokią žegnonę ne palaikei? *per. 25, 26. † per. 25, 33.

37. Izaokas atsakydams tarė jamui: aš jį viešpatimi stačiau ant tavęs ir visus jo brolius aš jam tarnais padariau: javais *ir vynu jį aprupinau; kagi aš tau dabar darysu, sunau? *per. 27, 28.

38. Esavas atsakė *savo tėvui: argi tikt vieną žegnonę turi, mans tėve? Žegnok ir manę, mans tėve! Ir pakėlęs savo balsą, verkė. *Ebr. 12, 17.

39. Tai atsakydams jo tėvas Izaokas tarė jamui: štai, *tu riebų gyvenimą turėsi ant žemės ir iš rasos dangaus iš aukšto. *per. 27, 28. Ebr. 11, 20.

40. Savo kardu tu penėsies ir savo *broliui tarnausi. Ir nusiduosis, kad †ir tu viešpatimi busi ir jo jungą nuo savo kaklo numesi. *2 Zom. 8, 14. Ob. 18, 19, 20. † 2 Kar. 8, 20.

44. Ir Esavas ne *apkentė Jokubo dėlei peržegnojimo, kuriuomi jo tėvas jį buvo peržegnojęs, ir tarė savo širdije: veik †prieis tas česas, kad Izaokas turės gedėti, nės **aš ketu savo brolį Jokubą nusmaugti. *per. 37. 4. 8. † per. 50, 3. 4. 10. ** Ob. 20.

42. Tai pasakomi buvo Rebekei tie žodžiai jos vyriausiojo sunaus Esavo, ir nusiuntusi davė parvadįti savo mažąjį sunų Jokubą, tardama jamui: štai, tavo brolis Esavas grumždžia, tavę nusmaugti. *Ps. 64, 6.

43. Taigi klausyk mano žodžių, sunau, kelkis ir bėgk pas mano brolį Laboną į *Aran, *per. 11, 31.

44. Ir pasilik kokią valandą pas jį, ikikol kerštas tavo brolio liausis;

45. Ir ikikol jo papykys pereis ir jis užmirš, ką tu jam darei; tai aš paskui siųsiu ir tavę iš ten pargabendįsu. Kodėl aš judu abudu pamesčiau vienoje dienoje?

46. Ir Rebekė tarė Izaokui: Iš *apmaudo jau ne noru gyva buti dėl dukterų Eto; jei †Jokubas pačią vestų iš dukterų Eto, kurios locnai yra kaip dukterės šios žemės, ką mačij' man taipo gyventi? *per. 26, 35 ir 28, 8. † per. 24, 3.

Perskyrimas 28.

Jokubas mato ant savo kelionės dangaus kopėčias.

Tai Izaokas pavadinęs savo sunų Jokubą *žegnojo jį ir prisakė jamui, tardams: †idant ne vesk pačią iš dukterų Kanaan, *per. 27, 33. † per. 17, 8.

2. Bet *kelkis ir nueik į Mezopotamiją †pas Betuėlą, **į tavo motynos tėvo namus ir veskisi čionai pačią iš dukterų Labono, ††tavo motynos brolio. *Ozė. 12, 12. † per. 25, 20. ** per. 22, 23. †† per. 24, 29.

3. Bet *visagalysis Dievas te žegnoja tavę ir te vaisin bei te platin tavę, kad tu pastotumbei pulku žmonių. *per. 17, 4. 6.

4. Ir te duodie tau žegnonę *Abraomo, tau ir tavo vaikams su tavim, kad tu gautumbei žemę, kurioj' †svetimas esi, kurią Dievas Abraomui davęs esti. *per. 12, 2. † per. 17, 8.

5. Taipo Izaokas Jokubą išleido, kad jisai nusitrauktų į Mezopotamiją pas Laboną, Betuėlo sunų, į Syrionus, pas brolį Rebekės, savo ir Esavo motynos.

6. O kaip Esavas matė, kad Izaokas Jokubą žegnojęs ir į Mezopotamiją išleidęs, kad čionai pačią vestų, ir kad jį bežegnojant jamui buvo liepęs ir sakęs: idant nevesk pačią iš dukterų Kananytų;

7. Ir kad Jokubas savam tėvui bei savo motynai pakluso ir į Mezopotamiją nusitraukė,

8. O ir matė, kad *Izaokas, jo tėvas, ne rods apkentė dukterų Kananytų, * per. 24, 3 ir 26, 25.

9. Tai jis, nuėjęs pas Ismaėlą, ir be pirmųjų savo moterų dar vedė ir Maalatą, *dukterį Ismaėlo, sunaus Abraomo, Nabajato †seserį. * per. 36, 3. per. 25, 13.

10. Bet Jokubas iškeliavęs *iš Berzabos nukako į †Araną. * Ozė. 12, 12. † Darb. 7, 2.

11. Ir atėjęs ant nekurios vietos pasiliko čia per naktį, nės saulė jau buvo nusileidusi. O jis čiapat ėmęs akmenį padėjo tą po savo galvos ir atsigulė čionai miegoti.

12. Ir jis sapnavo, *ir štai, kopėčios stovėjo ant žemės, tų viršus iškako iki dangaus, ir štai, †Angielai Dievo lipinėjo ant jų aukštyn ir žemyn. * per. 41, 1. Job. 33, 15. † Jon. 1, 51. Ebr. 1, 14.

13. O Pons *Dievs stovėjo viršuj ir tarė: Aš †esmi Viešpats, tavo tėvo Abraomo Dievas, ir Izaoko Dievas; žemė, ant kurios **tu guli, tau ir tavo vaikams duosu. * per. 35, 1 ir 48, 3. † per. 26, 24. ** per. 13, 15 ir 35, 12.

14. Ir tavo *vaikų tiek bus, kiek dulkių ant žemės, ir tu busi išplatintas į †vakarus, į rytus, į šiaurę ir į pietus. Ir per tavę bei per **tavo sėklą bus peržegnotos visos giminės ant žemės. * per. 13, 16. † per. 13, 14. 5 Maiž. 12, 20. ** per. 12, 3 ir 18, 18 ir 22, 18 ir 26. 4.

15. O štai, aš *esmi su tavimi ir tavę †apsaugosu, kur tikt nukeliausi; ir tavę **vėl parvesu į šią žemę. Nės aš ††tavę ne prastosu, ***ikikol attesėsu vislab, ką tau esmi kalbėjęs. * per. 28, 20. 21 ir 26, 24 ir 31, 3. † per. 48, 16, Ps. 21, 5. 7. 8. ** per. 3, 5. 6. †† 5 Maiž. 31, 6. 8. Joz. 1, 5. 1 Kar. 8, 57. Ebr. 13, 5. *** 4 Maiž. 23, 19.

16. O kaip Jokubas pabudo iš savo miego, tai jis tarė: tikrai Pons Dievs yra šioje *vietoje! o aš tai ne žinojau. * 2 Maiž. 3, 5. Joz. 5, 15.

17. Ir pasibijodams tarė: kaip šventa yra ši vieta! Čia kit' nieko ne yra, kaip Dievo namai, ir čia yra vartai dangaus.

18. O Jokubas ryto metą anksti pasikėlęs ėmė akmenį, po galvos padėtą, ir attiesė *tą paminklui ir užpylė †aliejaus viršuje. * per. 31, 13. 45 ir 34, 14. † 3 Maiž. 8, 10. 11. 12. 4 Maiž. 7, 1.

19. Ir praminė tą *vietą Bėtėl; nės pirma vadinama buvo Lus. * Vald. 1, 23. 26. Ozė. 4, 15.

20. Ir Jokubas *užsižadėjo ir tarė: jei Dievas †bus su manim ir manę apsaugos ant kelio, kurį aš keliauju, ir man duos duonos **valgyti bei drabužių apsirėdyti, * per. 31, 13. Vald. 11, 30. 2 Zom. 15, 8. † per. 28, 15. ** 1 Tim. 6, 8.

21. Ir man *su pakajumi vėl duos pargrįšt pas mano tėvą, tai Pons †Dievs bus mano Dievas. * Vald. 11, 31. 1 Zom. 19, 24. 30. † 5 Maiž. 26, 17. 2 Zom. 8, 15. 2 Kar. 5, 17.

22. Ir šis akmuo, kurį aš paminklui attiesiau, pastos *Dievo namais; ir †viso, ką tu man duosi, to aš tau dešimtines atduosu. * per. 35, 7. 14. † 3 Maiž. 27, 30.

Perskyrimas 29.

Jokubas gauna dvi moteri, kaip keturiolika metų slūžijęs.

Tai Jokubas savo kojas pakėlęs nuėjo *į žemę, prieš rytus esančią. * 4 Maiž. 23, 7. Ozė. 12, 12.

2. Ir apsižvalgęs, štai, pamatė šulinį ant lauko; o štai, trys kaimenės avių atsigulė pas tą; nės iš šulinio girdydavo avis, ir didis *akmuo buvo užristas už angos šulinio. * Mark. 16, 4.

3. Ir suvarydavo čionai kaimenes avių ir akmenį nuo šulinio angos atrisdavo ir avis pagirdydavo; tadgi akmenį vėl užrisdavo už angos šulinio, į savo vietą.

4. Ir Jokubas tarė jiems: mieli broliai, iš kur jus? Jie atsakė: iš Aranės.

5. Jis tarė jiems: argi ir pažystat' Laboną, Naoro sunų? Jie atsakė: berods jį pažystam.

6. Jis tarė: bau *ir dar sveikas? Jie atsakė: sveikas, o štai, čia ateit jo duktė Raėlė su avimis. * per. 43, 27.

7. Jis tarė: dar gerai yra dienos ir dar niera čėsas bandą suvaryt; girdykite avis ir nuėję dar ganykite jas.

8. Jie atsakė: negalime, ikikol visi pulkai bus suvaryti, ir mes akmenį nuo angos šulinio atrisim ir taipo avis girdysim.

9. Jamgi su jais dar bekalbant, atėjo *Raėlė su avimis savo tėvo; nės ji ganė avis. * 2 Maiž. 2, 16.

10. O kaip Jokubas pamatė Raėlę, Labono dukterį, savo motynos brolio, ir avis Labono, savo motynos brolio, priėjo ir atrito *akmenį nuo angos šulinio, * 2 Maiž. 2, 17.

11. Ir girdė avis Labono, savo motynos brolio, ir pabučiavęs *Raėlę verkė balsu. * per. 33, 4 ir 45, 14. 15.

12. Ir pasakė jai, savę esantį jos *tėvo brolį, ir Rebekės sunų. Tai †ji nubėgusi apsakė tai savam tėvui. * per. 13, 8 ir 14, 14. 16. † per. 24, 28.

13. O kaip Labonas girdėjo apie Jokubą, savo seserssunų, bėgo *jam priešais ir apsikabinęs bučiavo jį ir vedė jį į savo namus. Tai pasakojo jis Labonui visą šitą nusidavimą. * per. 24, 29.

14. Tai sakė Labonas jamui: gerai! *tu esi mano kaulas ir mano kunas. O kaip jisai jau per mėnesį pas jį buvo buvęs, * per. 2, 23. Vald. 9, 2. 2 Zom. 5, 1 ir 19, 12. 13.

15. Labonas Jokubui tarė: kačeig tu ir mano brolis esi, argi dėl to man dykai šlužysi? sakyk, ką nori algos?

16. O Labonas turėjo dvi dukteri; vyresnioji buvo vadinama Lėa, o jaunesnioji Raėlė.

17. Bet Lėa akimis ne labai galėjo; ale Raėlė buvo mandagi ir graži.

18. O Jokubas pradėjo mylėt Raėlę ir tarė: aš *tau septynis metus šlužysu už Raėlę, jaunesniąją tavo dukterį. * per. 31, 41. 2 Zom. 3 14.

19. Labons atsakė: geriaus yra, kad aš ją tau duomi, ne kaip svetimam; buk pas manę.

20. Taipo šlužijo *Jokubas Labonui septynis metus už Raėlę ir rodėsi jam, kaip keletos dienos, taip labai ją †mylėjo. * per. 30, 26. Ozė. 12, 12. † Epėz. 5, 25.

21. Ir Jokubas tarė Labonui: duok man dabar mano pačią, nės čėsas yr, kad *su ja sugulėčiau. * Vald. 15, 1.

22. Tai pakvietė Labonas visus žmones to kampo ir *kėlė svodbą. * Vald. 14, 10. Jon. 2, 1. 2.

23. Bet ant vakaro jis ėmė savo dukterį Lėą ir tą atvedė pas jį. Ir jis sugulėjo su ja.

24. O Labonas davė savo dukterei Lėai savo sluginę Silpą, kad jai šlužytų.

25. Bet ryto metą, štai, buvo tai Lėa. Ir jis sakė Labonui: kam tu man tai darei? Ar ne aš tau už Raėlę šlužijau? Kodėlgi tu manę taip prigavai?

26. Labonas atsakė: ne turim mes tą budą musų žemėje, kad jaunesnioji ištekėtų pirm vyriausiosės.

27. Iškęsk *su šia nedėlę: tai ir aną tau duosu už šlužmą, kurią dar kitus septynis metus man turi šlužyti. * Vald. 14, 12.

28. Jokubas darė taipo ir pakentėjo dar tą nedėlę. Tai davė jam Labonas Raėlę, savo dukterį į pačią.

29. Ir davė savo dukterei Raėlei Bilgą per sluginę, kad jai šlužytų.

30. Taipo jisai sugulėjo ir su Raėle; ir *daugiaus mylėjo Raėlę, ne kaip Lėą, ir šlužijo †pas jį toliaus kitus septynis metus. * per. 29, 20. 5 Maiž. 21, 15. † per. 30, 26 ir 31, 41. Ozė. 12, 12.

31. O kaip Pons Dievs regėjo, *Lėą peikiamą esančią, darė †jisai ją vaisingą, o Raėlę nevaisingą. * Ps. 127, 3. † per. 30, 1.

32. Ir Lėa nėščia pastojo ir pagimdė sunų, tą ji praminė Ruben, ir tarė: Pons Dievs *paveizdėjo ant mano vargų, dabar mano vyrs manę mylės. * 2 Maiž. 3, 7 ir 4, 31. 5 Maiž. 26, 7. Ps. 25. 18 ir 106, 44.

33. Ir vėl nėščia pastojusi pagimdė sunų ir tarė: Pons Dievs girdėjo, manę peikiamą esančią ir man ir šį davė, o praminė jį Simeoną.

34. Ir ji vėl nėščia pastojo ir pagimdė sunų ir tarė: dabar mano vyrs vėl prie manęs laikysis, nės aš jam tris sunus pagimdžiau; todėl praminė jį *Lėvi. * 4 Maiž. 18, 2, 4.

35. Ketvirtą kartą ji nėščia pastojo ir pagimdė sunų ir tarė: dabar aš Ponui Dievui dėkavosu, todėlei jį praminė Juda; *ir paliovė vaikus gimdyti. * Mat. 1, 2. Luk. 3, 33.

Perskyrimas 30.

Jokubo vaikai ir bagotystė.

Kaip Raėlė matė, kad ji *Jokubui nieko ne pagimdė, ne apkentė ji savo sesers ir tarė Jokubui: rupįk man vaikų, jei †ne, tai numirsu. * per. 29, 31. † per. 17, 11. Job. 5, 2.

2. O Jokubas labai supykęs ant Raėlės tarė: juk *aš ne esmi Dievas, kursai tau vaisius tavo žyvato ne nor duoti. * per. 16, 2. 1 Zom. 1, 5.

3. Bet ji sakė: štai, čia *mano sluginė Bilga, sugulk su ja; kad †ji ant mano prieglobsčio pagimdytų, ir aš **ben iš jos vaikų gaučiau. * per. 16, 2. per. 50, 23. † Job. 3, 12. ** per. 16, 2.

4. Ir ji taipo davė jam Bilgą, savo sluginę, į *pačią. Ir Jokubas sugulėjo su ja. * per. 16, 3 ir 35, 22.

5. Tokiu budu Bilga nėščia pastojo ir pagimdė Jokubui sunų.

6. Tai tarė Raėlė: Dievs man *provą darė ir mano balsą išklausė ir man sunų davė; todėl jį vadino Dan. * Ps. 35, 24 ir 43, 1. Raud. 3, 59.

7. Bilga, Raėlės sluginė, vėl nėščia pastojo ir pagimdė Jokubui antrą sunų.
8. Tai sakė Raėlė: Dievs kitaip dėjosu manim ir su mano seserimi, ir aš ją apgalėsu, ir praminė jį *Naptali. * Mat. 4, 13.
9. O kaip Lėa regėjo, kad jau buvo paliovusi vaikų gimdyti, ėmė ji savo sluginę Silpą ir davė *tą Jokubui į moterį. * per. 30, 4.
10. Taipo pagimdė Silpa, Lėos sluginė, Jokubui sunų.
11. Tai sakė Lėa: laimėsim; ir praminė jį *Gad. * Jėz. 65, 11.
12. Potam pagimdė Silpa, Lėos sluginė, Jokubui antrą sunų.
13. Tai sakė Lėa: gerai man; nėsa manę *išganytingą pagirs dukterės; ir praminė jį Aserą. * Pam. S. 31. 28.
14. O Rubenas išėjo per kviečių piutį ir rado dudaim ant lauko ir parnešė tus savo motynai Lėai. Tai Raėlė tarė Lėai: duok *man dudaimų tavo sunaus vieną dalį. * per. 25, 30.
15. Ji atsakė: ar *tau dar ne gana, kad tu man mano vyrą atėmei; o dabar dar ir nori dudaimus mano sunaus imti? Raėlė tarė: gerai, te gul' jis šią naktį pas tavę už dudaim tavo sunaus. * 4 Maiž. 16, 9. 13.
16. O kaip Jokubs ant vakaro iš lauko atėjo, Lėa jamui priešais ėjo, sakydama: pas manę tu gulėsi, nės aš tavę pirkau už dudaim mano sunaus. Ir jis sugulėjo tą naktį su ja.
17. Ir Dievs išklausė Lėą; ir ji nėščia pastojo ir pagimdė Jokubui penktą sunų.
18. Ir tarė: Dievs man tai užmokėjo, kad aš savo sluginę savo vyrui daviau; ir praminė jį Izašar.
19. Vėl Lėa nėščia pastojo ir pagimdė Jokubui šeštą sunų;
20. Ir tarė: Dievs manę gerai aprupino; dabar mano vyrs vėl prie manęs glausis, nės aš jamui šešis sunus pagimdžiau, ir priminė jį *Sebulon. * Mat. 4, 13.
21. Paskui pagimdė ji dukterį, tą praminė Dyna.
22. O Pons Dievs atsiminė *Raėlės ir išklausė ją ir †darė ją vaisingą. * per. 8, 1. 1 Zom. 1, 19. † per. 29, 31.
23. Tai ji nėščia pastojo ir pagimdė sunų, tarydama: Dievs mano *gėdą nuo manęs atėmė. * 1 Zom. 1, 6. Jėz. 4, 1.
24. Ir praminė jį Jozėpu ir tarė: *Dieve, sutęk man dar ir sunų. * per. 35, 17.
25. O kaip Raėlė Jozėpą buvo pagimdžiusi, tarė Jokubas Labonui: leisk *manę keliaut ir nusitraukt į †savo šalį ir į savo žemę. * per. 24, 54. 56. † per. 18, 33 ir 31, 55.
26. Duok man mano moteres ir mano vaikus, už *kurius aš tau šlužijau, kad ten nusitraukčiau; nės tu žinai mano šlužmą, kaip aš tau šlužijau. * per. 29, 20. 30.
27. Labonas tarė jamui: duok man malonės rasti po tavo akių: aš *jaučiu, kad manę Pons Dievs žegnoja dėl tavęs. * per. 39, 3. 5.
28. Prašyk *sau algą, ką aš tau turu duoti? * per. 29, 15.
29. Bet jis atsakė jam: tu *žinai, kaip aš tau šlužijau ir kokius tu galvijus turėjai po mano rankų. * per. 31, 6. 38. 39. 40. Mat. 24, 45. Tit. 2, 10.
30. Tu maž turėjai, man dar ne atėjus; ale dabar daugumą turi, ir Pons Dievs tavę žegnojo dėl mano bėginėjimo. O dabar, kadagi *aš ir savo namus aprupįsu? * 1 Tim. 5, 8.
31. Bet jis atsakė: kągi aš tau duosu? Jokubs atsakė: tu man butinai nieko ne duosi; bet jei tu darysi tai, ką tau sakau, tai aš vėl ganysu ir kavosu tavo avis.
32. Aš šiandien per visą tavo kaimenę eisu ir atskirsu visas šlakuotas ir margas avis ir visas juodas avis tarp ėryčių ir margas bei šlakuotas oškas. Taigi *kas marga ir šlakuota bus, tai t'esie mano alga. * per. 31, 8.
33. Tai mano *teisybė man ludys šiandien arba rytoj', kaip †čėsas ateis, kad aš savo algą atimti turu nuo tavęs: taipo, kad kas ne šlakuota ar marga, ar juoda ne bus tarp ėryčių bei oškų, tai t'esie, kaip kad tau bučiau pavogęs. * Ps. 37, 6. † 2 Maiž. 13, 14.
34. Tai atsakė Labonas: štai, t'esie taipo, kaip tu sakei.
35. Ir atskyrė tą dieną šlakuotus ir margus avinus ir visas šlakuotas bei margas oškas, kur tikt kas balta buvo matyt, ir vis, kas juoda buvo tarp ėrų, ir padavė po rankų savo vaikų.
36. Ir padarė ruimą trijų dienos kelionių platumo tarp savęs ir tarp Jokubo. Taipo ganė Jokubas likusią kaimenę Labono.
37. O Jokubas *ėmė lazdų nuo žalių peplos medžių, riešutų medžių ir

kastanijų medžių ir išlupinėjo ant tų išilgai baltus raštus, kad baltumas ant lazdų buvo regimas. *per. 31, 9-12.
38. Ir dėjo nulupinėtas lazdas į girdijimo rindą, po akių avių pulko, kurios ateidavo gerti, kad apsieitų, gert ateidamos.
39. Taipo apsiėjo visi avių pulkai žiurėdami į lazdas; ir turėjo šlakuotų, keršų ir margų.
40. Tai perskyrė Jokubas ėryčius, ir atskirtus avių pulkus suleido su margais ir juodais į pulką Labono, ir skyrė sau ypačiai pulką, tą ne suleido su pulku Labono.
41. Bet kada apsibėgimo čėsas ankstybų avių buvo, tai įdėjo jisai tas rašytas lazdas į rindą po akių avių pulko, kad jos į tas žiurėdamos apsieitų.
42. Bet vėlyboms apsibėgant tas ne įdėjo. Taipo vėlybos teko Labonui, o ankstybos Jokubui.
43. Tokiu budu tas vyrs per *mierą pralobo, kad †daugel avių, sluginių ir bernų, verbludų bei asilų turėjo.
* per. 30, 30. † per. 13, 2 ir 24, 35 ir 26, 13, 14.

Perskyrimas 31.

Jokubas bėga su abiem savo moterim ir su vaikais nuo savo uošvio Labono.

Ir jis ištyrė žodžius vaikų Labono, tariančiųjų: Jokubs visą musų tėvo turtą pasisavino; ir iš musų tėvo lobio jis tokį bagotumą gavo.
2. Ir Jokubas žiurėjo į *Labono veidą, ir štai, jau ne toks prieš jį buvo, koks †vakar bei užvakar.
* per. 4, 5 ir 5 Maiž. 28, 54. † 1 Zom. 19, 7.
3. Pons Dievs tarė Jokubui: nusitrauk *vėl į savo tėviškę ir pas savo gentis; aš busu su tavim.
* per. 28, 15. 20. 21 ir 32, 9.
4. Tai Jokubas nusiuntęs davė parvadįti Raėlę ir Lėą į lauką pas savo avių pulką.
5. Ir tarė jomdviem: aš matau, jųsų tėvą jau ne esanti prieš manę tokį, koks jisai vakar ir užvakar buvo; bet Dievas *mano tėvo buvo †su manim.
* per. 31, 2. † per. 31, 3.
6. Ir judvi *žinota, kad aš iš visos sylos jųsų tėvui šlužijau.
* per. 31, 38. 39. 40. 41. per. 30, 29.
7. Ir jis manę nugavo ir *mano algą jau dešimt †kartų perkreipė; o Dievs jam **ne pavelijo man iškados daryti.
* per. 31, 41. † 4 Maiž. 14, 22. Neėm. 4, 12. Job. 19, 3. Zak. 8, 23. ** per. 20, 6. Ps. 105, 14.
8. Kad man sakydavo: margos *testov tavo alga, tai visas pulkas margus turėjo. O kad sakydavo: šlakuoti bus tavo alga, tai visi avių pulkai šlakuotus turėjo. * per. 30, 22.
9. Taipo Dievs turtą *jųsų tėvo jamui atėmė, o man davė. * per. 31, 1. 16.
10. Nės kad čėsas avių apsibėgimo atėjo, aš pakėliau savo akis ir mačiau sapne; o štai, avinai šoko ant šlakuotų, keršų ir margų avių.
11. O angėlas *Dievo sakė man sapne: Jokub! o aš atsiliepiau: štai. * per. 48, 16.
12. O jis sakė: pakelk savo akis ir regėk; štai, avinai šoka ant šlakuotų, keršų ir margų avių, nės aš *vis' mačiau, ką Labons tau daro. * 2 Maiž. 3, 7.
13. Aš esmi Dievas Bėtelėj', kur *tu akmenį mostijai ir man čionai žadėjai. Dabar kelkis †ir nusitrauk iš šios žemės ir keliauk vėl į žemę savo genčių. * per. 29, 18. 19. 20. † per. 31, 3 ir 32, 9.
14. Tai Raėlė bei Lėa atsakydamos tarė jamui: juk *jau ne turiva nei dalies, nei tėviškės daugiaus savo tėvo namuose. * per. 2, 24.
15. Juk jisai mudvi laikė kaip svetimas, nės jis *mudvi pardavė ir musų algą suėdė. * per. 29, 15. 27.
16. Todėl Pons Dievs atėmė musų tėvui jo turtą ir davė tą mums bei musų vaikams. Togidėl tai vis daryk, ką Dievs tau sakęs.
17. Taipo kėlėsi Jokubas ir užkėlė savo vaikus bei moteres ant verbludų,
18. Ir šalin gabeno visus savo galvijus ir visą savo turtą, kurį Mezopotamijoj' buvo pelnęs, kad parkeliautų pas Izaoką, savo tėvą, į žemę Kanaan.
19. (O Labonas buvo nuėjęs savo avių kirpt.) Ir Raėlė pavogė savo *tėvo balvonus. * per. 35, 2.
20. Taipo Jokubas slapčiai išėjo nuo Labono iš Syrijos, kadangi jamui ne pasisakė, šalin keliausiąs.
21. Šitaipo jis išbėgo su visu labu, kas jo buvo, kėlėsi ir persiyrė per vandenį ir keliavo *ties kalnu Gilead.
* per. 46, 28. 2 Kar. 12. 17. Luk. 9, 51, 53.
22. Trečią dieną Labonui buvo apsakyta, Jokubą išbėgant.
23. Ir jisai drauge ėmęs savo *brolius, vijo jį septynias dienas ir pavijo ant kalno Gilead. * per. 13, 8.
24. Bet Dievs naktyje *sapne pri-

ėjęs Laboną Syrioną sakė jamui: idant saugokis, †kad tu su Jokubu kitaip ne kalbėtumbei, kaip meilingai.

* per. 20, 3. Job. 33, 15. Mat. 1, 20. † per. 24, 50.

25. Ir Labons prisiartino pas Jokubą. Bet Jokubs savo šėtrą buvo attiesęs ant kalno; Labons su savo broliais savo šėtrą taipojau attiesė ant to patiės kalno Gilead.

26. Tai sakė Labons Jokubui: kam tu tai darei, kad taip slapčiai išbėgai ir mano dukteres *išboginai, kaip darytumbei kare sugautoms? * 1 Zom. 30, 2.

27. Kam tu tylomis pabėgai ir kaip vagis išėjai ir man ne pasisakei, kad aš tavę bučiau palydėjęs su džiaugsmu ir dainomis, su variniais bubnais ir su kanklėmis,

28. Ir ne davei man pabučiuoti mano vaikus ir mano dukteres? Vei! tu durnai darei.

29. Ir aš su Dievo pagalba pilnai tiek macės turėčiau, kad jums galėčiau iškados daryti. Ale jųsų *tėvo Dievas sakė man vakar: idant saugokis, kad tu ne kitaip su Jokubu, kaip meilingai kalbėtumbei. * per. 31, 53. per. 28, 13.

30. Ir kadangi taip labai užsigeidei šalin traukti ir taip labai išsiilgai savo tėvo namų, kamgi man mano *balvonus pavogei? * per. 31, 19. Vald. 18, 24.

31. Jokubs atsakydams tarė Labonui: aš prisibijojau ir dumojau, kad tu savo dukteres man atimsi.

32. Ale prie kurio tu savo balvonus rasi, tas čia te miršta po akim musų brolių. Jieškok, kas tavo, pas manę ir radęs atimk. Bet Jokubs ne žinojo, kad Raėlė tus buvo pavogusi.

33. Tai ėjo Labonas į Jokubo šėtrą ir į šėtrą Lėos, bei abiejų sluginių, ir nieko ne rado. Ir išėjo iš šėtros Lėos į šėtrą Raėlės.

34. Tai Raėlė balvonus ėmusi pakišo po pakraiku verbludų ir užsisėdo ant jų. O Labonas visą šėtrą iškratęs nieko ne rado.

35. Tai ji sakė savo tėvui: miels pone, ne padyvyk, kad aš dabar ne *galiu keltis prieš tavę, nės man nusiduost pagal moterų budą. Taipo jisai balvonų ne surado, gana tų jieškodams.

* 2 Maiž. 20, 12. 3 Maiž. 19, 32.

36. O Jokubas supykęs iškolojo Laboną ir tarė jamui: kuomi aš nusidėjau ar susigriešijau, kad tu taip didei ant manęs supykai?

37. Tu vislab, ką tikt turu, iškratei; kągi tu radai savojo? Apsakyk tai mano ir savo broliams, kad jie tarp mumdviejų sudytų.

38. Per dvidešimt metų aš pas tavę buvau, tavo avys bei oškos ne buvo nevaisingos, avinus tavo pulkų aš niekad ne valgiau.

39. Ką *žvėrys papustijo, tau ne parnešus aš turėjau tai tau užmokėti; iš †mano rankų tu tai jieškojai, ar butų dienoj ar naktij pavogta.

* 2 Maiž. 22, 10 i. t. † 2 Maiž. 22, 12.

40. Dienoje aš apalpau iš karščio, o naktije iš šalčio, ir miegas nesirado mano akyse.

41. Taipo aš šius dvidešimt metus tavo namuose šlužijau, keturiolika *už tavo dukteres ir šešis už tavo avių pulkus, o †tu dešimt kartų mano algą perkreipei. * per. 29, 27. 28. † per. 31, 7.

42. Jei *Dievas mano tėvo, Dievas Abraomo ir baimė †Izaoko manę ne butų pristojęs, tu manę tuščią butumbei išleidęs. Bet **Dievs mano vargus ir mano procę matė ir ††tavę vakar pakraupė. * Ps. 124, 1. 2. † per. 31, 53. Jėz. 8, 13.

** per. 29, 32. 2 Maiž. 3, 7. †† Jud. 9.

43. Labons atsakydams tarė Jokubui: tos dukterės yra mano dukterės ir tie vaikai yr' mano vaikai ir tie pulkai mano pulkai ir vislab, ką tu matai, mano yra. Kągi aš šiandien galiu daryti mano dukterims arba jų vaikams, kurius jos pagimdė?

44. Taigi eikš dabar ir darykiva *derėjimą, aš bei tu, tasai †te esie ludininku tarp manęs ir tarp tavęs.

* per. 26, 28. † Joz. 24, 27.

45. Tai Jokubas *akmenį ėmęs attiesė tą į ženklą. * per. 28, 18.

46. Ir tarė savo broliams: surinkite akmenų. Ir jie akmenų surinkę sukrovė tus į kruvą, ir valgė ant tos pačios kruvos.

47. O Labons ją praminė Jegar-Saaduta. Bet Jokubs ją vadino Gilead.

48. Tai sakė Labons: ta *kruva t'esie šiandien ludininku tarp manęs ir tarp tavęs, todėl ji praminta Gilead. * Joz. 24, 27.

49. Ir testov paminklas; nės jis tarė: Pone Dieve, veizdėk ant manęs ir ant tavęs, kad mudu atstosiva nuo kits kito;

50. Jei tu mano dukteres raudįsi, ar-

ba dar kitas moteres vesi prie mano dukterų. Nei vieno žmogaus tiesa dabar niera pas mus; bet štai, Dievs yra ludininku tarp manęs ir tarp tavęs.
51. Ir Labons dar toliaus kalbėjo Jokubui: štai, tai yra ta kruva, ir tas jos ženklas, kurį attiesiau tarp manęs ir tarp tavęs.
52. Ta kruva testov ludininku, ir tas ženklas taipjau testov ludininku, jei aš pareisu pas tavę, arba tu sugrįštumbei pas manę per šią kruvą bei ženklą, viens antram iškados daryti.
53. Dievas Abraomo ir Dievas Naoro, bei Dievas jų tėvų t'esie *sudžia tarp musų. * per. 16, 5.
54. Ir Jokubas prisiekė *jamui per †baimę savo tėvo Izaoko. Ir Jokubas apieravojo ant kalno ir pakvietė savo brolius, kad su juomi valgytų. O pavalgę pasiliko ant kalno nakvini. * per. 21, 23. † per. 31, 42.
55. Bet ryto metą Labons anksti kėlęs pabučiavo savo vaikus ir dukteres ir jas *žegnojęs vėl †nukeliavo ir sugrįšo namon. * per. 28, 1. † per. 18, 33 ir 30, 25.

Perskyrimas 32.

Jokubo prisibijojimas, malda ir kova.

O Jokubas ėjo savo keliu; ir Angielai *Dievo jį sutiko. * Ps. 91, 11. Ebr. 1, 14.
2. Ir jisai juos matydams tarė: tai yra Dievo vaiskai; *ir vadino tą vietą Maanajim. * Joz. 5, 14. Ps. 103, 21 ir 148, 2, Luk. 2, 13.
3. O Jokubas siuntė paslus pirm savęs, pas savo brolį Esavą į †žemę Seir, šalije Edom; * per. 33, 14. 16. † per. 36, 6. 7. 8. 5 Maiž. 2, 5. Joz. 24, 4.
4. Ir prisakė jiems ir tarė: taipo *sakykit mano ponui Esavui: tavo tarnas Jokubas tau sakydin: aš iki šiolei didę valandą pas Laboną užsilaikiau. * Pam. S. 15, 1.
5. Ir turu *jaučių bei asilų, avių, bernų bei sluginių, ir išsiunčiau tau, mano ponui, tai apsakyt, kad aš †malonę rasčiau po tavo akių. * per. 30, 43. † per. 33, 8. 15.
6. Paslai pas Jokubą vėl pargrįžę tarė: mes nukakom iki tavo brolio Esavo; o ir *jisai prieš tavę eit su keturiais šimtais vyrų. * per. 33, 1.
7. Tai Jokubas pabugęs buvo ir *nusigando. Ir perdalijo žmones pas savę esančius ir avis ir bandą ir verbludus į du pulku, * per. 35, 3.
8. Ir tarė: jei Esavas užeis vieną pulką ir pamuš tą, tai ben antras išbėgs.
9. Toliaus tarė *Jokubas: Dieve †mano tėvo Abraomo, ir Dieve mano tėvo Izaoko! Pone Dieve, kurs **tu man sakei: nusitrauk vėl į savo žemę ir į savo gentis, aš tau ger darysu; * Ps. 50, 15. † per. 28, 13. ** per. 31, 3. 13.
10. Aš ne *vertas esmi visos mielaširdystės ir visos viernybės, kurią tu savo tarnui išrodei. Nės aš daugiaus ne turėjau, kaip tikt šią †lazdą, per šį Jordaną persiirdams; o dabar aš du pulku pastojau. * per. 24, 27. † Job. 8, 7.
11. Išgelbėk *manę iš rankos mano brolio, iš rankos Esavo! nės aš bijausi jo, kad jisai ne atėjęs užmuštų manę, motinas †su vaikais. * Ps. 59, 2, 3. Oz. 10, 14.
12. Tu *sakei: aš tau ger darysu ir tavo vaikus daugsįsu kaip žiezdras mariose, kurias ne gali skaityti dėl daugybės. * per. 28, 13. 14. 15.
13. Ir jis nakvinas čia pasiliko, ir nuo to, ką po rankų turėjo, dovanas ėmė savam broliui Esavui: * per. 43, 11. Pam. S. 18, 16.
14. Du šimtu oškų, dvidešimt ožių, du šimtu avių, dvidešimt avinų,
15. Ir trisdešimt žindančių verbludų, su jų kumeliais, keturias dešimtis karvių ir dešimt jaučių, dvidešimt asilienių su dešimt asilaičiais,
16. Ir padavė tus po rankų savo tarnų, vis po pulką skyriu, ir tarė jiems: eikit pirm manęs ir vis ruimą palikit po pulko ir po pulko.
17. O pirmam prisakydams tarė: kad mano brolis Esavas tavę sutiks ir tavę klaus: kieno tu esi? ir kurlinkai tu keliauji ir kieno tai, ką čia varai?
18. Tai tu sakyk: tatai tavo tarno Jokubo yra, tas siunčia dovanas savo ponui Esavui; ir paskui mus ateit.
19. Taipojau prisakė jis ir antram ir trečiam ir visiems kaimenę sekantiems, tardams: kaip aš jums sakiau, taip sakykit Esavui, kad jį sutįksite.
20. O idant ir taipo sakykit: štai, tavo tarnas Jokubas paskui mus ateit. Nės jis tarė: aš jį *numaldysu ta dovana pirm manęs einančia, paskui aš jį regėsu, mažu jisai manę priims. * Pam. S. 21, 14.
21. Šitaipo dovaną pirm savęs siuntė; bet patsai pasiliko tą naktį pas pulką.
22. Ir atsikėlęs naktį ėmė abi savo

moteri ir abi slugini ir vienuolika savo vaikų ir *keliavo iki pervazo Jabok; *5 Maiž. 3, 16.
23. Ėmė ir perkėle juos per upę, kad su visu labu persigavo, ką tiktai turėjo,
24. Ir viens pasiliko. Tai *nekursai vyras su juomi ėmėsi, iki aušrai pasirodant. *Ozė. 12, 3, 4.
25. O jisai matydams, jį ne pergalėsiant, pakrutino sanarį *jo kulšiės; ir sanarys jo kulšiės nikšterėjo, kaip juodu ėmėsi. *Mat. 26, 41. 2 Kor. 12, 7.
26. Ir jis *tarė: leisk manę eit, nės aušra jau rodosi. Bet jis atsakė: aš tavę ne leidžiu, pirmneng tu manę peržegnosi. *Luk. 24, 28. †Ozė. 12, 4.
27. Jis sakė: kuo vardu tu? Jis atsakė: Jokubas.
28. O jis tarė: tu *jau daugiaus Jokubu ne busi vadinamas, bet Izraėl; nės tu su †Dievu ir su **žmonėmis ėmeisi ir viršų gavai. *per. 35, 10. 2 Kar. 17, 34. †Ozė. 12, 3. 4. **per. 25, 31 ir 27, 33.
29. Ir Jokubas klausdams jį tarė: ben sakyk, kuo vardu tu esąs? Bet jis atsakė: kam *tu klausi, kuo vardu aš esmi? Ir jis čionai jį peržegnojo. *Vald. 13, 18.
30. Ir Jokubas praminė tą vietą Pniėl: nės aš savo *akimis Dievą mačiau ir mano dušia pagilbo. *per. 16, 13. 2 Maiž. 24, 11 ir 33, 20. 5 Maiž. 5. 24. Vald. 6, 22 ir 13, 22. Jėz. 6, 5.
31. O kaip jis iš Pniėl atėjo, užtekėjo jam saulė; ir jis raišėjo ant savo kulšiės.
32. Todėl vaikai Izraėlio ne valgo sutraukimo gyslą ant sanario kulšiės iki šiai dienai: todėl, kadangi sutraukimo gysla ant sanario kulšiės Jokubo pažeista buvo.

Perskyrimas 33.

Susiderėjimas Jokubo su Esavu.

Jokubas savo akis pakėlęs pamatė savo *brolį Esavą ateinant su keturiais šimtais vyrų. Ir perdalijo savo vaikus prie Lėos, prie Raėlės ir prie abiejų sluginių. *per. 32, 6.
2. Ir slugines su savo vaikais statė į pryšakį, ir Lėą paskui su savo vaikais, o Raėlę su Jozėpu galiausiai.
3. Ir patsai pirma jų nuėjo ir pasikloniojo *septynis kartus iki žemės, pirmneng priėjo savo brolį. *per. 18, 2 ir 42, 6 ir 43, 26.
4. Bet Esavas, *jam priešais bėgęs, jį globojo; ir apsikabinęs †jo kaklu, jį pabučiavo. Ir juodu verkė. *per. 32, 28. †per. 45, 14. 15.
5. Ir pakėlęs savo akis matė moteres su vaikais ir tarė: kas tie yra pas tavę? Jis atsakė: yra vaikai, kurius *Dievas tavo tarnui davęs esti. *per. 48, 9. Ps. 127, 3. Jėz. 8, 18.
6. Ir sluginės priėjusios su savo vaikais pasikloniojo jamui.
7. Lėa taipojau priėjusi su savo vaikais pasikloniojo jamui. Galiaus Jozėpas su Raėle priėję pasikloniojo jamui.
8. Ir jis tarė: ką tu nori *su visu tuo pulku, kurį aš sutikau? Jis atsakė: kad †malonę rasčiau pas savo poną. *per. 32, 16. †per. 32, 5.
9. Esavas tarė: aš gana turu, mans brolau, palaikyk, ką turi.
10. Jokubs atsakė: ak ne, jei malonę radau pas tavę, tai imk mano dovaną iš mano rankų; nės aš *mačiau tavo veidą, kaip kad matyčiau Dievo veidą; ir už ger tai priimk nuo manęs. *per. 43, 3. 2 Zom. 3, 13 ir 14, 24. 28. 32. Mat. 18, 10.
11. Priimk ben tą žegnonę nuo manęs, kurią *aš tau parnešiau, nės Dievs tai man esti davęs, ir aš viso gana turu. Taipo †jisai jį taip ilgai meldė, ikikol priėmė. *Vald. 1, 15. 1 Zom. 25, 27 ir 30, 26. 2 Kar. 5, 15. †2 Kar. 5, 23.
12. Ir jis tarė: eikiva šalin ir nukeliaukiva; aš su tavim keliausu.
13. Bet jis atsakė jamui: miels pone, tu žinai, manę mažus kudikius čia turintį, priegtam bandą ir žindančias karves, kad tos vieną dieną butų pervarytos, tai visa kaimenė išgaištų.
14. Miels pone, tu keliauk pirm savo tarno; aš palengvėlia paskui varysiuos, kiek banda bei vaikai galės paeiti, ikikol nukaksu pas savo poną į *Seir. *per. 32, 3.
15. Esavas atsakė: taigi ben kelis iš šeimynos pas tavę paliksu, kurie su manim yra. Jis atsakė: ką mačij? duok *tiktai man molonės rasti pas tavę, mano poną. *per. 34, 11 ir 47, 25. Rut. 2, 13.
16. Taipo Esavas tą dieną vėl savo keliu ėjo į Seir.
17. Ir Jokubas nusitraukė į *Sukotą ir pabudavojo sau namus bei savo bandai šėtras. Todėl ta vieta praminta Sukot. *Joz. 13, 27.
18. Paskui Jokubas nusitraukė sveikatoje pas miestą Sikėmo, *žemėje Kanaan esantį, kaip iš Mezopotamijos buvo išėjęs; ir pabudavojo savo šėtrą už miesto. *Joz. 24, 1. Vald. 9, 1.

19. Ir nusipirko *dirvą nuo vaikų Emor, tėvo †Sikėmo, už šimtą grašių; čia jisai attiesė savo šėtrą.
* Jon. 4, 5. † Darb. 7, 16.

20. Ir pasitaisė čionai altorių ir *meldėsi vardo visagalinčio Dievo Izraėlio.
* per. 35, 7.

Perskyrimas 34.

Dynos apgėdinimas padaro didį kraujo praliejimą.

O Dyna, *Lėos duktė, kurią ji Jokubui pagimdė, išėjo dukteres tos žemės apžvalgyt.
* per. 30, 21. Tit. 2, 5.

2. Tą pamatęs Sikėmas, Emoro sunus, Evito, tos žemės pono, ėmė *ją ir sugulėjo su ja ir †apžaidė ją.
* per. 6, 2. Vald. 14, 1. † 5 Maiž. 22, 29.

3. Ir jo širdis prilipo prie jos ir mylėdams tą mergą meilingai su ja kalbėjo.

4. O Sikėmas tarė *savo tėvui Emorui: nupiršk man tą mergaitę per pačią.
* Vald. 14, 2.

5. Ir Jokubas ištyrė savo dukterį Dyną apgėdintą; ir jo sunus buvo prie bandos ant lauko; ir Jokubs tylėjo *iki jiems ateinant.
* 1 Zom. 10, 27. 2 Zom. 13, 22.

6. Tai Emoras, Sikėmo tėvas, išėjo pas Jokubą, su juomi kalbėti.

7. Tame tarpe parėjo Jokubo sunus iš lauko ir tai girdėję supyko ir labai apsirustavo, kad jis tokią durnystę ant Izraėlio buvo daręs ir Jokubo dukterį apžaidęs, nės *taipo ne reiktų buti.
* 5 Maiž. 23, 17.

8. Tai Emoras su jais kalbėdams tarė: mano sunaus Sikėmo širdis užsigeidė jųsų dukters; meldžiu, duokite ją jamui į pačią.

9. Susigentaukit su mumis ir duokite mums savo dukteres, o jus vėl veskite musų dukteres.

10. Ir gyvenkit su mumis; žemė *bus jums atvira, gyvenkit, elgkitės †ir apsipelnykite **toje.
* per. 13, 9 ir 20, 15. † per. 42, 34. ** per. 47, 27.

11. Ir Sikėmas tarė jos tėvui ir broliams: bukite man malonus; ką jus sakysite, tai jums duosu.

12. Prašykit tikt drąsiai iš manęs ir *kraičio ir dovanų, aš tai vislab duosu, kiek tikt prašysit; tikt mergą man duokit per pačią.
* 2 Maiž. 22, 16. 17. 5 Maiž. 22, 29. 1 Zom. 18, 25.

13. Tai Jokubo sunus atsakė Sikėmui ir jo tėvui Emorui prigautinai, todėl, kad jų sesuo Dyna buvo apžaista,

14. Ir tarė jiems: mes ne galim tai daryt, kad mes savo seserį duotumbim vyrui ne apipiaustytam, nės *tai mums gėda butų.
* Joz. 5, 9.

15. Tačiau, tai mes darysim pagal jųsų valę, jei jus mums lygus pastosite ir vis, kas vyriška yra tarp jųsų, apipiaustysite;

16. Tai mes savo dukteres jiems duosim, ir jųsų dukteres vesim ir pas jus gyvendami vienais žmonėmis pastosim.

17. O jei jus ne norite apsiimti apsipiaustyt, tai mes savo dukterį ėmę šalin trauksim.

18. Tie žodžiai gerai patiko Emorui ir jo sunui.

19. O jaunikaitis tasai ne truko tą daryti; nės jis užsigeidė Jokubo dukters. Ir jis garbėje buvo už visus savo tėvo namuose.

20. Taigi priėję Emoras ir jo sunus Sikėms po miesto vartų ir susikalbėdamu su miesčionimis tarė:

21. Šie žmonės pakajingai su mumis gyvena, ir nor šioj' žemėje gyvent ir apsipelnyt. O ir žemės juk gana yra jiems. Mes jų dukteres vesim ir jiems musų dukteres duosim.

22. Bet tada jie tai nor daryti, kad pas mus gyventų ir vienos žemės žmonėmis pastotų, jei mes vis, kas vyriška yra tarp musų, appiaustysim, lygiai kaip jie appiaustyti yra.

23. Jų banda ir turtas ir vis kas jų yra mums teks, jei tiktai mes jų klausysim, kad jie pas mus gyventų.

24. Ir jie klausė Emorui ir jo sunui Sikėmui, visi, kurie pro *jo miesto vartus ar išėjo, ar įėjo, ir appiaustė vis, kas vyrišku buvo, kas pro jo miestą ar iš-, ar įėjo.
* per. 23, 10.

25. O trečią dieną, kaip jiems tai dar skaudėjo, anuodu sunu *Jokubo Simėonas *bei Lėvi, Dynos broliudu, kožnas ėmė savo kardą ir drąsiai nuėję į miestą nužavino vis, kas tikt vyriška buvo.
* per. 49, 5. 6. 7.

26. O užmušė ir Emorą bei jo sunų Sikėmą ašmenimi savo kardų, ir išėmė savo seserį Dyną iš namų Sikėmo ir ėjo šalin.

27. Tai Jokubo sunus atėję pas užmuštuosius ir išplėšė mieste visą naudą, todėl, kadangi jie jų seserį buvo apžaidę.

28. Ir ėmė jų avis, jaučius, asilus
ir kas ar mieste, ar ant lauko buvo.
29. Ir visą jų turtą, visus vaikus ir
moteres sugavo ir išplėšė vis, kas
namuose buvo.
30. Ir Jokubas tarė Simėonui bei
Lėvi: judu man bėdos padarėta, kad
*aš piktai apskelbiams esmi po akių
šioj' žemėje gyvenančiujų, (butent)
Kananytų bei Pėrezytų; o aš mažas
esmi pulkelis. Kada jie dabar susitars ant manęs, tai jie manę užmuš.
Taipo aš busu išpustytas su savo
gimine. * 2 Maiž. 5, 21.
31. Ale juodu atsakė: argi jiems
reiktų su musų seserimi kaip su kokia kekše daryti?

Perskyrimas 35.

Raėlė miršta pagimdydama.

Ir Dievas tarė Jokubui: kelkis ir nusitrauk į Bėtėlą *ir gyvenk čionai ir
pabudavok čionai altorių tam Dievui,
kursai †tau pasirodė, dėl **tavo brolio Esavo bėgančiam.
* per. 28, 19. † per. 28, 13. ** per. 27, 43.
2. Tai Jokubas tarė savo vaikams
*ir visiems savo namuose esantiems:
pameskite svetimus †Dievus, tarp jųsų esančius, ir nusičystykit, bei apsivilkit **kitais rubais. * per. 18, 19. Joz. 24, 15.
† per. 31, 19. 34. Joz. 24, 2. 23. 1 Zom. 7, 3. ** 2 Maiž. 19, 10.
3. Ir pasikėlę nusitraukim į Bėtėlą,
kad altorių čionai attiesčiau tam Dievui, kurs *manę išklausė čėse mano
bėdos ir †su manim buvo ant kelio,
kurį aš keliavau.
* per. 32, 7. 24. Ps. 107, 6. † per. 28, 20 ir 31, 3. 42.
4. Tai padavė jam visus balvonus, jų
rankose buvusius, ir savo auskabes;
*ir jis pakasė tus po †aužuolu, šale Sikėm stovinčiu. * Ozė. 2, 13. † Joz. 24, 26. Vald. 9, 6.
5. Ir jie iškeliavo. O baimė Dievo
apėmė susėdus tų miestų, aplink esančių, kad jie Jokubo sunus ne vijo.
6. Taipo nukako Jokubs į Lusą,
*žemėje Kanaan, Bėtėle vadinama, su
visais žmonėmis su juomi esančiais.
* per. 28, 19. 22.
7. Ir budavojo *čionai altorių, ir vadino tą vietą Elbėtėl; todėlei, kad
†Dievas čionai buvo pasirodęs jam,
dėl savo brolio bėgančiam.
* Mok.S. 5, 4. per. 28, 13.
8. Tai numirė *Dėbora, Rebekės
žindinyčia, ir palaidojo ją už Bėtėlės po aužuolu ir praminė tą raudojimo aužuolą. * per. 24, 29.
9. Ir Dievs *vėl Jokubui pasirodė,
kaip iš Mezopotamijos buvo parėjęs, ir žegnojo jį. * Ozė. 12, 4.
10. Ir tarė jam: tu Jokubu pramintas esi; ale *ne busi daugiaus Jokubu
vadinamas, bet †Izraėl bus tavo vardas. Ir taipo Izraėliu jį vadina.
* per. 17, 5. † per. 32, 28.
11. Ir Dievas sakė jam: aš *esmi
visagalįsis Dievas, buk vaisingas ir
platinkis; žmonės †ir žmonių pulkai
iš tavo vaikų rasis, ir karaliai pastos
iš tavo rietų. * per. 17, 1 ir 48, 3. 4. 2 Maiž. 6, 3.
† per. 17, 5. 6. 16 ir 29, 3 ir 48, 4.
12. O žemę, Abraomui *bei Izaokui
duotą, aš tau duosu ir tavo vaikams po
tavo galvos. * per. 12, 7 ir 13, 15 ir 26, 3. 4 ir 28, 13.
13. Taipo Dievas užžengė *nuo jo,
iš vietos, kur su juomi buvo kalbėjęs.
* per. 17, 22.
14. Bet Jokubas attiesė *paminklą,
iš akmens darytą, toje vietoj', kur
su juomi buvo kalbėjęs; ir užpylė
gėrimo apierą ant to, ir appylė jį
aliejumi. * per. 28, 18.
15. Ir Jokubas praminė tą vietą,
kur Dievs su juomi buvo kalbėjęs,
*Bėtėl. * per. 28, 19.
16. Ir jie iškeliavo iš Bėtėl; ir kaip
dar tikt varsnas *buvo iki Eprato,
tai Raėlė pagimdė. * 2 Kar. 5, 19.
17. Ir jai labai sunkus buvo tas pagimdymas. O kaip jai taip sunkiai
stojos, sakė jai pribuvėja: nesibijokis, nės *ir šį sunų tu turėsi.
* per. 30, 24. 1 Zom. 4, 20.
18. Bet kaip ji dušią jau išleido ir
turėjo mirti, praminė jį Benoni; ale
jo tėvs jį praminė Benjamin.
19. Taipo numirė *Raėlė ir buvo
palaidota ant kelio prieš Epratą,
†dabar vadinamą Bėtlėem.
* per. 48, 7. † Rut. 1, 2 ir 4, 11. Mik, 5, 2. Mat. 2, 6.
20. Ir Jokubas attiesė paminėjimo
stulpą ant jos grabo, tas yra Raėlės grabas iki *šiai dienai. * 1 Zom. 10, 2. 2 Zom. 18, 18.
21. O Izraėl iškeliavo ir attiesė savo
šėtrą anapus koryčios *Eder. * Mik. 4, 8.
22. Ir nusidavė, Izraėliui toje žemėj'
gyvenant, Rubėnas nuėjęs sugulė *su
Bilga, savo tėvo netikra moterimi:
o Izraėl tai ištyrė. Bet Jokubas
turėjo dvylika sunų. * per. 49, 4. 1 Kor. 5, 1.
23. Sunus Lėos šitie buvo: Rubėnas

*pirmgimęs Jokubo sunus, Simėons, Lėvi, Judas, Izašars ir Sėbulons.
* per. 46, 8. 2 Maiž. 1, 2.
24. Sunus Raėlės buvo: Jozėpas bei Benjamins.
25. Sunus Bilgos, Raėlės sluginės: Dan bei Naptali.
26. Sunus Silpos, Lėos sluginės: Gad bei Aser. Tie yra sunus Jokubo, Mezopotamijoje jam užgimę.
27. Ir Jokubas atėjo pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, *didžiausiąjį †miestą, vadinamą Ebron, kuriame Abraomas ir Izaokas svetimi yra buvę.
* per. 13, 18 ir 23, 2. 19. † Joz. 14, 15 ir 15, 13.
28. Ir Izaokas buvo sulaukęs šimtą ir aštuonis dešimtis metų.
29. Ir pasenęs numirė. Ir jis *palaidojams buvo pas savo žmones, pasenęs ir šio amžio nugrisęs; ir jo †sunudu Esavas bei Jokubas palaidojo jį. * per. 15, 15 ir 25, 8. † per. 25, 9 ir 49, 31.

Perskyrimas 36.

Esavo giminė.

Šita yra giminė Esavo, vadinamo *Edom. * per. 25, 30.
2. Esavas *vedė sau moteres iš dukterų Kanaan: Adą, dukterį Elono, Etyto, bei Aalibamą †dukterį Ano, sunaus Zibėono, Evito, * per. 26, 34. † per. 36, 25.
3. Ir *Basmatą, Ismaėlo dukterį, Nebajoto seserį. * per. 28, 9.
4. Ir Ada *pagimdė Esavui Elypą; o Basmata pagimdė Reguėlą. * 1 Nus. Kar. 1, 35.
5. Aalibama pagimdė Jėusą, Jaelamą bei Korą. Tai yra Esavo vaikai, kurie jam užgimė žemėje Kanaan.
6. Ir Esavas ėmęs savo moteres, vaikus bei dukteres ir visas dušias savo namų, savo turtą ir visą bandą, su visu labu, ką tikt žemėje Kanaan buvo užsipelnęs, ir nusitraukė į kitą žemę, šalin nuo savo brolio Jokubo.
7. Nės *jų turtas buvo per didis, kad ne galėjo kruvoje gyventi, o žemė, †kurioj' jie svetimi buvo, ne galėjo išlaikyti daugybę jų bandos. * per. 13, 6. 11. † per. 17, 8 ir 28, 4.
8. Taipo Esavas gyveno ant kalno *Seir. O Esavas †yra Edoms.
per. 32, 3. 5. Maiž. 2, 5. Joz. 24, 4. † per. 36, 1.
9. Šita yra giminė Esavo, iš kurio Edomitai rados ant kalno Seir.
10. Ir taipo vadinami yra vaikai Esavo: Elypas, *sunus Ados, Esavo moters, Reguėlis, sunus Basmatos, Esavo pačios. * 1 Nus. Kar. 1, 35 i. t.
11. O Elypo sunus šitie buvo: Teman, Omar, Zepo, *Gaėtam bei Kėnas. * 1 Nus. Kar. 1, 36.
12. Ir Timna buvo netikra moteriškė Elypo, Esavo sunaus, ta jam pagimdė Amalėką. *Tai yra vaikai Ados, Esavo pačios.
* 2 Maiž. 17, 8. 14. 4 Maiž. 24, 20. 1 Zom. 15, 2, 3 i. t.
13. Bet Reguėlio vaikai šitie yra: Naat, Sera, Sama, Misa. Tai yra vaikai iš Basmatos, Esavo pačios.
14. O vaikai Aalibamos, Esavo pačios, dukters Ano, sunaus Zibeono, šitie yra, kurius jiji Esavui pagimdė. Jėus, Jaėlam ir Kora.
15. Šitie yra kunįgaikščiai tarp vaikų Esavo: vaikai Elypo, pirmgimusio Esavo sunaus, šitie yra: kunįgaikštis Tėman, kunįgaikštis Omar, kunįgaikštis Zepo, kunįgaikštis Kėnas,
16. Kunįgaikštis Kora, kunįgaikštis Gaėtam, kunįgaikštis Amalėk. Tai yra kunįgaikščiai iš Elipos gimę, žemėje Edom, kurie yra vaikai iš Ados.
17. O šitie yra vaikai Reguėlo, Esavo sunaus: kunįgaikštis Naat, kunįgaikštis Sėra, kunįgaikštis Sama, kunįgaikštis Misa. Tai yra kunįgaikščiai iš Reguėlo, žemėje Edomytų, ir yra vaikai iš Basmatos, Esavo pačios.
18. Šitie yra vaikai Aalibamos, Esavo pačios: kunįgaikštis Jėus, kunįgaikštis Jaėlam, kunįgaikštis Kora. Šitie yra kunįgaikščiai iš Aalibamos, dukters Anos, Esavo pačios.
19. Tai yra Esavo vaikai ir kunįgaikščiai. Jis yra Edoms.
20. O vaikai *Seiro, Orytėno, †kurs žemėje gyveno, šitie yra: Lotan, Sobal, Zibėon, Ana, Dison, Ezer, bei Disan.
* 1 Nus. Kar. 1, 38. † per. 14, 6. 5 Maiž. 2, 12. 22.
21. Tai yra kunįgaikščiai Orytenų, vaikų Seiro, žemėje Edom.
22. Bet Lotano vaikai buvo šitie: Ori bei Emam; *o Lotano sesuo vadinama buvo Timna. * 1 Nus. Kar. 1, 39.
23. Vaikai Sobalo šitie buvo: Alvan, Manaat, Ebal, *Sėpo, bei Onam.
* 1 Nus. Kar. 1, 40.
24. Vaikai Zibėono buvo: Aja bei Ana. Tai yra ansai Ana, kurs puščioje asilarklius išrado, savo tėvo Zibėono asilus be ganydams.

25. O vaikai Ano buvo: Dison bei Aalibama, tai yra duktė Ano.
26. Vaikai Disono buvo: Emdan, *Esban, Jėtran bei Karan. * 1 Nus. Kar. 1, 41.
27. Vaikai Ezėro buvo: Bilan, Savan bei *Akan. * 1 Nus. Kar. 1, 42.
28. Vaikai Dizano buvo: Uz bei Aran.
29. Šitie yra kunįgaikščiai Orytų: kunįgaikštis Lotan, kunįgaikštis Sobal, kunįgaikštis Zibėon, kunįgaikštis Ana,
30. Kunįgaikštis Dison, kunįgaikštis Ezer, kunįgaikštis Disan. Tai yra kunįgaikščiai Orytų, kurie karaliavo žemėje Seir.
31. O karaliai, *kurie žemę Edom valdė, pirmneng vaikai Izraėlo karalių turėjo, šitie yra: * 1 Nus. Kar. 1, 43.
32. Bėla buvo karalius Edomo, sunus Beoro; ir jo miestas buvo pramintas Dinaba.
33. Ir Bėlai numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Jobabas, sunus Sėra iš Bazra.
34. Jobabui numirus, karaliumi į jo vietą pastojo Usam iš Temanytų žemės.
35. O Usamui numirus, karaliumi į jo vietą pastojo Adadas, sunus Bedado, kursai Midianytus išmušė ant Moabytų dirvos, ir jo miestas pramintas buvo Avit.
36. Adadui numirus, karaliumi pastojo Samla iš Masrek.
37. Samlai numirus, Saulas karaliumi pastojo iš Rekobot pas vandenį.
38. Saului numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Baal-Anan, sunus Akboro.
39. Baal-Anui, Akboro sunui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Adaras, *ir jo miestas pramintas buvo Pagu; ir jo pati vadinama buvo Meetabeėl, duktė Matrėdo, dukters Mesaabo. * 1 Nus. Kar. 1. 50.
40. Taipo vadinami buvo kunįgaikščiai Esavo jų giminėse, vietose ir varduose: kunįgaikštis Timna, kunįgaikštis Alva, kunįgaikštis Jetet,
41. Kunįgaikštis Aalibama, kunįgaikštis Ela, kunįgaikštis Pinon,
42. Kunįgaikštis Kenas, kunįgaikštis Teman, kunįgaikštis Mizbar,
43. Kunįgaikštis Magdiėl, kunįgaikštis Iram. Tai yra kunįgaikščiai Edomo, kaip gyveno savo tėviškėj. O Esavas yra tėvas Edomytų.

Perskyrimas 37.

Jozėpas iš pavydo savo brolių parduodams.

O Jokubas gyveno toj žemėje, kurioj *jo tėvas svečiu buvęs, butent žemėje Kanaan. * per. 17, 18 ir 23, 4 ir 28 4 ir 36, 7. Ebr. 11, 9.
2. O tai yra giminės Jokubo: Jozėpas buvo septyniolika metų, kaip jisai piemenimi bandos pastojo su savo broliais; ir tasai vaiks buvo pas vaikus Bilgos bei Silpos, savo tėvo moterų, ir pasakydavo savo tėvui, jei kur pikta *kalba apie juos buvo sakoma. * 1 Zom. 2, 22.
3. Bet Izraėlas Jozėpą daugiaus mylėjo, kaip visus savo vaikus, todėl, *kad jis jam pasenusiam buvo užgimęs, ir padarydino jam margą †sermėgą. * per. 44, 20. † Vald. 5, 30. 2 Zom. 13, 18.
4. O kaip jo broliai tai matė, kad jo tėvas jį daugiaus mylėjo, už visus jo brolius, *ne apkentė jo ir ne galėjo su juomi meilingai kalbėti. * per. 27, 41 ir 49, 23.
5. Priegtam Jozėpas vieną kartą sapną matė ir tą pasakojo savo broliams; tai jie juo daugiaus jo ne apkentė.
6. Nės jis sakė jiems: girdėkit, ką aš sapne mačiau:
7. Man rodės, *buk mes pėdus berišą ant lauko, ir mano pėdas atsitiesė ir stovėjo, o jųsų pėdai aplinkui kloniojos prieš mano pėdą. * per. 42, 6. 9 ir 43, 26 ir 44, 14.
8. Tai sakė jam jo broliai: argi tu musų karaliumi pastotumbei ir ant musų ponavotumbei? Ir jie dar juo daugiaus jo ne apkentė dėl to sapno ir jo kalbos.
9. Ir jis dar kitą sapną matė, tą taipjau pasakojo savo broliams ir sakė: štai, aš dar kitą sapną mačiau: man rodės, buk *saulė bei mėnuo ir vienuolika žvaigždžių man pasikloniojo. * per. 46, 29.
10. O kaip tai jo tėvui bei jo broliams apsakyta buvo, pabarė jį jo tėvas, sakydams jamui: kas tai per sapnas, kurį tu regėjai? Argi aš bei tavo motyna ir tavo *broliai atėję tau į kelius pulsim? * per. 27, 29.
11. Ir jo *broliai neapkentė jo. Bet jo tėvas ne †užmiršo tų žodžių. * Darb. 7, 9. † Dan. 7, 28. Luk. 2, 19. 51.
12. O kaip jo broliai nuėjo, ganyti bandą savo tėvo į Sikėmą,
13. Tarė Izraėlis Jozėpui: ar ne tavo broliai bandą gano pas Sikėm? Eikš, aš tavę pas anus nusiųsu. O jis atsakė: štai.
14. Ir jis tarė: nuėjęs veizdėk, bau

gerai apie brolius ir bandą destis; ir atsakyk man, kaip ten rasi. Ir nusiuntė jį iš pakalnės * Ebron, kad į Sikėmą nueitų. * per. 35, 27

15. Tai rado jį nekursai vyras ant lauko beklajojantį, tas jį paklausė tardams: ko tu ješkai?

16. Jis atsakė: aš ješkau savo brolių! meldžiu, * sakyk man, kur jie gano! * Aukš. S. 1, 7.

17. Tas vyras atsakė: jie iš čia šalin nusivarė; nės girdėjau juos sakančius: eikime į Dotaną. Tai Jozėpas sekė savo brolius ir surado tus * Dotane. * 2 Kar. 6, 13.

18. O kaip jie iš tolo jį pamatė, jam dar jiems ne prisiartinus, susitarė, jį nužavinti.

19. Ir sakė tarp savęs: ant! sapnuotojis ateit.

20. Taigi susistoję * užmuškim jį ir įmetę į kokią duobę sakykim: žvėris jį papiovė; tai matysim, kas bus iš jo sapnų. * Pam. S. 1, 11. 16 ir 6, 17 ir 27, 4.

21. O Rubėnas * tai girdėjęs, norėjo jį iš jų rankų išplėšti ir tarė: ne nužavįkime jį. * per. 42, 22.

22. Ir Rubėnas toliaus jiems sakė: ne praliekit kraują, bet meskite jį į duobę, čia pusčioje esančią, neigi pridėkit savo rankų prie jo. O jis norėjo jį iš jų rankų išplėšti, kad jį pas savo tėvą parvestų.

23. O kaip Jozėpas pas savo brolius atėjo, išvilko jie jo sermėgą su margaja sermėga, kuria jis buvo apsivilkęs,

24. Ir ėmę jį įmetė į duobę; o ta duobė buvo tuščia ir be vandens.

25. Ir * pasisėdo valgyt. Tame tarpe jie apsižvalgė ir matė didį pulką Ismaėlitų ateinant iš Gilėad su savo verbludais, visokias brangias žoles nešančiais, balsamą bei mirą, ir keliaujant į Egyptą. * Amos 6, 6.

26. Tai sakė Juda savo broliams: ką mačija mums, savo brolį nužavinti ir jo * kraują užslėpti. * per. 37, 20. per. 4, 10. Job. 16. 18.

27. Nuėję parduokim jį Ismaėlitams, kad musų * rankos ant jo ne susigriešytų; nės jis † yra musų brolis, musų ** kunas ir kraujas. Ir jie pakluso jamui. * 1 Zom. 18, 17. † per. 42, 21. ** per. 29. 14.

28. Ir kaip Midianitai, * tie kupčiai, prakeliavo, ištraukė jį iš duobės ir pardavė † jį Ismaėlitams už dvidešimt ** sidabrininkų. Tie jį nugabeno į Egyptą. * Vald. 6, 3. † per. 45, 4. 5. Ps. 105, 17. Darb. 7, 9. ** Mat. 27, 9.

29. O kaip Rubėnas vėl pas duobę parėjo ir Jozėpo ne rado toje, įplėšė * jis savo rubą, * Job. 1, 20.

30. Ir vėl atėjęs pas savo brolius tarė: jau * niera čia vaiko, kur aš dėsuos. * per. 42, 13. 36. Jėr. 31. 15.

31. Tai jie ėmė Jozėpo * sermėgą ir ožį papiovę įmerkė tą į kraują, * per. 37, 23.

32. Ir nusiuntė tą margą sermėgą, ir parnešdino tą savo tėvui, sakydami: tą mes radom; žiurėk, ar tai tavo sunaus sermėga, ar ne?

33. Bet jis pažino ją ir tarė: tai mano sunaus sermėga; pikta * žvėris jį suėdė, draskanti žvėris jį sudraskė. * per. 37, 20 ir 44, 28.

34. Ir Jokubas * savo rubus įplėšęs žaku apsisiautė ir gedėjo ilgai dėl savo sunaus. * per. 37, 29. 2 Zom. 3, 31.

35. Ir visi jo sunus bei dukterės priėjo, norėdami * jį nuramdyt; ale jis ne norėjo nusiramdyt ir tarė: aš † gedėdamas nukaksu į kapines pas savo sunų. Ir jo tėvas apverkė jį. * 2 Zom. 12, 17. † per. 42, 38 ir 44, 29. 31.

36. Bet Midianitai * pardavė jį Egypte Potiparui, Paraono kamarninkui ir vyriausiam užveizdui. * per. 39, 1.

Perskyrimas 38.

Judo kraujo gėda su Tamore.

Tuočės nusidavė, kad Juda žemyn nusitraukė nuo savo brolių ir pristojo * prie nekurio vyro iš Odolam, Ira vadinamo. * per. 19, 3. 2 Kar. 4, 8.

2. Ir Juda pamatė * čia nekurio Kananytiško vyro dukterį, tas vadinamas buvo Sua; † tą jis vedė. * per. 34, 2. † 1 Nus. Kar. 2, 3.

3. Ir kaip su ja sugulėjo, ji nėščia pastojo ir pagimdė sunų, tą jis Gėrą * praminė. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 19.

4. Ir ji vėl nėščia pastojusi sunų pagimdė, kurį ji Onan * praminė. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 19.

5. Ji dar vėl sunų pagimdė, tą ji Sėla * praminė. Ir jis žemėje Kėsib buvo, kaip ji tą pagimdė. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 20.

6. O Juda nupiršo * savo pirmamjam sunui Gėrui pačią, Tamar vadinamą. * per. 21, 21.

7. Ale jis * nelabas buvo po akim Pono Dievo; todėl † Dievs jį žavino. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 19. † 1 Nus. Kar. 2, 3.

8. Tai Juda tarė Onanui: gulkis prie

savo brolio pačios ir vesk ją, kad savam broliui vaikų gamintumbei.
9. Ale Onanas žinodams, tus vaikus ne jo * paties busiančius, kad jisai suguls su savo brolio pačia, jis savo sėklą paleido ant žemės ir prapuldė tą, kad savam broliui ne duotų sėklos. * 5 Maiž. 25, 6.
10. Tai Ponui Dievui ne patiko, ką jis darė; ir jį * taipojau žavino. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 19.
11. Tai sakė Juda savo marčiai Tamar: pasilik našlė savo tėvo namuose, ikikol mano sunus Sėla užaugs. Nės jis dumojo: rasi ir tas numirtų, kaip jo broliai. Taipo Tamar nuėjusi pasiliko * savo tėvo namuose. * 3 Maiž. 22, 13.
12. O kaip daug dienų jau buvo praėjusios, numirė Suos duktė, Judo pati. Ir kaip Juda buvo * išgedėjęs, nuėjo jisai savo avių kirpti į Timnat, su savo kerdžium Ira iš Odolam. * 2 Zom. 13, 39.
13. Tai apsakė Tamorei: štai, tavo uošvis nueina į * Timnatus, savo avių kirpti. * Joz. 15, 10. 57. Vald. 14, 1.
14. Tai ji našlės rubus, kuriais vilkėjo, išvilko, ir apsisiautė su skreiste ir užsidengusi pasisėdo * už vartų, lauke pas kelią, ant Timnatų linkai; nės ji matė, Sėlą † užaugusį, o ji tačiaus jam į pačią ne duota. * Pam. S. 7, 12. † per. 38, 11. 26.
15. Kaipgi Juda ją pamatė, dumojo jis kekšią esančią; nės ji savo veidą buvo užsidengusi.
16. Ir priėjęs prie jos pas kelią, tarė jai: meldžiu, leisk manę pas tavę gulėti; nės jis ne žinojo, ją savo marčią esančią. Ji atsakė: kągi man duosi, pas manę gulėdams?
17. Jis tarė: aš * tau ožį iš kaimenės siųsu. Ji atsakė: tai † duok man užstatą, ikikol man siųsi. * Ezek. 16, 33. † per. 38, 20.
18. Jis tarė: kągi tu per užstatą nori, kad aš tau duočiau? Ji atsakė: tavo * žiedą, kepurės šniurą bei lazdą, kurią rankoje turi. Tai jis jai davė tai ir sugulė su ja: o ji pastojo nėščia. * per. 38, 25.
19. Ir ji atsikėlusi nuėjo ir nusiautė skreistę ir savo * našlės rubais (vėl) apsivilko. * per. 38, 14.
20. O Juda nusiuntė jai ožį per savo kerdžių iš Odolam, kad jisai užstatą vėl atimtų iš moteriškės, o jisai jos nerado.
21. Tai jisai paklausė žmonių to kampo ir tarė: kame yra ana kekšia, kuri lauke pas kelią sėdėjo? Jie atsakė: ne buvo čia nei jokios kekšios.
22. O jisai pas Judą vėl pargrįžęs tarė: aš jos ne radau; priegtam ir sako žmonės to kampo, nei jokią kekšią čionai ne buvusią.
23. Juda sakė: ji tesižinos; juk mus tačiau dėl to ne gal apskelbti; nės aš siunčiau ožį, o tu jos ne radai.
24. Po trijų mėnesių apsakė Judai: tavo marti Tamorė apsikekšavo, o štai, be kekšaudama ji nėščia pastojo. Juda tarė: atveskit ją, kad * butų sudeginta. * 3 Maiž. 21, 9. 5 Maiž. 22, 21.
25. O kaip ją atvedė, nusiuntė ji pas savo uošvį tardama: iš to vyro aš nėščia pastojau, kurio šie daiktai yra. Ir tarė: bau * tu ir pažysti, kieno šis † žiedas ir šis šniuras ir ši lazda yra. * per. 37, 32. † per. 38, 18.
26. Juda išpažino * tai ir tarė: ji † teisesnė yra už manę; nės aš ** ją ne daviau mano sunui Sėla. Ale tačiau jis †† ne sugulė su ja daugiaus. * per. 37, 33. † 1 Zom. 24, 18. ** per. 38, 14. †† Job. 34, 31. 32.
27. Ir kaip čėsas priėjo, kad ji pagimdytų, dvyni radosi jos žyvate.
28. O begimdant viena ranka išsikišo. Tai pribuvėja raudoną siulą užrišo ir tarė: tas pirma išeis.
29. Bet kaip tasai savo ranką vėl įtraukė, išėjo jo brolis, ir ji tarė: kam tu savęs dėl tokį plyšį plėšei? ir praminė jį * Pėrez. * per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 20. 1 Nus. Kar. 2, 4. Mat. 1, 3.
30. Paskui isėjo jo brolis, kurs raudoną siulą aplink savo ranką turėjo. Ir praminė jį Sėra.

Perskyrimas 39.

Jozėpo šlužba, viežlibystė ir apkaldinimas.

Jozėpas buvo nuvestas į Egyptą; o Potiparas, * Egyptiškas vyrs, Paraono kamarninks ir vyriausiasis užveizdas, pirko † jį iš Ismaėlitų, kurie jį nugabeno. * per. 37, 36. Ps. 105, 17. † per. 37, 28.
2. Ir Pons * Dievs buvo su Jozėpu, ir jis laimingas vyrs pastojo; ir buvo savo pono, Egypciono, namuose. * per. 39, 21. per. 21, 22 ir 26, 24. 28 ir 28, 15. 1 Zom. 16, 18 ir 18, 14. 28. Darb. 7, 9.
3. Ir jo ponas matė, kad Pons Dievs su juomi buvo; nės * vis, ką jis tikt darė, Pons Dievs žegnojo per jį. * Ps. 1, 3.
4. Taipo, kad * jo ponas jamui labai malonus buvo, ir jis pastojo jo tarnu; tas jį † dėjo į užveizdą savo namų ir

vis, ką tikt turėjo, po jo rankų padavė. * per. 39, 21. per. 18, 3 ir 19, 19. † per. 24, 2.

5. Ir iš to čėso, kaip jis į užveizdą jį dėjo ant savo namų ir ant viso savo turto, Pons Dievs *žegnojo Egypciono namus dėl Jozėpo; ir jis visur jautė Dievo žegnonę visame daikte, ką tikt turėjo, taip namieje, kaip ir ant lauko. * per. 30, 27.

6. Todėl vislab, ką tikt turėjo, padavė po Jozėpo rankų, ir pats nieko nesirupino, koliai jį turėjo, tiktai, kad valgė bei gėrė. O Jozėpas gražus *ir viežlybs ant veido buvo. * Zom. 16, 12.

7. Ir po šių nusidavimų tropijos, kad jo pono pati užsigeidė Jozėpo ir tarė: *gulėk pas manę. * 2 Zom. 13, 11.

8. Ale jis to gynėsi ir tarė jai: štai, mano ponas nei vieno daikto nesirupin jo namuose esančio dėl manęs ir vislab man po mano rankų padavė.

9. Ir nieko taip didžio ne tur savo namuose, ką jis man butų užlaikęs, kaip tikt tavę, kadangi tu jo pati esi. Kaipgi *aš galėčiau taip sunkiai nusižengt ir prieš †Dievą susigriešyt! * Pam. S. 6, 29. 32. † per. 20, 6. 3 Maiž. 6. 2. 2 Zom. 12, 13. Ps. 51, 5.

10. Ir ji kasdien tus žodžius prieš Jozėpą kalbėjo; o jis jai ne pakluso, kad arti prie jos miegotų, arba aplink ją butų.

11. Bet nusidavė vieną dieną, kad Jozėpas į butą ėjo savo darbą atlikt; ir nei viens šeimynos ne buvo namieje,

12. O ji *nutvėrusi jį prie jo sermėgos tarė: gulėk pas manę. Ale jis sermėgą paliko jos rankoje ir bėgte išbėgo iš buto. * Pam. S. 7, 13 i. t.

13. Taigi ji matydama, jį savo sermėgą jos rankoje palikusį ir išbėgusį,

14. Šaukė ji šeimynos name ir tarė jiems: štai, jis mums tą Ebrėišką vyrą atvedė, kad mus apgėdintų. Jis pas manę įėjęs, norėjo pas manę gulėt, ale aš prašukau didžiu balsu.

15. Ir kaip jis girdėjo manę labai šaukiančią, tai jis savo sermėgą pas manę palikęs bėgte išbėgo iš namo.

16. Ir ji padėjo jo sermėgą pas savę, iki jo ponui namon pareinant.

17. Ir sakė *jamui tus pačius žodžius, tardama: Ebrėiškas ansai bernas, kurį mums atvedei, įėjęs pas manę, norėjo manę apgėdint; * 2 Maiž. 23, 1. Ps. 120, 3.

18. Ale man beklykiant ir rėkiant, paliko jis savo sermėgą pas manę ir išbėgo.

19. Jo pons girdėdams tą kalbą savo pačios, sakančios: taipo darė man tavo bernas, *labai supyko. * Pam. S. 6, 34, 35.

20. Ir ėmęs *jį įmetė į temnyčią, kur karaliaus kaliniai apkalti gulėjo, ir jis gulėjo čia kalėjime. * Ps. 105, 18. 1 Petr. 2, 19.

21. Ale Pons Dievs buvo su juomi ir išrodė jamui savo susimilimą; ir davė *jam malonės rasti po akių užveizdo to kalėjimo. * 2 Maiž. 3, 21 ir 11, 3 ir 12, 36. Ps. 106, 46. Pam. S. 16, 7. Dan. 9, 1. Darb. 7, 9. 10.

22. Tasai *padavė po jo rankos visus apkaltuosius tame kalėjime, kad vis, kas nusidavė, per jį stojos. * per. 40, 3. 4.

23. Nės užveizdas kalėjimo nieko nesirupino; nės Pons *Dievs užstojo Jozėpą, ir ką jis tikt darė, tai buvo Dievo peržegnota. * per. 39, 2. 3.

Perskyrimas 40.

Jozėpas išguldo kaliniams jų sapnus.

Ir nusidavė po to, kad šinkorius *karaliaus Egypto ir kepėjas nusidėjo prieš savo viešpatį, karalių Egypto. * Neėm. 1, 11.

2. Ir Paraonas supyko *ant abiejų savo kamarninkų, ant vyriausiojo ant šinkorių ir ant vyriausiojo ant kepėjų. * Pam. S. 16, 14.

3. Ir dėdino *juos į temnyčią dvaro priveizdėtojo namuose, kur Jozėpas apkaltas gulėjo. * per. 39, 20. 23.

4. O dvaro priveizdėtojis statė Jozėpą ant jų dviejų, kad jiem šlužytų, ir sėdėjo kelias dienas kalėjime.

5. Ir juodu abu sapnavo, šinkorius ir kepėjas karaliaus Egypto vieną naktį, kožnas savo sapną; ir kožno sapnas turėjo savo išsimanymą.

6. O kaip Jozėpas anksti pas juodu įėjo ir matė, kad abudu smutnu buvo,

7. Klausė jis juodu tardams: kodėl *judu šiandien taip smutnu esat? * Neėm. 2, 2.

8. Juodu atsakė: mudu *sapnavova ir ne turiva nei vieno, kurs mumdviem tai išguldytų. Jozėpas tarė: išguldyti †Dievo darbas yra, ale tačiaus pasakokita man. * per. 41, 15. † per. 41, 16. Dan. 2, 11. 28. 47.

9. Tai vyriausias šinkorius pasakojo savo sapną Jozėpui ir tarė jam: aš sapnavau, buk vynmedis po mano akių esąs;

10. Tas turėjo tris šakas; ir žaliuodams augo bei žydėjo, ir jo uogos išsirpo.

11. O aš Paraono kupką turėjau savo rankoje; ir uogų ėmęs suspaudžiau tas į kupką, ir kupką daviau Paraonui į ranką.

12. Jozėpas tarė jamui: tai *yra jo išguldymas: trys šakos yra †trys dienos. * per. 40, 18 ir 41, 12. 25. Vald. 7, 14. Dan. 2, 26 ir 4, 19. † per. 41, 26.

13. Po trijų dienų Paraonas tavo *galvą paaukštįs ir tavę vėl įstatys į tavo urėdą, kad tu kupką jam į ranką duotumei, pagal seną budą, kaip dar jo šinkorium' buvai. * 2 Kar. 25, 27. Ps. 3, 4. Jėr. 52. 31.

14. Ale minėk manęs, kad tau gerai seksis, ir mielaširdystę *man išrodyk ir primink Paraonui, kad jis manę išleistų iš šio buto. * Joz. 2, 12. 1 Zom. 20, 14. 15. 2 Zom. 9, 1. 1 Kar. 2, 7.

15. Nės aš iš Ebrėonų žemės slapčiai esmi pavogtas; o *priegtam aš čia ir nieko ne dariau, kad jis manę apkaldino. * per. 39, 20.

16. O kaip vyriausias kepėjas suprato, tą išguldymą gerą esanti, tarė jis Jozėpui: ir aš sapnavau, buk aš tris baltus pintinius ant savo galvos nešąs;

17. Ir viršutiniame pintinije visokius pyragus Paraonui; o paukščiai lesė iš pintinio ant mano galvos.

18. Jozėpas atsakydams tarė: tai *yra išguldymas: trys pintiniai yra trys dienos. * per. 40, 12.

19. O po *trijų dienų Paraonas iškels tavo galvą ir pakars tavę į medį, ir paukščiai sules tavo mėsą nuo tavęs. * per. 40, 13.

20. Ir nusidavė trečią dieną, kad Paraonas šventė dieną *savo užgimimo, ir jis †česnį kėlė visiems savo tarnams. Ir iškėlė **galvą vyriausiojo šinkoriaus ir galvą vyriausiojo kepėjo iš savo tarnų. * Mat. 14, 6. † Mark. 6, 21. ** per. 40, 13. 19. Mat. 25, 19.

21. Ir įstatė *vyriausiąjį šinkorių vėl į savo šinkorystę, kad kupką †priduotų į Paraono rankas. * per. 40, 13. † Neėm. 2, 1.

22. Ale vyriausiąjį kepėją davė pakarti, pagal Jozėpo išguldymą.

23. O vyriausias šinkorius ne minėjo Jozėpo, bet *jo užmiršo. * Job. 19, 4. Ps. 31, 13. Mok. S. 9, 15. 16. Amos 6, 6.

Perskyrimas 41.

Jozėpas į didę garbę iškeliamas.

Ir po dviejų metų Paraonas sapną matė, buk jisai stovįs pas vandenį,

2. Ir buk matąs iš vandens iškopant septynias gražias riebias karves, einančias ant ganyklos žolėje.

3. Po to matė dar kitas septynias karves iš vandens iškopančias, tos buvo biaurios ir liesos ir stovėjo pas anas karves prie kranto vandens.

4. O anos biaurios ir liesos suėdė tas septynias gražias ir riebias karves. Tai pabudo Paraonas.

5. Ir jis vėl užmigęs iš naujo sapnavo ir matė septynias varpas iš vieno šiaudo augančias, pilnas bei storas.

6. Paskui ir matė septynias plonas ir apsvilintas varpas augančias.

7. O septynios plonos varpos prarijo septynias storas ir pilnas varpas. Tai Paraonas pabudęs numanė, sapną esantį.

8. O praaušus jo *dušia didei pasirupino; ir išsiuntęs suvadindino visus burtininkus †Egypto žemės ir visus išmintinguosius **ir pasakojo tiems savo sapnudu; ale čia nei vieno ne buvo, kurs Paraonui tuodu butų galėjęs išguldyti. * Dan. 2, 1 ir 4, 5. 19. † 2 Maiž. 7, 11. 22. Jėz. 29, 14. Dan. 1, 20 ir 2, 2 ir 4, 7. Mat. 2, 1.

9. Tai vyriausias šinkorius Paraonui kalbėdams tarė: aš šiandien atsimenu savo griekų;

10. Kaip Paraonas ant *savo tarnų supyko, ir manę †su vyriausiuoju kepėju apkaldino dvaro priveizdėtojo name, * per. 40, 2. 3. † per. 39, 20.

11. Tai mudu *abudu vieną naktį kožnas savo sapną matėva, kurių išguldymas mumdviem nusitiko; * per. 40, 5.

12. Nėsa buvo pas mudu Ebrėiškas jaunikaitis, dvaro *priveizdėtojo tarnas, tam tai pasakojova. Ir jis †mumdviem išguldė sapnudu, kožnam pagal jo sapnavimą. * per. 37, 26. † per. 40, 12 i. t.

13. Ir kaip *jis mumdviem išguldė, taip nusidavė. Nės aš vėl į savo urėdą esmi įstatyts, o ansai esti pakarts. * per. 40, 22.

14. Tai Paraonas *nusiuntęs Jozėpą davė parvadyt, ir skubriai †jį išleido iš **temnyčios. Ir jis barzdą nusiskusdino ir kitais rubais apsivilkęs įėjo pas Paraoną. * Ps. 105, 20. Dan. 2, 25. ** 1 Zom. 2, 8. Ps. 113, 7, 8.

15. Tai Paraonas sakė jamui: aš sapną turėjau, ir nei vieno niera, kurs tą galėtų išguldyti. O *aš girdėjau

apie tavę sakant, kad tu, sapną girdėdams, jį gali išguldyti. *per. 40, 12. Dan. 5, 16.

16. Jozėpas atsakė Paraonui: tai *ne mano valėje, ale Dievs †tačiau Paraonui ką gerą apsakys. * Dan. 2, 30. 2 Kor. 3, 5. † per. 40, 8.

17. Paraonas pasakojo Jozėpui: aš *sapnavau, buk aš stovėjau prie kranto vandens, * per. 40, 1.

18. Ir mačiau iš vandens iškopant septynias gražias riebias karves, einančias žolėse ant ganyklos.

19. Ir po jų mačiau kitas septynias sudžiuvusias, biaurias ir liesas karves iškopančias; aš per visą Egypto žemę tokių biaurių karvių ne mačiau;

20. O tos septynios liesos ir sudžiuvusios karvės suėdė septynias pirmasias riebias karves.

21. O kaip tas buvo prarijusios, nieko ant jų ne buvo numanyt, kad tas butų prarijusios, ir buvo biaurios kaip pirma. Tai aš pabudau.

22. Ir vėl mačiau aš sapne septynias varpas ant vieno šiaudo augančias, pilnas ir storas;

23. Paskui užaugo septynios sudžiuvusios varpos, plonos ir apsvilusios;

24. Ir septynios plonos varpos prarijo septynias storas varpas. O aš *burtininkams tai pasakiau, ale jie tai ne gal man išguldyt. * per. 40, 8. Dan. 4, 7.

25. Jozėpas atsakė Paraonui: abu sapnu Paraono vieną tur išguldymą: nės *Dievs apreiškia Paraonui, ką jis ketąs daryti. * Dan. 2, 28. 29. 45. Apr. 4, 1.

26. Septynios gražios karvės esti septyni metai; o septynios geros varpos taipojau septyni metai yra. Vieno išguldymo abu sapnu yra.

27. Septynios biaurios ir liesos karvės, po anų iškopusios, paženklin septynis metus. O septynios plonos ir apsvilintos varpos paženklin septynis *metus brangaus čėso. * 2 Kar. 8, 1.

28. Tataigi *yra, ką aš sakiau Paraonui, kad Dievs Paraonui rodo, ką jis ketąs daryti. * per. 41, 25.

29. Štai, septyni *geri metai bus per visą Egypto žemę. * per. 41, 47.

30. O po *tų bus septyni brangus metai, kad ir užmiršta bus viso to apstumo Egypto žemėje; o brangums išpustys †žemę, * per. 41, 54. † per. 47, 13.

31. Kad nieko ne bus žinoma apie tą apstumą dėl brangaus čėso, paskui ateisiančio: nės jis labai sunkus bus.

32. O kad tai Paraonas antrą kartą sapnavo, paženklin, kad *Dievs tai tikrai ir veikiai darys. * 4 Maiž. 23, 19. Jėz. 46, 10. 11.

33. Taigi Paraonas tesirupin išmintingo ir protingo kokio vyro, kurį ant visos Egypto žemės įstatytų;

34. Ir teveizd, kad urėdininkus uždėtų ant žemės, ir *tesurenka penktą dalyką Egypto žemėje per septynis vaisingus metus. * Pam. S. 6, 6. 7. 8.

35. Ir *tesurenk visokių grudų vaisingų metų ateisiančiųjų, kad javų supiltų į Paraono krautuves, zopostui miestuose, ir tą pakavotų. * per. 41, 48.

36. Kad valgį gatavą rastų žemėje per septynis brangius metus, ant Egypto žemės ateisiančius, kad *žmonės badu ne numirtų. * per. 47, 15. 19.

37. Ta kalba *gerai patiko Paraonui ir visiems jo tarnams. * Ps. 105, 19. Darb. 7, 10.

38. Ir Paraonas tarė savo tarnams: kaip mes galėtumbim tokį vyrą surasti, kuriame *Dievo Dvasė yra! * 4 Maiž. 27, 18. Job. 32, 8.

39. Ir tarė Jozėpui: kadangi Dievs tai vislab tau apreiškė, taigi nei viens taip išmintingas ir protingas ne esti, kaip tu.

40. Tavę dėsu *ant mano namų, ir tavo žodžiams visi mano žmonės tur paklusnus but; ale kas karališkai krasei prigul, aš noru didesnis buti už tavę. * Ps. 105, 21. 22.

41. Ir toliaus tarė Paraonas Jozėpui: štai, aš tavę *uždėjau ant visos Egypto žemės. * Dan. 6, 3.

42. Ir nutraukęs *savo žiedą nuo savo pirkšto, davė tą Jozėpui į jo ranką, ir apvilko †jį rubais iš baltų šilkų ir užkabino **auksiną apikaklę ant jo kaklo. * Est. 3, 10 ir 8, 2. 8. † Est. 8, 15. ** Dan. 5, 7. 29.

43. Ir pavelijo jamui važiuoti ant savo antrojo vežimo ir *pirm jo iššaukdino: Šitas yra žemės tėvas. Ir †uždėjo jį ant visos Egypto žemės. * Est. 6, 9. † per. 42, 6 ir 45, 8. 26. Darb. 7, 10.

44. O Paraonas tarė Jozėpui: aš esmi Paraonas, be tavo valės nieks nei ranką, nei koją ne tur pakelt per visą Egypto žemę.

45. Ir vadino jį tikrąjį karaliaus dumčių, ir davė jam pačią, Asnatą, dukterį Potipėro, *Onų kunigo. Taipo iškeliavo Jozėpas, kad žemę apžvalgytų. * 2 Maiž. 2, 16.

46. O jis trisdešimts metų buvo, kaip po akim' Paraono, karaliaus Egypto, stovėjo; ir išvažiavo nuo Paraono ir perkeliavo visą Egypto žemę.
47. Ir žemė nešė taipo savo vaisių per septynis vaisingus metus.
48. Ir surinko visokius vaisius per tus septynis metus, Egypto žemėje augusius, ir pakavojo tus miestuose. Kokie javai ant lauko aplink kožną miestą augo, tokius jie supylė.
49. Taipo Jozėpas javų supylė, per mierą daug, kaip žiezdrų mariose, taipo, kad ir paliovė skaityti; nės jų buvo be skaitliaus.
50. Ir Jozėpui *du sunu užgimė, pirmneng tas brangus čėsas priėjo, kuriuodu jamui pagimdė Asnata, duktė Potipėro, †Onų kunįgo. * per. 46, 20 ir 48, 5. † per. 41, 45.
51. Ir praminė pirmąjį Manase: nės Dievs davė man užmiršti visų mano vargų ir mano tėvo namų.
52. Antrą praminė Epraimu: nės Dievs davė *manę augti žemėje mano bėdos. * per. 49, 22.
53. O kaip tie septyni pigus metai perėjo Egypto žemėje,
54. Priėjo *septyni brangus metai, apie †kurius Jozėpas buvo sakęs. Ir radosi brangumas per visas žemes; bet per visą Egypto žemę ne pristoko duonos. * Ps. 105, 16. Darb. 7, 11. † per. 41, 30.
55. O kaip ir visa Egypto žemė jau badą kentėjo, šaukė žmonės Paraono duonos. Bet Paraonas sakė visiems Egypcionams: eikite pas Jozėpą, ką tasai jums sakys, darykit.
56. Ir kaip per visą žemę brangybė buvo, Jozėpas visur atvėrė krautuves ir pardavė *Egypcionams. Nėsa brangybė juo ilgiaus, juo skaudžiaus žmones prispaudė. * per. 42, 6 ir 47, 14, 24.
57. Ir visos *žemės atėjo į Egyptą, kad pirktų iš Jozėpo; nėsa brangumas sunkus buvo per visas žemes. * 5 Maiž. 9, 28.

Perskyrimas 42.

Kelionė vaikų Jokubo į Egypto žemę be Benjamyno.

O Jokubas *matydams, kad javai Egypto žemėj' parduodami buvo, tarė savo sunams: kam ilgai žvalgotės? * Darb. 7, 12.
2. Štai, aš girdžiu, Egypto žemėje javus parduodant; nukeliavę pirkite mums javų, kad *gyvi išliktumbim ir ne numirtumbim. * per. 43, 8. Ps. 118, 17. Jez. 38, 1.
3. Taipo nukeliavo dešimt broliai Jozėpo, kad Egypto žemėje javų pirktų.
4. O Benjamyną, Jozėpo brolį, Jokubs ne leido su savo broliais drauge keliaut; nės jis sakė: rasi *kokia iškada jam nusiduotų. * per. 42, 38.
5. Taipo atėjo Izraėlio vaikai javų pirkti, su kitais, su jais keliaujančiais; nės ir žemėje *Kanaan brangu buvo. * Darb. 7, 11.
6. O Jozėpas buvo *valdonas žemės ir pardavė javų visiems žmoniems žemėje. Taigi jo broliai pas jį atėję pasikloniojo †iki žemės ir puolė ant savo veido po jo akių. * per. 41, 41. * per. 37, 7.
7. Ir jis tus pamatęs pažino juos ir dėjos, buk juos ne pažystąs, ir rusčiai su jais kalbėdams tarė jiems: iš kur jus ateinat? Jie atsakė: iš žemės Kanaan, maisto sau nupirkti.
8. O kačeig jisai juos pažino, tačiaus jie ne pažino jo.
9. Ir Jozėpas atsiminė *anų dviejų sapnų, kurius apie juos buvo sapnavęs, ir tarė jiems: jus este špiegai, atėję žvalgyt, kame žemė atvira butų. * per. 37, 5. 9.
10. Jie atsakė jamui: ak ne, miels viešpatie; tavo tarnai atėjo, valgio sau nupirkti.
11. Mes visi vieno vyro sunus esme ir esme vierni; ir tavo tarnai niekados špiegai ne buvo.
12. Jis sakė jiems: ne! bet jus atėjot apsižvalgyt, kur žemė jums butų atvira.
13. Jie atsakė jamui: mes tavo tarnai, esme dvylika broliai, vieno vyro sunus žemėje Kanaan, o mažiausiasis dar yra pas musų tėvą; ale vieno *iš jų jau daugiaus niera. * per. 37, 30. Raud. 5, 7.
14. Jozėpas tarė jiems: taip yra, kaip aš jums sakiau: špiegai jus este.
15. Tuomi aš jus mėgįsu, taip tikrai, kaip Paraonas gyvs yra, jus ne išeisit iš čia, pirmneng mažiausiasis jusų brolis čion ateis.
16. Nusiųskite vieną iš jųsų, kursai atgabentų jųsų brolį; o jus busite apkalti. Taipo aš mėgįsu jųsų kalbą, bau jus tiesą kalbat, bau ne. Jei ne atgabęsit jį, tai jus špiegai este, taip tikrai, kaip Paraonas gyvs yra.
17. Ir davė juos kruvon pakavot per tris dienas.

18. O trečią dieną jis sakė jiems: jei norite gyvi išlikt, tai darykit taipo; nės aš Dievo *bijausi. * 3 Maiž. 25, 43. Neėm. 5, 15.

19. Jei vierni este, tai vieną savo brolių surakintą palikit temnyčioje; o jus keliaudami nugabenkit, ką nusipirkot dėlei bado.

20. Ir atgabenkit *mažąjį savo brolį pas manę; tai aš vierysu jųsų žodžiams, kad ne turėtumbit mirti. Ir jie darė taipo. * per. 42, 34. per. 43, 5 ir 44, 23.

21. Bet jie tarp savęs sakė: tai *mes dėl savo brolio nukaltom, matydami tužbą jo dušios, kaip jisai musų meldė, o mes jį ne norėjom išklausyti; todėl ši bėda dabar randasi ant musų; * Job. 36, 8. 9. Ozė. 5, 15.

22. Rubėnas atsakydams tarė jiems: ar *ne sakiau tai jums, tardams: idant ne susigriešykit ant to vaiko; o jus ne norėjot klausyti? Dabar jo kraujas †pajieškomas. * per. 37, 21. † per. 9, 5. 1 Kar. 2, 32. 2 Nus. Kar. 24, 22. Ps. 9, 13. Luk. 11, 50. 51.

23. Ale jie ne žinojo, Jozėpą tai išmanant; nės jis kalbėjo su jais per tulką.

24. Ir jis nuo jų atsikreipęs nusiverkė. O kaip vėl pas juos atėjo ir su jais kalbėjo, tai iš jų ėmė Simėoną ir surišo jį po jų akių.

25. Ir Jozėpas liepė jų žakus javais pripilti ir jų pinįgus kožnam įdėti į jo žaką, priegtam ir čėringę ant kelionės; ir *darė taipo. * Mat. 5, 44. Rym. 12, 17. 20. 21.

26. O jie savo tavorą ant asilų uždėję keliavo šalin.

27. O kaip viens iš jų savo žaką atrišo, kad savo asilui abraką duotų gaspadoje, pajuto savo pinįgus viršuj' žake begulinčius.

28. Ir tarė savo broliams: aš atgavau savo pinįgus, štai, maname žake yra. Tai jie nusiminę ir labai nusigandę tarė: kodėl Dievas mums tai darė?

29. O kaip jie namon parėjo pas savo tėvą Jokubą į žemę Kanaan, pasakojo jam vis, kas jiems nusidavė, ir tarė:

30. Tas vyrs, kurs toje žemėje viešpatauja, su *mumis rustai kalbėjo ir laikė mus per špiegus tos žemės. * per. 42, 7.

31. O kaip mes jamui atsakėm, mus viernus esančius ir niekados špiegus ne buvusius,

32. Bet esančius dvylika brolių, musų tėvo sunus: vieno jau daugiaus neb'esant, o mažiausią dar esantį pas musų tėvą žemėje Kanaan,

33. Tarė viešpats tos žemės mums: ant *to aš numanysu, bau jus vierni esat: vieną savo brolių palikit pas manę, ir drauge ėmę zopostą savo giminei nukeliaukite, * per. 42, 15, 19, 20.

34. Ir atgabenkit mažiausį savo brolį pas manę; tai numanysu, jus ne špiegus, bet viernus esančius; tai aš jums ir jųsų brolį atduosu, ir *galite žemėje pasipelnyt. * per. 34, 10.

35. O išpilant savo žakus, kožnas rado savo mašnelę su pinįgais savo žake. O matydami, kad jų mašnelės su pinįgais buvo, nusigando draug su savo tėvu.

36. Tai Jokubas, jų tėvas sakė jiems: jus *išplėšiat man mano vaikus; Jozėpo jau daugiaus niera, Simėono jau daugiaus niera, Benjamyną norit atimti; juk man visur bėda! * per. 43, 14.

37. Rubėnas atsakydams savo tėvui tarė: jei aš jį tau ne vėl atgabęsu, tai nužavink mano du sunu; duok tu jį tikt į mano rankas, aš jį tau vėl atgabęsu.

38. Jis tarė: mano sunus ne keliaus su jumis; nės jo *brolis numirė, ir jis viens išliko. Jei †jis kokios iškados ant kelio gautų, kur jus keliaujat, tai **jus mano žilus plaukus su sielvarta į grabą nukakįtumbit. * per. 42, 13 ir 37, 33 ir 44, 28. † per. 42, 4 ir 44, 29. ** per. 37, 35 ir 44, 31.

Perskyrimas 43.

Kelionė vaikų Jokubo į Egypto žemę su Benjamynu.

O brangumas *tą žemę (labai) prispaudė. * per. 41, 54. 57.

2. O kaip buvo suvalgę, ką javų iš Egypto parsigabenę buvo, tarė jiems jų tėvas: vėl nukeliavę nupirkite mums mažumą valgio.

3. Tai atsakydams jamui Juda tarė: Tas vyrs mums tai drutai *prisakė ir tarė: idant neateikit man į mano akis, jei ne parsigabęsite savo brolį. * per. 44, 22.

4. Jeigu nori musų brolį su mumis siųsti, tai mes nukeliausim ir tau valgio pirksim'.

5. O jei tu jį ne nori drauge leist, tai nenukeliausim; nės ansai vyras sakė mums: neateikit man į mano akis, jei jųsų brolis nebus su jumis.

6. Izraėlis tarė: kam jus taip ne gerai prisidabojot, kad tam vyrui sakėt, kad dar vieno brolio turit?

7. Jie atsakė: tasai vyrs juk taip la-

bai mus klausinėjo apie mus ir musų gentis, tardams: ar jųsų tėvas dar gyvas yra? argi dar ir kito kokio brolio turite? tai mes atsakėm jamui, kaip jis mus klausė. Kaipgi galėjom mes tikrai žinoti, jį sakysentį: parsigabenkit ir savo brolį?
8. Tai Juda tarė Izraėliui, savo tėvui: leisk vaiką su manim keliaut, kad pasitaisę keliautumbim ir gyvi išliktumbim, o ne numirtumbim, taip mes, kaip tu, ir musų vaikai;
9. Aš laidoju už jį; iš mano rankų tu jį galėsi jieškoti. Jei *aš jį tau ne vėl pargabęsu ir po tavo akių ne statysu, tai per visą savo amžią manę kaltink'; * per. 44, 32. Pilem. 18, 19.
10. Nėsa jei ne butumbim užtrukę, jau du kartu butumbim sugrįžę.
11. Tai Izraėlis jų tėvas sakė jiems: jeigu taipo tur buti, tai darykite taipo ir imkite geriausiųjų vaisių šios žemės į savo žakus, ir *nugabenkit tam vyrui dovanas, mažumą balzamo †bei medaus ir gražiai kvepiančių žolių ir mirrų ir datulų ir migdalų. * per. 32, 20. Pam. S. 18, 16. † per. 37, 25. Jėr. 8, 22.
12. O ir kitų pinįgų drauge imkit su savim; ir pinįgus *viršui savo žakuose rastus vėl drauge imkit; rasi tenai kuomi persižiurėjo. * per. 42, 25. 35.
13. Priegtam imkit ir savo brolį ir pasitaisę nukeliaukit vėl pas tą vyrą.
14. Bet visogalįsis Dievas te išrodo jums savo mielaširdystę po akim to vyro, kad jisai paleistų jums anąjųsų brolį ir Benjamyną. O aš *turu but, kaip kuriam jo vaikai visai išplėšti. * Est. 4, 16.
15. Taigi jie tas dovanas ir dvejus pinįgus drauge ėmę ir su Benjamynu pasitaisę nukeliavo į Egyptą ir priėjo Jozėpą.
16. Tai Jozėpas juos pamatęs su Benjamynu tarė savo *urėdininkui: vesk tus vyrus į namus, papiauk ir taisyk valgį; nės jie ant pietų su manim valgys. * per. 24, 2 ir 39, 4 ir 44, 1.
17. O tas vyras darė, kaip Jozėpas jam buvo liepęs, ir įvedė tus vyrus į Jozėpo namus.
18. Ale jie į Jozėpo namus įvedami pasibijojo ir tarė: mes čia įvesti esme dėl pinįgų, musų žakuose rastųjų, kad jisai mus dėl to kaltintų irgi provą mums darytų, kad mus palaikytų per savo verginius, draug su musų asilais.
19. Todėl jie priėję Jozėpo urėdininką kalbėjo su juomi pas angą,
20. Ir tarė: Pone, mes *andai atkeliavom, valgio nusipirkt. * per. 43, 3. 10.
21. O mums į gaspadą ateinant ir savo žakus atrišant, štai, *kožno pinįgai viršui gulėjo jo žake, pilnu svaru; todėlei tus vėl drauge parsinešėm; * per. 42, 27. 35.
22. O priegtam ir kitus pinįgus drauge atsinešėm, valgio nusipirkt. Ale mes nežinom, kas mums musų pinįgus į musų žakus įdėjo.
23. Bet jis tarė: bukite linksmi, nesibijokit. Jųsų Dievas ir jųsų tėvo Dievas skarbą jums davė į jųsų žakus. Jųsų pinįgai man teko. Ir jis išvedė Simėoną pas juos.
24. Ir įvedė juos į Jozėpo namus, duodams *jiems vandens, kad savo kojas numazgotų, ir jų asilams davė pašaro. * per. 18, 4 ir 24, 32.
25. O jie dovaną taisė, iki Jozėpui ant pietų ateinant, nės buvo girdėję, kad jie čionai pietų valgysią.
26. Taigi Jozėpui į butą įeinant, atnešė jamui dovaną su savo rankomis ir pasikloniojo *jam iki žemės. * per. 37, 7. 10.
27. Bet jisai meilingai juos sveikįdams tarė: bau ir dar sveiks jųsų tėvs, ansai senasis, apie *kurį jus man sakėt? ar dar gyvas? * per. 42, 11. 13.
28. Jie atsakė: dar sveiks tavo tarnas, musų tėvas, o ir dar gyvs; ir pasikloniojęs *puolė ant savo veido jam ant garbės. * per. 37, 7. 10.
29. Ir jis savo akis pakėlęs matė savo brolį Benjamyną, savo *motynos sunų, ir tarė: ar tai mažiausias jųsų brolis, apie †kurį jus man sakėt? ir tarė toliaus: Dievas t'esie tau malonus, sunau! * per. 35, 17. 18. † per. 42, 13.
30. Ir Jozėpas skubinos, nės jo *širdis nei plyšte plyšo dėl savo brolio, ir jieškojo, kur galėtų verkti; ir įėjęs į savo kamarą, nusiverkė †čionai. * 1 Kar. 3, 26. † per. 42, 24.
31. Ir kaip buvo nusiprausęs išėjo ir drutai laikėsi (kad neverktų). Ir tarė: uždėkite duonos.
32. Ir jie nešė jamui skyriu, o aniems vėl skyriu, o Egypcionams, su juomi valgantiems, vėl skyriu. Nės Egypcionai ne tur duonos valgyt su Ebrėonais, kadangi jie tai už *nuobodą laiko. * per. 46, 34.

33. Ir pasodino juos ties juomi, pirmgimusį pagal savo pirmgimimą, o jaunajį pagal savo jaunumą. To jie tarp savęs dyvijos.
34. Ir atnešė jiems valgį nuo jo stalo; o Benjamynui penkis *kartus tiek davė, ne kaip kitiems, ir jie gėrė ir atsigėrė su juomi. * per. 45, 22.

Perskyrimas 44.

Jozėpo broliai skaudžiai gandinami.

Ir Jozėpas liepė savam urėdininkui ir tarė: pripilk vyrams jų žakus javais, kiek jie gal nugabent, ir kožnam jo pinįgus įdėk viršui į jo žaką.
2. O mano sidabro kupką įdėk viršui į mažiausiojo žaką, draug su pinįgais už javus. Jis darė taipo, kaip Jozėpo buvo palieptas.
3. Ryto metą išaušus, išleido vyrus su savo asilais.
4. O kaip iš miesto buvo išjoję, o ne toli nukakę, tarė Jozėpas savam urėdininkui: kelkis ir vyk vyrus, ir tus nutvėręs, sakyk jiems: kodėl jus gerą su piktu attesėjot?
5. Ar ne tai, iš ko mano Viešpats geria ir kuriuomi prarakauja! jus ne gerai darėt.
6. O kaip juos sugavo, kalbėjo su jais tus žodžius.
7. Jie atsakė jamui: kodėl tu, pone, kalbi tokius žodžius? kaip drįstumbim mes, tavo tarnai, tatai daryt?
8. Štai, pinįgus, *kurius mes radom savo žakuose, vėl atsinešėm pas tavę iš žemės Kanaan. O kaipgi mes butumbim pavogę iš tavo pono namų sidabrą, arba auksą? * per. 43, 21.
9. Pas kurį savo tarnų tu jį rasi, tasai te miršta; priegtam mes tavo pono verginiai busime.
10. Jis sakė: mielai, t'esie taipo, kaip jus sakėt: pas kurį rasim, tas bus mano verginis, o jus busite valni.
11. Ir jie skubriai nukėlė kožnas savo žaką ir padėję tą ant žemės, kožnas atrišo savo žaką.
12. Ir jis jieškojo, pradėjęs nuo didžiausiojo, iki mažiausiojo, tai atsirado kupka Benjamyno žake.
13. Tai jie *savo rubus įplėšę kožnas vėl užkėlė (savo žaką) ant asilo ir vėl parjojo į miestą.
* per. 37, 29. 34. 4 Maiž. 14, 6. 2 Zom. 1, 11.
14. Ir Juda nuėjo su savo broliais į Jozėpo namus, nės jis dar buvo čionai; ir jie *po jo akių jam parsiklaupė ant žemės. * per. 37, 7.
15. Bet Jozėpas tarė jiems: kaipgi jus drįsote tai daryt? ar ne žinot, tokį vyrą, koks aš esmi, tai galėsiantį atmįt?
16. Juda sakė: kągi atsakysim tau, mielas viešpatie, arba kaip atsikalbėsim? ir kuomi mes galim teisintis? Dievs nusidėjimus tavo tarnų atjieškojo. Štai, mes *ir tas, pas kurį kupka radosi, tavo tarnais esme. * per. 44, 9.
17. Bet jis tarė: aš *to nieku budu ne darysu. Tas vyrs, pas kurį kupka atsirado, bus mano verginis; o jus su pakajumi nukeliaukit pas savo tėvą.
* Pam. S. 17, 15.
18. Tai Juda jį priėjęs tarė: miels viešpatie, pavelyk man, tavo tarnui ben žodį kalbėti po tavo ausių, mans viešpatie, ir ne *supyk iš keršto ant savo tarno; nės tu esi lygus Paraonui;
* per. 18, 30. 32. 2 Maiž. 32, 22.
19. Tu, viešpatie, klausei savo tarnų, sakydams: bau ir dar turite tėvo arba brolio?
20. Tai mes atsakėme: mes turime tėvą, tas pasenęs, ir jauną *vaiką, kurs jam jau pasenusiam užgimė, ir to brolis numirė, ir jis kaip vienturtis savo motynos pasiliko, ir jo tėvs jį myl.
* per. 37, 3.
21. Tai tu sakei tavo tarnams: gabenkite *jį pas manę, aš jamui malonus busu. * per. 42, 15, 20.
22. O mes tau, savo viešpačiui, atsakėm: tas vaiks ne gal atstot nuo savo tėvo: jei jis atstotų nuo jo, tai ansai numirtų.
23. Tai tu sakei mums, savo tarnams: jei *mažasis jųsų brolis ne atkeliaus su jumis, tai ne ateikit man į akis. * per. 43, 3. 5.
24. Tai mes nukeliavom pas savo tėvą, tavo tarną, ir pasakėm jam žodžius, kurius tu, miels viešpatie, mums buvai kalbėjęs.
25. Tai atsakė *musų tėvs: vėl nukeliaukit ir nupirkit mums mažumą valgyt. * per. 43, 2.
26. Bet mes atsakėm: ne galim nukeliaut be mažojo musų brolio, su juomi keliausim; nės mes anam vyrui ne galime į akis eiti, jei jis ne drauge keliauja.
27. Tai tavo tarnas, mano tėvas, sakė mums: žinote, kad mano *pati man du sunu gimdžiusi. * per. 46, 19.

28. Viens išėjo nuo manęs, apie tą sako, kad *jis (žvėrių) suėstas; ir aš jo ne mačiau iki šiai dienai. *per.37,33.
29. Jei ir šį *šalin vesit, o jis kokią iškadą gautų, tai jus žilus mano plaukus su tužba į grabą nukakįsit. *per.42,36.38.
30. Taigi jei aš namon parkeliaučiau pas tavo tarną, savo tėvą, o tas vaiks nebutų su mumis (kadangi jisai *jį kaip savo dušią myl), *1Zom.18,1.
31. Tai stosis, kad matydams, vaiką drauge neesantį, jis numirs; tai mes, tavo tarnai, žilus plaukus savo tėvo, tavo tarno, su tužba į grabą įdėtumbim.
32. Nės aš, tavo tarnas, laidavau už tą vaiką savam tėvui, ir sakiau: jei *aš jį tau ne parvesu, tai kaltink manę par visą mano amžią. *per.43,9.
33. Taigi palaikyk manę, savo tarną, į *to vaiko vietą per savo verginį; o tą vaiką leisk su savo broliais keliauti, *2Maiž,32,32.
34. Nės kaip aš galėčiau nukeliauti pas savo tėvą be to vaiko? Aš turėčiau matyti tą bėdą, *kuri mano tėvui nusiduotų. *2Maiž.18,8.Job.31,29.Ps.116,3ir119,143.

Perskyrimas 45.

Jozėpas duost savo broliams išsipažintis.

Tai Jozėpas negalėjo daugiaus iškęst po akių visų aplink savę stovinčiųjų, ir jis šaukė: kožnas teeit laukan! Ir nei viens žmogus nestovėjo pas jį, kaip Jozėpas su savo broliais pasižino.
2. Ir jis didžiu balsu verkė, kad ir Egypcionai ir Paraono šeimyna tai išgirdo,
3. Ir tarė savo broliams: aš *esmi Jozėpas. Begu dar gyvs mano tėvas? Ir jo broliai nieko ne galėjo jamui atsakyti, taip †labai jie nusigando, jį pažindami. *Darb.7,13.†Mark.6,50.
4. Bet jis atsakė savo broliams: ben artyn eikite. Ir jie artyn ėjo. Ir jis tarė: Aš esmi Jozėpas, jųsų brolis, kurį *jus į Egyptą pardavėt. *per.37,28.
5. O dabar nesirupįkit *ir nedumokit manę dėl to pykstantį, kad jus manę čion pardavėt; nės †jųsų išlaikymo dėlei Dievs manę pirm jųsų atsiuntė. *Jėz.40,2.†per.50,20.Ps.105,17.
6. Nės dabar du metu yra, kad brangu buvo žemėje; o dar penkis metus perleisim, kad nei arti, nei piauti galėsim.
7. Ale Dievs manę ir pirm jųsų čion atsiuntė, kad jis jus gyvus palaikytų ant žemės ir jųsų gyvastį išlaikytų didžiu išlaikymu.
8. O vei! ne jus manę šian atsiuntėte, bet Dievas; tas manę *Paraonui į tėvą davė ir viešpačiu darė ant visų jo namų, ir kunigaikščių ant visos Egypto žemės. *per.41,43.Vald.17,10.Job.29,16.
9. Togidėl skubįkitės ir nukeliaudami pas mano tėvą sakykit jamui: tai Jozėpas, tavo sunus, tau sakydin: Dievas manę valdonu darė ant visos Egypto žemės; nusitrauk pas manę ir neužtruk.
10. Tu *žemėje Gozen gyvęsi ir arti pas manę busi, tu ir tavo vaikai, ir tavo vaikų vaikai, tavo mažieji ir didieji galvijai, ir vis, ką tu turi. *per.47,1.
11. Aš tavę tenai aprupįsu; nės dar bus penki brangus metai, kad ne prapultumbei su savo vaikais ir su tavo namiškiais.
12. Štai, jųsų akys mato, ir mano brolio Benjamyno, kad savo *burna su jumis kalbu. *per.42,23.
13. Apsakykite mano tėvui visą mano šlovę Egypto žemėje, ir vis, ką matėt skubindamies šian ir *atsitraukit su mano tėvu. *Darb.7,14.
14. Ir jis apsikabinęs kaklu Benjamyną verkė; o Benjamynas taipojau apsikabinęs jį kaklu verkė.
15. Ir verkdams pabučiavo visus savo brolius. Paskui jo broliai kalbėjo su juomi.
16. O kaip tai Paraono namuose apsakoma buvo, kad Jozėpo broliai atėjo, gerai *tai patiko Paraonui ir visiems jo tarnams. *per.41,37.
17. Ir Paraonas tarė Jozėpui: sakyk savo broliams: darykite taipo ir apkrovę savo galvijus nukeliaukit.
18. Ir parėję į žemę Kanaan imkite savo tėvą ir savo šeimyną ir atkeliaukit pas manę; aš jums laukų duosu Egypto žemėje, kad jus valgytumbit *smagines tos žemės; *per.27,28.4Maiž.18,12.29.
19. Ir sakyk jiems: idant darykite taipo: imkitės drauge iš Egypto žemės vežimų, kad ant tų parvežtumbit savo vaikus bei moteres, ir atveždami savo tėvą ateikite.
20. Ir savo rykų dėl neužtrukit; nės turtas visos Egypto žemės teks jums.
21. Vaikai Izraėlio darė taipo. Ir

Jozėpas davė jiems vežimų, pagal
*žodį Paraono, ir čėringę ant ke-
lionės. * Maiž. 3, 16.
22. Ir davė jiems visiems kožnam
gražią garbės sermėgą: o Benjamynui
davė tris šimtus sidabrininkų ir pen-
kias *gražias garbės sermėgas. * per. 43, 24.
23. O savo tėvui siuntė dešimt asilų,
su javais iš Egypto apkrautus, ir dešimt
asilienių su brangiais daiktais ir duo-
ną ir valgį savo tėvui ant kelionės.
24. Taipo jis išleido savo brolius;
ir jie nukeliavo. Ir jis tarė jiems:
idant nesusibarkit ant kelio.
25. Taipo jie iškeliavo iš Egypto
žemės ir pargrįžo į žemę Kanaan
pas savo tėvą Jokubą,
26. Ir apsakė jam tarydami: Jozėpas
dar gyvs, ir yra viešpats ant visos
Egypto žemės. Ale *jis iš viso ki-
taip mislijo savo širdije; nės nevie-
rijo jiems. * Job. 29, 24. Ps. 126, 1. Luk. 24, 11, 41.
27. Tai jie pasakojo jamui visus
žodžius Jozėpo, kurius jisai jiems
buvo sakęs. Ir matant vežimus, Jo-
zėpo atsiųstus, jį parvežt, dvasė Jo-
kubo, jų tėvo, vėl gyva pastojo.
28. O Izraėlis tarė: gana man, kad
mano sunus Jozėpas dar gyvs. Aš
nukeliausu, kad jį matyčiau, pirm-
neng numirsu.

Perskyrimas 46.

Jokubo kelionė į Egypto žemę pas savo sunų Jozėpą.

Izraėlis nusitraukė su visu labu, ką tikt
turėjo. O nukakęs į Berzabą, *apie-
ravojo Dievui †savo tėvo Izaoko.
* per. 21, 31. 33 ir 28, 10. † per. 26, 24. 25 ir 28, 13 ir 31, 42.
2. Ir Dievas sakė jamui naktije *re-
gėjime: Jokub, Jokub! Jis atsiliepė:
štai. * per. 15, 1. Job. 33, 14. 15.
3. Ir jis tarė: aš esmi Dievas, Dievas
*tavo tėvo; nesibijok, į Egyptą nuke-
liaut; nės ten aš iš †tavęs darysu didį
pulką žmonių. * per. 28, 13. † per. 12. 2. 5 Maiž. 26, 5.
4. Aš *su tavim nukeliausu į Egyptą,
o ir tavę †taipjau nuvesu; ir **Jozė-
pas savo rankas dės ant tavo akių.
* per. 28, 15 ir 48, 21. † per. 15, 16 ir 50, 13. 24. 25.
2 Maiž. 3, 8. ** per. 50, 1.
5. Tai Jokubas *kėlėsi iš Berzabos;
o vaikai Izraėlio vežė Jokubą, savo tė-
vą, su savo vaikaičiais ir su moterimis
ant vežimų, kurius †Paraonas buvo
siuntęs, jį parvežt. * Darb. 7, 15. † per. 45, 19, 21.
6. Ir ėmę savo bandą bei turtą, žemėje
Kanaan užpelnytą, nukako į Egyptą,
Jokubs *ir visi jo vaikai su juomi.
* 5 Maiž. 26, 6. Joz. 24, 4. Ps. 105, 23. Jėz. 52, 4.
7. Jo vaikai ir jo vaikų vaikai su juomi;
jo dukteres ir jo vaikų dukteres, ir visą
savo giminę jisai nugabeno į Egyptą.
8. Šie *yra vardai vaikų Izraėlio į
Egyptą atėjusių: Jokubs ir jo sunus.
†Pirmgimęsis Jokubo sunus: Rubėns.
* 2 Maiž. 1. 1 ir 6, 14. † 4 Maiž. 26, 5. 1 Nus. Kar. 6, 1.
9. Vaikai Rubėno: Anoks, Palu,
Ezron bei Karmi.
10. Vaikai *Simėono: Jemuėl, Jamin,
Oad, Jakin, †Zoar, bei Saulas, su-
nus iš moteriškės Kananytiškos.
* 2 Maiž. 6, 15. † 1 Nus. Kar. 4, 24.
11. Vaikai Lėvi: *Gerson, Kaat ir
Merari. * 1 Nus. Kar. 7, 1. 16.
12. Vaikai *Judo: Ger, Onan, Sėla,
Perez bei Sėra. O Gers †bei Onans
buvo numirę žemėje Kanaan. Bet
vaikai **Perezo: Ezron bei Amuėl.
* 1 Nus. Kar. 2, 3 ir 4, 21. † per. 28, 37. 10.
** per. 38. 29. 1 Nus. Kar. 2, 5.
13. Vaikai *Izašar: Tola, Pua, Job
ir Simron. * 1 Nus. Kar. 8, 1.
14. Vaikai Sebulono: Sėred, Elon
ir Jalėėl.
15. Tai yra vaikai iš Lėos, kurius
Jokubui pagimdė Mezopotamijoj',
priegtam ir dukterį Dyną; tų visų,
su sunumis ir dukterimis, yra trys
dešimts ir trys dušios.
16. Vaikai Gado: Zipion, *Agi, Su-
ni, Ezboni, Eri, Arodi ir Arėli.
* 4 Maiž. 26, 15 i. t.
17. Vaikai Asero: *Jemna, Jezua,
Jesui, Bria ir Sėra, jų sesuo. O vaikai
Brio: Eber bei Malkiėl. * 1 Nus. Kar. 8, 30.
18. Tai yra *vaikai iš Silpos, kurią
†Labons savo dukterei Lėai davė;
ir iš jos užgimė Jokubui šios šešio-
lika dušios. * per. 30, 10. † per. 29, 24.
19. Vaikai Raėlės, *Jokubo pačios:
Jozėpas bei Benjamyns. * per. 44, 27.
20. O Jozėpui *Egypto žemėje už-
gimė Manases bei Epraymas, kuriuo-
du jamui pagimdė Asnata, duktė Po-
tipėro, klebono iš On. * per. 41, 50.
21. Vaikai Benjamyno: *Bėla, Bė-
ker, Asbel, Gėra, Naaman, Ei, Ros,
Mupim, Upim bei Ard. * 1 Nus. Kar. 8. 6.
22. Tai yra vaikai iš Raėlės, Joku-
bui užgimę; iš viso keturiolika dušios.
23. Vaikai *Dano: †Usim.
* 1 Nus. Kar. 8. 12. † 4 Maiž. 26. 42.

24. Vaikai *Naptalymo: Jazeėl, Guni, Jezer, bei Silem. * 1 Nus. Kar. 8, 13.
25. Tai yra *vaikai Bilgos, kurią †Labons savo dukterei Raėlei buvo davęs; ir pagimdė Jokubui šias septynias dušias. * per. 30, 5. 7. † per. 29, 29.
26. Visos *dušios su Jokubu į Egyptą keliavusios, kurios iš jo rietų buvo prasidėjusios (be moterų jo sunų), yra iš viso šešis dešimts ir šešios dušios. * 2 Maiž. 1, 5.
27. O vaikų Jozėpo Egypto žemėje užgimusių buvo dvi duši. Taipo, kad visos *dušios giminės Jokubo, į Egyptą atėjusios, buvo septynis dešimts. * 5 Maiž. 10, 22. Darb. 7, 14.
28. Ir jis Judą pirm savęs siuntė pas Jozėpą, kad *jiems prirodytų žemę Gozen; ir jie atėjo į †žemę Gozen. * per. 31, 21. † per. 47, 1.
29. Tai Jozėpas pakinkydino savo vežimą ir priešais keliavo savam tėvui Izraėlui į žemę Gozen. Ir jį pamatęs apsikabino *jį kaklu ir ilgai verkė taipo apsikabinęs. * per. 45, 14.
30. Tai sakė Izraėlis Jozėpui: *jau dabar mielai aš noru mirti, tavo veidą pamatęs, kad tu dar gyvs esi. * Luk. 2, 29. 30.
31. Jozėpas tarė savo broliams ir savo tėvo giminei: aš *nuvažiavęs Paraonui apsakysu ir tarsu: mano broliai ir mano tėvo giminė pas manę atėjo iš žemės Kanaan. * per. 47, 1.
32. O jie yra kerdžiai, nės jie yra žmonės, kurie galvijus gano, jie savo mažus ir didžius galvijus ir vislab, ką tikt tur, su savim atsigabeno.
33. O kad Paraonas jus parvadys ir sakys: iš *ko jus penatės? * per. 47, 2. 3.
34. Tai atsakykit: mes tavo tarnai *galvijus auginam, iš †mažų dienų iki šiol, taip mes, kaip musų tėvai; kad galėtumbit gyvent žemėje Gozen. Nėsa kerdžių **Egypcionai iš viso nekenčia. * per. 46, 32. † per. 30, 35 ir 34, 5 ir 37, 12. ** per. 43, 32. 2 Maiž. 8, 26.

Perskyrimas 47.

Jokubas gyvena žemėje Gozen. Brangumas labai didis Egypto žemėje.

Tai Jozėpas *Paraoną priėjęs pasakė jamui ir tarė: mano tėvs ir mano broliai, jų didieji ir mažieji galvijai, ir ką jie tiktai tur, atėjo iš žemės Kanaan; ir štai, jie yra žemėje †Gozen. * per. 46, 31. † per. 45, 10 ir 46, 28.
2. Ir jis ėmė penkis savo jaunų brolių ir statė *juos ties Paraonu. * Darb. 7, 13.
3. Tai Paraonas sakė jo broliams: iš *ko jus penatės? Jie atsakė: tavo †tarnai yra kerdžiai, taip mes, kaip ir musų tėvai. * per. 46, 33. † per. 46, 34.
4. Ir jie toliaus kalbėjo Paraonui: mes *atėjome, pas jus gyvent šioje žemėje; nės tavo tarnai ne turim ganyklos savo galvijams, taip †labai brangumas prispaudž žemę Kanaan. Taigi pavelyk, kad mes tavo tarnai, žemėje **Gozen gyventumbim. * per. 15, 13. 5 Maiž. 26, 5. † per. 43, 1. Darb. 7, 11. ** per. 46, 34.
5. Paraonas tarė Jozėpui: juk tavo tėvs yra ir tavo broliai, kurie pas tavę atėjo.
6. Egypto žemė *tau atvira, te gyvena geriausiame kampe žemės: te †gyvena jie žemėje Gozen. Ir jei žinai išmintingus vyrus tarp jų esančius, tai dėk juos ir ant mano bandos. * per. 20, 15. † per. 47, 4.
7. O Jozėpas įvedė ir savo tėvą Jokubą ir statė jį ties Paraonu. Ir Jokubas žegnojo Paraoną.
8. O Paraonas klausė Jokubo: kaip sens tu esi?
9. Jokubs tarė Paraonui: čėsas *mano amžio yra šimtas ir trisdešimts metų; trumpas †ir vargų pilnas yra čėsas mano amžio ir **niera toks ilgas, koks amžias mano tėvų buvo. * Ps. 39, 13. Ebr. 11, 9. 13. † Job. 14, 1. ** per. 25, 7 ir 35, 28.
10. Ir Jokubas Paraoną *žegnojęs išėjo nuo jo. * per. 47, 7.
11. O Jozėpas prirodė savo tėvui ir savo broliams gyvenimą, ir davė jiems dvarą Egypto žemėje, geriausiame kampe tos žemės, butent žemėje Raėmses, kaip Paraonas buvo liepęs.
12. Ir jis aprupino savo tėvą ir savo brolius ir visą giminę savo tėvo, kožną pagal skaitlių jo vaikų.
13. Ale ne buvo duonos per visas žemes; nės brangums labai sunkus buvo, kad *žemė Egypto ir Kanaan apalpo dėl brangybės. * per. 41, 30. Darb. 7, 11.
14. Ir Jozėpas *surinko visus pinįgus, Egypto ir Kananytų žemėje randamus, už javus, kurius jie pirko. Ir Jozėpas pakavojo visus pinįgus namuose Paraono. * per. 41, 56.
15. O kaip Egypcionai ir Kananytai pinįgų jau daugiaus ne turėjo, atėję visi Egypcionai pas Jozėpą tarė:

rupįk mums duonos; kam *tu duodi mums badu mirti, todėl, kad be pinįgų esme? *per. 47, 19.

16. Jozėpas tarė: atveskite savo galvijus, tai už galvijus aš jums javų duosu, kadangi pinįgų pristokote.

17. Tai atvedė pas Jozėpą savo galvijus; ir jis davė jiems duonos už jų arklius, avis, jaučius bei asilus. Taipo jisai juos išmaitino tą metą už visus jų galvijus.

18. Tą metą perleidę vėl pas jį atėjo kitą metą, tardami jamui: mes tau, savo viešpačiui, ne galim užslėpti, kad ne tiktai pinįgai, bet ir visi galvijai jau teko tau, musų viešpačiui; irgi daugiaus nieko ne turime, kaip tiktai savo kuną bei savo laukus.

19. Kam tu duodi mus mirti, ir musų laukus pustus buti? nupirk ir mus ir musų laukus už duoną, kad mes ir musų žemė verginiai butumbim Paraonui; duok mums sėklos, kad gyvi išliktumbim, o ne numirtumbim, ir musų laukai ne pastotų pusti.

20. Taipo nupirko Jozėpas Paraonui visą Egypto žemę. Nės Egypcionai pardavė kožnas savo dirvą, kadangi brangums juos per mierą prispaudė. Taipo Paraonui teko visa žemė.

21. Ir jis perdalijo žmones į miestus, iš vieno krašto Egypto iki kito.

22. Tiktai *klebonų laukus jisai ne pirko; nės Paraonas tus klebonams buvo paskyręs, kad jie išsilaikytų iš to, ką jiems buvo davęs; todėl jiems ne reikėjo parduot savo laukus. *Ezra 7, 24.

23. Tai Jozėpas tarė žmoniems: štai, aš šiandien jus ir jųsų laukus nupirkau Paraonui; štai, turite sėklos ir apsėkite laukus.

24. O iš javų penktą dalyką duosite Paraonui; keturi dalykai bus jųsų, kad apsėtumbit laukus ant valgio sau, savo giminei ir savo vaikams.

25. Jie tarė: duok tiktai mus gyvus išlikti ir malonę *rasti pas tavę, musų viešpatį, mielai mes norim Paraono verginiai pastoti. *per. 33, 15.

26. Taipo Jozėpas darė jiems tą įstatymą iki šiai dienai: iš Egypcionų dirvos penktą dalyką Paraonui duoti; tiktai *ne iš klebono laukų, tie Paraonui ne teko. *per. 47, 22.

27. Taipo Izraėlitėnai gyveno *Egypto žemėje, žemėje Gozen; ir jie tą gavę tarpo, †labai prasiplatindami. *per. 47, 11. †per. 46, 3.

28. Ir Jokubas dar septynioliką metų sulaukė Egypto žemėje, kad visas jo amžias buvo šimtas keturis dešimts ir septyni metai.

29. O kaip čėsas prisiartino, kad Izraėlis turėjo mirti, vadino jis savo sunų Jozėpą ir tarė jam: jei aš malonę radau po tavo akių, tai pakišk savo ranką po mano kulšies, kad tu tą *meilę ir viernybę man išrodytumbei ir manę †ne palaidotumbei Egypto žemėje. *per. 24, 49. †per. 50, 25.

30. Bet *aš noru gulėti pas savo tėvus. Ir tu turi išvežti manę iš Egypto, ir jų †kapuose manę palaidosi. Jis tarė: aš darysu, kaip tu sakai. *2 Zom. 19, 37. †per. 49, 29 ir 50, 5. 13.

31. O jisai sakė: taigi prisiek man, ir jis prisiekė jamui. Tai Izraėlis *pasikloniojo ant patalo pagalvai. *per. 48, 2. 1 Kar. 1, 47. Ebr. 11, 21.

Perskyrimas 48.

Jokubo paskiausias suorašas Epraymo ir Manasės dėlei.

Potam Jozėpui buvo apsakyta: štai, tavo tėvas serga. Ir jis drauge ėmė su savim savo du sunu, Manasę bei Epraymą.

2. Tai buvo pasakyta Jokubui: štai, tavo sunus Jozėpas lanko tavę. Ir Izraėlas pasidrutinęs pasisėdo patale.

3. Ir tarė Jozėpui: visogalįsis Dievs pasirodė man pas *Lusą, žemėje Kanaan, ir peržegnojo manę. *per. 28, 13. 19 ir 35, 6. 9. i. t.

4. Ir tarė man: štai, aš tau duosu augti ir platintis, ir aš tavę darysu didžiu pulku žmonių; ir šią žemę gyvenimui duosu tavo *vaikams po tavo galvos amžinai. *per. 17, 8.

5. Taigi tavo du *sunu, Epraymas bei Manasė, kuriuodu tau užgimė Egypte, man dar neatėjus pas tavę, mano bus, kaip Rubėnas bei Simėons. *per. 41, 50 ir 46, 20, Joz. 13, 7 ir 14, 4.

6. O kurie tau po šių dviejų užgims, tie bus tavo, ir bus vadinami kaip ir jų broliai savo tėviškėje.

7. O man iš Mezopotamijos iškeliavus, numirė *Raėlė žemėje Kanaan ant kelio, kaip dar tikt vieną varsną tu-rėjom iki Eprato; o aš ją čia palaidojau pas kelią Eprat, dabar Betlėem vadinamą. *per. 35, 9. 16. 19.

8. O Izraėlas pamatęs Jozėpo sunudu, tarė: kas tuodu?

9. Jozėpas atsakė savo tėvui: tuodu *yra mano sunudu, kuriuodu Pons Dievs čionai man davęs. Jis sakė: parvesk juodu pas manę, kad †aš juodu žegnočiau. * per. 33, 5. † per. 27, 4.

10. Nės Izraėlio *akys aptemo iš senystės ir menk ką galėjo matyt. Ir jis atvedė juodu pas jį. O †jisai pabučiavo ir globojo juodu. * per. 27, 1. † per. 27, 27.

11. Ir tarė Jozėpui: štai, aš *tavo veidą mačiau, koktai ne bučiau pasitikėjęs; ir štai, Dievs man taipjau davė matyti ir tavo vaikudu. * per. 45, 26.

12. Ir Jozėpas išėmė juodu iš jo prieglobsčio ir pasikloniojo jamui iki žemės.

13. Tai Jozėpas ėmė juodu abudu, Epraymą į savo dešinią ranką, ties Izraėlio kairia, ir Manasę į savo kairią ranką ties Izraėlio dešinia, ir atvedė juodu pas jį.

14. O Izraėlis, ištiesęs savo dešinią ranką, uždėjo tą ant Epraymo, mažesniojo galvos, ir savo kairią ant Manasės galvos; ir *darė taipo žinodams savo rankomis; nės Manasė buvo pirmgimęsis. * per. 48, 19.

15. Ir jis *Jozėpą žegnodams tarė: Dievs, po †kurio akių mano tėvai, Abraomas ir Izaokas vaikščiojo, Dievs, kurs manę per visą mano amžią papenėjo iki šios dienos;
* Ebr. 11, 21. † per. 17, 1 ir 24, 40.

16. Angielas, kurs *manę išgelbėjo iš visos bėdos, tas te žegnoja šiuodu vaikudu, kad juodu †pagal mano ir pagal mano tėvų, Abromo ir Izaoko, vardus vadinamu butų, kad augtų ir jų daug butų ant žemės. * per. 28, 15 ir 31, 11. 13. 24. Ps. 34, 23 ir 121, 7. † Amos 9, 12. Darb. 15, 17.

17. Ale Jozėpui matant, kad jo tėvas savo dešinią ranką ant Epraymo galvos uždėjo, tai jamui tatai ne patiko; ir nutvėręs savo tėvo ranką norėjo tą nuo Epraymo ant Manasės galvos dėti,

18. Ir tarė jamui: ne taip, miels tėve: šisai esti pirma gimęs; uždėk savo dešinią ranką ant jo galvos.

19. Ale jo tėvs neapsiėmė to, bet tarė: gerai *žinau, sunau! gerai žinau. Iš šio taipojau žmonių daug užgims ir didžiu pulku pastos; ale mažasis †jo brolis labiaus prasiplatys, ne kaip ansai, o jo vaikų bus didė daugybė. * per. 48, 14. † 4 Maiž. 1, 33, 35 ir 2, 19. 21. 5 Maiž. 33, 17. Apr. 7, 6. 8.

20. Taipo jisai tą dieną juodu žegnodams tarė: kurs *tarp Izraėlitėnų nor kokį žegnoti, tas te tarie: Dievs tavę te žegnoj kaip Epraymą bei Manasę; ir taipo jis Epraymą per vyresnį laikė už Manasę. * Rut. 4, 11, 12.

21. Ir Izraėlis tarė Jozėpui: štai, aš mirštu, ir Dievs *bus su jumis ir jus vėl nugabęs į žemę jųsų tėvų.
* per. 46, 4 ir 50, 24.

22. Aš tau dalį *lauko daviau, daugiaus ne kaip tavo broliams, tą aš savo kardu ir kilpiniu išgavau iš †rankų Amoritų. * Joz. 24, 32. Jon. 4, 5. † per. 15, 16 ir 34, 28. Jon. 17, 14 i. t.

Perskyrimas 49.

Jokubo prarakavimas ir smertis.

Ir Jokubas suvadinęs savo sunus tarė: susirinkite kruvon, kad *jums apsakyčiau, kas jums nusiduos busenčiose gadyniose. * 5 Maiž. 33, 1. † Jérm. 23, 20. Dan. 2, 28. 29. Darb. 2, 17. Ebr. 1, 2.

2. Sustokit kruvon ir klausykit, jus vaikai Jokubo, ir girdėkit savo tėvą Izraėlį: * Ps. 34, 12.

3. Rubėnas, mano *pirmasis sunus, tu esi mano syla ir †pirmoji mano macis, vyriausias apieravojant ir vyriausiasis karalystėje. * per. 29, 32. † 5 Maiž. 21, 17. Ps. 78, 51.

4. Jis besidarkydams nutekėjo, kaip vanduo; tu ne busi vyriausiasis; nės *tu užkopai ant savo tėvo patalo, čionai tu mano lovą apbiaurinai užkopdams. * per. 35, 22.

5. Broliudu, Simėons *bei Lėvi, judviejų †kardai yra razbajiški ginklai.
* per. 29, 33. 34. † per. 34, 25.

6. Mano dušia su *jiemdviem te ne susirodij, ir †mano garbė te ne esie jųdviejų surinkime; nes savo **keršte juodu aną vyrą nužavino, ir besidarkydamu jautį išpustijo. * Pam. Z. 1, 15. 16. Ps. 26, 9. Epėz. 5, 11. † Ps. 16, 9 ir 30, 13 ir 57, 9. ** per. 34, 26.

7. Prakeiktas te esie jųdviejų kerštas, kadangi toks status esti, ir jųdviejų rustybė, kadangi ta ne rimstanti. Aš *juodu tarp Jokubo išdalysu, ir išsklaidysu tarp Izraėlitėnų. * Joz. 19, 1 ir 21, 5. 6. 7.

8. Judai, *tu tikrasis, tavę girs tavo broliai; tavo †ranka bus tavo neprieteliams ant kaklo. Tau **pasiklonios tavo tėvo vaikai.
* per. 29, 35. 5 Maiž. 33, 7. † Ps. 18, 41. ** per. 27, 29.

9. Juda yra *jauns liutas; tu labai išsikėlei, sunau, per didžius pergalėjimus; jis †parsiklaupęs atsigulė kaip liutas ir kaip liutienė. Kas gal prieš jį stengtis? * Ozėa 5,14. Apr. 5, 5. † 4 Maiž. 23, 24 ir 24, 29.

10. Karališka * rykštė ne bus atimta nuo Judo, neigi mokįtojis †nuo ** jo kojų, ††iki karžygiui ateinant; o tam ***pripuls žmonės. * Maiž. 24, 17. † Jėz. 11, 1. Luk. 1, 32. 33. ** Jėz. 49, 6. 7. 22. 23 ir 55, 4. 5 ir 60, 1. 3. 4. 5. †† Jėz. 9, 6. *** Luk. 2, 30. 31. 32.

11. Jis *savo kumelį pririš prie vynmedžio, ir savo asilaitį prie geriausios vynšakės. Jis savo rubus vynu mazgos ir savo skreistę vynuogių krauje. * 2 Kar. 18, 32.

12. Jo akys *raudonesnios yra už vyną, ir jo dantys baltesnios už pieną. * Pam. S. 23, 29.

13. Sėbulons gyvęs *prie kranto jurių, kur akrutai prisileidž, ir nusitęks iki Sidono. * 5 Maiž. 33, 18. 19. Joz. 19, 10. 11.

14. Izašars bus labai drutas nei asilas, ir pasisės tarp rubežių.

15. Ir jis matė, atilsį gerą esančią, ir žemę gražią esančią; ale jis mėgsta savo pečiais nešioti, ir tarnu čyžę mokančiu pastojo.

16. Dans *bus sudžia tarp savo žmonių, kaip kita kokia giminė Izraėlitėnų. * 5 Maiž. 33, 22. Vald. 18, 1. 2.

17. Dans *žalčiu pastos ant kelio ir angiu ant liepto, ir arklio kulnis jisai įkąs, kad jo raitelis atbulas turės nupulti. * Vald. 18, 27.

18. Pone *Dieve, aš laukiu tavo išganymo. * Ps. 25, 5 ir 119, 166. 174. Jėz. 25, 9.

19. Gads *šarvuotas abažą valdys ir pulkus atgalion varys. * 5 Maiž. 33, 20.

20. Iš *Asero gaunama jo smulki duona; ir jis darys, kas karaliams patiks. * 5 Maiž. 33, 24. Joz. 19, 24.

21. Naptali *yra greitas briedis ir žino mandagiai kalbėti. * 5 Maiž. 33, 23.

22. Jozėpas augs, jisai augs, kaip prie kokios versmės nei aužuolas; jo šakos gražiai išsiskėčia.

23. O kačeig strielčiai jį *įpykin ir prieš jį kariaudami jį persekinėja; * per. 37, 4. 24. 28 ir 39. 20 ir 42, 21. Ps. 118, 13.

24. Tai tačiau jo kilpinis *pasiliekt įtemptas, ir pečiai jo rankų druti per rankas macniojo †tarp Jokubo, per vardą ganytojo, kurs Izraėlio akmuo. * per. 45, 11. Ps. 80, 1. † Jėz. 28, 16.

25. Tavo *tėvo Dievs tavę gelbėjo, ir †Visogalįsis tavę **žegnojo su žegnone iš dangaus viršaus, su žegnone iš gelmės, žemai esančios, su žegnone ant kručių ir ant pilvų. * per. 28, 13. 21 ir 35. 3 ir 43, 23. † per. 17, 1 ir 35, 11. ** 5 Maiž. 33, 13.

26. Žegnonės tavo tėvo macnesnios stov, ne kaip žegnonės mano tėvų, pagal *velijimą didžiųjų ponų šime sviete; ir tas †pareis ant Jozėpo galvos ir ant kaukolės Nasiro tarp savo brolių. * 5 Maiž. 33, 15. Abak. 4, 6. † 5 Maiž. 33, 16.

27. Benjamynas yra draskąsis *vilks, ryto metą jis suės, bet vakare †plėšimą išdalys. * Vald. 20, 21. 25. Ezėk. 22, 25. 27. † 4 Maiž. 23, 25. Est. 9, 11. Ezėk. 39, 10. Zak. 14, 1. 7.

28. Tai yra visos dvylika giminės Izraėlio; ir tai yra tie žodžiai, kurius jų tėvas su jais kalbėjo, kaip juos peržegnojo, kožną skyriu žegnodams.

29. Ir jis prisakydams tarė jiems: aš *esmi surenkamas prie savo žmonių; palaidokit †manę pas mano tėvus uoloje, ant **dirvos Eprono, Etyto, *per. 15, 15 ir 25, 8. †per. 47, 30. 2 Zom. 19, 37. ** per. 50, 13.

30. Uoloje Makpėla, ties Mamre esančioj', žemėje Kanaan, *kurią Abraomas nupirko su dirva iš Eprono, Etyto, sau ir savo vaikams į kapines. * per. 23, 16.

31. Čiajau *jie Abraomą palaidojo, ir Zorę, jo pačią. Čionai †ir Izaoką palaidojo, su Rebeke jo pačia. Čionai aš ir Lėą palaidojau; * per. 23, 19 ir 25, 9. † per. 35, 29.

32. Ant dirvos, uoloje, iš vaikų Eto nupirktos.

33. O Jokubas paliovęs tai vislab prisakyti savo vaikams, sudėjo savo kojas ant patalo ir numirė *ir buvo surinktas pas savo žmones. * Darb. 7, 15.

Perskyrimas 50.

Jokubas laidojams; Jozėpas miršta.

Tai Jozėpas užpuolė *ant savo tėvo veido ir †apverkė jį ir pabučiavo jį. * per. 46, 4. 2 Kar. 13, 14.

2. Ir Jozėpas liepė savo tarnams, liekoriams, kad *jie jo tėvą mostytų; ir liekoriai mostijo Izraėlį,

3. Ikikol keturis dešimts dienų perėjo. Nės taip ilgos yra dienos to mostijimo. Ir Egypcionai apverkė *jį septynis dešimt dienų. * 4 Maiž. 20, 29. 5 Maiž. 34. 8.

4. O kaip raudojimo dienos paliovė, kalbėjo Jozėpas su *Paraono šeimyna, tardams: jei aš malonę radau pas jus, tai kalbėdami su Paraonu tarkit: * Est. 4, 2.

5. Aš *turėjau savam tėvui prisiekt, ir jis man sakė: štai, aš mirštu; pa-

laidok manę mano kapuose, kurius
†aš žemėje Kanaan sau darydinau.
Taigi noru nukeliaut, savo tėvą pa-
laidot ir vėl sugrįšt.
* per. 47, 29. † 2 Nus. Kar. 16, 14. Joz. 22, 16. Mat. 27, 60.
6. Paraonas tarė: nukeliauk ir pa-
laidok savo tėvą, kaip jam prisiekei.
7. Taipo nukeliavo Jozėpas, savo
tėvą palaidot. Ir visi tarnai Para-
ono su juomi keliavo, vyriausieji jo
namų ir visi vyriausieji Egypto žemės;
8. Priegtam visa šeimyna Jozėpo, ir jo
broliai, ir šeimyna jo tėvo. Ale savo vai-
kus, avis ir jaučius paliko žemėj' Gozen.
9. Ir drauge su juomi keliavo važiuoti
ir raiti, ir buvo labai didis pulkas.
10. O jiems nukakus iki klojimo Atad,
anapus Jordano esančio, tai *jie la-
bai ir skaudžiai raudojo; ir †jis ap-
gedėjo savo tėvą septynias dienas.
* 2 Zom. 1, 17. Darb. 8, 2. † 1 Zom. 31, 13. Job. 2, 13.
11. O žmonės tos žemės, Kananytai,
tą raudojimą pas klojimą Atad išgirdę,
tarė: Egypcionai čia labai dejuoja. To-
dėl ta vieta vadinama: Egypcionų rau-
dojimas, kuri yra anapus Jordano.
12. Ir jo vaikai darė, kaip jiems
buvo paliepęs.
13. Ir nuvežė *jį į žemę Kanaan ir
palaidojo jį uoloje Makpėla, kurią
Abraomas buvo †nupirkęs draug su
dirva, sau ir savo vaikams į kapines,
iš Eprono, Etyto, ties Mamre.
* per. 49, 29. 30. Darb. 7, 16. † per. 23, 16.
14. O kaip jį buvo palaidoję, Jo-
zėpas vėl pargryšo į Egyptą su savo
broliais ir su visais, su juomi ten nu-
keliavusiais, savo tėvą palaidot.
15. Ale Jozėpo broliai, tėvui numirus,
bijojos *ir tarė: Jozėpas rasi ant mu-
sų keršytų ir užmokėtų mums visą tą
piktenybę, jamui išrodytą. * Job. 15, 21. 22.
16. Todėl sakydino jamui: tavo tėvs,
dar ne numiręs, liepė ir tarė:
17. Taipo sakykite Jozėpui: ben at-
leisk savo broliams tą nusidėjimą ir
jų griekus, kad *jie taip piktai su
tavim darė. Taigi buk taip gers ir
atleisk tą nusidėjimą mums, tarnams
Dievo †tavo tėvo. Bet Jozėpas ver-
kė, jiems taipo su juomi kalbant.
* Pam. S. 28, 13. † per. 49, 25.
18. Ir jo broliai nuėję pasiklonio jo *ja-
mui ir tarė: štai, mes esme tavo tarnai.
* per. 37, 7. 10.
19. Jozėpas tarė jiems: nesibijokite;
*nės †ir aš esmi po Dievu. * per. 45, 5.
† 5 Maiž. 32, 35. 2 Kar. 5, 7. Job. 34. 29. Rym. 12, 19. Ebr. 10, 30.
20. Jus *dumojote piktai su manim
daryt, ale Dievs †dumojo gerai daryt,
kad jisai darytų, kaip dabar regima,
ir išlaikytų daug žmonių.
* Ps. 56, 6. Jėz. 10, 7. † per. 45, 5. 7. Darb. 3, 13. 14. 15.
21. Taigi nesibijokite; aš *jus apru-
pįsu ir jųsų vaikus. Ir jis nuramdė
juos ir kalbėjo meilingai †su jais.
* per. 47, 12. Mat. 5, 44. † per. 34, 3.
22. Taipo gyveno Jozėpas Egypto
žemėje su savo tėvo gimine, ir su-
laukė šimtą ir dešimt metų.
23. Ir matė Epraymo vaikus, ik' *į
trečią eilę; taipojau †ir vaikus Maky-
ro, Manasės sunaus; tiems **taipojau
vaikų užgimė ant prieglobsčio Jozėpo.
* Job. 42, 16. † 4 Maiž. 32, 29. ** per. 30, 3.
24. Ir Jozėpas tarė savo broliams:
aš mirštu, *o Dievas jus atlankys ir
išves iš šios žemės, į žemę, Abraomui,
†Izaokui ir Jokubui su prisiega pa-
žadėtą. * per. 15, 14 ir 46, 4 ir 48, 21. 2 Maiž. 3, 16. 17.
Ebr. 11, 12. † per. 15, 18 ir 26, 3 ir 35, 12 ir 46, 4.
25. Todėl davė *vaikams Izraėlio pri-
siekti ir tarė: kad Dievs jus atlankys,
tai išgabenkit mano kaulus iš čia.
* 2 Maiž. 13, 19. Joz. 24, 32. Darb. 7, 16.
26. Taipo numirė Jozėpas, šimtą ir
dešimt metų sulaukęs. Ir jie *bran-
giomis žolėmis jį mostijo ir įdėjo į
kokią skrynę Egypto žemėje. * per. 50, 2.

Antra knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Vaikų Izraėl baudžiava ir priespauda Egypto žemėje.

Šitie yra *vardai vaikų Izraėl, su Joku-
bu į Egyptą nuėjusių; kožnas ten nuėjo
su savo namiškiais: * 1 Maiž. 46, 8. per, 6, 14.
2. Rubėns Simėons, Lėvi, Juda,
3. Isašars, Sėbulons, Benjamyns,
4. Dans, Naptali, Gads, Asers.
5. Ir visų dušių, iš rietų Jokubo
prasidėjusių, buvo *septynis dešimts.
Bet Jozėpas pirma buvo Egypte.
* per. 1. 20. 1 Maiž. 46, 26, 27. 5 Maiž. 10, 22.
6. Taigi Jozėpui *numirus ir vi-
siems jo broliams, ir visiems tuočės
gyvavusiems, * 1 Maiž. 50, 26. Darb. 7, 15.
7. Augo *vaikai Izraėl ir jiems gimė

vaikai ir daugsinos, ir jų labai daug pastojo ir išsiplatino per visą žemę. * 1 Maiž. 46, 3. 5 Maiž. 26, 5. Ps. 105, 24. Darb. 7, 17.

8. Tai radosi *naujas karalius Egypto žemėje, tas †nieko ne žinojo apie Jozėpą. * Darb. 7, 18. † Vald. 2, 10.

9. Ir tarė savo žmoniems: štai, daugybė *rados žmonių vaikų Izraėl, ir jų daugiaus yra, ne kaip musų. * Ps. 105, 24.

10. Taigi vyliumis *juos †pamažįkim, kad jų taip daug ne butų. Nės jei karas keltųs, tai jie ir pas musų neprietelius eitų ir prieš mus kariautų ir iš musų žemės išsitrauktų. * Ps. 10, 2 ir 83, 4. 5. † Job. 5, 13.

11. Ir uždėjo jiems baudžiavos užveizdus, tie *juos sunkiomis baudžiavomis spausti †turėjo, nės budavojo Paraonui miestus Pyton bei Raėmses, **turtams sukrauti. * Ps. 105, 25. Pam. S. 16, 25 ir 21, 30. Darb. 7, 19. * 1 Maiž. 15, 13. per. 3, 7. 5 Maiž. 26, 6. † per. 2, 11 ir 5, 4. 5. ** 1 Maiž. 57, 11.

12. Bet juo jie žmones spaudė, juo anie daugsinos ir išsiplatino. Ir jie laikė vaikus Izraėl už nuobodą.

13. Ir Egypcionai privertė vaikus Izraėl prie baudžiavos be susimilimo;

14. Ir apsunkino *juos sunkiu darbu prie †molio ir plytų ir visokia baudžiava laukuose ir visokiu darbu, kurį jie jiems uždėjo be pasigailėjimo. * per. 2, 23 ir 6, 9. 4 Maiž. 20, 15. Darb. 7, 19. 34. † Ps. 81. 7.

15. Ir karalius Egypto kalbėjo pribuvėjoms moterų Ebrėiškų; tų viena vardu buvo Sipra, o antroji Pua:

16. Kad jus Ebrėiškoms moterims gelbėsit, ir anoms ant krasės be sėdint numanysite sunų gemant, tai tą žavinkit; bet jei duktė gema, tai tą palikit gyvą.

17. Bet pribuvėjos Dievo *bijojos ir ne darė, kaip †Egypto karalius joms buvo kalbėjęs, bet vaikelius gyvus paliko. * Pam. S. 16, 6. † Dan. 3, 16. 18 ir 6, 13. Darb. 5, 29.

18. Tai pavadinęs Egypto karalius pribuvėjas tarė joms: kam jus tai darot, kad vaikelius gyvus paliekat?

19. Pribuvėjos *atsakė Paraonui: Ebrėonų moterės ne yra, kaip Egypcionų, nės drutos moterės yra, pribuvėjai dar ne atėjus, jos pagimdo. * Joz. 2, 4 i. t. 2 Zom. 15, 19, 20.

20. Dėl *to Dievas malonę išrodė pribuvėjoms; ir tie žmonės vis juo daugyn, juo platyn ėjo. *Pam. S. 11, 18. Mok. S. 8, 12. Jėz. 3, 10. Ebr. 6, 10.

21. Ir kadangi pribuvėjos Dievo bijojos, Dievas *jų namus labai peržegnojo. * 1 Zom. 2, 36. 2 Zom. 7, 11. 13. 27. 29. 1 Kar. 2, 24 ir 11, 28. Ps. 127, 1.

22. Tai Paraonas prisakė visiems savo žmoniems ir tarė: visus sunus gimusius meskite į vandenį, o visas dukteres palikite gyvas.

Perskyrimas 2.

Maižėšiaus užgimimas, užauginimas, bėgimas ir vedimas pačios.

Ir nuėjo nekursai vyras *iš giminės Lėvi ir vedė dukterį Lėvi. * per. 6, 20. 4 Maiž. 26, 59. 1 Nus. Kar. 21, 14.

2. Ir moteriškė toji nėščia pastojo ir pagimdė sunų. Ir *matydama kudikį gražų esantį, paslėpė jį tris mėnesius. * Darb. 7, 20. Ebr. 11, 23.

3. Ir jau ne galėdama jį ilgiaus paslėpti, padarė nendrės skrynelę, tą moliu ir pikiu užlaisčiusi ir vaikelį įdėjusi, padėjo jį į švendres pakraščiais upės.

4. O jo *sesuo iš tolo stovėjo, ištirti norėdama, kas jam tįksis. * per. 15, 20. 4 Maiž. 26, 59.

5. Ir duktė Paraono nuėjusi, maudyties norėjo upėje; ir jos mergos vaikščiojo pakraščiais upės. Ir pamačiusi skrynelę švendrėse, nusiuntė savo tarnaitę ir pargabendino tą.

6. Tai ji skrynelę atvėrusi pamatė kudikį, ir štai, vaikelis verkė. Tai ji pasigailėdama jo tarė: tai kudikis Ebrėonų.

7. Tai jo sesuo sakė dukterei Paraono: ar eisu vadįt Ebrėonų moterų vieną, žindančią, kad tau tą kudikį pažindytų.

8. Duktė Paraono jai sakė: eik. Tai nubėgo merga ir pavadino augyvę to kudikio.

9. Tai kalbėjo jai duktė Paraono: atimk kudikėlį ir žindyk jį man, aš tau algą užmokėsu. Moteriškė atėmusi kudikį žindė jį.

10. Ir kaip kudikis užaugo, nunešė jį dukterei Paraono, ir jis pastojo jos *sunumi; ir praminė jį Maižėšium, nės ji tarė: aš jį ištraukiau iš vandens. * Darb. 7, 21.

11. Tuočės', *kaip Maižėšius jau buvo užaugęs, išėjo pas savo brolius ir žiurėjo į jų apsunkinimą. †Tai pamatė Egypcionų vieną mušantį nekurį savo brolių Ebrėonų. * Darb. 7, 23, 24. Ebr. 11, 24. 25. 26. † per. 1, 11.

12. Ir apsidairęs šian ir ten, ir ne matydamas nei jokį žmogų ne esant, *užmušė jisai Egypcioną ir pakasė jį į smiltis. * Darb. 7, 24.

13. Kitą *dieną vėl išėjęs pamatė du vyru Ebrėišku besivaidijant ir sakė neteisiamjam: kodėl tu muši savo artimą? *Darb. 7, 26.

14. Bet jis atsakė: kas tavę įdėjo į vyresnį arba sudžią ant musų? ar ir manę nori pasmaugti, kaip Egypcioną pasmaugei? Tai Maižėšius bijojos ir tarė: kaip tai išsireiškė? *Darb. 7, 27 28.

15. Ir Paraonas tai ištyręs tykojo, Maižėšių nužavinti. Bet Maižėšius *pabėgo nuo Paraono, ir laikėsi žemėje Midian ir gyveno †pas nekurį šulinį. *Darb. 7, 29. Ebr. 11, 27. † 1 Maiž. 24, 11 ir 29, 2.

16. Bet *kunigas žemėje Midian turėjo septynes dukteres. Tos †atėjusios vandens semti pripylė rindą, kad avis savo tėvo pagirdytų. *per. 3, 1, † Maiž. 24, 11 ir 29, 10. 1 Zom. 9, 11.

17. Tai atėję kerdžiai atstumė jas. Bet Maižėšius pasikėlęs gelbėjo jas ir *pagirdė jų avis. *1 Maiž. 29, 10.

18. O joms parėjus pas savo tėvą *Raguėlį, sakė jisai: kaipogi šiandien taip veikiai parėjote? *4 Maiž. 10, 29.

19. Jos atsakė: Egyptiškas nekursai vyras mus gelbėjo nuo kerdžių ir vandens pasėmęs pagirdė musų avis.

20. Jis sakė savo dukterims: kur yra jisai? kodėl palikote tą vyrą ir ne vadinote jį valgyti *su mumis? *1 Maiž. 31, 54 ir 43, 25.

21. Ir Maižėšius apsiėmė pasilikti pas tą vyrą; ir jisai davė Maižėšiui savo dukterį *Ziporą. *per. 4, 25 ir 18, 2.

22. Ta pagimdė jam sunų; ir jis praminė jį Gerzonu, *sakydamas: aš ateiviu pastojau svetimoje žemėje. (Ir ji pagimdė dar kitą sunų, tą jis pramine Eliėzeru ir sakė: Dievas mano tėvo yra mano gelbėtojis ir išgelbėjo manę iš rankų Paraono.) *per. 18, 3. † Darb. 7, 29. Ebr. 11, 13. 14.

23. Bet ilgai po to numirė karalius Egypto. Ir vaikai Izraėl dusavo *sunkiai bedirbdami ir šaukė Dievopi; ir †Dievas išklausė jų šaukimą darbų dėlei. *4 Maiž. 20, 16. 5 Maiž. 26, 7. Ps. 12, 6. † 1 Maiž. 18, 20. per. 3, 9 ir 22, 23. 27. 5 Maiž. 24, 15, Jok. 5, 4.

24. Ir Dievas išklausė *jų dėjavimą ir atsiminė †savo derėjimo **su Abraomu, Izaoku ir Jokubu daryto. *per. 6, 5. † per. 6. 5. Ps. 105, 8, 42 ir 106, 45. ** 1 Maiž. 15, 14 ir 46, 4.

25. Ir įžvelgė *jų vargus ir pristojo †juos. *per. 4, 31. 1 Zom. 1, 11. 2 Zom. 16, 12. Luk. 1, 25. † per. 3, 7.

Perskyrimas 3.

Maižėšius Dievo pavadintas išvesti vaikus Izraėl iš Egypto žemės.

O Maižėšius ganė avis Jėtro, savo uošvio, *kunigo žemėje Midian, ir nuvarė avis žemyn į pusčią ir priėjo kalną †Dievo, Oreb vadinamą. *per. 2, 16. † per. 18, 5. 1 Kar. 19, 8.

2. Ir Angielas Pono Dievo pasirodė jam ugnies liepsnoje *iš krumo; ir jis matė krumą ugnije degantį, o tačiau ne sudegantį, *5 Maiž. 33, 16. Jėz. 63, 9. Darb. 7, 30.

3. Ir sakė: aš priėjęs apžvalgysu didį *tą regėjimą, kodėl tas krumas ne sudega? *Ps. 111, 2. Darb. 7, 31.

4. Bet Dievas, regėdamas jį ateinant žiurėti, jam *iš krumo prišaukė ir tarė: Maižėšiau, Maižėšiau! Jis atsiliepė: štai! *5 Maiž. 33, 16.

5. Tai jis sakė: idant ne prižengk; išauk *kurpes nuo savo kojų; nės ši vieta, ant kurios tu stovi, šventa žemė yra. *per. 19, 12. Joz. 5, 15. Darb. 7, 33.

6. Ir tarė toliaus: aš esmi *Dievas tavo tėvo, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. Ir Maižėšius uždengė savo veidą; nės bijojos, †į Dievą žiurėti. *per. 3, 15. 1 Maiž. 28, 13. per. 4, 5. Mat. 23, 32. Mark. 12, 26. Luk. 20, 37. Darb. 7, 32. † 1 Kar. 19, 13. Jėz. 6, 1. 5.

7. Ir Ponas Dievas tarė: aš *mačiau bėdą savo žmonių Egypte ir išklausiau jų šauksmą ant †tų, kurie juos baudžia; aš **išpažinau jų priespaudą. *per. 2, 23. 24. 25. Neėm. 9, 9. Ps. 106, 44. Darb. 7, 34. † per. 1, 11. ** 1 Maiž. 18, 21. per. 2, 25.

8. Ir nužengiau, *juos išgelbėti †iš rankų Egypcionų ir išvesti juos iš šios žemės į **gerą ir plačią žemę, į žemę, kurioje pienas ††bei medus sklysta, butent į vietą Kananytų, Etytų, Amorytų, Peresytų, Evytų ir Jebuzytų. *1 Maiž. 11, 5. 7 ir 3, 18, 21. † per. 6, 6. 8 ir 12, 51. ** 5 Maiž. 1, 25 ir 8, 7. 8. 9. †† per. 3, 17 ir 13, 5.

9. Ir kadangi aš girdėjau šaukimą *vaikų Izraėl, priegtam ir mačiau jų †tužbą, kaip Egypcionai juos baudžia: *per. 2, 23. † per. 1, 11. 13. 14. 22.

10. Taigi *nueik; aš tavę siusu pas Paraoną, kad tu mano žmones, vaikus Izraėl, iš Egypto žemės išvestumbei. *Ps. 105, 26. Mik. 6, 4.

11. Maišėžius atsakė Dievui: kasgi *aš esmi, kad pas Paraoną nueičiau ir išvesčiau vaikus Izraėl iš Egypto žemės? *per. 6, 12. 1 Zom. 18, 18. Jėz. 6, 5. 8. Jėr. 1, 6.

12. Jis tarė: aš *busu su tavimi. Ir tai ženklas tau bus, kad aš tavę siun-

čiau; kaip busi išvedęs mano žmones
iš Egypto žemės, tai Dievui apiera-
vosite ant šio kalno.
* 1 Maiž. 31, 3. 5 Maiž. 31, 23. Joz. 1, 5. Rym. 8, 31.
13. Maižėšius kalbėjo Dievui: štai,
kad eisu pas vaikus Izraėl ir sakysu
jiems: Dievas jųsų tėvų manę siuntė
pas jus; ir jie man sakys: kuo vardu
jisai? ką aš atsakysu jiems?
14. Dievs tarė Maižėšiui: Aš busu, kas
busu. Ir tarė: taipo sakyk vaikams
Izraėl: Aš *busu, tas manę siuntė pas
jus. * Jon. 8, 58. 2 Kor. 1, 20. Ebr. 13, 8. Apr. 1, 4, 8.
15. Ir Dievas toliaus kalbėjo Maižė-
šiui: taipo sakyk vaikams Izraėl: Vieš-
pats, jųsų tėvų Dievas, Dievas Abra-
omo, Dievas Izaoko, Dievas Jokubo
atsiuntė manę pas jus; tai mano *var-
das amžinai, tuomi atsiminkit ma-
nęs visadai. * Ps. 135, 13. Ozė. 12, 6.
16. Todėl eik ir į *kruvą suvadyk
vyresniuosius Izraėlije ir sakyk jiems:
Viešpats, jųsų tėvų Dievas, man pa-
sirodė, Dievas Abraomo, Dievas Iza-
oko ir Dievas Jokubo, ir sakė: aš
†jus atlankiau ir mačiau, kas jums
nusidavė Egypto žemėje;
* per. 4, 29. † 1 Maiž. 50, 24. per. 2, 25 ir 4, 31. Luk. 1, 68.
17. Ir sakiau: aš *jus išvesu iš vargų
Egypto žemės į žemę Kananytų, Ety-
tų, Amorytų, Perezytų, Evytų, ir Je-
buzytų, į žemę, kur pienas bei me-
dus sklysta. * per. 3, 8. 1 Maiž. 15, 14. 16.
18. Ir jei *jie priims tavo žodį, tai
tu †ir vyresnieji Izraėlio įeikite pas
karalių Egypcionų ir sakykite jam:
Viešpats, Ebrėonų Dievas, mus **va-
dino. Taigi išleisk mus trijų dienų
keliavimą į pusčią, apieravoti Ponui
Dievui, savam Dievui.
* per. 4, 31. † per. 5, 1. 3. ** Maiž. 23, 3. 4. 15. 16.
19. Bet aš žinau, kad karalius Egyp-
cionų jus *neišleis be sylingos rankos.
* per. 5, 2 ir 7, 4.
20. Nės aš ištiesęs savo ranką iš-
tiksu Egyptą visokiais stebuklais,
kurius išrodysu tenai; potam jisai
jus išleis.
21. Ir aš *šiems žmoniems savo ma-
lonę išrodysu, kad jie Egypcionams
įtiks, ir iškeliaudami ne tušti ištrauksit.
* per. 11, 3 ir 12, 36. Ps. 106, 46. Pam. S. 16, 7.
22. Bet kožna *moteriškė turės nuo sa-
vo kaimynkės ir tuose namuose esan-
čios prašyti aukso ir sidabro rykus bei
drabužių; tus turėsite užkrauti ant sa-
vo sunų ir dukterų, ir †Egypcionams
pagauti. * 1 Maiž. 15, 14. per. 11, 2 ir 12. 35. 36.
† Job. 27, 17. Pam. S. 13, 22. Ezėk. 39, 10.

Perskyrimas 4.

Maižėšius savo pavadinime su dovana stebuklų darymo padrutintas.

Maižėšius atsakydamas tarė: štai, jie
man nei vierys, nei klausys mano žo-
džių, bet sakys: Ponas Dievas tau
ne pasirodė.
2. Ponas Dievas sakė jam: kas tai, ką
tu turi savo rankoje? Jis atsakė: lazda!
3. Dievas sakė: pamesk tą nuo savęs
ant žemės. Ir jis tą pametė; tai ji pa-
virto į žaltį; ir Maižėšius bėgo nuo jo.
4. Bet Ponas Dievas jam sakė: ištiesk
savo ranką ir nutverk jį prie uodegos.
Tai ištiesęs jis savo ranką laikė jį, ir
jis vėl pavirto į lazdą jo rankoje.
5. Todėl jie vierys, *kad †tau pasi-
rodęs Viešpats, Dievas jų tėvų, Die-
vas Abraomo, Dievas Izaoko, Dievas
Jokubo. * per. 19, 9. † per. 3, 15.
6. Ir Ponas Dievas toliaus jam kal-
bėjo: įkišk savo ranką į savo antį. Ir
jis įkišo ją į savo antį ir ištraukė;
štai, ta buvo raupsuota kaip *sniegas.
* 4 Maiž. 12. 10. 2 Kar. 5, 27.
7. Ir jis sakė: dėk ją vėl į savo antį. Ir
jis dėjo ją vėl į antį ir ištraukė ją; štai,
ji *vėl pastojo kaip kitas jo kunas.
* 4 Maiž. 12, 13. 14. 5 Maiž. 31, 39. 2 Kar. 5, 14. Mat. 8, 3.
8. Taigi, jei jie tau nei vierys, nei
žodžių tavo klausys, kad vieną ženklą
parodysi, tai tačiau vierys tavo žo-
džiui prie antro ženklo.
9. O jei abiem šiem ženklam nei vierytu,
nei tavo žodžio klausytų; tai semk van-
dens iš upės ir išliek tą ant sausos že-
mės, tai tas vanduo, iš upės semtas, į
kraują pavirs ant sausos žemės. * per. 7, 19.
10. Bet Maižėšius kalbėjo Ponui Die-
vui: ak mans Viešpatie, aš visados
ne labai kalbus buvau, iš to čėso,
kaip kalbėjai su savo tarnu; nės aš
*sunkią kalbą ir sunkų liežuvį turu.
* per. 6, 12. Jėr. 1, 6.
11. Ponas Dievas sakė jam: kas
*sutvėrė žmogaus burną? arba kas
padarė nebylį, arba kurtinį, arba ma-
tantį, arba akląjį? ar aš tai ne dariau,
Ponas Dievas? * Ps. 94, 9.
12. Taigi eik, aš su *tavo burna busu
ir pamokysu tavę, ką tu turi kalbėti.
* Jėz. 50, 4. Jėr. 1, 9. Mat. 10, 19. Mark. 13, 11.
Luk. 12, 11. 12 ir 21, 14. 15.

13. Bet Maižėšius tarė: mans Viešpatie, siųsk, *kurį tu nori siųsti. *Jonoš. 1, 3.

14. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Maižėšiaus ir sakė: argi aš ne žinau, kad tavo brolis Aaronas, iš giminės Lėvi, gražiai kalbąs yra? o štai, jis *išeis tau priešais ir tavę pamatęs širdingai džiaugsis. *per. 4, 27. 1 Zom. 10, 2. 3. 5.

15. Tu *jam kalbėsi ir žodžius †į burną jam įdėsi; ir aš su tavo ir su jo burna busu ir judu **pamokysu, ką jumdviem reiktų daryti.
* per. 7, 1. 2. †4 Maiž. 22, 38 ir 23, 5. 12. 16. 5 Maiž. 18, 18. Jėz. 51, 16. Jėr. 1, 9. ** 5 Maiž. 5, 31.

16. Ir jis turės tavo vietoje su žmonėmis kalbėti; jis bus tau lyg burna, o tu *jam busi lyg Dievu. *per. 7, 1 ir 18. 19.

17. Ir tą *lazdą imk į savo ranką, su kuria tu ženklus turi daryti. *per. 4, 2.

18. Maižėšius nuėjęs pargrįžo pas Jėtrą, savo uošvį, ir tarė jam: prašau, leisk manę lankyti savo brolius Egypte esančius, kad žiurėčiau, bau dar gyvi! Jėtras atsakė jam: eik su pakajumi.

19. Priegtam ir tarė jam Ponas Dievas (žemėje) Midian: eik, ir nusitrauk vėl į Egyptą; nės tie žmonės numirė, kurie tavę žavinti norėjo. *per. 2, 15. 23. Mat. 2, 20.

20. Taipo Maižėšius ėmęs savo moterį ir savo sunudu ir juodu ant asilo užsodinęs vel nusitraukė į Egypto žemę; ir ėmė lazdą *Dievo į savo ranką.
* per. 17, 9. 4 Maiž. 20, 8. 9.

21. Ir Ponas Dievas sakė Maižėšiui: dabokis į Egyptą sugrįžęs, idant visus tus stebuklus *darytumbei po akių Paraono, tau į tavo rankas įduotus. Bet aš †jo širdį pakietįsu, kad ne išleis žmones. *per. 3, 20. †per. 7, 3, 13 ir 9, 12. 35 ir 10, 1 ir 14, 8. 5 Maiž. 2, 30. Joz. 11, 20. Jėz. 63, 17. Jon. 12, 40. Rym. 9, 18.

22. Ir turi jam sakyti: taipo sako Ponas Dievas: Izraėlis *yra mano pirmgimęsis †sunus.
* Ozėa 11. 1. Rym. 9, 4. 2 Kor. 6, 18. † Jėr. 31, 9. Jok. 1, 18.

23. Ir aš tau prisakau, idant paleisk mano sunų, kad man šlužytų; jei tu prieštarausi, tai aš *tavo pirmgimusį sunų pasmaugsu. *per. 11, 5 ir 12, 29.

24. Ir kaip jis ant kelio gaspadoje buvo, Ponas Dievas jam *priešais ėjo ir norėjo jį †žavinti.
* 4 Maiž. 22, 22. † 1 Maiž. 17, 14.

25. Tai Zipora ėmusi akmenį, *appiaustė plėvelę savo sunaus ir pakrutinusi jo kojas tarė: tu man esi kraujo jaunikis. *Joz. 5, 2, 3.

26. Tai jam davė pakajų. Bet ji tarė: kraujo jauniki, appiaustymo dėlei.

27. Ir Ponas Dievas tarė Aaronui: eik priešais *Maižėšiui į pusčią. Ir jis nuėjęs sutiko jį pas kalną †Dievo ir pabučiavo jį. *per. 4, 14. † per. 3, 1.

28. Ir Maižėšius pasakė *Aaronui visus žodžius Pono Dievo, kurs jį buvo siuntęs, ir visus †ženklus jam palieptus. *per. 4, 15. 16. † per. 4, 8, 9.

29. Ir juodu nuėjusiu *suvadino į kruvą visus vyresniuosius vaikų Izraėl.
*per. 3, 16.

30. Ir Aaronas *iškalbėjo visus žodžius, Pono Dievo Maižėšiui sakytus; ir stebuklus padarė po akių žmonių.
*per. 4, 16.

31. Ir žmonies vieryjo. *Ir girdėję, kad Ponas Dievas vaikus †Izraėl atlankęs ir jų vargus **įžvelgęs, ††pasikloniojo ir meldėsi.
* per. 4, 8. 9. per. 3, 18. † per. 3, 16. ** per. 2, 25 ir 3, 7. †† 1 Maiž. 24, 26. per. 12, 27. 1 Nus. Kar. 30, 20.

Perskyrimas 5.

Maižėšius nuo Paraono paniekinamas; žmonės juo labiaus spaudžiami.

Potam Maižėšius su Aaronu įėjusiu kalbėjo Paraonui: taipo sako Viešpats, Izraėlio Dievas: išleisk mano žmones, kad *man šventę švęstų pusčioje. *p. 10, 9.

2. Paraonas atsakė: kas tas Ponas Dievas, kurio balso aš turėčiau klausyti ir Izraėlį išleisti? aš nieko ne žinau apie tą Poną Dievą, †neigi išleisu Izraėlį. *2 Kar. 18, 35. Job. 21, 15. † per. 3, 19.

3. Juodu sakė: *Ebrėonų Dievas mus vadino, taigi pavelyk mums nusitraukti trijų dienų keliavimą į pusčią, ir Viešpačiui, savo Dievui, apieravoti, kad mus ne korotų maru arba karu. *per. 3, 18.

4. Tai atsakė jiemdviem Egypto karalius: tu Maižėšiau ir tu Aarone! kodėl judu norita žmones valnus daryti nuo jų darbų? Eikit prie savo *darbų! *per. 1, 11.

5. Toliaus tarė Paraonas: štai, be to jau per daug yra tų žmonių žemėje, o judu dar norita liepti jiems ilsėtisi nuo savo darbų.

6. Todėl prisakė Paraonas tą pačią dieną žmonių *urėdininkams ir jų užveizdams, tarydams: *per. 1, 11.

7. Jus tiems žmoniems toliaus nei rinkite, nei duokite šiaudų, kad plytas išdegtų, kaip ikšiolei; jie patys tur eiti šiaudų sau surinkti.

8. O tačiaus tą skaitlių plytų, kiek ikšiol padarė, jiems uždėkite, ir nieko ne mažinkite; nės pateikaudami jie šauk ir sako: mes nusitrauksime ir apieravosime savo Dievui.

9. Spauskite žmones darbais, kad darbo turėtų ir ne klausytų kalbų nevertų.

10. Tai užveizdai žmonių ir urėdininkai nuėję kalbėjo žmoniems: taip sako Paraonas: ne bus daugiaus jums duoti šiaudai.

11. Eikite jus patys ir rinkite sau šiaudų, kur randate, bet jųsų darbas ne bus pamažintas.

12. Tai išsisklaidė žmonės po visą Egypto žemę, rugienų surinkti, kad šiaudų turėtų.

13. Ir užveizdai baudė juos tarydami: atlikite savo dienos darbą, lygiai, kaip kada šiaudų turėjote.

14. Ir urėdininkai vaikų Izraėl, kurius užveizdai Paraono jiems buvo uždėję, mušami buvo ir buvo jiems sakyta: kodėl jus nei šiandien, nei vakar uždėtą jums darbą ne atlikot, kaip pirm to?

15. Tai įėję urėdininkai vaikų Izraėl Paraonui šaukė: kodėl tu taip sunkini savo tarnus?

16. Ne duoda tavo tarnams šiaudų, o verčia mus tiek plytų daryti, kiek uždėjo. Ir štai, mušami yra tavo tarnai, lyg kokie piktadėjai?

17. Paraonas sakė: jus pateikaujate ir pateikaudami sakote: mes eisime ir Ponui Dievui apieravosime.

18. Taigi eikite ir atlikite savo baudžiavą, šiaudų ne gausite; o skaitlių plytų turite padaryti.

19. Tai regėjo urėdininkai vaikų Izraėl, kad pikčiaus radosi, kadangi sakoma buvo: idant ne mažinkite dienos darbą plytose.

20. Ir kaip išėjo nuo Paraono, sutiko jie Maižėšių bei Aaroną ir pasistojo ties jais.

21. Ir jie *sakė jiemdviem: Ponas Dievas te daboja ant judviejų ir te sudija tai! Judu padarėta, kad musų kvapas pasmirdo po akių Paraono ir jo tarnų, ir įdavėta į jų rankas kardą, mus žavinti. * per. 6, 9.

22. Bet Maižėšius vel sugrįžo pas Poną Dievą tarydamas: Pone Dieve, kodėl tu taip piktai darai tiems žmoniems? kam tu manę šian atsiuntei?

23. Nės iš to čėso, kaip tiktai įėjau pas Paraoną, kalbėti su juomi tavo vardan, jis dar sunkiaus vargino žmones; o tu ne išgelbėjai savo žmones.

Perskyrimas 6.

Maižėšius nuo Dievo gauna šviežų įsakymą. Giminę savo suskaito.

Ponas Dievas tarė Maižėšiui: dabar tu matysi, ką aš darysu Paraonui; nės per *sylingą ranką jisai turės juos išleisti; jis dar turės per sylingą ranką juos †išvaryti iš savo žemės.
* per. 3, 19. † per. 11, 1 ir 12, 31. 33. 39.

2. Ir Dievas kalbėjo su Maižėšium, tarydams: Aš esmi Ponas Dievas.

3. Ir esmi pasirodęs Abraomui, Izaokui ir Jokubui, kad bučiau visagalįsis *jų Dievas. Bet mano vardas Viešpats †jiems ne apreikštas.
* 1 Maiž. 17, 1 ir 35, 11 ir 48, 3. † per. 3, 14. Ps. 68, 5 ir 83, 19. Jon. 8, 58. Apr. 1, 4.

4. Ir *aš derėjimą su jais dariau ir žadėjau jiems duoti †žemę Kanaan, žemę jų kelionės, kurioje jie svetimi buvo. * 1 Maiž. 15, 18 ir 17, 4. 7. † 1 Maiž. 17, 8 ir 28, 4.

5. Ir išgirdau *dejavimą vaikų Izraėl, kurius Egypcionai baudžiavomis apsunkina, ir atsiminiau savo derėjimo.
* per. 2, 24.

6. Togidėl sakyk vaikams Izraėl: Aš *esmi Ponas Dievas, ir jus †išvesu iš jųsų sunkenybių Egypto žemėje ir jus išgelbėsu nuo jųsų baudžiavos ir jus išvaduosu per ištiestą ranką ir per didžius sudus, * per. 2, 8, 29. † per. 3, 17 ir 7, 4. 5 Maiž. 26, 8.

7. Ir priimsu *jus į (savo) žmones, ir busu †jųsų Dievas; kad ištirtumbite, manę esant Viešpatį jųsų Dievą, kurs jus išvedė iš **tos sunkenybės Egypto,
* 5 Maiž. 4, 20 ir 7, 6 ir 14, 2 ir 26, 18. 2 Zom. 7, 24. † 1 Maiž. 17, 7. 8. per. 29, 45. 46. 5 Maiž. 29, 13. Apr. 21, 7. ** per. 5, 4. 5. Ps. 81, 7.

8. Ir jus nugabeno į tą žemę, ant kurios aš *ranką pakėliau, kad tą duočiau Abraomui, Izaokui ir Jokubui; tą aš jums duosu pasisavintinai, aš Ponas Dievas. * 1 Maiž. 15, 18 ir 26, 3 ir 28, 13 ir 35, 12.

9. Maižėšius tai pasakė vaikams Izraėl; bet *jie jo ne klausė dėl dusavimo, tužbos ir sunkių darbų. * per. 5, 21.

10. Tai Ponas Dievas kalbėjo Maižėšiui tarydams:

11. Įeik ir kalbėk su Paraonu, Egypto karaliumi, kad jis išleistų vaikus Izraėl iš savo žemės.

12. Bet Maižėšius kalbėjo po akių Dievo ir tarė: Štai, vaikai Izraėl manęs

* ne klauso, kaip klausytų manęs Paraonas? priegtam mano †kalba ne tam tikra. * per. 6, 9. † per. 6, 30. per. 4, 10. Jėr. 1, 6.

13. Taipo kalbėjo Ponas Dievas su Maižėšium ir su Aaronu ir prisakė jiemdviem dėl vaikų Izraėl, kad Paraonui, Egypto karaliui, sakytų, kad jie vaikus Izraėl išvestų iš Egypto žemės.

14. Šitie yra vyresnieji kožnoje giminėje tėvų: vaikai *Ruben, vyresniojo sunaus Izraėlio šie yra: Anoks, Palu, Ezrons, Karmi. Tai yra giminės Ruben. * 1 Maiž. 46, 9. 1 Nus. Kar. 6, 3.

15. Vaikai *Simėono šie yra: Jėmuėl, Jamin, Oad, Jakin, Zoar bei Saulas, sunus moteriškės Kananėiškos. Tai Simėono giminės. * 1 Maiž. 46, 10, 1 Nus. Kar. 4, 24.

16. Šie yra vardai vaikų *Lėvi jų giminėse: Gerson, Kaat, bei Merari. O Lėvi sulaukė šimtą trisdešimtis ir septynis metus. * 1 Maiž. 46, 11. 4 Maiž. 3, 17. 1 Nus. Kar. 7, 1. 16.

17. Vaikai *Gersono šie yra: Libni bei Simei giminėse savo. * 1 Nus. Kar. 7, 17 ir 24, 7.

18. Vaikai *Kaat šie yra: Amrams, Jėzears, Ebrons, Uziėls. Bet Kaat buvo sulaukęs šimtą trisdešimtis ir tris metus. * 4 Maiž. 26, 57. Nus. Kar. 7, 2. 18.

19. Vaikai *Merari šie yra: Maėli bei Musi. Tai giminė Lėvi, eilėse savo. * 1 Nus. Kar. 7, 19 ir 24, 21.

20. O Amrams *paėmė savo avynienę Jokėbed į pačią; ta pagimdė jam Aaroną bei Maižėšių. Bet Amrams sulaukė šimtą trisdešimtis ir septynis metus. * per. 2, 1, 2. 4 Maiž. 26. 59.

21. Vaikai *Jėzear šie yra: Kora, Nepeg, Sikri. * 4 Maiž. 16, 1. 1 Nus. Kar. 7, 37, 38.

22. Vaikai *Uziėl šie yra: Mizaėl, Elzapan, Sitri. * 3 Maiž. 10, 4. 4 Maiž. 3, 30.

23. Aaronas vedė Elisėbą, dukterį Aminadab, seserį Nasono; ta jam pagimdė Nadabą, Abyų, Elėazarą, Itamarą.

24. Vaikai *Kora šie yra: Asirs, Elkana, Abiasaps. Tai yra giminės Koritų. * 4 Maiž. 26, 11.

25. Bet Elėazars, Aarono sunus, vedė vieną iš dukterų Putiėl, ta *jam pagimdė Pinėasą. Tai vyriausieji tėvai giminės Lėvi. * 4 Maiž. 25, 7. 11. Joz. 24, 33.

26. Tai yra ansai Aaronas bei Maižėšius, *kuriemdviem Pons Dievs sakė: išveskita vaikus Izraėl iš Egypto žemės su jų †pulkais. * per. 6, 13. † per. 7, 4 ir 12, 17. 51. 4 Maiž. 33, 1.

27. Juodu yra, kuriuodu *su Paraonu, Egypto karaliumi, kalbėjo, kad †vaikus Izraėl iš Egypto išvestų, butent Maižėšius bei Aaronas. * per. 5, 1 ir 7, 10. † per. 6, 13 ir 32, 7 ir 33, 1. Ps. 77, 21.

28. Ir tą pačią dieną kalbėjo Pons Dievs su Maižėšium Egypto žemėje,

29. Ir tarė jam: Aš *esmi Ponas Dievas, kalbėk †su Paraonu, Egypto karaliumi, vis, ką aš su tavim kalbu. * per. 6, 2. † per. 6, 11 ir 7, 2.

30. Ir jis atsakė Ponui Dievui: štai, aš *sunkiai kalbu, kaipogi klausys manęs Paraonas. * per. 6, 12. per. 4, 10.

Perskyrimas 7.

Vandenio pavirtimas į kraują.

Pons Dievs sakė Maižėšiui: štai, aš tavę dėjau lyg *į Dievą Paraonui. O Aaronas, tavo brolis, turės buti tau †pranašu. * per. 4, 16. Jėr. 1, 10. † per. 4, 16.

2. Tu turi *kalbėti, vis, ką aš tau prisakysu; o Aaronas, tavo brolis, tai turės iškalbėti po akių Paraono, idant išleistų vaikus Izraėl iš savo žemės. * per. 4, 15.

3. Bet aš *pakietįsu Paraono širdį, kad daug †ženklų **ir stebuklų daryčiau Egypto žemėje. * per. 4, 21. † per. 11, 9. ** per. 4, 7.

4. Ir Paraonas jųsų ne klausys, kad *aš parodyčiau savo macę Egypte ir išvesčiau savo pulką, savo žmones, vaikus Izraėl, iš Egypto žemės per †didžius sudus. * per. 10, 1 ir 11, 9. † per. 6, 6.

5. Ir Egypcionai ištirs, *manę esantį Poną Dievą, kad aš dabar ištiesu †savo ranką ant Egypto ir vaikus Izraėl nuo jų išvesu. * per. 7, 17. per. 8, 22 ir 14, 4, 18. Ps. 9, 17. per. 3. 20.

6. Ir Maižėšius bei Aaronas darė, *kaip Pons Dievs jiemdviem buvo liepęs. * per. 7, 2.

7. O Maižėšius buvo *aštuonis dešimtis metų, o Aaronas aštuonis dešimtis ir trijų metų, kaip juodu kalbėjo su Paraonu. * 5 Maiž. 29, 5 ir 31, 2 ir 34, 7. Darb. 7, 23, 30.

8. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui bei Aaronui:

9. Kad Paraonas jumdviem sakys: parodikita *savo stebuklus, tai tu tark Aaronui: imk †savo lazdą ir pamesk tą po akių Paraono, kad ji žalčiu pavirstų. * Jėz. 7, 11. Jon. 2, 18 ir 6, 30. † per. 4, 2. 17.

10. Tai įėjo Maižėšius bei Aaronas pas Paraoną ir darė, kaip *Pons Dievs jiemdviem buvo prisakęs. Ir Aaronas

pametė savo lazdą po Paraono akių ir po akių jo tarnų, ir ji †pavirto žalčiu. *per. 7, 9. †per. 4, 3.
11. Tai suvadino *Paraonas išmintinguosius ir žynius. †Ir **Egypcionų žyniai taipojau padarė savo užžadėjimais. *1 Maiž. 41, 8. †2 Tim. 3, 8. **per. 7, 22 ir 8, 7. 18.
12. Kožnas savo lazdą nuo savęs metė, tai pavirto į žalčius; bet Aarono lazda prarijo jų lazdas.
13. Taipo užsikietino širdis Paraono ir ne klausė jųdviejų, kaip *Pons Dievs buvo kalbėjęs. *per. 4, 21 ir 7, 4.
14. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: širdis *Paraono kieta yra, jis neapsiima žmones išleisti; *per. 8, 15 ir 10, 1. 20. 27.
15. Eik rytoj pas Paraoną; štai, jis pas upę vaikštinės, tai stokis ties juomi pakraščiais upės ir *imk tą lazdą į savo ranką, kuri pavirto į žaltį, *per. 7, 10. per. 4, 2. 3.
16. Ir tark jam: Viešpats Ebrėonų Dievas *manę siuntė pas tavę ir tau sakydin: išleisk mano žmones, kad †man šlužytų pusčioje; bet tu ne norėjai ikšiol klausyti. *per. 3, 18. †per. 3, 12. 18 ir 5, 1. 3.
17. Dėlgi to taip kalba Pons Dievs: iš *to numanysi manę esantį Poną Dievą, štai, aš su lazda, kurią aš savo rankoje turu, ištįksu vandenį upėje, ir jis †pavirs į kraują, *per. 7, 5. per. 5, 2. †per. 4, 9. Apr. 16, 4. 6.
18. Kad žuvys upėje turės mirti, ir upė pasmirs, ir Egypcionai baidysis gerti vandens iš upės. *per. 7, 24.
19. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui: sakyk Aaronui: imk savo lazdą ir ištiesk *savo ranką ant vandenų Egypto žemėje, ant jų mažų ir didžių upių bei ant ežerų, ir ant visų rudynų, kad krauju pavirstų; ir kraujas butų visoje Egypto žemėje, tiek iš medžio, tiek iš akmens darytuose rykuose. *per. 8, 5. 6. 16 ir 9, 22 ir 10, 12, 21 ir 14, 21. 26.
20. Maižėšius ir Aaronas padarė, kaip Pons Dievs jiemdviem buvo liepęs, ir pakėlęs *lazdą mušė į vandenį upėje po akim Paraono ir jo tarnų. Ir visas †vanduo upėje pavirto į kraują. *per. 17, 5. †Ps. 78, 44 ir 105, 29.
21. Ir žuvys upėje mirė, ir upė pasmirdo, kad Egypcionai ne *galėjo gerti vandens iš upės; ir buvo kraujas per visą Egypto žemę. *per. 7, 18.
22. O *Egypcionų žyniai taipojau padarė savo monais. Taipo buvo užkietinta širdis Paraono ir ne klausė jųdviejų, kaip †tai Pons Dievs buvo kalbėjęs. *per. 7, 11. †per. 7, 3.
23. Ir Paraonas atsigręžęs parėjo namon ir to nieko neatbojo.
24. Bet visi Egypcionai kasė vandens pagal kraštą upės, gerti; nės vandens iš upės ne galėjo gerti.
25. Ir toktai buvo per septynes dienas, kad Pons Dievs upę ištiko.

Perskyrimas 8.

Egypto žemė varlėmis, utėlėmis bei gnusais varginama.

Pons Dievs sakė Maižėšiui: įeik pas Paraoną ir sakyk jam: taip sako Pons Dievs: leisk mano žmones, kad *man šlužytų. *per. 3, 12. 18.
2. Jei tu *to užsigįsi, štai, aš visus tavo rubežius varlėmis †slogįsu; *per. 7, 14 ir 9, 2. †Apr. 16, 13.
3. Kad upė krebždės varlėmis, tos atrėplios ir įsigaus į tavo namus, į *tavo kamarą, į tavo lovą, į tavo patalą, ir į namus tavo tarnų, tarp tavo žmonių, į tavo pečius ir į tavo tašlą. *Ps. 105, 30.
4. Ir varlės užlys ant tavęs ir ant tavo žmonių ir ant visų tavo tarnų.
5. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: sakyk Aaronui: ištiesk *savo ranką su savo lazda ant visų (mažų ir didžių) upių ir ežerų, kad rastųsi varlės per visą Egypto žemę. *per. 7, 19.
6 Ir Aaronas ištiesė savo ranką ant vandenų Egypto žemėje; ir radosi *varlės, kad Egypto žemė apdengta buvo. *Ps. 78, 45 ir 105, 30.
7. Tai žyniai *taipojau darė savo monais ir užleido varles ant Egypto žemės. *per. 7, 11
8. Tai pavadino Paraonas Maižėšių bei Aaroną ir tarė: melskita *Poną Dievą už manę, kad atimtų varles nuo manęs ir nuo mano žmonių, tai aš leisu žmones, kad apieravotų Ponui Dievui. *per. 9, 28 ir 10, 17. 4 Maiž. 21, 7. 1 Kar. 13, 6. Darb. 8, 24.
9. Maižėšius tarė: tu turėk tą garbę už manę, ir sakyk, kuočės aš už tavę, už tavo tarnus ir už tavo žmones turėsu melstis, kad varlės nuo tavęs ir nuo tavo namų butų pavarytos, o vien upėje pasiliktų.
10. Jis sakė: rytoj! Šisai atsakė: kaip tu sakei, jeib ištirtumbei, nei *vieną n'esant lygu Ponui Dievui, musų Dievui. *per. 9, 14.

11. Tai varlės nuo tavęs, iš tavo namų, nuo tavo tarnų ir nuo tavo žmonių bus atimtos, o vien upėje pasiliks.

12. Taipo išėjo Maižėšius bei Aaronas nuo Paraono. Ir Maižėšius šaukė *Dievopi varlių dėlei, kaip Paraonui buvo pažadėjęs.
* per. 8, 30 ir 9, 33 ir 10, 18 ir 32, 11. Jok. 5, 16. 17. 18.

13. Ir Pons Dievs darė, kaip Maižėšius sakęs buvo. Ir varlės padvėsė namuose, dvaruose ir laukuose.

14. Ir sumetė jas į kruvas, čia kruvą ir ten kruvą; ir žemė smirdėjo nuo jų.

15. O kaip Paraonas matė, tą *slogą atimtą esant, jo širdis †buvo užkietinta ir ne klausė jų, kaip Pons Dievs tai buvo kalbėjęs. * Mok. S. 8, 11. † per. 7, 14.

16. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui: sakyk Aaronui: ištiesk savo lazdą ir mušk į dulkes ant žemės, kad stotųs utėlės per visą Egypto žemę.

17. Juodu darė taipo. Ir Aaronas ištiesė savo ranką su savo lazda ir mušė į dulkes ant žemės. Ir apkrėsti *tapė utėlėmis ir žmonės ir galvijai; visos dulkės žemės pavirto į utėles per visą Egypto žemę. * Ps. 105, 31.

18. Ir žyniai *taipojau darė savo monais, kad išgautų utėles; bet †ne galėjo. Ir utėlės radosi ir ant žmonių ir ant galvijų. * per. 7, 11. † Luk. 10, 18. 2 Tim. 3, 8. 9.

19. Tai sakė žyniai Paraonui: tai *Dievo pirštas. Bet Paraono †širdis kieta pasiliko ir ne klausė jų, kaip ir Pons Dievs buvo sakęs.
* 1 Zom. 6, 3. 9. Ps. 8, 4. Mat. 12, 28. Luk. 11, 20. † per. 8, 15.

20. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: kelkis *rytoj anksti ir stokis po Paraono akių, (štai, jis vaikštinės pas upę) ir tark jam: taip sakė Pons Dievs: leisk †mano žmones, kad man šlužytų!
* per. 7. 15. † per. 8, 1.

21. Jei ne, tai užleisu visokių gnusų ant tavęs, ant tavo tarnų, tavo žmonių, ir tavo namų, kad visi Egypcionų namai ir laukai, ir kas ant laukų yra, tų pilni bus.

22. Ir *tą dieną dyvus padarysu žemėje Gozen, kur mano žmonės laikos, tenai ne bus gnusų; kad numanytumbei manę esantį Poną Dievą, ant žemės visur. * per. 9, 4. 6. 26 ir 10, 23 ir 11, 6. 7 ir 12, 13.

23. Ir aš išgelbėjimą statysu tarp mano ir tarp tavo žmonių, rytoj nusiduos tas ženklas.

24. Ir Pons Dievs darė taipo. Ir radosi *daugybė gnusų namuose jo tarnų ir per visą Egypto žemę. Ir žemė buvo pagadinta nuo tų gnusų.
* Ps. 78, 45 ir 105, 31.

25. Tai parvadindino Paraonas Maižėšių bei Aaroną ir sakė: eikit ir apieravokit savam Dievui šioje žemėje.

26. Maižėšius sakė: netinka čionai taipo daryti; nėsa tokiu budu mes Egypcionų *nuobodą apieravotumbim Ponui Dievui, savo Dievui. Štai, kad apieravotumbime nuobodą Egypcionų po jų akių, ar ne akmenimis mus žudytų?
* 1 Maiž. 43, 32 ir 46, 34. 5 Maiž. 7, 25. 26 ir 12, 31.

27. Trijų *dienų kelią mes eisim į pusčią ir Viešpačiui, savo Dievui, apieravosim, kaip †jisai mums prisakęs.
* per. 3, 17. † per. 3, 12.

28. Paraonas sakė: aš jus leisu apieravoti Viešpačiui, jųsų Dievui, pusčioje; bet idant toliaus ne eikite ir melskitės *Dievo už manę. * per. 8, 8 ir 9, 28. 1 Kar. 13, 6.

29. Maižėšius sakė: štai, kad išeisu nuo tavęs, tai aš melsu Poną Dievą, kad šie gnusai nuo Paraono ir nuo jo tarnų ir nuo jo žmonių atimti butų rytoj; bet ne viliok manę daugiaus, kad žmones *ne leistumbei apieravoti Ponui Dievui. * per. 8, 15.

30. Ir Maižėšius išėjęs nuo Paraono meldė *Poną Dievą. * per. 18, 2.

31. Ir Pons Dievs darė pagal maldą Maižėšiaus ir išvarė gnusus nuo Paraono, nuo jo tarnų ir nuo jo žmonių, kad ne liko nei vienas.

32. Bet Paraonas pakietino *savo širdį ir tą kartą ir ne išleido žmones.
* per. 8, 15. † per. 4, 21.

Perskyrimas 9.

Galvijų išgaišimas; juodos piktos puslės; ledai.

Ponas Dievas sakė Maižėšiui: įeik *pas Paraoną ir sakyk jam: taip sako Ponas Dievas, Ebrėonų Dievs, išleisk mano žmones, kad man šlužytų. * per. 8, 1.

2. Jei to užsigini ir *toliau juos laikysi, * per. 8. 2.

3. Štai, Pono *Dievo ranka bus ant tavo galvijų, ant lauko, ant arklių, ant asilų, ant verbludų, ant jaučių, ant avių, bais didžiu maru. * per. 7, 4.

4. Ir Ponas *Dievas dyvną skirtumą darys tarp galvijų Izraėlitėnų ir Egypcionų, kad nieko ne gaiš iš viso to, ką tur vaikai Izraėl. * per. 8, 22.

5. Ir Ponas Dievas čėsą statė ir sakė: rytoj Pons Dievs tai darys ant žemės.

6. Ir Ponas Dievas darė tai rytmetije, ir išgaišo *visokie galvijai Egypcionų; bet galvijų vaikų Izraėl ne gaišo nei vienas. * Ps. 78, 50.
7. Ir Paraonas nusiuntė tardyti, ir štai, ne gaišęs buvo nei vienas galvijų vaikų Izraėl. Bet *širdis Paraono buvo pakietusi ir ne leido žmones. * per. 7, 14 ir 8, 32.
8. Tai tarė Ponas Dievas Maižėšiui bei Aaronui: imkita savo rankas pilnas suodžių iš pečiaus, ir Maižėšius te barsto juos prieš dangų po akių Paraono,
9. Kad per visą Egypto žemę dulkėtų, ir pašoktų *piktos juodos puslės, ir ant žmonių, ir ant galvijų, per visą Egypto žemę. * Apr. 16, 2.
10. Ir juodu, ėmusiu suodžių iš pečiaus, pasistojo po akių Paraono ir Maižėšius barstė tuos prieš dangų. Tai pašoko *piktos juodos puslės ir ant žmonių, ir ant galvijų, * 5 Maiž. 28, 27.
11. Taipo, kad žyniai *ne galėjo stovėti pas Maižėšių tų piktų puslių dėlei, nės tokiosjau puslės buvo ant kunų žynių, kaip ir ant visų Egypcionų. * per. 8, 18. 19. 2 Tim. 3, 9.
12. Bet Ponas Dievas pakietino širdį Paraono, kad jų ne klausė, kaip *ir Pons Dievs Maižėšiui buvo sakęs. * per. 4, 21.
13. Tai sakė Pons Dievs Maižėšiui: pasikelk rytoj anksti ir stokis po Paraono akių ir tark jam: taip sako Viešpats, Ebrėonų Dievas: išleisk mano žmones, kad man šlužytų. † per. 8, 20.
14. Aš kitaip užleisu šį kartą visas savo slogas ant tavęs paties ir ant tavo tarnų ir ant tavo žmonių, kad *ištirtumbei, n'esantį kitą man lygų per visas žemes. * per. 8, 10.
15. Nės dabar aš *ištiesu savo ranką ir tavę bei tavo žmones ištiksu maru, kad tu išgaišintas busi nuo žemės. * per. 3, 20.
16. Irgi tiesa, dėl *to aš tavę gyvą palikau, kad mano macis pasirodytų ant tavęs, ir mano vardas butų apsakytas po visas žemes. * per. 14, 17. Pam. S. 16, 4. Rym. 9, 17. 1 Petr. 2, 9.
17. Tu dar pamini mano žmones po savim ir ne nori juos išleisti.
18. Štai, aš rytoj į tą čėsą duosu lyti per mier didžiais ledais, kokių dar ne buvo Egypto žemėje, iš to čėso, kaip tiktai leista, iki šiolei.
19. Taigi nusiųsk ir sukavodįk savo galvijus ir ką tikt turi ant lauko. Nės visi žmonės ir galvijai, kurie lauke bus rasti, į namus neparvaryti, jei ledai ant jų puls, turės numirti.
20. Taigi, kurie iš Paraono tarnų Pono Dievo žodžio prisibijojo, tie davė savo bernus ir galvijus namon bėgti.
21. Bet kurių širdis ne klausė Dievo žodžių, tie paliko savo bernus ir galvijus lauke.
22. Tai sakė Pons Dievs Maižėšiui: ištiesk savo ranką prieš dangų, kad *ledai pultų ant visos Egyptų žemės, ant žmonių, ant galvijų ir ant visos lauko žolės Egypto žemėje. * Apr. 16, 21.
23. Taipo ištiesė Maižėšius savo lazdą dangun, ir Pons *Dievs davė perkunui griauti ir ledais lyti, kad žaibai nušovė žemyn ant žemės. Taip davė Pons Dievs ledais lyti ant Egypto žemės, * Ps. 105, 32 ir 148, 8. Jėz. 30, 30. Ezėk. 38, 22. Apr. 8, 7.
24. Kad sumišo ledai ir žaibai tarp savęs taip baisiai, kad tokie niekados ne buvo regėti visoje Egypto žemėje, kol žmonės toje gyveno.
25. Ir ledai sukulė per visą Egypto žemę, kas tikt lauke buvo, tiek žmones, tiek galvijus; ir sukulė *visą žolę ant lauko ir sulaužė visus medžius ant lauko. * Ps. 105, 33.
26. Tiktai vienat *žemėje Gozen, kurioje laikėsi vaikai Izraėl, ledais ne lijo. * per. 8, 22 ir 9, 4. 6 ir 10, 23 ir 11, 7 ir 12, 13. Jėz. 32, 18. 19.
27. Tai nusiuntė Paraonas ir parvadindino Maižėšių bei Aaroną ir sakė jiemdviem: aš *susigriešijau šį kartą; Pons †Dievs yra teisus, bet aš ir mano žmonės esme Dievo nesibiją. * per. 10, 16. † 2 Nus. Kar. 12, 6. Ps. 129, 4 ir 145, 17. Raud. 1, 18. Dan. 9, 14.
28. Bet melskita *Poną Dievą, kad paliautų toksai perkunas ir ledai Dievo, tai jus išleisu, kad ilgiaus čia ne pasiliktumbit. * per. 8, 8. 28 ir 10, 17. Darb. 8, 24.
29. Maižėšius atsakė jam: kaip išeisu iš miesto, tai *ištiesu savo rankas Ponui Dievui, o perkunas tad liausis, ir ne bus daugiaus ledų, kad išpažintumbei, žemę †esančią Pono Dievo. * 1 Kar. 8, 22. Ps. 143, 6. † Ps. 24, 1.
30. Bet žinau, *kad nei tu, nei tavo tarnai dar nesibijotės Pono Dievo. * Jėz. 26, 10.
31. Taipo buvo sukulti linai ir miežiai: nės *miežiai jau buvo išplaukę, ir linai turėjo mazgų. * Rut. 1, 22 ir 2, 23.

32. Bet kviečiai bei rugiai ne buvo sukulti, nės vėlybi javai buvo.
33. Taipogi išėjo Maižėšius nuo Paraono iš miesto ir ištiesė savo rankas *Ponui Dievui; ir perkunas bei ledai liovėsi, ir ne lijo daugiaus ant žemės.
* per. 9. 29. per. 8, 12. Jok. 5, 6.
34. Bet matydams Paraonas, kad liovėsi lytus, perkunas ir ledai, dar toliaus susigriešijo ir pakietino savo širdį, jis pats ir jo tarnai.
35. Taipo pasikietino širdis Paraono, kad ne išleido vaikus Izraėl, kaip ir Pons Dievs buvo kalbėjęs per Maižėšių. * per. 4, 21.

Perskyrimas 10.

Žiogai ir tamsybė.

Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: įeik pas Paraoną, nės aš *pakietinau jo širdį ir jo tarnų, kad †parodyčiau šius mano stebuklus tarp jų;
* per. 4, 21 ir 7, 14. † per. 7, 4.
2. Ir kad tu *tai apsakytumbei po ausimis tavo vaikų ir tavo vaikų-vaikų, ką aš ištaisiau Egypto žemėje, ir kaip aš savo stebuklus tarp jų parodžiau; kad žinotumbit, manę esant Poną Dievą
* 5 Maiž. 4, 9. Ps. 44, 1 ir 71, 18 ir 78, 5 i. t. Joėl 1, 3.
3. Taipo įėjo Maižėšius bei Aaronas pas Paraoną ir sakė jam: taip sako Ponas Dievas, Ebrėonų Dievas: kaip ilgai ne apsiimi pasižeminti po manim, kad mano žmones ne leidi man šlužyti?
4. Jei tu užsigini, mano žmones išleist, štai, aš *rytoj užleisu tau žiogus visose šalyse, * Pam. S. 30, 27. Apr. 9, 3.
5. Kad apdengs žemę, taip, aža žemė ne bus matoma. Ir *turės suėsti, kas jums liko ir ką palaikėte nuo ledų, ir turės suėsti visus žaliuojančius medžius ant lauko. * per. 9, 32. Joėl 1, 4 ir 2, 25.
6. Ir tų *bus pilni tavo namai ir namai visų tavo tarnų ir namai visų Egypcionų; koktai ne matė tavo tėvai, nei tavo tėvų tėvai, nuo to čėso, kaip ant žemės gyveno, iki šios dienos. Ir jis atsigręžęs laukan išėjo nuo Paraono.
* per. 8, 3. 21.
7. Tai Paraono tarnai sakė jamui: kaip *ilgaigi mes tuomi busime varginti? Išleisk žmones, kad jie šlužytų Viešpačiui, savam Dievui. Argi pirma nori sulaukti, kad Egypto žemė išpustyta butų? * per. 23, 23. Joz. 23, 13.
8. Maižėšius bei Aaronas vėl parvadintu buvo pas Paraoną; tas sakė jiemdviem: eikit ir šlužykit Viešpačiui, savo Dievui! ale kuriegi yra tie, kurie išsitrauksis?
9. Maižėšius atsakė: mes išsitrauksim jauni ir seni, su sunumis ir dukterimis, su avimis ir galvijais; nės *šventę turime Pono Dievo. * per. 5, 1.
10. Jis sakė jiemdviem: berods, Pons Dievs t'esie su jumis; ar aš jus, o dar ir jųsų vaikus duočiau iškeliaut? štai, bau ne su klasta apsieinat?
11. Ne taipo! bet jus vyrai eikit ir šlužykit savam Dievui; nės to ir prašėte. Ir išstumė juodu laukan nuo Paraono.
12. Tai sakė Pons Dievs Maižėšiui: ištiesk *savo ranką ant Egypto žemės dėl žiogų, kad žiogai atlėktų į Egypto žemę ir suėstų †visą žolę ant lauko, taipojau ir vis, kas išliko nuo ledų.
* per. 7, 19. † per. 10, 4, 5.
13. Maižėšius ištiesė savo lazdą ant Egypto žemės, ir Pons Dievs pakėlė rytų vėją per visą dieną ir per visą naktį; ir rytmetij atvarė rytų vėjas žiogus.
14. Ir atlėkė *ant visos Egypto žemės ir nusileido visose šalyse Egypto, taip †daug, kad pirm to niekados tiek ne buvo ir po to ne bus.
* Ps. 78, 46 ir 105, 34. † Joėl 2, 2.
15. Nės jie *apdengė žemę ir aptemdino ją. Ir jie †nuėdė visą žolę ant lauko ir visą medžių vaisių, kas tikt nuo ledų išliko; ir ne paliko nei jokį žalią daiktą ant medžių, nei ant žolės lauko, per visą Egypto žemę. * per. 10, 5. † Ps. 105, 35.
16. Tai Paraonas greitai parvadindino Maižėšių bei Aaroną ir tarė: aš *susigriešijau prieš Viešpatį, jųsų Dievą, ir prieš judu. * per. 9, 27.
17. Atleiskita man dar ir šį kartą mano griekus ir melskita *Viešpatį, savo Dievą, kad ben atimtų nuo manęs tą smertį. * per. 9, 28. 1 Kar. 13, 6.
18. Ir jis *išėjęs nuo Paraono meldėsi Pono Dievo. * per. 8, 30.
19. Tai atkreipė Ponas Dievas labai didį vakarų vėją, tas pakėlęs žiogus nuvertė juos į švendrų jures, *kad jų nei viens ne liko po visas šalis Egypto. * Joėl 2, 20.
20. Bet Ponas *Dievas pakietino širdį Paraono, kad vaikus Izraėl ne išleido.
* per. 4, 21 ir 11, 10.
21. Ponas Dievas sakė Maižėšiui:

ištiesk *savo ranką dangun, kad taip tamsu butų Egypto žemėje, kad tą čiupinėti galės. *per. 9, 22.
22. Ir Maižėšius ištiesė savo ranką dangun; tai stojos *labai didė tamsybė per visą Egypto žemę tris dienas, *Ps. 105, 28.
23. Kad kits kitą ne matė nei atsikėlė nuo savo vietos į tris dienas. Bet *pas visus vaikus Izraėl šviesa buvo jų namuose. *per. 8, 22.
24. Tai pavadindino Paraonas Maižėšių ir sakė: eikit *ir šlužykit Ponui Dievui, bet avis ir galvijus savo palikite čionai; o †ir jųsų vaikeliai galės drauge eiti. *per. 18, 8. †per. 10, 10.
25. Maižėšius atsakė: tu turi ir apierą ir deginimo apierą mums išduoti, kad tą Viešpačiui, musų Dievui, atlikti galėtumbim.
26. Musų galvijai tur drauge eit ir nei viens nagas ne pasiliksis čionai, nės nuo savojo mes imsim ant šlužbos Viešpaties musų Dievo. Nės ne žinom, kuomi mes vertai Dievui šlužyti galėsim, ikikol ten nukaksime.
27. Bet Ponas Dievas užkietino *širdį Paraono, kad juos išleisti ne norėjo. *per. 10, 20. per. 4, 21 ir 14, 4. 8.
28. Ir Paraonas jam sakė: eik laukan ir saugokis, kad man daugiaus ne eitumbei į mano akis; nės kurią dien tu man į akis eisi, turėsi mirti.
29. Maižėšius atsiliepė: kaip tu sakei, ne *eisu daugiaus į tavo akis. *Ebr. 11, 27.

Perskyrimas 11.

Išsitraukimas iš Egypto įsakytas.

Ir Ponas Dievas sakė Maižėšiui: aš dar vieną slogą užleisu ant Paraono ir Egypcionų, po tos jis išleis jus; ir *ne tiktai paleis vislab, bet ir išvarys jus iš čia. *per. 12, 31. 33. 39.
2. Taigi sakyk žmoniems, kad kožnas nuo savo kaimyno ir kožna nuo savo kaimynkės prašytų *sidabro ir aukso rykų. *per. 3, 22 ir 12, 35.
3. Nės Ponas *Dievas duos rasti žmoniems malonę po akių Egypcionų. Ir Maižėšius †didžios garbės vyras buvo Egypto žemėje, po akimis tarnų Paraono ir po akimis žmonių. *per. 3, 21 ir 12, 36. Ps. 106, 46. † 2 Zom. 7, 9, Est. 9, 4.
4. Ir Maižėšius tarė: taip sako Ponas Dievas: aš *išeisu nakties gudume Egypto žemėje; *per. 12, 12. 23. 29. Amos 5. 17.
5. Ir turės *mirti visi pirmgimusieji Egypto žemėje, pradėjus nuo pirmojo sunaus Paraono ant jo krasės sėdinčio, iki pirmojo sunaus sluginės, prie girnų stovinčios; ir visas pirmdėlis galvijų. *per. 12, 12. 29. Amos 4, 10.
6. Ir bus *didis šaukimas per visą Egypto žemę, koks niekados nei buvęs, nei bus. *per. 12, 30. Amos 5, 17.
7. Bet pas *visus vaikus Izraėl ne †los nei šuo, tiek tarp žmonių, tiek tarp galvijų; kad ištirtumbit, kaip Dievs skiria Egyptą bei Izraėlį. *per. 8, 22. †Joz. 10, 21.
8. Tai ateis *pas manę šie visi tavo tarnai ir man iki kojų pasiklonioję sakys: išsitraukitės ir tu, ir visi žmonės, po tavim esą; po to aš išsitrauksu. Ir jis šalin ėjo nuo Paraono didei supykęs. *per. 12, 33.
9. Bet Ponas Dievas kalbėjo Maižėšiui: Paraonas *ne klauso jųsų, kad †nusiduotų daug stebuklų Egypto žemėje. *per. 3, 19 ir 7, 4 ir 10, 1. †per. 7, 3.
10. Ir Maižėšius bei Aaronas darė visus tus stebuklus po akimis Paraono; bet *Pons Dievs pakietino jo širdį, kad ne norėjo išleisti vaikus Izraėl iš savo žemės *per. 10, 20. 27. Rym. 2, 5 ir 9, 22.

Perskyrimas 12.

Istatymas velykų avinėlio, nužudymas pirmgimimo; pradžia išsitraukimo.

Bet Ponas Dievas kalbėjo Maižėšiui bei Aaronui Egypto žemėje:
2. Šisai *mėnuo pirmas turės buti pas jus; ir nuo to pradėję meto mėnesius rokuokite. *per. 13, 4. 5 Maiž. 16, 1.
3. Sakykit visam surinkimui Izraėl, tarydami: dešimtoje dienoje šio mėnesio imkit kožnas avinėlį, kas ukininkas yra, vieną avinėlį savo namams.
4. O kur vienuose namuose per maž žmonių butų vienam avinėliui, tai t'imie jisai tą ir jo arčiausias kaimynas, pas šalį gyvenąs, kol taip daug jų bus, kad avinėlį galėtų suvalgyti.
5. Bet tokį imkite avinėlį, kurs *be kliaudo ir sveikas yra, patinėlį †ir metą mintantį; nuo avių ir oškų jį imkite. *3 Maiž. 22, 19. 20. 21. Mal. 1, 8. 14. Ebr. 9, 14. †3 Maiž. 23, 12.
6. Ir tą laikykite iki keturioliktos *dienos to mėnesio. Ir kožnas pulkelis Izraėlije turės tą papiauti prieš vakarą. *3 Maiž. 23, 5. 4 Maiž. 9, 3 ir 28, 16. 5 Maiž. 16, 1. 6.
7. Ir turite imti jo kraujo ir apšluostyti abudu stulpu bei viršutinį slenkstį tų namų, kuriuose tą valgote.

8. Ir taipo turite mėsą valgyti tą pačią naktį prie ugnies keptą, ir duoną *neraugintą, ir turite tą valgyti su karčiomis žolėmis.
* per. 34, 25. 4 Maiž. 9, 11. 5. Maiž. 16. 3. 1 Kor. 5. 8.
9. Ne žalią tą valgykite, nei vandenije virtą, bet prie * ugnies keptą, jo galvą su kojomis ir su viduriais. * 5 Maiž. 16, 7.
10. Ir nieko * iš to ne palikite iki rytmečio; bet jei kas pasiliekti iki rytiškos dienos, tai ugnimi sudeginkite.
* per. 23, 18 ir 34, 25.
11. Bet taipo turite valgyti: Rietus jųsų apsijuosę, kurpėmis apsiavę ir lazdas laikydami rankose; ir valgyti turite, kaip išsiskubįdami iš čia; nės tai *yra Pono Dievo Paša. * 5 Maiž. 16, 5.
12. Nės aš *tą pačią naktį eisu per Egypto žemę ir žudysu visus pirmgimusius Egypto žemėje, tarp žmonių ir tarp galvijų; ir išrodysu †savo koravonę ant visų Dievų ** Egypcionų, aš †† Ponas Dievas. * per. 11, 4. 5. † 4 Maiž. 33, 4. ** per. 21, 6 ir 22, 28. Ps. 82, 1. 6. †† per. 6, 2.
13. Ir kraujas bus ženklas jųsų namų, kuriuose jus este, taip, kad kraują matydams aplenkčiau jųsų namus, ir jus ne tropytų koravonė, nei jus nužavintų, kad aš ištįksu Egypto žemę.
14. Ir laikykite tą dieną ant *atsiminimo ir švęskite †tą Ponui Dievui į šventę, jus ir visi jųsų vaikų vaikai, į ** amžiną budą. * per. 13, 9. † 3 Maiž. 23, 4. 5. 2 Kar. 23, 21. ** per. 12, 24. 43 ir 13, 10.
15. Septynes *dienas turite valgyti neraugintą duoną, butent pirmoje dienoje turite liautis nuo raugintos duonos savo namuose. Kas raugintą duoną valgys nuo pirmos dienos iki sekmos, to † dušia bus išgaišinta iš Iraėlio. * per. 13, 6. 7 ir 23, 15 ir 34, 18. 25. 3 Maiž. 23, 5. 6. 1 Kor. 5, 7. † 1 Maiž. 17, 14.
16. Pirmoji diena tur buti * šventa, kad susieitumbite, o sekma diena taipojau tur šventa buti, kad susieitumbite; nei jokį darbą toje ne turite dirbti, tikt kas ant valgio reikia visokioms dušioms, tai vienat taisykite sau.
* 3 Maiž. 23, 7. 8. 4 Maiž. 28, 18. 25.
17. Ir ne kitą, kaip tiktai neraugintą duoną valgykite: nės tą *pačią dieną aš jųsų pulkus išvedžiau iš Egypto žemės; todėl švęskite tą dieną ir visi jųsų vaikų vaikai, į amžiną budą. * per. 13, 3.
18. Keturioliktoje dienoje to mėnesio ant vakaro turite valgyti neraugintą duoną, iki antros dešimtos ir pirmos dienos to mėnesio, iki vakaro.
3 Maiž. 23, 5. 4 Maiž. 28, 16.
19. Idant * per septynes dienas te ne esie randama jųsų namuose duona rauginta, nės kas duoną raugintą valgo, to † dušia bus išgaišinta iš susirinkimo Izraėl, ar jisai svetimas butų, ar čia žemėje augęs. * 2 Maiž. 23, 15.
20. Todėl ne valgykite raugintą duoną, bet tikt neraugintą duoną, visuose savo namuose.
21. Ir Maižėšius suvadino visus vyresniuosius Izraėlije ir tarė jiems: *išrinkite ir imkite avių, kožnas savo šeimynai, ir papiaukite tą Pašą. * per. 12, 3. 4 Maiž. 9, 4. Joz. 5, 10. 2 Kar. 23, 21. Ezra 6, 29. Mark. 14, 12-16. Luk. 22, 7. i. t.
22. Ir imkite izopų *kvietką ir padažę į kraują bliude apšluostykite tuomi ir vartų viršų ir abudu stulpu vartų. Ir idant ne išeikite nei viens žmogus pro vartus savo namų, iki rytmečio.
* Ebr. 11, 28.
23. Nės Ponas Dievas aplink eis ir slogįs Egypcionus. Ir pamatęs kraują ant vartų viršaus ir ant abiejų stulpų, aplenks tus vartus ir ne įleis žudytojį į jųsų namus, jus sloginti.
24. Todėl laikyk tą budą ir sau ir savo vaikams amžinai.
25. Ir kad įeisite į žemę, kurią jums duos Ponas Dievas, kaip *jis žadėjęs jums, tai tą šlužmą laikykite. * per. 3, 8. 17.
26. Ir kad *jųsų vaikai jums sakys: kokią čia turite šlužmą?
* per. 13, 8. 14. 5 Maiž. 32, 7. Joz. 4, 6. Ps. 78, 6.
27. Tai sakykite jiems: tai *Pašos apiera Pono Dievo, kurs aplenkė vaikus Izraėl Egypto žemėje, kaip jis Egypcionus slogino, ir išgelbėjo musų namus. Tai pasilenkė † ir pasikloniojo žmonės. * per. 12, 11. † per. 4, 31.
28. Ir vaikai Izraėl nuėję padarė, kaip * Ponas Dievas Maižėšiui ir Aaronui buvo prisakęs. * Ebr. 11, 28.
29. Ir nakties gudume * ištiko † Ponas Dievas visus pirmgimusius Egypto žemėje, pradėjęs **nuo pirmojo sunaus Paraono, ant jo krasės sėdinčio, iki pirmojo sunaus apkaltojo kalėjime, ir visus pirmdėlius galvijų.
* per. 11, 4. † 4 Maiž. 8, 17 ir 33, 4. Ps. 78, 51 ir 105 36 ir 35, 8 ir 136, 10. ** per. 4, 23 ir 11, 5.
30. Tai atsikėlė Paraonas ir visi jo tarnai tą pačią naktį ir visi Egypcionai, ir buvo didis *šauksmas Egypto

žemėje; nės ne buvo nei vienas butas, kuriame ne butų buvęs lavonas.
* per. 11, 6. Psam. S. 21, 13. Amos 5, 17. Juk. 2, 13.
31. Ir jis * parvadindino Maižėšių bei Aaroną naktije, tarydams: pasikėlę išsitraukite nuo mano žmonių, judu † ir vaikai Izraėl; eikite ir šlužykite Ponui Dievui, kaip sakėt;
* per. 11, 1. Ps. 105, 38. † per. 10, 9.
32. Ir drauge * varykite savo avis bei galvijus, kaip kalbėjote; eikit ir † žegnokite ir manę. * per. 10, 26. † 1 Maiž. 27, 34.
33. Ir Egypcionai * sylijo žmones, kad juos skubriai išvarytų iš tos žemės; nės sakė: mes † visi prapulsim.
* per. 11, 8. Ps. 105, 38. † 1 Maiž. 20, 3.
34. Ir žmonės išnešė žalią tašlą, dar ne suraugintą, sau valgiui, į savo drabužius įrištą, ant savo pečių.
35. Ir vaikai Izraėl buvo darę, kaip Maižėšius jiems buvo liepęs, ir išprašę * nuo Egypcionų sidabro ir aukso rykus bei drabužius. * per. 3, 22 ir 11, 2.
36. Priegtam * Ponas Dievas žmoniems buvo malonę sutekęs pas Egypcionus, kad jiems tai pažyčijo; ir išnešė † Egypcionams.
* per. 3, 21 ir 11, 3. † 1 Maiž. 15, 14. per. 3, 22. Ps. 105, 37.
37. Taipo išsitraukė * vaikai Izraėl iš Raėmsės į Sukot, šeši šimtai tukstančių pėstininkų be vaikų. * 4 Maiž. 33, 3. 5.
38. Ir išsitraukė * su jais daugybė prastų žmonių ir avių ir bandos ir kitų labai daug galvijų. * 4 Maiž. 11, 4.
39. Ir jie kepė iš žalios tašlos, iš Egypto išgabentos, neraugintas plones; nės * ne buvo surugusi, kadangi iš Egypto išstumti buvo, ir ne galėjo užtrukti, o kitą zopostą sau ne buvo pataisę. * per. 12, 33. per. 6, 1 ir 11, 1.
40. Bet čėsas, kurį vaikai Izraėl Egypto žemėje gyveno, yra keturi * šimtai ir trisdešimts metų.
* 1 Maiž. 15, 13. Darb. 17, 6. Gal. 3, 17.
41. Tiems perėjus visas * pulkas Pono Dievo išėjo iš Egypto žemės ant vienos dienos. * per. 12, 51. per. 7, 4.
42. Todėlei ta naktis Ponui Dievui yra švenčiama, kad juos išvedė iš Egypto žemės; ir vaikai Izraėl tur tą švęsti Ponui Dievui, ir jie patys, ir jų vaikai.
43. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui bei Aaronui: tai yra tas * budas Pašos: nei viens svetimas ne tur valgyti nuo to. * 4 Maiž. 9, 14.
44. Bet jei kas yra bernas pirktas, tą * appiaustykite, ir tai jis galės valgyti nuo to. * 1 Maiž. 17, 12. 13.
45. Namiškis * ir samdininks ne tur valgyti nuo to. * 3 Maiž. 22, 10.
46. Vienuose namuose reik tą valgyti ir nieko nuo tos mėsos ne turite išnešti iš namų, neigi turite * nei vieno jo kaulo sulaužyti. * 4 Maiž. 9, 12. Jon. 19, 33. 36.
47. Visas * susirinkimas Izraėl tur tai daryti. * per. 12, 6. 4 Maiž. 9, 13.
48. Bet jei * ateivis gyventų pas tavę ir Ponui Dievui ant garbės norėtų švęsti tą Pašą, tas tur appiaustyti kožną vyrišką; tada priėjęs gal daryti taipo, ir bus kaip tos žemės žmogus. Nės nei viens ne appiaustytas ne tur valgyti nuo to. * 4 Maiž. 9, 14.
49. Tas * viens įstatymas te esie tos žemės žmogui ir svetimam, tarp jųsų gyvenančiam. * 4 Maiž. 9, 14 ir 14, 15. 16. Gal. 3, 28.
50. Ir visi vaikai Izraėl darė, kaip Pons Dievs Maižėšiui bei Aaronui buvo prisakęs.
51. Taipo * išvedė Ponas Dievas vaikus Izraėl ant vienos dienos iš Egypto žemės su † jų pulkais. * per. 12, 41. † per. 6, 26.

Perskyrimas 13.

Pašventimas pirmgimusių. Išsitraukimas pradedamas.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi tarydams:
2. Pašventįk * man visus pirmgimusius, kurie pirmiaus žyvatą atver pas vaikus Izraėl, kaip tarp žmonių, taip ir tarp galvijų; nės tie yra mano.
* per. 22, 29. 30 ir 34, 19. 3 Maiž. 27, 26. 4 Maiž. 3, 13 ir 8, 16. 17 ir 18, 15. 5 Maiž. 15, 19. Luk. 2, 23.
3. Tai sakė Maižėšius žmoniems: atsiminkite * šios dienos, kurioje išėjote iš Egypto, iš namų šlužmos, kad Pons † Dievs jus iš čia išvedęs su sylinga ranka; dėl ** to tu raugą idant ne valgyk.
* per. 12, 42. 5 Maiž. 16, 3. † per. 6, 1. ** per. 12, 8.
4. Šiandien * jus išėjote, mėnesije Abib. * per. 23, 15 ir 34, 18. 5 Maiž. 16, 1.
5. Taigi, kad Pons Dievs tavę * nugabęs į žemę Kananytų, Etytų, Amorytų, Evytų ir Jebuzytų, kurią su † prysiega žadėjęs duoti tavo tėvams, į žemę, kur pienas ir medus sklysta, tai ** laikyk tą šlužmą šime mėnesije.
* per. 3, 8. † per. 6, 8. ** per. 12, 25. 26.
6. Septynes * dienas tu neraugintą duoną turi valgyti, o sekmoje dienoje yra šventė Pono Dievo. * per. 12, 15. 16.

7. Dėl to tu septynes dienas neraugintą duoną turi valgyti. Ir idant pas tavę te ne esie rastas raugas, nei *duona rauginta visose tavo šalyse.
* per. 12, 19. 1 Kor. 5, 8.
8. Ir turite * sakyti savo vaikams toje dienoje: tai mes laikom todėlei, kad atsimintumbime, ką Pons Dievs mums daręs, kaip išsitraukėm iš Egypto.
* per. 13, 14. per. 12, 26.
9. Dėl to tai tau tur ženklu *buti tavo rankoje ir paminklu po tavo akių, kad zokanas Dievo butų tavo burnoje: kad Pons Dievs su sylinga ranka išvedęs tavę iš Egypto. * 5 Maiž. 6, 8 ir 11, 18.
10. Dėl *to laikyk tą budą savo čėsu, kas metą. * per. 12, 14. 24.
11. Kadgi tavę Pons Dievs bus nugabenęs į žemę Kananytų, kaip jisai tau ir tavo tėvams žadėjęs ir tau davęs:
12. Tai turi *atskirti Ponui Dievui vis, kas pirmiausiai žyvatą atver, ir pirmdėlius galvijų, patinėliais esančius.
* per. 22, 29 ir 34, 19. 3 Maiž. 27, 26. 4 Maiž. 8, 17. Ezek. 44, 30.
13. Pirmdėlius *asilų turi vaduoti avimi; bet jei ne vaduoji, tai nusuk jam sprandą. Bet visus pirmgimusius žmonių tarp tavo vaikų turi vaduoti.
* per. 34, 20. 4 Maiž. 18, 15. 16.
14. Ir kad *šiandien arba rytoj klaus tavę tavo kudikis: kas tai? turi jam sakyti: Pons Dievs mus išvedė iš Egypto, iš anų namų šlužmos su sylinga ranka. * per. 12, 26. Joz. 4, 6. 21.
15. Nės kaip Paraonas gynėsi mus išleisti, žavino *Pons Dievs visus pirmgimusius Egypto žemėje, pradėjęs nuo pirmgimusių žmonių, iki pirmdėlių galvijų. Dėl to aš apieravoju Ponui Dievui visus pirmdėlius, pirmiaus žyvatą atverančius, patinėliais esančius, ir pirmgimusius savo vaikų aš vaduoju. * per. 12, 29.
16. Ir tai bus tau ženklu *tavo rankoje ir paminklu po tavo akių, kad Pons Dievs su sylinga ranka mus išvedęs iš Egypto žemės. * per. 13, 9.
17. Ir kaip Paraonas žmones buvo išleidęs, Dievs juos ne vedė keliu per Pylistėnų žemę, kurs arčiausias buvo; nės Dievs dumojo, rasi *gailėsis žmonės, karą pamatę, ir vėl †sugrįš į Egypto žemę.
* per. 14, 11. 12. 4 Maiž. 14, 1-4. † 5 Maiž. 17, 16.
18. Dėl to jis vedė *žmones aplinkui, keliu per pusčią pagal švendrų jures. Ir vaikai Izraėl su ginklais išsitraukė iš Egypto žemės. * per. 14, 2. 4 Maiž. 33, 6 i. t.
19. Ir Maižėšius drauge išgabeno kaulus Jozėpo; nės jis buvo prisiekdinęs vaikus Izraėlio ir jiems sakęs: Dievas *jus atlankys, tai išgabenkite mano kaulus su savimi iš čia.
* 1 Maiž. 50, 25. Joz. 24, 32. Darb. 7, 16.
20. Taipo jie *išsitraukė iš Sukot ir apsistojo Ėtame, prišakije pusčios.
* 4 Maiž. 33, 6.
21. Ir Pons Dievs pirm *jų ėjo, dienoje debesies stulpe, kad tikru keliu juos vestų, o naktije ugnies stulpe, kad šviesu jiems butų keliauti ir dieną ir naktį.
* per. 40, 34. 4 Maiž. 14, 14. 5 Maiž. 1, 33. Neem. 9, 12. 19. Ps. 78, 14 ir 99, 7 ir 105, 39. Jez. 4, 5. 1 Kor. 10, 1.
22. Debesies stulpas niekados ne atstojo nuo žmonių dienoje, nei ugnies stulpas naktije.

Perskyrimas 14.

Iškeliavimo galas. Prapuolimas Egypcionų raudonose jurėse.

Ir Pons Dievs kalbėjo su Maižėšium, tarydamas:
2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk, kad apsisukę gultųsi prieš daubą *Irot, tarp Migdol ir tarp jurių, ties Baal Zepon, ir kad čionai prieš mares atsigultų. * 4 Maiž. 33, 7.
3. Nės Paraonas sakys apie vaikus Izraėl: jie *paklydo žemėje ir ne išsigauna iš pusčios. * Ps. 71, 11.
4. Ir aš pakietysu jo širdį, kad juos vytų, ir pelnysu *garbę ant Paraono ir visos jo macies, o Egypcionai ištirs, manę esantį Poną Dievą. Ir jie darė taipo. * per. 14, 17. 18. Rym. 9, 17. 22. 23.
5. Ir kaip tai apsakyta buvo Egypto karaliui, žmones pabėgusius, apsivertė *jo širdis ir jo tarnų prieš tus žmones ir sakė: kodėl mes tai darėme ir išleidome Izraėlitėnus, kad daugiaus mums ne šlužytų? * Ps. 105, 25.
6. Ir jis pakinkydinęs savo vežimą, ėme drauge su savimi savo žmones.
7. Ir ėmė septynis *šimtus išskirtų vežimų ir kas dar daugiaus vežimų buvo Egypto žemėje, ir vyresniuosius ant viso savo abažo. * per. 15, 4.
8. Nės Pons Dievs pakietino širdį Paraono, Egypto karaliaus, kad vytų vaikus Izraėl. Bet *vaikai Izrael buvo išėję per sylingą ranką. * 4 Maiž. 33, 3.
9. Ir Egypcionai *vydami juos pavi-

jo (kaip jie buvo atsigulę pas mares) su žirgais, su vežimais ir su raiteliais ir su visu abažu Paraono, dauboje Irot, ties Baal Zepon. *per 15, 9. Joz. 24, 6.

10. Ir Paraonui jiems prisiartinus, pakėlė vaikai Izraėl savo akis, ir štai! Egypcionai traukėsi paskui juos; ir jie didei bijojos ir šaukė *Dievop',
*Joz. 24, 7. Neėm. 9, 9. Ps. 34, 18 ir 107, 6.

11. Ir tarė Maižėšiui: ar *ne buvo kapų Egyto žemėje, kodėlgi tu mus turėjai išvesti, kad mirtumbim pusčioje? Kodėl mums tai darei, kad mus išvedei iš Egypto? *Ps. 106, 7. 8.

12. Ar ne *tai tau sakėme Egypto žemėje: liaukis ir leisk mus šlužyti Egypcionams? nėsa juk geriaus mums butų Egypcionams šlužyti, ne kaip mirti pusčioje. *per. 5, 21 ir 6, 9.

13. Maižėšius sakė žmoniems: *nesibijokitės, stovėkite drutai ir dabokit, kokį išganymą šiandien Pons Dievs jums išrodys. Nės tus Egypcionus, kurius šiandien matote, niekados daugiaus nematysite amžinai.
*2 Nus. Kar. 20, 15. 17. Jėz. 41, 10. 13. 14.

14. Pons *Dievs kariaus už jus, o jus busite tykoje. *5 Maiž. 1, 30 ir 3, 32 ir 20, 4. Joz. 10, 14. 42 ir 23, 3. 2 Nus. Kar. 20, 29. Neėm. 4, 20. Jėz. 31, 4.

15. Pons Dievs sakė Maižėšiui: ko šauki manęspi? Sakyk vaikams Izraėl, kad jie trauktųs.

16. Bet tu *pakelk savo lazdą ir ištiesk savo ranką ant jurių ir perdalyk jas, kad vaikai Izraėl įeitų perdėm ant sausumos. *per. 14, 21. 26 ir 7, 19.

17. Štai, aš *pakietįsu širdis Egypcionų, kad jus sektų; tai aš garbės †gausu ant Paraono ir ant visos jo macies ir ant jo vežimų bei raitelių.
*per. 14, 8 ir 7, 3. †per. 14, 4.

18. Ir Egypcionai supras, *manę esantį Poną Dievą, kad aš garbės busu gavęs ant Paraono ir ant jo vežimų bei raitelių. *per. 14, 4.

19. Tai pasikėlė Angielas Dievo, kurs *traukės pirm abažo Izraėlitėnų ir stojos jų užpakalije; ir debesies stulpas tiekajau traukės nuo jų veido ir stojosi už jų užpakalio.
*per. 13, 21 ir 23, 20 ir 32, 34. 4 Maiž. 20, 16. Jėz. 63, 9.

20. Ir stovėjo tarp abažo Egypcionų bei Izraėlitėnų. Bet buvo tamsi *debesis ir peršvietė naktį, kad šie ir anie per visą naktį ne galėjo susieiti.
*Jėz. 8, 14. 2 Nus. Kar. 4, 3.

21. O *kaip Maižėšius savo ranką ištiesė ant marių, Pons Dievs joms davė nubėgti, rytvėjui drutai pučiant per visą naktį, ir †išdžiovino mares, ir vandens **persidalijo.
*per. 14, 16. †Ps. 66, 6. **per. 15. 8. Joz. 3, 16 ir 4, 23. Neėm. 9, 11, Ps. 74, 13 ir 106, 9 ir 114, 3. Jėz. 63, 12.

22. Ir vaikai Izraėl įėjo *į vidų marių ant sausumos, ir vanduo jiems buvo lyg murai ant dešinės ir ant kairės.
*per. 14, 29 ir 15, 19. 4 Maiž. 38, 8. Ps. 66, 6 ir 78, 13. Jėz. 63, 13. 1 Kor. 10, 1. Ebr. 11, 29.

23. Ir Egypcionai sekė ir įėjo paskui juos, visi žirgai Paraono ir vežimai ir raiteliai į vidurį marių.

24. O pradėjus aušti, žiurėjo *Pons Dievs į abažą Egypcionų iš ugniesstulpo ir iš debesies ir darė išgąstį jų abaže. *Ps. 77, 18. i. t.

25. Ir nustumė ratus nuo jų vežimų ir apvertė juos skaudžiai. Tai sakė Egypcionai: bėgkime nuo Izraėlitėnų, Pons Dievs kariauja *už juos prieš Egypcionus. *per. 14, 14.

26. Bet Pons Dievs sakė Maižėšiui: *ištiesk savo ranką ant marių, kad vanduo vėl atgalios pultų ant Egypcionų, ant jų vežimų ir ant jų raitelių. *per. 14, 16.

27. Tai ištiesė Maižėšius savo ranką ant jurių, ir jurės pargrįžo *dar ne visai išaušus į savo srovę, ir Egypcionai bėgo joms priešais. Taipo Pons Dievs juos †nustumė į vidurį marių,
*Joz. 4, 18. †per. 15, 1. 7.

28 Kad vanduo *atgrįžo, ir uždengė †vežimus, bei raitelius ir visą galybę Paraono, kurie juos buvo sekę į jures, aža nei viens jų ne išliko. *Abak. 3, 8. 13. †Ps. 106, 11.

29. Bet vaikai *Izraėl perėjo sausomis kojomis per vidurį marių; ir vanduo jiems buvo lyg muras ant dešinės ir ant kairės. *per. 14, 22, Ps. 77, 21 ir 78, 52, 53.

30. Taipo išgelbėjo *Pons Dievs Izraėlitėnus toje dienoje iš rankų Egypcionų. Ir jie †matė lavonus Egypcionų pakraščiais marių,
*Ps. 106, 8. 10. †Ps. 58, 11 ir 59, 11.

31. Ir didę macį, kurią Pons Dievs buvo išrodęs ant Egypcionų. Ir žmonės bijojosi Dievo, *įtikėjo į jį ir vierijo jo tarnui Maižėšiui.
*per. 4, 31 ir 19, 9. Ps. 106, 12. Jon. 2, 11 ir 11, 45.

Perskyrimas 15.

Maižėšiaus liaupsės giesmė. Kartus vanduo pasaldintas.

Tai giedojo Maižėšius *ir vaikai Izraėl šią giesmę Ponui Dievui ant garbės ir

tarė: aš giesmėmis liaupsįsu Poną Dievą, nės jis garbingą daiktą ištaisė: žirgus ir vežimus jis nuvertė į mares.
Vald. 5, 1. 2 Zom. 22, 1. Ps. 106, 11.

2. Pons Dievs yr mano syla ir mano liaupsės giesmė *ir mano išganymas. Tasai mano Dievas, aš jį garbįsu; jis yra mano tėvo Dievas, aš jį †iškelsu.
* 5 Maiž. 10, 21. Ps. 18, 3 ir 22, 4 ir 59, 18 ir 7, 62 ir 109. 1 ir 118, 14 ir 140, 8. Jėz. 12, 2. † 2 Zom. 22, 47. Ps. 99, 5 ir 118, 28. Jėz. 25, 1.

3. Pons Dievs yra tikrasis karžygys; *Pons †Dievs yra jo vardas.
* Ps. 24, 8. Apr. 19, 11. † per. 6, 3. Ps. 83, 19.

4. Vežimus *Paraono ir jo macį jis nuvertė į mares; jo †išskirti vyresnieji nuskendo švendrų marėse.
* per. 14, 28. † per. 14, 7.

5. Gelmė *juos apdengė; jie †nugrimzdo lyg akmens. * per. 14, 28. † Neėm. 9, 11.

6. Pone *Dieve, tavo dešinė ranka daro didžius stebuklus; Pone Dieve, tavo dešinė sumušė neprietelius. * Ps. 118, 15, 16.

7. Ir su dide tavo garbe tu nuvertei tavo neprietelius; nės kaip tu išleidai savo narsą, tai jis suėdė juos lyg *rugienas. * Jėz. 47, 14.

8. Iš tavo *putimo persiskyrė vandens, ir tvanai †stovėjo lyg kruvoje; gilybė persidalijo viduje marių.
* per. 14, 21. 2 Zom. 22, 16. Job. 4, 9. 2 Tes. 2, 8. † Ps. 78, 13.

9. Neprietelius *dumojo: aš juos vydamas sugausu ir plėšimą †išdalydamas ant jų gausu pasitiešyti. Aš ištrauksu savo kardą, ir mano ranka juos prapuldys.
* Vald. 5, 30. † 1 Maiž. 49, 27. Jėz. 53, 12. Luk. 11, 22.

10. Tai tu liepei pusti *savam vėjui, ir marės †apdengė juos; ir jie nugrimzdo kaip švinas didžiuose vandenyse.
* per. 14, 21. Ps. 147, 18. † per. 15, 5 ir 14, 27.

11. Pone *Dieve, kas tau lygus yra tarp Dievų? Kas tau lygus, kurs †toks macnus, šventas, baisingas, šlovingas ir **stebuklingas butų?
* 2 Zom. 7, 22. 1 Kar. 8, 23. Ps. 71, 19 ir 86, 8 ir 89, 7, 9. Jėr. 10, 6 ir 49, 19. † Jėz. 6, 3. ** Ps. 77, 14.

12. Kaip tu ištiesei savo *dešinę ranką, prarijo juos žemę. * per. 15, 6.

13. Tu vedei *per savo mielaširdystę savo žmones. kurius tu išgelbėjai; ir nuvedei juos per savo sylą prie šventų †namų savo. * Ps. 77, 16. 21 ir 78, 52 ir 106, 9. Jėz. 63, 12. 13. Jėr. 2, 6. † Ps. 78, 54.

14. Tai ištyrę *žmonės padrebėjo; tužba †užpuolė Pylistėnus.
* 4 Maiž. 14, 14. 5 Maiž. 2, 25. Joz. 2, 9. 10. † Ps. 48. 7.

15. Tai nusigando *kunįgaikščiai †Edom, drebėjimas **užėjo sylinguosius ††Moab; visi gyvatininkai žemės Kanaan baukštus pastojo.
* 1 Maiž. 36, 40. † 5 Maiž. 2, 4. ** 4 Maiž. 22, 3. †† Joz. 5, 1.

16. Leisk ant jų pulti išgąsčiui ir baimei per tavo didį petį, kad jie pastiptų, kaip akmens, kol tavo žmonės, Pone Dieve, pereis, kol žmonės persigaus, kurius †tu vadavai.
* 5 Maiž. 2, 25 ir 11, 25. Joz. 2, 9. † per. 19, 5. 5 Maiž. 32, 9. 2 Zom. 7, 23. Tit. 2, 14. 2 Petr. 2, 1.

17. Įgabenk juos ir sodink *juos ant kalno savo dalies, kurį tu, Pone Dieve, sau darei gyvenimui, į savo šventinyčią, *Pone Dieve, pataisytą per tavo ranką. * Ps. 44, 3 ir 80, 9. † Ps. 78, 54.

18. Ponas *Dievas bus karaliumi visados ir amžinai.
* Ps. 10, 16 ir 29, 10 ir 146, 10. Jėz. 57, 15.

19. Nės *Paraonas išsitraukė į mares, su žirgais, su vežimais ir su raiteliais, ir Pons †Dievs ant jų vėl davė užpulti mares. Bet vaikai Izraėl perėjo sausi per vidurį marių.
* per. 14, 23. Pam. S. 21, 31. † per. 14, 28. 29.

20. Ir Mirjam, prarakienė, *Aarono †sesuo, ėmė vario bubną **į savo rankas; ir visos moterės ėjo paskui ją su ††vario bubnais šokinėdamos.
* Vald. 4, 4. 1 Zom. 10, 5. † 4 Maiž. 26, 59. ** 1 Zom. 18, 6. †† Vald. 11, 34 ir 21, 21. 2 Zom. 6, 16. Ps. 68, 12. 26 ir 149, 3 ir 150, 4.

21. Ir Mirjam giedojo *pirm anų: Giedokime †Ponui Dievui ant garbės! nės jis šlovną daiktą ištaisęs, vyrus ir žirgus jis nuvertė į mares.
* 1 Zom. 18, 7. † per. 15, 1.

22. Maižėšius liepė vaikus Izraėl trauktis nuo švendrų jurių į pusčią Sur; *ir jie keliavo tris dienas pusčioje, ne rasdami vandens. * 1 Maiž. 16, 7 ir 25, 18.

23. Tai jie nukako į Marą, *bet ne galėjo gerti vandens Maroje, nės labai kartus buvo. Dėl to ir praminė tą vietą †Marą. * 4 Maiž. 33, 8. † Rut. 1, 20.

24. Tai murmėjo *žmonės prieš Maižėšių, tarydami: kągi gersim? * per. 16, 2 ir 17, 3.

25. Jis šaukė *Dievopi, ir Pons Dievs parodė jam medį, tą įmetė į vandenį, tai jis saldus pastojo. †Čiajau davė jiems zokaną ir prisakymą, ir mėgino **juos. * Ps. 50, 15. † Joz. 24, 25. ** per. 16, 4. 5 Maiž. 8, 2. 16. Vald. 2, 22 ir 3, 1. 4. Ps. 66, 10 ir 81, 8.

26. Ir tarė: jei *klausysi balso Viešpaties, savo Dievo, ir darysi, kas teisu yra po jo akių ir į širdį dėsi jo prisakymus ir laikysi visus jo įstatymus: tai aš ne užleisu ant tavęs nei vienos

tų †ligų, kurias užleidau ant Egypcionų; nės aš esmi Ponas Dievas, tavo **liekorus. *5 Maiž. 7, 12. 15. †5 Maiž. 28, 27. 60. ** per. 23, 25. Ps. 41, 4. 5 ir 103, 3 ir 147, 3.

27. Ir jie *iškako į Elim, čia buvo dvylika šulinių ir septynis dešimtis verbų medžių, ir atsigulė čionai pas vandenį. *4 Maiž. 33, 9.

Perskyrimas 16.

Putpelos; Mana Izraėlitėnams duodama.

Iš Elim *išsitraukė, ir visas susirinkimas vaikų Izraėl iškako į pusčią, Sin †vadinamą, tarp Elim bei Zinai gulinčią, penkioliktoje dienoje antro mėnesio po išėjimo savo iš Egypto. *4 Maiž 33, 10. 11. †Ezek. 30, 15.

2. Ir visas susirinkimas Izraėlitėnų *murmėjo prieš Maižėšių bei Aaroną pusčioje, *per. 15, 24. Ps. 106, 25. 1 Kor. 10, 10.

3. Ir sakė: ak, *kad butumbim numirę Egypto žemėje per ranką Pono Dievo, kur †sėdėjome pas mėsos puodus ir privalgėme duonos pilnai; nės judu todėl mus išvedėta į šią pusčią, kad badu numarintumbita visą šį pulką. *Raud. S. 4, 9. †4 Maiž. 11, 4. 5.

4. Tai sakė Ponas Dievas Maižėšiui: štai, aš *iš dangaus jums duosu nulyti duoną, ir žmonės tur išeiti ir tą surinkti kas dieną, kiek privalu tai dienai; kad juos išmėginčiau, †ar jie klauso mano prisakymų, ar ne. *Ps. 78, 24. 25 ir 105, 40. Jon. 6, 31. 32. 1 Kor. 10. 3. †per. 15, 25. 5 Maiž. 8, 2. 16.

5. Bet šeštoje dienoje tur jie taisytis, kad *antrątiek surinktų, kiek renka kas dieną. *per. 16, 22. 3 Maiž. 25, 21.

6. Maižėšius ir Aaronas sakė visiems vaikams Izraėl: ant *vakaro supraste, kad Pons Dievs jus išvedęs iš Egypto žemės. *per. 16, 12. 13. per. 6, 7. 4 Maiž. 16, 28. 29. 30.

7. Ir rytmetije išvysite šlovę *Pono Dievo; nės jis išgirdo jųsų murmėjimą prieš Poną Dievą. Mudu, †kas esva, kad murmate prieš mudu? *per. 16, 10. Jėz. 35, 2 ir 40, 5. Jon. 11, 4. 40. †4 Maiž. 16, 11.

8. Toliaus sakė Maižėšius: Pons Dievs duos jums ant vakaro mėsos valgyti ir ryto metą duonos pilnai; todėl, kad Dievas girdėjęs jųsų murmėjimą, kad jus murmėjote prieš jį. Nės kas esva mudu? Jųsų murmėjimas ne prieš mudu yra, bet *prieš Poną Dievą. *1 Zom. 8, 7. Luk. 10, 16. Rym. 13, 2.

9. Ir Maižėšius tarė Aaronui: sakyk visam susirinkimui vaikų Izraėl: eikit *artyn į akis Pono Dievo; nės jis girdėjo jųsų murmėjimą. *4 Maiž. 16, 16.

10. Ir Aaronui taip bekalbant visam susirinkimui vaikų Izraėl, atsigręžė jie prieš pusčią; o štai, šlovė *Pono Dievo pasirodė debesije. *per. 16, 7 ir 13, 21. 4 Maiž. 16, 19. 1 Kar. 8, 10. 11.

11. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui:

12. Aš *girdėjau murmėjimą vaikų Izraėl; sakyk jiems: *tarpvakariais jus gausite mėsos valgyti; o **ryto metą privalgysite duonos pilnai ir suprasit, manę esantį Viešpatį, jųsų Dievą. *per. 16, 8. †per. 16, 6. **per. 16, 7.

13. Ir ant vakaro atlėkė †putpelos ir uždengė abažą. Ir rytmetije gulėjo †rasa aplink abažą. *4 Maiž. 11, 31. Ps. 78. 27. 28 ir 105, 40. †4 Maiž. 11, 3.

14. Ir kaip nudžiuvo rasa, štai gulėjo pusčioje apvalus *ir maži, kaip kruša ant žemės. *4 Maiž. 11, 7. 5 Maiž. 8, 3. Neėm. 9, 15. Ps. 78, 24 ir 105, 40.

15. Ir vaikai Izraėl, tai pamatę, tarė tarp savęs: Manu? (kas tai yra?) nės jie ne žinojo, kas tai buvo. Bet Maižėšius sakė jiems: tai yra ta duona, *kurią jums Pons Dievs davė valgyti. *Jon. 6, 31. 49. 58. 1 Kor. 10, 3.

16. Bet taip prisakė Pons Dievs: kožnas te renka to, kiek jis pats suvalgo, ir kožnas sau te imie vieną saiką, Gomer *vadinamą, pagal skaitlių dušių savo šėtroje. *per. 16, 36.

17. Ir vaikai Izraėl darė taipo ir rinko, viens daug, antras maž.

18. Bet kaip perseikėjo su saiku, Gomer vadinamu, tai tas *ne rado daugiaus, kurs daug buvo surinkęs, ir tas ne mažiaus, kurs maž buvo surinkęs; bet kožnas surinkęs buvo, kiek suvalgyti galėjo. *2 Kor. 8, 15.

19. Ir Maižėšius tarė jiems: nei viens ne tur ko palikti iš to *iki rytmečio. *Mat. 6, 34.

20. Ale jie ne klausė Maižėšiaus. Bet nekurie palaikė ką iš to iki rytmečio; tai kirmėlės radosi ir pasmirdo. O Maižėšius supyko ant jų.

21. Bet jie to surinko kas rytą, kiek kožnas suvalgyti galėjo. O kad saulė įšilo, tai sutirpo.

22. Ir šeštoje dienoje jie dvigubai surinko tos duonos, kožnam po du saiku, Gomer vadinamu. Ir visi vyresnieji susirinkimo įėjo ir apsakė tai Maižėšiui.

23. Ir jis tarė jiems: tai yra, ką Pons

Dievs kalbėjęs: rytoj yra Sabata *šventos atilsies Pono Dievo; ką kepti norite, kepkite, ir ką virti norite, virkite; bet kas liekt, tai palikite, kad butų kavota iki rytmečio.
* 1 Maiž. 2, 3 per. 20, 8 ir 31. 15 ir 35, 3. 3 Maiž. 23, 3.

24. Ir jie palaikė iki rytmečio, kaip Maižėšius buvo įsakęs; tai * ne pasmirdo, nei kirmėlės radosi toje. * per. 16, 20.

25. Tai sakė Maižėšius: valgykite tai šiandien; nės šiandien yra Sabata Pono Dievo; šiandien to ne rasite ant lauko.

26. Šešes *dienas jus turite rinkti; bet sekmoji diena yra Sabata, toje ne bus. * per. 20, 9. 10.

27. Bet sekmoje dienoje nekurie žmonės išėjo to rinkti, o nieko ne rado.

28. Tai tarė Pons Dievs Maižėšiui: iki kolgi jus *ginatės laikyti mano prisakymus ir zokaną? *2Kar.17,14. Ps.78, 10. 22ir106,13.

29. Štai, Pons Dievs jums davęs Sabatą; todėl jis ir duod jums šeštoje dienoje dviejų dienų duonos. Taigi kožnas pasilikite savo vietoje, ir nei viens ne išeikite iš savo vietos sekmą dieną.

30. Taipo šventė žmonės sekmą dieną.

31. Ir giminė Izraėl tai praminė Man. Ir buvo *kaip Koriandrų sėkla, ir balta ir skani, kaip pyragas su medumi. * 4 Maiž. 11, 7. 8.

32. Ir Maižėšius sakė: tai yra, ką Pons Dievs prisakęs: pripilk tos duonos saiką, Gomer vadinamą, pakavotinai jųsų vaikų vaikams; kad ir jie matytų tą duoną, su kuria aš jus valgydinau pusčioje, kaip jus išvedžiau iš Egypto žemės.

33. Ir Maižėšius tarė Aaronui: imk *kragelį ir įpilk į tą vieną saiką, Gomer vadinamą, tos duonos, ir palik tą po akių Pono Dievo, pakavoti ant jųsų vaikų vaikų. * Ebr. 9, 4.

34. Kaip Pons Dievs Maižėšiui buvo prisakęs, taipo Aaronas tai * paliko tenai skrynėje liudijimo pakavotinai.
*per.25,16.21ir40,20.4Maiž. 17, 10. 5 Maiž. 10, 5. 1 Kar. 8, 9.

35. Ir vaikai Izraėl valgė tą Man per * keturis dešimtis metų, kol †įsigavo į žemę, kur jie gyventi turėjo; iki rubežių žemės Kanaan jie valgė tą Man.
* 4 Maiž. 33, 38. 5 Maiž. 8, 2. 3. † Joz. 5, 12. Neėm. 9, 15.

36. Bet saikas, Gomer vadinamas, yra dešimta dalis saiko, Epa vadinamo.

Perskyrimas 17.

Vaikai Izraėl, iš uolos girdyti, pergal Amalėkytus.

Ir visas *susirinkimas vaikų Izraėl iškeliavo iš pusčios Zin, savo dienos keliavimus, kaip Pons Dievs jiems buvo liepęs, ir susėdo į Rapidim; čia žmonės ne turėjo gerti vandens.
* per. 16, 1. 4 Maiž. 33, 12. 14.

2. Ir jie * vaidijos su Maižėšiumi, tarydami: duokit mums vandens, kad gertumbim. Maižėšius atsakė jiems: ko baratės su manimi? kam jus gundote †Poną Dievą? * 4 Maiž. 20. 3. 4. † 5 Maiž. 6, 16.
Ps. 78, 18. 41. Jėz. 7, 12. Mat. 4, 7. 1 Kor. 10, 9.

3. Bet kaip žmonės čionai troško vandens, tai jie murmėjo * prieš Maižėšių tarydami: kodėl tu mus leidai išsitraukti iš Egypto, kad tu mus ir musų vaikus bei galvijus numarintumbei troškuliu? * per. 16, 2.

4. Maižėšius šaukė * Dievopi, tarydamas: kągi aš veiksu su tais žmonėmis? Jau ne daug reik, jie manę dar akmenimis †žudys?
* per. 14, 15. † 1 Zom. 30, 6. Jon. 8, 59 ir 10, 31.

5. Pons Dievs sakė jam: eik *pirma pirm tų žmonių ir vadink nekurius vyresniuosius Izraėlije su savim ir imk savo lazdą į savo ranką, kuria †tu vandenį ištikai, ir eik.
* Ezėk. 2, 6. † per. 7, 20. 4 Maiž. 20, 8.

6. Štai, tenai *aš stovėsu ties tavimi ant uolos kalno Orėb; ten turėsi mušti akmenį, tai ištekės vanduo, kad žmonės gertų. Maižėšius darė taipo po akių vyresniujų Izraėlije. * Maiž. 20, 10. 11.
Ps. 78, 15. 20 ir 105, 41 ir 114, 8. 1 Kor. 10, 4.

7. Tai praminė tą vietą Masą *bei Meribą, dėl vaido vaikų Izraėl, ir kad jie Poną Dievą buvo gundę, tarydami: ar yra Pons Dievs tarp musų, ar ne?
* 4 Maiž. 20, 13. Ps. 81, 8 ir 95, 8. Ebr. 3, 8.

8. Tai * atėjęs Amalėkas kariavo prieš Izraėlitėnus Rapidimėj. * 1 Maiž. 36, 12.
4 Maiž. 24, 20. 5 Maiž. 25, 17. 1 Zom. 15, 12.

9. Ir Maižėšius sakė *Jozuvui: isskirk mums vyrus ir išsitraukęs kariauk prieš Amalėką; rytoj aš pasistosu ant kalnelio viršaus ir turėsu †Dievo lazdą savo rankoje. * Darb. 7, 45. Ebr. 4, 8. † per. 4, 20.

10. Ir Jozuvas darė, kaip Maižėšius jam sakė, ir kariavo prieš Amalėką. Bet Maižėšius, Aaronas ir Uras užkopo ant kalnelio viršaus.

11. O kol Maižėšius aukštyn kėlė savo rankas, laimėjo Izraėlitėnai; bet

kad jis savo rankas žemyn nuleido, laimėjo Amalėkas. *Joz. 5, 10.

12. Bet rankos Maižėšiaus buvo sunkios, todėl jie akmenį ėmę padėjo tą po juomi, kad ant to pasisėstų. Bet Aaronas bei Uras parėmė jam jo rankas, iš kožnos šalies vienas: taipo ištiestos pasilko jo rankos, iki saulė nusileido.

13. Ir Jozuvas nutrėmė Amalėką ir jo žmones aštrumu kardo.

14. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: surašyk tai ant paminklo į knygas ir sakyk į ausis Jozuvui; nės aš išpustysu Amalėką po dangumi, kad jo daugiaus ne bus minėta.

15. Ir Maižėšius pabudavojo altorių ir praminė tą: Pons *Dievs Nisi. *Vald. 6, 24.

16. Nės jis sakė: tai yra atsiminimo ženklas prie sosto Pono Dievo, kad Dievas kariaus prieš Amalėką nuo vaikų iki vaikų vaikų.

Perskyrimas 18.

Jėtro priduoda Maižėšiui gerą rodą.

Ir *Jėtro, kunigas žemėje Midian, Maižėšiaus uošvis, girdėjo vislab, ką †Dievs buvo daręs su Maižėšium ir su savo žmonėmis Izraėl, kaipo Pons Dievs išvedęs Izraėlitėnus iš Egypto:
*per. 2, 16 ir 3, 1. †Ps. 44, 2 ir 77, 15, 16 ir 78, 4 ir 105, 5. 43 ir 106, 2. 8.

2. Ėmė jis Ziporą, Maižėšiaus pačią, kurią *jis buvo atgalios siuntęs, *per. 4, 26.

3. Su jos dviem *sunum; viens vadinams †buvo Gerzonu; nės jis tarė: aš svečiu pastojau svetimoje žemėje;
*Darb. 7, 29. †per. 2, 22.

4. O antras Eliėzėru; nės jis sakė: Dievas mano tėvo buvo man pagalba ir išgelbėjo manę nuo kardo Paraono.

5. Ir kaip Jėtro, Maižėšiaus uošvis, ir jo sunudu ir pati pas jį buvo atėję į pusčią, pas kalną *Dievo, kur jis buvo atsigulęs, *per. 3, 1, 12.

6. Davė Maižėšiui sakyti: aš Jėtro, tavo uošvis, atėjau pas tavę, ir tavo pati ir abu jos sunudu draug su ja.

7. Tai Maižėšius laukan *išėjo jam priešais ir pasiklonioję̇s jamui, pabučiavo †jį. Ir kaip juodu buvo pasisveikinusiu, įėjo į šėtrą. *1 Maiž. 14, 17 ir 18, 2 ir 19. 1. 1 Kar. 2, 19. †1 Maiž. 23, 13 ir 33, 4.

8. Tai Maižėšius pasakojo savam uošviui vis, ką Pons Dievs buvo daręs Paraonui bei Egypcionams, Izraėlitėnų dėlei, ir visus *vargus, kurie jiems tikos ant kelio, ir kaip †Pons Dievs juos buvo išgelbėjęs. *1 Maiž. 44, 34. 4 Maiž. 20, 14. †Ps. 78. 42 ir 81, 8 ir 106, 10 ir 107, 2.

9. Bet Jėtro džiaugėsi viso to gero, ką Ponas Dievas buvo išrodęs Izraėlitėnams, kad juos išgelbėjęs iš rankų Egypcionų.

10. Ir Jėtro tarė: pašlovintas *te esie Pons Dievs, kurs jus išgelbėjęs iš rankų Egypcionų ir Paraono! jis žino išgelbėti savo žmones iš rankų Egypcionų. *1 Maiž. 14, 20. 2 Zom. 18, 28. Luk. 1, 68.

11. Dabar žinau, *Poną Dievą didesnį esantį †už visus Dievus, dėl **to, kad jie pasididžiuoties norėjo ant jų.
*2 Nus. Kar. 2, 5. Ps. 95, 3 ir 97, 9 ir 135. 5. †per. 1, 10. 15. 22 ir 5, 2. 7 ir 14. 8, 18. **1 Zom. 2, 3. Neėm. 9, 10. 16. 29. Job. 40, 11. 12. Ps. 31, 24 ir 119, 21. Luk. 1, 51.

12. Ir Jėtro, Maižėšiaus uošvis, ėmęs deginimo apierą apieravojo tą Dievui. Tai atėjo Aaronas ir visi vyresnieji Izraėlije, su Maižėšiaus uošviu duoną valgyti po akim Dievo.
*5 Maiž. 12, 17. 1 Nus. Kar. 30, 22. 1 Kor. 10, 18. 21. 31.

13. Antrą dieną pasisėdo Maižėšius provą daryti žmoniems; ir žmonės stovėjo aplink Maižėšių nuo ryto iki vakaro.

14. Bet jo uošvis, matydamas vislab, ką jis darė su žmonėmis, sakė: kas tai, ką tu darai su žmonėmis? Kodėl tu sėdi vienas, ir visi žmonės stov aplink tavę nuo ryto iki vakaro?

15. Maižėšius atsakė jam: žmonės *ateit pas manę ir ješko rodos pas Dievą. *3 Maiž. 24, 12. 4 Maiž. 15, 34.

16. Nės, kad *ko prisivalo, pas manę ateit, kad aš provą daryčiau tarp kožno ir tarp jo artymo, ir †pasakyčiau jiems Dievo provas ir jo zokanus.
*per. 23, 7 ir 24, 14, 5 Maiž. 17, 8. 2 Zom. 15, 3. 1 Kor. 6, 1. †3 Maiž. 24, 15. 4 Maiž. 15, 35.

17. Jo uošvis atsakė jam: ne ger yra, ką tu darai.

18. Tu savę patį per mierą sunkini, taipjau ir žmones su tavimi; tas reikalas tau per sunkus, tu *ne gali tai viens ištaisyti. *4 Maiž. 11, 14. 17. 5 Maiž. 1, 9. 12.

19. Bet klausyk mano balsui, aš tavę pamokysu, ir Dievas padės tau. Tu aprupink *žmones po Dievo akių ir †Dievui pranešk jų reikalus.
*5 Maiž. 5, 5. †4 Maiž. 27, 5.

20. Ir statyk *jiems provas ir įsakymus, kad juos mokintumbei kelią, kuriuomi †jie vaikščioti, ir darbus, **kurius atlikti turėtų. *5 Maiž. 4, 1 ir 5, 1 ir 6, 1 ir 7, 11. †Ps. 143, 8. **5 Maiž. 1, 18

21. Bet dabokis tarp visų žmonių viernų, *Dievo †bijančių, teisių **ir godą ††ne kenčiančių žmonių, tus dėk ant jų, kitus ant tukstančių, kitus ant šimtų, kitus ant penkių dešimt ir kitus ant dešimt, *5 Maiž. 1, 15 ir 16, 18. 2 Nus. Kar. 19, 5, †1 Maiž. 42, 18. ** Ezėk. 18, 8. ††5 Maiž. 16, 19.

22. Kad jie *sudytų žmones visados. O †jei rastųs didė kokia skunda, kad tą tau praneštų, bet jie sudytų visas mažas skundas. Tai tau lengviaus bus, ir jie **tau padės tavo naštą nešioti. *3 Maiž. 24, 21. †4 Maiž. 15. 33. **4 Maiž. 11, 17.

23. Jei tai darysi, tai ištaisyti galėsi, ką tau Dievs prisako; ir visi šie žmonės galės su pakajumi pareiti į savo namus.

24. Maižėšius klausė žodžių savo uošvio ir darė vis, ką jis jam sakė.

25. Ir išskyrė *viernus vyrus iš viso Izraėlio ir dėjo juos į vyresniuosius ant žmonių, kitus ant tukstančių, kitus ant šimtų, kitus ant penkių dešimt, ir kitus ant dešimt, *5 Maiž. 1, 15. Darb. 6, 5.

26. Kad jie *visados sudytų žmones, bet dides †skundas Maižėšiui praneštų, o mažasias patys sudytų. *per. 18, 22. †Job. 29, 16.

27. Taipo išleido Maižėšius savo uošvį į jo žemę. *4 Maiž. 10. 29. 30.

Perskyrimas 19.

Prisigatavijimas ant paklausymo zokano.

Trečiame mėnesije po išsitraukimo vaikų Izraėl iš Egypto žemės iškako *jie toje dienoje į pusčią Sinai. *4 Maiž. 33, 15.

2. Nės jie buvo išsitraukė iš Rapydim ir norėjo eiti į pusčią Sinai, ir atsigulė čionai pusčioje prieš *kalną. *per. 3, 1. 12.

3. Ir Maižėšius užkopo pas Dievą. Ir Pons Dievs vadino *jį nuo kalno tarydams: taipo tu turi sakyti giminei Jokubo ir pranešti vaikams Izraėl: *Darb. 7, 38.

4. Jus *matėte, ką aš dariau Egypcionams, ir kaip aš †jus nešiau lyg ant erelių sparnų ir jus gabenau manęspi. *5 Maiž. 29, 2. †5 Maiž. 32, 11. Jėz. 63, 9. Apr. 12, 14.

5. Jei jus *klausysite mano balsui ir mano derėjimą išpildysite, tai †jus busite mano žmonės už visus žmones, nės visa **žemė yra mano. *5 Maiž. 5, 2. †5 Maiž. 4, 20 ir 7, 6 ir 14, 2. 21 ir 26, 18. 1 Kar. 8, 53. Ps. 135, 4. Jėz. 43, 1. Mal. 3, 17. Tit. 2, 14. **per. 9, 29. 5 Maiž. 10, 14. Ps. 24. 1 ir 50, 12. 1 Kor. 10, 26. 28.

6. Ir jus busite mano kleboniška *karalystė ir šventi †žmonės. Tai yra tie žodžiai! tus turi sakyti vaikams Izraėl. *1 Petr. 2, 5. 9. †3 Maiž. 20, 26. 5 Maiž. 7, 6 ir 26, 19 ir 28, 9. Jėz. 62, 12. 1 Kor. 3, 17.

7. Maižėšius parėjęs suvadino vyresniuosius žmonėse ir pranešė jiems visus tus žodžius Pono Dievo prisakytus.

8. Ir visi *žmonės iš vieno atsakė, tarydami: vis, ką Pons Dievs kalbėjęs, mes darysim. Ir Maižėšius tą kalbą žmonių vėl pranešė Ponui Dievui. *per. 24, 3. 7. 5 Maiž. 5, 27.

9. Ir Pons Dievs kalbėjo Maižėšiui: štai, aš ateisu pas tavę tamsioje *debesije, kad †tie žmonės girdėtų mano žodžių, kurius aš tau kalbėsu, ir tau **vierytų amžinai. Ir Maižėšius pasakė Ponui Dievui tą kalbą žmonių. *5 Maiž. 4, 11. † Ps. 18, 11. 12 ir 97, 2. ** Mat. 17. 5.

10. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: nueik pas žmones ir pašventįk juos šiandien bei rytoj, kad skalbtų savo drabužius, *Joz. 3, 5.

11. Ir gatavi butų ant trečiosės dienos. Nės trečioje dienoje Pons Dievs nužengs ant kalno Sinai po akimis visų žmonių.

12. Ir tverk žmoniems tvorą aplinkui ir sakyk jiems: saugokitės, kad ant to kalno nei *užkoptumbit, nei jo krašto ne pakrutintumbit, nės kas tikt pakrutįs tą kalną, turės mirti. *per. 34, 3. Ebr. 12, 18.

13. *Nei jokia ranka jo ne tur pakrutįt, bet tai darąsis akmenimis tur buti žudytas arba strėlomis nušautas, ar butų galvijas, ar žmogus, tai ne tur išlikti gyvas. Bet kad ilgai skambės, tai tur jie prie kalno prieiti. *Ebr. 12, 18. 20.

14. Maižėšius nuo kalno nužengęs pašventino žmones; ir jie išskalbė savo drabužius.

15. Ir jis sakė jiems: bukite gatavi ant trečiosės dienos, ir nei viens *ne prisiartinkite prie moters. *1 Zom. 21, 4.

16. O kaip trečioji diena buvo priėjusi ir išaušo, *pradėjo griauti ir žaibauti, ir tamsi debesis buvo ant kalno ir balsas didei skambančios triubos; bet visi žmonės abaže esą †nusigando. *Ps. 68, 8. 9. †Rym. 4, 15.

17. Ir Maižėšius *išvedė žmones iš abažo Dievui priešais, ir jie pasistojo žemai pas kalną. *5 Maiž. 4, 11.

18. *O visas kalnas Sinai ruko, todėl, kad Pons Dievs nužengė ant kalno ugnimi; ir jo dumai ėjo aukštyn,

kaip dumai pečiaus, aža visas kalnas didei drebėjo. * Vald. 5, 4. 5. Ps. 68, 9.

19. Ir triubos balsas vis ėjo didyn. Maižėšius kalbėjo, ir Pons Dievs atsakė jam su balsu.

20. O kaip Pons Dievs jau buvo nusileidęs ant kalno Sinai, ant paties viršaus kalno, užvadino aukštyn Maižėšių ant viršaus kalno, ir Maižėšius užkopo.

21. Tai sakė jam Pons Dievs: nukopk žemyn ir sakyk žmoniems, kad idant ne verštųs prie Pono Dievo, jį žiurėti, ir daug iš jų neprapultų.

22. Priegtam klebonai, kurie Ponui Dievui artinas, tur šventintis, kad Ponas Dievas juos ne sutruškintų.

23. Bet Maižėšius tarė Ponui Dievui: žmonės negal užkopti ant kalno Sinai, nėsa tu mums liepei tardams: tverk tvorą aplink kalną ir pašventink jį.

24. Ir Pons D.evs sakė jam: eik ir nukopk; tu ir Aaronas su tavimi turėsita užkopti, bet klebonai ir žmonės ne tur varžytis užkopti pas Poną Dievą, kad jisai juos ne sutruškintų.

25. Ir Maižėšius nukopęs pasakė tai žmoniems.

Perskyrimas 20.

Maižėšius gauna dešimt šventuosius prisakymus Dievo.

Ir Dievas kalbėjo visus šius žodžius:

2. Aš *esmi Ponas Dievas, tavo Dievas, kurs išvedžiau tavę iš Egypto žemės, iš namų šlužmos.

* 5 Maiž. 5, 6. s. Ps. 81, 11. Oz. 13, 4.

3. Ne turėk *kitų Dievų šale manęs.

* Joz. 24, 14.

4. Ne daryk sau *nei jokį abrozą, arba kokį paveikslą, nei to, kas aukštai danguje, nei to, kas žemai ant žemės, nei to, kas vandenije po žeme yra. * 3 Maiž. 26, 1. 5 Maiž. 4. 15. 16. per. 5, 8 ir 27, 15. Ps. 81, 10 ir 97, 7.

5. Ne garbįk tu juos, neigi šlužyk jiems. Nės aš, Ponas Dievas, tavo Dievas, esmi didei keršijąs Dievas, atlankąs nusidėjimą tėvų ant vaikų ik į trečiąją ir ketvirtąją eilę tų, kurie nekenč manęs;

6. Ir darau *mielaširdystę ant daug tukstančių, kurie myl manę ir laiko mano prisakymus. * Luk. 1, 50.

7. Ne minėk noprosnai *vardo Pono Dievo savo. Nės Pons Dievs †tą ne paliks ne koravotą, kurs noprosnai mena jo vardo. * 3 Maiž. 19, 12. 5 Maiž. 5, 11. 14. Mat. 5, 33. † 3 Maiž. 24, 16.

8. Atsimink, *idant dieną šventą (Sabatą) švęstumbei. * per. 23, 12. per. 31, 14 ir 35, 2. 5 Maiž. 5, 12. s. Ezek. 20, 12.

9. Šešes dienas tu turi dirbti ir visus savo darbus atlikti;

10. Bet sekmoji diena yra Sabata Pono Dievo, tavo Dievo; tą dieną nei jokį darbą ne turi dirbti, nei tavo sunus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo sluginė, nei tavo galvijai, nei tavo ateivis, kurs tavo vartuose yra.

11. Nės šešiose dienose sutvėrė Pons Dievs dangų ir žemę ir mares ir vislab, kas tose yra, ir ilsėjos sekmoje dienoje; dėl to Pons Dievs peržegnojo Sabatos dieną ir šventino tą.

12. Garbink *tėvą ir motyną savo, kad †ilgai patektumbei ant žemės, kurią tau duoda Ponas Dievas, tavo Dievas. * 3 Maiž. 19, 3. 5 Maiž. 5, 16. Mat. 15, 4. Epėz. 6, 2. † Patnok. 3, 2.

13. Ne užmušk.

14. Ne *perzengk venčiavonystę.

* 3 Maiž. 18, 20.

15. Ne vogk.

16. Ne liudyk neteisaus liudymo prieš artymą savo.

17. Ne *geisk ukio savo artymo. †Ne geisk savo artymo moters, nei jo berno, nei jo sluginės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei viso to, ką tavo artymas tur. * 5 Maiž. 5, 21. † Rym. 7, 7.

18. Ir visi žmonės matė perkuną ir žaibus, ir balsą triubos, ir kalną rukstantį. Bet tai pamatę bėgo ir iš tolo pasistojo,

19. Ir sakė Maižėšiui: kalbėk tu su mumis, mes klausysime; o Dievs te ne kalba su mumis, *kitaip numirtumbim. * 5 Maiž. 5, 25.

20. Bet Maižėšius sakė žmoniems: nesibijokitės; nės Dievs atėjo jus mėginti, kad jo baimė butų po jųsų akių, jeib ne susigriešytumbit.

21. Taipo žmonės pasistojo *iš tolo, bet Maižėšius artyn ėjo į tamsumą, kur Dievas buvo. * Ps. 19, 17. Ebr. 12, 18.

22. Ir Pons Dievs sakė jam: taipo sakyk vaikams Izraėl: jus regėjote, kaip aš su jumis iš dangaus kalbėjau;

23. Togidėl ne darykite nieko šale manęs; ne darykite sidabro bei aukso Dievus.

24. *Altorių man padaryk iš žemės, ant kurio tu man apieravosi savo deginimo ir dėkavojimo apierą, savo avis ir galvijus. Nės kurioje vietoje aš pastatysu savo vardo paminklą, †čion aš tavęspi ateisu ir tavę peržegnosu. *Ps. 27, 1. 8. †Ps. 29, 42. 43. 5 Maiž. 12, 5.
25. O jei man nori daryti *altorių iš akmenų, ne turi tą daryti iš akmenų kaldintų; nės jei anuosi jį su peiliu, nešventu darysi jį. *5 Maiž. 27, 5. Joz. 8, 31.
26. Neigi stipiniais turi užkuopti ant mano altoriaus, kad tavo gėda ne butų atdengta ties juomi.

Perskyrimas 21.

Įstatymas apie šeimynykščius: taipjau ir apie razbaininkus.

Šitie yra tie įstatymai, kurius tu jiems turi įgraudenti.
2. *Jei tu žydišką berną perki, tas tau šešis metus tur šlužyti; o sekmąjį metą tur jis valnai atstoti.
*3 Maiž. 25, 39. 5 Maiž. 15, 12. Jėr. 34, 13. 14.
3. Jei be pačios atėjęs, tai ir be pačios tur atstoti. O jei su pačia atėjo, tai ir su pačia tur atstoti.
4. O jei jo pons jam pačią davęs, ir ji butų sunų ir dukterų pagimdžiusi, tai ta moteriškė ir jos vaikai pasiliks jo ponui, bet jis be pačios tur išeiti.
5. Ale jei bernas sako: *aš myliu savo poną ir savo pačią bei vaikus, aš ne noru valnas buti: *5 Maiž. 15, 16.
6. Tai jo ponas te privedie jį *prie vyriausybės, ir prispaudęs jį prie durų arba buto stulpų te perskverbie jo ausį su yla, ir jisai te pasiliekt jo bernas amžinai. *Ps. 22, 8. 5 Maiž. 15, 17.
7. Jei kas savo dukterį per sluginę parduoda, tai ji ne tur išeiti, kaip bernai.
8. O jei ji ne patinka savam ponui, ir jis ne nor jai pavelyti ištekėti, tai tur ją išvaduodinti. Bet svetimiems žmonėms ją parduoti jam ne valia, kadangi jis ją paniekinęs.
9. O jei jisai savam sunui ją privenčiavodįs, tai jis ją tur lyg kaip dukterį išleisti.
10. Bet jei jam kitą pačią duoda, tai nieko nuo jos išlaikymo, rubų ir venčiavonystės dalyko ne tur nutraukti.
11. Jei šius tris daiktus ne daro, tai ji gal valnai atstoti be jokio atsipirkimo.
12. Kas *žmogų muša, ir jis iš to miršta, tas tur smerčiu mirti.
*1 Maiž. 9, 6. 3 Maiž. 24, 17. 4 Maiž. 35, 16. 33.
13. Bet kad jisai jo ne tykojo, bet Dievas ne tyčiomis davė jį į jo rankas įpulti, tai aš tau *vietą priskirsu, kur jisai gal nubėgti. *4 Maiž. 35, 10. 5 Maiž. 19, 11.
14. Ale jei kas ant savo artymo tyčiomis nusidėtų ir su kytryste jį pasmaugtų, tai tu tą nuo *mano altoriaus turi atimti, kad nužudytas butų.
*1 Kar. 2, 29. 31.
15. Kas *savo tėvą arba augyvę muša, tas smerčiu tur mirti. *3 Maiž. 20, 9.
16. Kas *žmogų vag ir tą parduoda, ir tu (tą vogtąjį žmogų) pas jį randi, tas smerčiu tur mirti. *5 Maiž. 24, 7. 1 Tim. 1, 10.
17. Kas *tėvą ir motyną keik, tas tur smerčiu mirti. *3 Maiž. 20, 9. 5 Maiž. 27, 16. Pamok. 20, 20. Mat. 15, 4. Mark. 7, 10.
18. Kad vyrai tarp savęs susivaidija, ir viens antrą ištinka akmenimi arba kumsčia, kad jis ne miršta, bet tikt ant patalo (nuo tų mušių) serga,
19. Jei išgija ir ant lazdos pasirėmęs vaikščioja, tai tas, kurs jį ištiko, bus nekaltas; ale tačiaus tur, ką šis užgaišo, jam užmokėti ir liekoriui jo algą atlikti.
20. Kas savo berną arba sluginę ištinka lazda, ir jis miršta po jo rankų, tas dėl to tur buti koravotas.
21. O jei vieną arba dvi dieni gyvas pasiliekti, tai ne bus dėl to koravotas; nėsa tai jo pinįgai.
22. Kad vyrai susivaidija ir pažeidžia nėščią moteriškę, kad ji ištrinka, o ji be iškados pasiliekti, tai tas pinįgais tur but koravotas, kiek jamui tos moteriškės vyrs užmeta, ir jis tur tuos duoti pagal sudžių pasudijimą.
23. O jei iškada iš to jai randasi, tai tur duoti *dušią už dušią,
*3 Maiž. 24, 19, 20. 5 Maiž. 19, 21. Mat. 5, 38.
24. *Akį už akį, dantį už dantį, koją už koją, ranką už ranką, *3 Maiž. 24, 19.
25. Degimą už degimą, roną už roną, žaizdą už žaizdą.
26. Jei kas savo berno arba sluginės akį ištinka ir tą pažeidž, tas tur juos akies dėl valnai ir dykai išleisti.
27. Taipojau, kad kas savo berno arba sluginės dantį išmuša, tas tur dėl danties juos valnai ir dykai išleisti.
28. Jei jautys vyrą arba moteriškę bado, ir šis numiršta, tai tas jautys

akmenimis tur buti žudytas, ir jo mėsa ne valgoma, tai ponas to jaučio pasiliekt nekaltas.
29. O jei tas jautys jau pirma badąs butų buvęs, ir jo ponui pirma butų apsakyta, ir šis jį ne butų uždaręs, o nužudo potam vyrą arba moteriškę, tai tas jautys *akmenimis tur but žudytas, o jo ponas turės mirti. *1 Maiž. 9,5.
30. O jei jį pinįgais koravotų, tai jis savo galvą tur vaduoti tiek pinįgais, kiek jam bus uždėta.
31. Taipojau ir tur buti koravotas, jei kieno sunų arba dukterį badytų.
32. Bet jei kokį berną arba sluginę subado, tai tur jo ponui trisdešimt sidabrininkų mokėti, o tą jautį reik akmenimis užmušti.
33. Jei kas kokią duobę atdengia, arba duobę iškasa, o tą ne uždengia, ir tame tarpė įpultų jautys arba asilas,
34. Tai ponas tos duobės anam tą iškadą pinįgais tur užmokėti, o maita tur jo buti.
35. Kad kieno jautys kito jautį subado, ir jis nudves, tai jie gyvajį jautį tur parduoti ir pinįgus tarp savęs dalyti, o maitą taipjau persidalyti.
36. Bet jei žinoma buvo, tą jautį jau pirma badantį buvusį, ir jo ponas jį ne uždaręs, tai jis jautį už jautį tur duoti, o maitą viens sau palaikyti.

Perskyrimas 22.

Koravonė vagystės ir kitų griekų.

Jei kas kieno jautį arba avį pavag ir pamuš, arba parduoda, tai tas tur penkis jaučius už vieną atduoti *ir ketures avis už vieną. *2 Zom. 12, 6. Pam. 6. 31.
2. Kad vagis į namus besiliaužiant sugautas ir mirtinai bus muštas, tai kraujo provą ant ano ne reik laikyti.
3. Ale jei saulė jam bevagiant bus užtekėjusi, tai kraujo prova tur buti laikyta. Bet vagis tur tai užmokėti. Jei nieko ne tur, tai reik jį parduoti vagystės dėlei.
4. O jei pas jį, ką jis vogęs, dar gyva bus rasta, ar butų jautys, ar asilas, ar avis, tai tur jisai tus dvilinkai atduoti.
5. Jei kas kieno dirvą arba vynyčią iškadija, savo galvijus ant iškados į svetimą dirvą leisdams, tasai tur nuo geriausiojo savo dirvoje arba vynyčioje tai atduoti.
6. Kad ugnis randasi ir užeit erškėčius ir sudegina pėdus ar javus, ant lauko dar esančius, arba dirvą, tai tas tur užmokėti, kurs uždeginęs.
7. Kad kas savo artimui pinįgus arba rykus duosti pakavoti, ir tai jam butų iš jo namų pavogta, tai vagis, jei surandamas, tur tai dvilinkai atduoti.
8. Bet jei vagis ne surandamas, tai gaspadorių pas *vyriausybę reik nuvesti, bau jisai ne pats butų prikišęs savo nagus prie savo artymo turto. *per. 21, 6.
9. Jei kas kitą kaltina dėl kokios neteisybės, ar butų dėl jaučio, ar dėl asilo, ar dėl avies, ar dėl drabužių, ar dėl visokių daiktų prapuolusių, tai abiejų prova vyriausybei tur buti apsakyta. Katrą iš jų vyriausybė kaltą išranda, tas dvilinkai savam artymui tur atduoti.
10. Jei kas savam artymui asilą, jautį, ar avį, ar kitą kokį galviją duosti pakavoti, ir tas ar nugaišta, arba iškadą gauna, arba butų šalin varytas niekam ne matant,
11. Tai tur toktai prie Pono Dievo *ant prysiegos iškakti, bau jis ne pats rasi savo nagus prie savo artymo turto prikišęs; ir ponas to turto tur tai taipo priimti, kad ansai ne privalytų užmokėti. *Ebr. 6, 16.
12. O jei vagis jam tai pavagia, *tai jis tur savo ponui užmokėti. *1 Maiž. 31, 39.
13. Ale jei žvėris butų sudraskiusi, tai jis liudymą to tur atnešti ir ne privalo užmokėti.
14. Jei kas iš savo artymo ką žyčija, ir tas daiktas iškados gauna arba nugaišta, jo ponui nepribunant, tai tur jis užmokėti.
15. O jei jo ponas pribuvo, tai ansai ne privalo užmokėti, jei už savo pinįgus derėjęs.
16. Jei kas kokią mergą, kitam dar ne pažadėtą, *perkalba, ir su ja sugul, tas tur jei jos kraitį duoti ir per savo pačią palaikyti. *5 Maiž. 22, 16. 28. 29.
17. O jei jos tėvas ją ne nor jamui duoti, tai jisai tiek pinįgų jai tur duoti, kiek mergai ant kraičių puolasi.
18. *Žynes (arba raganas) ne turi gyvas palikti. *3 Maiž. 20, 27. 29. 31. 1 Zom. 28, 9.
19. Jei *kas su galviju laikos, tas smerčiu tur mirti. *3 Maiž. 18, 23. 5 Maiž. 27, 21.

20. Kurs *balvonams apieravoja, o ne Ponui Dievui vienam, tas iš surinkimo tur buti išmestas. *5 Maiž. 17, 2. 3. 4. 5.
21. *Ateivius ne turi lupti nei paminti, nės ir jus ateiviai buvote Egypto žemėje. *per. 23, 9. 3 Maiž. 19, 33. 5 Maiž. 10, 18. 19 ir 24, 17 ir 27, 19. Ps. 146, 9. Sak. 7, 10.
22. Našles *bei siratas jus ne turite spausti. *Jėz. 1, 17.
23. Jei tu jas prispausi, tai jos šauks manęspi, ir aš jų šauksmą išklausysu;
24. Tai mano papykys ant jųsų lyg degte užsidegs, kad aš jus kardu nužavįsu, ir jųsų moterės našlėmis bei jųsų vaikai siratomis pastos.
25. *Kad tu pinįgų žyčiji mano žmonėms, pas tavę vargstantiems, tai ne turi juos iškadyti, nei nuomais juos apsunkinti. *3 Maiž. 25, 36. 5 Maiž. 23, 19 ir 24, 10. Ps. 15, 5.
26. Jei tu nuo savo artymo *rubą į užstatą imi, tai jam tą turi atduoti saulei dar ne nusileidus. *5 Maiž. 24, 12. 13.
27. Nėsa jo rubas vienintėlis dangalas esti jo kuno, kuriame jis miegti. O jei jis šauks manęspi, tai aš jį išklausysu, nės aš esmi malonus.
28. *Vyriausybei ne turi keikti ir vyriausiąjį tarp savo žmonių piktais žodžiais ne apskelbti. *Darb. Ap. 23, 5. Mokit. 10, 20.
29. *Pirmones savo javų bei vyno ne turi užtrukinti. †Pirmgimusįjį savo sunų tu turi man duoti. *4 Maiž, 18, 29. 30. † per. 13, 2.
30. Taipo ir turi daryti su savo jaučiais bei avimis; *septynes dienas t'esie pas savo motyną, bet ašmoje dienoje tą turi man duoti. *per. 23, 19. 3 Maiž. 22, 27. 28. Jėz. 44, 30.
31. Jus šventi žmonės man turite buti, *dėl to ir ne turite valgyti nei jokios mėsos, ant lauko žvėrių papustytos, bet šunims pamesti. *3 Maiž. 22, 8. Ez. 44, 31.

Perskyrimas 23.

Apie šventes ir šventas dienas.

Neteisiam apskundimui tu ne turi vieryti, kad Dievo nesibijantį ne užstotumbei ir neteisiu liudininku ne pastotumbei. *5 Maiž. 19, 16.
2. Tu ne turi sekti pulką ant pikto ir ne taip atsakyti provą darantiems, kad pagal pulką nuo teisybės ne atsikreiptumbei.
3. Tu pavargėlį neteisų ne turi išgelbėti jo provoje.
4. Jei *savo priešininko jautį arba asilą beklystantį sutinki, tai tu jam tą turi namuon vesti. *Luk. 6, 27. 5 Maiž. 22, 1.
5. Jei tu tavęs ne kenčiančiojo *asilą matai po sunkios kokios naštos begulintį, tai saugokis jį palikti, bet mielai savo reikalus dėl jo patrukink. *5 Maiž. 22, 4.
6. Tu *teisybę savo pavargėlio ne turi sukinėti jo provoje. *5 Maiž. 16, 19 ir 24, 17.
7. Atsitolink nuo neteisių daiktų; nekaltąjį ir teisųjį ne pasmaugk; nės aš nelabamjam neleidmi viršų gauti.
8. Ne *priimk dovanų; nėsa dovanos apjekina matančiuosius ir perkreipia provas teisiųjų. *5 Maiž. 16, 19.
9. *Ateivius ne turite paminti; nės žinote, koktu su ateiviais. kadangi patys ateiviai buvote Egypto žemėje. *per. 22, 21. s.
10. *Šešis metus apsėsi savo dirvą ir jos vaisių surinksi, *3 Maiž. 25, 3. 4.
11. O *sekmame mete duosi ją atsigulėti ir atsiilsėti, kad pavargėliai tavo žmonėse to valgytų; ir atlykus palik žvėrims ant lauko valgyti. Taipo ir turi daryti su savo vynyčia bei aliejaus kalnu. *3 Maiž. 25, 4. 5.
12. Šešes *dienas savo darbą turi dirbti, bet sekmąją dieną turi švęsti, kad tavo jautys ir asilas atsiilsėtų, ir tavo sluginės vaikas bei ateivis atsigaivintų. *per. 20, 8.
13. Vislab, ką aš jums sakiau, tai pilnavokite. *Ir kitų Dievų vardų ne turite minėti, nei iš jųsų burnos jie ne tur buti girdėti. *per. 20, 3. Joz. 23, 7. Ozėa 2, 17.
14. *Tris kartus per metą man turite šventes švęsti: *5 Maiž. 16, 16.
15. Butent, *šventę neraugintosės duonos turi švęsti, septynes dienas neraugintos duonos valgydamas (kaip aš tau prisakiau) čėsu karvelinio mėnesio; nės tame išsitraukei iš Egypto. Ale tušti idant ne pasirodykite po mano akių. *per. 12, 15 ir 13, 6 ir 34, 18. 3 Maiž. 23, 5. 6.
16. Ir šventę pirmosios piuties vaisių ant dirvos išsėtųjų, ir šventę sudagavimo metui pasibaigiant, kaip savo darbus nuo laukų busi suvalęs.
17. Tris kartus per metą tur pasirodyti po akių Pono Dievo, dangų ir žemę valdančiojo, visi tavo vyrai ir sunus.
18. Tu kraują mano apieros ne turi drauge apieravoti su raugu, ir riebumas mano šventės *ne tur pasilikti iki rytojaus. *per. 34, 25.
19. *Pirmąjį vaisių savo dirvos turi

parnešti į namus Viešpaties, savo Dievo. †O avinėlį ne turi virti, kol dar žind savo motynos pieną.
*per. 34, 26. †. 5 Maiž. 14, 21.
20. Štai, aš *angielą siunčiu pirm tavęs, tas tavę apsaugos ant to kelio ir tavę nuvęs į tą vietą, kurią aš tau prigatavijau. *per. 23, 23 ir 32, 34. s.
21. Dėl to saugokis nuo jo veido ir klausyk jo balso, *neigi jį įpykink, nėsa jisai jųsų †nusidėjimus jums ne atleis, ir mano vardas yra jame.
*Jėz. 63, 10. †2 Maiž. 3, 2, 6.
22. Bet jei tu jo balso klausysi ir ištaisysi vislab, ką aš tau prisakysu, *tai aš tavo neprietelių neprietelius ir tavo priešininkų priešininkas busu. *Jėz. 63, 8. 9.
23. O kaip mano angielas* pirm tavęs eis ir tavę nugabęs pas Amorytus, Etytus, Pėrėzytus, Kananytus, Evytus bei Jėbusytus, o aš juos išpustysu,
*per. 23, 20 ir 32, 34 s.
24. Tai jų balvonams idant *nesikloniok, nei jiems šlužyk, ir ne daryk, †kaip jie daro; bet tu jų balvonus nuplėšyk ir sulaužyk. *per 20, 5. †3 Maiž. 18, 3.
25. Bet *Viešpačiui, savam Dievui, turite šlužyti, tai jis tavo duoną ir vandenį peržegnos, ir aš visas ligas nuo tavęs nukreipsu. *Matt. 6, 33. 1 Kar. 3, 9. 13.
26. *Ir nei viena tavo žemėje ne ištriks ir nevaisinga ne bus, ir aš duosu tavę pasęsti. *5 Maiž. 7, 14.
27. Tau dar ne nuėjus *aš juos išgandįsu ir visus tus žmones duosu nusiminti, kurius tikt užeisi, ir visi tavo neprieteliai turės pabėgti.
*5 Maiž. 11, 25. Joz. 2, 9.
28. Aš *širšlius pirm tavęs siųsu, tie pirm tavęs išvarys Evytus, Kananytus ir Etytus. *5 Maiž. 7, 20. Joz. 44, 12.
29. Aš juos ne vienu metu pravarysu, kad toji žemė pusta ne pasiliktų, ir drąskančių žvėrių nesidaugsintųs prieš tavę.
30. Po kits kito aš juos išstumsu, pakolei tu prasiplatįsi ir galėsi toje žemėje gyventi.
31. Ir tavo *rubežius bus raudonosios juros, ir Pylistėnų juros, ir pusčia iki vandenų. Nės aš į tavo rankas paduosu visus žmones tos žemės, kad tus pravarytumbei pirm savęs.
*4 Maiž. 34, 2, s. Ps. 80, 12.
32. Tu *nei su jais, nei su jų Dievais derėjimą ne daryk.
*per. 34, 12. 5 Maiž. 7, 2. Joz. 9, 15.
33. Bet ne pavelyk jiems gyventi tavo žemėje, kad tavę ne pagundytų prieš manę. Nės jei tu jų balvonams šlužysi, tai tau *toktai bus ant papiktinimo.
Vald. 2, 3.

Perskyrimas 24.

Maižėšius vėl užkopa ant kalno Sinai po derėjimo pastiprinimo.

Ir Maižėšiui Jisai tarė: kopk aukštyn pas Poną Dievą, tu bei Aaronas, Nadabs bei Abiu, ir tie septynis dešimts vyriausieji Izraėlije, ir Poną Dievą melsdami kloniokitės iš tolo.
2. Ale Maižėšius tikt vienas tesiartina prie Pono Dievo, o anie te nesiartina; neigi žmonės te ne eina su juomi aukštyn.
3. Maižėšius parėjęs pasakė žmonėms visus žodžius ir įstatymus Pono Dievo. *Tai visi žmonės atsakydami vienu balsu tarė: visus žodžius, kurius Pons Dievs sakė, mes pildysim. *per. 19, 8.
4. Tai Maižėšius surašęs visus žodžius Pono Dievo, ir ryto metą anksti kėlęsi pabudavojo altorių žemai pas kalną, su dvylika giminių stulpais pagal dvylika gimines Izraėlio.
5. Ir nusiuntė jaunikaičių iš vaikų Izraėl, kad ant to deginimo apieras ir dėkavonės apieras nuo jaučių Ponui Dievui apieravotų.
6. O Maižėšius *ėmęs pusę kraujo įpylė tą į ryką, o kita puse apšlakstė altorių. *Ebr. 9, 19. s.
7. Ir ėmęs derėjimo knygas paskaitė tas visiems žmonėms. Ir kaip jie sakė: vislab, ką Pons Dievs sakęs, darysim ir klausysim,
8. Tai ėmęs Maižėšius tą kraują, *apšlakstė tuomi žmones ir tarė: štai, šitas esti kraujas derėjimo, kurį Pons Dievs su jumis daro, ant visų šių žodžių.
*Ebr. 9, 20 ir 12, 24.
9. Tai užkopo ant kalno Maižėšius, Aaronas, Nabas bei Abiu, ir anie septynis dešimts vyriausieji Izraėlitėnų.
10. Ir *išvydo Dievą Izraėlio. Po jo kojų buvo matyti †kaip gražus koksai Sapyras, ir kaip dangus, kad išsigaidrijęs yra. *Jėz. 6, 1. 1 Tim. 6, 16. †Ezėk. 1, 26.
11. Ir jis (ne išgandino) savo ranka tus vyresniuosius Izraėlije. Ir kaip jie buvo išvydę Poną Dievą, tai jie valgė ir gėrė.
12. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui:

užkopk pas manę ant kalno ir pasilik čionai, kad tau duočiau * iš akmens darytas toblyčias ir zokaną ir prisakymus, kurius aš surašiau, tus tu turi juos mokinti. * 2 Kor. 3, 3.
13. Tai Maižėšius ir jo tarnas Jozuvas pasitaisiusiu užkopo ant kalno Dievo,
14. Ir tarė vyresniemsiems: pasilikite čionai, iki vėl sugrįšiva pas jus; štai, Aaronas bei Uras yra prie jųsų, jei kas tur kokią skundą, tas gal jiemdviem pasiskųsti.
15. O kaip Maižėšius ant kalno užkopo, debesis uždengė tą kalną.
16. Ir šlovė Pono Dievo pasirodė ant kalno Sinai ir apslėpė jį debesimi šešes dienas; ir sekmoje dienoje vadino Maižėšiaus iš debesies.
17. Ir regėjimas šlovės Pono Dievo buvo matyti kaip * suėdanti ugnis ant kalno viršaus po akių vaikų Izraėl. * 5 Maiž. 4, 24. per. 9, 3.
18. Ir Maižėšius ėjo į vidų debesies ir užkopo ant viršaus kalno, ir pasiliko ant to kalno * keturis dešimts dienų ir keturis dešimts nakčių. * per. 34, 28. 4 Maiž. 9, 9-19. Mat. 4, 2.

Perskyrimas 25.

Apie apieras iš geros valės duotasias šėtrai surinkimo.

Ir Pons Dievs kalbėjo su Maižėšium, tarydams:
2. Sakyk vaikams Izraėl, kad jie man duotų aukavimo apierą, imdami tą nuo kiekvieno, iš * geros valės duodančio. * per. 35, 5.
3. Bet tai yra aukavimo apiera, kurią turėsite imti nuo jų: auksas, sidabras, varias,
4. Mėlyni šilkai, šarlotai, raudoni ir balti šilkai, bei oškų plaukai,
5. Rudi ožių kailiai, obšrų kailiai, bei geriausi cėdrų medžiai,
6. Aliejus liampoms, brangios žolės mostims, ir (gražiai kvėpiančios žolės) skaniam smilkymui,
7. Brangus akmenačiai, Onik vadinami, ir pritaisyti žemčiugai * viršutiniajai vyskupiškai sermėgai bei skydeliui. * per. 28, 4.
8. O jie turės man * šventinyčią padaryti, kurioje aš tarp jų gyvenčiau. * Ebr. 9, 1. 2.
9. Kaip aš tau pavyzdį * budavonės ir visų jos rykų parodysu, taipo turėsite daryti. * per. 25, 40. s.
10. Padarykit * skrynę iš cėdrų medžio; pustrečio masto tur ilgumas buti, pusantro masto platumas, o pusantro masto aukštumas. * per. 35, 12 ir 37, 1.
11. Ir turite ją * geriausiuoju auksu iš vidaus ir iš viršaus aptraukti; ir daryk auksiną vainiką aukštai aplinkui. * Ebr. 9, 4.
12. Ir nuliejęs ketures auksines rinkes, pritaisyk tas prie visų keturių kampų, taipo, kad dvi rinki ant vienos, o vėl dvi rinki ant antrosės pusės kabėtų,
13. Ir daryk kartis iš cėdrų medžio ir aptrauk tas auksu.
14. Ir įkišk jas į tas rinkes abypusiai skrynės, jeib tomis ją pakeltų ir neštų;
15. Ir turės rinkėse pasilikti, o ne ištrauktos buti.
16. Ir į tą skrynę turi įdėti * liudijimą, kurį aš tau duosu. * Ps. 34, 29. Ebr. 9, 4.
17. Taipojau ir turi * malonės krasę daryti iš geriausiojo aukso; pustrečio masto tur buti jos ilgumas, o pusantro masto jos platumas. * Ps. 35, 12. Ps. 37, 6.
18. Ir turi daryti du Kėrubynu iš čysto aukso prie abiejų galų malonės krasės,
19. Kad viens Kėrubas butų ant šio, o antrasis ant antrojo galo, ir taipo du Kėrubynu butų prie malonės krasės galų.
20. O Kėrubynai tur * išskėsti savo sparnus aukštai per viršų, kad juodu savo sparnais malonės krasę apdengtų, ir kožno veidas prieš antrą stovėtų; bei jų dviejų veidai ant malonės krasės tur žiurėti. * Ps. 37, 9.
21. Ir uždėk malonės krasę viršuje ant skrynės, ir * įdėk į skrynę liudijimą, kurį aš tau duosu. * 1 Kar. 8, 9. s. Ebr. 9, 4.
22. Iš tos * vietos aš tau liudysu ir su tavimi kalbėsu, butent iš malonės krasės tarp tų dviejų Kėrubynų, kuriuodu ant liudijimo skrynės yra, vislab, ką aš (per tavę) prisakydįsu vaikams Izraėl. * Ps. 30, 6. 36. 4 Maiž. 7, 89.
23. Dar ir * stalą iš cėdro medžio darysi, dviejų mastų tur buti jo ilgumas, vieno masto jo platumas ir pusantro masto jo aukštumas. * Ps. 35, 13. Ps. 37, 10.
24. O tą tu turi * aptraukti geriausiuoju auksu, ir auksiną vainiką aplinkui daryti, * per. 37, 11.
25. Ir vieną lystę aplinkui per plaš-

taką aukštą, ir auksiną vainiką aplink lystę.
26. O ketures auksinas rinkes prie jo turi daryti, į keturės vietas jo keturių kojų.
27. Arti apačios lystės tur rinkės buti, kad kartys įkišamos, ir stalas panešamas butų.
28. Ir kartis iš cėdro medžio darysi ir tas auksu aptrauksi, kad tomis stalą paneštų.
29. Taipojau ir jo bliudus, kupkas, kragus, kaušus padaryk iš čysto aukso, kad tais išpiltų ir įpiltų.
30. Ir ant to stalo man visados *šventos duonos kepalus turi uždėti.
* 1 Zom. 21, 6.
31. Dar ir *liktorių iš plono bei čysto aukso turi padaryti, kurio liemuo tur buti su ruromis, šolėmis, guzikais ir žolėmis. * per. 35, 14 ir 37, 17.
32. Šešios ruros tur iš liktoriaus šalių išeiti, iš kiekvienos pusės trys ruros.
33. Kiekviena rura tur turėti tris atviras šoles, guzikus ir kvietkas; tai tur buti tos šešios ruros iš liktoriaus.
34. O liemuo liktoriaus tur keturės atviras šoles su guzikais ir su žolėmis turėti;
35. Ir po vieną guziką po dviem ruromis, kurių šešios iš liktoriaus išeina.
36. Nės abu, jų guzikai ir ruros, tur iš jo išeiti, vislab *stiprus ir čystas auksas. * per. 37, 22.
37. O viršui septynes liampas padarysi, prieš kits kitą šviečiančias,
38. Ir žvakšnypšles, bei išgesinančias šoleles iš čysto aukso.
39. Iš *šimto svarų geriausiojo aukso tu tai vislab padarysi, su visais šiais rykais. * per. 37, 24.
40. Ir dabokis, kad *tai viską taipo padarytumbei pagal jų pavyzdį, kurį regėjai ant kalno.
* Ps. 26, 30. Darb. Ap. 7, 44. Ebr. 8, 5.

Perskyrimas 26.

Kokiu budu šėtra šventinyčios tur buti daryta.

Namus turi *padaryti iš dešimt kaurų, iš baltų susuktų šilkų, iš mėlynų šilkų ir iš šarlotų bei raudonų šilkų; Kėrubynus į tus turi įausti gražiausiai. * per. 36, 8.
2. *Ilgumas vieno kauro tur buti dvidešimt ir aštuonių mastų, platumas keturių mastų, o visi dešimt tur buti lygus. * per. 36, 9.
3. Ir tų kaurų sudavadysi po penkis, vieną prie kits kito.
4. Ir ąseles turi padaryti iš mėlynų šilkų abypusiai kaurų, kur surišti reiks, jeib po du ir po du savo vietose surišami butų,
5. Penkis dešimts ąselių prie kiekvieno kauro, kad kits kitą surištų.
6. Ir turi penkis dešimts kabių iš aukso padaryti, kad tais kaurus sukabintų prie kits kito, jeib namai iš jų pastotų.
7. Tu turi ir *uždangą iš oškų plaukų daryti, kad šėtrą viršuje namų tuomi uždengtų iš vienuolika kaurų.
* per. 35, 11 ir 36, 14.
8. Ilgumas vieno kauro bus trisdešimts mastų, o platumas keturių mastų, ir visų vienuolika didumas tur lygus buti.
9. Penkis suraiščiosi, ir šešis taipojau, kad šeštąjį kaurą dvilinkai užkabintumbei prišakije šėtros.
10. Ir turi prie kiekvieno kauro penkis dešimts ąselių jų vietose padaryti, jeib galai į kits kitą susieitų.
11. Irgi penkis dešimts varinių sakčių turi padaryti, ir tas saktis į ryšelius įsegti, kad šėtra sustatyta ir viena šėtra pastotų.
12. Ale kas perilgu ant kaurų šėtros, tai per pusę duok perkabėti ant šėtros,
13. Abypusiai kaip masto mierą; kad palaikas ant šėtros šalies butų ir ją abypusiai uždengtų.
14. Ant viršaus šio uždangalo padaryk dar *kitą dangalą iš raudonokų avinų kailių, ir ant šio viršaus vėl kitą iš obšrų kailių. * per. 36, 19.
15. Taipojau ir lentas šiems namams taisyk iš cėdrų medžių, kurios tur stačios stovėti. * per. 36, 20.
16. Viena lenta dešimt mastų tur buti ilga, o pusantro masto plati.
17. Du capu kiekviena lenta tur turėti, kad pagretam galėtų buti sustatyta. Taipo visas lentas šiems namams turi daryti.
18. Dvidešimt jų stovės prieš pietus.
19. Tos keturis dešimts sidabrinių kojų tur turėti, apačioje po dvi koji po kiekviena lenta ties dviem jos capais.
20. Taipojau ant antrosės pusės, prieš šiaurę, vėl dvidešimt lentų tur stovėti,

21. Ir keturis dešimts sidabrinių kojų, po dvi koji po kiekviena lenta.
* per. 36, 26.
22. O gale tų namų į vakarus šešes lentas turi daryti. * per. 36, 27.
23. Priegtam užpakalije dvi lenti ant abiejų galų tų namų;
24. Jeib *kiekviena abiejų su savo galine lenta iš apačios aukštynopi susileistų ir aukštai prie viršaus lygiai susieitų ir susirakintų. * per. 36, 29.
25. Kad *aštuonios lentos butų su savo sidabriniomis kojomis; tų šešiolika tur buti, po dvi po kiekviena lenta.
* per. 36, 30.
26. Ir turi *užkaiščius daryti iš cėdrų medžio, penkis lentoms prie vienos pusės tų namų, * per. 36, 31.
27. Ir * penkis lentoms antrajai pusei tų namų, ir penkis lentoms gale namų prieš vakarus. * per. 36, 32.
28. Ir *turi užkaiščius viduje lentų perkišti, bei visus sudavadyti nuo vieno galo iki kito. * per. 36, 33.
29. O lentas turi auksu aptraukti, ir jų rinkes iš aukso daryti, kad užkaiščiai čion butų įdėti.
30. Ir užkaiščius turi auksu aptraukti. Ir šitaipo turi sustatyti tus namus pagal tą abrozą, *kuri tu matei ant kalno.
* Darb. 7, 44. per 25, 9. 40. s.
31. Ir užkabą turi daryti iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų šilkų, bei susuktų baltų šilkų; o Kėrubynus dailiai turi įausti.
32. Ir turi jį pakabinti ant keturių stulpų iš cėdrų medžio, kurie auksu aptraukti ir auksinus guzikus bei keturės sidabrines kojas tur.
33. Ir užkabą kabėmis turi prikabinti, ir skrynę liudijimo viduje užkabos pastatyti, * kad tarpas jums butų tarp Šventosės ir tarp Švenčiausiosios vietos. * Ebr. 9, 3.
34. Ir * malonės krasę turi pastatyti ant liudijimo skrynės Švenčiausioje vietoje. * Ebr. 9. 5. 2 Maiž. 25, 21.
35. Bet * stalą pastatyk lauke užkabos, ir liktorių ties stalu į pietus linkai tų namų, kad stalas stovėtų į šiaurę.
* per. 40, 20. 22.
36. Ir turi užkabą daryti ant durų šėtros, austą iš mėlynų šilkų, raudonų šilkų, šarlotų bei susuktų baltų šilkų.
37. Ir turi tai užkabai daryti penkis stulpus iš cėdro medžio, auksu aptrauktus su auksiniais guzikais ir turi jiems penkes kojas iš vario nuliedįti.

Perskyrimas 27.

Apie deginimo apieros altorių; apie priangį ir apie šventąjį aliejų.

Ir turi pabudavoti *altorių iš cėdro medžio, penkiais mastais ilgą ir platų, keturkampį ir trijų mastų aukštą.
* per. 35, 16 ir 38, 1.
2. Ragus tu turi ant jo visų keturių kampų daryti ir jį variu aptraukti.
3. Padaryk ir puodus pelenams, šiupeles, bliudus, * trišakes, anglinyčias; visus jo rykus iš vario turi daryti.
* 1 Zom. 2, 13.
4. Tu ir varines *narinyčias kaip tinklą turi daryti ir keturias varines rinkes į jų keturias vietas. * per. 38, 4.
5. Ale iš apačios aukštynlinkai aplink altorių tai turi daryti, kad tos narinyčios pertektų iki į vidų altoriaus.
6. Taipojau ir kartis padaryk tam altoriui iš cėdro medžio variu aptrauktas.
7. Ir tas kartis per rinkes turi perkišti, abypusiai altoriaus, kuriomis galėtų jį nešti.
8. Ir taipo jį iš lentų turi padaryti, kad vidurys tuščias butų, kaip tau ant kalno rodyta.
9. Taipojau ir tiems namams *pryangį turi padaryti, apkabą iš susuktų baltų šilkų, ant vienos pusės šimtą mastų ilgą prieš pietus, * per. 38, 9.
10. Ir dvidešimt stulpų ant dvidešimt varinių kojų, ir jų guzikus su jų briaunomis iš sidabro.
11. Taipojau ir prieš šiaurę tur buti apkaba šimtą mastų ilga, dvidešimt stulpų ant dvidešimt varinių kojų, ir jų guzikus su jų siulėmis iš sidabro.
12. Ale prieš vakarus platumas to pryangio tur apkabą turėti, penkisdešimts mastų ilgą, dešimt stulpų ant dešimt kojų.
13. O prieš rytus platumas to pryangio tur buti penkisdešimts mastų;
14. Taipo, kad apkaba iš vienos pusės butų penkiolika mastų, o priegtam tris stulpus ant trijų kojų turėtų;
15. O vėl penkiolika mastų ant antrosės pusės, priegtam tris stulpus ant trijų kojų.
16. O duryse pryangio tur buti *užkaba dvidešimt mastų plati, išausta iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų šilkų ir su-

suktų baltų šilkų; priegtam keturi stulpai ant savo keturių kojų. * per. 38, 17.
17. Visi stulpai apie pryangį tur sidabrines siules, sidabrinius guzikus, o varines kojas turėti.
18. Ir ilgumas pryangio tur buti šimtą mastų, platumas penkisdešimt mastų, aukštumas penkių mastų, iš susuktų baltų šilkų, ir jo kojos tur buti varinios.
19. Ir visi rykai tų namų ant visokio vartojimo, ir visos jo vinys, bei visos vinys pryangio tur buti varinios.
20. Prisakyk vaikams Izraėl, kad tau suneštų čysčiausiąjį tikrąjį aliejų, iš aliejaus medžio išspaustą, žibinti, kurį visados viršuje į liampas įpiltų
21. Sėtroje surinkimo lauke užkabos, kuri prieš skrynę liudijimo kaba. Ir Aaronas bei jo sunus tur tai pagatavyti, *taip rytmečiais, kaip vakarais, Ponui Dievui. Tai †jums tur buti amžinas budas ir jųsų vaikų vaikams, tarp vaikų Izraėl. * 1 Nus. Kar. 17, 40. † 2 Maiž. 30, 21.

Perskyrimas 28.

Vyskupiškųjų rubų gražumas Aarono ir jo sunų.

O Aaroną, savo brolį, ir jo sunus prie savęs turi imti iš vaikų Izraėl, kad jis mano klebonu pastotų, butent Aaronas ir jo *sunus: Nadabs, Abiu, Elėazars bei Itamars. * per. 6, 23. 1 Nus. Kar. 7, 3.
2. Ir turi Aaronui, savam broliui, šventus *rubus padaryti, kurie garbingi ir gražus butų. * per. 35, 19.
3. Ir turi kalbėti su visais *išmintingos širdies esančiaisiais, kurius aš dvase išminties pripildžiau, kad darytų rubus Aaronui jo įžegnojimui, ir jis mano klebonu pastotų. * per. 31, 2.
4. O *rubai, kurius turės padaryti, šitie bus: skydelė, viršutinė vyskupiška sermėga, šilkų sermėgą, aukšta sermėga, kepurė ir juosta. Tokius šventus rubus jie tur padaryti tavo broliui Aaronui ir jo sunums, kad mano klebonas butų. * per. 39, 1.
5. Tam jie te imie aukso, mėlynų šilkų, šarloto, raudonų ir baltų šilkų.
6. *Viršutiniąją vyskupišką sermėgą jie tur daryti iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų dailiai. * per. 39, 2.
7. Kad toji ant abiejų pečių sukabinama ir ant abiejų pusių surišama butų.
8. Lygiu budu ir juosta ant (tos sermėgos) tur buti padaryta iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų.
9. Ir turi *du žemčiugu, Onik vadinamu, imti ir į tus įpiauti vardus vaikų Izraėl, * per. 36, 6.
10. Ant kiekvieno šešis vardus paeiliui, kaip po kits kito užgimę.
11. Ir tai darydįk per tus mistrus, kurie brangius akmenaičius ir pečvėtes dailiai piauja, taipo, kad kiekvienas auksu aptvertas butų.
12. O tuodu užkabink ant pečių viršutinios vyskupiškos sermėgos, kad tie akmenys butų *ant paminklo vaikams Izraėl, kad Aaronas nešiotų jų vardus ant abiejų savo pečių, Ponui Dievui ant atsiminimo. * per. 39, 7.
13. Ir aukso kabes turi padaryti,
14. Bei du lenciugu iš geriausiojo aukso su dviem galais, o sąnarius į kits kitą kabančius, ir tus į kabes turi įkabinti.
15. *Urėdo skydelį padaryk dailiai, kaip viršutiniąją vyskupišką sermėgą iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų. * per. 39, 8.
16. Keturkampis tur buti ir dvilinks; jo ilgumas tur buti plaštaka, o jo platumas vėl plaštaka.
17. O tą turi išpildyti keturiomis eilėmis žemčiugų; pirmoji eilė t'esie: Sarders, Topasers bei Smaragds;
18. *Antroji: Rubins, Sapyrs, Diamants; * per. 39, 11.
19. Trečioji: Linkurers, Akats, Ametists:
20. Ketvirtoji: Tirkysas, Oniks, Jaspis; auksu jie tur aptverti buti visose eilėse.
21. Ir turės stovėti pagal dvyliką vardus vaikų Izraėl, iškasti nuo mistro, žemčiugus dailiai piauti mokančio, kiek viens savo vardu pagal dvyliką giminių.
22. Ir turi *lencugėlius padaryti prie skydelio, su dviem galais; o sąnarius, į kits kitą sukabinančius, iš geriausiojo aukso. * per. 39, 15.
23. Ir du aukso žiedu prie skydelio, taipo, kad tuodu žiedu prie dviejų galų skydelio prisegtumbei,
24. Ir tuodu iš aukso darytu lencugėliu į tuo pačiudu žiedu prie abiejų galų skydelio įkabintumbei.
25. Ale kitudu galu tų dviejų len-

cugelių turi į dvi kabi dėti ir jas prisegti ant pečių apatinios sermėgos, prieš kits kitą.

26. Ir *turi kitudu auksinu žiedu padaryti ir prie kitų dviejų galų skydelės prisegti jų vietoje iš vidaus prieš viršutiniąją vyskupišką sermėgą. *per. 39, 19.

27. Irgi vėl kitudu auksinu žiedu turi padaryti, ir į abu kampu apačioje viršutiniosės vyskupiškos sermėgos prieš kits kitą susegti viršuje, kur sermėgos galai susileidž, dailiai.

28. O tą skydelį tur su jo rinkelėmis su mėlynu šniuru prie sermėgos rinkių primegsti, kad drutai prie tos dailiai padarytosės viršutiniosės vyskupiškos sermėgos prigultų, neigi šitas skydelis nuo tos sermėgos atsiliuosuotų.

29. Taipo Aaronas vardus vaikų Izraėl tur nešioti urėdo skydelije ant savo širdies, eidamas į šventinyčią, Ponui Dievui ant atsiminimo visados.

30. Ir turi į tą *urėdo skydelį įdėti šviesą ir teisybę, kad ant širdies Aarono butų, jam einant į šventinyčią Pono Dievo, bei nešant urėdo skydelį vaikų Izraėl ant savo širdies po Pono Dievo akių visadai.
*3 Maiž. 8, 8. 4 Maiž. 27, 21. 5 Maiž. 33, 8.

31. Ir *šilkų sermėgą po viršutiniaja vyskupiška sermėga turi padaryti iš vienų mėlynų šilkų. *per. 39, 22.

32. Ir viršui vidurije tur skylė buti, ir rumbas apie tą skylę sustulpuotas, kad ne suplyštų.

33. O aplink apatiniąją siulę granotobuolius turi daryti iš mėlynų šilkų, šarlotų bei raudonų šilkų, visur aplink, o tarp jų auksinius zvanelius, taipjau visur aplink.

34. Kad viens auksinis butų zvanelis, potam granotobuolis, ir vėl auksinis zvanelis bei vėl granotobuolis visur aplinkui prie siulės tos šilkų sermėgos.

35. Ir Aaronas taja tur apsirėdyti be tarnaudamas, kad jo skambėjimas butų girdėtas, jam išeinant ir įeinant į šventinyčią po akių Pono Dievo, kad ne numirtų.

36. Tu taipojau ir *žestelį ant kaktos dedamą turi padaryti iš geriausiojo aukso, ir į tą įkasti, kaip į pečviečius įkasti liub: Šventybė Pono Dievo. *per. 39. 30.

37. Ir tą turi prisegti prie mėlyno šniuro prišakije prie kepurės

38. Ant kaktos Aarono, kad taipo Aaronas *neštų nusidėjimus šventųjų apierų, kurias vaikai Izraėl šventina visose dovanose savo šventos apieros; ir tą jis visados ant kaktos tur nešti, kad juos su Ponu Dievu †suderintų.
*Jon. 1, 29. †2 Kor. 5, 19.

39. O *ir ankštąją sermėgą turi pasiuti nuo baltų šilkų ir kepurę iš baltų šilkų, bei juostą auksu išsiutą. *per. 39, 27.

40. O sunums Aarono turi padaryti sermėgas, juostas ir kepures, bičnas ir mandagias.

41. Ir tais turi aprėdyti savo brolį Aaroną bei jo sunus. Ir turi *juos pamostyti ir jų rankas pildyti ir juos šventinti, kad mano klebonais butų.
*3 Maiž. 8, 12.

42. Ir turi jiems pasiuti marškonas kelines, uždengti kuną jų gėdos, nuo blauzdų iki kulšų.

43. Ir Aaronas bei jo sunus tomis tur buti apvilkti, eidami į šėtrą susirinkimo, arba artindamies prie altoriaus, kada tarnauja šventinyčioje, kad ne nešiotų savo nusidėjimus ir ne numirtų. Tai jam ir jo vaikams *amžinas tur buti budas. *per. 27, 21 ir 29, 28.

Perskyrimas 29.

Klebonų įžegnojimas ir apiera.

O ir tai yra, ką *tu jiems turi daryti, kad jie man į klebonus įžegnoti butų. Imk jauną jautuką bei du avinu be kliaudo, *Maiž. 8, 2.

2. Nerauginto duonos ir neraugintų prapločių, aliejumi sumaišytų, ir neraugintų ragaišių, aliejumi apteptų; iš kviečių miltų tai vislab turi kepti.

3. O į pintinį tai turi sudėti ir pintinije prinešti su jautuku ir su dviem avinam.

4. Ir *Aaroną su jo sunumis prie durų šėtros susirinkimo privedęs, vandenimi tur numazgoti. *per. 40, 12. 13.

5. Ir ėmęs tus rubus, Aaroną turi aprėdyti ankštaja sermėga ir šilkų sermėga ir viršutiniaja vyskupiška sermėga ir skydele prie tos sermegos; ir turi jį apjuosti ant viršaus viršutiniosės vyskupiškos sermėgos,

6. Ir uždėti kepurę ant jo galvos ir šventąjį vainiką prie kepurės;

7. Ir turi imti *pamostijimo aliejų, ir ant jo galvos užpilti ir jį mostyti.
*per. 30, 25.

8. Ir jo sunus taipojau turi privesti ir juos ankštaja sermėga aprėdyti;

9. O abejus, kaip Aaroną, taip ir juos, juostomis apjuosti, ir jiems kepures uždėti, kad jie klebonų urėdą palaikytų amžinai. Ir turi Aaronui bei jo sunums rankas *pildyti, *per. 28, 31.

10. Ir tą jautuką privesti prie šėtros susirinkimo. Ir Aaronas su savo sunumis turės savo rankas uždėti ant jaunojo jautuko galvos.

11. Ir turi tą jautuką pamušti Ponui Dievui pas duris šėtros susirinkimo,

12. Bei jo kraujo ėmęs turi tą ant ragų altoriaus dėti savo pirštu, ir visą kitą kraują išlieti prie dugno altoriaus.

13. Ir turi *visus taukus imti nuo žarnų, ir tinklą nuo kepenų, bei abu inkstu su taukais apaugusiu, ir turi ant altoriaus uždegti. *3 Maiž. 3, 3. 4. 10. 11. per. 7, 4.

14. Ale *jautuko mėsą, skurą ir mėšlus lauke abažo ugnimi turi sudeginti, nės apiera yra už griekus. *3 Maiž. 4, 11. 12. per. 8, 16. Ebr. 13, 11.

15. Bet vieną tų dviejų avinų tu turi imti, ir *Aaronas su savo sunumis ur savo rankas ant to avino galvos uždėti; 3 Maiž. 8, 18.

16. Tai jį turi papiauti ir jo kraujo ėmęs visą altorių aplinkui apšlakstyti.

17. Bet tą aviną į stukius turi supiaustyti ir jo vidurius bei blauzdkaulius numazgoti ir ant jo stukių bei galvos uždėti,

18. Ir *visą aviną uždegti ant altoriaus; nėsa jis yra deginimo apiera Ponui Dievui, †saldus kvapas, ugnis Pono Dievo. *3 Maiž. 8, 21. †1 Maiž. 8, 21.

19. O antrąjį aviną tu turi imti, ir Aaronas su savo sunumis tur savo rankas ant jo galvos uždėti,

20. Ir turi jį papiauti ir jo kraujo ėmęs Aaronui bei jo sunums ant dešinės ausies pakremslės dėti, ir ant nykščio jų dešinės rankos, ir ant didžiojo piršto jų dešinės kojos; ir turi kraują visur aplink altorių šlakstyti.

21. Ir turi to kraujo ant altoriaus imti ir mostijimo aliejaus, ir Aaroną ir jo rubus, jo sunus ir jų rubus apšlakstyti; tai jis ir jo rubai, jo sunus ir jų rubai, bus pašventinti.

22. Po to turi imti *taukus nuo avino, uodegą ir taukus nuo vidurių, tinklelį nuo kepenų ir abu inkstu su jų taukais ir dešinį petį (nėsa tai yra avinas pašventinimo), *3 Maiž. 8, 16. 25.

23. Ir vieną duonos kepalą ir vieną aliejaus ragaišį ir vieną praplotį iš pintinės neraugintosės duonos, po akių Pono Dievo stovinčiosės,

24. O *uždėk tai vislab ant rankų Aarono ir jo sunų, aukuodamas Ponui Dievui. *3 Maiž. 8, 27.

25. Po to atėmęs nuo jų rankų uždegk ant altoriaus deginimo apierai, *ant saldaus kvapo Ponui Dievui, nėsa tai yra ugnis Pono Dievo. *3 Maiž. 1, 9.

26. Ir turi imti krutinę avino įžegnojimo Aarono ir turi aukuoti po akių Pono Dievo; tai *tavo dalis bus. *3 Maiž. 8, 29.

27. Ir taipo turi *šventinti subuojimo krutinę bei aukavimo petį, kurie subuoti ir aukuoti yra nuo avino įžegnojimo Aarono ir jo sunų. *4 Maiž. 6, 20.

28. Ir tur Aarono bei jo sunų *buti amžinu budu nuo vaikų Izraėl; nės yra aukavimo apiera. Ir aukavimo apieros tur Pono Dievo buti nuo vaikų Izraėl prie jų dėkavonės bei aukavimo apierų. *per. 28, 43.

29. Ale šventuosius rubus Aarono tur jo sunus gauti po jo galvos, jeib tuose pamostyti ir jų rankos pildytos butų.

30. Kas iš jo sunų į jo vietą vyskupu pastos, tas septynes dienas tais tur apsivilkti eidamas į šėtrą susirinkimo, kad tarnautų šventinyčioje.

31. O tu turi imti tą aviną įžegnojimo ir jo mėsą šventoje vietoje virti.

32. O *Aaronas su savo sunumis tur valgyti mėsos to avino draug su duona iš pintinės pas duris derėjimo šėtros. *3 Maiž. 24, 9.

33. Nėsa suderėjimas tuomi pastojo ant pildymo jų rankų, kad šventįti butų. Kits ne tur to valgio valgyti, nėsa tas valgis šventas.

34. O jei kas liktų tos šventosės mėsos ir tos duonos iki rytojaus, tą ugnimi turi sudeginti ir ne valgyti, nės šventa yra.

35. Ir šitaip turi daryti su Aaronu ir su jo sunumis, vislab, ką aš tau prisakiau: septynes dienas tu turi jų rankas pildyti,

36. O kas dieną pamušti vieną jautį į griekų apierą ant suderėjimo; ir turi altorių apšlakstyti, kad tu jį su-

derini, ir turi jį mostyti, kad pašventįtas butų.
37. Septynes dienas altorių turi suderinti ir jį šventinti, kad pastotų altoriumi, švenčiausiuoju. Kurs altorių nor pakrutinti, tas šventįtas tur buti.
38. O taipo su altoriumi turi daryti: dvejatą mituliu avinėliu kas dieną ant to altoriaus turi apieravoti,
39. Vieną avinėlį rytmečiais, o antrąjį pavakarėje,
40. Ir prie kiekvieno avinėlio desėtinę kviečių miltų, sumaišytų su ketvirtu dalyku saiko In (vadinamo) sugriusto aliejaus, ir ketvirtą dalį saiko In (vadinamo) vyno ant gėrimo apieros.
41. Su antruoju avinėliu pavakarėje turi daryti, kaip su valgymo ir gėrimo apiera rytmetije, ant saldaus kvapo, ugnį Ponui Dievui.
42. Tai yra dieniškoji deginimo apiera pas jųsų vaikų vaikus už durų šėtros susirinkimo Ponui Dievui, čionai aš jums pasirodysu ir su tavimi kalbėsu.
43. Čionai *aš vaikams Izraėl išpažystamas ir šventinamas busu savo šlovėje; *per. 20, 24.
44. Ir šėtrą susirinkimo su altoriumi šventįsu; ir Aaroną su jo sunumis sau vyskupais įdėsu;
45. Ir tarp vaikų Izraėl gyvęsu ir jų Dievas busu,
46. Kad jie žinotų manę esantį Viešpatį, jų Dievą, kurs juos iš Egypto žemės išvedęs, kad aš tarp jų gyvenčiau: Aš Viešpats, jų Dievas.

Perskyrimas 30.

Apie rukinimo altorių, uždėtąją mėzlavą, praustuvę, mostijimo aliejų bei rukinimo žoles.

Dar ir *rukinimo altorių iš cėdro medžio turi daryti, kad ant to smilkoma butų; *per. 37, 25. s.
2. Vieno masto ilgą ir platų, lygiai keturkampį, ir dviejų mastų aukštą su jo ragais.
3. Ir turi jį su geriausiuoju auksu *aptraukti, jo dangalą ir jo sienas aplinkui, ir jo ragus. Ir turi vainiką iš aukso aplink daryti, *per. 37, 26.
4. Ir *dvi aukso rinki po vainiku abypusiai, per kurias kartis perkišti ir jį tomis nešti galėtų. *per. 37, 27.
5. *Kartis taipojau iš cėdro medžio turi daryti ir auksu aptraukti. *per. 37, 28.
6. Pastatydamas tą pas užkabą, kursai už skrynės liudijimo kaba, ir ties malonės krase, ant liudijimo esančia, *nuo kurios aš tau liudysu. *per. 25, 22.
7. Ir Aaronas ant to tur smilkyti *geras smilkinimo žoles kas rytą, kada liampas taiso. *Apreiš. 5, 8.
8. Taipojau liampas pavakarėje uždegdams tokius rukymus vėl tur smilkyti. Tai dieniškasis tur buti smilkymas Ponui Dievui pas jųsų vaikų vaikus.
9. Jus *svetimus rukymus ant to ne turite smilkyti, ir nei jokią deginimo arba valgymo arba gėrimo apierą ant to ne turite apieravoti. *3 Maiž. 10, 1.
10. Ir Aaronas tur vieną kartą per metą ant jo ragų suderinimą daryti su krauju apieros už griekus ant suderinimo. Toksai suderinimas tur *vieną kartą per metą nusiduoti prie jųsų vaikų vaikų; nėsa tas esti Ponui Dievui švenčiausiasis. *Ebr. 9, 7. 23. per. 10, 14.
11. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi, sakydams:
12. Kad tu *vyriausiasias galvas tarp vaikų Izraėl suskaitysi, tai kožnas tur duoti Ponui Dievui suderinimą savo dušios, kad juos ne užpultų kokia sloga, kaip bus suskaityti.
*4 Maiž. 1, 2. s. per. 26, 2.
13. O kiekviens drauge skaitliuje esąsis turės duoti pusę syklo pagal syklą šventinyčios (o *syklas yra dvidešimt Gėra); ta pusė syklo tur buti aukavimo apiera Pono Dievo.
*3 Maiž. 27, 25. 4 Maiž. 18, 16.
14. Kas skaitliuje yra nuo dvidešimt metų ir daugiaus, tas tur tokią aukavimo apierą Ponui Dievui duoti.
15. Bagotasis ne privalys daugiaus duoti, o pavargulys ne mažiaus, kaip pusę syklo, duodamą Ponui Dievui į dovaną už suderinimą jų dušių.
16. O tu tus pinigus suderėjimo turi surinkti nuo vaikų Izraėl ir ant Dievo šlužmos šėtros susirinkimo išvartoti, kad vaikams Izrael butų atsiminimas po akių Pono Dievo, kad jų dušioms atsileistų.
17. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium ir tarė:
18. Tu ir *varinį ryką turi daryti su varine koja, mazgotis, ir tą turi pastatyti tarp šėtros susirinkimo bei altoriaus, ir vandenį įpilti, *per. 35, 16 ir 32, 18 ir 40, 30.

19. Kad Aaronas su savo sunumis savo rankas ir kojas tame nusimazgotų,
20. Eidami į šėtrą susirinkimo arba prie altoriaus, kad tarnautų su smilkymais, su ugnimi Pono Dievo,
21. Kad ne numirtų. *Tai amžinas budas tur pasilikti, jam ir jo vaikams prie jų vaikų vaikų. * per. 28, 43.
22. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium ir tarė:
23. Imkis geriausių ir skaniai kvepiančių žolių, brangiausių mirų penkis šimtus syklų, ir pusę tiek cinamonų, du šimtu ir penkisdešimt, o kalmusų vėl pustrečio šimto,
24. Ir kasijų penkis šimtus, pagal syklą šventinyčios, ir aliejaus iš alyvų medžio vieną saiką In (vadinamą),
25. Ir padaryk šventą *mostijimo aliejų pagal aptiekorių žinę. *per. 29, 7 ir 37, 29.
26. Ir tuomi turi *mostyti šėtrą susirinkimo bei skrynę liudijimo,
27. Stalą su visais jo rykais, liktorių su jo rykais ir rukinimo altorių,
28. Deginimo apieros altorių su visais jo rykais ir mazgotuvę su jos koja.
29. Ir taipo turi juos pašventinti, kad švenčiausieji butų; nės kas juos nor pakrutinti, tas tur pašventintas buti.
30. Aaroną ir jo sunus taipojau turi mostyti ir man į klebonus šventinti.
31. Ir turi su vaikais Izraėl kalbėti ir tarti: šis aliejus tur man šventa mostis buti pas jųsų vaikų vaikus.
32. Ant žmogaus kuno ne turės buti lietas, ir tam lygaus ne turi daryti; nės yra šventas, dėl to ir jums tur šventas buti.
33. Kurs tokį daro, arba kitam duoda, tas bus išgaišintas iš savo žmonių.
34. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: imkis skaniai kvepiančių žolių, balsamų, štaktų, galbų, bei čysto kodylo, vieno tiek, kiek kito,
35. Ir daryk *rukymus iš tų, pagal aptiekorių žinę sumaišytus, kad čysti ir šventi butų. * per. 35, 15 ir 37, 29.
36. O smulkiai turi sugriusti, ir toktai dėti ties liudijimu šėtroje susirinkimo, iš kur aš tau liudysu; tai jums švenčiausia tur buti.
37. Ir tokių rukymų sau ne turite pasidaryti, bet Ponui Dievui vienat tur šventi buti.
38. Kurs tokių sau padarys, kad tais rukįtų, tas bus išgaišintas iš savo žmonių.

Perskyrimas 31.

Darbų mistrai, zokano toblyčios.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium ir tarė:
2. Štai, aš vardu pavadinau *Bezaleėlį, sunų Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda, * per. 35, 30.
3. Ir jam daviau Dvasę Dievo, *išmintį ir protą ir išpažinimą ir visokį darbą, * 1 Karal. 7, 14.
4. *Dailiai dirbti auksą, sidabrą, varią, * per. 35, 32.
5. *Dailiai žemčiugus išpiauti ir įstatyti, ir dailiai sutašyti medžius, padaryti visokius darbus. * per. 35, 33.
6. O štai, aš jam pridaviau Aaliabą, sunų Akisamako, iš giminės Dan, ir visokių išmintingųjų išmintį į jų dviejų širdį įdėjau, padaryti vislab, ką aš tau prisakiau:
7. Šėtrą susirinkimo, skrynę liudijimo, malonės krasę ant tos ir visus šėtros rykus,
8. Stalą ir jo rykus, gražųjį liktorių ir jo visus rykus, rukinimo altorių,
9. Deginimo apieros altorių su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja,
10. *Urėdo rubus bei šventuosius rubus vyskupo Aarono irgi rubus jo sunų ant vyskupystės, * per. 35, 19.
11. Mostijimo aliejų ir rukymus iš skaniai kvepiančių žolių ant pašventinimo; vislab, ką aš tau esmi liepęs, juodu padarys.
12. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium tarydams:
13. Pasakyk vaikams Izraėl ir tark: *švęskite mano Sabatą, nėsa ta yra ženklas tarp manęs ir tarp jųsų ant jųsų vaikų vaikų, kad žinotumbit, manę esantį Poną Dievą, kurs jus pašventina. * per. 20, 8.
14. Todėl švęskite mano Sabatą, nėsa ta jums šventa tur buti. Kurs tą ne švęs, tas smerčiu turės numirti. Nės kurs kokį darbą toje dirbs, to dušia bus išgaišinta iš savo žmonių.
15. Šešes dienas reikia dirbti, o sekmoje dienoje yra Sabata, šventoji atilsis Pono Dievo. Kurs darbą dirbs Sabatoje, tas smerčiu tur mirti.
16. Togidėl vaikai Izraėl Sabatą tur

švęsti, kad ją ir jų vaikų vaikai švęstų ant amžino derėjimo.

17. Ji amžinu yra ženklu tarp manęs ir tarp vaikų Izraėl. Nės *šešiose dienose sutvėrė Pons Dievs dangų ir žemę, o sekmoje dienoje jisai ilsėjos ir atsigaivino. * 1 Maiž. 2, 2.

18. Ir kaip Ponas Dievas iškalbėjęs buvo su Maižėšiumi ant kalno Sinai, įdavė jam dvi toblyči liudijimo, tiedvi buvo iš akmens daryti ir pirštu Dievo parašyti.

Perskyrimas 32.

Balvonystės koravonė ant lietojo veršio išrodyta.

O žmonės matydami, Maižėšių užtrunkantį nuo kalno sugrįšti, susirinko prieš Aaroną ir sakė jam: skubįkis ir padaryk mums dievus, kurie *pirm musų eitų! nėsa mes ne žinom, kas tam vyrui Maižėšiui tikos, kurs mus išvedė iš Egypto žemės. * Darb. 7, 40.

2. Aaronas sakė jiems: nuplėškite aukso žiedus nuo ausių savo moterų, sunų bei dukterų ir atneškite man.

3. Tai visi žmonės nuplėšė auksinus savo žiedus nuo savo ausių ir atnešė tus Aaronui.

4. Ir jis tus ėmęs iš jų rankų pasiženklino pavyzdį sau darydams ir nuliejo *nulietą veršį. Tai jie tarė: tai tavo dievai, Izraėl, kurie tavę išvedė iš Egypto žemės. * Ps. 106, 19. 20.

5. Aaronas tai išvydęs pabudavojo jamui altorių ir davė iššaukti, sakydams: Rytoj *bus Pono Dievo šventė. * Ozėa 7, 5.

6. O rytmetije anksti atsikėlę apieravojo deginimo apierą, o dar prie tos atnešė ir dėkavonės apierą. Potam *pasisėdo žmonės valgyti ir gerti ir sustoję pradėjo žaisti. * 1 Kor. 10, 7.

7. Ale Ponas Dievas sakė Maižėšiui: eik, nukopk žemyn, nės *tavo žmonės, kurius tu išvedei iš Egypto žemės, susigriešijo. * 5 Maiž. 9, 12.

8. Jie teip veikiai iškrypo iš to kelio, kurį aš jiems prisakiau. Jie nulietą veršį sau pasidarė, jam kloniojos ir jam apieravojo sakydami: tai *tavo dievai, Izraėl, kurie tavę iš Egypto žemės išvedė. * 1 Karal. 12, 28.

9. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: aš *matau, kad jie kietsprandi žmonės yra. * per. 33, 3. 5 Maiž. 9, 13.

10. O dabar leisk manę, kad aš ant jų perpykčiau ir juos išpustyčiau, *tai aš tavę didžiu žmonių pulku padarysu. * 4 Maiž. 14, 12.

11. Ale Maižėšius *didei meldė Poną Dievą savo sakydams: ak Pone Dieve, kam tavo papykis nor užeiti ant tavo žmonių, kurius tu su dide galybe ir su sylinga ranka iš Egypto žemės išvedei? * 4 Maiž. 14, 13. Ps. 106, 23.

12. Kodėl Egypcionai turėtų sakyti ir tarti: *jis juos ant jų prapuolimo išvedė, kad juos pasmaugtų tarp kalnų ir išpustytų juos nuo žemės apskritumo? Liaukis nuo papykio savo narso ir buk malonus piktenybei savo žmonių. * 4 Maiž. 14, 13. s.

13. *Atsimink savo tarnų, Abraomo, Izaoko bei Izraėlio, †kuriems tu patsai prie savęs prisiekei ir jiems pažadėjei sakydams: aš jųsų vaikus platįsu kaip žvaigždes ant dangaus, ir visa žemę, jums pažadėtąją aš duosu jųsų vaikams, ir jie apturės tą amžinai. * 5 Maiž. 9, 27. † 1 Maiž. 22, 16.

14. Taipo pasigailėjo Pons Dievs to pikto, ką buvo grumzdęs savo žmonėms užleisti.

15. Maižėšius atsigręžęs nukopo nuo kalno laikydams dvi toblyči liudijimo savo rankoje, tiedvi abypusiai buvo aprašyti.

16. O *patsai Dievas tiedvi buvo padaręs ir raštus pats į tiedvi įrašęs. * Ps. 31, 18. 5 Maiž. 9, 10.

17. O kaip Jozuvas išgirdo žmonių šauksmą, kad šukavo, tarė jisai Maižėšiui: yra toksai šauksmas abaže, kaip kare.

18. Jis atsakė: ne yra šauksmas prieš kits kitą, kaip pergalinčiųjų bei pergalėtųjų, bet aš girdžiu šauksmą dainuojančių ir šokinėjančių.

19. O kaip jis arčiaus priėjo prie abažo ir veršį bei šokinėjimą išvydo, didei perpykęs išmetė toblyčias iš savo rankų ir sukulė tas apačioje pas kalną.

20. Ir ėmęs *veršį, kurį buvo pasidarę, sudegino tą ugnimi ir į dulkes sutrynęs užbėrė ant vandens ir davė vaikams Izraėl tą gerti. * 5 Maiž. 9, 21.

21. Ir tarė Aaronui: ką tau tie žmonės padarė, kad tokį didį grieką ant jų užkėlei?

22. Aaronas atsakė: miels pone,

atsileisk nuo didžio savo papykio; tu žinai, kad nelabi šie žmonės.
23. Jie sakė man: daryk mums dievus, kurie pirm musų eitų, nėsa mes ne žinom, kas tikos šiam vyrui Maižėšiui, kurs mus išvedė iš Egypto žemės.
24. Aš sakiau jiems: kas aukso tur, tas te nuplėšie ir te duodie man tą. Ir aš įmečiau tą į ugnį, iš to stojos tas veršis.
25. O kaip Maižėšius matė žmones Dievą prastojusius (nės Aaronas savo kalbomis juos buvo išvadžiojęs, norėdams juos gerai pamokinti),
26. Stojosi angoje abažo ir tarė: šen eikite, kurie Ponui Dievui priklausot. Tai susirinko pas jį visi vaikai Lėvi.
27. Ir jis tarė jiems: taipo sako Viešpats, Izraėlio Dievas: *apsijuoskite kožnas savo kardu aplink savo strėnas ir pervaikščiokit šen ir ten nuo vienų vartų iki kitų per abažą, ir žudykit kožnas savo brolį, gentį bei artymą. * 1 Zom. 25, 13.
28. Vaikai Lėvi darė, ką jiems Maižėšius buvo prisakęs, ir puolė tą dieną iš žmonių trys tukstančiai vyrų.
29. Tai sakė Maižėšius: šventįkit šiandien savo rankas Ponui Dievui, kožnas ant *savo sunaus ir brolio; kad šiandien žegnonė ant jųsų butų duota. * 5 Maiž. 33, 9.
30. O ryto metą tarė Maižėšius žmonėms: jus labai sunkiai susigriešijot, taigi aš dabar pas Poną Dievą užkopsu, rasi atleis jums jųsų griekus.
31. O kaip Maižėšius vėl pas Poną Dievą buvo užkopęs, tarė jisai: ak tie žmonės didei susigriešijo ir auksinus dievus sau pasidarė.
32. Taigi atleisk jiems jų griekus; jei ne, tai išgesyk ir manę iš *savo knygų, kurias tu rašei! * Ps. 69, 29. Rym. 9, 3. Pil. 4, 3.
33. Ponas Dievas tarė Maižėšiui: ką? aš tą išgesysu iš savo knygų, kurs prieš manę susigriešija.
34. Taigi nuėjęs nuvesk tus žmones ten, kur aš tau sakiau. Štai, *mano Angielas eis pirm tavęs. Aš jų griekus jau koravosu, kad mano čėsas prieis juos koravoti.
* per. 13, 21 ir 14, 19 ir 23, 20. 23. Jėz. 63, 9.
35. Šitaipo koravojo Pons Dievs tus žmones, kad tą veršį pasidarydino, kurį Aaronas buvo padaręs.

Perskyrimas 33.

Maižėšius Dievo meldžia už žmones ir nor Pono Dievo garbę regėti.

Ponas Dievas tarė Maižėšiui: eik, nusitraukitės iš čia, tu ir tie žmonės, kurius tu iš Egypto žemės išvedei, į tą žemę, kurią aš *Abraomui, Izaokui ir Jokubui su prysiega esmi žadėjęs ir taręs: tavo vaikams aš tą duosu. * 1 Maiž. 50, 24.
2. Ir pirm tavęs aš siųsu *Angielą ir pravarysu Kananytus, Amorytus, Etytus, Perezytus, Evytus bei Jebusytus, * per. 32, 34.
3. Į žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. Aš ne trauksiuos drauge su tavim, nės jus este *kietsprandi žmonės; aš jus ant kelio išgaišinčiau. * per. 32, 9.
4. Kaip žmonės tus skaudžius žodžius išgirdo, didei nusismutnijo, ir visi prastais rubais apsirėdė.
5. Ir Pons Dievs kalbėjo Maižėšiui: sakyk vaikams Izraėl: jus este kietsprandi žmonės, aš vieną kartą umai jus užklupsu ir sugaišysu. Irgi dabar šalin dėk nuo savęs puikius savo rubus, kad numanyčiau, ką tau turu daryti.
6. Taipo vaikai Izraėl *padėjo puikius savo rubus pas kalną Orėb. * Jon. 3, 6.
7. O Maižėšius ėmęs šėtrą pastatė ją lauke atstu nuo abažo ir vadino ją šėtrą susirinkimo. Ir kurs Poną Dievą klausti norėjo, tas turėjo išeiti prie šėtros susirinkimo ties abažu.
8. O kad Maižėšius išėjo iš šėtros, tai visi žmonės kėlėsi ir pasistojo kiekviens į savo šėtros angą ir žiurėjo paskui jį, iki jis vėl į šėtrą sugrįžo.
9. O Maižėšiui į šėtrą įėjus, nusileido debesies stulpas ir pasistojo šėtros angoje, tai (Dievs) kalbėjo su Maižėšium.
10. Ir visi žmonės matė debesies stulpą šėtros angoje stovintį ir atsikėlę pasiklonioj̇o kožnas savo šėtros angoje.
11. O Pons Dievs kalbėjo su Maižėšium *nuo veido iki veido, kaipo vyras su savo gentimi kalba. Ir kad vėl sugrįžo pas abažą, tai jo tarnas Jozuvas, sunus Nun, jaunikaitis, ne atstojo nuo šėtros. * 4 Maiž. 12, 18.
12. Ir Maižėšius tarė Ponui Dievui: štai, tu man sakei: „vesk tus žmones aukštyn,“ ir žinę man ne duodi, kurį tu su manim keti siųsti, norint tu sakei: „aš tavę vardu pažystu, ir tu *malonę radai po mano akių“. * 1 Maiž. 6, 8. Luk. 1, 30.

13. Jeigu tada malonę radau po tavo akių, tai duok man žinoti *tavo kelią, kad tavę pažinčiau ir malonę po tavo akių rasčiau. Ir ben padumok, šius žmones tavo žmones esančius. *Ps. 103, 7.
14. Jisai sakė: mano veidas eis pirm tavęs, tuomi aš tavę vadžiosu.
15. O jis atsakė jam: jei tavo veidas ne eis, tai ne vesk mus iš čia toliaus.
16. Nėsa ant kogi numanytumbim, kad aš bei tavo žmonės malonę radom po tavo akių, jei drauge su mumis ne busi? jeib aš ir *tavo žmonies pagirti butumbim tarp visų žmonių, ant šio svieto gyvenančių. *5 Maiž. 4, 6.
17. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui: kaip tu dabar kalbėjai, taip aš ir darysu, nės tu malonę radai po mano akių, ir aš tavę *vardu pažystu. *2 Tim. 2, 19.
18. O jis sakė: tai duok *man tavo šlovę pamatyti. *Ev. Jon. 1, 14.
19. Tai (Jis) tarė: aš pirm tavo veido duosu eiti visą savo malonę ir apsakydįsu tau Pono Dievo vardą. O *kuriam aš malonus esmi, tam aš esmi malonus, ir ant kurio aš susimilstu, ant to susimilstu. *Rym. 9, 15.
20. Ir tarė toliaus: mano veidą tu ne gali regėti, *nėsa nei viens žmogus ne gal gyvas išlikti, kurs manę pamatys. *per. 19, 21. Vald. 13, 22.
21. Ir Pons Dievs toliaus kalbėjo: štai, (juk) yra ruimo pas manę, čionai ant uolos turėsi stovėti.
22. Kadgi dabar *mano šlovė praeis, tai aš duosu tavę uolos plyšėje stovėti, ir †mano ranka tavę apdengs, kol aš praeisu. *per. 34, 5. 6. † Ps. 139, 5.
23. Ir kad aš savo ranką attrauksu nuo tavęs, tai tu iš užpakalio paskui manę matysi manę; ale mano *veidą nieks ne gal matyti. *1 Tim. 6, 16.

Perskyrimas 34.

Nauji dvi zokano toblyči; Dievo derėjimas; skaistusis Maižėšiaus veidas.

Ir Ponas Dievas sakė Maižėšiui: *iššikirsk dvi akmens toblyči, kaip pirmieji dvi buvo, kad į tas įrašyčiau tus žodžius, kurie ant dviejų pirmųjų buvo, kuriedvi tu sukulei. *5 Maiž. 10, 1.
2. Ir rytoj buk gatavas anksti užkopti ant kalno Sinai ir tenai ties manim stovėti ant kalno viršaus.
3. O *nei viens su tavim te ne užkopie, kad nieks ne butų matytas aplink visą kalną; ir ne duok prieš šį kalną nei avių, nei galvijų vieną ganyti. *per. 19, 12.
4. Ir Maižėšius iškirto dvi akmens toblyči, kaip pirmieji dvi buvo, ir rytmetije anksti atsikėlęs užkopo ant kalno Sinai, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs, ir ėmė tiedvi akmens toblyči į savo rankas.
5. Tai Ponas Dievas nusileido debesije ir pasistojęs čionai pas jį apsakė Pono Dievo vardą.
6. Ir kaip Ponas Dievas pro jo veidą praėjo, šaukė jisai: *Viešpatie Pone Dieve, mielaširdingas ir malonus ir kantrus ir didės malonės bei viernybės. *Ps. 20, 6. 4 Maiž. 14, 18. Neėm. 9, 17. Ps. 86, 5. 15. per. 103, 8. Joėl. 2, 13. Jon. 4, 2.
7. Tu išrodai *malonę į tukstančiąją eilę, ir †atleidi nusidėjimus, peržengimus ir griekus, ir po **tavo akių nei viens esti nekaltas; ††Tu tėvų nusidėjimus pajieškai ant vaikų ir jų vaikų vaikų, iki į trečiąją ir ketvirtąją eilę. *per. 20, 5. 6. 5 Maiž. 5, 10. per. 7, 9. Jėr. 32, 18. † Mik. 7, 18. 19. ** Job. 9, 2. †† 2 Maiž. 20, 5. Ezėk. 18, 20.
8. Ir Maižėšius *skubriai pasikloniojo iki žemės ir meldėsi Jo *2 Nus. Kar. 29, 30.
9. Sakydams: *jei malonę radau, Pone Dieve, po tavo akių, tai eik tu, Viešpatie, drauge su mumis; nės jie yra †kietsprandi žmonės, kad musų nusidėjimams ir griekams malonus butumbei ir duotumbei mus pastoti tavo kudikiais. *1 Maiž. 18, 3. † 5 Maiž. 9, 13.
10. Ir Jis tarė: štai, aš derėjimą darysu po visų tavo žmonių akių ir darysu stebuklus, kokie dar ne nusidavė visose žemėse ir tarp visų žmonių; ir visi žmonės, tarp kurių tu esi, *regės Dievo darbus, nėsa stebuklingi daiktai bus, kurius pas tavę darysu. *per. 103, 7.
11. Pilnavok, ką aš tau šiandien prisakau! štai, aš pirm tavęs pravarysu Amorytus, Kananytus, Etytus, Perezytus, Evytus bei Jėbusytus.
12. Saugokis, kad *ne darytumbei derėjimą su gyvatininkais tos žemės, į kurią įeisi, kad jie tau ne pastotų papiktinimu tarp tavęs. *per. 23, 32.
13. Bet *jų altorius turi sugriauti, ir jų balvonus sulaužyti, ir jų pašventintasias gires išpustyti. *per. 23, 24.
14. Nės tu ne turi *kitam dievui šlužyti. Nėsa Pons Dievs vadinamas kerštinin-

kas todėl, kadangi Dievas yra (ant griekų) didei keršijąs. *per. 20, 5 ir 3, 24.
15. Jeib, jei tu derėjimą su gyventojais tos žemės darytumbei, ir *kuomet jie su savo dievaičiais kekšautų, apieras jiems apieravodami, jie tavę ne pakviestų ir tu jų apieros ne valgytumbei, *4 Maiž. 25, 1. 2.
16. Ir ne *nupirštumbei savo sunums jų dukteres, ir jie tada savo balvonams tarnaudami ne darytų, kad ir tavo sunus jų balvonams šlužytų. *4 Maiž. 25, 1. 2. Vald. 3, 6. 1. 1 Kar. 11, 2.
17. Tu *nei jokių letų balvonų sau ne turi daryti. *per. 20, 30. 3 Maiž. 19, 4.
18. Šventę neraugintosės duonos turi švęsti: septynes dienas turi valgyti neraugintos duonos, *kaip tau prisakiau, čėsu mėnesio Abib, nėsa †mėnesije Abib iš Egypto žemės išsitraukei. *per. 12, 15 ir 13, 6 ir 23, 15. †per. 13, 4. 5 Maiž. 16, 1.
19. *Visi pirmgimusieji mano yra, kas patinėlis bus tavo galvijuose pirma užgemąs, ar butų bandos, ar avių. *per. 13, 12.
20. Bet pirmdėlį asilo avimi tu turi vaduoti; o jei ne vaduoji, tai jam sprandą nulaušk. *Visus pirmgimusiuosius savo sunų turi vaduoti. Ir nei vienas †tusčias man ne tur pasirodyti. *per. 13, 2. †5 Maiž. 16, 18.
21. *Šešes dienas tu turi dirbti, o sekmąją dieną turi švęsti ir toje nei arti, nei piauti. *per. 20, 8. 9.
22. *Sekminių šventę turi švęsti su pirmonėmis kviečių piuties, ir šventę sudagavimo metui pasibaigus. *5 Maiž. 16, 10.
23. *Tris kartus per metą visi vyrai tur pasirodyti dangaus Viešpačiui, ponavojančiamjam Dievui Izraėlio. *per. 23, 17. 5 Maiž. 16, 16.
24. Kad aš pagonis pirm tavęs pravarysu ir tavo rubežius praplatįsu, tai nieks tavo žemės ne geidaus, kadangi tu tris kartus per metą aukštyn eisi pasirodyti Viešpačiui, savo Dievui.
25. Tu kraują mano apieros ne turi apieravoti ant raugintos duonos; *apiera velykų šventės ne tur per naktį pasilikti iki rytojaus. *per. 12, 10.
26. Pirmonį nuo pirmųjų vaisių savo dirvos į namus Pono Dievo savo turi darnešti. *Ožėlį ne turi virti, kol par žinda savo motyną. *5 Maiž. 26, 1.
27. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiui: surašyk šius žodžius! nės pagal tus žodžius aš su tavimi ir su vaikais Izraėl derėjimą padariau.
28. Ir jis tenai pas Poną Dievą pasiliko *keturis dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių, ir ne valgė duonos, nei gėrė vandens. Ir jis rašė ant tų †dviejų toblyčių tą derėjimą, tus dešimt žodžius. *per. 24, 18. †5 Maiž. 4, 13.
29. O kaip Maižėšius nuėjo nuo kalno Sinai, laikė jis tiedvi toblyči *liudijimo savo rankoje ir ne žinojo, kad oda jo veido žibėjo iš to, kad (su Ponu Dievu) kalbėjęs buvo. *per. 40, 20.
30. O kaip Aaronas ir visi vaikai Izraėl regėjo odą jo veido taip žibančią, bijojos prie jo prisiartinti.
31. Tai prišaukė jiems Maižėšius, ir jie prisiartino prie jo, taip Aaronas, kaip ir visi vyriausieji susirinkimo, ir jis kalbėjo su jais.
32. Paskui artinos prie jo visi vaikai Izraėl. Ir jis prisakė jiems vislab, ką Pons Dievs su juomi kalbėjęs buvo ant kalno Sinai.
33. O jisai tai vislab su jais kalbėdams *uždengdavo savo veidą skepeta. *2 Kor. 3, 7. 13.
34. Ir įeidams pas Poną Dievą su juomi kalbėti, padėjo skepetą, iki vėl laukan išėjo. Ir kaip vėl išėjo su vaikais Izraėl kalbėdams, kas jam prisakyta buvo,
35. Tai pamatydavo vaikai Izraėl jo veidą, kaipo oda jo veido žibėjo; tai jis vėl uždengė veidą skepeta, iki vėl įėjo su Juomi kalbėti.

Perskyrimas 35.

Sabatos atsiilsėjimas; valnos dovanos; pavadinimas mistrų dailiai dirbančių.

Ir Maižėšius suvadinęs visą susirinkimą vaikų Izraėl tarė jiems: tai yra, ką Pons Dievs prisakęs jums pilnavoti: *per. 34, 23.
2. Šešes dienas turite dirbti, o sekmąją dieną šventą laikyti, *Sabatą atsiilsėjimo Pono Dievo. Kas toje ką dirbs, turės mirti. *per. 20, 8. s.
3 Jus dienoje Sabatos ne turite *ugnį sukurti visuose savo namuose. *per. 16, 32.
4. Ir Maižėšius tarė visam susirinkimui vaikų Izraėl: tai yra, ką Ponas Dievas prisakęs esti:
5. Duokite kožnas duoklės apierą Ponui Dievui, taipo, kad tą duoklės

apierą Ponui Dievui kožnas *iš geros valės atneštų: aukso, sidabro, vario,
* per. 25, 2. 1 Nus. Kar. 30, 5. 2 Kor. 9, 7.
6. Mėlynų šilkų, šarloto, raudonų šilkų, baltų šilkų ir oškų plaukų,
7. Rudų avinų kailių, obšrų kailių ir cėdrų medžių,
8. Aliejaus liampoms, ir brangių žolių mostims ir skaniems rukinimams,
9. Žemčiugo Onik (vadinamo) ir įstatytų žemčiugų vyskupiškai sermėgai ir skydeliui.
10. Ir kas iš jųsų išmintingas yra, tas te ateit ir te taiso, ką Ponas Dievas yra prisakęs:
11. Butent namus su jų šėtra ir užkabomis, rinkėmis, lentomis, užkaiščiais, stulpais ir kojomis,
12. Skrynę su jos kartimis, malonės krasę ir užkabą,
13. *Stalą su jo kartimis ir su visais jo rykais, ir šventosios duonos kepalus, * per. 25, 30.
14. Liktorių žibinti ir jo rykus ir jo liampas bei aliejų žvakėms,
15. *Rukinimo altorių su jo kartimis, mostį ir skaniai kvepančias žoles rukinimui, uždangą prie angos namų,
* Ps. 30, 1.
16. Deginimo apieros altorių su jo variniomis narinyčiomis, kartimis ir su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja, * Ps. 27, 1.
17. Apkabą prybučio su jo stulpais ir kojomis, ir angos apkabą prie pribučio,
18. Vinis namų ir prybučio su jų stulpais,
19. *Rubus urėdo šventinyčioje tarnauti, šventuosius rubus Aarono vyskupo, su †rubais jo sunų ant kunįgystės. * Ps. 28. 2. † Ps. 31, 10.
20. Tai atstojo visas susirinkimas vaikų Izraėl nuo Maižėšiaus.
21. Ir visi, kurie tai mielai ir *iš geros valės davė, atėjo ir atnešė duoklės apierą Ponui Dievui, darbui šėtros susirinkimo ir visai jo šlužmai ir šventiemsiems rubams. * Ps. 36, 3.
22. O atnešė, taip vyrai, kaip ir moters, kas iš geros valės norėjo: kabes, ausies žiedus, ir kitus žiedus bei saktis, ir visokius iš aukso darytus rykelius. Priegtam parnešė kiekviens ir aukso Ponui Dievui į subuojimo apierą.
23. Ir kas pas savę rado mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir baltų šilkų, oškų plaukų, rudų avinų kailių, ir obšrų kailių, tas atnešė tai.
24. O kas sidabro ir vario davė, tas atnešė tai duoklės apierai Ponui Dievui. Ir kas cėdro medžio pas savę rado, tas atnešė visokiems darbams ant Dievo šlužmos.
25. Ir kurios išmintingos moters buvo, tos audė savo rankomis, ir atnešė, ką išaudė nuo mėlynų, šarlotų, raudonų ir baltų šilkų.
26. Ir kurios moters tokį darbą mokėjo bei iš geros valės tai daryt apsiėmė, tos audė oškų plaukų.
27. Bet kunįgaikščiai sunešė žemčiugų Onik (vadinamų) ir žemčiugų (į auksą) įstatytų, viršutiniaijai vyskupiškai sermėgai ir skydeliui,
28. Ir skaniai kvėpiančių žolių bei *aliejaus žvakėms ir mostims bei geram rukinimui. * per. 25, 6.
29. Taipo atnešė vaikai Izraėl iš geros valės, taip vyrai, kaip ir moters, visokiam darbui Pono Dievo per Maižėšių palieptam, kad pagatavytų.
30. Ir Maižėšius tarė vaikams Izraėl: štai, Ponas Dievas vardu pavadino *Bezaleėlį, sunų Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda, * per. 31, 2.
31. Ir jį ištaisė dovanomis Dvasės Dievo, kad protingai, išmintingai ir dailiai visokius darbus žinotų ištaisyti,
32. Dailiai išdirbti auksą, sidabrą ir varią,
33. *Žemčiugus išpiaustyti ir tus įstatyti, medžius nutašyti, visokį mandagų darbą iš to padaryti; * per. 31, 5.
34. Ir pamokino jo širdį su Aalijabu, sunumi Akisamako, iš giminės Dan.
35. Jis suteko jų širdžiai išminties, kad padarytų visokius darbus, išpiaustyti, austi ir siuti su mėlynais šilkais, šarlotais, raudonais ir baltais šilkais, ir su audimu, padaryti visokius darbus, ir dailiai darbus išmislyti.

Perskyrimas 36.

Šventinyčios dalykai pagatavyjami.

Tai dirbo *Bezaleėlas ir Aalijabas bei visi išmintingieji vyrai, kuriems Ponas Dievas išmintį ir protą buvo nudalijęs išmanyti, kaipo visokį darbą reiktų padaryti ant šlužmos šventiny-

čios, visokiu budu, kaip Ponas Dievas tai buvo prisakęs. *per. 31,2 ir 35,30.34.
2. Ir Maižėšius pavadino Bezaleėlį bei *Aalijabą ir visus išmintinguosius vyrus, kurių širdis Ponas Dievas išminčia buvo apdovanojęs, butent visus, kurie rods siulijos ir prisiartino tam darbui. *per. 38,23.
3. Ir jie pas savę ėmė nuo Maižėšiaus visą duoklės apierą, kurią vaikai Izraėl atnešė ant išprovijimo šventinyčios ir jos pagatavijimo, nėsa jie kas rytą iš geros valės jam atnešdavo savo dovanas.
4. Tai atėjo visi išmintingieji, kurie prie to darbo šventinyčios dirbo, kiekvienas prie savo darbo, jo daromojo,
5. Ir sakė Maižėšiui: žmonės perdaug suneša, daugiaus, ne kaip prie to darbo šios šlužmos, Pono Dievo padaryti prisakytojo, reikalaujam.
6. Tai liepė Maižėšius iššaukti per visą abažą: nei viens te ne atnešie daugiaus dovanų šventinyčiai. Tai žmonės paliovė atnešti.
7. Nėsa tų daiktų kako visokiam darbui daromamjam ir dar per viršų buvo.
8. Taipo dirbo visi išmintingieji vyrai tarp darbininkų prie to darbo: namus, *dešimt kaurų iš susuktų, baltų šilkų, mėlynų šilkų, šarlotų raudonų, ir Kėrubynus dailiai. *per. 26,1.
9. *Ilgumas vieno kauro buvo dvidešimt ir aštuonių mastų, ir platumas keturių mastų, ir visų buvo viena miera. *per. 26,2.
10. Ir jis susegė tuos kaurus po penkis, vieną prie kits kito.
11. Ir padarė *mėlynas ąseles prie kožnos kauro vietos, kur susegiami yra, *per. 26,4.
12. *Po penkisdešimts ąselių prie vieno kauro, kad su kits kitu susieitų. *per. 26,10.
13. Ir padarė *penkisdešimts aukso kabelių ir susegė kaurus su kabelėmis vieną prie kits kito, kad namais pastotų. *per. 26,6.
14. Ir padarė *vienuolika kaurų iš oškų plaukų, šėtrai viršuje namų, *per. 26,7.
15. Trisdešimts mastų ilgus ir keturių mastų plačius, visus vienu mačiumi.
16. Ir suglaudė jų penkis į vieną šalį, o šešis į antrąją šalį.
17. Ir padarė po penkisdešimts ąselių prie kiekvieno kauro jų vietoje, kad susegiama butų.
18. Ir padarė po penkisdešimts varinių kabelių, kuriomis šėtra į vieną daiktą sustatoma butų.
19. Ir padarė *uždangą ant šėtros iš rudų avinų kailių, ir ant tos dar kitą iš obšrų kailių. *per. 26,14.
20. Ir padarė *lentas namams iš cėdro medžio, kurios turėtų stovėti, *per. 26,15.
21. Kiekvieną dešimt mastų ilgą, o pusantro masto plačią,
22. O prie kiekvienos du capu, kad prieš kits kitą sustatytos butų. Taipo sutaisė visas lentas namams,
23. Kad tų lentų dvidešimt į pietus stovėjo.
24. Ir padarė keturisdešimts sidabrinių kojų apačioje, po kožna lenta dvi koji prie jų dviejų capų.
25. Taipojau ant antrosios pusės namų prieš šiaurę vėl padarė dvidešimt lentų
26. Su *keturisdešimts sidabriniomis kojomis, po kiekviena lenta dvi koji. *per. 26,21.
27. Ale *užpakalije namų prieš vakarus darė jisai šešes lentas *per. 26,22.
28. Ir kiti dvi užpakalije prie tų dviejų kampų tų namų,
29. Kad kiekviena tų dviejų su savo kampine lenta iš apačios susieitų ir viršuje susieitų su vienu klemeriu,
30. Kad lentos *aštuonios pastotų ir šešiolika sidabrinių kojų, po kiekviena dvi koji. *per. 26,25.
31. Ir jis padarė *užkaiščius iš cėdro medžio, penkis prie tų lentų ant vienos pusės tų namų, *per. 26,26.
32. O *penkis ant antrosios pusės ir penkis gale prieš vakarus. *per. 26,27.
33. Ir padarė *tuos užkaiščius, kad per vidų lentų butų perkišti nuo vieno galo iki antrojo. *per. 26,28.
34. Ir aptraukė lentas auksu, o jų rinkes užkaiščiams padarė iš aukso, ir užkaiščius aptraukė auksu.
35. Ir pritaisė *užkabą ant to su Kėrubynais dailiai su mėlynais šilkais, šarlotu, raudonais ir susuktais baltais šilkais; *per. 26,31.
36. Ir *nudailino tai (užkabai) keturis stulpus iš cėdro medžio ir aptraukė tuos auksu, o jų galvas iš aukso, ir prie tų nuliejo ketures kojas iš sidabro. *per. 26,32.

37. Ir padarė * užkabą į šėtros angą iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų, rašytą, * per. 26, 36.
38. Ir penkis stulpus su jų galvomis, ir aptraukė jų galvas ir rumbus auksu, ir penkes varines kojas prie tų.

Perskyrimas 37.

Apie nekurius rykus šventinyčios.

Ir Bezaleėlas padarė * skrynę iš cėdro medžio, pustrečio masto ilgą, o pusantro masto plačią bei aukštą; * per. 25, 10.
2. Ir aptraukė tą čystu auksu iš vidaus ir iš viršaus, ir aplink ją padarė aukso vainiką.
3. Ir nuliejo ketures auksines ri·
jos keturis kampus, abypusiai po dvi.
4. Ir nutašė kartis iš cėdro medžio, aptraukdams jas auksu.
5. Ir įkišo tas į rinkes prie šalių skrynės, kad galėtų nešiota buti.
6. Ir padarė * malonės krasę iš geriausiojo aukso, pustrečio masto ilgą, o pusantro masto plačią. * per. 25, 17.
7. Ir padarė du Kėrubynu iš druto aukso prie abiejų galų malonės krasės,
8. Vieną Kėrubyną ant šio galo, o antrąjį ant ano galo.
9. Ir Kėrubynai išsplėtė savo sparnus iš viršaus ir apdengė tais malonės krasę. Ir jų dviejų veidu stovėjo prieš kits kitą, žiurėdamu į malonės krasę.
10. Ir jis padarė * stalą iš cėdro medžio, dviejų mastų ilgą, vieną mastą platų ir pusantro masto aukštą. * per. 25, 23.
11. Ir * aptraukė tą čystu auksu, ir aukso vainiką padarė aplink tą. * per. 25, 24.
12. Ir padarė jam lystę aplinkui, plaštakos aukštą, ir aplink tą lystę darė aukso vainiką.
13. Ir nuliejo prie to ketures auksines rinkes ir įdėjo jas į tas keturės vietas jo keturių kojų,
14. Arti lystės, kad kartis perkištos butų, stalą tomis nešti.
15. Ir padarė tas kartis iš cėdro medžio ir aptraukė jas auksu, stalą tomis nešti.
16. Taipojau ir rykus ant to stalo padarė * iš geriausiojo aukso, bliudus, kupkas, kragus ir kaušus, kuriais ir įpilti ir išpilti galėtų. * per. 25, 29.
17. O * liktorių padarė iš plono tikro aukso, to stiebas buvo su ruromis, bliudais, guzikais ir raštais. * per. 25, 31 ir 35, 14.
18. Šešios ruros išėjo iš abiejų pusių, ir iš kiekvienos pusės trys ruros.
19. Trys bliudeliai buvo prie kiekvienos ruros su guzikais ir raštais.
20. O ant liktoriaus buvo keturi bliudeliai su guzikais ir raštais,
21. Visur po dviem rurom viens guzikas, kad šitaipo šešios ruros išsikišo;
22. Ir jų guzikai ir ruros prie to, ir tai vislab buvo iš druto čysto aukso.
23. Ir padarė tas * septynes liampas su jų žvakšnypšlėmis ir žvakgesynėmis iš čysto aukso. * per. 25, 37, 38.
24. Iš šimto svarų geriausiojo aukso padarė tą ir visus jo rykus.
25. Jis pabudavojo ir * rukinimo altorių iš cėdro medžio, vieną mastą ilgą ir platų, lygiai keturkampį, ir dviejų mastų aukštą, su jo ragais. * per. 30, 1.
26. Ir aptraukė jį čystu auksu, jo danktį ir jo sienas aplinkui bei jo ragus. Ir padarė jam aplink aukso vainiką, * per. 30, 3.
27. Ir dvi aukso rinki apačioje po vainiku iš abiejų pusių, kad kartis įdėtų ir jį tomis nešiotų.
28. O kartis padarė iš cėdro medžio ir aptraukė tas auksu.
29. Ir padarė * šventą mostį bei ant rukinimo tinkantį daiktą iš čystų skaniai kvepiančių žolių pagal žinę aptiekorių. * per. 30, 25. 35.

Perskyrimas 38.

Surokavimas išduotojo aukso, sidabro bei vario.

Ir padarė * deginimo apieros altorių iš cėdro medžio, penkių mastų ilgą ir platų, lygiai keturkampį, bei trijų mastų aukštą. * per. 20, 24 ir 27, 1.
2. Ir padarė keturis ragus iš to išeinančius ant jo keturių kampų, ir aptraukė jį variu.
3. Ir padarė visokius reikalingus daiktus prie altoriaus, * puodus pelenams, šliupeles, bliudus, šakes, anglinyčias, vislab iš vario. * per. 27, 3.
4. Ir padarė prie altoriaus * narinyčias, kaip tinklą, iš vario aplinkui nuo apačios iki pusės altoriaus. * per. 27, 4.
5. Ir nuliejo ketures rinkes į keturės vietas varinių narinyčių, kartims perkišti.
6. Tas padarė iš cėdro medžio ir aptraukė jas variu,
7. Ir perkišo tas per rinkes abypusiai

altoriaus, kad jį tuomi nešiotų; ir *padarė jį iš vidaus išdubusį. *per. 27, 8.

8. Ir padarė *mazgotuvę iš vario ir jos koją taipojau iš vario, ties moterimis, kurios pryangije šėtros susirinkimo šlužijo. *per. 30, 18.

9. Ir jis padarė *prybutį prieš pietus su apkaba, šimtą mastų ilgą, iš susuktų baltų šilkų, *per. 27, 9.

10. Su jų dvidešimt stulpais ir dvidešimt variniomis kojomis, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

11. Taipojau prieš šiaurę šimtą mastų su dvidešimt stulpais ir dvidešimt kojomis iš vario, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

12. Ale prieš vakarus penkis dešimt mastų su dešimt stulpais ir dešimt kojomis, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

13. Bet prieš rytus penkis dešimt mastų,

14. Penkiolika mastų ant kožnos šalies vartų prybučio po tris stulpus bei po tris kojas.

15. Ir antroje pusėje penkiolika mastų, kad jų taip daug buvo ant vienos pusės vartų prybučio, kaip ant antrosios, su trimis stulpais ir trimis kojomis, *per. 27, 15.

16. Kad visi uždangai prybučio buvo iš susuktų baltų šilkų,

17. Ir kojos stulpų iš vario, o jų guzikai ir siulės iš sidabro, taipo, kad jų galvos aptrauktos buvo sidabru. Ale jų siulės buvo sidabrinės prie visų stulpų prybučio.

18. Ir *vartuose prybučio padarė jisai uždangą iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų bei susuktų baltų šilkų išsiutą, dvidešimt mastų ilgą ir penkių mastų aukštą, pagal mačių apkabų prybučio. *per. 27, 16.

19. Priegtam keturis stulpus ir ketures kojas iš vario, ir jų guzikus iš sidabro, o jų galvas sidabru aptrauktas bei jų siules sidabrines.

20. Ir visos vinys namų ir prybučio aplinkui buvo iš vario.

21. Taigi yra visiškas surokavimas reikalų prie namų liudijimo, kurs yra pasakytas, kaip Maižėšius buvo prisakęs ant Dievo šlužmos Lėvytams po rankų Itamaro, Aarono vyskupo sunaus;

22. Kurį *Bezaleėl, sunus Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda, padarė, vislab taipo, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs;

23. Ir su juomi *Aalijabas, sunus Akisamako, iš giminės Dan, mistras išpiaustyti, išausti, ir išsiuti mėlynais šilkais, šarlotu, raudonais ir baltais šilkais. *per. 31, 6.

24. Viso aukso, kursai sudirbtas yra šitame visame darbe šventinyčios, Dievui ant garbės dovanotojo, yra dvidešimt ir devyni centneriai, septyni šimtai ir trisdešimt syklai pagal syklą šventinyčios;

25. O sidabro žmonių sudėtojo buvo šimts centnerių, tukstantis septyni šimtai septynis dešimt ir penki syklai pagal syklą šventinyčios.

26. Kiek galvų, tiek pusių syklų pagal *syklą šventinyčios nuo visų suskaitytųjų nuo dvidešimt ir daugiaus metų, šeši šimtai tukstančių trys tukstančiai penki šimtai ir penkis dešimts. *per. 30, 13.

27. Iš to šimto centnerių sidabro nulietos buvo kojos šventinyčios ir kojos uždango, šimts kojų iš šimto centnerių, iš kiekvieno centnerio viena koja.

28. Bet iš tukstant septynių šimtų septynis dešimts ir penkių syklų padaryti buvo stulpų guzikai ir jų galvos aptrauktos bei jų siulės.

29. Ale dovanos vario buvo septynis dešimtis centneriai, du tukstančiu ir keturi šimtai syklų.

30. Iš tų buvo nulietos kojos angoje šėtros susirinkimo, ir varinis altorius bei varinios narinyčios prie to, ir visi rykai altoriaus;

31. Priegtam ir kojos prybučio aplinkui, ir kojos angos prie prybučio, visos vinys namų ir visos vinys prybučio aplinkui.

Perskyrimas 39.

Vyskupiškųjų rubų gražumas.

O iš mėlynų šilkų, šarlotų bei raudonų šilkų padarė jie Aaronui *urėdo rubus, šlužyti šventinyčioje, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 4 ir 31, 10 ir 35. 19.

2. Ir jis padarė *viršutiniąją vyskupišką sermėgą su auksu, mėlynais šilkais, šarlotais, raudonais ir baltais susuktais šilkais. *per. 28, 6.

3. Ir išplojo auksą bei supiaustė tą į gijes, kad dailiai austi galėjo tarp

mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir
baltų šilkų,
4. Kad ant *ab'ejų pečių sustatyti
ir abypusiai suraišioti galėtų.
*per. 28, 7 ir 39, 7.
5. Ir jo *juosta buvo pagal tokįjau
dailų mokslą ir darbą iš aukso, mė-
lynų šilkų, šarlotų, raudonų ir su-
suktų baltų šilkų, kaipo Ponas Die-
vas Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 8.
6. Ir jie padarė *du žemčiugu Onik
(vadinamu), auksu aplinkui aptvertu,
išpiaustytu per žemčiugų piovikus,
su vardais vaikų Izraėl. *per. 28, 9, 21.
7. Ir prisegė juodu ant pečių viršu-
tiniosios vyskupiškos sermėgos, kad
žemčiugai butų atsiminimui vaikų
Izraėl, kaip Ponas Dievas *Maižė-
šiui buvo prisakęs. *per. 28, 21.
8. Ir jie padarė *skydelį pagal mokslą
ir darbą viršutiniosios vyskupiškos ser-
mėgos iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų,
raudonų ir baltų susuktų šilkų,* per. 28. 15.
9. Kad keturkampis ir dvilinkas bu-
vo, vienos plaštakos ilgas ir platus.
10. Ir apsodino tą keturiomis eilė-
mis žemčiugų; *pirmoji eilė buvo:
Sarders, Topasers bei Smaragds;
* per. 28, 17. Apreišk. 21, 19 s.
11. Antroji: Rubins, Sapyrs bei
Demants;
12. Trečioji: Linkurers, Akats bei
Ametists;
13. Ketvirtoji: Turkysas, Oniks ir
Jaspis, aplinkui *auksu aptverti vi-
sose eilėse. * per. 28, 20.
14. Ir tie žemčiugai buvo įstatyti pa-
gal dvylika vardų vaikų Izraėl, išpiau-
styti per žemčiugų piovikus, kiekviens
savo vardu pagal dvylika giminių.
15. Ir jie padarė *lenciugėlius prie
to skydelio sų dviem galais iš ge-
riausiojo aukso, * per. 28, 22.
16. Ir dvi aukso sakti ir du aukso
žiedu, ir prisegė tuodu žiedu prie
dviejų dalių skydelio.
17. Ir tuodu aukso lenciugėliu įdėjo
į dvi rinki ant galų skydelio.
18. O galudu tų dviejų lenciugėlių
jie įdėjo į tiedvi sakti, ir jie prisegė
juodu į kampus viršutiniosios vysku-
piškos sermėgos prieš kits kitą.
19. Ir padarė *kitu du aukso žiedu ir
prisegė juodu prie antrųjų dviejų galų
skydelio jų vietose, kad gerai pri-
gultų prie viršutiniosios vyskupiškos
sermėgos. * per. 28, 26.
20. O dar kitu du aukso žiedu padarė,
tuodu prisegė apačioje prie dviejų ga-
lų viršutiniosios vyskupiškos sermė-
gos prieš kits kitą, kur viršutinioji
vyskupiška sermėga apačioje susieina,
21. Kad skydelis su savo žiedais prie
žiedų viršutiniosios vyskupiškos ser-
mėgos primegstas butų su mėlynu
šniuru, kad ant tos sermėgos drutai
prigultų ir ne atsiliuosuotų nuo ser-
mėgos, kaip Ponas Dievas Maižėšiui
buvo prisakęs.
22. Ir pasiuvo *šilkų sermėgą į vir-
šutiniąją vyskupišką sermėgą, visą iš
mėlynų šilkų išaustą, * per. 28, 31.
23. Ir jos skylę viršuje patime vidu-
rije, ir jos rumbą aplink skylę stul-
puotą, kad ne išplyštų.
24. Ir jie prisiuvo prie jos rumbo
granatobuolius iš mėlynų šilkų, šar-
lotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų.
25. Ir padarė zvanelius iš geriau-
siojo aukso, tus prisiuvo tarp gra-
natobuolių aplinkui prie rumbo tos
šilkų sermėgos,
26. Po *vieną granatobuolį ir po vie-
ną zvanelį apie visą rumbą aplinkui,
toje šlužyti, kaip Ponas Dievas Mai-
žėšiui buvo prisakęs. * per. 28, 34.
27. Taipojau pasiuvo ir ankštasias
sermėgas, *iš baltų šilkų išaustas,
Aaronui ir jo sunums, * per. 28, 39.
28. Ir kepurę nuo baltų šilkų, ir
gražias mučias (vyskupams pritinkan-
čias) nuo baltų šilkų ir kelines, iš su-
suktų baltų gijų išaustas,
29. Ir dailiai išsiutą juostą nuo baltų
susuktų šilkų, mėlynų šilkų, šarlotų
ir raudonų šilkų, kaipo Ponas Die-
vas Maižėšiui buvo prisakęs.
30. Ir padarė taipojau ir kaktos raištį
ant šventojo vainiko iš čysto aukso
ir įrašė į tą šį raštą: Šventybė Pono
Dievo.
31. Ir pririšo mėlyną šniurą prie to,
kad iš viršaus prie kepurės prisegta
butų, kaipo Ponas Dievas *Maižė-
šiui buvo prisakęs. * per. 28, 37 ir 29, 6.
32. Taipo pasibaigė visas darbas
prie namų šėtros susirinkimo. Ir vai-
kai Izraėl darė vislab, ką Ponas Die-
vas Maižėšiui buvo prisakęs,
33. Ir nunešė namus pas Maižėšių,

*šėtrą ir visus jos rykus, kabeles, lentas, užkaiščius, stulpus, kojas, *per. 35, 11.
34. Dangalą iš rudų ožių kailių, dangalą iš obšrų kailių ir apkabą,
35. Skrynę liudijimo su jos kartimis ir malonės krasę,
36. *Stalą ir visus jo rykus ir šventosios duonos kepalus, *per. 35, 13.
37. Gražųjį liktorių su liampomis pagatavytą ir su visa pryprova, ir aliejų žiburiams,
38. Auksiną altorių, ir mostį, ir gerą rukinimą, uždangą šėtros angoje,
39. Varinį altorių ir jo varines narinyčias su jo kartimis ir su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja,
40. Apkabas prybučio su jo stulpais ir kojomis, uždangą angoje pribučio su jo stulpais ir vinimis ir su visais reikalingais daiktais ant šlužmos namų šėtros susirinkimo,
41. *Urėdo rubus vyskupo Aarono, tarnauti šventinyčioje, ir rubus jo sunų, kad jie klebonų urėdą pilnavotų. *per. 31, 10.
42. Vislab, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs, darė vaikai Izraėl prie visos šios šlužmos.
43. Ir Maižėšius *apžvalgė visą tą darbą, ir štai, jie taipo buvo padarę, kaip Ponas Dievas buvo prisakęs. Ir jisai peržegnojo juos. *1 Maiž. 1, 31.

Perskyrimas 40.

Susirinkimo šėtra pabudavojama ir pašvenčiama.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium ir tarė:
2. Tu turi namus *šėtros susirinkimo sustatyti pirmoje dienoje pirmojo mėnesio. *2. Nuš. Kar. 26, 33.
3. Ir į tą turi įdėti skrynę liudijimo ir pryšakije skrynės užkabą užkabinti;
4. Ir turi stalą įnešti ir tą pritaisyti, ir liktorių pastatyti bei liampas ant jo užkišti;
5. Ir turi auksinąjį *rukinimo altorių pastatyti ties skryne liudijimo, ir tą † uždangą angoje namų pakabinti; *per. 30, 1. †per. 26, 36.
6. O deginimo altorių tu turi lauke pastatyti ties anga namų šėtros susirinkimo,
7. Ir mazgotuvę tarp šėtros susirinkimo ir tarp altoriaus, ir vandens įpilti,
8. Ir prybutį aplink sustatyti ir uždangą angoje prybučio pakabinti.
9. Ir ėmęs *mostį turi tus namus ir vislab, kas tuose yra, pamostyti, ir turi juos šventįti su visais prie tų reikalingais daiktais, kad šventi butų. *per. 30, 26.
10. Ir deginimo altorių turi pamostyti su visais jo rykais ir jį šventįti, kad švenčiausias butų.
11. Taipojau ir mazgotuvę bei jos koją turi pamostyti ir pašventįti.
12. Ir turi *Aaroną bei jo sunus privesti prie durų šėtros ir su vandenimi mazgoti, *per. 29, 4.
13. Ir Aaroną šventaisiais rubais aprėdyti ir jį mostyti ir šventinti, kad mano vyskupu butų,
14. O taipojau ir jo sunus privesti ir juos *ankštomis sermėgomis aprėdyti, *per. 28, 39 ir 39, 27.
15. Ir juos pamostyti, kaip tu jų tėvą pamostyjai, kad jie mano klebonais pastotų. Ir tą pamostijimą jie tur gauti ant amžinos kunįgystės į eilių eiles savo vaikų.
16. Ir Maižėšius *vislab padarė, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 7, 10 ir 39, 42.
17. Taipo *tie namai buvo pastatyti antrame mete pirmoje dienoje pirmojo mėnesio. *4 Maiž. 7, 1.
18. Ir kaip Maižėšius tus attiesė, pastatė jisai kojas ir lentas bei užkaiščius ir attiesė stulpus,
19. Ir išplatino šėtrą, kad namai butų, ir uždėjo uždangą šėtros ant viršaus, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.
20. Ir ėmęs *liudijimą įdėjo tą į skrynę ir įkišo kartis šale skrynės, ir pastatė malonės krasę viršuje ant skrynės, *Ebr. 9, 4.
21. Ir įnešė skrynę į namus, ir užkabino užkabą prieš skrynę liudijimo, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs,
22. Ir įnešė *stalą į šėtrą susirinkimo, į kampą namų prieš šiaurę, lauke prieš užkabą, *per. 26, 35.
23. Ir pataisė *duonos kepalus ant to po akių Pono Dievo, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 25, 30.
24. Ir įstatė taipojau ir *liktorių ties stalu į namų kampą prieš pietus, *per. 25, 31.
25. Ir padėjo *liampas ant to Ponui Dievui, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 25, 37.
26. Ir įstatė auksiną altorių į vidų ties užkaba,

27. Ir *smilkė ant to gerų rukymų, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 30, 7. 35.
28. Ir uždangą pakabino prie angos namų.
29. Ale deginimo apieros altorių pastatė pas angą namų šėtros susirinkimo, ir apieravojo ant to deginimo apierą bei valgio apierą, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.
30. Ir *mazgotuvę pastatė jisai tarp šėtros susirinkimo ir tarp altoriaus, ir įpylė vandens, iš tos mazgotis. *per. 30, 18.
31. O Maižėšius bei Aaronas ir jo sunus mazgojo savo rankas ir kojas iš tos.
32. Nės jie turėjo *mazgotis, į šėtrą susirinkimo įeidami, arba prie altoriaus prisiartindami, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 30, 19. 20.
33. Ir jis sustatė prybutį aplink namus ir aplink altorių, ir pakabino užkabą į angą prybučio. Taipo Maižėšius pabaigė visą tą darbą.
34. Tai *debesis apdengė šėtrą susirinkimo, ir †šlovės Pono Dievo tie namai pilni pastojo. *4 Maiž. 9, 15. 1 Kar. 8, 10. 11. †Ezėk. 43, 4. 5.
35. O Maižėšius ne galėjo įeiti į šėtrą susirinkimo, kol debesis ant jos pasiliko, ir šlovė Pono Dievo tus namus pripildė.
36. Ir kad *debesis pasikeldavo nuo tų namų, tai vaikai Izraėl traukėsi tolyn, kiek kartų jie keliaudavo. *per. 13, 21. 4 Maiž. 9, 17. 18.
37. O kad debesis nesikeldavo, tai jie nesitraukės iki tai dienai, kurioje ji keldavos.
38. Nėsa *debesis Pono Dievo buvo dienomis ant namų, o naktimis ji buvo ugninga po akių visų giminių Izraėl, pakolei jie keliavo. *Maiž. 9, 16. 5 Maiž. 1, 33.

Trečia knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Prisakymas deginimo apieros.

Ir Ponas Dievas pavadinęs Maižėšių kalbėjo su juomi iš šėtros susirinkimo tardamas:
2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: Kas iš jųsų Ponui Dievui apierą nor duoti, tas te duodie iš galvijų, iš bandos bei iš avių.
3. Jei jis nor *deginimo apierą duoti iš bandos, tai te apieravoja jisai patinėlį, be kliaudo esantį †ties durimis šėtros susirinkimo, kad tas Ponui Dievui patinkąs butų nuo jo; *per. 6, 9. †per. 17, 3. 4. 8. 9. 2 Maiž. 29, 10. 5 Maiž. 12, 13. 14.
4. Ir te dedie savo ranką ant galvos tos deginimo apieros, tai ji patinkanti bus ir jį *suderįs. *Ebr. 9, 12. 13.
5. Ir tur tą jaunąjį galviją pamušti po akių Pono Dievo; ir *klebonai, Aarono sunus, tur kraują atnešti ir ant altoriaus aplinkui šlakstyti, kursai ties durimis šėtros susirinkimo yra. *per. 3, 2.
6. O tur deginimo apierai odą nuimti ir tur į stukius sukapota buti.
7. Ir sunus Aarono vyskupo tur ugnį ant altoriaus prakurti ir malkos viršuje uždėti;
8. O tur stukius, butent galvą bei taukus, ant malkos uždėti, kuri ant ugnies ant altoriaus gul.
9. Ale vidurius bei blauzdkaulius reik vandenimi mazgoti, o klebonas vislab tai tur uždegti ant altoriaus deginimo apierai. *Tai yra ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui. *per. 2, 3.
10. O jei jis nor iš avių arba oškų deginimo apierą duoti, tai te apieravoja patinėlį be kliaudo.
11. Ir tur jį papiauti prie šalies altoriaus prieš šiaurę po Pono Dievo akių, o klebonai, Aarono sunus, tur jo kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti,
12. O tur jį į stukius sukapoti, o klebonas tur galvą bei taukus ant malkų bei ugnies, ant altoriaus esančių, uždėti.
13. Ale vidurius bei blauzdkaulius reik vandenimi mazgoti, o klebonas tur tai vislab apieravoti bei uždegti ant altoriaus deginimo apierai. Tai yra ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.
14. O jei kas Ponui Dievui iš paukščių nor deginimo apierą duoti, tai te duodie tai *nuo kurklelių, arba jaunų karvelių. *per. 5, 7.
15. O klebonas tur tai prie altoriaus pargabenti ir jam *galvą nugnybti, kad butų ant altoriaus uždegta, o jo kraują duoti ištekėti prie sienos altoriaus, *per. 5, 8.
16. O jo gurklį su jo plunksnomis

reik pagal altorių į rytus ant pelenyno mesti;

17. O turite jo sparnus įskelti, ale ne nulaušti. Ir taipo klebonas tur tai ant altoriaus uždegti ant malkų ant ugnies, deginimo apierai. Tai *ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

* per. 2, 2. 9. 16 ir 3, 5. 16. 2 Maiž. 29, 25.

Perskyrimas 2.

Prisakymas apie valgio apieras.

Kad kas Ponui Dievui *valgio apierą nor duoti, tai tur buti toji iš smulkių kviečių miltų, ir tur aliejaus ant jų užlieti ir kodylo uždėti, * per. 6, 14.

2. Ir taip atnešti prie klebonų, Aarono sunų. Tai klebonas pilną savo saują tur imti tų smulkiųjų kviečių miltų bei aliejaus drauge su visomis rukinimo žolėmis ir uždegti paminklui ant altoriaus. *Tai ugnis saldžiam kvapui Ponui Dievui. * per. 1, 9. 13. 17.

3. O *atstankas tos valgio apieros tur Aaronui bei jo sunums tekti. Tai tur buti švenčių švenčiausioji iš ugnių Pono Dievo. * per. 2, 10 ir 6, 16.

4. O jei jis savo valgio apierą nor duoti nuo keptųjų pečiuje, tai te imie jisai prapločių smulkių kviečių miltų, neraugintų, su aliejumi maišytų bei neraugintų ragaišių, aliejumi apteptų.

5. O jei tavo valgio apiera yr kokioje skauradoje kepta, tai tur buti neraugintų kviečmilčių, aliejumi maišytų,

6. O turi tai į stukius perdalyti ir aliejaus užpilti, tai yra valgio apiera.

7. O jei tavo valgio apieros koks dalykas butų ant rustų keptas, tai turi tą daryti iš kviečių miltų su aliejumi.

8. Ir turi tą valgio apierą, kurią iš tokių dalykų daryti nori Ponui Dievui, klebonui prinešti, tas tur tą prie altoriaus gabenti,

9. Ir jo valgio apierą aukuoti paminklui ir uždegti ant altoriaus. *Tai ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

* per. 1, 9. 13. 17 ir 3, 5. 16.

10. Ale *atstankas tur Aarono bei jo sunų buti. Tai tur buti švenčių švenčiausioji iš ugnių Pono Dievo. * per. 6, 16.

11. Visas valgio apieras, kurias Ponui Dievui norit apieravoti, *be raugo turite daryti, nėsa neijoks raugas nei medus ne tur jose Ponui Dievui ant ugnies uždegtas buti. * per. 6, 17.

12. Tarp pirmonių turite tai Ponui Dievui atnešti, ale ant altoriaus to ne tur iškakti saldžiam kvapui.

13. Visas tavo valgio apieras turi tu *sudyti; ir tavo valgio apiera niekados ne tur buti be druskos derėjimo tavo Dievo, nės visose savo apierose turi druskos apieravoti. * Mark. 9, 49. Kol. 4, 6.

14. O jei nori valgio apierą Ponui Dievui duoti *pirmųjų vaisių, tai tu turi varpų prie ugnies kepytų smulkiai sugriusti ir taipo valgio apierą pirmųjų savo vaisių apieravoti, * 5 Maiž. 26, 2 s.

15. Ir turi *aliejaus užpilti ir kodylo uždėti, tai yra valgio apiera. * per. 5, 11.

16. O klebonas tur to sugriustojo ir to aliejaus su visu kodylu uždegti paminklui. Tai yra ugnis Ponui Dievui.

Perskyrimas 3.

Prisakymas apie dėkavonės apieras.

O jei jo apiera dėkavonės apiera yra, nuo bandos, ar butų jautys, ar karvė, tai tur ją apieravoti Ponui Dievui, kad be kliaudo butų.

2. Ir tur savo ranką ant jos galvos uždėti ir pamušti ties *durimis šėtros susirinkimo. O †klebonai, Aarono sunus, tur tą kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti. * per. 1, 5. † 2 Maiž. 29, 16.

3. O jis tur tos dėkavonės apieros Ponui Dievui apieravoti, butent visus *taukus nuo žarnų, * 2 Maiž. 29, 13. 22.

4. Ir abudu *inkstu su jų taukais prie rietų ir taukų tinklelį, aplink kepenis pagal inkstus nuplėštą. * per. 4, 9.

5. O Aarono sunus tur tai uždegti ant altoriaus deginimo apierai ant malkų, ant ugnies gulinčių. Tai yra ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

6. O jei nor Ponui Dievui dėkavojimo apierą nuo mažų galvijų duoti, ar butų avinas, ar avis, tai tur be kliaudo buti.

7. Jei ėrytis yra, tai tur po Pono Dievo akių atgabenti,

8. Ir tur savo ranką ant jo galvos uždėti ir papiauti ties šėtra susirinkimo, o sunus Aarono tur jo kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti.

9. O jis taip tur tos dėkavonės apieros Ponui Dievui apieravoti ugnei, butent jo taukus, visą uodegą nuo nugaros nuplėštą ir visus taukus nuo vidurių,

10. Abu inkstu su taukais, kurie prie jų rietų yra, ir taukų tinklelį aplink kepenis, pagal inkstus nuplėštą.

11. O klebonas tur tai uždegti ant altoriaus, ant valgio ugnies Ponui Dievui.
12. O jei jo apiera esti oška, ir ją atgabena Ponui Dievui,
13. Tai tur jisai savo ranką ant jos galvos uždėti ir ją papiauti ties šėtra susirinkimo, o sunus Aarono tur tą kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti.
14. Ir jis tur nuo tos apieravoti apierą Ponui Dievui, butent taukus nuo vidurių,
15. Abu *inkstu su taukais prie jų rietų ir taukų tinklelį, aplink kepenis pagal inkstus nuplėštą. * per. 4, 9.
16. O klebonas tur tai uždegti ant altoriaus ant valgio *ugnies, saldžiam kvapui. Visi taukai yra Pono Dievo. * per. 1, 7 ir 2, 9.
17. Tai t'esie amžinas budas jųsų vaikų vaikams visose jųsų gyvatose, *idant nei jokių taukų, nei †kraujo ne valgytumbit. *per. 7, 23. 26. †per. 17, 10. 1 Maiž. 9, 4. 5 Maiž. 12, 16. Darb. Ap. 15, 20. 29. per. 21, 25.

Perskyrimas 4.

Prisakymas apie apierą už griekus.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšium tarė:
2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk: *Jei kas susigriešytų iš nesisaugojimo prieš bile kokį prisakymą Pono Dievo, ką ne reikėjo daryti: * per. 5, 15.
3. Butent jei klebonas, pamostytas be esąs, susigriešytų, kad žmones papiktintų, tas tur už savo grieką, kurį padaręs, jauną jautuką atgabenti, tikrai sveiką, Ponui Dievui ant apieros už griekus.
4. O tur tą jaunąjį jautuką ties durimis šėtros susirinkimo atgabenti po Pono Dievo akių, ir savo ranką ant jo galvos uždėti ir jį pamušti po akių Pono Dievo.
5. O klebonas *pamostytas esąsis tur to jaunojo jautuko kraujo imti ir įnešti į šėtrą susirinkimo, * per. 4, 16.
6. Ir tur, savo pirštą į tą kraują įdažęs, tuomi *septynis kartus po akių Pono Dievo šlakstyti ties užkaba šventinyčioje,
7. Ir tur to paties kraujo dėti ant ragų rukinimo altoriaus, *ties Ponu Dievu šėtroje susirinkimo stovinčiojo, o visą kraują to jaunojo jautuko lieti ant aslos deginimo altoriaus, ties durimis šėtros susirinkimo stovinčiojo. * 2 Maiž. 30, 6.
8. Ir visus taukus tos apieros už griekus tur jis aukuoti, butent taukus vidurių,
9. Abu *inkstu su jų taukais prie rietų esančiais, ir taukų tinklelį, aplink kepenis nuo inkstų nuplėštą, * per. 3, 10.
10. Lygiai kaip jis tai aukuoja nuo jaučio dėkavonės apieroje, ir tur tai uždegti ant deginimo altoriaus.
11. Ale *odą to jaunojo jautuko su visa mėsa, su galva ir su rietais ir vidurius bei mėšlą, * per. 8, 17.
12. Tai vislab tur jisai laukan išvešti *iš abažo ant čystos vietos, kur pelenai paberami, ir tur tai sudegįti ant malkų ugnimi. * Ebr. 13, 11.
13. Jei *visas susirinkimas Izraėlije nusižengtų, o tas nusižengimas nuo jų akių paslėptas butų, kad jie prieš kokį Pono Dievo prisakymą butų nusižengę, ką ne reikėjo daryti, ir taipo nusikaltįtųs, * 4 Maiž. 15, 24.
14. O potam savo griekus numanytų, kurius butų padarę, tai tur jie jauną jautuką atgabenti apierai už griekus ir ties durimis šėtros susirinkimo pastatyti.
15. O vyresnieji iš susirinkimo tur savo rankas ant jo galvos uždėti po akių Pono Dievo ir tą jaunąjį jautuką pamušti po akių Pono Dievo.
16. O klebonas, pamostytas esąsis, tur to jaunojo jautuko kraują į šėtrą susirinkimo įnešti,
17. Ir savo pirštą įdažęs *septynis kartus šlakstyti po akių Pono Dievo ties užkaba, * per. 14, 7.
18. Ir to kraujo tur dėti ant ragų altoriaus, po akių Pono Dievo stovinčiojo, šėtroje susirinkimo. Ir visą kitą kraują ant aslos deginimo altoriaus lieti, *ties durimis šėtros susirinkimo stovinčiojo. * 2 Maiž. 40, 6.
19. Ale visus jo taukus tur aukuoti ir ant altoriaus uždegti.
20. Ir tur su tuo jaunuoju jautuku daryti, kaip su jautuku apieros už griekus daręs. *Ir tur taipo klebonas juos suderinti, tai jiems atleidžiama. *per. 5, 13, 16.
21. Ir tur tą jaunąjį jautuką iš abažo išvešti *ir sudegįti, kaip pirmąjį jauną jautuką sudeginęs. Tai tur buti apierą už griekus susirinkimo. * per. 6, 30.
22. Ale jei koks kunįgaikštis susigriešija ir prieš bile kokį prisakymą Pono Dievo savo kuomi nusideda, ką ne

reikėjo daryti, ir nusižengia, kad kaltas pastoja,
23. Ir savo griekų padarytųjų nusimano, tas tur apierai atgabenti ožį be kliaudo,
24. Ir savo ranką ant ožio galvos uždėti ir jį papiauti toje vietoje, kur apieros papiaujamos sudeginimui po akių Pono Dievo. Tai testov apiera už jo griekus.
25. Tai tur klebonas kraujo apieros už griekus imti savo pirštu ir ant ragų altoriaus deginimo apieros dėti, o kitą kraują ant aslos deginimo apieros altoriaus palieti.
26. Ale visus jo taukus tur ant altoriaus uždegti, lygiai kaip taukus dėkavonės apieros; ir taipo tur klebonas jo grieką suderinti, *tai bus jam atleidžiama. *per. 5. 13, 16.
27. O jei dušia prastų žmonių *nusižengia ir susigriešija, darydama ką prieš kokį Pono Dievo prisakymą, ką ne reiktų daryti, ir taipo susigriešija, *per. 5, 15.
28. Arba ir savo grieką numano, kuriuomi nusidėjo, ta tur apierai ošką atgabenti be kliaudo, už grieką, kurį padariusi,
29. Ir tur savo ranką uždėti ant galvos apieros už griekus ir papiauti vietoje deginimo apieros.
30. O klebonas tur to kraujo su savo pirštu imti ir ant ragų altoriaus deginimo apieros dėti, ir visą kraują ant altoriaus aslos palieti.
31. Ale visus jos taukus tur jis nuplėšti, kaip *taukus dėkavonės apieros nuplėšęs, ir tur juos uždegti ant altoriaus, †saldžiam kvapui Ponui Dievui; ir taipo tur klebonas ją suderinti, tai jai atleidžiama. *per. 3, 14. †per. 1, 9. 13. 17.
32. O jei avį apierai už griekus atgabęs, tai te atgabena avaitę tikrai sveiką,
33. Ir te uždeda savo ranką ant galvos apieros už griekus, ir te papiauja apierai už griekus toje vietoje, kur deginimo apieros papiaujamos.
34. O klebonas tur to kraujo savo pirštu ėmęs ant ragų altoriaus deginimo apieros dėti ir visą kraują ant aslos altoriaus palieti.
35. Ale visus jos taukus tur nuplėšti, kaip taukus avies dėkavonės apieros nuplėšęs, ir tur ant altoriaus uždegti, ugnei Ponui Dievui; ir taipo klebonas tur jį suderinti dėl jo grieko, kurį padarė, *tai bus jam atleidžiama. *per. 5, 10.

Perskyrimas 5.

Prisakymas apie kaltybės apierą.

Jei kokia dušia susigriešytų, girdėjusi *kokį keikimą, o jis to liudininkas yra, arba tai matęs arba ištyręs, o ne apsakęs, tas nusižengimo kaltas yra. *Pamok. 29, 24.
2. Arba jei kokia dušia *ko nečysto pakrutina, ar butų maita †nečystos kokios žvėries, arba galvijo, arba slenkančio kokio, o tai ne žinodama, ta yra nečysta ir nusidėjusi. *2 Kor. 6, 17. †3 Maiž. 11, 24. 36. 39.
3. Arba jei kas žmogų kokį nečystą pakrutina, — bile kokioje nečystybėje žmogus nečystas galėtų pastoti, — tai nežinodamas, o susipranta, tas nusidėjęs.
4. Arba jei kokia dušia bažijas, kad iš savo burnos butų žodžių išleidusi, *iškados arba gero ką daryti, kaipgi ir žmogus bažijimą gal iš savo burnos ištarti, tai ne apdumojęs, o susipranta, ta tų vieno nusikalto. *1 Zom. 25, 22.
5. Taipgi nusiduodant, kad jis tų vieno butų nusikaltęs, ir nusimano, tuomi susigriešijęs,
6. Tai tur jis už savo kaltę šio savo grieko, kurį jis padaręs yra, Ponui Dievui atgabenti iš kaimenės avį arba ošką, jau vedusią, apierai už griekus; tai klebonas tur jį dėl jo grieko suderinti.
7. O jei ne ištenka avimi, tai teatgabena jis Ponui Dievui už kaltes savo padarytasias, du kurkleliu, arba du jaunu karveliu, pirmąjį apierai už griekus, antrąjį deginimo apierai;
8. O te atgabena juodu klebonui; tas pirmąjį tur apiera už griekus padaryti, ir jam galvą nugnybti už sprando, o ne nulaušti;
9. Ir te šlaksto su krauju apieros už griekus į šalį altoriaus ir te išvarvina atstanką kraujo ant altoriaus aslos. Tai ta apiera už griekus.
10. Ale antrąjį tur daryti deginimo apierai pagal jo *provą; ir taipo klebonas tur jį dėl jo grieko suderinti, kurį padaręs, tai jam bus atleistas. *per. 1, 14.
11. O jei ne ištenka, du kurkleliu arba du jaunu karveliu duoti, tai te atgabena už savo grieką savo apierą,

dešimtąjį dalyką pusketvirčio geriausių miltų apierai už griekus. Ale jis ne tur ant *jų aliejaus užpilti, nei kodylo uždėti, nėsa tai apiera už griekus. *per.2,1.
12. Ir tur tą pas kleboną atgabenti, o klebonas tur saują tų ėmęs ant paminklo *uždegti ant altoriaus, ugnei Ponui Dievui. Tai apiera už griekus. *per.1,17.
13. O klebonas *tur taipo jo grieką, kurį jis padaręs, suderinti, tai jam bus atleidžiama; o tai tur klebono buti, †kaip valgio apiera. *per.4,26.31.35. †per.2,3.
14. O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšiumi tarė:
15. Jei kokia dušia iš nežinių nusižengia *ir susigriešija tuomi, kas Ponui Dievui šventįta, tai ji tur savo apierą už savo nusižengimą Ponui Dievui atgabenti, aviną tikrai sveiką iš kaimenės, dviejų syklų sidabro vertą, pagal syklą šventinyčios, apierai už nusidėjimą. *per.4,2.13.
16. Priegtam kieku susigriešijęs prie pašventįtojo, *tur atduoti, o penktąjį dalyką aukščiaus uždėti, ir tur tai klebonui duoti; tas jį tur †suderinti avinu apieros už kaltybes, tai bus jam atleidžiama. *per.6,4. 2 Maiž. 22,14. †3 Maiž. 6,7.
17. Jei kokia dušia susigriešija darydama prieš kokį Pono Dievo prisakymą, ką ne reikėjo daryti, o tai nežinojusi, ta nusižengusi ir nusižengimo kalta yra,
18. O tur atnešti aviną iš kaimenės, tikrai sveiką, vertą apieros už nusidėjimą, pas kleboną; *tas jį dėl jo nežinojimo tur suderinti, kurį padaręs nežinodamas to, tai jam atleidžiama. *per.4,26.31.35.
19. Tai yra apiera už jo nusidėjimą, kuri Ponui Dievui puolasi.

Perskyrimas 6.

Apie deginimo, valgio ir griekų apierą.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšiumi tarė:
2. Jei kokia *dušia susigriešytų ir prieš Poną Dievą nusižengtų, savo artymui užsigįdama, ką jai paliecavojęs, arba kas jai į vierną ranką įduota buvo, arba ką jis per nevalę ėmęs, arba neteisiai sau pasisavinęs, *4 Maiž. 5,6.
3. Arba prapuolusį daiktą butų radęs, o to užsigina su melagiška prysiega, — kokiu norįs budu žmogus prieš savo artymą susigriešija, —
4. Taipgi nusiduodant, kad jis taipo susigriešydamas nusidesti, *tai jis tur atduoti, ką per nevalę ėmęs arba su neteisybe sau prisisavinęs, arba kas jam įduota buvo pakavoti, arba ką jis butų radęs, *Ezėk. 33,15.
5. Ir ant bileko jis melagiškai prisiekęs butų, tai jis vislab tur atduoti ir priegtam *penktąjį dalyką aukščiaus pridėti tam, kurio tai buvo, tą dieną, kad savo apierą už griekus duosti. *per.5,16.
6. Ale už savo kaltes tur jis Ponui Dievui pas kleboną aviną iš kaimenės, tikrai sveiką, atgabenti, *apieros už nusidėjimą vertą; *per.5,18.
7. Tai *klebonas jį tur suderinti po Pono Dievo akių, ir jam bus atleidžiama vislab, ką jis padaręs ir kuriuomi jis nusižengęs. *per.4,20.26.31.34.35.
8. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
9. Paliepk Aaronui bei jo sunums sakydams: tai yra įstatymas *deginimo apieros: deginimo apiera tur degti ant altoriaus per visą naktį iki rytmečio, ale tikt altoriaus ugnis tur ant jo degti. *per.1,3.
10. O klebonas tur savę marškoniaja sermėga ir marškoniomis kelnėmis apsivilkti ir pelenus ėmęs, kurius ugnis deginimo apieros ant altoriaus padarė, tur pagal altorių paberti.
11. O potam tur savo rubus išvilkti, ir kitais rubais apsivilkti, ir pelenus išnešti *laukan iš abažo į čystą vietą. *per.4,12.
12. Ugnis ant altoriaus tu degti ir niekados ne užgesti, klebonas tur kas rytą malkų ant jo uždegti ir ant jo viršaus deginimo apierą pritaisyti bei taukus dėkavonių apierų ant jo uždegti.
13. Amžinai tur ta ugnis ant altoriaus degti ir niekados ne užgesti.
14. O tai yra tas *įstatymas valgio apieros, kurią Aarono sunus apieravoti tur po akių Pono Dievo ant altoriaus: *per.2,1. 4 Maiž. 15,4.
15. Viens tur aukuoti savo rankos sauja kviečių miltų nuo valgio apieros bei aliejaus ir visą kodylą ant valgio apieros gulintį, ir tur tai uždegti ant altoriaus *saldžiam kvapui, paminklą Ponui Dievui. *per.1,17 ir 2,9.
16. Ale *atstanką tur Aaronas bei jo sunus sučėrauti, o tur tai nerau-

gintą valgyti šventoje vietoje, pry-
angije šėtros susirinkimo. *per.2,3.10.11.
17. Jie tą ne tur *su raugu kepti, nėsa
tai jų dalykas, ką aš jiems daviau nuo
savo apieros. Tai jiems švenčių šven-
čiausia tur buti, lygiai kaip apiera už
griekus bei apiera už kaltes. *per.2,11.
18. Kas vyriška yra tarp vaikų Aa-
rono, tas tai tur valgyti. *Tai testov
amžina dalis jųsų vaikų vaikams iš
apieros Pono Dievo; nei viens jas ne
tur krutįti, kaip tiktai, kas šventįtas.
*per.10,9.2 Maiž.27,21.
19. O Ponas Dievas kalbėdamas
su Maižėšiumi tarė:
20. Tai tur buti apiera Aarono bei jo
sunų, kurią Ponui Dievui tur apiera-
voti dienoje savo pamostijimo: dešim-
tąjį dalyką pusketvirčio kviečių miltų
kasdieniškosios valgio apieros, vieną
pusę rytmečiais, antrąją pusę vakarais.
21. Skauradoje su aliejumi tai turi
daryti ir ant rustų keptą atnešti, o da-
lykais keptą tai turi apieravoti sal-
džiam kvapui Ponui Dievui.
22. O tas vyskupas, kursai iš jo
sunų į jo vietą bus mostytas, tur tai
daryti. Tai amžina dalis Ponui Die-
vui; abelnai tur sudeginta buti.
23. Nėsa kožna valgio apiera klebono
tur visai sudeginta buti, o ne valgyta.
24. O Ponas Dievas kalbėdamas
su Maižėšiumi tarė:
25. Sakyk *Aaronui bei jo sunums tar-
damas: tai †įstatymas apieros už grie-
kus: toje vietoje, **kur deginimo apierą
piauji, turi ir apierą už griekus pa-
piauti po akių Pono Dievo, tai šven-
čių švenčiausia. *per.17,2.†per.4,2.**per.1,3.
26. Tasai klebonas, kursai *apierą
už griekus apieravoja, tur ją valgyti
šventoje vietoje pryangije šėtros su-
sirinkimo. *Ozėa.4,8.
27. Nei vienas ne tur jos mėsos pakru-
tinti, kaip tikt šventįtas. O kas jos krau-
ju rubą apvarvina, tas tur apvarvįtąją
vietą išmazgoti šventoje vietoje.
28. O tą puodą, kuriame tai virta,
reik sukulti. Ale jei vario puodas, tai
reik jį iššveisti ir vandenimi išplauti.
29. Kas *vyriška yra iš klebonų, tur
to valgyti, nėsa tai švenčių švenčiausia.
*per.7,6.
30. Ale visas apieras už griekus, *ku-
rių kraujas į susirinkimo šėtrą įneša-
mas, suderinti šventoje vietoje, ne reik
valgyti, bet ugnimi sudegįti. *per.16,27.

Perskyrimas 7.

Apie kaltybės ir dėkavonės apierą.

O tai įstatymas apieros už kaltes, ir
tai švenčių švenčiausia:
2. Toje vietoje, kur *deginimo apiera
papiaujama, reik ir apierą už kaltes
papiauti, o jos kraujo ant altoriaus
aplinkui šlakstyti. *per.1,3.5 ir 6,25.
3. O visus jos taukus reik apiera-
voti, uodegą ir taukus nuo grobų,
4. *Tuodu inkstu su jų taukais pagal
rietus, ir taukų tinklelį, viršuje kepenų
pagal inkstus nuplėštą. *per.3,4.10.15 ir 4,9.
5. O klebonas tur tai ant altoriaus
uždegti ugnei Ponui Dievui. Tai
apiera už kaltes.
6. Kas *vyriška tarp klebonų yra,
tur tai valgyti šventoje vietoje, nėsa
tai švenčių švenčiausia. *per.6,18.29.
7. *Kaip apiera už griekus, taip tur
buti ir apiera už kaltes; abiejų tur tas
vienas įstatymas buti, ir tur klebono
buti, tuomi suderinančiojo. *per.14,13.
8. Kurs klebonas kieno deginimo apie-
rą apieravoja, tam tur tos deginimo
apieros skura tekti, kurią jis apieravoja.
9. O visos valgio apieros, kas pe-
čiuje, arba ant rustų, arba skaura-
doje kepta, tur tam klebonui tekti,
kurs ją apieravoja.
10. O visos valgio apieros, kas alie-
jumi maišyta arba sausa yra, tur
visiems Aarono vaikams tekti, vie-
nam, kaip kitam.
11. O tai įstatymas dėkavonių apieros,
Ponui Dievui apieravojamos. *per.3,1.
12. Jei nor *garbės apierą duoti, tai
tur pyragėlius neraugintus apieravoti,
aliejumi maišytus, ir neraugintus ra-
gaišius, aliejumi apteptus, ir keptus
smulkių kviečių miltų plyckus, alie-
jumi maišytus. *per.22,9. Ps.116,7.
13. Bet tą apierą tur duoti su py-
ragėliu rauginto duonos ant garbės
apieros jos dėkavonės apieros.
14. O vieną iš tų visų tur Ponui
Dievui duoklei apieravoti, ir tur
tam klebonui tekti, kurs dėkavojimo
apieros kraują šlaksto.
15. O mėsa garbės apieros prie jos
dėkavojimo apieros tur tą pačią dieną
valgyta buti, kurioje apieravota, o
nieko ne buti palikta iki rytojui.

16. O ar butų priežadas, arba geros valės apiera, tai tur tą pačią dieną, kada apieravota, valgyta buti; ale jei kas apieravotosios (mėsos) liekt ant rytojaus, tai tačiau reik valgyti.
17. Ale kas apieravotosios mėsos liekt trečiąją dieną, tai tur ugnimi buti sudegįta.
18. O jei kas trečiąją dieną valgys apieravotos mėsos savo dėkavojimo apieros, tai tas ne patiks, kurs ją apieravoja, neigi jam ne bus prirokuota, bet ji bus biaurybė; o kuri dušia tos valgys, ta nusidėjimo kalta.
19. O ta mėsa, kurią kas nečystas pukrutina, ne tur buti valgyta, bet ugnimi sudegįta. Kas čystą kuną tur, tas tos mėsos tur valgyti.
20. O kuri dušia valgys tos mėsos dėkavonės apieros, Ponui Dievui tenkančiosios, tos nečystybė testov ant jos, ir ji bus išgaišinta iš savo žmonių.
21. O jei kokia dušia ko nečysto pakrutina, ar butų nečystas žmogus, ar galvijas, ar kas kitaip biauru, o mėsos dėkavojimo apieros valgo, Ponui Dievui tekusios, ta bus išgaišinta iš savo žmonių.
22. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
23. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk: *jus ne turite valgyti taukų jaučių, ėryčių bei oškų. *per. 3, 17 ir 9, 10.
24. Ale taukus nustipusio bei žvėrių suplėšyto pasinaudokit visaip; *ale valgyti jų ne turit. *per. 22, 8.
25. Nėsa kas taukus valgo galvijo, Ponui Dievui apierai duotojo, ta dušia tur išgaišinta buti iš savo žmonių.
26. Ir *kraujo jus ne turit valgyti, nei nuo galvijo, nei nuo paukščių, kur jus gyvenate. *per. 3, 17. s.
27. Jei kuri dušia kokio kraujo valgytų, ta tur išgaišinta buti iš savo žmonių.
28. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
29. Kalbėk su vaikais Izraėl sakydams: kas Ponui Dievui savo dėkavojimo apierą nor duoti, tas tur ir tai atsinešti, kas prie dėkavojimo apieros Ponui Dievui puolas.
30. O jis tai savo ranka tur atsigabenti apierai Pono Dievo, butent taukus, ant krutinės esančius, tur atgabenti drauge su krutine, kad *subuojimu pastotų po akių Pono Dievo. *2 Maiž. 29, 24.
31. O klebonas tur taukus uždegti ant altoriaus, o krutinė tur Aaronui bei jo sunums tekti.
32. O *dešinės petį tur klebonui duoti aukavimui iš savo dėkavojimo apierų. *per. 9, 21.
33. O kurs Aarono sunų kraują dėkavojimo apierų apieravoja bei taukus, tam tur dešinės petys tekti ant jo dalyko.
34. Nėsa subuojimo krutinę bei aukavimo petį aš ėmiau nuo vaikų Izraėlio, nuo jų dėkavojimo apierų, ir daviau vyskupui Aaronui bei jo sunums amžinai dalei.
35. Tai dalis Aarono bei jo sunų iš Pono Dievo apierų toje dienoje, kaip paduoti buvo, klebonais buti Ponui Dievui,
36. Ponui Dievui liepiant tą dieną, kaip juos apmostijo, kad jam turėtų duota buti nuo vaikų Izraėlio amžinai dalei visiems jų vaikų vaikams.
37. O tai įstatymas *deginimo apieros, †valgio apieros, apieros už griekus, apieros už kaltes, **pildymo apierų bei dėkavonės apierų,
*per. 1, 3 ir 6, 9. †per. 2, 1. **per. 8, 28. 33.
38. Kurį Ponas Dievas Maižėšiui paliepė ant kalno Sinai tą dieną, kaip per jį paliepė vaikams Izraėlio, apieravoti apieras Ponui Dievui pusčioje Sinai.

Perskyrimas 8.

Klebonų pašventinimas.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi sakydams:
2. Imk Aaroną bei jo sunus su juomi, drauge su jų rubais, ir mostijimo aliejų, ir jautuką apierai už griekus, du avinu ir pintinę su nerauginta duona;
3. Ir suvadįk visą susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo.
4. Maižėšius darė, kaip jam Ponas Dievas paliepė, ir suvadinęs susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo,
5. Sakė jiems: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs daryti.
6. Ir ėmęs Aaroną bei jo sunus mazgojo juos vandeniu,
7. Ir aprėdė jį *marškonaja sermėga, ir apjuosė jį juosta, ir apvilko jį šilkų sermėga, ir apsiautė jį vir-

šutiniaja vyskupiška sermėga, ir apjuosė tą viršutiniąją vyskupišką sermėgą, *2 Maiž. 28, 41. s. per. 29, 5. 29.
8. Ir uždėjo jam skydelį, *ir į tą skydelį „Šviesybę bei Teisybę", *2 Maiž. 28, 30.
9. Ir uždėjo jam kepurę ant jo galvos, ir dėjo prie kepurės aukštai ties jo kakta aną aukso žastį šventojo vainiko, *kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. *2 Maiž. 28, 36.
10. O Maižėšius ėmęs *mostijimo aliejų mostijo Dievo namus ir vislab, kas juose buvo, ir pašventino juos. *2 Maiž. 30, 25. 26.
11. Ir tuomi apšlakstė septynis kartus altorių, ir mostijo altorių su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja, kad pašventįta butų.
12. Ir *liejo mostijimo aliejaus ant Aarono galvos ir pamostijo jį, kad pašventįtas butų. *2 Maiž. 29, 7.
13. Ir privedęs Aarono sunus aprėdė juos marškonomis sermėgomis ir apjuosė juos juosta, ir ant jų galvos jiems uždėjo mučias, kaip jam Ponas Dievas liepęs buvo.
14. Ir privesdino *jauną jautuką apierai už griekus, ir Aaronas su savo sunumis uždėjo savo rankas ant jo galvos. *2 Maiž. 29, 10.
15. Tai jį pamušė. O Maižėšius ėmęs to kraujo dėjo tą ant altoriaus ragų aplinkui su savo pirštu ir pašventino altorių, ir liejo kraują ant altoriaus aslos ir pašventino jį, suderindams jį.
16. Ir ėmęs visus taukus nuo vidurių, taukų tinklelį ant kepenų ir abu inkstu su jų taukais, uždegė juos ant altoriaus.
17. Ale tą jaunąjį jautuką *su jo skura, mėsa bei mėšlais sudegino jis ugnimi lauke už abažo, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs. *per. 4, 11.
18. Ir atgabeno aviną deginimo apierai, o Aaronas su savo sunumis *uždėjo savo rankas ant jo galvos. *2 Maiž. 29, 15.
19. Tai jį papiovė. O Maižėšius šlakstė to kraujo aplinkui ant altoriaus,
20. Sukapojo tą aviną į stukius ir uždegė galvą, stukius ir taukus.
21. Ir numazgojo vidurius bei blauzdkaulius vandeniu, ir taipo * visą aviną uždegė ant altoriaus. Tai buvo deginimo apiera saldžiam kvapui, ugnis Ponui Dievui, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs. *2 Maiž. 29, 18.
22. Jis prigabeno ir *antrąjį aviną papildymo apieros, o Aaronas su savo sunumis uždėjo savo rankas ant jo galvos. *2 Maiž. 29, 19.
23. Tai jį papiovė. *O Maižėšius ėmęs jo kraujo uždėjo Aaronui ant kremslės jo dešinės ausies ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos, *per. 14, 14 ir 17. 25. 28.
24. Ir prisivedęs Aarono sunus uždėjo kraujo ant pakremslės jų dešinės ausies ir ant nykščio jų dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jų dešinės kojos, ir šlakstė kraują aplink altorių.
25. O ėmė taukus bei uodegą ir visus taukus nuo vidurių bei taukų tinklelį ant kepenų, abu inkstu su jų taukais ir dešinį petį.
26. Priegtam ėmė iš pintinės neraugintos duonos po akių Pono Dievo, vieną neraugintą pyragėlį ir vieną pyragėlį duonos, aliejumi apteptos, ir vieną ragaišį, ir uždėjo tą ant taukų bei ant dešinės peties.
27. Ir davė tai vislab *ant rankų Aarono bei jo sunų ir subuojo tai subuojimo apierai po akių Pono Dievo. *2 Maiž. 29, 14.
28. Ir vislab vėl atėmęs nuo jų rankų uždegė ant altoriaus, ant viršaus deginimo apieros, nėsa tai *papildymo apiera saldžiam kvapui, † ugnis Ponui Dievui. *per. 7, 37. † per. 5, 12.
29. O Maižėšius ėmęs krutinę subuojo subuojimą po akių Pono Dievo nuo avino papildymo apieros; ta Maižėšiui į *dalyką teko, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs. *2 Maiž. 29. 26.
30. Ir Maižėšius ėmęs mostijimo aliejaus bei kraujo, ant altoriaus šlakstė, ant Aarono ir jo rubų, ant jo sunų ir ant jų rubų, ir taipo pašventino Aaroną bei jo rubus, jo sunus ir jų rubus su juomi.
31. Ir tarė *Aaronui bei jo sunums: virkite tą mėsą ties durimis šėtros susirinkimo ir ją čiajau valgykit, priegtam ir duoną pintinije papildymo apieros; kaip man paliepta ir sakyta, kad Aaronas bei jo sunus tai tur valgyti. *2 Maiž. 29, 32.
32. O kas liekti mėsos bei duonos, tai turite ugnimi sudegįti.
33. O per septynes dienas ne turite išeiti iš durų šėtros susirinkimo iki tai dienai, kad dienos jųsų papildymo apie-

ros pabaigtos; nėsa septynes dienas jųsų rankos yra papildytos,
34. Kaip tai šią dieną nusidavė; Ponas Dievas liepė taip daryti, kad jus suderinti butumbit.
35. O turite pas duris šėtros susirinkimo dieną ir naktį pasilikti per septynes dienas, ir turite sargybę Pono Dievo pilnavoti, kad ne prapultumbit; nėsa taipo man paliepta.
36. O Aaronas su savo sunumis *viską padarė, ką Ponas Dievas per Maižėšių buvo liepęs. *2 Maiž. 12, 28.

Perskyrimas 9.

Pirmoji Aarono apiera ugnimi suėsta.

O ašmąją dieną pavadinęs Maižėšius *Aaroną bei jo sunus ir vyresniuosius Izraėlije tarė Aaronui: *2 Maiž. 29, 1.
2. Imk sau jauną veršį apierai už griekus bei aviną deginimo apierai, abu tikrai geru ir sveiku, ir atgabenk juodu po akių Pono Dievo.
3. Ir kalbėk su vaikais Izraėl sakydams: imkit ožį apierai už griekus ir veršiuką ir avį, abu vieno meto ir tikrai sveiku, deginimo apierai,
4. Ir jautį ir aviną dėkavonės apierai, kad po akių Pono Dievo apieravotumbim, ir valgymo apierą su aliejumi maišytą; nėsa šiandien jums Ponas Dievas pasirodys.
5. Ir jie ėmė, ką Maižėšius buvo liepęs, ties durimis sėtros susirinkimo; ir priėjęs visas susirinkimas stojosi po akių Pono Dievo.
6. Tai tarė Maižėšius: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs, kad jus darytumbit; tai jums šlovė Pono Dievo pasirodys.
7. O Maižėšius tarė Aaronui: eik prie altoriaus ir daryk savo apierą už griekus bei savo deginimo apierą, ir suderink * savę ir žmones; potam taisyk ir žmonių apierą, o suderink ir juos, kaip Ponas Dievas yra liepęs. *Ebr. 7, 27.
8. O Aaronas priėjęs prie altoriaus papiovė veršiuką savo apierai už griekus.
9. O jo sunus atnešė kraują prie jo, ir jis pirštą savo įdažęs į kraują dėjo ant ragų altoriaus ir liejo kraują ant altoriaus aslos.
10. Ale *taukus ir inkstus ir taukų tinklelį nuo kepenų iš apieros už griekus uždegė jis ant altoriaus, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. *per. 4, 8. 9. 2 Maiž. 29, 13. 22.
11. O * mėsą bei skurą sudegino jisai ugnimi lauke už abažo. *per. 4, 11, 12.
12. Potam papiovė deginimo apierą. O Aarono sunus atgabeno kraują prie jo, ir jis šlakstė tą ant altoriaus aplinkui.
13. Ir jie atgabeno jam deginimo apierą sukapotą bei galvą, ir jis uždegė tai ant altoriaus.
14. Ir jis *mazgojęs vidurius bei blauzdkaulius uždegė tus ant viršaus deginimo apieros ant altoriaus. *per. 8, 21.
15. Potam privedė ir žmonių apierą, ir ėmęs ožį, apierą už žmonių griekus, papiovė jį ir padarė iš jo apierą už griekus, lyg kaip reikia.
16. Ir privedė artyn deginimo apierą ir padarė jai, kaip reikia.
17. Ir atsigabenęs artyn valgymo apierą ėmė iš tos savo saują ir uždegė tai ant altoriaus, be tos rytiškosios deginimo apieros.
18. Paskui jis pamušė jautį ir papiovė aviną dėkavonės apierai žmonių. O jo sunus atgabeno jam kraują, tą jis šlakstė ant altoriaus aplinkui.
19. Ale taukus *jaučio bei avino, uodegą bei taukus nuo vidurių, bei inkstus, bei taukų tinklelį apie kepenas: *per. 8, 16.
20. Visus šitus taukus uždėjo jie ant krutinės, o jis tus taukus uždegė ant altoriaus.
21. Ale krutinę bei *dešinį petį subuojo Aaronas subuojimui po akių Pono Dievo, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. *per. 7, 32.
22. O Aaronas pakėlęs savo ranką ant žmonių *peržegnojo juos, ir nužengė žemyn, kaip buvo apierą už griekus, apierą dėkavonės bei deginimo apierą atlikęs. *4 Maiž. 6, 23.
23. O Maižėšius bei Aaronas įėjo į šėtrą susirinkimo; o kaip juodu vėl buvo išėjusiu, peržegnojo žmones. Tai pasirodė šlovė Pono Dievo visiems žmonėms.
24. Nės *ugnis išėjusi nuo Pono Dievo suėdė ant altoriaus deginimo apierą ir taukus. Tai pamatę visi žmonės, šukaudami Dievą pagarbino ir puolė ant savo veido. *2 Nus. Kar. 7. 1. s.

Perskyrimas 10.

Nadab ir Abiu (Aarono vaikudu) ugnimi suėstu.

O sunudu Aarono, Nadabs bei Abiu, ėmė kožnas savo *rukinimo skauradą

ir įdėjo į tas ugnies ir užbėrė rukinimo žolę, ir tą svetimąją ugnį įnešė po akių Pono Dievo; koktai jis jiemdviem ne buvo liepęs. *per.16,12,13.

2. Tai išlėkusi ugnis nuo Pono Dievo *suėdė juodu, kad numirė po akių Pono Dievo.
*per.16,1. 4 Maiž.3,4. per.26,61. 1 Nus.Kar.25,2.

3. Tai tarė Maižėšius Aaronui: tai tai, ką Ponas Dievas sakęs: aš šventįtas busu tais, kurie prie manęs artinas, ir po akim visų žmonių aš busu pašlovintas. O Aaronas tylėjo.

4. Ale Maižėšius pavadinęs *Mizaėlį bei Elzapaną, sunudu Usiėlio, Aarono dėdžiudu, tarė jiemdviem: eikita šen ir išneškita savo broliudu iš šventinyčios už abažo. *2 Maiz.6,22. 4 Maiž.3,30.

5. O juodu priėjusiu *išnešė juodu su jųdviejų marškonomis sermėgomis, už abažo, kaip Maižėšius buvo sakęs. *Darb.5,6.10.

6. Tai tarė Maižėšius Aaronui bei jo dviem sunum, Elėazarui bei Itamarui: judu ne turita savo galvas nudengti, nei savo rubus įplėšti, kad ne prapultumbita ir Dievo papykimas ant viso susirinkimo ne užeitų; te verkie jųsų broliai visų giminių Izraėl dėl šio sudegimo, kurį Ponas Dievas padaręs.

7. Ale judu ne turita išeiti nuo durų šėtros susirinkimo, kitaip judu prapultumbita, nėsa mostijimo aliejus Pono Dievo yra ant jųsų dviejų. O juodu darė, kaip Maižėšius sakė.

8. Ale Ponas Dievas kalbėdams su Aaronu tarė:

9. Tu bei tavo sunus drauge su tavimi ne turite *nei jokio vyno, nei druto gėrimo gerti, į šėtrą susirinkimo eidami, kad ne numirtumbit. Tai testov †amžina prova visiems jųsų vaikų vaikams,
*Ezėk.44,21. 1 Tim.3,3. Tit.1,7. †3 Maiž.16,29.

10. Kad galėtumbit atskirti, kas šventa ir kas nešventa, kas nečysta ir kas čysta.

11. Ir kad vaikus Izraėl išmokintumbit visas tas provas, kurias Ponas Dievas jums kalbėjęs esti per Maižėšių.

12. O Maižėšius kalbėjo su Aaronu bei su jo dviem likusiem sunum, Elėazaru bei Itamaru: imkita, kas liko valgymo apieros nuo apieros Pono Dievo, ir valgykita tai neraugintą pas altorių, nėsa tai švenčių švenčiausia.

13. Bet tai turita šventoje vietoje valgyti, nės tai tavo dalis ir tavo sunų dalis iš apierų Pono Dievo, nėsa *taip man paliepta. *per.2,3,10 ir 6,16 ir 9,21.

14. Ale subuojimo krutinę bei aukavimo petį turi tu ir tavo sunus ir tavo dukters su tavim valgyti čystoje vietoje, nėsa tokia dalis tau ir tavo vaikams duota yra iš dėkavonės apierų vaikų Izraėl.

15. Nėsa aukavimo petys bei subuojimo krutinė prie apierų taukų tam atnešamos, kad subuojimui subuotos butų po akių Pono Dievo; todėl tai yra tau bei tavo vaikams ant amžinos provos, kaip Ponas Dievas liepęs yra.

16. O Maižėšius jėškojo ožį apierai už griekus ir rado jį sudegintą. Ir jis papyko ant Elėazaro bei Itamaro, Aarono sunų dviejų, kuriuodu dar likusiu buvo, ir tarė:

17. Kam judu apierą už griekus ne valgėta šventoje vietoje? Juk ji švenčių švenčiausia, o duota jumdviem, kad judu susirinkimo nusižengimą nešiotumbita, kad juos suderintumbita po akių Pono Dievo.

18. Štai, jos kraujas ne iškako į vidų šventinyčos; jumdviem reikėjo ją šventoje *valgyti, kaip man paliepta. *per.5,26.

19. Bet Aaronas tarė Maižėšiui: štai, šiandien juodu savo apierą už griekus bei savo deginimo apierą po akių Pono Dievo apieravojo; o man taip nusitiko, kaip tu matai, o aš šiandien turėčiau valgyti griekapieros? Argi tai įtiktų Ponui Dievui?

20. Tai *girdėdams Maižėšius priėmė už ger. *Joz.22,30.

Perskyrimas 11.

Apie skirtumą čystų ir nečystų galvijų.

O Ponas Dievas kalbėdams *su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė jiemdviem: *2 Maiž.7,8.

2. Kalbėkita su vaikais Izraėl ir sakykita: tie yra *galvijai, kurius valgyti galite iš visų galvijų ant žemės:
*5 Maiž.14,4.s. Darb.10,14. Ebr.9,10.

3. Viskągi, kas skeltus nagus tur ir gromuliuoja iš galvijų, tai galite valgyti.

4. Bet kas *gromuliuoja, o tur nagų, ale neskeltų, kaip antai verbludas, tai jums nečysta, ir jus to ne turite valgyti. *5 Maiž.14,7.

5. Kralikai tiesa gromuliuoja, ale jie neskeltus nagus tur, todėl jie nečysti.

6. Kiškis taipojau gromuliuoja, ale neskeltus nagus tur, todėl jis jums nečystas.
7. O kiaulė tiesa tur skeltus nagus, ale ne gromuliuoja, todėl ji jums tur nečysta buti.
8. Šitų mėsos ne turite valgyti, nei jų maitą pakrutįti, nėsa jums nečysti.
9. Tai turite valgyti iš to, kas vandenyse yra: viskągi, kas *sparnelių bei žvynų tur vandenyse, marėse bei upelėse, galite valgyti. *5 Maiž. 14, 9.
10. Ale vislab, kas ne tur sparnelių nei žvynų marėse bei upelėse, visų krutančiųjų vandenyse ir visų gyvųjų vandenyse, tur jums biaurybė buti,
11. Kad jų mėsos ne valgytumbite, o jų maitos didei vengtumbite.
12. Nės viskogi, kas ne tur sparnelių nei žvynų vandenyse, turite baisėtisi.
13. O tai jus turite už biaurybę laikyti tarp paukščių, kad jų ne valgytumbite: *erelį, vanagą žuvėdrą, *5 Maiž. 14, 12.
14. Vanagėlį, lingę ir kas jos veislės yra,
15. Ir visus varnus su jų veislėmis,
16. Štrausą, apuoką, gegužę, kanapinę su jų veisle,
17. Apuokėlį, gulbę, pelėdą,
18. Šikšnosparnį, baublį,
19. Gandrą, geršę, uputį su jų veisle, tutlį bei kregždę,
20. Ir to viso, kas kruta tarp paukščių (žogų), o ant keturių kojų vaikščioja, to jus turite baisėtis.
21. Tai tačiau galite valgyti iš paukščių (žogų), kas kruta ir vaikščioja ant keturių kojų, o ne dviem kojom ant žemės šokinėja.
22. Iš tų valė jums valgyti, kaip antai: Arbę su jo veisle, ir Selaamą su jo veisle, ir Argolą su jo veisle, ir Argabą su jo veisle.
23. Ale kiti, kas ketures kojas tur tarp paukščių, jums tur biaurus buti,
24. Ir per nečystus laikyti turite. Kas šitokių maitą pakrutina, tas nečystas bus iki vakarui.
25. O kas šių vieno maitą neša, tas tur savo drabužius mazgoti ir bus nečystas iki vakarui.
26. Todėl kožnas galvijas, nagų turįs, ale neskeltų, ir ne gromuliuojąs, tur jums nečystas buti; kas tą pakrutina, bus nečystas.
27. O viskasgi tarp galvijų, keturiomis kojomis vaikščiojančiųjų, kas ant neskeltų nagų eiti, tur jums nečysta buti; kas jų maitą pakrutina, bus nečystas iki vakarui.
28. O kas jų maitą neša, tur savo drabužius mazgoti ir nečystas buti iki vakarui, nėsa tokie jums nečysti yra.
29. Šitie jums tur taipjau nečysti buti iš gyvuolėlių, ant žemės slenkančiųjų: žebenkštis, pelė, rupužė, kožnas su savo veisle,
30. Ežys, žvaigždėtasis driežas, sraigis ir kurmis.
31. Tie jums nečysti iš tų visų, kurie slenka; kas jų maitą pakrutin, tas bus nečystas iki vakarui.
32. Ir vislab, ant ko tokia negyva maita puola, tai bus nečysta, ar butų bile kokie medžio rykai, ar drabužiai, arba kailiai, arba žakai ir bile kokios padarynės, prie darbo kokio vartojamos; tas reik į vandenį dėti, ir nečystos yra iki vakarui, tada čystos pastoja.
33. Visokie molio rykai, į kurius tokių maitų viena įpuola, vislab nečysta pastoja, kas juose yra, ir reik juos sukulti.
34. Kožnas valgis valgomasis, jei toks vanduo į jį iškanka, yra nečystas. Ir kožnas gėrimas geramasis bile kokiuose tokiuose rykuose, nečystas pastoja.
35. Ir vislab, ant ko tokia maita puola, nečysta pastoja, ar butų kakalys, arba katilas, tai reik jį sukulti, nėsa nečystu yra, tur jums nečystu buti.
36. Tačiau šaltiniai, šuliniai bei prudai čysti yra. Ale kas jų maitą pakrutin, tas nečystu yra.
37. O jei tokia maita pultų ant sėjimų, tai jie tačiaus čysti.
38. Ale jei kas vandens ant sėklos užpiltų, o potam tokia maita ant jos užpultų, tai ji jums nečysta pastotų.
39. Kad koks galvijas nustimpa, kurs jums valgyti pavelytas, kas tą maitą pakrutina, tas nečystas iki vakarui.
40. Kas *tokios maitos valgo, tas tur savo rubą mazgoti ir nečystu bus iki vakarui. Taipojau ir kas neša tokią maitą, tur savo rubą mazgoti ir nečystas buti iki vakarui. *Per. 17, 15.
41. Kas ant žemės slenka, to jus turite baisėtis ir to ne valgyti.
42. Ir vislab, kas pilvu slenka, ir

vislab, kas keturiomis arba daugiaus kojomis eiti, tų visų ant žemės slenkančiųjų jus ne turite valgyti, nėsa jus jų turite baisėtis.

43. Ne padarykit savo dušią darkią, ir ne apsibiaurįkite jais, biauriais savę darydami.

44. Nėsa Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas; todėl jus turite šventintis, kad šventi butumbit, nėsa aš šventas esmi. Irgi ne turite savo dušias apbiaurinti nei jokiais rėplinėjančiais paukščiais, ant žemės slenkančiais.

45. Nės Aš esmi Ponas Dievas, kurs *jus iš Egypto išvedžiau, kad jųsų Dievu bučiau; todėl jus turite šventi buti, nėsa aš esmi šventas. *2 Maiž. 20, 2.

46. Tai tas įstatymas apie galvijus bei paukščius, bei visokius rėplinėjančius vandens gyvuolius ir visokius ant žemės slenkančius gyvuolius,

47. Kad jus atskirti galėtumbit, kas nečysta bei kas čysta, ir kokį galviją galite valgyti, o vėl kokį ne turite valgyti.

Perskyrimas 12.

Davadnas įstatymas šešauninkėms.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšiumi tarė:

2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir tark: kad moteriškė kokia nėščia pastojusi vaikėlį gimdo, tai ji septynes dienas tur nečysta buti, pakolei jiji savo ligą kenčia.

3. O *ašmąją dieną tur mėsa jo pryodės appiaustyta buti.
*1 Maiž. 17, 11. 12. Luk. 1, 59. per. 2, 21.

4. O ji tur namieje pasilikti trisdešimts ir tris dienas savo kraujo apčystijime. Nei jokio švento ji ne tur pakrutinti, o prie šventinyčios ji ne tur ateiti iki pasibaigus dienoms jos apčystijimo.

5. O jei ji mergaitę augina, tai ji dvi nedėli tur nečysta buti, pakolei ji savo ligą kenčia; o tur šešisdešimtis ir šešes dienas namieje pasilikti apčystijime savo kraujo.

6. O dienoms jos apčystijimo praėjus dėl sunaus arba dėl dukters, tur ji avinėlį mitulį atgabenti deginimo apierai, bei jauną karvelį arba kurklelį *apierai už griekus, klebonui ties durimis šėtros susirinkimo. *per. 5, 7.

7. Tas tai tur apieravoti po akių Pono Dievo ir ją suderinti, tai ji čysta pastos nuo savo kraujo pludimo. Tai yra tas įstatymas tajai, kuri vaikelį arba mergaitę augina.

8. Ale jei jos ranka ne išsitenka avimi, tai ji te imie *du kurkleliu arba du jaunu karveliu, vieną deginimo apierai, o antrąjį apierai už griekus, tai klebonas ją tur suderinti, kad ji čysta pastotų. *per. 14, 22 ir 15, 14. Luk. 2, 24.

Perskyrimas 13.

Raupso paženklys ant žmonių ir ant drabužių.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:

2. Kad žmogui ant odos jo kuno kas pasikėlė, arba šašuota, arba baltai puliuota randasi, nei *raupsui busiant ant odos jo kuno, tai reik jį pas vyskupą Aaroną nuvesti, arba pas jo sunų vieną iš klebonų. *5 Maiž. 24, 8. Mat. 8, 2. per. 11, 5.

3. O kad vyskupas tą žymę odoje kuno mato, plaukus į baltus pavirtusius, o *žiurint odą toje vietoje gilesnią esančią, ne kaip kitą odą jo kuno, tai iš tiesos tai raupsas; todėl vyskupas tur jį apžiurėti ir per nečystą liudyti. *per. 14, 37.

4. Ale kad kas baltai puliuota yra odoje jo kuno, o tačiaus žiurint ne gilesnią už kitą kuno odą esant, ir plaukai ne pavirte į baltus, tai klebonas tą tur užrakįti septynes dienas,

5. O sekmąją dieną apžiurėti. Jei butų, kad ta žymė pasiliekti, kokią pirma matė, o ne įsigriaužė tolyn į odą,

6. Tai klebonas jį vėl tur septynes dienas užrakįti. O jei antrą kartą sekmąją dieną jį apžiurėdams randa tą žymę prapuolusią, o ne įsigriaužusią tolyn į odą, tai jį per čystą tur liudyti, nėsa tai šašai; o jis tur savo drabužius *mazgoti, tai jis čystas. *Ebr. 10, 22.

7. Ale jei šašai tolyn įsigriaužė į odą, jau kad jis klebono apžiurėtas ir per čystą liudytas yra, o dabar antrą kartą klebono apžiurėtas,

8. O kad tai klebonas mato, šašą tolyn įsigriaužusį į odą, tai jis jį tur per nečystą apliudyti, nės tai iš tiesos raupsas yra.

9. Jei kokia žymė raupso ant žmogaus bus, tai reik jį pas kleboną nugabenti.

10. Kad tas mato ir randa, kad baltai iššoko odoje, o plaukai į baltus pavirtę, o žalia mėsa skaudulije yra.

11. Tai iš tiesos senas raupsas odoje jo kuno. Todėl klebonas jį per nečystą tur apliudyti, o ne užrakinti, nėsa jis jau nečystas.
12. Ale jei raupsas įsivaisinęs į odą ir visą odą apdengia nuo galvos iki kojų, vislab, kas klebonui po akių gal buti,
13. O jei tada klebonas apžiurėdams randa, raupsą visą mėsą apėmusį, tai tą tur per čystą apliudyti, kadangi vislab ant jo į baltą pavirto, nėsa jis čystas.
14. O jei žalios mėsos ten yra tą dieną, kad jis apžiurėtas, tai jis nečystas.
15. O kad klebonas tą žaliąją mėsą apžiurėjo, tur jį per nečystą išliudyti, nėsa jis nečystas, ir tai iš tiesos raupsas.
16. O jei ta žalioji mėsa vėl pervirsta, o balta pastoja, tai jis tur pas kleboną ateiti;
17. O klebonas apžiurėdams, jei randa tą žymę į baltą pavirtusią, tai jį per čystą tur liudyti, nės jis čystas.
18. Kad kieno kune odoje votis randas ir vėl išgija,
19. Potam toje pačioje vietoje kas balto išvirsta, arba raudonokai puliuota randasi, tai tur jis klebono apžiurėtas buti.
20. O tada klebonas matydams, tai gilesnią esant už kitą odą, ir plaukus į baltus pavirtusius, tai tur jį per nečystą apliudyti, nės iš tiesos raupso žymė iš tos voties virto.
21. Ale jei klebonas apžiurėdams randa plaukus ne baltus esant, o ne gilesnią už kitą odą, ir prapuolus, tai tur jį septynes dienas užrakinti.
22. Jei tolyn įsigriaužia į odą, tai jį tur per nečystą liudyti, nės tai iš tiesos raupso žymė.
23. Ale jei pulis taip baltas pasiliekti, ne įsigriaušdams tolyn, tai *randas yra voties, o klebonas tur jį per čystą išliudyti. * per. 13, 28.
24. Kad kas odą prie ugnies susidegina, o ta sudegtoji vieta raudonoka arba balta yra,
25. O klebonas jį apžiurėdams randa, plaukus į baltus pavirtusius prie tos sudegtosios vietos, o žiurint gilesnią esant už kitą odą, tai iš tiesos raupsas iš tos sudegtosios vietos virto; todėl klebonas jį per nečystą tur išliudyti, nėsa tai raupso žymė.
26. Ale jei klebonas apžiurėdams randa, plaukus sudegtosios vietos ne pavirtusius į baltus, ir ne gilesnią už kitą odą, ir priegtam prapuolus, tai jį septynes dienas tur užrakinti,
27. O sekmąją dieną tur jį apžiurėti; jei tolyn įsigriaužė į odą, tai tur jį per nečystą išliudyti, nės tai raupsas.
28. Ale jei pasiliekti toje sudegtoje vietoje, o ne įsigriaužė tolyn į odą, ir priegtam prapuolė, tai skaudulys sudegtosios vietos; ir klebonas tur jį per čystą išliudyti, nės tai *randas sudegtosios vietos. * per. 13, 23.
29. Kad vyras arba moteriškė ant galvos arba barzdos apšašta,
30. O klebonas tą žymę apžiurėdams randa, žiurint gilesnią esant už kitą odą, o plaukus tenai nei auksą geltonus ir retus, tai jį tur per nečystą išliudyti, nėsa tai raupso šašas galvos arba barzdos.
31. Ale jei klebonas mato tą šašą ne gilesnį rodantis už odą, ir plaukus ne esančius palvus, tai jį tur septynes dienas užrakinti.
32. O kad jį sekmąją dieną apžiurėdams randa, šašą platyn ne ėjusį ir ne esant plaukų nei auksas geltonų, o žiurint šašą ne gilesnį esant už kitą odą,
33. Tai jis tur apsiskusti, tačiau taip, kad šašą ne apskustų; o klebonas jį vėl tur septynes dienas užrakinti.
34. O kad jį sekmąją dieną apžiurėdams randa, šašą ne ėjusį platyn į odą, o žiurint ne gilesnią esant už kitą odą, tai jį tur klebonas čystą liudyti; o jis tur savo drabužius mazgoti, nėsa jis čystas.
35. Ale jei šašas platyn eiti į odą, jau kad jis per čystą liudytas yra,
36. O klebonas apžiurėdams randa, šašą taipo platyn ėjusį į odą, tai jau daugiaus ne reik klausti to, ar plaukai nei auksas geltoni esą, nėsa jis ne čystas.
37. Ale jei žiurint šašas apsistojo, o palvi plaukai tenai rados, tai šašas išgijęs, o jis čystas; todėl tur jį klebonas per čystą išliudyti.
38. Kad vyrui arba moteriškei odoje jų kuno kas baltai puliuota yra,
39. O klebonas tenai mato, tą baltą pulį prapuolantį, tai baltas šašas odoje pasikėlęs, o jis čystas.
40. Kad vyrui galvos plaukai nuslenka jam nuplinkant, tai jis čystas.
41. Jei pryšakije galvos nuslenka jam, o plikė randas, tai jis čystas.

42. Ale jei plikėje, arba, kur jis plikas, balta arba raudonoka žymė randas, tai jam raupsas plikėje arba nuplikusioje galvoje iššoko;
43. Todėl tur jį klebonas apžiurėti. O jei randa, tą baltąją arba raudonokąją žymę iššokusią jo plikėje, arba ant plikosios galvos ją rodantis, kaip antai raupsas odoje,
44. Tai jis raupsuotas ir nečystas, o klebonas tur jį nečystą liudyti dėl tos žymės ant jo galvos.
45 Kursaigi raupsuotas yra, to rubai tur sudriskę buti, o galva nedengta, o lupos užrištos, ir tur visai nečystu vadintas buti.
46. O pakolei ta žymė ant jo yra, tur jis nečystu buti, * skyriu gyventi, ir jo butas tur lauke abažo buti. *2 Nus.Kar. 26, 21.
47. Kad ant nekurio rubo raupso ženklas bus, ar butų vilnono ar marškono,
48. Ar metmenuose ar atauduose, ar butų marškona, ar vilnona, ar kailije, arba bile kokiame iš kailių darytame,
49. O kad tas ženklas baltokas arba raudonokas yra rube, arba kailije, arba metmenuose arba atauduose, arba bile kokiame daikte iš kailių darytame, tai iš tiesos ženklas raupso. Todėl klebonas tai tur apžiurėti.
50. O matęs tą ženklą tur tai užrakįti per septynes dienas.
51. O sekmąją dieną matydams, tą ženklą platyn ėjusį rubo metmenuose, arba atauduose, kailije, arba bile kokiame daikte iš kailių darytame, tai yra įsigriaužianti žymė raupso, ir nečystas yra.
52. Ir tur tą rubą sudegįti, arba tus metmenus, arba tus ataudus, ar butų vilnona, arba marškona, arba bile koks kailių rubas, kuriame toks ženklas yra; nėsa tai ženklas raupso, ir turi tą ugnimi sudegįti.
53. Ale jei klebonas matys, tą ženklą rube platyn ne ėjusį, ar metmenuose arba atauduose, arba bile kokiuose kailių rubuose,
54. Tai tur paliepti, kad tai mazgota butų, kur tas ženklas yra, ir tur užrakinti kitas septynes dienas.
55. O jei klebonas matys, kadangi jau tas ženklas mazgotas, tą ženklą ne pastojusį kitokį po jo akių, nei platyn ėjusį, tai nečystu yra, ir turi ugnimi sudeginti; nėsa giliai įsigriaužė ar tikroje pusėje, ar išverstoje.
56. Ale klebonas matydams tą ženklą prapuolusį po jo mazgojimo, tur jį nuplėšti nuo rubo, nuo kailio, nuo metmenų arba nuo ataudų.
57. Ale jei dar pažymys ant rubo, ant metmenų, ant ataudų, arba bile kokių kailinių, tai ištepimas yra, ir tur ugnimi sudegti, kur toks ženklas yra.
58. Ale tą rubą, arba metmenus, arba ataudus, ar bile kokį kailį išmazgotąjį ir to ženklo ne turintį, reik antrą kartą mazgoti, tai čystas.
59. Tai tas įstatymas apie paženklius raupso rubuose, ar jie butų vilnoni, arba marškoni, metmenuose bei atauduose, ir visokių kailių rubuose, čystuose ar nečystuose užliudyti.

Perskyrimas 14.

Raupso apčystijimas.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėšium tarė:
2. Tai įstatymas apie raupsuotąjį apčystytiną. Jis tur * pas kleboną ateiti. * Mat. 8, 4. Mark. 1, 44. Luk. 5, 14 ir 17, 14.
3. O klebonas iš abažo išėjęs tur apžiurėti, kaip ta sloga raupso ant raupsuotojo išgijusi,
4. Ir tur paliepti tam čystytinamjam, kad du gyvu paukščiu imtų, čystu, bei cėdro medžio, ir vilnų, purpuroje dažytų, bei * Yzopo. * Ps. 51, 9.
5. Ir tur paliepti tų paukščių vieną papiauti molio ryke prie tekančio vandens.
6. O ėmęs tą gyvąjį paukštį su cėdro medžiu, vilna purpuroje dažyta bei Yzopu, tur į papiautojo paukčio kraują įdažyti prie tekančio vandens,
7. Ir *apšlakstyti tą nuo raupso apčystytinąjį septynis kartus; ir taip jį te čystyja, o gyvąjį paukštį te paleidž, kad palėktų į atvirą lauką. *per. 4, 6. 17. Ebr. 10, 22.
8. Ale čystytasis tur savo rubus mazgoti ir visus savo plaukus nuskusti bei vandenije maudįtis, tai jis čystas. Paskui te eit į abažą, o tačiau lauke savo šėtros tur pasilikti septynes dienas.
9. O sekmąją dieną tur visus savo plaukus nuskusti ant galvos, ant barzdos ir ant antakių, kad visi plaukai nuskusti butų; ir tur savo rubus

mazgoti bei savo kuną vandenije nuplauti, tai jis čystas.
10. O ašmąją dieną jis tur du ėryčiu imti, abelnai sveiku, ir vieno meto avį, taipjau sveiką, ir tris *desėtines smulkių kviečių miltų, valgio apierai, aliejumi maišytų, ir vieną saikelį aliejaus. 4 Maiž. 15, 4.
11. Tai tur klebonas tą apčystytąjį bei šius daiktus statyti po akių Pono Dievo ties durimis šėtros susirinkimo,
12. O tur tą vieną ėrytį ėmęs apierai už kaltes apieravoti su saikeliu aliejaus, ir tą tur po akių Pono Dievo subuoti,
13. O potam tą ėrytį papiauti, kur apieros už griekus bei deginimo apieros papiaujamos, butent šventoje vietoje, nėsa kaip *apiera už griekus, taipojau ir apiera už kaltes klebono yra; nėsa tai švenčių švenčiausia. *per. 7, 7.
14. O klebonas ėmęs to kraujo iš apieros už kaltes tur apčystytamjam ant *dešinės ausies pakremslės dėti ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto dešinės kojos. *per. 8, 23.
15. Potam tur jis aliejaus iš saikelio imti ir į savo (tai esti klebono) kairę ranką įpilti,
16. Ir dešinės rankos pirštu į aliejų įdažyti, jo kairėje rankoje esantį, ir *šlakstyti savo pirštu septynis kartus po akių Pono Dievo. *per. 4, 6.
17. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis apčystytamjam ant *pakremslės dešinės ausies dėti, ir ant dešinio nykščio, ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos, ant viršaus kraujo apieros už kaltes. *per. 8, 23.
18. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis ant apčystytojo galvos dėti ir jį suderinti po akių Pono Dievo.
19. Ir tur apierą už griekus padaryti ir apčystytąjį suderinti dėl jo nečystybės. O paskui deginimo apierą tur papiauti,
20. Ir ją ant altoriaus apieravoti drauge su valgio apiera, ir jį suderinti, tai jis čystas.
21. O jei jis vargingas ir savo ranka tiek ne užpelno, tai te imie ėrytį apierai už kaltes, tą subuoti ir jį suderinti, ir vieną desėtinę smulkių kviečių miltų, aliejum maišytų valgio apierai, bei vieną saikelį (Log vadinamą) aliejaus,
22. Bei *du kurkleliu arba du jaunu karveliu, kurius jis savo ranka užpelnyti gal, kad vienas butų apiera už griekus, o antrasis deginimo apiera; *per. 12, 8 ir 15, 14.
23. O te atgabena juos ašmąją dieną savo apčystijimo pas kleboną, ties durimis šėtros susirinkimo, po akių Pono Dievo.
24. Tai klebonas tur tą ėryti imti apierai už kaltes, bei tą saikelį (Log vadinamą) aliejaus, ir tur tai vislab subuoti po akių Pono Dievo,
25. Ir tą avinėlį apieros už kaltes papiauti, ir ėmęs kraujo tos pačios apieros už kaltes apčystytamjam tur dėti ant dešinės ausies pakremslės, ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos,
26. O aliejaus į savo (tai esti klebono) kairę ranką įpilti,
27. O savo dešinės rankos pirštu aliejų, jo kairėje rankoje esantį, *septynis kartus šlakstyti po akių Pono Dievo; *4 Maiž. 19, 4.
28. O likusiojo savo rankoje tur apčystytamjam dėti ant *pakremslės jo dešinės ausies ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos, ant viršaus kraujo apieros už kaltes. *per. 8, 23.
29. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis apčystytamjam ant galvos dėti ir jį suderinti po akių Pono Dievo.
30. O potam iš to vieno kurklelio arba jaunojo karvelio, kaip jo ranka galėjo užpelnyti,
31. Apierą už griekus, iš antrojo deginimo apierą padaryti drauge su valgio apiera. Ir klebonas apčystytąjį taipo tur suderinti po akių Pono Dievo.
32. Tai testov įstatymas už raupsuotąjį, kursai savo ranka ne gal užsipelnyti, ko ant jo apčystijimo privalu.
33. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:
34. Kad jus į žemę Kanaan iškankate, kurią aš jums apturėtinai duomi, o bile kokiuose namuose jųsų gyvatų raupso ženklą duosu,
35. Tai tas tur ateiti, kurio tie namai, klebonui *apsisakyti ir tarti: man rodos, lyg raupso ženklas butų prie mano buto. *per. 13, 2.
36. Tai klebonas tur liepti, kad tą butą iškraustytų, klebonui dar ne įėjus tą ženklą apžiurėti, kad ne viskasgi

nečysta pastotų, kas namuose yra; potam klebonas tur įeiti, tą butą apžiurėti.
37. O kad jis tą ženklą apžiurėdamas randa, sienoje to buto geltonas arba raudonokas duobeles esant, o jas žiurint gilesnias už kitą sieną,
38. Tai jis tur iš buto pro duris išeiti, o butą septynes dienas užrakinti.
39. O sekmąją dieną vėl ateidamas, jei mato, tą ženklą platyn ėjusį sienoje to buto,
40. Tai tur liepti, tus akmenis išplėšti, kuriuose tas ženklas yra, ir tus laukan iš miesto į nečystą vietą išmesti.
41. O tą butą reik vidurije visą aplinkui nuskusti, ir tur tą nukrapštytąjį molį laukan iš miesto į nečystą vietą išpilti:
42. O kitus akmenis imti ir į anų vietą įdėti, ir kitą molį imti ir tą butą laistyti.
43. Jeigu tas ženklas atgrįšta ir išvirsta prie to buto, kad jau akmens išplėšti, ir butas kitaip išlaistytas yra,
44. Tai klebonas tur įeiti. O jei mato, tą ženklą tolyn įsigriaužusį į butą, tai iš tiesos yra ėdąsis raupsas bute, ir jis nečystas.
45. Todėl reik tą butą pargriauti, akmenis ir medį ir visą molį to buto, ir tai išvešti iš miesto į nečystą vietą.
46. O kas į tą butą eiti, kolei jis užrakintas, *tas nečystas yra iki vakarui.
*per. 17, 15.
47. O kas tame gul, arba tame valgo, tas tur savo rubus mazgoti.
48. O jei klebonas įėjęs mato, tą ženklą ne ėjusį tolyn bute, kada butas jau laistytas, tai jį čystą tur sakyti, nės tas ženklas išdilo;
49. Ir tur apierai už griekus už tą butą imti du paukščiu, cėdro medžio, ir vilnų kaip purpurą raudonų, bei Yzopų,
50. O tą vieną paukštį papiauti molio ryke prie tekančio vandens.
51. O tur imti tą cėdro medį, tą vilną purpuriškai dažytąją, tą Yzopą, bei gyvąjį paukštį, o į papiautojo paukščio kraują įdažęs prie tekančio vandens tą butą septynis kartus apšlakstyti.
52. O tur taipo tą butą *šventįti krauju to paukščio bei tekančiu vandeniu, su gyvuoju paukščiu, cėdro medžiu, Yzopu bei su vilna didei raudonai dažytaja. *Ps. 51, 9.
53. O tur gyvąjį paukštį laukan iš miesto į atvirą lauką paleisti, ir butą suderinti, tai jis čystas.
54. Tai tas įstatymas ant visokių slogų, raupso bei šašų,
55. Ant raupso rubų bei butų,
56. Ant aptinimų, niežų bei pulių,
57. Kad žinoma butų, kada kas čysta, arba nečysta yra. Tai įstatymas apie raupsą.

Perskyrimas 15.

Kaipo vyrai bei moters, nečystu pludimu apsunkinti, tur buti apčystyti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei Aaronu tarė:
2. Kalbėkita su vaikais Izraėl ir sakykita jiems: kad koksai vyriškis savo kune *pludimą tur, tasai nečystas yra.
*Maiž. 5, 2.
3. O tada jis nečystas yra šitame pludime, kad jo kunas iš to pludimo puliuoja arba užsikemša.
4. Visas patalas, kur jis gul, ir vislab, kur jis sėd, bus nečysta.
5. O kas jo patalą pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
6. O kas pasisėda, kur jis sėdėjęs, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
7. Kas jo kuną pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
8. Kad jis savo spiaudulus meta ant to, kursai čystas, tai tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
9. Ir balnas, ant kurio jis joja, nečystas pastos.
10. O jei kas pakrutina bile kokį daiktą, ką jis po savimi turėjo, tas nečystas bus iki vakarui. Ir kas tai nešioja, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
11. O kurį jisai pakrutina, pirmneng rankas nusimazgojęs, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
12. Kad jis *molio ryką pakrutina, tai reik tą sukulti; ale medžio ryką reik su vandeniu plauti. *per. 6, 28.
13. O kad jis čystas pastoja nuo savo pludimo, *tai jis tur septynes dienas rokuoti iš tos, kurioje čystas pastojęs, ir savo rubus mazgoti ir sa-

vo kuną tekančiu vandeniu nuplauti, tai jis čystas. *4 Maiž. 13, 19.
14. O ašmąją dieną tur jis du kurkleliu arba du jaunu karveliu imti ir po akių Pono Dievo atgabenti ties durimis šėtros susirinkimo ir klebonui duoti.
15. O klebonas tur iš vieno apierą už griekus, o iš antrojo deginimo apierą padaryti ir jį suderinti po akių Pono Dievo dėl jo pludimo.
16. Kad vyrui be miegant jo sėklos kas išteka, tas tur visą savo kuną vandeniu nuplauti, ir nečystas buti iki vakarui;
17. Ir kožną drabužį bei kožną kailį, tokia sėkla išteptą, tur vandeniu jis mazgoti, ir nečystu buti iki vakarui.
18. Moteriškė, pas kurią toks gul, tur vandeniu nusiplauti ir nečysta buti iki vakarui.
19. Kad moteriškė savo kuno kraujo pludimą tur, ta tur septynes dienas atskirta buti; *kas ją pakrutina, tas tur nečystas buti iki vakarui. *per. 18, 19.
20. Ir vislab, ant ko ji gul, pakol ji savo antdrapanes tur, bus nečysta; ir ant ko ji sėd, tai bus nečysta.
21. O jei kas jos patalą pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
22. O jei kas pakrutina bile ką, ant ko ji sėdėjusi, tai tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
23. O jei kas ko pakrutina, ant jos guolio buvusio, arba, kur ji sėdėjusi, gulėjusi arba stovėjusi, tas tur nečystas buti iki vakarui.
24. Ir kad vyras pas ją gul, o užeiti ją antdrapanės prie jo, tas septynes dienas nečystas bus; ir tas guolis, kur jis gulėjo, nečystas bus.
25. Ale kad moteriškė kraujo savo pludimą ilgai tur, ne tiktai tikru čėsu, bet ir be čėso, tai ji nečysta bus, pakolei ji teka; kaip čėse jos atsiskyrimo, taip ir tada tur nečysta buti.
26. Kožnas patalas, kur ji gul, per visą čėsą jos pludimo, tur buti kaip patalas jos atsiskyrimo. Ir viskasgi, ant ko ji sėd, bus nečysta, lygi nečystybei jos atsiskyrimo.
27. Kas ką to pakrutina, tas bus nečystas, ir tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.
28. Ale kad ji vėl čysta pastoja nuo savo pludimo, tai ji tur septynes dienas rokuoti; paskui tur ji čysta buti.
29. O ašmąją dieną tur ji *du kurkleliu arba du jaunu karveliu imti ir pas kleboną nunešti ties durimis šėtros susirinkimo. *per. 12, 8 ir 14, 22.
30. O klebonas tur iš vieno padaryti apierą už griekus, iš antrojo deginimo apierą ir ją suderinti po akių Pono Dievo dėl pludimo jos nečystybės.
31. Taip jus turite vaikus Izraėl pagraudenti dėl jų nečystybės, idant ne prapultų savo nečystybėje, apbiaurindami mano namus tarp jųsų esančius.
32. Tai tas įstatymas ant turinčiojo pludimą, ir kuriam sėkla bemiegant išteka, kad iš to nečystas pastoja;
33. Ir ant tos, kuri savo kraujo pludimą tur; ir kas pludimą tur, ar butų vyriškis, arba moteriškė; ir kad vyras prie kokios nečystos gul.

Perskyrimas 16.

Derėjimo apiera, kas metą atliekama.

O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium, (*dviem sunum Aarono numirus, kaip po akių Pono Dievo apieravojo,) *per. 10, 2.
2. Ir tarė: sakyk savo broliui Aaronui, kad jis ne bile kokiu čėsu į vidutiniąją šventinyčią įeitų už užkabos, ties malonės krasės ant skrynės esančiosios, kad ne prapultų, nės aš noru debesije apsireikšti ant malonės krasės.
3. Bet su tuom jis tur įeiti, su jaunu jautuku apierai už griekus ir su avinu deginimo apierai.
4. O tur šventaja marškona sermėga apsirėdyti, ir marškonomis kelnėmis ant savo kuno vilkėti, ir marškonaja juosta apsijuosti, ir marškonąją kepurę užsidėjęs turėti, nės tai šventieji rubai, ir tur *savo kuną vandeniu nuplovęs jais apsirėdyti. *per. 16, 24.
5. O tur nuo susirinkimo vaikų Izraėl imti du ožiu apierai už griekus ir vieną aviną deginimo apierai.
6. O Aaronas tur jauną jautuką, *savo apierą už griekus atsigabenęs, savę bei savo namus suderinti. *Ebr. 7, 27.
7. O potam tuodu ožiu ėmęs po akių Pono Dievo statyti ties durimis šėtros susirinkimo.
8. Ir tur burtą mesti ant tų dviejų ožių, vieną burtą Ponui Dievui, o antrąją valnamjam ožiui.

9. Ir tur tą ožį, ant kurio Pono Dievo burta puola, *apieravoti apierai už griekus. *4Maiž. 28, 15.
10. Ale tą ožį, ant kurio valnojo burta puola, tur jis gyvą po akių Pono Dievo statyti, kad jį suderintų; ir te paleidžia tą valnąjį ožį į pusčią.
11. Irgi taipo jis tur jautuką savo apieros už griekus prigabenti, ir savę bei savo namus suderinti, ir jį pamušti.
12. Ir tur *skauradą žarijų pilną nuo altoriaus imti, po akių Pono Dievo stovinčiojo, bei pilną saują sugrustų rukinimo žolių ir į vidų užkabos įnešti, *per. 10, 1.
13. Ir tas *rukinimo žoles ant ugnies uždėti po akių Pono Dievo, kad mygla tų rukinimo žolių malonės krasę apdengtų, ant liudijimo (skrynės) esančiąją, kad neprapultų. *4Maiž. 4. 16.
14. Ir tur *to jautuko kraują ėmęs savo pirštu prieš malonės krasę šlakstyti pryšakije; septynis kartus jis taip tur prieš malonės krasę savo pirštu šlakstyti to kraujo. *Ebr. 9, 14. 10, 3. 4.
15. Potam tur ožį, apierą už žmonių griekus, papiauti, ir jo kraujo įgabenti už užkabos, ir su krauju tur daryti, kaip su krauju jautuko darė, ir tuomi taipojau šlakstyti prieš malonės krasę.
16. Ir taip tur jis šventinyčią suderinti nuo nečystybės vaikų Izraėl ir nuo jų peržengimo visuose jų griekuose. Taip jis tur daryti susirinkimo šėtrai, nėsa jie nečysti, kurie aplinkui yra.
17. *Nei vieno žmogaus ne tur buti šėtroje susirinkimo jam įeinant suderinti šventinyčioje, iki jam išeinant; ir taip tur suderinti savę bei savo namus ir visą draugystę Izraėlio. *Ebr. 9, 7.
18. O išeidams prie altoriaus po akių Pono Dievo stovinčiojo tur jį suderinti, ir ėmęs kraujo to jautuko bei kraujo to ožio ant altoriaus ragų aplinkui dėti.
19. Ir tur savo pirštu to kraujo šlakstyti septynerius kartus ir jį apčystyti ir šventįti nuo nečystybės vaikų Izraėl.
20. O pabaigęs tą suderinimą šventinyčios bei susirinkimo šėtros ir altoriaus, tai aną gyvąjį ožį tur atgabenti.
21. Tadagi tur Aaronas abi savo ranki ant jo galvos uždėjęs išpažinti ant jo visus nusižengimus vaikų Izraėl ir visus jų peržengimus visuose jų griekuose, ir juos ožiui ant galvos dėti, ir jį per vyrą, čia esantį, į pusčią paleisdįti,
22. Kad taipo ožys visus jų nusižengimus ant savęs į girių gires nuneštų; ir jį te paliekta pusčioje.
23. O Aaronas tur į šėtrą susirinkimo įėjęs išvilkti marškonus rubus, kuriais apsirėdęs į šventinyčią įėjo, ir juos tur tenai palikti.
24. Ir tur savo kuną vandeniu nuplauti šventoje vietoje ir savaisiais rubais apsirėdyti ir išėjęs savąją deginimo apierą bei žmonių deginimo apierą daryti ir abejus, savę bei žmones, suderinti,
25. Ir taukus apieros už griekus ant altoriaus uždegti.
26. Ale tas, kurs valnąjį ožį išvedė, tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi nuplauti, ir potam į abažą ateiti.
27. Jautuką apieros už griekus bei ožį apieros už griekus, *kurių dviejų kraujas į šventinyčią suderinimui įnešamas, reik †išnešti už abažo ir ugnim sudeginti, podraugei jųdviejų skuras, mėsą ir mėšlus.
*per. 6, 30. †Ezėk. 43, 21. Ebr. 13, 11. 3Maiž. 4, 12.
28. O kursai tai sudegina, tas tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi nuplovęs potam į abažą pareiti.
29. Ir tai jums *amžina prova tur buti: †dešimtają dieną sekmojo mėnesio turite jus savo kuną ramdyti ir nei jokio darbo ne dirbti, ar butų saviškis, arba svetimas tarp jųsų. *per. 6, 18 ir 10, 9. †per. 23, 32.
30. Nėsa *toje dienoje jųsų suderinimas stojas, kad jus čystyti butumbit; nuo visų jųsų griekų jus apčystyjami este po akių Pono Dievo.
*per. 23, 27. 4. Maiž. 29, 7. Ebr. 9, 11. 12. per. 10, 3.
31. Todėl tai jums tur buti *didžiausioji Sabata, ir jus turite savo kuną †pažeminti; amžina testov tai prova. *per. 23, 32. †Jez. 58, 3. s.
32. Ir tokį suderinimą tur išprovyti klebonų vienas, kursai šventįtas, ir kurio ranka papildyta yra per kleboną į to tėvo vietą; ir tur marškonaisiais rubais apsirėdyti, butent šventaisiais rubais.
33. Ir taipo tur suderinti šventąją šventinyčią ir susirinkimo šėtrą, ir altorių, ir klebonus, ir visus žmones susirinkimo.
34. Tai jums tur buti amžina prova, kad vaikus Izraėl suderintumbit už visus jų griekus *vieną kartą kas metą.

Ir Maižėšius darė, kaip Ponas Dievas jam buvo paliepęs. * Ebr. 9, 7.

Perskyrimas 17.

Apierų vieta paskiriama; kraujo valgis uždraudžiamas.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
2. Sakyk Aaronui ir jo sunums ir visiems Izraėlio vaikams ir tark jiems: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs.
3. Kas iš namų Izraėl jautį, arba avinelį, arba ošką papiauja abaže arba lauke ties abažu,
4. O ne atgabena pas duris šėtros susirinkimo, kad Ponui Dievui apierai atgabenta butų ties namais Pono Dievo, *tas to kraujo tur kaltas buti, kaip kraujo praliejęsis. O toks žmogus tur išgaišintas buti iš savo žmonių. * Jėz. 66, 3.
5. Todėl tur vaikai Izraėl savo apieras, kurias atvirame lauke nor apieravoti, po akių Pono Dievo atgabenti ties durimis šėtros susirinkimo pas kleboną, o tenai savo dėkavonės apieras Ponui Dievui apieravoti.
6. O klebonas tur kraują ant altoriaus Pono Dievo šlakstyti pas duris šėtros susirinkimo, bei taukus uždegti saldžiam kvapui Ponui Dievui.
7. O visaip ne tur toliaus savo apieras *apieravoti laukų velniams, su kuriais kekšauja. Tai †tur jiems amžina prova buti tarp jų vaikų vaikų. * 5 Maiž. 32, 17. † 3 Maiž. 6, 18. per. 10, 9.
8. Todėl turi jiems sakyti: kursai žmogus iš namų Izraėl, arba ir svetimas, tarp jųsų esąs, apierą arba deginimo apierą duoda,
9. O ją ne atgabena ties durimis šėtros susirinkimo, kad tą Ponui Dievui duotų, tas tur išpustytas buti iš savo žmonių.
10. O kursai žmogus, ar butų jis iš namų Izraėl, arba svetimas tarp jųsų, kokio *kraujo valgo, prieš tą aš savo veidą statysu ir jį iš tarpo jo žmonių išgaišysu. * per. 3, 17.
11. Nėsa kuno gyvastis krauje yra; o aš tai jums altoriui daviau, kad jųsų dušios tuomi suderinamos butų. *Nėsa kraujas yra suderinimas už gyvastį. * Kol. 1, 20. Ebr. 9, 22.
12. Dėl to aš esmi sakęs vaikams Izraėl: nei jokia dušia iš jųsų ne tur kraujo valgyti, neigi nei joks svetimas, tarp jųsų gyvenąsis.
13. O bile koks žmogus, ar jis butų iš namų Izraėl, ar svetimas tarp jųsų esąs, kurs žvėrį arba lekiantį paukštį valgomą sugauna medžiodamas, tas tur jo kraują pralieti ir žemę užkasti.
14. Nės kuno gyvastis yra jo krauje, pakolei jis gyvas, o aš vaikams Izraėl sakiau: †idant jus ne turite nei jokio kuno kraujo valgyti, nės kuno gyvastis jo krauje yra; kas to valgo, tas tur buti išgaišintas. * 1 Maiž. 9, 4. † 3 Maiž. 3, 17. per. 7, 26.
15. O kuri dušia *maitos, arba kas žvėrių sudraskyta, valgo, ar butų jis čebuvys, ar svetimas, tas tur savo rubą mazgoti ir vandenimi nusiplauti, †ir nečystu buti iki vakarui, tai jis čystu pastoja. * per. 11, 40. † per. 11, 24 ir 14, 46 ir 15, 5.
16. Jei jis savo rubus ne mazgos, neigi maudysis, tai jis tur savo nusižengimo kaltas buti.

Perskyrimas 18.

Kokia artimoji gentystė venčiavonėje draudžiama.

O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi tardamas:
2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: *Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. * per. 11, 14.
3. Jus ne turite elgtis pagal elgimą Egypto žemės, kurioje jus este gyvenę, nei pagal elgimą žemės Kanaan, į kurią aš jus įvesti noru, neigi turite elgtis pagal jų budą. * Jėr. 10, 2.
4. Bet pagal *mano provą turite elgtis ir mano įstatymus turite laikyti, kad pagal tus darytumbite; nėsa Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. * 5 Maiž. 4, 8.
5. Todėl jus turite mano įstatymus laikyti ir mano provas; *nėsa kursai žmogus juos pildo, tas per juos gyvas bus; nės Aš esmi Ponas Dievas. * Rym. 10, 5. Gal. 3, 12.
6. Nei viens ne tur artįtis prie artimiausiosios savo gentainės, jos gėdą atdengti; nės aš esmi Ponas Dievas.
7. Tu savo *tėvo bei savo motynos gėdą ne turi atdengti; ji tavo motyna, todėl ne turi atdengti jos gėdą. * 1 Maiž. 9, 22. 23.
8. Tu gėdą *savo tėvo pačios ne turi atdengti, nėsa tai tavo tėvo gėda. * per. 20, 11. 1 Maiž. 35, 22. 5 Maiž. 22, 30.
9. Tu gėdą savo sesers, kuri tavo tėvo arba tavo muomos duktė, namieje arba kitur gimusi, ne turi atdengti. * per. 20, 17. s. 2 Kor. 5, 1.

10. Tu gėdą savo sunaus arba savo dukters ne turi atdengti, nėsa tai tavo gėda.

11. Tu *gėdą dukters savo tėvo pačios, kuri tavo tėvui gimusi ir tavo sesuo yra, ne turi atdengti. *per.20,17.

12. Gėdą savo tėvo sesers ne turi atdengti, nės ji tavo tėvo artimiausioji gentainė.

13. Gėdą sesers savo muomos ne turi atdengti, nėsa ji tavo muomos artimiausioji gentainė.

14. Gėdą savo tėvo brolio ne turi atdengti, jo pačią vesdamas, nėsa ji tavo dėdžiuvėnė.

15. Gėdą savo *marčios ne turi atdengti, nėsa ji tavo sunaus pati, todėl ne turi jos gėdą atdengti. *1 Maiž.38,16.

16. Gėdą savo *brolio pačios ne turi atdengti, nėsa tavo brolio gėda. *Mark.6,18.

17. Gėdą savo pačios podraug su jos dukters gėda ne turi atdengti, neigi jos sunaus dukterį arba dukters dukterį vesti, jų gėdą atdengdamas, nėsa tai jos artimiausioji gentainė, o tai biaurybė.

18. O ir ne turi vesti savo pačios seserę, drauge su ja, jos gėdą atdengti prieš ją, jai dar gyvai esant.

19. Tu ne turi prie *savo moters artintis, kol ji pagal moterų budą nečysta, jos nečystybėje jos gėdą atdengti. *p.20,18.

20. Ir ne turi prie savo *artymo pačios gulėti, ją apvaisįti, savę pas ją apsibiaurįdamas. *per.20,70.2 Zom.11,4.

21. Neigi ne turi savo sėklos duoti, kad *Molėkui butų sudeginta, kad nešventą ne padarytumbei savo Dievo vardą, nėsa aš esmi Ponas Dievas. *per.20,2.5 Maiž.18,10.2 Karal.21,6. per.23,10. Ps.106.37. Jėr.7,31. per.32,35.

22. Ne turi su *vaikišku sugulti, kaip su moteriške; nėsa tai biaurybė. *per.20,13. Rym.1,27.

23. Neigi *ne turi su galviju kokiu laikytis, su juomi apsibiaurinti. O nei jokia moteriškė ne tur su galviju kokiu laikytis, nėsa tai biauru. *per.20,15.2 Maiž.22,19.5 Maiž.25,21.

24. Jus turite *nei jokiame šitų dalykų ne apsibiaurinti, nės tuose visuose daiktuose apsibiaurino tie pagonys, kurius aš pirm jųsų išstumti noru. *2 Kar.17,15.

25. Ir ta žemė tuomi apbiaurinta yra. O aš jų nusižengimus *ant jų pajėškosu, kad ta žemė savo gyvatininkus išspiaus. *Jėz.26,21.

26. Todėl laikykite mano įstatymus ir provas ir ne darykite šių biaurybių nei vieną, nei čiabuvys, nei svetimasis tarp jųsų.

27. Nėsa visas tokias biaurybes darė žmonės tos žemės, kurie pirm jųsų buvo, ir tą žemę apbiaurino.

28. Kad ne *išspiautų ir jus ta žemė, kad jus ją apbiaurinate, kaip pagonis išspiovė pirm jųsų čia buvusius. *per.20,22.

29. Nės kurie tas biaurybes daro, tų dušios tur išgaišintos buti iš savo žmonių.

30. Todėl *laikykite mano įstatymus, kad ne darytumbit pagal anų biaurius budus, kurie pirm jųsų buvo, kad tuomi jus ne apbiaurinti butumbit; †nės aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *per.19,37 ir 20,8. † per.11,44 ir 20,7,24.

Perskyrimas 19.

Išguldymas dešimts Pono Dievo prisakymų, podraug su kitais prisakymais.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Kalbėk su visu susirinkimu vaikų Izraėl ir sakyk jiems: jus turite *šventi buti, nėsa Aš esmi šventas, Viešpats jųsų Dievas. *per.11,44.45.s.

3. Kožnas *garbinkite savo tėvą ir savo motyną. Laikykite mano šventes, nėsa aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *2 Maiž.20,12.s.

4. Jus ne turite balvonus garbinti ir ne turite sau *lietų dievų pasidaryti, nėsa Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *2 Maiž.20,3.4.

5. O norėdami Ponui Dievui dėkavojimo apierą apieravoti, tai turite apieravoti, kas jam įtikt galėtų.

6. Ale jus ją turite *tą pačią dieną valgyti, kad apieravojate, bei antrąją dieną; ale kas trečiaijai dienai liekti, reik ugnimi sudeginti. *per.7,16.17.

7. Bet jei kas to valgys trečiąją dieną, tai biaurestis, ir ne patiks.

8. O tasai valgąsis nusižengimą savo neš, kad jis Pono Dievo šventybę nešventą padaręs; ir tokia dušia bus išgaišinta iš savo žmonių.

8. Savo lauką *nuvalydamas ne turi jo galus aplinkui nupiauti, nei vislab godžiai surinkti. *p.23,22.5 Maiž.24,19. Rut.2,2.15.16.

10. Taipojau ir savo vynkalnį ne turi godžiai nurinkti, nei nukritusias uogas surinkti, bet vargstantiems bei svetimiems turi tai palikti; nėsa Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.

11. Jus *ne turite vogti, nei meluoti, nei neviernai elgtis su kits kitu.
*2 Maiž. 20, 15. 16. 1 Tes. 4, 6.
12. Jus ne turite neteisiai prisiekti per mano vardą ir *nešventu ne padaryti vardą savo Dievo, nėsa Aš esmi Ponas Dievas. *2 Maiž. 20, 7. 5 Maiž. 5, 11.
13. Savo artymą tu ne turi *prigauti, nei jam ką išplėšti. †Samdininko alga ne tur pasilikti pas tavę iki rytojaus.
*2 Maiž. 23, 7. †5 Maiž. 24, 14. Jėr. 22, 13. Jok. 5, 4.
14. Ant kurtinio ne turi keikti. Aklamjam *ne turi paines dėti, nėsa tu turi bijotis savo Dievo; nėsa aš esmi Ponas Dievas. *5 Maiž. 27, 18.
15. *Jus ne turite neteisiai elgtis provoje, ir ne turite iškelti prastąjį, nei garbinti didįjį, bet teisiai turi sudyti savo artymą. *5 Maiž. 16, 19. s. Jok. 2, 1. s.
16. Tu ne turi apskelbtojis buti savo žmonėse, neigi ne turi tykoti kraujo savo artymo; nėsa aš esmi Ponas Dievas.
17. Tu *ne turi savo brolio nekęsti savo širdyje, bet turi pabarti savo artymą, kad ne reiktų tau dėl jo nusikaltimą nešioti. *Mat. 5, 23 ir 18, 15. Luk. 17, 3.
18. Ne turi patiešos jėškoti, nei kerštą laikyti ant vaikų savo žmonių. Tu turi savo artymą *mylėti, kaip pats savę; nėsa Aš esmi Ponas Dievas.
*Mark. 12, 31. s.
19. Jus tų mano įstatymų turite klausyti; kad savo galvijams ne duotumbei pasieiti su kitos veislės galvijais, *nei dirvą savo ne apsėtumbei sėkla nevienokia, ir nei joks drabužis ant tavęs ne butų iš vilnų ir iš linų sumišai austas.
*5 Maiž. 22, 9. 11.
20. Kad vyriškis pas moteriškę gul, ją apvaisįdamas, kuri padonka sluginė yra ir vyro paniekinta, tačiau ne atpirkta, nei išvalnyta, tas tur koravotas buti, ale ne mirtinai; nėsa ji nevalna buvusi.
21. Bet jis tur dėl savo nusidėjimo Ponui Dievui atgabenti aviną, apierai už nusidėjimą, ties durimis šėtros susirinkimo.
22. O *klebonas tur jį suderinti taja apiera už kaltes po akių Pono Dievo, už tą grieką, kurį jis padaręs; tai Dievas jam malonus bus po to grieko, kurį jis padarė. *per. 4, 26. 31. 35 ir 5, 13. 16.
23. Kad jus į žemę aną įėję visokius vaisingus medžius sodinat, kurių vaisius valgomi, tai turite jų neapipiaustymą appiaustyti ir jų vaisius. Tris metus juos per neappiaustytus turite laikyti, kad jų ne valgytumbite.
24. Ale ketvirtame mete tur visi jų vaisius šventi buti ir garbės apiera Ponui Dievui.
25. O penktąjį metą galite vaisius valgyti ir juos suvalyti, nės Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.
26. Jus nieko *ne turite su krauju valgyti. Jus ne turite paukščių balso atboti, nei dienas skirstyti. *per. 3, 17. s.
27. Jus *ne turite aplink savo galvą plaukus apkarpyti, nei visą savo barzdą nuskusti. *per. 21, 5. s.
28. Jus ne turite *ženklą kokį į savo kuną dėl kokio numirusio rėšti, arba skaitytines savo įsipiauti; nės aš esmi Ponas Dievas. *5 Maiž. 14, 1.
29. Tu ne turi savo dukterį ant kekšavimo laikyti, kad toje žemėje kekšavimas ne butų, nei biaurybės pilna ne pastotų.
30. Mano *šventes idant laikykite ir bijokitės mano šventybės, nės Aš esmi Ponas Dievas. *per. 23, 2. 4.
31. Jus *ne turite pasikreipti prie žynių ir nesiklausinėkite ženklų išguldytojų, kad jais ne apbiaurinti butumbit; nės Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.
*per. 20, 6. 27. 1 Zom. 27, 7.
32. Prieš žilą galvą turi atsikelti ir garbę duoti seniemsiems, nės tu turi bijotis savo Dievo; nės Aš esmi Ponas Dievas.
33. Kad *svetimas koks pas tavę jųsų žemėje gyvęs, tą ne turite lupti.
*2 Maiž. 22, 21. s
34. Jis tur pas jus gyventi, kaip čiabuvys tarp jųsų, ir turi jį mylėti, kaip pats savę; nės ir jus buvote svetimi Egypto žemėje. Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.
35. Jus ne turite neteisiai elgtis provoje *mastu, svarčiu, saiku.
*5 Maiž. 25, 15. Pamok. 11, 1. per. 10, 20.
36. *Tikri svarčiai, tikri svarai, tikri ketvirčiai, tikri kragai tur pas jus buti. Nės aš esmi Viešpats, jųsų Dievas, kursai jus iš Egyto žemės išvedžiau.
*5 Maiž. 25, 13. Pamok. 16, 11.
37. Idant *laikykit visus mano įstatymus ir visas mano provas, ir tai darykite; nės Aš esmi Ponas Dievas.
*per. 18, 30 ir 20, 8. 22.

Perskyrimas 20.

Koravonė ant visokių griekų statoma.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izraėl: *kas iš vaikų Izraėl, arba svetimas Izraėlije gyvenąsis savo sėklos Molėkui duoda, tas tur smerčiu mirti; žmonės tos žemės tur jį akmenimis žudyti. *per. 18, 21. s.

3. O aš *savo akis prieš tokį žmogų statysu ir †iš jo žmonių jį išgaišysu, kad jis Molėkui savo sėklos davęs ir šventybę mano apbiaurinęs ir šventąjį mano vardą atšventinęs. *per. 17, 10. † Ezėk. 14, 8.

4. O *jei tos žemės žmonės užslėpdami čėdys to žmogaus, kursai savo sėklos Molėkui davęs, jį ne žudydami, *Pamok. 20, 30.

5. Tai tačiau *aš savo akis prieš tą žmogų statysu ir prieš jo giminę, ir jį bei visus, kurie jį tame kekšavime su Molėku pasekė, iš jų žmonių išgaišysu. *per. 26, 17.

6. Kad kokia *dušia prie žynių bei burtininkų nueis, kekšavime juos pasekdama, tai aš savo veidą prieš tokią dušią statysu ir ją iš jos žmonių išgaišysu. *per. 19, 31.

7. Todėl *šventįkitės ir bukite šventi, nės Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *per. 11, 44. 45.

8. Ir *laikykite mano įstatymus ir darykite juos, nės Aš esmi Ponas Dievas, jus šventinąsis. *per. 18, 30 ir 19, 37.

9. Kas *savo tėvą arba savo motyną iškeikia, tas tur smerčiu mirti, jo kraujas t'esie ant jo, kad jis savo tėvą arba savo motyną iškeikė. *2 Maiž. 21, 17.

10. Kas *venčiavonystę perženg su kito pačia, tas tur smerčiu mirti, abu, venčiavonystės peržengtojis ir peržengtojė, todėl, kad jis su savo artymo moteriške venčiavonystę peržengė. *per. 18, 20. 2 Maiž. 20, 14. 5 Maiž. 22, 22. Mat. 5, 27. Ev. Jon. 8, 5.

11. Jei *kas su savo tėvo pačia sugul ir taipo savo tėvo gėdą atdengė, tuodu abudu tur smerčiu mirti, jų kraujas t'esie ant jųdviejų. *per. 18, 18. 1 Maiž. 35, 22. 5 Maiž. 27, 20. 2 Zom. 16, 22.

12. Jei kas su savo *marčia (sunaus pačia) sugul, tai juodu abu tur žute pražuti, nės juodu gėdiškai nusižengė, kraujas jų t'esie ant jųdviejų. *1 Maiž. 38, 18. 5 Maiž. 27, 23.

13. Jei kas *su vaiku sugul, kaip su moteriške, tuodu biaurų daiktą darė ir abu tur smerčiu mirti, jų kraujas t'esie ant jųdviejų. *per. 18, 22. Rym. 1, 27.

14. Jei kas *pačią veda ir jos augyvę podraugei, tas baisų grieką padarė; reik jį ugnimi sudegįti, o abudu podraugei, kad taip baisių griekų ne butų tarp jųsų. *per. 18, 17.

15. Jei kas su *galviju sugul, tas tur žudytas buti, o ir tą galviją reik užmušti. *per. 18, 23. s.

16. Jei *moteriškė prie kokio galvijo artinas, su juomi apsieidama, tą turi nužudyti, o tą galviją taipojau, smerčiu tur tuodu prapulti; kraujas jųdviejų t'esie ant jųdviejų. *per. 18, 23.

17. Jei *kas savo seserį ėmęs, tėvo savo dukterį, arba savo augyvės dukterį, jos gėda apžiur, o jiji vėl jo gėdą, tai kraujo gėda; tuodu tur išgaišintu buti po akim žmonių saviškųjų, nėsa jis savo sesers gėdą atdengęs, jis tur savo nusižengimą nešioti. *per. 18, 9. 5 Maiž. 27, 22.

18. Jei vyras su moteriške sugul čėse *jos antdrapanų nuogįdamas jos gėdą ir atdangydamas jos kraujo paversmį, o ji nuogina paversmį kraujo savo, tuodu abu tur išgaišįtu buti iš savo žmonių. *per. 18, 19. Ezėk. 18, 5.

19. Savo *motynos sesers gėdą bei savo tėvo sesers gėdą ne turi atdengti, nės toks artimjausiąją savo gentainę atdengė, ir juodu tur savo nusižengimą nešioti. *per. 18, 13.

20. Jei kas *su savo tėvo brolio pačia sugul, tas dėdės savo gėdą atdengė; juodu tur savo grieką nešioti, be vaikų juodu tur mirti. *per. 18, 14.

21. Jei *kas savo brolio pačią veda, tai biaurus daiktas; bevaikiai juodu tur buti, todėl, kad jis savo brolio gėdą atdengęs. *Mark. 6, 18.

22. Taigi *idant laikykite visus mano įstatymus ir mano provas ir pagal tus elgkitės, kad ne išspiautų jus ta žemė, į kurią aš jus vedu, kad tenai gyventumbite. *per. 19, 37.

23. O idant ne pildykite pagonų įstatymus, kurius po jųsų akim išstumsu, nės tokių visų daiktų jie darė; o aš juos didei neapkenčiau.

24. Bet jums aš sakau: jus anų žemę apturėsite, nės aš jums tokią žemę į tėviškę duosiu, kurioje pienas bei medus sklysta. Aš esmi Viešpats jųsų Dievas, atskyręsis jus nuo tų žmonių,

25. Kad taipjau atskirtumbite *galvijus čystus nuo nečystųjų, bei nečystuosius paukščius nuo čystųjų, ir savo dušią ne apbiaurintumbite galvijais, paukščiais ir nei jokiais ant žemės rėplinėjančiais, koktai aš atskyriau, kad nečysta butų. * per. 11, 3. 5 Maiž. 14, 4. s.
26. Todėl jus turite man šventais buti, nės Aš, Ponas Dievas, esmi šventas, aš esmi jus atskyręs nuo tų žmonių, kad manieji butumbite.
27. Jei koks vyras arba moteriškė *žynys arba burtininkė bus, tie tur smerčiu mirti, reik juos akmenimis žudyti; jų kraujas t'esie ant jų. * 2 Maiž. 22, 18.

Perskyrimas 21.

Kaipo klebonai tur elgtis.

Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: sakyk klebonam, Aarono sunum dviem, ir tark jiemdviem: *klebonas ne tur nečystu darytis nei jokiu numirusiu savo žmonių, * 4 Maiž. 5, 2.
2. Kaip tiktai savo gentimi, kurs jam artimiausias yra, kaip savo motyna, savo tėvu, savo sunumi, savo dukterimi, savo broliu,
3. Bei savo seserimi, kuri dar merga ir dar pas jį yra, ir ne buvusi nei jokio vyro pati; taja gal jis nečystu pastoti.
4. *Kitaip jis ne tur apsibiaurįti nei jokiu savųjų tarp savo žmonių, kad nešventu ne pastotų. * per. 21, 1. Jėz. 44, 25. Ezėk. 44, 25.
5. Jis ir ne tur plikę pasidaryti ant savo galvos, nei savo barzdą nuskusti, ir nei jokį ženklą įsirėšti į savo kuną. * per. 19, 27. 5 Maiž. 14, 1. Ezėk. 44, 20.
6. Jie tur šventi buti savo Dievui, ir nešventu ne daryti vardą savo Dievo, nės jie apieravoja Pono Dievo apierą, duoną savo Dievo; todėl jie tur šventi buti.
7. Jie ne tur vesti kekšę, nei apkekšautą, nei vyro pamestą, nės jis šventas yra savo Dievui.
8. Todėl turi jį per šventą laikyti, nės jis apieravoja duoną tavo Dievo; jis tur tau šventu buti, nės *Aš esmi šventas, Ponas Dievas, jus šventinąsis. * per. 19, 2 ir 22, 9. 16.
9. Jei klebono *duktė pradeda kekšauti, tai ją ugnimi reik sudeginti, nėsa ji tėvą savo apgėdino. * 1 Tim. 3, 4.
10. Kas vyriausiu vyskupu yra tarp savo brolių, ant kurio *galvos mostijimo aliejus lietas yra, ir jo ranka papildyta, kad aprėdytas butų anais rubais, tas ne tur savo galvą atdengti, nei savo rubus supiaustyti, * 2 Maiž. 28, 41.
11. Ir ne tur eiti nei prie jokio *numirusio, ir ne tur nei tėvu, nei motyna apsibiaurinti, * 4 Maiž. 6, 7. per. 9, 6.
12. Iš šventinyčios jis ne tur išeiti, kad nešventą ne padarytų šventybę savo Dievo; nės *šventas vainikas, mostijimo aliejus jo Dievo, yra ant jo. Aš esmi Ponas Dievas. * 2 Maiž. 28, 36.
13. *Jumprovą jis tur per pačią savo vesti. * Ezėk. 44, 22.
14. Ale nei našlę, nei pamestąją, nei apkekšautąją, nei kekšę, bet jumprovą iš savo žmonių jis tur sau per pačią vesti,
15. Kad savo vaikus nešventais ne padarytų savo žmonėse; *nės Aš esmi Ponas Dievas, jį šventinąsis. * per. 21, 23.
16. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
17. Kalbėk su Aaronu ir tark: jei kas iš tavo vaikų jųsų giminėse *kuomi nesveiks yra, tas ne tur prisiartintis, duoną savo Dievo apieravoti. * 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6. 7.
18. Nėsa nei viens, *bile kaip nesveikas, ne tur artintis, ar jis butų aklas, ar luošas, ar per trumpus, ar per ilgus sanarius turys; * per. 22, 21. s.
19. Arba kurio katra koja, arba katra ranka žeista;
20. Arba kurs kuprotas yra, arba apvilktakys, arba žvairys, arba šašuotas, arba niežuotas, arba klyną turys.
21. Kas iš Aarono vyskupo vaikų savije kliaudingas, tasai ne tur artintis apieravoti Pono Dievo apierų, nėsa jis kliaudingas, todėl prie duonos kepalėlių savo Dievo ne tur artintis, kad juos apieravotų.
22. O tačiau tur jis valgyti duonos savo Dievo, abiejų, taip šventojo, kaip ir švenčių švenčiausiojo.
23. Ale vienok prie uždangos jis ne tur prieiti, nei prie altoriaus artintis, kadangi jis kliaudingas; idant nešventą ne padarykite mano šventybę, nės *Aš esmi Ponas Dievas, juos šventinąsis. * per. 22, 9 ir 16, 32.
24. O Maižėšius kalbėjo tai Aaronui bei jo sunum dviem ir visiems vaikams Izraėlio.

Perskyrimas 22.

Kokias apieras reik apieravoti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Sakyk Aaronui bei jo sunum dviem, kad saugotųs nuo šventįtojo vaikų Izraėl, ką jie man šventina, ir šventąjį mano vardą nešventą ne padarytų; *nės Aš esmi Ponas Dievas.

* per. 18, 5 ir 19, 2. 3.

3. Taigi sakyk jiems ant jų vaikų vaikų: kas jųsų vaikų ateit prie šventįtojo, ką vaikai Izraėl Ponui Dievui šventina, ir taipo apsibiaurina prie to, to dušia tur išgaišinta buti nuo mano akių, nės Aš esmi Ponas Dievas.

4. Kas iš Aarono vaikų raupsuotas yra arba pludimą tur, tas ne tur valgyti šventojo, iki jam išgijus. Kas kokį nečystą kuną prilypsta, arba *kuriam sėkla bemiegant išteka, * per. 15, 16.

5. Ir kas kokį kirminą, jam nečystą esantį, pakrutina, arba žmogų kokį, kurs jam nečystas, ar viso to, kas jį apbiaurina,

6. *Kuri dušia tų vieną pakrutin, ta nečysta iki vakaro, ir ne tur šventojo valgyti, bet tur pirma savo kuną vandenimi nuplauti. * per. 11, 24. s.

7. O saulei nusileidus ir jam čystu pastojus, tai jis gal to valgyti, nės tai jo penas.

8. *Maitos, arba kas žvėrių suplėšyta, jis ne tur valgyti, kad tuomi ne apsibiaurintų; nės Aš esmi Ponas Dievas.

* 2 Maiž. 22, 31. Ezėk. 44, 31.

9. Todėl jie tur mano įstatymus pildyti, kad ne užsitrauktų sau grieko ir tuomi ne prapultų, nešventais darydami savę, nės *Aš esmi Dievas, juos šventinąsis. * per. 21, 8.

10. Nei joks kits ne tur šventojo valgyti, nei klebono šeimyna, nei samdininkas.

11. Ale kad klebonas dušią kokią už savo pinįgus perka, tas gal to valgyti, o kas jam jo namuose gema, *tas taipojau gal jo duonos valgyti. *4 Maiž. 18, 11.

12. Ale kad klebono duktė už kito nuteka, ta ne tur tos šventosios duoklės valgyti.

13. Ale jei ji našlė pastoja arba pamesta, o ne tur vaikų, ir atgrįšta į namus savo tėvo, tai jai valė valgyti duonos savo tėvo, lygiai kaip dar mergai esant; ale nei joks svetimas ne tur to valgyti.

14. Jei kas ne apsidabodamas to šventojo valgo, tas tur penktąjį dalyką aukščiaus pridėti ir klebonui duoti drauge su šventuoju,

15. Idant nešventą ne darytų šventybę vaikų Izraėl Ponui Dievui aukuojamąją,

16. Idant ne užsidėtų sau nusižengimus bei kaltes, jų šventįtojo valgydami, *nės Aš esmi Ponas Dievas, juos šventinąsis. * per. 22, 8. 9 ir 21, 8. 23.

17. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi tarydamas:

18. Sakyk Aaronui bei jo vaikams ir visiems Izraėlio vaikams: kurs Izraėlitėnas arba svetimas Izraėlije apierą savo nor duoti, ar bile kokį savo *priežadą, arba iš geros valės, norėdami Ponui Dievui deginimo apierą duoti, kad kam iš jųsų įtiktų, * Ps. 50, 14.

19. Tai tur patinėlis ir iš viso sveikas buti, iš jaučių arba avelių arba oškų.

20. *Nei jokio nesveiko esančio ne turite apieravoti, nės tai už jus ne bus miela. * 5 Maiž. 15, 21. per. 17, 1. Mal. 1, 8.

21. O jei kas dėkavonės apierą Ponui Dievui nor duoti, ypatišką priežadą, arba iš geros valės, bandos arba avių, tai tur *visaip sveika buti, kad įtiktų; ne tur niekaip nesveika buti.

* Rym. 12, 1. Kol. 1, 22.

22. Jei aklas arba nesveikas, arba sumuštas, arba sudžiuvęs, arba nušašęs, arba dedervinuotas, tai šitokį Ponui Dievui ne turite apieravoti, nei nuo to apieros duoti ant Pono Dievo altoriaus.

23. Jautį arba avį, sanarį kokį, ne kaip reikia, turintį, arba ne visai sveiką, gali tu iš geros valės apieravoti, ale tai ne gal įtikti priežadui.

24. Irgi ne turi Ponui Dievui kokio įdurto, arba pritrįto, arba įplėšto, arba įžeisto apieravoti; ir ne turite tai savo žemėje daryti.

25. Ir tu ne turi nieko tokio iš svetimojo rankos drauge su duona savo Dievo apieravoti, nės tai ne tinka ir yra kliaudinga, todėl ne įtiks už jus.

26. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

27. Jaučui kokiam, arba ėryčui, arba oškai gimus, tai jie tur *septynes dienas pas savo motyną buti, o ašmąją

dieną ir potam gali tai Ponui Dievui
apieravoti, tai įtinka.
28. Ar tai butų jautys, arba avelė,
tai tą ne tinka su jos vaiku tą pačią
dieną papiauti.
29. Ale jei jus norite Ponui Dievui
garbės apierą duoti, už jus įtinkančią,
30. Tai ją tą *pačią dieną turite valgyti,
ir ne turite nieko ne palikti likusiojo
iki rytojui; nės Aš esmi Ponas
Dievas. * per. 7, 15.
31. Todėl *laikykite mano prisakimus
ir juos darykite, nės Aš esmi Ponas
Dievas. * per. 18, 30. 5 Maiž. 10, 12.
32. Kad mano šventąjį vardą nešventą
ne padarytumbit, ir aš šventįtas
bučiau tarp vaikų Izraėl; nės *Aš
esmi Ponas Dievas, jus šventinąsis,
* per. 22, 9 ir 21, 8. 23.
33. Kurs jus iš Egypto žemės išvedžiau,
kad *jųsų Dievas bučiau,
Aš Ponas Dievas. * 5 Maiž. 10, 17.

Perskyrimas 23.

Davadnas įstatymas didžiausiųjų švenčių.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi
tarė:
2. Sakyk vaikams Izraėl ir tark
jiems: šitos yra Pono Dievo šventes,
kurias šventomis ir mano šventėmis
vadinti turite, kuriose susieinat.
3. *Šešes dienas tu turi dirbti, ale sekmoji
diena yra didžioji šventoji Sabata,
kurioje jus susieinate; nei jokio darbo
toje ne turite dirbti, nės tai Sabata
Pono Dievo visuose jųsų namuose.
* 2 Maiž. 20, 8. 9.
4. Ale šitos yra Pono Dievo šventės,
kurias šventomis šventėmis vadinti
turite, kuriose susieinate:
5. Keturioliktoje *dienoje pirmojo
mėnesio apie vakarą yra Pono Dievo
Paša. * 2 Maiž. 12, 18. 4 Maiž. 9, 2. 5. per. 28, 16.
6. O penkioliktoje to paties mėnesio
yra šventė neraugintosios duonos Pono
Dievo, *tai turite jus per septynes
dienas neraugintos duonos valgyti.
* 2 Maiž. 12, 15.
7. Pirmoji diena turi jums šventa
buti, kurioje susieinate; tad ne turite
nei jokį šlužmos darbą dirbti,
8. O Ponui Dievui apieravoti septynes
dienas. Sekmoji diena taipojau
tur šventa buti, kurioje susieinate;
toje taipjau ne turite nei jokį šlužmos
darbą dirbti.
9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su
Maižėšiumi tarė:
10. Sakyk vaikams Izraėl ir tark
jiems: kad įeisit į žemę, kurią aš jums
duosu, ir tenai javus piausit, tai turite
vieną pėdą pirmonių savo piuties
pas kleboną atnešti.
11. Čia tur tas pėdas subuotas buti
po akių Pono Dievo, kad nuo jųsų
įtiktų; o tai tur klebonas daryti antrąją
dieną po Sabatos.
12. Ir turite tą dieną, kad jųsų pėdas
subuojamas, deginimo apierą Ponui
Dievui padaryti iš avelės, tikrai sveikos,
mitulės,
13. Drauge su valgio apiera, dviem
desėtkam kviečių miltų, aliejumi maišytų,
apierai Ponui Dievui ant saldaus
kvapo; priegtam gėrimo apierą, ketvirtąjį
dalyką saiko In (vadinamo) vyno.
14. O ne turite nei jokios šviežios
duonos, nei svylių, nei grudelių pirma
valgyti, iki tai dienai, kad jus savo
Dievui apieras atnešat. Tai *tur prova
buti jųsų vaikų vaikams visuose namuose.
* per. 6, 18.
15. Potam *turite rokuoti nuo
antrosios dienos Sabatos, kaip subuojimo
pėdą atnešėte, septynes čielas
Sabatas. * 5 Maiž. 16, 9. 10.
16. Iki antraijai dienai sekmosios Sabatos,
išmanyk penkisdešimtis dienų
turite rokuoti, ir apieravoti Ponui
Dievui šviežią valgio apierą.
17. O iš visų savo namų turite apieravoti,
butent du subuojimo kepalu iš
dviejų desėtkų kviečių miltų, raugintų
ir keptų, pirmonėms Ponui Dievui.
18. Ir turite atgabenti prie savo duonos
septynes mitules aveles, tikrai
sveikas, ir vieną jauną jautuką ir du avinu,
tai tur buti Pono Dievo deginimo
apiera, valgio apiera bei gėrimo
apiera, *tai yra apiera saldaus kvapo
Ponui Dievui. * 4 Maiž. 18, 17.
19. Priegtam turite duoti ožį apierai
už griekus, ir dvi avi mituli dėkavonės
apierai.
20. O klebonas tur tai subuoti podraug
su duona pirmonių po akių Pono Dievo
ir su tiemdviem avim; ir tai tur buti
šventa Ponui Dievui ir klebonui tekti.
21. Ir tą dieną turite iššaukti, nėsa
ta tur tarp jųsų šventa vadinta buti,
kurioje susieinati į kruvą, nei jokį

šlužmos darbą ne turite dirbti. Amžina prova tur tai jums buti ant jųsų vaikų visuose jųsų namuose.

22. Bet savo *lauką nuvalydami ne turite abelnai ant lauko nupiauti, neigi vislab visiškai surinkti, bet tai turite vargdieniams bei svetimiems palikti. Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *per.19,9.s.

23. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

24. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk: pirmąją dieną sekmojo mėnesio turite *šventąją trubijimo Sabatą paminklui švęsti, kurioje draugėn susieinate. *4 Maiž.29,1.

25. Tada ne turite nei jokį šlužmos darbą dirbti, ir turite Ponui Dievui apieravoti.

26. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

27. *Dešimtąją dieną šio sekmojo mėnesio yra suderinimo diena, ta tur jusip šventa vadinta buti, kad susieitumbite draugėn; tada turite savo kuną ramdyti ir Ponui Dievui apieravoti. *per.16,30.s.

28. Ir nei jokio darbo ne turite dirbti šitoje dienoje, nės tai suderinimo diena, kad jus suderinti butumbite po akių Viešpaties, savo Dievo.

29. Nėsa kas savo kuno ne ramdo toje dienoje, tas tur išgaišintas buti iš savo žmonių.

30. O kas tą dieną bile kokį darbą dirba, tą aš išgaišįsu iš jo žmonių.

31. Todėl nei jokio darbo ne turite dirbti; tai tur amžina prova buti jųsų vaikų vaikams visuose jųsų namuose.

32. Tai didžioji jųsų Sabata, kad savo kuną ramdytumbite. Devintąją dieną to mėnesio apyvakarije turite šią Sabatą švęsti nuo vakaro iki vėl į vakarą.

33. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

34. Kalbėk su vaikas Izraėl ir tark: penkioliktoje dienoje šio sekmojo mėnesio yra šventė *šėtrų iš lapų septynes dienas Ponui Dievui.
*2 Maiž.23,16. 4 Maiž.29,12. 5 Maiž.16,13.

35. Pirmoji diena tur šventa šaukta buti, kad toje susieitumbite; nei jokio šlužbos darbo toje ne turite dirbti.

36. Septynes dienas *turite Ponui Dievui apieravoti, ašmoji diena taipojau tur šventa šaukta buti, kad susieitumbite draugėn: ir turite savo apierą Ponui Dievui duoti, nės tai susirinkimo diena, nei jokį šlužbos darbą ne turite dirbti. *Jon.7,37.

37. Tai yra šventes Pono Dievo, kures jus per šventas turite laikyti, kad susiėję draugėn Ponui Dievui apieras duotumbite, deginimo apieras, valgio apieras, gėrimo apieras ir kitas apieras, kožną ant jos dienos;

38. Be to, kas Pono Dievo Sabata, bei jųsų dovanos, bei prieżados, ir iš geros valės dovanos yra, kurias Ponui Dievui duodate.

39. Taipgi penkioliktąją dieną sekmojo mėnesio laukų vaisius suvalę, turite šventę Pono Dievo švęsti per septynes dienas. Pirmoji diena yra Sabata, o ašmoji diena taipojau yra Sabata.

40. Ir pirmoje dienoje *turite imti vaisių iš gražių medžių, palmų (verbų) šakelių, bei žalių šakų tankių medžių, bei paupio glosnių, ir septynes dienas †linksmintis po akių Pono Dievo, savo Dievo *Neėm.8,14.15.16. †Jėz.9,3.

41. Ir taipo tą šventę turite Ponui Dievui kas metą švęsti septynes dienas. Tai tur amžina prova buti prie jųsų vaikų vaikų, kad sekmame mėnesije taipo švęstų;

42. Septynes dienas jus turite šėtrose iš lapų gyventi; kas čiabuvys Izraėlije, tas tur šėtrose iš lapų gyventi,

43. Kad jųsų vaikų vaikai žinotų, kaip aš vaikus Izraėl šėtrose daviau gyventi, juos iš Egypto žemės išvesdams. *Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *per.11,44.

44. Ir Maižėšius apsakė vaikams Izraėl šitas Pono Dievo šventes.

Perskyrimas 24.

Apie žibinyčias, paminklo duonas; koravonė Dievo bluznijančiųjų, ir žmonių žudytojų.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Paliepk vaikams Izraėl, kad jie prie *tavęs atgabentų grusto čysto aliejaus žiburiems, kursai aukštai į liampas kasdien butų įliejamas. *2 Maiž.27,20.

3. Lauke už užkabos liudyjimo šėtroje susirinkimo. O Aaronas tai tur pasteliuoti vakarais bei rytmečiais po Pono Dievo akių kasdien; * tai t'esie amžina prova jųsų vaikų vaikams. *per.6,18 ir 10,9.

4. O jis tur liampas ant čystojo likto-

riaus ištaisyti po Pono Dievo akių kasdien.
5. Ir tur kviečių miltų imti, o iš tų dvyliką kepalaičių pakepti, dviejų desėtkų tur kožnas kepalaitis buti.
6. Ir tur juos dėti po šešis į vieną eilę, ant čystojo stalo po Pono Dievo akių.
7. Ir tur ant tų uždėti čysto kodylo, kad butų paminklo kepalai ugnei Ponui Dievui.
8. Kožną Sabatą nepaliautinai jis tus tur ištaisyti po akių Pono Dievo, iš vaikų Izraėl, amžinam derėjimui.
9. O tie tur tekti Aaronui bei jo vaikams, tie tus tur valgyti šventoje vietoje, nės tai jo švenčių švenčiausia iš apierų Pono Dievo amžinai provai.
10. Bet išėjo viens Izraėlitėniškos moteriškės sunus, kurs Egyptiško vyro vaikas buvo, iš vaikų Izraėl, ir barėsi abaže su vyru Izraėlitėnišku,
11. Ir bluznijo *tą vardą ir keikė. Tai jį atvedė prie Maižėšiaus, (o jo motyna vardu buvo Selomitė, duktė Dibro, giminės Dan,) *5 Maiž. 28, 58.
12. Ir apkalė jį, iki jiems atviras atsakymas duotas butų iš burnos Pono Dievo. *4 Maiž. 15, 34.
13. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
14. Išvesdįk tą keikiką iš abažo, o visi, kurie tai girdėjo, savo rankas te uždeda ant jo galvos, ir visas susirinkimas jį te užmuša akmenimis.
15. O sakyk vaikams Izraėl: kas savo Dievui keikia, tas tur savo grieką nešioti.
16. Kursai *Pono Dievo vardą bluznija, tas tur mirte mirti, visas susirinkimas tur jį akmenimis užmušti. Kaip svetimas, taip ir čiabuvys tur buti; kad tą vardą bluznija, tai tur jis mirti. *2 Maiž. 20, 7. Mat. 26, 65.
17. Jei kas kokį žmogų užmuša, tas tur mirte mirti.
18. Ale kas galviją užmuša, tas tur tą užmokėti, kuną už kuną.
19. O jei kas savo artymą pažeidžia, tam reik *taip padaryti, kaip jis padaręs: *2 Maiž. 21, 23. 24.
20. Žaizdą už žaizdą, akį už akį, dantį už dantį; kaip jis žmogų įžeidė, taip reik ir jam padaryti.
21. Tokiu budu, kad kas galviją užmuša, tas tą tur užmokėti; ale kas žmogų užmuša, tas tur buti žudytas.
22. Viena *ir ta pati prova tur jums buti, taip svetimam, kaip čiabuviam, nės aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *2 Maiž. 12, 49.
23. O Maižėšius tai pasakė vaikams Izraėlio; ir jie išvedė tą keikiką iš abažo ir akmenimis jį užmušė. Taipo padarė vaikai Izraėl, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

Perskyrimas 25.

Apie švenčiamąjį ir valnybės metą.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi ant kalno Sinai sakydamas:
2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: kad jus į tą žemę iškankate, kurią aš jums duosu, tai žemė savo šventes tur Ponui Dievui švęsti,
3. Kad *tu šešis metus savo lauką apsėtumbei ir šešis metus savo vynkalnį nupiautumbei ir vaisius suvalytumbei; *2 Maiž. 23, 10.
4. Ale sekmąjį metą tur žemė didę savo šventę švęsti Ponui Dievui, kurioje tu savo lauką ne turi apsėti, nei savo vynkalnį nupiauti.
5. O kas po tavo piuties nesėta auga, tai tu ne turi suvalyti, o vynkekes, be tavo darbo augusias, ne turi surinkti, kadangi tai švenčiamas metas yra tos žemės.
6. Bet šventimą žemės jus todėl turite laikyti, kad tu to valgytumbei, tavo bernas, tavo sluginė, tavo samdininkas, tavo namiškis, tavo svetimasis pas tavę,
7. Tavo galvijai, ir kas tikt gyva tavo žemėje; visi vaisius tur valgiui tekti.
8. O tokių švenčiamųjų metų turi rokuoti septynis, kad septyni metai septynis kartus rokuojami butų; ir čėsas tų septynių švenčiamųjų metų padaro keturisdešimtis bei devynis metus.
9. Tada turi trubomis duoti trubyti per visą jųsų žemę, dešimtąją dieną sekmojo mėnesio pačioje dienoje suderėjimo.
10. Ir turite penkisdešimtąjį metą šventįti, ir turite jį vadįti *valnybės metą žemėje visiems čia gyvenantiems, nėsa tai jųsų grįštmetis; †tame tur kožnas jųsų grįšti pas savo turtą ir pas savo giminę. *5 Maiž. 15, 1. 3. †3 Maiž. 27, 24.
11. Nės penkisdešimtasis metas, tai

jųsų grįštmetis. Jus ne turite sėti, neigi to, kas ne dirbus užauga, vynkalnije rinkti,

12. Nės grįštmetis tur jums šventu buti; ale jus turite to valgyti, ką laukas neša.

13. Tai grįštmetis, *kuriame kožnas vėl tur atgauti, kas jo yra. *per. 27, 24.

14. Taigi, jei tu ką savo artymui parduodi, arba iš jo ką perki, tai *nei vienas ne tur savo brolį nugauti; *1 Tes. 4, 6.

15. Bet rokuojant nuo grįštmečio turi tai nuo jo pirkti; o kaip metai potam nešti gal, taip brangiai jis tau tur parduoti.

16. Pagal daugumą metų turi tų prekį didinti, o pagal metų mažumą turi tu prekį piginti, nės jis tau tur, kaip gal atsivaduoti, parduoti.

17. Togidėl idant ne nuskaudįk nei vienas savo artymo, bet *bijokis savo Dievo, nės Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. *per. 19, 14. 32.

18. Todėl *darykite pagal mano įstatymus ir pildykite mano provas, kad pagal tas darytumbite, kad †be baimės žemėje gyventi galėtumbite. *per. 18, 30 ir 19, 37. † 1 Karal. 4, 25.

19. Nėsa žemė tur jums savo vaisius duoti, kad ganoliai valgyti turėtumbite ir toje be baimės gyventumbite.

20. O jei tu sakytumbei: „ką mes valgysim sekmąjį metą? Nės tada ne sėjam, taipjaugi nei jokių javų ne piaujam“;

21. Tai aš savo žegnonei šeštame mete ant jųsų paliepsiu, kad trijų metų javų gamintų;

22. Kad sėtumbite ašmąjį metą, ir senųjų javų valgytumbite iki į devintąjį metą, kad senojo valgytumbite, iki vėl šviežių javų sulaukus.

23. Todėl lauką ne turite parduoti amžinai, nės ta žemė yra manoji; o jus este *svetimi bei svečiai po mano akių. *per. 39, 13.

24. O visoje savo žemėje turite duoti atvaduoti žemę.

25. Kad tavo brolis pavargsta ir tau parduoda savo turtą, o arčiausiasis jam gentis ateit tai išvaduoti, tai tur jis *išvaduoti, ką jo brolis pardavęs. *Rut. 4, 2. s.

26. Ale jei kas ne tur vaduotojo, o savo ranka tiek gal išrasti, kad kokią dalį išvaduotų,

27. Tai reikia rokuoti nuo to meto, kada jis pardavė, o parduotojui atstankus metus vėl parduoti, kad jis savąjį turtą vėl atgautų.

28. Ale jei jo ranka ne gal taip daug įgyti, kad dalykas jam vėl tektų, tai tur tas parduotasis daiktas rankoje pirkusiojo buti iki grįštmečio; tame tai tur atstoti, ir jis vėl savo turtą atgauti.

29. Kas butą gyvenamą parduoda, vidurije miesto muro stovintį, tas visą metą tur čėso, tą vėl atvaduoti; tai tur tas čėsas buti, kuriame jis gal atvaduoti.

30. O jei jis neatvaduoja, visam metui dar ne išėjus, tai pirkęsis jį amžinai tur palaikyti, ir jo vaikų vaikai, ir ne tur valnai atgrįšti grįštmetije.

31. Ale jei butų butas kokiame kieme, murais ne aptvertame, tą reik su žemės laukais lygiai rokuoti, ir tur vėl valnas buti ir valnai atgrįšti grįštmetije.

32. Miestai Lėvytų bei butai miestuose, kuriuose jų turtas yra, gal visados išvaduoti buti.

33. Kas ką iš Lėvytų atvaduoja, tas tai tur paleisti grįštmetyje, ar jis butų butą, arba miestą turėjęs; nės butai miestuose Lėvytų yra jų turtas tarp vaikų Izraėl.

34. Ale jų miestų lauką ne reik parduoti, nės tai jų dalykas amžinai.

35. Kad *tavo brolis pavargsta ir prie tavo šalies blogyn eiti, tai tu turi jį priimti, kaip kokį svetimą arba svečią, kad gyventų pagal tavę. *5 Maiž. 15, 7. 8.

36. O *ne turi nuomų iš jo imti, nei užkaupų, bet turi bijotis savo Dievo, kad tavo brolis pas tavę laikytis galėtų. *2 Maiž. 22, 25. s. Neėm. 5, 7.

37. Nės tu ne turi jam savo pinigus ant palukanų, nei savo valgio ant užkaupų išduoti.

38. Nės *Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas, jus iš Egypto žemės išvedęsis, kad jums tą žemę Kanaan duočiau ir jųsų Dievu bučiau. *per. 11, 45.

39. Kad tavo brolis pavargsta pas tavę ir *tau parsiduoda, tai tu ne turi jį duoti šlužyti, †kaip padoną, *2 Maiž. 21, 2. † 5 Maiž. 15, 12. Jėr. 34, 14.

40. Bet nei koks samdininkas bei svečias jis tur pas tavę buti ir iki grįštmečiui pas tavę šlužyti.

41. Tada jis tur valnas nuo tavęs išeiti, ir jo vaikai su juomi, ir tur atgrįšti į savo giminę ir į savo tėviškę.

42. Nės jie yra mano šlužauninkai,

kurius aš iš Egypto žemės išvedžiau; todėl ne reikia juos padonišku budu parduoti.

43. O *ne turi aštriai ant jų ponavoti, bet savo Dievo bijotis. * Epėz. 6, 9. Kol. 4, 1.

44. Ale jei nori padoniškų bernų bei sluginių laikyti, tai turi juos pirkti iš pagonų, kurie aplink jus yra,

45. Iš svečių, kurie svetimi tarp jųsų yra, ir iš jų vaikų vaikų, kurie jiems pas jus jųsų žemėje gema; tus jus turite sau turėti per padonus.

46. Ir turite juos apturėti ir jųsų vaikai po jųsų saviškai visados, tus turite padoniškais bernais duoti buti; ale ant jųsų brolių, vaikų Izraėl, ne tur nei vienas ant kits kito ponavoti aštriai.

47. Kad koks svetimas arba svečias pas tavę didyn eiti, o tavo brolis prie jo šalies pavargsta ir tam svetimamjam arba svečiui tavo, arba kuriam jo giminės parsiduoda,

48. Tai jis po savo parsidavimo tur valės turėti, vėl valnu pastoti, ir gal jį vienas jo brolių atpirkti,

49. Arba jo dėdžius, arba dėdžiaus sunus, arba kitas jo artimiausias gentis jo giminės; arba jei jo paties ranka tiek užpelno, tai tur jis atsipirkti.

50. O tur su savo pirkėju rokuoti nuo to meto, kuriame buvo parsidavęs iki grįštmečiui, o pinįgai tur pagal skaitlių metų jo parsidavimo rokuoti buti, ir tur savo dienos pelną iš viso to čėso drauge įrokuoti.

51. Jei dar butų daug metų iki grįštmečio, tai jis pagal tą juo daugiaus atsipirkimui tur duoti, kaip jis pirktas yra.

52. Ale jei mažai metų dar yra iki grįštmečio, tai taipojau pagal tus tur duoti sau atpirkimui; ir tur savo dienos pelną drauge rokuoti į metų metą.

53. Ir ne turi duoti aštriai ant jo ponavoti po tavo akių.

54. Ale jei tokiu budu ne atsipirks, tai jis grįštmetyje valnas tur išeiti, ir jo vaikai su juomi.

55. Nės vaikai Izraėlio mano yra šlužauninkai, kurius iš Egypto žemės išvedžiau; * Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. * per. 11, 14.

Perskyrimas 26.

Grumzti keikimai ir pažadėta žegnonė.

Jus * neturite sau pasidaryti balvonų, nei abrozų, nei stulpų sau ne turite pakelti, nei paminklo akmenį statyti savo žemėje, prie jų melstis; nės Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas. * 2 Maiž. 20, 4.

2. Laikykite * mano Sabatas ir bijokitės mano šventybės! Aš esmi Ponas Dievas. * 2 Maiž. 20, 8 ir 23, 12.

3. Jei * mano įstatymų klausysite ir mano prisakymus laikysite ir darysite, * 5 Maiž. 28, 1.

4. Tai jums lytaus duosu tikru čėsu, ir žemė tur duoti savo uglį, ir lauko medžiai savo vaisius nešti.

5. O kulės čėsas priteks iki vynrankiaus, o vynrankius turės pritekti iki sėjamui čėsui, ir duonos pilnai turėsite ir be baimės gyvęsite savo žemėje.

6. Aš pakajų suteksu jųsų žemei, kad miegotumbite, nei vienam jus ne gandinant. Aš žvėris draskančiuosius iš jųsų žemės išvarysu, o nei joks kardas ne eis per jųsų žemę.

7. Jus * savo neprietelius vysite, o jie po jųsų akių turės kardu prapulti. * 5 Maiž. 28, 7.

8. Penki iš jųsų tur šimtą vyti, o šimtas jųsų tur dešimts tukstančių praveikti, nės jųsų neprieteliai turės po jųsų akių kardu prapulti.

9. O aš prie jųsų prisikreipęs duosu jums augti ir išsiplatįti, ir savo suderėjimą jums attesėsu;

10. Ir turėsite pernykščiojo valgyti, o šviežiam užėjus, kas pernykščia, pamesti.

11. * Aš savo namus tarp jųsų turėsu, ir mano dušia jųsų ne pames. * Ezėk. 37, 26. 27.

12. Ir pas * jus pasiliksu ir jųsų Dievu busu, o jus mano žmonėmis busite. * 2 Kor. 6, 16.

13. Nės Aš * esmi Viešpats, jųsų Dievas, išvedęsis jus iš Egypto žemės, kad ne butumbite jiems per bernus; ir jųsų jungą sulaužęs daviau jums vaikščioti atsitiesusiems. * per. 11, 44. 45.

14. Ale jei * manęs ne klausysite ir ne pildysite visus šitus prisakymus, * 5 Maiž. 28, 15.

15. O mano įstatymus nieku versite, ir jųsų dušia mano provas atmes, ne darydami pagal visus mano prisakymus, suderėjimo mano ne atbodami,

16. Tai ir Aš jums taip padarysu: Aš jus atlankysu išgąsčiu, aptinimu ir drugiu, kad jųsų gymiai pagęstų, ir kunas apalptų. Jus turėsite savo

sėklą noprosnai sėti, o neprieteliai jųsų ją turės suėsti.

17. Ir aš *savo veidą prieš jus statysu, ir turite †išmušti buti po akių savo neprietelių, ir kurie jųsų nekenčia, tie tur ant jųsų ponavoti, ir turite bėgti, nei vienam jus ne vejant. *per. 17, 10. 5 Maiž. 28, 25.

18. O jei be to tačiaus man dar ne klausoti, tai aš dar septyneropai to daugiaus padarysu, jus dėl jųsų griekų koravoti,

19. Kad jųsų pasiputimą bei kietsprandystę laužčiau. Ir *padarysu jųsų dangų kaip geležį bei jųsų žemę kaip varią. * 5 Maiž. 11, 17.

20. Ir jųsų procė ir darbas tur prapulti, kad jųsų žemė savo uglį ne duotų, ir žemės medžiai savo vaisių ne neštų.

21. O jei jus man priešysitės, manęs ne klausydami, tai to dar septyneropai daugiaus padarysu, *jus ištikdamas dėl jųsų griekų. * Job. 15, 22.

22. Ir į jus siųsu piktus žvėris, tie *tur jųsų kudikius suėsti ir jųsų galvijus sudraskyti, ir jus išretįti; ir jųsų vieškeliai pusti pastos. * 2 Kar. 2, 24.

23. O jei jus tuomi dar ne duositės nuo manęs pasibausti, ir man pasipriešysitės,

24. *Tai ir Aš jums priešysuos ir jus dar septyneropai daugiaus ištiksu jųsų griekų dėlei, * 2 Zom. 22, 27.

25. Ir *atkeršijimo kardą ant jųsų užvesu, tas mano suderėjimą atkeršys. O norįs jus į savo miestus susirinksite, tačiau aš †marą į jus siųsu ir jus į jųsų neprietelių rankas paduosu.
* Jėz. 1, 10. † Ezėk. 14, 19.

26. Tada aš jums duonos zopostą pagadįsu, kad dešimtis moterų jųsų duoną turės viename pečiuje kepti, o jųsų duona turės svarčiais išsverta buti, o valgydami tačiaus ne privalgysite.

27. O jei tuomi man dar ne klausysite ir man priešysitės,

28. Tai ir Aš jums didei supykęs priešysuos ir jus dar septyneropai daugiaus koravosu dėl jųsų griekų,

29. Kad turėsite *mėsą savo sunų bei dukterų ėsti. * 5 Maiž. 28, 53. 2 Kar. 6, 28.

30. Ir išniekįsu jųsų aukštybes, ir jųsų abrozus išgaišįsu, ir jųsų lavonus ant jųsų balvonų užmesu, ir mano dušia jųsų visai nekęs. * 2 Nus. Kar. 34, 4. 7.

31. Ir jųsų miestus pustus padarysu, ir jųsų šventybės bažnyčias pargriausu, ir jųsų saldaus kvapo ne uostisu.

32. Taipo jųsų žemę pustą padarysu, kad neprieteliai jųsų, toje gyveną, to persigąs.

33. Ale jus *tarp pagonų išbarstysu, ir kardą ištrauksu į jųsų užpakalį, kad žemė jųsų turės pusta buti, ir jųsų miestai sugaišinti. * 5 Maiž. 28, 64.

34. Tada žemei *įtiks jos šventimas, pakolei pusta gul, ir jus neprietelių žemėje este; beje, mielai tada žemė švęs, ir jai įtiks jos šventimas, * per. 25, 2.

35. Pakolei pusta gul, todėl, kad ji ne galėjo švęsti, kaip jums reikėjo jai duoti švęsti, toje gyvenant.

36. O likusiemsiems iš jųsų aš *širdį padarysu nusiminusią jų neprietelių žemėje, kad juos lapas pasijudinąs paguis, ir nuo to bėgs, lyg vejant juos kardui, ir prapuls, nei vienam ne vejant.
* 5 Maiž. 28, 66. 77. per. 32, 30.

37. Ir puolinės ant kits kito, lygiai kaip nuo kardo, o tačiau nei vieno ne gujami. O jus ne drįsite nei stengtis prieš savo neprietelius,

38. Ir turite prapulti tarp pagonų, ir jųsų neprietelių žemė jus suės.

39. O dar likusieji iš jųsų tur nusidėjimuose savo apalpti neprietelių žemėje; o savo tėvų nusidėjimuose ir tur apalpti.

40. *Tadagi jie išpažys savo nusidėjimus ir savo tėvų nusidėjimus, kuriais jie prieš manę susigriešijo ir man priešijosi. * 5 Maiž. 4, 30. per. 30, 2.

41. Dėlgi to ir aš jiems priešysuos ir juos pavarysu šalin į jų neprietelių žemę; tenai juk jų *neappiaustytoji širdis lenksis, ir tada jie koravonę savo nusižengimų turės už ger priimti. * Jėr. 9, 26.

42. O aš minėsu *savo derėjimo su Jokubu, bei savo derėjimo su Izaoku, bei savo derėjimo su Abraomu, ir tos žemės minėsu, * 2 Maiž. 2, 24.

43. Jų paliktosios, ir kuriai jų šventimas įtinka, kadangi jų dėlei pusta be gul, ir jiems koravonės jų nusižengimo įtinka todėl, kad jie mano provas niekino, ir jų dušia mano įstatymų visaip ne klausė.

44. Ir jiems jau neprietelių žemėje b'esant, aš tačiau juos ne pamečiau ir nesibodžiuos jų taipo, kad jie butų prapuolę, ir mano suderėjimas su

jais jau nieko ne vertėtų; nės Aš esmi Viešpats, jų Dievas.

45. Ir aš apie juos *minėsu savo pirmojo derėjimo, kaip juos iš Egypto žemės išvedžiau po akimis pagonų, kad aš jų Dievas bučiau, Aš Ponas Dievas. * 1 Maiž. 15, 18.

46. Tai yra įstatymai ir provos ir prisakymai, kurius Ponas Dievas tarp savęs ir tarp vaikų Izraėl statęs ant kalno Sinai per ranką Maižėšiaus.

Perskyrimas 27.

Apie priežadas ir desėtines.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: *kad kas Ponui Dievui ypatišką priežadą duoda, savo kuną pažadėdams, * 4 Maiž. 30, 3. 5 Maiž. 23, 21.

3. Tai tą taip brangiai reik laikyti: vyrišką galvą dvidešimt metų iki į šešis dešimtąjį metą turi vertą laikyti penkisdešimtis sidabro syklų pagal šventinyčios syklą;

4. Moterišką galvą trisdešimt syklų.

5. Nuo penkių metų iki dvidešimt turi jį vertą laikyti dvidešimt syklų, jei butų vyriškis; o jei moteriškė, dešimt syklų.

6. Nuo vieno mėnesio iki penkių metų turi jį vertą laikyti penkis sidabro syklus, jei vyriškis; o jei moteriška galva, trijų syklų sidabrinių.

7. Ale jei jis šešisdešimtis metų sulaukęs ir daugiaus, tai turi jį vertą laikyti penkiolika syklų, jei vyriškis; o jei moteriškė, dešimts syklų.

8. O jei jis ne tur tiek užmokėti, tai tur jisai pas kleboną nueiti, o klebonas tur atsudyti, kiek vertas, o tur jį tiek vertą laikyti, kiek ranka to pasižadėjusiojo užpelnyti gal.

9. Ale jei tai butų galvijas, į apierą Ponui Dievui tinkąs, tai vislab, kas to Ponui Dievui duodama, šventu yra.

10. Ne tur ta mainyta buti, nei perkeista, koks geras už negerą, arba koks negeras už gerą. Ale jei tai kas mainys, galviją už galviją, tai abu Ponui Dievui tur buti pašventįtu.

11. O jei tas galvijas nečystas, kurį ne gali Ponui Dievui apieravoti, tai reik jį pas kleboną nuvesti,

12. O klebonas tur sakyti, ar jis geras, ar ledakas; ir kaip klebonas išranda, taip tur pasilikti.

13. Ale jei jį kas nor išvaduoti, tas tur penktąjį dalyką aukščiaus, kaip atsudyta, duoti.

14. Jei kas savo butą šventina, kad Ponui Dievui šventįtas butų, tą tur klebonas vertą išrasti, ar jis geras, ar ledakas esąs; o kiek klebonas jį sako vertą, taip tur pasilikti.

15. Ale jei tas, kursai jį šventino, jį nor atvaduoti, tai jis tur penktąjį dalyką aukščiaus duoti pinįgų, ne kaip vertas laikytas buvo; tai tur jam tekti.

16. Kad kas dalyką dirvos nuo savo tėviškėsPonuiDievui pašventina, tai jo vertybė tur išrasta buti, kiek jis naudos neša; jei ant jo užauga miežių (saikas) Omors (vadinamas), tai jis tur vertas buti penkisdešimtis sidabro syklų.

17. O jei jis savo dirvą pašventina nuo paties grįštmečio, tai tur ji verta buti po savo vertybės.

18. Ale jei tą po grįštmečio pašventino, tai klebonas tur rokuoti pagal busiančius metus iki grįštmečio, ir iš to pigesnią išrasti.

19. O jei tas, kurs ją pašventinęs, tą dirvą nor išvaduoti, tai jis tur penktąjį pinįgų dalyką už prekį aukščiaus duoti; tai tur jam tekti.

20. O jei jis ne nor tą atvaduoti, bet tą parduoda kitam, tai jau ne tur jis tą atvaduoti,

21. Bet ta dirva, kad grįštmetije valna išeiti, tur Ponui Dievui šventa buti, kaip dirva kokia, kuri prapuolusi yra, ir tur klebonui į tėviškės dalyką tekti.

22. Ale jei kas dirvą Ponui Dievui šventina, kurią jis pirkęs, o ne esančią jo tėviškės dalį,

23. Tai klebonas tur tą išrokuoti, kieko ta verta iki grįštmečiui, o jis tą pačią dieną tur tą kaštunką duoti, kad Ponui Dievui šventįta butų.

24. Ale *grįštmetije vėl tur tam grįšti, iš kurio tą pirkęs, kad jo tėviškasis dalykas žemėje butų. *per. 25, 10.

25. Kožna prekio vertybė tur daryta buti pagal syklą šventybės, o syklas vertas dvidešimtis Gėra.

26. *Pirmdėlį galvijų, jau be to Ponui Dievui priklausantį, ne tur nei vienas Ponui Dievui pašventįti, ar butų jautys, ar avis, nės tai Pono Dievo yra. *2 Maiž. 13, 2. s.

27. Ale jei tas galvijas kame nečy-

stas butų, tai reikia jį išvaduoti, kiek jis vertas, o dar aukščiaus duoti penktąjį dalyką. Jei jis ne nor išvaduoti, tai reikia jį parduoti, kiek jis vertas.

28. Ne reikia tų daiktų, kurie ant Dievo garbės puolasi, parduoti, nei išvaduoti, ką kas Ponui Dievui paduosti iš visko savojo, ar butų tai žmogus, ar galvijas, arba tėviškės dirva. Nės kožnas Dievui paskirtasis daiktas yra švenčių švenčiausias Ponui Dievui.

29. Neigi ne reikia *Dievui paskirtąjį žmogų išvaduoti, bet jis tur smerčiu mirti. *1 Zom. 15, 3. 9. Vald. 11, 30.

30. Visos *desėtinės žemėje, taip lauko sėklos, kaip ir medžių vaisiaus, Ponui Dievui puolasi ir tur jam šventos buti. *4 Maiž. 18, 21.

31. O jei kas savo desėtinę nor išvaduoti, tas tur penktąjį dalyką aukščiaus duoti.

32. Ir visos desėtinės iš bandos bei iš avių, ir kas po rykšte eiti, tai šventa desėtinė Ponui Dievui.

33. Ne reikia klausti, ar tai gera, arba ledaka, neigi ne reikia mainyti; o jei kas tą mainys, tai abu tur šventįtu ir ne išvaduotu buti.

34. Tai tie prisakymai, Pono Dievo Maižėšiui palieptieji, vaikams Izraėl, ant kalno Sinai.

Ketvirta knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Suskaitymas vyrų, į vaiską eiti tinkančiųjų tarp vaikų Izraėl.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi *pusčioje Sinai, šėtroje susirinkimo, pirmąją dieną antrojo mėnesio, antrąjį metą jiems iš Egypto žemės išėjus, ir tarė: *2 Maiž. 29, 1.

2. Suskaitykita *galvas viso susirinkimo vaikų Izraėl pagal jų gimines ir jų tėvų namus bei vardus, viską, kas vyrišku yra, pagal jų galvas, *p. 26, 2. 2 Maiž. 30, 12.

3. Kas dvidešimt metų ir senesnis yra, ir į *vaiską eiti tinka Izraėlije; ir turite juos skaityti pagal jų pulkus, tu bei Aaronas. *per. 4, 3.

4. Ir turite priimti prie savęs iš kožnos giminės po vieną vyresnijį ant jo tėvo namų.

5. O tai yra vardai vyresniųjų, kurie pagal jus tur stovėti: iš Ruben t'esie Elizur, sunus Sedėur.

6. Iš Simėon t'esie Selumiėl, sunus Zuri Sadaji.

7. Iš Juda t'esie Naesons, sunus Aminadab. *2 Maiž. 6, 23.

8. Iš Isašar t'esie Nataneėl, sunus Zuar.

9. Iš Sebulon t'esie Eliab, sunus Elon.

10. Iš vaikų Jozėpo, iš Epraim t'esie *Elisama, sunus Amiud. Iš Manase t'esie Gamliėl, sunus Pedazur. *per. 2, 18. 1 Nus. Kar. 8, 26.

11. Iš Benjamin t'esie *Abidan, sunus Gidėoni. *per. 2, 22 ir 7, 60.

12. Iš Dan t'esie *Ajiėzer, sunus Ami Sadai. *per. 2, 25 ir 7, 66.

13. Iš Aser t'esie Pagiėl, sunus Okran.

14. Iš Gad t'esie Eliasaps, sunus Deguėl.

15. Iš Naptali t'esie *Ajira, sunus Enan. *per. 2, 29.

16. Tai yra vyresnieji susirinkimo, vyresnieji giminėse savo tėvų, kurie galvos ir kunįgaikščiai buvo Izraėlije.

17. O Maižėšius bei Aaronas priėmė juos prie savęs, kaip čia vardais šaukti.

18. O surinko ir visą pulką pirmąją dieną antrojo mėnesio ir rokavo juos pagal jų užgimtį, pagal jų gimines ir tėvų namus bei vardus, kas dvidešimt metų ir senesnis buvo, pagal jų galvas,

19. Kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs, ir rokavo juos pusčioje Sinai.

20. Vaikų Ruben, pirmojo Izraėlio sunaus, pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, pagal jų galvas, kožnas vienas, kas tikt vyriškių buvo, dvidešimt metų ir senesnių, o į vaiską eiti tinkančiųjų,

21. Buvo skaityti prie giminės Ruben keturisdešimtis šeši tukstančiai ir penki šimtai.

22. Vaikų Simėon pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus, skaitlių ir vardus, pagal jų galvas, kožnas vienas, kas tikt vyriškių buvo, dvidešimt metų ir dar senesnių, o į vaiską eiti tikančiųjų,

23. Buvo skaityti prie giminės Simėon penkisdešimtis ir devyni tukstančiai ir trys šimtai.

24. Vaikų Gad pagal jų užgimtį,

gimines, jų tėvų namus ir vardus, dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tikančiųjų,
25. Buvo skaityti prie giminės Gad keturisdešimtis ir penki tukstančiai šeši šimtai ir penkisdešimtis.
26. Vaikų Juda pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus ir vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
27. Buvo skaityti prie giminės Judo, septynisdešimtis ir keturi tukstančiai ir šeši šimtai.
28. Vaikų Isašar pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
29. Buvo skaityti prie giminės Isašar penkisdešimtis ir keturi tukstančiai ir keturi šimtai.
30. Vaikų Sėbulon pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
31. Buvo skaityti prie giminės Sėbulon penkisdešimtis ir septyni tukstančiai bei keturi šimtai.
32. Vaikų Jozėpo iš Epraim pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
33. Buvo skaityti prie giminės Epraim keturisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.
34. Vaikų Manase pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
35. Buvo prie giminės Manase skaityti trisdešimtis ir du tukstančiu ir du šimtu.
36. Vaikų Benjamin pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiska eiti tinkančiųjų,
37. Buvo skaityti prie giminės Benjamin trisdešimtis ir penki tukstančiai ir keturi šimtai.
38. Vaikų Dan pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
39. Buvo skaityti prie giminės Dan šešisdešimtis ir du tukstančiu bei septyni šimtai.
40. Vaikų Aser pagal jų užgimtį, gimines, ir jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
41. Buvo skaityti prie giminės Aser keturisdešimtis ir viens tukstantis bei penki šimtai.
42. Vaikų Naptali pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,
43. Buvo skaityti prie giminės Naptali penkisdešimtis ir trys tukstančiai bei keturi šimtai.
44. Tai yra tie, kurius Maižėšius bei Aaronas surokavo, podraugei anie dvylika kunįgaiščiai Izraėl, kurių po vieną ant kiekvienų namų jų tėvų (statyti) buvo.
45. O visa rokuba vaikų Izraėl pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimt metų ir senesnių į vaiską eiti tinkančiųjų Izraėlije,
46. Tų buvo *šeši šimtai tukstančių ir trys tukstančiai penki šimtai ir penkisdešimtis. * 2 Maiž. 12, 37. 4 Maiž. 26, 51.
47. Ale Lėvytai pagal jų tėvų giminę ne buvo drauge su jais rokuoti.
48. O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi sakydamas:
49. Giminę *Lėvy tu ne turi skaityti, nei jų skaitlių pridėti prie vaikų Izraėl. * per. 2, 33.
50. Bet turi juos priskirti, pridaboti šėtrą liudijimo bei prie visų rykų ir prie viso, kas ten pareitis. O jie tur namus nešioti ir visus rykus ir tur tų pridaboti, bei aplink tus namus apsistoti.
51. O kaip čėsas bus traukties, tai tur Lėvytai tuos namus ardyti. O kad abažui vėl reik apsistoti, tai jie tuos namus tur sustatyti. O jei *kits prisiartįs jiems, tas tur mirti. * per. 3, 10. 38.
52. Vaikai Izraėl tur apsistoti, kožnas vietoje savo apsistojimo ir prie karunos savo pulko.
53. Ale Lėvytai tur apsistojimo vietą sau pasidaryti aplink namus liudijimo, kad ne užeitų papykimas ant viso pulko vaikų Izraėl; todėl tur Lėvytai sargybę pilnavoti prie namų liudijimo.
54. Ir vaikai Izraėl *darė vislab, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.
* per. 2, 34. 2 Maiž. 12, 28.

Perskyrimas 2.

Davadningas įstatymas, kaipo vaikai Izraėl savo abažus turėjo daryti.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi bei su Aaronu sakydamas:
2. Vaikai Izraėl *tur savo abažą statyti ties šėtra susirinkimo aplinkui, kožnas po savo karunos bei ženklų pagal savo tėvo namus. *per. 1, 52 ir 2, 34.
3. Į rytus tur savo abažą statyti Juda su savo karuna bei su savo pulku; jų vyresnysis *Naasons, sunus Aminadab, *per. 1, 7.
4. O jo pulkas iš viso septynis dešimtis ir keturi tukstančiai bei šeši šimtai.
5. Pagal tą tur savo abažą statyti giminė Izašar; jų vyresnysis Nataneėlis, sunus Zuar,
6. O jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir keturi tukstančiai bei keturi šimtai.
7. Priegtam giminė Sebulon; jų vyresnysis Eliabs, sunus Elon,
8. Jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir septyni tukstančiai bei keturi šimtai.
9. Kad visų prie pulko Juda rokuojamųjų butų iš viso šimts bei aštuonisdešimtis ir šeši tukstančiai bei keturi šimtai, prie jų pulko rokuojamųjų; ir tur pirma traukties.
10. Į pietus tur gulėti šėtra bei karuna Ruben su savo pulku; jų vyresnysis *Elizur, sunus Sėdėur, *per. 1, 5.
11. Ir jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir šeši tukstančiai bei penki šimtai.
12. Pagal tą tur savo abažą daryti giminė Simėon; jų vyresnysis Selumiėl, sunus Zuri-Sadaji,
13. O jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir devyni tukstančiai bei trys šimtai.
14. Priegtam giminė Gad; *jų vyresnysis Eliasaps, sunus Rėguėl, *per. 7, 42.
15. O jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir penki tukstančiai šeši šimtai ir penkisdešimtis.
16. Kad visų prie pulko Ruben rokuojamųjų butų iš viso šimts ir penkisdešimtis ir viens tukstantis keturi šimtai bei penkisdešimtis, prie jų pulko rokuojamųjų; o tur antrieji buti išsitraukiant.
17. Potam tur šėtra susirinkimo traukties su abažu; o kaip sau abažą statys, taip tur ir traukties, kožnas savo vietoje po savo karunos.
18. Į vakarus tur gulėti šėtra bei karuna Epraimo su savo pulku; jų vyresnysis tur buti *Elisama, sunus Amiud,
19. O jo pulkas iš viso keturisdešimtis tukstančiai bei penki šimtai.
20. Pagal tą tur savo abažą statyti giminė Manasė; jų vyresnysis Gamliėl, sunus Pedazur,
21. Jo pulkas iš viso trisdešimtis ir du tukstančiu bei du šimtu.
22. Priegtam giminė Benjamin; jų vyresnysis *Abidan, sunus Gidėoni, *per. 1, 11 ir 7, 60. 65.
23. Jo pulkas iš viso trisdešimtis ir penki tukstančiai bei keturi šimtai.
24. Kad visų prie pulko Epraimo rokuojamujų butų iš viso šimts ir aštuoni tukstančiai bei viens šimtas, prie jo pulko rokuojamųjų; ir tur trečieji buti išsitraukiant.
25. Į šiaurę tur gulėti šėtra bei karuna Dano su savo pulku; jų vyresnysis *Ajiėzer, sunus Ami-Sadai. *per. 1, 12.
26. Jo pulkas iš viso šešisdešimtis ir du tukstančiu bei septyni šimtai.
27. Pagal tą tur sau abažą statyti giminė Aser; jų vyresnysis Pagiėl, sunus Okran,
28. Jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir viens tukstantis bei penki šimtai.
29. Priegtam giminė Naptali; *jų vyresnysis Ajiras, sunus Enan, *per. 7, 78.
30. Jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir trys tukstančiai bei keturi šimtai.
31. Kad visų prie pulko Dan rokuojamųjų butų iš viso šimts ir penkisdešimtis bei septyni tukstančiai ir šeši šimtai; o tur paskutinieji buti išsitraukiant su savo karuna.
32. Tai yra skaitlius vaikų Izraėl pagal jų tėvų gimines bei abažus su savo pulkais: šeši šimtai tukstančių ir trys tukstančiai penki šimtai bei penkisdešimtis.
33. Ale Lėvytai ne buvo drauge skaityti į suskaitymą vaikų Izraėl, *kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. *per. 1, 48. 49.
34. O vaikai Izraėl *darė viskągi, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs, ir abažą sau pasistatė po savo karunomis, ir išsitraukė, kožnas savo giminėje, pagal savo tėvų namus. *per. 1, 54. 2 Maiž. 12, 28.

Perskyrimas 3.

Lėvytų suskaitymas ir jų šlužma; pirmgimių išvadavimas.

Tai yra giminė *Aarono bei Maižėšiaus tuočės, kaip Ponas Dievas su Maižėšiumi kalbėjo ant kalno Sinai, *2 Maiž. 6, 23.
2. Ir tai vardai sunų Aarono: pirmgimęsis Nadabas, potam Abiu, Elėazar ir Itamar.
3. Tai vardai sunų Aarono, kurie į klebonus mostyti buvo, ir jų rankos pildytos kunįgystei.
4. Ale *Nadabas bei Abiu numirė po akių Pono Dievo, kaip svetimą ugnį apieravojo po akių Pono Dievo pusčioje Sinai, ir ne turėjo sunų. O Elėazar bei Itamar pilnavojo kunįgystę po savo tėvu Aaronu.
*per. 26, 61. 3 Maiž. 10, 1. 2. per. 16. 1. 1 Nus. Kar. 25, 2.
5. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
6. Atgabenk *giminę Lėvy šen ir statyk juos pas vyskupą Aaroną, kad jam šlužytų, *per. 16, 9.
7. Ir jo bei viso susirinkimo sargybę pilnavotų pas šėtrą susirinkimo, ir šlužytų prie šlužmos namų,
8. Ir kavotų visus rykus šėtros susirinkimo ir sargybę vaikų Izraėl, šlužyti prie šlužmos namų.
9. Ir turi Lėvytus Aaronui ir jo sunums priskirti per dovaną iš vaikų Izraėl.
10. O Aaroną bei jo sunudu turi statyti, kad savo kunįgystę pilnavotų. *Jei svetimas prisikiša, tas tur mirti.
*per. 3, 38 ir 1, 51 ir 16, 40 ir 18, 7.
11. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
12. Štai, *aš Lėvytus ėmiau iš vaikų Izraėl †už visus pirmgimusius, motynos žyvatą atverančius tarp vaikų Izraėl taipo, kad Lėvytai tur mano buti.
*per. 8, 16. †2 Maiž. 13, 2.
13. Nėsa pirmgimiai mano yra iš to čėso, kaip kožną pirmgimį žudžiau Egypto žemėje, tuočės šventinau sau kožną pirmgimį Izraėlyje, pradėjus nuo žmonių iki galvijų, kad jie manieji butų, Aš Ponas Dievas. *2 Maiž. 13, 2.
14. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi pusčioje Sinai tarė:
15. Perskaityk *vaikus Lėvy pagal jų tėvų namus bei gimines, viską, kas tikt vyriškių yra, vieno mėnesio senų ir senesnių. *per. 1, 49.
16. Taip skaitė juos Maižėšius pagal Pono Dievo žodį, kaip jis buvo liepęs.
17. O *vaikai Lėvy šitie buvo savo vardu: Gerzon, Kaat, Mėrari. *2 Maiž. 6, 16. s.
18. O vardai *vaikų Gerzono jų giminėje buvo: Libni bei Simeji. *2 Maiž. 6, 17.
19. Vaikai *Kaat savo giminėje buvo: Amram, Jėzear, Ebron ir Uziėl. *per. 26, 29.
20. Vaikai Mėrari savo giminėje buvo: Maėli bei Musi. Tai yra giminės Lėvy pagal savo tėvų namus.
21. Tai yra giminės iš Gerzono: Libnitai bei Simejitai.
22. Tus surokavus radosi iš viso septyni tukstančiai bei penki šimtai visų vyriškių, kas mėnesio ir senesnių buvo.
23. O ta giminė Gerzonytų tur sau abažą statyti už tų namų į vakarus.
24. Jų vyresnysis testov Eliasapas, sunus Laėl.
25. O jie tur rupinti apie šėtrą susirinkimo, butent namus bei šėtrą, bei jos uždangą bei užkabas duryse šėtros susirinkimo,
26. Apkabas pryangije ir uždangas duryse pryangio, kursai aplink namus bei aplink altorių stov, ir jo virves ir vislab, kas prie jo šlužmos pareitis.
27. Tai yra giminės iš Kaat: Amramytai, Jėzearytai, Ebronytai bei Uziėlytai,
28. Kas vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių, iš viso aštuoni tukstančiai ir šeši šimtai, sargybę šventinyčios pilnavojančių.
29. Ir tur sau abažą statyti ant šalies tų namų į pietus.
30. Jų vyresnysis t'esie *Elizapan, sunus Uziėlio. *2 Maiž. 6, 22.
31. O jie *tur daboti skrynės, stalo, liktoriaus, altoriaus ir visų rykų šventinyčios, prie kurios jie šlužyja, ir užkabos, ir kas prie jos šlužmos pareitis.
*per. 7, 9.
32. O vyriausiasis ant visų vyresniųjų Lėvytų tur buti Elėazaras, vyskupo Aarono sunus, ant tų, kurie paskirti yra, pridaboti sargybę šventinyčios.
33. Tai yra giminės Mėrari: Maėlytai bei Musytai,
34. Kurių iš viso buvo šeši tukstančiai bei du šimtu, vislab, kas tikt vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių.
35. Jų vyresnysis t'esie Zuriėl, sunus Abiailio. Ir tur sau abažą daryti ant šalies namų į šiaurę.

36. O jų šlužma tur buti, apdaboti anas lentas ir užkaiščius ir stulpus ir kojas namų ir visus jų rykus ir šlužmą,
37. Priegtam stulpus aplink pryangį su kojomis ir vinimis bei virvėmis.
38. Ale ties namais ir ties šėtra susirinkimo į rytus tur sau abažą pasistatyti Maižėšius bei Aaronas ir jo sunus, kad pridabotų šventinyčią bei vaikus Izraėl. Jei kas *svetimas prisiartina, tas tur mirti. *per. 1, 51.
39. Visų Lėvytų iš viso, kurius Maižėšius bei Aaronas suskaitė pagal jų gimines pagal Pono Dievo žodį, vienų vyriškių, vieno mėnesio ir senesnių, buvo dvidešimt ir du tukstančiu.
40. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: perskaityk visus pirmgimusiuosius, kas vyriškių yra tarp vaikų Izraėl, kas vieno mėnesio ir senesnių yra, ir suskaityk skaitlių jų vardų.
41. Ir turi Lėvytus man, Ponui Dievui, atskirti už visus pirmgimusiuosius vaikų Izraėl, ir Lėvytų galvijus už visus pirmgimusiuosius galvijų vaikų Izraėl.
42. Ir Maižėšius suskaitė, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, visus pirmgimusiuosius tarp vaikų Izraėl.
43. Ir radosi suskaityme vardų visų pirmgimusiųjų, kas vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių, iš viso dvidešimts ir du tukstančiu du šimtu ir septynisdešimts ir trys.
44. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
45. Imk Lėvytus už visus pirmgimusiuosius tarp vaikų Izraėl, ir Lėvytų galvijus už jų galvijus, *kad Lėvytai mano, Pono Dievo, butų. *per. 8, 14.
46. Ale vadavimo pinįgų nuo tų dviejų šimtų ir septynisdešimts bei trijų, kiek daugiaus yra pirmgimusiųjų iš vaikų Izraėl per Lėvytų skaitlių,
47. Turi po penkis sidabrininkus imti nuo kožnos galvos pagal syklą šventinyčios (* dvidešimt Gėra kaštuoja vienas syklas), *2 Maiž. 30, 13.
48. Ir turi tų pinįgus, kurie jų skaitlių pereiti, duoti Aaronui bei jo sunums.
49. Tai ėmė Maižėšius tus vadavimo pinįgus, kurie per Lėvytų skaitlių per viršų buvo,
50. Nuo pirmgimusiųjų vaikų Izraėl tukstantį tris šimtus ir šešisdešimtis bei penkis sidabrininkus pagal syklą šventinyčios,
51. Ir davė tus Aaronui bei jo sunums pagal Pono Dievo žodį, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

Perskyrimas 4.

Ypačiai paliepti šlužmos dalykai bei skaitlius Lėvytų.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei Aaronu tarė:
2. Imk suskaitymą vaikų Kaat iš vaikų Lėvy pagal jų giminę ir jų tėvų namus,
3. Nuo trisdešimtis metų ir senesnių iki į penkisdešimtąją metą, *visus į abažą tinkančius, kad jie darytų darbus šėtroje susirinkimo. *per. 8, 15. 22.
4. O tai tur darbas buti vaikų Kaat šėtroje susirinkimo, švenčių švenčiausioje.
5. Abažui keliantis tur Aaronas bei jo sunudu įeiti ir užkabą nuimti ir skrynę liudijimo į ją įvynioti,
6. Ir uždėti aną uždangą iš obšrų kailių, o ant viršaus uždangą abelnai mėlyną užtiesti ir jos *kartis pridėti, *1 Kar. 8, 8.
7. O ant stalo, šventintomsioms duonoms taisytojo, taipojau mėlyną uždangą užtiesti ir dar uždėti bliudus, šaukštus, taures ir kragus, kad išpilti ir įpilti galėtų; o dieniškoji duona tur čiajau gulėti.
8. Ir tur ant tų užtiesti uždangą tikrai raudoną, o tą apdengti su uždanga iš obšrų kailių ir jos kartis pridėti.
9. Ir tur imti mėlyną uždangą ir į tą įvynioti *liktorių, žvakes ir jo liampas su jo žnypšlėmis bei jo taurėmis ir visus aliejaus rykus, prie šlužmos reikalingus. *2 Maiž. 25, 31.
10. Ir ant tų visų tur užkloti uždangą iš obšrų kailių ir tur ją ant karčių uždėti.
11. Taipojau tur ir ant aukso altoriaus užtiesti mėlyną uždangą, tą uždengti uždanga iš obšrų kailių ir jo kartis pridėti.
12. Visus rykus, kurius vartoja šventinyčioje, tur jie imti ir mėlynas uždangas ant jų uždėti, ir uždanga iš obšrų kailių uždengti ir ant karčių uždėti.
13. Jie tur ir pelenus nuo altoriaus nušluoti ir uždangą tikrai raudoną ant jo užtiesti,
14. Ir visus jo rykus pridėti, kuriais ant jo savo darbą daro: anglių skauradas, šakeles, šiupeles, taures, su visais ry-

kais altoriaus, ir tur ant tų užtiesti uždangą iš obšrų kailių ir jo kartis pridėti.
15. O kaip Aaronas bei jo sunudu tai bus ištaisę ir šventinyčią bei visus jos rykus apdengę abažui keliantis, tai potam tur vaikai Kaat įeiti, kad *ją neštų, o šventinyčią jie ne tur pakrutįti, kad ne mirtų. Tai yra naštos vaikų Kaat prie šėtros susirinkimo. *per.7,9. 1Nus.Kar.16,15.
16. O Elėazaras, vyskupo Aarono sunus, tur tą urėdą turėti, kad pridavadytų aliejų žvakei, bei žoles skanei kvepiančias *rukinimui, ir dieniškąją valgio apierą bei mostijimo aliejų, kad liuobtųs visuose namuose ir apie vislab, kas juose yra šventinyčioje ir jos rykuose. *2Maiž.30,34.35.
17. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:
18. Judu ne turita duoti išgaišinti giminę Kaatytų tarp Lėvytų,
19. Bet tai turita su jais daryti, kad gyvi butų, o ne mirtų, jei pakrutintų švenčių švenčiausiąją: Aaronas bei jo sunus tur įeiti ir kožną statyti prie jo šlužmos bei naštos.
20. Ale jie ne tur įeiti matyti šventinyčios nedengtos, kad ne prapultų.
21. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
22. Suskaityk ir vaikų Gerzon skaitlių pagal tų tėvų namus ir gimines,
23. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni yra, iki į penkisdešimtąjį metą, ir pridavadyk juos visus į abažą tinkančius, kad šlužmą kokią turėtų šėtroje susirinkimo.
24. O tai tur giminės Gerzonytų šlužma buti, ką darytų ir nešiotų:
25. Jie tur kaurus namų bei šėtros susirinkimo nešioti ir jos uždangą, bei uždangą iš obšrų kailių ant viršaus esančiąją, ir užkabą duryse šėtros susirinkimo,
26. Ir apdangus prybučio, ir užkabą duryse angos prybučio, kursai namus bei altorių apriečia, ir jų virves ir visus rykus jų šlužmos, ir kas tikt ant jų šlužmos pareiti.
27. Pagal žodį Aarono bei jo sunų tur visas urėdas vaikų Gerzon buti, vislab, ką jie nešioti ir daryti tur; ir judu turita daboti, kad jie visą savo naštą pilnavotų.
28. Tai tur buti urėdas giminės vaikų Gerzonytų šėtroje susirinkimo; ir jų sargybė tur buti po ranka *Itamaro, sunaus Aarono vyskupo. *per.4,33 ir 7,8.
29. Vaikus Mėrari pagal jų gimines ir jų tėvų namus taipojau turi pridavadyti,
30. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni yra, iki į penkisdešimtąjį metą, visus į abažą tinkančius, kad šlužmą turėtų šėtroje susirinkimo.
31. O tą naštą tur jie pilnavoti pagal visą savo šlužmą šėtroje susirinkimo, kad nešiotų lentas namų ir užkaiščius ir stulpus ir kojas,
32. Priegtam ir stulpus prybučio aplinkui, ir kojas ir vinis ir virves su visais jų rykais pagal visą jų šlužmą; kožnam turite jus priskirti jo dalyką naštos, rykus pridaboti.
33. Tai testov urėdas giminės vaikų Mėrari, to viso, ką jie tur veikti šėtroje susirinkimo po ranka Itamaro, sunaus Aarono, vyskupo.
34. O Maižėšius bei Aaronas drauge su vyresniaisiais suskaitė vaikus Kaatytų pagal jų gimines bei jų tėvų namus,
35. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visus į abažą tinkančius, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.
36. O skaitlius jų buvo du tukstančiu septyni šimtai ir penkisdešimtis.
37. Tai yra suskaitymas giminių Kaatytų, kurie visi darbą turėjo šėtroje susirinkimo, kurius Maižėšius bei Aaronas suskaitė pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių.
38. Vaikai Gerzon taipojau buvo suskaityti savo giminėse bei tėvų namuose,
39. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visi, kurie į abažą tiko, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.
40. O jų iš viso buvo du tukstančiu šeši šimtai ir trisdešimtis.
41. Tai yra suskaitymas giminių vaikų Gerzon, kurie visi darbo turėjo šėtroje susirinkimo, kurius Maižėšius bei Aaronas suskaitė pagal Pono Dievo žodį.
42. Vaikai Mėrari taipojau buvo skaityti pagal savo gimines bei tėvų namus,
43. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visi, kurie į abažą tiko, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.

44. O iš viso buvo trys tukstančiai ir du šimtu.
45. Tai suskaitymas giminių vaikų Mėrari, kurius Maižėšius bei Aaronas skaitė pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių.
46. Skaitlius visų Lėvytų, kurius Maižėšius ir Aaronas su vyresniaisiais Izraėl suskaitė pagal jų gimines ir tėvų namus,
47. Kurie trisdešimtis metų ir dar senesni buvo iki į penkisdešimtąjį metą, tų visų, kurie įėjo, kožnas savo darbą atlikti, nešioti naštą šėtroje susirinkimo,
48. Buvo aštuoni tukstančiai penki šimtai ir aštuonisdešimtis,
49. Kurie suskaityti buvo pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių, kožnas prie savo šlužmos bei naštos, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

Perskyrimas 5.

Abažo čystijimas; suderinimo bei keršijimo apiera.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
2. Prisakyk vaikams Izraėl, *kad iš abažo išskirtų visus raupsuotus ir visus, kuriems puliai teka, ir kurie iš lavonų nečysti pastojo. *3 Maiž. 13, 46.
3. Abejus, ir vyriškius ir *moteriškes, tur atskirti iš abažo, kad jie savo abažus ne apbiaurintų, † kuriuose aš tarp jų laikaus. *per. 12, 14. † per. 35, 34.
4. O vaikai Izraėl darė taipo ir juos išskyrė iš abažo, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo kalbėjęs.
5. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
6. Sakyk vaikams Izraėl ir tark jiems: jei *koks vyras arba moteriškė prieš kokį žmogų nusideda ir tuomi prieš Poną Dievą susigriešija, tai jo dušia kaltę tur ant savęs. *3 Maiž. 6, 2. s.
7. Ir jie tur savo grieką išpažinti, kuriuomi nusidėjo, ir tur savo kaltę atlygįti, atduodami (iškados) rokubą, ir daugiaus pridėti penktąją dalį, ir tam duoti, prieš kurį jie nusidėjo.
8. O jei nei vieno čia ne butų, kuriam reiktų užmokėti, tai tur Dievui duota buti, klebonui su suderinimo avinu, kuriuomi jis suderinamas.
9. Taipojau tur visi davimai viso, ką vaikai Izraėlio šventina ir klebonui apieravoja, jo buti.
10. O jei kas ką šventina, taipojau tai tur jo buti; ir jei kas ką klebonui duoda, ir tai tur jo buti.
11. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
12. Sakyk vaikams Izraėl ir tark jiems: jei kokio vyro moteriškė nusižengtų ir prieš jį susigriešytų,
13. Ir kas su ja kaip su kekše sugultų, o tačiau paslėpta butų nuo vyro akių, ir uždengta butų, kad ji apsibiaurinusi, ir ne gal ją apliudyti, kad tame (nusidėjime) ne nutverta,
14. O jo dvasė kerštu užsidega, kad dėl savo pačios keršija, ar ji butų nečysta, ar čysta:
15. Tai jis tur ją pas kleboną atvesti, ir apierą už ją atgabenti, dešimtąjį dalyką Epos miežių miltų, ir ne tur aliejaus ant to užpilti, nei kodylo ant to uždėti; nėsa tai apiera keršijimo ir ištyrimo, nusižengimą *tardinanti. *Mat. 1, 19.
16. Tai klebonas ją tur atvesti ir po Pono Dievo akių statyti,
17. Ir švento vandens imti į ryką iš molio darytą ir dulkių nuo aslos šventųjų namų į vandenį dėti,
18. Ir tur tą moteriškę po Pono Dievo akių statyti ir jos galvą nudengti, ir ištyrimo apierą, kuri keršijimo apiera yra, ant jos rankos uždėti. O klebonas tur savo rankoje turėti kartaus prakeikto vandens,
19. Ir tai moteriškei prisakyti ir jai tarti: jei nei joks vyras su tavimi ne sugulė, ir jei tu nuo savo vyro nesiskyrei, kad butumbei apsibiaurinusi, tai tau šitie kartus prakeiktieji vandens nieko ne tur kenkti.
20. Ale jei tu nuo savo vyro butumbei atsiskyrusi ir nečysta pastojusi, ir jei kas kitas su tavimi sugulė, o ne tavo vyras,
21. Tai tur klebonas tą moteriškę prisaikįti tokiu keikimu ir jai tarti: Ponas Dievas te stato tavę per *keikimą ir per bažijimą tarp tavo žmonių, kad Ponas Dievas tavo kulšis džiuti ir pilvą tavo aptinti duotų. *Jėr. 42, 18. per. 44, 12.
22. Taigi te eina tas prakeiktasis vanduo į tavo kuną, kad tavo pilvas patintų, ir tavo kulšys džiutų. O ta moteriškė tur sakyti: *Amen, Amen. *5 Maiž. 27, 15.
23. Taip klebonas tur šitus keikimus ant laiško parašyti ir su tuo karčiu vandenimi nuplauti,
24. Ir tur moteriškei to kartaus pra-

keiktojo vandens duoti gerti. O kad tas prakeiktasis kartusis vanduo į ją įėjo,
25. Tai klebonas iš jos rankos keršijimo apierą tur imti, ir per valgio apierą po Pono Dievo akių subuoti ir ant altoriaus apieravoti.
26. Butent: jis tur saują tos valgio apieros imti ant jos tardinimo apieros ir ant altoriaus uždegti, o potam tai moteriškei tą vandenį gerti duoti.
27. O to vandens gėrusi, jei ji nečysta ir prieš savo vyrą susigriešyjusi, tai tas prakeiktasis vanduo į ją įėjęs jai kartus bus, kad jai pilvas patįs, ir kulšys džius, ir bus ta moteriškė keikimu savo žmonėse.
28. Ale jei ta moteriškė ne apbiaurinta, bet čysta, tai jai nieko ne kenks, kad galės nėščia pastoti.
29. Tai yra tas keršijimo įstatymas, jei kokia moteriškė pas savo vyrą budama kekšavusi ir nečysta pastojusi,
30. Arba kad vyro dušia keršijimu užsidega, dėl savo pačios keršijant, kad ją statytų po Pono Dievo akių, ir klebonas su ja darytų vislab pagal šį įstatymą.
31. O vyras tur nekaltas buti to nusižengimo, ale jo pati tur nešioti savo nusižengimą.

Perskyrimas 6.

Nazirėnų arba Dievui pasižadėjusių įstatymas; pamokinimas žmones žegnoti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
2. Sakyk vaikams Izraėl ir tark jiems: kada koks vyras arba moteriškė Ponui Dievui ypačiai prižadą daro, atsilaikyti,
3. Tas *visai ne tur gerti nei vyno, nei druto gėrimo, nei vyno uksuosos arba kito druto gėrimo, uksuosos taipojau ne tur gerti, ir nieko, kas iš vynuogių daroma. Jis ne tur nei žalių, nei džiovintų vynuogių valgyti, *3 Maiž. 10, 9.
4. Kol tas jo priežadas patenka; ir nieko jis ne tur valgyti iš vynmedžio daromo, nei vyno grudelių, nei lukštelių.
5. Pakolei čėsas to jo priežado patenka, ne tur nei *barzdskutys jo galvos krutįti, iki tam čėsui pereinant, kuri Ponui Dievui pasižadėjo, nėsa jis šventas; ir tur valę, duoti plaukams ant savo galvos augti. *Vald. 13, 5.
6. Per tą visą čėsą, kuri Ponui Dievui pasižadėjęs, jis ne tur nei prie vieno numirusio eiti.
7. Jis taipojau ne tur apsibiaurinti nei lavonu savo tėvo, nei savo motynos, nei savo sesers; nėsa jo priežadas Dievui duotasis yra ant jo galvos.
8. O per visą čėsą savo priežado tur jis Ponui Dievui šventas buti.
9. O jei kas po jo akių, jam ne dingant, nuoglai miršta, tai galva jo priežado nečysta pastoja; todėl jisai tur savo galvą nuskusti dienoje savo apčystijimo, butent sekmoje dienoje.
10. O ašmąją dieną tur jis atnešti du *kurkleliu, arba du jaunu karveliu pas kleboną už angos šėtros susirinkimo. *3 Maiž. 5, 7.
11. O klebonas tur vieną daryti apiera už griekus, o antrąjį deginimo apiera, ir jį suderinti, kad jis prie numirusio susigriešijęs, ir taipo jo galvą toje dienoje šventįti,
12. Kad jis Ponui Dievui čėsą savo priežado pabaigtų; ir tur mitulį avinėlį atgabenti į apierą už griekus. Ale praėjusiosios dienos tur buti noprosnos, todėl, kad jo priežadas nečystas pastojo.
13. Tai yra įstatymas pasižadėjusiojo: kad čėsas jo priežado pabaigtas, tai tur jis atvestas buti prie durų šėtros susirinkimo.
14. O jis tur atgabenti savo apierą Ponui Dievui, ėrytį mitulį, iš viso sveiką, deginimo apierai, ir avaitę mitulę, visaip sveiką, apierai už griekus, ir aviną, visaip sveiką, į dėkavonės apierą,
15. Ir pintinę su ragaišėliais neraugintais iš kviečių miltų, aliejumi užpiltais, ir ragaišių neraugintų, aliejumi apteptų, ir jų valgio apierą bei gėrimo apierą.
16. O klebonas tur tai po Pono Dievo akių atnešti ir tur jo apierą už jo griekus bei jo sudeginimo apierą daryti.
17. O tą aviną tur į dėkavonės apierą padaryti Ponui Dievui podraug su pintine su nerauginta duona; ir tur taipojau jo valgio apierą ir jo gėrimo apierą daryti.
18. Ir tur tam pasižadėjusiamjam galvą jo priežado nuskųsti pas duris šėtros susirinkimo, ir tur galvos plaukus jo priežado ėmęs į ugnį įmesti, po dėkavonės apiera esančią.
19. Ir tur imti virtąjį avino petį ir

vieną neraugintą ragaišėlį iš pintinės, ir vieną neraugintą ragaišį, ir tur anam pasižadėjusiamjam ant jo rankų dėti, jo priežadą nuskųtęs,

20. Ir tur tai po Dievo akių subuoti. Tai šventinta yra klebonui *drauge su subuojimo krutine ir duoklės petimi. Paskui pasižadėjęsis gal vyno gerti.

* 2 Maiž. 29, 27. 28.

21. Tai yra įstatymas pasižadėjusiojo, kursai savo apierą Ponui Dievui pažadėjo dėl savo priežado, be to, ką kitaip gal; kaip pasižadėjęs, taip tur daryti pagal įstatymą savo priežado.

22. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

23. Sakyk Aaronui bei jo sunums ir tark: taipo turite sakyti vaikams Izraėlio, kad juos *peržegnojate: * 3Maiž.9,22.23.

24. Ponas Dievas *te peržegnoja tavę ir te apsaugoja tavę. * Ps. 134, 3.

25. Ponas Dievas *te apšviečia savo veidu tavę ir t'esie tau malonus.

* Ps. 4, 7 ir 67, 2.

26. Ponas Dievas *te pakelia savo veidą ant tavęs ir te sutenka tau pakajų. * 5 Maiž. 32, 20. Ps. 104, 29.

27. Nėsa jus turite mano vardą dėti ant vaikų Izraėl, kad aš juos peržegnočiau.

Perskyrimas 7.

Apieros bei dovanos vyriausiųjų ant pašventinimo šėtros susirinkimo.

Ir kaip Maižėšius namus buvo pastatęs ir tus apmostijęs bei šventinęs *su visais jų rykais, taipojau ir altorių su visais jo rykais apmostijęs ir šventinęs, * 2 Maiž. 40, 9. 10.

2. Tai apieravojo kunįgaikščiai Izraėlio, kurie vyriausieji buvo savo tėvų namuose; nėsa jie buvo vyresnieji giminėse ir stovėjo pirmose vietose tarp suskaitytųjų.

3. Ir jie parnešė savo apieras po Pono Dievo akių, šešis apdengtus vežimus ir dvylika jaučių, po vežimą už du kunįgaikščiu, ir po jautį už kiekvieną; ir atgabeno juos prie namų.

4. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui:

5. Imk tai nuo jų, kad vartojama butų ant šlužmos šėtros susirinkimo, ir duok tai Lėvytams, kožnam pagal jo šlužmą.

6. Tai ėmė Maižėšius tus vežimus bei jaučius ir davė tus Lėvytams.

7. Du vežimu bei keturis jaučius davė jis vaikams Gerzon pagal jų šlužmą.

8. O keturis vežimus bei aštuonis jaučius davė jis vaikams Mėrari pagal jų šlužmą po ranka Itamaro, sunaus Aarono, vyskupo.

9. Ale vaikams Kaat nedavė nieko todėl, kad šventą šlužmą ant savęs turėjo ir *savo pečiais nešioti turėjo.

* per. 3, 31.

10. O kunįgaikščiai apieravojo *pašventinimui altoriaus tą dieną, kaip jis pašventįtas buvo, ir apieravojo savo dovaną prie altoriaus. * 2 Nus. Kar. 7, 9.

11. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: te atgabena kožnas kunįgaikštis savo apierą savo dienoje pašventinimui altoriaus.

12. Pirmą dieną apieravojo savo dovaną *Naasons, sunus Aminadab, giminės Juda. * per. 1, 7.

13. O jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimts syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki, pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

14. Priegtam aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

15. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

16. Vienas ožys apierai už griekus;

17. Ir dėkavojimo apierai du jaučiu, penki avinai, penki ožiai ir penki ėryčiai mituliai. Tai dovana Naasono, sunaus Aminadab.

18. Antrąją dieną apieravojo Netaneėl, sunus Zuar, kunįgaikštis giminės Isašar.

19. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimts syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki, pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

20. Priegtam aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

21. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, ir vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

22. Vienas ožys apierai už griekus;

23. Ir dėkavojimo apierai du jaučiu, penki avinai, penki ožiai ir penki ėryčiai mituliai. Tai dovana Netaneėlio, sunaus Zuaro.

- 24. Trečiąją dieną kunįgaikštis vaikų Sėbulon, Eliab, sunus Elon.

25. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimts syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki, pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

26. Vienas aukso šaukštas, dešimts syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

27. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

28. Vienas ožys apierai už griekus;

29. Ir dėkavonės apierai du jaučiu, penki avinai, penki ožiai ir penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Eliabo, sunaus Elon.

30. Ketvirtąją dieną kunįgaikštis vaikų *Ruben, Elijur, sunus Sėdeur.

* per. 10, 18.

31. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą bei trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimtis syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

32. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

33. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

34. Vienas ožys apierai už griekus;

35. Ir dėkavonės apierai du jaučiu, penki avinai, penki ožiai ir penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Elizuro, sunaus Sėdeur.

36. Penktąją dieną kunįgaikštis vaikų Simėon, Sėlumiėl, sunus Zuri-Sadaji.

37. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

38. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

39. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

40. Vienas ožys apierai už griekus;

41. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius ir penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Sėlumiėlio, sunaus Zuri-Sadaji.

42. Šeštąją dieną kunįgaikštis vaikų Gad, Eliasapas, sunus *Dėguėlio.

* per. 2, 14.

43. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

44. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

45. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

46. Vienas ožys apierai už griekus;

47. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius ir penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Eliasapo, sunaus Dėguėlio.

48. Sekmąją dieną kunįgaikštis vaikų *Epraim, Elisama, sunus Amiudo.

* per. 10, 22.

49. Jo dovana buvo sidabrinis bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

50. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

51. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

52. Vienas ožys apierai už griekus;

53. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Elisamo, sunaus Amiudo.

54. Ašmąją dieną kunįgaikštis vaikų Manasės, Gamliėlas, sunus Pėdazur.

55. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

56. Vienas aukso šaukštas, dešimtis aukso syklų sunkus, pilnas rukinimo žolių;

57. Vienas jautukas iš galvijų, vie-

nas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;
58. Vienas ožys apierai už griekus;
59. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Gamliėlio, sunus Pėdazuro.
60. Devintąją dieną kunigaikštis vaikų Benjamin, *Abidan, sunus Gidėoni.
* per. 2, 22 ir 10, 24.
61. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynis dešimtis syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;
62. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;
63. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;
64. Vienas ožys apierai už griekus;
65. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Abidano, sunaus Gidėoni.
66. Dešimtąją dieną kunigaikštis vaikų Dan, Ajiėzėris, sunus Ami Sadai.
67. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;
68. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;
69. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;
70. Vienas ožys apierai už griekus;
71. Ir dėkavojimo apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Ajiėzėro, sunaus Ami Sadai.
72. Vienuoliktąją dieną kunigaikštis vaikų Aser, Pagiėl, sunus Okran.
73. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;
74. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;
75. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;
76. Vienas ožys apierai už griekus;
77. Ir dėkavonės apierai du jaučiu, penki avinai, penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Pagiėlio, sunaus Okran.
78. Dvyliktąją dieną kunigaikštis vaikų Naptali, Ajiras, sunus Enan.
79. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;
80. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;
81. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;
82. Vienas ožys apierai už griekus;
83. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. *Tai dovana Ajiro, sunaus Enan. * per. 10, 27.
84. Tai pašventinimas altoriaus tuočės, kaip jis pašventitas buvo, kurio dėl kunigaikščiai Izraėlio apieravojo šitus dvylika sidabro bliudus, dvylika taures ir dvylika aukso šaukštus;
85. Taipo, kad kožnas vienas sidabro bludas šimtą ir trisdešimt syklų sidabro, ir kožna viena taurė septynisdešimt syklų svėrė, kad skaitlius visų sidabro rykų kaštavo du tukstančiu ir keturis šimtus syklų pagal syklą šventinyčios.
86. O dvylika aukso šaukštų, rukinimo žolių pilnų, kožnas vienas kaštavo po dešimt syklų pagal syklus šventinyčios, kad daugumas aukso šaukštuose buvo šimtas ir dvidešimt syklų.
87. O skaitlius bandos deginimo apierai buvo dvylika jautukų, dvylika avinų, dvylika mitulių ėryčių, podraugei su jų valgio apieromis, ir dvylika ožių apierai už griekus.
88. O skaitlius bandos dėkavonės apierai buvo dvidešimt ir keturi jautukai, šešisdešimtis avinų, šešisdešimtis ožių, šešisdešimtis mitulių ėryčių. Tai pašventinimas altoriaus, kaip jis pašventitas buvo.

89. O Maižėšiui į šėtrą susirinkimo įeinant, kad *su juomi kalbėta butų, tai jis girdėjo †balsą, su juomi kalbantį nuo malonės krasės, kuri ant skrynės liudijimo buvo, tarp dviejų Kėrubynų; iš ten su juomi kalbama buvo. *2 Maiž. 25, 21. 22. †1 Zom. 3, 4. 6. 8. 10.

Perskyrimas 8.

Pašventinimas Lėvytų.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi ir tarė:

2. Kalbėk su Aaronu ir sakyk jam: liampas uždėdamas jas taip turi dėti, kad jos visos *septynios pryšakyje liktoriaus šviestų. *2 Maiž. 37, 23.

3. O Aaronas darė taipo ir uždėjo liampas pryšakyje liktoriaus šviesti, *kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. *2 Maiž. 27, 21.

4. O liktorius buvo iš druto aukso lietas, taip jo kotas, kaip ir jo išdailijimai; pagal *regėjimą, kurį Ponas Dievas Maižėšiui buvo parodęs, taipo jis padarydino liktorių. *2 Maiž. 25, 31.

5. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

6. Imk Lėvytus iš vaikų Izraėl ir apčystyk juos.

7. O taipo su jais turi daryti, kad juos apčystysi: tu turi čystijimo vandens ant jų šlakstyti ir jie tur visus *savo plaukus abelnai nuskusti ir savo rubus mazgoti, tai jie čysti. *3 Maiž. 14, 8.

8. Tai jie tur imti jauną jautuką ir jo valgio apierą, kviečių miltų su aliejumi maišytų; ir kitą jauną jautuką tur tu imti apierai už griekus;

9. Ir turi Lėvytus pas šėtrą susirinkimo atvesti, ir visą susirinkimą vaikų Izraėl suvadinti,

10. Ir Lėvytus po akių Pono Dievo atvesti; o vaikai Izraėl tur savo rankas ant Lėvytų uždėti.

11. O *Aaronas tur Lėvytus po Pono Dievo akių kaip dovaną skirti nuo vaikų Izraėl, kad služyti galėtų služmoje Dievo. *per. 8, 21.

12. O Lėvytai tur savo rankas ant tų dviejų jautukų galvų uždėti, ir vienas tur apierai už griekus, o antrasis deginimo apierai Ponui Dievui darytas buti suderinimui už Lėvytus.

13. Ir turi Lėvytus po akių Aarono ir jo sunų statyti ir po Dievo akių kaip dovaną skirstyti;

14. Ir taip juos turi atskirti nuo vaikų Izraėl, *kad manieji butų. *per. 3, 45.

15. Potam tur jie įeiti služyti šėtroje susirinkimo. Taip juos turi apčystyti ir skirstyti.

16. Nėsa jie *yra mano dovana iš vaikų Izraėl, ir juos sau ėmiau už vislab, kas pirmą kartą motynos žyvatą atveria, butent už pirmgimusius visų vaikų Izraėl. *per. 3, 12.

17. Nėsa *kožnas pirmgimys tarp vaikų Izraėl mano yra, kaip žmonių, taip ir galvijų, iš to čėso, kaip kožną pirmgimį Egypto žemėje ištikau, ir juos sau šventinau. *2 Maiž. 13. 2.

18. Ir *priėmiau Lėvytus už visus pirmgimius tarp vaikų Izraėl, *per. 3, 12.

19. Ir daviau juos į dovaną Aaronui ir jo sunums iš vaikų Izraėl, kad služytų prie služmos vaikų Izraėl šėtroje susirinkimo, vaikus Izraėl suderinti, kad ne butų tarp vaikų Izraėl kokia sloga, jei jie norėtų prisiartįti šventinyčiai.

20. O Maižėšius su Aaronu drauge su visu susirinkimu vaikų Izraėl darė su Lėvytais viskągi, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

21. O Lėvytai atsigriešijo ir mazgojo savo rubus; o *Aaronas skirstė juos po Dievo akių ir suderino juos, kad čysti pastojo. *per. 8, 12.

22. Potam jie įėjo savo služmą atlikti šėtroje susirinkimo po akių Aarono ir jo sunų; kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs dėl Lėvytų, taipo jie darė su jais.

23. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

24. Tai yra, kas pareitis Lėvytams daryti: kurie dvidešimt ir penkių metų yra ir senesni, tie tinka abažui bei služmai šėtroje susirinkimo.

25. Ale nuo penkisdešimtojo meto tur jie valni buti nuo darbo služmos, ir ne tur daugiaus služyti,

26. Bet služmą savo brolių priveizdėti šėtroje susirinkimo; ale služmą ne tur pilnavoti. Taip tu turi su Lėvytais daryti, kad kožnas savo veikalą atliktų.

Perskyrimas 9.

Apie Pasą ir apie ženklą, ar apsistoti ar traukties.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi pusčioje Sinai, antrąjį metą jiems iš Egypto žemės išėjus pirmąjį mėnesį, ir tarė:

2. Te *laiko vaikai Izraėl Pasą (arba velykas) savo čėsu. *3Maiž.23,5.8.

3. Keturioliktąją dieną šio mėnesio apyvakaryje savo čėsu tur jie tą laikyti pagal kožną jos įstatymą ir provą.

4. O Maižėšius kalbėjo su vaikais Izraėl, kad Pasą laikytų.

5. Ir jie valgė Pasą keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio *apyvakaryje pusčioje Sinai; viską, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs, tai darė vaikai Izraėl. *2Maiž.12,6. 3Maiž.23,5.

6. Tai buvo keli vyrai nečysti pastoję dėl lavono, kad ne galėjo Pasą laikyti tą dieną; tie priėjo Maižėšių bei Aaroną tą dieną ir tarė jam:

7. Mes nečysti esmi dėl lavono; kodėl turėtumbim mes menkesni buti, kad savo dovanas Ponui Dievui ne galėtumbim nešti savo čėsu tarp vaikų Izraėl?

8. Maižėšius tarė jiems: palukėkit, aš girdėsu, ką jumsPonasDievas prisako.

9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

10. Sakyk vaikams Izraėl ir tark: jei kas nečystas dėl lavono, arba toli nuo jųsų per lauką yra, arba jųsų giminėse, tas tačiau tur Ponui Dievui Pasą laikyti,

11. Ale tačiau antrame mėnesije keturioliktąją dieną apyvakaryje, ir tur ją su nerauginta duona ir su karčiomis žolėmis (Salse vadinamomis) valgyti;

12. Ir ne tur nieko iš jos palikti iki rytojui *ir nei vieno jos kaulelio sulaužyti, ir tur tai pagal visą budą Pasos laikyti. *2Maiž.12,46. Ev.Jon.19,36.

13. Ale kas čystas, o ne per lauką yra, ir užtrunka tą Pasą laikyti, to dušia tur išgaišinta buti iš savo žmonių todėl, kad savo dovaną ne atnešė Ponui Dievui savo čėsu; jis tur savo grieką nešioti.

14. O kad kas svetimas pas jus gyvena, ir tas tur Ponui Dievui Pasą laikyti, ir tur tai laikyti pagal įstatymą ir provą Pasos. Tas įstatymas tur jums per vien buti, kaip svetimam, taip ir tos žemės namiškiams.

15. O tą dieną, kaip šėtros namus pastatė, apdengė juos *debesis viršuje šėtros suderėjimo, o nuo vakaro iki rytu buvo viršuje namų lyg ugnis matyti. *2Maiž.40,34.s.

16. Taip nusidavė visados, kad *debesis juos apdengė, o naktyje paveikslas ugnies. *2Maiž.40,38. Ps.105,39.

17. O kaip tikt debesis pasikėlė nuo šėtros, tai traukėsi vaikai Izraėl; *o kurioje vietoje debesis pasiliko, čia sau abažą pasidarė vaikai Izraėl. *2Maiž.40,36.

18. Pagal Pono Dievo žodį traukėsi vaikai Izraėl, ir pagal jo žodį apsistojo. Pakolei *debesis ant namų pasiliko, patolei jie nesikrutino. *1Kor.10,1.

19. O kad debesis daug dienų užtruko ant namų, tai vaikai Izraėl pilnavojo sargybę Pono Dievo ir nesitraukė.

20. O kad nusidavė, kad debesis keles dienas ant namų apsistojo, tai jie sau abažą darė pagal Pono Dievo žodį, ir traukėsi pagal Pono Dievo žodį.

21. Debesiui čia b'esant nuo vakaro iki rytui ir paskui pasikeliant, tai jie traukės; arba kaip pasikėlė dieną arba naktį, tai jie traukės taipojau.

22. Ale kad ji dvi dieni arba mėnesį, arba kuočės ilgai ant namų pasiliko, tai vaikai Izraėl *apsistojo ir nesitraukė; o kad ji tada pasikėlė, tai jie traukėsi. *2Maiž.40,36.37.

23. Nėsa pagal Pono Dievo burną jie apsistojo, ir pagal Pono Dievo burną jie traukėsi, kad sargybę Dievo pilnavotų pagal Pono Dievo žodį per Maižėšių.

Perskyrimas 10.

Vartojimas trimitų; Izraėlitų nusitraukimas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Padaryk sau dvi trimiti iš druto lieto sidabro, kad dvejas vartotumbei, susirinkimą sušaukti, ir kad abažas tur keltis.

3. Abėjoms prastai trubyjant, tur pas tavę susieiti visas susirinkimas pas duris šėtros susirinkimo.

4. O tikt vieną prastai trubyjant, tai tur pas tavę susieiti vyriausieji ir vyresnieji ant tukstančių Izraėlije.

5. Ale kad trimituojate, tai tur pulkai keltis, kurie į rytus stov.

6. O kad antru kartu trimituojate, tai tur pulkai keltis, kurie į pietus stov; nėsa kad jiems reik trauktis, tai jus turite duoti trimituoti.

7. Ale kad reik susirinkimą suvadįti, tai turite prastai trubyti, o ne trimituoti.

8. O tą trubijimą su trimitomis tur atlikti sunus Aarono, klebonai: o tai tur

*jųsų prova buti amžinai pas jųsų vaikų vaikus. *2Maiž. 27, 21. 3 Maiž. 23, 14. 21. 31. 41.
9. Kad jus * į mušį traukiatės savo žemėje prieš savo neprietelius, kurie jus spaudžia, tai turite trimituoti trimitomis, kad jųsų minėta butų pas Viešpatį, jųsų Dievą, ir išgelbėti butumbite nuo savo neprietelių. *per. 31, 6. 1Kor. 14, 8.
10. Taipojau, kad linksminatės savo šventėse ir jaunųjų mėnesių šventėse, turite trimitomis trubyti prie savo deginimo bei dėkavonės apierų, kad jums butų paminklui pas jųsų Dievą. Aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.
11. Dvidešimtąją dieną antrame mėnesyje antrojo meto pasikėlė debesis nuo namų liudijimo;
12. Ir vaikai Izraėl kėlėsi ir traukėsi iš pusčios Sinai, o debesis pasiliko pusčioje Paran.
13. O pirmieji pradėjo trauktis pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių.
14. Butent karuna pulko vaikų Juda pirmiausiai traukės su savo abažu, o ant jų abažo buvo Naason, sunus Aminadab.
15. O ant abažo giminės vaikų Isašar buvo Netaneėlis, sunus Zuar.
16. O ant abažo giminės vaikų Sėbulon buvo Eliabas, sunus Elono.
17. Tai (jie) išardė šėtrą susirinkimo ir traukėsi vaikai Gerzon bei Mėrari, ir nešė namus.
18. Potam traukės karuna pulko Ruben *su savo abažu, o ant jų abažo buvo Elizur, sunus Sėdėur. *per. 2, 10.
19. O ant abažo giminės vaikų Simėon buvo Sėlumiėlis, sunus Zuri-Sadaji.
20. O Eliazapas, sunus Dėguėlio, ant abažo giminės vaikų Gad.
21. Tai traukės ir *Kaatytai nešdami šventinyčią, o anie pastatė namus, iki šie paskui atėjo. *per. 4, 15.
22. Potam traukės karuna pulko vaikų *Epraim su savo abažu, o ant jų abažo buvo Elisama, sunus Amiud. *per. 2, 18.
23. O Gamliėl, sunus Pedazur, ant abažo giminės vaikų Manase.
24. Ir *Abidan, sunus Gidėoni, ant abažo giminės vaikų Benjamin. *per. 1, 11 ir 7, 60, 65.
25. Potam traukės karuna pulko vaikų Dan su savo abažu, ir taip buvo gatavi visi pulkai; ir Ajiėzėris, sunus Ami-Sadai, buvo ant jų abažo.
26. O Pagiėl, sunus Okrano, ant abažo giminės vaikų Aser.
27. O Ajiras, sunus Enan, ant abažo giminės vaikų Naptali.
28. Taip traukės vaikai Izraėl su savo abažu.
29. O Maižėšius tarė savo svainiui Obabui, sunui Reguėlio iš Midian: mes traukiamės tenai į tą kampą, apie kurį Ponas Dievas sakęs: Aš jums tą duosu. Taigi eik su mumis, tai mes tau visą gerą išrodysime, nėsa Ponas Dievas Izraėliui visą gerą žadėjęs.
30. Ale jis atsakė: aš ne noru su jumis eiti, bet noru į savo žemę pas savo gentis trauktis.
31. Ans tarė: mielasis, neprastok mus, nės tu žinai, kur pusčioje mums reik apsistotis, ir tu mums lyg akis busi.
32. O jei tu su mumis trauksi, tai, ką Ponas Dievas mums gero darys, tai ir mes tau darysime.
33. Taip jie traukės nuo kalno Pono Dievo trijų dienų kelią, o skrynė derėjimo Pono Dievo *pirm jų ėjo tą trijų dienų kelią jiems parodyti, kur jiems reikėtų ilsėtis. *5Maiž. 31, 8.
34. O debesis Pono Dievo buvo dienoje ant jų, kad iš abažo traukėsi.
35. O skrynei traukiantis sakydavo Maižėšius: Pone Dieve, *kelkis, te išsisklaido tavo neprieteliai, ir kurie tavęs nekenčia, te pabugsta po tavo akių! * 2 Nus. Kar. 6, 41. Ps. 68, 2 ir 132. 8.
36. Bet jai apsistojant tarydavo jis: atgrįšk, Pone Dieve, pas pulką tukstančių Izraėlio!

Perskyrimas 11.

Žmonės dėl nelabojo savo užsigeidimo sunkiai koravojami.

O kaip žmonės pradėjo murmėti, tai ne patiko tatai ausyse Pono Dievo. Ir Ponui Dievui tai išgirdus, *didei supyko jo papykimas ir uždegė ugnį Pono Dievo tarp jų, ta suėdė kraštinius abažus. * per. 11, 10.
2. Tai žmonės šaukė Maižėšiaus, o Maižėšius *prašė Pono Dievo, tai prapuolė ta ugnis. * Amos 7, 5.
3. Ir vadino tą vietą Tabėėra, todėl, kad ugnis Pono Dievo tarp jų buvo užsidegusi.
4. Nėsa prastieji žmonės iš jų buvo

išdykę ir susėdę verkdami drauge su vaikais Izraėl tarė: kas *duos mums mėsos valgyti? *2 Maiž. 16, 3. Ps. 78, 18 ir 106, 14.
5. Mes atsimename žuvių, kurių Egypte dovanai valgėme, ir agurkų, moliugų, cibulių, svogunų bei česnakų.
6. Ale dabar dušia musų apalpo, nėsa musų akys nieko ne mato, kaip tikt tą Maną.
7. O ta *Mana buvo nei Koriandrų sėkla ir buvo žiurėti kaip Bedelions. * 2 Maiž. 16, 14.
8. Ir žmonės bėginėdami šen ir ten tą surinko, ir sumalė girnomis ir sugriudė piestoje, ir virė tą puoduose, ir kepė sau iš jų ragaišių, ir jų gardumas buvo kaip plyckai su aliejumi kepami.
9. O kad naktyje rasa ant abažo užkrito, tai *ta Mana drauge ant jų krito. * Ev. Jon. 6, 31.
10. Taigi Maižėšiui be girdint, žmones verkiant tarp jų giminių, kožną duryse savo šėtros, tai *didei įniršo papykimas Pono Dievo, o Maižėšius taipojau prisibijojo. * 2 Maiž. 32, 10.
11. Ir Maižėšius tarė Ponui Dievui: kodėl apmaudą darai savam tarnui? Ir kodėl aš ne randu malonės po tavo akių, kad šitų visų žmonių naštą ant manęs dedi?
12. Argi visi tie žmonės manyje prasidėję ir manęs gimdyti, kad man sakytumbei: nešiok juos *ant savo rankų (kaip auklė kudikį nešioja) į tą žemę, kurią tu jų tėvams su prysiega pažadėjai? * 5 Maiž. 1, 31.
13. Iš kur aš mėsos imsu, kad šiems visiems žmonėms duočiau? Jie verkdami po mano akių sako: duok mums mėsos, kad valgytumbim.
14. Aš ne įmanau tus visus žmones viens valdyti, nėsa tai man persunku.
15. O jeigu taip nori su manimi daryti, *tai geriaus manę pasmaugk, jei aš malonę radau po tavo akių, kad ne turėčiau taip savo bėdą matyti. * 1 Karal. 19, 4.
16. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: surink man septynisdešimtis vyrų *iš vyresniųjų Izraėl, kurius žinai vyresniuosius žmonių ir jų urėdininkais esant, ir ėmęs juos pas šėtrą susirinkimo statyk juos tenai po savo akių; * Maiž. 18, 21.
17. Tai aš nužengsu ir su tavimi tenai kalbėsu, ir tavo dvasės, ant tavęs esančios, ėmęs ant jų dėsu, kad *jie su tavimi naštą tų žmonių nešiotų, ir ne tu vienas tą nešiotumbei. * 2 Maiž. 18, 25. 29.
18. O žmonėms turi sakyti: *šventįkitės rytojui mėsos valgyti, nėsa jųsų verksmas į ausis Pono Dievo iškako, kurie sakote: kas mums duoda mėsos valgyti, nėsa mums gẹr buvo Egypte? todėl Ponas Dievas jums duos mėsos valgyti; * 2 Maiž. 19, 10.
19. Ne vieną dieną, ne dvi, ne penkes, ne dešimt, ne dvidešimt dienų,
20. Bet per mėnesį, iki jums per nosį išeis ir nugrisite, todėl, kad Poną Dievą, tarp jųsų esantįjį, paniekinote ir po jo akių verkdami tarėte: *kam mes iš Egypto išėjome? * per. 21, 5.
21. Ir Maižėšius tarė: šeši šimtai tukstančių pėstininkų yra, tarp kurių esmi, o tu sakai: aš jums mėsos duosu, kad valgytumbit per čielą mėnesį.
22. Ar *avis papiausime arba jaučius pamušime, kad jiems gana butų? arba ar visos jurių žuvys šen susirinks, kad jiems pakaktų? * Ev. Jon. 6, 7.
23. Ale Ponas Dievas tarė Maižėšiui: argi Pono Dievo *ranka patrumpįta? bet dabar tu matysi, ar mano žodžiai tau gal ko verti buti, ar ne. * Jėz. 50, 2. per. 59, 1.
24. Ir Maižėšius išėjęs sakė žmonėms žodžius Pono Dievo, ir surinkęs tus septynisdešimt vyrus iš vyresniųjų žmonių statė juos aplink šėtrą.
25. Tai Ponas Dievas nužengęs debesyje kalbėjo su juomi, ir ėmęs dvasės, ant jo esančios, dėjo tą ant tų septynisdešimtis vyriausiųjų vyrų. O dvasei ant jų esant, prarakavo jie ne paliaudami.
26. Ale dar du vyru abaže buvo pasilikę, vienas vardu buvo Eldad, antrasis Mėdad, o dvasė buvo ant jųdviejų; nėsa ir juodu buvo parašytu, o tačiau ne buvo išėjusiu prie šėtros, o tuodu tačiau prarakavo abaže.
27. Tai vaikų vienas nubėgęs tai apsakė Maižėšiui, sakydamas: Eldad bei Mėdad prarakauja abaže.
28. Tai atsakydamas *Jozuvas, sunus Nuno, Maižėšiaus tarnas, kurį išrinkęs buvo, tarė: viešpatie Maižėšiau, apdrausk juodu. * per. 13, 9. 17.
29. Ale Maižėšius tarė jam: ar tu esi keršininkas už manę? Dieve duok, kad visi žmonės Pono Dievo prarakautų, ir kad Ponas Dievas savo Dvasę jiems duotų!

30. Taipo Maižėšius susirinko prie abažo ir vyresnieji Izraėlio.

31. Tai išėjo vėjas nuo Pono Dievo *ir atvarė putpelų nuo jurių ir jomis užkrėtė abažą, čia dienos kelio mierą, ir tenai dienos kelio mierą aplink abažą, dviejų mastų aukštai nuo žemės.
* 2 Maiž. 16, 13. Ps. 78, 26 ir 105, 40.

32. Tai kėlėsi žmonės tą visą dieną ir visą naktį ir antrąją visą dieną, ir gaudė putpelas, o kas mažiausiai gaudė, tas surinko dešimt omėrų, ir pakabino jas aplink abažą.

33. Ale *mėsai dar po jų dantimis esant ir ją dar ne suvalgius, tai įniršo papykimas Pono Dievo tarp žmonių ir ištiko juos labai dide sloga. * Ps. 78, 30. 31.

34. Iš to ta vieta vadinama užsigeidimo kapinės, todėl, kad čionai palaidoti buvo tie žmonės, kurie užsigeidė.

35. O nuo tų užsigeidimo kapinių traukėsi žmonės šalin į *Azerot ir pasiliko Azerotuose. * per. 33, 17.

Perskyrimas 12.

Mirjama murmėdama pastoja raupsuota.

O Mirjama bei Aaronas kalbėjo prieš Maižėšių dėl jo pačios, murenkos, kurią buvo vedęs, todėl, kad murenką per pačią vedęs buvo,

2. Sakydamu: argi Ponas Dievas tikt per vieną Maižėšių kalba? ar ne kalba ir per mudu? O Ponas Dievas tai išgirdo.

3. Ir Maižėšius buvo žmogus labai vargintas, kaip nei vienas žmonių ant žemės.

4. Ir umai tarė Ponas Dievas Maižėšiui, Aaronui bei Mirjamai: išeikite jus trys iš šėtros susirinkimo. Ir jie išėjo visi trys.

5. Tai *Ponas Dievas nužengė debesies stulpe ir stojosi angoje šėtros ir vadino Aaroną bei Mirjamą, ir tuodu išėjo. * per. 14, 10.

6. Ir jisai tarė: klausykita mano žodžių: ar yra kas tarp jųsų prarakas Pono Dievo: tam aš pasirodysu regėjime, arba su juomi kalbėsu sapne.

7. Ale mano tarnas Maižėšius ne daro taipo, *kursai visuose mano namuose viernas. * Ebr. 3, 2.

8. Iš burnos į burną *aš kalbu su juomi, ir jis mato Poną Dievą ir jo veidą, ne per kokias mįsles bei prilyginimus; kodėlgi judu nesibijojota prieš mano tarną Maižėšių kalbėti?
* 2 Maiž. 33, 11. 5 Maiž. 34, 10.

9. Ir *papykimas Pono Dievo įniršo ant jųdviejų ir nusigręžė šalin. * per. 11, 33.

10. Taipojau ir debesis atstojo nuo šėtros. O štai Mirjama buvo raupsuota, kaip sniegas. O Aaronas atsikreipęs prie Mirjamos pamatė ją raupsuotą esančią,

11. Ir tarė Maižėšiui: ak mans viešpatie, te ne pasiliekti tas griekas ant muma, kuriuodu netikusiai darėva ir susigriešijova,

12. Kad šiji ne butų, kaip koks negyvas daiktas, kurs iš savo motynos žyvato išeiti; jau tas (raupsas) pusę jos kuno suėdė.

13. Ir Maižėšius šaukė Dievop ir tarė: ak Dieve, *išgydyk ją! * 2 Maiž. 15, 26.

14. Ponas Dievas tarė Maižėšiui: jei jos tėvas jai į akis butų spiovęs, ar jiji ne turėtų gėdėtis septynes dienas? Užrakydink ją septynes dienas atstu nuo abažo; potam ją vėl priimdįk.

15. Taipo Mirjama septynes dienas atskirta buvo atstu nuo abažo. O žmonės ne traukės toliaus, iki Mirjama priimta buvo.

Perskyrimas 13.

Apie tirdinėtojus žemės Kanaan.

Potam žmonės traukėsi *iš Azerot ir abažą kėlė į pusčią Paran. * per. 33, 17. 18.

2. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

3. Išsiųsk *vyrus, kurie tardytų žemę Kanaan, kurią aš vaikams Izraėl duosu, iš kožnos giminės jų tėvų vieną vyresnį vyrą. * 5 Maiž. 1, 22.

4. Maižėšius siuntė juos *iš pusčios Paran pagal žodį Pono Dievo, kurie visi vyresni vyrai buvo tarp vaikų Izraėl. * per. 13, 27.

5. Ir taipo jie vardu buvo: Samua, sunus Zakur, giminės Ruben,

6. Sapats, sunus Ori, giminės Simėon,

7. Kalėbs, *sunus Jepune, giminės Juda, * Joz. 14, 7.

8. Igėal, sunus Jozėpo, giminės Isašar,

9. Ozėa, *sunus Nun, giminės Epraim, * 1 Nus. Kar. 8, 27.

10. Palti, sunus Rapu, giminės Benjamyn,

11. Gadiėl, sunus Sodi, giminės Sėbulon,

12. Gadi, sunus Susi, giminės Jozėpo iš Manase,
13. Amiėl, sunus Gemali, giminės Dan,
14. Sėtur, sunus Mikaėl, giminės Aser,
15. Naėbi, sunus Vapsi, giminės Naptali,
16. Guėl, sunus Maki, giminės Gad.
17. Tai vardai vyrų, kurius Maižėšius išsiuntė ištardyti tą žemę; ale Ozėą, sunų Nun, praminė Maižėšius *Jozuvą. *per. 11, 28.
18. O Maižėšius siųsdamas juos ištardyti žemę Kanaan tarė jiems: eikite jus į pietus ir užeikite *ant kalnų, *per. 14, 40.
19. Ir apžiurėkite tą žemę, kokia ji yra, ir tus žmones, kurie tenai gyvena, ar jie druti arba silpni, ar jų mažʼ, ar jų daug yra,
20. Ir kokia ta žemė, kurioje jie gyvena, ar gera, arba ledeka, ir kokie miestai, kuriuose jie gyvena, ar jie šėtrose gyvena arba miestuose, murais aptvertuose;
21. Ir kokia ta žemė, ar riebi, ar kuda, irgi bau medžių joje yra, arba ne. Bukite drąsus ir imkite vaisiaus tos žemės. O buvo tada pats čėsas pirmųjų vynuogių.
22. Jie užėję ištardė tą žemę nuo pusčios Zin iki Rėob, kur Amatop nueinama.
23. Jie ir nuėjo į pietus ir iškako iki Ebron; tenai buvo Ajimanas, Sėsai ir Talmai, vaikai *Enak. O Ebron buvo septynis metus budavotas pirm Zoano Egypte. *5 Maiž. 1, 28.
24. Ir iškako iki *upelio Eskol, ir tenai nupiovė vynmedžio šaką su vynkeke, ir davė ją dviem nešti ant lazdos, taipjau ir granotobuolių bei pygų. *5 Maiž. 1, 24.
25. Ta vieta vadinama upelis Eskol dėl tos vynkekės, kurią vaikai Izraėl tenai nupiovė.
26. Ir jie atgrįžo, kaip tą žemę buvo pertardę, po keturisdešimtis dienų;
27. Ir nuėję priėjo Maižėšių bei Aaroną ir visą susirinkimą vaikų Izraėl pusčioje Paran į Kades, ir atsakė jiemdviem ir visam susirinkimui, kaip ten esą, ir parodė jiems vaisius tos žemės,
28. Ir išpasakodami jiems tarė: mes iškakome į tą žemę, į kurią mus siuntėte, *kur pienas bei medus sklysta; o tai jos vaisius! *2 Maiž. 3, 8. 17.
29. Tikt, kad druti žmonės joje gyvena, ir labai didžių ir drutų miestų yra; o regėjome ten ir *vaikus Enako. *per. 13, 34.
30. O Amalėkytai gyvena toje žemėje į pietus, Etytai ir Jėbusytai ir Amorytai gyvena ant kalnų, ale Kanaanytai gyvena prie jurių bei aplink Jordaną.
31. Ale Kalėbas nutildė žmones prieš Maižėšių (murmiančius) sakydamas: traukimės aukštyn ir įveikime tą žemę, nėsa mes galime ją pergalėti.
32. Ale vyrai, kurie su juomi nuėję buvo tarė: mes ne galime aukštyn trauktis prieš tus žmones, nėsa jie mums perdruti yra.
33. Ir negerai kalbėjo apie tą žemę, kurią ištardę buvo, tarp vaikų Izraėl, sakydami: ta žemė, kurią perėjome ištardyti, ėda joje gyvenančius, ir visi žmonės, kurius joje matėme, yra žmonės didžio stomens.
34. Regėjome taipojau tenai ir milžinus, *Enako vaikus, iš milžinų; ir mes savo akyse rodėmės nei žogai, o taipojau buvome ir jų akyse. *5 Maiž. 9, 2.

Perskyrimas 14.

Murmiantieji žmonės koravojami.

Tai *visas susirinkimas pasikėlęs šaukė, ir žmonės verkė tą naktį. *per. 21, 5. 5 Maiž. 1, 17. Ps. 106, 25.
2. Ir visi vaikai Izraėl murmėjo *prieš Maižėšių bei Aaroną, ir visas susirinkimas tarė jiemdviem: ak, kad Egypto žemėje butumbim numirę, arba dar numirtumbim šioje pusčioje! *per. 16, 3. 42.
3. Kam Ponas Dievas mus veda į šitą žemę, kad mųsų moters kardu prapultų, *ir mųsų vaikai plėšimu butų? Ar ne geriaus mums vėl trauktis į Egyptą? *2 Maiž. 16, 3.
4. Ir tarė kits kitam: statykime sau vieną vyresnį, ir traukimės vėl į Egyptą.
5. Ale Maižėšius bei Aaronas puolė ant savo veido po akių viso susirinkimo draugystės vaikų Izraėl.
6. O Jozuvas, sunus Nuno, bei *Kalėbas, sunus Jepune, kuriuodu podraug aną žemę buvo pertardę, įplėšė savo rubus, *per. 13, 31.
7. Ir tarė visai draugystei vaikų Izraėl: ta žemė, kurią perėjome pertardyti, yra labai gera.
8. Jei mums Ponas Dievas malonus, tai mus į tą žemę įves ir mums duos

*tą žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. *per. 13, 28. 2 Maiž. 3, 8. 17.
9. Ne atpulkite nuo Pono Dievo, ir *nesibijokitės žmonių tos žemės, nėsa mes juos kaip duoną suėsime. Jų apsarga nuo jų atstojo, ale Ponas Dievas yra pas mus; nesibijokite jų! *5 Maiž. 20, 3.
10. Tai tarė visi žmonės: *reik juodu akmenimis žudyti. Tai pasirodė †šlovė Pono Dievo šėtroje susirinkimo visiems vaikams Izraėl.
*Maiž. 17, 4. †2 Maiž. 16, 10. 4 Maiž. 12, 5. per. 16, 19.
11. O Ponas Dievas tarė Maižėšiui: kaip ilgai buznija manę tie žmonės? ir ikkolei jie ne nor tikėti į manę visokiais ženklais, kurius aš tarp jų dariau?
12. Taigi aš juos maru ištiksu ir išpustysu, o *tavę didesnį ir macnesnį pulką darysu, ne kaip tas yra. *2 Maiž. 32, 10.
13. Ale Maižėšius tarė Ponui Dievui: tai Egypcionai toktai išgirs; nes tu šiuos žmones *savo mace iš jų vidurio išvedei; *2 Maiž. 32, 11. 12. Joz. 7, 9.
14. Ir sakyta bus šioje žemėje gyvenantiems, kurie girdėjo, tavę, Pone Dieve, tarp šių žmonių esant, tavę regimai matomą, ir tavo debesį stovintį ant jų, ir tavę, Pone Dieve, einantį *pirm jų debesies stulpe dieną bei ugnies stulpe naktį; *2 Maiž. 13, 21.
15. O jei šius žmones numarintumbei lyg *vieną vyrą, tai pagonai tą garsą apie tavę girdėdami sakytų ir tartų:
*Vald. 6, 16.
16. Ponas Dievas *niekaip ne galėjo tus žmones į tą žemę įvesti, kurią jiems su prysiega buvo žadėjęs, todėl juos pamušė pusčioje. *5 Maiž. 9, 28. Ezėk. 20, 14.
17. Todėlgi te eina didyn macis Pono Dievo, kaip tu sakei ir tarei:
18. Ponas Dievas yra *kantrus ir didžio susimilimo, ir atleidžia nusidėjimus ir peržengimus, ir nei vieną ne paliekti nekoravotą, bet †pajėško nusidėjimus tėvų ant vaikų į trečiąją ir ketvirtąją jų eilę.
*2 Maiž. 34, 6. †5 Maiž. 5, 9.
19. Taigi dabar *susimilk nusidėjimams šių žmonių pagal savo didę mielaširdingystę, kaip ir atleidai šiems žmonėms iš Egypto iksšolei. *2 Maiž. 32, 12.
20. O Ponas Dievas tarė: Aš atleidau, kaip tu sakei.
21. Ale kaip tikrai Aš gyvas esmi, taip tikrai *visas svietas tur pilnas buti šlovės Pono Dievo. *Jėz. 6, 3.
22. Nės visi tie vyrai, kurie mano šlovę ir mano ženklus matė, kurius aš dariau Egypte bei pusčioje, ir dabar manę dešimtą kartą gundė ir mano balso ne klausė,
23. Tų *nei vienas ne pamatys tą žemę, kurią aš jų tėvams su prysiega žadėjau; ir nei vienas ją ne tur matyti, kurs manę bluznijo.
*per. 26, 65. 5 Maiž. 1. 35. Ps. 95, 11. 1 Kor. 10, 5.
24. Ale savo *tarną Kalėb, todėl, kad kita dvasė jame yra, ir jis viernai manę sekė, tą aš į tą žemę įvesu, į kurią jis buvo iškakęs, ir jo vaikai tur ją įveikti, *Joz. 14, 6. 9.
25. Podraug ir Amalėkytus bei Kanaanytus žemai gyvenančius. Rytoj kreipkitės ir traukitės į pusčią keliu ant švendrų jurių.
26. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:
27. Ikkolei murmės šitas piktasis susirinkimas prieš manę? nės aš tą murmėjimą vaikų Izraėl, kaip prieš manę jie murmėjo, girdėjau. *Ps. 106, 25.
28. Todėl sakyk jiems: taip tikrai, kaip Aš gyvas esmi, sako Ponas Dievas, aš jums darysu, kaip jus po mano ausimis kalbėjote.
29. Jųsų *kunai šioje pusčioje tur suputi, ir jus visi, kurie este suskaityti, nuo dvidešimt metų ir senesni, kurie prieš manę murmėjote, *Ps. 106, 26. Ebr. 3, 17.
30. Ne turite iškakti į tą žemę, ant kurios aš savo ranką pakėliau, kad jums joje gyventi duočiau; kaip *tikt Kalėbas, sunus Jepune, bei Jozuvas, sunus Nuno. * per. 26, 65 ir 32, 12.
31. Jųsų *vaikus, kurius sakėte per plėšimą busiant, tus įvesu, kad pažintų tą žemę, kurią jus niekinate. *5 Maiž. 1, 39.
32. Ale jus su savo kunais turite šioje pusčioje palaidoti buti;
33. O jųsų vaikai tur kerdžiais buti pusčioje per keturisdešimtis metų, ir *jųsų kekšavimą nešioti, iki jųsų kunai visi išmirs pusčioje,
* Ps. 95, 10. 11. Ezėk. 4, 6. Ebr. 3, 17.
34. Pagal skaitlių tų keturisdešimtis dienų, kuriose jus žemę pertardinėjote, kožna diena tur į metą rokuota buti, kad jie keturisdešimtis metus jųsų nusižengimą neštų, *kad suprastumbit, kas tai yra, kad aš savo †ranką attraukiu.
* Jėr. 2, 19. 5 Maiž. 31. 6. 8. † Ps. 74, 11.
35. Aš *Ponas Dievas tai sakiau, tai

ir padarysu visam šitam nelabamjam susirinkimui, kursai prieš manę priešsistengė; šioje pusčioje tur jie visi išgaišti ir čionai numirti. * Ezėk. 5, 17.

36. Taipo *mirė per tą slogą po Pono Dievo akių visi tie vyrai, kurius Maižėšius buvo siuntęs žemę pertardyti, ir sugrįžę buvo ir prieš jį murmėjimą kėlę visame susirinkime, * 1 Kor. 10, 20. Ebr. 3, 17.

37. Tuomi, kad tą žemę apskelbė, ją negerą esančią.

38. Ale Jozuvas, sunus Nuno, bei Kalėbas, sunus Jepune, tuodu gyvu išliko iš tų vyrų, kurie išėję buvo žemę pertardyti.

39. Ir Maižėšius kalbėjo šius žodžius visiems vaikams Izraėl; *tai žmonės labai nuliudo. * 5 Maiž. 1, 41.

40. Ir kėlėsi ryto metą anksti ir *užėjo ant viršaus kalno sakydami: štai čia esme ir norime aukštyn trauktis į tą vietą, apie kurią Ponas Dievas sakęs, nėsa †mes susigriešijome. * per. 13, 18. † 1 Zom. 15, 24.

41. Ale Maižėšius tarė: kam jus taipo peržengiate žodį Pono Dievo? *ne gerai seksis jums. * 2 Nus. Kar. 13, 12. Jėz. 24, 19.

42. *Idant ne traukitės aukštyn, nėsa Ponas Dievas niera tarp jųsų, kad ne išmušti butumbit nuo savo neprietelių. * 5 Maiž. 1, 42.

43. Nėsa Amalėkytai bei Kanaanytai tenai prieš jus yra ir jus kardu žavinti busite, todėl, kad nuo Pono Dievo atsikreipėte, ir Ponas Dievas ne bus su jumis.

44. Ale jie *tyčiojos trauktis ant viršaus kalno; ale skrynė derėjimo Pono Dievo bei Maižėšius ne išėjo iš abažo. * 5 Maiž. 1, 43.

45. Tai Amalėkytai bei Kanaanytai, kurie ant kalnų gyveno, nusitraukė žemyn ir išvajojo juos iki *Orman linkai. * per. 21, 3.

Perskyrimas 15.

Šventos dienos nešventimas koravojamas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. *Kalbėk su vaikais Izraėl ir tark jiems: kad jus iškaksite į žemę savo namų, kurią aš jums duosu, * per. 35, 10.

3. O norite Ponui Dievui apierą daryti, ar ji butų deginimo apiera, arba apiera ypatiškam *kokiam priežadui, arba iš geros valės apiera, arba jųsų švenčių apiera, kad Ponui Dievui saldų kvapą padarytumbit iš bandos arba iš avių; * 3 Maiž. 7, 16.

4. Taigi, kas savo dovaną Ponui Dievui nor apieravoti, tas tur *valgio apierai duoti desėtką kviečių miltų, maišytų su ketvirtu dalyku (saikėlio) In aliejaus, * 3 Maiž. 3, 14.

5. Ir vyno gėrimo apierai taipojau ketvirtainę (saikėlio) In, deginimo apierai, arba kitai apierai, kad koks avinėlis apieravojamas.

6. Ale kad avinas apieravojamas, tai turi valgio apierą daryti dviejų desėtkų kviečių miltų, maišytų trečiu dalyku (saikėlio) In aliejaus,

7. Ir vyno gėrimo apierai taipojau trečiąjį dalyką saiko In, tai turi Ponui Dievui apieravoti ant saldaus kvapo.

8. Ale jei nori *jautį skirti deginimo apierai, arba ypatiško priežado apierai, arba dėkavojimo apierai Ponui Dievui, * per. 15, 3.

9. Tai turi jaučiui pridėti valgio apierą, tris desėtkus kviečių miltų, maišytų su aliejaus puse (saikelio) In,

10. Ir vyno gėrimo apierai taipojau puse saiko In; tai apiera Ponui Dievui ant saldaus kvapo.

11. Taipo tu turi daryti su vienu jaučiu, su vienu avinu, su viena avimi, iš ėryčių bei iš oškų;

12. Pagal skaitlių šių apierų tur buti ir skaitlius valgymo bei gėrimo apierų.

13. Kas čiabuvys, tas taip tur daryti, kad Ponui Dievui apieravotų apierą saldžiam kvapui.

14. O jei ateivys pas jus gyvena, arba tarp jųsų pas jųsų gentis yra ir nor Ponui Dievui apierą daryti, saldžiam kvapui, tas tur daryti, kaip jie daro.

15. Visam *susirinkimui t'esie vienas įstatymas, abėjiems, ir jums ir ateivjams. Amžinas įstatymas tai tur buti jųsų vaikų vaikams, kad po Dievo akių ateivys butų, kaip jus. * 2 Maiž. 12, 49.

16. Vienas zokanas ir viena prova tur buti jums ir ateiviui, pas jus gyvenančiamiam.

17. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

18. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: kad iškaksite į žemę, į kurią aš jus įvesu,

19. Valgydami duonos tos žemės,

tai turite *Ponui Dievui duoklės dovaną duoti, *2 Maiž. 23, 16, 19.
20. Butent savo tašlos pirmonių turite duoti ragaišį duoklės dovanai, kaip davimą iš skunės.
21. Taipojau turite duoti Ponui Dievui ir savo tašlos pirmonius duoklės dovanai tarp savo vaikų vaikų.
22. O jei *iš nežinios vieną kokį šių prisakymų ne darote, kurius Ponas Dievas Maižėšiui kalbėjęs, *3 Maiž. 4, 2. 13.
23. Ir viską, ką Ponas Dievas jums per Maižėšių liepęs iš tos dienos, kaip jis pradėjo paliepti jųsų vaikų vaikams:
24. Taigi, jei *susirinkimas ką darytų iš nežinios, tai tur visas susirinkimas jauną jautuką iš bandos deginimo apierai padaryti saldžiam kvapui Ponui Dievui drauge su jos valgio bei gėrimo apiera, kaip pareitis, ir ožį apierai už griekus. *3 Maiž. 4, 13.
25. O klebonas tur taipo visą susirinkimą vaikų Izraėl suderinti, tai bus jiems atleista, nėsa tai nežinia yra. O jie tur atgabenti tokias savo dovanas apierai Ponui Dievui ir savo apieras už griekus po Pono Dievo akių dėl tos savo nežinios.
26. Tai bus atleidžiama visam susirinkimui vaikų Izraėl, podraugei ir ateivjui, tarp jųsų gyvenančiamiam, kadangi visi žmonės tokioje nežinioje yra.
27. Ale jei viena kokia dušia iš nežinios susigriešytų, tai ta tur mitulę ošką atgabenti apierai už griekus.
28. O klebonas tur suderinti tokią nežinančią dušią ta apiera už griekus, už nežinią po Pono Dievo akių, kad ją suderintų; tai jai atleista bus.
29. O tur buti viens įstatymas, ką už nežinią daryti turite, abejiems, ir čiabuviams tarp vaikų Izraėlio, ir ateiviui, tarp jųsų gyvenančiam.
30. *Ale jei kokia dušia tyčiomis ką daro, ar ji butų čiabuvys, ar butų ateivis, tas Poną Dievą išdarkė; tokia dušia tur išgaišinta buti iš savo žmonių. * Ebr. 10, 26. 27.
31. Nėsa ji Pono Dievo žodį paniekino; ir Jo prisakymo ne klausė; ji butinai tur išgaišinta buti; t'esie tai jos kaltybė.
32. Taigi vaikams Izraėl pusčioje be esant, rado jie vieną vyrą malkų renkantį *dienoje Sabatos. *2 Maiž. 16, 27. per. 20, 8.
33. O kurie jį ant to buvo nutvėrę malkų renkantį, atvedė jį pas Maižėšių bei Aaroną ir po akių viso susirinkimo,
34. Ir *apkaldino jį; nėsa ne buvo aiškiai išrasta, kaip su juomi reiktų daryti. *3 Maiž. 24, 12.
35. Ale Ponas Dievas tarė Maižėšiui: tas vyras tur mirtinai mirti, visas susirinkimas tur jį akmenimis žudyti atstu nuo abažo.
36. Tai išvedė jį visas susirinkimas iš abažo, ir *žudė jį akmenimis iki numirštant, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo įsakęs. *Joz. 7, 25.
37. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui:
38. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems, kad sau *lopelių pasidarytų kraštuose savo sermėgų tarp visų jųsų vaikų vaikų, ir mėlynus šniurelius uždėtų ant lopelių tų kraštų. *5 Maiž. 6, 8. per. 22, 12. Mat. 23, 5.
39. Ir tie lopeliai jums tam tur dervti, kad jus į tus žiurėdami minėtumbit visų prisakymų Pono Dievo ir pagal juos darytumbite, kad ne pagal savo širdies nuomonę mislytumbite, nei savo akių kekšavimą sektumbite.
40. Todėl turite minėti ir pilnavoti visus mano prisakymus ir šventi buti savam Dievui.
41. Aš *esmi Viešpats, jųsų Dievas, kursai jus iš Egypto žemės išvedė, †kad aš jųsų Dievas bučiau: Aš Viešpats, jųsų Dievas.

Perskyrimas 16.

Dievas labai koravoja maištininkus.

O*Kora, sunus Jėzėaro, sunaus Kaato, sunaus Lėvy, drauge su Datanu ir Abiramu, sunumis Eliabo, ir su Onu, sunumi Pelėto, sunumis Rubėno, *per. 26, 9.
2. Tie *pasikėlė prieš Maižėšių drauge su keliais vyrais iš vaikų Izraėl, du šimtu ir penkisdešimtis vyresniųjų draugystėje, *rotponiai ir garbinami žmonės. *per. 12, 22. 2 Maiž. 18, 21. 22.
3. Ir jie susiėję prieš *Maižėšių bei Aaroną tarė jiemdviem: judu per didei elgiatės, nėsa visas susirinkimas visai šventas, ir Ponas Dievas juose yra; kamgi judu pasikeliate ant susirinkimo Pono Dievo? *per. 20, 2.
4. Tai išgirdęs Maižėšius *puolė ant savo veido, *per. 14, 5,
5. Ir tarė Korui ir jo visiems maištininkams: rytoj' Ponas Dievas išrodys,

kas jam priklausąs, kas šventas esąs ir jam apieravoti turįs; *kurį jis išrinks, tas tur jam apieravoti. *per. 17, 5.
6. Tai darykite: imkitės sau skauradas, Kora ir visi jo maištininkai,
7. Ir įdėkite į tas ugnies ir užberkite rukinimo žolių po Dievo akių rytoj'. Kurį Ponas Dievas išrenka, tas t'esie šventas. * Jus perdaug darote, jus vaikai Lėvy. *per. 16, 3. Ezėk. 44, 6.
8. Ir Maižėšius tarė Korui: ben girdėkite, jus vaikai Lėvy:
9. Ar tai jums per maž, kad jus Dievas Izraėlio *išskyręs iš susirinkimo Izraėl, kad jam apieravotumbite, kad jam šlužytumbite urėdystėje namų Pono Dievo, ir po akių susirinkimo stovėtumbite, jam pašlužyti? *per. 3, 6. 8.
10. Jisai tavę ir visus tavo brolius, vaikus Lėvy, drauge su tavimi prie savęs ėmęs: o dabar jus dar ir kunįgystės jėškote?
11. Tu ir visi tavo maištininkai maištą padarote prieš Poną Dievą. Kas esti *Aaronas, kad prieš jį murmenate?
12. Ir Maižėšius nusiuntė parvadindįti Dataną bei Abiramą, sunudu Eliabo. Ale juodu sakė: mudu ne eisiva aukštyn.
13. Ar tai permaž, kad tu mus išvedei iš žemės, kurioje pienas ir medus sklysta, kad mus numarintumbei pusčioje? dar tu ir ponavoti turi ant musų?
14. Kaip gražiai mus įvedei *į žemę, kur pienas ir medus sklysta, ir davei mums dirvų ir vynkalnių į tėviškę, argi nori ir akis žmonėms išplėšti? Mudu ne einava aukštyn.
*2 Maiž. 3, 8. 17. per. 13, 5 ir 33, 3.
15. *Tai Maižėšius labai supykęs tarė Ponui Dievui: nesigręšk prie jų valgymo apieros. Aš nei †asilo nuo jų ne ėmiau ir nei vienam jų niekados iškados ne dariau. *2 Maiž. 32, 19. † 1 Zom. 12, 3.
16. Ir jis tarė Korui: tu ir visi tavo maištininkai turite rytoj' po Pono Dievo akių buti, tu, ir juodu drauge, ir Aaronas.
17. Ir kožnas imkite savo skauradą ir užberkite rukinimo žolių ir stokitės po Pono Dievo akių kožnas su savo skaurada, tai yra du šimtu ir penkisdešimtis skauradų.
18. Ir kožnas ėmęs savo skauradą įdėjo ugnies ir užbėrė rukinimo žolių ir sustojo ties durimis susirinkimo' o Maižėšius bei Aaronas drauge.
19. O Kora suvadino prieš juodu visą susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo. Ale *šlovė Pono Dievo pasirodė po akių viso susirinkimo. *per. 12, 5.
20. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:
21. Atsiskirkita nuo šio susirinkimo, kad jį umai išgaišinčiau.
22. Ale juodu parpuolė ant savo veido ir tarė: ak Dieve, tu esi Dievas dvasių visų kunų; *argi kad vienas vyras susigriešijo, dėl to ant viso susirinkimo taip labai nemalonus busi? *2 Zom. 24, 17.
23. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
24. Sakyk susirinkimui ir tark: atstokite aplinkui nuo namų Koro bei Datano ir Abiramo.
25. Ir Maižėšius kėlėsi ir nuėjo pas Dataną ir Abiramą, ir vyresnieji Izraėlio sėkė jį.
26. Ir kalbėdamas su susirinkimu tarė: atstokite nuo šėtros šių Dievo nesibijančiųjų žmonių, ir nieko ne krutįkite to, kas jų yra, kad ne prapultumbite kokiame jų grieke. *2 Kor. 6, 17.
27. Ir jie paėjo nuo namų Koro, Datano ir Abiramo. Ale Datanas bei Abiramas išėjęs stojosi prie durų savo šėtros su savo moterimis ir sunumis ir su kudikiais.
28. Ir Maižėšius tarė: iš to turite numanyti, Poną Dievą manę siuntusį, kad aš visus šitus darbus daryčiau, o ne iš savo širdies.
29. Jei jie mirs, *kaip visi žmonės miršta, arba pajėškoti bus, kaip visi žmonės pajėškomi, tai manę Ponas Dievas ne siuntęs. *per. 27, 3.
30. Ale jei Ponas Dievas kokią naujieną padarys, kad žemė savo nasrus atvėrusi juos prarys su visu tuomi, ką jie tur, kad jie gyvi žemyn į peklą nužengtų, tai jus pažįsite, kad šitie žmonės Poną Dievą yra bluznyję.
31. O jam šius žodžius visus iškalbėjus, *perplyšo žemė po jais,
*per. 26, 10. 5 Maiž. 11, 6. Ps. 106, 17.
32. Ir atvėrusi savo nasrus prarijo juos su jų šėtromis, su visais žmonėmis, kurie pas Korą buvo, ir su visu jų turtu.
33. Ir *nužengė gyvi į peklą su visu

tuomi, ką tikt turėjo, ir žemė juos uždengė, ir prapuolė iš susirinkimo. *Ps. 63, 10 ir 55, 16.

34. Ir visas Izraėl, kas aplink juos buvo, pabėgo jiems berėkiant, nėsa jie tarė: kad žemė ir mus ne prarytų.

35. Priegtam *ugnis išlėkė nuo Pono Dievo ir suėdė tuodu šimtu ir penkisdešimtis vyrų, kurie tas rukinimo žoles apieravojo. *3 Maiž. 10, 1. 2. Ps. 106, 18.

36. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

37. Sakyk Elėazarui, sunui Aarono vyskupo, kad skauradas išimtų iš degimo ir ugnį išmėtytų šen ir ten.

38. Nėsa skaurados tokių griekininkų yra šventįtos jų dušiomis, kad jas į plačius skardus muštų ir altorių tais apkabinėtų; nėsa jos apieravotos po Pono Dievo akių ir šventįtos, ir tur vaikams Izraėl ženklui buti.

39. O Elėazaras, vyskupas, ėmęs tas varines skauradas, kuriomis sudegintieji buvo apieravoję, kalė jas į skardus, altorių apkabinėti,

40. Paminklui vaikams Izraėl, kad ne *kas svetimas artyn prieitų, kurs ne esąs sėklos Aarono, apieravoti rukinimo žolių po Pono Dievo akių; kad ne nusiduotų jam, kaip Korui ir jo maištininkams, kaip jam Ponas Dievas kalbėjęs buvo per Maižėšių. *per. 1, 51 ir 3, 10.

41. Ale antrąjį rytą murmėjo visas susirinkimas vaikų Izraėl *prieš Maižėšių bei Aaroną sakydami: judu Pono Dievo žmones nužudėte. *per. 14, 2 ir 20, 2.

42. Ir kaip susiėjo susirinkimas prieš Maižėšių bei Aaroną, juodu nusikreipė šėtrospi susirinkimo, o štai: ją apdengė debesis, *ir šlovė Pono Dievo pasirodė. *per. 12, 5. 2 Maiž. 16. 10.

43. Ir Maižėšius bei Aaronas įėjo į šėtrą susirinkimo.

44. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

45. Pasikelkita iš šito susirinkimo, aš juos umai išgaišįsu; ir *juodu ant savo veido parpuolė. *per. 16, 3. 22.

46. O Maižėšius tarė Aaronui: imk skauradą ir įdėk ugnies nuo altoriaus, ir užberk rukinimo žolių, ir eik greitai prie susirinkimo ir *suderink jį; nėsa tas didis papykimas išėjo iš Pono Dievo, ir sloga prasidėjo. *3 Maiž. 1, 4. per. 5, 13. 16.

47. Ir Aaronas *ėmęs, kaip jam Maižėšius buvo sakęs, nubėgo į patį vidurį susirinkimo (o štai: sloga buvo prasidėjusi tarp žmonių), ir suderino žmones, *Ps. 106, 23.

48. Ir stovėjo tarpe negyvųjų bei gyvųjų; tai apstabdyta buvo sloga.

49. O tų ta sloga numirusių buvo keturiolika tukstančių ir septyni šimtai, be tų, kurie su Koru numirė.

50. Ir Aaronas parėjo pas Maižėšių prie durų šėtros susirinkimo, ir sloga buvo apstabdyta.

Perskyrimas 17.

Aarono vyskupystė žaliuojančia lazda patvirtinta.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izraėl, ir imk iš jų dvylika lazdų, nuo kožno vyriausiojo jo tėvo namų po vieną, ir kožno vardą parašyk ant jo lazdos.

3. Ale vardą Aarono turi parašyti ant lazdos Lėvy; nėsa už kožną galvą jų tėvų namų tur viena lazda buti.

4. Ir padėk jas į šėtrą susirinkimo ties liudijimu, *kur aš jums liudiju. *2 Maiž. 25, 22

5. O *kurį aš išrinksu, to lazda žaliuos; kad murmėjimą vaikų Izraėl, kuriuomi jie prieš jus murmena, nutildyčiau. *per. 16, 5. 7.

6. Maižėšius kalbėjo su vaikais Izraėl, ir visi jų vyriausieji davė jam dvylika lazdų, kožnas vyriausiasis vieną lazdą, pagal namus savo tėvų, o lazda Aarono taipojau buvo tarp jų lazdų.

7. O Maižėšius padėjo tas lazdas po Pono Dievo akių liudijimo šėtroje.

8. Ale rytmetyje, kaip Maižėšius į šėtrą liudijimo ėjo, rado jis lazdą Aarono, giminės Lėvy, *žaliuojančią, ir žiedus išsiskėtusius, ir migdalų nešančią. *Ebr. 9, 4.

9. Ir Maižėšius įnešė visas lazdas nuo Pono Dievo po akių visų vaikų Izraėl, jiems be matant, ir kožnas ėmė savo lazdą.

10. O Ponas Dievas tarė Maižėšiui: įnešk vėl Aarono lazdą į liudijimo (šėtrą), kad pakavota butų ant ženklo tiems *neklausantiemsiems vaikams, kad jų murmėjimas apie manę liautųsi, kad jie ne prapultų. *per. 20, 10.

11. Maižėšius *padarė, kaip jam Ponas Dievas buvo prisakęs. *2 Maiž. 40, 16.

12. O vaikai Izraėl tarė Maižėšiui: štai mes pagendame ir prapuolame, mes visi išgaišinami esame ir prapuolame.

13. Kas artinasi pas Pono Dievo namus, tas miršta; argi * mes abelnai turime prapulti? * Jėz. 64, 12. Raud. G. 5, 22.

Perskyrimas 18.

Urėdystė bei išlaikymas Dievo tarnų bei Lėvytų.

Ir * Ponas Dievas tarė Aaronui: tu ir tavo sunus ir tavo tėvo giminė su tavimi turite nusižengimą prieš šventinyčią nešioti, o tu bei tavo sunus su tavimi turite nusižengimą savo kunįgystėje nešioti. * per. 18, 8. 20.
2. Ale savo brolius, giminės * Lėvy, savo tėvo, turi prie savęs priimti, kad jie pas tavę butų ir tau šlužytų; ale tu bei tavo sunus su tavimi pas šėtrą liudijimo. * per. 3, 6. s.
3. Ir jie tur tavo šlužmą ir šlužmą visos šėtros pilnavoti. Tačiau prie rykų šventinyčios bei prie altoriaus jie ne tur prisiartįti, kad ne abieji, jie ir jus, ne numirtumbite.
4. Bet pas tavę jie tur buti, kad šlužmą pilnavotų prie šėtros susirinkimo visoje urėdystėje šėtros; ir nei vienas svetimas ne tur tarp jųsų kištis.
5. Taigi pilnavokite šlužmą šventinyčios bei šlužmą altoriaus, kad jau daugiaus ne užeitų * toks didis papykimas ant vaikų Izraėl. * per. 16, 46.
6. Nės štai, aš Lėvytus, jųsų brolius, ėmiau iš vaikų Izraėl ir * jums daviau į dovaną Dievui, kad jie šlužmą pridabotų prie šėtros susirinkimo. * per. 3, 12. 45.
7. Ale tu bei tavo sunus su tavimi turite savo kunįgystę pilnavoti, kad šlužytumbite visokiuose veikaluose altoriaus ir viduje už užkabos; nėsa aš jųsų kunįgystę duomi jums urėdystei ant dovanos. Jei kas svetimas prisikiša, tas tur mirti.
8. O Ponas Dievas sakė Aaronui: Štai, * aš tau daviau mano duoklės apieras nuo viso, ką vaikai Izraėl šventina, už tavo vyskupiškąjį urėdą, ir tavo sunums ant amžinos dalies. * 3 Maiž. 6, 14. 15. 16.
9. Tai turi gauti nuo švenčiausiųjų, ką jie apieravoja: visas jų dovanas su visa jų valgio apiera ir su visa jų apiera už griekus, ir su visa jų kalčių apiera, kurią man duosti, tai tau bei tavo sunums tur švenčiausia buti.
10. * Švenčiausioje vietoje tu tai turi valgyti; kas vyriškių yra, tur to valgyti, nėsa tai tau tur šventa buti. * 3 Maiž. 6, 16. per. 7, 6.
11. Ir duoklės apierą jų dovanos prie visų subuojimo apierų vaikų Izraėl * daviau tau ir tavo sunums ir tavo dukterims drauge su tavimi amžinai provai; kas čystas tavo † namuose, to tur valgyti. * 3 Maiž. 10, 14. † 3 Maiž. 22, 11.
12. Visą geriausią aliejų ir visą geriausią jauną vyną ir javus jų pirmonių, ką jie Ponui Dievui duoda, aš tau daviau.
13. Pirmasis vaisius viso to, kas jų žemėje yra, kurį Ponui Dievui atneša, tur tau tekti; kas čystas tavo namuose, to tur valgyti.
14. * Viskas prakeikimu uždrausta Izraėlyje tur tavo buti. * 3 Maiž. 27, 28.
15. Viskasgi, kas pirmiaus žyvatą atveria iš visų gyvų daiktų, ką Ponui Dievui atgabena, ar butų žmogaus, ar butų galvijo, tur tavo buti. Tačiau, kad pirmąjį žmogišką vaisių išvaduodįtumbei, ir pirmąjį vaisių nečysto galvijo taipojau išvaduodįtumbei.
16. Ale jie tur išvaduoti, mėnesio čėsą sulaukus, ir turi išvaduodįti pinįgais, penkiais sidabrininkais pagal syklą šventinyčios, tas * kaštuoja dvidešimt Gėrų. * 2 Maiž. 13, 12. 13. per. 30, 13.
17. Ale pirmąjį vaisių galvijų, arba avies arba oškos, ne turi išvaduodįti, nėsa jie šventi; jų krauju turi apšlakstyti altorių, o jų taukus turi uždegti * apierai saldaus kvapo Ponui Dievui. * 3 Maiž. 1, 9. per. 2, 9.
18. Jų mėsa tur tavo buti, kaip ir subuojimo krutinė bei dešinys petys tavo yra.
19. Visas duoklės apieras, kurias vaikai Izraėl šventina Ponui Dievui, aš tau daviau ir tavo sunums, ir tavo dukterimis drauge su tavimi amžinai provai; tai tur nepaliautinas derėjimas buti amžinai po Dievo akių tau ir tavo vaikams drauge su tavimi.
20. O Ponas Dievas tarė Aaronui: tu jų žemėje nieko ne turi saviškai turėti, * neigi nei jokį dalyką juose turėti, nėsa Aš esmi tavo dalis ir tėviškė tavo tarp vaikų Izraėl. * 5 Maiž. 10, 9. per. 12, 12. Joz. 13, 14. 33. per. 18, 7.
21. O vaikams Lėvy aš visas * desėtines daviau Izraėlyje į dalyką už jų šlužmą, kurią jie man atliekti prie šėtros susirinkimo, * 3 Maiž. 27, 30.
22. Kad potam vaikai Izraėl ne pri-

sikištųs prie šėtros susirinkimo, grieko ant savęs užtraukti, ir ne mirtų.
23. Bet Lėvytai tur urėdystę atlikti prie šėtros susirinkimo, ir jie tur anų nusižengimą nešioti amžinai provai jųsų vaikų vaikuose. Ir jie ne tur tarp vaikų Izraėl dalį apturėti.
24. Nėsa *desėtinę vaikų Izraėl, kuriąPonuiDievui paduoda, aš Lėvytams į dalį daviau; dėl to aš jiems sakiau, kad jie tarp vaikų Izraėl tėviškės ne tur apturėti. * Neėm. 10, 37.
25. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
26. Sakyk Lėvytams ir tark jiems: *jus desėtines imate nuo vaikų Izraėl, kurias aš jums iš jų davęs esmi jums į dalyką, tai jus iš to duoklės apierą turite duoti Ponui Dievui, desėtinę nuo kožnos desėtinės. * Neėm. 10, 38.
27. Ir tokią savo duoklės apierą turite taip priimti, kaip kad duodate javų iš skunės ir pilamojo iš vyno spaustuvės.
28. Taipojau ir jus turite duoti duoklės apierą Ponui Dievui nuo visų savo desėtinių, kurias imate nuo vaikų Izraėl, kad jus tą duoklės apierą Pono Dievo vyskupui Aaronui duotumbite.
29. Nuo viso, kas jums duodama, turite Ponui Dievui duoti visokias duoklės apieras, nuo viso geriausiojo, kas iš tų šventinama.
30. Ir sakyk jiems: kad jus taipo tai, kas geriausia, iš to paduodate, tai tur Lėvytams rokuota buti, kaip pirmonės skunės ir kaip pirmonės vyno spaustuvės.
31. Ir galite to valgyti bile kur, jus ir jųsų vaikai, nėsa tai *jųsų alga už urėdystę jųsų šėtroje susirinkimo. * Mat. 10, 10.
32. Taip ne pelnysite sau grieko dėl to, kad kas geriausia nuo jo paduodate, ir ne paniekįsite, kas šventįta vaikų Izraėlio, ir ne mirsite.

Perskyrimas 19.

Apie raudonoką karvę ir apie čystijimo vandenį.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:
2. Šitas įstatymas tur per prisakymą buti, kurį Ponas Dievas paliepė sakydamas: sakyk vaikams Izraėl, kad pas tavę atvestų *karvę raudonoką, tikrai sveiką, nieku ne kliaudingą, ir ant kurios dar niekados jungas ne buvo dėtas. * Ebr. 9, 13.
3. Ir duokite ją vyskupui Eleazarui, tas ją tur laukan išvesti iš abažo ir tenai po savo akių pamušdįti.
4. O Eleazaras vyskupas tur jos kraujo savo pirštu imti ir tiesiog prieš šėtrą susirinkimo *šlakstyti septynis kartus, * 3 Maiž. 4, 6. 17. per, 8, 11. Ebr. 9, 13.
5. Ir tą karvę po savo akių sudegįdįti, *kaip jos odą, taip ir mėsą, podraug jos kraują su mėšlais. 2 Maiž. 29, 14.
6. O vyskupas tur imti cėdro medžio ir *Yzopų ir vilnų tamsiai raudonų, ir ant tos degančiosios karvės užmesti; * 3 Maiž. 14, 6. Ps. 51, 9.
7. Ir tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi čystyti, ir potam į abažą eiti ir nečystu buti iki vakarui.
8. O kursai ją sudegino, taipojau tur savo rubus vandenimi mazgoti ir savo kuną vandenyje čystyti, ir nečystu buti iki vakarui.
9. O vienas čystas vyras tur tus pelenus nuo tos karvės sugrėbęs paberti atstu abažo ant čystos vietos, kad tenai pakavoti butų susirinkimui vaikų Izraėl *apšlakstymo vandeniui; nėsa tai apiera už griekus. * 1 Petr. 1, 2.
10. O tas, kursai tus pelenus nuo karvės sugrėbes, tur savo rubus mazgoti ir nečystas buti iki vakarui. Tai tur *amžina prova buti vaikams Izraėl ir ateiviams, kurie tarp jųsų gyvena. * 2 Maiž. 27, 21. per. 30, 21.
11. Taigi, jei kas kokį lavoną pakrutina, tas septynes dienas bus nečystas.
12. Tasai šituomi tur atsigriešyti trečiąją dieną ir sekmąją dieną, tai čystas pastos; o jei jis trečiąją dieną bei sekmąją dieną ne atsigriešyja, tai jis ne bus čystas.
13. Ale jei kas kokį lavoną pakrutina, o ne norėtų atsigriešyti, tas namus Pono Dievo nečystus daro; o tokia dušia tur išgaišinta buti iš Izraėlio; todėl, kad apšlakstymo vanduo ant jo nešlakstytas, tai jis nečystas, pakolei jis nuo to nesičystydina.
14. Tai yra prisakymas, kad žmogus koksai šėtroje numiršta: kas į šėtrą įeiti ir vislab, kas šėtroje yra, tur nečysta buti septynes dienas.
15. Ir visi atviri rykai, kurie dankčio arba ryšio ne tur, nečysti yra.
16. Ir kas pakrutina ant lauko kardu nužudytą, arba negyvą, arba žmogaus kaulą, arba grabą, tas yra nečystas septynes dienas.

17. Taigi tur tam nečystamiam imti pelenų šitos sudegintosios apieros už griekus ir tekančio vandens užpilti į ryką.

18. O čystas vyras tur imti *Yzopų, ir į tą vandenį įdažęs šėtrą apšlakstyti ir visus rykus ir visas dušias, viduje esančias, taipojau ir tą, kursai lavonkaulį, arba užmuštąjį, arba negyvąjį, arba grabą pakrutino. *Ps. 51, 9.

19. Ale čystasis tur nečystąjį trečiąją dieną bei sekmąją dieną apšlakstyti, o jį sekmąją dieną atgriešyti, ir tur savo rubus mazgoti ir vandenyje čystytis; tai jis ant vakaro čystu bus.

20. Ale kursai nečystas bus ir ne nor atsigriešytis, to dušia tur išgaišinta buti iš susirinkimo; nėsa jis šventinyčią Pono Dievo nečysta padaręs ir apšlakstymo vandenimi ne apšlakstytas, todėl jis nečystas.

21. O tai jiems tur amžina prova buti. O ir tas, kursai apšlakstymo vandenimi apšlakstė, tur savo rubus mazgoti. Ir kas tą šlakstymo vandenį krutina, tas tur nečystas buti iki vakarui.

22. Ir vislab, ką jis pakrutina, nečystu bus, ir kurią dušią jis pakrutįs, tur nečysta buti iki vakarui.

Perskyrimas 20.

Dievas duosti vandens iš uolos. Mirjama bei Aaronas miršta.

O vaikai Izraėl iškako su visu susirinkimu į pusčią Zin pirmame mėnesyje, o žmonės gulėjo (mieste vadinamame) Kadės. O Mirjama čiajau numirė ir buvo čiajau palaidota.

2. O susirinkimas *ne turėjo vandens ir susirinko prieš Maižėšių bei Aaroną. *2 Maiž. 17, 1.

3. Ir žmonės barėsi su Maižėšiumi sakydami: ak, kad butumbime prapuolę, kaip mųsų broliai prapuolė po Dievo akių!

4. Kam judu Pono Dievo susirinkimą į šią pusčią vedėta, kad čionai mirtumbime su savo galvijais?

5. Ir *kam mus išvedėta iš Egypto į šią nelabąją vietą, kur ne galima ką sėti, kur nei pygų-, nei vynmedžių, nei granotobuolių niera, o dar priegtam niera nei vandens gerti? *2 Maiž. 17, 3.

6. Maižėšius bei Aaronas, nuėjusiu nuo susirinkimo prie angos šėtros susirinkimo, parpuolė ant savo veido, ir *Pono Dievo šlovė pasirodė jiemdviem. *per. 12, 5. 2 Maiž. 16, 10.

7. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

8. Imk tą lazdą ir suvadink susirinkimą, tu bei tavo brolis Aaronas, ir kalbėkita su ta uola po jų akių; ta duos *savo vandenį. Taipo tu turi jiems vandens iš uolos išgauti ir susirinkimą pagirdyti bei jų galvijus. *per. 21, 16.

9. Tai Maižėšius ėmė lazdą po Pono Dievo akių, kaip jis jam buvo liepęs.

10. Ir Maižėšius bei Aaronas suvadino susirinkimą pas uolą ir tarė jiems: girdėkit, jus nepaklusnieji, *argu mudu jums ir vandens iš tos uolos galėsiva duoti? *per. 17, 10.

11. Ir Maižėšius savo ranką pakėlęs *mušė uolą su lazdą du kartu, tai daug vandens iš jos tekėjo, kad susirinkimas gėrė ir jų galvijai. *2 Maiž. 17, 6. s.

12. Ale Ponas Dievas tarė Maižėšiui bei Aaronui: todėl, *kad į manę ne įtikėjota, manę šventįti po akių vaikų Izraėl, judu ne turita šį susirinkimą įvesti į žemę, kurią aš jiems duosu. *per. 27, 14. 5 Maiž. 1, 37. per. 4, 21 ir 31, 2 ir 34, 4.

13. Tai tas *vaido vanduo, dėl kurio vaikai Izraėl su Ponu Dievu barėsi, o jis šventįtas buvo ant jų. *2 Maiž. 17, 2. 7. 5 Maiž. 32, 51. Ps. 81, 8 ir 106, 31.

14. O Maižėšius išsiuntė paslų iš Kadės pas karalių Edomytų (sakydamas): taip tau sakydina *tavo brolis Izraėl: tu žinai visą vargą, kursai mums tikos, *5 Maiž. 23, 7.

15. Kad musų tėvai į Egyptą nusitraukė ir mes ilgą čėsą Egypte gyvenę, ir Egypcionai sunkiai laikė mus ir musų tėvus,

16. O mes šaukėmė Dievopi, tas musų balsą išklausęs *angielą atsiuntė ir mus iš Egypto išvedė. O štai, mes esme mieste Kadės, arti tavo rubežių. *2 Maiž. 14, 19.

17. *Duok mums trauktis per tavo žemę! mes ne eisime dirvomis, nei vynkalniais, nei vandens gersime iš šulinių; viežkeliu mes trauksimės, nei po dešinės, nei po kairės nesikraipysime, iki tavo rubežių pereisime. *per. 21, 22.

18. Ale Edomytas tarė jiems: tu ne turi per manę trauktis, šiaip aš su kardu tau priešais trauksiuos.

19. Vaikai Izraėl tarė jam: mes keliu keliaujamu trauksimės. O jei mes tavo vandens gersime, mes bei mųsų

galvijai, tai tau užmokėsime; mes nieko ne norime, kaip tikt pėsti pereiti.
20. Ale jis tarė: tu ne turi per mųsų žemę trauktis. Ir Edomytai išsitraukė jiems priešais su daugumu žmonių ir su druta ranka.
21. Taipo ne norėjo Edomytai Izraėliui pavelyti per jų rubežių trauktis. O Izraėl *kreipėsi šalin nuo jų. *Vald.11,18.
22. Ir vaikai Izraėl kėlėsi iš *Kadės ir iškako su visu susirinkimu iki kalno Or. *per.33,37.
23. O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi bei su Aaronu prie kalno Or, parubežiuose žemės Edomytų, ir sakė:
24. Te susivalo Aaronas prie savo žmonių! nėsa jis ne tur iškakti į tą žemę, kurią vaikams Izraėl daviau, dėl to, kad mano žodžiui ne klausėta pas vaido vandenį.
25. Ale imk *Aaroną bei jo sunų Elėazarą ir užvesk juodu ant kalno Or. *per.33,38. 5 Maiž.32,50.
26. Ir išrėdęs Aaroną, jo rubais aprėdyk Elėazarą, jo sunu; o Aaronas tur tenai susivalyti ir numirti.
27. Tai darė Maižėšius, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, ir užkopo ant kalno Or po akių viso susirinkimo.
28. Ir Maižėšius išrėdė Aaroną ir aprėdė jo rubais Elėazarą, jo sunų. O *Aaronas mirė tenai ant viršaus kalno. Ale Maižėšius bei Elėazaras nukopo žemyn nuo kalno. *5 Maiž.10,6. per.32,50.
29. O visas susirinkimas matydamas Aaroną jau Dievui dušią atdavusį, apverkė jį trisdešimtis dienų, visi namai Izraėl.

Perskyrimas 21.

Ugningų žalčių kandimas gydomas žiurėjimu į varinį žaltį.

O kaip Kananytas, karalius *Aradas, į pietus gyvenąsis, išgirdo, Izraėlį įeinantį keliu tardančiųjų, kariavo jis prieš Izraėlį ir kelis sugavęs nuvedė. *per.33,40.
2. Tai Izraėlis Ponui Dievui prieżadą pažadėjo sakydamas: jei tu šitus žmones po mano ranka paduodi, tai jų miestus prakeiktinai išpustysu.
3. Ir Ponas Dievas išklausė balsą Izraėlio ir padavė Kananytus, ir jie *išgaišino juos podraugei su jų miestais, ir praminė tą vietą vardu Armą. *Vald.1,17.
4. Tai traukėsi nuo kalno Or keliu švendrų jurump linkai, kad aplink Edomytų žemę trauktųs. O žmonės *ne labai ėjo tuo keliu; *per.11,1.
5. Ir kalbėjo *prieš Dievą ir prieš Maižėšių: kam tu mus iš Egypto išvedei, kad mirtumbime pusčioje? nėsa čionai nei duonos niera, nei vandens, o musų dušia nugriso to lieso valgio. *per.11,20 ir 14,2. 5 Maiž.1,26.27.
6. Tai atsiuntė Ponas Dievas ant žmonių *žalčius ugningus, tie kando žmones, kad daugumas žmonių Izraėlyje numirė. *1 Kor.10,9.
7. Tai jie atėję pas Maižėšių tarė: *mes susigriešyjom, kad prieš Poną Dievą bei prieš tavę kalbėjome; prašyk Pono Dievo, kad žalčius nuo musų atimtų. Maižėšius meldėsi už žmones. *per.14,40. 1 Zom.7,6.
8. Tai tarė Ponas Dievas Maižėšiui: *pasidarykis varinį žaltį, ir jį pakelk per ženklą; kas įkąstas, o į jį žiurės, tas išliks gyvas. *Ev.Jon.3,14.
9. Tai padarė Maižėšius varinį žaltį ir pakėlė tą ženklui; o kad kurį žaltys įkando, tai tas žiurėjo į tą varinį žaltį ir išliko gyvas.
10. O vaikai Izraėl išsitraukė ir savo abažą padarė *Obotuose. *per.33,44.
11. O iš Obotų išsitraukę apsistojo *Ijime, pas kalnus Abarim, pusčioje, ties Moab, į saulės užtekėjimą. *per.33,44.
12. Iš ten išsitraukę apsistojo pas upelį Sarėd.
13. Iš ten išsitraukę apsistodami pasiliko šiapus pas Arnoną, kursai pusčioje yra, ir regimas nuo rubežiaus Amorytų. Nėsa *Arnon yra rubežius Moab, tarp Moab bei Amorytų. *Vald.11,13.18.
14. Iš to sakoma knygose apie kovas Pono Dievo: „Vaėb Supoje ir upeliai pas Arnon,
15. Ir versmė upelių pritenkanti iki miestui Ar, ir kreipiasi, ir yra rubežius Moab."
16. Ir iš ten traukės prie šulinio; tai tas šulinys, apie kurį Ponas Dievas Maižėšiui sakė: suvadįk žmones, aš jiems vandens duosu.
17. Tai Izraėl giedojo šią giesmę, ir pakarčiui giedojo apie šulinį:
18. „Tai šulinys tasai, kurį kunįgaikščiai kasė; garbėje esantieji tarp žmonių jį iškasė per mokintojį ir per savo lazdas." O iš šios pusčios jie traukėsi į Mataną,

19. O iš Matanos į Naaliėl, o iš Naaliėl į Bamotus,
20. O iš Bamotų į daubą, kuri lauke Moabos yra, prie aukštojo kalno Pisga, ties pusčia stovinčiojo.
21. O Izraėl siuntė paslus *pas Sioną, karalių Amorytų, ir jam sakydino:
* 5 Maiž. 2, 26. Vald. 11, 19. Ps. 135, 11.
22. Leisk *manę trauktis per tavo žemę! mes ne kraipysimės į dirvas, nei į vyn-sodus, neigi vandens gersime iš šulinių; viežkeliu mes trauksimės, iki per tavo rubežius persigausime.
* per. 20, 17.
23. Ale Sionas ne pavelijo vaikams Izraėl su vaisku persitraukti per jo rubežius, bet surinkęs visus savo pulkus traukėsi Izraėliui priešais į pusčią, o iškakęs iki Jazono kariavo jis prieš Izraėlį.
24. Ale Izraėlitėnai išmušė jį *ašmenimi kardo, ir įgavo jo žemę nuo Arnono iki Jabokui ir iki vaikų Amon, nėsa rubežiai vaikų Amon buvo ginklais aptverti. * 5 Maiž. 2, 33. Ps. 135, 11. Amos 2, 9.
25. Taipo Izraėl visus šitus miestus ėmęs gyveno visuose miestuose Amorytų, Esbonė ir visuose jo miesteliuose.
26. Nėsa miestas Esbon buvo Siono, karaliaus Amorytų, o jis pirm to su Moabytų karaliumi buvo kariavęs ir visą jo žemę sau laimėjęs iki Arnon.
27. Iš to sakoma pryžodyje: „eikit į Esboną, miestą Siono pakurti ir attiesti.
28. Nėsa ugnis iš Esbon išlėkė, liepsna iš miesto Siono, ta suėdė Arą Moabytų ir miesčionis aukštybės Arnono.
29. Bėda tau, Moab, jus žmonės *Kamos, jus prapuolėte! jo sunus išguinioti, o jo dukters apkaltos, išvestos Sionui, karaliui Amorytų.
* Vald. 11, 24. 1 Karal. 11, 7. 33.
30. Jų šlovė nieku pavirto nuo Esbono iki *Dibon; ji išpustyta iki Nopa, kuri pritenka iki Medbai.“ * Jėz. 15, 2.
31. Taipo *gyveno Izraėlitėnai žemėje Amorytų. * Joz. 24, 8.
32. O Maižėšius išsiuntė apžvalgytojus *Jaėzėriop ir įgavo jos dukteres ir išvarė Amorytus, jų žemėje gyvenančius. * per. 32, 1. 3.
33. Ir kreipdamiesi traukės aukštyn keliu į Bazaną. Tai išsitraukė *jiems priešais Ogas, karalius Bazane, su visu savo pulku kariauti Edrėjuose.
* 5 Maiž. 3, 1. per. 29, 7.
34. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: nesibijokis jo, nėsa aš tau jį į tavo rankas daviau su žeme ir su žmonėmis, ir turi su juomi daryti, kaip tu su *Sionu, karaliumi Amorytų, darei, kursai Esbone gyveno. * Ps. 136, 19. 20.
35. Ir jie išmušė jį ir jo sunus ir visus jo žmones, iki *nei vienas ne išliko, ir žemę įgavo. * Joz. 8, 22. per. 10, 28. 30. 32.

Perskyrimas 22.

Bilėamas tur Izraėlitėnus prakeikti; jo asilienė kalba.

Potam traukdamies vaikai Izraėl apsistojo laukuose Moabos, anąšal Jordano, ties Jėriko.
2. O Balakas, sunus Ziporo, matė viską tai, ką Izraėlis buvo daręs Amorytams,
3. Ir kad Moabytai labai bijojos tų žmonių, taip didžiojo pulko, ir kad Moabytai labai prisibijojo vaikų Izraėl,
4. Ir sakė vyresniemsiems Midianytų: dabar tas pulkas suės, kas aplink mus yra, kaip jautys žolę ant lauko suėda. O Balakas, sunus Ziporo, buvo tuočės karalius Moabytų.
5. Ir jis išsiuntė *paslų pas †Bilėamą, sunų Bėoro, į Petorą, kursai gyveno prie vandenų, žemėje vaikų savo žmonių, jį pavadinti, ir sakydino jam: štai, žmonių pulkas iš Egypto išėjo, tas visą žemę apdengė ir sustojo ties manimi.
* Joz. 24, 9. † 4 Maiž. 23, 7. Apreiš. 2, 14. s.
6. Taigi šen atėjęs prakeik man tus žmones, nėsa jie man per macnus; ar rasi galėčiau juos išmušti ir iš žemės išvaryti; nėsa aš tai žinau, kurį tu peržegnoji, tas peržegnotas yra, o kurį tu prakeiki, tas yra prakeiktas.
7. O vyresnieji Moabytų nuėjo su vyresneisiais Midianytų, ir turėjo *algą už burimą savo rankose; ir įėję pas Bilėamą sakė jam žodžius Balako.
* 2 Petr. 2, 15.
8. O jis tarė jiems: pasilikite čionai nakvini, tai aš jums atsakysu, kaip man Ponas Dievas sakys. Taipo pasiliko vyriausieji Moabytų pas Bilėamą.
9. O Dievas atėjęs pas Bilėamą tarė: *kas tai per žmonės, kurie pas tavę yra? * Jėz. 39, 3.
10. Bilėamas tarė Dievui: Balakas, Ziporo sunus, Moabytų karalius, atsiuntė pas manę:
11. „Štai, žmonių pulkas iš Egypto išėjęs apdengė visą žemę; *taigi dabar ateik šen ir prakeik jį; ar rasi

galėčiau su jais muštis ir juos pravaryti." *per. 22, 17.

12. Ale Dievas tarė Bilėamui: ne eik tu su jais ir ne prakeik tus žmones, nėsa jie peržegnoti yra.

13. Tai Bilėamas rytmetyje kėlęs tarė vyriausiemsiems Balako: eikite į savo žemę, nėsa Ponas Dievas ne nor pavelyti, kad su jumis eičiau.

14. O vyriausieji Moabytų kėlėsi ir parėję pas Balaką tarė: Bilėamas ne apsiima su mumis ateiti.

15. Tai Balakas siuntė dar didesnius ir garbingesnius vyriausiųjų, kaip anie buvo.

16. Tie atėję pas Bilėamą, tarė jam: taipo tau sakydina Balakas, sunus Ziporo: mielasis, ben ne vengk pas manę ateiti;

17. Nėsa aš tavę didei garbįsu, ir ką tu man sakysi, tai darysu; meldžiu, ben ateik ir prakeik man šitus žmones.

18. Bilėamas atsakydamas tarė tarnams Balako: kad *man Balakas †savo namus pilnus sidabro bei aukso duotų, tačiau aš ne galėčiau peržengti žodį Viešpaties, savo Dievo, ar mažo ar didžio ko daryti. *per. 24, 13. †1 Karal. 13, 8.

19. Taigi tiktai pasilikite ir jus čionai šią naktį, iki ištirsu, ką Ponas Dievas toliaus su manimi kalbės.

20. Tai atėjo Dievas naktyje pas Bilėamą ir tarė jam: jei tie vyrai atėjo tavęs vadįti, tai kelkis ir eik su jais; tačiau, ką aš tau sakysu, tai turi daryti.

21. Tai Bilėamas rytmetyje kėlęs pabalnojo savo asilienę ir keliavo su tais vyriausiaisiais Moabytų.

22. Ale papykys Dievo (didei) supyko, jam tenai keliaujant. Ir angielas Pono Dievo stojosi į kelią, kad jam priešytųs; o jis jojo ant savo asilienės, ir du vaiku buvo su juomi.

23. O asilienė regėjo angielą Pono Dievo ant kelio stovintį, ir *nuogą kardą jo rankoje. O asilienė išsikreipė iš kelio ir ėjo į lauką, ale Bilėamas ją mušė, kad keliu eitų. *1 Maiž. 3, 24.

24. Tai angielas Pono Dievo stojos į taką tarp vynkalnių, kur abyšaliai sienos buvo.

25. Ir asilienė matydama angielą Pono Dievo šliejosi prie sienos ir prispaudė koją Bilėamo prie sienos; ir jisai ją dar labiaus mušė.

26. Tai angielas Pono Dievo tolyn ėjęs stojosi ankštoje vietoje, kur ne buvo iš kelio išsikreipti nei po dešinės, nei po kairės.

27. O kaip asilienė angielą Pono Dievo pamatė, puolė ji ant savo kelių po Bilėamu. Tai didei papyko Bilėamas ir mušė asilienę su lazda.

28. Tai Ponas Dievas atvėrė nasrus asilienei, *ir ji tarė Bilėamui: ką aš tau dariau, kad manę mušei dabar tris kartus? *2 Petr. 2, 16. Gr. Judo 11.

29. Bilėamas tarė jai: kad tu manę apjuoku turi. Ak, kad dabar kardą rankoje turėčiau, tai tavę perdurčiau.

30. Asilienė tarė Bilėamui: ar ne esmi tavo asilienė, kurią to jojai savo čėsą iki šiai dienai? ar ir tau kuočės taipo darydavau? Jis tarė: ne.

31. Tai atvėrė Ponas Dievas Bilėamui akis, kad angielą Pono Dievo matė ant kelio stovintį, ir *nuogą kardą jo rankoje, ir kloniojos pasilenkęs savo veidu. *Joz. 5, 13.

32. Ir angielas Pono Dievo tarė jam: kam tu savo asilienę mušei dabar tris kartus? Štai, aš išėjau, kad tau priešyčiaus; nėsa tas kelias mano akyse negeras.

33. O asilėnė manę pamačiusi tris kartus man lenkės; kitaip, jei ji man ne butų lenkusis, tai ir tavę bučiau dabar nužudęs, o asilienę gyvą išlaikęs.

34. Tai tarė Bilėamas angielui Pono Dievo: aš susigriešyjau, nės aš ne žinojau to, kad tu čia stovi prieš manę ant kelio. O dabar, jei tai tau ne patinka, tai aš grįšiu atgalion.

35. Angielas Pono Dievo tarė jam: keliauk tenai su tais vyrais, ale nieko kito ne turi kalbėti, kaip ką aš tau sakysu. Taip keliavo Bilėamas su vyriausiaisiais Balako.

36. Kaip Balakas išgirdo, kad Bilėamas ateinąs, traukės jis jam priešais į miestą Moabytų, kurs gul prie rubežiaus Arnon, kursai yra pas patį kraštą rubežiaus.

37. Ir tarė jam: ar ne siunčiau pas tavę ir tavę vadįdinau? Kamgi tu ne atėjai pas manę? Ar dingai, manę ne galintį tau garbės daryti?

38. Bilėamas atsakė jam: štai, aš atėjau pas tavę; ale kaip galiu aš ko

kito kalbėti? kaip man Dievas į burną duosti, tai aš turiu kalbėti.
39. Taipo keliavo Bilėamas su Balaku ir iškako į miestą, pas patį kraštą rubežių esantį.
40. O Balakas apieravojo bandos ir avių, ir nusiuntė Bilėamo bei tų vyriausiųjų vadįti, kurie pas jį buvo.
41. O rytmetyje Balakas ėmęs Bilėamą užvedė jį ant aukštybės *Baalo, kad iš tenai matyti galėjo žmonių galus.
*per. 25, 3.

Perskyrimas 23.

Bilėamo keikimas į žegnonę paverčiamas.

Ir Bilėamas tarė Balakui: *pakurk man čionai septynis altorius ir atgabendįk man šen septynėtą jautukų bei septynėtą avinų. *per. 23, 29.
2. Balakas darė, kaip jam Bilėamas sakė; ir abudu, Balakas ir Bilėamas, apieravojo, kožnas ant savo altoriaus, po jautuką ir po aviną.
3. Ir Bilėamas tarė Balakui: eik prie savo deginimo apieros; aš nueisu, kad rasi Poną Dievą sutikčiau, kad tau apsakyčiau, ką jis man rodo; ir jis nuėjo skubindamas.
4. Ir Dievas sutiko Bilėamą, o jis Jam tarė: septynis altorius įtaisiau ir ant kožno altoriaus po jautuką ir po aviną apieravojau.
5. Ale Ponas Dievas davė savo žodį į burną Bilėamo sakydamas: eik vėl pas Balaką ir taipo kalbėk.
6. O jam vėl pas jį pareinant, štai, jisai stovėjo pas savo deginimo apierą drauge su visais vyriausiaisiais Moabytų.
7. Tai jis pradėjęs savo žodį tarė: iš Syrijos manę Balakas, Moabytų karalius, atgabendino, nuo kalnų į užtekėjimą: „eikš ir prakeik man Jokubą! eikš pabark Izraėlį!“
8. Kaip aš keikčiau, kurį Dievas ne keikia? kaip aš tą barčiau, kurį Ponas Dievas nebara?
9. Nėsa iš aukštybių uolų aš jį gerai matau, ir nuo kaukarų aš jį regiu. Štai, tie žmonės skyriu gyvęs ir ne bus skaityti tarp pagonų.
10. Kas gal paskaityti dulkes Jokubo, ir skaitlių ketvirtojo dalyko Izraėlio? Mano dušia te miršta smerčiu tų teisiųjų, ir mano amžio galas testov kaip šitų galas!
11. Tai tarė Balakas Bilėamui: ką tu su manimi darai? Aš tavę atgabendinau keikti ant mano nprietelių, o štai tu juos peržegnoji!
12. Jis atsakydamas tarė: *ar aš ne turiu tai laikyti ir kalbėti, ką man Ponas Dievas į burną duoda? *per. 22, 38.
13. Balakas tarė jam: eikš ben su manimi į kitą vietą, iš kur tu jo kraštą matysi, o tačiau ne visą matysi, ir prakeik man juos tenai.
14. Ir jis (Bilėamas) nuvedė jį į lygią vietą ant viršaus Pisgo, ir pakuręs septynis altorius apieravojo ant kožno altoriaus po jautuką ir po aviną,
15. Ir tarė Balakui: stokis taipo pas savo deginimo apierą; aš ten palukėsu.
16. O Ponas Dievas sutiko Bilėamą ir davė jam žodį į jo burną ir tarė: eik vėl pas Balaką ir taipo kalbėk.
17. Ir jam vėl pas jį pareinant, štai jis stovėjo pas savo deginimo apierą drauge su vyrausiaisiais Moabytų. Ir Balakas tarė jam: ką sakė Ponas Dievas?
18. Ir jis *pradėjęs savo žodį tarė: kelkis, Balak, ir girdėk! priimk į ausis, ką tau sakau, tu sunau Ziporo! *per. 24, 3.
19. Dievas ne žmogus, kad *meluotų, neigi žmogaus vaikas, kad jam ko gailėtų. Ar jis ką sakytų, o ne darytų? ar jis ką kalbėtų, o ne išpildytų? *1 Zom. 15, 29. Tit. 1, 2.
20. Štai, *peržegnoti aš šen atgabentas esmi; aš peržegnoju ir ne galiu tai nukreipti. *Joz. 24, 10.
21. Ne yra matyti procės Jokube ir nei jokio darbo Izraėlyje. Viešpats, jo Dievas, yra pas jį, ir trimitavimas karaliaus yra jame.
22. Dievas *juos išvedė iš Egypto; jo drąsumas yra kaip kokio vienragio.
*per. 24, 8. 5 Maiž. 33, 17.
23. Nėsa niera *žynio Jokube, nei burtininko Izraėlyje. Savo čėsu bus apie Jokubą sakyta ir apie Izraėlį, kokius dyvus Dievas darąs.
24. Štai, tie žmonės kelsis, *nei jaunas liutas, ir pasistiebs, kaip liutas; jie nesigulsis, iki plėšimo ės ir kraujo užmuštųjų gers. *per. 24, 9. 1 Maiž. 49, 9.
25. Tai tarė Balakas Bilėamui: tu ant jų nei keik, nei juos peržegnok.
26. Bilėamas atsakydamas tarė Balakui: *ar ne sakiau tau, vislab ką Ponas Dievas kalbėsęs, aš darysu? *per. 22, 38.

27. Balakas tarė jam: eikš ben, aš tavę kitur nuvesu; mažu Dievui įtiks, kad tu man tenai juos prakeiktumbei.
28. Ir jis jį užvedė ant viršaus kalno *Peor, kurs ties pusčia yra. *per. 25, 3.
29. Ir Bilėamas tarė Balakui: *pakurk man čionai septynis altorius ir pargabendįk man septynėtą jautukų bei septynėtą avinų. *per. 23, 1.
30. Balakas padarydamas, kaip Bilėamas sakė, apieravojo ant kožno altoriaus po vieną jautuką ir po vieną aviną.

Perskyrimas 24.

Bilėamo prarakavimas apie žvaigždę iš Jokubo.

Taipgi Bilėamas regėdamas, Ponui Dievui tai patinkant, kad jis Izraėlį peržegnojo, ne ėjo daugiaus, kaip pirma, pas žynius, bet savo veidą tiesiog kreipė ant pusčios linkai.
2. Pakėlęs savo akis matė Izraėlį, kaip jie sustoję buvo pagal savo gimines. Ir Dievo Dvasė atėjo ant jo,
3. Ir * pradėjęs savo žodį tarė: sako Bilėamas, Beoro sunus, sako vyras, kuriam akys atvertos; *per. 23, 7. 18.
4. Sako tas, kursai gird Dievą kalbantį ir Visgalinčiojo pasirodymą reg, kuriam akys atveriamos, kad atsiklaupia:
5. Kaip mandagios tavo šėtros, Jokube! ir tavo namai, Izraėl!
6. Kaip antai upeliai platinas, kaip daržai paupiuose, kaip *šėtros Pono Dievo statomos, kaip cėdrai paupiuose. *Ebr.: Aloės-medžiai.
7. Iš jo kibiro vandens bėgs, ir jo sėkla didis vanduo bus; jo karalius bus aukštesnis už Agagą, ir jo karalystė išsikels.
8. *Dievas jį iš Egypto išvedė, jo drąsumas yra kaip vienragio. Jis pagonus, savo persekinėtojus, ės, ir jų kaulus sutrupįs, ir savo vyličiomis sudaužys. *per. 23, 22.
9. Jis *atsigulė nei liutas ir kaip jaunas liutas; kas prieš jį pasistengs? testov peržegnotas, †kurs tavę peržegnoja, ir prakeiktas, kas tavę iškeikia! *per. 23, 24. 1 Maiž. 49, 9. † 1 Maiž. 12, 3.
10. Tai Balakas rusčiai papyko ant Bilėamo ir suplodamas rankas tarė jam: aš tavę atvadįdinau, kad mano neprietelius iškeiktumbei, o vei, tu dabar juos tris kartus peržegnojai.
11. Ir dabargi sukis į savo kampą; aš buvau mislijęs, tau garbės duoti, ale Ponas Dievas tau tą garbę ne velijo.
12. Bilėamas atsakė jam: ar ne sakiau ir tavo paslams, kurius pas manę atsiuntei, ir tariau:
13. Kad *Balakas man duotų savo namus sidabro bei aukso pilnus, aš tačiau ne galėčiau Pono Dievo žodį aplenkti, ko pikto, ar ko gero daryti pagal savo širdį; bet ką Ponas Dievas kalbėsiąs, tai ir aš kalbėsiąs? *per. 22, 18.
14. O štai, dabar, kad prie savo žmonių nueisu, tai ateik, tai tau rodysu, ką šitie žmonės tavo žmonėms padarys čėse paskučiausiame.
15. Ir jis *savo žodį pradėjęs tarė: sako Bilėamas, Beoro sunus, sako vyras, kuriam akys atvertos; *per. 23, 7. 18.
16. Sako girdįsis Dievą kalbant ir turįsis pažinimą Aukščiausiojo, kursai apreiškimą Visagalinčiojo reg, ir kuriam akys atvėramos, jam atsiklaupiant:
17. Aš jį matysu, ale ne dabar; aš jį regėsu, ale ne arti. *Užtekės žvaigždė iš Jokubo, ir karališka rykštė iš Izraėlio pasikels ir sutrupįs vyriausiuosius Moabytų ir išpustys visus vaikus Sėto; *Mat. 2, 2. Luk. 1, 78.
18. Edomą *įveiks, ir Sėir savo neprieteliams bus paduotas, ale Izraėl pergalėjimą apturės. *2 Zom. 8, 14. Mal. 1, 3. 4.
19. Iš *Jokubo ateis viešpataująsis ir nužudys, kas miestų išliko. *Mik. 5, 1.
20. O matydamas Amalėkytus pradėjo savo žodį ir tarė: Amalėkas, pirmieji pagonų, ale *paskučiaus abelnai prapulsi. *2 Maiž. 17, 14. s.
21. O matydamas *Kėnytus pradėjo savo žodį ir tarė: tavo namai drutai įtaisyti, ir savo lizdą † į uolą krovei. *1 Zom. 15, 6. † Obad. 3.
22. Ale, ak Koyne, tu sudegįtas busi, kad Asur tavę sugautą nuves.
23. Ir vėl pradėjęs savo žodį tarė: ak! kas bus gyvas, kad Dievas tai darys?
24. Ir akrutai iš Kytymų išpustys Asurą bei Ebėrį; ale ir jisai prapuls.
25. O Bilėamas *kėlėsi, nuėjo ir atgrįžo į savo kampą, ir Balakas nusitraukė savo keliu. *per. 31, 8. 2 Zom. 17, 23.

Perskyrimas 25.

Balvonystė ir kekšystė didei koravota.

Ir Izraėlis gyveno Sitimuose. O žmonės pradėjo kekšauti su dukterimis Moabytų,
2. Kurie kvietė žmones ant *apierų

savo balvonų. O žmonės valgė ir meldėsi jų dievų. *per.31,16. Ps.106,29.
3. Ir Izraėl pradėjo šlužyti *Baal-Peorui. Tai didei papyko Pono Dievo papykimas ant Izraėlio; *5 Maiž.4,3. Joz.22,17. Oz.9,16.
4. Ir tarė Maižėšiui: imk visus vyresniuosius žmonių ir *pakark juos Ponui Dievui į saulę, kad sunkus papykimas Pono Dievo nuo Izraėlio butų nukreiptas. *2 Zom.21,6.9.
5. Ir Maižėšius tarė sudžioms Izraėlio: kožnas pasmaugkite savo žmones, kurie prie Baal-Peoro prisikabinę.
6. O štai, vyras nekursai iš vaikų Izraėl atėjęs atvedė pas savo brolius vieną Midianitienę, ir davė tai Maižėšiui regėti ir visam susirinkimui vaikų Izraėl, verkiančių ties durimis šėtros susirinkimo.
7. Tai pamatęs Pinėjas, sunus Elėazaro, sunaus Aarono, vyskupo, kėlės iš susirinkimo ir ėmė ragotinę į savo ranką,
8. Ir ėjęs paskui tą vyrą Izraėlitėnišką į jo kekšavimo kampą, perdurė tuodu abudu, tą Izraėlitėnišką vyrą ir tą moteriškę, per jųdviejų pilvą. Tai paliovė šita sloga nuo vaikų Izraėl.
9. O nužavinti buvo šitoje slogoje dvidešimt ir keturi tukstančiai.
10. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
11. Pinėjas, sunus Elėazaro, sunaus Aarono, vyskupo, mano didį kerštą nuo vaikų Izraėl atkreipė šalin savo keršijimu už manę, kad aš savo keršijime vaikus Izraėl ne išpustyčiau.
12. Todėl sakyk: štai, aš duomi jam suderėjimą mano pakajaus.
13. Ir jis tur turėti, ir jo vaikai po juomi, derėjimą amžinos kunigystės, todėl kad už savo Dievą keršijo ir vaikus Izraėl suderino.
14. O tas Izraėlitėniškasis vyras, kurs nužudytas buvo su ta Midianitiene, vardu buvo Šimri, sunus Salu, kunigaikštis namuose tėvo Simėonytų.
15. Ta moteriškė Midianitienė, kuri taipojau nužudyta buvo, vardu buvo Kasbi, duktė *Juro, vyriausiojo nekurios giminės Midianytų. *per.31,8.
16. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
17. Padarykite *iškados Midianytams ir nužavinkite juos. *per.31,2.
18. Nėsa jie jums *iškados padarė savo kytryste, kurią jums įtaisė per Peorą ir per savo seserį Kasbę, dukterį vyriausiojo Midianytų, kuri nužudyta dienoje slogos, dėl Peoro, slogai potam užeinant. *Apreišk.18,6.

Perskyrimas 26.

Vaikai Izraėl iš naujo suskaitomi.

Ir Ponas Dievas kalbėjo Maižėšiui bei Elėazarui, sunui vyskupo Aarono:
2. Surokuok *skaitlių viso susirinkimo vaikų Izraėl, kas dvidešimt metų ir senesni yra, pagal jų tėvų namus, visų į abažą trauktis tinkančiųjų Izraėlyje. *per.1,3.
3. Ir Maižėšius kalbėjo su jais, ir podraugei Elėazaras vyskupas, ant lauko Moabytų pas Jordaną ties Jeriko,
4. Kurie dvidešimt metų buvo sulaukę ir daugiaus, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo paliepęs ir vaikams Izraėl, iš Egypto išėjusiemsiems.
5. Rubėn pirmgimęsis Izraėlio. O vaikai Rubėno buvo Anokas, iš kurio giminė Anokytų prasideda; Palu, iš kurio giminė Paluvytų prasideda;
6. Ezronas, iš kurio giminė Ezronytų prasideda; Karmi, iš kurio giminė Karmytų prasideda.
7. Tai giminės iš Rubėno, ir jų skaitlius iš viso buvo keturisdešimtis ir trys tukstančiai septyni šimtai ir trisdešimtis.
8. O vaikai Palu buvo Eliabas.
9. O vaikai Eliabo buvo: Nemuėl, Datan bei Abiramas. Tai *tas Datan ir Abiram, vyresniuoju susirinkime, kuriuodu prieš Maižėšių bei Aaroną priešsistengė maište Koro, kaip prieš Poną Dievą priešsistengė; *per.16,1.2.s.
10. Ir žėmė savo nasrus atvėrusi juodu prarijo su Koru, kaip maištininkai mirė, ir kaip ugnis du šimtu ir penkisdešimtis vyrų suėdė, ir ženklu pastojo.
11. Ale vaikai Koro ne mirė.
12. Vaikai *Simėono jų giminėse buvo: Nemuėlas, iš to prasideda giminė Nemuėlytų: Jamin, iš to prasideda giminė Jaminytų: Jakinas, iš to prasideda giminė Jakinytų; *1 Maiž.46,10.
13. Sėra, iš to prasideda giminė Sėrajytų; Saulus, iš to prasideda giminė Saulytų.
14. Tai giminės *iš Simėono, dvidešimtis ir du tukstančiu ir du šimtu. *per.1,23.

15. Vaikai Gado jo giminėse buvo: Ziponas, iš jo giminė Ziponytų prasideda; Agi, iš to giminė Agytų prasideda; Sunis, iš to giminė Sunytų prasideda;
16. Osni, iš to giminė Osnytų prasideda; Eris, iš to giminė Erytų prasideda.
17. Arodas, iš to giminė Arodytų prasideda; Ariėlas, iš to giminė Ariėlytų prasideda.
18. Tai giminės vaikų Gado, jų iš viso keturisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.
19. Vaikai Judo: Gėras bei Onanas, *kuriuodu abudu numirė žemėje Kanaan. * 1 Maiž. 38, 7. 10.
20. O vaikai Judo jo giminėse buvo: Sėla, iš to giminė Sėlanytų prasideda; Perėzas, iš to giminė Perėzytų prasideda; Sėras, iš to giminė Sėrajytų prasideda.
21. O vaikai Perėzo buvo: Ezronas; iš to giminė Ezronytų prasideda; Amulas; iš to giminė Amulytų prasideda.
22. Tai yra giminės Judo, jų iš viso septynisdešimtis ir šeši tukstančiai ir penki šimtai.
23. Vaikai *Isašaro jų giminėse buvo: Tola, iš to giminė Tolajytų prasideda; Puvas, iš to giminė Puvanytų prasideda; * 1 Nus. Kar. 8, 1.
24. Jasubas, iš to giminė Jasubytų prasideda; Simronas, iš to giminė Simronytų prasideda.
25. Tai giminės Isašaro, iš viso šešisdešimtis ir keturi tukstančiai ir trys šimtai.
26. Vaikai Sėbulono jų giminėse buvo: Serėd, iš to giminė Serėdytų prasideda; Elonas, iš to giminė Elonytų prasideda; Jaėlėlas, iš to giminė Jaėlytų prasideda.
27. Tai giminės Sėbulono, iš viso šešisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.
28. Vaikai *Jozėpo jo giminėse buvo: Manasė bei Epraimas. * 1 Maiž. 41, 50.
29. O vaikai Manasės buvo: Makiras, iš to giminė Makirytų prasideda; Makirui gimė Gilėadas, iš to prasideda giminė Gilėadytų.
30. O tai vaikai Gilėado: Jėzeris, iš to prasideda giminė Jėzerytų; *Elekas, iš to prasideda giminė Elekytų; * Joz. 17, 2.
31. Asriėlas, iš to prasideda giminė Asriėlytų; Sikėmas, iš to prasideda giminė Sikėmytų;
32. Smida, iš to prasideda giminė Smidytų; *Epėris, iš to prasideda giminė Epėrytų. * per. 27, 1 ir 36, 2.
33. Ale Zelapėadas buvo Epėrio sunus, o ne turėjo sunų, bet *dukterų, tos vardu buvo: Maėla, Noa, Agla, Milka bei Tirza. * per. 27, 1.
34. Tai giminės Manasės, iš viso penkisdešimtis ir du tukstančiu ir septyni šimtai.
35. Vaikai Epraimo jų giminėse buvo: Sutėlas, iš to prasideda giminė Sutėlių; Bėkeris, iš to prasideda giminė Bėkerytų; Taanas, iš to prasideda giminė Taanytų.
36. O vaikai Sutėlio buvo: Eranas, iš to prasideda giminė Eranytų.
37. Tai giminės vaikų Epraim, iš viso trisdešimtis ir du tukstančiu ir penki šimtai. Tai vaikai Jozėpo jų giminėse.
38. Vaikai Benjamino jų giminėse buvo: *Bėla, iš to prasideda giminė Bėlaytų; Azbėlas, iš to prasideda giminė Azbėlytų; Ajiramas, iš to prasideda giminė Ajiramytų; * 1 Nus. Kar. 9, 1.
39. Supamas, iš to prasideda giminė Supamytų; Upamas, iš to prasideda giminė Upamytų.
40. O vaikai Bėlo buvo: Ardas bei Naėmanas, iš tų prasideda giminė Ardytų bei Naėmanytų.
41. Tai vaikai Benjamino jų giminėse, iš viso keturisdešimtis ir penki tukstančiai ir šeši šimtai.
42. Vaikai Dano jų giminėse buvo: Suams, iš to prasideda giminė Suamytų.
43. Tai giminės Dano jų giminėse, ir iš viso buvo suskaityti šešisdešimtis ir keturi tukstančiai ir keturi šimtai.
44. Vaikai Aserio jų giminėse buvo: Jemna, iš to prasideda giminė Jemnytų; Jeswis, iš to prasideda giminė Jesvytų; Brija, iš to prasideda giminė Brijytų;
45. Ale vaikai Brijo buvo: Ebėris, iš to prasideda giminė Ebėrytų; Melkiėlis, iš to prasideda giminė Melkiėlytų.
46. O duktė Aserio buvo vardu Sara.
47. Tai giminės vaikų Aserio, iš viso jų buvo penkisdešimtis ir trys tukstančiai ir keturi šimtai.
48. Vaikai Naptalimo jų giminėse buvo: Jajėziėlas, iš to prasideda giminė Jajėziėlytų; *Gunis, iš to giminė Gunytų; * 1 Nus. Kar. 8, 13.
49. Jėzeris, iš to prasideda giminė

Jėzerytų; Silėmas, iš to prasideda giminė Silėmytų.
50. Tai giminės iš Naptalimo; juos suskaitant iš viso buvo keturisdešimtis ir penki tukstančiai ir keturi šimtai.
51. Tai visas skaitlius vaikų Izraėl: *šeši šimtai tukstančių ir viens tukstantis septyni šimtai ir trisdešimtis. *per. 1, 46.
52. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
53. Šitiems turi tą žemę išdalyti į tėviškės dalykus pagal skaitlių vardų.
54. Kurių daugumas yra, tiems turi daug duoti į tėviškės dalį, o kurių maž, tiems maž; kožnam reik duoti pagal jų skaitlių.
55. O tačiau reik tą žemę pagal *burtą išdalyti, pagal vardus savo tėvų giminių tur jie dalyką savo tėviškės imti. *per. 33, 54. s.
56. Nėsa pagal *burtą turi jų tėviškės dalyką padalyti tarp tų, kurių daug, ir tarp tų, kurių maž yra. *Joz. 14, 2.
57. O tai yra skaitlius *Lėvytų jų giminėse: Gerzons, iš to giminė Gerzonytų; Kaats, iš to giminė Kaatytų; Mėrari, iš to giminė Mėrarytų. *2 Maiž. 6, 16.
58. Tai giminės Lėvy: giminė Libnytų, giminė Ebronytų, giminė Maėlytų, giminė Musytų, giminė Koraytų. Kaatui gimė Amramas.
59. O Amramo *pati vardu buvo Jokebėta, duktė Lėvy, kuri jam užgimė Egypte; o ji pagimdė Amramui Aaroną bei Maižėšių ir jųdviejų seseri Mirjamą. *2 Maiž. 2, 1. per. 6, 20.
60. Ale Aaronui užgimė Nadabas, Abiju, Elėazaras bei Itamaras.
61. Bet *Nadabas bei Abiju mirė, svetimą ugnį apieravodamu po Dievo akių. *3 Maiz. 10, 1. 2. s.
62. O jų iš viso buvo dvidešimt ir trys tukstančiai, visi vyriški, vieną mėnesį sulaukę ir senesni. Nėsa jie ne buvo skaityti drauge su vaikais Izraėl; nėsa ne buvo jiems duotos tėviškės dalys tarp vaikų Izraėl.
63. Tai suskaitymas vaikų Izraėl, kurius Maižėšius bei Elėazaras vyskupas suskaitė, laukuose Moabytų pas Jordaną ties Jėriko;
64. Tarp kurių *nei vieno ne buvo iš to skaitliaus, kaip Maižėšius bei Aaronas vyskupas vaikus Izraėl suskaitė pusčioje Sinai. *per. 14, 28.
65. Nėsa Ponas Dievas jiems buvo sakęs, *kad jie turės mirtinai numirti pusčioje; ir nei vieno ne liko, kaip tikt Kalėbas, sunus Jėpunės, bei Jozuvas, sunus Nuno. *per. 14, 23. s.

Perskyrimas 27.

Istatymas apie tėviškės dalykus.

O *dukters Zelapėado, sunaus Epėrio, sunaus Gilėado, sunaus Makiro, sunaus Manasės, iš giminių Manasės, sunaus Jozėpo, vardais Maėla, Noa, Agla, Milka bei Tirza, *per. 26, 33 ir 36, 2. Joz. 17, 3.
2. Priėjusios artyn, stojosi po akių Maižėšiaus bei Elėazaro, vyskupo, ir po akių vyresniųjų ir viso susirinkimo ties durimis šėtros susirinkimo, ir tarė:
3. Mųsų tėvas numirė pusčioje, o ne buvo draugystėje tų, kurie prieš *Poną Dievą priešsistengė maište Koro, bet savo grieko dėl numirė, o ne turėjo sunų. *per. 16, 2.
4. Dėlkogi musų tėvo vardas turėtų jo giminėje pranykti, norįs jis sunaus ne tur? Duokite ir mums dalyką tėviškės tarp brolių musų tėvo.
5. Maižėšius *jų kalbą pranešė Ponui Dievui. *3 Maiž. 24, 12.
6. Ir Ponas Dievas tarė jam:
7. Dukters Zelapėado teisybę kalbėjo: *tu turi joms tėviškės dalyką tarp jų tėvo brolių duoti ir joms įteikti jų tėviškę. *per. 36, 2.
8. Ir sakyk vaikams Izraėl: kad kas miršta ne turėdamas sunų, tai jus turite jo tėviškę įteikti jo dukterei.
9. Jei jis ne tur dukters, turite tą duoti jo broliams.
10. Jei ne tur brolių, turite tą duoti jo dėdžiams.
11. Jei ne tur dėdžių, tai turite duoti jo arčiausiems gentims, kurie jo giminėje yra, kad ją pasisavintų. Tai tur buti vaikams Izraėl *įstatymas ir prova, kaip Ponas Dievas Maižėšiui liepęs. *per. 10, 8 ir 19, 10.
12. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui: *užkopk ant šių kalnų Abarim ir apžiurėk tą žemę, kurią aš vaikams Izraėl duosu. *5 Maiž. 32, 48. 49.
13. O kad tu busi ją matęs, turi susivalyti prie savo žmonių, kaipo tavo brolis Aaronas *suvalytas yra, *per. 20, 28.
14. Kadangi *mano žodžiui ne buvota paklusnu pusčioje Zin, susirinkimui susivaidijant, kaip manę šventįti jum reikėjo per vandenį po jų akių. Tai yra vaido vanduo pusčioje Zin. *per. 20, 12. s.

15. Ir Maižėšius kalbėdamas su Ponu Dievu tarė:
16. Viešpats, Dievas ant visų gyvų kunų, norėtų vyrą dėti ant šio susirinkimo,
17. Kursai su jais išeitų ir įeitų, ir juos išvestų ir įvestų; kad susirinkimas Pono Dievo ne butų kaip avys be kerdžiaus.
18. O Ponas Dievas tarė Maižėšiui: imk prie savęs Jozuvą, sunų Nuno, vyrą, kuriame Dvasė yra, ir uždėk savo rankas ant jo; *5 Maiž. 3, 21. per. 34, 9.
19. Ir statyk jį po akių vyskupo Elėazaro ir viso susirinkimo, ir paliepk jam po jų akių.
20. Ir uždėk jam savo šlovės, kad jam klausytų visas susirinkimas vaikų Izraėl.
21. Ir jis tur stotis po akių Elėazaro vyskupo, tas už jį tur klausti Dievą pagal davadą šviesybės po Dievo akių. Pagal jo žodį tur išeiti ir įeiti, taip jis, kaip visi vaikai Izraėl su juomi, ir visas susirinkimas.
22. Maižėšius padarė, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, ir ėmęs Jozuvą statė jį po akių Elėazaro ir viso susirinkimo,
23. Ir *savo ranką jam uždėjęs liepė jam, ką Ponas Dievas su Maižėšiumi buvo kalbėjęs. *per. 8, 10.

Perskyrimas 28.

Istatymas apie penkeropą apierą atkartojamas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
2. *Liepk vaikams Izraėl ir sakyk jiems: apieras mano duonos, kuri †mano apiera saldaus kvapo yra, turite laikyti savo čėsais, kad man jas apieravotumbite. *2 Maiž. 27, 20. †3 Maiž. 3, 5. per. 21, 6.
3. Ir sakyk jiems: tai yra apieros, kurias Ponui Dievui turite apieravoti: *mitulius ėryčius, tikrai sveikus, kasdien du dieniškai deginimo apierai, * 2 Maiž. 29, 28,
4. Vieną ėrytį rytmečiais, o antrąjį apyvakarėje,
5. Priegtam desėtką (saiko) Epa kviečių miltų *valgio apierai, aliejumi maišytų, kursai sugriustas yra, ketvirtą dalyką saiko In. *3 Maiž. 2, 1.
6. Ta yra dieniška deginimo apiera, kurią pas kalną Sinai apieravojote, saldžiam kvapui, ugnį Ponui Dievui.
7. Priegtam jos gėrimo apierą, prie kožno ėryčio ketvirtą dalyką saiko In. Šventinyčioje reik vyną gėrimo apieros apieravoti Ponui Dievui.
8. Antrąjį ėrytį turi apyvakarėje gatavyti, kaip valgio apierą rytmetyje, ir jo gėrimo apierą, apierai saldaus kvapo Ponui Dievui.
9. Ale Sabatos dienoje du ėryčiu mituliu, iš viso sveiku, ir dvi desėtini kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, ir jos gėrimo apierą.
10. Tai deginimo apiera kožnos Sabatos prie dieniškosios deginimo apieros draug su jos gėrimo apiera.
11. Ale pirmąją dieną jųsų mėnesių turite Ponui Dievui deginimo apierą apieravoti, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis mitulius ėryčius, tikrai sveikus,
12. Ir po tris desėtkus kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno jautuko, ir du desėtku kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno avino,
13. Ir po vieną desėtką kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno ėryčio. Tai deginimo apiera saldaus kvapo, apiera Ponui Dievui. *per. 28, 20. 28.
14. Ir jų gėrimo apiera tur buti pusė (saiko) In vyno prie jautuko, trečias dalykas (saiko) In prie avino, ketvirtas dalykas (saiko) In prie ėryčio. Tai deginimo apiera kožno mėnesio per metą.
15. Priegtam reik *ožį apierai už griekus taisyti Ponui Dievui prie dieniškosios deginimo apieros ir jos gėrimo apierą. *per. 29, 5. 11. 16. 22. 28. 31. 38.
16. Ale keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio yra *Pasa Ponui Dievui. *3 Maiž. 23, 5. s.
17. O *penkioliktąją dieną to paties mėnesio yra šventė; septynes dienas reikia neraugintos duonos valgyti. *3 Maiž. 23, 6.
18. Pirmoji diena *tur šventa buti vadinta, kad jus susieitumbite; nei jokį baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti. *per. 28. 25. 26.
19. Ir turite Ponui Dievui deginimo apierą padaryti, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis mitulius ėryčius, iš viso sveikus;
20. Podraug su jų valgio apieromis, tris desėtkus kviečių miltų, aliejumi maišytų, prie vieno jautuko, ir du desėtku prie avino,

21. Ir po desėtką prie kožno ėryčio tų septynių ėryčių;
22. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, kad jus suderinti butumbite.
23. O tai turite daryti rytmetyje prie deginimo apieros, kuri dieniška deginimo apiera yra.
24. Tokiu budu turite kasdien per tas septynes dienas duoną apieravoti, apierai *saldaus kvapo Ponui Dievui prie dieniškosios deginimo apieros, priegtam jos gėrimo apierą. *per.28,27.
25. O sekmoji diena tur jums šventa buti vadınta, kad susieitumbite; nei jokį baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti.
26. O diena pirmdėlių, kad apieravojate šviežią valgio apierą Ponui Dievui, jųsų nedėlėms perėjus, tur šventa vadinta buti, kad susieitumbite; nei jokį baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti.
27. Ir turite Ponui Dievui *deginimo apierą padaryti, saldžiam kvapui, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, drauge su jų valgio apiera, *per.29,2.8. Ezr.6,10.
28. Tris desėtkus kviečių miltų, aliejumi maišytų, prie vieno jautuko, du desėtku prie avino,
29. Ir po desėtką prie kožno ėryčio tų septynių ėryčių,
30. Ir *vieną ožį, jus suderinti. *per.29,5.
31. Tai turite daryti be tos dieniškosios deginimo apieros, drauge su jos valgio apiera; tikrai gera ji tur buti, taipojau ir jos gėrimo apiera.

Perskyrimas 29.

Kitų švenčių apieros.

O *pirmoji diena sekmojo mėnesio tur pas jus šventa buti vadinta, kad susieitumbite, nei jokį baudžiavišką darbą joje ne turite dirbti; tai jųsų trimitavimo diena. *3 Maiž. 23,24.
2. Ir turite deginimo apierą padaryti saldžiam kvapui Ponui Dievui: vieną jauną jautuką, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, tikrai sveikus;
3. Priegtam jų valgio apierą, tris desėtkus kviečių miltų su aliejumi maišytų, prie jautuko, du desėtku prie avino,
4. Ir vieną desėtką ant kožno ėryčio tų septynių ėryčių,
5. Ir *vieną ožį apierai už griekus, jus suderinti; *per.28,15.22.
6. Be deginimo apieros mėnesio bei jos valgio apieros, ir be dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jos *gėrimo apiera, pagal jų provas, saldžiam kvapui. Tai yra apiera Ponui Dievui. *per.28,14.
7. *Dešimtoji diena šito sekmojo mėnesio tur taipjau jums buti šventa vadinta, kad susieitumbite; ir turite savo kunus ramdyti ir nei jokį darbą toje ne turite dirbti, *3 Maiž. 16,29.30.s.
8. Bet *deginimo apierą Ponui Dievui apieravoti, saldžiam kvapui: vieną jauną jautuką, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, tikrai sveikus, *per.29,2.
9. Su jų valgio apieromis, trimis desėtkais kviečių miltų, su aliejumi maišytų, prie to jautuko, dviem desėtkam prie avino,
10. O po vieną desėtką prie kožno tų septynių ėryčių;
11. Priegtam *ožį apierai už griekus, be anos apieros už griekus suderinimo bei dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jų gėrimo apiera. †3 Maiž. 16,9.21.
12. *Penkioliktoji diena sekmojo mėnesio tur pas jus šventa vadinama buti, kad susieitumbite; nei jokį baudžiavos darba toje ne turite dirbti, ir turite Ponui Dievui švęsti septynes dienas. *3 Maiž.23,34. Ev.Jon.7,2.
13. Ir turite Ponui Dievui deginimo apierą daryti apierai saldaus kvapo Ponui Dievui: tryliką jaunų jautukų, *du avinu, keturioliką ėryčių mitulių, tikrai sveikų, *per.29,17.20.23.
14. Drauge su jų valgio apiera, tris desėtkus kviečių miltų, su aliejumi maišytų, prie kožno tų trylika jautukų, du desėtku prie kožno tų dviejų avinų,
15. Ir po vieną desėtką prie kožno tų keturiolika ėryčių;
16. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir jos gėrimo apiera.
17. Antrąją dieną dvyliką jaunų jautukų, du avinu, keturioliką ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
18. Su jų valgio apiera bei gėrimo apiera prie jautukų, prie avinų bei prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
19. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apie-

ros su jos valgio apiera bei su jų gėrimo apiera.
20. Trečiąją dieną vienolika jautukų, du avinu, keturiolika ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
21. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie tų jautukų, prie tų avinų, bei prie tų ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
22. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jos gėrimo apiera.
23. Ketvirtąją dieną dešimt jautukų, du avinu, keturiolika ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
24. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie tų jautukų, prie tų avinų, bei prie tų ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
25. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei jos gėrimo apiera.
26. Penktąją dieną devynis jautukus, du avinu, keturiolika ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
27. Su jo valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
28. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir jos gėrimo apiera.
29. Šeštąją dieną aštuonis jautukus, du avinu, keturiolika ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
30. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
31. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir su jos gėrimo apiera.
32. Sekmąją dieną septynis jautukus, du avinu, keturiolika ėryčių mitulių, tikrai sveikų,
33. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
34. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera, ir su jos gėrimo apiera.
35. Ašmąją dieną tur buti diena *susiėjimo; nei jokį baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti; *Maiž. 23, 36.
36. Ir turite deginimo apierą apieravoti apierai saldaus kvapo Ponui Dievui, vieną jautuką, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, tikrai sveikus,
37. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;
38. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apieromis ir jos gėrimo apieromis.
39. Tai turite Ponui Dievui daryti ant savo švenčių, be to, ką apsižadate ir iš geros valės duodate deginimo apieroms, valgio apieroms ir dėkavonės apieroms.

Perskyrimas 30.

Apie priežadus, kaip jie lyg rište suriša arba ne suriša.

Ir Maižėšius sakė vaikams Izraėl vislab, ką Ponas Dievas jam buvo liepęs.
2. Ir Maižėšius kalbėjo su kunįgaikščiais giminėse vaikų Izraėl ir tarė: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs:
3. Kad kas Ponui Dievui *priežadą duosti, arba kokią prysiegą prisiekia, dušią savo lyg rište surišdamas, tas savo žodį ne tur pamažinti, bet tur vislab daryti, kaip pro jo burną išėjo.
* 5 Maiž. 27, 2. 3 Maiž. 23, 21. Mokyt. 5, 3. 4.
4. Jei moteriškė Ponui Dievui priežadą duosti ir ko apsiima, kol ji dar savo tėvo namuose ir mergystėje yra,
5. Ir jos priežadą bei apsiėmimą, kuriuomi dušią savo lyg rište suriša, jos tėvas butų ištyręs, o jis tam nieko ne sako, tai geliuoja visas jos priežadas ir visas jos apsiėmimas, kuriuomi ji savo dušią lyg rište surišo.
6. Ale jei jos tėvas tai uždraudžia tą dieną, kurioje tai išgirdęs, tai ne geliuoja nei joks priežadas, nei apsiėmimas, kuriuomi savo dušią lyg rište surišusi; ir Ponas Dievas jai bus malonus, kadangi jos tėvas jai uždraudęs.
7. O jei ji vyrą tur, ir priežadą ant savęs tur, arba išeiti jai iš jos lupų koks apsiėmimas ant jos dušios,
8. O vyras tai gird, ir tą dieną tyl, tai geliuoja jos priežadas ir tas ap-

siėmimas, kuriuomi dušią savo lyg rište surišo.

9. Ale jei jos vyras tai uždraudžia tą dieną, kurioje tai išgirdęs, tai ji valna nuo savo priežado, kurį ji ant savęs tur, ir nuo to apsiėmimo, kursai iš jos lupų išėjo ant jos dušios; ir Ponas Dievas bus jai malonus.

10. Priežadas našlės bei atmestos, vislab, ką ji apsiima ant savo dušios, tai geliuoja ant jos.

11. Kad kieno šeimyna apsižada, arba su prysiega ko apsiima ant savo dušios,

12. O gaspadorius tai išgirdęs nieko ne sako ir ne uždraudžia, tai geliuoja visas tas priežadas ir vislab, ko ji apsiėmė ant savo dušios.

13. Ale jei gaspadorius ją atvalnija tą dieną, kada tai išgirdęs, tai nieko ne geliuoja, kas iš jos lupų išėjo, ką apsižadėjo arba apsiėmė ant savo dušios, nėsa gaspadorius tai atvalnijo, ir Ponas Dievas jai bus malonus.

14. O visus priežadus ir prysiegas apsiėmimo kuną ramdyti gal gaspadorius padrutįti arba paniekįti tokiu budu:

15. Kad jis tiems nieko ne sako nuo vienos dienos iki antraijai, tai jis padrutina visus jų priežadus ir apsiėmimus, kurių apsiėmę yra, todėl, kad tylėjo tą dieną, kaip tai išgirdo.

16. Ale, jei tai išgirdęs paniekįs, tai jis nusižengimą nešios.

17. Tai tie įstatymai, kurius Ponas Dievas Maižėšiui paliepė, tarp vyro bei tarp moters, tarp tėvo bei dukters, pakolei ji dar merga yra savo tėvo namuose.

Perskyrimas 31.

Izraėl gauna ant Midianytų didį pergalėjimą ir didį plėšimą.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

2. Patiešyk *vaikus Izraėlio ant Midianytų, kad paskui susivalytumbei prie savo žmonių. * per. 25, 17 ir 27, 13.

3. Tai kalbėdamas Maižėšius su žmonėmis tarė: išrėdykite ginklais tarp savęs vyrus abažui prieš Midianytus, kad patiešytu Poną Dievą ant Midianytų,

4. Iš kožnos giminės tukstantį, kad iš visų giminių Izraėl į abažą siųstumbite.

5. Ir jie ėmė iš tukstančių Izraėlio po tukstantį kožnos giminės, dvylika tukstančių šarvuotų abažui.

6. Ir Maižėšius siuntė juos su *Pinėju, Elėazaro vyskupo sunumi, į abažą, ir šventuosius rubus ir †šventojo meto trimitas jo rankoje. * per. 25, 7 ir 10, 4. 9.

7. Ir jie vedė vaiską prieš Midianytus, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs, ir nužudė vislab, kas vyriškių buvo.

8. Priegtam jie karalius Midianytų nužudė podraug su jų užmuštaisiais, butent: *Evį, Rėkem, Zur, Ur bei Rėbą, penkis karalius Midianytų; †Bilėamą, sunų Beoro, jie taipojau nužudė kardu. * Joz. 13, 21. † 4 Maiž. 22, 5.

9. O vaikai Izraėl pagrėbė moteres Midianytų ir jų vaikus; visus jų galvijus, visą jų turtą ir visą jų lobį jie išplėšė.

10. Ir sudegino ugnimi visus jų miestus, jų gyvatas ir visas pilis.

11. Ir *ėmė visą plėšimą, ir kas tikt imtina buvo, taip žmonių, kaip ir galvijų, * 5 Maiž. 20, 14.

12. Ir atgabeno tai pas Maižėšių bei Elėazarą vyskupą, ir pas susirinkimą vaikų Izraėl, butent pagrėbtuosius bei atimtuosius galvijus ir išplėštąją gerybę, į abažą ant laukų Moabytų, kurie prie Jordano gul ties Jėriko.

13. Ir Maižėšius bei Elėazars vyskupas, ir visi vyriausieji susirinkimo išėjo jiems priešais laukan ties abažu.

14. Ir Maižėšius supyko ant vyresniųjų to abažo, kurie vyresnieji ant tukstančių bei ant šimtų buvo, kurie iš abažo ir karo parėjo,

15. Ir tarė jiems: kam jus visas moteriškes palikote gyvas?

16. Vei, ar ne šitos vaikus Izraėl *Bilėamo pamokinimu nukreipė, susigriešyti prieš Poną Dievą, Peorui šlužyjant, ir užėjo sloga ant susirinkimo Pono Dievo? * per. 24, 14 ir 25, 1.

17. Todėlgi nužudykite *vislab, kas vyriška yra tarp vaikų, bei visas moteriškes, kurios su vyrais susiėjo ir sugulėjo. * Vald. 21, 11.

18. Ale visus kudikius, kurie moteriški yra, bei kurios su vyrais ne susiėjo, nei sugulė, tus sau palikite gyvus.

19. Ir apsistokitės atstu nuo abažo *septynes dienas visi, kurie ką nužudę, arba užmuštuosius pakrutinę, kad atsigriešytumbite trečiąją bei sek-

mąją dieną drauge su tais, kurius pagrėbtus atvedėte. * 3 Maiž. 15, 13. 4 Maiž. 19, 11.
20. Ir visus rubus, ir visus kailius bei kitus iš kailių darytus rubus, ir visus medžio rykus, turite vandenyje čystyti.
21. O Elėazaras vyskupas tarė tiems kareiviams, kurie į karą buvo ėję: tai įstatymas, kurį Ponas Dievas Maižėšiui liepęs:
22. Auksą, sidabrą, varią, geležį, ciną bei šviną,
23. Ir vislab, kas ugnyje išliekti, turite per ugnį leisdami čystyti, kad apšlakstymo vandenimi apčystyta butų; o vislab tai, kas ugnyje n'išliekti, turite per vandenį leisti.
24. Ir turite savo rubus mazgoti sekmąją dieną, tai čysti busite; potam turite ateiti į abažą.
25. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
26. Imk skaitlių plėšimo pagrėbtųjų, taip žmonių, kaip ir galvijų, tu bei Elėazaras vyskupas ir vyresnieji tėvai susirinkimo,
27. Ir duok *pusę tiems, kurie į abažą išėję ir neprietelius išmušę, o antrąją pusę susirinkimui. * Joz. 22, 8.
28. Ir turi Ponui Dievui išrinkti nuo kareivių, kurie į abažą ėję, iš penkerių šimtų po vieną dušią, taip nuo žmonių, kaip nuo bandos, nuo asilų ir nuo avių.
29. Nuo jų pusės turi tai imti ir duoti vyskupui Elėazarui į dovaną Ponui Dievui.
30. Ale iš pusės vaikų Izraėl turi imti nuo penkisdešimt po vieną dalyką lobio, taip nuo žmonių, kaip ir nuo visų galvijų, ir turi duoti Lėvytams, kurie sargybę pilnavoja namų Pono Dievo.
31. Ir Maižėšius bei Elėazaras vyskupas *darė, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. * 1 Maiž. 6, 22.
32. O atstanka plėšimo, ką kareiviai buvo išplėšę, buvo šeši šimtai ir septynisdešimts bei penki tukstančiai avių,
33. Septynisdešimts ir du tukstančiu bandos,
34. Šešisdešimts ir viens tukstantis asilų,
35. O moteriškių, kurios su vyrais ne susiėjusios nei sugulusios buvo, trisdešimtis ir du tukstančiu dušių.
36. Ir pusė, kuri tiems iš abažo išėjusiemsiems puolėsi, buvo suskaitant trys šimtai tukstančių ir trisdešimt bei septyni tukstančiai ir penki šimtai avių;
37. Iš tų puolėsi Ponui Dievui šeši šimtai septynisdešimtis ir penkios avys;
38. Taipojau trisdešimtis ir šeši tukstančiai bandos, iš tų teko Ponui Dievui septynisdešimtis ir viens;
39. Priegtam trisdešimt tukstančių ir penki šimtai asilų, iš tų teko Ponui Dievui šešisdešimtis ir viens;
40. Priegtam žmonių dušių šešiolika tukstančių dušių, iš tų teko Ponui Dievui trisdešimts ir dvi duši.
41. Ir Maižėšius davė tokią duoklę Pono Dievo vyskupui Elėazarui, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs.
42. Ale antroji pusė, kurią Maižėšius vaikams Izraėl pridalijo nuo anų kareivių,
43. Butent pusė, susirinkimui pripuolanti, taipojau buvo trys šimtai tukstančių bei trisdešimt ir septyni tukstančiai ir penki šimtai avių,
44. Trisdešimt ir šeši tukstančiai bandos,
45. Trisdešimt tukstančių ir penki šimtai asilų,
46. Ir šešiolika tukstančių žmonių dušių.
47. Ir Maižėšius ėmęs šitos pusės vaikų Izraėl po vieną iš penkisdešimts, taip galvijų, kaip ir žmonių, davė Lėvytams, sargybę pilnavojantiems prie Dievo namų, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs,
48. Ir priėjo vyresnieji ant tukstančių kareivių, butent kurie uždėti buvo ant tukstančių bei ant šimtų, prie Maižėšiaus,
49. Ir tarė jam: tavo tarnai ėmė skaitlių kareivių, kurie po mųsų rankų buvo, ir nei vieno ne pasigendame;
50. Todėl atnešame Ponui Dievui dovanų, ką kožnas radome: aukso rykų, lenciugėlių, rankų rėdyklų, žiedų, auskarų, ir kabelių, kad musų dušios suderintos butų po akių Pono Dievo.
51. Ir Maižėšius ėmė nuo jų drauge su vyskupu Elėazaru tą auksą visokių rykų.
52. O viso aukso dovana, kurią Ponui Dievui davė, buvo šešiolika tukstančių bei septyni šimtai ir penkisdešimtis syklai nuo tų vyresniųjų, kurie ant tukstančių bei ant šimtų buvo.

53. Nėsa kareiviai buvo plėšę, kožnas sau.
54. O Maižėšius su Elėazaru vyskupu ėmė tą auksą nuo vyresniųjų ant tukstančių bei ant šimtų, ir įnešė tai į šėtrą susirinkimo, paminklui vaikų Izraėl po Dievo akių.

Perskyrimas 32.

Pradžia įėmimo žemės Kanaan.

Vaikai Ruben bei vaikai Gad turėjo labai daug galvijų, ir išsižiurėjo žemę *Jaėzer bei Gilėad per vietą tinkančią savo galvijams. * Joz. 13, 25. 2 Zom. 24, 5.
2. Ir atėję tarė Maižėšiui bei vyskupui Elėazarui ir vyriausiemsiems susirinkimo:
3. Žemė Atrot, Dibon, Jaėzer, Nimra, Esbona, Elėale, Sėban, Nėbo bei Bėon,
4. Kurią Ponas Dievas perveikė po akių susirinkimo Izraėl, tinka galvijams; o mes, tavo tarnai, turim galvijų.
5. Ir kalbėjo toliaus: jei malonę radome po tavo akių, tai duok šią žemę savo tarnams palaikytinai, tai mes ne trauksimės per Jordaną.
6. Maižėšius tarė jiems: jųsų broliai į mušį eis, o jus norite čionai pasilikti?
7. Kam jus vaikų Izraėl *širdis kraipote, kad ne nusitrauktų į tą žemę, kurią jiems Ponas Dievas duos? * 5 Maiž. 1, 28.
8. Taipo darė ir jųsų tėvai, kaip aš juos *siunčiau iš Kadės-Barnėos, žemę apžvalgyti. * per. 13, 4. 5 Maiž. 9, 23.
9. Ir kaip *užėję buvo iki upelio Eskol ir regėję tą žemę, tai †jie iškraipė širdį vaikų Izraėl, kad ne norėjo į tą žemę eiti, kurią jiems Ponas Dievas norėjo duoti. * per. 13, 24. † per. 13, 28. u.
10. Ir Pono Dievo papykimas didei pasirodė tuočės, ir prisiekdamas tarė:
11. *Šitie žmonės, kurie iš Egypto išėjo, ir dvidešimt metų seni ir senesni yra, ne tur matyti tos žemės, kurią aš †Abraomui, Izaokui bei Jokubui prisiekdamas pažadėjau, todėl, kad manę ne sekė viernai;
* per. 26, 65. † 1 Maiž. 50, 24. 2. Maiž. 33, 1. 5 Maiž. 8, 35.
12. Kaip *tikt Kalėbas, sunus Jepune, Kenesyto, bei Jozuvas, sunus Nuno, nėsa juodu Poną Dievą viernai sekė. * per. 14, 30.
13. Taipo Pono Dievo papykimas didei pasirodė ant Izraėlio, ir davė juos pusčioje šen ir ten trauktis keturisdešimtis metų, ikikol galą gavo visa ta žmonių eilė, kuri buvo piktai dariusi po Pono Dievo akių.
14. O štai, jus stojotės į vietą savo tėvų, kad griešininkų juo daugiaus butų, ir jus Pono Dievo kerštą ir papykį dar didesnį darytumbite prieš Izraėlį.
15. Nėsa jei jus nuo jo kreipiatės, tai jisai ir dar ilgiaus jus paliks pusčioje, ir jus visus tus žmones prapuldysite.
16. Tai jie priėję tarė: mes tikt avių staldus norime čia pakurti savo galvijams, bei miestus savo vaikams.
17. Ale mes su ginklais gatavi stovėsime į pryšakį pirm vaikų Izraėl, iki juos nuvesime į jų vietą. Musų vaikai pasiliks miestuose, murais aptvertuose, dėl gyvatininkų tos žemės.
18. Mes ne sugrįšime, iki vaikai Izraėl gaus kožnas savo tėviškę;
19. Nėsa mes ne norime su jais dalykus anąpus Jordano, bet musų tėviškė testov mums *šiapus Jordano į rytus. * 5 Maiž. 3, 12.
20. Maižėšius tarė jiems: jei taip norite daryti, kad pasigatavyjate į mušį po akių Pono Dievo, * Joz. 1, 13.
21. Tai traukitės per Jordaną po akių Pono Dievo, kas jųsų šarvuotas yra, ikikol jis savo neprietelius išvarys nuo savo akių,
22. Ir ta žemė paduota butų po akių Pono Dievo; potam turite sugrįšti ir nekalti buti Ponui Dievui bei Izraėliui; ir taip šitą žemę palaikytinai turėsite po Pono Dievo akių.
23. Ale jei taip daryti ne norite, štai, tai jus susigriešysite prieš Poną Dievą, ir jausite savo grieką, kad jis jus atras.
24. Taigi kurkite miestus savo vaikams ir šėtras savo galvijams, ir darykite, ką kalbėję este.
25. Vaikai Gad bei vaikai Ruben tarė Maižėšiui: tavo tarnai darys, kaip tu, viešpatie, mums liepei.
26. Musų vaikai, moters, turtas ir visi musų galvijai tur buti miestuose Gilėad,
27. Ale mes, tavo tarnai, visi šarvuoti trauksimės kariauti po Pono Dievo akių, kaip tu, mano viešpatie, kalbėjai.
28. Tai liepė Maižėšius dėl jų vyskupui Elėazarui bei Jozuvui, sunui Nuno, ir vyresniemsiems tėvams giminių vaikų Izraėlio,
29. Ir tarė jiems: *kad vaikai Gad

bei vaikai Ruben su jumis per Jordaną trauksis, visi gatavi į mušį po Pono Dievo akių, ir žemė jums paduota yra, tai duokite jiems žemę Gilėad palaikytinai. * Joz. 4, 12.
30. Ale jei jie ne traukias su jumis šarvuoti, tai jie tur su jumis dalyką tėviškės gauti žemėje Kanaan.
31. Vaikai Gad bei vaikai Ruben atsakydami tarė: kaip Ponas Dievas kalba tavo tarnams, taipo darysime.
32. Mes ginklais gatavi trauksimės po Pono Dievo akių į žemę Kanaan, o savo tėviškės dalyką pasisavysime šiapus Jordano.
33. Taipo *davė Maižėšius vaikams Gad bei vaikams Ruben ir pusei giminės Manasės, sunaus Jozėpo, karalystę Siono, karaliaus Amorytų, ir karalystę Ogo, karaliaus Bazane, tą žemę drauge su miestais visuose tuose rubežiuose aplinkui. * 5 Maiž. 3, 12. per. 29, 8. Joz. 13. 7. 8.
34. Tai vaikai Gad pakurė Diboną, Atatotą, Aroėrį,
35. Atrotą, Sopaną, Jaėzerį, Jėgabėją,
36. Betnimrą ir Betaraną, miestus užrakinamus ir avinyčias.
37. Vaikai Ruben pakurė Esboną, Elėalę, Kiriataimus,
38. Nėbo, Baal-Mėoną, kurių permainė vardus, bei Sibamą; ir davė vardus tiems miestams, kurius jie pakurė.
39. O vaikai *Makyro, sunaus Manasės, įėjo į Gilėadą, ją pergalėjo ir išvarė Amorytus, ten esančius. * 1 Maiž. 50, 23.
40. Tai davė Maižėšius Makyrui, sunui Manasės, *Gilėadą; ir jisai tenai gyveno. * Ps. 60, 9.
41. O *Jairas, Manasės sunus, nuėjęs laimėjo jos kiemus ir vadino juos Avot-Jair. * 5 Maiž. 3, 14.
42. Noba nuėjęs pergalėjo Knatą su jos dukterimis ir vadino ją Nobą pagal savo vardą.

Perskyrimas 33.

Suskaitymas kelionių ir abažų, vietų žmonių Izraėl.

Šitos yra kelionės vaikų Izraėl, iš Egypto išėjusių, pagal jų abažą per Maižėšių bei Aaroną.
2. Ir Maižėšius aprašė jų išėjimą, kaip jie šalin traukės *pagal paliepimą Pono Dievo; butent tai yra tos kelionės jų keliavimo: * Ps. 77, 21. Jėz. 63, 11. s. Jėr. 2, 6.
3. Jie išsitraukė iš *Raėmsės penkioliktąją dieną pirmojo mėnesio, antrąją dieną velykų, †per aukštą ranką visiems Egypcionams matant, * 2 Maiž. 12, 37. † Darb. 13, 17.
4. Ir tuočės palaidojant pirmgimusiuosius, kurius Ponas Dievas tarp jų buvo ištikęs, nėsa Ponas Dievas ir ant *jų dievų sudą padaręs buvo. * 2 Maiž. 12, 12. Jėz. 19, 1.
5. Iš *Raėmsės išsitraukę apsistojo Sukotuose. * 2 Maiž. 12, 37.
6. Ir išsitraukę iš *Sukotų apsistojo Etame, tas gul prie krašto pusčios. * 2 Maiž. 13, 10.
7. Iš Etamo išsitraukę pasiliko pakalnėje Ajirot, kuri gul Baal-Zepon linkai, ir apsistojo ties Migdol.
8. Iš *Ajirot išsitraukę ėjo per vidurį jurių į pusčią, ir keliavo trijų dienų kelionę pusčioje Etam, ir apsistojo †Maroje. * 2 Maiž. 14, 22. † 2 Maiž. 15, 23.
9. Iš Maros išsitraukę iškako į *Elymus; čionai buvo dvylika šaltinių ir septynisdešimtis palmos medžių; ir atsiilsėjo čionai. * 2 Maiž. 15, 27.
10. Iš Elymų išsitraukę apsistojo prie švendrų jurių.
11. Nuo švendrų jurių išsitraukę apsistojo *pusčioje Zin. * 2 Maiž. 16, 1.
12. Iš pusčios Zin išsitraukę apsistojo Dapkoje.
13. Iš Dapkos išsitraukę apsistojo Alusuje.
14. Iš Alusaus išsitraukę apsistojo *Rapidimuose, tenai žmonės ne turėjo vandens gerti. * 2 Maiž. 17, 1.
15. Iš Rapidimų išsitraukę apsistojo *pusčioje Sinai. * 2 Maiž. 19, 1.
16. Iš Sinai išsitraukę apsistojo *pageidimo kapinėse. * per. 11, 34. 35. 5 Maiž. 9, 22,
17. Iš užsigeidimo kapinių išsitraukę apsistojo *Azerotuose. * per. 11, 35.
18. Iš *Azerotų išsitraukę apsistojo Ritmoje. * per. 13, 1.
19. Iš Ritmos išsitraukę apsistojo Rimon-Parėze.
20. Iš Rimon-Parėzo išsitraukę apsistojo Libnoje.
21. Iš Libnos išsitraukę apsistojo Risoje.
22. Iš Risos išsitraukę apsistojo Kejėlatoje.
23. Iš Kejėlatos išsitraukę apsistojo kalnuose Saperų.
24. Iš Saperų kalnų išsitraukę apsistojo Aradoje.

25. Iš Arados išsitraukę apsistojo Makejelotuose.
26. Iš Makejelotų išsitraukę apsistojo Taatoje.
27. Iš Taatos išsitraukę apsistojo Taroje.
28. Iš Taros išsitraukę apsistojo Mitkoje.
29. Iš Mitkos išsitraukę apsistojo Asmonoje.
30. Iš Asmonos išsitraukę apsistojo Mozerotuose.
31. Iš Mozerotų išsitraukę apsistojo *Bne-Jaėkonuose. *5 Maiž. 10, 6.
32. Iš Bne-Jaėkonų išsitraukę apsistojo Orgidgadyje.
33. Iš Orgidgadžio išsitraukę apsistojo Jatbatoje.
34. Iš Jatbatos išsitraukę apsistojo Abronoje.
35. Iš Abronos išsitraukę apsistojo Ezeongabėryje.
36. Iš Ezeongabėrio išsitraukę apsistojo pusčioje *Zin, tai yra Kadės. *per. 20, 1.
37. Iš Kadės išsitraukę apsistojo prie kalno Oro prie rubežiaus žemės Edom.
38. Tai *užėjęs vyskupas Aaronas ant kalno Oro pagal Pono Dievo paliepimą numirė tenai keturisdešimtame mete išėjimo vaikų Izraėl iš žemės Egypto, pirmoje dienoje penktojo mėnesio, * per. 20, 25. 5 Maiž. 32, 50.
39. Sulaukęs šimtą dvidešimt ir tris metus.
40. O *Aradas, Kananytų karalius, gyvenąsis į pietus žemės Kanaan, išgirdo vaikus Izraėl ateinančius. *per. 21, 1.
41. O nuo kalno Oro išsitraukę apsistojo Zalmonoje.
42. Iš Zalmonos išsitraukę apsistojo Punone.
43. Iš Punono išsitraukę apsistojo *Obotuose. *per. 21, 10.
44. Iš Obotų išsitraukę apsistojo *Igimuose, arti kalnų Abarim rubežiuose Moabytų. *per. 21, 11.
45. Iš Igimų išsitraukę apsistojo Dibon-Gadyje.
46. Iš Dibon-Gadžio išsitraukę apsistojo Almon-Diblatajimuose.
47. Iš Almon-Diblatajimų išsitraukę apsistojo kalnuose Abarim ties Nėbo.
48. Iš kalnų Abarim išsitraukę apsistojo laukuose Moabytų arti Jordano ties Jėrikos.
49. O apsistojo nuo Bet-Jėsimotų iki pločiui *Sitimų laukų Moabytų. *per. 25, 1.
50. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi tuose laukuose Moabytų arti Jordano ties Jėrikos ir tarė:
51. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: kad busite perėję *Jordaną į žemę Kanaan, *2 Maiž. 23, 31.
52. Tai turite visus čionai gyvenančius pravaryti iš jųsų akių, ir visus jų stulpus, ir visus jų lietuosius abrozus išpustyti, ir visas jų aukštybes sugaišinti:
53. Kad taipo jus tą žemę įgavę toje gyventumbite, nėsa aš jums tą žemę daviau, kad jus ją pasisavintumbite.
54. Ir turite tą žemę išdalyti *per burtą tarp savo giminių; tiems, kurių daug yra, turite tiek daugiaus pridalyti, ir tiems, kurių maž yra, turite tiek mažiaus pridalyti. Kaip burta kožnam tenai puola, taip jis tur gauti, pagal gimines jų tėvų. *per. 26, 55. Joz. 14, 2.
55. Ale jei gyvatininkus tos žemės ne pravarysite iš savo akių, tai tie, kurius paliekate, *bus jums erškėčiais į jųsų akis ir dyguliais į jųsų pašonius; ir jus didei spaus toje žemėje, kurioje gyvenate. *Vald. 2, 3.
56. Taipgi tada bus, kad aš jums lygiai taip darysu, kaip mislyjau jiems daryti.

Perskyrimas 34.

Rubežiai pažadėtosios žemės; kaipo, ir per kurius tur išdalyta buti.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
2. Paliepk vaikams Izraėl ir sakyk jiems: kad jus į žemę Kanaan įeisite, tai ta žemė, kuri jums į tėviškės dalyką teks žemėje Kanaan, tur savo *rubežių turėti. *2 Maiž. 23, 31.
3. Kraštas į *pietus tur pradėti prie pusčios Zin pas Edomą, kad jųsų rubežius į pietus butų nuo galo †druskos jurių, kurios į rytus yra; *Joz. 15. 1. 1 Maiž. 14, 3.
4. O kad tasai rubežius kreiptųs nuo pietų aukštyn Akrabimopi ir eitų per Ziną, o jo galas nuo pietų iki Kadės-Barnėai ir nueitų iki kiemui Adarui, ir eitų per Azmoną,
5. Ir kreiptųsi nuo Azmono iki upelio Egypto, ir jo galas butų prie jurių.
6. Ale rubežius į vakarus tur šitas buti: butent didžiosios jurės, tai testov jųsų rubežius į vakarus.
7. Rubežius į šiaurę tur šitas buti:

jus turite matuoti nuo didžiųjų jurių iki kalnui Orui,
8. O nuo kalno Oro matuoti, iki iškanki į *Amatą, kad jis išeitų į rubežių Zedado, *per. 13, 22.
9. O šito rubežiaus galas ties Sipronu, o jo galas butų pas kiemą Enaną. Tai testov jųsų rubežius į šiaurę.
10. Ir turite sau matuoti rubežių į rytus nuo kiemo Enano iki Sėpamo;
11. O rubežius te eiti žemyn iš Sėpamo į Ribloną Ajine prieš rytus, potam te eiti žemyn ir te kreipias į šalį *jurių Kinėret į rytus, *5 Maiž. 3, 17.
12. Ir tur eiti žemyn iki Jordanui, kad jo galas butų druskos jurės. Tai *testov jųsų žemė su savo rubežiais aplinkui. *Joz. 13, 23.
13. Ir Maižėšius paliepdamas vaikams Izraėl tarė: tai ta žemė, kurią jus per burtą tarp savęs turite dalytis, kurią Ponas Dievas paliepė devynioms giminėms bei pusei giminei duoti.
14. Nėsa *giminė vaikų Rubėn, namų jų tėvo, bei giminė Gado, jų tėvo namų, ir pusė giminės Manasės savo dalyką ėmė. *per. 32, 33.
15. Taipo tiedvi gimini bei ta pusė giminės savo tėviškės dalyką be tur šiapus Jordano ties Jėrikos į rytus. *per. 32, 32.
16. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
17. Tai vardai tų vyrų, kurie tą žemę jums tur išdalyti: vyskupas *Elėazaras bei †Jozuvas, sunus Nuno. *Joz. 14, 1. per. 21, 1. †5 Maiž. 1, 38.
18. Prie to turite imti kožnos giminės kunįgaikštį, žemę išdalyti.
19. O tai tų vyrų vardai: Kalėbas, sunus Jepunės, giminės Judo;
20. Semuėlas, sunus Amiudo, giminės Simėono;
21. Elidadas, sunus Kislono, giminės Benjamino;
22. Buki, sunus Jagli, vyriausiasis giminės vaikų Dan;
23. Aniėlas, sunus Epodo, vyriausias giminėsis vaikų Manasės, iš vaikų Jozėpo;
24. Kemuėlas, sunus Siptano, vyriausiasis giminės vaikų Epraimo;
25. Eliazapanas, sunus Parnako, vyriausiasis giminės vaikų Sėbulon;
26. Paltiėlas, sunus Asano, vyriausiasis giminės vaikų Izašaro;
27. Ajiudas, sunus Selomi, vyriausiasis giminės vaikų Asėrio;
28. Pėdaėlas, sunus Amijudo, vyriausiasis giminės vaikų Naptalimo.
29. Tai tie, kuriems Ponas Dievas liepė, kad vaikams Izraėl gyvatas išdalytų žemėje Kanaan.

Perskyrimas 35.

Apie Lėvytų miestus, valnybės miestus, ir žmogaus (netyčiomis) užmušimą.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi ant lauko Moabytų prie Jordano ties Jėrikos ir tarė:
2. Paliepk vaikams Izraėl, kad *Lėvytams miestų duotų iš savo tėviškės dalykų, kur jie gyventi galėtų; *Joz. 21, 2.
3. Priegtam prymiesčius aplink miestus taipojau turite Lėvytams duoti, kad jie tuose miestuose gyventų, o prymiesčiuose savo bandą ir lobį ir visokių galvijėlių turėtų.
4. O plotis prymiesčių, kurius jie Lėvytams duosti, tur tukstantį mastų tverti už miestų murų aplinkui.
5. Taigi turite matuoti lauke pas miestą nuo krašto į rytus du tukstančiu mastų, o nuo krašto į pietus du tukstančiu mastų, o nuo krašto į vakarus du tukstančiu mastų, o nuo krašto į šiaurę du tukstančiu mastų, kad miestas viduryje butų. Tai tur jų prymiesčiai buti.
6. O tarp tų miestų, kurius Lėvytams duosite, turite šešis *valnybės miestus duoti, kad ten galėtų įbėgti, kas žmogų užmušęs. O per tus aukščiaus dar turite keturisdešimtis ir du miestu duoti, *per. 35, 13. 3 Maiž. 21, 13. 5 Maiž. 4, 41. per. 19, 2. 9. Joz. 20, 2.
7. Kad *visų miestų, kurius Lėvytams duodate, butų keturisdešimtis ir aštuoni su jų prymiesčiais. *Joz. 21, 14.
8. O turite tų *tiek daugiaus duoti iš tų, kurie daug aptur tarp vaikų Izraėl, ir tiek mažiaus iš tų, kurie maž aptur; kožnas pagal savo tėviškės dalyką, jam pridalytąjį, tur miestų duoti Lėvytams. *per. 26, 56.
9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:
10. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: kad per Jordaną pereisite į žemę Kanaan,
11. Turite miestų išrinkti, kad valnybės miestais butų, kur bėgti galėtų, kas žmogų netyčiomis užmuša.
12. O tur tarp jųsų tokie *valny-

bės miestai buti prieš kraujo atkeršytojį, kad tam ne reiktų mirti, kursai žmogų užmušė, pirmiaus, pakol dar ne stovėjęs po akių susirinkimo provoje.

* Pam. 18, 10. Rym. 5, 9.

13. O tų miestų, kurius duosite, tur šeši valnybės miestai buti.

14. Tris turite duoti * šiašal Jordano, o tris žemėje Kanaan. * 5 Maiž. 4, 41.

15. Tai tie šeši valnybės miestai, taip vaikams Izraėl, kaip ir svetimiems ir šeimynai pas jus, kad tenai bėgtų, kas žmogų netyčiomis užmušęs.

16. Kas kokį žmogų * geležimi muša, ir šis miršta, tai tas razbaininkas yra ir tur mirte mirti. * 5 Maiž. 19, 11. s.

17. Jei jį akmenimi meta, (kuriuomi kas gal užmuštas buti), o jis iš to miršta, tai jis razbaininkas ir tur mirte mirti.

18. O jei jį muša medžiu, (kuriuomi kas gal užmuštas buti), o jis miršta, tai jis razbaininkas ir tur mirte mirti.

19. Kraujo atkeršytojis tur tą razbaininką nužudyti, kaip jis mušė, taip ir jį reik užmušti.

20. * Jei jį iš n'apykantos stumia, arba meta ką ant jo tykodamas, o jis miršta; * 5 Maiž. 19, 11.

21. Arba muša jį neprieteliškai savo ranka, kad jis miršta, tai tur mirte mirti jį mušęsis; nėsa jis razbaininkas; kraujo atkeršytojis tur jį nužudyti.

22. Ale jei jį netyčiomis stumia nepykdamas, arba ką ant jo meta iš nežinių,

23. Arba kokį akmenį, nuo kurio kas mirti gal, o jo ne matęs ant jo meta, kad jis miršta; o jis ano neprietelis ne yra, nei jam pikto ko ne velyjo:

24. Tai susirinkimas tur sudyti tarp to, kursai mušęs, bei kraujo atkeršytojo toje provoje.

25. O susirinkimas tur tą, kurs užmušęs, išgelbėti iš rankos kraujo atkeršytojo ir tur jį vėl atgrįšdįti į tą valnybės miestą, į kurį bėgęs buvo; ir jis tur čiajau pasilikti iki * vyriausiamiam vyskupui, † šventuoju aliejum apmostytam, numirus,

* Sak. 9, 11. Ebr. 9, 15. † 3 Maiž. 21, 10.

26. Ale jei tas žmogžudys iš rubežių savo valnybės miesto išeis, kur nubėgęs buvo,

27. O kraujo atkeršytojis jį randa iš rubežiaus jo valnybės miesto išėjusį ir jį užmuša, tas to kraujo tur nekaltas buti.

28. Nėsa jam reikėjo pasilikti savo valnybės mieste iki vyriausiamiam vyskupui numirus, o numirus vyriausiamiam vyskupui vėl ant gyvatos savo tėviškės atgrįšti.

29. * Tai jums tur prova buti į eilių eilę jųsų vaikų, kur jus gyvenate.

* 2 Maiž. 27, 21. per. 30, 21.

30. Razbaininką reik nužudyti pagal * burną dviejų liudininkų; vienas liudininkas ne tur atsakyti prieš dušią žudytinai. * Ev. Jon. 8, 17. s.

31. O ne turite suderėjimą priimti už razbaininko dušią, nėsa jis smertį pelnęs yra, ir jis tur žudytas buti.

32. Ir ne turite suderėjimą priimti už tą, kursai į valnybės miestą bėgęs yra, kad atgrįštų gyventi žemėje, iki vyskupui numirus.

33. O ne išgėdįkite tą žemę, kurioje gyvenate; nėsa kas krauju nukaltęs, tas žemę išgėdina; o žemė ne gal dėl kraujo suderinta buti, joje pralietojo, * kaip tikt krauju to, kursai jį praliejo. * 1 Maiž. 9, 6.

34. Ne apbiaurinkite tą žemę kurioje gyvenate, kurioje ir aš gyvenu! nėsa Aš esmi Viešpats, * tarp vaikų Izraėl gyvenąsis. * 2 Maiž. 29, 45.

Perskyrimas 36.

Dukterų Zelapėado klausymas apie tėviškės dalyką ir Maižėšiaus atsudijimas.

O vyresnieji tėvai giminių Gilėado, sunaus Makiro, sunaus Manasės, iš giminės vaikų Jozėpo, priėję kalbėjo su Maižėšiumi ir po akių kunįgaikščių, vyriausiųjų tėvų vaikų Izraėl,

2. Ir tarė: mielas viešpatie! Ponas Dievas liepė, kad ta žemė tėviškės dalykui duota butų * per burtą vaikams Izraėl; o tu, † mielas viešpatie, liepei vardan Pono Dievo, kad tėviškės dalykas Zelapėado, musų brolio, jo dukterimis duotas butų. * per. 26, 55. 56. † per. 27, 6. 7. Joz. 17, 3.

3. Kad kas iš giminių vaikų Izraėl jas per pačias veda, tai musų tėvo tėviškės dalykas mažyn eis; ir kiek jos tur, prisidės prie tėviškės dalyko tos giminės, kurioje jos yra, taipo musų tėvo tėviškės dalykas mažyn eiti.

4. Sulaukus-gi * grįštmetį vaikų Izraėl, tai jų tėviškės dalykas prisidės prie tėvoniškojo dalyko šitos giminės, kur jos yra; taipo musų tėvo tėviškės dalykas mažyn eiti tieku, kiek jos tur.

* 3 Maiž. 25, 10. 13.

5. Maižėšius liepė vaikams Izraėl pagal paliepimą Pono Dievo ir tarė: giminė vaikų Jozėpo, kas teisu, kalbėjo.
6. Tai yra, ką Ponas Dievas dukterims Zelapėado liepia ir sako: jos te teka, kaip joms patink; tiktai, kad jos tekėtų į eilę giminės savo tėvo,
7. Kad ne pultų tėviškės dalykai vaikų Izraėl nuo vienos giminės ant kitos; nėsa kožnas vaikų Izraėl tur pasilikti prie tėviškės dalyko giminės savo tėvo.
8. Ir visos dukters, tėviškės dalyko turinčios giminėse vaikų Izraėl, tur tekėti už vieno iš giminės eilės savo tėvo, kad kožnas vaikų Izraėl savo tėvo tėviškę palaikytų,
9. O nei vienas tėviškės dalykas nuo vienos giminės ne pultų ant kitos, bet kožnas pasiliktų prie savo tėviškės giminėse vaikų Izraėl.
10. Kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo paliepęs, taipo darė dukters *Zelapėado: *per. 26, 33.
11. Maėla, Tirza, Agla, Milka bei Noa, ir tekėjo už vaikų savo dėdžių,
12. Giminės vaikų Manasės, sunaus Jozėpo. Taip pasiliko jų tėviškės dalykas prie giminės eilės jų tėvo.
13. Tai prisakymai bei provos, kurias Ponas Dievas paliepė per Maižėšių vaikams Izraėl * ant laukų Moabytų pas Jordaną ties Jėriko. *per. 33, 50.

Penkta knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Dievo geradėjystės; Izraėlitėnų nedėkingystė.

Šitie yra žodžiai, kurius Maižėšius kalbėjo visiems Izraėlitėnams anąpus Jordano pusčioje ant lauko ties švendrų juriomis, tarp Paran ir tarp Topėl, Laban, Azerot ir Dizaab,
2. Vienuolika dienų kelionės nuo * Orėb per kelią kalnų Sėir iki Kadės-Barnėai. *2 Maiž. 3, 1. 1 Kar. 19, 8.
3. Ir nusidavė keturisdešimtame mete pirmoje dienoje vienuoliktojo mėnesio, tai kalbėjo Maižėšius su vaikais Izraėl vislab, ką Ponas Dievas jiems sakyti jam buvo liepęs,
4. Kaip jis *Sioną, Amorytų karalių, Esbone gyvenantį, buvo pergalėjęs, priegtam ir Ogą, karalių Bazano, Astarote bei Edrėjuose gyvenantį. *4 Maiž. 21, 24. 33. 35.
5. Anąpus Jordano žemėje Moabytų pradėjo Maižėšius išguldyti šį zokaną ir sakė:
6. Viešpats, musų Dievas, kalbėjo su mumis pas kalną Orėb ir sakė: jus *jau gana ilgai laikėtės prie šio kalno; *Maiž. 19, 1. 4 Maiž. 10, 11. 12.
7. Ir atsigręžę nusitraukite iki kalnų Amorytų ir iki visų jų kaimynų lauke ant kalnų ir pakalnėje, prieš pietus ir prieš krantą jurių, žemėje Kanaan, iki kalno Libanon ir * iki didžiosios upės Part. *1 Maiž. 15, 18.
8. Štai, * aš jums tą žemę, čia po akių esančią, daviau; eikit ir imkit tą, kurią Ponas Dievas jųsų tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui prisiekdams pažadėjo, kad tą jiems ir jų vaikams po jų gyvuosiantiems norėtų duoti. *1 Maiž. 12, 7.
9. Tai *aš tuočės jums sakiau: aš ne galiu jus viens valdyti; *2 Maiž. 18, 18.
10. Nėsa Viešpats, jųsų Dievas, jus padaugsino, kad šiandien jųsų daugumas yra, kaip *žvaigždžių prie dangaus. *1 Maiž. 15. 5.
11. Viešpats, jųsų tėvų Dievas, jųsų dar daug tukstančių daugiaus te daro ir te žegnoja jus, kaip jums žadėjęs!
12. Kaip galiu aš viens tokią procę ir darbą ir vaidus jųsų iškentėti?
13. Prirodykite man *išmintingus, protingus ir valdyti išmanančius vyrus iš savo giminių, tus aš jums į valdonus įdėsu. *2 Maiž. 18, 21.
14. Tai jus man atsakydami tarėte: tai geras daiktas, ką tu sakai ir daryti nori.
15. Tai *aš ėmęs valdonus jųsų giminių, išmintingus ir daug žinančius vyrus, įdėjau tus jums į valdonus ant tukstančių, ant šimtų, ant penkisdešimtis ir ant dešimtis, ir urėdininkus tarp jųsų giminių; *2 Maiž. 18, 25.
16. Ir liepdamas tuočės jųsų sudžioms sakiau: perklausinėkite savo brolius, ir *tikrą provą darykite kožnam, taip savo broliui, kaip ir svetimam. *per. 16, 18. 19. s.
17. Provą darydami *ne atbokite nei jokio žmogaus; bet vargdienį taipo turite girdėti, kaip didį poną, ir nei jokio žmogaus nesibijotis; nėsa jus †Dievo vietoje provą laikote. O jei

kokia prova jums persunki butų, tai tą
man paduokite, kad aš tą girdėčiau.
*per. 16, 19. †2 Nus.Kar. 19, 6.
18. Taipo aš jums tuočės paliepiau
vislab, kas jums puolės daryti.
19. Tai iškeliavome iš Orėb ir per-
vaikščiojome visą pusčią, kuri didi ir
baisinga yra, kaipo jus tą matėte ant
kelio iki kalno Amorytų, kaip Viešpats,
musų Dievas, mums buvo liepęs; ir nu-
ėjom iki *Kadės-Barnėa. *4 Maiž. 20, 1. 14.
20. Tai sakiau aš jums: jus per-
ėjote iki kalno Amorytų, kurį Vieš-
pats, musų Dievas, duos mums.
21. Pamatykite žemę, po akių esančią,
kurią Viešpats, tavo Dievas, tau davęs;
keliauk aukštyn ir paveldėk ją, kaip
Viešpats, tavo tėvų Dievas, pažadė-
jo; nesibijokis ir nieko ne pabugk!
22. Tai jus visi pas manę atėję sakėte:
nusiųskime vyrus pirma, kurie tą žemę
perveizdėtų ir mums atsakytų, katru
keliu mes į tą įsitrauktumbim, ir mie-
stus, į kurius mes įeitumbim. *4 Maiž. 13, 3.
23. Tai man pamėgo, ir išskyriau iš jųsų
dvylika vyrų, iš kožnos giminės vieną.
24. Kaip tie atstojo ir aukštyn užėjo
ant kalnų, o iki *upelio Eskol pri-
ėjo, tai perveizdėjo ją, *4 Maiž. 13, 24.
25. Ir drauge ėmę vaisiaus tos žemės
parnešė mums žemyn, ir atsakydami
mums tarė: ta žemė gera yra, kurią
Viešpats, musų Dievas, mums davė.
26. Ale *jus ne norėjote nusitraukti
ir nepaklusnus buvote žodžiams Vieš-
paties, savo Dievo, *4 Maiž. 14, 1. s.
27. Ir *murmėdami savo šėtrose sa-
kėte: Ponas Dievas ant musų supyko,
todėl mus išvedė iš Egypto žemės,
kad mus į Amorytų rankas duotų,
mus išgaišinti. *Ps. 106, 25.
28. Katrul mes aukštyn eisime? mu-
sų broliai musų širdis didei drebančias
padarė sakydami: „anie žmonės dide-
sni ir aukštesni yra už mus, miestai la-
bai didi ir *iki dangaus užmuryti; prieg-
tam ir vaikus Enakim čiajau matėme.“
*1 Maiž. 11, 4. 5 Maiž. 9, 1. Joz. 14, 8.
29. Bet aš jums sakiau: ne nusi-
gąskite ir nesibijokitės jų.
30. Viešpats, jųsų Dievas, pirm jųsų
tenai nusitraukia, ir jis *už jus kariaus,
kaip jis tatai esti daręs Egypto žemėje
po jųsų akių, *2 Maiž. 14, 14. 25. Joz. 10, 14.
31. Ir pusčioje, kur tu matei, kaipo
Viešpats, tavo Dievas, tavę nešiojo,
kaipo vyras savo vaiką nešioja, per
visą tą kelią, ant kurio jus vaikščio-
jote, ikikol ant šios vietos atėjote.
32. Ale jus tai už nieką laikėte,
kad jus Viešpačiui, savam Dievui,
butumbite įtikėję,
33. Kurs *pirm jųsų ėjo, vietą jums pa-
rodyti, kur jums reiktų apsistoti, naktį
ugnyje, kad jums kelią rodytų, kuriuo-
mi keliautumbite, o dieną debesyje.
*2 Maiž. 13, 21.
34. Bet Ponas Dievas girdėjęs jųsų
šauksmą supyko ir prisiekdamas tarė:
35. *Nei vienas tos nelabos giminės
ne matys tą gerąją žemę, kurią jų tė-
vams duoti prisiekiau, *4 Maiž. 14, 23.
36. Tiktai *Kalėbas, sunus Jepune,
tas matys ją, ir jam aš duosu tą že-
mę, ant kurios jis užėjęs, ir jo vai-
kams, todėl, kadangi jis viernai Poną
Dievą sekė. *4 Maiž. 14, 30.
37. O Ponas Dievas ir *ant manęs
supyko jųsų dėlei ir tarė: ir tu ne
įeisi į tą žemę. *4 Maiž. 20, 12. s.
38. Ale *Jozuvas, sunus Nuno, tavo
tarnas, tas įeis; tą tu įdrąsinki, nės
jis Izraėlitėnams jų tėviškę išdalys.
*4 Maiž. 11, 28.
39. Ir jųsų vaikai, *apie kurius jus
sakėte, kad jie plėšimui teks, ir jųsų
sunus, kurie šiandien dar nei gero,
nei pikto ne išmano, tie įeis; tiems aš
tą žemę duosu, ir jie gaus ją. *4 Maiž. 14, 31.
40. Bet *jus atsigręžę keliaukite į pus-
čią keliu prieš švendrų jures. *per. 2, 1.
41. Tai jus atsakydami tarėte man:
*mes Ponui Dievui susigriešijom, mes
jau norime aukštyn eiti ir kariauti kaip
Viešpats, musų Dievas, mums prisa-
kęs. O kaip pasitaisėte, kožnas savo
šarvu, ir jau norėjote užsitraukti ant
kalno, *4 Maiž. 14, 40.
42. Tarė Ponas Dievas man: sakyk
jiems, kad *nesitrauktų aukštyn ir
ne kariautų, nės aš ne esmi tarp jų-
sų, kad ne butumbite išmušti nuo
savo nepritelių. *4 Maiž. 14, 42.
43. Kaip aš tai jums sakiau, jus ta-
čiaus ne klausėte ir ne paklusote žo-
džiui Pono Dievo, ir ant savęs pasiti-
kėdami užsitraukėte aukštyn ant kalno.
44. Tai *Amorytai, ant kalno gyveną,
prieš jus išsitraukė ir varė jus, kaip
bitys daro, ir mušė jus Sėire iki Orma.
*4 Maiž. 14, 43.

45. Tai jus pargrįžę tiesa verkėte po akių Pono Dievo, ale Ponas Dievas jųsų balso ne norėjo išklausyti, ir ne prigręžė savo ausis jusumpi.
46. Taipo Kadėse pasilikote ilgą čėsą.

Perskyrimas 2.

Apie pergalėjimą prieš Amorytus.

Tai mes atsigręžę *nusitraukėme į pusčią ant kelio prieš švendrų jures, kaip Ponas Dievas †man sakė, ir keliavome aplink kalnus Sėir gerą čėsą. *4 Maiž. 21. 4. †5 Maiž. 1, 40.
2. Ir Ponas Dievas tarė man:
3. Jau dabar gana aplink tą kalną keliavote, kreipkitės į šiaurę.
4. Ir prisakydamas žmonėms tark: jus eisite per rubežius *savo brolių, vaikų Esavo, Sėire gyvenančių, ir jie bijosis jųsų. Ale gerai saugokitės, *4 Maiž. 20, 14.
5. Kad su jais ne kariautumbite, nės aš ne duosu jums jų žemės nei pado platumo, nės *kalną Sėir aš vaikams Esavo daviau gyventinai. *1 Maiž. 36, 8. 43.
6. Valgį už pinįgus iš jų turite pirkti, kad valgytumbite; o vandenį taipjau už pinįgus turite pirkti, kad gertumbite.
7. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, tavę peržegnojo visuose darbuose tavo rankų, jisai tavo kelionę širdingai apdumojo per šią didę pusčią; ir per keturisdešimtis metus Viešpats, tavo Dievas, su tavimi buvo, kad tu nieko nestokojai.
8. O kaip mes žemę savo brolių, vaikų Esavo, ant kalno Sėir gyvenančių, perkeliavome ant kelio laukų Elat bei Ezeongabėr, mes atsikreipėme ir ėjome keliu pusčios Moabytų.
9. Tai Ponas Dievas sakė man: idant ne pažeisk Moabytų nei vieno, neigi prieš juos kariauk! nės aš jų žemėje tau ne duosu gyventi, nės aš žemę *Ar Loto vaikams daviau gyventi. *1 Maiž. 19, 37.
10. Emymai kitą kartą toje gyveno, tie buvo didi, druti ir didžio stomens žmonės, lygiai kaip *Enakymai. *per. 1, 28. 4 Maiž. 13, 23.
11. O ir tus laikė už milžinus, lygiai kaip Enakymus; o Moabytai juos taipjau praminė Emym.
12. O kitą kartą Sėire gyveno ir *Orytai; o vaikai Esavo pravarė ir išpustijo tus pirm savęs ir jų vietoje čia gyveno, kaipo ir Izraėlitėnai darė tai žemei savo paveldėjimo, kurią Ponas Dievas jiems davė. *1 Maiž. 14, 6. per. 36, 20.
13. Taigi atsikėlę keliaukite per *upę Sarėd. Ir mes perkeliavome. *4 Maiž. 21, 12.
14. Ale čėsas, kuriame mes iš Kadės-Barnėos iškeliavome, ikikol per upę Sarėd persigavome, buvo trisdešimtis ir aštuoni metai, kad visi tie vyrai numirtų abaže, *kaip Ponas Dievas jiems buvo prisakęs. *4 Maiž. 14, 23. 29. 33. per. 26, 65.
15. Priegtam *ir Dievo ranka sunki buvo prieš juos, kad jie išgaišinti butų iš abažo, ikikol visi išmirtų.
16. Ir kaip tie vyrai visi prapuolė ir numirė tarp žmonių, *2 Maiž. 9, 3. 1 Zom. 12, 15.
17. Kalbėjo Ponas Dievas su manimi tardamas:
18. Tu dabar per rubežius Moabytų keliausi pas Arą,
19. Ir arti prieisi vaikus Amon; tiems tu nieko ne daryk, neigi prieš tus kariauk! nės aš žemės vaikų Amon tau nieko ne duosu gyventinai; nės aš tą vaikams Loto gyventinai daviau. *1 Maiž. 19, 38.
20. Ir ta žemė laikoma buvo už milžinų žemę, ir milžinai kitą kartą toje gyveno, o Amonytai tus vadino Samesumym.
21. Tie buvo aukšti, druti ir didžio stomens žmonės, lygiai kaip Enakymai; ir Ponas Dievas tus išgaišino pirm jų, ir davė jiems jų žemę gyventinai, kad jų vietoje čia gyventų,
22. Kaipo jis darė su vaikais Esavo, ant kalno Sėir gyvenančiais, kaip jisai Orytus jų dėlei išpustijo ir davė jiems jų žemę gyventinai, kad jų vietoje čia gyventų iki šiai dienai.
23. O Kaptorymai pasikėlę iš Kaptoro išgaišino *Avymus Azeryme gyvenančius iki Gazos ir gyveno čiajau jų vietoje. *2 Kar. 17, 24. 31.
24. Pasikėlę iškeliaukite ir eikite per *upelį Arnon. Štai, aš Sioną, Amorytų karalių Esbone, daviau į tavo rankas su jo žeme; pradėk tą pasisavinti ir kariauk prieš jį. *Joz. 12, 1.
25. Šiandien aš pradėsu, kad tavęs bijotųs ir išsigąstų visi žmonės po visu dangumi, kad apie tavę girdėdami prisibijotųs ir apalptų dėl tavo atėjimo.
26. Tai *aš siunčiau paslus iš pusčios iš ryto pas Sioną, karalių Esbono, ir pakajingais žodžiais jam sakydinau: *4 Maiž. 21, 21. Vald. 11, 19.
27. Aš noru *per tavo žemę keliauti,

ir kur kelią rasu, čia keliausu; ir iš kelio ne išsikreipsu nei ant dešinės, nei ant kairės. * 4 Maiž. 21, 22.

28. Valgio tu man už pinįgus parduosi, kad valgyčiau, ir vandens man už pinįgus duosi, kad gerčiau; aš tikt pėsčias perdėm eisu;

29. *Kaip vaikai Esavo, Sėire gyveną, ir Moabytai, Are gyveną, man darė; ikikol persigausu per Jordaną į žemę, kurią Ponas Dievas duos mumus. * 4 Maiž. 20, 19.

30. Ale *Sionas, karalius Esbono, ne norėjo mus praleisti. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, užkietino jo dušią ir perleido labai piktą pastoti jo širdį, kad jį tau į tavo rankas duotų, kaip dabar regima yra. * per. 29, 7. 4 Maiž. 21, 23.

31. Ir Ponas Dievas sakė man: štai, aš pradėjau *Sioną ir jo žemę duoti į tavo rankas; pradėkite įveikti ir įgyventi jo žemę. * 4 Maiž. 21, 21. s. Ps. 136, 19. 20.

32. Ir Sionas mums priešais išėjo su visais savo žmonėmis kariauti į Jazą.

33. Ale Viešpats, musų Dievas, padavė jį mums, kad mes jį išmušėme ir jo vaikus ir visus jo žmones.

34. Tai mes tuočės įgavome visus jų miestus irgi *nužavinome visus jų miestuose esančius, ir vyrus ir moteres ir vaikus, irgi nei vieno ne palikome. * per. 3, 6. 7.

35. Tiktai galvijus mes sau pasilaikėme ir turtą miestų, kurius laimėjome,

36. Pradėjus nuo Aroėr, kurs prie kranto upės Arnon yra, ir nuo miesto pas vandenį iki Gilėad. Ne buvo nei vieno miesto, kurs musų butų galėjęs atsiginti; Viešpats, musų Dievas, tai vislab padavė mums.

37. Tiktai į žemę vaikų Amon ne galėjai nukakti, neigi to ką gauti, kas pas upę Jabok buvo, neigi miestų ant kalno, neigi viso to, ką Viešpats, musų Dievas, mums buvo uždraudęs.

Perskyrimas 3.

Ogas, karalius Bazane, pergalėtas.

Ir mes atsigręžę užkeliavome keliu į Bazaną; ir *Ogas, karalius Bazano, išėjo mums priešais su visais savo vyrais kariauti pas Edrei. * 4 Maiž. 21, 33. 5 Maiž. 29, 7.

2. Bet Ponas Dievas tarė man: nesibijokis jo, nės jį ir visus jo vyrus ir jo žemę į tavo rankas daviau, ir turi jam daryti, kaip tu Sionui, Amorytų karaliui, Esbonė gyvenančiam, esi daręs.

3. Taipo Viešpats, musų Dievas, ir karalių Ogą Bazane mums davė į musų rankas su visais jo žmonėmis, kad mes jį išmušėme, kad nieko jamui ne liko.

4. Tai mes tuočės laimėjome visus jo miestus, ir ne buvo nei vieno miesto, kurį jam ne butumbim atėmę, šešisdešimts miestų, visą šalį Argob karalystėje Ogo Bazane.

5. Visi šie miestai buvo druti, su aukštais murais, vartais ir užkaiščiais; o priegtam ir labai daug miestelių be murų.

6. Ir *nužavinome juos, lygiai kaip mes su Sionu, Esbono karaliumi, darėme. Visus jų miestuose esančius nužavinome draug su vyrais, moterimis ir vaikais. * per. 2, 34. 35.

7. Bet visus galvijus ir turtą iš miestų mes sau pasilaikėme.

8. Taipo mes tuočės išveržėme tą žemę iš rankų tų dviejų karalių Amorytų anąpus Jordano, nuo upės Arnon iki kalno Ermon,

9. [Kurį Zidonytai *Sirion vadina, o Amorytai vadina jį Sėnir,] * per. 4, 48. Ps. 29, 6.

10. Visus miestus ant plyno, ir visą žemę Gilėad, ir visą žemę Bazan iki Salka bei Edrei, miestus karalystės Ogo Bazanė.

11. Nės tiktai viens karalius Ogas iš Bazano dar buvo išlikęs iš milžinų; štai, jo geležinė lova yra čia Rabate (mieste) vaikų Amon, devynių mastų ilga, o keturių plati, pagal vyro alkunę matuojant.

12. Tą žemę mes įveikėme tuočės, pradėję nuo Aroėr, pas upelį Arnon gulinčio. Ir *aš daviau pusę kalnų Gilėad su jų miestais Rubėnytams ir Gadytams. * 4 Maiž. 32, 33.

13. Bet palaiką kalnų Gilėad ir visą žemę Bazan karalystės Ogo daviau pusei giminės Manasės, visą šalį Argob, žemei Bazan priklausančią, ta vadinama yra milžinų žemė.

14. (*Jair, sunus Manasės prisisavino visą šalį Argob, iki rubežiaus Gesuri bei Maakati, ir žemę Bazan praminė pagal savo vardą Avot-Jair iki šiai dienai.) * 4 Maiž. 32, 41.

15. O Makyrui daviau žemę Gilėad.

16. Ir Rubėnytams bei Gadytams
daviau dalį žemės Gilėad iki upės
Arnon, viduryje upės, kuri rubežių
daro, ir iki upės Jabok, kuri rubežių
daro vaikams Amon;
17. Priegtam ir laukus bei Jordaną,
kursai rubežių daro nuo *Kinerėt iki
jurių, šalyje laukų, butent druskos ju-
rių, žemai pas kalną Pisgą prieš rytus.
* 4 Maiž. 34, 11. Joz. 12, 3.
18. Ir prisakiau jums tuočės tardamas:
Viešpats, jųsų Dievas, jums davė šią
žemę atimti; *taigi su ginklais nusi-
traukitės pirm savo brolių Izraėlytėnų,
kurie kareiviais este; *4 Maiž. 32,17. 1 Joz. 4,12.
19. Tiktai savo moteres bei vaikus
ir galvijus (nės aš žinau, jus daug
galvijų turinčius), palikite miestuose,
kurius aš jums daviau,
20. Ikikol Ponas Dievas ir jųsų bro-
liams atilsį dovanos, kaip ir jums,
kad ir jie gautų tą žemę, kurią jiems
duos Viešpats, jųsų Dievas, anąpus
Jordano; tada vėl pargrįškite į savo
tėviškę, kurią aš jums daviau.
21. Ir *Jozuvui aš liepiau tuočės
sakydamas: tu savo akimis matei tai
vislab, ką Viešpats, jųsų Dievas, iš-
rodęs šiem dviem karaliam; o tąjau
Ponas Dievas išrodys ir visoms kitoms
karalystėms, į kurias tu nusigauni.
* 4 Maiž. 27, 18. 22.
22. Nesibijokitės jųjų, nėsa *Vieš-
pats, jųsų Dievas, kariauja už jus.
* per. 1, 30. 2 Maiž. 14, 14. 25.
23. Ir aš meldžiau tuočės Pono
Dievo tardamas:
24. Viešpatie, Pone Dieve! tu pradėjai
išrodyti savam tarnui savo šlovę ir sa-
vo sylingąją ranką. Nėsa *kame butų
Dievas, ar danguje, ar ant žemės, kur-
sai galėtų ištaisyti tokius didžius darbus
ir macį, kokius tu gali? * Ps. 86, 8. Ps. 89, 7.
25. Leisk manę eiti ir peržiurėti tą
gerąją žemę anąpus Jordano, šius
gerus kalnus bei (girę) Libanon.
26. Ale Ponas Dievas *buvo supykęs
ant manęs dėl jųsų ir ne išklausė ma-
nę, bet tarė man: t'esie gana, ne sakyk
man daugiaus apie tai! * 4 Maiž. 27, 12. 14.
27. Užkopk ant viršaus kalno Pisga
*ir pakelk savo akis prieš nusileidimą
saulės, ir prieš šiaurę, ir prieš pietus,
ir prieš užtekėjimą saulės, ir apžval-
gyk tą akimis; nės tu ne persigausi
per šį Jordaną; * Ps. 34, 1. s.
28. Ir paliepk *Jozuvui, kad jis drąsus
butų ir nesibijotų, nės jis persigaus
per Jordaną pirm žmonių; ir jisai tur
jiems išdalyti žemę, kurią tu matysi.
* per. 31, 7. s.
29. Taipo pasilikome pakalnėje ties
balvon-bažnyčia *Peoro. * 4 Maiž. 25, 3.

Perskyrimas 4.

Pagraudenimas, Dievo prisakymus pildyti.

Ir dabar girdėk, Izraėl, *prisakymus
ir provas, kurius aš jus mokinu, kad
tus pildytumbite, kad gyvi išliktum-
bite ir įsigautumbite bei įveiktumbite
žemę, kurią Viešpats, jųsų tėvų Die-
vas, jumus duoda. * 2 Maiž. 19, 7.
2. Jus *nieko ne turite pridėti tiems
prisakymams, kurius aš jums prisa-
kiau, ir nieko ne turite nuo tų šalin
imti, kad kavotumbite prisakymus
Pono Dievo savo, kurius aš jums
prisakau. * per. 12, 32. Pamok. 30, 6.
3. Jus savo akimis matėte, ką Po-
nas Dievas darė *Baal-Peorui. Nės
visus Baal-Peorą sekančius Viešpats,
tavo Dievas, išpustijo tarp jųsų.
* Joz. 22, 17. 4 Maiž. 25, 3.
4. O jus, kurie sekėte Viešpatį,
Poną Dievą savo, visi dar gyvi este
iki šiai dienai.
5. Štai, aš jus mokinau prisakymus
ir provas, kaip Viešpats, mano Die-
vas, man prisakęs, kad taipo dary-
tumbite *toje žemėje, į kurią įeisite,
tą sau pasisavinti. * per. 4, 14.
6. Taigi palaikykite tai ir taipo da-
rykite: nės tai bus jųsų išmintis ir
protas prie visų žmonių, kad, girdėję
visus šius prisakymus, turės sakyti:
ak, kokie tai išmintingi ir protingi ir
garbės pilni žmonės!
7. Nėsa *kur yra tokie garbės pilni
žmonės, kuriems Dievas taipo arti-
nasi, kaip † Viešpats, musų Dievas,
kaip tankiai mes jo prašomės?
* 2 Zom. 7, 23. Ps. 147, 19.
8. Ir kame yra tokie garbės pilni
žmonės, kurie turėtų tokius teisius
budus ir prisakymus, kaip *visas šis
zokanas yra, kurį aš šiandien jums
dedu po akių? * Ps. 119, 98. 99.
9. Taigi saugokis ir kavok savo dušią
gerai, idant ne *užmirštumbei šių nu-
sidavimų, kurius tu savo akimis matei,
ir kad tų iš savo širdies ne leistum-
bei per visą savo amžią. * Ps. 77, 12 ir 103, 2.

10. Ir turi savo vaikams bei vaikų-vaikams žinoma daryti tą dieną, kurią *tu stovėjai po akim Pono Dievo savo prie kalno Orėb, kaip Ponas Dievas man sakė: kruvon man suvadįk žmones, kad jie mano žodžių girdėtų ir prisimokįtų manęs bijotis ant žemės per visą savo amžią, ir †taipo išmokįtų savo vaikus. *2 Maiž. 19, 16. 17. †per. 6, 7 ir 11, 19.
11. Ir jus priėję stovėjote žemai pas kalną, *o kalnas degė iki į padanges, ir buvo †čia tamsybė, debesis ir nešviesumas. *2 Maiž. 19, 18. †2 Maiž. 20, 21.
12. Ir Ponas Dievas kalbėjo su jumis iš vidaus tos ugnies; balsą jo žodžių jus girdėjote, ale nei jokį pavyzdį ne matėte, tikt kad balsą girdėjote.
13. Ir apsakė jums savo derėjimą, kurį jums liepė pildyti, butent dešimt žodžius; *ir parašė tus į dvi akmens toblyči. *2 Maiž. 31, 18. per. 34, 28. 5 Maiž. 9, 10.
14. Ir Ponas Dievas prisakė man tuočės, kad aš jus pamokįčiau prisakymus ir provas, kad pagal *tus darytumbite žemėje, į kurią nusitraukiate, tą įveikti. *per. 4, 5.
15. Taigi *gerai apsaugokite kožnas savo dušią; nės ne matėte tą dieną nei jokio paveikslo, kuriame Ponas Dievas su jumis kalbėjo iš ugnies ant kalno Orėb; *Joz. 23, 11.
16. Idant ne susigriešytumbite ir sau ne pasidarytumbite *kokį abrozą, lygų ar vyrui ar moteriškei, *2 Maiž. 20, 4.
17. Arba *galvijui ant žemės, arba paukščiui po dangumi, *Rym. 1, 23.
18. Arba kirmėlėms ant žemės, arba žuvims vandenyje po žeme.
19. Kad ir savo akis ne pakeltumbei dangun, ir matydamas saulę bei mėnesį ir žvaigždes, visą dangaus pulką, ne atpultumbei, nei tus garbintumbei, nei jiems šlužytumbei; kurius Viešpats, tavo Dievas, davęs esti visiems žmonėms po visu dangaus apskritumu.
20. Bet jus Ponas Dievas priėmė ir *iš geležinio pečiaus, tai esti, iš Egypto, išvedė, kad jo †žmonės išrinktieji butumbite, kaip šiandien matoma yra. *1 Kar. 8, 51. †per. 7, 6.
21. Ir Ponas Dievas taip buvo supykęs *ant manęs dėl jųsų elgimo, kad ir prisiekė, manę ne pereisentį per Jordaną, neigi įeisentį į tą gerąją žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos į dalį tėviškės. *4 Maiž. 20, 12. a.
22. Bet *aš šioje žemėje turu numirti ir ne persigausu per Jordaną, ale jus persigausite ir tą gerąją žemę įveiksite. *per. 34. 4. 5.
23. Taigi dabokitės, idant jus derėjimo, su Ponu Dievu darytojo, ne užmirštumbite, kurį jisai su jumis daręs, ir nesidarytumbitės abrozų pagal bile kokį pavyzdį, kaip Viešpats, tavo Dievas, prisakęs.
24. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra nei *suėdanti ugnis ir (ant griekų labai) pykstąs Dievas. *Ebr. 12, 29. per. 9, 3. 2 Maiž. 20, 5.
25. Kadgi jums vaikai ir vaikų-vaikai užgims, ir jus toje žemėje gyvęsite ir griekais apsibiaurįsite, pasidarydami sau *visokius abrozus šokio arba tokio paveikslo, ir piktai darydami po akimis Viešpaties, savo Dievo, jį įpykįsite, *2 Maiž. 20. 4.
26. Tai *aš šioje dienoje į liudininkus vadinu ant jųsų ir dangų ir žemę, kad jus veik vėl prapulsite iš tos žemės, į kurią jus einate per Jordaną, tą įveikti. Jus ne ilgai toje pasiliksite, bet busite išpustyti.
27. Ir Ponas Dievas jus išsklaidys tarp žmonių; ir tikt mažas pulkelis prastų žmonių išliksite tarp pagonų, kur Ponas Dievas jus nuvarys.
28. Čiajau *tu šlužysi dievaičiams. kurie †žmonių rankomis padaryti yra, medžiams ir akmenims, kurie nei mato, nei gird, nei valgo, nei uodžia. *per. 28, 36. 64. Ps. 115, 4.
29. O kad tu čiapat Viešpatį, savo Dievą, jėškosi, tai jį surasi, jei tu jį iš visos širdies ir iš visos dušios jėškosi.
30. Kad tu varginamas busi, ir tavę užpuls visi šie grumzdimai paskiausiose dienose, *tai prisiversi Viešpatiespi, savo Dievop, ir jo balsui paklusnus busi. *3 Maiž. 26, 44.
31. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra mielaširdingas Dievas; jis *tavę ne prastos, nei išgaišys ir ne užmirš ano derėjimo, tavo tėvams su prysiega pažadėtojo. *Joz. 1, 5. Ebr. 13, 5.
32. Tai klausk pirmųjų gadynių, pirm tavęs buvusių, iš tos dienos, kurioje Ponas Dievas žmones sutvėrė ant žemės nuo vieno krašto dangaus ikį

kito, ar ben jokį kartą tokie didi daiktai stojos, arba tiems lygus girdėti yra,
33. Kad tokie žmonės butų girdėję balsą Pono Dievo, iš ugnies kalbančio, kaip tu girdėjai, o tačiaus gyvas išlikai? *2 Maiž. 19, 9.
34. Arba ar Dievas butų bandęs įeiti ir sau žmones iš kitų žmonių išsirinkti, *pagundymais, ženklais, stebuklais, karu ir sylinga ranka, ir ištiestu petimi, ir baisingais darbais, kaipo tai vislab Viešpats, jųsų Dievas, dėl jųsų daręs Egypte po tavo akių? *per. 7, 19 ir 29, 3 ir 11, 7.
35. Tu tai matei, kad žinotumbei, *Viešpatį vienat Dievą esantį, o ne kitą. *per. 32, 39. s.
36. Iš dangaus jis davė tau savo balsą girdėti, kad tavę koznytų; ir ant žemės parodė tau *didę savo ugnį, ir jo žodžius tu iš ugnies girdėjai, *2 Maiž. 19, 18.
37. Todėl, kad jis tavo tėvus mylėjęs ir jų vaikus po jų sau išsirinkęs, ir tavę išvedęs savo veidu *per savo didę macį iš Egypto; *2 Maiž. 13, 9. 14. 16.
38. Kad pravarytų pirm tavęs didžius žmonių pulkus, sylingesnius už tavę, ir tavę įvestų, kad tau jų žemę duotų į tėviškę, kaip šiandien regima yra.
39. Taigi šiandien turi žinoti ir širdingai apdumoti, Viešpatį Dievą esantį aukštai danguje ir žemai ant žemės, o ne kitą daugiaus;
40. Kad tu pilditumbei jo provas ir prisakymus, kurius aš tau šiandien prisakau, tai tau ir tavo vaikams po tavęs gerai pasiseks, kad tu *ilgai patektumbei toje žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duoda amžinai. *per. 5. 33 ir 6, 2.
41. Tai Maižėšius paskyrė *tris miestus anąpus Jordano ties saulės užtekėjimu, *4 Maiž. 35, 6.
42. Kad tenai nubėgtų, kurs savo artymą netyčiomis butų užmušęs, kurį pirma n'apykantoje ne turėjo; tas į tų miestų vieną tur nubėgti, kad gyvas išliktų:
43. Bėzer pusčioje ant plynos žemės tarp Rubėnytų, ir Kamot Gilėadoje tarp Gadytų, ir Galan Bazanė tarp Manasytų.
44. Tai yra tas zokanas, kurį Maižėšius vaikams Izraėl pranešė.
45. Tai yra tas liudijimas ir prisakymas ir provos, kurius Maižėšius vaikams Izraėl sakė, kaip jie iš Egypto buvo išsitraukę,
46. Anąpus Jordano pakalnėje ties balvon-bažnyčia Peoro, *žemėje Sion, karaliaus Amorytų, Esbone esančio, kurį Maižėšius su vaikais Izraėl išmušė, kaip jie iš Egypto buvo išsitraukę; *per. 1, 4.
47. Ir pasisavino jo žemę, priegtam ir žemę *Ogo, karaliaus Bazano, abejų karalių Amorytų, anąpus Jordano buvusių ties užtekėjimu saulės, *4 Maiž. 21, 33.
48. Pradėjus nuo Aroėr, pas krantą upės Arnon, iki kalno Sion, tai yra (kalnas) Ermons,
49. Ir visus plynus laukus anąpus Jordano ties užtekėjimu saulės iki jurių ant plyno lauko, žemai pas kalną Pisgą.

Perskyrimas 5.

Atkartojimas dešimtis Dievo prisakymų.

Ir Maižėšius suvadino visus Izraėlytėnus ir tarė jiems: girdėk, Izraėl, prisakymus ir provas, kurius šiandien jums be girdint sakau, ir išsimokįkite tus ir palaikykite tus, kad pagal tus darytumbite.
2. Viešpats, musų Dievas, *derėjimą su mumis Orėbe darė. *2 Maiž. 19, 5. per. 29, 1.
3. O tą derėjimą jisai ne su musų tėvais, bet su mumis darė, kurie mes čionai išlikome iki šiai dienai, ir visi gyvi esme.
4. Jis *regimai su mumis ant kalno iš ugnies kalbėjo. *2 Maiž. 19, 19. per. 20, 1. 18.
5. (Aš tuočės stovėjau tarp Pono Dievo ir tarp jųsų, kad jums apsakyčiau Dievo žodį, nės *jus bijojotės ugnies ir ne užkopote ant kalno). Ir jis tarė: *2 Maiž. 19, 16.
6. Aš *esmi Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę išvedęs iš Egypto žemės, iš namų šlužbos. *2 Maiž. 20, 2. s.
7. Tu *ne turėk kitų dievų šale manęs. *per. 6, 12. 2 Maiž. 20, 3. 3 Maiž. 26, 1.
8. Tu sau *abrozą ne daryk nei jokio paveikslo, nei viršuje danguje, nei žemai ant žemės, nei vandenyje po žeme. *per. 4, 16. 2 Maiž. 20, 4.
9. Tu jiems *ne turi pasiklonioti, nei jiems šlužyti. Nės Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, †ant griekų labai pykstąs Dievas, kurs nusidėjimus tėvų pajėško ant vaikų į trečiąją ir ketvirtąją eilę tų, kurie nekenčia manęs; *Mat. 4, 10. †2 Maiž. 34, 7.
10. Ir *mielaširdystę išrodau ant daug tukstančių, kurie manę myl ir laiko mano prisakymus. *per. 7, 9.
11. Tu *ne turi noprosnai minėti

vardo Viešpaties, savo Dievo, nėsa Ponas Dievas tą ne liks nekoravotą, kurs †noprosnai mena jo vardo.
* 2 Maiž. 20, 7. 3 Maiž. 19, 12. † Mat. 5, 32.
12. Sabatos dieną turi už šventą laikyti, kad ją švęstumbei, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau esti prisakęs. * 2 Maiž. 20, 8.
13. Šešes dienas turi dirbti ir visus savo darbus atlikti,
14. Ale sekmoji diena yra Sabata Viešpaties, tavo Dievo, toje tu nei jokį darbą ne turi dirbti, nei tavo sunus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo sluginė, nei tavo jautys, nei tavo asilas, nei visi tavo galvijai, nei tavo ateivis, tavo vartuose esąs, kad tavo bernas bei tavo sluginė atsiilsėtų, lygiai kaip ir tu.
15. Nės tu turi atsiminti, kad ir tu bernu buvai Egypto žemėje, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę iš tos išvedęs *su sylinga ranka ir su ištiestu petimi. Todėl Viešpats, tavo Dievas, tau liepė, idant šventą dieną šventintumbei. * per. 4, 34 ir 15, 15.
16. Tu turi *garbinti tėvą ir motyną savo, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau prisakęs, kad ilgai patektumbei, ir kad tau gerai pasisektųs toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas. * 2 Maiž. 20, 12.
17. *Ne užmušk. * Mat. 5, 21.
18. Ne peržengk venčiavonystę. * Mat. 5, 27.
19. Ne vogk. * Epėz. 4, 28.
20. Ne liudyk neteisaus liudymo prieš savo artymą. * Rym. 13, 9.
21. Ne *užsigeisk savo artymo moters. Ne norėk savo artymo ukio, dirvos, berno, sluginės, jaučių, asilų, nei viso to, kas jo yra, * 2 Maiž. 20, 17. Rym. 7, 7. per. 13, 9.
22. Tai yra tie žodžiai, kurius Ponas Dievas kalbėjo visam jųsų susirinkimui ant kalno iš ugnies ir iš debesies bei tamsumo, didžiu balsu ir nieko ne pridėjo. Ir iškalė tus ant *dviejų akmens toblyčių ir davė tus man. * 2 Maiž. 31, 18. 1. Kar. 8, 12.
23. O kaip balsą iš tamsumo girdėjote ir žiurėjote kalną ugnimi degantį, pas manę prisiartinote, visi valdonai jųsų giminėse ir jųsų vyresnieji,
24. Ir tarėte: štai, Viešpats, mųsų Dievas, mums davė regėti savo šlovę ir garbės pilnąją savo macį, ir mes jo balsą iš ugnies girdėjome. Šiandien mes matėm Dievą su žmonėmis kalbantį, ir juos (tačiau) gyvus pasiliekančius.
25. Ir dabar, kodėl mes turėtumbime *mirti, kad mus didžioji šiji ugnis sudegintų? Jei mes daugiaus balsą Viešpaties, savo Dievo, girdėtumbime, turėtumbime numirti. * 2 Maiž. 20, 19.
26. Nėsa kas yra visas *kunas, kad girdėtų balsą gyvojo Dievo, iš ugnies kalbančio, kaip mes tą girdėjome, ir gyvas pasiliktų? * Jėz. 40, 6.
27. Tu prižengęs girdėk vislab, ką Viešpats, musų Dievas, sako, ir mums atsakyk. *Vislab, ką Viešpats, musų Dievas, su tavim kalbės, to mes klausysime ir pagal tai darysime. * 2 Maiž. 19, 8. per. 34, 3. 7.
28. Ir kaip Ponas Dievas jųsų žodžius girdėjo, kurius su manimi kalbėjote, tarė jis man: Aš girdėjau kalbą šių žmonių, ką jie su tavimi kalbėjo; vislab ger yra, ką jie kalbėjo. * per. 18, 17.
29. Ak, kad jie tokią širdį turėtų, manęs prisibijoti ir pildyti mano prisakymus per savo amžią, kad jiems gerai pasisektųs ir jų vaikams amžinai!
30. Eik, o sakyk jiems: eikite namon į savo šėtras.
31. Ale tu čia po mano akių turi stovėti, kad su tavimi kalbėčiau apie visą zokaną ir prisakymus bei provas, kurius tu juos turi išmokinti, kad pagal tus elgtųs toje žemėje, kurią aš jiems duosu pasisavintinai.
32. Taigi apsiimkite tai daryti, ką jums Viešpats, jųsų Dievas, prisakęs, *neigi atstokite nuo to, nei ant dešinės, nei ant kairės, * per. 28, 14. Joz. 1, 7. Pam. 4, 27.
33. Bet *vaikščiokite visuose keliuose, kuriuos jums Viešpats, jųsų Dievas, prisakęs, kad gyvi išliktumbite, ir jums gerai pasisektųs, ir †ilgai patektumbite žemėje, kurią paveldėsite. * 1 Maiž. 18, 19. † per. 6, 2.

Perskyrimas 6.

Išguldymas pirmojo prisakymo apie meilę Dievo.

O šitie yra zokanai, prisakymai ir provos, kurius Viešpats, jųsų Dievas, prisakęs, kad tus išsimokytumbitės ir pagal tus *darytumbite toje žemėje, į kurią nusitraukiate, tą paveldėti; * Jok. 1, 22.
2. Kad tu Viešpaties, savo Dievo, bijotumbeis ir *laikytumbei jo provas ir prisakymus, kurius aš tau prisakau, tu ir tavo vaikai ir tavo vaikų vaikai per visą jųsų amžią, kad †ilgai gyvi patektumbite. * per. 4, 40 ir 5, 33. † per. 8, 1.

3. Izraėl, tu turi girdėti ir palaikyti, kad tai darytumbei, ir tau gerai pasisektųs, ir labai daugsintas butumbei, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau pažadėjęs žemę, kurioje pienas bei medus sklysta.
4. Klausyk Izraėl, *Viešpats, musų Dievas, †viens vienatijis yra Dievas. *Mark. 12, 29. † per. 4, 35 ir 32, 39. 1 Kor. 8, 4. 6.
5. Ir tu Viešpatį, savo Dievą, *turi mylėti iš visos širdies, iš visos dušios ir iš visos sylos. *Mark. 12, 30.
6. Ir šius žodžius, kurius aš tau šiandien prisakau, tu turi į savo širdį dėti.
7. Ir turi tus savo vaikams drutai prisakyti ir apie tus kalbėti namieje be budamas arba ant kelio vaikščiodamas, ar atsiguldamas, ar atsikeldamas;
8. Ir turi tus rišti *ženklui ant savo rankos ir tie tur tau paminklu buti po tavo akių; *per. 11, 18.
9. Ir *turi tus viršuje stulpų savo namų parašyti ir į vartus. *per. 11, 20.
10. O kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabęs į žemę, tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui pažadėtą, tau duoti, ir didžius ir gražius miestus, kurius tu ne kurei,
11. Ir butus, turtų prikrautus, kurius tu ne prikrovei, ir iškirstus šulinius, kurius tu ne iškirtai, ir vynyčias bei aliejaus kalnus, kurius tu ne sodinai, kad valgytumbei ir privalgytumbei:
12. Tai saugokis, *idant Pono Dievo ne užmirštumbei, kurs tavę iš Egypto žemės, iš †šlužmos namų išvedė, *per. 4, 9 ir 8, 14. † per. 5, 6.
13. *Bet Viešpaties, savo Dievo, turi bijotis ir jam šlužyti, ir prie jo vardo prisiekti. *per. 10, 20. 1 Zom. 7, 3. Mat. 4, 10. Luk. 4, 8.
14. Ir ne turi kitų dievų sekti, žmonių aplink jus esančių.
15. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra *griekus n'apkiančiąs Dievas tarp tavęs, kad kerštas Viešpaties, tavo Dievo, ant tavęs ne perpyktų ir tavę ne išgaišintų nuo žemės. *2 Maiž. 20, 5. per. 34. 14.
16. Jus Viešpatį, savo Dievą, ne turite gundyti, kaip *Masoje jį gundėte, *2 Maiž. 17, 2. 7. 4 Maiž. 21, 5. per. 33, 8. Mat. 4, 7. Luk. 4, 12.
17. Bet turite daryti pagal prisakymus Pono Dievo savo ir pagal jo liudijimus bei provas, kurius jis esti prisakęs;
18. Kad darytumbei, kas teisu ir ger yra po akių Pono Dievo, kad tau gerai pasisektųs, ir įeitumbei bei paveldėtumbei tą geriąją žemę, kurią Ponas Dievas tavo tėvams su prysiega esti žadėjęs;
19. Kad *pravarytų visus tavo neprietelius po tavo akių, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs. *2 Maiž. 23, 27. 28.
20. O kad tavo sunus tavęs klaus, ar šiandien, ar rytoj', sakydamas: kas tai per liudijimai, prisakymai ir provos, kurius jums Viešpats, musų Dievas, prisakęs?
21. Tai turi savam sunui atsakyti: mes buvome verginiai *Paraono Egypte, ir Ponas Dievas †išvedė mus iš Egypto su sylinga ranka; *2 Maiž. 1, 11. 14. † 2 Maiž. 12, 37. per. 14, 8.
22. Ir Ponas Dievas didžius ir piktus ženklus bei stebuklus išrodė ant Egypcionų ir ant Paraono ir ant visų jų namų po musų akių.
23. Ir išvedė mus iš ten, kad mus įvestų ir mums duotų tą žemę, *musų tėvams su prysiega žadėtąją. *per. 6, 18 ir 1, 8
24. Ir Ponas Dievas mums liepė daryti pagal visas šias provas, kad Viešpaties, savo Dievo, prisibijotumbim, kad mums gerai pasisektųs per visą musų amžią, kaip regima yra šiandien.
25. Ir tai bus *mums teisybė po akių Pono Dievo musų, jei laikysime ir pildysime visus šius prisakymus, kaip jisai mums esti liepęs. *Mat. 19, 17. Rym. 10, 5.

Perskyrimas 7.

Susigentavimas su pagonais, ir jų balvonų garbinimas uždraudžiamas.

Kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabęs į žemę, į kurią tu nukaksi, tą *įveikti, ir išgaišys daug žmonių pulkų pirm tavęs: †Etytus, Girgosytus, Amorytus, Kananytus, Perezytus, Evytus bei Jėbusytus, septynis žmonių pulkus, didesnius ir sylingesnius už tavę esančius; *per. 31, 3. † 1 Maiž. 15. 20. 21. 2 Maiž. 23, 23.
2. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, tus tau paduoda, juos išmušti, tai juos turi nužavinti ir su jais *nieku budu ne sutikti, nei jiems malonę išrodyti. *2 Maiž. 23, 32. s.
3. Ir ne turi su jais susigentavoti; *savo dukteres ne turi duoti jų sunums, ir jų dukteres ne turite paimti savo sunums. *2 Maiž. 34, 16. Vald. 3, 6.
4. Nės kitaip jie darys, kad jųsų sunus nuo manęs atkreiptų, kitiems dievams šlužydami; tai narsas Pono Dievo perpyks prieš jus ir jus išpustys veikiai.
5. Bet šitaipo su jais turite daryti:

jų *altorius turite pargriauti, jų stulpus sulaužyti, jų gires iškirsti ir jų balvonus ugnimi sudeginti. *per. 12, 2.
6. Nės jus este *šventi žmonės Ponui Dievui savam; tavę Viešpats, tavo Dievas, išsirinko per savuosius žmones iš visų žmonių, ant žemės esančių. *per. 14, 2 ir 26, 18. 2 Maiž. 19, 9. 1 Pet. 2, 9.
7. Ne todėl Ponas Dievas jus priėmė ir išskyrė, kad jųsų daugiaus esą, kaip kitų žmonių, nės jus mažiausieji este tarp visų žmonių;
8. Bet kadangi jisai jus mylėjęs ir kad savo prysiegą laikytų, jųsų tėvams prisiektąją, jisai jus išvedė su sylinga ranka, ir išgelbėjo tavę iš namų šlužmos, iš rankos Paraono, karaliaus Egypto.
9. Taigi turi žinoti, kad Viešpats, tavo Dievas, patsai Dievas yra, *viernas Dievas, kursai žadėjimą ir †mielaširdystę laiko jį mylintiems ir jo prisakymams klausantiems į tukstančiąją eilę, *per. 32, 4. 1 Kor. 10, 13. †2 Maiž. 34, 7.
10. Ir atlygina *jo nekenčiantiems po savo akių, kad juos išpustytų, ir ne užtrunka tiems atlyginti po savo akių, kurie jo nekenčia. *per. 4, 24.
11. Taigi *laikyk prisakymus ir žokanus ir provas, kurius aš tau šiandien liepiu, kad pagal tus darytumbei. *per. 5, 32 ir 6, 17.
12. Ir kada šias provas girdite ir tas laikote ir pagal tas darote, tai ir Viešpats, tavo Dievas, savo derėjimą ir *mielaširdystę laikys, tavo tėvams su prysiega žadėtą, *2 Maiž. 23, 22.
13. Ir tavę mylės ir žegnos ir daugsįs, ir peržegnos vaisių tavo žyvato ir vaisių tavo žemės, tavo javus, šviežųjį vyną bei aliejų, prievaisių tavo karvių ir prievaisių tavo avių ant žemės, tavo tėvams su prysiega žadėtos, tau duoti.
14. Žegnotas tu busi už visus žmones, nei viena tarp tavęs *ne bus nevaisinga, nei tarp tavo galvijų. *2 Maiž. 23, 26.
15. Ponas Dievas nuo tavęs attolįs *visas ligas, ir nei jokią piktą slogą Egypcionų tau ne uždės, kurias tu matei; ir uždės tas visiems tavo nevidonams. *2 Maiž. 15, 26. per. 23, 25.
16. Tu prarysi visus kitus žmones, kurius tau duos Viešpats, tavo Dievas. Tu jų ne turi čėdyti, nei jų *dievaičiams šlužyti, nės tai tau pastotų žabangu. *per. 11, 16 ir 12, 30. 2 Maiž. 23, 24.
17. Bet jei tu savo širdyje sakysi: šių žmonių daugiaus yra, ne kaip musų, kaip galiu aš juos pravaryti?
18. Tai nesibijok jų; atsimink, ką Ponas, tavo Dievas, daręs Paraonui ir visiems Egypcionams,
19. Per didžius pagundymus, kurius tu matei savo akimis, ir per ženklus bei stebuklus, per sylingą ranką ir ištiestą petį, su kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, išvedęs. Taipo Viešpats, tavo Dievas, darys visiems žmonėms, kurių tu bijaisi.
20. Priegtam Viešpats, tavo Dievas, *širšlių sių tarp jų, ikikol išgaišinta butų, kas liko ir slepiasi nuo tavęs. *2 Maiž. 23, 28.
21. Ne pabugk jųjų! nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra tarp tavęs, ansai didysis ir baisingasis Dievas.
22. Jisai, *Viešpats, tavo Dievas, šius žmones išgaišįs pirm tavęs, vieną po kito; tu ne skubriai galėsi juos išgaišinti, kad tau prieš tavę ne per mierą daugsintųs žvėrys ant lauko. *2 Maiž. 32, 30.
23. Viešpats, tavo Dievas, juos tau paduos ir juos didžiu mušiu užmuš, ikikol juos išpustys;
24. Ir jų *karalius tau paduos į tavo rankas, ir jų vardus turi išgaišinti po dangumi; niekas tau ne priešsistengsis, ikikol tu juos išpustysi. *Joz. 10, 23. per. 11. 12 ir 12, 7.
25. Abrozus *jų balvonų tu ugnimi turi sudeginti; ir ne turi užsigeisti sidabro arba aukso ant to esančio, nei tą prisisavinti, kad ne susigriešytumbei; nės tai nuoboda yra Viešpačiui, tavam Dievui. *per. 21, 3. 1 Nus. Kar. 15, 12.
26. Todėl tą nuobodą *į savo namus ne turi įnešti, kad ne butumbei prakeiktas, kaip ana, bet tu jos turi pasibaisėti ir baidytis, nės tai prakeikta yra. *Joz. 7, 11.

Perskyrimas 8.

Žmonės graudenami, kad ne užmirštų geradėjysčių Pono Dievo.

Visus prisakymus, kurius aš tau šiandien prisakiau, *jus turite laikyti, kad pagal tus darytumbite, jeib gyvi pasiliktumbite, ir jųsų daug butų, ir įeitumbite bei paveldėtumbite žemę, kurią Ponas Dievas jųsų tėvams su prysiega pažadėjęs; *3 Maiž. 18, 30.
2. Ir atsimintumbei viso to kelio, per kurį Viešpats, tavo Dievas, tavę vedęs per šius *keturisdešimtis metus

puscioje, kad tavę pakarniu darytų ir †mėgįtų, ir žinoma butų, kas tavo širdyje yra, bau tu jo prisakymų laikytumbei, bau ne. *per.29,5. †per.13,3. Vald.2,22.
3. Jis tavę pažemino ir davė tavę alkti, ir *valgydino tavę su Mana, kurią nei tu, nei tavo tėvai savo amže ne pažinotė, kad tau žinomą darytų, kaip †žmogus ne duona vienat minta, bet visu iš Dievo burnos išeinančiu (žodžiu). *2 Maiž. 16, 14. 15. 35. 4 Maiž. 11, 7. † Mat. 4, 4. Luk. 4, 4.
4. *Tavo rubai ne paseno ant tavęs, ir tavo kojos ne patino per šius keturisdešimtis metus. *per.29,5.
5. Taigi mielai tu išpažysti savo širdyje, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę auginęs, *kaipo vyras savo sunų augina. *per.1,31.
6. Taigi laikyk prisakymus Viešpaties, savo Dievo, kad jo keliuose vaikščiotumbei ir jo prisibijotumbei;
7. Nės Viešpats, tavo Dievas, veda tavę į gerą žemę, į žemę, kur upių, šulinių ir ežerų yra, kurie prie kalnų ir lankų teka;
8. Žemę, kur kviečių, miežių, vynmedžių, pygų medžių ir granotobuolių yra; žemę, kurioje aliejaus medžiai bei medus auga;
9. Žemę, kur gana duonos turėsi valgyti ir kur nieko nestokoja; žemę, kurios akmens geležini yra, kur varią iš kalnų gali iškirsti.
10. Ir kaip busi *valgęs ir privalgęs, kad Viešpatį, savo Dievą, garbintumbei už tą gerąją žemę, kurią jisai tau davęs. *per.6,11.12. Joėl 2,26.
11. Taigi saugokis, idant tu Viešpaties, savo Dievo, ne *užmirštumbei, ne laikydamas jo prisakymus ir jo zokanus bei provas, kurius tau šiandien prisakau; *per.4,9.
12. Valgydamas ir privalgydamas, ir gražius butus budavodamas ir tuose gyvendamas;
13. Ir tavo jaučiai bei avys, ir sidabras ir auksas, ir vislab, ką turi, pasidaugsina:
14. Tai tavo širdis idant te ne pasididžiuoja, *neigi te ne užmiršta Viešpaties, savo Dievo, kurs tavę išvedė iš Egypto žemės, iš namų šlužmos, *per.6,12.
15. Ir kurs tavę vedė per didę ir baisingą pusčią, kur *ugningi žalčiai ir angys laikos, ir kur visa žemė išdžiuvusi buvo be vandens, ir davė tau †vandens iš kietos uolos iššokti; *4 Maiž. 21, 7. † 2 Maiž. 17, 6. s.
16. Ir valgydino tavę su Mana, apie kurią tavo tėvai nieko ne žinojo, kad tavę pažemintų ir mėgintų, kad tau paskui ger darytų.
17. Kitaip tu sakytumbei savo širdyje: mano macis ir mano rankų syla man tą turtą ištaisė.
18. Bet kad minėtumbei Viešpaties, savo Dievo; nės jisai yra macį tau duodąsis, tokius didžius daiktus ištaisyti, kad *laikytų savo žadėjimą, tavo tėvams su prysiega žadėtą, kaip regima yra šiandien. *per.4,31.
19. Bet jei Viešpaties, savo Dievo, užmirši ir *kitus dievus sekiosi bei jiems šlužysi ir jiems pasikloniosi, tai šiandien jums tai apsakau, kad jus prapulsite; *per.11,28.
20. Lygiai kaip pagonys, kurius Ponas Dievas žavina po jųsų akių, taipo ir jus busite nužavinti, todėl, kad nepaklusnus este balsui Pono Dievo savo.

Perskyrimas 9.

Priežasčiai, dėl kurių žemė Kanaan įveikiama.

*Klausyk Izraėl: tu pereisi šiandien per Jordaną, kad įeitumbei, perveikti tus žmones, kurie didesni ir sylingesni yra už tavę, †didžius miestus, užmurytus iki dangaus, *per.5,1. †per.1,28.
2. Didžius ir *aukšto stomens žmones, vaikus Enakim, kurius pažysti ir apie kurius tu girdėjai: „kas gal vaikams Enakim priešsistengti!“ *4 Maiž. 13, 33. 34.
3. Taigi šiandien turi žinoti, kad Viešpats, tavo Dievas, pirm tavęs eina, *suėdanti ugnis. Jisai juos išgaišįs ir juos po tavimi pavers, ir pravarys bei išpustys juos veikiai, kaip Ponas Dievas tau esti kalbėjęs. *per.4,24.
4. Taigi, kad Viešpats, tavo Dievas, juos bus isstumęs po tavo akių, tai ne sakyk *savo širdyje: Ponas Dievas manę įvedė, tą žemę įveikti mano teisybės dėlei; nėsa juk Ponas Dievas pagonis pravaro po tavo akių †dėl jų Dievo nesibijojimo. *per.7,17. †1 Maiž. 12, 7. s.
5. Nės tu juk ne įeini, jų žemę pasisavinti savo teisybės ir savo viernos širdies dėlei, bet Viešpats, tavo Dievas, pravaro šius pagonis dėl jų Dievo nesibijojimo, kad savo žodį laikytų, kurį Ponas Dievas *su prysiega žadė-

jęs tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui. * 1 Maiž. 12, 7. s.

6. Taigi žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, tau tą gerąją žemę ne duoda į dalį tavo teisybės dėlei, kadangi jus kietsprandi žmonės este.

7. Atsimink ir ne užmiršk, kaip tu Poną Dievą savo *įpykinai pusčioje. Iš tos dienos, kurioje tu iš Egypto žemės išsitraukei, ikikol jus atėjote į šią vietą, jus nepaklusnus buvote Ponui Dievui. * 2 Maiž. 14, 11. per. 15, 24.

8. Nės *Orėbe jus įpykinote Poną Dievą taipo, kad savo narse jus norėjo išpustyti, * 2 Maiž. 32, 1.

9. Kaip aš ant kalno buvau užkopęs, iš akmens darytasias toblyčias priimti, toblyčias susiderėjimo, kuriuomi Ponas Dievas su jumis buvo susiderėjęs, ir aš *keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių ant kalno pasilikau ir nei duonos valgiau, nei vandens gėriau, * 2 Maiž. 24, 18.

10. Ir Ponas Dievas man davė *dvi akmens toblyči, Dievo pirštu rašyti, ir ant tų dviejų visus žodžius, kurius Ponas Dievas su jumis iš ugnies ant kalno buvo kalbėjęs dienoje susirinkimo. * per. 4, 12.

11. Ir po tų keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių Ponas Dievas man davė dvi akmens toblyči susiderėjimo,

12. Ir tarė man: *kelkis ir eik skubriai iš čia, nės tavo žmonės, kurius tu išvedei iš Egypto žemės, susigriešijo. Jie umai atsikreipė nuo to kelio, kurį aš jiems prisakiau; jie sau nulietą abrozą pasidarė. * 2 Maiž. 32, 7.

13. Ir Ponas Dievas tarė man: matau, šius žmones *kietsprandžius žmones esančius; * 2 Maiž. 32, 9.

14. Leisk manę, kad aš juos išgaišinčiau, ir jų vardą išpustyčiau po dangumi; aš iš tavęs didesnius ir macnesnius žmones padarysu, neng jie yra.

15. Ir man *atsigręžus ir nuo kalno, ugnimi degančio, nukopus, ir dvi toblyči susiderėjimo ant savo abiejų rankų laikant, * 2 Maiž. 32, 45. s.

16. Tai mačiau, o štai, jus prieš Viešpatį, savo Dievą, buvote susigriešiję, kadangi nulietą veršį sau buvote pasidarę ir skubriai nuo to kelio atsigręžę, kurį Ponas Dievas jums buvo liepęs.

17. Tai aš nutvėręs abi toblyči *išmečiau tiedvi iš abiejų rankų ir sukuliau tiedvi po jųsų akių, * 2 Maiž. 32, 19.

18. Ir pasikloniojau Ponui Dievui, kaip pirma, keturisdešimt dienų ir keturisdešimt nakčių, ir ne valgiau duonos, nei gėriau vandens, dėl visų jųsų griekų, kurius jus buvote darę, kaip taip piktai nusižengėte po akių Pono Dievo, jį įpykindami.

19. Nės aš bijojaus to narso ir papykio, kuriuomi Ponas Dievas ant jųsų buvo supykęs, kad ir norėjo jus išgaišinti; ale Ponas Dievas išklausė manę ir tą kartą.

20. Priegtam Ponas Dievas ir *ant Aarono labai supyko, norėdamas ir jį nužavinti, ale aš ir už Aaroną meldžiausi tuočės. * 2 Maiž. 32, 21.

21. Ale jųsų susigriešijimą, veršį, aš ėmęs sudeginau ugnimi ir sukuliau bei sutruškinau jį, ikikol į dulkes pavirto, ir tas dulkes įmečiau į upę, nuo kalno nutekančią.

22. Taipojau ir įpykinote Poną Dievą *Tabėėroje bei Masoje ir pas užsigeidimo kapus. * 2 Maiž. 17, 7. 4 Maiž. 11, 4.

23. Ir kaip jisai jus iš Kadės-Barnėos siuntė ir tarė: užsitraukitės ir prisisavįkitės tą žemę, kurią aš jums daviau, tai jus ne paklusote burnai Pono Dievo savo, ir ne vierijote jamui, nei paklusote jo balsui.

24. Nės jus nepaklusnus buvote Ponui Dievui, kol aš jus pažinau.

25. Tai *aš pasikloniojau Ponui Dievui keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių, per kurias aš čia gulėjau; nės Ponas Dievas tarė, jisai norįs jus išgaišinti. * 2 Maiž. 32, 11.

26. Ale aš meldžiau Poną Dievą tardamas: Viešpatie, Pone Dieve! ne prapuldyk savo žmones, savo išrinktuosius, kurius tu savo dide mace išvadavai ir su sylinga ranka iš Egypto išvedei;

27. *Atsimink savo tarnų, Abraomo, Izaoko ir Jokubo! ne įžvelgk jų širdies kietumą ir Dievo nesibijojimą, bei griekus šių žmonių; * 2 Maiž. 32, 13.

28. Kad ana žemė, iš kurios tu mus išvedei, *ne sakytų: Ponas Dievas ne galėjo juos į tą žemę nugabenti, kurią jiems buvo pažadėjęs; ir todėl juos išvedė, kadangi jų neapkentė, kad juos nužavintų pusčioje. * 4 Maiž. 14, 16.

29. Nės jie yra tavo žmonės ir *tavo išrinktieji, kurius tu per didę savo macį ir per ištiestą savo petį išvedei.
* 2 Maiž. 19, 5.

Perskyrimas 10.

Atnaujinimas derėjimo tur Izraėlitėnus ant Dievo meilės raginti.

Tuočės Ponas Dievas man tarė: *išsikaldįk dvi akmens toblyči, kaip pirmidvi buvo, ir užkopęs pas manę ant kalno pasidarykis †medžio skrynę;
* 2 Maiž. 34, 1. † 2 Maiž. 25, 10.
2. Tai aš *ant tų dviejų toblyčių rašysu tus žodžius, kurius ant pirmųjų, †tavęs sukultųjų, buvau rašęs; ir įdėk jiedvi į skrynę. * per. 9, 10. † 2 Maiž. 32, 19.
3. Taipo aš pasidariau skrynę iš cėdro medžio, *iškaldinau dvi akmens toblyči, kaip pirmidvi buvo, ir užkopau ant kalno ir turėjau tiedvi toblyči savo rankose. * 2 Maiž. 34, 4.
4. Tai jis parašė ant tų dviejų toblyčių, ką ant pirmųjų dviejų buvo rašęs, dešimt žodžius, kurius Ponas Dievas jums kalbėjo iš ugnies ant kalno *čėse susirinkimo; ir Ponas Dievas tiedvi man davė. * per. 9, 10.
5. Ir aš atsigręžęs nukopau nuo kalno ir įdėjau abi toblyči į skrynę, kurią aš buvau pasidaręs, kad čionai pasiliktų, kaip Ponas Dievas man buvo prisakęs.
6. Ir vaikai Izraėl išsitraukė iš *Berot-Bnėjakan į Mozėrą. Čionai pasimirė †Aaronas ir čiapat yra palaidotas, ir jo sunus Elėazars vyskupu pastojo į jo vietą. * 4 Maiž. 33, 32. † 4 Maiž. 20, 28.
7. Iš čia nusitraukė į Gudegoda; iš Gudegodos į Jatbatą, į žemę, kur upės yra.
8. Tuočės Ponas Dievas išskyrė giminę Lėvy, skrynę susiderėjimo Pono Dievo nešti ir stovėti *po akių Pono Dievo, jam tarnauti, ir jo vardą garbinti, iki šiai dienai. * per. 18, 5. 7 ir 31, 9.
9. Todėl *Lėvytai nei dalies, nei tėviškės ne tur turėti su savo broliais, nėsa Ponas Dievas yra jų dalis, kaip Viešpats, tavo Dievas, jiems buvo kalbėjęs. * 4 Maiž. 18, 20. s.
10. O aš stovėjau ant kalno, kaip pirma, *keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių; ir Ponas Dievas išklausė manę ir tą kartą, ir ne norėjo tavę išpustyti.
* per. 9, 9. 18. 1 Kar. 19, 8. 2 Maiž. 24, 18. per. 34, 28.
11. O jis sakė man: kelkis ir nueik, kad pirm tų žmonių keliautumbei, kad jie įsigautu į tą žemę, ją paveldėti, kurią aš jų tėvams su prysiega esmi žadėjęs, jiems duoti.
12. O dabar Izraėl, ką *prašo Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs? net tiktai, kad Pono Dievo savo prisibijotumbei ir pagal jo prisakymus elgtumbeis ir jį mylėtumbei, †ir Ponui Dievui savam šlužytumbei iš visos širdies ir iš visos dušios, * Mik. 6, 8. † per. 6, 5. Mat. 22, 37.
13. Kad prisakymus Pono Dievo pildytumbei ir jo provas, kurius tau šiandien liepiu, kad tau gerai pasisektųs?
14. Štai, *dangus ir visų dangų dangus bei žemė, ir vislab, kas tuose yra, tai Viešpaties, tavo Dievo, yra. * 1 Kar. 8, 27.
15. O tačiaus jis * vienat tavo tėvais pamėgo, kad juos mylėtų, ir jų vaikus išrinko po jų, butent jus, už visus žmones, † kaip šiandien regima yra.
* per. 7, 6. † per. 4, 38.
16. Taigi *appiaustykite savo širdies pryodą, ir ne bukite daugiaus †kietsprandžiai. * per. 30, 6. s. † per. 32, 9. Neėm. 9, 16.
17. Nėsa Viešpats, jųsų Dievas, yra *Dievas ant visų dievų, ir Viešpats ant visų viešpačių, didis Dievas, macnus ir baisingas, †kurs ne atboja nei šiokio, nei tokio žmogaus ir dovanų ne ima, * Ps. 89. 7. † Darb. 10, 34. s.
18. Ir daro teisybę siratoms bei našlėms, ir myl *ateivius, jiems valgio bei rubų duodamas. * 2 Maiž. 22, 21. Ps. 146, 9.
19. Todėl ir jus *ateivius turite mylėti, nės ir jus ateiviai buvote Egypto žemėje. * 2 Maiž. 22. 21.
20. *Viešpaties, savo Dievo, tu turi bijotis, jamui tu turi šlužyti, prie jo tu turi laikytis ir prie jo vardo prisiekti.
* per. 6, 13. s. Ps. 63, 12.
21. Jis esti tavo garbė ir tavo Dievas, kurs tarp tavęs tokius didžius ir baisingus stebuklus ištaisęs, kurius tu savo akimis matei.
22. Tavo tėvai nusitraukė į Egyptą su *septynisdešimtis dušiomis, o dabar Viešpats, tavo Dievas, tavę daugsino, kaip žvaigždes ant dangaus.
* 1 Maiž. 46, 27 ir 15, 5.

Perskyrimas 11.

Priežasčiai dėl kurių Poną Dievą reik mylėti ir jo prisakymus pilnavoti.

Taigi Poną Dievą savo turi mylėti, *ir jo zokaną bei jo budą ir provas ir jo prisakymus pildyti, kol gyvas busi.
* per. 8, 6.

2. Ir išpažinkite šiandien, ką jųsų vaikai nei žinoję, nei matę, butent koznijimus Pono Dievo jųsų, jo šlovę, priegtam jo macies pilnąją ranką bei ištiestąjį petį,
3. Ir jo ženklus bei darbus, kurius jis darė tarp Egypcionų Paraonui, karaliui Egypto, ir visai jo žemei;
4. Ir ką jis *galybei Egypcionų padaręs, jų arkliams ir vežimams, kaip jisai vandenį švendrų jurių ant jų užleido, kaip anie juos vijo, ir Ponas Dievas juos nužavino, iki šiai dienai; *2 Maiž. 14, 25. 27.
5. Ir ką jisai jums daręs pusčioje, ikikol jus į šią vietą atsikakinote;
6. Ką jisai *Datanui bei Abiramui daręs, vaikams Eliab, sunaus Ruben: kaip žemė praplyšo ir juos prarijo su visa jų šeimyna, ir su šėtromis bei su visu turtu, kurį buvo nusipelnę viduje tarp visų Izraėlitėnų. *4 Maiž. 16, 31.
7. Nės jus *savo akimis matėte didžius darbus Pono Dievo, kurius jis ištaisęs. *per. 7, 19 ir 29, 2.
8. Todėl *jus turite visus tus prisakymus laikyti, kurius aš jums šiandien prisakau, kad butumbite pastiprinti, eiti į tą žemę ir ją pasisavinti, į kurią nusitraukiate, kad ją pasisavintumbite; *per. 7, 11.
9. Ir kad *ilgai gyvas patektumbei toje žemėje, kurią Ponas Dievas jųsų tėvams su prysiega pažadėjęs, jiems duoti ir jų vaikams, žemę, †kurioje pienas bei medus sklysta. *per. 4, 10 ir 8, 7. †2 Maiž. 3, 17.
10. Nes žemė, į kurią tu nukaksi, ją atimti, ne tokia yra, kokia Egypto žemė, iš kurios išsitraukėte, kur tu savo sėklą turėjai sėti, ir tą pats aplaistyti kaip kopustų daržą;
11. Bet šioje yra kalnai ir lankos, kurius lytus iš dangaus apšlaksto,
12. Kurią žemę Viešpats, tavo Dievas, *pridaboja, ir akys Viešpaties, tavo Dievo, visados regia ant tos nuo pradžios meto iki galo. *Ps. 65, 10. Ezr. 5, 8.
13. Jeigu jau *mano prisakymų klausysite, kurius jums šiandien prisakau, Viešpatį savo Dievą, mylėdami ir jam šlužydami iš visos širdies ir iš visos dušios: *per. 28, 1. 3. 3 Maiž. 26, 3.
14. Tai aš jųsų žemei *lytaus duosu tikru čėsu, ankstybąjį lytų ir vėlybąjį lytų, kad suvalytumbei savo javus, šviežųjį vyną bei aliejų. *3 Maiž. 26, 4. Joėl. 2, 23.
15. Ir tavo bandai žolės duosu ant tavo ganyklos, kad valgytumbite ir privalgytumbite.
16. Ale saugokitės, kad jųsų širdis ne duotųs persikalbėti, nusikreipti ir *kitiems dievams šlužyti, tiems besikloniodami. *per. 4, 16.
17. Ir kad tada *narsas Pono Dievo ne įnirštų ant jųsų ir ne užrakintų dangų, kad lytaus ne butų, ir žemė savo vaisių ne duotų, ir jus †veik ne prapultumbite nuo tos gerosios žemės, kurią Ponas Dievas jums davęs. *3 Maiž. 26, 19. †per. 4, 26 ir 28, 20.
18. Taigi *šius žodžius dėkite į savo širdį ir į savo dušią ir užriškite tus ženklui ant savo rankos, kad paminklu butų po jųsų akių. *Pam. 3, 3. per. 6, 6. Pam. 6, 21.
19. Ir mokinkite juos savo vaikams, kad apie tus kalbėtumbei, ar namieje sėdėdamas, arba ar ant kelio vaikščiodamas, ar gulti eidamas, arba ar atsikeldamas.
20. Ir rašyk tus į stulpus savo namų ir į savo vartus,
21. Kad tu ir tavo vaikai ilgai gyvi patektumbite toje žemėje, kurią Ponas Dievas tavo tėvams su prysiega pažadėjęs, jiems duoti, kolei svietas pateks.
22. Nės jei šius prisakymus visus pildysite, kurius aš jums prisakau, pagal tus darydami, ir Poną Dievą savo mylėdami ir pagal jo prisakymus pasielgdami ir prie jo prisiglausdami,
23. Tai Ponas Dievas visus šius žmonių pulkus pirm jųsų pravarys, kad *didesnius ir sylingesnius žmonių pulkus pergalėsite, ne kaip jus esti. *per. 7, 1.
24. *Visos vietos, ant kurių su kojų padais užmįsite, teks jums, pradėjus nuo pusčios bei nuo kalno Libanon ir nuo upės Prat iki paskiausiojo jurių kranto bus jųsų rubežius. *Joz. 1, 3. 4. per. 14, 9. 4 Maiž. 24, 2. s.
25. Niekas ne galės jums priešsistengti. Jųsų baimę ir išgąstį Ponas Dievas duos užeiti ant visų tų žemių, į kurias jus keliaujate, kaip jums esti kalbėjęs.
26. Štai, aš šiandien jums po akių dedu *ir žegnonę ir keikimą; *per. 30, 1. 15. 19.
27. *Žegnonę, jei jus paklusnus busite prisakymams Viešpaties, savo Dievo, kurius aš jums šiandien prisakau; *per. 28, 2. s.
28. O prakeikimą, jei ne busite pa-

klusnus prisakymams Pono Dievo savo ir atsikreipsite nuo to kelio, kurį aš jums šiandien prisakau, kitus dievus sekiodami, kurių ne pažystate.

28. Kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabęs į tą žemę, į kurią tu nukaksi, tą pasisavinti, tai tu tą žegnonę turi duoti iššaukti ant kalno *Grizim, o prakeikimą ant kalno Ebal,

* per. 27, 12. 13. Joz. 8, 33. 34.

30. Kuriuodu yra anąpus Jordano, ant kelio prieš nusileidimą saulės, žemėje Kananytų, ant plynojo lauko ties Gilgal gyvenančių, pas *girę Morę.

* 1 Maiž. 12, 6.

31. Nės tu persigausi per Jordoną, kad įeitumbei, žemę paveldėti, kurią jums Viešpats, jųsų Dievas, esti davęs, kad tą gautumbite ir toje gyventumbite.

32. Taigi dabokitės, kad darytumbite pagal visus prisakymus ir provas, kurius aš jums šiandien po akių dedu.

Perskyrimas 12.

Vieta bei budas tikrosios Dievo šlužmos.

Šitie yra tie prisakymai ir provos, kurius jums puolas pildyti, kad pagal tus elgtumbitės žemėje, kurią Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau davęs esti pasisavintinai, kol gyvi busite ant žemės.

2. Išpustykite *visas vietas, kuriose pagonai, kurių žemę įveiksite, savo balvonams šlužijo, ar butų ant aukštų kalnų, ar ant kalnelių, ar po žaliuojančių medžių;

* per. 7, 5.

3. Ir *nuplėškite jų altorius ir sulaužykite jų stulpus, ir †ugnimi sudeginkite jų šventintasias gires, ir balvonus jų dievaičių numeskite ir išgaišinkite jų vardą iš tos vietos.

* 4 Maiž. 33, 52. Joz. 24, 14. † per. 7, 25.

4. Jus Viešpačiui, savam Dievui, taipo ne turite daryti;

5. Bet *toje vietoje, kurią Viešpats, jųsų Dievas, išskirs iš visų jųsų giminių, kad savam vardui čionai duotų gyventi, turite tardyti ir tenai nueiti;

* 2 Maiž. 20, 24. per. 29, 42. 1 Kar. 8, 29. per. 9, 3. 2 Kar. 21, 4. 2 Nus. Kar. 7, 12.

6. Ir savo deginimo apieras ir savo kitas apieras, ir savo desėtines, ir savo rankų dovaną, ir savo žadėjimus, ir savo apieras, iš geros valės duotasias, ir pirmdėlius savo galvijų bei avių tenai turite nugabenti.

7. Ir čionai turėsite po akių Pono Dievo savo valgyti ir linksmi buti iš viso to, ką jus ir jųsų giminė atsineša, kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, peržegnojęs.

8. Tenai jus to nieko ne turite daryti, ko mes čionai šiandien darome, kožnas, kas jam ger rodos.

9. Nės jus ikišiolei atilsies dar ne gavote, nei dalies, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.

10. Ale jus persigausite per Jordaną ir toje žemėje gyvęsite, kurią Viešpats, jųsų Dievas, jums į tėviškės dalį išdalįs, ir jis suteks jums pakajaus nuo visų jųsų neprietelių aplinkui, ir *be baimės gyvęsite.

* 1 Kar. 4, 25.

11. O kad Viešpats, tavo Dievas, išskirs *kokią vietą, kad jo vardas čionai gyventų, tai jus tenai turite nugabenti vislab, ką aš jums liepiu: savo deginimo apieras, savo kitas apieras, savo †desėtines, savo rankų dovanas, ir visus savo iš geros valės duotus žadėjimus, kurius Ponui Dievui pažadėsite.

* perkš. 5. s. * per. 14, 22.

12. Ir turite linksmi buti po akimis Pono Dievo savo, jus ir jųsų sunus, ir jųsų dukters, ir jųsų bernai, ir jųsų sluginės, ir *Lėvytai, jųsų vartuose esantieji; nės jie ne tur nei dalies, nei tėviškės su jumis.

* 4 Maiž. 18, 24. Neėm. 10, 37.

13. Saugokis, idant savo deginimo apierą ne apieravotumbei visose vietose, kurias tu matai,

14. Bet toje vietoje, kurią Ponas Dievas išskirs šioje arba toje tavo giminių; čia tu savo deginimo apierą turi apieravoti ir daryti vislab, ką aš tau prisakau.

15. Ale tačiaus gali galvijus pamušti ir mėsos valgyti visuose savo vartuose pagal visą užsigeidimą savo dušios, pagal žegnonę Viešpaties, tavo Dievo, tau duotąją; taip čystasis, kaip ir nečystasis, galės to valgyti, kaip *stirnos arba elnio.

* per. 22 ir 14, 5.

16. Tiktai *kraujo ne turi valgyti, bet tą ant žemės pralieti kaip vandenį.

* 3 Maiž. 3, 17. s.

17. Ale tu ne turi valgyti savo vartuose desėtinių savo javų, šviežiojo vyno, aliejaus, nei pirmdėlių savo galvijų, avių, nei nuo kokių savo priežadų, kurius prižadėjai, arba bile kokios savo apieros, iš geros valės duotosios, arba savo rankų pakėlimo;

18. Bet *po akių Pono Dievo savo tai turi valgyti toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išrinks, tu ir tavo sunus, tavo dukters, tavo bernai, tavo sluginės, ir Lėvytas, tavo namuose esąsis; ir turi linksmas buti po akių Pono Dievo savo dėl viso to, ką atneši. * per. 14, 23.

19. Ir saugokis, idant Lėvytą ne prastotumbei, kol gyvas busi ant žemės.

20. O kad Viešpats, tavo Dievas, tavo *rubežius padidįs, kaip tau kalbėjęs, o tu sakysi: aš noru mėsos valgyti, kadangi tavo dušia mėsos valgyti užsigeidž, tai valgyk mėsos pagal visą užsigeidimą savo dušios. * per. 19, 8. 1 Maiž. 28, 24.

21. O jei ta vieta, Pono Dievo paskirtoji, toli butų nuo tavęs, kur jisai savo vardą nor duoti gyventi, tai ar pamušk savo jaučių, ar papiauk avių, kurius Ponas Dievas tau davęs, kaip aš tau prisakiau, ir valgyk tai savo vartuose pagal visą užsigeidimą savo dušios.

22. Kaip *stirną arba elnį valgo, taip gali tu ir tai valgyti; kaip čystasis, taip ir nečystasis galite to valgyti. * per. 15, 21.

23. Ale dabokis, kad kraujo ne valgytumbei; nėsa *kraujas yra jo dušia, todėl tu dušią su mėsa neturi valgyti, * 3 Maiž. 7, 27.

24. Bet turi tą ant žemės pralieti lyg vandenį.

25. Ir todėl to ne turi valgyti, kad tau gerai pasisektųs ir tavo vaikams po tavęs, ką tu esi daręs, kas vert yra po akių Pono Dievo.

26. Bet kad savojo ką nori ar šventinti, ar pažadėti, tai turi tai užkrovęs nugabenti į tą vietą, kurią Ponas Dievas paskyręs,

27. Ir turi savo deginimo apierą su mėsa ir su krauju uždėti ant altoriaus Viešpaties, savo Dievo. Kraują savo apieros turi užlieti ant altoriaus Viešpaties, savo Dievo, o mėsą valgyti.

28. Dabokis ir klausyk visų šių žodžių, kurius aš tau prisakiau, kad tau gerai pasisektųs ir tavo vaikams po tavęs amžinai, kad butumbei daręs, kas verta ir kuomi galėtų pasimėgti Viešpats, tavo Dievas.

29. Kad Viešpats, tavo Dievas, pagonis pirm tavęs išpustys, ir tu nueisi, jų žemę paveldėti, ir tu tą busi pasisavinęs ir jų žemėje gyvęsi,

30. Tai *saugokis, kad į jų žabangą ne įkliutumbei paskui juos, kaip jie bus išpustyti pirm tavęs, ir ne tardytumbei apie jų balvonus, nei sakytumbei: kaipo šie žmonės savo balvonus garbinę, taipo ir aš ketu daryti. * per. 18, 9. Joz. 23, 7. Ps. 106, 34.

31. Tu ne taipo turi daryti Viešpačiui, savam Dievui; nėsa jie savo dievams darė tai vislab, kas Ponui Dievui nuoboda yra ir ko jis ne apkenčia; nėsa jie ir savo sunus bei dukteres ugnimi sudegino savo dievams.

32. Vislab, ką jums liepsu, turite pildyti, kad pagal tai darytumbite. Jus *nieko ne turite nei pridėti, nei atimti. * per. 4, 2. Pamok. 30, 6.

Perskyrimas 13.

Koravonė neteisių prarakų, išvadžiojančiųjų ir išvadžiotųjų.

Kad koksai prarakas arba sapnorius tarp jųsų kelsis ir duoda tau kokį ženklą arba stebuklą;

2. Ir tasai ženklas arba stebuklas išsipildo, apie kurį jis tau sakęs tardamas: *šlužykime kitiems dievams, kurius ne pažystate ir jiems tarnaukime: * per. 13, 6. 13. Jėr. 7, 9.

3. Tai tu žodžiams tokio prarako arba sapnoriaus ne turi klausyti, nėsa Viešpats, jųsų Dievas, *jus mėgina, kad ištirtų, bau ir jus jį iš visos širdies ir iš visos dušios mylite. * per. 8, 2.

4. Nės jus Viešpatį, savo Dievą, turite sekioti ir *jo bijotis ir jo prisakymų klausyti, ir jo balsui paklusnus buti, ir jam šlužyti, ir prie jo laikytis. * per. 8, 6.

5. Ale *tasai prarakas arba sapnorius tur žavinamas buti, todėl, kadangi jus nuo Pono Dievo savo, kurs jus iš Egypto žemės išvedė ir tavę iš tų šlužmos namų išvalnijo, atpulti mokino, ir tavę iš to kelio išvadžiojo, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau paliepęs, tuomi vaikščioti, †kad tu piktąjį nuo savęs atskirtumbei. * per. 18, 20. 1 Kor. 5, 9. 13.

6. Kad tavo brolis, tavo motynos sunus, arba tavo sunus, arba tavo duktė, arba tavo pati, kurią tu globoji, arba tavo prietelius, kurį tu kaip savo dušią myli, tavę slapčiai norėtų perkalbėti ir sakyti: eime ir šlužykime kitiems dievams, kurius nei tu, nei tavo tėvai pažystate,

7. Kurie tarp pagonų aplink jus yra, ir jie butų tau arti, arba toli, nuo vieno krašto žemės iki kito,

8. Tai ne daryk pagal jų valę ir ne
buk jiems paklusnus. *Ir tavo akis
ne tur jo čėdyti ir ne turi jo susimilti,
nei jį paslėpti; *per. 19, 13. 21.
9. Bet *turi jį pasmaugdinti; tavo
ranka pirmiaus prieš jį tur buti, jį
žudyti, ir potam rankos visų žmonių.
* per. 17, 5. 7 ir 18, 20.
10.* Jis akmenimis tur žudytas buti, nės
jis norėjo tavę išvadžioti nuo Viešpa-
ties, tavo Dievo, kurs tavę iš Egypto že-
mės, iš namų šlužmos, išvedė; *per. 17, 2-5. 7.
11. Kad visi Izraėlitėnai, *tai išgirdę,
bijotųs, ir tokia piktenybė daugiaus ne
butų girdėta tarp jųsų. * per. 17, 13. Ps. 19, 20.
12. Kad tu girdi apie nekurį miestą,
kurį Viešpats, tavo Dievas, tau esti
davęs, tame gyventi, o bilekas sakytų:
13. Išėjo nekurie vaikai Bėlial iš tavęs
ir išvadžiojo miesčionis šio miesto, ir
tarė: *„eime ir šlužykime kitiems die-
vams, kurius ne pažystate!“ * Jėr. 7, 9.
14. Tai tu gerai turi tai išjėškoti, tar-
dyti ir klausinėti. Ir jei randasi, taipo
tiesą esant, ir tikrai taip yra, kad to-
kia nuoboda tarp jųsų nusidavė,
15. Tai tu miesčionis to miesto turi
nužavinti aštrumu kardo ir juos iš-
gaišinti su visu labu, kas tame yra,
ir jų galvijus kardo ašmenimi.
16. Ir vislab, ką iš jų išplėšėte, turite į
kruvą sudėti ant ulyčios ir ugnimi sude-
ginti, taip miestą, kaip visą jų turtą po-
draug, Viešpačiui, Ponui Dievui savam;
kad jis ant vienos kruvos gulėtų amži-
nai ir niekados ne butų atbudavotas.
17. Ir jokio jų turto ne *pasisavįk,
kad Ponas Dievas liautųs nuo narso
savo papykio, ir tau mielaširdystę iš-
rodytų, bei ant tavęs susimiltų ir daug-
sintų tavę, kaip tavo tėvams su pry-
siega žadėjęs esti; * per. 7, 25. 26.
18. Todėl, kadangi tu paklusai balso
Pono Dievo savo, laikyti visus jo
prisakymus, kurius aš tau šiandien
prisakau, kad darytumbei, kas vert
yra po akių Pono Dievo savo.

Perskyrimas 14.

Davadas apie gedėjimą, valgį bei desėtines.

Jus esti vaikai Pono Dievo savo! jus
ne turite sau *kokią žymę rėšti, nei-
gi plaukus nuskusti viršuje akių, kad
jums kas numirė; * 3 Maiž. 21, 5 ir 19, 27.
2. Nės jus este *šventi žmonės Vieš-
pačiui, savo Dievui. Ir Ponas Dievas
tavę †išrinko, kad jo išrinktasis bu-
tumbei iš visų žmonių, kurie ant že-
mės yra. * per. 7, 6. s. 1 Petr. 2, 9. † per. 4, 20.
3. Tu nuobodą ne turi valgyti.
4. O *šitie yra galvijai, kurius val-
gyti galite: jaučius, avis, oškas,
* 3 Maiž. 11, 2. s. Vald. 13, 4.
5. *Elnius, stirnas, medinius jaučius,
medines oškas, medines oškaites,
stumbrus ir briedžius. * per. 15, 12.
6. Ir visus gyvuolius, perskeltus na-
gus turinčius ir gromuliuojančius, ga-
lite valgyti.
7. Ale tus *ne turite valgyti, kurie
tiesa gromuliuoja, ale ne perskeltus
nagus tur. Verbliudas, kiškis bei
triuškis, kurie berods gromuliuoja,
ale nagų tur ne perskeltų, tur jums
nečysti buti. * 3 Maiž. 11, 9.
8. Kiaulė, kačeig perskeltus nagus tur,
tai tačiaus ne gromuliuoja, todėl tur
jums nečysta buti. Jų mėsos ne turite
valgyti, ir jų maitą ne turite pakrutįti.
9. Tai *galite valgyti iš viso to, kas
vandenyje yra, viską, kas sparnelių bei
žvynų tur, galite valgyti. * 3 Maiž. 11, 9.
10. Ale viską, kas ne tur sparnelių
nei žvynų, ne turite valgyti, nės ne-
čysta jums yra.
11. Visus čystus paukščius valgykite.
12. Ale šitus *ne turite valgyti:
erelį, vanagą, žuvėdrą, * 3 Maiž. 11, 13.
13. Narą, lingę, vanagėlį su jo veisle,
14. Ir visus varnus su jų veisle,
15. Štrausą, apuoką, gegužę bei
kanapinę su jos veisle,
16. Apuokėlį, pelėdą, šikšnosparnį,
17. Baublį, gandrą, gulbę,
18. Geršę ir gervę su jų veisle,
tutlį bei kregždę;
19. Ir visi paukščiai, kurie rėplio-
ja, tur jums nečysti buti, ir ne tu-
rite tų valgyti.
20. Čystų paukščių galite valgyti.
21. Jus *maitos ne turite valgyti, at-
eiviui savo vartuose gali tos duoti, kad
valgytų, arba parduok svetimam; nės
jus este šventi žmonės Viešpačiui,
savam Dievui. †Tu avinėlį, dar žin-
dantį savo muomą, ne turi virti.
* 2 Maiž. 22, 31. s. † 2 Maiž. 23, 19.
22. Tu kas metą *desėtines turi at-
skirti viso vaisiaus savo sėklos, ant
tavo dirvos auganĉio, * 3 Maiž. 27, 30.
23. Ir turi valgyti po akių Viešpaties,

savo Dievo, toje vietoje, kurią jisai išskyręs, kad jo vardas čionai gyventų, butent, desėtinių savo javų, šviežiojo vyno, aliejaus ir pirmdėlių savo galvijų bei avių; kad prisimokįtumbei bijotis Viešpaties, savo Dievo, per savo amžią. * per. 12, 17. 18.

24. Ale kad kelias tau pertolus butų, kad tai ne galėtumbei nugabenti, todėl, kadangi ta vieta tau perdaug attolinta, kurią Viešpats, tavo Dievas, sau išsiskyręs, kad savo vardą čionai duotų gyventi, (nės Viešpats, tavo Dievas, tavę peržegnojo;)

25. Tai parduok už pinįgus, ir tus pinįgus į savo rankas ėmęs nueiki į tą vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskyręs;

26. Ir pirk tai vislab už pinįgus, ko tavo dušia užsigeidžia, ar butų jaučiai, ar avys, ar vynas, *ar drutas gėrimas; arba vislab tai, ko tavo dušia užsigeidžia; ir valgyk čionai po akių Pono Dievo savo, ir buk linksmas, ir tu, ir tavo giminė, * 3 Maiž. 10, 9.

27. O ir Lėvytas, tavo vartuose esąsis; tu jį ne turi prastoti, nės *jis ne tur nei dalies, nei tėviškės su tavimi. * 4 Maiž. 18, 24.

28. *Po trijų metų turi išskirti visas desėtines savo pelno to meto, ir turi tas palikti savo vartuose; * per. 20, 12. 13.

29. Tai tur ateiti Lėvytas, su tavimi nei dalies, nei tėviškės turįsis, ir ateivis, ir siratos, ir našlės, tavo vartuose esantieji, ir tur valgyti ir prisivalgyti, kad Viešpats, tavo Dievas, *tavę žegnotų visuose darbuose tavo rankų, kurius tu turi atlikti. *per. 28, 1. s. Pamok. 11, 24. 25.

Perskyrimas 15.

Apie atlaidos metą, berną parsiduodantįjį, ir pirmgimį.

Kožną sekmąjį *metą atlaidos metą turi švęsti. * 2 Maiž. 23, 11. 3 Maiž. 25, 10.

2. O taipo tu turi daryti tą *atlaidos metą švęsdamas: kada nekursai savam artymui ką pažyčijęs, tas ne tur tai atprašyti nuo savo artymo arba nuo savo brolio; nėsa tas metas atlaidos metas vadinamas yra Ponui Dievui. * Luk. 4, 19.

3. Iš svetimo tu tai gali atprašyti, ale tam, kurs tavo brolis yra, tu turi atleisti.

4. Ubagų visiškai tarp jųsų ne tur buti, nėsa Ponas Dievas tavę žegnos toje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos į tėviškę pasisavinti.

5. Ale idant *paklusnus buk balsui Viešpaties, savo Dievo, ir pildyk visus šius prisakymus, kurius aš tau šiandien prisakau, kad pagal tus darytumbei! * per. 28, 1. 2.

6. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, *žegnos tavę, kaip jisai tau kalbėjęs. †Taipo tu daug žmonėms žyčysi, ale tu iš nei vieno ne pasižyčysi ko. Tu ant daug žmonių pulkų ponavosi, o ant tavęs nei vienas ne ponavos. * per. 14, 29. † per. 28, 12. 44.

7. Kad tavo brolių vienas butų *pavargęs bile kokiame mieste tavo žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, tai tu savo širdį ne turi užkietinti, neigi savo ranką užverti prieš pavargusįjį savo brolį; * 3 Maiž. 25, 35. 1 Tim. 6, 18. 1 Jon. 3, 17.

8. Bet turi jį gelbėti ir jam *žyčyti, ko tiktai stokoja. * Luk. 6, 34. 35.

9. Saugokis, kad tavo širdis velniui ne pasiduotų, nei tartų: „sekmasis metas, ansai atlaidos metas, prisiartina," irgi todėl savo pavargusįjį brolį žvairiai norėtumbei įžvelgti ir jam nieko ne duoti, tai jis tavęs dėl šauks Dievopi, o tu pelnysi grieką.

10. Bet tu turi jam duoti, ir tuomi sau apmaudą ne daryti, kad jam turi duoti; nės dėlto Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnos visuose tavo darbuose ir ką tiktai pradedi.

11. *Pavargulių visu čėsu bus toje žemėje; todėl aš tau liepiu ir sakau, kad savo ranką atvertumbei prieš savo brolį, kursai prispaudžiamas ir pavargęs yra tavo žemėje. * Mat. 26, 11. Jon. 12, 8. Jėz. 58, 7. Jok. 2, 15. 16.

12. Kad *tavo brolis, Ebrėonis arba Ebrėonka (už berną, sluginę) parsiduoda, tai jisai tau šešis metus tur šlužyti, ale sekmame mete tu jį valną turi išleisti. * 2 Maiž. 21, 2.

13. Ir kad jį valną išleisi, tai jį ne turi tuščią išleisti nuo savęs,

14. Bet turi jam ką sutekti nuo savo avių, iš savo skunės ir iš savo spaustuvės, kad jam duotumbei to, kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, žegnojęs.

15. Ir atsimink, *kad tu ir bernu buvai Egypto žemėje, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę išvalnijęs; todėl aš tai tau šiandien prisakau. * per. 16, 12.

16. Ale jei jisai tau sakys: aš ne noru šalin trauktis nuo tavęs, nės

aš myliu tavę ir tavo giminę, (kadangi jis gerai tur prie tavęs,)
17. Tai *ylą ėmęs, perskverbk jo ausį prie angos, ir jis amžinai t'esie tavo bernas. Su savo slugine tu lygiai taipojau turi daryti. *2 Maiž. 21, 6.
18. Ir tau te n'esie sunku, jį valną išleisti, nėsa jis tau kaip dvilinkas priedienininkas šešis metus šlužijo, tai Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnos visuose daiktuose, ką tikt darai.
19. Visus *pirmdėlius savo bandos ir avių, patinėlius esančius, Viešpačiui, savam Dievui turi šventinti. Tu ne turi arti su pirmdėliais savo jaučių ir ne nukirpti pirmdėlius savo avių. *2 Maiž. 13, 2.
20. Po akių Pono Dievo savo tu jų turi valgyti kas metą toje vietoje, kurią Ponas Dievas išrinko, tu ir tavo giminė.
21. Bet kas *kuomi kliaudingas, ar raišas, ar aklas, ar kaip kuomi skaudžiai pažeistas butų, tai jį ne turi apieravoti Viešpačiui, savam Dievui; *3 Maiž. 22, 20. 21.
22. Bet savo vartuose tu jo turi valgyti, *ar butumbei čystas, ar nečystas, kaip stirną bei elnį. *per. 12, 15. 22.
23. Ale *tikt jo kraujo ne turi valgyti, bet tą ant žemės palieti, kaip vandenį. *per. 12, 23. 3 Maiž. 17, 10.

Perskyrimas 16.

Apie tris didžiasias šventes, kas metą švenčiamasias, ir apie sudžias bei urėdininkus.

Mėnesį *Abib turi šventinti, kad velykas laikytumbei Ponui Dievui savam. Nės mėnesyje Abib Viešpats, tavo Dievas, tavę iš Egyto išvedė naktyje. *Maiž. 23, 5.
2. Ir Viešpačiui, savam Dievui, velykos avinėlį turi papiauti, priegtam avis ir jaučius toje vietoje, kurią Ponas Dievas išsiskirs, kad jo vardas čionai gyventų.
3. Tu *raugiuto ant tos šventės ne turi valgyti. Septynes dienas tu neraugintos tužbos duonos turi valgyti; nės su baime išsitraukei iš Egypto žemės; kad tos dienos savo išėjimo iš Egyto žemės minėtumbei per savo amžią. *2 Maiž. 12, 19.
4. Per septynes dienas nieko rauginto ne tur matoma buti visuose tavo rubežiuose, ir nieko tos mėsos, kuri vakare pirmosios dienos papiauta, per naktį ne tur pasilikti iki rytojaus.
5. Tu *velykos avinėlį ne gali papiauti bile kuriuose savo namuose, kurius tau davė Viešpats, tavo Dievas, *2 Nus. Kar. 35, 1.
6. Bet toje vietoje, kurią išskirs Viešpats, tavo Dievas, kad jo vardas čionai gyventų; čia *tą velykos avinėlį turi papiauti ant vakaro, saulei jau nusileidus, tuočės, kuriame tu iš Egypto išsitraukiai. *2 Maiž. 12, 6. 3 Maiž. 23, 5.
7. Ir turi tą kepti ir valgyti toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskirs, ir paskui ryto-metą atsigręžęs namon eiti į savo šėtrą.
8. *Šešias dienas tu nerauginto turi valgyti, o sekmoji diena yra diena susirinkimo Viešpačiui, tavo Dievui; toje tu nei jokio darbą ne turi dirbti. *2 Maiž. 12, 15. per. 13, 8.
9. Septynes *nedėles sau turi skaityti, ir pradėti skaityti, kad pradeda su piautuvais javus piauti. *3 Maiž. 23. 15. 16.
10. Ir turi švęsti šventę sekminių, Viešpačiui, savam Dievui, kad *iš geros valės dovaną duotumbei savo rankų, pagal žegnonę, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas; *per. 26, 2. 3 Maiž. 23, 10.
11. Ir turi linksmas buti po akių Dievo, savo Viešpaties, tu ir tavo sunus, tavo duktė, tavo bernas, tavo sluginė, ir Lėvytas, tavo vartuose esąsis, ateivis, sirata ir našlė, po tavim esantieji, *toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskyręs, kad jo vardas čionai gyventų. *2 Maiž. 20, 24.
12. *Ir atsimink, tavę bernu buvusį Egypto žemėje, kad pildytumbei ir darytumbei pagal šius prisakymus. *per. 24. 18.
13. *Lapbudžių šventę turi švęsti septynes dienas, kad busi javus suvalęs iš savo skunės ir vyną iš savo spaustuvės; *2 Maiž. 23, 16. 3 Maiž. 23, 34.
14. Ir *turi linksmas buti ant savo švenčių, tu ir tavo sunus, tavo duktė, tavo bernas, tavo sluginė, Lėvytas, svetimasis, sirata ir našlė, tavo vartuose esantieji. *per. 12, 12. 18, ir 26, 11.
15. Septynes dienas tu Viešpačiui, savam Dievam, tą šventę turi švęsti toje vietoje, kurią Viešpats išsiskirs. Nės Viešpats, tavo Dievas, *žegnos tavę visuose tavo lobiuose ir visuose darbuose tavo rankų; todėl turi linksmas buti. *per. 14, 29 ir 15, 10.
16. *Tris kartus per metą visi vyriški iš jųsų po akių Viešpaties, tavo Dievo, tur pasirodyti toje vietoje, kurią Ponas

Dievas išsiskirs: ant švenčių neraugintosios duonos, ant švenčių sekminių ir ant švenčių lapbudžių. Ale nei vienas tur †tuščias pasirodyti po akių Pono Dievo; *2 Maiž. 23, 17. †2 Maiž. 28, 15. per. 34, 20.

17. Kožnas pagal dovaną savo rankos, pagal žegnonę, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas.

18. Sudžias *ir urėdininkus tu sau turi įsidėti visuose savo vartuose, kurius tau duos Viešpats, tavo Dievas, tarp tavo giminių, kad jie žmonėms teisią provą darytų. *2 Nus. Kar. 19, 5.

19. Tu *provą ne turi kraipyti, neigi daboti ant šokio, arba ant tokio žmogaus, †neigi turi dovanų imti; nėsa dovanos apjekina išmintinguosius ir iškreipia provas teisiųjų. *2 Maiž. 23, 6. †2 Maiž. 23, 8. 3 Maiž. 19, 15. per. 1, 17. Pamok. 15, 27.

20. Kas teisu yra, *tai turi tu pildyti, kad gyvas išliktumbei ir tau tektų ta žemė, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas. *Ps. 34, 15.

21. Tu nei jokią girę iš medžių ne turi sodinti prie altoriaus Viešpaties, savo Dievo, kurį sau pasibudavoji.

22. Tu ir *stulpą sau ne turi attiesti, kurio neapkenčia Viešpats, tavo Dievas. *3 Maiž. 26, 1.

Perskyrimas 17.

Apie įstatymą bei urėdą valdonų, labiausiai karaliaus.

Tu Viešpačiui, savo Dievui, ne turi apieravoti jautį arba avį *kliaudingą, arba nesveiką, nėsa tai nuoboda yra Viešpačiui, tavo Dievui. *3 Maiž. 22, 20.

2. Kad *tarp tavęs bile kuriuose vartuose, kurius Viešpats, tavo Dievas, tau suteks, randami butų ar vyras, ar moteriškė, ko pikto darą po akių Pono Dievo tavo, peržengdami jo derėjimą, *per. 13, 6. 2 Maiž. 22, 20.

3. Ir nueidami kitiems dievams šlužija ir jų meldžiasi, ar butų *saulė, ar mėnuo, ar kiti dangaus pulkai, koktai aš ne liepiau; *per. 4, 9. Jėrem. 8, 2.

4. Ir kad tau tai sakoma, ir tu tai girdi, tai gerai turi to klausinėti, ir kad randi, taip tikrai tiesą esant, kad tokie biaurus griekai Izraėlyje daromi,

5. Tai tu tą vyrą arba moteriškę, kurie tai darė, turi išvesti iš savo vartų ir juodu akmenimis žudyti. *per. 13, 9. 10.

6. *Dviem arba trims liudininkams liudijant tur žudytas buti, kas smerties koravonę užpelnęs, ale vienam liudininkui tiktai liudijant nieks ne tur žudytas buti. *Jon. 8, 17.

7. Rankos liudininkų tur *pradėti jį žudyti, o paskui rankos visų žmonių, kad †piktadėją išgaišintumbei. *per. 13, 9. †per. 19, 19.

8. Kad kokia skunda provą darantiems persunki butų, apie kraują tyčiomis ar netyčiomis pralietąjį, apie kupčystę, kad kits kitą kas butų prigavęs, ar ne, apie iškadą darytą, ar ne, ir kas vaidą gal kelti tavo vartuose, tai tu atsikėlęs turi nueiti į tą vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas tau išskirs,

9. Ir turi nueiti *pas klebonus, Lėvytus, ir pas sudžią, tuočės provą darantįjį, ir tus klausti; tai tau atsudys. *2 Nus. Kar. 19, 8. 11.

10. Ir turi daryti pagal tai, ką jie tau sako toje vietoje, kurią Ponas Dievas išskyrė; ir turi tai pildyti, kad darytumbei pagal visą, ką jie tavę mokįs.

11. Pagal zokaną, kurį jie tavę mokina, ir pagal provas, kurias jie tau sako, tu turi elgtis, kad nuo tų *ne nusikreiptumbei nei ant dešinės, nei ant kairės. *per. 5, 32. Joz. 1, 7. Ps. 119, 51. 102.

12. Ir jei kas priešgynis budamas ne klausytų klebono, čiapat *urėdą Viešpaties, tavo Dievo, pilnavojančio, arba ir sudžios, tas tur žudytas buti, irgi taipo piktąjį iš Izraėlio turi atskirti, *per. 10, 8.

13. Kad *visi žmonės tai girdėdami bijotųs, ir daugiaus tokių priešgynių ne butų. *per. 13, 11 ir 19, 20.

14. Kad nukaksi į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, ir tą gaudamas gyveni toje, ir sakysi: *aš karalių ant savęs įdėsu, kaip visi kiti aplink manę esantieji žmonių pulkai tur, *1 Zom. 8, 5. 6. Oz. 13, 10.

15. Tai tu tą į karalių sau turi išsirinkti, kurį išskirs Viešpats, tavo Dievas. Ale iš savo brolių vieną tu sau į karalių turi įdėti. Svetimą, kurs ne tavo brolis yra, ne gali įstatyti.

16. Ale, kad idant ne perdaug žirgų laikytų, ir žmones atgalion ne vestų į Egyptą dėlei *daugybės žirgų; kadangi Ponas Dievas jums sakęs, jus šiuo keliu atgalion daugiaus ne grįšiant. *1 Kar. 10, 25. 28.

17. Jis ir *ne tur daug moterų vesti, kad jo širdis ne atsikreiptų, ir ne tur daug sidabro bei aukso surinkti. *1 Kar. 11, 1.

18. O kada jisai sėdės ant krasės savo karalystės, tai jis šį antrąjį zokaną nuo klebonų bei Lėvytų tur imti ir į knygas surašydinti.
19. Tos pas jį tur pasilikti, ir jis tose *tur skaityti per visą savo amžią, kad prisimokįtųs bijotis Viešpaties, savo Dievo, pilnavodamas visus žodžius šio zokano ir šias provas, kad pagal tas darytų. * Ps. 119, 16. 24. 97.
20. Jisai savo širdyje ne tur pasididžiuoti ant savo brolių ir ne tur *atsikreipti nuo to prisakymo nei ant dešinės, nei ant kairės, kad jo dienos ilgyn eitų jo karalystėje, jis ir jo vaikai Izraėlyje. * per. 5, 32. Joz. 1, 7. Ps. 119, 51, 102.

Perskyrimas 18.

Apie klebonų dalį, balvonų garbinimą, ir apie Kristų, tikrąjį praraką.

Klebonai, Lėvytai iš visos giminės Lėvy, ne tur nei dalies, nei tėviškės turėti su Izraėlitėnais. Apieras Pono Dievo ir Jo tėviškės dalį jie tur valgyti. * per. 10, 9 ir 12, 12 ir 14, 27. 29.
2. Todėl jie ne tur dalies gauti tarp savo brolių, kadangi Ponas Dievas jų dalis yra, kaip jisai jiems esti kalbėjęs.
3. Ale tai tur buti klebonų dalis prie žmonių ir prie tų, kurie apieravoja, ar butų jautys, ar avis, kad klebonui duotų petį ir abu žandu bei vidurius,
4. Ir pirmones tavo rugių, tavo šviežiojo vyno bei aliejaus, ir pirmiausiasias vilnas tavo ėryčių.
5. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, jį išrinkęs iš visų tavo giminių, kad urėdą pildytų vardan Pono Dievo, jis ir jo sunus amžinai.
6. Kada Lėvytas atėiti iš bile kokios tavo šalies, arba iš kitur kur iš viso Izraėlio, kur jisai svečiu yra, ir ateiti pagal širdingą norą savo dušios į tą vietą, kurią Ponas Dievas išskyręs,
7. Kad šlužytų vardan Viešpaties, savo Dievo, kaip visi jo broliai Lėvytai, kurie čionai stovia po akių Pono Dievo:
8. Tie lygiai tiek tur gauti valgyti, kačeig ir ką turėtų parduotojo turto savo tėvų.
9. Kad įsigausi į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, tai ne *turi mokįtis daryti pagal nuobodas šių žmonių; * per. 12, 30. Joz. 23, 7. Ps. 106, 34.
10. Kad tarp tavęs ne butų kas randamas, kurs duotų savo sunų, *ar dukterį eiti per ugnį, arba †burtininkas, arba **dienų skirtojis, arba ††ant paukščių šauksmo dabojąsis, arba žynys,
* 3 Maiž. 18, 21. † 3 Maiž. 20, 27. 1 Zom. 28, 7. ** 3 Maiž. 19, 26. †† Ebr.: žalčių apmonytojis.
11. Arba apžadėtojis, arba putveizda, arba visokių ženklų išguldytojis, arba, *kursai numirusuosius klaustų. * 1 Zom. 28, 11.
12. Nės kurs tai daro, *nuoboda yra Ponui Dievui, ir dėl tokių nuobodų anus pravaro Viešpats, tavo Dievas, pirm tavęs. * per. 12, 31.
13. Ale tu turi buti *be nuotarties, kaip ir Viešpats, tavo Dievas, yra. * Ps. 15, 2. 1 Maiž. 6, 9.
14. Nėsa šie žmonės, kurius tu pergalėsi, klauso burtininkų ir apžadėtojų; ale tu ne taipo turi elgtis prieš Viešpatį, savo Dievą.
15. *Praraką, koks aš esmi, prikels tau Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs ir iš tavo brolių; to jus turite klausyti. * Jon. 6, 14. Darb. Ap. 3, 22. per. 7, 37. Ps. 2, 12.
16. Kaip *ir iš Pono Dievo savo meldeisi prie Orėb dienoje susirinkimo tardamas: aš daugiaus ne noru girdėti balso Viešpaties, savo Dievo, ir tos didžiosios ugnies ne matyti, kad ne mirčiau. * 2 Maiž. 10, 19. Ebr. 12, 19.
17. Ir Ponas Dievas sakė man: jie *gerai kalbėjo! * per. 5, 28.
18. Aš jiems *praraką prikelsu iš jų brolių, koks tu esi, ir mano žodžius į jo burną dėsu, tas jiems kalbės vislab, ką aš jam prisakysu.
* Jon. 1, 45. Ebr. 3, 2. per. 12, 24. Jon. 7, 16. per. 8, 26. 40.
19. Ir kas mano žodžių ne *klausys, kurius jisai mano vardan kalbės, tam aš jau žinosu. * Mat. 17, 5.
20. Ale tačiau, jei koksai prarakas pasidrąsintų kalbėti *mano vardan, koktai aš jam ne liepiau kalbėti, ir kursai ką kalbėtų vardan kitų dievų, tasai prarakas tur žudytas buti. * per. 13, 5. Jėr. 14, 15.
21. O jei tu savo širdyje tartumbei: ant ko aš galėsu numanyti, kokius žodžius Ponas Dievas jam ne butų kalbėjęs?
22. Tai žinok: kada koksai prarakas tau ką apsako vardan Pono Dievo, ir taipo ne stojas, nei nusiduoda, tai numanyk, Poną Dievą tus žodžius jam ne kalbėjusį; nės prarakas tai iš pasididžiavimo kalbėjęs, todėl jo kalbos nesibijok.

Perskyrimas 19.

Davadas dėl valnybės miestų; neteisiųjų liudininkų koravonė.

Kad Viešpats, tavo Dievas, anus žmones bus išgaišinęs, kurių žemę tau paduos Viešpats, tavo Dievas, kad ją gautumbei, ir jų miestuose bei namuose gyventumbei,

2. Tai sau *tris miestus turi išsiskirti toje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos paveldėti; * 2 Maiž. 21, 13.

3. Ir turi tam pritinkančias vietas išskirti, ir rubežių savo žemės, kurią tau išdalys Viešpats, tavo Dievas, į tris dalis perdalyti, kad tenai nubėgtų, kurs netyčiomis žmogų butų užmušęs.

4. Ir todėl tatai tur buti, *kad galėtų nubėgti, kurs žmogų užmušęs, jeib gyvas išliktų, kad nekursai savo artymą muša, ne iš patyčių, ir pirm to kerštą prieš jį ne turėdamas. *per. 4, 42. 2 Maiž. 21, 13.

5. Bet kad nusiduotų, kad nekursai su savo artymu į girę eitų malkų kirsti, ir kirvį su ranka aukštyn keltų, medį nukirsti, o kirvis nusmuktų nuo koto ir ištiktų artymą, kad jis numirtų, tas į šių miestų vieną tur nubėgti, kad gyvas išliktų;

6. Kad ne *to kraujo jėšką sis žmogžudį vytų, kadangi jo širdis keršto pilna yra, ir jį sugautų, kadangi kelias toks tolus, ir jį užmuštų, kačeig smerties kaltybė jame nesiranda, kadangi pirm to kerštą prieš jį ne turėjęs. * 4 Maiž. 35, 12.

7. Todėl aš tau prisakau, kad *tris miestus išskirtumbei. * 4 Maiž. 35, 6.

8. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, išplatįs tavo rubežius, kaip jis *tavo tėvams su prysiega žadėjęs, ir duos tau visą tą žemę, kaip tavo tėvams tą duoti kalbėjęs esti, * per. 12, 20. 1 Maiž. 28, 14.

9. (Jei tiktai *pildysi visus šius prisakymus, kad pagal tus darytumbei, kurius aš tau šiandien liepiu, kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbei ir jo keliuose vaikščiotumbei per savo amžią,) tai dar †tris miestus turi išskirti be šių trijų; * per. 15, 5. † per. 4, 41. Joz. 20, 8.

10. Idant nekaltas kraujas ne butų pralietas tavo žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda į tėviškę, ir kraujo kaltybės tavę ne spaustų.

11. Ale jei kas *kerštą turėtų prieš savo artymą, ir ant jo tykodamas jį užmuštų ir tada nubėgtų į šių miestų vieną, * 4 Maiž. 35, 20. 21. † 1 Maiž. 9, 6.

12. Tai vyresnieji jo miesto tur tenai nusiųsti jį atgabendinti ir jį į rankas kraują pajėškančiojo paduoti, kad nužavintas butų.

13. Tavo akys jo ne tur čėdyti, ir turi tą, kurs nekaltą kraują praliejęs, iš Izraėlio išgaišinti, kad tau gerai pasisektųs.

14. Tu savo *artymo rubežių ne turi pamažinti, kurį senieji statė tavo tėviškėje, kurią tu gauni žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau esti davęs paveldėti. * per. 27, 17.

15. *Vienintėlis liudininkas ne tur prieš kokį liudyti dėl bile kokio nusidėjimo arba grieko, kuriuomi kas gal nusidėti, bet †per burną dviejų arba trijų liudininkų tiesa tur išsirodyti. * 4 Maiž. 35, 30. † Jon. 8, 17.

16. *Kada neteisus liudininkas prieš nekurį keliasi, jį kaltinti dėl kokio nusidėjimo, * 2 Maiž. 23, 1.

17. Tai tuodu vyru, kuriuodu provą tarp savęs tur, tur stovėti po akių Pono Dievo, *klebonų bei sudžių, kurie tuočės bus, * per. 17, 9.

18. Ir sudžios gerai tur tyrinėti. Ir kad neteisusis liudininkas neteisiai liudijęs prieš savo artymą,

19. Tai jus *jam turite daryti, kaip jis mislijo savam broliui daryti, kad piktąjį nuo savęs atskirtumbei; * Pamok. 19, 5.

20. Kad kiti, *tai išgirdę, bijotųs ir ne daugiaus apsiimtų tokius piktus daiktus ištaisyti tarp tavęs. * per. 13, 11 ir 17, 13.

21. Tavo akys jo ne tur čėdyti. *Dušią už dušią, akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją! * per. 25, 12. 2 Maiž. 21, 32.

Perskyrimas 20.

Karą turėdami kaipo tur elgtis.

Kad į karą nusitrauki prieš savo neprietelius, ir matai žirgus bei vežimus žmonių, kurie didesni už tavę yra, tai nesibijokis jųjų, nės Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę iš Egypto žemės išvedė, yra su tavimi.

2. Taigi, kad prisiartinate mušiui, tai klebonas tur prižengti ir su vyrais kalbėti

3. Ir jiems tarti: klausykite, jus Izraėlitėnai, jus šiandien einate į karą prieš savo neprietelius, jųsų širdis te ne nuliusta, nesibijokitės ir ne nusigąskite ir ne pabugkite jųjų!

4. Nės Viešpats, jųsų Dievas, eina su jumis, kad už jus kariautų su jųsų neprieteliais, jus pagelbėti.
5. Bet kareivių vyresnieji su vyrais tur kalbėti ir jiems sakyti: *kurs naują butą pasikurė ir į tą dar †ne įsitraukęs, tas te sugrįšta ir te pasiliekti savo bute, kad ne numirtų kare, ir kitsai į jo butą įsitrauktų. * Ps. 30, 1. † Neėm. 12, 27.
6. Kursai vynyčią sodinęs, o dar *vaisiaus iš tos ne gavęs, tas te grįšta ir te pasiliekti namieje, kad kare ne numirtų, o kitsai pirmuosius vaisius iš to gautų. * per. 28, 30.
7. Kursai su pačia susižiedavojo, ale *dar svotbą ne kėlė, tas te grįšta ir te pasiliekti namieje, kad kare ne numirtų, ir kitsai svodbą su ja keltų. * per. 24, 5.
8. Ir kareivių vyresnieji toliaus su vyrais tur kalbėti ir tarti: *kursai bijosi ir baukštą širdį tur, tas te grįšta ir te pasiliekti namieje, kad ne ir savo brolių širdį baukštą darytų, lygiai kaip jo širdis yra. * Vald. 7, 3.
9. Ir kad kareivių vyresnieji bus iškalbėję su vyrais, tai jie pulkauninkus pirm visų vyrų tur į pulko pryšakį statyti.
10. Kad kokį miestą karu nori apgulti, tai tu jam pirma *pakajų turi siulyti. * 4 Maiž. 21, 21. 22.
11. Jei tau pakajingai atsako ir vartus atvera, tai visi žmonės, tame esantieji, tau turės čyžę mokėti ir tavo verginiai buti.
12. O jei ne nor pakajingai su tavimi sutikti, bet nor su tavimi kariauti, tai jį apgulk.
13. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, jį tau į tavo rankas duoda, tai tu vislab, kas vyriška tame yra, aštrumu kardo turi nužavinti; * 4 Maiž. 31, 7.
14. Tiktai moteres, vaikus bei bandą ne žavinkite, nei viso to, kas mieste yra, ir visą jų turtą tu gali tarp savęs *išdalyti, ir turi valgyti nuo to, ką iš savo neprietelių esi gavęs, kurius tau Viešpats, tavo Dievas, į tavo rankas davęs. * 4 Maiž. 31, 27.
15. Taipo tu turi daryti su visais miestais, toli nuo tavęs esančiais, ir kurie ne yra iš miestų šių žmonių.
16. Ale miestuose šių žmonių, kurius Viešpats, tavo Dievas, tau į dalį tėviškės duos, tu *nieko gyvo ne turi palikti, kas tiktai dvasę tur; * Joz. 10, 40. per. 11, 11. 14.
17. Bet turi juos išgaišinti, butent: *Etytus, Amorytus, Kananytus, Perezytus, Evytus bei Jėbusytus, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau liepęs; * per. 7, 1.
18. Kad jus ne mokintų daryti visas tas nuobodas, kurias jie daro savo balvonams, ir jus ne susigriešytumbite prieš Viešpatį, savo Dievą.
19. Kad tu apie nekurį miestą (su abažu) ilgai turi gulėti, prieš kurį tu kariauji, jį įgauti, tai tu sodus ne turi išpustyti, nei su kirviais tus iškapoti; tu gali tų valgyti, todėl ne turi tus išpustyti, [juk tai medžiai yra ant lauko, o ne žmogus,] kad tau kaip ir pylimu butų.
20. Ale medžius, apie kurius tu žinai, jog iš tų ne gali valgyti, tus gali iškirsti ir išpustyti, ir pylimus iš tų kurti prieš tą miestą, kursai su tavimi kariauja, ikikol tu jį perveiki.

Perskyrimas 21.

Apie razbajų, nežinant kas jį provijęs, apkaltasias moteriškes, provą pirmgimusiųjų, nepaklusnųjį sunų, pakartuosius.

Kad žmogų kokį rastumbei užmuštą toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, įgauti, gulintį ant lauko, ir ne gali žinoti, kas jį butų užmušęs,
2. Tai tavo vyresnieji ir sudžios tur į lauką eiti ir nuo to lavono matuoti iki miestų, aplink esančių.
3. Kursai miestas artimiausias yra, to vyresnieji tur imti jauną karvę iš bandos, kuri dar darbo ne dirbusi, nei su žagre arusi;
4. Ir jie tur ją nuvesti į akmeningą daubą, kuri niekados nei arta, nei apsėta yra ir čiapat dauboje tur jai galvą nukirsti.
5. Tai tur prieiti klebonai, vaikai Lėvy. (Nėsa Viešpats, tavo Dievas, juos išrinko, kad jam šlužytų ir jo vardą garbintų, ir pagal *jų žodį visi daiktai ir iškados sudijami butų). * per. 17, 8. 9.
6. Ir visi vyresnieji to miesto tur prižengti prie to lavono, ir tur savo *rankas mazgoti ant tos jaunosios karvės, kuriai kaklas nukirstas, * Mat. 27, 24.
7. Ir atsakydami tur tarti: musų rankos tą kraują ne praliejo, taigi ir musų akys to ne matė;
8. Buk malonus savo žmonėms, Izraėlitėnams, kurius tu, Pone Dieve, išvalnijai, ne kaltink savo žmones Izraėlitėnus, dėl to nekaltojo kraujo! tai jie dėl to kraujo (su Dievu) bus suderinti.

9. Taipo tu tą nekaltąjį kraują nuo savęs turi atskirti, kad darytumbei, kas teisu yra po akių Pono Dievo.
10. Kad tu į karą trauksies prieš savo neprietelius, o Viešpats, tavo Dievas, tus duoda tau į tavo rankas, kad tu sugautuosius gali šalin vesti,
11. Ir matai tarp kalinių gražią kokią moteriškę, ir ji patinka tau, kad nori ją į pačią vesti,
12. Tai veski ją į savo namus ir nuskusdįk jos plaukus, ir nupiaudįk jos nagus;
13. O rubus, kuriuose ji apkalta, ji tur išsivilkti, ir sėdėti tavo namuose, ir per visą mėnesį apverkti savo tėvą bei motyną; paskui sugulk su ja ir vesk ją, kad ji butų tavo pati.
14. Ale jei tu jos ne nori, tai turi ją išleisti, kur ji nor, o ne už pinįgus parduoti, nei užstatyti, todėl, kadangi tu ją pažeminai.
15. Kad nekursai dvi moteri turėtų, vieną, *kurią myl, o antrąją, kurios neapkenčia, ir jiedvi jam vaikų pagimdo, taip mylimoji, kaip ir nemylimoji, o pirmgimęsis sunus butų nemylimosios, *1 Maiž. 29, 39.
16. Ir čėsas prisiartina, savo vaikams tėviškę išdalyti, tai jis ne gal sunų mylimosios per pirmgimusį sunų įdėti vietoje pirmgimusiojo sunaus nemylimosios.
17. Bet jis sunų nemylimosios už pirmgimusį sunų tur išpažinti, kad jam dvilinkai duotų viso, kas yra; nės jis esti jo pirmoji *macis, ir jis tur provą pirmgimusiojo. *1 Maiž. 49, 3.
18. Jei kas turėtų sunų savvalninką ir nepaklusnų, kurs tėvo bei motynos žodžių ne klauso, ir kad juodu jį nor bausti, jiems ne nor klausyti,
19. Tai jo tėvas ir motyna jį sugavę, tur nugabenti pas vyresniuosius miesto ir į vartus to miesto,
20. Ir *tur vyresniemsiems miesto sakyti: šisai musų sunus savvalninkas ir nepaklusnus yra ir ne klauso musų žodžių, priegtam ir yra lėbauninkas bei girtuoklis. *Mat. 18, 17.
21. Tai visi žmonės to miesto jį *akmenimis tur žudyti, kad numirtų, ir †taipo tu piktąjį nuo savęs turi atskirti, kad visi Izraėlitėnai tai girdėję bijotųs. *per. 13, 10. †per. 19, 19.
22. Jei kas butų kokį grieką pelnęs *smerties vertą, ir jisai tokiu budu butų žudytas, kad jį pakartų prie medžio, *per. 22, 26.
23. Tai jo lavonas ne tur *per naktį ant medžio pakartas pasilikti, bet turi jį tą pačią dieną palaidoti; nės †pakartasis prakeiktas yra pas Poną Dievą; idant tu savo žemę ne apbiaurintumbei, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda į tėviškę. *Joz. 10, 27. Gal. 3, 13.

Perskyrimas 22.

Visokie prisakymai surašyti.

Kad tu matai savo brolio jautį arba avį *klystantį, tai ne turi nuo jų atsitraukti, bet juos vėl savam broliui namon varyti. *2 Maiž. 23, 4.
2. Ale kad tavo brolis tau ne butų arti, ir jį ne pažysti, tai turi juos savo namon vesti, kad pas tavę butų, ikikol tavo brolis juos jėškos, ir tu tada jam galėtumbei atduoti.
3. Taipo ir turi daryti su jo asilu, su jo rubais ir su visu prapuldytuoju, ką tavo brolis tiktai gal pamesti, ir tu atrandi; tu ne gali tai palaikyti.
4. Kad tu savo brolio *asilą arba jautį matai parpuolant ant kelio, tai ne gali nuo jo atsitrauktis, bet turi jį gelbėti. *2 Maiž. 23, 5.
5. Moteriškę ne tur vyriškais rubais apsivilkti, o vyras ne moterų rubais dėvėti. Nės tai darąsis nuoboda yra Viešpačiui, tavam Dievui.
6. Kad ant kelio kur randi paukščių lizdą, ar ant medžio, ar ant žemės, su vaikais, arba su kiaušiais, o senoji dar tup ant vaikų arba ant kiaušių, tai ne turi senąją su vaikais išimti;
7. Bet *senąją turi duoti palėkti, o vaikus išimti, kad tau gerai pasisektųs ir ilgai patektumbei. *3 Maiž. 22, 29.
8. Kad *naują butą pakuri, tai turi atlošą pritaisyti aplinkui ant stogo, kad kraujo kaltybę ne užvestumbei ant savo namų, jei kas nupultų. *per. 20, 5.
9. Tu savo *vynyčią ne turi su visokia sumaišyta sėkla apsėti, kad Ponui Dievui †ne šventytumbei tokią sumaišytą sėklą, kokią tu sėjai, draug su tuomi, ką vynyčia tau gal duoti. *3 Maiž. 19, 19. †2 Maiž. 22, 29.
10. Tu ne turi į vieną jungą sukinkyti jautį bei asilą.
11. Tu ne turi apsivilkti rubais iš vilnų bei iš linų suaustais.

12. Tu sau *kutas turi prisiuti ant keturių kampų savo skreistės, su kuria apsisiauti. * 4 Maiž. 15, 38. Mat. 23, 5.
13. Kad kas moterį sau veda ir jos neapkenčia, kad su ja sugulėjęs,
14. Ir biaurią kokią kalbą apie ją pramano, ir piktai ją apskelbia, tardamas: aš tą moteriškę vedžiau, ale kaip su ja sugulėjau, ne radau ją mergą;
15. Tai tėvas bei motyna tos mergos tur ją imti ir vyresniemsiems miesto jo vartuose parodyti tos mergos mergystę;
16. Ir mergos tėvas vyresniemsiems tur sakyti: aš šiam vyrui savo dukterį daviau į pačią, o dabar jisai jos nekenčia,
17. Ir biauriai ją apskelbdamas taria: aš tavo dukterį ne radau mergą. Ale štai mergystė mano dukters! Ir tai jie marškinius vyresniemsiems miesto tur parodyti.
18. Tai vyresnieji to miesto tą vyrą sugavę tur koravoti,
19. Ir šimtu syklų sidabro koravoti, ir tus mergos tėvui duoti, todėl, kad jis mergą Izraėlyje apskelbė, ir tur ją per pačią palaikyti, kad ją per savo amžią ne paleistų.
20. Ale jei taipo tiesa, kad marti ne rasta yra merga,
21. Tai tur ją išvesti už vartų jos tėvo namų, ir žmonės to miesto tur ją akmenimis žudyti, todėl, kadangi *durnai elgės Izraėlyje, ir savo tėvo namuose apsikekšavo; ir turi tą piktumą nuo savęs atskirti. * 1 Maiž. 34, 7. Joz. 7, 15.
22. Jei kas butų randamas, *kurs su moteriške, vyrą turinčia, sugultų, tai juodu abudu tur žudytu buti, ir vyras ir moteriškė, su kuria jisai sugulėjęs, ir †turi tą piktumą iš Izraėlio atskirti. * 3 Maiž. 20, 10. † 5 Maiž. 21, 21.
23. Kad kokia merga nekuriam pažadėta butų, ir kitsai koks vyras mieste ją nutvėręs su ja sugultų,
24. Tai jus turite juodu abudu pro miesto vartus laukan išvesti ir turite abudu akmenimis žudyti, kad numirtų; mergą todėl, kad ne šaukusi mieste be budama, o vyrą todėl, kad savo artymo marčią apžaidęs; ir tą piktumą nuo savęs turi atskirti.
25. Ale kad nekursai sužieduotą mergą ant lauko gaudytų ir ją sugavęs su ja sugultų, tai tas vyras vienas tur numirti, kurs su ja sugulėjęs;
26. O mergai nieko ne turi daryti, nės ji nei jokio grieko smerties verto ne užpelnė. Bet lygiai, kaip kada nekursai prieš savo artymą atsikėlęs jį užmuštų, taipo ir yra šisai nusidavimas.
27. Nės jis rado ją ant lauko, ir ta sužieduotoji merga šaukė, ale nieks ne pribuvo, kurs butų galėjęs ją pagelbėti.
28. Kada nekursai mergą užeina, kuri dar nei vienam ne pažadėta, ir jisai ją sugavęs su ja sugul, o tatai taipo išsiranda,
29. Tai tas, *kurs ją apžaidęs, jos tėvui tur duoti penkisdešimtis syklų sidabro, ir tur ją per pačią palaikyti todėl, kad ją apžaidęs; jis ne gal nuo jos atsiskirti per visą savo amžią. * 2 Maiž. 22, 16.
30. Nei vienas ne *tur vesti savo tėvo pačią, ir ne atdengi savo tėvo gėdą. * 3 Maiž. 18, 8.

Perskyrimas 23.

Kursai gal į susirinkimą Pono Dievo eiti, ir kursai ne.

Į susirinkimą Pono Dievo ne tur įeiti, nei kurs kuomi pažeistas, nei kurs išromytas.
2. Nei iškekšinis ne tur įeiti į susirinkimą Pono Dievo, nei po dešimtosios eilės, bet visiškai ne tur nukakti į susirinkimą Pono Dievo.
3. Amonytai ir *Moabytai ne tur į susirinkimą Pono Dievo įeiti, nei į dešimtąją jų eilę, bet jie visiškai į tą ne tur įeiti; * Neėm. 13, 1.
4. Todėl, kad jums užgynė duonos bei vandens ant kelio, kaip iš Egypto išsitraukėte, o priegtam jums ant iškados samdė *Bilėamą, sunų Bėoro, iš Pėtor Mezopotamijos, kad jis tavę prakeiktų. * 4 Maiž. 22, 5. Joz. 24, 9. Apreiš. 2, 14.
5. Ale Viešpats, tavo Dievas, Bilėamo ne norėjo klausyti, ir pervertė prakeikimą į žegnonę todėl, kadangi Viešpats, tavo Dievas, tavę mylėjo.
6. Tu jiems nei palaimos, nei ko gero ne turi velyti savo amžyje amžinai.
7. Edomytų ne turi baidytis, nės *jie yra tavo broliai. Egypciono taipojau ne turi baidytis, nės tu svetimas buvai jo žemėje. * per. 2, 4. 8. 1 Maiž. 25, 25. 26.
8. Vaikų-vaikai, kurius jie trečioje eilėje pagimdo, gal įeiti į susirinkimą Pono Dievo.
9. Kad išeini iš abažo prieš savo neprietelius, tai saugokis nuo visokio susigriešijimo.

10. Jei kas iš jųsų butų *nečystas esąs, kuriam naktyje kas tikos, tas tur laukan išeiti iš abažo ir ne tur vėl sugrįšti, *3 Maiž. 15, 16.

11. Ikikol pirm vakaro vandenyje nusipėręs. Ir saulei jau nusileidus gal vėl nueiti į abažą.

12. O lauke už abažo tur tau vieta buti, kad galėtumbei ant vėjo eiti.

13. Ir turi šiupelėlę turėti, ir kad lauke nori pasitupti, taja turi duobelę kasti; ir atlikus turi užžerti, ką nuo savęs šalin davei.

14. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, *vaikščioja tavo abaže, kad tavę išgelbėtų ir tavo neprietelius tau paduotų. Todėl tavo abažas tur šventas buti, kad nei jokia gėda tarp tavęs ne butų matoma, ir jis nuo tavęs ne nusikreiptų. * 3 Maiž. 26, 12.

15. Berną, kurs pas tavę atėjo, ne turi vėl paduoti į rankas jo pono.

16. Jis pas tavę tur pasilikti toje vietoje, kurią sau išsiskirs vienuose tavo miestuose, sau ant gero, ir *ne turi jį lupti. * 2 Maiž. 22, 21.

17. *Kekšė ne tur randama buti tarp dukterų Izraėl, nei kekšininkas tarp sunų Izraėl. * per. 42, 12.

18. Tu nei kekšės algą, nei šunpinįgius į namus Dievo, savo Viešpaties, ne turi įgabenti iš bile kokio pažadėjimo, nės tai Viešpačiui, tavam Dievui, abejeip nuoboda yra.

19. Tu *iš savo brolio nuomų ne turi imti, nei nuo pinįgų, nei nuo valgio, nei nuo viso to, iš ko nuomas galėtume imti. * 2 Maiž. 22, 25.

20. Iš svetimo gali nuomų imti, ale ne iš savo brolio, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnotų visuose tavo darbuose toje žemėje, į kurią tu pareini, tą įgauti.

21. Kad tu Viešpačiui, savam Dievui, *kokį žadėjimą žadi, tai ne užtruk tą laikyti, nės Viešpats, tavo Dievas, †prašys tą iš tavęs, ir bus tau grieku. * 3 Maiž. 27, 2. Vald. 11, 35. 4 Maiž. 30, 3. † Ps. 50, 14.

22. Kad nieko nežadi, tai ne pelnai griekų.

23. Ale kad jau kokį žadėjimą išleidai iš savo burnos, tai tą ir turi attesėti ir pagal tai daryti, kaip Viešpačiui, savam Dievui, iš geros valės pasižadėjai, ką tu su savo burna iškalbėjai.

24. Kad tu eini į vynyčią savo artymo, tai uogų gali valgyti, kiek nori, ikikol privalgei; ale nei vienos tų ne turi į savo ryką įdėti.

25. Kad į javus savo artymo eini, tai su ranka *varpas gali nuplėšti; ale su piautuve tuose ne turi šen ir ten ką piauti. * Mat. 12, 1. Mark. 2, 23.

Perskyrimas 24.

Prisakymai, kurie labiausiai ukininkams priguli.

Kad nekursai pačią veda ir su ja susivenčiavodina, o ji ne randa malonę po jo akių dėl kaszin kokio neviežlybumo, tai jis *atsiskyrimo gromatą jai rašyti ir į rankas tur duoti, ir ją iš savo namų išleisti. * Mat. 5, 31.

2. O kad ji tada iš jo buto išėjusi kitą vyrą ima,

3. O tas antrasis vyras jos taipojau nekenčia ir atsiskyrimo gromatą rašo, o tą į jos rankas duoda ir ją iš savo buto išleidžia, arba jai tas antrasis vyras numirtų, kurs ją sau į pačią vedęs,

4. Tai jos *pirmasis vyras, kurs ją išleidęs, ją ne gal iš naujo vesti, kad vėl jo pati pastotų, kadangi ji apsibiaurino; nės tai yra nuoboda po akių Pono Dievo, kad tą žemę ne padarytumbei griekų pilną, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, į tėviškę davęs. * Jėr. 3, 1.

5. Kad kas neseniai pačią vedęs, tasai *į karą ne tur nusitraukti, ir ne turi jį kuomi sunkįti. Jis valnas tur buti savo namuose visą metą, kad linksmas butų su savo pačia, kurią jis vedęs. * per. 20, 7.

6. Tu užstatui ne turi imti apatinįjį ir viršutinįjį girnų akmenį, nės tuomi jisai tau dušią užstatęs.

7. Jei kas butų randamas, kurs iš savo brolių *žmogų pavogtų iš vaikų Izraėl, ir tą ar užstatytų ar parduotų, toksai vagis tur žavintas buti, kad piktąjį nuo savęs atskirtumbei. * 2 Maiž. 21, 16. 1 Tim. 1, 10.

8. Saugokis nuo slogos raupso, ir drutai apsiimk vislab pildyti ir daryti, ką tavę *klebonai, Lėvytai, mokina. Ir ką jie jums liepia, tai turite pildyti ir pagal tai daryti. * 3 Maiž. 13, 8. per. 14, 2. 2 Zom. 3, 29.

9. Apdumok, ką Viešpats, tavo Dievas, darė su *Mirjama ant kelio, kaip iš Egypto išsitraukėte. * 4 Maiž. 12, 10.

10. Kad *tu savam artymui pinįgų žyčiji, tai ne turi į jo namus eiti ir jį išpantyti, * per. 23, 19. Neėm. 5, 7.

11. Bet tu lauke turi stovėti, o tasai, kuriam tu žyčiji, tau užstatą tur išnešti.
12. O jei jisai vargdienys butų, tai tu ne turi miegoti eiti, jam užstatą ne atdavęs,
13. Bet turi jam jo užstatą atduoti saulei nusileidžiant, kad *savo rubuose atsigultų ir tau viso gero velytų. Tai tau po akių Viešpaties, tavo Dievo, bus priskaityta už teisybę. *2 Maiž. 22, 26.
14. Vargdieniui ir pavarguliui tu *ne turi jo algą užlaikyti, ar jis butų iš tavo brolių, ar iš svetimų, kurs tavo žemėje ir miestuose yra, *3 Maiž. 19, 13. Luk. 10, 7.
15. Bet turi jam tą pačią dieną jo algą užmokėti, kad saulė pirm to ne nusileistų; nės jis yra pavargęs ir išlaiko tuomi savo dušią; kad jisai prieš tavę Dievopi ne šauktų, ir tau grieku ne butų.
16. *Tėvai ne tur žavinami buti už vaikus, nei vaikai už tėvus, bet kožnas už savo nusidėjimą tur žavinamas buti.
*Ezek. 18, 19. 20. 2 Kar. 14, 6. 2 Nus. Kar. 25, 4. Jėr. 31, 30.
17. Tu *provą svetimųjų bei siratų ne turi kraipyti, ir našlei rubus į užstatą ne imti, *2 Maiž. 22, 21.
18. Nės tu turi *atsiminti, tavę bernu buvusį Egypte, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę iš ten išvalnijęs. Todėl prisakau tau, kad taipo darytumbei.
*per. 5, 15 ir 15, 15 ir 16, 12.
19. Kad tu savo dirvą nuvalęs esi, ir *vieną pėdą ant dirvos butumbei užmiršęs, tai ne turi grįšti, tą suvalyti; bet jis tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnotų visuose darbuose tavo rankų. *3 Maiž. 19, 9. per. 23, 22.
20. Kad tu nukratai savo aliejaus medžius, tai ne turi tus dar kartą kratyti; bet tai tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei.
21. Kad savo vynyčią nurinkai, tai ne turi dar parankioti; bet tai tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei;
22. Ir turi atsiminti, tavę bernu buvusį Egypto žemėje; todėl tau prisakau, kad taipo darytumbei.

Perskyrimas 25.

Nekurios dalys žydiškųjų provų.

Kada vaidas randasi tarp vyrų, tai, juos reik į provą nuvesti ir juos sudyti, *teisiamjam reik gerą provą daryti, o neteisųjį koravoti. *Psalm. 17, 15.
2. Ir jei neteisusis mušių užpelnęs, tai sudžia tur jį liepti parsigulti ir tur jį plakdinti po savo akių pagal didumą ir skaitlių jo nusidėjimų.
3. Kad jisai *keturisdešimtis mušių gavęs, tai ne reiks jį daugiaus plakti, kad ne, jei daugiaus mušių gautų, jis per mierą suplaktas butų, ir tavo brolis biaurus pastotų po tavo akių. *2 Kor. 11, 24.
4. Tu *jaučio kulančiojo nasrus ne turi užrišti. *1 Kor. 9, 9. 1 Tim. 5, 18. Jok. 5, 4.
5. Kad *broliai pas kits kitą gyvena, ir vienas iš jų numiršta be vaikų, tai nabaštininko paliktoji pati ne tur svetimą vyrą kitur imti, bet jos svainis tur su ja sugulti, ją į pačią vesti ir su ja susivenčiavodinti.
*Mat. 22, 24. Rut. 4, 5. Mark. 12, 19. Luk. 20, 28.
6. Ir pirmgimusįjį sunų, iš jos gimusį, tur jis praminti pagal vardą savo nabaštininko brolio, kad jo vardas ne pragaištų Izraėlyje.
7. Ale *jei tam vyrui ne patiktų savo svainę vesti, tai ji, jo svainė, tur nueiti į sudo vartus pas vyresniuosius ir sakyti: mano svainis ne apsiima savam broliui vardą gaminti Izraėlyje ir ne nor manę vesti. *Rut. 4, 4.
8. Tai vyresnieji miesto jį atvadinę su juomi tur kalbėti. Kad jisai tada stovėdamas atsako: aš ne apsiimu ją vesti,
9. Tai jo svainė tur pas jį prižengti po akių vyresniųjų ir jam vieną kurpę išauti nuo jo kojų, ir ji į jį spiovusi tur atsakyti ir tarti: taipo reikia daryti su kožnu vyru, kurs savo brolio giminę ne nor išplatinti.
10. Ir jo vardas Izraėlyje bus pramintas: baskojo giminė.
11. Kada du vyru vaidijas, ir vieno pati pribėgusi norėtų savo vyrą gelbėti iš rankų jį mušančiojo, ir ji savo ranką ištiesdama jį nutvertų prie gėdos,
12. Tai tu jai ranką turi nukirsti ir tavo *akis jos ne tur čėdyti. *per. 13, 8 ir 19, 3.
13. *Dvejopą svartį, mažą bei didį, ne turėk savo žake. *3 Maiž. 19, 36. Ezėk. 45, 10.
14. Ir savo namuose ne laikyk du ketvirčiu, didį bei mažą.
15. Tu *pilną ir tikrą svartį, bei pilną ir tikrą ketvirtį turi laikyti, kad tavo gyvastis ilgai patektų toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas.
*3 Maiž. 19, 35.
16. Nės kurs taipo daro, tas *nuoboda

yra Viešpačiui, tavam Dievui, kaip ir visi, kurie piktai daro. * Pamok. 11, 1. Mik. 6, 11.
17. Atsimink, * ką jums išrodė Amalėkytai ant kelio, kaip iš Egypto išsitraukėte; * 2 Maiž. 17, 8.
18. Kaip jie tavę užpuolė ant kelio ir * mušė tavo paskiausiuosius, visus negalinčius, kurie paskui tavę ėjo, kaip buvai pailsęs ir be sylos; o jie nesibijojos Dievo. * Joz. 10, 19.
19. Taigi, kad Viešpats, tavo Dievas, tau pakajų suteks nuo visų tavo neprietelių, žemėje aplink esančių, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duos į tėviškę paveldėti, tai tu * paminklą Amalėkytų turi išgaišinti po dangumi. To ne užmiršk! * 1 Zom. 15, 2. 3. 1 Nus. Kar. 5, 43.

Perskyrimas 26.

Apie pirmones bei desėtines.

Kad tu nukaksi į tą žemę, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, į tėviškę duos, ir tu tą pasisavini ir joje gyveni,
2. Tai * turi imti visokius pirmuosius vaisius tos žemės, iš žemės augančius, kurius tau duoda Viešpats, tavo Dievas, ir turi tus į pintinį dėjęs nueiti į tą vietą, kurią išskirs Viešpats, tavo Dievas, kad jo vardas čionai gyventų. * 2 Maiž. 23, 19. per. 34, 26. 3 Maiž. 2, 14. per. 23, 10 ir 16, 10.
3. Ir turi pas vyskupą, tuočės esantį, nueiti ir jam tarti: aš šiandien išpažįstu po akių Viešpaties, tavo Dievo, manę iškakusį į tą žemę, kurią Ponas Dievas musų tėvams su prysiega žadėjęs esti, mums duoti.
4. Ir vyskupas tą pintinį tur imti iš tavo rankų ir prie altoriaus Viešpaties, savo Dievo, padėti.
5. Čia tu turi atsakyti ir tarti po akių Pono Dievo savo: * „Syrionai norėjo mano tėvą nužavinti; tas † nusitraukė į Egyptą ir tenai svetimas buvo su maž žmonėmis, o čiapat pastojo didžiu, drutu ir daugybe žmonių. * 1 Maiž. 31, 5. 24. † 1 Maiž. 46, 5.
6. Ale Egypcionai mus * piktai laikė, ir privertė mus, ir sunkią baudžiavą uždėjo ant musų. * 2 Maiž. 1, 13. 14.
7. Tai * mes šaukėme Viešpatiespi, Dievopi savo tėvų, ir Ponas Dievas išklausė musų šauksmą ir matė musų vargą, tužbą ir bėdą; * 2 Maiž. 2, 23. 24.
8. Ir * išvedė mus iš Egypto su sylinga ranka, ir su ištiestu petimi, ir su didžiu išgąsčiu, per ženklus ir stebuklus; * 2 Maiž. 12, 51. per. 13, 3.
9. Ir atgabeno mus į šią vietą ir davė mums šią * žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. * 3 Maiž. 3, 8. per. 13, 5 ir 13, 3.
10. Dabar aš atnešu pirmuosius vaisius šios žemės, kurius tu, Pone Dieve, man davei.“ Ir turi tus palikti po akių Viešpaties, savo Dievo, ir pasiklonioti po akių Pono Dievo savo,
11. Ir * turi linksmas buti iš viso to gero, ką Viešpats, tavo Dievas, tau esti davęs ir tavo giminei, tu, ir Lėvytas, ir svetimasis pas tavę esąsis. * per. 16, 11. 14.
12. Kad * visas desėtines savo vaisių busi suvalęs trečiame mete, tai esti desėtinių metas, tai turi Lėvytui, svetimamjam, siratai ir našlei duoti, kad jie valgytų tavo vartuose ir privalgytų. * per. 14, 28.
13. Ir turi tarti po akių Viešpaties, tavo Dievo: aš atsinešiau, kas pašventinta iš mano namų, ir daviau tai Lėvytams, svetimiemsiems, siratoms bei našlėms, pagal visą tavo prisakymą, * man palieptą; aš tavo prisakymą ne paniekinau, nei to užmiršau. * per. 14. 27.
14. Aš to ne valgiau savo tužboje, ir nieką to ne atėmiau nečystybėje; ir ant numirusiųjų iš to nieko ne daviau. Aš balsui Pono Dievo savo paklusnus buvau ir dariau vislab, ką tu man liepei.
15. * Pažiurėk žemyn iš šventojo savo gyvenimo, iš dangaus, ir žegnok savo žmones Izraėl ir tą žemę, kurią tu mums davei, kaip tu musų tėvams su prysiega tai žadėjai, žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. * Jėz. 63, 15.
16. Šiandien tau prisako Viešpats, tavo Dievas, idant tu * darytumbei pagal visus šius prisakymus ir provas, kad tu pildytumbei ir pagal tus darytumbei iš visos širdies ir iš visos dušios. * per. 6, 5.
17. Ponui Dievui šiandien išsipažinai, jį esantį tavo Dievą, kad visuose jo keliuose vaikščiotumbei ir pildytumbei * jo zokaną, prisakymus ir provas, ir jo balso klausytumbei. * per. 5, 31.
18. Ir Ponas Dievas tau šiandien žadėjęs, kad jisai tavę nor laikyti * už savo žmones, kaip tau esti kalbėjęs, kad tų visų jo prisakymų pildytumbei; * per. 7, 6. 1 Petr. 2, 9
19. Ir jisai tavę iškeltų, ir tu pagir-

tas, garbintas irgi šlovintas butumbei daugiaus, kaip visi žmonės, kurius jisai sutvėręs, kad tu Viešpačiui, savam Dievui, šventas žmonių pulkas butumbei, kaip jis esti kalbėjęs.

Perskyrimas 27.

Atsiminimo akmens vaikų Izraėl: davadas bei budas žegnoti ir keikti.

Ir Maižėšius su vyresneisiais Izraėlio prisakė žmonėms ir tarė: palaikykite visus prisakymus, kurius aš jums šiandien prisakau.
2. Ir tuočės, *kad per Jordaną persigausite į žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, didžius akmenis turite attiesti ir juos kalkėmis apbaltinti, * Joz. 3, 17.
3. Ir ant tų rašyti visus žodžius šio zokano, kaip persigausi, kad nukaktumbei į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, žemę, kurioje pienas bei medus sklysta, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau esti kalbėjęs. * Jėr. 11, 5.
4. Taigi, kaip persigausite per Jordaną, tai turite tokius akmenis attiesti (apie kurius aš jums šiandien prisakau), ant kalno Ebal, ir tus kalkėmis baltinti.
5. Ir turi čiapat Viešpačiui, savam Dievui, *akmens altorių budavoti, kursai geležimi ne kaldintas. * 2 Maiž. 20, 25.
6. Iš čielų akmenų tu šį altorių Viešpačiui, savam Dievui, turi budavoti ir deginimo apierą apieravoti Ponui Dievui savam.
7. O turi ir dėkavonės apierą apieravoti ir čionai valgyti ir linksmas buti po akių Pono Dievo savo.
* per. 12, 12. 18. Joėl 1, 16.
8. Ir turi ant tų akmenų rašyti visus žodžius šio zokano aiškiai ir permanytinai.
9. Ir Maižėšius draug su klebonais ir Lėvytais kalbėjo su visais Izraėlitėnais ir tarė: dabodamas klausyk, Izraėl! šiandien tu *žmonių pulku pastojai Viešpaties, savo Dievo, * per. 26, 18. 19.
10. Kad balsui Viešpaties, savo Dievo, paklusnus butumbei ir darytumbei pagal jo prisakymus ir provas, kurius aš tau šiandien prisakau.
11. Ir Maižėšius tą dieną žmonėms prisakydamas tarė:
12. Šios (giminės) tur stovėti ant kalno Grizim, *žegnoti žmones, kad per Jordaną busite persigavę: Simėonas, Lėvy, Juda, Izašaras, Jozėpas ir Benjaminas. * per. 11, 29. Joz. 8, 33. 34.
13. Ir šios giminės tur stovėti ant kalno Ebal, prakeikti: Rubėnas, Gadas, Aseras, Sėbulonas, Dan bei Naptali.
14. Ir Lėvytai pradėję tur sakyti kožnam iš Izraėlio aiškiu balsu:
15. Prakeiktas *t'esie, kurs balvoną arba nulietą abrozą sau daro, nuobodą Ponui Dievui, darbą darbininkų rankų, ir tą pastato slapčiai! ir visi žmonės atsakydami tur tarti: Amen. * per. 11, 28.
16. Prakeiktas *t'esie, kurs savam tėvui arba motynai keikia! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 2. Maiž. 21, 17.
17. Prakeiktas t'esie, *kurs savo artymo rubežių pamažina! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * per. 19, 14. Pamok. 22, 28.
18. Prakeiktas t'esie, kurs akląjį klajodina ant kelio! ir vis žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 19, 14.
19. Prakeiktas t'esie, kurs provą *svetimojo, siratos bei našlės iškraipina! ir visi žmonės tur tarti: Amen.
* 2 Maiž. 22, 21.
20. Prakeiktas t'esie, kurs su savo *tėvo pačia sugul, tuomi atdengdamas gėdą savo tėvo! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * per. 22, 30. 1 Kor. 5, 1. 3 Maiž. 18, 8.
21. Prakeiktas t'esie, kurs su *bile kokiu galviju laikosi! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 18, 23.
22. Prakeiktas t'esie, kurs su *savo seserimi sugul, kuri arba jo tėvo, arba motynos duktė yra! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 8, 9. 2 Zom. 13, 11.
23. Prakeiktas t'esie, kurs su savo uošve sugul! ir visi žmonės tur tarti: Amen.
24. Prakeiktas t'esie, kurs savo *artymą slapčiai užmuša! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 4 Maiž. 35, 20.
25. Prakeiktas t'esie, kurs *dovanų ima, ir nekaltąją dušią mirtinai pasudija! ir visi žmonės tur sakyti: Amen.
* 2 Maiž. 23, 8.
26. *Prakeiktas t'esie, kurs ne pilnavoja visus žodžius šio zokano, kad pagal tus darytų! ir visi žmonės tur sakyti: Amen. * Gal. 3, 10. Jėr. 11, 3.

Perskyrimas 28.

Žadėta žegnonė; grumzdžiamas keikimas.

Ir kad tu *paklusnus busi balsui Viešpaties, savo Dievo, pilnavodamas ir darydamas visus jo prisakymus, ku-

rius aš tau šiandien prisakau, tai Viešpats, tavo Dievas, tavę †aukščiausiuoju darys už visus žmones ant žemės;
* 3 Maiž. 26, 3. † per. 26, 19.
2. Ir ateis ant tavęs visos *šios žegnonės ir tavę tropys todėl, kad tu paklusnus buvai balsui Viešpaties, savo Dievo. * per. 14, 29 ir 23, 20.
3. *Žegnotas tu busi mieste, žegnotas ant lauko. * per. 30, 9.
4. Žegnotas bus vaisius tavo žyvato, vaisius tavo žemės, ir prievaisius tavo bandos, ir prievaisius tavo galvijų, ir prievaisius tavo avių.
5. Žegnotas bus tavo pintinys ir tavo zopostas.
6. Žegnotas busi *įeidamas, žegnotas išeidamas. * Ps. 121, 8.
7. Ir Ponas Dievas *tavo neprietelius, prieš tavę atsistengiančius, po tavo akių užmuš; vienu keliu jie išsitrauks prieš tavę, ir septyniais keliais jie bėgs pirm tavęs. * 3 Maiž. 26, 7.
8. Ponas Dievas palieps *savo žegnonei, kad ta su tavimi butų tavo kelnorėje (rusyje) ir visame, ką tu pradedi, ir žegnos tavę toje žemėje, kurią tau davė Viešpats, tavo Dievas. * 3 Maiž. 25, 21.
9. Ponas Dievas tavę prikels sau į šventus žmones, kaip tau su prysiega žadėjęs, todėl, kad pilnavoji prisakymus Viešpaties, savo Dievo, ir vaikščioji jo keliuose. * 2 Maiž. 19, 5.
10. Kad visi žmonės ant žemės matytų, tavę vadintą pagal vardą Pono Dievo, ir jie tavęs bijotųs.
11. Ir Ponas Dievas darys, kad tu apstumo turėsi lobių, vaisiaus savo žyvato, vaisiaus savo galvijų ir vaisiaus savo dirvos, ant tos žemės, kurią Ponas Dievas tavo tėvams su prysiega žadėjęs esti, tau duoti.
12. Ir Ponas Dievas tau atvers savo gerąjį skarbą, dangų, kad jisai tavo žemei *lytaus duotų savo čėsu; ir kad žegnotų visus darbus tavo rankų. Ir tu daug žmonių pulkams žyčysi, ale tu nei nuo vieno nieko ne pasižyčysi.
* Zak. 8, 12. per. 11, 14. 3. Maiž. 26, 4.
13. Ir Ponas Dievas darys tavę galva, o ne uodega, ir viršų gausi, o ne pergalėtas busi, todėl, kad tu paklusnus esi prisakymams Viešpaties, savo Dievo, kurius aš tau šiandien prisakau pilnavoti ir daryti,
14. Ir kad ne atsikreiptumbei nei nuo jokio žodžio, kurį tau šiandien prisakau, nei ant dešinės, nei ant kairės, idant *kitų dievų ne sekiotumbei, jiems šlužydamas. * per. 5, 32 ir 19, 6. Joz. 1, 7.
15. Ale *jei nepaklusnus busi balsui Viešpaties, savo Dievo, ne laikydamas, neigi pilnavodamas visus jo prisakymus ir provas, kurius aš tau šiandien prisakau, tai visi šie keikimai tavę užeis ir tavę tropys. * per. 30, 17.
3 Maiž. 26, 14. Raud. 2, 17. Dang. 9, 11. Mal. 2, 2.
16. Prakeiktas tu busi mieste, prakeiktas ant lauko.
17. Prakeiktas bus tavo pintinys ir tavo zopostas.
18. Prakeiktas bus vaisius tavo žyvato, vaisius tavo žemės, prievaisius tavo galvijų, ir prievaisius tavo avių.
19. Prakeiktas tu busi įeidamas, ir prakeiktas išeidamas.
20. Ponas Dievas ant tavęs užleis nepalaimą, priespaudą ir bėdą visuose tavo *rankų darbuose, ir ką tikt darai, ikikol išgaišintas busi, ir veikiai prapulsi dėl savo nelabojo elgimo, kad manę prastojai. * Vald. 2, 15.
21. Ponas Dievas tavę ištiks *maro skauduliais, ikikol tavę išpustys toje žemėje, į kurią nukanki, tą paveldėti.
* 3 Maiž. 26, 16. Ezėk. 14, 21.
22. Ponas Dievas tavę ištiks tvanu, drugiu, karščiais, brantais, *džiova, nesveiku oru ir geltos liga, ir persekinės tavę, ikikol tavę nužavys. * 1 Kar. 17, 7.
23. *Dangus viršuje tavo galvos esąsis bus nei varinis, o žemė po tavimi geležinė. * per. 11, 17. 3 Maiž. 26, 19.
24. Ponas Dievas tavo žemei dulkes ir pelenus lytaus vietoje suteks iš dangaus ant tavęs, ikikol išgaišintas busi.
25. Ponas Dievas *tavę parmuš po akių tavo nepriételių; vienu keliu tu jiems priešais išsitrauksi ir septyniais keliais tu nuo jų bėgsi ir busi išbarstytas į visas karalystes ant žemės.
* 3 Maiž. 26, 17.
26. Tavo lavonas teks valgiui visiems paukščiams dangaus ir visam žvėriui ant žemės, ir nei vieno ne bus, kurs tus pabaidytų.
27. Ponas Dievas tavę ištiks *votimis Egypto, karpomis, piktais šašais ir niežais, kad ne galėsi išgydytas buti.
* 2 Maiž. 9, 9.

28. *Ponas Dievas tavę ištiks padukimu, apjekimu ir siutimu širdies; *Rym. 1, 28.
29. Ir *graibysi per pietus, kaip aklasis graibo tamsumoje, ir ant savo kelių palaimos ne turėsi. Ir turėsi gvoltą bei neteisybę kentėti per savo amžią, ir nieks tavę ne gelbės. *2 Petr. 1, 9.
30. Moteriškę sau prisivenčiavodįsi, ale kitsai su ja sugulės. Butą sau *pasikursi, o tame ne gyvęsi. Vynyčią †sodysi, o vaisių iš tos ne gausi. *5 Maiž. 20, 6. Jėz. 65, 22.
31. Tavo jautys po tavo akių bus pamuštas, ale tu jo ne valgysi. Tavo asilas tau be matant gvoltu bus atimtas, o tau ne atduotas. Tavo avis bus duota tavo neprieteliams, ir nieks tavę ne gelbės.
32. Tavo sunus ir tavo dukters bus paduoti kitiems žmonėms, kad tavo akys tai matydamos apalps dėl jų kas dien, ir nei jokia syla nebus tavo rankose.
33. *Vaisius tavo žemės ir visą tavo darbą žmonių pulkai suvalgys, kurius tu ne pažįsti, ir neteisybę turėsi kentėti, ir busi sumuštas per savo amžią, *Vald. 6, 3.
34. Ir visas paduksi iš to, ką savo akimis turėsi matyti.
35. Ponas Dievas tavę ištiks piktomis votimis ant kelių ir ant blauzdų, kad ne galėsi gydytas buti nuo *padų iki galvos viršaus. *Jėz. 1, 6.
36. Ponas Dievas tavę ir tavo karalių, kurį tu ant savęs įdėjęs, varys tarp žmonių, kurius tu ne pažįsti, nei tavo tėvai, ir šlužysi čionai *kitiems dievams, iš medžio ir iš akmens darytiems, *p. 4, 28.
37. Ir busi *nuoboda ir priežodžiu bei apjuoku tarp visų žmonių, kur tavę Ponas Dievas nuvaręs. *1 Kar. 9. 7. 2 Nus. Kar. 7, 20. Jėr. 24, 9.
38. Tu *daug sėklos išveši į lauką, o maž surinksi, nės žiogai tą suės. *per. 20, 5. Mik. 6, 15. Agg. 1, 6. per. 2, 17.
39. Vynyčias sodysi ir įgyvęsi, ale vyno ne gersi, nei surinksi, nės kirmėlės tą suskvarbys.
40. Aliejaus medžių tu turėsi visuose savo rubežiuose, ale tu ne mostysies aliejumi, nės tavo *aliejaus medis bus išplėštas. *Joėl. 1, 10
41. Sunų ir dukterų tau užgims, o tačiaus jų ne turėsi, nės jie kaliniais bus šalin vežami.
42. Visus tavo vaisingus medžius ir kitus vaisius tavo žemės gniusai nuės.
43. Svetimasis, pas tavę esąsis, tavę pereis ir vis viršų apturės, o tu mažyn eisi ir vis pažemintas busi.
44. Jis tau *žyčys, ale tu jam nežyčysi; jis bus galva, o tu uodega. *perkš. 12.
45. Ir užpuls tavę visi šie keikimai ir tavę persekinės ir tropys, ikikol tu išpustytas busi; *todėl, kad tu balso Viešpaties, savo Dievo, ne klausei, kad pilnavotumbei jo prisakymus ir provas, kurius jisai tau prisakęs. *Jėr. 2, 19.
46. Todėl ženklai ir stebuklai bus ant tavęs ir ant tavo vaikų amžinai,
47. Kad tu Viešpačiui, savam Dievui, ne šlužyjai su džiaugsmu ir gera valia savo širdies, kaip viską pilnai turėjai.
48. Ir savo neprieteliui, kurį Ponas Dievas tau užleis, šlužysi badą ir troškulį kentėdamas nuogume ir visokiame neturte, ir jis geležinį jungą tau ant kaklo uždės, ikikol tavę išpustys.
49. Ponas Dievas žmones *ant tavęs siųs iš tolo nuo svieto galo, kaip erelis lekia, †kurių kalbą tu ne išmanai: *Jėr. 5, 15. per. 6, 22. †Jėz. 33, 19.
50. *Bingus žmonės, ne daboją nei ant senojo, nei čėdiją jaunikaičius. *Dang. 8, 23. Raud. 5, 12.
51. Ir jie suvalgys prievaisių tavo galvijų, ir vaisių tavo žemės, ikikol tu išpustytas busi, ir nieko tau ne liks nei rugių, nei šviežiojo vyno, nei aliejaus, nei prievaisiaus galvijų bei avių, ikikol tavę nužavys;
52. Ir prispaus tavę visuose tavo vartuose, ikikol pargriaus aukštus ir drutus tavo murus, ant kurių tu pasitiki visose savo žemėse; ir busi prispaustas visuose savo vartuose, visoje savo žemėje, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas.
53. Tu *valgysi vaisių savo žyvato, mėsą savo sunų ir dukterų, kurius tau davęs Viešpats, tavo Dievas, tužboje ir bėdoje, su kuria tavo neprietelius tavę prispaus; *2 Kar. 6, 28. 29. Raud. 2, 20. per. 4, 10.
54. Kad vyras, kurs pirma lepiai ir geiduliuose tarp jųsų laikės, savo broliui ir pačiai savo pryglobstyje ir sunui, kurs jamui dar liko iš jo vaikų, pavydės
55. Duoti nekuriam iš jų mėsą savo sunų valgyti, kadangi nieks jam ne liko iš viso turto tužboje ir bė-

doje, su kuria tavę prispaus tavo neprietelius visuose tavo vartuose.

56. Moteriškė tarp jųsų, kuri pirma lepiai ir geiduliuose laikės, kad ir ne bandžiusi savo kojų padus ant žemės dėti iš lepumo ir geidulių, ta vyrui savo pryglobstyje ir savo sunui ir dukterei pavydės

57. Nuovalas, kurios iš jos tarpriečio išėjo, priegtam ir savo sunus, kurius ji pagimdė; nės jie iš neturto slapčiai tus valgys tužboje ir bėdoje, su kuria tavę prispaus tavo neprietelius tavo vartuose.

58. Jei tu tai ne pilnavosi, darydamas pagal visus žodžius šio zokano, šiose knygose rašytuosius, kad prisibijotumbei šįo šlovės pilnojo ir baisingojo vardo Viešpaties, savo Dievo,

59. Tai Ponas Dievas dyvinai su tavimi elgsis, slogindamas tavę ir tavo vaikus su didžiomis ir ilgai patenkančiomis slogomis, su piktomis ir ilgai patenkančiomis ligomis;

60. Ir ant tavęs užleis visokias *ligas Egypto, kurių tu baidaisi; tos tau prilips. *2 Maiž. 9, 9. per. 7, 15.

61. Priegtam ir visas ligas bei visas slogas, knygose šio zokano ne rašytas, Ponas Dievas užleis ant tavęs, ikikol tu išgaišintas busi.

62. Ir nedaug *prastųjų žmonių liks iš jųsų, kurie jus pirma buvote taip daug, †kaip žvaigždžių ant dangaus; todėl, kad ne paklusnus buvai balsui Viešpaties, savo Dievo. *per. 4, 27. †per. 10, 22. Ez. 20, 23.

63. Ir kaip Ponas Dievas pirma jumis džiaugėsi, jums gerą daryti galėdamas ir jus padaugsino, taipo jisai jumis *džiaugsis, kad jus išgaišys ir išpustys, ir busite išvaryti iš tos žemės, į kurią dabar nusitraukiate, tą pasisavindami. *Pamok. 1, 26.

64. Nės Ponas Dievas tavę išbarstys tarp visų žmonių nuo vieno galo svieto iki kito, ir garbįsi tenai kitus Dievus, kurių tu ne pažįsti, nei tavo tėvai: medžius ir akmenis.

65. Priegtam tarp tų žmonių ne turėsi vietos pasiliekančios, ir tavo padai ne turės atilsies. Nės Ponas Dievas tau tenai duos pabugusią širdį, įdubusias akis ir nuliudusią dušią;

66. Kad tavo gyvastis priegadoje rodysis. Naktyje ir dienoje tu *bijosies bei nesitikėsi, savo gyvastį išlaikysiąs. *3 Maiž. 26, 36.

67. Ryto metą tu sakysi: ak, kad ben vakarą sulaukčiau! o vakare sakysi: ak, kad ben ryto metą sulaukčiau! iš baimės savo širdies, kuri tavę išgandįs, ir iš viso to, ką savo akimis matysi.

68. Ir Ponas Dievas tavę su akrutais vėl atgalion gabęs į Egyptą tuo keliu, apie kurį aš sakiau: *„tu daugiaus to ne matysi.“ Ir jus tenai parduoti busite savo neprieteliams į bernus ir slugines, o pirkėjų ne bus. *per. 17, 16.

Perskyrimas 29.

Atnaujinimas derėjimo.

Šitie yra žodžiai *to derėjimo, kurį Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs daryti su vaikais Izraėl, Moabytų žemėje antrą kartą, kaip jis tą su jais jau buvo daręs Orėbe. *1 Kar. 8, 21. Ag. 2, 6.

2. Ir Maižėšius suvadino visus Izraėlitėnus ir tarė jiems: jus *matėte vislab, ką Ponas Dievas daręs Egypte po jųsų akių Paraonui su visais jo tarnais ir su visa jo žeme, *2 Maiž. 19, 4. Mik. 7, 15.

3. Didžius pamėginimus, kurius savo akimis matei, kad *didi ženklai ir stebuklai buvo. *per. 7, 19.

4. Ir Ponas Dievas jums iki šiai dienai dar ne davė *širdį išmintingą, akis matančias ir ausis girdinčias. *Jėz. 6, 10.

5. Jis keturisdešimtis metų jus davė vaikščioti pusčioje; *jųsų rubai ant kuno ne paseno, neigi kurpės nuplyšo ant kojų. *per. 8, 2. 4. Neėm. 9, 21.

6. Jus duonos ne valgėte ir vyno ne gėrėte, nei kito druto gėrimo, kad žinotumbite, manę esantį Viešpatį, jųsų Dievą.

7. Ir jums nukakus į šią vietą, *Sionas, karalius Esbono, ir Ogas, karalius Bazano, mums priešais išsitraukė, su mumis muštis. *4 Maiž. 21, 21.

8. Ir mes juodu išmušėme, ir *jųdviejų žemę pasisavinome ir į tėviškę davėme Rubėnytams, Gadytams ir pusei giminei Manasytų. *4 Maiž. 32, 33.

9. Taigi pilnavokite žodžius šio derėjimo ir pagal tus darykite, kad išmintingai elgtumbitės visuose savo darbuose.

10. Jus visi šiandien stovite po akių Viešpaties, savo Dievo, vyresnieji jųsų giminių, jųsų vyriausieji, jųsų urėdininkai ir kožnas Izraėlyje,

11. Jųsų vaikai, jųsų moters, tavo svetimasis, tavo abaže esąsis, taip *kurie vandens semia, *Joz. 9, 27.
12. Kad turėtumbei pilnavoti derėjimą Viešpaties, savo Dievo, ir prysiegą, kurią Ponas Dievas tau, ir tu Ponui Dievui šiandien prisiekei;
13. Kad tavę šiandien į savo žmones *priimtų, ir jis tavo Dievas butų, kaip jis tau esti kalbėjęs, ir kaip tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui su prysiega žadėjęs. *per. 28, 9. 1 Maiž. 17, 7.
14. Nės aš šį *derėjimą ir šią prysiegą ne dariau vienat su jumis, *per. 5, 3.
15. Bet kaip su jumis, kurie jus šiandien čia este ir su mumis stovite po akių Pono Dievo musų, taip ir su tais, kurie šiandien dar ne čia yra su mumis.
16. Nes žinote, kaipo mes gyvenome Egypto žemėje ir per vidų pagonų atkeliavome, kurių žemę jus perkeliavote.
17. Ir matėte jų nuobodas ir jų balvonus, medžius ir akmenis, sidabrą ir auksą, pas juos esančius;
18. Kad ne rasi butų tarp jųsų vyras, arba moteriškė, arba šeimynykštis, arba giminė, kurio širdis šiandien butų atsikreipusi nuo Pono Dievo musų, nueinant ir šlužijant kitiems dievams šių žmonių, ir *rasi kokia šaknis tarp jųsų išsprogtų, tulžį bei metėles nešanti; *Darb. 8, 23. Ebr. 12, 15.
19. Ir kačeig jis girdėtų žodžius šio keikimo, tačiaus pats žegnotųs savo širdyje ir tartų: juk man vislab gerai sekasi, kadangi elgiausi, kaip man gerai dingos; kad prisigėrusioji draug su trokštančiaja prapultų. *Ps. 10, 3. Jėr. 44, 17.
20. Tai Ponas Dievas tam ne bus malonus, bet tada jo narsas ir kerštas užsidegs ant tokio vyro, ir jį užpuls *visi keikimai, kurie šiose knygose yra rašyti. Ir Ponas Dievas išgaišįs jo vardą po dangumi, *per. 28, 15.
21. Ir atskirs jį ant nepalaimos iš visų giminių Izraėl pagal visus keikimus šio derėjimo, kurs rašytas yra knygose šio zokano.
22. Tai sakys vaikų-vaikai jųsų vaikų, kurie po jųsų užgims, ir svetimieji, iš svetimų šalių ateinantieji, matydami slogas šios žemės ir ligas, kuriomis Ponas Dievas juos slogina,
23. Kad jis visą jų žemę siera ir druska sudegino, kad ne galėtų apsėjama buti, neigi kas augtų ant tos, neigi kokia žolė toje želtų, *lygiai kaip Sodoma ir Gomora, Adama bei Zeboim išpustyti yra, kurius Ponas Dievas savo narse bei papykyje išpustijes; *1 Maiž. 19, 24. Oz. 11, 8.
24. Tai visi žmonės sakys: *kodėl Ponas Dievas tai daręs šiai žemei? koksai tai esti baisingas jo narsas? *2 Nus. 7, 21. 1 Kar. 9, 8. Jėr. 22, 8.
25. Tai galės *atsakyti: todėl, kad jie derėjimą Viešpaties, savo tėvų Dievo, prastojo, kurį su jais darė, kaip jisai juos iš Egypto žemės išvedė; *Jėr. 22, 8. 9.
26. Ir kad nuėję kitiems dievams pasikloniojo ir jų meldėsi, tokiems dievams, kurių jie ne pažįsta, ir kurie jiems nieko nedavė.
27. Todėl *narsas Pono Dievo supyko ant šios žemės, kad ant jų davė užeiti visus keikimus, šiose knygose rašytus. *Dan. 9, 14.
28. Ir Ponas Dievas juos išstumė iš jų žemės su didžiu papykiu, narsu ir nemalone, ir nuvarė juos į kitą žemę, *kaip regima yra šiandien. *per. 4, 38 ir 10, 15.
29. Paslėptinė Viešpaties, musų Dievo, yra apreikšta *mums ir musų vaikams amžinai, kad darytumbim pagal visus žodžius šio zokano. *Ps. 147, 19. 20.

Perskyrimas 30.

Dievopi prisiverčiantieji gauna malonę, ale Dievui priešsistengiantieji nemalonę bei koravonę.

Kadgi tavę tropys *tai vislab, ar butų žegnonė, ar keikimas, kurius tau po akių dėjau, ir širdyje apdumosi tai vislab, bile kur tarp pagonų budamas, kur Viešpats, tavo Dievas, tavę šalin nustumęs; *per. 28, 2. 15.
2. Ir *prisiverti Viešpatiespi, savo Dievop, jo balsui paklusnus budamas, tu ir tavo vaikai, iš visos širdies ir iš visos dušios, visame, ką aš tau šiandien liepiu, *per. 4, 30. 3 Maiž. 26, 40.
3. Tai Viešpats, tavo Dievas, *paliaudįs tavo kalėjimą ir tavęs susimils †ir tavę vėl surinks iš visų žmonių pulkų, kur Viešpats, tavo Dievas, tavę išbarstęs. *Am. 9, 14. Jėr. 29, 14. †Jėr. 32, 27.
4. Jei tu butumbei prastumtas iki *svieto galo, tai tačiaus Viešpats, tavo Dievas, tavę surinks iš ten ir iš ten tavę atgabęs; *Neėm. 1, 9.
5. Ir nugabęs tavę į tą žemę, kurią turėjo tavo tėvai, ir tu tą vėl pasi-

savįsi, ir tau gerą išrodys ir tavę iš-
platys daugiaus, kaip tavo tėvus.
6. Ir Viešpats, tavo Dievas, *appiau-
stys tavo širdį ir širdį tavo vaikų, kad
Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbei iš
visos širdies ir iš visos dušios, idant
tu gyvas išliktumbei. *per.10,16. Jėr.4,4.
Ezėk.11,19.36.26. Rym.2,28. Pil.3,3. Kol.2,11.
7. Ale šius keikimus Viešpats, tavo
Dievas, visus uždės ant tavo neprie-
telių ir ant tų, kurie tavęs neapken-
čia ir persekinėja;
8. Bet tu *prisiversi ir paklusnus
busi balsui Pono Dievo, pilnavoda-
mas visus jo prisakymus, kurius aš
tau šiandien prisakau. *perkš.2.
9. Ir Viešpats, tavo Dievas, *tau
duos palaimą visuose darbuose tavo
rankų, ant vaisiaus tavo žyvato, ant
vaisiaus tavo galvijų, ant vaisiaus
tavo žemės, kad tau tai vislab tęktų;
nės Ponas Dievas atsileis, kad tavimi
džiaugtųsi, tau ant gero, kaip jis
džiaugės tavo tėvais; *per.28,3.11.
10. Todėl, kadangi paklusai balsui
Viešpaties, savo Dievo, pilnavoti vi-
sus jo prisakymus ir provas, rašy-
tuosius knygose šio zokano, jei pri-
siversi Viešpatiespi, savo Dievop, iš
visos širdies ir iš visos dušios.
11. Nės *tie prisakymai, kurius aš
tau šiandien prisakau, tau ne yra pa-
slėpti, nei neišmanomi, *Jėz.45,19 ir 48,16.
12. *Nei danguje, kad sakytumbei:
„kas norėtų mums į dangų keliauti
ir tus mums pargabenti, kad tų girdė-
tumbim ir pilnavotumbim?“ *Rym.10,6.
13. Jie ir ne yra anąpus marių, kad
sakytumbei: „kas nor mums per ma-
res irtis ir mums tus pargabenti, kad
tų girdėtumbim ir pilnavotumbim?“
14. Nės tasai žodis juk arti yra pas
tavę, tavo burnoje ir tavo širdyje, kad
tą pilnavotumbei.
15. Štai, *aš tau šiandien po akių
dėjau ir gyvastį bei visą gerą, ir
smertį bei visą piktą; *per.28,2.15 ir 11,26.
16. Kursai aš tau šiandien prisakau,
kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtum-
bei ir vaikščiotumbei jo keliuose ir jo
prisakymus, zokaną ir provas pilna-
votumbei ir gyvas išliktumbei ir pa-
sidaugsintumbei, ir Viešpats, tavo
Dievas, tavę žegnotų žemėje, į ku-
rią nusitrauki, ją paveldėti.
17. Ale jei nukreipsi savo širdį ir
*ne paklusnus busi, bet duosiesi iš-
vadžioti, kitiems dievams pasiklonio-
damas ir jiems šlužydamas, *per.28,15.
18. Tai apsakau jums šiandien, kad
jus *prapulsite ir ne ilgai pateksite
toje žemėje, į kurią nusitrauki per
Jordaną, tą pasisavinti. *per.4,26.
19. Aš šiandien *dangų bei žemę
ant jųsų į liudininkus vadinu, aš jums
gyvastį bei smertį, žegnonę ir kei-
kimą po akių dėjau, kad tu gyvastį
skirtumbei, ir tu bei tavo vaikai gyvi
išliktumbite; *per.4.26 ir 32.1.
20. Kad Viešpatį, savo Dievą, mylė-
tumbite, ir jo balsui paklusnus butum-
bite, ir prie jo laikytumbitės; nės tai
yra *tavo gyvastis ir tavo ilgasis am-
žias, kad toje žemėje gyventumbei,
kurią Ponas Dievas, tavo tėvams, Abra-
omui, Izaokui ir Jokubui su prysiega
žadėjęs esti, jiems duoti. *per.4,40 ir 5,33.

Perskyrimas 31.

Maižėšius atsisako nuo savo urėdo; Jozuvą įstato į savo vietą.

Ir Maižėšius nuėjęs kalbėjo šius žo-
džius su visais Izraėlitėnais,
2. Ir tarė jiems: aš su šia diena su-
laukęs esmi *šimtą ir dvidešimt metų,
negaliu daugiaus paeiti nei į vidų, nei
laukan. †Priegtam Ponas Dievas
man sakęs: tu ne persigausi per šį
Jordaną. *per.34,7. †4Maiž.20,12.s.
3. Viešpats, tavo Dievas, patsai eis
pirm tavęs, jis patsai šius žmones pirm
tavęs išgaišįs, kad tus pergalėtumbei;
*Jozuvas pirm tavęs eis, kaip Ponas
Dievas esti kalbėjęs. *per.3,28. 4Maiž.27,18.
4. Ir Ponas Dievas darys su jais,
kaip jis daręs su Sionu bei su *Ogu,
karaliais Amorytų, bei su jų žeme,
kurius jis išgaišinęs. *4Maiž.21,21.33.
5. Taigi kad Ponas Dievas tus jums
į rankas duos, tai su jais turite da-
ryti *pagal visą paliepimą, kurį aš
jums esmi prisakęs. *per.7,2.
6. Bukite *drąsus ir be baimės, ne-
sibijokitės ir jų ne pabugkite! nėsa
Viešpats, tavo Dievas, pats su tavimi
keliaus ir savo ranką ne attrauks, †nei
tavę prastos. *Jėz.43,2. per.7,2.21. †Ebr.13,5.
7. Ir Maižėšius vadino Jozuvą ir tarė
jamui po akių visų Izraėlitėnų: *buk
drąsus ir nesibijokis: nės tu šius žmo-
nes įvesi į tą žemę, kurią Ponas Die-

vas jų tėvams su prysiega žadėjęs,
jiems duoti, ir tą jiems išdalysi.
per. 3, 28 ir 7, 18. Joz. 1, 6 ir 8, 1. Ebr. 13, 5.
8. Ir Ponas Dievas patsai, pirm jųsų
einąsis, bus su tavimi ir savo ranką
ne attrauks, nei tavę prastos; nesi-
bijokis ir ne nusigąsk!
9. Ir Maižėšius surašė šį zokaną ir
davė tą klebonams, vaikams Lėvy,
*kurie nešė skrynę derėjimo Pono
Dievo, ir visiems vyresniemsiems
Izraėlyje. * 4 Maiž. 4, 15.
10. Ir jiems prisakė tarydamas: *kož-
nam septintamjam metui baigiantis,
čėsu atlaidos meto, šventėje lapbudžių,
* per. 15, 1.
11. Kad visi Izraėlitėnai ateis pasi-
rodyti po akių Pono Dievo tavo,
toje vietoje, kurią jisai skirsis, tu šį
zokaną iššaukdįsi po akių visų Izra-
ėlitėnų, kad tą girdėtų;
12. Butent, kad visi žmonės bus su-
sirinkę, taip vyrai, kaip ir moters,
ir vaikai, ir svetimasis, tavo vartuose
esąsis, kad jie tą girdėję prisimokį-
tųs Viešpaties, savo Dievo, bijotis ir
pilnavoti, kad pildytų visus žodžius
šio zokano.
13. Ir kad jų vaikai, tai nežiną, tai-
pojau tai girdėtų ir prisimokįtų, kad
Viešpaties, savo Dievo, bijotųs per
visą savo amžią, kurie jus toje že-
mėje gyvenate, į kurią ateinate per
Jordaną, tą pasisavinti.
14. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui:
štai, *tavo čėsas prisiartino, kad mir-
tumbei; taigi pavadinęs Jozuvą, ženg-
kita į šėtrą susirinkimo, kad aš jam
prisakyčiau. Maižėšius nuėjo su Jo-
zuvu ir stojos šėtroje susirinkimo.
* Jėz. 38, 1. 2 Petr. 1, 14.
15. Ir Ponas Dievas pasirodė šėtroje
susirinkimo *debesies stulpe, ir tas de-
besies stulpas stovėjo angoje šėtros.
* 2 Maiž. 33, 9.
16. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiui:
štai, tu užmigsi su savo tėvais, o šie
žmonės pasikėlę su svetimais die-
vais susimaišys tos žemės, į kurią
jie nueina, ir prastos manę ir panie-
kįs derėjimą, su manimi darytąjį.
17. Tai mano narsas supyks ant jų
tuočės, ir aš juos prastosu, ir savo
veidą nuo jų užslėpsu, kad jie suėsti
butų. O kad tada daug bėdos ir tužbos
juos tropys, tai jie sakys: „ar ne visa
ši bėda manę užpuolė, *kadangi mano
Dievas su manimi niera?“ * Oz. 9, 12.
18. Ale *aš tuočės savo veidą paslėp-
su dėl viso pikto, ką jie darė, kadangi
jie prie kitų dievų nusikreipė. * per. 32, 20.
19. Taigi parašykite sau sekančiąją
giesmę ir pamokįkite tą vaikus Izra-
ėl ir tą dėkite į jų burną, kad ta giesmė
man butų liudininku tarp vaikų Izraėl.
20. Nės aš noru juos nugabenti į tą
žemę, *kurią aš jų tėvams su prysiega
esmi žadėjęs, kur pienas bei medus
sklysta. Ir kad jie valgys ir prisivalgę
gerai bus įtukę, tai jie nusikreipsis prie
kitų dievų ir jiems šlužys, o manę
bluznys ir mano derėjimą prastos.
* 1 Maiž. 50, 24. 2 Maiž. 33, 1.
21. Ir kad juos tada daug bėdos ir
nepalaimos užpuls, tai ši giesmė jiems
atsakymą duos ant liudijimo; nės ta
ne tur užmiršta buti iš burnos jų
vaikų. Nės *aš žinau jų mislis, kurias
jie jau dabar mislija, pirmneng aš juos
nugabenu į tą žemę, kurią aš jiems
su prysiega esmi žadėjęs. * Ps. 139, 2.
22. Taipo Maižėšius surašė tuočės šią
giesmę ir mokino tą vaikus Izraėlio;
23. Ir liepė *Jozuvui, sunui Nuno,
ir tarė: buk drąsus ir nesibijok! nės
tu nuvesi vaikus Izraėl į žemę, kurią
aš jiems su prysiega esmi žadėjęs,
ir aš busu su tavimi. * Joz. 1, 6.
24. O kaip Maižėšius žodžius šio
zokano visai buvo surašęs į knygas,
25. Tai liepė Lėvytams, *kurie skrynę
liudijimo Pono Dievo nešiojo, ir tarė:
* Joz. 3, 6.
26. Imkite knygas šio zokano ir
dėkite tas į šalį skrynės derėjimo
Viešpaties, savo Dievo, kad tos čio-
nai liudininku butų prieš tavę.
27. Nės aš pažįstu tavo nepaklusnu-
mą ir kietsprandystę; štai, kol dar
šiandien su jumis gyvas esmi, jus ne-
paklusnus buvote prieš Poną Dievą;
argi ne labiaus man numirus?
28. Taigi dabar susirinkite po mano
akių, visi vyresnieji jųsų giminių ir jų-
sų urėdininkai, kad aš šius žodžius
jiems be girdint kalbėčiau *ir dangų bei
žemę prieš jus liudininkais vadinčiau.
* per. 4, 26 ir 30, 19 ir 32, 1.
29. Nės aš žinau, kad jus man nu-
mirus susigriešysite ir išžengsite iš
to kelio, kurį aš jums prisakiau.
Taigi jus paskui bėda užpuls todėl,

kad pikto darėte po akių Pono Dievo, jį įpykindami darbais savo rankų.
30. Taipo Maižėšius aiškiai iškalbėjo žodžius šios giesmės po ausių viso susirinkimo Izraėl.

Perskyrimas 32.

Maižėšiaus liaupsės giesmė.

Klausykite, *jus dangus, aš kalbėsu, ir tu žemė, girdėk balsą mano burnos. *per. 31, 28. Jėz. 1, 2. Mik. 1, 2.
2. Mano mokslas *te nušlaksto kaip lytus, ir mano kalba te krinta kaip rasa. Kaip lytus ant žolės, ir kaip lašai ant želmenų. *Job. 29, 22.
3. Nės aš vardą Pono Dievo liaupsįsu; *duokite musų Dievui vienam garbę! *Apr. 14, 7.
4. Jis yra uola; jo darbai yra nekaltinami; nės vislab, ką jisai daro, gerai daryta. *Viernas yra Dievas ir nieko pikto jame; teisus ir geras jisai. *per. 7, 9. Ps. 25, 8 ir 92, 16. 1 Kor. 10, 13.
5. Ta *perkreiptoji ir piktoji veislė nuo jo atpuola; jie yra gėdos pilni, o ne jo vaikai. *Mat. 12, 39. Joz. 1, 2. 3. 4.
6. Argi taip dėkavojate Viešpačiui, savam Dievui, jus padukę ir durni žmonės? ar ne jisai jųsų tėvas ir jųsų Viešpats? ar ne jis vienas, kurs tavę sutvėręs ir padaręs? *Jėz. 63, 16.
7. *Atsimink pirmųjų gadynių ikišiol ir apdumok, ką jisai daręs seniemsiems tėvams! Klausk tavo tėvo, tas tau tai apsakys, savo vyresniųjų, tie tau tai pasakys. *Ps. 77, 12.
8. Kaip Aukščiausiasis žmones perskyrė ir išsklaidė žmonių vaikus, *tai jisai statė rubežius žmonių pagal skaitlių vaikų Izraėl. *Ap. Darb. 17, 26.
9. Nėsa Pono Dievo dalis yra jo žmonės: Jokubas yra mačius jo tėvonystės.
10. Jis rado jį pusčioje, sausoje pustynėje, kur (žvėrys) kaukia. Jis vadžiojo jį ir *davė jam zokaną; jis apsaugojo jį, kaip savo akies obuolį. *2 Maiž. 20, 1. Job. 7, 20.
11. Kaip *erelis išlėkdina savo vaikus ir ant jų linguoja. Jis išplėtė savo sparnus, ir jį ėmęs jį †nešė ant savo sparnų. *Ps. 36, 8. 2 Maiž. 19, 4. †5 Maiž. 1, 31.
12. Ponas Dievas viens jį vedė, ir ne buvo svetimo Dievo su juomi.
13. Jis davė jį didžiu buti ant žemės ir penėjo jį vaisiumis lauko. Ir davė jį medaus žysti iš *uolos ir aliejaus iš kietų akmenų. *3 Maiž. 20, 8.
14. Sviesto jam davė iš karvių ir pieno iš avių draug su taukais nuo ėryčių, ir riebių romytų avinų bei ožių su riebiais inkstais, ir kviečių; ir girdė jį tikru geru raudonu vynu.
15. Ale kaip nutuko ir privalgė, tai gašlus pastojo. *Jis riebus, dužas ir drutas pastojo ir paniekino tą Dievą, kurs jį sutvėrė. Jis uolą savo išganymo už menką laikė, *per. 31, 20.
16. Ir kusino jį keršyti per svetimus (dievus), per nuobodas jis jį įpykino.
17. Jie velnukščiams apieravojo, o ne savam Dievui; dievams, *kurių ne pažino, naujiems, pirma ne buvusiems, kurių jųsų tėvai ne garbino. *Ps. 106, 37. 1 Kor. 10, 20.
18. Savo uolos, kuri tavę pagimdė, tu nieko ne atbojai ir užmiršai Dievo, kurs tavę sutvėręs.
19. O Ponas Dievas tai matydamas supyko ant savo sunų ir dukterų,
20. Ir jis tarė: *aš savo veidą nuo jų paslėpsu ir matysu, kas galiausiai jiems nusiduos. Nės jie yra perkreipta veislė ir †nevierni vaikai. *per. 31, 18. †Jėz. 1, 2. 4. Ps. 78, 8. 10.
21. Jie manę kusino tuomi, *kas ne Dievas, su savo balvonyste manę įpykino. †Ir aš juos kusįsu tuomi, kas ne žmonės, iš paikų žmonių aš juos įpykįsu. *Jėr. 2, 11. per. 5, 7. †Rym. 10, 19.
22. Nėsa *ugnis užsidegė per mano narsą ir degs iki į apatiniąją peklą, ir suės tą žemę su jos želmenimis, ir uždegs tvirtumus kalnų gruntų. *Jėr. 15, 11. per. 17, 4.
23. Aš visą nepalaimą ant jų daugįsu, aš visas savo *strielas į juos šausu. *Ps. 91, 5.
24. Iš bado jie turės apalpti ir bus suėsti drugiu bei nuoglu smerčiu. Aš juos suėsdįsu dantimis žvėrių ir nuodais žalčių.
25. Iš lauko kardas juos plėšinės, ir iš vidaus išgąstis, taip jaunikaičius, kaip ir mergas, žindančiuosius su pražilusiaisiais.
26. Aš sakyčiau: „kame jie? *aš jų paminklui galą darysu tarp žmonių," *Job. 18, 17.
27. Jei aš narso neprietelių nesibaidyčiau, kad jų neprieteliai pasididžiuodami ne sakytų: „musų macis didelė, ir Ponas Dievas to viso ne darė."

28. Nės jie yra žmonės be išminties, ir proto niera juose.
29. Ak! kad *jie išmintingi butų ir tai į savo širdį dėtų; kad *permanytų, kas jiems paskui tiksis! * Ps. 107, 43. Luk. 19, 42.
30. Kaip bus, kad *viens guis jų tukstantį, ir du darys dešimt tukstančius bėgančius? Ar ne taipo, kad jų uola juos pardavė? ir Ponas Dievas juos padavė? * 3 Maiž. 26, 8. 36
31. Nės musų uola niera kaip jų uola, tai sudys patys musų neprieteliai.
32. Nės jų vynmedis prilygsta vynmedžiui *Sodomos ir dirvai Gomoros, jų †vynuogės yra tulžimi, karčias turėdamos uogas. * Ez. 16, 49. † 5 Maiž. 29, 18.
33. Jų vynas yra smakų nuodai ir siaučiančių angių tulžis.
34. Ar tai ne pas manę užslėpta ir užpečvietyta mano skarbuose?
35. *Pagiežimas yra manas, aš atrokuosu. Savo čėsu slys jų koja, nėsa čėsas jų nepalaimos arti yra, ir jų ateisianti bėda prisiskubina. * Rym. 12, 19. Ps. 94, 1.
36. Nės Ponas Dievas sudys savo žmones, ir *susimils ant savo tarnų. Nės jis tai dumos, kad jų macies daugiaus niera, ir kad †tai, ką užrakintą laikė, kaip ir tai, ką prastoję buvo, šalin yra, * 2 Maiž. 20, 6. † 1 Kar. 14, 10. per. 21, 21. 2 Kar. 14, 26.
37. Ir tai bus sakoma: * kame jų dievai? jų uola, ant kurios jie nusitikėjo? 1 Kar. 18, 27.
38. Kurių apieros riebumą jie valgė ir gėrė vyną jų gėrimo apieros? *Te atsikėlie ir jus te gelbti bei te apginie. * Vald. 10, 14. 1 Zom. 12, 21.
39. Argi dabar matote, *manę vieną esantį, o ne kito Dievo šale manęs? Aš †galiu žavinti ir gyvus daryti, aš galiu ištikti ir gydyti, ir nei vieno niera, kurs išvalnytų iš mano rankų. * Jėz. 45, 5. † 1 Zom. 2, 6. Job. 5, 13. Ozėa 6, 1. 2. 1 Tim. 6, 13.
40. Nės *aš savo ranką į dangų pakėlęs tarsu: aš amžinai gyvas esmi. * 1 Maiž. 41, 22. Dan. 12, 7. Ps. 18, 47. Apreiš. 10, 5. 6.
41. Kad aš savo kardą kaip žaibą pagaląsu, ir mano ranka pradės koravoti, tai aš vėl pasitiešysu ant savo neprietelių ir manę n'apkenčiantiems atrokuosu.
42. Aš savo strėlas prigirdysu krauju, ir mano kardas ės kuną, draug su krauju užmuštųjų ir kalinių, nuo nuogosios galvos neprietelių.
43. Krykštaukite, *visi jo žmonės esantieji! nės jis †pajėškos kraują savo tarnų ir pasitiešys ant savo neprietelių, ir bus malonus žemei savo žmonių. * Rym. 15, 10. Ps. 9, 13. † Apreiš. 19, 2.
44. Ir Maižėšius atėjęs kalbėjo visus žodžius šios giesmės po ausių visų žmonių, jis bei Jozuvas, sunus Nuno.
45. Kaipgi Maižėšius tai vislab buvo iškalbėjęs visam Izraėliui be girdint,
46. Tarė jisai jiems: dėkite į savo širdį visus šius žodžius, kurius jums šiandien apsakau, kad *ir vaikams prisakytumbite, laikyti ir pilnavoti visus žodžius šio zokano. * per. 6, 17. Joz. 4, 6. 1 Maiž. 18, 19.
47. Nėsa nei vienas žodis jums noprosnai ne sakomas, bet tai jųsų *gyvastis, ir šisai žodis jųsų amžią pailgįs toje žemėje, į kurią nueinate anąpus Jordano, ją paveldėdami. * Jon. 6, 63. 2 Maiž. 20, 12.
48. Ir Ponas Dievas dar tą dieną su Maižėšiumi kalbėdamas tarė:
49. Nuėjęs ant kalnų *Abarim užkopk ant kalno Nėbo, Moabytų žemėje esančiojo, ties miestu Jėriko, ir apžvalgyk žemę Kanaan, kurią aš vaikams Izraėl duosu pasisavintinai. * 4 Maiž. 27, 12. per. 33, 48.
50. Ir numirk ant to kalno, ten užkopęs, susirinkdamas pas savo žmones, lygiai kaip ir * tavo brolis Aaronas numirė ant kalno Or ir taipojau susirinko pas savo žmones; * 4 Maiž. 20, 13. s.
51. Todėl, kad judu man susigriešijota tarp vaikų Izraėl pas *vaido vandenį Kadėse, pusčioje Zin, manę ne šventįdami tarp vaikų Izraėl. * 4 Maiž. 20, 13.
52. Nės tu *tiesa matysi tą žemę prieš savę, kurią aš vaikams Izraėl duomi, ale ne įeisi į ją. * per. 34, 4.

Perskyrimas 33.

Maižėšiaus paskučiausioji žegnonė ir prarakavimas.

Šita yra žegnonė, kuria Maižėšius, Dievo tarnas, *vaikus Izraėl žegnojo pirmneng numirė, * 1 Maiž. 49, 1.
2. Ir tarė: Ponas Dievas atėjo iš Sinai ir pasirodė jiems iš Sėir; jis apsireiškė nuo kalno Paran ir *atėjo su daug tukstančiais šventųjų. Po jo dešinės ugningas yra zokanas jiems duodamas. * Gr. Judo 14.
3. Kaip jisai *žmones taipo myl! visi jo šventieji yra jo rankoje; jie pasisės pas tavo kojas ir išsimokįs iš tavo žodžių. * Pamok. 8, 31.
4. Maižėšius mums *prisakė tą zokaną į tėviškės dalyką susirinkimui Jokubo. * Ps. 103, 7. Ps. 147, 19.

5. Ir jis pilnavojo urėdą karaliaus, ir kruvoje laikė galvas žmonių draug su giminėmis Izraėlio.

6. Ruben, buk tu gyvas ir ne numirk, ir tavo prastųjų žmonių ne daug t'esie!

7. Šita yra žegnonė Judo; ir jis tarė: Pone Dieve, išklausyk balsą Judo, daryk jį *valdonu jo žmonėse, ir jo macę padidink, ir jam t'esie gelbėta prieš jo nprietelius! *Ebr. 7, 14. 1 Maiž. 49, 10.

8. Ir Lėviui jis tarė: *tavo prova ir tavo šviesa te pasiliekti pas tavo šventąjį vyrą, kurį tu mėginai *Masoje, kaip susivaidijote pas vaido vandenį.
* Ezr. 2, 63. 2 Maiž. 17, 7. Ps. 78, 18. 4 Maiž. 20, 13.

9. *Kurs savo tėvui ir savo motynai sako: „aš jo ne matau,“ ir savo †broliui: „aš jo ne pažystu,“ ir savo sunui: „aš nieko ne žinau,“ tie pilnavoja tavo kalbą, ir kavoja tavo derėjimą.
* Mat. 10, 37. † 2 Maiž. 32, 29.

10. Tie Jokubą mokįs tavo provas, ir Izraėlį tavo prisakymus. Tie rukinimus tau duos uostyti, ir čielas apieras uždės ant tavo altoriaus.

11. Pone Dieve, žegnok tu jo išlaikymą ir tau te pamėgsta darbai jo rankų, sumušk nugarą tų, kurie prieš jį stengiasi, ir tų, kurie jo neapkenčia, kad jie ne atsikeltų!

12. Ir Benjaminui tarė jisai: kas Dievui patinka, pakajuje bus; visados jis tą išlaikys ir tarp jo kalnų gyvęs.

13. O Jozėpui jis tarė: *jo žemė yra žegnonėje Pono Dievo, čia t'esie geriausieji vaisius nuo dangaus, iš rasos ir iš gilybės, žemai esančiosios.
* 1 Maiž. 49, 25.

14. Čia t'esie geriausieji vaisius saulės, ir tikrai prinokę vaisius mėnesių,

15. Ir ant aukštųjų kalnų prieš rytus ir ant kalnelių visados,

16. Ir geriausieji vaisius žemės, ir kas toje yra. *Malonė krumuose gyvenančiojo t'išsiplatina ant galvos Jozėpo ir ant kaukolės Nasiro tarp jo brolių. * 2 Maiž. 3, 2.

17. Jo šlovė yra nei pirmdėlis jautis, ir *jo ragai yra nei vienragio ragai; tais jisai žmonių pulkus badys kruvon iki galo žemės. Tai yra anie tukstant Epraimo, bei anie tukstant Manasės. * 4 Maiž. 23, 22.

18. Ir Sėbulonui jis tarė: Sėbulon, džiaugkis savo iškeliavimu; ale Izašar, džiaugkis savo šėtra!

19. Jie žmonių pulkus suvadįs ant kalno ir tenai apieravos *apieras teisybės. Nės jie išsurbs daugumą jurių ir nugrimzdusius skarbus žiezdrose.
* Ps. 4, 6 ir 51, 21.

20. Ir Gadui jis tarė: Gad, buk peržegnotas, ruimą darąsis; jis atsigul nei liutas, ir plėša petį bei galvos viršų.

21. Ir jis matė, kad *galva jam buvo duodama, mokįtojis, paslėptas esąs, kurs atėjo su vyresniaisiais žmonių, ir pritaisė jiems teisybę Pono Dievo ir jo provas Izraėlyje.
* Ebr.: pirmonės jam buvo paskirtos, nės čia paslėptojo mokįtojo dalis.

22. O Danui jis tarė: Dan yra jaunas liutas, jis ištekės iš Bazano.

23. O Naptalimui jis tarė: Naptali vis gana turės, ko jis nor, ir bus pilnas žegnonės Pono Dievo; į vakarus ir į pietus bus jo tėviškė.

24. O Asėrui jis tarė: Asėr t'esie žegnotas sunumis, jis t'esie meilingas savo broliams ir te įmerkie savo koją į aliejų!

25. Geležis bei varias t'esie ant jo kurpių; tavo senystė t'esie tokia, kokia jaunystė.

26. Niera kito Dievo, kaip tiktai Dievas teisiojo. *Danguje esąsis, tas t'esie tavo pagalba, ir kurio šlovė debesyse yra. * Jėz. 57, 15.

27. Tai yra gyvenimas Pono Dievo iš pradžios ir tarp pavargusiųjų amžinai. Ir jis pirm tavęs išvarys tavo nprietelių ir sakys: buk išpustytas!

28. Izraėlis *vienas gyvęs pakajuje; šulinys Jokubo bus toje žemėje, kur rugių bei šviežiojo vyno yra, priegtam jo dangus rasą lašįs. * Jėr. 23, 6. per. 33, 16.

29. Gerai tau, Izraėl, kas tau lygus? ak žmonės, kurie per Poną Dievą savo busite išganyti, kurs tavo pagalbos skydas ir kardas tavo pergalėjimo yra: *Tavo nprieteliai ne laimės, ale tu ant jų aukštybės vaikščiosi. * Ps. 66, 3.

Perskyrimas 34.

Maižėšiaus mirimas, ir kas potam nusidavė.

Ir Maižėšius ėjo iš laukų Moabytų ant kalno Nėbo ir užkopė ant viršaus kalno Pisga ties Jėriko. Ir Ponas Dievas *jam parodė visą žemę Gilėad iki Dan,
* per. 3, 27.

2. Ir visą žemę Naptali, ir žemę Epraymo bei Manasės, ir visą žemę Juda iki paskutiniojo kranto jurių,

3. Ir prieš pietus, ir šalį platumo Jėri-
kos, *verbų miesto, iki Zoar. *Vald. 1, 16.
4. Ir Ponas Dievas sakė jamui: šita
yra ta žemė, kurią aš *Abraomui,
Izaokui ir Jokubui su prysiega esmi
žadėjęs, tardamas: aš tą tavo vaikams
duosu. Tu savo akimis tą matei, †ale
ne persigausi į ją. *1 Maiž. 12, 7. †4 Maiž. 20, 12.
5. Taipo *numirė Maižėšius, tarnas
Pono Dievo, čiapat Moabytų žemėje,
pagal žodį Pono Dievo. *per. 32, 50.
6. Ir jis *palaidojo jį pakalnėje, že-
mėje Moabytų, ties balvono bažnyčia
Pėor. Ir nieks neištyrė jo kapą iki
šiai dienai. *Gr. Jud. 9.
7. Ir Maižėšius *šimtą ir dvidešimt
metų buvo sulaukęs, kaip jis numirė.
Jo akys ne buvo aptemusios, ir jo †syla
ne ėjusi mažyn. *5 Maiž. 31, 2. †Joz. 14, 11.
8. Ir vaikai Izraėl apverkė Maižėšių
ant lauko Moabytų per *trisdešimt
dienų. Ir paskui pasibaigė dienos rau-
dojimo ir dejavimo dėl Maižėšiaus.
*4 Maiž. 20, 29.
9. *Ale Jozuvas, sunus Nuno, pilnas
pastojo dvasės išminties, nės Maižėšius
savo rankas ant jo buvo uždėjęs. Ir
vaikai Izraėl paklausė jamui ir darė,
kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo
prisakęs. *4 Maiž. 27, 18.
10. Ir potam nei vienas prarakas Izra-
ėlije nesikėlė, kurs butų buvęs kaip Mai-
žėšius, kurį Ponas Dievas butų išpa-
žinęs *nuo veido iki veido, *2 Maiž. 33, 11.
11. Išrodyti visokius ženklus bei
stebuklus, kurių dėl Ponas Dievas
jį siuntė, kad tus ištaisytų Egypto
žemėje ant Paraono ir visų jo tarnų
bei visos jo žemės,
12. Ir visus šius macies pilnuosius
darbus ir didžius regėjimus, kurius Mai-
žėšius ištaisė po akių visų Izraėlitėnų.

Knyga Jozuvo.

Perskyrimas 1.

Jozuvas savo urėdystėje padrutinamas.

Maižėšiui, tarnui Pono Dievo, nu-
mirus, tarė Ponas Dievas Jozuvui,
sunui Nuno, Maižėšiaus tarnui:
2. Mano tarnas Maižėšius *numirė; tai-
gi pasikėlęs keliauk per šitą Jordaną,
tu ir visi šie žmonės, į žemę, kurią aš
jiems, vaikams Izraėl, daviau. *5 Maiž. 34, 5.
3. Visas vietas, ant kurių jųsų kojų
padai žengs, aš jums padaviau, *kaip
aš Maižėšiui esmi kalbėjęs.
*5 Maiž. 11, 24. Ps. 105, 14.
4. *Nuo pusčios ir nuo šio Libanono
iki didžiosios upės Prat, visa žemė
Etytų, iki didžiųjų jurių prieš vakarus,
turės jųsų rubežius buti; *5 Maiž. 11, 24.
5. Tau kol gyvam nei vienas ne turės
priešsistengti. Kaipo aš su Maižėšiumi
esmi buvęs, taipo ir su tavimi busu;
*aš tavę ne prastosu, nei nuo tavęs
atsitrauksu. *Ebr. 13, 5. 5 Maiž. 31, 8.
6. Buk *linksmas ir ne nusimink! nės
tu išdalysi šiems žmonėms žemę, kurią
aš jų tėvams su prysiega esmi žadėjęs,
kad jiems tą norįs duoti. *5 Maiž. 31, 7.
7. Buk tiktai drąsus ir labai linksmas,
idant pilnavotumbei ir darytumbei vi-
siškai pagal zokaną Maižėšiaus, ma-
no tarno, tau palieptąjį: ne kreipkis
nuo to nei ant dešinės, nei ant kai-
rės, *kad išmintingai pasielgtumbei
visame, kas tau prigul. *1 Kar. 2, 3.
8. Ir idant knygos šio zokano te ne
atstoja nuo tavo burnos, *bet apmi-
slyk tas dieną bei naktį, kad laiky-
tumbei, ir darytumbei pagal tai, kas
tose parašyta! †Tai tau gerai seksis
vislab, ką tikt darai, ir galėsi išmin-
tingai elgtis. *Ps. 1, 2. 3. †2 Nus. 31, 21.
9. Štai, aš tau prisakiau, kad *tu
linksmas ir drąsus butumbei; nesi-
bijok ir ne nusigąsk! nės Viešpats,
tavo Dievas, yra su tavimi visame,
ką tikt pradėsi. *per. 8, 1.
10. Tai Jozuvas liepė vyresniem-
siems žmonių ir tarė:
11. Eikite per abažą ir pasakykite
žmonėms tarydami: taisykitės sau zo-
postą, nės po trijų dienų pereisite
per šį Jordaną, kad įsigautumbite
ir paveldėtumbite žemę, kurią Vieš-
pats, jųsų Dievas, duos jumus.
12. O Rubenytams, Gadytams bei pu-
sei giminei Manase tarė Jozuvas:
13. Atsiminkite žodžio, *kurį Mai-
žėšius, Dievo tarnas, jums sakė tar-
damas: Viešpats, jųsų Dievas, jums
atilsį ir šią žemę davęs. *4 Maiž. 32, 20.
14. Savo moteres ir vaikus bei gal-
vijus palikite žemėje, kurią Maižėšius
jums davęs šiapus Jordano; bet jus

*pirm savo brolių su ginklais turite išsitraukti, kurie druti vyrai este, jiems ant pagalbos, *1 Maiž. 49, 10.
15. Pakol Ponas Dievas atilsies duos jųsų broliams, kaip ir jums, kad ir jie paveldėtų žemę, kurią Viešpats, jųsų Dievas, jiems duosiąs. Tai vėl turite sugrįšti į savo žemę, kurią Maižėšius, Pono Dievo tarnas, jums išdalijęs palaikytinai šiapus Jordano ties užtekėjimu saulės.
16. Ir jie atsakė Jozuvui tarydami: *vislab, ką tu mums liepei, tai darysime, ir kur tu mus nusiųsi, ten nueisime. *2 Maiž. 19, 8.
17. Kaip mes Maižėšiaus klausėme, taipo ir tavęs klausysime, bile tiktai Viešpats, tavo Dievas, tau taipo padėtų, kaipo jisai Maižėšiui padėjęs.
18. Kursai tau prieštaraus ir ne klausys tavo žodžių po visam, ką tu mums liepi, tas tur žudytas buti. Buk tiktai linksmas ir nesibijok!

Perskyrimas 2.

Ištirdinėtojai žemės prie Rakabos užsilaiko.

O Jozuvas, sunus Nuno, buvo du spiegu slapčiai išsiuntęs iš Sitim, jiemdviem įsakydamas: nuėję apžvalgykita žemę bei Jėriką. Juodu nueidamu įėjo į butą *nekurios kekšės, Rakaba vardu, ir užėjo prie jos. *Ebr. 11, 31. Jok. 1, 25.
2. Tai apsakė karaliui Jėrikos: štai, šią naktį du vyru atėjo iš vaikų Izraėl, žemę apžvalgyti.
3. Tai Jėrikos karalius nusiuntęs prie Rakabos jai sakydino: išduok man vyrudu, į tavo namus įėjusiu, nės juodu atėjusiu, visą žemę peržvalgyti.
4. Ale *ši moteriškė paslėpė tuodu vyru, taipo tarydama: atėjo tiesa du vyru pas manę, bet aš ne žinojau, iš kur juodu buvo. *2 Zom. 17, 19.
5. Ir kaip vartus norėjo užrakinti apytamsoje, juodu išėjo, kad aš ne žinau, kur juodu nuėjo. *Vykite juodu greitai, nės jus sugausite juodu. *2 Maiž. 15, 9.
6. Bet ji liepė jiemdviem ant stogo užlipti, ir uždengė juodu su linais, ant stogo iškreiktaisiais.
7. Bet tie vyrai vijo juodu ant kelio Jordanop linkai iki pervazo; ir vartai buvo užrakinti, tiems, kurie juodu vijo, išėjus.
8. Ir pirmneng tuodu vyru atsigulė miegoti, užlipo ji prie jų dviejų ant stogo,
9. Ir tarė jiemdviem: aš žinau, Poną Dievą davusį jums tą žemę, nės *išgąstis mus apėmė jųsų dėlei, ir visi susėdai šios žemės pabugo dėl jųsų atėjimo. *2 Maiž. 23, 27.
10. Nėsa girdėjome, kaipo Ponas Dievas *vandenį švendrų jurių išdžiovinęs pirm jųsų, jums iš Egypto išsitraukiant, ir ką jus abiem Amorytų karaliam, Sionui bei Ogui, anąpus Jordano darėte, juodu †nužavindami. *2 Maiž. 14, 21. †4 Maiž. 21, 24. 34. 35.
11. Ir iš to čėso, kaip mes tai girdėjome, musų širdis *nusiminė, ir jau niera nei jokio drąsumo musyje dėl jųsų atėjimo; nėsa †Viešpats, jųsų Dievas, yra Dievas taip aukštai danguje, kaip ir žemai ant žemės. *per. 5, 1. 2 Maiž. 15, 14. †5 Maiž. 4, 39.
12. Taigi prisiekita man prie Pono Dievo, kad, kadangi aš mielaširdystę jumdviem išrodžiau, ir judu mano *tėvo giminei mielaširdystę išrodytumbite, ir tam duokita man kokį ženklą,* per. 6, 23. 25.
13. Kad gyvus paliktumbita mano tėvą, mano motyną, mano brolius, ir mano seseris, bei vislab, ką jie tur, ir išgelbėtumbita musų dušias iš smerties.
14. Tuodu vyru atsakė jai: jei mes tau mielaširdystę ir viernybę ne išrodysime, kad Ponas Dievas mums paduos šią žemę, tai musų dušia jųsų vietoje turės smerčiui tekti, jei tu musų veikalą ne išduosi.
15. Tai ji *nuleido juodu žemyn prie virvės pro langą, nėsa jos butas buvo ant miesto murų, ir ji taipjau gyveno ant murų. *2 Kor. 11, 33.
16. Ir ji tarė jiemdviem: eikita ant kalnų, kad vijantieji judu ne sutiktų, ir pasislėpkite čionai tris dienas, pakol sugrįš tie, kurie jus veja; paskui eikita savo keliu.
17. Bet tuodu vyru jai atsakė: mudu valnu noriva buti nuo prysiegos tau duotosios;
18. Kad įsigausime į šią žemę, o tu šią raudonąją virvę ne įriši į langą, su kuria tu mudu žemyn nuleidai, neigi savęspi suvadįsi savo tėvą, savo motyną, savo brolius, ir visą giminę savo tėvo;
19. Ir kožnas, kurs išeis iš angos tavo namų, to kraujas t'esie ant jo galvos, o mudu nekaltu. O jei ben vieną tavo namuose esančiųjų ranka

ištiksime, tai jų kraujas t'esie ant mudviejų galvos.
20. Ir jei tu ben mažiausio ko šio musų veikalo pasakosi, tai mudu valnu busiva nuo prysiegos, tau duotosios.
21. Ji tarė: „t'esie taipo, kaip judu sakėta", ir ji išleido juodu. Ir juodu ėjo šalin. Ir ji įmezgė tą raudonąją virvę į langą.
22. O juodu šalin ėjusiu nukako ant kalnų ir pasiliko čionai tris dienas, iki tiems pargrįžus, kurie juodu vijo; nės jie buvo juodu jėškoję ant visų kelių, o tačiaus ne suradę.
23. Taipo sugrįžo tuodu vyru, ir nuėjusiu nuo kalno persiyrė, ir parėję pas Jozuvą, sunų Nuno, pasakojo jam vislab, kaip buvo radę,
24. Ir tarė Jozuvui: Ponas Dievas mums visą tą žemę padavė į musų rankas, o priegtam ir visi susėdai tos žemės pabugo dėl musų.

Perskyrimas 3.

Izraėlitėnai sausomis kojomis pereit per Jordaną.

Ir Jozuvas anksti pasikėlė, ir jie išsitraukę iš *Sitim nukako iki Jordano, jis ir visi vaikai Izraėl; ir pasiliko čionai nakvini, pirmkol jie perėjo.
*per. 6, 12. 4 Maiž. 25, 1.
2. O po trijų dienų vyresnieji ėjo per abažą;
3. Ir prisakė žmonėms tarydami: kad jus matysite skrynę derėjimo Viešpaties, savo Dievo, ir klebonus iš Lėvytų tą nešant, tai išsitraukitės iš savo vietos ir sekite ją.
4. Ale idant kad tarp jųsų ir tarp jos tarpas butų ant dviejų tukstančių mastų! Jus ne turite prie jos artintis, kad žinotumbite, katru keliu jums reikia eiti; nės tuo keliu dar niekados ne keliavote.
5. Ir Jozuvas tarė žmonėms: *šventįkitės, nės rytoj Ponas Dievas tarp jųsų dyvus darys. *per. 7, 13.
6. Ir klebonams tarė jisai: neškite *skrynę derėjimo ir eikite pirm žmonių. Tai nešė jie skrynę derėjimo ir ėjo pirm žmonių. *per. 6, 6.
7. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: šiandien aš pradėsu tavę *iškelti po akimis viso Izraėlio, idant jie žinotų, kad aš, †kaip su Maižėšiumi esmi buvęs, taipo ir su tavimi busu. *per. 4, 14. †per. 1, 5. 17.
8. Ir tu prisakyk klebonams, skrynę derėjimo nešantiemsiems, tardamas: kad kraštą priėję įžengsite į vandenį Jordano, tai apsistokite.
9. Ir Jozuvas tarė vaikams Izraėl: *artyn ėję klausykite žodžių Viešpaties, savo Dievo! *2 Maiž. 32, 26.
10. Ir tarė: ant to numanysite gyvąjį Dievą tarp jųsų esantį, ir jį išvarysiantį pirm jųsų Kananytus, Etytus, Evytus, Perėzytus, Gergosytus, Amorytus bei Jėbusytus:
11. Štai, skrynė derėjimo to Ponavojančiojo ant viso svieto pirm jųsų įeis į Jordaną.
12. Taigi *išskirkite dvylika vyrų iš giminių Izraėlio, iš kožnos giminės vieną. *per. 4, 2.
13. O kad padai klebonų, kurie skrynę Viešpaties, ant viso svieto ponavojančiojo, neša, į Jordano vandenį nusileis, tai vanduo iš aukšto žemyn tekąsis Jordane atsiskirs, kad ant vienos kruvos stovėtų.
14. *Taigi žmonės išsitraukė iš savo šėtrų, kad per Jordaną persigautų, ir klebonai skrynę derėjimo pirm žmonių nešė, *Darb. 7, 45.
15. Ir Jordaną priėję, savo kojas pas kraštą į vandenį įkišo; (o Jordanas buvo sklidinas ant visų savo kraštų per visą dagos čėsą.)
16. Tai *vanduo iš aukšto žemyn tekąsis aukštyn linkai ant vienos kruvos stojosi, labai toli nuo miesto Adama, šale Zartan esančiojo; o vanduo ant jurių linkai žemyn bėgąsis iki į druskos jures †mažyn ėjo ir nuseko. Taipo žmonės perėjo ties Jėriko.
*2 Maiž. 14, 21. 2 Kar. 2, 8. 14. Ps. 114, 3. †1 Maiž. 8, 3.
17. Ir klebonai, kurie skrynę derėjimo Pono Dievo nešė, stovėjo taipo ant sausumo viduje Jordano; ir visi Izraėlitėnai sausomis kojomis perėjo, ikikol visi žmonės, kožnas vienas, persigavo per Jordaną.

Perskyrimas 4.

Paminklas dyvnojo perėjimo per Jordaną.

Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui:
2. *Skirkitės dvylika vyrų, iš kožnos giminės vieną, *per. 3, 12.
3. Ir prisakykite jiems tardami: iškelkite iš Jordano dvylika akmenų nuo tos vietos, kur kojos klebonų taipo stov, ir neškite juos su savimi į antrąją

šalį, kad tus paliktumbite gaspadoje, kur jus šią naktį pernakvosite.

4. Tai Jozuvas suvadino dvylika vyrų, kurie išskirti buvo iš vaikų Izraėl, iš kožnos giminės vieną,

5. Ir tarė jiems: eikite jus pirma pirm skrynės Viešpaties, savo Dievo, į vidų Jordano; ir kožnas te kelie po akmenį ant savo pečių, pagal skaitlių giminių vaikų Izraėl,

6. Kad jie paminklui butų tarp jųsų. O *kad kitą kartą jųsų vaikai klaus savo tėvų, tardami: kam tie akmens čionai? *2 Maiž. 13, 8. 14.

7. Kad jus tada jiems sakytumbite, *vandenį Jordaną atsiskyrusį, skrynei derėjimo Pono Dievo pereinant per Jordaną, kad šie akmens vaikams Izraėl amžinu paminklu butų. *per. 3, 13.

8. Tai darė vaikai Izraėl, kaip Jozuvas jiems buvo liepęs, ir išnešė dvylika akmenų iš vidaus Jordano, kaip Ponas Dievas Jozuvui buvo sakęs, pagal skaitlių giminių vaikų Izraėl, ir pernešdami tus su savimi į gaspadą, paliko tus čionai.

9. Ir Jozuvas sukrovė dvylika akmenis viduje Jordano, kur kojos klebonų, skrynę derėjimo nešančiųjų, buvo stovėjusios, tie dabar tebiera čionai iki šiai dienai.

10. Nės klebonai, kurie skrynę nešė, stovėjo viduje Jordano, ikikol tai vislab atlikta buvo, ką Ponas Dievas Jozuvui liepęs žmonėms sakyti, kaip ir Maižėšius Jozuvui buvo prisakęs. Ir žmonės pasiskubįdami perėjo.

11. O kaip visi žmonės buvo perėję, tai skrynė Pono Dievo perėjo, ir klebonai pirm žmonių.

12. Ir Rubėnytai bei Gadytai ir pusė giminės Manasės su ginklais ėjo pirm vaikų Izraėl, *kaip Maižėšius jiems buvo kalbėjęs. *5 Maiž. 32, 21. 29.

13. Apie keturisdešimt tukstančių, su ginklais išrėdytųjų vaiskui, ėjo pirm Pono Dievo į mušį ant laukų Jėrikos.

14. *Tą dieną Ponas Dievas Jozuvą garbingą darė po akių visų Izraėlitėnų, ir jie bijojos jo, kaip Maižėšiaus buvo bijojęsi per visą jo amžią. *per. 3, 7. 2 Zom. 7, 9.

15. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui:

16. Prisakyk klebonams, skrynę liudijimo nešantiemsiems, kad iš Jordano aukštyn liptų.

17. Taipo prisakė Jozuvas klebonams tardamas: lipkite aukštyn iš Jordano.

18. Ir kaip klebonai, kurie skrynę derėjimo Pono Dievo nešė, iš Jordano išlipo ir savo kojų padais ant sausumos užžengė, tai Jordano vanduo vėl nusileido į savo vietą ir tekėjo, kaip pirma, pagal visus savo krantus.

19. Bet buvo dešimtoji diena pirmojo mėnesio, kaip žmonės iš Jordano aukštyn lipo, ir atsigulė su abažu *Gilgaliuose, į rytus miesto Jėrikos. *per. 5, 9.

20. Ir dvylika akmenis, kurius iš Jordano buvo ėmę, sukrovė Jozuvas Gilgaliuose,

21. Ir tarė vaikams Izraėl: kad jųsų vaikai kitą kartą savo tėvų klaus, tarydami: kam čia tie akmens?

22. Tai jiems turite apsakyti ir tarti: Izraėlitėnai *sausomis kojomis perėjo per Jordaną, *per. 3, 17.

23. Kaip Viešpats, jųsų Dievas, vandenį Jordano stabdė pirm jųsų, ikikol persigavote; *kaip Viešpats, jųsų Dievas, tai darė ir švendrų jurose, kurias jisai išdžiovino, iki mums perėjus; *2 Maiž. 14, 21. 22.

24. Kad visi žmonės ant žemės *ranką Pono Dievo išpažintų, kaip sylinga ji yra: kad jus Viešpaties, savo Dievo, bijotumbitės visados. *Jėz. 59, 1.

Perskyrimas 5.

Apipiaustymas atliekamas: velykos avinėlis pažadėtoje žemėje valgomas.

O kaip visi karaliai Amorytų, anąpus Jordano į vakarus gyvenantieji, ir visi karaliai Kananytų prie jurių girdėjo, kaip Ponas Dievas *vandenį Jordano buvo išdžiovinęs pirm vaikų Izraėl, ikikol jie perėjo, tai †nusiminė jų širdis, ir ne buvo juose nei jokio drąsumo dėl vaikų Izraėl. *per. 3, 16. †per. 2, 11. 14. 24.

2. Tuočės sakė Ponas Dievas Jozuvui: pasidaryk sau aštrių *peilių iš akmens ir vėl appiaustyk vaikus Izraėl antrą kartą. *2 Maiž. 4, 25.

3. Tai Jozuvas sau pasidarė aštrių peilių iš akmens ir appiaustė vaikus Izraėl ant kalnelio Aralot.

4. Ir tai yra priežastis, dėl kurios Jozuvas appiaustė visus žmones, iš Egypto išsitraukusiuosius, vyriškius: nės visi kareiviai pusčioje buvo numirę pakelėje, jiems iš Egypto iškeliaujant.

5. Nės visi žmonės, kurie išėjo, buvo appiaustyti, bet visi žmonės, kurie pusčioje buvo gimę, jiems be keliaujant, kaip iš Egypto išsitraukė, ne buvo appiaustyti.

6. Nės vaikai Izraėl keliavo keturisdešimt metų pusčioje, ikikol *visas pulkas kareivių, iš Egypto išsitraukusiųjų, numirė, todėl, kad balso Pono Dievo ne buvo klausę, kaip ir Ponas Dievas jiems buvo prisakęs, kad jie ne gausią tą žemę matyti, kurią Ponas Dievas jų tėvams prisiekdamas buvo žadėjęs, mums duoti, *žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. *4 Maiž. 14,23. 2 Maiž. 3, 8.

7. Tų vaikus, į jų vietą užaugusiuosius, appiaustė Jozuvas, nės jie dar turėjo pryodę ir pakelėje ne buvo appiaustyti.

8. Ir kaip visi žmonės appiaustyti buvo, pasiliko jie savo vietoje abaže, pakol jie išgijo.

9. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: šiandien aš gėdą Egypto nukreipiau nuo jųsų. Ir ta vieta Gilgal praminta buvo iki šiai dienai.

10. Ir vaikams Izraėl taipo Gilgaliuose abaže be esant, *valgė jie velykos avinėlį keturioliktoje dienoje to mėnesio apie vakarą, ant laukų Jėrikos.
* 2 Maiž. 12, 6. 3 Maiž. 23, 5.

11. Ir valgė javų tos žemės antrąją velykų dieną, butent *neraugintos duonos ir svilintų grudų tą pačią dieną.
* 1 Kor. 5, 8.

12. Ir Mana paliovė kristi antrąją dieną, jiems javų tos žemės valgant, kad vaikai Izraėl tos Manos daugiaus ne turėjo, bet valgė javų žemės Kanaan to paties meto.

13. Ir nusidavė Jozuvui prie Jėrikos esant, kad jis savo akis pakeldamas *matė vyrą ties savimi stovintį, nuogą kardą savo rankoje turintį. Ir Jozuvas jį priėjęs tarė jam: ar tu iš musų žmonių, arba iš musų neprietelių?
* 4 Maiž. 22, 23.

14. Jis atsakė: ne! bet aš esmi kunigaikštis ant vaisko Pono Dievo, ir dabar atėjau. Tai Jozuvas puolė ant savo veido iki žemės ir meldėsi tarydamas: ką sakai tu, Viešpatie, savam tarnui?

15. Ir tas kunigaikštis ant vaisko Pono Dievo tarė Jozuvui: *išauk kurpes nuo savo kojų, nės vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa. Ir Jozuvas išsiavė. * 2 Maiž. 3, 5.

Perskyrimas 6.

Jėrika įimama ir išpustijama.

O Jėrika buvo užrakinta ir saugojama dėl vaikų Izraėl, kad nei vienas nei išeiti, nei įeiti ne galėjo.

2. Ale Ponas Dievas tarė Jozuvui: štai, *aš Jėriką draug su jos karaliumi bei kareiviais padaviau į tavo rankas.
* per. 8, 1.

3. Visi kareiviai te eit aplink miestą vieną kartą, ir taipo te daro šešes dienas.

4. O sekmąją dieną klebonai te imie *septynes trubas šventojo meto pirm skrynės, ir tą pačią sekmąją dieną eikite septynis kartus aplink miestą, ir klebonai te trubija ant trubų. *3 Maiž. 25, 9.

5. Ir kad šventojo meto trubą trubys ir trimituos, ir jus garsą trubų girdėsite, tai visas vaiskas didžiu balsu tur pradėti šukauti, tai miesto murai sugrius, ir žmonės tur įsiveršti, kožnas tiesiog ties savimi.

6. Tai Jozuvas, sunus Nuno, suvadino klebonus ir tarė jiems: *neškite skrynę derėjimo, ir septyni klebonai te nešie septynes šventojo meto trubas pirm skrynės Pono Dievo. *5 Maiž. 10, 8.

7. O žmonėms jis sakė: nuėję apvaikščiokite miestą, ir kurs su ginklais išrėdytas, tas te eiti pirm skrynės Pono Dievo.

8. Kaip Jozuvas žmonėms tai buvo sakęs, tai tie septyni klebonai nešė septynes šventojo meto trubas pirm skrynės Pono Dievo, ir vaikščiodami *trubijo ant trubų, ir skrynė derėjimo Pono Dievo sekė juos. * Job. 34, 25.

9. Ir kurs ginklais buvo išsirėdęs, ėjo pirm klebonų, ant trubų trubijančiųjų, ir pulkas sekė skrynę ir trubijo ant trubų.

10. O Jozuvas liepė žmonėms ir tarė: idant ne pradėkite šukauti, neigi pakelkite savo balsą, ir nei žodį ne išleiskite iš savo burnos iki tai dienai, kurią aš jums sakysu: „pradėkite šukauti!“ tai ir šukaukite.

11. Taipo skrynė Pono Dievo ėjo aplink miestą vieną kartą, ir parėjo į abažą ir pasiliko čiajau.

12. Nės Jozuvas *anksti pasikeldavo, ir klebonai nešė skrynę Pono Dievo.
* per. 3, 1 ir 7, 16.

13. Taipo tie septyni klebonai nešė septynes šventojo meto trubas pirm

skrynės Pono Dievo, ir eidami trubijo
ant trubų, ir kurs su ginklais buvo išsi-
rėdęs, ėjo pirm jų, ir pulkas sekė skry-
nę Pono Dievo ir trubijo ant trubų.
14. Antrąją dieną vėl ėjo vieną kartą
aplink miestą ir vėl parėjo į abažą.
Taipo jie darė šešes dienas.
15. Ale sekmąją dieną aušrai pasiro-
džius jie anksti pasikėlė ir ėjo septynis
kartus pagal tą budą aplink miestą,
kad tą vieną sekmąją dieną septynis
kartus aplink miestą ėjo. * per. 7, 16.
16. O sekmąjį kartą, klebonams ant
trubų trubijant, tarė Jozuvas žmo-
nėms: pradėkite šukauti! nės Ponas
Dievas davė jums tą miestą.
17. Ale tasai miestas ir vislab, kas
tame yra, Ponui Dievui ant garbės
tur buti išpustytas. Tiktai ana kekšė
Rakaba *tur gyva išlikti, ir visi, kurie
jos namuose yra, nės ji pasludu
paslėpė, kuriuodu mes išsiuntėme.
* per. 2, 14. Ebr. 11, 31.
18. Ale saugokitės to, *kas Dievui
žadėta, idant ne prasipuldytumbite,
imdami ką to, kas Dievui žadėta, kad
abažą Izraėl ne prapuldytumbite, neigi
į bėdą ne įvestumbite. * 3 Maiž. 27, 28.
19. O visas sidabras bei auksas draug
su variniais ir geležiniais rykais *Po-
nui Dievui tur buti pašventinti, kad į
skarbą Pono Dievo butų įdėti. *Mik. 4, 13.
20. Tai žmonės pradėjo šukauti ir
trubijo ant trubų, nės žmonės girdė-
dami garsą trubų pradėjo didžiu balsu
šukauti, ir *murai sugriuvo, ir žmo-
nės įgavo miestą, kožnas tuojau ties
savimi. Taipo jie laimėjo tą miestą.
* Ebr. 11, 30.
21. Ir *nužavino vislab, kas tame
mieste buvo, aštrumu kardo, taip vy-
rus, kaip moteris, taip jaunus, kaip ir
senus, jaučius, avis ir asilus. * Zom. 15, 3.
22. O Jozuvas tarė tiemdviem vyram,
kuriuodu tą žemę buvo išspėgavusiu:
nueikita į butą anos kekšės ir išveskita
tą moteriškę iš čia su visu labu, ką ji
tur, *kaip jai pasibažijota. * per. 2, 12.
23. Tai įėjo tuodu jaunikaičiu, spė-
gudu, ir išvedė Rakabą su jos tėvu bei
motyna, ir su broliais, bei su visu labu,
ką ji turėjo, ir su visa jos gimine, ir
paliko ją lauke šale abažo Izraėlio.
24. Ale miestą jie sudegino ugnimi
ir vislab, kas jame buvo. Tiktai si-
dabrą bei auksą ir varinius bei geleži-
nius rykus jie dėjo į skarbą į namus
Pono Dievo.
25. Bet kekšę *Rakabą draug su jos
tėvo gimine ir visus, kurie jos buvo,
Jozuvas gyvus paliko. Ir ji gyvena
Izraėlyje iki šiai dienai, todėl, kad ji
pasludu paslėpusi, kuriuodu Jozuvas
buvo išsiuntęs į Jėriką spėgavoti.
* per. 2, 12. Vald. 1, 25.
26. Tuočės Jozuvas prisėkdamas tarė:
prakeiktas t'esie tas vyras po akių Po-
no Dievo, kurs tą miestą Jėriko buda-
votų ir vėl pakurtų. Kad jis *jo gruntą
dės, tai te kaštuoja jam jo pirmgimusįjį
sunų, ir kad vartus atties, tai te kaš-
tuoja jam jauniausįjį jo sunų! *1 Kar. 16, 34.
27. Taipo Ponas Dievas padėjo Jo-
zuvui, kad apie jį sakoma buvo vi-
sose žemėse.

Perskyrimas 7.

Akonas dėl vagystės koravotas.

Bet vaikai Izraėl nusižengė tame, kas
Dievui žadėta buvo; nės *Akonas,
sunus Karmi, sunaus Sabdi, sunaus
Sėra, iš giminės Juda, †ėmė nuo to,
kas Dievui žadėta buvo. Tai narsas
Pono Dievo papyko ant vaikų Izraėl.
*per. 22, 20. 1 Nus. Kar. 2, 7. 3 Maiž. 27, 28. †5 Maiž. 13, 17.
2. O kaip Jozuvas vyrus išsiuntė iš
Jėrikos į Ai, pas Bėt-Avėnų esantį,
ties rytais prieš Betėlį, tai sakė jiems:
*eikite aukštyn ir išspiegavokite tą
žemę! Ir jiems aukštyn ėjus ir miestą
Ai išspiegavojus, * per. 2, 1.
3. Vėl pargrįžo pas Jozuvą tarydami
jamui: te ne nusitrauk visi žmonės,
bet tikt apie du arba tris tukstančius
vyrų, kad jie nusitrauktų ir muštų Aji-
tus, kad ne visi žmonės čionai proca-
votųs, nės jų mažas pulkelis esti.
4. Taipo nusitraukė žmonių apie
tris tukstančius vyrų, ir jie bėgo dėl
vyrų iš Ai.
5. Ir tie iš Ai užmušė jų apie tris-
dešimtis ir šešis vyrus, ir varė juos
už vartų iki Sabarim, ir mušė juos
ant kelio žemyn linkai. Tai žmonių
širdis nusiminė ir nei vanduo pastojo.
6. Ale Jozuvas *įplėšė savo rubus,
ir parpuolė ant savo veido ant žemės
prie skrynės Pono Dievo iki vakarui
draug su vyriausiaisiais iš Izraėl, ir
jie dulkes užbarstė ant savo galvų.
* 1 Maiž. 37, 34. 4 Maiž. 14, 6.

7. Ir Jozuvas tarė: ak Viešpatie,
Pone Dieve, kam tu šius žmones
vedei per šį Jordaną, kad mus paduotumbei
į rankas Amorytų, mus nužavinti?
ak jei butumbim anąpus Jordano
pasilikę, kaip pradėję buvome!
8. Ak mans Viešpatie, ką aš sakysu,
kadangi Izraėl savo neprieteliams
pakalą kreipia?
9. Kad tai išgirs *Kananytai ir visi
susėdai tos žemės, tai jie mus apniks,
o ir musų vardą išgaišįs nuo žemės.
Kągi tu tada darysi dėl didžiojo savo
vardo? *2 Maiž. 32, 12. 4 Maiž. 14, 13.
10. Tai tarė Ponas Dievas Jozuvui: kelkis,
kam tu guli taipo ant savo veido?
11. Izraėlitėnai susigriešijo ir mano
prisakymą perženge, kurį aš jiems prisakiau;
priegtam jie ir to, kas man
žadėta buvo, ėmė ir apsivogė, o tačiaus
užsigynė ir tarp savo rykų padėjo.
12. Vaikai Izraėl ne gal stovėti po
akimis savo neprietelių, bet tur savo
neprieteliams pakalą kreipti, nės jie
yra prakeikime. Aš toliaus jums ne
padėsu, jei jus nuo to keikimo ne
atsivalnysite.
13. Pasikėlęs šventįk žmones ir tark:
*šventįkitės ant rytojaus. Nės taipo
sako Viešpats, Dievas Izraėlio: yra
prakeikimas tarp tavęs, Izraėl, todėl tu
negali stovėti po akių savo neprietelių,
ikikol iš to keikimo išsivalnysite. †per. 3, 5.
14. Ir turite anksti prisiartinti, giminė
po giminės; ir katrą giminę Ponas
Dievas tropys, ta tur prisiartinti, gentystė
po gentystės; ir katrą gentystę
Ponas Dievas tropys, ta tur prisiartinti
ukis po ukio; ir kurį ukį Ponas
Dievas tropys, tas tur prisiartinti,
ukininkas po ukininko.
15. Ir kursai rastas bus *keikime, tą
ugnimi turite sudeginti su visu labu, ką
jisai tur, todėl, kadangi prisakymą
Pono Dievo paniekino ir †durnystę
Izraėlyje padarė. *5 Maiž. 13, 17. † Vald. 19, 23.
16. *Tai Jozuvas rytmetyje anksti
kėlė ir privedė Izraėlį, giminę po giminės,
tai buvo tropyta giminė Juda.
*per. 3, 1 ir 6, 12 ir 8, 10.
17. Ir kaip gentystes Juda privedė,
buvo tropyta *gentystė Serajytų. O
kaip gentystę Serajytų privedė, ukininką
po ukininko, tai Sabdi buvo tropytas.
*4 Maiž. 26, 20.
18. Ir kaip jisai savo vaikus privedė,
ukininką po ukininko, tai buvo tropytas
Akons, sunus Karmi, sunaus
Sabdi, sunaus Sėra, iš giminės Juda.
19. Ir Jozuvas tarė Akonui: *sunau,
duok Viešpačiui, Dievui Izraėlio, garbę
ir duok jam liaupsę, ir sakyk man, †ką
tu darei, ir nieko man ne užslėpk!
*Jon. 9, 24. † 1 Zom. 14, 43.
20. Tai Akons atsakydamas Jozuvui
tarė: tikrai, aš susigriešijau
Viešpačiui, Dievui Izraėlio, taipo ir
taipo aš dariau.
21. Aš mačiau tarp išplėštųjų daiktų
brangią Babylonišką skreistę ir du
šimtu syklų sidabro ir aukso liežuvį,
penkisdešimtis syklų sveriantį; to aš
užsigeidžiau ir ėmiau tai. O štai,
pakasta yra žemėje mano šėtroje, ir
sidabras apačioje.
22. Tai Jozuvas nusiuntė paslus,
tie nubėgo į šėtrą, o štai, pakasta
buvo jo šėtroje, ir sidabras apačioje.
23. Ir jie išėmę tai iš šėtros parnešė
pas Jozuvą ir pas visus vaikus Izraėl
ir papylė po akių Pono Dievo.
24. Tai Jozuvas ir visi Izraėlitėnai
su juomi ėmė Akoną, sunų Sėra, draug
su sidabru, skreiste bei aukso liežuviu,
jo sunus ir dukteris, jo jaučius ir
asilus ir avis, jo šėtrą ir vislab, ką jis
turėjo, ir nugabeno tus į pakalnę Akor.
25. Ir Jozuvas tarė: kadangi tu mus
apsmutnijai, tai Ponas Dievas ir tau
smutką te daro šioje dienoje! Ir
visi Izraėlitėnai akmenimis jį nužudė
ir ugnimi juos sudegino.
26. Ir kaip juos akmenimis buvo
nužudę, sukrovė jie ant jų didę akmenų
kruvą, ta pasiliekti iki šiai dienai.
Taipo Ponas Dievas lovėsi nuo narso
savo didžio papykio. Todėl ta vieta
vadinama pakalnė Akor iki šiai dienai.

Perskyrimas 8.

Miestas Ai apguliamas ir įgaunamas.

Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nesibijokis
ir nedrebėk! imk su savim
visus kareivius ir pasikėlęs nusitrauk
į Ai; štai, aš karalių iš Ai su jo žmonėmis
jo mieste bei žemėje padaviau
į tavo rankas. *5 Maiž. 31, 7.
2. Ir su Ai bei jo karaliumi turi daryti,
kaip *tu su Jėrika bei jos karaliumi
esi daręs; tiktai jų turtą bei galvijus

tarp savęs galite dalytis. Ale paslėpk kokį pulką kareivių už miesto.
* per. 6, 21. Vald. 9, 25. 5 Maiž. 31, 7.
3. Tai Jozuvas pasikėlė ir visi kareiviai, užsitraukti į Ai. Ir Jozuvas išrinko trisdešimt tukstančių tikrų kareivių ir išsiuntė tus naktyje,
4. Ir prisakė jiems tardamas: dabokitės, jus turite paslėptasis pulkas buti už miesto; ale ne per daug atsitolinkitės nuo miesto ir bukite visi gatavi.
5. O aš bei visi žmonės, su manimi esantieji, artįsimės miestui. Ir kad jie mums priešais išsitrauks, kaip aną kartą, tai mes bėgsime dėl jų,
6. Kad jie mus sektų laukan, ikikol mes juos iš miesto laukan išviliosime; nės jie dumos, buk mes jų dėl bėgame, kaip aną kartą. Ir kad mes dėl jų bėgsime, * per. 7, 5.
7. Tai jus turite pasikelti iš vietos, kur pasislėpėte ir miestą atimti; nės Viešpats, jųsų Dievas, duos jį į jųsų rankas.
8. O kad miestą busite atėmę, tai jį uždegkite ugnimi ir darykite pagal žodį Pono Dievo. Štai, aš jums tai liepiau.
9. Taipo Jozuvas juos nusiuntė; ir jie nueidami pasislėpė ir apsistojo tarp Bėtėl ir Ai, į vakarus pas Ai; o Jozuvas pasiliko tą naktį tarp žmonių.
10. Ir *ryto metą anksti pasikėlęs davadą darė tarp žmonių, ir užsitraukė su vyriausiaisiais Izraėlio pirm žmonių prieš Ai. * per. 6, 12. 15 ir 7, 16.
11. Ir visi kareiviai, pas jį esantieji, užsitraukė ir priėję nukako ties miestu ir apsistojo su abažu ties šiaure prieš Ai, kad tiktai lenkė buvo tarp jų ir tarp Ai.
12. O jis buvo apie penkis tukstančius vyrų drauge ėmęs, ir tus buvo paslėpęs tarp Bėtėl bei Ai prieš vakarus nuo miesto.
13. Ir jie davadniai sustatė žmones viso abažo, į šiaurę nuo miesto esančiojo, kad jų paskutinysis galas nukako į vakarus nuo to miesto. Taipo Jozuvas nuėjo tą naktį į vidų lenkės.
14. O karalius iš Ai tai matydamas pasiskubino ir anksti pasikėlė, ir vyrai iš miesto, ir išėjo Izraėliui priešais į mušį su visais savo žmonėmis į lemtą vietą, ne toli nuo laukų; nės jis ne žinojo paslėptų kareivių, prieš jį esančių už miesto.
15. Bet Jozuvas ir visi Izraėlitėnai dėjos, buk jie jų buvo pamušami, ir bėgo keliu pusčion linkai.
16. Tai visi žmonės mieste šaukė, kad juos reiktų vyti.
17. O jie ir vijo Jozuvą ir atsitolino šalin nuo miesto, kad nei vieno vyro ne pasiliko, nei Aijuose, nei Bėtėlyje, kurs ne butų išsitraukęs, Izraėlitėnus vyti, ir miestą paliko atvirą, Izraėlitėnus be vydami.
18. Tai tarė Ponas Dievas Jozuvui: ištiesk ragotinę savo rankoje ties Ai; nės aš duosu juos į tavo rankas. Ir kaip Jozuvas ragotinę savo rankoje ties miestu ištiesė,
19. Tai pasikėlė paslėptasis pulkas skubriai iš savo vietos ir bėgo, jam savo ranką pakėlus, ir įsigavo į miestą ir laimėjo jį, ir pasiskubįdami uždegė jį ugnimi.
20. Ir vyrai iš Ai atsigręžę ir atsižvelgę išvydo dumus iš miesto pasikelančius dangun, ir ne turėjo ruimo bėgti, nei šen, nei ten. Ir žmonės pusčion linkai bėgantieji atsigręžė juos vyti.
21. Nės Jozuvui ir visiems Izraėlitėnams matant, paslėptąjį pulką laimėjusį miestą, kadangi dumai iš miesto pasikėlė, tai jie vėl sugrįžę išmušė vyrus iš Ai.
22. O tie, kurie mieste buvo, taipojau išėjo jiems priešais, kad jie abyšaliai nei suspausti buvo nuo Izraėlitėnų, ir *išmušė juos, ikikol †nei vieno jų ne liko, nei išbėgti ne galėjo.
* 5 Maiž. 7, 2. † 2 Maiž. 14, 28.
23. Ir karalių iš Ai gyvą sugavę parvedė pas Jozuvą.
24. Ir kaip Izraėlitėnai visus miesčionis Aijuose buvo nužavinę ant lauko ir pusčioje, kurie juos buvo vijęs, ir visi aštrumu kardo prapuolė, ikikol visi pražuvo, tai visi Izraėlitėnai gręžėsi prieš Ai ir užmušė juos aštrumu kardo.
25. O visų tą dieną nužavintųjų, kaip vyrų, taip moterų, tų buvo dvylika tukstančių, visi žmonės iš Ai.
26. O Jozuvas ne attraukė vėl *savo ranką, su kuria ragotinę ištiesė, ikikol nužavinti buvo visi miesčionys Aijuose. * 2 Maiž. 17, 11. 12.
27. Tiktai galvijus bei turtą miesto Izraėlitėnai išsidalijo tarp savęs, pagal žodį Pono Dievo, Jozuvui sakytąjį.

28. Ir Jozuvas butinai sudegino miestą Ai ir kruvą iš to supylė, čia amžinai buti, kuri dar iki šiai dienai čia gul.
29. Ir karalių iš Ai davė pakarti prie medžio iki vakarui. Ale saulei nusileidus liepė jisai jo *lavoną nuo medžio nuimti ir pametė jį po miesto vartų, ir didę akmenų kruvą užkrovė ant jo, kuri iki šiai dienai ten yra.
*per. 10, 17. 5 Maiž. 21, 22.
30. Tai Jozuvas Viešpačiui, Dievui Izraėlio, altorių pabudavojo ant *kalno Ebal, *3 Maiž. 27, 4.
31. (Kaip Maižėšius, tarnas Pono Dievo, buvo liepęs vaikams Izraėl, *kaip parašyta yra knygose zokano Maižėšiaus, altorių iš čielų akmenų, nei jokia geležimi ne kaldintų,) ir apieravojo ant to Ponui Dievui deginimo apierą ir dėkavonės apierą. *2 Maiž. 20, 25.
32. Ir surašė čionai ant akmenų antrąjį zokaną, kurį Maižėšius vaikams Izraėl buvo surašęs.
33. Ir visi Izraėlitėnai su savo vyresniaisiais bei urėdininkais ir sudžiomis stovėjo abypusiai skrynės, ties klebonais iš Lėvytų, skrynę derėjimo Pono Dievo nešančiaisiais, taip svetimi, kaip ir namiškiai; viena pusė šale kalno Grizim, ir antroji pusė šale kalno Ebal, *kaip Maižėšius, tarnas Pono Dievo, pirma buvo liepęs, žegnoti žmones Izraėl. *5 Maiž. 11, 29 ir 27, 12.
34. Potam jis davė iššaukti visus žodžius zokano apie žegnonę ir prakeikimą, kaip parašyta yra zokano knygose. *5 Maiž. 27, 12.
35. Ir ne buvo nei joks žodis Maižėšiaus lieptas, kurį Jozuvas ne butų davęs iššaukti visam susirinkimui Izraėlio, ir moterims bei vaikams, ir svetimiems, tarp jų esantiems, be girdint.

Perskyrimas 9.

Gibėonytai su kytrasčiu derėjimą daro.

Tai išgirdę visi karaliai anąpus Jordano, ant kalnų ir pakalnėse ir prie visų prieplaukų didžiųjų jurių, ir pas kalną Libanon gyvenantieji, butent, Etytai, Amorytai, Kananytai, Perėzytai. Evytai bei Jėbusytai,
2. *Vienširdžiai visi susirinko, kad kariautų prieš Jozuvą ir prieš Izraėlitėnus. *Ps. 48, 5.
3. Ale miesčionys iš Gibėon ištyrę, ką Jozuvas su *Jėrika bei †Ai buvo daręs, kytriai jie išmislijo klastą.
*per. 6, 20. 21. † per. 8, 26. 28.
4. Ir nuėję nusiuntė paslus, ir ėmė senus žakus ant savo asilų,
5. Ir senus suplyšusius bei lopytus vynrykus, ir senas lopytas kurpes ant savo kojų, ir senais rubais apsirėdė; ir visą duoną, kurią drauge ėmė, buvo kieta ir supelėjusi.
6. Ir nuėjo pas Jozuvą į abažą į Gilgalius, tarydami jamui ir visiems Izraėlitėnams: mes ateiname iš tolimos žemės, taigi su mumis susiderėkite.
7. Tai visi Izraėlitėnai atsakė Evytui: rasi norėtumbei tarp musų gyventi? kaipgi galėtumbime su tavimi *susiderinti? *2 Maiž. 23, 32. 5 Maiž. 7, 2.
8. Bet jie atsakė Jozuvui: mes esme tavo tarnai. Jozuvas tarė jiems: kas jus este ir iš kur jus pareinate?
9. Jie atsakė: tavo tarnai iš labai tolimos žemės atėjo dėl vardo Viešpaties, tavo Dievo; nės mes girdėjome jo garsą ir vislab, ką jisai Egypte daręs.
10. Ir vislab, ką jis aniem dviem karaliam Amorytų anąpus Jordano daręs, *Sionui, karaliui Esbone, ir Ogni, karaliui Bazane, Astarote gyvenančiamjam. *4 Maiž. 21, 21. 24, 23.
11. Todėl sakė musų vyresnieji ir visi susėdai musų žemės: imkite valgį su savimi ant kelionės ir jiems priešais ėję tarkite jiems: „mes esme jųsų tarnai. Taigi susiderėkite su mumis!“
12. Ši musų duona, kurią su savimi iš namų drauge ėmėme, sau valgyti, dar buvo švieži, mums iškeliaujant pas jus, o dabar, štai, kieta ir supelėjusi;
13. Ir šie vynrykai dar nauji buvo, kaip tus pripylėme, o štai, jau suplyšę; ir musų rubai bei kurpės paseno ant šios labai tolimosios kelionės.
14. Tai vyresnieji priėmė jų valgį ir ne pasiklausė Pono Dievo.
15. Ir Jozuvas *sutiko ir susiderėjo su jais, juos gyvus palikti. Ir vyriausieji susirinkimo prisiekė jiems. *2 Zom. 21, 2.
16. Ale po trijų dienų, kaip jie su jais buvo susiderėję, jie ištyrė, anus arti prie jų esančius ir tarp jų gyvęsiančius.
17. Nės kaip vaikai Izraėl toliaus keliavo, nukako jie trečiąją dieną pas jų miestus, tie buvo vadinami: Gibėon, Kapira, Bėėrot bei Kiriat-Jearim.

18. Ir ne išpustijo juos, todėl, kadangi vyriausieji susirinkimo jiems prie Viešpaties, Dievo Izraėlio, buvo prisiekę. Ale kaip visas susirinkimas prieš vyresniuosius murmėjo,
19. Tarė visi vyriausieji viso susirinkimo: mes jiems prisiekėme prie Viešpaties, Dievo Izraėlio, todėl mes juos ne galime pažeisti.
20. Ale tai norime daryti: palikite juos gyvus, idant ne koksai *narsas ant musų užeitų dėl prysiegos, jiems prisiektosios. *2Zom.21,1.
21. Ir vyriausieji tarė jiems: palikite juos gyvus, kad malką kirstų ir vandens prineštų visam susirinkimui, kaip vyriausieji jiems sakė.
22. Tai Jozuvas juos suvadinęs kalbėjo su jais ir tarė: kodėl mus prigavote, sakydami, buk toli nuo musų esą, o tačiaus tarp musų gyvenate?
23. Todėl jus busite prakeikti ir ne paliausite tarnais buti, malką kirsti ir vandens nešti namams mano Dievo.
24. Jie atsakė Jozuvui tarydami: mums, tavo bernams, yra apsakyta, kad Viešpats, tavo Dievas, Maižėšiui, savam tarnui, liepęs, kad jums visą žemę duosiąs ir pirm jųsų visus susėdus tos žemės norįs išpustyti. Tai mes savo gyvasčio *prisibijodami tai darėme. *per.10,2.
25. O dabar štai, mes esme tavo rankose: kas tau rodos gerai ir vertai daryti su mumis, tai daryk.
26. Ir jis darė su jais taipo ir išvalnijo juos iš rankų vaikų Izraėl, kad jie juos ne turėjo žavinti.
27. Taipo Jozuvas tą pačią dieną jiems uždėjo, kad visados *malką kirstų bei vandens prineštų susirinkimui ir altoriui Pono Dievo iki šiai dienai, toje vietoje, kurią jisai paskirtų. *5Maiž.29,11.

Perskyrimas 10.

Jozuvo dyvinasis pergalėjimas Amorytų.

O kaip Adoni-Zėdek, karalius iš Jeruzalės, girdėjo, Jozuvą *miestą Ai laimėjusį ir jį išpustijusį, ir Ajytams bei jų karaliui taipo dariusį, kaip jis Jėrikonytams ir jų karaliui buvo daręs, ir Gibėonytams susiderinus su Izraėlitėnais ir jiems pasidavus, *per.8,26.28.29.
2. *Labai bijojos; (nės Gibėon buvo didis miestas, kaip karališkas miestas, ir didesnis kaip Ai, ir visi jų miesčionys kareiviai;) *per.9,24.2Maiž.15,15.
3. Ir jis nusiuntė pas Ojam, karalių iš Ebron, ir pas Pirėam, karalių iš Jarmut, ir pas Japią, karalių iš Lakis, ir pas Debirą, karalių iš Eglon, ir jiems sakydino:
4. Ateikite pas manę ir gelbėkite man, kad Gibėoną išpustytumbime; nės jie su Jozuvu ir su vaikais Izraėl ant pakajaus sutiko.
5. Tai susiėjo kruvon ir užsitraukė *penki karaliai Amorytų: karalius iš Jeruzalės, karalius iš Ebron, karalius iš Jarmut, karalius iš Lakis, karalius iš Eglon, su visais savo vaiskais, ir apgulė Gibėoną, kariaudami prieš jį. *per.11,5.1Maiž.14,6.
6. Ale Gybėonytai nusiuntė pas Jozuvą į abažą į Gilgalius ir jam sakydino: ne attrauk dabar savo ranką nuo savo tarnų, bet skubriai pas mus atėjęs padėk ir gelbėk mus; nės visi karaliai Amorytų, ant kalnų gyvenantieji, susitarė prieš mus.
7. Tai Jozuvas nukeliavo iš Gilgalių, ir visi kareiviai bei druti vyrai su juomi.
8. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nesibijokis jų, nės aš juos daviau tau į tavo rankas; nei viens jųjų dėl tavęs ne galės stovėti. *per.11,6.
9. Taipo Jozuvas užpuolė juos *staigiai, nės per visą naktį užsitraukė iš Gilgalių. *per.11,7.
10. Ale Ponas Dievas juos gandino dėl Izraėlitėnų, kad šie didį mušį mušė Gibėone ir gujo juos ant kelio Bėt-Orone ir mušė juos iki Asėkos bei Makėdos.
11. Ir kaip jie dėl Izraėlitėnų bėgo ant kelio žemyn linkai į Bėt-Oron, Ponas Dievas *didžius ledus davė pulti iš dangaus ant jų iki į Asėką, kad jie numirė, ir toli daugiaus jų mirė ledais, ne kaip Izraėlitėnai kardu nužavino. *2Maiž.9,21.23.24.
12. Tai Jozuvas kalbėjo su Ponu Dievu tą dieną, kaip Ponas Dievas Amorytus padavė vaikams Izraėl, ir tarė Izraėlitėnams, po akių esantiemsiems: saulė, apsistok Gibėone, ir mėnuo pakalnėje Ajalon!
13. Tai *saulė bei mėnuo apsistojo, ikikol žmonės gavo pasitiešyti ant

savo neprietelių. Ar tai ne parašyta
knygose viernojo? Taipo sustojo
saulė viduje dangaus ir užtruko nusi-
leisti mažne visą dieną. * Jėz. 28, 21. per. 38, 8,
14. Ir ne buvo nei viena diena lygi
šiai dienai, nei pirma, nei paskui, kad
Ponas Dievas balsui žmogaus pa-
kluso; nės * Ponas Dievas kariavo
už Izraėlitėnus. * 2 Maiž. 14, 25.
15. Ale Jozuvas vėl nusitraukė į
abažą į Gilgalius, ir visi Izraėlitėnai
su juomi.
16. O šie penki karaliai buvo pabėgę
ir buvo pasislėpę dauboje pas Makėdą.
17. Tai Jozuvui apsakė: mes sura-
dome tus penkis karalius pasislėpu-
sius dauboje pas Makėdą.
18. Jozuvas tarė: tai pririskite didžius
akmenis prie skylės tos daubos ir pa-
statykite čia vyrus, kurie juos sergėtų.
19. Bet jus ne stovėkite pataikoje, bet
vykite savo neprietelius ir muškite
jų *paskučiausiuosius, neigi duokite
jiems įsigauti į savo miestus; nės
Viešpats, jųsų Dievas, padavė juos į
jųsų rankas. * 5 Maiž. 15, 28.
20. Ir kaip Jozuvas bei vaikai Izraėl
atlikę buvo šį labai didį mušį ir juos
butinai išmušę, tai įsigavo, kas jų
liko, į užmurytus miestus.
21. Taipo visi žmonės vėl pargrįžo
į abažą pas Jozuvą su pakajumi į
Makėdą; ir nei vienas ne drįso dėl
vaikų Izraėl nei šnibždėti.
22. O Jozuvas tarė: atdarykite skylę
daubos ir išveskite tus penkis kara-
lius po mano akių.
23. Jie darė taipo ir išvedė tus pen-
kis *karalius pas jį iš uolos, karalių
iš Jėruzalės, karalių iš Ebron, ka-
ralių iš Jarmut, karalių iš Lakis,
karalių iš Eglon. * Ps. 12, 7.
24. O kada šie penki karaliai pas jį
išvesti buvo, suvadino Jozuvas visus
Izraėlitėnus ir tarė kareivių vyres-
niemsiems, su juomi keliaujantiem-
siems: priėję kojomis minkite šiems
karaliams ant jų kaklų. Ir jie priėję
kojomis užmynė tiems karaliams ant
jų kaklų.
25. Ir Jozuvas tarė jiems: nesibijo-
kitės ir ne nusigąskite, bukite drąsus
ir be baimės! nės taipo darys Ponas
Dievas visiems jųsų neprieteliams,
prieš kurius jus kariaujate.

26. Ir Jozuvas juos mušęs paskui
nužavino juos ir pakorė juos į penkis
medžius, ir jie kabėjo ant medžių
iki vakarui.
27. O kaip *saulė jau buvo nusileidusi,
liepė jisai, kad juos nuo medžių nuim-
tų ir numestų į uolą, kurioje jie buvo
pasislėpę, ir jie didžius akmenis užrito
už angos tos daubos; tie dar yra čio-
nai iki šiai dienai. * per. 8, 29. 5 Maiž. 21, 23.
28. Tą pačią dieną laimėjo Jozuvas ir
Makėdą ir žavino juos aštrumu kardo,
priegtam ir jų karalių, ir nužudė juos
ir visas dušias, tame esančias, ir nei
vieną gyvą ne paliko. Ir darė su kara-
liumi iš Makėdos, * kaip jis su kara-
liumi iš Jėrikos buvo daręs. * per. 6, 21.
29. Tai Jozuvas ir visi Izraėlitėnai
su juomi šalin traukės iš Makėdos
į Libną ir kariavo prieš ją.
30. Ir Ponas Dievas tą taipojau pa-
davė į rankas Izraėlio, su jų karaliumi;
ir jis žavino *juos aštrumu kardo ir
visas dušias, čionai esančias, ir nei
vieną tame gyvą ne paliko. Ir darė
su jų karaliumi, kaip jis su karaliumi
iš Jėrikos buvo daręs. * per. 8, 22.
31. Paskui Jozuvas ir visi Izraėlitėnai
su juomi šalin traukės iš Libnos į La-
kis ir jį apguldami kariavo prieš juos.
32. O Ponas Dievas ir Lakis davė
į rankas Izraėlio, kad jį antrąją dieną
laimėjo ir žavino juos aštrumu kardo
ir visas dušias, tame esančias, lygiai
taipo, kaip Libnai buvo daręs.
33. Tuočės Oramas, karalius iš Gėzer,
parsitraukė Lakisą gelbėti; ale Jozu-
vas išmušė jį su visais jo žmonėmis,
*kad nei vieno ne išliko. * per. 8, 22 ir 11, 8.
34. Ir Jozuvas su visais Izraėlitėnais
iš Lakis šalin traukės į Eglon, ir jį
apgulęs kariavo prieš juos;
35. Ir laimėjo jį tą pačią dieną ir žavi-
no juos aštrumu kardo ir nužudė visas
dušias, jame esančias tą pačią dieną,
lygiai taipo, kaip Lakytams buvo daręs.
36. Paskui Jozuvas aukštyn ėjo su
visais Izraėlitėnais iš Eglon į Ebroną
ir kariavo prieš jį;
37. Ir laimėjo jį ir mušė jį aštrumu
kardo ir jų karalių su visais jų miestais,
ir visas dušias, tuose esančias, ir nei
vieną ne išlikdino, lygiai taipo, kaip
Eglonui buvo daręs, ir žavino juos
ir visas dušias, tame esančias.

38. Tai Jozuvas su visais Izraėlitėnais vėl grįžo atgal į Debirą ir kariavo prieš juos;

39. Ir laimėjo jį draug su jų karaliumi ir su visais jų miestais ir išmušė juos aštrumu kardo ir nužavino visas dušias, tame esančias, ir nei vieno ne paliko gyvo. Kaip Ebronui buvo daręs, taipo darė ir Debirui ir jų karaliui, ir kaip Libnai ir jų karaliui buvo daręs.

40. Taipo Jozuvas pergalėjo visą žemę ant kalnų ir į pietus ir pakalnėse ir prie upių, su visais jų karaliais, ir nei vieno gyvo ne paliko, *ir žavino vislab, kas gyvą dušią turėjo, kaip Viešpats, Dievas Izraėlio, buvo liepęs.
* per. 11, 11. 14. 5 Maiž. 20, 16.

41. Ir mušė juos, pradėjęs pas Kades-Barnėą iki Gaza, ir visą žemę *Gozen iki Gibėon. * per. 11, 16 ir 15, 51.

42. Ir apgalėjo visus šius karalius su jų žeme vienu kartu, nės *Viešpats, Dievas Izraėl, kariavo už Izraėlitėnus.
* 5 Maiž. 1, 30. per. 3, 22.

43. Ir Jozuvas vėl nusitraukė į abažą į Gilgalius su visais Izraėlitėnais.

Perskyrimas 11.

Išpustijimas Kananytų.

O Jabynas, karalius iš Azor, tai girdėjęs, nusiuntė pas Jobabą, karalių iš Madono, ir pas karalių iš Simron, ir pas karalių iš Aksap,

2. Ir pas karalius į šiaurę ant kalnų, ir ant laukų į pietus nuo Kinėrot, ir pakalnėse, ir Napot-Dore prie jurių gyvenančiuosius.

3. Kananytai, į rytus ir į vakarus gyvenantieji, Amorytai, Etytai, Pėrezytai ir Jėbusytai ant kalnų, priegtam ir Evytai, žemai pas kalną Ermon žemėje Mipza,

4. Išsitraukė su visu savo vaisku, didis pulkas žmonių, tiek, *kiek žiezdrų pas jures, ir labai daug žirgų bei vežimų; * Apreiš. 20, 8.

5. Visi tie karaliai *susirinko, ir susiėję guldėsi į vieną pulką prie vandens Mėrom, kad kariautų su Izraėlitėnais.
* per. 10, 5.

6. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nesibijokis jųjų! nės rytoje šiuočės aš tus visus duosu užmušti per vaikus Izraėl, jų žirgus tu pažeisi ir jų vežimus ugnimi †sudegįsi. *per. 10, 8. †Ps. 46, 10.

7. Ir Jozuvas apniko juos staigiai, ir visi kareiviai su juomi pas vandenį Mėrom, ir užpuolė juos.

8. Ir Ponas Dievas padavė juos į rankas Izraėlitėnų, ir, išmušdami juos, varė juos iki didžiojo Zidono ir *iki šiltųjų vandenų ir iki platumo Mizpės prieš rytus; ir mušė juos, ikikol nei vieno iš jų ne liko. * per. 13, 6.

9. Tai darė jiems Jozuvas, kaip Ponas Dievas jam buvo sakęs, ir *pažeidė jų žirgus ir ugnimi sudegino jų vežimus. * 2 Zom. 8, 4.

10. Ir sugrįžęs tuočės laimėjo Azorą ir nužavino jų karalių kardu, (nės Azor iš senovės buvo vyriausiasis miestas visų šių karalysčių;)

11. Ir užmušė visas dušias, tame esančias, aštrumu kardo ir nužavino jas, ir *nieko gyvo ne paliko, kas tikt kvapą turėjo, ir sudegino Azorą ugnimi. * per. 10, 40. 5 Maiž. 20, 16.

12. Priegtam visus miestus šių karalių laimėjo Jozuvas, ir jų karalius, ir parmušė juos aštrumu kardo, *kaip Maižėšius, tarnas Pono Dievo, buvo liepęs. * 4 Maiž. 33, 51. 52.

13. Ale tačiaus vaikai Izraėl nei jokį miestą ne sudegino, ant kalnelių pakurtą, bet tikt Azor vienat sudegino Jozuvas.

14. Ir visą turtą šių miestų bei galvijus vaikai Izraėl dalijo tarp savęs; o visus žmones jie nužavino aštrumu kardo, ikikol jie tus išpustijo ir nei vieną gyvą ne paliko, kas kvapą turėjo.

15. Kaip Ponas Dievas *Maižėšiui, savo tarnui, ir Maižėšius Jozuvui buvo liepęs, taipo darė Jozuvas, kad nieko daugiaus ne reikėjo viso to, ką Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.
* 2 Maiž. 23, 32.

16. Taipo Jozuvas įgavo visą žemę ant kalnų ir vislab, kas į pietus yra, ir *visą žemę Gozen, ir pakalnes bei laukus, ir kalnus Izraėl su jų pakalnėmis,
* per. 10, 41.

17. Pradėjęs nuo kalno, kursai žemę aukštyn linkai prieš Sėir skiria, iki Baal-Gad, platume kalno Libanon, žemai pas kalną Ermon, visus jų karalius jis pergalėjo ir parmušdamas juos nužavino juos.

18. Ale jis didę valandą kariavo su šiais karaliais.

19. O nei vienas miestas ne buvo,

kurs su geru butų pasiďavęs vaikams
Izraėl, (tikt vienat *Evytai Gibėone
gyvenantieji;) bet jie juos visus lai-
mėjo karu. * per. 9, 15.
20. Ir tai stojos taipo nuo Pono Die-
vo, kad jų širdis pasikietintų, su karu
priešais eiti vaikams Izraėl, kad jie iš-
gaišinti, ir nei jokia malonė jiems ne
duodama, *bet išpustyti butų, kaip
Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.
* 5 Maiž. 7, 2.
21. Tuočės Jozuvas priėjęs *išgai-
šino Enakymus ant kalnų, iš Ebron,
iš Debir, iš Anab, iš visų kalnų Juda,
ir iš visų kalnų Izraėl, ir išpustijo juos
su jų miestais. *4 Maiž. 13, 23. 5 Maiž. 1, 28.
22. Ir nei jokius Enakymus ne pa-
liko gyvus žemėje vaikų Izraėl, kaip
tiktai Gazoje, *Gate, Azdode; čia jų
keli pasiliko. * 1 Zom. 17, 4.
23. Taipo Jozuvas įgavo visą žemę,
pagal tai vis, ką Ponas Dievas Mai-
žėšiui buvo kalbėjęs, ir davė ją Izraėli-
tėnams į tėviškės dalį, kožnai giminei
jos dalį. *Ir karas liovėsi žemėje.
* per. 14, 15.

Perskyrimas 12.

Surašymas Jozuvo pergalėtųjų karalių.

Šitie yra karaliai tos žemės, kurius
vaikai Izraėl išmušė, ir įgavo jų žemę
anapus Jordano ties užtekėjimu sau-
lės, pradėję nuo vandenų pas *Arnon
iki kalnui Ermon, ir visą lauką prieš
rytus: * 4 Maiž. 21, 13.
2. *Sioną, karalių Amorytų, Esbone
gyvenantįjį ir viešpataujantįjį, prade-
dant nuo Aroėr, pas kraštą vandens
Arnon esančiojo, ir viduje vandens ir
ant pusės Gilėad, iki †vandens Jabok,
kurs rubežių daro vaikams Amon,
* 4 Maiž. 21, 24. † 1 Maiž. 32, 22.
3. Ir ant laukų iki *marių Kinėrot,
į rytus iki marių tarp laukų, butent
iki druskos marių prieš rytus, ant ke-
lio į Bėt-Jėsimot, ir iš pietų žemai
prie upelių kalno Pisga; * 4 Maiž. 34, 11.
4. Priegtam ant rubežių karaliaus Ogo
Bazane, kurs iš milžinų dar buvo likęs,
ir kurs gyveno Astarote bei Edrėjuose,
5. Ir ponavojo ant kalno Ermon,
ant Salka ir ant viso Bazan iki ru-
bežiaus Gesuri ir Maakati bei pusės
Gilėad, koktai rubežius buvo Siono,
karaliaus Esbone.
6. Maižėšius, tarnas Pono Dievo, ir
vaikai Izraėl išmušė juos, ir *Maižė-
šius, tarnas Pono Dievo, davė juos
gyventinai Rubėnytams, Gadytams ir
pusei giminės Manasė. * 4 Maiž. 32, 33.
7. Šitie yra karaliai tos žemės, ku-
rius Jozuvas išmušė bei vaikai Izraėl,
šiąpus Jordano į vakarus, pradėję nuo
Baal-Gad ant platumo kalno Liba-
non, iki anam kalnui, kurs žemę
aukštyn linkai prieš Sėirą perskir, ir
kurią Jozuvas giminėms Izraėl davė
palaikytinai, kožnai jos dalį;
8. Kas ant kalnų, pakalnių, laukų,
prie upių, pusčioje ir į pietus buvo,
*Etytus, Amorytus, Kananytus, Pėre-
zytus, Evytus bei Jėbusytus: * per. 11, 3.
9. Karalius iš *Jėrikos, karalius iš
†Ai, ant šalies pas Bėtėl esančiojo,
* per. 6, 2. † per. 8, 29.
10. Karalius iš *Jėruzalės, karalius
iš †Ebron, * per. 10, 1. † per. 10, 3.
11. Karalius iš *Jarmut, karalius
iš Lakis, * per. 10, 3.
12. Karalius iš *Eglon, karalius iš
†Gėzer, * per. 10, 3. 26. † per. 10, 33.
13. Karalius iš *Debir, karalius iš
Gėder, * per. 10, 39. Vald. 1, 11.
14. Karalius iš *Arma, karalius iš
†Arad, * Vald. 1, 17. † 4 Maiž. 21, 1.
15. Karalius iš *Libna, karalius iš
Adulam, * per. 10, 30.
16. Karalius iš *Makėda, karalius iš
Bėt-El, * per. 10, 28.
17. Karalius iš Tapna, karalius iš
Eper,
18. Karalius iš *Apėk, karalius iš
Lazaron, * per. 13, 53. 1 Zom. 4, 1.
19. Karalius iš *Madon, karalius iš
†Azor, * per. 11, 1. † per. 11, 10.
20. Karalius iš *Simron-Mėron, ka-
ralius iš Aksap, * per. 11, 1.
21. Karalius iš Taėnak, karalius iš
Megido,
22. Karalius iš Kėdės, karalius iš
Jaknėam pas Karmel,
23. Karalius iš *Napot-Dor, kara-
lius pagonų iš Gilgal, * per. 11, 2.
24. Karalius iš Tirza, tai yra *tris-
dešimts karaliai ir vienas. * 5 Maiž. 7, 24.

Perskyrimas 13.

Jozuvas pradeda Izraėlitėnams žemę išdalyti.

O kaip Jozuvas buvo pasenęs ir gerą
amžią sulaukęs, tarė Ponas Dievas
jamui: tu esi pasenęs ir gerą amžią
sulaukęs, o šios žemės dar geras da-
lykas yra pergalėtinas,

2. Butent visa Galilėa Pylistėnų, ir visa Gesuri,
3. Pradėjus nuo Sijoro, šiąpus Egypto tekančiojo, iki rubežiaus Ekron į šiaurę, kuri Kananytams prirokuojama, penki viešpačiai Pylistėnų, butent: Gazytų, Azdodytų, Asklonytų, Gėtytų, Ekronytų ir Avytų.
4. O nuo pietų yra visa žemė Kananytų, bei Mėara Zidonytų iki Apėk, iki rubežiaus Amorytų;
5. Priegtam žemė Giblytų, ir visas Libanonas ties užtekėjimu saulės, pradėjus nuo Baal-Gad pagal kalną Ermon, iki ateinant į Amatą;
6. Visi ant kalnų gyvenantieji, pradėjus nuo Libanon *iki šiltųjų vandenų, ir visi Zidonytai. Aš juos pravarysu nuo akių vaikų Izraėl; mesk tiktai burtą, juos išdalyti tarp Izraėlitėnų, kaip aš tau prisakiau. *per. 11, 8.
7. Taigi išdalyk dabar šią žemę į tėviškės dalį tarp tų devynių giminių ir tarp pusės giminės Manasė.
8. Nės *Rubėnytai bei Gadytai su antraja puse giminės Manasės jau gavo savo tėviškės dalį, kurią jiems Maižėšius davęs anapus Jordano ties užtekėjimu, kaip tai jiems Maižėšius, tarnas Pono Dievo, esti davęs; *per. 18, 7. 4 Maiž. 32, 33.
9. Pradėjus nuo *Aroėr, kurs prie kranto vandens Arnon randamas, ir nuo miesto viduje vandens, ir visą šalį Mėdba iki Dibon; *5 Maiž. 2, 36.
10. Ir visus miestus Siono, karaliaus Amorytų, Esbone gyvenusiojo, iki rubežiaus vaikų Amon;
11. Priegtam ir Gilėad bei rubežių pas Gesuri ir Maakati, ir visą kalną Ermon, ir visą Bazan iki Salka;
12. Visą karalystę Ogo Bazane, Astarote bei Edrėjuose gyvenusiojo, kurs dar buvo likęs iš milžinų. Bet *Maižėšius juos išmušė ir pravarė. *5 Maiž. 3, 11.
13. Ale vaikai Izraėl ne pravarė tus iš Gėsuri bei Maakat, bet gyvena taip Gėsuri, kaip Maakat tarp vaikų Izraėl iki šiai dienai.
14. O *giminei Lėvytų nei jokios dalies nedavė; nės apiera Viešpaties Dievo Izraėlio yra jų dalis, kaip jiems esti kalbėjęs. *per. 14, 3.
15. Taipo davė Maižėšius giminei vaikų Rubėn pagal jų gentystes,
16. Kad jų rubežius prasidėjo nuo Aroėr, kurs prie kranto vandens Arnon yra, ir miestas viduje vandens, su visais plynais laukais iki Mėdba,
17. Esbon ir visus jo miestus, ant plynų laukų esančius, Dibon, Bamot-Baal ir Bėt-Baal-Mėon,
18. Jaza, Kėdėmot, Mepaat,
19. Kiriatajim, Sibma, Zerėt-Saar ant kalno lenkėje,
20. Bėt-Pėor, upeles pas Pisgą ir Bėt-Jėsimot,
21. Ir visus miestus ant lygumo, ir visą karalystę Siono, karaliaus Amorytų, Esbone gyvenusiojo, *kurį Maižėšius užmušė su kunįgaikščiais Midian, Evy, Rekėm, Zur, Ur, bei Rėba, macniaisiais karaliaus Siono žemėje gyvenančiaisiais. *4 Maiž. 31, 8.
22. Priegtam *Bilėamą, sunų Bėor, praraką, nužavino vaikai Izraėl kardu, su kitais užmuštaisiais. *4 Maiž. 22, 5.
23. Ir rubežius vaikų Rubėn buvo *Jordanas. Tai yra tėviškės dalis vaikų Rubėn tarp jų gentysčių, miestų bei kiemų. *4 Maiž. 34, 12.
24. Giminei vaikų Gad tarp jų genčių davė Maižėšius,
25. Kad jų rubežius buvo Jaėzer ir visi miestai Gilėadoje, ir pusė žemės vaikų *Amon iki pas Aroėr, kurs šiąpus Rabos yra; *2 Zom. 11, 1.
26. Ir nuo Esbon iki Ramat-Mizpe ir Bėtonim, ir nuo Maanajim iki rubežiaus Debir;
27. O pakalnėje Bėt-Aram, Bėt-Nimra, Sukot bei Zapon, kurie dar liko iš karalystės Siono, karaliaus Esbono, kad Jordanas rubežių darė, iki galo marių Kinėret, šiąpus Jordano ties užtekėjimu.
28. Tai yra tėviškės dalis vaikų Gad, jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.
29. Pusei giminei vaikų Manasė pagal jų gentes Maižėšius pavelijo,
30. Kad jų rubežius prasidėjo iš Maanajim, ir buvo visas Bazan, visa karalystė Ogo, karaliaus Bazano, ir visi miesteliai Jair, Bazane esantieji, butent šešisdešimt miestų.
31. Ir pusę Gilėad, Astarot, Edrėi, miestus karalystės Ogo Bazane, davė jisai vaikams Makir, sunaus Manasės, tai esti, pusei vaikų Makir pagal jų gentystes.

32. Tai esti, ką Maižėšius išdalijęs ant laukų Moab anapus Jordano už Jėrikos ties užtekėjimu.
33. Ale *giminiai Lėvy Maižėšius nei jokios tėviškės dalies nedavė; nės Viešpats, Dievas Izraėl, yra jų dalis, kaip jisai jiems esti kalbėjęs.
* 4 Maiž. 18, 20. 21. 5 Maiž. 10, 9. per. 12, 12. Joz. 18, 7.

Perskyrimas 14.

Apie Kalėbo tėvonystės dalį.

O tai yra, ką vaikai Izraėl pasisavino žemėje Kanaan, ką jiems išdalijo klebonas *Eléazar bei Jozuvas, sunus Nuno, ir vyriausieji tėvai iš giminių vaikų Izraėl. * per. 21, 1. 4 Maiž. 34, 7.
2. Bet jie tai išdalijo per burtą tarp jų, *kaip Ponas Dievas per Maižėšių buvo liepęs duoti toms pusdešimta giminėms. * 4 Maiž. 33, 54.
3. Nės anomdviem ir pusei giminei Maižėšius tėviškės dalį buvo davęs anapus Jordano. O Lėvytams nei jokios dalies jis ne buvo davęs tarp jų.
4. Nės vaikų Jozėpo dvi pastojo gimini: Manasė bei Epraim; todėl Lėvytams nedavė dalies žemėje, bet miestus tuose gyventi ir prymiesčius jų galvijams ir turtui.
5. Kaip Ponas Dievas *Maižėšiui buvo liepęs, taip darė vaikai Izraėl ir perdalijo žemę. * 4 Maiž. 34, 13. 16.
6. Tai priėjo vaikai Juda pas Jozuvą Gilgaliuose, ir Kalėbas, sunus Jepunė, Kėnėsytas, tarė jamui: tu žinai, *ką Ponas Dievas Maižėšiui, Dievo tarnui, sakęs dėl manęs ir dėl tavęs Kadės-Barnėoje. * 4 Maiž. 14, 24. 5 Maiž. 1, 36.
7. Aš *buvau keturisdešimtis metų, kaip Maižėšius, Dievo tarnas, manę išsiuntė iš Kadės-Barnėos, žemę išspieguoti; ir aš jam atsakiau pagal savo sąžinę. * 4 Maiž. 13, 7.
8. Ale mano broliai, kurie drauge su manimi aukštyn buvo ėję, *žmonių širdis didei drebančias padarė; bet aš paklusau Viešpačiui, savam Dievui, viernai. * 4 Maiž. 13, 32. per. 32, 7.
9. Tai *pasibažijo Maižėšius tą dieną ir tarė: žemė, ant kurios tu užžengei savo kojomis, tavo ir tavo vaikų tėviškė bus amžinai, todėl, kad Viešpačiui, manam Dievui, viernai paklusai. * 5 Maiž. 11, 24.
10. O dabar štai, Ponas Dievas manę gyvą išlaikė, kaip buvo kalbėjęs; dabar jau yra keturisdešimts ir penki metai, kaip Ponas Dievas Maižėšiui tai kalbėjęs, per kurius Izraėlitėnai pusčioje aplinkui vaikščiojo. O štai, aš dabar esmi aštuonisdešimts ir penkių metų.
11. Ir dar *šiandien taip drutas esmi, koks buvau tuočės, kaip Maižėšius manę išsiuntė; kokia mano syla buvo tą kartą, tokia dar ir dabar yra, kariauti ir išeiti bei įeiti. * 5 Maiž. 34, 7.
12. Taigi dabar man duok šį kalną, apie kurį Ponas Dievas kalbėjęs aną dieną, nės tu tai girdėjai tą dieną: nės Enakymai viršuje gyvena, ir yra didi ir druti miestai, bau ne Ponas Dievas man padėtų juos išvaryti, kaip Ponas Dievas kalbėjęs.
13. Tai žegnojo jį Jozuvas ir davė miestą *Ebron Kalėbui, sunui Jepune, į tėviškės dalį. * per. 15, 13.
14. Iš to Ebronas Kalėbui teko, sunui Jepune, Kėnėsytui, į tėviškės dalį iki šiai dienai, todėl, kad Viešpačiui, Dievui Izraėlio, viernai buvo šlužijęs. * per. 21, 11.
15. Ale *Ebronas kitą kartą Kiriat-Arba buvo vadinamas, kursai didis žmogus buvo iš Enakymų. †Ir žmonės buvo paliovę kariauti. * per. 15, 13. † per. 11, 23.

Perskyrimas 15.

Rubežius ir miestai giminės Juda.

Dalykas giminės vaikų Juda tarp jų genčių buvo *rubežius Edom pas pusčią Zin, į pietus esančiąją, ant kampo žemių į pietus esančiųjų; * 4 Maiž. 34, 3.
2. Kad jų rubežius į pietus buvo nuo kampo prie *druskos jurių, tai esti nuo krašto, į pietus esančiojo; * per. 18, 19.
3. Ir išeina iš čia aukštyn į Akrabim ir lenkiasi per Zin, o vėl aukštyn lenkias iš pietų ties Kadės-Barnėa ir eina per Ezron, ir aukštyn lenkias į Adar, ir vėl lenkiasi aplink Karkaą,
4. Ir eina per Azmon, ir vėl išeina pas upę Egypto, kad galas rubežiaus jurės yra. Tai t'esie jųsų rubežius į pietus.
5. Ale rubežius į rytus prasideda nuo druskos jurių iki galo Jordano. Rubežius į šiaurę yra nuo krašto jurių, gale Jordano esančiojo,
6. Ir lenkiasi aukštyn į Bėt-Aglą, ir traukias iš šiaurės į Bėt-Arabą ir eina *aukštyn iki akmens Bojėn, sunaus Ruben; * per. 18, 17.
7. Ir aukštyn kreipiasi į Debirą iš

pakalnės Akor ir iš šiaurės vietos, ties
Gilgal esančiosios, kurs yra tiesiog ant
Adumim linkai, kurs iš pietų šen lin-
kai prie vandens yra. Paskui jis lenkias
ant vandens linkai En-Sėmes ir išsi-
lenkias ant *šulinio Rogėl linkai.
*per. 18, 16.
8. Paskui jis kreipiasi į *pakalnę su-
naus Inom prie šalies Jėbusyto, į pie-
tus šen linkai gyvenančiojo, tai esti
Jeruzalės, ir aukštyn lenkias ant
kalno viršaus, kurs šiąpus pakalnės
Inom yra, iš vakarų, kursai pridur
kampą pakalnės Rapaim į šiaurę.
*2 Nus. 28, 3.
9. Paskui jis kreipiasi nuo to paties
kalno viršaus ant šulinio Neptoa lin-
kai, ir išeina ant miestų linkai kalno
Epron, ir kreipiasi į Baalą, tai esti
Kiriat-Jėarim;
10. Ir lenkiasi aplinkui iš Baala į va-
karus ant kalno linkai Sėir, ir kreipias
ant šalies linkai Jėarim, iš šiaurės
šen linkai, tai esti Kesalon, ir žemyn
į Bėt-Sėmes, ir eina per Timną;
11. Ir išsisuka ant šalies Ekron lin-
kai į šiaurę, ir traukias į Sikron, ir
eina per kalną Baalą, ir išeina į
Jabneėl, kad jo galas yra jurės.
12. O rubežius į vakarus yra di-
džiosios jurės. Tai esti rubežius
vaikų Juda aplinkui jų gentystėse.
13. Ale *Kalėbui, sunui Jepunė, jo
dalis buvo duota tarp vaikų Juda
pagal tai, ką Ponas Dievas Jozuvui
liepė, butent Kiriat-Arba, tėvo Enak,
tai esti Ebron. *per. 14, 13 ir 21, 12.
14. Ir *Kalėbas pravarė iš čia tris
sunus Enako: Sesai, Aiman ir Talmai,
kurie iš Enako buvo gimę. *Vald. 1, 10. 20.
15. Ir nusitraukė aukštyn iš čia pas
gyvatininkus Dėbir. O Dėbir po seno-
vės Kiriat-Sėper buvo vadinamas.
16. O Kalėbas tarė: kursai Kiriat-
Sėper pergalės ir jį laimės, tam aš
savo dukterį Aksą duosu per pačią.
17. Tai jį *laimėjo Atniėlas, sunus
Kėnaso, Kalėbo brolio; ir jis davė
jam savo dukterį Aksą per pačią.
*Vald. 1, 18. per. 3, 9.
18. Ir nusidavė, kaip ji išsitraukė, tai
žmonės ją pamokino, kad ji dirvą prašy-
tųs nuo savo tėvo; ir ji nukopo nuo asi-
lo. Tai Kalėbas jai sakė: kas tau kenkia?
19. Ji tarė: *sutek man kokią dova-
ną, nės tu man dirvą davei sausumoje,
duok man ir vandens versmę. Tai
davė jisai jai versmę viršuje ir žemai.
*Vald. 1, 15.
20. Šita yra tėviškės dalis vaikų
Juda tarp jų gentysčių.
21. O miestai giminės vaikų Juda
nuo vieno kampo iki antrojo prie
rubežiaus Edomytų į pietus šitie
buvo: Kabzeėl, Eder, Jagur,
22. Kina, Dimona, Ad-Ada,
23. Kėdes, Azor, Itnan,
24. Sip, Tėlem Bėalot,
25. Azor-Adata, Kiriot, Ezron, tai
esti Azor,
26. Amam, Sema, Molada,
27. Azor-Gada, Esmon, Bėt-Palėt,
28. Azar-Sual, Beėr-Sėba, Bisjot-Ja,
29. Baėla, Ijim-Azėm,
30. El-Tolad, Kesil, Arma,
31. Ziklag, Madmana, San-Sana,
32. Lebaot, Silim, Ain, Rimon; tai yra
dvidešimt ir devyni miestai ir jų kiemai.
33. Ale pakalnėse buvo *Estaol,
Zarėa, Asna, *Vald. 13, 25. per. 16, 31.
34. Sanoa, En-Ganim, Tapua, Enam,
35. Jarmut, Adulam, Soko, Asėka,
36. Saaraim, Aditaim, Gedėra, Ge-
dėrotaim; tai yra keturiolika miestai
ir jų kiemai.
37. Zenan, Adasa, Migdal-Gad,
38. Dilėan, Mizpė, Jaktiėl,
39. Lakis, Bazėkat, Eglon,
40. Kabon, Lamam, Kitlis,
41. Gedėrot, Bėt-Dagon, Naėma,
Makėda; tai yra šešiolika miestai ir
jų kiemai.
42. Libna, Eter, Asan,
43. Jepta, Asna, Nėzib,
44. Kėgila, *Aksib, Marėsa; tai yra
devyni miestai ir jų kiemai. *per. 19, 29.
45. *Ekron su savo miesteliais ir
kiemais. *1 Zom. 5, 10.
46. Pradėjus nuo Ekron iki jurių vislab,
kas prie Azdodo prisiduria, ir jų kiemų,
47. Azdod su savo miesteliais ir kie-
mais, Gaza su savo miesteliais ir kie-
mais iki vandens Egypto; ir didžiosios
*jurės yra jų rubežius. *4 Maiž. 34, 6.
48. O ant kalnų buvo: Samir, Ja-
tir, Soko,
49. Dana, Kiriat-Sana, tai esti Debir,
50. Anab, Estėmo, Anim,
51. Gozen, Olon, Gilo; tai yra vie-
nuolika miestai ir jų kiemai.
52. Arab, Duma, Esėan,

53. Janum, Bėt-Tapua, Apėka,
54. Umta, Kiriat-Arba, tai esti Ebron, Zior; tai yra devyni miestai ir jų kiemai.
55. Maon, Karmel, Sip, Juta,
56. Jesrėėl, Jakdėam, Sonoa,
57. Kain, Gibėa, Timna; tai yra dešimt miestai ir jų kiemai.
58. Alul, Bėt-Zur, Gėdor,
59. Maarat, Bėt-Anot, Eltekon; tai yra šeši miestai ir jų kiemai.
60. *Kiriat Baal, tai esti Kiriat-Jėarim, Araba, du miestu ir jų kiemai. *per. 9, 17 ir 18, 14.
61. O pusčioje buvo Bėt-Araba, Midin, Sekaka,
62. Nibsan bei Druskos miestas ir En-Gėdi; tai yra šeši miestai ir jų kiemai.
63. O Jėbusytai gyveno Jėruzalėje, o vaikai Judo ne galėjo juos pravaryti. *Taipo pasiliko Jėbusytai su vaikais Juda Jėruzalėje iki šiai dienai. *2 Zom. 5, 6.

Perskyrimas 16.

Miestai, vaikams Epraim rubežių darantieji.

O vaikai Jozėpo per burtą dalį gavo nuo Jordano prieš Jėriką, iki vandens pas Jėriką, iš užtekėjimo šen linkai, ir teko jiems pusčia, aukštyn einantiji iš Jėrikos per kalną Bėt-El,
2. Ir iš Bėt-El išeina į Lusą ir pereina per rubežių Arki-Atarot;
3. Ir lenkiasi žemyn į vakarus pas rubežių Japlėti iki rubežiaus, žemai esančiojo, Bėt-Oron ir iki Gazėr, ir galas yra prie jurių.
4. Tai ėmė į tėviškės dalį vaikai Jozėpo, Manasė bei Epraim.
5. Rubežius vaikų Epraim tarp jų gentysčių, jų tėviškės dalies nuo užtekėjimo linkai buvo Atarot-Adar iki viršiausiojo Bėt-Oron;
6. Ir išeina prieš vakarus pas Mikmėtat, į šiaurę esantįjį, čionai lenkiasi aplinkui ties užtekėjimu miesto Taėnat-Silo, ir čiajau persiveržia nuo užtekėjimo į Janoą;
7. Ir žemyn kreipiasi nuo Janoa į Atarot bei Maaratą ir prieina Jėriką, ir baigiasi pas Jordaną.
8. Iš Tapua jis eina į vakarus, į Naal-Kaną, ir jo galas yra prie jurių. Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų Epraim jų gentystėse.
9. Ir visi miestai, rubežių darantieji, draug su savo kiemais, vaikų Epraim buvo randami tarp *tėviškės dalies vaikų Manase. *per. 17, 9.
10. Ir jie ne pravarė Kananytus, Gazėryje gyvenančiuosius. Taipo Kananytai pasiliko tarp Epraim iki šiai dienai ir jiems čyžę mokėjo.

Perskyrimas 17.

Apie tėviškės dalį antrosios pusės giminės Manase.

Ir giminei Manase burtas puolė, nės jis esti Jozėpo pirmgimęsis sunus, ir teko Makirui, *pirmgimusiamjam sunui Manasės, tėvui Gilėado; nės jis buvo tikras karžygys, todėl jam teko Gilėad bei Bazan. *4 Maiž. 26, 29.
2. O kitiems vaikams Manasės jų gentystėse taipojau teko jų dalis, butent vaikams *Abiėzer, vaikams †Elėk, vaikams Asriėl, vaikams Sėkem, vaikams Eper ir vaikams Sėmida. Tai yra vaikai Manase, sunaus Jozėpo, vyriški savo gentystėse.
*Vald. 6, 34. per. 8, 2. † 1 Maiž. 26, 30.
3. Ale *Zelapėad, sunus Eper, sunaus Gilėad, sunaus Makir, sunaus Manase, ne turėjo sunų, bet dukterų, ir jų vardai šitie yra: Maėla, Noa, Agla, Milka, Tirza. *4 Maiž. 27, 1. s. ir 26, 33. per. 36, 2.
4. Ir jos priėjo kleboną Elėazarą bei Jozuvą, sunų Nuno, ir vyresniuosius tarydamos: Ponas Dievas *liepė Maižėšiui, kad mums duotų tėviškės dalį tarp musų brolių. Ir davė joms tėviškės dalį tarp brolių jų tėvo, pagal įsakymą Pono Dievo. *4 Maiž. 27, 7.
5. Ale dešimt padalių (žemės) teko Manasei be žemės Gilėad ir Bazan, anapus Jordano esančiosios.
6. Nės dukters Manase ėmė tėviškės dalį tarp jo sunų; o žemė Gilėad teko kitiems vaikams Manasės.
7. O rubežius Manasės prasidėjo nuo Aser iki į Mikmėtą, už Sėkem esantįjį, ir pritenka ant dešinės iki En-Tapua.
8. Nės žemė Tapua teko Manasei ir rubežių daro Manasei bei vaikams Epraim.
9. Paskui jis žemyn eiti į Naal-Kaną prieš pietus, į miestus prie upių, kurie Epraimui priklauso, *tarp miestų Manasės. Ale iš šiaurės rubežius Manasės prasideda prie upės ir baigiasi prie jurių, *per. 16, 9.
10. Epraimui į pietus, ir Manasei į šiaurę; o jurės yra jų rubežius ir tur

prisidurti prie Asėrio iš šiaurės linkai, ir prie Isašar iš rytų linkai.

11. Taipogi *Manasė tarp Isašar bei Aser turėjo miestą Bėt-Sėan ir jo miestelius, Jeblaam ir jų miestelius, ir tus, kurie †Dore buvo bei jų miestelius, ir tus Endore bei jų miestelius, ir tus Taanake bei jų miestelius, ir tus Gėgidoje bei jų miestelius, ir trečiąjį dalyką Napėt. * Vald. 1, 27. † 1 Zom. 28, 7.

12. O vaikai Manase *ne galėjo įveikti šius miestus, bet Kananytai pradėjo gyventi toje žemėje. * per. 15, 63.

13. O kaip *vaikai Izraėl pasidrutino, tai jie čyžę ėmė iš Kananytų ir juos ne išvarė. * Vald. 1, 28.

14. Tai kalbėjo vaikai Jozėpo su Jozuvu ir tarė: kodėl tu man tikt vieną burtą ir vieną padalį davei tėviškės dalies? o aš tačiaus esmi didis pulkas žmonių, kaip manę Ponas Dievas taipo peržegnojęs?

15. Tai atsakė jiems Jozuvas: kadangi tu didis žmonių pulkas esi, tai užeik aukštyn į girę ir iškirsk čionai medžius žemėje Pėrezytų bei milžinų, kadangi kalnai Epraim tau per aukšti.

16. Tai tarė vaikai Jozėpo: tus kalnus mes ne įveiksime, nės *geležinius vežimus tur visi Kananytai, pakalnėje tos žemės gyvenantieji, prie kurių šalies yra Bėt-Sėan ir jo miesteliai, ir Jesreėl pakalnėje. * Vald. 1, 19.

17. Jozuvas atsakė giminei Jozėpo, Epraimui bei Manasei: tu esi didis pulkas žmonių, ir kadangi tu toks didis esi, tau ne kanka viena dalis.

18. Bet kalnai tur tavo buti, kur girės yra, tą tu iškirsk, tai ji bus tavo dalies galas, kad tu pravarysi Kananytus, geležinius vežimus turinčiuosius ir macnius esančiuosius.

Perskyrimas 18.

Miestai, giminei Benjamin rubežių darantieji.

Ir visas susirinkimas vaikų Izraėl susiėjo Siloje ir sustatė čionai šėtrą susirinkimo, ir žemė jiems buvo paduota.

2. Ir dar buvo septynios giminės vaikų Izraėl, kurioms jų tėviškės dalį ne buvo išdaliję.

3. Ir Jozuvas tarė vaikams Izraėl: kaip ilgai jus taipo užtrunkate, ne nueidami žemę pasisavinti, kurią jums Viešpats, jųsų tėvų Dievas, esti davęs?

4. Pasiskirkitės iš kožnos giminės tris vyrus, kad aš tus siųsčiau, ir jie pasikėlę tą žemę pereitų ir tą surašytų pagal jų tėviškės dalis, ir pas manę ateitų.

5. Perdalykite tą žemę į septynes dalis. Juda tur pasilikti ant savo rubežiaus iš pietų linkai. Ir giminė Jozėpo tur pasilikti ant savo rubežiaus iš šiaurės linkai.

6. O jus surašykite tą žemę tų septynių dalių ir atneškite tas pas manę šenai, tai aš jums burtą mesu po akių Pono Dievo musų.

7. Nės *Lėvytai ne tur dalies tarp jųsų, bet klebonystė Pono Dievo yra dalis jų tėviškės. O Gadas bei Rubėnas †su puse gimine Manasės ėmė savo tėviškės dalį anapus Jordano į rytus, kurią Maižėšius, tarnas Pono Dievo, jiems esti davęs. * 4 Maiž. 18, 20. † 4 Maiž. 32, 33.

8. Tai pasikėlė tie vyrai, kad nueitų; ir Jozuvas liepė jiems, kad nueitų tą žemę aprašyti, ir tarė jiems: *nuėję pervaikščiokite tą žemę ir aprašykite ją, ir vėl pareikite pas manę, kad aš jums čia burtą mesčiau po akių Pono Dievo Siloje. * per. 2, 1.

9. Taipo tie vyrai nuėję pervaikščiojo tą žemę ir aprašė tą į gromatą pagal miestus į septynes dalis, ir parėjo pas Jozuvą į abažą į Silo.

10. Tai Jozuvas jiems burtą metė Siloje po akių Pono Dievo, ir išdalijo čionai tą žemę tarp vaikų Izraėl, kožnam jo dalį.

11. Ir burtas giminės vaikų Benjamin jiems puolė pagal jų gimines, ir rubežius jų dalies prasidėjo tarp vaikų Juda ir tarp vaikų Jozėpo.

12. Ir jų rubežius buvo šalyje į šiaurę, ir prasidėjus nuo Jordano aukštyn eina prie šalies Jėrikos iš šiaurės linkai, ir aukštyn keliasi ant kalnų linkai į vakarus, ir galą randa pas pusčią *Bėt-Avėn; * per. 7, 2.

13. Ir iš čia eina į Lusą prie šalies Luso į pietus, tai esti *Bėt-El, ir žemyn lenkiasi į Atarot-Adar pas kalną, kurs iš pietų yra, pas Bėt-Oron pakalnėje. * 1 Maiž. 12, 8. per. 28, 19.

14. Paskui jis lenkiasi ir aplink sukasi prieš kampą vakaryn į pietus nuo kalno, už Bėt-Oron, į pietus esančiojo, ir galą randa pas *Kiriat-Baal, tai esti

Kiriat-Jėarim, miestas vaikų Juda;
tai esti šalis į vakarus. * per. 15, 9. 60.
15. Ale šalis į pietus prasideda pas
Kiriat-Jėarim ir traukiasi į vakarus
ir nusitenka iki šulinio Neptoa;
16. Ir žemyn lenkiasi iki kalno galo,
kurs ties *pakalne sunaus Inom yra,
kuri pakalnėje Rapaim į šiaurę yra, ir
žemyn traukiasi per pakalnę Inom pas
šalį Jėbusytų į pietus, ir †žemyn nusi-
traukia iki šulinio Rogėl; *per.15,8. †per.15,7.
17. Ir traukiasi šen linkai iš šiaurės,
ir išeina į En-Semės, ir išeina prie
aukštybių viršuje, ties Adumim esan-
čiųjų, ir žemyn lenkiasi iki akmens
Bojėn, sunaus Ruben;
18. Ir traukiasi ant šalies pagal lauką,
į šiaurę esantįjį, ir žemyn eina į laukus;
19. Ir kreipiasi prie šalies Bėt-Agla,
į šiaurę esančiosios, ir jo galas yra
ant krašto druskos jurių, į šiaurę
esančiojo, prie pat Jordano į pietus;
tai esti rubežius į pietus.
20. O kampui į rytus bus Jordanas
galu. Tai esti tėviškės dalis vaikų
Benjamin jų rubežiuose aplinkui tarp
jų gentysčių.
21. O miestai giminės vaikų Ben-
jamin tarp jų gentysčių šitie yra:
Jėriko, Bėt-Agla, Emek-Keziz,
22. Bėt-Araba, Zemaraim, Bėt-El,
23. Avim, Apara, Opra,
24. Kapar-Amonai, Apni, Gaba; tai
yra dvylika miestų ir jų kiemai.
25. Gibėon, Rama, Beėrot,
26. Mizpė, Kapira, Moza,
27. Rėkem, Jerpeėl, Tarėala,
28. Zela, Elep ir Jėbusytai, tai esti
Jėruzalės, Gėbėat, Kiriat, keturiolika
miestų ir jų kiemai. Tai yra tėviškės
dalis vaikų Benjamin jų gentystėse.

Perskyrimas 19.

Likusiųjų šešių giminių bei Jozuvo tėviškės dalis.

Paskui antrasis burtas teko giminei
vaikų Simėon pagal jų gentystes, ir
jų tėviškės dalis buvo tarp dalies
vaikų Juda.
2. Ir jiems teko į tėviškės dalį: *Beėr-
Sėba, [Sėba,] Molada, * 1 Nus. Kar. 5, 28.
3. Azar-Sual, Bala, Azem,
4. El-Tolad, Bėtul, Arma,
5. Ziklag, Bėt-Markabot, Azar-Susa,
6. Bėt-Lebaot, Sarujėn. Tai yra
trylika miestai ir jų kiemai.
7. Ain, Rimon, Eter, Asan. Tai yra
keturi miestai ir jų kiemai.
8. Priegtam visi kiemai, aplink šius
miestus esantieji iki Baalat-Beėr-Ra-
mat į pietus. Tai esti tėviškės dalis
giminės vaikų Simėon jų gentystėse.
9. Nės vaikų Simėon tėviškės dalis
yra po mačiumi vaikų Juda. Kadangi
tėviškės dalis vaikų Juda jiems per
didi buvo, todėl vaikai Simėon dalies
gavo tarp jų tėviškės.
10. Trečiasis burtas teko vaikams Sė-
bulon pagal jų gentystes; ir rubežius
jų tėviškės dalies buvo iki Sarid,
11. Ir aukštyn eina į vakarus iki,
Marėala ir pridur Dabasėtą bei upę,
šale Jaknėam tekančiąją;
12. Ir kreipiasi iš Sarid prieš saulės
užtekėjimą iki rubežiaus Kislot-Tabor,
ir išsitraukia į Dabrat ir aukštyn
nutenka į Japią;
13. Ir iš čia jis eina į užtekėjimą,
per Gita-Eper, Ita, Kazin, ir išeina
iki Rimon, Mitoar ir Nėa;
14. Ir lenkiasi aplinkui iš šiaurės į Na-
tona, ir galą randa pakalnėje Jėpta-El;
15. Ir Katat, *Naalal, Simron, Jedėala
bei Betlėem. Tai yra dvylika miestų
ir jų kiemai. * Vald. 1, 30.
16. Tai yra tėviškės dalis vaikų
Sėbulon jų gentystėse; tai yra jų
miestai bei kiemai.
17. Ketvirtasis burtas teko vaikams
Izašar pagal jų gentystes.
18. Ir jų rubežius buvo Jesreėl,
Kesulot, *Sunem, * 2 Kar. 4, 8.
19. Aparaim, Sion, Anaarat,
20. Rabit, Kiseon, Abez,
21. Remėt, Enganim, Enada, Bėt-
Pazez;
22. Ir prisidur prie Taboro, Saazima,
Bėt-Sėmes; ir jo galas yra prie Jor-
dano, šešiolika miestų ir jų kiemai.
23. Tai yra tėviškės dalis giminės
vaikų Izašar jų gentystėse, miestuose
ir kiemuose.
24. Penktasis burtas teko giminei
vaikų Aser pagal jų gentystes.
25. Ir jų rubežius buvo Elkat, Ali,
Bėten, Aksap,
26. Ala-Mėlek, Amėad, Misėal ir pri-
dur Karmėlį prie jurių ir Sior-Libnatą;
27. Ir lenkias į užtekėjimą saulės
iki Bėt-Dagon, ir pridur Sėbuloną ir
pakalnę Jėpta-El, į šiaurę Bėt-Emek

Negiėl; ir laukan išeiti prieš Kabul ant kairės linkai;
28. Ebron, Rėob, Amon, Kana, iki didžiojo Zidon;
29. Ir kreipiasi į Ramą iki padrutintojo miesto Zor, ir lenkiasi į Osą, ir baigiasi pas jures, tiesiog į *Aksib;
* per. 15, 44. Vald. 1, 31.
30. Uma, Apėk, Rėob; dvidešimt ir du miestu ir jų kiemai.
31. Tai esti tėviškės dalis giminės vaikų Aser jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.
32. Šeštasis burtas teko vaikams Naptali jų gentystėse.
33. Ir jų rubežius prasidėjo pas Elep, Elon, per Zaėnanim, Adami-Nėkeb, Jabneėl, iki Lakum, ir baigiasi pas Jordaną;
34. Ir lenkiasi į vakarus, į Asnot-Tabor, ir iš čia išeina į Ukok, ir pridur Sėbuloną į pietus ir Aserį į vakarus, ir prie Judos pas Jordaną, ties užtekėjimu saulės.
35. Ir tur padrutintus miestus: Zidim, Zėr, Amat, Rakat, Kinėret,
36. Adama, Rama, Azor,
37. Kėdes, Edrėi, Enazar,
38. Jerėon, Migdal-El, Arėm, Bėt-Anat, Bėt-Sames; devyniolika miestų ir jų kiemai.
39. Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų Naptali jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.
40. Sekmasis burtas teko giminei vaikų Dan pagal jų gentystes.
41. Ir rubežius jų tėviškės dalies buvo: Zarėa, Estaol, Irsamės,
42. Saėlabin, Ajalon, Jėtla,
43. Elon, Timnata, Ekron,
44. Eltėke, Gibėton, Baalat,
45. Jėjud, Bne-Barak, Gat-Rimon,
46. Mė-Jarkon, Rakon, su rubežiumis ties *Japo. * Jona 1, 3.
47. Ir prie tų galop eiti rubežius vaikų Dan. O vaikai Dan aukštyn užsitraukę kariavo prieš Lėsem ir laimėjo jį ir žavino vislab aštrumu kardo, ir įveikę jį gyveno tame, ir *praminė jį Dan, pagal savo tėvo vardą. * Vald. 18, 27. 29.
48. Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų Dan jų gentystėse, miestuose bei kiemuose.
49. Ir kaip žemę visai buvo išdaliję su jos rubežiais, tai vaikai Izraėl Jozuvui, sunui Nuno, davė tėviškės dalį tarp savęs,
50. Ir davė jam pagal įsakymą Pono Dievo miestą, kurio jis prašė, butent *Timnat-Sėra ant kalno Epraim. Tai išbudavojo jis tą miestą ir gyveno tame. * per. 24, 30.
51. Tai yra tėviškės dalis, kurias klebonas *Elėazaras bei Jozuvas, sunus Nuno, ir vyriausieji tėvų tarp giminių, per burtą išdalijo vaikams Izraėl, Siloje po akių Pono Dievo, prie angos šėtros susirinkimo, ir pabaigė taipo išdalijimą žemės. * per. 17, 4.

Perskyrimas 20.

Valnybės miestai įtaisomi.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Jozuvu ir tarė:
2. Sakyk vaikams Izraėl: išskirkite tarp savęs valnybės miestus, apie kurius *Maižėšius jums sakęs, *4 Maiž. 35, 6.
3. Kad tenai galėtų nubėgti žmogžudys, kurs žmogų netyčiomis ir iš nežinių butų užmušęs, kad jie tarp jųsų valni butų nuo kraujo atkeršytojo.
4. Ir kurs nubėga į tų miestų vieną, tas tur stovėti lauke prie miesto vartų ir vyresniemsiems to miesto savo reikalą apsakyti; tai jie tur jį pas savę į tą miestą imti ir jam vietos duoti, kad pas juos gyventų.
5. Ir kad kraujo atkeršytojis jį veja, tai jie ne tur tą žmogžudį paduoti į jo rankas, kadangi iš nežinių užmušęs savo artymą, ir pirma prieš jį kerštą ne turėjęs.
6. Tai jis mieste tur išsilaikytis, ikikol stovėtų *po akim susirinkimo provoje, ikikol vyriausiasis vyskupas †numirs, kurs bus tuo čėsu. Tai tas žmogžudys gal vėl sugrįšti į savo miestą ir į savo namus, miestopi, iš kurio jis išbėgęs. *4 Maiž. 35, 12. 25. † Ebr. 9, 15.
7. Tai jie pašventė miestą *Kėdes Galilėoje ant kalno Naptali, ir Sėkem ant kalno Epraim, ir †Kiriat-Arba, tai esti Ebron, ant kalno Juda.
* per. 21, 32. † per. 15, 13 ir 21, 11.
8. Ir anąpus Jordano, kur Jėrika yra, ties užtekėjimu, jie *paskyrė Bėzer pusčioje ant plynų laukų iš giminės Rubėn, ir †Ramod Gilėade iš giminės Gad, ir Golan Bazane iš giminės Manasė. *5 Maiž. 4, 43. † 1 Zom. 7, 17.
9. Tai buvo miestai, ant to paskirti

visiems vaikams Izraėl ir svetimiem-
siems, tarp jų gyvenantiemsiems, kad
ten nubėgtų, kurs iš netyčių žmogų
butų užmušęs, kad ne tektų jam mirti
per kraujo atkeršytojį, ikikol jis bus
stovėjęs po akių susirinkimo.

Perskyrimas 21.

Lėvytai aprupinami.

Tai priėjo vyriausieji tėvai iš Lėvytų
*kleboną Eleazarą ir Jozuvą, sunų
Nuno, ir vyriausiuosius tėvus giminių
vaikų Izraėl, * per. 17, 4.
2. Ir kalbėjo su jais Siloje, žemėje
Kanaan, ir tarė: Ponas Dievas * lie-
pęs per Maižėšių, kad mums miestų
duotų gyventi ir jų prymiesčius musų
galvijams. * 4 Maiž. 35, 2.
3. Tai davė vaikai Izraėl Lėvytams
nuo dalių savo tėviškės pagal įsa-
kymą Pono Dievo šius miestus ir jų
prymiesčius:
4. Ir giminei Kaatytų teko per burtą, ir
vaikams vyskupo Aarono iš Lėvytų te-
ko trylika miestų iš giminės Juda, iš gi-
minės Simėon ir iš giminės Benjamin.
5. O kitiems vaikams Kaat tos pa-
čios giminės per burtą teko dešimt
miestų iš giminės Epraim, iš gimi-
nės Dan ir iš pusės giminės Manase.
6. Ale vaikams Gerzon tos pačios
giminės teko per burtą trylika mie-
stų iš giminės Izašar, iš giminės Aser,
iš giminės Naptali ir iš pusės gimi-
nės Manase Bazane.
7. Vaikams Mėrari ir jų giminei teko
dvylika miestų iš giminės Rubėn, iš
giminės Gad ir iš giminės Sėbulon.
8. Taipo davė vaikai Izraėl Lėvy-
tams šius miestus per burtą ir jų pry-
miesčius, kaip Ponas Dievas per Mai-
žėšių buvo prisakęs.
9. Iš giminės vaikų Juda ir iš gi-
minės vaikų Simėon davė jie šius
miestus, kurius jų vardais praminė,
10. Vaikams * Aarono, giminės Kaa-
tytų, iš vaikų Lėvy, nės pirmasis bur-
tas jų buvo. * 1 Nus. Kar. 7, 54.
11. Taigi jiems davė * Kiriat-Arbą,
kurs tėvui Enako priklausė, tai esti
† Ebron, ant kalnų Juda, ir jo pry-
miesčius aplinkui.
* per. 20, 1. † per. 14, 14 ir 15, 13. 1 Nus. 7, 55.
12. O dirvą to miesto ir jo kiemus
davė jie * Kalėbui, sunui Jepune, į
tėviškės dalį. * per. 14, 14 ir 15, 13.
13. Taipo jie davė vaikams Aarono
vyskupo valnybės miestą žmogžudžių
Ebroną ir jo prymiesčius, Libną ir
jo prymiesčius,
14. Jatir ir jo prymiesčius, Estemoą
ir jo prymiesčius,
15. Olon ir jo prymiesčius, Dėbir
ir jo prymiesčius,
16. Ain ir jo prymiesčius, Jutą ir jo
prymiesčius, * Bėt-Sėmes ir jo pry-
miesčius; devynis miestus iš šių dvie-
jų giminių. * 1 Zom. 6, 12. 15. 2 Kar. 14, 11.
17. Bet iš giminės Benjamin jie davė
keturis miestus: Gibėon ir jo pry-
miesčius, Gėbą ir jo prymiesčius,
18. * Anatot ir jo prymiesčius, Al-
mon ir jo prymiesčius, * Jėr. 1, 1.
19. Kad miestų vaikų Aarono vyskupo
iš viso buvo trylika su jų prymiesčiais.
20. O * giminėms kitų vaikų Kaat, Lė-
vytams, teko per jų burtą keturi mie-
stai iš giminės Epraim; * 1 Nus. Kar. 7, 61.
21. Ir davė jiems valnybės miestą
žmogžudžių * Sėkem ir jo prymies-
čius ant kalno Epraim, Gėzer ir jo
prymiesčius, * per. 20, 7. 1 Nus. 7, 67.
22. Kibzaim ir jo prymiesčius, Bėt-
Oron ir jo prymiesčius.
23. Iš giminės Dan keturis miestus:
Eltėkę ir jo prymiesčius, Gibeton ir
jo prymiesčius,
24. * Ajalon ir jo prymiesčius, Gat-
Kimon ir jo prymiesčius. * Vald. 1, 35.
25. Iš pusės giminės Manase du
miestu: Taėnak ir jo prymiesčius,
Gat-Rimon ir jo prymiesčius;
26. Kad visų miestų kitų vaikų gi-
minės Kaat iš viso buvo dešimt su
jų prymiesčiais.
27. O * vaikams Gerzon iš giminės
Lėvytų duota buvo iš pusės giminės
Manase du miestu: valnybės miestas
žmogžudžiams † Golan Bazane ir jo
prymiesčiai, Bėestra ir jo prymiesčiai.
* 1 Nus. Kar. 7, 62. † Joz. 20, 8.
28. Iš giminės Izašar keturi miestai.
Kisjon ir jo prymiesčiai, Dabrat ir
jo prymiesčiai,
29. Jarmut ir jo prymiesčiai, Enga-
nim ir jo prymiesčiai.
30. Iš giminės * Aser keturi miestai:
Misėal ir jo prymiesčiai, Abdon ir jo
prymiesčiai, * 1 Nus. Kar. 7, 74.
31. Elkat ir jo prymiesčiai, Rėob ir
jo prymiesčiai.

32. Iš giminės Naptali trys miestai: val-
nybės miestas *Kėdes žmogžudžiams
Galilėoje, Amot-Dor ir jo prymiesčiai,
Kartan ir jo prymiesčiai; *per 20, 7.
33. Kad visų miestų *giminės Ger-
zonytų iš viso buvo trylika su jų pry-
miesčiais.
34. O *giminėms vaikų Mėrari iš
kitų Lėvytų duoti buvo iš giminės Se-
bulon keturi miestai: Jaknėam ir jo
prymiesčiai, Karta ir jo prymiesčiai,
*1 Nus. Kar. 7, 63.
35. Dimna ir jo prymiesčiai, Naalal
ir jo prymiesčiai;
36. Iš giminės Rubėn keturi miestai:
*Bėzer ir jo prymiesčiai, Jaza ir jo
prymiesčiai, *per. 20, 8. 5 Maiž. 4, 43.
37. Kėdemot ir jo prymiesčiai, Me-
paat ir jo prymiesčiai.
38. Iš giminės Gad keturi miestai:
valnybės miestas žmogžudžiams *Ra-
mot Gilėade ir jo prymiesčiai, *per. 20, 8.
39. Maanaim ir jo prymiesčiai, Es-
bon ir jo prymiesčiai, Jaėzer ir jo
prymiesčiai;
40. Kad visų miestų vaikų Mėrari
jų giminėse iš kitų Lėvytų pagal jų
burtą iš viso buvo dvylika.
41. Visų *miestų Lėvytų tarp tėviš-
kės vaikų Izraėl iš viso buvo keturis-
dešimts ir aštuoni su jų prymiesčiais.
*4 Maiž. 35, 7.
42. O kožnas šių miestų turėjo savo
prymiestį aplinkui, vienas kaip kitas.
43. Taipo davė Ponas Dievas Izraėlitė-
nams visą žemę, kurią jų tėvams duoti
jis *su prysiega buvo žadėjęs, ir jie pa-
sisavino tą ir gyveno toje. *1 Maiž. 12, 7.
44. Ir Ponas Dievas jiems suteko pa-
kajų nuo visų aplinkui, kaip jis jų tė-
vams su prysiega buvo žadėjęs, ir *nei
vienas jų neprietelių ne galėjo jiems
priešsistengti, bet visus jų neprietelius
jis padavė į jų rankas. *5 Maiž. 11, 25.
45. Ir *niekaip ne pristoko viso to
gero, ką Ponas Dievas giminėms Iz-
raėlitėnų buvo kalbėjęs; vislab išsi-
pildė. *per. 23, 14.

Perskyrimas 22.

Pustrečios giminės pargrįždamos altorių budavoja.

Tai Jozuvas vadino Rubėnytus bei
Gadytus ir pusę giminės Manase,
2. Ir tarė jiems: jus vislab pilnavo-
jote, *ką jums Maižėšius, tarnas Pono
Dievo, esti liepęs, ir klausėte mano
balso ant viso, ką aš jums liepiau.
*4 Maiž. 32, 20. 5 Maiž. 3, 18.
3. Jus savo brolius ne prastojote gerą
valandą iki šiai dienai, ir pilnavojote
prisakymus Viešpaties, savo Dievo.
4. O kadangi Viešpats, jųsų Dievas,
jųsų broliams pakajų sutekęs, kaip
jisai jiems esti kalbėjęs, taigi atsigręžę
nukeliaukite į savo šėtras žemėje savo
tėviškės, *kurią jums Maižėšius, tar-
nas Pono Dievo, esti davęs anapus
Jordano. *4 Maiž. 32, 33.
5. Ale gerai prisidabokite, kad dary-
tumbite pagal paliepimą ir prisakymą
*Maižėšiaus, tarno Pono Dievo, pa-
lieptąjį, kad mylėtumbite Viešpatį, sa-
vo Dievą, ir vaikščiodami visuose jo
keliuose pilnavotumbite jo prisaky-
mus ir prie jo laikytumbitės, ir jam
šlužytumbite iš visos širdies ir iš vi-
sos dušios. *5 Maiž. 8, 6. per. 13, 4.
6. Taipo peržegnojo juos Jozuvas ir
paleido juos, ir jie nuėjo į savo namus.
7. *Pusei giminės Manase Maižėšius
jų dalį buvo davęs Bazane, o antrai-
jai pusei davė Jozuvas tarp jų bro-
lių šiąpus Jordano prieš vakarus. Ir
kaip juos buvo paleidęs namon eiti
ir peržegnojęs, *4 Maiž. 32, 33.
8. Tarė jisai jiems: jus vėl pargrįš-
tate su didžiu turtu į savo namus, su
labai daug galvijais, sidabru, auksu,
variu, geležimi bei rubais; taigi *tą visą
naudą, iš savo neprietelių gautąją, iš-
dalykite savo broliams *4 Maiž. 31, 26. 27.
9. Taipo sugrįžo Rubėnytai, Gadytai
ir pusė giminės Manasė ir išėjo nuo vai-
kų Izraėl iš Silo, žemėje Kanaan esan-
čiosios, kad į žemę Gilėad nusitrauktų,
į žemę savo tėviškės, kurią gavo iš pri-
sakymo Pono Dievo per Maižėšių.
10. Ir kaip priėjo *anas kruvas pas
Jordaną, žemėje Kanaan esančiasias,
tie patys Rubėnytai, Gadytai, ir pusė gi-
minės Manase čionai pas Jordaną pa-
budavojo didį, gražų altorių. *per. 18, 17.
11. Ale kaip vaikai Izraėl girdėjo sa-
kant: štai, vaikai Rubėn, vaikai Gad
ir pusė giminės Manasė sau altorių pa-
sibudavojo ties žeme Kanaan prie kru-
vų pas Jordaną, šiąpus vaikų Izraėl,
12. Tai jie ir visas susirinkimas su-
siėjo Siloje, kad vaisku prieš juos
aukštyn nusitrauktų;

13. Ir siuntė pas juos į žemę Gilėad Pinėjasą, sunų Elėazaro vyskupo; *4 Maiž. 25, 7.

14. Ir drauge su juomi dešimt iš vyriausiųjų kunįgaikščių iš giminių jų tėvų, iš kožnos giminės Izraėlio vieną.

15. Ir jiems pas juos nukakus į žemę Gilėad, kalbėjo jie su anais sakydami:

16. Taipo jums sakydina visas susirinkimas Pono Dievo: kam jus taipo susigriešijate Dievui Izraėlio, šiandien atsikreipdami nuo Pono Dievo tuomi, kad altorių sau pasibudavojote ir atpuolate nuo Pono Dievo?

17. Ar dar ne kanka mums *nusidėjimo Pėoro, nuo kurio mes dar iki šiai dienai ne esme apčystyti, kaip sloga tropijo susirinkimą Pono Dievo? *4 Maiž. 25, 3. 5 Maiž. 4, 3.

18. Ir jus šiandien atsikreipiate nuo Pono Dievo savo, ir šiandien prastojate Poną Dievą savo, kad jis ar šiandien, ar rytoj' ant viso susirinkimo Izraėlio supyktų?

19. Jei žemė jųsų tėviškės jums rodosi nečysta esanti, tai persiirkite į žemę, Ponui Dievui priklausančiąją, kur namai Pono Dievo sustatyti, ir imkitės dalies tarp musų, neigi prastokite Poną Dievą, nei mus, altorių sau budavodami be ano altoriaus Viešpaties, musų Dievo!

20. Ar ne *susigriešijo Akonas, sunus Sėra, ant to, kas Dievui buvo žadėta? Ir narsas †užpuolė visą susirinkimą Izraėlio, o jis ne vienas prapuolė savo nusidėjime? *per. 7, 1. †per. 7, 5. 11. 12.

21. Tai atsakė vaikai Rubėn, vaikai Gad ir pusė giminė Manasės, kalbėdami vyresniemsiems ir kunįgaikščiams Izraėlio:

22. *Macnusis Dievas, patsai Ponas Dievas, macnusis Dievas, patsai Ponas Dievas, žino, Izraėlitėnai taipojau žino: jei mes prastosime, arba susigriešysime prieš Poną Dievą, tai jis mus šiandien te ne gelbti! *Jėz. 10, 21.

23. Ir jei mes todėl tą altorių butumbime budavoję, kad nuo Pono Dievo norėtumbime atsiskirti, deginimo arba valgymo apierą ant to apieravoti, arba dėkavonės apierą uždėti, tai Ponas Dievas te pajėško tai!

24. Ir jei ne labiaus pasirupindami tai darėme tarydami: šiandien arba rytoj' rasi jųsų vaikai sakytų musų vaikams: „ką jums rupia Viešpats, Dievas Izraėlio?

25. Ponas Dievas Jordaną į rubežių statęs tarp musų ir tarp jųsų vaikų, Rųben bei Gad, jus ne turite dalies prie Pono Dievo!“ Tuomi jųsų vaikai musų vaikus attrauktų nuo baimės Pono Dievo.

26. Todėl mes tarėme: pasibudavokime altorių, nei apieros, nei deginimo apieros dėlei,

27. Bet kad jis *liudininku butų tarp musų ir tarp jųsų, bei tarp musų vaikų vaikų, kad Ponui Dievui šlužytumbime po jo akių savo deginimo apieromis, dėkavonės apieromis ir kitomis apieromis, ir jųsų vaikai šiandien arba rytoj' ne privalytų sakyti musų vaikams: „jus ne turite dalies prie Pono Dievo!“ *per. 24, 27.

28. O kad jie taipo sakytų mums arba musų vaikų vaikams šiandien arba rytoj', tai šie galėtų atsakyti: matykite pavyzdį altoriaus Pono Dievo, musų tėvų darytojo, ne apierai, nei deginimo apierai, bet liudijimui tarp musų ir tarp jųsų.

29. Apsaugok Dieve, kad mes atsiskirtumbim nuo Pono Dievo, šiandien nuo jo atsikreipti norėdami ir altorių budavodami deginimo apierai ir valgymo apierai bei kitoms apieroms, be altoriaus Viešpaties, musų Dievo, pas jo gyvenimą esančiojo!

30. O kaip Pinėjas vyskupas ir vyriausiejie susirinkimo, kunįgaikščiai Izraėlio, su juomi atėjusieji, girdėjo šius žodžius, kurius vaikai Rubėn, Gad ir Manasė, kalbėjo, tai tie jiems labai patiko.

31. Ir Pinėjas, sunus Elėazaro vyskupo, tarė vaikams Rubėn, Gad bei Manasė: šiandien išpažįstame, Poną Dievą tarp musų esantį, kad Ponui Dievui ne susigriešijote tai darydami. Dabar išgelbėjote vaikus Izraėl iš rankos Pono Dievo.

32. Tai Pinėjas, sunus Elėazaro vyskupo, ir vyriausieji vėl išėjo iš žemės Gilėad nuo vaikų Rubėn bei Gad į žemę Kanaan pas vaikus Izraėl ir apsakė jiems tai.

33. Tai gerai patiko vaikams Izraėl, ir jie liaupsino Dievą vaikų Izraėl, ir ne sakė daugiaus, kad su abažu norį

užsitraukti prieš juos, jų žemę išpustyti, kurioje vaikai Rubėn bei Gad gyveno.
34. O vaikai Rubėn bei Gad vadino tą altorių: liudininku tarp musų teesie, ir kad Viešpats Dievas esti.

Perskyrimas 23.

Jozuvas žmones suvadina ant vienos dienos, ir juos graudena.

Ir po daug metų, kaip Ponas Dievas Izraėliui *pakajų buvo sutekęs nuo visų jų nprietelių aplinkui, o Jozuvas jau pasenęs ir gerą amžią buvo sulaukęs, *per. 21, 44.
2. *Suvadino jis visus Izraėlitėnus ir jų vyresniuosius, valdonus, sudžias bei urėdininkus ir tarė jiems: aš esmi senas ir daug dienų matęs; *per. 24, 1.
3. Ir jus matėte vislab, ką Viešpats, jųsų Dievas, esti daręs visiems šiems žmonėms aplink jus; nės Viešpats, jųsų Dievas, *pats už jus kariavo. *5 Maiž. 1, 30. per. 3, 22.
4. Štai, aš palaiką žmonių per burtą jums priskyriau, kožnai giminei jos tėviškės dalį, pradėjus nuo Jordano, ir visus žmones, kurius aš išgaišinau, ir prie didžiųjų jurių ties saulės nusileidimu.
5. Ir Viešpats, jųsų Dievas, juos išstums pirm jųsų ir pravarys nuo jųsų, kad jus jų žemę pasisavintumbite, kaip Viešpats, jųsų Dievas, jums esti kalbėjęs.
6. Taigi bukite labai drąsus, pilnavodami ir darydami vislab, kas parašyta yra knygose zokano Maižėšiaus, kad jus nuo to *ne atsitrauktumbite nei ant dešinės, nei ant kairės; *per. 1, 7. 5 Maiž. 28, 14. 2 Kar. 22, 2.
7. Kad jus ne susimaišytumbitės su šiais likusiais žmonėmis, su jumis esančiaisiais, neigi ko *minėtumbite arba prisiektumbite prie vardo jų balvonų, neigi jiems šlužytumbite, nei jų melstumbitės; *2 Maiž. 23, 13. 24. Zep. 1, 5.
8. Bet prie Viešpaties, savo Dievo, laikytumbitės, kaip darėte iki šiai dienai!
9. Tai *Ponas Dievas pravarys pirm jųsų didžius ir macnius žmonių pulkus; ir nieks jums ne priešsistengė iki šiai dienai. *3 Maiž. 26, 7. 5 Maiž. 28, 7.
10. *Vienas jųsų varys tukstančius, nės Viešpats, jųsų Dievas, kariauja už jus, kaip jums esti kalbėjęs. *3 Maiž. 26, 8.
11. Todėl tikrai gerai *prikavokite savo dušias, kad Viešpatį, savo Dievą mylėtumbite.
12. Ale jei jus atsikreipę prie šių likusiųjų žmonių laikysitės ir su jais susivenčiavodįsitės, kad jus su jais, ir jie su jumis sumištų,
13. Tai žinokite, Viešpatį, jųsų Dievą, ne pravarysiantį daugiaus visus šius žmonių pulkus; bet jie pastos jums nei *virvė bei tinklas, ir nei botagas ant jųsų šonų, ir nei pašinas jųsų akyse, ikikol jus išgaišys iš tos gerosios žemės, kurią Viešpats, jųsų Dievas, jums esti davęs. *4 Maiž. 33, 55. Vald. 2, 3.
14. Štai, aš dabar turiu atstoti, *kaip visi žmonės, ir jus turite tai žinoti iš visos širdies ir iš visos dušios, kad †nei viens žodis ne žuvo viso to gero, ką Viešpats, jųsų Dievas, jums esti kalbėjęs; tai vislab stojos, ir nei vienas tų ne prapuolė. *1 Kar. 2, 2. †Joz. 21, 45.
15. Ir kaipo visa ta gerybė stojosi, ką Viešpats, jųsų Dievas, jums esti kalbėjęs, taipo Ponas Dievas ir duos ant jųsų pareiti visą piktą, ikikol jus išgaišys iš gerosios šios žemės, kurią jums Viešpats, jųsų Dievas, esti davęs.
16. Kad *jus peržengsite derėjimą Viešpaties, savo Dievo, jums palieptąjį ir nueisite kitiems dievams šlužydami, ir jų melsitės, tai narsas Pono Dievo papyks ant jųsų ir jus veikiai išgaišys iš tos gerosios žemės, jums duotosios. *per. 24, 10. 1 Kar. 9, 6. 7.

Perskyrimas 24.

Jozuvas paskutinį kartą suvadina susirinkimą: jis bei Eleazaras miršta.

Jozuvas surinkdino visas gimines Izraėlio į Sikėm ir *suvadino vyresniuosius Izraėlio, valdonus, sudžias bei urėdininkus. Ir kaip jie po Dievo akių buvo susiėję, *per. 23, 2. 1 Zom. 10, 17.
2. Tarė jis visiems žmonėms: taip sako Viešpats, Dievas Izraėlio: jųsų tėvai kitą kartą gyvendavo anąpus vandens, *Tara, Abraomo bei Naoro tėvas, ir šlužijo balvonams. *1 Maiž. 11, 26.
3. Tai *aš išrinkau jųsų tėvą Abraomą anąpus vandens ir liepiau jį keliauti per visą žemę Kanaan, ir daugsinau jo vaikus, duodamas jamui Izaoką. *1 Maiž. 11, 31. per. 15, 7. Neėm. 9, 7. Ebr. 11, 8.
4. O Izaokui daviau Jokubą bei Esavą, ir Esavui daviau *kalną Sėir, ant to gyventi. Ale †Jokubas su savo vaikais nusitraukė žemyn į Egyptą. *1 Maiž. 32, 3. †1 Maiž. 46, 1.

5. Tai *siunčiau aš Maižėšių bei Aaroną ir sloginau Egypcionus, kaip aš tarp jų ir dariau. *2 Maiž. 3, 10.

6. Paskui *aš išvedžiau jus ir jųsų tėvus iš Egypto žemės. Ir jums iki jurių nukakus, o Egypcionams jųsų tėvus be vejant su vežimais ir su raiteliais iki švendrų jurių, *2 Maiž. 12, 33.

7. Tai jie *šaukė Dievop, tas statė tamsybę tarp jųsų ir tarp Egypcionų, ir jisai jures ant jų užleido ir juos apdengė. Ir savo akimis jus matėte, ką aš Egypto žemėje esmi daręs. Ir jus gyvenote pusčioje didę valandą. *2 Maiž. 14, 15

8. Ir aš įgabenau jus *į žemę Amorytų, anąpus Jordano gyvenančiųjų; ir kaip jie prieš jus kariavo, aš juos padaviau į jųsų rankas, kad jus jų žemę įgavote, išgaišinau juos pirm jųsų. * 1 Maiž. 48, 22. 4 Maiž. 21, 24. 31.

9. Tai kėlėsi *Balakas, sunus Ziporo, Moabytų karalius, ir kariavo prieš Izraėl, ir nusiuntęs davė parvadinti Bilėamą, sunų Beoro, kad jisai jus prakeiktų. *4 Maiž. 22, 5. Apreiš. 2, 14.

10. Ale aš ne norėjau jo klausyti. Ir jis *žegnojo jus, o aš išgelbėjau jus iš jų rankų. *4 Maiž. 23, 11. 20.

11. Ir *jums per Jordaną persigavus ir Jėriką priėjus, kariavo prieš jus miesčionys iš Jėrikos, Amorytai, Pėrezytai, Kananytai, Etytai, Girgosytai, Evytai bei Jėbusytai; ale aš daviau juos į jųsų rankas. *per. 3, 14 ir 6, 1.

12. Ir *širšlių siunčiau pirm jųsų, tie juos išvarė pirm jųsų, anuodu karaliudu Amorytų, ne tavo kardu, nei tavo kilpiniu. *2 Maiž. 23, 28. 5 Maiž. 7, 20.

13. Ir daviau jums žemę, kurią jus ne įgyvenote, ir miestus, kurius jus ne pakurėte, kad tuose gyvendami valgytumbite iš vynyčių bei aliejaus kalnų, jųsų ne sodintų.

14. Taigi *bijokitės Pono Dievo ir šlužykite jam viernai ir tikrai, ir †pameskite balvonus, kuriems jųsų tėvai šlužijo anąpus vandens ir Egypte, ir šlužykite Ponui Dievui! * Mokyt. 12, 13. † 2 Maiž. 20, 3.

15. Ale jei jums tai ne patinka, Ponui Dievui šlužyti, tai šiandien *išsiskirkite, katram jus norite šlužyti, ar Dievui, kuriam †jųsų tėvai šlužijo anąpus vandens, arba balvonams Amorytų, kurių žemėje jus gyvenate. O aš bei mano giminė šlužysime Ponui Dievui. * Mat. 6, 24. † 1 Maiž. 18, 19.

16. Tai žmonės atsakydami tarė: apsaugok Dieve, kad mes Poną Dievą prastotumbime ir balvonams šlužytumbime!

17. Nėsa Viešpats, musų Dievas, *mus ir musų tėvus išvedė iš Egypto žemės, iš anų namų vergystės, ir tokius didžius dyvus padarė po musų akių, ir mus apsaugojo ant viso to kelio, kuriuomi mes keliavome, ir tarp visų žmonių pulkų, per kurius mes ėjome; *2 Maiž. 12, 33. per. 13, 3.

18. Ir išstumė pirm musų visus žmonių pulkus Amorytų, toje žemėje gyvenusiųjų; todėl mes ir norime Ponui Dievui šlužyti, nės jis esti musų Dievas.

19. Jozuvas tarė žmonėms: jus ne galite Ponui Dievui šlužyti, nės jis esti šventas Dievas, ant griekų pykstąs Dievas, kurs jųsų griekų bei nusidėjimų ne čėdys.

20. Ale kad Poną Dievą savo prastodami kokiam balvonui šlužijate, tai *jis kitoks pastos, atsigręžęs jus slogįs ir žavįs, kurs jums pirma daug gero išrodęs. * per. 23, 15. 16.

21. O žmonės tarė Jozuvui: ne taipo, bet mes norime Ponui Dievui šlužyti.

22. Tai Jozuvas tarė žmonėms: jus dabar liudininkais este ant savęs, kad Poną Dievą sau išsirinkote, jam šlužyti norėdami. Ir jie atsakė: norime.

23. Taigi *šalin meskite nuo savęs balvonus, tarp jųsų esančius, ir prilenkite savo †širdį Viešpatiespi, Dievopi Izraėlio. * 1 Maiž. 35, 2. 1 Zom. 7, 3. † Pamok. 23, 26.

24. Ir žmonės tarė Jozuvui: mes apsiimame Viešpačiui, savam Dievui, šlužyti ir jo balsui klausyti.

25. Taipo Jozuvas *susiderėjo tą dieną su žmonėmis ir davė jiems prisakymus bei zokaną Sikėme. *2 Kar. 23, 3.

26. Ir Jozuvas tai vislab surašė į knygas zokano Dievo, ir paėmęs didį akmenį, attiesė tą po *nekuriuomi aužuolu, pas šventinyčią Pono Dievo esančiu. * 1 Maiž. 35. 4. Vald. 9, 6.

27. Ir tarė visiems žmonėms: štai, šisai *akmuo testov liudininku tarp musų, nės jis girdėjo visą kalbestį Pono Dievo, ką jisai su mumis esti kalbėjęs; ir jis tur liudininku buti ant jųsų, kad Pono Dievo savo ne užsigintumbitės. * 1 Maiž. 31, 48. per. 22, 7.

28. Taipo Jozuvas paleido žmones, kožną į jo tėviškės dalį. *Vald. 2, 6.
29. O po šių nusidavimų stojos, kad Jozuvas, sunus Nuno, tarnas Pono Dievo, numirė, *kaip jis šimtą ir dešimt metų buvo sulaukęs. *1 Maiž. 50, 26.
30. Ir palaidojo jį rubežiuose jo tėviškės *Timat-Sėroje, ant kalno Epraim esančioje iš šiaurės šenlinkai, pas kalną Gaas. *per. 19, 50.
31. Ir Izraėlitėnai *šlužijo Ponui Dievui, kol Jozuvas gyvas buvo, ir vyresnieji, kurie dar gerą valandą gyvi buvo, Jozuvui jau numirus, ir gerai žinojo visus darbus Pono Dievo, kurius jis Izraėlyje buvo daręs. *Vald. 2, 7.
32. O *kaulus Jozėpo, kurius vaikai Izraėl iš Egypto žemės su savimi buvo pargabenę, palaidojo jie Sikėme toje dirvoje, kurią †Jokubas nusipirko nuo vaikų Emor, tėvo Sikėmo, už šimtą grašių, ir ta pastojo tėviškės dalis vaikų Jozėpo. *1 Maiž. 50, 25. †1 Maiž. 33, 19.
33. Elėazaras, sunus Aarono, taipjau numirė; ir jie palaidojo jį Gibėoje jo sunaus Pinėjaso, kuri jam buvo duota ant kalnų Epraim.

Knyga Valdonų.

Perskyrimas 1.

Giminė Juda vietoje Jozuvo karą valdo.

Po Jozuvo galvos klausė vaikai Izraėl Pono Dievo tarydami: kas *iš musų dabar kariaus prieš Kananytus? *per. 20, 18.
2. Ponas Dievas atsakė: Juda kariaus. Štai, aš tą žemę daviau į jo rankas.
3. Tai tarė Juda savo broliui Simėonui: užsitrauk aukštyn su manimi į mano tėviškės dalį ir kariaukime prieš Kananytus, tai aš vėl su tavimi nusitrauksu į tavo tėviškės dalį. Taipo Simėonas užsitraukė su juomi.
4. O kaip Juda užsitraukė, tai padavė jam Ponas Dievas Kananytus bei Pėrezytus į jų rankas, ir jie užmušė Besėke dešimt tukstančių vyrų.
5. Ir rado Adoni-Bėsėką Besėke, ir kariaudami prieš jį mušė Kananytus bei Pėrezytus.
6. Ale Adoni-Bėsėkas bėgo, ir jie vijo jį, ir jį sugavę nukirto jam jo rankų nykščius ir didžiuosius kojų pirštus.
7. Tai sakė Adoni-Bėsėkas: septynisdešimtis karalių, kurių nykščiai ir didieji kojų pirštai nukapoti buvo, rankiojo po mano stalu. *Taigi kaip aš dariau, taipo Dievas man vėl attesėjo. Ir nugabeno jį į Jėruzalę, čia jis numirė. *2 Maiž. 21, 24. Luk. 6, 38.
8. Ale vaikai Juda kariavo prieš Jėruzalę ir laimėjo ją, ir užmušė vislab aštrumu kardo, ir uždegė miestą.
9. *Paskui žemyn traukės vaikai Juda, kariauti prieš Kananytus ant kalnų, į pietus ir pakalnėje gyvenančius. *Joz. 10, 36. per. 11, 21.
10. Ir Juda nuėjo kariauti prieš Kananytus, Ebrone gyvenančiuosius, (ale Ebronas pirma Kiriat-Arba buvo vadinamas), ir *mušė Sėsai, Aimaną bei Talmai. *Joz. 15, 14.
11. Ir iš čia vėl ėjo prieš susėdus *Debiro, (o Debir pirm to vadinamas buvo Kiriat-Sėper). *Joz. 12, 13.
12. Ir Kalėbas tarė: kursai Kiriat-Sėper muš ir laimės, tam aš savo dukterį Aksą duosu per pačią.
13. Tai laimėjo jį *Atniėl, sunus Kėnaso, Kalėbo mažiausiojo brolio, ir jis davė jam savo dukterį Aksą per pačią. *Joz. 15, 7.
14. Ir *nusidavė, kad jai išsitraukiant ją ragino, kad ji kokią dirvą prašytųs iš savo tėvo, ir nukopo nuo asilo. Tai tarė jai Kalėbas: kas tau kenkia? *Joz. 15, 18. 19.
15. Ji sakė: sutek man kokią žegnonę! Nės tu man davei dirvą į pietus; duok man ir vandens versmę. Tai davė jai vandens versmę aukštai ir žemai.
16. O vaikai *Kėnyto, Maižėšiaus svainio, aukštyn traukės iš verbų miesto su vaikais Juda į pusčią Juda, esančiąją į pietus nuo miesto Arad, ir nuėję gyveno tarp tų žmonių. *per. 4, 11. 4 Maiž. 10, 29.
17. Ir Juda nusitraukė su savo broliu Simėonu ir mušė Kananytus Zepate, ir išpustiję juos praminė tą miestą Armą. *4 Maiž. 14, 15.
18. Priegtam Juda laimėjo Gazą su visu, kas jam priklauso, ir Asklon su visu, kas jam priklauso, ir Ekroną su visu, kas jam priklauso.
19. Ir Ponas Dievas gelbėjo Judą,

kad jis tą kalną įgavo; nės jis susėdus pakalnėje ne galėjo pravaryti dėl to, kadangi jie geležinius vežimus turėjo.

20. Ir jie davė * Kalėbui Ebroną, kaip Maižėšius buvo sakęs; ir jis išvarė iš to tris sunus Enako. * Joz. 14, 13. per. 15, 13.

21. Ale vaikai Benjamin * ne pravarė Jėbusytus, Jėruzalėje gyvenančiuosius, bet Jėbusytai gyveno Jėruzalėje pas vaikus Benjamin iki šiai dienai. * Joz. 15, 63. per. 18, 28.

22. Taipojau aukštyn užsitraukė ir vaikai Jozėpo į Bėtėlį, ir Ponas Dievas buvo su jais.

23. Ir Jozėpo giminė išspiegavojo Bėtėlį, *(kurs pirm to Lus buvo vadinamas.) * 1 Maiž. 28, 19.

24. O sargai matė kokį vyrą, iš miesto išeinantį, ir tarė jam: rodyk mums, kur mes galėtum į miestą įsigauti, tai mes tau mielaširdystę išrodysime.

25. Ir kaip jisai jiems rodė, kur jie į miestą galėtų įsigauti, užmušė jie visus, tame mieste esančius, aštrumu kardo, ale * tą vyrą ir visą jo giminę jie paleido. * Joz. 6, 25.

26. Tai nusitraukė tas vyras į žemę Etytų ir pabudavojo miestą, tą jis praminė Lus; tas dar iki šiai dienai taipo vadinamas.

27. Ir Manasė ne pravarė * Bėt-Sėan, nei jo miestelius, nei Taėnak su jo miesteliais, nei gyvatininkus Dore su jo miesteliais, nei gyvatininkus Jeblėan su jo miesteliais, nei gyvatininkus Megido su jo miesteliais; ir Kananytai pradėjo gyventi toje žemėje. * Joz. 17, 11.

28. O kaip Izraėlitėnai buvo * įsidrutėję, tai jie čyžę ėmė iš Kananytų ir juos ne pravarė. * Joz. 17, 13.

29. Taipojau ir Epraimas ne pravarė Kananytus, * Gazėryje gyvenančiuosius; bet Kananytai gyveno tarp jų Gazėryje. * Joz. 16, 10.

30. Sėbulonas taipojau ne pravarė gyvatininkus Kitrone bei * Naalole, bet Kananytai gyveno tarp jų ir mokėjo čyžę. * Joz. 19, 15.

31. Asėras ne pravarė gyvatininkus iš Ako, nei gyvatininkus iš Zidon, iš Ajėlab, iš * Aksib, iš Elba, iš Apik, iš Rėjob. * Joz. 15, 44. per. 19, 29. Mik. 1, 14.

32. Bet Asėrytai gyveno tarp Kananytų, toje žemėje gyvenančiųjų; nės jie ne pravarė juos.

33. Naptali ne pravarė gyvatininkus iš Bėt-Sėmes, nei iš Bėt-Anato, bet gyveno tarp Kananytų, žemėje gyvenančiųjų; o tie iš Bėt-Sėmes bei iš Bėt-Anot apsiėmė (jiems) čyžę mokėti.

34. Ir Amorytai prispaudė vaikus Dan, kad ant kalnų turėjo laikytis, ir ne pavelijo jiems žemai pakalnėje gyventi.

35. Ir Amorytai pradėjo gyventi ant kalno Eres, * Ajalone ir Saalbime. Ale tačiau ranka giminės Jozėpo jiems persunki stojos, ir jie apsiėmė čyžę mokėti. * Joz. 19, 42.

36. O rubežius Amorytų buvo, kur į Akrabim aukštyn einama, pradėjus nuo uolos ir nuo aukštybės.

Perskyrimas 2.

Vaikų Izraėl pateikavimas, atpuolimas, koravonė ir išgelbėjimas.

O angielas Pono Dievo parėjo aukštyn iš Gilgalių į Bokim tarydamas: aš jus iš * Egypto aukštyn vedžiau ir nugabenau į žemę, jųsų tėvams su prysiega žadėtąją, tarydamas, manę savo derėjimą su jumis darytąjį, ne paniekysiantį amžinai, * 2 Maiž. 12, 51.

2. Idant * jus ne susiderėtumbite su gyvatininkais šios žemės, bet † jų altorius sulaužytumbite. Ale jus ne paklusote mano žodžiams. Kodėl jus tai darėte? * 2 Maiž. 23, 32. † 4 Maiž. 33, 5. 5 Maiž. 7, 5.

3. Tai ir aš tariau: * aš juos ne noru po jųsų akių pravaryti, kad jie jums žabangu pastotų, ir jų balvonai jums tinklu. * Joz. 23, 13.

4. Ir kaip angielas Pono Dievo tus žodžius buvo kalbėjęs visiems vaikams Izraėl, tai žmonės savo balsą pakėlę verkė;

5. Ir praminė tą vietą Bokim, ir apieravojo čionai Ponui Dievui.

6. Nės kaip * Jozuvas žmones buvo paleidęs, ir vaikai Izraėl buvo nusitraukę, kožnas į dalį savo tėviškės, žemę pasisavinti, * Joz. 24, 28.

7. Tai žmonės Ponui Dievui šlužijo, kol Jozuvas gyvas buvo, ir kol vyresnieji dar gerą valandą po Jozuvo galvos gyvi buvo, ir kurie visus didžius stebuklus Pono Dievo buvo matę, kurius jis Izraėlitėnams buvo daręs. * Joz. 24, 31.

8. O Jozuvui, sunui Nuno, Pono Dievo tarnui, numirus, kaip jis šimtą ir dešimt metų buvo sulaukęs,

9. *Palaidojo jį rubežiuose jo tėviškės Timnat-Erese, ant kalno Epraim, iš šiaurės šen linkai pas kalną Gaas.
* Joz. 24, 29. 30.
10. O kaip ir visi tuočės gyvi buvusieji pas savo tėvus suvalyti buvo, tai po jų kita giminė radosi, Pono Dievo ne pažystanti, neigi žinanti stebuklus, kurius jis tarp Izraėlitėnų buvo daręs.
11. Tai vaikai Izraėl sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą ir šlužijo Baalui,
12. Ir prastojo Poną Dievą, savo tėvų Dievą, kursai juos iš Egypto žemės buvo išvedęs, ir sekinėjo kitus dievus ir dievus žmonių, aplink juos gyvenančiųjų, jų melsdamies, ir įpykino Poną Dievą.
13. Nės jie juo ilgiaus, juo daugiaus *prastojo Poną Dievą ir šlužijo Baalui bei Astarot. * per. 10, 6. 13 ir 3, 7.
14. Taigi įniršo narsas Pono Dievo ant Izraėlitėnų, ir jis padavė juos į rankas tųjų, kurie juos išplėšė, kad juos supustytų; ir pardavė juos į rankas jų neprietelių aplinkui. Ir jie ne galėjo daugiaus pasipriešyti savo neprieteliams.
15. Bet kur jie tiktai gręžėsi, čia ranka Pono Dievo prieš juos buvo, jiems ant iškados, *kaip toktai ir Ponas Dievas jiems prisiekdamas buvo sakęs; ir jie buvo labai prispaudžiami.
* 5 Maiž. 28, 20. 3 Maiž. 26, 17.
16. O kada Ponas Dievas jiems *valdonų davė, kurie juos išgelbėjo iš plėšikų nagų, * per. 3, 9. 10. 15.
17. Tai nei valdonams jie ne paklusо, bet susikekšavo (mylėdami) kitus dievus ir jų meldėsi, ir greitai nukrypo nuo to kelio, ant kurio jų tėvai buvo vaikščioję, Pono Dievo prisakymams paklusnus budami, ir ne elgėsi taipo, kaip anie.
18. O kada Ponas Dievas jiems valdoną buvo davęs, tai Ponas Dievas pristojo valdoną ir išgelbėjo juos iš jų neprietelių rankų, kol tas valdonas gyvas buvo. Nės Ponas Dievas *pasigailėjo jų verksmo dėl tų, kurie juos privertė ir prispaudė. *per. 10, 16. Neėm. 9, 27.
19. O valdonui numirus jie atsikreipė ir dar pikčiaus susigriešijo, ne kaip jų tėvai, kitus dievus sekiodami, jiems šlužydami ir jiems pasikloniodami; jie ne liovėsi nuo to, ką buvo apsiėmę, nei nuo savo griešnojo pasielgimo.

20. Todėl toliaus įniršo Pono Dievo narsas ant Izraėlitėnų, aža jis tarė: kadangi šie žmonės mano prisakymus peržengė, kurius aš jų tėvams liepiau, neigi klauso mano žodžių,
21. Taigi ir aš toliaus ne pravarysu pagonus, Jozuvo paliktuosius, jam pasimirus,
22. Kad aš *Izraėlitėnus per juos mėginčiau, bau jie keliuose Pono Dievo pasiliksią, kad pagal tus elgtųs, kaip jų tėvai pasiliko, arba ne.
* per. 3, 1. 4. 5 Maiž. 8, 2.
23. Taipo Ponas Dievas išlikdino šiuos pagonus, juos ne veikiai pravarydamas, kurius į Jozuvo rankas ne buvo padavęs.

Perskyrimas 3.

Atniėl, Ejud, Samgar, ir jų darbai.

Šitie yra anie pagonai, *kurius Ponas Dievas išlikdino, kad ant jų mėgintų Izraėlitėnus, apie karus žemės Kanaan nieko ne žinančius, * 5 Maiž. 7, 22.
2. Ir kad giminės vaikų Izraėl žinotų ir mokintųs kariauti, kurie pirm to nieko apie tai ne žinojo,
3. Butent: *penki kunįgaikščiai Pylistėnų ir visi Kananytai bei Zidonytai ir Evytai, pas kalną Libanon gyvenantieji, pradėjus †nuo kalno Baal-Ermon, iki atent į Ematą.
* per. 16, 5. † 5 Maiž. 3, 8. Joz. 11, 3.
4. Tie išliko, kad Izraėlitėnai tais butų mėginti, kad išsirodytų, bau jie prisakymams Pono Dievo klausysią, kurius jisai jų tėvams per Maižėšių buvo liepęs. * 5 Maiž. 8, 2. Vald. 2, 22.
5. Taigi Izraėlitėnams taipo gyvenant tarp Kananytų, Etytų, Amorytų, Perezytų, Evytų bei Jėbusytų,
6. *Ėmė jie anųjų dukteris sau į pačias ir davė savo dukteris anų sunums, ir šlužijo anų dievams,
* 5 Maiž. 7, 3. 2 Maiž. 34, 16.
7. Ir piktai elgėsi po akių Pono Dievo, užmiršdami Viešpaties, savo Dievo, ir *šlužijo Baalui bei šventįtoms girioms. * per. 2, 11 ir 8, 33 ir 10, 6.
8. Tai *papyko Pono Dievo narsas ant Izraėlitėnų ir †padavė juos į rankas Kusan-Risataim, karaliaus Mezopotamijos, ir taipo šlužijo vaikai Izraėl Kusan-Risataimui aštuonis metus.
* per. 2, 14. 20 ir 6, 39. † per. 4, 2.
9. Tai *šaukė vaikai Izraėl Dievopi,

ir Ponas Dievas davė jiems išgelbėtoji, tas juos išgelbėjo, †Atniėlį, sunų Kenato, Kalėbo jauniausiojo brolio.
* per. 6, 6. †Joz. 15, 17.
10. Ir *Dvasė Pono Dievo buvo jame, ir jis valdonu pastodamas Izraėlyje, išėjo įį karą, ir Ponas Dievas Syrionų karalių, Kusan-Risataimą, davė į jo rankas, kad jo ranka ant jo persunki buvo. * per. 6, 34.
11. Tai buvo pakajaus toje žemėje per keturisdešimts metus, ir Atniėlas, sunus Kenaso, numirė.
12. Ale vaikai Izraėl dar toliaus sunkiai susigriešijo Ponui Dievui. Tai padrutino Ponas Dievas Egloną, Moabytų karalių, prieš Izraėlitėnus, todėl, kadangi jie sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą.
13. Ir jis surinko pas savę vaikus Amon bei Amalėkytus; ir jis nusitraukęs mušė Izraėlitėnus ir įgavo *verbų miestą. * per. 1, 16. 5 Maiž. 34, 3.
14. Ir vaikai Izraėl šlužijo Eglonui, Moabytų karaliui, aštuoniolika metų.
15. Tai jie šaukė Dievopi, ir Ponas Dievas atsiuntė jiems gelbėtoji, Ejudą, sunų Gera, sunaus Jėmini, tas *te galėjo su kaire. O kaip vaikai Izraėl per jį dovanas siuntė Eglonui, Moabytų karaliui, * per. 20, 16.
16. Nusikaldino sau Ejudas kardą dviem ašmenim, vieno masto ilgą, ir apsijuosė tuomi po savo sermėgos ant dešinės kulšies;
17. Ir atnešė dovaną Eglonui, Moabytų karaliui. O Eglonas buvo labai dužas vyras.
18. Ir kaip dovaną jam buvo davęs, paleido žmones, dovaną nešusius,
19. Ir atsigręžęs nuo balvonų, Gilgaliuose esančiųjų, sakydino: aš tau, karaliau, slapčiai ką turu sakyti. O jis tarė: tylėkite! ir išėjo laukan visi aplink jį stovintieji.
20. Ir Ejudas įėjo pas jį, o jis sėdėjo svetlyčioje, jam vienam pabudavotoje. Ir Ejudas tarė: aš Dievo žodį tau turu pranešti. Tai jis *atsikėlė nuo krėslo.
* 4 Maiž. 23, 18.
21. O Ejudas ištiesęs savo kairę ranką nutvėrė kardą, kuriuomi ant dešinės kulšies buvo apsijuosęs, ir tuomi jį perdurė per jo pilvą,
22. Kad ir kriaunos su ašmenim įlindo, ir taukai kriaunas paslėpė, (nės jis kardą ne ištraukė iš jo pilvo,) aža ir mėšlai iš jo išėjo.
23. Ale Ejudas išėjo iš stubos ir angą už savęs užvėręs užrakino duris.
24. O jam išėjus įėjo jo tarnai, ir matydami duris svetlyčios užrakintas tarė: rasi jis ant vėjo ėjęs kamaroje prie svetlyčios.
25. Ale jiems taip ilgai laukus, kad ir gėdėjos, (nės nieks ne atvėrė duris svetlyčios,) ėmė jie raktą ir atrakino duris; o štai, jų viešpats ant žemės gulėjo numiręs.
26. O Ejudas buvo pabėgęs, jiems be trunkant, ir praėjęs balvonus nubėgo iki į Seiratą.
27. Ir jam įėjus trubijo jis su trubomis ant kalno Epraim. O vaikai Izraėl su juomi nukeliavo nuo kalno, ir jis ėjo pirm jų,
28. Ir tarė jiems: sekite jus manę, nės Ponas Dievas Moabytus, jųsų neprietelius, jums davė į jųsų rankas. Ir jie sekė jį ir įgavo pervazą pas Jordaną, ties Moabytais esantįjį, ir nei vieno ne leido persiirti.
29. Ir užmušė tuočės Moabytų apie dešimt tukstančių vyrų, visus geriausiuosius vyrus ir tikrus kareivius, kad jų *nei viens ne išbėgo. * per. 4, 16. 4 Maiž. 21, 35.
30. Taipo buvo Moabytai tuočės pažeminti po ranka vaikų Izraėl. Ir pakajus buvo toje žemėje per aštuonisdešimts metų.
31. Paskui radosi *Samgar, sunus Anato, tas pamušė Pylistėnų šešis šimtus su jaučių lazda, ir taipojau išgelbėjo Izraėl. * per. 5, 6.

Perskyrimas 4.

Deborė, Barakas ir Jaėlė kaip tikri karžygiai elgiasi.

Ale vaikai Izraėl *dar toliaus po akių Pono Dievo sunkiai susigriešijo, Ejudui numirus. * per. 3, 12 ir 6, 1.
2. Ir Ponas Dievas *juos padavė į rankas Jabino, Kananytų karaliaus, Azore gyvenančiojo; ir jo vyriausiasis ant abažo vardu buvo Siseras, ir jis gyveno Arosėte pagonų.
* per. 3, 8 ir 10, 7. 1 Zom. 12, 9.
3. Ir vaikai Izraėl *šaukė Dievopi, nės jis turėjo devynis šimtus geležinių vežimų, ir prispaudė vaikus Izraėl su syla per dvidešimt metų. * per. 3, 9. 15 ir 6, 6.

4. Tuočės Izraėlitėnų valdonka buvo
prarakienė Deborė, Lapidoto pati.
5. Ir ji gyveno po verbų Deborės
tarp Rama ir tarp Bėtėl ant kalno
Epraim. Ir vaikai Izraėl aukštyn
atėjo pas ją į provą.
6. Ta nusiuntusi parvadindino *Ba-
raką, sunų Abinoamo, iš Kėdes-Nap-
tali ir jam sakydino: ar ne liepė tau
Viešpats, Dievas Izraėlio: „nuėjęs ke-
liauk ant kalno Tabor, ir imk su savimi
dešimt tukstančių vyrų iš vaikų Nap-
tali bei Sėbulon? *per.5,1. Joz.19,37.
7. Nės aš Siserą, Jabino vyriausįjį
ant abažo, prieš tavę duosu trauktis pas
vandenį Kizon su jo vežimais ir su jo
daugybe, ir paduosu jį į tavo rankas."
8. Barakas atsakė jai: jei tu su ma-
nimi keliausi, tai keliausu ir aš; ale
jei tu ne keliausi su manimi, tai nei
aš ne keliausu.
9. Ji tarė: aš keliausu drauge su ta-
vimi, ale tau ne teks garbė ant šios ke-
lionės; bet Ponas Dievas Siserą paduos
į rankas moteriškės. Taipo Dėborė at-
sikėlusi keliavo su Baraku į Kėdes.
10. Tai suvadino Barakas Sėbulo-
nytus bei Naptalytus į Kėdėsą ir pės-
čias ėjo su dešimt tukstančiais vyrų.
Dėborė taipojau ėjo su juomi.
11. O Ebėras, Kėnytas, iš *Kėnytų,
†vaikų Obabo, Maižėšiaus svainio,
buvo šalin nusitraukęs ir savo šėtrą
sustatęs pas aužuolus Zaanaim prie
Kėdes. *per.1,16. †4 Maiž. 10,29.
12. Tai Siserui buvo apsakyta, kad
Barakas, sunus Abinoam, ant kalno
Tabor užėjęs.
13. Ir jis suvokė visus savo veži-
mus, devynis šimtus geležinių vežimų,
ir visus žmones, su juomi esančius,
iš Aroset pagonų iki vandens Kizon.
14. Ale Deborė sakė Barakui: kelkis,
ši yra ta diena, kurioje tau Ponas Die-
vas Siserą į tavo rankas davęs, nės
Ponas Dievas išeis pirm tavęs. Taipo
nuėjo Barakas nuo kalno Tabor, o
anie dešimt tukstančiai vyrų paskui jį.
15. Ale Ponas Dievas *išgandino
Siserą su visais jo vežimais ir su
visu abažu dėl aštrumo kardo Bara-
ko, kad Siseras nuo vežimo nuko-
pęs pėsčias bėgo. *Ps.83,9.10.
16. O Barakas vijo vežimus ir abažą
iki Aroset pagonų. Ir visas abažas Si-
sero buvo žavintas aštrumu kardo, kad
*nei vieno jų ne liko. *per.3,29. Joz.8,22.
17. Bet Siseras pėsčias bėgo į šėtrą
Jaėlės, Ebėrio Kėnyto pačios; nės ka-
ralius Jabin iš Azor bei giminė Ebė-
rio Kėnyto tarp savęs pakajų turėjo.
18. O Jaėlė laukan išėjo Seserui
priešais ir tarė jamui: šen eikš, mie-
las pone, šen eikš pas manę ir ne-
sibijok! Ir jis įėjo pas ją į jos šėtrą,
ir ji užklojo jį su skreiste.
19. Ale jis tarė jai: meldžiu, duok man
mažumą *vandens gerti, nės aš trokš-
tų. Tai ji pienpuodį atdengusi davė
jam gerti ir užklojo jį. *per.5,25.
20. Ir jis tarė jai: stokis į angą šė-
tros, ir jei kas atėjęs klaustų, bau ne kas
čia yra, tai tark, nei vieno čia ne esant.
21. Tai *Jaėlė, Ebėrio pati, ėmusi vinį
iš šėtros bei kugį į savo ranką tylomis
pas jį įėjo ir perkalė tą vinį per jo
smilkinius, kad jis ant žemės parpuo-
lė. Ale jis užmigęs apalpo ir numirė.
*2 Zom. 7,4.
22. O kaip Barakas Siserą vijo, Jaėlė
laukan jam priešais išėjusi tarė jam:
šen eikš, aš rodysu tau tą vyrą, ku-
rio tu jėškai. Ir kaip jis pas ją į butą
įėjo, matė Siserą nužudytą be gulintį,
ir vinis dar kyšojo jo smilkiniuose.
23. Taipo įveikė tuočės Ponas Die-
vas Jabiną, Kananytų karalių, po
akių Izraėl.
24. Ir ranka vaikų Izraėl toliaus tai-
po darė ir drutinos prieš Jabiną, Ka-
nanytų karalių, ikikol jį išgaišino.

Perskyrimas 5.

Deborės bei Barako dėkavonės giesmė už pergalėjimą.

Tai giedojo Deborė ir *Barakas, su-
nus Abinoam, tuočės ir tarė: *per.4,6.
2. Liaupsinkite Poną Dievą, kad Iz-
raėlitėnai vėl valni pastojo, ir žmo-
nės mielai apsiėmė tai ištaisyti.
3. Klausykite jus karaliai, ir daboki-
tės, jus kunįgaikščiai! aš noru, Ponui
Dievui aš noru giedoti, Viešpačiui,
Dievui Izraėlio aš noru žaisti.
4. Pone Dieve, kaip tu iš Sėir išėjai
ir atkeliavai iš lauko Edom, tai žemė
*padrebėjo, iš dangaus lijo, debesis
lašėjo vandenimi, *Ps.68,9. Ps.97,4.
5. Kalnai aptvino po akių Pono
Dievo, kalnas Sinai po akių Viešpa-
ties Dievo Izraėlio.
6. Čėse *Samgaro, sunaus Anat,

čese Jaėlės prapuolę buvo keliai, ir
kuriems takais reikėjo eiti, tie krei-
vais keliais keliaudavo. *per. 3, 31.
7. Mes pristokome, karžygių mes
pristokome Izraėlyje, ikikol aš, De-
borė, pasikėliau, ikikol aš pasikėliau,
motyna Izraėlyje.
8. Ko naujo Dievas išsiskyrė, tai ka-
ras prie vartų radosi; ne buvo matyti
*nei skydo, nei ragotinės tarp keturis-
dešimts tukstančių Izraėlyje. *1Zom. 13, 22.
9. Mano širdis visą gerą velija val-
donams Izraėlio, kurie iš geros va-
lės tai apsiėmė tarp žmonių. Liaup-
sinkite Poną Dievą,
10. Jus, *kurie ant gražių asilienių
jojate, jus, kurie ant brangių kaurų
sėdite, jus, kurie ant kelio einate,
giedokite! *per. 10, 4 ir 12, 14.
11. Kaip strėlčiai šaukė tarp sėmi-
kių, tai sakoma buvo apie teisybę
Pono Dievo, apie teisybę Jo karžy-
gių Izraėlyje; tai Dievo žmonės že-
myn traukės iki vartų.
12. *Buk linksma, buk linksma, De-
borė, buk linksma, buk linksma, ir
giedok giesmelę! Kelkisi, Barakai, ir
gaudyk savo gaudytojus, tu sunau
Abinoam! *Ps. 68, 19 ir 57, 9.
13. Tai nusitraukė, kiek dar buvo
macniųjų tarp žmonių; Ponas Die-
vas ponavojo per manę ant macniųjų.
14. Iš *Epraimo tie, kurių šaknis
tarp Amalėko, ir po tavęs, Benjamin,
tavo žmonėse. Iš Makir valdonai nu-
sitraukė, ir iš Sėbulon viešpatavimo
lazdą laikantieji.
*per. 4, 4. 5. 2 Maiž 17, 13. † Nus. Kar. 2, 55.
15. Ir kunįgaikščiai Izašaro buvo
su Debore, ir Izašaras buvo kaip Ba-
rakas pakalnėje, siųstas su savo pė-
stininkais. Rubėnas *pasididžiavo ir
atsiskyrė nuo musų.
*Ebrėiškai: prie upelių didei apsimislijo širdyje.
16. Kodėl tu laikaisi tarp gardų, gir-
dėti bliovimą kaimenės, ir *pasidi-
džiuodamas atsiskiri nuo musų.
*Ebrėiškai: prie upelių didei apsimislijo širdyje.
17. Gilėadas pasiliko anapus Jordano;
ir kodėl Dan gyvena tarp akrutų? Asė-
ras tupėjo prie *kranto jurių ir pasi-
liko savo priyrimo vietose. *Joz. 19, 24. 29.
18. Ale Sėbulono žmonės savo dušios
*ne čėdijo iki smerties; taipojau ir
Naptali ant aukštumo lauko. *per. 9, 17.
19. Karaliai priėję kariavo, Kananytų
karaliai kariavo Taanake pas vandenį
Megido; ale jie nieko tuomi ne laimėjo.
20. Iš *dangaus prieš juos kariauta
buvo; žvaigždės savo tekėjime karia-
vo prieš Sisėrą. *2 Maiž. 14, 25. Joz. 10, 41. 42.
21. Upelis Kizon išpustijo juos, upe-
lis Kedumin, upelis Kizon. Užmink,
mano dušia, ant sylingųjų.
22. Tai arkliai zovada bėgo, ka-
dangi sylingi jų raiteliai taipo nuliudo.
23. Prakeikite miestą Mėros, tarė
angielas Pono Dievo, prakeikite jų
miesčionis, kad ne atėjo Ponui Die-
vui ant pagalbos, Ponui Dievui ant
pagalbos, pas karžygius!
24. Peržegnota te esie tarp moterų
Jaėlė, pati Ebėro Kėnyto! peržeg-
nota ji testov tarp moterų šėtrose!
25. *Pieno ji davė jam, vandens pra-
šančiam, ir sviesto atnešė brangiame
bliude, *per. 4, 19.
26. *Ji su savo ranka nutvėrė vinį,
ir su savo dešine kugį, ir perkalė
Sisėro galvą, ir sutrėškė bei per-
skverbė jo smilkinius. *per. 4, 21.
27. Prie jos kojų jis rangės, žemyn
parpuolė ir pasidėjo; jis susirietęs
parpuolė prie jos kojų; kaip buvo
susirietęs, taip gulėjo nužavintas.
28. Sisėro motyna žiurėdama pro
langą kaukė pro narinyčią: kodėl už-
trunk jo vežimas, kad ne atvažiuoja?
kodėl ratai jo vežimų nepasiskubina?
29. Išmintingiausiosios tarp jo mo-
terų atsakė, kaip ji ne paliovė dejuoti:
30. Argi jie ne surinks ir išdalys, ką su-
gavę? kožnam vyriškam po vieną gra-
žią mergaitę arba po dvi į pergalėjimo
dalį, o Sisėrui margus išsiutus rubus
į pergalėjimo dalį, išsiutus margus ru-
bus aplink kaklą į pergalėjimo dalį?
31. Taipo tur prapulti, Pone Dieve,
visi tavo neprieteliai! ale kurie jį myl,
tur buti kaip saulė užtekanti savo
grožybėje. Ir pakajaus buvo žemėje
*per keturisdešimtis metų. *per. 3, 11.

Perskyrimas 6.

Gidėonas į valdoną įdedamas.

Ir kaip vaikai Izraėl sunkiai susigriešijo
prieš Poną Dievą, tai Ponas Dievas
juos padavė po rankų Midianytų per
septynis metus. *per. 3, 12 ir 4, 1 ir 8, 33 ir 10, 6.
2. O kaip Midianytų ranka persunki
buvo Izraėlitėnams, vaikai Izraėl

uolas sau kasė kalnuose ir duobėse
bei volus.
3. Ir kad Izraėlitėnai ką sėjo, *tai
atėjo Midianytai bei Amalėkytai, ir
anie iš ryto žemės prieš juos,
*5 Maiž. 28, 33. Jėz. 62, 8.
4. Ir guldėsi prieš juos, išpustydami,
kas augo ant žemės, iki Gazos,
ir nieko ne paliko valgio Izraėlyje,
nei avių, nei jaučių, nei asilų.
5. Nės jie aukštyn užėjo su savo
banda ir su šėtromis, kaip *didis koksai
pulkas žiogų, kad nei jie, nei jų
verbludai suskaitomi buvo, ir užpuolė
tą žemę, kad ją išpustytų. *per. 7, 12.
6. Taipo Izraėlitėnai labai papeikti
buvo Midianytų. *Tai vaikai Izraėl
šaukė Dievopi. *per. 3, 9. 15 ir 4, 3.
7. O kaip jie Dievopi šaukė Midianytų
dėlei,
8. Atsiuntė jiems Ponas Dievas praraką,
tas jiems tarė: taip sako Viešpats,
Dievas Izraėl: Aš jus išvedžiau
iš Egypto ir iš anų namų šlužmos
išgabenau,
9. Ir jus išgelbėjau iš rankų Egypcionų
ir iš rankų visų tų, kurie jus
spaudė, ir tus išstumiau pirm jųsų,
duodamas jums jų žemę.
10. Ir sakiau jums: Aš esmi Viešpats,
jųsų Dievas, *nesibijokitės dievaičių
Amorytų, kurių žemėje jus gyvenate.
O jus mano žodžių ne klausėte.
*2 Kar. 17, 37. 38. Joz. 23, 7. per. 24, 14.
11. Ir angielas Pono Dievo atėjęs
pasisėdo po aužuolu Oproje, tas
buvo Joaso, tėvo Esrytų; ir jo sunus
Gidėonas kviečius kulė spaustuvoje,
kad tus šalin gabentų dėl Midianytų.
12. Tai pasirodė jam angielas Pono
Dievo ir tarė jam: *Ponas Dievas t'esie
su tavimi, tu karžygy kariauti žinąsis.
*Rut. 2, 4.
13. Ale Gidėonas tarė jam: mielas
Viešpatie, jei Ponas Dievas su mumis,
kodėlgi taipo mums tikos? O kame
visi jo stebuklai, kurius musų tėvai
mums pasakojo sakydami: Ponas
Dievas mus išvedė iš Egypto? Ale
dabar Ponas Dievas mus prastojo ir
mus padavė į Midianytų rankas.
14. O Ponas Dievas gręžėsi jopi tarydamas:
*eik šioje savo macėje, tu išvalnysi
Izraėlį iš rankų Midianytų. Štai,
aš siunčiau tavę. *1 Zom. 12, 11. Ebr. 11, 32.
15. Bet jis tarė jam: mans Viešpatie,
*kuomi aš Izraėlį išgelbėsu? Štai,
mano giminė menka yra iš Manasės,
ir aš esmi mažiausias savo tėvo namuose.
*1 Kar. 20, 14.
16. Ale Ponas Dievas tarė jam: *aš
busu su tavimi, kad tu Midianytus
užmuši †kaip vienintelį vyrą.
*2 Maiž. 3, 12. †4 Maiž. 14, 15.
17. O jis tarė jam: meldžiu, jei aš
malonę radau po tavo akių, tai daryk
man kokį ženklą, kad žinočiau, tavę
esantį, kurs su manimi kalba.
18. Ne *atstok iš čia, iki pas tavę ateisu
ir parnešu savo valgymo apierą,
kad tą palikčiau po tavo akių. Jis
tarė: aš pasiliksu, iki tau pargrįštant.
*per. 13, 15.
19. Ir Gidėonas parėjęs papiovė
ožytį ir ėmė saikelį neraugintų miltų,
ir įdėjo mėsą į pintinį, ir sriubą įpylė
į puodą, ir išnešęs laukan pas jį po
aužuolu priėjo jį.
20. Ale angielas Pono Dievo sakė
jam: imk mėsą ir kas nerauginta, ir
padėk ant akmens, čia esančiojo, ir
išpilk sriubą. Ir jis darė taipo.
21. Tai angielas Pono Dievo ištiesė
lazdą, rankoje esančiąją, ir su lazdos
galu pakrutino mėsą ir neraugintus
miltus; ir *ugnis išėjusi iš akmens
sudegino mėsą ir neraugintus miltus.
Ir angielas Pono Dievo atstojo iš jo
akių. *3 Maiž. 9, 24.
22. O Gidėonas matydamas, angielą
Pono Dievo esantį, tarė: ak Viešpatie,
Pone Dieve, argi aš taipo savo
akimis mačiau angielą Pono Dievo?
23. Ale Ponas Dievas tarė jam: *pakajus
t'esie su tavimi! nesibijok! tu ne
mirsi. *Dan. 10, 19. Luk. 24, 36. Jon. 20, 19. 21. 26.
24. Tai Gidėonas čiajau pabudavojo
altorių Ponui Dievui ir praminė jį:
Viešpats pakajaus; tasai dar iki šiai
dienai yra Oproje, tėvo Esrytų.
25. Ir tą pačią naktį Ponas Dievas
jam sakė: imk jautuką iš jaučių savo
tėvo ir kitą jautį septynergį, ir *sulaužyk
altorių Baalo, tavo tėvo esantįjį,
ir pakirsk giraitę, aplink esančiąją;
*2 Kar. 11, 18. per. 23, 12. 15.
26. Ir pabudavok Viešpačiui savo
Dievui aukštai ant viršaus šios uolos
altorių, ir tą pataisęs imk antrąjį jautį
ir apieravok deginimo apierą su
malka tos giraitės, tavęs pakirstosios.
27. Tai Gidėonas dešimt vyrų ėmė

iš savo tarnų ir darė taipo, kaip Po-
nas Dievas jam buvo sakęs; ale jis
bijojosi tai daryti dienoje dėl savo
tėvo giminės ir dėl žmonių to mie-
sto, ir darė tai naktyje.
28. Taigi žmonėms ryto metą anksti
kelant, štai, altorius Baalo buvo su-
laužtas, ir giraitė prie to iškirsta, o
antrasis jautys deginimo apierai padė-
tas ant altoriaus, kurs buvo budavotas.
29. Ir viens antram tarė: *kas tai
darė? Ir jiems tai jėškant ir klausi-
nėjant sakoma buvo: Gidėonas, su-
nus Joaso, tai daręs. * per. 15, 6.
30. Tai žmonės to miesto sakė Jo-
asui: išduok mums savo sunų; jis
tur mirti, kadangi altorių Baalo su-
ardęs ir giraitę prie to iškirtęs.
31. Ale Joasas tarė visiems čia sto-
vintiems: argi jus dėl Baalo norite
vaidytis? argi jus jį norite gelbėti?
Jei kursai dėl jo susivaidys, tas šį rytą
tur mirti. *Jei jisai Dievas yra, tai
pats dėl savęs te provavoja, kadangi
jo altorius suardytas. * 1 Kar. 18, 21. 27.
32. Iš tos dienos jie jį praminė Jėrub-
Baal ir tarė: Baal te provavoja patsai
už savę, kadangi jo altorius suardytas.
33. O kaip visi Midianytai bei Ama-
lėkytai, ir kurie iš rytų žemės buvo
į kruvą susiėję ir persigavę pasiguldė
pakalnėje Jesrėėl,
34. *Tai Dvasė Pono Dievo Gidėoną
peršvietė, ir jis liepė trubyti ant tru-
bų, ir vadino †Abiėserį, kad jį sektų.
* per. 11, 29. 1 Nus. Kar. 13, 18. † Joz. 17, 2.
35. Ir siuntė paslus per visą Mana-
sės žemę ir pavadino juos, kad jį tai-
pojau sektų. Priegtam ir siuntė paslus
į Asėrio, Sėbulono bei Naptalimo že-
mę, tie atėjo aukštyn, jam priešais.
36. Ir Gidėonas tarė Dievui: jei tu
nori Izraėlitėnus per mano ranką iš-
valnyti, kaip man kalbėjai,
37. Tai aš kailį su vilna padėsu ant
šio klojimo. Jei rasa vienat bus ant
kailio, ir ant visos žemės sausa, tai aš
ant to numanysu, tavę išgelbėsiantį Iz-
raėlį per mano ranką, kaip tu kalbėjai.
38. Ir stojos taipo. Ir kaip jis an-
trąjį rytą anksti atsikėlė, išspaudė jis
rasą iš to kailio ir pripylė visą bliu-
dą vandenimi.
39. Ir Gidėonas tarė Dievui: *ne
papyk ant manęs savo narse, kad dar
vieną kartą kalbėsu. Dar tikt vieną
noru bandyti su tuom kailiu; t'esie
sausumas vienat ant to kailio, o ra-
sa ant visos žemės. * 1 Maiž. 18, 39.
40. Ir Dievas darė taipo tą pačią
naktį, kad sausa buvo vienat ant
kailio, o rasa ant visos žemės.

Perskyrimas 7.

Gidėonas pergal Midianytus.

Tai *Jėrub-Baalas, tai esti Gidėonas,
anksti pasikėlė ir visi žmonės, su juomi
esantieji, ir guldėsi pas šulinį Arod,
kad Midianytų abažas jam buvo į šiau-
rę už kalnėlio Morė pakalnėje. * per. 6, 32.
2. O Ponas Dievas tarė Gidėonui:
žmonių perdaug yra, su tavimi esan-
čių, kad aš Midianytus duočiau į jų
rankas; Izraėlitėnai galėtų girtis prieš
manę sakydami: „mano ranka ma-
nę išgelbėjo."
3. Taigi iššaukdink po ausių žmonių
ir sakydįk: „*kurs bijosi ir nedrąsus
yra, tas te sugrįšta ir veik tesikelie nuo
kalno Gilėad!" Tai žmonių atstojo
dvidešimt ir du tukstančiu, kad tikt
dešimt tukstančių pasiliko. * 5 Maiž. 20, 8.
4. Ir Ponas Dievas tarė Gidėonui:
žmonių dar yra perdaug. Vesk juos
žemyn prie vandens, čionai aš juos
tau mėgįsu; ir apie kurį aš tau sa-
kysu, kad su tavimi eitų, tas tur su
tavimi eiti; o apie kurį aš tau sakysu,
kad ne eitų su tavimi, tas ne tur eiti.
5. Ir jis vedė žmones žemyn prie
vandens. Ir Ponas Dievas tarė Gi-
dėonui: kursai savo liežuviu vandens
laks, kaip šuo laka, tą statyk skyriu;
taipojau ir tą, kurs ant kelių parsi-
klaupia gerti.
6. Tai buvo skaitlius tųjų, kurie su
burna iš rankos vandenį buvo laižę,
trys šimtai vyrų; o kiti žmonės visi
buvo parsiklaupę gėrę.
7. Ir Ponas Dievas tarė Gidėonui: *ši-
tais trimis šimtais vyrų, kurie laižę, aš
jus išgelbėsu ir duosu Midianytus į ta-
vo rankas; ale kiti žmonės visi te eina
į savo namus. * 1 Zom. 14, 6. 2 Nus. Kar. 14, 11.
8. Ir jie valgį drauge ėmė žmonėms
bei savo trubas. O kitus Izraėlitė-
nus jis visus paleido, kožną į jo šėtrą.
Bet jis pasidrutino su trimis šimtais
vyrų. Ir abažas Midianytų žemai gu-
lėjo po akių pakalnėje.

9. Ir Ponas Dievas tą pačią naktį
tarė jam: atsikėlęs nueik į abažą;
nės aš jį padaviau į tavo rankas.
10. Ale jei bijaisi žemyn eiti, tai Puras,
tavo tarnas, te eit su tavimi į abažą,
11. Kad girdėtumbei, ką jie kalba;
paskui su visu pulku turi nusitrauk-
tis į abažą. Tai Gidėonas su Puru,
savo tarnu, žemyn ėjo į tą vietą,
kur sargai, abaže esantieji, stovėjo.
12. O Midianytai bei Amalėkytai ir visi
iš ryto žemės buvo atsigulę pakalnėje,
kaip *daugybė žiogų, ir jų verbludai
ne buvo suskaitomi dėl daugybės,
kaip žiezdros ant kranto jurių. *per. 6, 5.
13. O Gidėonui atėjus, štai, *viens
antram sapną pasakojo sakydamas:
štai, aš sapne mačiau, ir man rodės,
buk ant anglių keptas miežių duo-
nos kepalas ritos iki abažo Midia-
nytų, ir kaip priėjo šėtras, stumė tas
ir pardaužė jas ant žemės, apvers-
damas, tas viršutiniąją į apačią, kad
šėtros ant žemės gulėjo. *1 Maiž. 40, 9. 16.
14. Tai antrasis atsakė: tai kit nieko
niera, kaip kardas Gidėono, sunaus
Joaso, Izraėlitėno; Dievas padavė Mi-
dianytus į jo rankas su visu abažu.
15. Kaip Gidėonas girdėjo, tą
sapną pasakojant ir jo išguldymą,
meldėsi jis Pono Dievo, ir vėl par-
grįžęs į abažą Izraėlitėnų tarė: kelki-
tės, nės Ponas Dievas *abažą Midi-
anytų padavė į jųsų rankas. *Jėz. 9, 4.
16. Ir jis perdalijo tus tris šimtus
vyrų į tris pulkus, ir davė kožnam
trubą į jo ranką ir tuščius kragus,
o žiburius tuose;
17. Ir tarė jiems: žiurėkite į manę ir
darykite taipo, kaip aš; ir štai, kaip aš
į tą vietą, kur abažas yra, ateisu, tai
kaip aš darysu, *taipo ir jus darykite.
*per. 9, 48.
18. Kad aš ant trubos trubysu ir visi,
su manimi esantieji, tai ir jus turite
trubyti aplink visą abažą ir tarti: čio-
nai Ponas Dievas bei Gidėonas!
19. Taipo Gidėonas ir šimtas vyrų
su juomi atėjo į vietą abažo pas pir-
muosius sargus, kurie ant sargybės sto-
vėjo, ir juos pabudino, ir trubijo ant
trubų, ir sukulė kragus savo rankose.
20. Taipo trubijo visi trys pulkai
ant trubų ir sukulė kragus. Ale jie
žiburius laikė savo kairioje rankoje,
o trubas dešinioje savo rankoje, kad
trubydami šaukė: čionai kardas Po-
no Dievo bei Gidėonas!
21. Ir kožnas stovėjo ant savo vietos
aplink tą abažą. Tai visas abažas pra-
dėjo bėgti šaukdami ir tekini bėgdami.
22. O tiems trims šimtams vyrų ant
trubų dar be trubijant, padarė Ponas
Dievas, kad per visą abažą *kožno
kardas prieš kits kitą buvo. Ir abažas
bėgo iki į Bėt-Sitą-Zerėratą, iki rube-
žiaus platumo Mėola pas Tabatą.
*1 Zom. 14, 20. Ps. 83, 10.
23. O vyrai Izraėl iš Naptali, iš
Aser, ir iš viso Manase šaukė ir
gujo Midinanytus.
24. Ir Gidėonas siuntė paslus ant
viso kalno Epraim ir sakydino: eikšte
žemyn Midianytams priešais, ir už-
bėgkite jiems vandenį iki Bėt-Bara
bei Jordano. Tai šaukė visi iš Epraim
esantieji, ir užbėgo jiems vandenį iki
Bėt-Bara bei Jordano.
25. Ir sugavo du kunįgaikščiu Midia-
nytų, *Orėbą bei Sėbą, ir nužudė Orėbą
ant uolos Orėb, o Sėbą spaustuvoje
Sėbo, ir gujo Midianytus, ir parnešė
galvas Orėbo bei Sėbo pas Gidėoną
anapus Jordano. *Ps. 83, 12. Jėz. 10, 26

Perskyrimas 8.

Gidėono bėda, aštrusis sudas, neprisidabojimas, vaikai ir smertis.

O vyrai iš *Epraim tarė jam: kodėl tu
mums tai darei, kad mus ne vadinai, į
karą eidamas prieš Midianytus? Ir
vaidijos su juomi skaudžiai. *per. 12, 1.
2. Ale jis tarė jiems: ką aš dabar esmi
daręs jųsų darbams lygų? ar ne viena
vynšakė Epraimo geresnė yra, kaip
visas vynrankius *Abiėsėrio? *per. 6, 34.
3. Dievas Midianytų kunįgaikščius,
Orėbą bei Sėbą, padavė į jųsų ran-
kas, kaipgi aš tai bučiau galėjęs da-
ryti, ką jųs darėte? O jam taipo su
jais be kalbant liovėsi jų papykys.
4. O kaip Gidėonas Jordaną priėjo,
jis persiyrė su tais trimis šimtais
vyrų, pas jį esančiaisiais, ir jie buvo
pailsę be vydami.
5. Ir jis tarė žmonėms iš *Sukot:
meldžiu, duokite žmonėms, po manimi
esantiemsiems, kelis kepalus duonos;
nės jie pailsę, kad aš galėčiau vyti
karalius Midianytų, Sėbą bei Zalmuną.
*1 Maiž. 33, 17.
6. Ale vyriausieji iš Sukot tarė: argi

kumsčios Sėbo bei Zalmuno jau yra
tavo rankose, *kad mes tavo pulkui
turėtumbime duonos duoti? *1 Zom. 25, 11.
7. Gidėonas tarė: gerai, kad Ponas
Dievas Sėbą bei Zalmuną paduos į
mano rankas, tai aš jųsų kuną erškė-
čiais iš pusčios ir usnimis nuplakdįsu.
8. O jisai iš čia keliavo į *Pnuėl
ir kalbėjo lygiai taipo su jais. Bet
žmonės iš Pnuėl atsakė jam lygiai
taipo, kaip anie iš Sukot. *1 Kar. 12, 25.
9. O jis tarė ir žmonėms iš Pnuėl:
jei aš su pakajumi pargrįšu, tai aš
šią koryčią sugriausu.
10. O Sėbas bei Zalmunas buvo Kar-
kore, ir jų abažas su jais, apie penkio-
lika tukstančių, kurie vieni išliko iš viso
abažo tųjų iš ryto žemės, nės šimtas
ir dvidešimt tukstančių buvo puolę,
*kurie visi kardą ištraukti galėjo.
* 2 Zom. 24, 9.
11. Ir Gidėonas aukštyn nusitraukė
keliu, kur šėtrose gyvenama, į rytus
ties Noba bei Jagbėa, ir mušė tą
abažą, nės abažas nieko nesibijojo.
12. Ir Sėbas bei Zalmunas bėgo,
ale jis juos vijo, ir sugavo tuodu
karaliu Midianytų, Sėbą bei Zalmuną,
ir išgandino visą abažą.
13. Taigi Gidėonui, sunui Joaso, par-
grįžus iš karo, saulei dar ne užtekėjus,
14. Sugavo jis vieną vaiką iš žmonių
iš Sukot ir klausė jo; tas aprašė jam
vyresniuosius iš Sukot ir jų senuosius,
septynisdešimtis ir septynis vyrus.
15. Ir jis, atėjęs pas žmones iš Sukot,
tarė: štai, čia yra Sėbas bei Zalmu-
nas, kurių dėl jus manę išjuokėte
tarydami: argi Sėbo bei Zalmuno
kumsčios jau tavo rankose, kad mes
tavo žmonėms pailsusiemsiems duo-
nos duotumbime?
16. Ir jis ėmęs vyriausiuosius iš mie-
sto ir erškėčių bei usnių iš pusčios,
davė tus jausti žmonėms iš Sukot;
17. Ir koryčią Pnuėl jis sugriovė ir
nužavino žmones tame mieste.
18. Ir jis tarė Sėbui bei Zalmunui:
kaip rodės jumdviem anie vyrai, ku-
rius judu nužudėta Tabore? juodu
atsakė: jie buvo tau lygus, kožnas jų
gražus, kaip kokio karaliaus vaikai.
19. O jis tarė: jie buvo mano broliai,
mano motynos vaikai. Taip tikrai,
kaip Ponas Dievas gyvas yra, jei judu
anus butumbita gyvus palikdinusiu,
tai aš judu ne nužavinčiau.
20. Ir tarė savo pirmgimusiamjam
sunui Jetėrui: pasikėlęs užmušk juo-
du! Ale tas vaikas savo kardą ne
ištraukė, nės bijojos, kadangi dar
jaunas vaikas buvo.
21. Ale Sėbas bei Zalmunas tarė:
tu pasikėlęs žudyk mudu; nės koksai
vyras, tokia ir jo syla. Taipo kėlėsi
Gidėonas ir *užmušė Sėbą bei Zal-
muną; ir ėmė saktis, ant jų verbludų
kaklų esančias. * Ps. 83, 12.
22. Tai tarė Gidėonui keli iš Izraėl:
buk tu viešpatimi ant musų, tu bei
tavo sunus, ir tavo sunaus sunus,
kadangi tu mus išgelbėjai iš rankų
Midianytų.
23. Ale Gidėonas tarė jiems: aš ne
noru viešpatimi buti ant jųsų, ir
mano sunus taipojau ne bus vieš-
patimi ant jųsų, bet Ponas Dievas
tur buti jųsų Viešpats.
24. O Gidėonas toliaus tarė jiems:
vieną daiktą aš prašau iš jųsų: kožnas
te duodie kaktos saktis, kurias jis
kare gavęs. Nės kadangi jie Ismaė-
lytai buvo, tai auksinas saktis ant
kaktų turėjo.
25. Jie atsakė: tas mes duosime. Ir
paklojęs kokį rubą, kožnas užmetė ant
to kaktsaktis, kurias kare buvo gavęs;
26. O tos auksinos kaktsaktys, kurių
jis prašė, svėrė tukstantį ir septynis
šimtus syklų aukso, dar be kitų sakčių
bei lenciugėlių ir iš šarloto padarytų
rubų, kuriais dėvia Midianytų karaliai,
ir be kaklo raiščių jų verbludų.
27. Ir Gidėonas padarė iš to *vysku-
pišką sermėgą ir pastatė tą į savo
miestą Oproje. Ir visi Izraėlitėnai
apsikekšavo po to čiajau, ir stojos
Gidėonui bei visai jo giminei †pa-
piktinimu. * per. 17, 5. † 2 Maiž. 23, 33.
28. Taipo Midianytai buvo pažeminti
per vaikus Izraėl ir ne pakėlė dau-
giaus taipo savo galvą, ir buvo paka-
jaus toje žemėje *per keturisdešimts
metų, kolei Gidėonas gyvas buvo.
* per. 5, 31 ir 3, 11.
29. O Jėrub-Baalas, sunus Joaso,
nuėjęs gyveno savo namuose.
30. Ir Gidėonas turėjo *septynis-
dešimts sunų, kurie visi iš jo strėnų
buvo išėję, nės jis daug moterų turėjo.
* 2 Kar. 10, 1.

31. O netikroji jo pati, kurią jis Sikėme laikė, taipojau sunų jam pagimdė, tą jis praminė *Abimelėk. * per. 9, 1.

32. Ir Gidėonas, sunus Joaso, numirė, kaip gerą skaitlių metų buvo sulaukęs, ir buvo palaidotas kape savo tėvo Joaso Oproje Abiėsrytų. * per. 6, 11.

33. O Gidėonui numirus, atsikreipę vaikai Izraėl susikekšavo su Baalim, ir įsistatė sau *Baal-Bėritą į dievą. * per. 2, 11 ir 9, 4.

34. Ir vaikai Izraėl ne atsiminė Pono Dievo savo, kurs juos buvo išgelbėjęs iš rankų visų jų nepriethelių aplinkui,

35. Ir *ne išrodė mielaširdystę giminei Jėrub-Baal Gidėono, kačeig jisai visą gerą Izraėlitėnams buvo daręs. * per. 9, 5. 19.

Perskyrimas 9.

Abimelėkas savo brolius nužavina.

O Abimelėkas, *sunus Jėrub-Baalo, nuėjęs į Sikėmą pas brolius savo motynos, kalbėjo su jais ir su visa gimine savo motynos tėvo namų tarydamas: * per. 8, 31.

2. Meldžiu, sakykite visiems vyrams iš Sikėm be girdint: kas jums geriaus yra, ar kad septynisdešimts vyrų, visi vaikai Jėrub-Baalo, ant jųsų viešpatauja, arba kad vienas vyras ant jųsų viešpatautų? o priegtam ir minėkite, manę esantį jųsų kuno ir iš jųsų giminės.

3. Tai kalbėjo broliai jo motynos apie jį visus šitus žodžius, visiems vyrams iš Sikėm be girdint, ir jų širdis lenkėsi ant Abimelėko, nės jie dumojo: jis yra musų brolis.

4. Ir davė jam septynisdešimts sidabrininkų iš namų Baal-Bėrito; ir Abimelėkas samdė tais piktus ir nelabus vyrus, kurie jį sekė.

5. Ir jis į Oprą atėjęs, į savo tėvo namus, nužavino savo brolius, vaikus Jėrub-Baal, *septynisdešimt vyrų, ant vieno akmens. Ale išliko viens, Jotamas, mažiausiasis sunus Jėrub-Baalo, nės jis buvo paslėptas. * 2 Kar. 10, 7. 14.

6. Ir susirinko visi vyrai iš Sikėm bei visa giminė iš Milo ir nuėję Abimelėką įdėjo į karalių pas aukštąjį aną *aužuolą, Sikėme stovintįjį. * Joz. 24, 16. 1 Maiž. 35, 4.

7. Kaip tai Jotamui buvo apsakyta, jisai nuėjęs užsistojo ant viršaus kalno Grizim, ir pakėlęs savo balsą šaukė ir tarė jiems: klausykite manęs, jus vyrai iš Sikėm, kad Ponas Dievas ir jųsų klausytų:

8. Medžiai nuėjo, kad karalių ant savęs įdėtų, ir tarė aliejaus medžiui: buk tu musų karaliumi!

9. Bet aliejaus medis atsakė jiems: ar aš savo riebumą pamesu, kurį taip dievai, kaip žmonės ant manęs giria, ir nueisu, kad aš vyriausiasis bučiau ant medžių?

10. Tai tarė medžiai pygų medžiui: eikš tu ir buk musų karaliumi!

11. Ale pygų medis atsakė jiems: ar aš savo saldumą ir savo skanius vaisius pamesu, ir nuėjęs vyriausiasis bučiau ant medžių?

12. Tai tarė medžiai vynmedžiui: eikš tu ir pastok musų karaliumi!

13. Ale vynmedis tarė jiems: ar aš savo šviežų vyną palikęs, kurs ir dievus ir žmones palinksmina, nueisu, kad vyriausiasis bučiau ant medžių?

14. Tai visi medžiai tarė *erškėčiui: eikš tu ir buk musų karaliumi! * 2 Kar. 14, 9.

15. O erškėtis atsakė medžiams: ar tiesa, kad manę karaliumi norite įdėti ant savęs? tai atėję pasiduokite po mano pavėsiu; jei ne, tai *ugnis te išeiti iš erškėčio ir te sudegina cėdro medžius Libanone. * Ezėk. 19, 14.

16. Jeigu dabar gerai ir vertai darėte, kad Abimelėką į karalių įdėjote, o jei gerai darėte su Jėrub-Baalu ir su visa jo gimine, o jei darėte su juomi, kaip jis apie jus užpelnęs,

17. Kad mano tėvas jųsų dėl kariavęs ir *savo dušią lyg meste šalin metęs nuo savęs, kad jus išgelbėtų iš rankų Midianytų; * per. 5, 18 ir 12, 3.

18. O jus šiandien stengiatės prieš mano tėvo giminę, nužavindami jo vaikus, septynisdešimt vyrų, ant vieno akmens, ir įsidėjote sau karaliumi Abimelėką, jo sluginės sunų, ant vyrų iš Sikėm, todėl, kadangi jis jųsų brolis esti:

19. Jeigu tuomi gerai ir vertai darėte su Jėrub-Baalu ir su jo gimine šioje dienoje: tai bukite linksmi su Abimelėku, ir Abimelėkas su jumis.

20. Jei ne, tai *ugnis te išeiti iš Abimelėko ir te sudegina vyrus Sikėmo ir butą Milo, o taipojau ugnis te išeiti iš vyrų Sikėmo ir iš giminės Milo, ir te sudegina Abimelėką. * perkš. 57. Joz. 9, 18.

21. Ir Jotamas bėgte pabėgo ir nukako į Bėrą, ir gyveno čiajau dėl savo brolio Abimelėko.
22. O kaip Abimelėkas tris metus ant Izraėlitėnų buvo viešpatavęs,
23. Užleido Ponas Dievas piktą norą tarp Abimelėko ir tarp vyrų iš Sikėm, nės vyrai iš Sikėm atsižadėjo Abimelėko,
24. Ir jam į akis sakė, kaip jisai septynisdešimts sunų Jėrub-Baalo buvo nužavinęs, ir jų kraujo dėlei jie kaltino *Abimelėką, jų brolį, kursai juos buvo nužavinęs; priegtam ir kaltino anus vyrus iš Sikėm, kurie ant to jam buvo pagelbėję, kad jis nužavintų savo brolius. * Mat. 23, 35. per. 27, 15.
25. O vyrai iš Sikėm *pasteliavo slapčiai kareivių pulką ant kalnų viršų, ir sugavo visus tuo keliu jumpi linkai keliaujančius. O tai Abimelėkui buvo apsakyta. * Joz. 8, 2.
26. Bet atėjęs Gaalas, sunus Ebed, su savo broliais ėjo į Sikėmą. O vyrai iš Sikėm ant jo pasitikėjo.
27. Ir laukan išėję į lauką nuskynė vynuoges; tas jie išspaudė ir pradėjo šokinėti, ir įėję į savo dievo namus valgė bei gėrė ir keikė Abimelėkui.
28. Ir Gaalas, Ebėdo sunus, tarė: kas esti Abimelėkas? ir kas esti Sikėmas, kad mes jo padonai butumbime? Ar jis ne esti Jėrub-Baalo sunus, ir įdėjęs Sebulą, savo tarną, ant žmonių *Emoro, Sikėmo tėvo? kodėl mes jam šlužysime? * 1 Maiž. 34, 2.
29. Dieve duok, kad žmonės butų po mano ranka, kad aš Abimelėką pravaryčiau. Ir Abimelėkui buvo sakyta: padidink savo kareivių pulką ir išsitrauk.
30. Nės Sėbulas, vyresnysis to miesto, išgirdęs žodžius Gaalo, Ebėdo sunaus, įnirto jis savo papykyje,
31. Ir slapčiai paslus nusiuntęs pas Abimelėką jam sakydino: štai, Gaalas, Ebėdo sunus, ir jo broliai į Sikėmą atėję sujudina žmones.
32. Taigi kelkis naktyje, tu ir tavo žmonės, pas tavę esantieji, ir pasteliuok *slapčiai kareivių pulką prieš juos į lauką; * Joz. 8, 2.
33. O ryto metą saulei užtekant anksti kelkis ir užpulk miestą. Ir jei jis bei žmonės, pas jį esantieji, prieš tavę išsitrauks, tai daryk su juomi, kaip tu rasi.
34. Abimelėkas kėlėsi naktyje, ir visi žmonės, pas jį esantieji, ir tykojo ant Sikėmo keturiais pulkais.
35. O Gaalas, Ebėdo sunus, išsitraukė ir stovėjo už angos pas miesto vartus. Ale Abimelėkas pasikėlė iš paslėptojo kareivių pulko su visais žmonėmis, su juomi dar skyriu esančiaisiais.
36. Taigi Gaalas, matydamas žmones, tarė Sėbului: štai, čia žmonės žemyn ateiti nuo kalno viršaus. Bet Sėbulas tarė jam: tau rodos, buk kalnų šešėliai žmonės esą.
37. Gaalas dar daugiaus kalbėdamas tarė: štai, žmonės ateiti žemyn iš vidurio žemės, ir žmonių pulkas atkeliauja ant kelio prieš žynavimo aužuolą.
38. Tai Sėbulas jam tarė: kame dabar tavo liežuvis, *sakąsis: „kas esti Abimelėkas, kad mes jam šlužytumbime?“ ar tai ne tie žmonės, kurius tu papeikei? Išsitraukęs dabar muškis su juomi! * 1 Zom. 11, 12.
39. Gaalas išsitraukęs pirm vyrų iš Sikėm mušėse su Abimelėku.
40. Ale Abimelėkas gujo jį, kad dėl jo bėgo, ir puolė daug užmuštųjų iki angos vartų.
41. Ir Abimelėkas pasiliko Arumoje. Ale Sėbulas pravarė Gaalį ir jo brolius, kad jie Sikėme ne turėjo pasilikti.
42. O ryto metą žmonės išėjo į lauką. Kaip tai Abimelėkui buvo apsakyta,
43. Surinko jis žmones, ir tus perdalijo į tris pulkus, ir vieną kareivių pulką jis *paslapčiai pasteliavo ant jų ant lauko. O matydamas žmones iš miesto išeinant, kėlėsi jis prieš juos ir užmušė juos. * per. 20, 29.
44. Ale Abimelėkas bei pulkai, su juomi esantieji, užpuolė juos ir stovėjo pas angą miesto vartų, o du tų pulkų užpuolė visus, ant lauko esančius, ir užmušė juos.
45. Tai Abimelėkas kariavo prieš miestą per tą visą dieną, ir jį laimėjęs nužudė žmones, tame esančius, ir, išpustijęs miestą, druską ant tos vietos sėjo.
46. Tai girdėję visi vyrai koryčios Sikėm ėjo į pilį buto ano balvono Bėrit.
47. O kaip Abimelėkas tai girdėjo, kad visi vyrai koryčios Sikėme buvo susiėję,
48. Ėjo jisai ant kalno Zalmon su visais savo vyrais, pas jį esančiaisiais,

ir kirvį į savo rankas ėmęs nukirto šaką nuo medžių, o tą pakėlęs ir ant savo pečių uždėjęs tarė visiems žmonėms, su juomi esantiems: *ką jus matėte manę darantį, tai ir jus skubriai darykite, lygiai kaip aš. *per. 1, 17.
46. Tai nukirto visi žmonės, kožnas po šaką ir sekė Abimelėką, ir tas prie pilies pridėję ugnimi ją uždegė, kad ir visi vyrai koryčios numirė, apie tukstantis vyrų bei moterų.
50. Bet Abimelėkas nusitraukė į Tebėzą ir tą apgulęs laimėjo jį.
51. Ale viduje miesto druta buvo koryčia, ant kurios bėgo visi vyrai bei moters ir visi miesčionys to miesto, ir po savimi užrakinę užkopo ant stogo koryčios.
52. Tai Abimelėkas koryčią priėjęs kariavo prieš tą, ir artinosi prie angos koryčios, kad ją ugnimi sudegintų.
53. Ale viena moteriškė *stukį akmens iš girnų Abimelėkui ant galvos metė ir sudaužė jo kaukuolę. *2Zom. 11, 21.
54. Tai Abimelėkas greitai pavadinęs vaiką, kurs jo šarvus nešiojo, tarė jam: *ištrauk savo kardą ir žudyk manę, kad ne sakytų apie manę: moteriškė jį užmušusi. Tai jo vaikas jį perdurė, ir jis numirė. *1 Zom. 31, 4.
55. O kaip Izraėlitėnai, kurie su juomi buvo, matė, kad Abimelėkas žudytas buvo, kožnas ėjo į savo namus.
56. Taipo *užmokėjo Ponas Dievas Abimelėkui tą piktenybę, kurią jis savo tėvui buvo išrodęs, kaip jis nužavino savo septynisdešimtis brolių. *per. 1, 7. Jėr. 50, 29.
57. Taipojau ir visą piktenybę vyrų iš Sikėm Ponas Dievas jiems attesėjo ant jų galvos, ir tropijo juos keikimas Jotamo, sunaus Jėrub-Baalo.

Perskyrimas 10.

Izraėlitėnai svetimų dievų dėlei sunkiai prispaudžiami.

Po Abimelėko pasikėlė Izraėlitėnus gelbėti Tola, vyras iš giminės Izašar, sunus Pua, sunaus Dodo. Ir jis gyveno Samire ant kalno Epraim,
2. Ir valdė Izraėlitėnus per dvidešimt ir tris metus, ir numiręs buvo palaidotas Samire.
3. Po jo kėlėsi *Jairas, Gilėadytas, tas valdė Izraėlitėnus dvidešimt ir du metu; *4 Maiž. 32, 41.
4. Ir turėjo trisdešimtis sunų, ant trisdešimtis *asilaičių jojančių, ir trisdešimtis miestelių, kurius kiemus Jair vadindavo iki šiai dienai, ir jie yra žemėje Gilėad. *per. 12, 14.
5. O Jairas numiręs buvo palaidotas Kamone.
6. Ale vaikai Izraėl *toliaus sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą ir šližijo †Baalim bei Astarot ir balvonams Syrios, ir balvonams Zidono, ir balvonams Moabo, ir balvonams vaikų Amon, ir balvonams Pylistėnų, ir prastoję Poną Dievą ne šlužijo jamui. *per. 3, 12 ir 4, 1. †per. 2, 13.
7. Tai *papyko narsas Pono Dievo ant Izraėlitėnų ir padavė juos į rankas Pylistėnų bei vaikų Amon. *per. 2, 14 ir 3, 8.
8. Ir jie sumynė bei sumušė vaikus Izraėl, tą metą pradėję mažne per aštuoniolika metų, butent visus vaikus Izraėl anapus Jordano žemėje Amorytų, kuri Gilėade yra.
9. Priegtam vaikai Amon persiyrę per Jordaną kariavo prieš Judą, ir prieš Benjaminą, ir prieš giminę Epraim taipo, kad Izraėlitėnai didžioje bėdoje buvo.
10. Tai *šaukė vaikai Izraėl Dievopi tarydami: mes prieš tavę susigriešijome, nės mes prastojome savo Dievą ir šlužijome Baalim. *per. 3, 9. 15 ir 4, 3.
11. Ale Ponas Dievas tarė Izraėlitėnams: ar ne prispaudė jus ir Egypcionai, ir Amorytai, ir Amonytai, ir Pylistėnai,
12. Ir Zidonytai, ir Amalėkytai, ir Maonytai, o aš jus išgelbėjau iš jų rankų, kaip jus manęspi šaukėte?
13. O tačiaus *manę prastojote ir kitiems dievams šlužijote, todėl aš jus daugiaus ne gelbėsu. *per. 2, 13. 5 Maiž. 32, 16.
14. Nuėję prašykitės pagalbos iš tų dievų, kurius sau išsirinkote; tie dabar jus *te išgelbti čėse jųsų bėdos. *5 Maiž. 32, 37. 38. Jėr. 2, 28.
15. Ale vaikai Izraėl atsakė Ponui Dievui: mes susigriešijome, tu su mumis daryk, kaip tau mėgsta; ale tiktai išgelbėk mus šiame čėse.
16. Ale jie *šalin metę nuo savęs svetimuosius dievus pasikloniojo Ponui Dievui. Ir jis †pasigailėjo matydamas Izraėlitėnus taipo slogintus. *1 Maiž. 35, 2. †Vald. 2, 18.
17. O vaikai Amon šukavo ir gul-

dėsi Gilėade; ale vaikai Izraėl susirinkę guldėsi Mizpoje.
18. Ir vyresnieji žmonių iš Gilėad tarė tarp savęs: kurs pradės kariauti prieš vaikus Amon, tasai bus *vyriausiasis ant visų Gilėade gyvenančiųjų. *per. 11, 6. 8. 9.

Perskyrimas 11.

Jėpto pergalėjimas ir pažadėjimas.

Jėptas, Gilėadytas, karžygys buvo, kariauti mokąs, ale iškekšinis. O Gilėadui Jėptas buvo gimęs.
2. O kaip Gilėado pati jam vaikų pagimdė, ir tos moteriškės vaikai užaugo, išstumė jie Jėptą, sakydami jam: tu ne *gausi dalies musų tėvo namuose, nės tu esi kitos moters sunus. *1 Maiž. 21, 10.
3. Tai jis bėgo dėl savo brolių ir gyveno žemėje Tob. Ir *susirinko pas jį nelabi žmonės ir išsitraukė su juomi. *per. 4, 9. 1 Zom. 22, 2.
4. Ir paskui po kelių čėsų kariavo vaikai Amon su Izraėlitėnais.
5. Taipo kariaujant vaikams Amon su Izraėlitėnais, vyresnieji iš Gilėad nuėjo, kad Jėptą sugrąžintų iš žemės Tob,
6. Ir tarė jam: eikš ir buk musų vyresnysis, kad kariautumbime prieš vaikus Amon.
7. Ale Jėptas atsakė vyresniemsiems iš Gilėad: ar ne jus tie este, kurie manęs *nekenčiate ir kurie manę išstumėte iš mano tėvo namų? O dabar ateinate pas manę, kadangi bėdoje esate? *1 Maiž. 26, 27.
8. Vyresnieji iš Gilėad atsakė Jėptui: todėl mes dabar vėl pareiname pas tavę, kad su mumis keliautumbei ir mums gelbėtumbei kariauti prieš vaikus Amon, ir kad butumbei musų *vyresnysis ant visų Gilėade gyvenančiųjų. *per. 10, 18.
9. Jėptas atsakė vyresniemsiems iš Gilėad: kad jus manę sugrąžįsite kariauti prieš vaikus Amon, o Ponas Dievas tus man paduos, argi aš tad busu jųsų vyresnysis?
10. Vyresnieji iš Gilėad tarė Jėptui: Ponas Dievas t'esie klausytoju tarp musų, jei mes ne darysime, kaip tu esi sakęs.
11. Taipo nuėjo *Jėptas su vyresneisiais iš Gilėad, ir žmonės įdėjo jį į valdoną ir vyresnįjį ant savęs. Ir Jėptas tai vislab kalbėjo po akių Pono Dievo Mizpoje. *per. 12, 7.
12. Tai Jėptas nusiuntė paslus pas karalių vaikų Amon ir jam sakydino: *ką tu darbo turi su manimi, kad ateini pas manę kariauti prieš mano žemę? *2 Zom. 16, 10. per. 19, 22.
13. Karalius vaikų Amon atsakė paslams Jėpto: todėl, kad Izraėlitėnai man atėmė mano žemę, kaip jie iš Egypto išsitraukė, pradėjus iš *Arnon iki Jaboko ir iki Jordano. Taigi man tą atduok su geru. *4 Maiž. 21, 24.
14. O Jėptas dar kitus paslus nusiuntė pas karalių vaikų Amon;
15. Tie tarė jamui: taip sako Jėptas: Izraėl ne atėmė nei jokį lauką, nei Moabytams, nei vaikams Amon.
16. Nės kaip jie iš Egypto išsitraukė, keliavo Izraėlitėnai per pusčią iki Švendrų jurių ir nukako į Kadėsą,
17. Ir *nusiuntė paslus pas karalių Edomytų tarydami: leisk mus perkeliauti per tavo žemę. Ale Edomytų karalius jų ne klausė. Taipjau ir nusiuntė pas Moabytų karalių, tas taipjau ne norėjo. Taipo Izraėlitėnai pasiliko Kadėse; *4 Maiž. 20, 14.
18. Ir aplink vaikščiojo pusčioje keliaudami aplink Edomytų bei Moabytų žemę ir priėjo iš saulės užtekėjimo pas Moabytų žemę, ir guldėsi anapus Arnon, ir ne perėjo per rubežių Moabytų; nės Arnonas yra Moabytų rubežius.
19. Ir *Izraėlitėnai siuntė paslus iki Siono, Amorytų karaliaus, Esbone gyvenančiojo, ir jam sakydino: pavelyk mums per tavo žemę keliauti iki į savo vietą. *5 Maiž. 2, 26. 4 Maiž. 21, 21.
20. Ale Sionas ne pavelijo Izraėlitėnams, kad jie per jo rubežius keliautų, bet sujėškojęs visus savo žmones guldėsi Jazoje ir kariavo su Izraėlitėnais.
21. Ale Viešpats, Dievas Izraėlio, padavė Sioną su visais jo žmonėmis į rankas Izraėlitėnų, kad jie juos parmušė. Taipo įgavo Izraėlitėnai visą žemę Amorytų, toje žemėje gyvenančiųjų.
22. Ir įgavo visus rubežius Amorytų, pradėję nuo Arnon iki Jaboko ir nuo pusčios iki Jordano.
23. Taipogi Viešpats, Dievas Izraėlio, pravarė Amorytus pirm savo žmonių Izraėl, o tu juos nori pasisavinti?
24. Tau reiktų tų žemę pasisavinti, kurius tavo dievas *Kamos pravarė, ir mums duoti pasisavintinai visus,

kurius Viešpats, musų Dievas, pirm
musų pravaręs.
*4Maiž.21,29.1Kar.11,7.33.2Kar.23,13.
25. Argi misliji, kad tu geresnę
provą turi, ne *kaip Balakas, sunus
Ziporo, Moabytų karalius? argi ir
jisai ben kokį kartą provavojęs, arba
kariavęs prieš Izraėl; *4Maiž.22,2,
26. Kačeig Izraėlitėnai dabar jau per
tris šimtus metų gyvenę Esbone ir
jo miesteliuose, ir visuose miestuo-
se, pas Arnon esančiuose. Kodėl jus
tą žemę ne išvalnijote tą kartą?
27. Aš tau nieku ne nusidėjau, o tu
taip piktai man darai, kad prieš manę
kariauji. *Pone Dieve, tu šiandien
provą daryk Izraėlitėnams bei vai-
kams Amon. *1Maiž.31,53.1Zom.24,16.
28. Ale karalius vaikų Amon ne klau-
sė žodžių Jėpto, kurius jam sakydino.
29. Tai *Dvasė Dievo apėmė Jėptą,
ir jis perkeliavo Gilėad bei Manasę
ir Mizpę, Gilėade esančiąją, ir iš
Mizpės, Gilėade esančiosios, keliavo
ant vaikų Amon. *per.6,34.
30. Ir Jėptas žadėjo Ponui Dievui
pažadą tarydamas: jei tu vaikus
Amon man paduosi į mano rankas,
31. Kas iš mano vartų laukan eis
man priešais, kad aš su pakajumi
pargrįšu nuo vaikų Amon, tai aš
Ponui Dievui paduosu, ir tai aš į
deginimo apierą apieravosu.
32. Taipo Jėptas nukeliavo į vai-
kus Amon, prieš juos kariauti. Ir Po-
nas Dievas padavė juos į jo rankas.
33. Ir jis mušė juos, nuo Aroėr pra-
dėdamas iki ateinant į Minitą, dvi-
dešimt miestus, ir iki eilės vynkal-
nių, *labai didį mušį. Ir taipo pa-
žeminti buvo vaikai Amon per vai-
kus Izraėl. *1Zom.23.5.
34. O Jėptui į Mizpą parėjus į sa-
vo namus, štai, jo duktė laukan iš-
eiti jam priešais su variniomis bub-
nomis ir su dainomis; o ji vienintėlė
buvo duktė, ir jis ne turėjo kito ko-
kio nei sunaus, nei dukters.
35. Ir ją pamatęs įplėšė jis savo rubus
tarydamas: ak, mano duktė, kaipo tu
manę prilenki ir smutną darai! nės aš
savo burną atvėriau prieš Poną Dievą
*ir ne galiu tai atgręšti. *3Maiž.37,29.
36. O ji atsakė: mielas tėve, kad
tu savo burną atvėrei prieš Poną
Dievą, tai daryk man pagal tai, ką
tu kalbėjęs esi, kadangi Ponas Die-
vas tau davė pergalėti tavo neprie-
telius, vaikus Amon.
37. Ir ji sakė savo tėvui: pavelyk
man tai, ir leisk manę du mėnesiu iš
čia šalin eiti ant kalnų, kad savo mer-
gystę apverkčiau su savo draugėmis.
38. Jis tarė: „eik!“ ir leido ją du
mėnesiu eiti. Tai ji nuėjusi su savo
draugėmis apverkė savo mergystę su
savo draugėmis ant kalnų.
39. Ir po dviejų mėnesių ji vėl par-
grįžo pas savo tėvą. Ir jis darė jai
pagal savo pažadą; ir ji niekados nei
jokio vyro ne buvo jutusi. Iš to
radosi paprotys Izraėlyje,
40. Kad Izraėlitėnų mergos kas me-
tą nueiti apraudoti dukterį Jėpto, Gi-
lėadyto, kas metą keturės dienas.

Perskyrimas 12.

Epraimytai užmušami.

O tie iš *Epraim šaukdami į šiaurę
ėjo ir tarė Jėptui: kodėl tu ėjai į
kovą prieš vaikus Amon ir mus ne
vadinai, kad su tavimi butumbime
ėję? Mes ir tavo namus ir tavę ug-
nimi sudegįsime. *per.8,1.
2. Jėptas atsakė jiems: aš bei mano
žmonės didį reikalą turėjome su vai-
kais Amon, o aš jums prišaukiau, ale
jus ne gelbėjote manę iš anų rankų.
3. Taigi matydamas, jus ne norint gel-
bėti, aš *savo dušią už menką laikiau ir
nusitraukiau prieš vaikus Amon, ir Po-
nas Dievas davė juos į mano rankas.
Kodėlgi dabar ateinate pas manę aukš-
tyn, prieš manę kariauti? *per.5,18 ir 9,17.
4. Ir Jėptas suvadino visus vyrus
iš Gilėad ir kariavo prieš Epraim.
Ir vyrai iš Gilėad mušė Epraimytus
todėl, kad sakė: juk jus Gilėadytai
este tarp Epraim bei Manasė, kaip
kurie bėga iš Epraim.
5. O Gilėadytai įgavo pervazą Jor-
dano už Epraim; taigi kad bėgantieji
iš Epraim sakė: leisk manę per perva-
zą, tai vyrai iš Gilėad atsakė jam: ar tu
esi Epraimytas? o kad jis atsakė: ne,
6. Tai jie liepė jį sakyti: Šibolėt; tai
jis sakė „Sibolėt,“ ir ne galėjo gerai iš-
tarti. Tai jie jį sugavę parmušė pas
pervazą Jordano; kad tame čėse iš
Epraim puolė keturisdešimt ir du tuk-
stančiu.

7. * O Jėptas valdė Izraėlį šešis metus. Ir Jėptas Gilėadytas numirė ir buvo palaidotas miestuose Gilėad.
* 1 Zom. 12, 11.
8. Po šio valdė Izraėlį Ebzanas iš Bėtlėem.
9. Tas turėjo trisdešimt sunų, o trisdešimts dukterų ištekėdino; ir trisdešimts marčių jis iš svetimų nupiršo savo sunums; ir valdė Izraėlį septynis metus.
10. Ir numiręs buvo palaidotas Bėtlėeme.
11. Po šio Izraėlį valdė Elonas Sėbulonytas, ir valdė Izraėlį dešimt metų.
12. Ir numiręs buvo palaidotas pakalnėje Ajalon, žemėje Sėbulon.
13. Po šio valdė Izraėlį Abdonas, sunus Ilėlio, Pirėatoniškis.
14. Tas turėjo * keturisdešimt sunų ir trisdešimt sunų-sunų, kurie ant septynisdešimt asilaičių jodavo. Ir valdė Izraėlį aštuonis metus. * per. 10, 4.
15. Ir numirė ir buvo palaidotas Pirėatone, žemėje Epraim, ant kalno Amalėkytų.

Perskyrimas 13.

Simsono prasidėjimas savo motynos žyvate: jo užgimimas.

Ir vaikai Izraėl * dar toliaus sunkiai susigriešijo Ponui Dievui, ir Ponas Dievas juos padavė į rankas Pylistėnų per keturisdešimt metus. * per. 3, 12 ir 8, 33 ir 10, 6.
2. O buvo koksai vyras Zarėoje iš nekurios giminės Danytų, vardu Manoas; ir jo pati buvo nevaisinga, nieko ne pagimdydama.
3. Ir angielas Pono Dievo pasirodė tai moteriškei, tarydamas jai: štai tu esi nevaisinga ir nieko ne pagimdai, ale * tu nėščia pastosi ir sunų pagimdysi. * Luk 1, 31.
4. Taigi saugokis, idant * vyno arba kokio druto gėrimo ne gertumbei ir nieko, kas † nečysta, ne valgytumbei.
* 4 Maiž. 6, 3. † 3 Maiž. 11, 43.
5. Nės tu * nėščia pastosi ir sunų pagimdysi, to galva † barzdskučiu ne turės buti nuskusta; nės tas vaikas bus Dievui žadėtas tuojau tikt užgimęs; ir jis pradės Izraėlį išgelbėti iš Pylistėnų rankų. * 1 Maiž. 16, 11. † 4 Maiž, 6, 5. 1 Zom. 1, 11.
6. Tai ta moteriškė atėjusi apsakė tai savo vyrui tarydama: atėjo koksai Dievo vyras pas manę, ir jo veidas buvo matyti kaip angielo Dievo, * didei šlovingas, ir aš jo ne klausiau, iš kur (jisai esąs), arba kur jis keliaująs; ir jis nei sakė man, kuo vardu jisai esąs.
* Luk. 1, 12.
7. Ale jis tarė man: štai, tu nėščia pastosi ir pagimdysi sunų; taigi ne gerk nei vyno, nei druto gėrimo ir ne valgyk, kas nečysta; nės vaikelis bus Dievui žadėtas tuojau tikt užgimęs iki numirsiąs.
8. Tai meldė Manoas Pono Dievo tarydamas: mielas Pone Dieve, leisk tą Dievo vyrą vėl pas mudu ateiti, kurį tu atsiuntei, kad jisai mudu mokintų, ką mudu turiva daryti su tuomi vaiku, kurs užgimsiąs.
9. Ir Dievas išklausė balsą Manoo. Ir angielas Dievo vėl atėjo pas tą moteriškę; ale ji sėdėjo ant lauko, o jos vyras Manoas ne buvo prie jos.
10. Tai ji skubriai nubėgusi apsakė tai savo vyrui sakydama: štai, tas vyras man pasirodė, kurs šiandien pas manę buvo.
11. Manoas pasikėlęs sekė savo pačią ir priėjęs prie to vyro, sakė jam: ar tu esi tasai vyras, kursai su mano moterimi kalbėjęs? jis atsakė: aš esmi.
12. Ir Manoas tarė: taigi kada stosis, ką tu kalbėjai? koksai bus to vaiko budas ir veikalas?
13. Angielas Pono Dievo atsakė Maonui: jis tur saugotis nuo viso to, ką aš tavo pačiai sakiau:
14. Jis ne tur valgyti, * kas ant vynmedžio auga, ir ne tur nei vyno, nei druto gėrimo gerti ir ne valgyti, kas nečysta; vislab, ką tau liepiau, jis tur pilnavoti. * 4 Maiž. 6, 3. Luk. 1, 15.
15. Manoas tarė angielui Pono Dievo: meldžiu, * pakentėk, mudu tau ožytį pakepsiva. * per. 6, 18
16. Ale angielas Pono Dievo atsakė Maonui: kad tu ir norėtumbei manę sylyti, tai aš tačiau ne valgysu tavo valgio. Ale jei nori Ponui Dievui deginimo apierą duoti, tai gali tą apieravoti. Nės Manoas ne žinojo, jį angielą Pono Dievo esantį.
17. Ir Manoas tarė angielui Pono Dievo: * kuo vardu tu? kad tavę galėtumbiva garbinti, kad tai nusiduos, ką tu kalbėjai. * 1 Maiž. 32, 29.
18. Ale angielas Pono Dievo tarė

jam: kodėl tu klausi mano vardo? juk tasai *dyvnas. *Jėz.9,6.

19. Tai Manoas ožytį ėmė bei valgymo apierą ir apieravojo tai ant nekurios uolos Ponui Dievui; ir jis (angielas) darė tai dyvnai. O Manoas bei jo pati žiurėjo ant to.

20. Ir kaip liepsna aukštyn kėlės nuo altoriaus dangun, angielas Pono Dievo aukštyn lėkė liepsnoje altoriaus. Tai pamatęs Manoas ir jo pati, puolė juodu ant žemės ant savo veido.

21. Ir angielas Pono Dievo ne pasirodė daugiaus nei Manoui, nei jo pačiai. Tai išpažino Manoas, angielą Pono Dievo buvusį.

22. Ir tarė savo pačiai: mudu turiva *numirti, kadangi Dievą matėva. *per.6,22.23. 2 Maiž.19,21.

23. Ale jo pati atsakė jam: kad Ponas Dievas norėtų mudu žavinti, tai jis deginimo bei valgymo apierą ne butų priėmęs iš mudviejų rankų ir ne butų mumdviem tai vislab išrodęs, neigi tai butų davęs mumdviem girdėti, kaip dabar nusidavė.

24. Ir ta moteriškė pagimdė sunų ir praminė jį Simsonu. O tasai vaikas augo, ir Ponas Dievas žegnojo jį.

25. Ir *Dvasė Dievo pradėjo jį raginti abažė Danytų tarp Zarėa ir tarp Estaol. *Mat.4,1. Luk.4,1.

Perskyrimas 14.

Simsonas elgiasi kaip tikras karžygys; svotbą kelia ir mįslę užduoda.

Simsonas, žemyn nuėjęs į Timnatus, pamatė kokia mergą Timnatuose tarp dukterų Pylistėnų.

2. Ir vėl pargrįžęs apsakė tai savo tėvui bei savo motynai sakydamas: aš pamačiau kokią mergą Timnatuose tarp dukterų Pylistėnų; *duokita man tą per pačią. *1 Maiž.34,4.

3. Jo tėvas ir jo motyna atsakė jam: argi jau nerandi pačios tarp dukterų savo brolių ir tarp visų savo žmonių, kad tu nori nueiti ir pačią vesti *iš Pylistėnų, kurie ne apipiaustyti? Simsonas tarė savo tėvui: pavelyk man ją vesti, nės ji patinka mano akims. *2 Maiž.34,16.

4. O jo tėvas bei motyna ne žinojo, kad tai stojos nuo Pono Dievo, nės jis priežasties jėškojo ant Pylistėnų. O Pylistėnai tuočės ponavojo ant Izraėlitėnų.

5. Taipo Simsonas žemyn ėjo su savo tėvu ir su savo motyna į Timnatus. Ir kaip jie priėjo vynkalnius Timnatų, štai jaunas liutas rėkdamas jam priešais ėjo.

6. Ir *Dvasė Dievo apėmė jį, ir jis suplėšė jį, kaip ožytis suplėšamas; o tačiaus nieko ne turėjo savo rankoje. Ir ne apsakė tai nei tėvui, nei motynai, ką jis buvo daręs. *per.6,43 ir 15,14.

7. O kaip žemyn nuėjo, kalbėjo jis su ta merga, ir ji patiko Simsonui jo akyse.

8. Ir po keletos dienų jis vėl pargrįžo, kad ją vestų, ir ėjo iš kelio, kad stervą liuto apžvalgytų. Štai, bičių spiečius buvo stervoje liuto ir medus.

9. Ir jis ėmė tai į savo rankas ir valgė to pakelėje, ir ėjęs pas savo tėvą bei motyną davė jiemdviem, kad ir juodu valgytų. Ale jis nesakė jiemdviem, kad medų iš liuto stervos buvo išėmęs.

10. Ir jo tėvui žemyn ėjus prie tos mergos, Simsonas čionai svotbą kėlė, kaip jaunikaičiai liubija.

11. Ir jį pamatę davė jam trisdešimts draugų, kad prie jo butų.

12. Ale Simsonas tarė jiems: aš jums mįslę duosu atmįti; jei tą atmįsite ir tropysite per šias septynes svotbos dienas, tai aš jums duosu trisdešimt marškinių ir trisdešimt *sermėgų šventomis dienomis dėviamųjų. *2 Kar.5,22. 1 Maiž.45,22.

13. O jei jus tą ne galėsite atmįti, tai jus man duosite trisdešimt marškinių ir trisdešimt sermėgų šventomis dienomis dėviamųjų. Ir jie tarė jam: pasakok mums savo mįslę, kad tą girdėtumbime.

14. Jis tarė jiems: valgis išėjo iš rijuoklio, o saldumas iš drutojo. Ir jie į tris dienas tą mįslę ne galėjo atmįti.

15. Sekmąją dieną jie tarė Simsono pačiai: perkalbėk savo vyrą, kad jis mums sakytų tą mįslę; jei ne, tai mes tavę ir tavo tėvo namus ugnimi sudegįsime. Ar jus čion mus pakvietėte, kad mus ubagais darytumbite, ar ne?

16. Tai Simsono pati verkė po jo akių tarydama: tu manęs neapkenti ir manęs ne myli. Tu vaikams mano žmonių mįslę uždavei mįti, o tą man ne išguldei. O jis tarė jai: štai, aš tai nei savo tėvui, nei motynai ne apsakiau, argi tau sakyčiau?

17. Ir ji verkė per tas septynes dienas po jo akių, kolei svotbą kėlė; ale sekmąją dieną jis pasakė jai, nėsa ji jam *pakajaus ne davė. Ir ji išguldė tą mįslę vaikams savo žmonių. * per. 16, 16. 17.

18. Tai vyrai to miesto tarė jam sekmoje dienoje, saulei dar ne nusileidus: kas butų saldesnis už medų? kas yra drutesnis už liutą? Ale jis atsakė jiems: jei jus ne butumbite mano telyčia arę, tai mano mįslę ne butumbite atminę.

19. Ir Dievo Dvasė apėmė jį, ir jis nuėjo į Askloną ir užmušęs trisdešimts vyrų iš jų, atėmė jiems jų rubus, ir davė sermėgas šventomis dienomis dėviamasias tiems, kurie tą mįslę buvo atminę. Ir papykęs savo keršte aukštyn ėjo į savo tėvo namus.

20. Ale Simsono pati buvo duota *vienam jo draugų, kurs jam priklausė. * per. 15, 2.

Perskyrimas 15.

Simsonas Pylistėnams iškados daro lapėmis bei asilo pažandkauliu.

O nusidavė po keletos dienų apie kviečių dagą, kad Simsonas savo pačią atlankęs jai parnešė ožytį. Ir kaip jis dumojo: „aš eisu į kamarą pas savo pačią," jos tėvas ne norėjo jį įleisti,

2. Ir tarė: aš dumojau, kad tu jos neapkenti, ir daviau ją *tavo prieteliui; ale ji tur mažesnę seserį, ta gražesnė yra, kaip ši; ta t'esie tavo už šią. * per. 14, 20.

3. Tai tarė jiems Simsonas: aš dabar ben vieną kartą skundą gavau prieš Pylistėnus; aš jums iškados darysu.

4. Ir Simsonas nuėjęs sugavo tris šimtus lapių, ir ėmęs žiburius sukeitė uodegą su uodega, ir pakišo vieną žiburį tarp dviejų uodegų;

5. Ir uždegęs tas ugnimi paleido į rugius Pylistėnų, ir taipo uždegė pėdus ir dar ne piautuosius rugius ir vynkalnius ir aliejaus medžius.

6. Tai sakė Pylistėnai: *kas tai padarė? Tai atsakyta buvo: Simsonas, Timnatiškio žentas, todėl, kad šis jam jo pačią atėmęs ir jo prieteliui davęs. Tai Pylistėnai susiėjo tenai ir ugnimi sudegino ir ją ir jos tėvą. * per. 6, 29.

7. O Simsonas tarė jiems: kačeig jus tai ir darėte, tai tačiaus aš pats ant jūsų noru pasitiešyti, o paskui paliauti.

8. Ir jis mušė juos skaudžiai ir ant pečių ir ant rietų. Ir žemyn nuėjęs gyveno akmens uoloje Etame.

9. Tai Pylistėnai užsitraukę aukštyn apgulė Judą ir guldėsi Lekyje.

10. Ale tie iš Juda tarė: kodėl jus prieš mus užsitraukėte? Jie atsakė: mes parėjome, kad Simsoną surištumbime ir kad jam darytumbime, kaip jis mums daręs.

11. Tai nukeliavo trys tukstančiai vyrų iš Juda į akmens uolą Etame ir tarė Simsonui: argi nežinai, kad Pylistėnai ant musų ponavoja? *kodėlgi tai mums padarei? Jis atsakė jiems: kaip jie man darė, taip aš jiems vėl dariau. * 1 Maiž. 20, 9.

12. Jie tarė jam: mes žemyn parėjome, kad tavę surištumbime ir į Pylistėnų rankas duotumbime. Simsonas atsakė jiems: taigi prisiekite man, kad man ne norite užginti.

13. Jie atsakė jamui: mes tau nieko ne užgįsime, bet tikt norime tavę surišti ir į jų rankas paduoti, ir ne norime tavę užmušti. Ir jie surišo jį su dviem naujom virvėm ir išvedė jį iš uolos.

14. Ir jam nukakus iki į Lekį, šukavo Pylistėnai jam į akis. Ale Dvasė Pono Dievo apėmė jį, ir virvės ant jo rankų pastojo kaip siulai, ugnimi apsvilinti, kad virvės ant jo rankų sutirpo.

15. Ir jis rado apipuvusį *asilo pažandkaulį; tai ištiesęs savo ranką ėmė tą ir užmušė tuomi tukstantį vyrų. *Ebr.: šviežų.

16. Ir Simsonas tarė: čia jie gul kruvomis; asilo pažandkauliu aš užmušiau tukstantį vyrų.

17. Ir tai iškalbėjęs numetė pažandkaulį iš savo rankos ir praminė tą vietą Ramat-Leki. (T. c.: pažandkaulio-kalva.)

18. O kaip labai troško, meldėsi jis Pono Dievo, tarydamas: tu tokią didę pagalbą davei per ranką savo tarno, o dabar aš trokšte turu nutrokšti ir į rankas įkliuti *neappiaustytųjų. * 1 Zom. 31, 4.

19. Tai perskeldė Ponas Dievas paskutiniųjų dantų vieną iš pažandkaulio, kad vanduo iš to ištekėjo. Ir jam gėrus, *jo dvasė atsigavo, ir jis vėl buvo atgaivintas. Todėl vadinamas jis dar šiandien šulinys meldžiančiojo, kurs iš pažandkaulio rados. * 1 Zom. 30, 12.

20. Ir jis *valdė Izraėlitėnus čėse Pylistėnų dvidešimt metų. * per. 16, 31.

Perskyrimas 16.

Simsono susigriešijimas, bėda ir paskutinysis pasigiežimas.

Simsonas nuėjo į *Gazą ir matė čionai kekšę ir sugulėjo su ja. *Joz. 15, 47.
2. *Tai Gazytams buvo apsakyta: Simsonas įėjęs! Ir jie apgulė jį ir tykojo ant jo per visą naktį miesto vartuose, ir per visą naktį jie tylus buvo ir tarė: palauk, rytoj', kad prašvis, mes jį nužavįsime. *1 Zom. 23, 7.
3. Ale Simsonas gulėjo iki nakties gudumo. Tai pasikėlęs nakties gudume nutvėrė abejas duris miesto vartų draug su abejais stulpais ir iškėlė tuodu draug su užkaiščiais, ir tuodu uždėjęs ant savo pečių nešė aukštyn ant viršaus kalno, šiąpus Ebron esančiojo.
4. Paskui jis pradėjo mylėti moteriškę pas upelį Sorėk, Delila vadinamą.
5. Pas tą Pylistėnų kunįgaikščiai aukštyn ėję tarė jai: *perkalbėk jį ir žiurėk, kame jis tą didę sylą tur ir kuomi mes jį galime pergalėti, kad jį surišę perveiktumbime; tai mes tau duosime kožnas po tukstantį ir šimtą sidabrininkų. *per. 14, 15.
6. Ir Delila tarė Simsonui: meldžiu, sakyk man, kame tu tą didę sylą turi ir kuomi tavę reiktų surišti, kad tavę pergalėtų?
7. Simsonas atsakė jai: kad manę surištų septyniomis virvėmis iš šviežių lunkų, kurios dar ne padžiuvusios, tai aš silpnas pastojęs bučiau, kaip kitsai žmogus.
8. Tai Pylistėnų kunįgaikščiai parnešė pas ją septynes virves iš šviežių lunkų, kurios dar ne buvo padžiuvusios, ir ji tomis jįjį surišo.
9. (Bet jie tykojo ant jo prie jos kamaroje.) O ji tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! Ale jisai *pertraukė virves, kaip linų siulai sutruksta, kad prie ugnies laikomi, ir ne buvo žinoma, kokiu budu jis tokią didę sylą turėjo. *per. 15, 14.
10. Tai atsakė Delila Simsonui: štai, tu manę viliojai ir man pamelavai. Taigi dabar man sakyk, kuomi tavę rišti galėtų?
11. Jis atsakė jai: kad manę surištų naujomis virvėmis, kuriomis dar nei jokį darbą ne dirbo, tai aš silpnas bučiau, kaip kitsai žmogus.
12. Tai ėmė Delila naujas virves ir tomis jį surišusi tarė: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! (ale jie tykojo ant jo kamaroje,) ir jis pertraukė jas ant savo rankų, kaip kokį siulą.
13. Ale Delila tarė jam: jau vėl manę viliojai ir manę prigavai: meldžiu, sakyk man, kuomi tavę galėtų rišti? Jis atsakė jai: kad tu septynes kasas mano galvos supintumbei su kaspinu ir tas prikaltumbei su vinimi.
14. Ir ji tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! Ale jis iš miego pabudęs ištraukė supintuosius plaukus draug su vinimi ir su kaspinu.
15. Tai ji tarė jam: kaip tu gali sakyti, kad manę myli, o tačiaus tavo širdis niera su manimi? Tris kartus tu manę viliojai, man ne sakydamas, iš ko tu tokią didę sylą turi.
16. O kaip ji kas dieną jį *ragino tais žodžiais ir jį nuvargino, tai jo dušia apalpo, kad vos gyvas pasiliko. *per. 14, 17.
17. Ir jis sakė jai vislab, ką savo širdyje žinojo, tarydamas: dar niekados nei vienas barzdskutis ne skutęs mano galvą, nės aš Dievui žadėtas esmi tuojau tikt užgimęs. Kad manę nuskustumbei, tai mano syla nuo manęs atstotų, kad taip silpnas pastočiau, kaip visi kiti žmonės.
18. Taigi Delila matydama, kad jis jai vislab buvo sakęs, ką širdyje žinojo, tai ji nusiuntusi davė parvadįti Pylistėnų kunįgaikščius ir sakydino jiems: dar vieną kartą ateikite, nės jis man išsisakė visą savo širdį. Tai parėję pas ją Pylistėnų kunįgaikščiai parnešė pinįgus drauge savo rankoje.
19. Ir ji davė jį užmigti jos prieglobstyje ir pavadino vieną, kurs jam tas septynes kasas nuo galvos nuskustų. Ir ji pradėjo jį nutverti. Tai jo syla nuo jo buvo atstojusi.
20. Ir ji tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! O kaip jis iš miego buvo pabudęs, dumojo jisai: „aš šalin eisu, kaip tiek kartų esmi daręs; aš išsiveršu,“ o ne žinojo, *kad Ponas Dievas jį buvo prastojęs. *1 Zom. 16, 14.
21. Bet Pylistėnai jį sugavę *akis jam išdurė ir jį žemyn vedę į Gazą, surišo jį dvejais lencugais, ir jis turėjo malti kalėjime. *2 Karal. 25, 7. Jėr. 39, 7.
22. Ale plaukai ant jo galvos jam vėl pradėjo augti, kur nuskustas buvo.

23. O kaip Pylistėnų kunįgaikščiai
susirinko, savo balvonui *Dagonui
didę apierą kelti ir pasidžiaugtis, tai jie
tarė: musų dievas davė mums musų
neprietelių Simsoną į musų rankas.
*1 Zom. 5, 2.
24. Taipojau ir žmonės, kaip jį pa-
matė, garbino savo balvoną, nės jie
tarė: musų dievas mums davęs musų
neprietelių į musų rankas, kurs musų
žemę išpustijo ir daug musų užmušė.
25. O kaip buvo *pasilinksminoję, tai
tarė: parveskite Simsoną, kad mums
žaistų. Tai parvedė jie Simsoną iš ka-
lėjimo, ir jis pažaidė jiems, o jie statė
jį tarp dviejų stulpų. *per. 19, 6. Rut. 3, 7.
26. Ale Simsonas tarė vaikui, kurs
jį prie rankos vedė: leisk manę, kad
prie stulpų laikyčiaus, ant kurių trio-
bos pabudavotos, kad prie tų prisi-
glausčiau.
27. O triobos pilnos buvo vyrų bei
moterų. O ir Pylistėnų kunįgaikščiai
visi čiajau buvo, ir ant stogo apie
tris tukstančius, vyrai ir moters, ku-
rie regėjo Simsoną žaidžiantį.
28. Bet Simsonas šaukė Dievopi ta-
rydamas: Viešpatie, Pone Dieve, atsi-
mink manęs ir padrutink manę, Dieve,
ben šį kartą, kad aš už abi savo aki
ben gaučiau pasitiešyti ant Pylistėnų!
29. Ir jis nutvėrė abu vidutiniu stulpu,
ant kurių butas buvo budavotas, ir
ant kurių jis laikėsi, vieną į savo de-
šinę, o antrąjį į savo kairę ranką,
30. Ir tarė: mano dušia te miršta su
Pylistėnais! ir sylingai pasilenkė. Tai
sugriuvo tas butas ant kunįgaikščių
ir ant visų žmonių, tame esančiųjų,
kad užmuštųjų daugiaus buvo, kurie
drauge su juomi numirė, kaip kurie
mirė jam dar gyvam esant.
31. Tai žemyn atėjo jo broliai ir visa
jo tėvo giminė, ir jį sujėškoję nešė jį
aukštyn ir palaidojo jį jo tėvo Manoo
kape, tarp *Zarėa bei Estaol. O jis
valdė Izraėlį dvidešimt metų. *per. 13, 25.

Perskyrimas 17.

Mikas pasidaro sau balvoną.

O buvo nekursai vyras ant kalno
Epraim, vardu Mikas.
2. Tas tarė savo motynai: anie tukstan-
tis ir šimtas sidabrininkų, kurie tau yra
pavogti, apie kurius keikdama man sa-
kei po mano ausių, štai, tie pinįgai yra
pas manę, aš tus pakavojau. Tai atsakė
jo motyna: *peržegnotas buk, mielas
sunau, Ponui Dievui! *1 Zom. 15, 13. Rut. 3, 10.
3. Taipo jis atdavė savo motynai tą
tukstantį ir vieną šimtą sidabrininkų.
Ir jo motyna tarė: aš tus pinįgus
Ponui Dievui pašventinau iš savo
rankos už savo sunų, kad abrozą ir
balvoną darydinčiau; todėl aš tus da-
bar tau atduomi.
4. O jis vėl atdavė savo motynai tus
pinįgus. Tai ėmusi jo motyna du šim-
tu sidabrininkų, davė tus *aukskaliui;
tas jai nukalė abrozą ir balvoną, tas
buvo paskui namuose Miko. *Jėz. 40, 19.
5. Taipo tas vyras, Mikas vadinamas,
turėjo balvono namus, ir padarydino
*viršutinę vyskupišką sermėgą ir šven-
tinyčią, ir pildė vienam iš savo sunų
ranką, kad jo klebonu pastotų.*per. 8, 27.
6. Tuočės *ne buvo karaliaus Iz-
raėlyje, ir kožnas darė, kas jam ger
dingojo. *per. 18, 1.
7. O buvo koksai jaunikaitis iš Bėtlėem
Juda tarp giminės Juda, ir jis buvo *Lė-
vytas ir svetimas čionai. *per. 18, 3.
8. Ale jis išsitraukė iš miesto Bėtlė-
em Juda, keliauti, kur tikt įmanė. Ir
nukakęs ant kalno Epraim pas Miko
triobą, kad toliaus keliautų,
9. Klausė jo Mikas; iš kur tu? Jis
atsakė jam: aš esmi Lėvytas iš Bėt-
lėem Juda ir keliauju, kur tikt įmanau.
10. Mikas tarė jamui: pasilik pas
manę, tu busi man ir tėvu ir kle-
bonu; aš tau kas metą dešimt si-
dabrininkų ir pažadėtų rubų ir išlai-
kymą duosu. Ir tas Lėvytas pasiliko.
11. Lėvytas pradėjo šlužyti ir pasi-
liko prie to vyro, ir jis laikė tą vaiką
lygiai kaip sunų.
12. Ir Mikas pildė to Lėvyto ranką,
kad jis jo klebonu pastojo; ir pasi-
liko taipo namuose Miko.
13. Ir Mikas tarė: dabar aš žinau,
Poną Dievą man ger darysiantį, kad
Lėvytą turu per kleboną.

Perskyrimas 18.

Danytai įgauna miestą Lais, ir daro sau balvonus.

Tuočės *ne buvo karaliaus Iraėlyje. Ir
giminė Danytų jėškojo savo tėviškės
dalį, kurioje jie gyventi galėtų. Nės iki
tai dienai jie dar ne buvo dalies gavę
tarp giminių Izraėl. *per. 17, 6 ir 19. 1 ir 21, 25.

2. Ir vaikai Dan išsiuntė iš savo giminių nuo savo kampų penkis vyrus, kariauti mokančius, iš Zarėa bei Estaol, žemę perjėškoti ir perveizdėti, ir tarė jiems: nukeliavę perveizdėkite tą žemę. *Ir jie nuėjo ant kalno Epraim prie buto Miko ir pasiliko čionai nakvini. *perkš. 13.
3. Ir jiems čia pas Miko šeimyną b'esant, išgirdo jie balsą to vaiko, *Lėvyto, ir jie pas jį priėję tarė jam: kas tavę čion nugabeno? ką tu čia darai? ir ką čia turi? *per. 17, 7.
4. Jis atsakė jiems: taip ir taip Mikas darė su manimi ir manę samdė, kad aš jo klebonu bučiau.
5. Jie tarė jamui: meldžiame, klausk Pono Dievo, kad ištirtumbime, bau musų kelias, kuriuomi mes keliaujame, ir gerai mums seksis.
6. Klebonas atsakė jiems: keliaukite su pakajumi; jųsų kelias patinka Ponui Dievui, kuriuomi jus keliaujate.
7. Tai tie penki vyrai šalin ėję nukako į Laisą ir matė žmones, čionai gyvenančiuosius, be baimės esančius tokiu budu, kaip Zidonytai, tylus ir be baimės, ir nieks ne buvo, kurs jiems abydos butų daręs toje žemėje, arba kurs ant jų butų ponavojęs; ir buvo atstu nuo Zidonytų ir nieko darbo ne turėjo su žmonėmis.
8. Ir jie pargrįžo pas savo brolius į Zarėą bei Estaolą, ir jų broliai tarė jiems: ką jus veikiate?
9. Jie tarė: eime ir užkeliaukime aukštyn pas juos, nės mes tą žemę peržiurėjome, ta yra labai gera; todėl skubįkitės ir ne tingėkite nukeliauti, kad atėję pasisavintumbite tą žemę.
10. Jus nuėję ateisite prie žmonių, nieko nesibijančiųjų, ir žemė yra didė ir plati, nės Dievas padavė ją į jųsų rankas, tokį kampą, kurs nieko ne stokoja viso to, kas ant žemės yra.
11. Tai išėjo iš čia, iš giminių Dan, iš *Zarėa bei Estaol, šeši šimtai vyrų su šarvais išsirėdę į mušį. *Joz. 15, 33.
12. Ir užkeliavę guldėsi Kiriat-Jearime Judėoje; todėl jie praminė tą vietą abažą Dan iki šiai dienai, kuri už Kiriat-Jearim yra.
13. Ir iš čia jie nuėjo ant *kalno Epraim ir priėjo namus Miko. *per. 17, 1 ir 18, 2.
14. Tai atsakė *tie penki vyrai, kurie buvo išėję žemę Lais peržvalgyti, ir tarė savo broliams: bau ir žinote, šiuose namuose viršutinę vyskupišką sermėgą, šventinyčią, abrozą ir balvoną esant? Dabar patys galite dumoti, ką jums puolasi daryti. *per. 17, 4. 5.
15. Jie čia įėję atėjo į namus ano vaiko, Lėvyto, Miko namuose esančiojo, ir sveikino jį meilingai.
16. Ale anie šeši šimtai su šarvais išrėdytieji vyrai, iš vaikų Dan esantieji, lauke stovėjo už vartų.
17. O šie penki vyrai, kurie žemę peržvalgyti buvo iškeliavę, ėjo aukštyn ir priėję atėmė tą abrozą, viršutiniąją vyskupiškąją sermėgą, *šventinyčią ir balvoną; taip ilgai klebonas už vartų stovėjo pas anus šešis šimtus su šarvais išrėdytuosius. *per. 17, 5.
18. O kaip anie į Miko namus buvo įėję ir atėmę abrozą, viršutiniąją vyskupiškąją sermėgą, šventinyčią ir balvoną, tarė jiems klebonas: ką jus darote?
19. Jie atsakė jam: tylėk ir laikyk burną, o keliauk su mumis, kad musų tėvu ir klebonu pastotumbei. Argi tau geriaus yra, kad tu to vieno vyro namuose klebonu esi, arba tarp visos giminės ir gentystės Izraėl?
20. Tai gerai patiko tam klebonui, ir jis drauge ėmė viršutiniąją vyskupiškąją sermėgą, šventinyčią bei abrozą ir drauge ėjo su žmonėmis.
21. O kaip jie atsigręžę šalin ėjo, siuntė jie savo vaikelius ir bandą ir, kiek tikt brangių daiktų turėjo, pirma.
22. O kaip jie jau gerai nuo Miko namų buvo atsitolinę, šaukė tie vyrai, kurie namuose buvo, pas Miko namus, ir sekė vaikus Dan ir prišaukė vaikams Dan.
23. Ale jie atsigręžę tarė Mikui: kas tau kenkia, kad tu taip labai šauki?
24. Jis atsakė: jus man atėmėte mano dievus, kurius sau pasidarydinau, ir kleboną, ir šalin keliaujate, o kągi aš dabar daugiaus turu? O dar klausate, kas man kenk?
25. Ale vaikai Dan atsakė jam: ne duok išgirsti savo balso pas mus, kad ne keltųs prieš tavę rustus žmonės ir tavo dušia bei tavo giminės dušia ne butų užmušta.
26. Taipo vaikai Dan ėjo savo keliu.

Ir Mikas matydamas, kad jie jam perdruti buvo, atsigręžęs vėl parėjo į savo namus.
27. Ale jie ėmė tai, ką Mikas buvo pasidarydinęs, ir kleboną, kurį jis turėjo, ir nukako į Laisą pas žmones, kurie tylus buvo ir nieko nesibijojosi, ir išmušė juos aštrumu kardo ir sudegino tą miestą ugnimi.
28. Ir nei vieno ne buvo, kurs juos butų išgelbėjęs, nės miestas toli buvo nuo Zidono, ir nieko darbo ne turėjo su žmonėmis, ir jis pakalnėje buvo budavotas, kuri prie Bėt-Rejob yra. Tai jie pabudavoję tą miestą gyveno tame,
29. Ir praminė jį *Dan, pagal vardą savo tėvo Dan, kurs iš Izraėlio buvo gimęs. O tas miestas pirma Lais buvo vadinamas. * Joz. 19, 47.
30. Ir vaikai *Dan sau attiesė tą abrozą. Ir Jonatanas, sunus Gerzono, sunaus Manase, ir jo sunus buvo klebonais tarp giminės Danytų iki tam čėsui, kaip jie apkalti iš tos žemės šalin gabenti buvo. * 1 Kar. 12, 28. 29. 2 Kar. 17, 16. 29.
31. Irgi taipo tarp savęs attiesė tą abrozą Miko, kurį jis pasidarydino, kolei Dievo namai buvo Siloje.

Perskyrimas 19.

Susėdai iš Gibėos biaurų koravonės vertą grieką daro.

Tuočės *ne buvo karaliaus Izraėlyje. Ir Lėvytiškas nekursai vyras buvo svetimas ant šalies kalno Epraim, ir netikrą moteriškę sau į pačią buvo ėmęs iš Bėtlėem Juda. * per. 17, 6.
2. O kaip ji su kitu buvo apsikekšavusi, pabėgo ji nuo jo į savo tėvo namus į Bėtlėem Juda ir pasiliko čionai per keturis mėnesius.
3. Ir jos vyras pasikėlęs ėjo jai paskui, kad *meilingai su ja kalbėtų ir ją vėl pas savę sugrąžintų; ir turėjo tarną bei asilų porą pas savę. Ir ji įvedė jį į savo tėvo namus. O kaip moteriškės tėvas jį pamatė, džiaugėsi jisai ir jį sveikino. * 1 Maiž. 34, 3.
4. Ir jo uošvis, moteriškės tėvas, sylijo jį, kad tris dienas pas jį pasiliko; jie valgė ir gėrė ir pasiliko čionai nakvini.
5. Ketvirtąją dieną jie anksti pasikėlė, ir jis atsikėlęs norėjo keliauti. Tai tėvas tos moteriškės sakė savam žentui: gaivink pirma savo širdį duonos kąsniu, paskui galite keliauti.
6. Ir juodu pasisėdę valgė abudu podraug ir gėrė. Tai sakė tėvas tos moteriškės tam vyrui: meldžiu, pasilik per naktį ir buk *linksmos širdies! * perkš. 22. 2 Zom. 13, 28.
7. Ale kaip tas vyras buvo pasikėlęs, keliauti norėdamas, sylijo jį jo uošvis, kad vėl nakvinas pasiliko.
8. Ryto metą penktosios dienos jis anksti pasikėlęs norėjo keliauti. Tai sakė tėvas tos moteriškės: „meldžiu, gaivink savo širdį ir palaukiva iki dienai pasibaigiant!“ ir taipo valgė tuodu podraug.
9. Ir tas vyras pasitaisęs norėjo keliauti su netikraja savo moterimi ir su savo tarnu, ale jo uošvis, moteriškės tėvas, tarė jam: štai, *diena prilinko ir tuojau bus vakaras; pasilik nakvinas! štai, juk yra gaspados dar šią dieną, pasilik per naktį ir buk geros širdies! rytoje anksti jus pasikėlę eikite savo kelių į savo namus. * Jėr. 6, 4. Luk. 24, 29.
10. Ale vyras tasai ne apsiėmė per naktį pasilikti, bet pasikėlęs šalin keliavo ir nukako iki pas *Jėbus, tai esti Jėruzalem, ir dvejetą savo asilų buvo apkrovęs, ir jo netikroji pati su juomi. * 1 Nus. Kar. 12, 5.
11. O kaip pas Jėbus nusikakino, vakaras stojosi. Ir tarnas sakė savo ponui: meldžiu, skubįkis ir prašykime gaspados šime mieste Jėbusytų, ir čia pasilikime nakvini!
12. Ale jo ponas tarė jam: ne nakvokime mieste svetimųjų, kurie ne yra iš vaikų Izraėl, bet keliaukime į Gibėą.
13. Ir tarė savo tarnui: eik, kad nukaktumbime į kokią vietą ir nakvini pasiliktumbime ar Gibėoje, ar Ramoje.
14. Ir jie traukdamiesi keliavo, ir saulė jiems nusileido prie pat Gibėos, tarp Benjamin esančiosios.
15. Ir jie gaspadą čia ėmė, kad įėję *Gibėoje nakvini pasiliktų. O čia įėjęs pasisėdo jis ant ulyčios miesto, nės nieks ne buvo, kurs tą naktį jiems gaspadą duotų. * per. 20, 4.
16. O štai, senas koksai vyras vakare atėjo iš lauko nuo savo darbo, o jis taipjau buvo iš kalno Epraim ir svetimas Gibėoje; o žmonės to kampo buvo vaikai Jėmini.
17. Ir kaip jis savo akis pakėlė ir matė tą svečią ant ulyčios, tarė jam: *kur tu nori keliauti ir iš kur ateini? * 1 Maiž. 16, 8.

18. O jis atsakė jam: mes atkeliaujame iš Bėtlėem Juda, ikikol nukaksime į šalį kalno Epraim, iš kur aš esmi, ir aš nukeliavęs buvau Bėtlėeme Judos, ir keliauju dabar į namus Pono Dievo, o nieks ne nor man gaspados duoti.

19. Mes turime šiaudų ir pašaro savo asilams, ir duonos bei vyno sau ir šiai tavo sluginei ir tarnui, kursai su manimi, tavo tarnu, yra, kad mes nieko ne reikalaujame.

20. Senasis tasai vyras tarė: *buk su pakajumi! vislab, ko stokoji, tu rasi pas manę, o tikt ne pasilik per naktį ant ulyčios. * per. 6, 24. 1 Zom. 25, 6.

21. Ir jis įvedė jį į savo namus ir davė asilams pašaro, ir jie savo kojas nusimazgoję valgė ir gėrė.

22. O kaip jų širdis *gražiai pasilinksminojo, štai, †atėjo žmonės to miesto, tikri išdykėliai, ir apstodami butą beldė į duris ir tarė tam senamjam vyrui, gaspadorui: išvesk vyrą, į tavo butą įėjusįjį, kad jį išpažintumbime. * per. 16, 25. † 1 Maiž. 19, 4.

23. Ale tas vyras, gaspadorius, pas juos laukan išėjęs tarė jiems: meldžiu, *mieli broliai, ne darykite tokį grieką, nės šis vyras į mano butą įėjęs; ne †elgkitės taip durnai! * 1 Maiž. 19, 7. † 1 Maiž. 34, 7. 2 Zom. 13, 12.

24. Štai, aš turu dukterį, dar mergą esančią, o šisai netikrą pačią, tiedvi aš jums išvesu, ir galite jiedvi apgėdinti ir su jomdviem daryti, kas jums patink; ale su šiuo vyru ne darykite taip durnai.

25. Ale tie žmonės ne norėjo jo klausyti. Tai nutvėrė tas vyras savo netikrąją pačią ir išvedė ją pas juos; tą jie išpažino ir persidirbo per visą naktį iki rytui, ir jau prašvitus paleido ją.

26. Tai parėjo ta moteriškė be aušstant ir parpuolė ant žemės už angos buto to vyro, kur jos ponas viduje buvo, ir gulėjo čia iki praaušus.

27. O kaip jos ponas ryto metą atsikėlė ir buto angą atvėręs išėjo, kad savo keliu keliautų, štai, jo netikroji pati gulėjo už angos buto, ir jos rankos ant slenksčio.

28. O jis tarė jai: kelkis ir keliaukime! Bet ji nieko ne atsakė. Tai jis užkėlė ją ant asilo ir pasitaisęs keliavo namon.

29. O namon parėjęs ėmė jis peilį ir nutvėręs tą savo netikrąją pačią, perpiovė ją su kaulais ir su visu labu į dvylika stukių ir siuntė tus į visus rubežius Izraėlio.

30. Kas tai pamatė, tas tarė: toktai ne nusidavė, nei regėta yra iš to čėso, kuriame Izraėlitėnai iš Egypto žemės išsitraukė, iki šiai dienai. O dabar *apsimislykite dėl šio, susirodykite ir sakykite. * per. 18, 4.

Perskyrimas 20.

Giminė Benjamin mažne visai išpustijama.

Tai vaikai Izraėl iškeliavę susiėjo kruvon, kaip vienas vyras, iš Dan iki Bersėbos ir iš žemės Gilėad pas Poną Dievą *į Mizpą. * per. 21, 1.

2. Ir susiėjo vyresnieji visų žmonių, visų giminių Izraėl susirinkime Dievo, keturi šimtai tukstančių vyrų, *kurie kardą traukė. * per. 8, 10.

3. O vaikai Benjamin ištyrė, vaikus Izraėl aukštyn į Mizpą užkeliavusius. Ir vaikai Izraėl tarė: sakykite, kaipo nusidavė tas biaurusis daiktas?

4. Tai atsakė Lėvytas, vyras tos moteriškės, kuri žavinta buvo, ir tarė: aš atėjau į *Gibėą Benjamin su savo netikraja pačia, kad nakvinas čia pasilikčiau. * per. 19, 15.

5. Tai kėlėsi prieš manę miesčionys iš Gibėos ir apstojo manę bute, kuriame nakvinas buvau; ir jie dumojo manę žavinti, o mano netikrąją pačią jie gėdiškai sudarkė, kad ir numirusi.

6. Tai aš nutvėręs savo netikrąją pačią supiausčiau ją ir nusiunčiau į visus laukus tėviškės Izraėlio, nės jie savvalniškai ir gėdiškai elgėsi Izraėlyje.

7. Štai, čia este visi, jus vaikai Izraėl, susirodiję išmislykite, ką reikia daryti!

8. Tai susiėjo visi žmonės, tarytumbei vienas vyras, ir tarė: nieks te ne eiti į savo šėtrą, nei te grįšti į savo namus!

9. Bet tai mes dabar darysime prieš Gibėą:

10. Meskime burtą ir imkime dešimt vyrų iš šimto, ir šimtą iš tukstanties, ir tukstantį iš dešimt tukstančių, iš visų giminių Izraėl, kad jie valgį imtų žmonėms, ir atėję darytų su Gibėa iš Benjamin pagal visą jų durnystę, Izraėlyje darytąją.

11. Taipo susirinko prie to miesto visi vyrai iš Izraėl, kaip vienas vyras, ir susitarė.

12. Ir giminės Izraėlio išsiuntė vyrus į visas gentystes Benjamino ir jiems sakydino: kokia tai biaurybė, pas jus daryta?
13. Taigi išduokite mums tus vyrus, anus piktuosius šelmius Gibėoje, kad tus nužavinę tą biaurųjį daiktą iš Izraėlio išpustytumbime. Ale vaikai Benjamin ne norėjo klausyti žodžių savo brolių, vaikų Izraėl,
14. Bet jie susirinko iš miestų į Gibėą, išsitraukti į mušį prieš vaikus Izraėl.
15. Ir tą dieną buvo suskaityti vaikų Benjamin iš miestų dvidešimt ir šeši tukstančiai, kurie kardą galėjo ištraukti, be miesčionių iš Gibėos; tų buvo skaityti septyni šimtai, tikri vyrai.
16. O tarp visų šių žmonių buvo septyni šimtai vyrų išskirtų, kurie su kaire galėjo, ir su vilpštyne ir plauką galėjo tropyti.
17. Ale Izraėlitėnų (be tų iš Benjamin) suskaityti buvo keturi šimtai tukstančių vyrų, kurie kardą traukė, ir visi vyrai, kariauti žinantieji.
18. Tie pasikėlę nukeliavo į Dievo namus ir Dievo klausdami tarė: *kursai iš musų tur iškeliauti, karą pradėti su vaikais Benjamin? Ponas Dievas atsakė: Juda tur pradėti. *per.1,1.2.
19. Taipo vaikai Izraėl ryto metą pasitaisę guldėsi už Gibėos.
20. Ir kožnas iš Izraėlitėnų išėjo kariauti su vaikais Benjamin, ir pasigatavijo kariauti prieš Gibėą.
21. Tai vaikai Benjamin padurmai kaip pulte išpuolė iš Gibėos ir išmušė tą dieną iš Izraėlitėnų dvidešimt ir du tukstančiu.
22. Ale žmonės, vyrai Izraėlio, pasidrąsino ir pasigatavijo dar daugiaus kariauti tame kampe, kur vakarykščiąją dieną buvo pasitaisę.
23. Ir vaikai Izraėl užkeliavo aukštyn verkdami po akių Pono Dievo iki vakaro, ir Pono Dievo klausdami tarė: ar dar daugiaus artįsimės kariauti su vaikais Benjamin, savo broliais? Ponas Dievas atsakė: keliaukite aukštyn pas juos!
24. Ir kaip vaikai Izraėl antrąją dieną artinosi prieš vaikus Benjamin,
25. *Benjamytai pardurmai kaip pulte išpuolė iš Gibėos jiems priešais tą pačią dieną ir išmušė vaikų Izraėl dar aštuoniolika tukstančių, kurie visi kardą turėjo. *1 Maiž.49,27.
26. Tai iškeliavo visi vaikai Izraėl aukštyn, ir visi žmonės, ir atėję į Dievo namus verkė ir pasiliko čionai po akių Pono Dievo, ir pastnįkavo tą dieną iki vakaro, ir apieravojo ir deginimo ir dėkavonės apierą Ponui Dievui.
27. Ir vaikai Izraėl klausė Pono Dievo, (o buvo čionai tuočės skrynė derėjimo Dievo,
28. Ir *Pinėjas, sunus Elėazaro, Aarono sunaus, tuočės stovėjo po jo akių,) ir tarė: ar dar daugiaus iškeliausime kariauti su vaikais Benjamin, savo broliais, arba ar paliausime? Ponas Dievas atsakė: keliaukite aukštyn! rytoj aš juos paduosu jums į jųsų rankas. *Joz.22,13.
29. Ir vaikai Izraėl *kareivius slapčiai pavietojo aplink Gibėą. *Joz.8,2.
30. Ir taipo nusitraukė vaikai Izraėl trečiąją dieną prieš vaikus Benjamin ir susitaisė pas Gibėą, kaip jau pirma du kartu.
31. Tai vaikai Benjamin padurmai kaip pulte išpuolė žmonėms priešais ir atsitolino nuo miesto ir pradėjo mušti ir suronyti žmonių, kaip jau du kartu, ant lauko ant dviejų vieškelių, kurių vienas į Betėlį, o antrasis į Gibėą lenkiasi, apie trisdešimt vyrų iš Izraėlitėnų.
32. Tai dumojo vaikai Benjamin: jie bus užmušti musų, kaip pirma. Ale vaikai Izraėl tarė: pradėkime bėgti, kad juos nuo miesto attolintumbime į vieškelius.
33. Tai pasikėlę visi vyrai iš Izraėl iš savo kampo, taisėsi Baal-Tamare. Ir kareiviai, kurie aplink miestą buvo pasislėpę, *iššoko iš savo kampo iš daubos Gaba, *Joz.8,19.
34. Ir įėjo į Gibėą dešimtis tukstančių vyrų, išrinktų iš viso Izraėlio, kad mušis labai skaudus buvo; ale anie ne žinojo, kad jiems bus nepalaima.
35. Taipo išmušė Ponas Dievas Benjamytus per vaikus Izraėl, kad vaikai Izraėl tą dieną supustijo dvidešimt ir penkis tukstančius ir vieną šimtą vyrų iš Benjamin, visus kardą nešančius.
36. Nės vaikams Benjamin bemislijant, kad anie mušami buvo, vaikai Izraėl jiems ruimą darė, nės jie pa-

sitikėjo ant kareivių, kurius už (mie-
sto) Gibėa buvo slapčiai pavietoję.
37. Ir anie už miesto slapčiai pavie-
totieji kareiviai taipojau skubinosi, ir
iššoko ant Gibėos linkai, ir jie pri-
ėję mušė visą miestą aštrumu kardo.
38. Ale jie buvo susitarę, vyrai iš
Izraėl bei anie slapčiai pavietotieji
kareiviai, su kardu juos užpulti, kad
dumai iš miesto aukštyn kelsis.
39. Taigi, kaip vyrai Izraėl atsigręžė
kare, ir Benjamytai pradėjo mušti ir
suronijo Izraėlyje apie trisdešimtis
vyrų, dumodami: jie vėl bus musų
išmušti, kaip aname mušyje,
40. Tai pradėjo *dumai pasikelti iš
miesto tiesiog aukštyn, ir Benjamy-
tai atsigręžė, ir štai, visas miestas
(ugnyje) kėlėsi dangun; *Joz.8,20.
41. Ir vyrai iš Izraėl taipojau atsi-
gręžę išgandino vyrus Benjamin; nės
jie matė, jiems nepalaimą busenčią,
42. Ir kreipėsi dėl vyrų Izraėl ant
kelio į pusčią. Ale karas sekė juos;
priegtam tie, kurie iš miestų čion bu-
vo susiėję, juos čionai išnaikino.
43. Ir jie apstoję Benjamytus vijo
juos iki į Manuą, ir sumynė juos iki
už Gibėos, ties užtekėjimu saulės.
44. Ir puolė iš Benjamytų aštuo-
niolika tukstančių vyrų, kurie visi
tikri kareiviai buvo.
45. Tai jie atsikreipę bėgo į pusčią
pas uolą Rimon; o ant to kelio jie
vėl išmušė penkis tukstančius vyrų,
ir sekdami vijo juos iki į Gidėom
ir išmušė jų du tukstančiu.
46. Ir taipo puolė tą dieną iš Ben-
jamin dvidešimt ir penki tukstančiai
vyrų, kurie kardus nešiojo ir visi
tikri kareiviai buvo.
47. Tikt šeši šimtai vyrų besikreip-
dami bėgo į pusčią prie *uolos Ri-
mon, ir pasiliko uoloje Rimon per
keturis mėnesius. *per.21,13.
48. Ir vyrai Izraėl vėl sugrįžo pas
vaikus Benjamin ir *užmušė aštrumu
kardo mieste esančius, taip žmones,
kaip ir galvijus, ir vislab, ką jie ra-
do; ir visus miestus, kurius jie rado,
ugnimi sudegino. *Joz.8,24.

Perskyrimas 21.

Kokiu budu giminė Benjamin vėl pasivaisino.

O vyrai Izraėl *Mizpoje buvo pasi-
bažiję ir sakę: nei vienas savo duk-
terį Benjamytams ne tur duoti per
pačią. *per.20,1.
2. Ir žmonės susiėjo prie *Dievo
namų ir pasiliko čia iki vakarui po
akių Dievo ir pakėlę savo balsą nu-
siverkė skaudžiai, *Joz.18,1. Vald.20.27.
3. Ir tarė: ak Viešpatie, Dieve Iz-
raėlio! kodėl tai nusidavė Izraėlyje,
kad šiandien vienos giminės mažiaus
stojos Izraėlitėnų?
4. Antrą rytą žmonės anksti kėlęsi
pabudavojo čionai altorių ir apiera-
vojo deginimo ir dėkavonės apierą.
5. Ir vaikai Izraėl tarė: kursai rasi
butų iš giminių Izraėl, kurs ne butų
*su susirinkimu aukštyn ėjęs pas
Poną Dievą? Nės jie drutai buvo pri-
siekę, kad tas, kurs ne eitų aukštyn
pas Poną Dievą į Mizpą, turėtų žu-
dytas buti. *per.20,1.
6. O vaikai Izraėl pasigailėjo Ben-
jamytų, savo brolių, ir tarė: šiandien
viena giminė iš Izraėlio prapuolusi.
7. Kaip mes jiems galime gelbėti, kad
likusieji moterų gautų? Nės mes pri-
siekėme prie Pono Dievo, kad mes
iš savo dukterų jiems moterų ne
duosime.
8. Ir tarė: kas rasi butų iš giminių
Izraėl, kurie ne butų aukštyn ėję pas
Poną Dievą į Mizpą? O štai, čia
nieks ne buvo atėjęs į abažą iš susi-
rinkimo *Jabėso Gilėade. *1 Zom.11,1.
9. Nės jie suskaitė žmones, o štai,
tai ne buvo nei vieno miesčionies
čionai iš Jabėso Gilėade.
10. Tai susirinkimas nusiuntė tenai
dvylika tukstančių vyrų, tikrų karei-
vių, ir įsakydami jiems tarė: nuėję
užmuškite aštrumu kardo miesčionis
iš Jabėso Gilėade draug su moteri-
mis ir vaikais.
11. Ale tačiaus taipo darykite: *vis-
lab, kas vyriška, ir visas moteris, prie
vyrų gulėjusias, žudykite. *4 Maiž.31,17.
12. Ir jie rado prie miesčionių Ja-
bėse Gilėade keturis šimtus jumprovų,
dar mergų, kurios nei su jokiu vyru ne
buvo sugulėjusios; tas jie pargabeno
pas susirinkimą į Silo, žemėje Kanaan.
13. Tai visas susirinkimas nusiuntė
ir susikalbėdino su vaikais Benjamin,
*uoloje Rimon esančiais, vadindami
juos pakajingai. *per.20,47.
14. Taipo vaikai Benjamin tuočės

pargrįžo, ir jie davė jiems tas moteris, kurias jie buvo gavę iš miesčionių iš Jabėso Gileade, bet ne rado daugiaus jų tokiu budu.
15. Tai žmonės pasigailėjo Benjamino, kad Ponas Dievas tokį plyšį buvo daręs tarp giminių Izraėl.
16. Ir vyresnieji susirinkimo tarė: ką galime daryti, kad ir kiti moterų gautų? nėsa moters Benjaminytų yra nužavintos.
17. Ir tarė: tie, kurie liko iš Benjamin, juk tur dalį savo tėviškės palaikyti, kad nei viena giminė iš Izraėlio išpustyta ne butų.
18. Ir mes ne galime jiems duoti į pačias musų dukteris, nės vaikai Izraėl prisiekdami tarė: „prakeiktas t'esie, kurs moterį duoda Benjaminytams."
19. Ir jie tarė: štai, juk yra meto šventė Ponui Dievui Siloje, į šiaurę prieš Bėtėlį esančioje, ties užtekėjimu saulės ant kelio, kur aukštyn einama iš Bėtėlio į Sikėmą, ir iš pietų linkai ji yra ties Libona.
20. Ir jie prisakydami vaikams Benjamin tarė: eikite ir tykokite vynyčiose.
21. Ir matydami dukteris Silos išeinančias laukan su žaislais šokinėti, tai iššokite iš vynyčių, ir kožnas sau te imie moterį iš dukterų Silos, ir nueikite į žemę Benjamin.
22. O kad jų tėvai arba broliai pareitų su mumis provavotis, tai mes jiems sakysime: bukite jiems malonus, nės mes jums tas ne atėmėme su vaidu; o jus juk ne norėjote jas jiems duoti, šeip kaltybė dabar jųsų butų.
23. Vaikai Benjamin darė taipo ir vedė sau moteris pagal savo skaitlių iš šokinėjančiųjų, kurias pagavo, ir nukeliavę gyveno savo tėviškės dalyje ir miestus pabudavoję gyveno tuose.
24. Ir vaikai Izraėl šalin ėjo iš čia tuočės, kožnas pas savo giminę ir pas savo genčius, ir išsitraukė iš čia, kožnas į savo tėviškės dalį.
25. Tuočės *ne buvo karaliaus Izraėlyje; kožnas darė, kas jam ger rodės. *per. 17, 6 ir 18, 1 ir 19, 1.

Knyga Rutos.

Perskyrimas 1.

Ruta su Naėmi keliauja į Betlėem.

Tuočės, kaip valdonai žemę valdė, radosi brangumas toje žemėje. Ir nekursai vyras iš Betlėem Juda aplink keliavo Moabytų žemėje su savo pačia ir su dviem sunum.
2. Tas vardu buvo Elimėlėkas, o jo pati Naėmi, ir jo du sunu Malonas bei Kiljonas; tie buvo Epratėnai iš Betlėem Juda. Ir atėję į Moabytų žemę pasiliko čionai.
3. Ir Elimėlėkas, Naėmės vyras, numirė, ir ji viena liko su dviem savo sunum.
4. Tuodu vedė Moabytiškas moteris: viena vardu buvo Arpa, o antroji Ruta. Ir kaip čionai buvo gyvenę apie dešimtis metų,
5. Numirė juodu abudu, ir Malonas ir Kiljonas, kad ta moteriškė tikt viena liko po galvos abiejų sunų bei vyro.
6. Tai ji kėlėsi su dviem savo martim ir *vėl iškeliavo iš Moabytų žemės, nės ji buvo ištyrusi Moabytų žemėje, kad Ponas Dievas buvo atlankęs savo žmones ir jiems duonos buvo davęs. *2 Kar. 8, 3.
7. Ir iškeliavo iš to kampo, kur ji buvo išsilaikiusi, ir abi jos marti su ja. Ir jai be einant ant to kelio, kad vėl sugrįštų į žemę Juda,
8. Tarė ji dviem savo martim: eikita ir pargrįškita, kožna į savo motynos namus. *Ponas Dievas jumdviem teišrodo mielaširdystę, kaip judvi tą numirusiemsiems ir man išrodėta. *1 Maiž. 43, 14 ir 24, 12.
9. Dieve duok, kad *atilsies rastumbita, kožna savo vyro namuose! Ir pabučiavo abidvi. Tai jiedvi savo balsą pakėlusi verkė, *per. 3, 1.
10. Ir tarė jai: mudvi noriva su tavimi eiti pas tavo žmones.
11. Ale Naėmi sakė: *sugrįškita, mano dvi dukteri! kodėl norita su manimi eiti? kaipo aš dabar dar galiu vaikudu auginti, kuriuodu jųsų dviejų vyrudu galėtų pastoti? *2 Zom. 3, 16.
12. Sugrįškita, mano dvi dukteri, ir eikita! nės aš dabar jau per sena, kad dar vyrą imčiau. O kad ir tarčiau: „galiu pasitikėti, dar šią naktį vyrą gausianti ir vaikus pagimdysianti,"
13. Kaipogi galita laukti, ikikol juodu užaugs? kaipo judvi norita užtrukti,

kad už vyro ne tekėtumbita? Ne, mano dvi dukteri, nės aš labai gailiuos judviejų; nės *ranka Pono Dievo manę tropijo. *Job. 19, 21.

14. Tai jiedvi savo balsą pakėlusi dar juo daugiaus verkė. Ir Arpa atsibučiavosi su savo uošve, ale Ruta pasiliko pas ją.

15. Bet ji tarė: štai, tavo svainė sugrįžo pas savo žmones ir pas savo Dievą; ir tu sugrįšk paskui savo svainės.

16. Ruta atsakė: ne kalbėk man apie tai, kad aš tavę palikčiau ir nuo tavęs sugrįščiau. *Kur tu nueisi, čion eisu ir aš; kur tu pasiliksi, čion pasiliksu ir aš. Tavo žmonės yra mano žmonės, ir tavo Dievas yra mano Dievas. *2 Zom. 15, 21.

17. Kur tu mirsi, čia ir aš mirsu, o čia ir noru palaidota buti. *Kad Ponas Dievas ir kas žin ką man užleistų, tai kits nieks, kaip tikt smertis manę atskirs nuo tavęs. *1 Zom. 3, 17.

18. Taigi jai matant, kad ši drutai buvo apsiėmusi su ja eiti, paliovė jiji apie tai su ja kalbėti.

19. Taipo ėjo tiedvi podraug, ikikol nukako į Betlėemą. Ir jomdviem į Betlėemą įėjus, visas miestas kalbėjo apie jiedvi ir tarė: ar tai ne ana Naėmi?

20. Ale ji atsakė jiems: ne vadįkite manę Naėmi, bet *Mara, nės Visągalįsis manę labai smutną padaręs. *2 Maiž. 15, 23.

21. Bagota išsitraukiau, ale tuščią Ponas Dievas manę vėl sugrąžino. Kodėlgi manę dar vadinate Naėmi, kadangi Ponas Dievas manę pažeminęs, ir Visągalįsis manę labai smutną padaręs?

22. O buvo apie tą čėsą, kad miežius pradėjo piauti, kaip Naėmi ir jos marti Ruta, Moabytėnė, vėl pargrįžo iš Moabytų žemės į Betlėemą.

Perskyrimas 2.

Ruta ant Boaso dirvos varpų surenka.

O buvo ir koksai vyras, Naėmės vyro gentis, iš giminės Elimėlėko, vardu Boasas, tas buvo * garbės pilnas vyras. *1 Zom. 9, 1.

2. Ir Ruta, Moabytėnė, tarė Naėmei: leisk manę eiti į lauką ir varpų rinkti paskui tą, kurs man rinkti pavelys. O ji atsakė jai: eik, mano duktė.

3. Ji nuėjusi priėjo ir surinko paskui piovikus ant lauko. Ir nusidavė, kad tas laukas buvo Boaso, iš giminės Elimėlėko.

4. O štai, Boasas atėjo iš Betlėem ir tarė piovikams: *Pone Dieve, buk su jumis! jie atsakė: Pone Dieve, žegnok! *Vald. 6, 12. Luk. 1, 28.

5. Ir Boasas tarė savo vaikui, kurs pribuvo piovikams: kieno ta moteriškė?

6. Vaikas, kurs pribuvo piovikams, atsakydamas tarė: tai yra ana moteriškė, Moabytėnė, su Naėme pargrįžusi iš Moabytų žemės.

7. Nės ji tarė: „meldžiu, pavelyk man surinkti ir sugrėbti tarp pėdų paskui piovikus!“ taipo ji atėjusi stovėjo čia nuo ryto ikšiol ir ne daug pasiliekti namieje.

8. Tai tarė Boasas Rutai: ar girdi tai, mano duktė? tu ne eik ant kitos dirvos rinkti ir ne atstok iš čia, bet buk pas mano mergas.

9. Ir štai, kur jos piauja ant lauko, čia eik paskui jas. Aš liepiau savo vaikams, kad nieks tavęs ne krutintų. Ir jei nori gerti, tai nuėjusi gerk iš krago, kur mano vaikai geria.

10. Tai ji *ant savo veido puolusi pasikloniojo jam iki žemės, tarydama jam: kuomi aš malonės radau po tavo akių, kad manę pažįsti, kuri aš tačiaus svetima esmi? *1 Zom. 25, 23.

11. Boasas atsakydamas tarė jai: vislab man yra apsakyta, ką tu darei savo uošvei, tavo vyrui numirus, kad tu, *prastojusi savo tėvą ir savo motyną ir savo tėviškę, nukeliavai pas žmones, kurius pirma ne pažinai. *per. 1, 16. 17.

12. Ponas Dievas te atlygina tau, ką tu dariusi, ir tavo alga t'esie pilna pas Viešpatį, Dievą Izraėlio, pas kurį tu atėjai, kad po jo sparnų nusitikėjimą turėtumbei.

13. Ji tarė: *buk man malonus, mielas pone! nės tu manę palinksminojai ir manę, savo sluginę, †meilingai įkalbinai, kuri aš tačiaus ne esmi dar tokia, kaip tavo sluginių viena. *1 Maiž. 30, 27. per. 33, 15. †Vald. 19, 3.

14. Boasas atsakė jai: kad čėsas bus valgyti, tai priėjusi valgyk tos duonos ir įdažyk savo kąsnį į rugpyvę. Ir ji pasisėdo prie šalies piovikų. O jis padėjo jai svilinių, ir ji *valgė ir privalgė, o ir dar liko. *2 Kar. 4, 44.

15. Ir kaip ji kėlėsi rinkti, liepė Boasas savo vaikams tarydamas: leiskite ją rinkti ir tarp pėdų, o ne apgėdinkite ją.
16. Ir *iš pėdų te liekti mažumas, ir palikite ką, kad ji tai surinktų, ir nei vienas ją ne barkite dėl to. *3 Maiž. 23, 22.
17. Taipo rinko ji ant dirvos iki vakarui ir iškulė, ką buvo surinkusi, ir buvo mažne saikas Epa miežių.
18. Ir ji tai užsidėjusi atėjo į miestą, ir jos uošvė matė, ką ji buvo surinkusi. Tai ji ištraukusi davė jai, kas jai liko to, ko ji buvo privalgiusi.
19. Tai jos uošvė tarė jai: kur tu šiandien rinkai, ir kame tu dirbai? peržegnotas t'esie, kurs tavę pažino. O ji sakė savo uošvei, pas ką ji dirbusi, tarydama: tas vyras, prie kurio aš šiandien dirbau, vadinamas yra Boasas.
20. O Naėmi tarė savo marčiai: peržegnotas t'esie jisai Ponui Dievui, nės jis savo mielaširdystę ne paliovė išrodyti nei gyviemsiems, nei numirusiems. Ir Naėmi tarė jai: tasai vyras yra musų gentis ir musų tėvonis (jam musų tėviškė priklauso).
21. Ruta Moabytėnė tarė: jis ir man tai sakė: „laikykis prie mano vaikų, ikikol jie man vislab bus suvalę.“
22. Naėmi tarė Rutai, savo marčiai: geriaus yra, mano duktė, kad su jo mergomis išeisi, kad ne bilekas tau uždraustų, ant svetimos dirvos.
23. Taipo ji laikėsi prie mergų Boaso ir rinko, iki miežiai bei kviečiai buvo suvalyti, ir vėl pargrįžo pas savo uošvę.

Perskyrimas 3.

Ruta žodį gauna apie busiančią svotbą.

Ir Naėmi, jos uošvė, tarė jai: mano duktė, aš tau *atilsies duosu, kad tau gerai butų. * per. 1, 9.
2. Štai, Boasas, musų gentis, prie kurio *mergų tu buvai, vėtoja šią naktį miežius ant savo klojimo. * per. 2, 8.
3. Taigi maudykis ir mostykis ir apsivilk savo rubais, ir nueik žemyn į klojimą, kad nei vienas tavęs ne pažintų, iki visai pavalgius ir gėrus.
4. O kad jisai atsigulsis, tai dabokis vietos, kur jis atsigulsis, ir priėjusi atklok užklodę nuo jo kojų ir atsigulk; tai jis tau jau sakys, ko tau reikia daryti.
5. Ji atsakė jai: *vislab, ką tu man sakai, aš darysu. * 2 Maiž. 19, 8.
6. Ji nuėjusi į klojimą darė vislab taipo, kaip jos uošvė jai buvo liepusi.
7. Ir kaip Boasas buvo valgęs bei gėręs, tai jis linksmas pastojo ir nuėjęs atsigulė už kruvos; ir ji tylomis priėjusi atklojo nuo jo kojų ir atsigulė.
8. O apie nakties gudumą nusigando tas vyras ir drebėjo, nės štai, moteriškė gulėjo pas jo kojas.
9. Ir jis tarė: kas esi tu? Ji atsakė: aš esmi Ruta, tavo sluginė. *Ištiesk savo sparnelius ant savo tarnaitės, nės tu esi tėvonis. * Ezėk. 16, 8.
10. Bet jis tarė: *peržegnota tu buk Ponui Dievui, mano duktė! tu dar geresnę mielaširdystę (viežlybystę) išrodei paskui, ne kaip pirma, kad ne paskui bėgai jaunikaičiams, nei bagotiems, nei pavargusiems. * Vald. 17, 2. 1 Zom. 15, 13.
11. Taigi, mano duktė, nesibijokis; vislab, ką tu sakai, aš tau darysu; nėsa visas miestas mano žmonių žino, tavę viežlybą moteriškę esančią.
12. Berods tai tiesa, kad aš esmi tėvonis, ale dar kits yra artesnis už manę.
13. Pasilik nakvinai! rytoj', jei jis tavę nor vesti, tai gerai; ale jei jis ne apsiima tavę vesti, tai aš tavę vesu, kaip *tikrai Ponas Dievas gyvas yra. Miegok iki ryto. * 1 Zom. 14, 45.
14. Ir ji miegojo iki ryto prie jo kojų ir atsikėlė, pirmneng vienas antrą galėjo pažinti. Ir jis mislijo, kad ben nieks ne ištirtų, moteriškę į klojimą įėjusią;
15. Ir tarė: duok šen skreistę, kuria tu apsisiautusi, ir suimk ją. Ir ji suėmė ją. Ir jis seikėjo šešis saikus miežių ir uždėjo tus ant jos. Ir jis nuėjo į miestą.
16. O ji parėjo pas savo uošvę; ta tarė: kaip destis su tavimi, mano duktė? Ir ji sakė jai vislab, ką tas vyras jai buvo daręs,
17. Ir tarė: šius šešis miežių saikus jis man davė, nės jis tarė: „tu ne turi tuščia pareiti pas savo uošvę.“
18. Bet ji tarė: tylėk, mano duktė, ikikol matysi, kas iš to bus; nės tas vyras ne paliaus, pirmneng jis tai šiandien galopi varys.

Perskyrimas 4.

Boasas bei Ruta svotbą kelia ir yra peržegnotu.

Boasas aukštyn ėjęs į vartus pasisėdo čionai. O štai, kaip tikrasis tėvonis pro šalį ėjo, kalbėjo Boasas

su juomi ir tarė: eikš ir sėskis ar šen ar ten. Ir jis atėjęs pasisėdo.
2. Ir jis su savimi ėmęs dešimt vyrų iš vyresniųjų miesto tarė: sėskitės šen. Ir jie pasisėdo.
3. Tai sakė jis tam tėvoniui: Naėmi iš Moabytų žemės pargrįžusi nor parduoti dirvą, kuri musų brolio Elimėlėko buvo.
4. Taigi aš norėjau tau tai apsakyti ir tarti: jei tu nori tą pasisavinti, tai pirk dabar po akių miesčionų ir vyresniųjų mano žmonių; o jei tu ne nori tą pasisavinti, tai sakyk man, kad tai žinočiau; nės niera artesnio genties, kaip tu, o aš paskui tavę. Jis atsakė: aš tą pasisavįsu.
5. Boasas tarė: kurią dieną tu tą dirvą perki iš rankos Naėmės, tai ir turi vesti Rutą, Moabytėnę, numirusiojo paliktąją, kad numirusiamjam *vardą gamintumbei ant jo tėviškės dalies.
* 5 Maiž. 25, 5. 6. Mat. 22, 24.
6. Tai jis atsakė: aš ne noru pasisavinti, kad rasi savo tėviškės dalį ne išpustyčiau. Tu pasisavįk tai, kas man puolas, nės aš ne noru pasisavinti.
7. Bet *iš senovės toksai paprotys buvo Izraėlyje, jei kas kokį ukį ne norėjo nei už tėviškės dalį priimti, nei pirkti, kad bile kokį daiktą pastiprintų, tai jis išavęs savo kurpę davė tą antramjam; tai buvo liudymas Izraėlyje.
* 5 Maiž. 25, 9.
8. Ir tas tėvonis sakė Boasui: „tu tą nusipirkis!“ ir išavė savo kurpę.
9. Ir Boasas tarė vyresniemsiems ir visiems žmonėms: jus šiandien este liudininkais, kad aš vislab nusipirkau, kas Elimėlėko buvo ir vislab, kas Kiljono bei Malono buvo, iš rankos Naėmės;
10. Priegtam ir Rutą Moabytėnę, Malono paliktąją, aš sau vedu per pačią, kad aš numirusiamjam vardą gaminčiau ant jo tėviškės, ir jo vardas ne prapultų tarp jo brolių, nei iš vartų jo kampo; liudininkais jus to este šiandien.
11. Ir visi žmonės, kurie vartuose buvo, su vyresniaisiais tarė: mes esme liudininkais. Ponas Dievas te žegnoja tą moteriškę, į tavo gyvatą įeisiančiąją, *kaip Raėlę bei Lėą, kuriedvi abi giminę Izraėl išplatino, ir te duodie ją labai augti Epratoje, kad pagirta butų Betlėeme,
* 1 Maiž. 29, 32. per. 30, 32.
12. Ir tavo giminė butų kaip giminė Perėzo, kurį *Tamorė Judui pagimdė, iš to vaisiaus, kurį Ponas Dievas tau duos iš šios moteriškės.
* 1 Maiž. 38, 29.
13. Taipo vedė Boasas Rutą, kad ji jo pati pastojo. Ir kaip jis su ja sugulėjo, *davė Ponas Dievas, kad ji neščia pastojo ir pagimdė sunų.
* Ps. 127, 3.
14. Tai tarė moters Naėmei: pašlovintas t'esie Ponas Dievas, kurs nedavė vaiko stokoti tau šime čėse, kad jo vardas Izraėlyje pasiliktų!
15. Tas tavę atgaivįs ir tavę, kad busi pasenusi, aprupįs; nės tavo marti, kuri tavę mylėjo, jį pagimdė, kuri tau geresnė yra už septynis sunus.
16. Ir Naėmi ėmusi tą kudikį padėjo jį ant savo pryglobsčio ir kavojo jį.
17. Ir jos kaimynkės praminė jį tarydamos: „Naėmei kudikis užgimęs,“ ir praminė jį Obėd; tas yra tėvas Isai, kurs esti Dovido tėvas.
18. Šita yra giminė *Perėzo: Perėzui gimęs Ezronas,
* 1 Nus. Kar. 2, 5. 1 Maiž. 46, 12.
19. Ezronui gimęs *Ramas, Ramui gimęs Aminadabas,
* 1 Nus. Kar. 2, 9.
20. Aminadabui gimęs *Naėsonas, Naėsonui gimęs Salmas,
* 4 Maiž. 1, 7.
21. Salmui gimęs Boasas, Boasui gimęs Obėdas,
22. Obėdui gimęs Isai, *Isajui gimęs Dovidas.
* 1 Zom. 16. 20.

Pirma knyga Zomėlio.

Perskyrimas 1.

Zomėlis užgema.

Buvo nekursai vyras iš Ramataim-Zopim, nuo kalnų Epraim, vardu *Elkana, sunus Jėroamo, sunaus Eliu, sunaus Tou, sunaus Zupo, Epratiškio.
* 1 Nus. Kar. 7, 26.
2. Ir jisai dvi moteri buvo vedęs, viena buvo vardu Ana, antroji Penina. Ir Penina *augino vaikų, bet Ana ne augino.
* 1 Maiž. 29, 31.
3. Ir tasai vyras aukštyn ėjo iš savo miesto savo čėsu, kad melstųs bei apieravotų Ponui Dievui Zebaot *Siloje. O čionai buvo klebonais Pono Dievo Opni bei Pinėjas, sunudu Eli.
* Joz. 18, 1.

4. Kaipgi vieną dieną nusidavė, kad Elkana apieravojo, tai jis davė savo pačiai Peninai ir visiems jos sunams bei dukterims, kožnam po dalį,
5. Bet Anai jis davė vieną dalį smutnai, nės jis Aną mylėjo, ale Ponas Dievas jos *žyvatą buvo užrakinęs. *1 Maiž. 20, 18.
6. Ir jos priešininkė ją apsmutnijo, budama jai ant patyčių, kadangi Ponas Dievas jos žyvatą buvo užrakinęs.
7. Taipo nusidavė, kas metą jai be einant į Dievo namus; ir ją taipo apsmutnijo, kad ji verkdavo ir nieko ne valgydavo.
8. Bet Elkana, jos vyras, sakė jai: Ana, kam tu verki ir kam tu nieko ne valgai? ir kam tavo širdis ne rimsta? ar ne aš tau geresnis už dešimts sunų?
9. Tai Ana atsikėlė, kaip buvo pavalgiusi Siloje ir atsigėrusi. (Bet Eli klebonas sėdėjo ant krasės prie angos bažnyčios Pono Dievo.)
10. Ir ji buvo iš širdies smutna ir meldėsi Pono Dievo verkdama,
11. Ir žadėjo pažadą sakydama: Pone Dieve Zebaot, jei tu padabosi ant vargų savo sluginės, manęs atsimindamas ir savo sluginės ne užmiršdamas, ir duosi savo sluginei sunų, tai aš tą Ponui Dievui duosu, kol jisai gyvas bus, ir *barzdskutys ne turės ateiti ant jo galvos. *Vald. 13, 5.
12. Ir kaip ji ilgai meldėsi po akių Dievo, padabojo Eli ant jos burnos.
13. Nės Ana kalbėjo savo širdyje, tiktai jos lupos pasijudino, ir jos balsas ne buvo girdėtas. Tai Eli dumojo, kad ji girta,
14. Ir tarė jai: kaip ilgai tu girta busi? išsiblaivykis nuo pagirių vyno.
15. Bet Ana atsakė jam tarydama: ne taip, mielas kunįge, aš smutna moteriškė esmi; vyno bei druto gėrimo aš ne gėriau, tikt *savo širdį pranešiau Ponui Dievui. *Ps. 42, 5.
16. Ne laikyk manę, savo sluginę, per kokią moteriškę išdykėlę! nėsa aš iš savo didžiosios smutnybės bei tužbos ikšiolei kalbėjau.
17. Eli atsakė tarydamas: eik su pakajumi! Ponas Dievas Izraėlio *tau duos tai vislab, ką tu nuo jo esi prašiusi. *Ps. 20, 5. 6.
18. Ji atsakė: duok savo sluginei malonę rasti po tavo akių. Taip nuėjo ta moteriškė savo keliu, ir valgė, neigi toliaus taip smutna ne pasirodė. *Rut. 2, 13. 2 Zom 16, 4.
19. Ir ryto metą jie anksti pasitaisė ir kaip Dievo buvo meldę, tai vėl sugrįžo ir parėjo namon į Ramatą. Ir Elkana išpažino savo moterį Aną, ir Ponas Dievas *atsiminė jos. *1 Maiž. 30, 22.
20. Ir po kelių dienų ji nėščia pastojo ir pagimdė sunų ir praminė jį Zomėliu, nės (tarė ji) aš jį iš Dievo išmeldžiau. *1 Maiž. 21, 1. 2.
21. Ir kaip jos vyras Elkana su visa savo gimine aukštyn keliavo, kad Ponui Dievui apieravotų savo apierą, kasmet apieravojamąją, ir savo pažadėjimą.
22. Tai Ana ne keliavo drauge aukštyn, bet tarė savo vyrui: kada tas vaikelis bus nutrauktas, tai aš jį nugabęsu, kad Dievui pasirodytų ir kol gyvas tenai *pasiliktų. *Luk. 2, 37.
23. Elkana, jos vyras, sakė jai: taigi daryk, kaip tau patinka, pasilik, ikikol jį nutrauksi; bet Ponas Dievas te išpildo, ką jis sakęs; taip pasiliko ta moteriškė ir žindė savo sunų, pakol ji nutraukė.
24. Ir atgabeno jį drauge su savimi aukštyn, jau nutrauktą, ir tris jaučius, saikelį miltų ir plėčką vyno, ir atnešė jį į namus Pono Dievo Siloje. Bet vaikelis dar jaunas buvo.
25. Ir jie pamušė vieną jautuką, ir atgabeno vaiką pas Elį.
26. Ir ji tarė: ak mielas kunįge, *taip tikrai, kaip tavo dušia gyva, mielas kunįge, aš esmi ta pati moteriškė, kuri čionai pas tavę stovėjau, Dievo melsdama, *per. 17, 55.
27. Kaip šio vaikelio dėl Dievo prašiau. Dabar Ponas Dievas man davė sulaukti, ko aš iš jo meldžiau.
28. Todėl aš jį Ponui Dievui atduomi, kol jis gyvas bus, kadangi jis iš Dievo išmelstas yra. Ir jie meldėsi čionai Pono Dievo.

Perskyrimas 2.

Anos liaupsės giesmė; užauginimas Zomėlio: piktenybė sunųdviejų Elio.

Ir Ana meldėsi tarydama: mano širdis linksma *iš Pono Dievo, mano ragas paaukštintas yra Viešpatyje, mano †burna atsivėrė labai ant mano nepriėtelių, nės aš džiaugiuos tavo išganymu. *Luk. 1, 47. †2 Nus. Kar. 6, 11.

2. Nei vienas ne esti šventas, kaip Ponas Dievas; *be tavęs niera nei vieno, ir niera kito nusitikėjimo per musų Dievą. *1 Kar. 8, 23. Ps. 86, 8.
3. Liaukitės nuo savo gyrpelnystės ir pasityčiavimo, išmeskite iš savo burnos *senąjį. Nėsa Ponas Dievas yra Dievas, ant to dabojąs, ir ne duosti laimėti tam, kurs tai apsiima. Ebr.: prieštaravimo žodžius.
4. Kilpinis sylingųjų yra sulaužytas, ir silpnieji syla patvirtinti.
5. Kurie prisivalgę buvo, už duoną yra parduoti, o kurie buvo išalkę, jau toliaus ne alksta; ikikol nevaisingoji septynis augino, ir daug vaikų turinčioji liovėsi (gimdyti).
6. Ponas Dievas *numarina ir atgaivina, įveda į peklą ir vėl †išveda. *5 Maiž. 32, 39. Job. 5, 18. Oz. 6, 1. 2. † Ps. 30, 4 ir 71. 20.
7. Ponas Dievas pavargina ir pralobina, jisai *pažemina ir paaukština. *Jėr. 52, 32. Luk. 1, 52. Ps. 75, 8.
8. Jis vargdienį *iškelia iš dulkių, ir paaukština pavargusįjį iš purvų, kad jį statytų tarp kunįgaikščių ir garbės krasę duotų apturėti. Nės svieto †kraštai yra Pono Dievo, ir jisai žemę pagruntavojęs. *Job. 36, 15. Ps. 113, 7. 8. Luk. 1, 52. † Ps. 24, 1.
9. Jis *apsaugos kojas savo šventųjų; ale Dievo nesibijantieji tur sugaišti tamsybėje, nės didis turtas nei vieną ne gelbti. *Ps. 91, 11 ir 49, 18.
10. Kurie su Dievu vaidijasi, tur suteškėti, ant jų jisai *perkunu griaus iš dangaus. Ponas Dievas sudys svieto kraštus, ir pastiprįs savo karalių, ir pakels †ragą savo pamostytojo. *per. 7, 10. Ps. 11, 6, 1 Zom. 7, 10. Ps. 132, 17. Jėz. 45, 9.
11. O Elkana nuėjo į Ramatą, į savo namus; ir tas vaikelis buvo Dievo tarnu po akių klebono Elio:
12. Bet sunudu Elio buvo piktudu neprieteliu, tuodu Pono Dievo nieko ne atbojo,
13. Neigi provos klebonų apie žmones. Kad kas ką norėjo apieravoti, tai atėjęs klebono vaikas mėsai be verdant turėjo *trišakuotą šakę savo rankoje, *2 Maiž. 27, 3.
14. Ir siekdamas į puodą, ar į katilą, ar į skauradą, vislab, ką tikt su šake užtraukdavo, tai klebonas atėmė; taip juodu darė visiems Izraėlitėnams čionai ateinantiems į Silo.
15. Lygiai taipo ir pirmneng *taukus uždegė, atėjęs klebono vaikas sakė apieravojančiamjam: duok man šią mėsą klebonui kepti, nės jisai ne nor virtos, bet žalios mėsos nuo tavęs imti. *3 Maiž. 3, 3.
16. Taigi jei kas jam sakydavo: leisk taukus uždegti kaip šiandien reikia, ir potam imkis, ko tavo dušia norės, tai jis jam atsakė: turi tą dabar man duoti, jei ne, tai per nevalę atimsu.
17. Todėl buvo griekai tų dviejų vaikų labai didi po akių Pono Dievo, nėsa žmones bluznijo valgio apierą Pono Dievo.
18. Bet Zomėlis tarnavo po akių Pono Dievo, ir tas vaikas buvo aprėdytas drobės sermėga ant savo kuno.
19. Priegtam pasuvo jam jo motyna mažą sermėgą ir atgabeno tą jam aukštyn čėsu paprastu, kad ji su savo vyru užkeliaudavo apieravoti apieras, savo čėsu apieravojamases.
20. Ir Eli peržegnojo Elkaną ir jo pačią sakydamas: Dieve duok tau vaikų iš šios moters sulaukti dėl tos maldos, kaip ji iš Dievo meldusi. Ir juodu nuėjo į savo šalį.
21. Ir Ponas Dievas atlankė Aną, kad ji nėščia pastojo, ir augino tris sunus ir dvį dukterį. Bet vaikelis Zomėlis *tarpo pas Poną Dievą. *Luk. 1, 80
22. Bet Eli buvo jau labai pasenęs, ir patyrė vislab, ką jo sunudu buvo padariusu visiems Izraėlitėnams, ir kad juodu sugulė su *moterimis tarnaujančiomis už vartų šėtros susirinkimo. *2 Maiž. 38, 8.
23. Ir jis sakė jiemdviem: kam judu tai darota? nėsa aš girdžiu jųsų dviejų piktą pasielgimą nuo visų šių žmonių.
24. Ne taipo, mano vaikudu, tai ne gera paskalba yra, kurią aš girdžiu; judu sugriešydinota Dievo žmones.
25. Jei kas prieš kokį žmogų susigriešyja, tai sudžia gal tai suderėti. Ale jei kas prieš Poną Dievą susigriešyja, kas gal už tą melsti? Bet juodu neklausė balso savo tėvo, todėl Ponas Dievas juodu ketino žavinti.
26. Bet Zomėlis vaikas augo ir *tarpo ir labai patiko Dievui ir žmonėms. *Luk. 2, 52.
27. Bet atėjo nekursai Dievo vyras pas Elį ir sakė jam: taipo sako Ponas Dievas: aš *apsireiškiau tavo tėvo giminei Egypte dar b'ėsančiai Paraono namuose, *Darb. 7, 28.

28. Ir jį čionai išsiskyriau sau iš visų giminių Izraėlio, kad klebonų urėdą pilnavotų ir apieravotų ant mano altoriaus, ir rukinimus uždegtų, ir vyskupiškąją sermėgą po mano akių nešiotų, ir daviau tavo tėvo giminei *visas ugnis vaikų Izraėlio. *4 Maiž. 10, 14.
29. Kamgi tu spardaisi prieš mano apieras ir valgio apieras, nuo manęs palieptasias šėtroje? ir tu savo sunudu daugiaus garbini, ne kaip manę, besimaitindami geriausiuoju visų valgio apierų mano žmonių Izraėl.
30. Todėl sako Viešpats, Dievas Izraėlio: *aš kalbėjau, kad tavo giminė ir tavo tėvo giminė amžinai po mano akių turėtų patekti; bet dabar sako Ponas Dievas: nieku budu, bet †manę garbinantį aš vėl garbįsu, o manę **paniekinantį aš vėl paniekįsu. *2 Maiž. 28, 1. †Jon. 12, 26. Pam. 4, 8. **Mal. 2, 9.
31. Štai, *ateis čėsas, kad aš sulaužysu tavo petį ir petį tavo tėvo giminės, kad nei vienas senutis ne butų tavo giminėse. *1 Kar. 2, 27.
32. Ir tu regėsi savo priešininką gyvenime visame dalyke, kaip aš ger darysu Izraėliui, ir amžinai ne bus seno žmogaus tavo tėvo giminėse.
33. Ale tačiaus nei vieną tavųjų nuo savo altoriaus ne išgaišįsu, kad tavo akys aptemtų, ir tavo dušia tužytųs; ir visi pulkai tavo giminės išmirs, vyrais jau pastoję.
34. Ir tai tau bus ženklu, kursai pasirodysis ant tavo dviejų sunų Opni bei Pinėjas: *vieną dieną numirs abudu. *per. 4, 11.
35. Bet aš sau vierną kleboną išsiskirsu, tas darys, kaip mano širdžiai ir dušiai patinka; tam aš tvirtą gyvenimą pabudavosu, kad jis po akių mano pamostytojo visados išsilaikytųs.
36. Ir kurs išliks tavo giminėse, tas atėjęs anam pasikloniosis už sidabro grašį bei už duonos kasnį sakydamas: prašau, duok man klebono dalyką, kad duonos kasniu prisivalgyčiau.

Perskyrimas 3.

Zomėlis, į savo urėdą vadintas, garbės pilnas pastoja.

Ir kaip ansai vaikas Zomėlis Ponui Dievui tarnavo pas Elį, Dievo žodis *brangus buvo tuočės ir maž prarakavimo. *Am. 8, 11.
2. Ir nusidavė tuočės, kaip Eli gulėjo savo vietoje, ir jo *akys pradėjo aptemti, kad ne galėjo primatyti, *per. 4, 15.
3. Ir Zomėlis buvo atsigulęs bažnyčioje Pono Dievo, kur Dievo skrynė buvo, pirmneng lampa Dievo užgeso.
4. Ir Ponas Dievas šaukė: Zomėli! O jis atsakė: štai, čia aš esmi.
5. Ir bėgdamas pas Elį tarė: štai, aš čia esmi, tu manęs šaukei. Bet jis atsakė: aš tavęs ne šaukiau; eik ir vėl atsigulk! Ir jis nuėjęs atsigulė.
6. Ponas Dievas šaukė antrą kartą: Zomėli! Ir Zomėlis atsikėlęs nuėjo pas Elį sakydamas: štai, aš čia esmi, tu manęs šaukei. Bet jis atsakė: aš tavęs ne šaukiau, sunau, eik ir vėl atsigulkis!
7. O Zomėlis Pono Dievo dar ne pažino, ir Dievo žodis dar jam ne buvo apreikštas.
8. Ir Ponas Dievas vadino Zomėlį trečią kartą. Ir jis atsikėlęs ėjo pas Elį ir sakė: štai, aš čia esmi, tu manę vadinai. Tai suprato Eli, kad Ponas Dievas vaiką vadinęs;
9. Ir sakė jam: eik ir vėl atsigulkis, ir kad busi vadintas, tai tark: kalbėk, Pone Dieve, nėsa tavo tarnas klauso! Zomėlis nuėjęs atsigulė savo vietoje.
10. Tai Ponas Dievas atėjo ir pasistojęs šaukė kaip pirma: Zomėli, Zomėli! Ir Zomėlis tarė: kalbėk, nės tavo tarnas klauso!
11. Ir Ponas Dievas sakė Zomėliui: štai, aš ką darau Izraėlyje, kad kožno *tai išgirsiančio abi ausi perskambės. *2 Kar. 21, 12.
12. Tą pačią dieną aš išpildįsu Eliui vislab, ką aš prieš jo giminę esmi kalbėjęs; aš tai pradėsu ir pabaigsu.
13. Nės aš jam įsakęs esmi, kad aš sudžia busu amžinai ant jo giminės dėl to nusidėjimo, kad jis žinodamas, kaip biauriai jo vaikudu pasielgė, tačiaus niekados dėlto juodu aštriai nepabaręs.
14. Todėl aš giminiai Elio esmi prisiekęs, kad tas nusidėjimas giminės Elio ne bus amžinai suderintas, nei apieromis, nei valgio apieromis.
15. Ir Zomėlis gulėjo iki rytmečio ir atvėrė vartus bažnyčios Pono Dievo. Ale Zomėlis bijojosi tą regėjimą Eliui apsakyti.
16. Tai vadino jį Elį sakydamas: Zomėli, mans sunau. Jis atsakė: štai, čia aš esmi,

17. Jis sakė: kas tai per žodis tau sakytasis? ne užtylėk man tą. Dievas tavę te koravoja, jei tu man ką užtylėsi, kas tau sakyta.
18. Tai sakė jam Zomėlis vislab ir nieko jam ne užtylėjo. Bet jis sakė: Jis yra Ponas Dievas, jisai te daro, kaip jam mėgsta.
19. Bet Zomėlis užaugo, ir Ponas Dievas buvo su juomi, ir nei joks jo žodis ne buvo paniekintas.
20. Ir visi Izraėlitėnai nuo Dan iki Bersebos išpažino, Zomėlį vierną Pono Dievo praraką esantį.
21. Ir Ponas Dievas pasirodė potam Siloje, nės Ponas Dievas Zomėliui buvo apreikštas Siloje per Dievo žodį.
22. Ir Zomėlis pradėjo Dievo žodį sakyti visiems Izraėlitėnams.

Perskyrimas 4.

Izraėlitėnai kare pergalimi; skrynė derėjimo atimama; Elį ir jo sunudu miršta.

Bet Izraėlitėnai iškeliavo prieš Pylistėnus į karą ir atsigulė su abažu pas Eben-Ezer. O Pylistėnai savo abažą turėjo pas * Apek, *Joz. 15, 53.
2. Ir pasigatavijo prieš Izraėlitėnus. Ir pastojo didis kariavimas, ir Izraėlitėnai buvo pergalėti nuo Pylistėnų; ir jie užmušė iš vaisko, sustatytojo ant lauko, apie keturis tukstančius vyrų.
3. Ir žmonėms į abažą atėjus tarė vyresnieji Izraėlitėnų: kodėl Ponas Dievas davė, kad Pylistėnai mus šiandien pergalėjo? * Imkime skrynę derėjimo Pono Dievo iš Silos, ir t'esie jiji tarp musų, kad ji mus išgelbėtų iš rankų musų nepritelių. *per. 14, 18.
4. Ir žmonės siuntė į Silo ir davė iš ten atgabenti skrynę derėjimo Pono Dievo Zebaot, * ant Kėrubinų sėdinčiojo. Ir buvo čionai sunudu Elio, Opni bei Pinėjas, su skryne derėjimo Dievo. *2 Zom. 6, 2.
5. Ir skrynei derėjimo Pono Dievo į abažą atėjus, šukavo visi Izraėlitėnai didžiu šukavimu, kad žemė skambėjo.
6. O kaip Pylistėnai išgirdo balsą to šukavimo, tarė jie: koks tai šauksmas tokio didžio šukavimo Ebreonų abaže? Ir kaip jie patyrė, * skrynę Pono Dievo į abažą atėjusią, *2 Zom. 11, 11.
7. Jie bijojos ir sakė: Dievas į abažą atėjo. Ir sakė toliaus: bėda mums! nės iš pirmo taip ne stojosi.
8. Bėda mums! kas mus išgelbės iš rankų šių sylingųjų dievų? Tai yra tie dievai, kurie Egypcionus slogino visokiomis slogomis pusčioje.
9. Taigi drąsinkitės ir bukite vyrai, jus Pylistėnai, kad ne privalytumbite šlužyti Ebreonams, kaip jie jums *šlužijo. Bukite vyrai ir kariaukite! *Vald. 13, 1.
10. Tai kariavo Pylistėnai, o Izraėlitėnai buvo pergalėti, ir kožnas bėgo į savo šėtrą. Ir buvo labai didis mušis, ir puolė iš Izraėl trisdešimts tukstančiai pėstininkų.
11. Ir Dievo skrynė buvo * atimta, ir sunudu Elio, Opni bei Pinėjas, numirė. *Ps. 78, 61.
12. Tai vienas iš Benjamino giminės iš vaisko pabėgęs parėjo į Silo tą pačią dieną ir buvo savo rubus sudraskęs ir žemę ant savo galvos užbarstęs.
13. Ir štai, jam įeinant sėdėjo Elį ant krasės, žiurėdamas ant kelio, nėsa jo širdis nusiminė dėl Dievo skrynės. O kaip tas vyras į miestą įėjo, tai jis apsakė tai, ir visas miestas rėkte rėkė.
14. Ir kaip Eli tą didį rėkimą išgirdo, klausė jis: kas tai per didis tranksmas? Tai tas vyras skubriai priėjęs apsakė tai Eliui.
15. (Bet Eli buvo devynisdęšimts ir aštuonių metų senas, ir jo *akys buvo aptemusios, kad negalėjo regėti.) *per. 3, 2. 1 Kar. 14, 1.
16. Bet tas vyras sakė Eliui: aš ateimi ir šiandien iš vaisko esmi išbėgęs. O jis tarė: kaip destis, sunau?
17. Tai atsakė jam paslas, tarydamas: Izraėlitėnai bėgte pabėgo dėl Pylistėnų, ir didis žmonių pulkas yra užmuštas, ir tavo sunudu, Opni bei Pinėjas, jau numirė, priegtam ir Dievo skrynė yra atimta.
18. O kaip jis Dievo skrynės priminė, nupuolė jis atbulas nuo krasės pas duris ir savo sprandą palužęs numirė, nės jis buvo senas ir dužas vyras. O jis valdė Izraėlitėnus per keturisdešimts metų.
19. O jo marti, Pinėjaso pati buvo nėščia, veik pagimdysianti; kaip ji išgirdo tą garsą, Dievo skrynę atimtą esančią, bei jos uošvį ir vyrą numirusiu, susirietusi ji pagimdė, nės jai atėjo jos skaudėjimai.
20. O jai jau mirštant sakė moters,

prie jos šalies stovinčiosios: *nesi-
bijokis, tu turi jauną sunų. Ale ji nie-
ko n'atsakė, neigi širdyje tai suprato.
*1 Maiž. 35, 17.
21. Ir ji praminė tą vaiką Ikabodu
tarydama: „šlovė jau atstojo nuo Iz-
raėlitėnų", kadangi Dievo skrynė at-
imta buvo, ir jos uošvis bei vyras.
22. Ir sakė antrą kartą: „šlovė jau
atstojo nuo Izraėlitėnų, nėsa Dievo
skrynė yra atimta."

Perskyrimas 5.

Sloga Pylistėnų dėl atimtosios skrynės derėjimo.

Bet Pylistėnai ėmę Dievo skrynę nu-
gabeno tą iš Eben-Ezer į Azdodą,
2. Į namus Dagono, ir padėjo ją
prie šalies Dagono.
3. Ir Azdodėnams antrą rytą anksti
atsikėlus, rado jie *Dagoną ant savo
veido gulintį ant žemės už Dievo
skrynės; bet jie ėmę Dagoną, pastatė
jį vėl į jo vietą. *Vald. 16, 23.
4. Ir kaip antrą rytą anksti kėlės, rado
jie vėl Dagoną ant savo veido gulintį
antžemės už Dievo skrynės, ale jo galvą
ir abi ranki nukapoti ant slenksčio,
kad tikt vienas lėmuo ant to gulėjo.
5. Dėl to klebonai Dagono ir visi,
kurie į namus Dagono eiti, ne mina
ant slenksčio Dagono Azdode iki
šiai dienai.
6. Ale ranka Pono Dievo sunki pa-
stojo ant Azdodėnų ir sugaišino juos,
ir koravojo *Azdodėnus ir visus jų
rubežius paslėptose vietose. *Ps. 78, 66.
7. O kaip Azodėnai regėjo taipo
nusiduodant, sakė jie: ne palikite pas
mus skrynę Dievo Izraėlitėnų, nėsa
jo ranka persunki yra ant musų ir
ant musų Dievo Dagono.
8. Ir nusiuntę suvadino visus kunį-
gaikščius Pylistėnų pas savę saky-
dami: ką *mes darysime su skryne
Dievo Izraėlio? Tai jie atsakė: te
nešie Gatėnai tą skrynę Dievo Iz-
raėlio aplinkui. *per. 6, 2.
9. Ir jie nešė aplinkui tą skrynę Dievo
Izraėlitėnų; o kaip jie tą aplink nešiojo,
tai Ponas Dievas per savo ranką labai
didį suirimą davė rastis mieste, ir slo-
gino žmones tame mieste, tiek didžiuo-
sius, tiek ir mažuosius; ir neregimos
slogos juos užpuolė paslėptose vietose.
10. Tai jie nusiuntė tą Dievo skrynę į
*Ekron. O Dievo skrynei į Ekroną
atėjus šaukė Ebronytai: jie Dievo skry-
nę aplinkui nešė pas manę, kad manę
nužavintų ir mano žmones. *Joz. 15, 46.
11. Tai jie nusiuntę suvadino visus
kunįgaikščius Pylistėnų sakydami:
nusiųskite skrynę Dievo Izraėlio vėl
į jos šalį, kad ji manę ir mano žmo-
nes ne nužavintų. Nėsa Dievo ranka
padarė didį sumišimą, visame mieste
be žudydama.
12. Ir kurie žmonės ne mirė, tie
buvo sloginti paslėptose vietose, kad
šauksmas miesto dangun iškako.

Perskyrimas 6.

Skrynė derėjimo Izraėlitėnams vėl atduodama.

Taipogi buvo skrynė Dievo per sep-
tynis mėnesius Pylistėnų žemėje.
2. Ir Pylistėnai pavadinę savo kle-
bonus ir pranašus, tarė jiems: *ką
mes su Dievo skryne veiksime? pa-
mokinkite mus, kuomi mes tą galė-
tumbime į jos šalį siųsti! *per. 5, 8.
3. Jie tarė: jei jus skrynę Dievo Izra-
ėlitėnų norite nusiųsti, tai ne siųskite
ją tuščią, bet turite jai užmokėti kalty-
bės apierą; tai jus išgysite ir numanysi-
te, kodėl jo ranka nesiliaujasi nuo jųsų.
4. O jie sakė: kokia tai kaltybės
apiera, kurią jam duoti turime? Jie
atsakė: penkes auksinas bulis ir pen-
kes auksinas peles pagal skaitlių *pen-
kių kunįgaikščių Pylistėnų; nėsa ta
pati sloga buvo ir ant jųsų visų, ir
ant jųsų kunįgaikščių. *Vald. 3, 3.
5. Taigi jus dabar turite padaryti
abrozus, jųsų bulims ir jųsų pelėms
lygius, kurios jųsų žemę supustijo,
kad Dievui Izraėlio garbę duotumbite,
mažu jo ranka lengvesnė bus ant jųsų
ir ant jųsų dievaičio ir ant jųsų žemės.
6. Kam užkietinate savo širdį, *kaip
Egypcionai ir Paraonas savo širdį už-
kietino? Ar ne taipo, kad jis jiems apsi-
reiškė, tai jis juos †paleido, kad nuėjo?
*2 Maiž. 8, 15. †2 Maiž. 12, 31.
7. Taigi imkite ir taisykite naują veži-
mą, ir dvi jauni žindami karvi, kuriom-
dviem dar niekados jungas ne buvo
uždėtas, ir prikinkykite jiedvi prie ve-
žimo, o veršiudu palaikykite namieje.
8. Ir ėmę skrynę Dievo, uždėkite ją ant
vežimo, ir auksinus skarbus, į kaltybės
apierą duotuosius, į skrynelę pašalyje
dėkite, ir nusiųsdami nuleiskite ją.
9. O jus padabokite: jei ji nukeliaus

parubežkeliu į Bėt-Sėmės, tai jis mums
tą visą bėdą padaręs; jei ne, tai nu-
manysime, jo ranką mus ne ištikusią,
bet mums tai tikt pripultinai nusidavus.
10. Žmonės darė taipo, ir ėmę dvi
jauni žindami karvi prikinkė jiedvi į
vežimą, jų veršiudu namieje palai-
kydami,
11. Ir uždėjo Dievo skrynę ant ve-
žimo ir skrynelę su aukso pelėmis
ir su abrozais savo bulių.
12. O karvidvi ėjo tiesiog ant Bėt-
Sėmės linkai vienu keliu, ir ėjo baub-
damos ir ne atsikreipdamos nei ant
kairės, nei ant dešinės; o kunįgaikš-
čiai Pylistėnų sekė jiedvi iki rube-
žiaus Bėt-Sėmės.
13. O Bėt-Sėmiškiai tuočės kviečius
piovė per darbymetį pakalnėje, ir pa-
keldami savo akis pamatė skrynę ir
džiaugėsi tą pamatydami.
14. O vežimas parvažiavo ant dir-
vos Jozuvo, Bėt-Sėmiškio, ir čionai
apsistojo. Ir buvo čionai didis ak-
muo; ir jie suskaldė vežimo pada-
rynes ir apieravojo karvidvi Ponui
Dievui į deginimo apierą.
15. Bet Lėvytai nukėlė Dievo skrynę ir
skrynelę, pašalyje esančiąją, kur aukso
skarbai buvo, ir padėjo tus ant to didžio-
jo akmens. Bet žmonės Bėt-Sėmiškieji
apieravojo Ponui Dievui tą pačią die-
ną deginimo apieras bei kitas apieras.
16. Bet kaip tie penki kunįgaikščiai
Pylistėnų gana buvo pažiurėję, tai jie
vėl nusitraukė į Ekroną tą pačią dieną.
17. O šitos yra aukso bulys, ku-
rias Pylistėnai Ponui Dievui į kalty-
bės apierą davė: Azdod vieną, Gaza
vieną, Ašklon vieną, Gat vieną ir
Ekron vieną;
18. Ir aukso peles pagal skaitlių visų
miestų Pylistėnų tarp tų penkių kunį-
gaikščių, taip murytų miestų, kaip ir
kiemų, iki didžiojo Abel, kur jie Pono
Dievo skrynę paliko, iki šiai dienai,
ant dirvos Jozuvo, Bėt-Sėmiškio.
19. O nekurie Bėt-Sėmiškiai buvo
žavinti todėl, kad jie *skrynę Pono
Dievo buvo pamatę ir jis gadino žmo-
nių penkisdešimt tukstančius ir septy-
nis dešimts vyrų. Tai žmonės gedėjo,
kad Ponas Dievas tokį didį mušį tarp
žmonių buvo mušęs. *4 Maiž. 4, 20.
20. Ir žmonės Bėt-Sėmiškieji tarė:
kas gal stovėti po akių Pono Dievo,
tokio šventojo Dievo? ir pas ką ji-
sai dabar nuo musų nukeliaus?
21. Ir jie nusiuntė paslus pas mies-
čionis *Kiriat-Jėarimo ir jiems sa-
kydino: Pylistėnai Dievo skrynę vėl
atgabeno, pareikite žemyn ir nuga-
benkite ją pas savę! *Joz. 18, 14.

Perskyrimas 7.

Izraėlitėnai, Dievopi prisiverčiantieji, pergal Pylistėnus, Zomėliui už juos Dievo prašant.

Taigi parėję žmonės iš *Kiriat-Jė-
arimo, su savimi gabeno skrynę Pono
Dievo aukštyn, ir atnešė ją į namus
Abinadabo Gibėoje, ir jo sunų Elė-
azarą jie pašventino, kad skrynę Po-
no Dievo kavotų. *Vald. 18, 12.
2. Ir iš tos dienos, kad skrynė Pono
Dievo Kiriat-Jėarimuose pasiliko, už-
truko tas čėsas taip ilgai, kolei dvi-
dešimt metų perėjo; ir visa giminė
Izraėlio verkė po akių Pono Dievo.
3. Bet Zomėlis tarė visai giminei
Izraėlio: jei jus iš visos širdies Dievopi
prisiversitės, tai *šalin meskite nuo
savęs svetimuosius dievus bei Astarot,
ir pritaisykite savo širdį †Ponui Die-
vui ir jam vienam šlužykite, tai jisai
jus išgelbės iš Pylistėnų rankų.
*1 Maiž. 35, 2. Joz. 24, 23, †5 Maiž. 6, 13.
4. Tai Izraėlitėnai šalin metė nuo
savęs *Baalim bei Astarot ir Ponui
Dievui vienam šlužijo. *Vald. 10, 16.
5. O Zomėlis tarė: suvadinkite vi-
sus Izraėlitėnus į *Mizpą, kad už jus
Dievo melsčiau. *per. 10, 17.
6. Ir jie, susiėję į Mizpą, sėmė van-
dens ir išliejo tą po Pono Dievo akių
ir pastnįkavo per visą tą dieną sa-
kydami čionai: mes Ponui Dievui
susigriešijome. Taipo valdė Zomė-
lis Izraėlitėnus Mizpoje.
7. Bet kaip Pylistėnai išgirdo Izraėli-
tėnus Mizpoje susirinkusius, kunį-
gaikščiai Pylistėnų aukštyn užsitraukė
prieš Izraėlitėnus. Kaip tai ištyrė Izra-
ėlitėnai, jie labai bijojosi Pylistėnų,
8. Ir sakė Zomėliui: *ne paliauk
už mus šaukti Viešpatiespi, musų
Dievopi, kad mus išgelbėtų iš Pyli-
stėnų rankų. *per. 12, 23.
9. Zomėlis ėmęs ėrytį, dar žindantį,
Ponui Dievui čielą deginimo apierą
apieravojo ir Dievopi šaukė už Izra-
ėlitėnus, ir Ponas Dievas išklausė jį.

10. Ir Zomėliui tą deginimo apierą
be apieravojant, atėjo Pylistėnai ka-
riauti prieš Izraėlitėnus. Bet Ponas
Dievas davė *baisų perkuną griauti
ant Pylistėnų tą pačią dieną ir iš-
gandino juos, kad jie Izraėlitėnų per-
galėti buvo. * per. 2, 10.
11. Tai vyrai Izraėlitėnų, iš Mizpos
išėję, vijo Pylistėnus ir mušė juos
iki anapus Bėtkar.
12. Tai Zomėlis ėmė vieną akmenį
ir tą pastatė tarp Mizpos ir tarp Zen,
pramindamas jį Eben-Ezer, ir sakė: iki
čionai mus Ponas Dievas pagelbėjo.
13. Taipo Pylistėnai buvo pažeminti
ir toliaus ne atėjo į rubežius Izraėlitė-
nų. Ir Pono Dievo ranka buvo prieš
Pylistėnus, kol Zomėlis gyvas buvo.
14. Taipo atgavo Izraėlitėnai miestus,
nuo Pylistėnų jiems atimtuosius, nuo
Ekron iki Gat su jų rubežiais; tus išver-
žė Izraėl iš rankų Pylistėnų, nės Izra-
ėlitėnams pakajus buvo su Amorytais.
15. O Zomėlis *valdė Izraėlitėnus
per visą savo amžią; * per. 12, 11.
16. Ir kas-met aplink keliavo į Bėtėl
ir Gilgal ir Mizpą. Ir kad jis Izraėlitė-
nus visose šiose šalyse buvo sudijęs,
17. Tai jis vėl atėjo *į Ramatą, nės
čia buvo jo namai, ir valdė čionai
Izraėlitėnus bei pakurė čionai Ponui
Dievui altorių. * per. 1, 19.

Perskyrimas 8.

Izraėlitėnai prašo sau karalių; jo prova jiems apsakoma.

Bet Zomėlis pasenęs įdėjo savo su-
nudu į valdonus ant Izraėlitėnų.
2. Pirmgimęsis vardu buvo Joėlas,
antrasis *Abia, ir buvo valdonais
Bersaboje. * 1 Nus. Kar. 7, 18.
3. Ale jo sunudu ne pasielgė taipo,
kaip jis, bet pasileido ant godo ir
*ėmė dovanų ir perkreipė provas.
* 2 Maiž. 23, 8. 5 Maiž. 19, 9. Pam. 15, 27.
4. Tai susirinko visi vyresnieji Iz-
raėlitėnų ir atėjo į *Ramatą pas Zo-
mėlį, * per. 7, 27.
5. Sakydami jam: štai, tu pasenai,
o tavo sunudu ne elgiasi taipo, kaip
tu; *taigi įdėk mums karalių, kurs
mus valdytų, kaip visi pagonai tur.
* Oz. 13, 10. Darb. 13, 21.
6. Tai Zomėliui labai ne patiko,
kad jie sakė: *įdėk mums karalių,
kurs mus valdytų. Ir Zomėlis mel-
dėsi po akių Pono Dievo. * 5 Maiž. 17, 14.

7. O Ponas Dievas sakė Zomėliui:
klausyk tų žodžių žmonių pagal visą
tai, ką jie tau sakė; nės jie ne tavę,
bet manę paniekino, kad aš ant jų
karaliumi ne bučiau.
8. Jie tau daro, kaip visu čėsu darę
iš tos dienos, kaip aš juos iš Egypto
išvedžiau iki šiai dienai, ir manę pra-
stojo ir svetimiems dievams šlužijo.
9. Todėl klausyk tiktai jų žodžių;
ale tačiaus tikrai jiems išliudyk ir
prisakyk jiems provą karaliaus ant
jų karaliausiančiojo.
10. Ir Zomėlis sakė kožną Dievo
žodį žmonėms, iš jo karalių prašan-
tiemsiems:
11. Tai prova bus karaliaus, ant
jųsų karaliausiančiojo: jųsų sunus
jisai ims prie savo vežimų ir raite-
lių, kad tekini pirm jo vežimo bėgtų;
12. Ir įdės juos į vyresniuosius ant
tukstančių ir ant penkisdešimts, ir į
laukininkus, kad jo laukus įgyventų,
ir į piovikus per savo darbymetį, ir
kad jam jo šarvus bei vežimų pa-
darynes taisytų.
13. O jųsų dukteris jis atims, kad
aptiekarkos, virėjos bei kepėjos butų.
14. Jųsų geriausiasias dirvas ir vy-
nyčias bei alyvų sodus jis atims ir
savo bernams duos.
15. Priegtam ir nuo jųsų sėklos ir
vynyčių dešimtąjį dalyką atims ir sa-
vo kamarninkams ir tarnams duos.
16. Ir jųsų bernus ir slugines bei man-
dagiausiuosius jaunikaičius, ir jųsų asi-
lus atims, ir tais savo reikalus atliks.
17. Nuo jųsų kaimenių jis dešim-
tąjį dalyką atims, ir jus turite jo tar-
nais pastoti.
18. Taigi kad jus tuočės šauksite dėl
savo karaliaus, sau paskirtojo, tai jus
Ponas Dievas tuočės ne išklausys.
19. Bet žmonės ne apsiėmė klausyti
žodžių Zomėlio tarydami: nieku bu-
du, bet tur karalius buti ant musų,
20. Kad ir mes butumbime, kaip visi
kiti pagonai, kad mus musų karalius
valdytų ir *pirm musų iškeliautų,
kad savo karus kariaujame.
* 4 Maiž. 27, 17. 2 Nus. Kar. 18, 16.
21. Tai klausė Zomėlis visų žodžių
žmonių ir kalbėjo tai po ausių Pono
Dievo.
22. O Ponas Dievas sakė Zomė-

liui: klausyk jų žodžių ir įdėk jiems karalių. Ir Zomėlis sakė vyrams Izraėlio: eikite kožnas į savo miestą.

Perskyrimas 9.

Zaulas, Izraėlitėnų į karalių išrinktas, pas Zomėlį į svečius eina.

O buvo nekursai vyras iš (giminės) Benjamin, vardu Kisas, sunus Abiėlio, sunaus Zeroro, sunaus Bekorato, sunaus Apio, sunaus vieno vyro Jėmini, *garbės pilnas vyras. *Rut. 2, 1.
2. Tas turėjo sunų, vardu Zaulu, tas buvo jaunas *grečnas vyras, ir nei vienas iš vaikų Izraėl ne buvo grečnesnis už jį, †per galvą aukštesnis už visus žmones. *2 Zom. 14, 25. †per. 10, 23.
3. O Kisas, Zaulo tėvas, savo asilienes buvo prapuldęs, ir jis sakė savo sunui Zaului: imk vaikų vieną su savimi, o pasikėlęs eik ir jėškok asilienių.
4. Ir jisai keliavo per kalnus Epraim ir per žemę Zalisą ir ne rado jų; juodu ėjo per žemę *Zaalim, ir jų ne buvo čionai; juodu ėjo per žemę Jėmini, ir ne rado jų. *Jon. 3. 23.
5. O jiemdviem atėjus į žemę Zup, sakė Zaulas vaikui, savo draugui: eikiva vėl namon! mano *tėvas, asilieniųuž miršęs, apie mudu rupintųs. *per. 10, 2.
6. Bet jis atsakė: štai, šime mieste vienas šlovingas Dievo vyras laikosi; vislab, ką jisai sako, tai nusiduosti. Taigi eikiva tenai! rasi jis mumdviem pasakys kelią, kuriuomi keliauti galėsiva.
7. Bet Zaulas sakė savo vaikui: kad ir tenai nueitumbiva, kągi pargabęsiva tam vyrui? nėsa duonos jau niera mum žake, o kitos dovanos ne turiva tam Dievo vyrui duoti. Kągi turiva kitko?
8. Vaikas vėl atsakė Zaului tarydamas: štai, aš turu ketvirtąjį dalyką sidabrinio syklo pas savę; tą duokiva tam Dievo vyrui, kad jisai mumdviem musų kelią sakytų.
9. Kitą kartą Izraėlyje, kad eidavo Dievo klausti, sakydavo: eime, nueikime pas regėtojį; nės kurie šiandien prarakais vadinami, kitą kartą regėtojais buvo vadinami.
10. Zaulas sakė savo vaikui: tu gerai kalbėjai, eikiva! Ir kaip juodu nuėjo į tą miestą, kur tas Dievo vyras laikėsi,
11. Ir į miestą aukštyn parėjo, rado juodu mergas, išeinančias vandens semti; toms juodu sakė: ar *regėtojis čia yra? *1 Nus. Kar. 10, 22.
12. Jos atsakė jiemdviem tarydamos: yra! štai, čia jis yra! skubįkitės, nės šiandien į miestą atėjo, kadangi žmonės šiandien ant kalvos tur apieravoti.
13. Kad judu į miestą įeisita, tai judu jį rasita, pirmneng jis aukštyn eis valgyti; nės žmonės ne valgys, iki jam atėjus, nės jis žegnoja apierą, potam valgo pakviestieji. Togidėl eikita aukštyn, nės dabar jį tikrai prieisita.
14. Ir kaip juodu aukštyn užėjo į miestą ir viduje miesto buvo, štai, Zomėlis išėjo jiemdviem priešais, norėdamas ant kalvos užeiti.
15. Bet Ponas Dievas Zomėliui į ausis buvo apreiškęs vieną dieną, pirmneng Zaulas atėjo, tarydamas:
16. Rytoj į tą čėsą aš *vieną vyrą pas tavę atsiųsu iš žemės Benjamin, tą tu turi kunįgaikščiu pamostyti ant mano žmonių Izraėl, kad jisai mano žmones išgelbėtų iš Pylistėnų rankų. Nės aš savo žmones įžvelgiau, ir jų šauksmas pas manę iškako. *Darb. 13, 21.
17. O Zomėliui Zaulą įžvelgiant, atsakė jam Ponas Dievas: štai, tas yra tasai vyras, apie kurį tau sakiau, jį ant mano žmonių ponavosiantį.
18. Tai Zaulas prie Zomėlio priėjo po vartų ir tarė: sakyk man, kame čionai regėtojo namai?
19. Zomėlis atsakė Zaului tarydamas: aš esmi tas regėtojis; užeik pirm manęs ant kalvos, nės judu turita šiandien su manimi valgyti; rytoj tavę išleisu ir vislab, kas tavo širdyje yra, aš tau pasakysu.
20. O apie asilienes, pirm trijų dienų prapuolusias, tu dabar nesirupink, jos jau atrastos. Ogi kam teks vislab, kas geriausia yra Izraėlyje? Ar ne tau teks ir visai tavo tėvo giminei?
21. Zaulas atsakė: ar ne aš esmi sunus Jėmini ir iš prasčiausiųjų giminių Izraėlyje, ir mano giminė, ar ne *mažiausia tarp visų giminių veislės Benjamin? kogidėl tu man tai sakai? *per. 15, 17.
22. O Zomėlis ėmė Zaulą ir jo vaiką ir įvedė juodu į svetlyčią ir sodino juodu į vyriausiąją vietą tarp tų, kurie pakviesti buvo; tų buvo apie trisdešimts vyrų.
23. Ir Zomėlis sakė virėjui: duok šen

tą dalyką, kurį aš tau daviau ir prisakiau, kad pas savę palaikytumbei.
24. Tai atnešė virėjas petį ir kas aplink kabėjo. Ir jis padėjo tą Zaului tarydamas: štai, to dar liko, imkis sau tai ir valgyk, nėsa tai tau palaikyta šiam čėsui, kaip aš žmones kviečiau. Taipo valgė Zaulas su Zomėliu tą dieną.
25. O jiemdviem nueinant nuo kalvos į miestą, kalbėjo jis su Zaulu ant stogo.
26. Ir kėlėsi anksti, ir aušrai pasirodant vadino Zomėlis Zaulą ant stogo tarydamas: kelkis, kad tavę išleisčiau. Ir Zaulas kėlėsi, ir juodu ėjo podraugei laukan, jis bei Zomėlis.
27. Ir kaip juodu nukako iki miesto galo, sakė Zomėlis Zaului: sakyk vaikui, kad pirm mudviejų eitų! ir jis nuėjo pirma. Bet tu dabar stokis čionai, kad tau sakyčiau, ką Dievas sakęs.

Perskyrimas 10.

Zaulas į karalių mostijamas ir įdedamas.

Tai *Zomėlis ėmęs aliejaus stiklą išliejo tą ant jo galvos ir pabučiavęs jį sakė: ar regi tu, †kad tavę Ponas Dievas į kunįgaikštį ant savo tėviškės dalies pamostijęs?
* per. 15, 1. † Darb. 13, 21. 2 Zom. 20, 19.
2. Kad dabar nuo manęs atstosi, tai tu rasi du vyru pas *kapą Raėlės, rubežiuje Benjamin, Zelzoėje; tuodu tau sakys: asilienės yra atrastos, kurias išėjai jėškoti. Ir štai, tavo †tėvas asilienių užmiršęs apie judu rupinasi tarydamas: kągi veiksu aš dėl savo sunaus?
* 1 Maiž. 35, 19. † per. 9, 5.
3. Ir iš ten toliaus besikreipdamas ateisi pas aužuolą Tabor, čionai tavę sutiks trys vyrai, kurie užeiti pas Dievą į Bėtėlį. Vienas neša tris ožyčius, antrasis tris kepalus duonos, trečiasis plėčką vyno.
4. Ir jie tavę meilingai pasveikįs ir tau du kepalu duonos duos, tuodu tu imk iš jų rankų.
5. Potam užeisi ant Dievo kalnelio, kur Pylistėnų abažas yra; ir kad čionai į miestą ateisi, sutiks tavę pulkas prarakų, nuo kalvos nueinančių, ir pirm jų psalteris ir varini bubnai ir vamzdžiai ir arpos, ir jie prarakauja.
6. Ir Dvasė Pono Dievo užeis ant tavęs, kad tu su jais prarakausi; tai tu kitas vyras pastosi.
7. Ir kaip šie ženklai tau pasirodys, tai daryk, kas tau prie rankų bus, nės Dievas yra su tavimi.
8. Bet tu turi pirm manęs nukeliauti į Gilgalius; štai, čionai aš pas tavę žemyn ateisu, apieravoti deginimo bei dėkavonės apieras. Septynes dienas tu turi palukėti, iki aš pas tavę ateisu ir tau žinės duosu, ką tu turi daryti.
9. Ir kaip jisai savo pečius atkreipė, kad nuo Zomėlio šalin eitų, davė jam Dievas kitokią širdį; ir visi tie ženklai išsirodė vienoje dienoje.
10. Ir kaip juodu priėjo kalnelį, štai, prarakų pulkas jam priešais atėjo, ir Dvasė *Dievo atėjo ant jo, kad jis tarp jų prarakavo. * per. 16, 13.
11. Ir kaip jį pamatė visi, kurie jį pirma buvo pažinę, su prarakais prarakaujantį, tarė jie visi tarp savęs: kasgi sunui Kiso nusidavė? Ar ir Zaulas yra tarp prarakų?
12. Ir nekursai čionai atsakydamas tarė: kasgi jų tėvas? Iš to radosi ans priežodis: argi ir Zaulas yra tarp prarakų?
13. Ir kaip jisai buvo paliovęs prarakauti, atėjo jis ant kalvos.
14. Bet Zaulo dėdžius tarė jam bei jo vaikui: kurgi judu buvota nuėjujusiu? Juodu atsakė: asilienių jėškoti; bet kaip numanėva jas ne be esančias, atėjova pas Zomėlį.
15. Tai sakė Zaulo dėdžius: sakyk man, ką sakė jumdviem Zomėlis?
16. Zaulas atsakė savo dėdžiui: jis pasakė mumdviem, kad asilienės atrastos. Bet apie karalystę jam nieko ne sakė, ką Zomėlis buvo kalbėjęs.
17. Bet Zomėlis suvadino žmones pas Poną Dievą į Mizpą,
18. Ir sakė vaikams Izraėl: taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas: Aš Izraėlitėnus iš Egypto išvedžiau ir juos iš Egypcionų rankų išgelbėjau ir iš rankų visų karalių, kurie juos prispaudė.
19. Ir jus šiandien *savo Dievą paniekinote, kurs jus iš visos jųsų nepalaimos ir priespaudos išgelbėjęs, ir sakote jam: įdėk mums karalių. Taigi sustokitės po akių Pono Dievo pagal savo gimines ir gentystes. * per. 8, 7.
20. Kaipgi Zomėlis visas gimines Izraėlio privedė, tai buvo tropyta giminė Benjamino.
21. Ir kaip jisai giminę Benjamino

privedė su jos gentystėmis, buvo tropyta giminė Matri, ir buvo tropytas Zaulas, sunus Kiso. Ir jie jėškojo jo, ale jo ne rado.
22. Tai jie toliaus klausė Pono Dievo: argi jis dar ir ateis? Ponas Dievas atsakė: štai, jis tarp bosų pasislėpęs.
23. Tai jie nubėgo ir jį iš ten atgabeno; ir kaip jis į tarpą žmonių įstojo, tai jis *per galvą aukštesnis buvo už visus žmones. *per. 9, 2.
24. Ir Zomėlis tarė visiems žmonėms: čia matote, kurį Ponas Dievas paskyręs, nės nei vienas jam niera lygus tarp visų žmonių. Tai krykštavo visi žmonės sakydami: *Dieve, padėk karaliui! *1 Kar. 1, 25.
25. Bet Zomėlis sakė žmonėms *visas provas karaliaus ir surašė tas į knygas ir padėjo tas po akių Pono Dievo. Ir Zomėlis paleido visus žmones, kožną į jo namus. *per. 8, 11. 5 Maiž. 17, 16.
26. Ir Zaulas taipojau nuėjo namon į Gibėą; ir su juomi drauge ėjo vienas pulkas vaisko, kurių širdį Ponas Dievas ištiko.
27. Bet *nekurie nelabi žmonės tarė: ką tasai galėtų mus gelbėti? ir paniekino jį, neigi jam dovanų atnešė. Bet jisai dėjosi, buk tai ne girdėjęs. *per. 11, 12.

Perskyrimas 11.

Zaulo pirmutinysis pergalėjimas Naazo Amonyto.

Bet atėjo aukštyn Naazas, Amonytas, ir apguldė Jabės Gilėade. Ir visi vyrai iš *Jabės sakė Naazui: susiderėk su mumis, tai mes tau šlužysime. *per. 31, 11.
2. Bet Naazas, Amonytas, atsakė jiems: tame aš su jumis susiderėsu, kad jųsų kožnam dešinę *akį išdursu ir jus išgėdįsu tarp visų Izraėlitėnų. *Jėr. 39, 7.
3. Tai sakė jam vyriausieji Jabėse: pavelyk mums septynes dienas, kad paslus siųstumbime į visus rubežius Izraėlio; jeigu nei vienas ne butų mus pagelbąs, tai mes pas tavę išeisime.
4. Tai atėjo paslai į Gibėą pas Zaulą ir kalbėjo tai visiems žmonėms be girdint. Tai visi žmonės savo balsą pakėlę verkė.
5. Ir štai, tai Zaulas parėjo nuo lauko paskui jaučius ir tarė: kas kenk žmonėms, kad jie verkia? Tai jie pasakojo jam reikalą vyrų Jabėsiškių.
6. Tai *Dievo Dvasė ant jo atėjo, kaip jis tus žodžius girdėjo, ir jisai labai supyko. *per. 10, 10 ir 16, 13.
7. Ir ėmęs porą jaučių sukapojo tuodu ir siuntė paslus į visus rubežius Izraėlio ir sakydino: kas ne ištrauks paskui Zaulą ir Zomėlį, to jaučiams taipo reiks daryti. Tai baimė Pono Dievo apėmė žmones, kad jie išsitraukė lyg vienintėlis vyras.
8. Ir jis į eiles juos sustatė Basėke, ir vaikų Izraėl buvo trys šimtai tukstančių vyrų; o vaikų Juda trisdešimts tukstančių.
9. Ir jie sakė paslams parėjusiemsiems: taipo sakykite vyrams Jabėse Gilėade: rytoj' jus pagalbos sulauksite, kad saulė pradės labai kaitįti. Kaip paslai atėjo ir toktai vyrams Jabėsiškiems sakė, tai jie labai prasidžiugo.
10. Ir vyrai iš Jabės tarė: rytoj mes pas jus išeisime, kad jus mums darytumbite vislab, kas jums mėgsta.
11. Ir antrą rytą perdalijo Zaulas žmones į tris pulkus, ir jie atėjo į abažą apie ryto budynę ir mušė Amonytus iki dienai įšilus; o kurie išliko, tie taipo buvo išsklaidyti, kad jų nei du kruvoje ne pasiliko.
12. Tai sakė žmonės Zomėliui: kur yra tie, kurie tarė: „ar *Zaulas ant musų ponavotų?“ išduokite mums tus vyrus, kad tus nužavintumbime. *per. 10, 27.
13. Bet Zaulas tarė: šiandien nei vienas ne tur mirti; nės šiandien *Ponas Dievas palaimą davė Izraėlyje. *per. 14, 45.
14. Zomėlis tarė žmonėms: eime, ir eikime *į Gilgalius ir tenai karalystę atnaujįkime. *per. 10, 8.
15. Tai visi žmonės ėjo į Gilgalius ir *įdėjo čionai Zaulą į karalių po akių Pono Dievo Gilgaliuose, ir apieravojo dėkavonės apieras po akių Pono Dievo. Ir Zaulas su visais vyrais Izraėlio čiajau labai džiaugėsi. *per. 12, 1.

Perskyrimas 12.

Su kokia garbe Zomėlis nuo savo valdono urėdystės atsidėkavoja.

Tai tarė Zomėlis visiems Izraėlitėnams: štai, aš *jųsų žodžių paklusau visame, ką jus man sakėte, ir †karalių jums įdėjau. *per. 8, 7. 22. †per. 11, 15.
2. O dabar, štai, čia jųsų karalius pirm jųsų keliauja. Bet aš pasenau ir pražilau, ir mano sunudu yra pas

jus, ir aš jus valdžiau iš mažų dienų
iki šiai dienai.
3. Štai, aš čia esmi: sakykite ką prieš
manę po akių Pono Dievo ir jo pamostytojo, bau aš kieno jautį arba asilą esmi atėmęs? bau aš vienam gvoltą arba neteisybę esmi daręs? bau aš iš vieno jųsų dovanų esmi ėmęs, arba akis sau bučiau davęs kuomi apmonyti? tai aš toktai jums noru atduoti. * Darb. 20, 33.
4. Jie atsakė: tu mums nei gvolto, nei neteisybės ne darei, ir nei iš vieno ką ėmei.
5. Jis sakė jiems: Ponas Dievas te liudija prieš jus, ir jo pamostytasis šiandien, kad jus nei jokios kaltybės ant manęs ne radote. Jie sakė: beje t'esie juodu liudininku.
6. Ir Zomėlis tarė žmonėms: mielai, tas Ponas Dievas, kurs Maižėšių bei Aaroną leidęs ir jųsų tėvus iš Egypto žemės išvedęs.
7. Taigi sustokitės čionai, kad aš su jumis provavočiaus po akių Pono Dievo dėl visos geradėjystės Pono Dievo, jums ir jųsų tėvams išrodytosios.
8. Kaip *Jokubas į Egyptą buvo įėjęs, šaukė jųsų tėvai Dievopi, ir jisai siuntė Maižėšių ir Aaroną, kad tuodu jųsų tėvus iš Egypto išvestų ir juos šioje vietoje duotų gyventi. * 1 Maiž. 46, 6.
9. Bet kaip jie Viešpaties, savo Dievo, užmiršo, tai jis juos padavė po mace *Sisero, vyriausiojo ant kareivių Azore, ir po mace Pylistėnų, ir po mace karaliaus Moabytų; tie kariavo prieš juos.. * Vald. 4, 2
10. Bet jie šaukė Dievopi tarydami: *mes susigriešijome, kad Poną Dievą prastoję Baalim bei Astarot šlužijome; bet dabar išgelbėk mus iš rankų musų nepritelių, tai mes tau šlužysime. * per. 7, 6. Vald. 10, 10.
11. Tai siuntė Ponas Dievas *Jėrub-Baalį, Bėdaną, †Jėptą ir **Zomėlį, ir išgelbėjo jus iš rankų jųsų neprietelių aplinkui, ir davė jums be baimės gyventi. * Vald. 6, 14. † Vald. 11, 2. 29. ** per. 7, 10.
12. Bet kaip jus matėte, Naazą, Amonytų karalių, prieš jus ateinantį, tai sakėte man: ne *tu, bet karalius tur ant musų ponavoti, norint Viešpats, jųsų Dievas, jųsų karalius buvo. * per. 8, 5.
13. Taigi dabar čia turite savo karalių, sau išskirtąjį ir išmelstąjį; nės štai Ponas Dievas jums karalių įdėjo ant jųsų.
14. Jeigu jus Pono Dievo bijositės ir jam šlužysite, ir jo žodžio klausysite, ir burnai Pono Dievo ne busite nepaklusnus, *tai tiek jus, tiek jųsų karalius, ant jųsų karaliaująsis, Viešpatį savo Dievą seksite. * 2 Maiž. 9, 3.
15. Ale jei jus balso Pono Dievo ne klausysite, bet jo burnai nepaklusnus busite, tai Pono Dievo ranka bus prieš jus ir prieš jųsų tėvus.
16. Priegtam ir stokitės čionai ir matykite tą stebuklingąjį daiktą, kurį Ponas Dievas jums be regint darys.
17. Ar ne dabar kviečių piutis? bet aš Poną Dievą melsu, kad jis duotų perkuną griauti ir lyti, kad suprąstumbite ir išvystumbite tą didžiąją savo piktenybę, kurią jus darėte po Pono Dievo akių, kad sau karalių prašėte.
18. Ir Zomėliui Poną Dievą bemeldžiant, davė Ponas Dievas perkuną griauti ir lyti tą pačią dieną. Tai žmonės labai bijojosi Pono Dievo bei Zomėlio,
19. Ir tarė visi Zomėliui: *melsk už tavo tarnus Viešpatį, savo Dievą, kad mes ne mirtumbime, nės prie visų savo griekų mes ir tą piktenybę dar pridėjome, kad karalių sau išsiprašėme. * 2 Maiž. 9, 28.
20. Bet Zomėlis tarė žmonėms: nesibijokitės! jus tiesa visą tą piktenybę išpildėte, ale tačiaus ne atsikreipkitės nuo Pono Dievo, bet šlužykite Ponui Dievui iš visos širdies.
21. Ir ne mylėkite niekus, nės tai niekam ne dera, neigi *gal išgelbėti, kadangi niekingas daiktas yra. * 5 Maiž. 32, 37. 38.
22. Bet Ponas Dievas ne prastoja savo žmones dėl didžiojo savo vardo, nės Ponas Dievas pradėjo jus savo žmonėmis daryti.
23. Bet apsaugok Dieve, kad aš taip prieš Poną Dievą susigriešyčiau, kad *paliaučiau jį už jus melsti ir jus pamokinti gerąjį ir tikrąjį kelią. * per. 7, 8
24. *Bijokitės tiktai Pono Dievo ir jam šlužykite viernai iš visos širdies; nės jus regėjote, kokius didžius daiktus jis su jumis daro. * 2 Kar. 17, 39.
25. O jei jus piktai elgsitės, tai tiek jus, tiek jųsų karalius prapulsite.

Perskyrimas 13.

Zaulas Dievui susigriešija prieš Pylistėnus kariaudamas.

Zaulas buvo vieną metą karaliumi buvęs; ir kaip jis du metu ant Izraėlitėnų buvo karaliavęs,
2. Tai sau išsiskyrė tris tukstančius vyrų iš Izraėlitėnų; du tukstančiu buvo su Zaulu Mikmaze bei ant kalnų Bėt-El, ir vienas tukstantis su Jonatanu pas Gibėą Benjamin. Bet kitus žmones jisai paleido, kožną į jo šėtrą.
3. Bet Jonatanas mušė Pylistėnus jų abaže, kurs Gibėoje buvo; tai ištyrė Pylistėnai. Ir Zaulas davė trubomis trubyti per visą žemę ir sakydino: te girdžia tai Ebrėonai.
4. Ir visi Izraėlitėnai girdėjo sakant: Zaulas Pylistėnų abažą išmušęs, nės Izraėlitėnai smirdėte smirdėjo Pylistėnams. Ir visi žmonės šaukė paskui Zaulą iki Gilgalių.
5. Tai susirinko Pylistėnai kariauti su Izraėlitėnais, trisdešimts tukstančiai vežimų, šeši tukstančiai raitelių, ir kitų žmonių taip daug, *kaip žiezdrų ant kranto jurių, ir aukštyn užsitraukė bei abažą sustatė Mikmaze į rytus, šiąpus Bėt-Aven. * Vald. 7, 12.
6. Kaip tai numanė vyrai Izraėlio, juos didžioje bėdoje be esant (nės žmonės labai prisibijojo), tai jie pasislėpė į urvas, į tarpus, į uolas, į skyles ir į daubas.
7. Bet Ebrėonai perėjo per Jordaną į žemę Gad bei Gilėad. Bet Zaulas dar buvo Gilgaliuose, o visi žmonės paskui jį didei drebėjo.
8. Taigi jisai palukėjo *septynes dienas iki čėso, Zomėlio paskirtojo. O kaip Zomėlis ne atėjo į Gilgalius, tai visi žmonės nuo jo atsiskyrė. * per. 10, 8.
9. Tai sakė Zaulas: atneškite man deginimo bei dėkavonės apieras. Ir jisai apieravojo deginimo apierą.
10. Bet deginimo apierą jam pabaigus, štai, atėjo Zomėlis. Tai Zaulas išėjo jam priešais, jį peržegnoti.
11. Bet Zomėlis tarė: ką tu padarei? Zaulas atsakė: aš mačiau žmones nuo manęs atstojančius, o tu ne parėjai tuo čėsu, o Pylistėnai buvo susirinkę Mikmaze.
12. Taigi aš tariau: dabar Pylistėnai pas manę žemyn ateis į Gilgalius, o aš veido Pono Dievo ne esmi pasimeldęs; tai aš išdrįsau ir *apieravojau deginimo apierą. * 3 Maiž. 17, 5. 8. 9.
13. Bet Zomėlis tarė Zaului: tu durnai darei ir prisakymą Viešpaties, savo Dievo, n'išpildei, tau prisakytąjį; nės jisai butų tavo karalystę ant Izraėlitėnų amžinai pastiprinęs.
14. Bet dabar tavo karalystė n'išsilaikysis. Ponas Dievas sau *vyrą išsiskyrė pagal savo širdį, tam Ponas Dievas prisakė kunįgaikščiu buti ant jo žmonių; nės tu Pono Dievo prisakymą ne laikei. * Darb. 13, 22.
15. Ir Zomėlis pasikėlęs ėjo iš Gilgalių į Gibėą Benjamin. O Zaulas skaitė žmones, pas jį esančius, šešis šimtus vyrų.
16. Bet Zaulas su savo sunumi Jonatanu ir žmonės, pas jį esantieji, pasiliko ant kalnelio Benjamin. Bet Pylistėnai buvo pasigulę Mikmaze.
17. Ir iš abažo Pylistėnų išėjo trys pulkai, žemę išpustyti: vienas kreipėsi į vieškelį ant Opros linkai į žemę Zual,
18. Antrasis kreipėsi į vieškelį ant Bėt-Orono linkai, tretysis kreipėsi į vieškelį, kursai iškanka iki pakalnės Zeboim pagal pusčią.
19. Bet ne buvo rastas *nei vienas kalvis po visą žemę Izraėlio, nės Pylistėnai mislijo, rasi Ebrėonai kardus bei ragotines sau nusikaldįtų. * Vald. 5, 8.
20. Ir visi Izraėlitėnai turėjo žemyn nukeliauti pas Pylistėnus, kam reikalas buvo, žagrę, kirvį, tašlyčią arba dalgį aštrinti.
21. Ir ašmens dalgių, ir kirvių, ir šakių ir tašlyčių buvo atšipę, ir akstinų viršus atbukęs.
22. O kaip kariavimo diena priėjo, nei vienas kardas arba ragotinė ne buvo rasta rankose visų žmonių, su Zaulu bei su Jonatanu esančiųjų; tikt Zaulas bei jo sunus turėjo ginklų.
23. Ir Pylistėnų abažas išsitraukė pro šalį Mikmazo.

Perskyrimas 14.

Jonatanas kaip tikras karžygys elgiasi; Zaulas, nevertai ant jo keršydamas, jį į didžiausiąją bėdą veda.

Bet nusidavė nekurią dieną, kad Jonatanas, Zaulio sunus, tarė savo vaikui, kurs jo ginklus turėjo nešioti: „eiva ir eikiva anapus į Pylistėnų

abažą, anapus esantįjį!" ir ne apsakė tai savo tėvui.
2. Bet Zaulas pasiliko Gibėoje gale po granotobuolių medžiu, prymiestyje esančiu; o žmonių pas jį esančiųjų, buvo šeši šimtai vyrų.
3. Ir Ajias, sunus Ajitobo, Ikabodo brolio, * Pinėjaso sunaus, Elio sunaus, buvo klebonu Pono Dievo Siloje, ir nešiojo vyskupiškąją sermėgą. O ir žmonės taipojau ne žinojo Jonataną atstojusį. * per. 4, 21.
4. O buvo tuo keliu, kur Jonatanas jėškojo pereiti iki Pylistėnų abažo, dvi smaili uoli, viena šiąpus, antra anapus; viena vadinama Bozez, antroji Sėnė;
5. Ir viena buvo matoma iš šiaurės į Mikmazą, ir antroji iš pietų į Gabą.
6. Ir Jonatanas sakė tam, kurs jo ginklus nešė: eiva ir eikiva anapus į abažą tų n'appiaustytųjų! rasi Ponas Dievas per mudu ką ištaisys; nės tai * Ponui Dievui ne sunku, ar per daug, ar per maž gelbėti. * Vald. 7, 7. 2 Nus. Kar. 14, 11.
7. Tai atsakė jam jo ginklų nešėjas: daryk vislab, ko tavo širdis užsigeidžia; keliauk, štai, aš su tavimi esmi, kaip tavo širdis nor.
8. Jonatanas sakė: gerai, kad pereisiva prie anų žmonių ir jiems į akis ateisiva,
9. Jei jie * tada sakys: „apsistokita, iki pas judu iškaksime!" tai mudu savo vietoje pastovėsiva ir pas anus ne nueisiva. * 1 Maiž. 24, 14.
10. Bet jei jie sakys: „eikita pas mus aukštyn!" tai mudu pas anus aukštyn eisiva; tai Ponas Dievas juos į mudviejų rankas esti davęs. O tai tur mumdviem ženklu buti.
11. Kaipgi juodu Pylistėnų abažui į akis atėjo, tarė Pylistėnai: štai, Ebreonai iš savo skylių išlindo, į kurias buvo pasislėpę.
12. Ir vyrai abaže atsakė Jonatanui bei jo ginklų nešėjui, tarydami: užeikita tikt aukštyn pas mus, tai mes judu jau pamokįsime. Tai sakė Jonatanas savo ginklų nešėjui: lipk paskui manę, Ponas Dievas juos padavė į rankas Izraėlio.
13. Ir Jonatanas užlipinėjo aukštyn rankomis bei kojomis, ir jo ginklų nešėjas paskui jį. Tai jie * parpuolė po akių Jonatano, ir jo ginklų nešėjas paskui jį vis žudė, * 3 Maiž. 26, 7. 8.
14. Taipo, kad Jonatanas ir jo ginklų nešėjas per pirmąjį mušį dvidešimt vyrų užmušė, mažne per pusę ubą dirvos, vienu jungu ariamos.
15. Ir baimė užpuolė abažą ant lauko ir visus žmones abažo, ir aplinkui bėgantieji kareiviai išsigando podraug taipo, kad žemė padrebėjo, nėsa tai buvo baimė nuo Pono Dievo.
16. Ir sargai Zaulo Gibėoje Benjamin išvydo, kad pulkai išsisklaidė ir pabėgo ir sumušti buvo.
17. Zaulas sakė žmonėms, pas jį esantiemsiems: skaitykite ir padabokite, kas nuo musų bus šalin ėjęs. Ir jiems be skaitant, štai, Jonatanas bei jo ginklų nešėjas ne buvo čionai.
18. Tai sakė Zaulas Ajiui: atnešk šen * Dievo skrynę, (nės Dievo skrynė tą kartą buvo pas Izraėlitėnus). * per 4, 3.
19. Ir Zaului su klebonu dar besusikalbant, tasai trenksmas ir bėginėjimas Pylistėnų abaže didesnis pastojo. Ir Zaulas sakė klebonui: nuleisk savo ranką žemyn.
20. Ir Zaulas šaukė ir visi žmonės, su juomi esantieji, ir pradėjo kariauti, o štai, tai * kožno kardas prieš kits kitą kėlėsi, ir radosi didis trenksmas.
* Vald. 7, 22. 2 Nus. Kar. 20, 22. 23.
21. Taipojau ir Ebreonai, kurie pirma pas Pylistėnus buvo ir su jais abaže aplinkui buvo aukštyn užsitraukę, prie Izraėlitėnų prisiglaudė, kurie su Zaulu bei su Jonatanu buvo.
22. Ir visi vyrai Izraėlitėnų, kurie ant kalnų Epraim buvo pasislėpę, kaip jie ištyrė Pylistėnus bėgančius, juos sekė kariaudami.
23. Taipo gelbėjo tuočės Ponas Dievas Izraėlitėnus; ir kariavimas ne paliovė iki Bėt-Avėn.
24. Ir kaip vyrai Izraėlitėnų tą dieną pailsę buvo, Zaulas prakeiktinai prisakė žmonėms ir tarė: prakeiktas t'esie kožnas, kurs iki vakarui ko valgytų, kad ant savo neprietelių pasitiešyčiau! Tai visi žmonės nieko ne valgė.
25. Ir visi žmonės atėjo į girę. O medaus buvo ant lauko.
26. Ir žmonėms įeinant į girę, štai, sklydo medus. Bet nei vienas savo ranka to prie savo burnos ne pridėjo, nėsa žmonės bijojosi prysiegos.
27. Bet Jonatanas ne buvo girdėjęs,

kad jo tėvas žmonėms prakeiktinai buvo prisakęs, ir ištiesęs savo lazdą, rankoje esančiąją, dažė galu į medaus korį, ir prilenkė savo ranką prie savo burnos, tai jo akys budrios pastojo.
28. Tai atsakė nekursai žmonių, tarydamas: tavo tėvas žmonėms prakeiktinai prisakė, tarydamas: „prakeiktas testov kožnas, kurs šiandien ką valgo!" Ir žmonės buvo pailsę.
29. Tai sakė Jonatanas: mano tėvas suviliojo žmones; žiurėk, kokios budrios mano akys pastojo, man tikt mažumą šio medaus paragavus.
30. Bet kadangi žmonės šiandien ne turėjo valgyti plėšimo savo neprietelių, kurį jie rado, tai dabar ir ne galėjo daugiaus Pylistėnų užmušti.
31. Bet jie mušė Pylistėnus tą dieną, pradėję nuo Mikmazo iki Ajalon. Ir žmonės didei buvo pailsę.
32. Ir žmonės pritaisė plėšimą, imdami jaučių, avių ir veršių, ir pamušė bei papiovė tus ant žemės, ir valgė taip * kruvinai. * 3 Maiž. 3, 17. per. 7, 26.
33. Tai Zaului buvo apsakyta: štai, žmonės susigriešija prieš Poną Dievą, kraują valgydami. Jis atsakė: jus ne gerai darėte; atriskite man dabar čionai didį akmenį.
34. Ir Zaulas sakė toliaus: persidalykitės tarp žmonių ir prisakykite jiems, kad kožnas savo jautį bei savo avis pas manę atgabentų, ir pamuškite bei papiaukite tus čionai, kad tai valgytumbite ir ne susigriešytumbite prieš Poną Dievą, kraujo be valgydami. Tai atgabeno visi žmonės, kožnas savo jautį su savo ranka nakčia, ir pamušė tus čionai.
35. Ir Zaulas pabudavojo Ponui Dievui altorių. Tas pirmasis yra altorius, kurį jisai Ponui Dievui pabudavojo.
36. Ir Zaulas sakė: nusitraukime dabar paskui Pylistėnus nakčia ir išplėškime juos, iki rytui išauštant, nei vieną jų ne palikdami. Jie atsakė: daryk vislab, kas tau ger rodos. Ale klebonas sakė: prisiartinkimės čionai Ponui Dievui.
37. Ir Zaulas klausė Dievo: ar aš nusitrauksu paskui Pylistėnus? o ar ir paduosi juos į Izraėlitėnų rankas? bet Jisai jamui tą kartą nieko ne atsakė.
38. Tai sakė Zaulas: te ateiti čionai visi pulkai žmonių, ir pertardykite bei veizdėkite, kas to grieko kaltas yra šiame čėse.
39. Nės taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, Išgelbėtojas Izraėlio, kad norint ir mano sunus Jonatanas kaltas butų, tai jis tur mirti. Ir nei vienas iš visų žmonių jam nieko ne atsakė.
40. Ir jis sakė visiems Izraėlitėnams: bukite jus anoje šalyje, aš bei mano sunus Jonatanas busiva šioje šalyje. Žmonės sakė Zaului: daryk, kas tau mėgsta.
41. Ir Zaulas sakė Viešpačiui, Dievui Izraėlio: daryk teisybę! Tai Zaulas ir Jonatanas buvo * tropytu, bet žmonės išėjo valni. * Joz. 7, 16.
42. Zaulas sakė: meskite apie manę bei apie mano sunų Jonataną. Tai Jonatanas buvo tropytas.
43. Ir Zaulas sakė Jonatanui: pasakyk man, * ką tu darei? Jonatanas pasakė jam tarydamas: aš mažumą medaus paragavau lazda, kurią savo rankoje turėjau, o žiurėk, argi aš todėl turėčiau mirti? * Joz. 7, 19.
44. Tai sakė Zaulas: *kad manę Dievas koravotų! Jonatanai, tu turi mirti. * 1 Kar. 2, 23. per. 19, 2.
45. Bet žmonės sakė Zaului: argu Jonatanas turėtų mirti, kursai tokią *didžią pagalbą Izraėlyje daręs? apsaugok Dieve! taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, nei plaukelis nuo jo galvos ant žemės ne tur nuslinkti, nės Dievas šiandien per jį tai ištaisęs esti. Taip išgelbėjo žmonės Jonataną, kad jam ne teko mirti. * 2 Zom. 23, 10. per. 14, 11.
46. Tai Zaulas aukštyn užsitraukė nuo Pylistėnų, o Pylistėnai traukės į savo šalį.
47. Bet kaip Zaulas karalystę ant Izraėlitėnų buvo įgavęs, kariavo jis prieš visus savo neprietelius aplinkui: prieš Moabytus, prieš vaikus Amon, prieš Edomytus, prieš karalius Zoba, prieš Pylistėnus, o kur jis tiktai nusikreipė, čia jis iškados padarė.
48. Ir sutaisė abažą ir mušė Amalėkytus ir išgelbėjo Izraėlitėnus iš rankų visų, juos užkabinančiųjų.
49. O Zaulas turėjo *sunų: Jonataną, Isvį, Malkį-Zuą; ir jo dvi dukteri taipo vardu buvo: pirmgimusioji Mėrob, o mažoji Mikal. * 1 Nuo. Kar. 9, 33.
50. Ir Zaulo pati vardu buvo Aji-

noam, duktė Ajimaazo. Ir jo *vyriausiasis ant abažo vardu buvo Abnėris, sunus Nėro, kurs su Zaulu brolių vaikais buvo. * per. 17, 55 ir 26, 5.
51. Bet Kisas buvo Zaulo tėvas; o Nėras, Abnėrio tėvas, sunus buvo Abiėlio.
52. Ale sunkus buvo kariavimas prieš Pylistėnus, kol Zaulas gyvas buvo. Ir kur tikt Zaulas drutą bei pajėgiantį vyrą pamatė, tą jis pas savę ėmė.

Perskyrimas 15.

Zaulas dėl savo nepaklusnumo iš karalystės išmetamas.

Bet Zomėlis sakė Zaului: *Ponas Dievas manę siuntė, kad tavę karaliumi pamostyčiau ant jo žmonių Izraėl; taigi klausyk balso žodžių Pono Dievo: * per. 10, 1.
2. Taip sako Ponas Dievas Zėbaot: aš apmislijau, ką *Amalėkas Izraėlitėnams darė, ir kaip jisai kelią jiems užgynė, jiems iš Egypto išsitraukiant. * 2 Maiž. 17, 18. 14. 4 Maiž. 24, 20. 5 Maiž. 25, 17.
3. Todėl nukeliauk ir mušk *Amalėkytus ir nužudyk juos su vislab tuomi, ką jie tur; ne čėdyk jo, bet užmušk vyrus podraug su moterimis, vaikus ir žindančius, jaučius ir avis, verbludus ir asilus. * 2 Maiž. 17, 14.
4. Zaulas tai pasakydino žmonėms ir suskaitė juos Telaimuose, du šimtu tukstančių pėstininkų ir dešimt tukstančių vyrų iš Judavos.
5. Ir Zaulas, atėjęs pas Amalėkytų miestą, kareivių pulką paslėpė iš užpakalio pas upę,
6. Ir sakydino Kėnytams: jus ėję atsitolinkite ir nusitraukitės nuo Amalėkytų, kad aš jus ne podraug išpustyčiau su jais, nės jus mielaširdingystę išrodėte Izraėlitėnams, iš Egypto iškeliaujantiems. Taip atsiskyrė Kėnytai nuo Amalėkytų.
7. Tai *Zaulas mušė Amalėkytus, pradėjęs nuo Evilo iki Zur, kuri šiąpus Egypto yra. * 1 Nus. Kar. 5, 43.
8. Ir gyvą *sugavęs Agagą, Amalėkytų karalių, nužudė visus žmones ašmenimi kardo. * Joz. 8, 23.
9. Bet Zaulas bei žmonės čėdijo Agago ir gerųjų avių ir jaučių penėtųjų ir ėryčių ir kitų gerųjų daiktų, ne norėdami tus žudyti; ale kas ledeka ir niekam neverta buvo, tai jie žavino.
10. Tai žodis Pono Dievo Zomėliui buvo sakytas ir tarė:
11. Aš gailiuos, Zaulą karaliumi įdėjęs, nės jisai nuo manęs atsikreipė, mano žodžių ne išpildydamas. Todėl Zomėlis supyko ir šaukė Dievopi per visą naktį.
12. Ir Zomėlis anksti pasikėlė, kad Zaulą iš ryto sutiktų. Ir jam buvo sakyta, kad Zaulas į Karmėlį atėjęs ir sau pergalėjimo paženklį attiesęs, ir kad aplinkui keliavęs į Gilgalius iškakęs buvo.
13. Ir Zomėliui pas Zaulą atėjus, sakė jam Zaulas: *peržegnotas tu buk Ponui Dievui! aš Pono Dievo žodį esmi išpildęs. * Vald. 17, 2. Rut. 3, 10.
14. Zomėlis atsakė: kasgi tai per bliovimas avių mano ausyse ir baubimas jaučių, kurį aš girdžiu.
15. Zaulas sakė: nuo Amalėkytų jie tus parsigabeno; nės žmonės čėdijo geriausiųjų avių bei jaučių dėl apieros Viešpaties, tavo Dievo; palaiką mes nužavinome.
16. Bet Zomėlis atsakė Zaului: paklausyk, ką Ponas Dievas su manimi kalbėjęs šią naktį. Jis tarė: sakyk!
17. Zomėlis tarė: ar ne tiesa, tu mažu be budamas po savo akių vyriausiasis pastojai ant visų giminių Izraėlio, ir Ponas Dievas tavę karaliumi pamostijo ant Izraėlitėnų?
18. Ir Ponas Dievas tavę siuntė tą kelią sakydamas: nusitrauk ir nužudyk anus griekininkus, Amalėkytus, ir kariauk prieš juos, iki tu juos išgaišysi.
19. Kam tu ne klausei balso Pono Dievo, bet ant plėšimo nusikreipęs ne gerai darei po akių Pono Dievo?
20. Zaulas atsakė Zomėliui: juk aš balso Pono Dievo klausydamas nusitraukiau tuom keliu, kuriuomi Ponas Dievas manę siuntė, ir Agagą, Amalėkytų karalių, pargabenau bei Amalėkytus išpustijau.
21. Bet žmonės ėmė plėšimo, avis bei jaučius, geriausiąjį tarp žudomųjų daiktų, Viešpačiui, tavo Dievui, apieravoti Gilgaliuose.
22. Bet Zomėlis sakė: argi misliji tu, kad Ponas Dievas daugiaus mėgsta apieromis, arba deginimo apieromis, ne kaip *paklusnumu balso Pono Dievo? Štai paklusnumas geresnis yra už apieras, ir pridabojimas geresnis už avinų taukus. * Oz. 6, 6. Mat. 9, 13. per. 12, 7.

23. Nės nepaklusnumas yra žynavimo griekas, ir prieštaravimas yra balvonystė bei dievaičių garbinimas. Taigi, kadangi dabar žodį Pono Dievo paniekinai, tai *jis ir tavę paniekino, kad tu karaliumi ne butumbei. *per. 16, 1.

24. Tai sakė Zaulas Zomėliui: aš susigriešijau, kad Pono Dievo įsakymus ir tavo žodžius perżengiau; nės aš bijojaus žmonių, ir jų balso klausiau. *2 Zom. 12, 13.

25. O dabar atleisk man tą grieką, ir sugrįšk su manimi, kad aš Pono Dievo melsčiaus!

26. Zomėlis sakė Zaului: aš ne noru su tavimi sugrįšti, nės tu žodį Pono Dievo paniekinai, todėl Ponas Dievas ir *tavę paniekino, kad tu ne butumbei karaliumi ant Izraėlio. *2 Zom. 7, 15. 1 Zom. 28, 17.

27. Ir kaip Zomėlis atsigręžė, kad šalin eitų, tai jis nutvėrė jį prie skverno jo sermėgos, ir tas nuplyšo.

28. Tai sakė Zomėlis jamui: Ponas Dievas karalystę Izraėlitėnų šiandien nuo tavęs atplėšė ir tą tavo artymui davė, geresniam už tavę. *per. 28, 17.

29. Priegtam *karžygys Izraėlyje ne meluoja, neigi jamui ko gaila; nės jis ne esti žmogus, kad jis ko gailėtųs. *4 Maiž. 23, 19.

30. Bet jis sakė: aš nusidėjau, bet tačiaus garbink manę dabar po akių vyriausiųjų mano žmonių bei Izraėlitėnų ir sugrįšk su manimi, kad Viešpaties, tavo Dievo, melsčiaus!

31. Taipo Zomėlis sugrįžo, Zaulą sekdamas, kad Zaulas Poną Dievą garbintų.

32. Bet Zomėlis sakė: atgabendįkite pas manę Agagą, Amalėkytų karalių. Ir Agagas ėjo pas jį linksmai, tarydamas: taipo reik smerties kartybę pravaryti.

33. Zomėlis sakė: kaipo tavo kardas moterims jų vaikus išplėšė, taipo ir tavo motynai jos vaikai tur buti išplėšti tarp moterų. Taipo sukapojo Zomėlis Agagą į stukius po akių Pono Dievo Gilgaliuose.

34. Ir Zomėlis nuėjo į Ramatą, bet Zaulas nukeliavo į savo namus į Gibėą Zaulo.

35. Ir Zomėlis iš to čėso Zaulo daugiaus ne matė, iki numirė. Bet tačiaus Zomėlis gedėjo dėl Zaulo, kad Ponas Dievas gailėjosi, Zaulą į karalių ant Izraėlitėnų įdėjęs.

Perskyrimas 16.

Dovido pirmutinysis mostijimas į karalių.

Ir Ponas Dievas sakė Zomėliui: kaip ilgai tu gedi dėl Zaulo, *kurį aš atstačiau, kad ne butų karaliumi ant Izraėlitėnų? Pripilk savo ragą aliejumi ir eik! aš tavę siųsu pas Izai Bėtlėemiškį, nės iš jo sunų aš sau karalių išsirinkau. *per. 15, 23. Darb. Ap. 13, 22.

2. Bet Zomėlis tarė: kaip aš nueisu? Zaulas tai ištyręs manę pasmaugs. Ponas Dievas tarė: imk veršį iš jaučių pas savę ir tark: „aš atėjau Ponui Dievui apieravoti.“

3. Ir turi Izaį ant apieravojimo pakviesti, čia aš tau parodysu, ką tu turi daryti, kad tu man pamostytumbei tą, kurį tau pasakysu.

4. Zomėlis darė, kaip Ponas Dievas jam buvo pasakęs, ir atėjo į Bėtlėem. Tai nusigando vyriausieji miesto ir jamui priešais ėjo sakydami: *ar pakajus, kad tu ateini? *2 Kar. 9, 18.

5. Jisai atsakė: pakajus! aš atėjau Ponui Dievui apieravoti; šventinkitės ir ateikite su manimi ant apieros! Ir jisai pašventino Izaį ir jo sunus ir pakvietė juos ant apieravojimo.

6. Ir jiems įėjus pažiurėjo jis į *Eliabą ir dumojo, bau ne tas butų po Pono Dievo akių jo pamostytasis. *per. 17, 13.

7. Bet Ponas Dievas sakė Zomėliui: ne žiurėk nei į jo *veidą, nei į jo didį stomenį, aš jo ne noru. Nės ne tinka taipo, kaip žmonėms regis; žmogus daboja ant to, kas po akių yra, ale Ponas Dievas padaboja ant širdies. *Darb. Ap. 10, 34. s. Ps. 7, 10. s.

8. Tai vadino Izai *Abinadabą ir davė jį Zomėliui pro šalį eiti. Ir jisai sakė: ir tą Ponas Dievas ne išrinko. *per. 17, 13.

9. Tai davė Izai Samą pro šalį eiti. Bet jisai sakė: nei tą Ponas Dievas ne paskyrė.

10. Tai Izai visus savo septynis sunus Zomėliui davė pro šalį eiti, bet Zomėlis sakė Izajui: nei vieną tų Ponas Dievas ne paskyrė.

11. Ir Zomėlis sakė Izajui: ar tai vaikai visi? Jis sakė: dar yra čionai *mažiausiasis, o štai, jis gano

avis. Tai sakė Zomėlis Izajui: nu-
siųsk ir pargabendįk jį; nės mes ne pa-
sisėsimės, iki jam čia atėjus. *per.17,14.
12. Tai jis nusiuntęs atgabendino jį,
ir jis buvo lyg *raudonokas ant veido,
su gražiomis akimis ir mandagaus gy-
mio. Ir Ponas Dievas sakė: kelkis ir
pamostyk jį, nės tas tikrasis. *per.17,42.
13. Tai Zomėlis ėmęs savo aliejaus
ragą *pamostijo jį tarpe jo brolių.
Ir Dvasė Pono Dievo atėjo ant Do-
vido iš tos dienos ir toliaus. Bet
Zomėlis pasikėlęs nukeliavo į Ramą.
*2 Zom.7,8. Ps.78,71 ir 89,21. Darb.13.22.
14.*Bet Dvasė Pono Dievo atstojo nuo
Zaulo, o pikta dvasė nuo Pono Dievo
jį labai nerimstantį padarė. *per.18,10.
15. Tai sakė Zaulo tarnai jamui:
štai, pikta dvasė nuo Dievo tavę la-
bai nerimstantį padaro.
16. Mielas viešpatie, sakyk mums,
savo tarnams, kurie po tavo akių sto-
vime, kad kokį vyrą sujėškotumbime,
*ant kanklių gražiai žaisti mokantį,
kad, jei piktoji dvasė ant tavęs už-
eiti, jisai savo rankomis žaistų, kad
nusiramdįtumbei. *2 Kar.3,15.
17. Tai sakė Zaulas savo tarnams:
apsidabokitės kokio žmogaus, ant
kanklių gražiai mokančio, ir atga-
benkite jį pas manę!
18. Tai sakė vaikų vienas tarydamas:
štai, aš mačiau Izajo Bėtlėemiškio sunų
vieną, gražiai ant kanklių žaistį mokan-
tį, tas pajėgęs vyras ir tikras kareivis
bei išmintingas visuose daiktuose, ir
gražus, o Ponas Dievas yra su juomi.
19. Tai nusiuntė Zaulas paslus pas
Izaį ir sakydino jam: siųsk savo sunų
Dovidą, pas avis esantįjį, pas manę!
20. Tai Izai asilą ėmęs uždėjo ant to
duonos ir legeraitį vyno bei ožytį
ir nusiuntė tai Zaului per savo sunų
Dovidą.
21. Taip Dovidas atėjęs pas Zaulą
šlužijo jam; ir jis jį *labai mylėjo, ir
jis pastojo jo ginklų nešėjas. *per.18,1.2.
22. Ir Zaulas nusiuntė pas Izaį ir sa-
kydino jam: testov Dovidas pas manę,
nėsa jisai malonę rado po mano akių.
23. Taigi, kad Dvasė Dievo ant Zau-
lo užėjo, tai Dovidas ėmė kankles ir
žaidė savo rankomis; tai Zaulas at-
sigaivino ir jam geriaus buvo, o pik-
toji dvasė nuo jo atstojo.

Perskyrimas 17.

Dovido kova su milžinu Goliat.

Pylistėnai surinko savo vaiskus, kad
kariautų, ir susirinkę pas Zoką Ju-
davoje abažą statė tarp Zoko bei
Azėko gale Damimų.
2. Bet Zaulas ir vyrai Izraėl susi-
ėję abažą sustatė ažuolų dauboje ir
susitaisė kariauti prieš Pylistėnus.
3. Ir Pylistėnai stovėjo ant nekurio
kalno anapus, o Izraėlitėnai ant ne-
kurio kalno šiąpus, taip, kad jų tarpe
lenkė buvo.
4. Tai išėjo iš Pylistėnų abažų mil-
žinas, vardu Goliatas, iš *Gato, šešių
mastų ir plaštakos aukštas, *Joz.11,22.
5. Turėdamas varinį šalmą ant sa-
vo galvos ir žvynuotu pancėriumi bu-
vo apsirėdęs; o svartis jo pancėriaus
buvo penki tukstančiai syklų vario.
6. Ir jis turėjo varinius kojų šarvus
ant savo kulšų bei varinį skydą ant
savo pečių.
7. O kotas jo ragotinės buvo lyg
audiejaus riestuvas, ir geležis jo ra-
gotinės svėrė šešis šimtus syklų gele-
žies; ir jo ginklų nešėjas ėjo pirm jo.
8. Ir jis pasistojęs prišaukė pulkams
Izraėlio, tarydamas jiems: kam jus
išėjote prisitaisyti ant mušio? ar ne
aš esmi Pylistėnas, o jus Zaulo tar-
nai? Išskirkite vieną iš jųsų, kurs
pas manę žemyn eitų.
9. Jei jis įveiks manę be kariauda-
mas ir užmuš manę, tai mes jųsų tar-
nais norime buti; ale jei aš jį įveiksu
ir užmušu, tai jus musų tarnais tu-
rėsite buti, kad mums šlužytumbite.
10. Ir tasai Pylistėnas sakė: aš šian-
dien vaiskus Izraėlio prieš tus besi-
tyčiodamas *apjuokiau; duokite man
vieną o mudu imsivos. *2 Kar.19,4.16.
11. Kaip Zaulas bei visi Izraėlitė-
nai tą kalbą to Pylistėno išgirdo,
nusigando jie visi ir labai bijojosi.
12. Bet Dovidas buvo *Epraitiško
vyro sunus, iš Bėtlėem Juda, vardu
Izai, tas turėjo aštuonis sunus, o jau
buvo pasenęs Zaulo čėse ir daug die-
nų buvo sulaukęs tarp vyrų. *per.16,1.
13. O trys didžiausieji sunus Izai
buvo su Zaulu į karą nukeliavę, ir
vardais vadinami buvo: Eliabas pirm-
gimęsis, Aminadabas antrasis, o Sa-
ma trečiasis.

14. Bet Dovidas buvo *jauniausiasis. Ale kaip tie trys vyriausieji su Zaulu į karą nusitraukė, * per. 16, 11.
15. Dovidas vėl atstojo nuo Zaulo, kad avis savo tėvo ganytų Bėtlėeme.
16. Bet Pylistėnas parėjo anksti ir rytą ir vakarą, ir pasirodė per keturisdešimts dienų.
17. Bet Izai sakė savo sunui Dovidui: imk savo broliams šitą Epą apsvilintų javų ir šius dešimts duonos kepalus, o nubėgk į vaiską pas savo brolius,
18. Ir šius dešimts šviežiuosius kėžus, ir nunešk tus vyriausiamjam ant abažo, ir aplankyk savo brolius, bau jie dar sveiki, ir imk, ką jie tau įsakys.
19. Bet Zaulas su jais bei visi vyrai Izraėlitėnų buvo ažuolų dauboje ir kariavo prieš Pylistėnus.
20. Tai Dovidas anksti iš ryto pasitaisęs paliko avis sargui, ir nešdamas nuėjo, kaip jam Izai buvo liepęs, ir priėjo daugumą sustatytųjų karo vežimų. Ir vaiskas buvo išsitraukęs ir į eiles sustatytas ir šukavo mušyje.
21. Nės Izraėlitėnai buvo pasitaisę, o Pylistėnai taipojau prieš jų pulkus buvo pasitaisę.
22. Tai Dovidas ryką, kurį nešiojo, pas rykų sargą palikęs bėgo pas sustatytuosius pulkus, ir įėjęs pasveikino savo brolius.
23. Ir jam dar su jais susikalbant, štai, atkeliavo milžinas, vardu Goliatas, Pylistėnas iš Gato, iš Pylistėnų sustatytųjų pulkų ir kalbėjo, kaip iš pirmo; ir Dovidas tai išgirdo.
24. Bet kožnas Izraėlyje tą vyrą pamatęs bėgo dėl jo ir labai bijojosi.
25. Ir kožnas Izraėlyje tarė: ar ne matėte tą vyrą aukštyn einantį? nėsa jis atėjo, Izraėlitėnus ant apjuoko laikyti. O kurs jį užmuš, tą karalius didei keta pralobinti ir jam savo dukterį duoti, bei jo tėvo giminę valną padaryti Izraėlyje.
26. Tai Dovidas tarė vyrams, pas jį stovintiems: kas bus daryta tam vyrui, kurs šį Pylistėną užmuš ir tą gėdą nuo Izraėlitėnų atkreips? nės kas yra tas Pylistėnas, šis neappiaustytasis, kurs sustatytuosius pulkus gyvojo Dievo išjuokia?
27. Tai sakė jam žmonės, kaip iš pirmo: taip darys tam, kurs jį užmuš.
28. Ir *Eliabas, jo vyriausiasis brolis išgirdęs jį taip su vyrais susikalbant, didei supyko antDovido ir tarė: kam tu atėjai žemyn? ir kodėl tu palikai tą mažumą avių pusčioje? Aš pažįstų tavo išdykumą ir tavo širdies nelabumą, nės tu žemyn atėjai mušį regėti. * per. 16, 6.
29. Dovidas atsakė: *kuomigi aš dabar nusidėjau? ar man tai ne paliepta? * per. 20, 1.
30. Ir atsigręžęs nuo jo prie kito tarė, kaip pirma buvo sakęs. Tai atsakė jam žmonės, kaip pirma.
31. Ir kaip jie išgirdo tus žodžius, kurius Dovidas buvo kalbėjęs, pranešė jie tai Zaului, ir jisai jį pargabendino.
32. Ir Dovidas sakė Zaului: dėl to nei vienas žmogus te *ne nusimena. Aš, tavo tarnas, eisu ir karausu su Pylistėnu. * 1 Maiž. 42, 28.
33. Bet Zaulas sakė Dovidui: tu ne gali nueiti prieš šitą Pylistėną, su juomi muštis, nės tu dar vaikas esi, bet šisai yra karžygys iš mažų savo dienų.
34. Bet Dovidas sakė Zaului: aš, tavo tarnas, ganiau avis savo tėvo, o atėjo liutas bei lokys ir šalin nešė avį iš kaimenės:
35. O aš jį vydamas mušiau ir išplėšiau avį iš jo nasrų. O kaip jis manę apniko, tai aš jį nutvėręs prie barzdos mušiau ir užmušiau.
36. Taipo aš, tavo tarnas, užmušiau ir liutą ir lokį. Taigi taipo ir šisai Pylistėnas, tas neappiaustytasis, tur buti kaip anų dviejų vienas, nės jisai išpeikė sustatytuosius pulkus gyvojo Dievo.
37. Ir Dovidas tarė: Ponas Dievas, kurs manę išgelbėjo nuo *liuto bei nuo lokio, ir išgelbės manę nuo šio Pylistėno. * 2 Tim. 4, 17.
38. Ir Zaulas sakė Dovidui: eik, Ponas Dievas t'esie su tavimi! Ir Zaulas aprėdė Dovidą savo rubais ir uždėjo jam varinį šalmą ant jo galvos ir apvilko jį pancėriumi.
39. Ir Dovidas jo kardu apsijuosė ant savo rubų ir pradėjo vaikščioti, nės niekados ne buvo tai bandęs. Tai sakė Dovidas Zaului: „aš ne galiu taipo vaikščioti, nės ne esmi papratęs!“; ir šalin padėjo.
40. Ir ėmęs savo *lazdą į savo rankas pasirinko sau penkis glitus akmenis iš upelio ir įdėjo tus į savo krepšą,

kurį turėjo, ir į žakelį ir vilpštynę į savo ranką ėmęs prisiartino Pylistėnui.
* 1 Nus. Kar. 12, 23.
41. Ir Pylistėnas tiekajau be vaikščiodamas artinosi Dovidui, ir jo ginklų nešėjas pirm jo.
42. Ir kaip Pylistėnas matė ir į Dovidą žiurėjo, paniekino jis jį. Nės jis dar buvo vaikas, *raudonokas ir gražus ant veido. * per. 16, 12.
43. Ir Pylistėnas sakė Dovidui: argi *aš šuo esmi, kad tu su lazda pas manę ateini? ir keikė Dovidui prie savo balvono; * 2 Zom. 3, 8.
44. Ir sakė Dovidui: eikš šen pas manę, aš tavo *kuną duosu paukščiams po dangumi ir žvėrims ant lauko.
* Ezėk. 29, 5.
45. Bet Dovidas sakė Pylistėnui: tu ateini pas manę su kardu, su ragotine bei su skydu, bet aš ateimi pas tavę vardan Pono Dievo Zebaot, Dievo sustatytųjų pulkų Izraėlitėnų, kurį tu išpeikei.
46. Šiandien Ponas Dievas tavę į mano rankas duos, kad aš tavę perveikčiau ir tavo galvą tau nukirsčiau ir paduočiau lavonus vaisko Pylistėnų šiandien paukščiams po dangumi ir žvėrims ant žemės, kad visas svietas žinotų, Izraėlitėnus Dievą turinčius,
47. Ir kad visas šis susirinkimas suprąstų, Poną Dievą ne kardais, nei ragotinėmis gelbantį; nės kariavimas yra Pono Dievo, ir jisai jus paduos į musų rankas.
48. Taigi kaip Pylistėnas pasikėlė ir eidamas prie Dovido prisiartino, skubinosi Dovidas, bėgdamas iš sustatytojo pulko prieš Pylistėną.
49. Ir Dovidas, savo ranką į krepšą įkišęs, išėmė iš to akmenį, ir vilpštynę mesdamas ištiko Pylistėną į kaktą, kad akmuo į jo kaktą įsismeigė, ir jisai ant žemės parvirto ant savo gymio.
50. Taipo perveikė Dovidas Pylistėną su vilpštyne bei su akmenimi, ir muš-damas nužavino jį. Ir Dovidas, ne turėdamas kardo savo rankoje,
51. Bėgęs priėjo Pylistėną ir ėmęs jo paties kardą iš makšties ištraukė tą, ir nužavindamas jį jam galvą tuomi nukirto. Bet Pylistėnai matydami jų sylingiausiąjį žudytą esantį, pabėgo.
52. Ir vyrai Izraėl bei Juda pasikėlė ir šaukdami vijo Pylistėnus iki pakalnės ir iki vartų Ekrono. Ir Pylistėnai puolė užmušti pakeliais prie vartų iki Gat bei Ekron.
53. Ir Izraėlitėnai Pylistėnus vyti paliovę sugrįžo ir išplėšė jų abažą.
54. Bet Dovidas ėmęs galvą Pylistėno pargabeno tą į Jėruzalę, bet jo ginklus jis padėjo į savo šėtrą.
55. Bet Zaulas pamatęs Dovidą išeinant prieš tą Pylistėną sakė *Abnėriui, savo vyriausiamjam ant vaisko: kieno sunus tas vaikas? Bet Abnėris sakė: kaip tavo dušia gyva, karaliau! aš to ne žinau. * per. 14, 50.
56. Karalius sakė: taigi klausinėk, kieno sunus butų tasai jaunikaitis.
57. Ir Dovidui sugrįžus nuo mušio ano Pylistėno, Abnėris jį ėmęs Zaului po akių atvedė, ir jisai galvą to Pylistėno turėjo savo rankoje.
58. Ir Zaulas sakė jam: kieno sunus esi, vaike? Dovidas atsakė: aš esmi sunus tavo tarno Izai, Bėtlėemiškio.

Perskyrimas 18.

Dovido garbė, didžiausioji bėda ir svotba.

Ir kaip jisai buvo paliovęs kalbėti su Zaulu, širdis Jonatano susijednojo su širdžia Dovido, ir Jonatanas jį pradėjo mylėti, kaip savo paties širdį.
2. Ir Zaulas *priėmė jį tą dieną ir ne leido jį toliaus nueiti į savo tėvo namus. * per. 16, 21.
3. Ir *Jonatanas bei Dovidas susiderėjo tarp savęs, nės jis †mylėjo jį, kaip savo paties širdį. * per. 20, 8. 16 ir 23, 18. 2 Zom. 21, 7. † 1 Zom. 19, 1.
4. Ir Jonatanas išvilko savo sermėgą, kuria aprėdytas buvo, ir davė tą Dovidui, priegtam ir savo skreistę, savo kardą, kilpinį ir savo diržą.
5. Ir Dovidas išėjo, kur tikt Zaulas jį nusiuntė, ir *elgėsi išmintingai. Ir Zaulas įdėjo jį ant kareivių, ir jis gerai patiko visiems žmonėms irgi tarnams Zaulo. * 2 Kar. 18, 7.
6. Bet nusidavė, kaip jisai sugrįžęs buvo nuo Pylistėno mušio, kad *moters iš visų miestų Izraėlitėnų priešais buvo ėjusios karaliui Zaului dainuodamos ir šokinėdamos su variniais bubnais, su džiaugsmu ir su smuikais.
* Vald. 11, 34.

7. Ir moters dainavo prieš kitskitą, žaidė ir tarė: *Zaulas tukstantį pergalėjo, bet Dovidas dešimt tukstančių. * per. 21, 11 ir 29, 5.

8. Tai supyko Zaulas labai, ir tas žodis jam ne gerai patiko, ir tarė: jos Dovidui dešimt tukstančių pridėjo, o man vieną tukstantį, dar be maž teks jamui ir karalystė.

9. Ir iš tos dienos bei potam visadai Zaulas Dovido ne galėjo kęsti.

10. Antrąją dieną *piktoji dvasė nuo Dievo užėjo ant Zaulo, ir prarakavo namieje savo gyvenime; bet Dovidas žaidė striunomis su savo ranka, kaip kas dieną liubėdavo. Ir Zaulas turėjo ragotinę savo rankoje, * per. 19, 9.

11. Ir *šovė į jį, mislydamas: aš jį prie sienos prismeigsu. Bet Dovidas du kartu atsigręžė nuo jo. * per. 20, 33.

12. Ir Zaulas *bijojosi Dovido, nės Ponas Dievas buvo su juomi, o nuo Zaulo jis buvo atstojęs. * Mark. 6, 20.

13. Tai Zaulas jį atskyrė nuo savęs ir įdėjo jį į vyresnįjį ant tukstant vyrų, ir jisai iškeliavo ir sugrįžo po akių žmonių.

14. Ir Dovidas *išmintingai elgėsi visuose savo reikaluose, ir Ponas Dievas buvo su juomi. * 2 Kar. 18, 7.

15. Kaipgi Zaulas išvydo, jį taip išmintingai pasielgiantį, bijojosi jo. * 2 Kar. 18, 7.

16. Bet visas Izraėl ir Juda mylėjo Dovidą, nės jisai ir išėjo ir sugrįžo pirm jų.

17. Ir Zaulas sakė Dovidui: štai, aš savo vyriausiąją dukterį Mėrob tau per moterį duosu, buk tiktai drąsus ir *ištaisyk Pono Dievo karus. Nės Zaulas mislijo: mano ranka ne bus prieš jį, bet ranka Pylistėnų. * per. 25, 28.

18. Bet Dovidas atsakė Zaului: kas aš esmi? kokia mano gyvata bei giminė mano tėvo Izraėlyje, kad aš karaliaus žentu pastočiau!

19. Bet *čėsui priėjus, kad Mėrob, Zaulo duktė, Dovidui turėtų buti privesta, tai ji Adriėliui, Meolatiškiui, per pačią buvo duota. * Vald. 15, 2.

20. Ale Mikal, Zaulo duktė, mylėjo Dovidą. Kaip tai Zaului buvo apsakyta, tarė jisai: tai gerai.

21. Aš ją jam duosu, kad ji jam ant iškados butų, ir Pylistėnų rankos jį įveiktų. Ir sakė Dovidui: tu šiandien su antraja mano žentu pastosi.

22. Ir Zaulas prisakė savo tarnams: kalbėkite su Dovidu slapčiai sakydami: „vei, karalius tavimi mėgsta, ir visi jo tarnai myl tavę, taigi pastok *karaliaus žentu.“ * per. 22, 14.

23. Ir tarnai Zaulo kalbėjo tus žodžius į ausis Dovido. Bet Dovidas tarė: ar jus tai už menką laikote, karaliaus žentu buti? bet aš esmi pavargęs ir prastas žmogus.

24. Ir tarnai Zaulo jam vėl atsakė tarydami: tus žodžius Dovidas kalbėjo.

25. Zaulas tarė: taipo sakykite Dovidui: „karalius ne nor kraičio, kaip tiktai šimtą pryodžių Pylistėnų, kad pasitiešytų ant karaliaus nepritelių.“ Nės Zaulas mislijo, Dovidą Pylistėnų rankomis žavinti.

26. Tai pasakė jo tarnai Dovidui tus žodžius, ir Dovidui tai padingo geras daiktas esąs, kad karaliaus žentu pastotų. Ir čėsas tas dar ne buvo išsipildęs,

27. Tai Dovidas pasikėlė ir nusitraukęs su savo vyrais užmušė Pylistėnų du šimtu vyrų. Ir Dovidas atnešė jų pryodes ir davė jam tų, kiek jis norėjo, kad jo žentu pastotų. Tai davė Zaulas jam savo dukterį Mikal per pačią.

28. Ir Zaulas matė ir suprato, Poną Dievą su Dovidu esantį. Ir Mikal, Zaulo duktė, jį mylėjo.

29. Tai Zaulas Dovido juo labiaus bijojosi ir per savo amžią jo nprieteliumi pastojo.

30. Ir kad Pylistėnų kunigaikščiai išsitraukė, Dovidas išmintingiaus elgėsi už visus Zaulo tarnus, kad jie išsitraukė; kad jo vardas didžioje garbėje buvo laikomas.

Perskyrimas 19.

Dovidas, savo gyvastį išlaikyti norėdamas, į didį vargą įpuola.

O Zaulas kalbėjo su savo sunumi Jonatanu ir su visais savo tarnais, kad jie Dovidą žudytų. Bet Jonatanas, Zaulo sunus, Dovidą labai * mylėjo. * per. 18, 3 ir 20, 17.

2. Ir pasakė jam tai tarydamas: mano tėvas Zaulas tyko tavę užmušti. Taigi saugokis iš ryto ir slapčiai kur pasilikdamas pasislėpk.

3. Bet aš išėjęs pas savo tėvą stovėsu ant lauko, kur tu esi, ir apie

tavę su savo tėvu kalbėsu, ir ką aš numanysu, tau vislab pranešu.
4. Ir Jonatanas visą gerą kalbėjo apie Dovidą su savo tėvu Zaulu, tarydamas jam: ne susigriešyk, karaliau, ant savo tarno Dovido, nėsa jis tau ne nusidėjęs, ir jo darbai tau labai naudingi yra.
5. Ir jisai savo *gyvastį už menką laikė, †užmušdamas aną Pylistėną, ir Ponas Dievas didę pagalbą suteko visam Izraėliui. Tu tai regėjai ir iš to džiaugsmo gavai. Kamgi tu dabar ant nekaltojo kraujo nori susigriešyti, kad Dovidą be reikalo nužudytumbei?
* Vald. 5, 18. per. 9, 17. † 1 Zom. 17, 50. s.
6. Tai pakluso Zaulas balsui Jonatano ir pasibažijo: taip *tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jisai ne tur mirti.
* per. 14, 45.
7. Tai Jonatanas Dovidą vadinęs pasakė jam visus tus žodžius, ir parvedė jį pas Zaulą, kad pas jį butų, kaip iš pradžios.
8. Bet vėl vaidas pasikėlė; ir Dovidas išsitraukęs kariavo prieš Pylistėnus ir jų labai daug užmušė, kad jie dėl jo bėgo.
9. Bet *piktoji dvasė nuo Pono Dievo užėjo ant Zaulo, ir jisai sėdėdamas savo namuose turėjo ragotinę savo rankoje; bet Dovidas su ranka žaidė ant striunų. * per. 18, 10.
10. Ir Zaulas tykojo, Dovidą *su ragotine prie sienos prismeigti. Bet jisai nuo Zaulo atsiplėšė, ir ragotinė į sieną įsismeigė; bet Dovidas bėgo ir ištruko tą pačią naktį. * per. 18, 11.
11. *Ale Zaulas siuntė paslus į Dovido namus, kad jį apsergėtų ir ryto metą užmuštų. Tai Dovidui apsakė jo pati Mikal tarydama: jei tu šią naktį ne išvalnysi savo dušią, tai ryto metą turėsi mirti. * Ps. 59, 1.
12. Tai Mikal jį išleido pro *langą žemyn, kad jisai nuėjęs išbėgo ir ištruko.
* Darb. 9, 25.
13. Ir Mikal ėmusi abrozą įdėjo tą į patalą, ir padėjo oškos kailį prie galvos bei apdengė tą rubais.
14. Tai siuntė Zaulas paslus, kad Dovidą atgabentų. Bet ji tarė: jisai serga.
15. Bet Zaulas siuntė paslus, Dovidą pažiurėti sakydamas: pargabenkite jį pas manę aukštyn su patalu, kad žudytas butų.
16. Ale kaip paslai atėjo, štai, abrozas patale gulėjo ir oškos kailis prie jo galvos.
17. Tai sakė Zaulas Mikalai: kam tu manę prigavai, mano neprietelių paleisdama, kad ištruktų? Mikal atsakė Zaului: jisai man sakė: „paleisk manę, šeip aš tavę užmušu."
18. Bet Dovidas ištrukęs pabėgo ir atėjo pas Zomėlį į Ramą, ir pasakė jam vislab, ką jam Zaulas buvo daręs. Ir jisai nuėjo su Zomėliu ir pasiliko abudu Najote.
19. Ir Zaului buvo pasakyta: štai, Dovidas yra Najote Ramoje.
20. Tai nusiuntė Zaulas paslus, kad Dovidą atgabentų. Ir jie pamatė du pulku prarakų prarakaujančių, ir Zomėlis buvo jų užveizdas. Tai užėjo Dievo Dvasė ant paslų Zaulo, kad ir jie prarakavo.
21. Kaip tai Zaului buvo apsakyta, nusiuntė jis kitus paslus, tie taipojau prarakavo. Tai jis nusiuntė ir trečius paslus, ale ir tie taipojau prarakavo.
22. Tai jisai pats nuėjo į Ramą, ir atėjęs pas didįjį šulinį, kurs pas Zekų yra, klausinėjo jisai tarydamas: kur yra Zomėlis su Dovidu? tai jam buvo pasakyta: štai, Najota Ramoje.
23. Ir jisai nuėjo ten į Najotą Ramoje. Ir Dvasė Dievo taipojau ant jo užėjo, ir jisai be keliaudamas prarakavo, iki atėjo į Najotą Ramoje.
24. Ir jisai savo rubus išvilkęs drauge prarakavo po akių Zomėlio, ir nuogas parpuolė per visą tą dieną ir visą naktį. Todėl sakoma: argi ir Zaulas yra tarp prarakų?

Perskyrimas 20.

Jonatano bei Dovido prietelystė.

Bet Dovidas bėgo iš Najoto Ramoje ir atėjęs tarė Jonatanui: *ką aš dariau? Kuomi aš nusidėjau? Kuomi aš susigriešijau prieš tavo tėvą, kad jisai tykoja manę žavinti? * per. 17, 29 ir 26, 18.
2. Bet jisai atsakė jam: apsaugok Dieve! tu neturi mirti. Štai, mano tėvas nieko ne daro, nei kokį didį, nei kokį mažą daiktą, kad man tai į ausis ne sakytų; kogidėl mano tėvas tai man paslėptų? ne bus taipo!
3. Tai prisiekė Dovidas tarydamas: tavo tėvas gerai žino, kad aš malonę radau po tavo akių, todėl jisai mislys:

„Jonatanas ne tur tai žinoti, jisai apie tai rupintųs." Iš tiesos, *taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ir tavo dušia gyva, tiktai vienas žingsnis yra tarp manęs ir tarp smerties. *per.25,26.
4. Jonatanas sakė Dovidui: aš tau darysu, ko tiktai tavo širdis geidžia.
5. Dovidas sakė jam: žiurėk, rytoj yra jaunojo mėnesio šventė, kurioje man reiktų su karaliumi už stalo sėdėti; taigi leisk manę, kad ant lauko pasislėpčiau iki vakaro trečiosios dienos.
6. Jei tavo tėvas apie manę klausinės, tai sakyk: Dovidas meldė manę, kad į Bėtlėem, į savo miestą, galėtų nubėgti, nės kas metą tenai ta visa giminė apieravoja apierą.
7. Jei jisai sakys: gerai, tai ir pakajus bus man, tavam tarnui. Bet jei jisai papyks, tai numanysi, kad jisai ką pikto sudumojęs.
8. Togidėl išrodyk mielaširdingystę man, savam tarnui, nės tu su manimi, savo tarnu, *susiderėjai vardan Pono Dievo. Bet jei koks nusidėjimas manyje randamas, tai tu nužavink manę, nės kodėl tu norėtumbei manę pas savo tėvą nugabenti? *per. 18,3.
9. Jonatanas sakė: apsaugok Dieve, kad aš numanydamas, ką pikto savo tėvo sudumotą apie tavę, tau tai ne pasakyčiau.
10. Bet Dovidas tarė: kasgi man tai praneš, jei tavo tėvas tau ką rustai atsakys?
11. Jonatanas tarė Dovidui: kelkis, eikiva į lauką. Ir juodu abudu ėjo į lauką.
12. Ir Jonatanas sakė Dovidui: Viešpatie, Dieve Izraėlio! kad aš numanysu ant savo tėvo rytoj bei trečiąją dieną, kad vislab gerai apie Dovidą, ir ne nusiųsu pas tavę, nei tavo ausims ant žinios ne duosu,
13. Tai, Pone Dieve, Jonataną šeip ir taip koravok! Bet jei mano tėvui ko pikto pamėgtų prieš tavę, tai aš ir tai tavo ausims pranešu ir tavę nuleisu, kad su pakajumi nukeliautumbei. Ir Ponas Dievas t'esie su tavimi, kaip jisai su mano tėvu buvęs.
14. Jei tai ne darau, tai nei tu mielaširdingystę Pono Dievo man ne išrodyk, nei kol gyvas busu, nei kad numirsu.
15. Ir kad Ponas Dievas Dovido neprietelius sugaišįs, kožną iš žemės, tai tu savo mielaširdingystę amžinai ne atimk nuo mano giminės.
16. Taipogi Jonatanas suderėjo su Dovido gimine tarydamas: Dieve, pajėškok tai iš rankų Dovido neprietelių.
17. Ir Jonatanas toliaus kalbėdamas prisiekė Dovidui; taip jisai jį * mylėjo, nės jis mylėjo jį, kaip savo dušią. *per.19,1.
18. Ir Jonatanas sakė jamui: ryto metą yra jaunojo mėnesio šventė, tai klaus apie tavę, nės pasigęs tavęs, kur tu sėdėdavai.
19. Bet trečiąją dieną tu skubinkis čionai ateiti ir ėjęs į nekurią vietą, kur pasislėptumbei dirbamąją dieną, pasisėskis pas akmenį Azėl.
20. Tai aš į jo šalį tris strielas, šausu, lyg į mierį šaudamas.
21. Ir dabok, aš vaiką siųsu: „eik ir jėškok strielas." Jei aš vaikui sakysu: „štai, strielos gul šen linkai, tau į užpakalį", tai ateik, nės pakajus yra ir nei joks pavojumas, taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra.
22. Bet jei aš vaikui sakysu: „štai, strielos gul ten linkai pirm tavęs!" tai nueik, nės Ponas Dievas tavę paleido.
23. Bet ką aš bei tu tarp savęs kalbėjova, čia Ponas Dievas yra tarp manęs bei tavęs amžinai.
24. Dovidas pasislėpė ant lauko, ir šventei jaunojo mėnesio priėjus, karalius už stalo sėdosi valgyti.
25. O karaliui atsisėdus savo vietoje, kaip pirma papratęs budavo prie sienos, atsikėlė Jonatanas. Bet Abnėris sėdosi prie šalies Zaulo. Ir jie Dovido pasigędo jo vietoje.
26. Ir Zaulas tąkart nieko ne kalbėjo, nės jis dumojo: rasi jam kas tikosi, kad ne čystas yra.
27. Antrąją dieną šventėje jaunojo mėnesio, kaip Dovido pasigędo jo vietoje, sakė Zaulas savo sunui Jonatanui: kam sunus Izai ne atėjo valgyti, nei vakar, nei šiandien?
28. Jonatanas atsakė Zaului: jis prašėsi manęs, kad į Bėtlėem nueitų,
29. Tarydamas: „pavelyk man eiti, nės musų giminė tur apieravoti mieste, ir mano brolis man pats tai liepė. Jeigu aš malonę radau po tavo akių, tai aš šalin ėjęs savo brolius atlankysu!" todėl jisai ne atėjo prie karaliaus stalo.

30. Tai Zaulas labai supyko ant Jonatano ir sakė jam: tu nepaklusnusis nepriteliau, aš gerai žinau, kad tu sunų Izai sau pasiskyrei, sau bei savo nelabajai motynai ant gėdos.
31. Nės kaip ilgai sunus Izai gyvas yra ant žemės, nei tu, nei tavo karalystė ne išsilaikysis. Todėl nusiuntęs jį atgabenk čionai pas manę, nėsa jis tur mirti.
32. Jonatanas atsakė savo tėvui Zaului ir tarė jam: kogidėl jisai turėtų mirti? ką jis pikto daręs?
33. *Tai Zaulas metė ragotinę į jį, kad jį perdurtų. Ant to numanė Jonatanas, kad butinai jo tėvas buvo apsiėmęs, Dovidą nužavinti. * per. 18, 10.
34. Ir atsikėlė nuo stalo labai supykęs; ir tą pačią antrąją dieną jaunojo mėnesio šventės ne valgė nei kasnį duonos, nės pasirupino apie Dovidą, kad jo tėvas jį taip labai išdarkęs.
35. Ryto metą Jonatanas išėjo į lauką, kur Dovidą buvo nulėmęs, o mažas vaikelis buvo su juomi.
36. Ir jis sakė vaikui: bėgk ir jėškok man strielas, kurias aš šausu. Bet vaikui be bėgant šovė jis vieną strielą per jo viršų.
37. Ir vaikui atėjus į tą vietą, kur Jonatanas strielą buvo šovęs, šaukė Jonatanas paskui jį tarydamas: striela gul tenlinkai pirm tavęs.
38. Ir šaukė vėl paskui jį: skubįkis greitai, o ne stovėk. Tai surinko Jonatano vaikas strielas ir atnešė tas savo ponui.
39. O vaikas apie tai nieko ne žinojo; tiktai Jonatanas bei Dovidas vienudu žinojo tą daiktą.
40. Tai davė Jonatanas savo ginklus savo vaikui, sakydamas jam: eik ir nunešk tus į miestą.
41. Vaikui įėjus atsikėlė Dovidas iš savo vietos prieš pietus ir parpuolęs *ant savo veido prie žemės ir tris kartus pasikloniojęs susibučiavo juodu viens antrą ir verkė abudu, bet Dovidas labiausiai. * 1 Maiž. 33, 3, 4.
42. Ir Jonatanas sakė Dovidui: eik su pakajumi; ką mudu prisiekėva, vardan Pono Dievo darydamu: Ponas Dievas t'esie tarp manęs bei tavęs, tarp mano ir tavo giminės, tai tur buti amžinai.
43. Ir Jonatanas pasikėlęs atėjo į miestą.

Perskyrimas 21.

Dovidas alksta, bėga ir darkosi.

Bet Dovidas atėjo į Nobę pas kleboną Ajimėlek. Ir Ajimėlekas nusigando, Dovidui priešais eidamas, ir sakė jam: kam tu vienas ateini, ir nei vienas vyras ne yra su tavimi?
2. Dovidas sakė Ajimėlekui klebonui: karalius man vieną reikalą liepė, tarydamas man: „nei vienam žinę ne duok, kodėl aš tavę siunčiau, ir ką aš tau liepiau!“ nės aš ir savo vaiką šen ir ten nusiunčiau.
3. Taigi jei dabar ką turi prie rankų, ar vieną, ar penkis duonos kepalus, tai duok man tus į mano rankas, arba bileką randi.
4. Klebonas atsakė Dovidui ir tarė: aš ne turu prastos duonos prie rankų, bet tiktai šventintos duonos, kad tiktai jaunikaičiai * nuo moterų butų atsilaikę. * 2 Maiž. 19, 15.
5. Dovidas atsakė klebonui tarydamas jamui: moters tris dienas nuo musų buvo atskirtos, man iškeliaujant, priegtam ir jaunikaičių rykai buvo šventi; bet jei šisai kelias ne šventas, tai jis šiandien bus šventįtas ant jų rykų.
6. Tai davė jam klebonas šventosios, *kadangi kitos duonos ne buvo, kaip tikt šventintoji altoriaus duona, kurią po akių Pono Dievo pakavodavo, kad kitos šviežios duonos tą dieną uždėtų, kaip jis šią atėmęs buvo. * Mat. 12, 3. Luk. 6, 3.
7. Bet buvo tą dieną nekursai vyras apkaltas po akių Pono Dievo iš tarnų Zaulo, vardu * Doėgas, Edomytas, vyriausias tarp kerdžių Zaulo. * per. 22, 9. Ps. 52, 2.
8. Ir Dovidas tarė Ajimėlekui: ar ne turi kokę ragotinę arba kardą prie rankos? aš savo ragotinę bei ginklus ne ėmiau drauge, nėsa karaliaus reikalas skubinamas buvo.
9. Klebonas sakė: kardas Goliato Pylistėno, kurį *tu užmušei aužuolų dauboje, yra čionai, įvyniotas į skreistę už viršutiniosios vyskupiškosios sermėgos. Jei to nori, tai imk, nės niera čionai kito, kaip tiktai to. Dovidas tarė: niera nei vienas tam lygus, duokš man tą. * per. 17, 50.

10. Ir Dovidas pasikėlęs bėgo dėl Zaulo ir atėjo pas Akisą, karalių *Gato. *Ps. 56, 1.

11. Bet *tarnai Akiso tarė jam: tai yra ansai Dovidas, žemės karalius, apie kurį dainavo šokinėdami ir tarė: „Zaulas tukstantį užmušė, bet Dovidas dešimt tukstančių.“ *per. 29, 5 ir 18, 7.

12. Bet Dovidas tą žodį į savo širdį dėjo ir didei bijojos Akiso, karaliaus Gato.

13. Ir jis savo *gymiu kitaip pasirodė ir durnavo tarp jų rankų ir daužės į angą prie vartų, ir jo seilės jam varvėjo į barzdą. *Ps. 34, 1.

14. Tai sakė Akisas savo tarnams: štai, jus matote, tą žmogų be proto esantį, kam jus jį pas manę atgabenote?

15. Ar aš permaž turu pasiutusiųjų, kad jus šį atvestumbite, kad šale manęs siaustų? ar tasai į mano namus turėtų ateiti?

Perskyrimas 22.

Zaulas per išdavėją Doėgą aštuonisdešimts ir penkis klebonus žudo.

Dovidas iš ten išėjęs nubėgo į daubą Adulam. Tai išgirdę jo broliai ir visa jo tėvo giminė pas jį tenai nukeliavo. *Ps. 57, 1.

2. Ir susirinko pas jį visokie vyrai, bėdoje bei skoloje ir smutnos širdies esą; ir jis pastojo jų vyriausiasis, kad pas jį buvo apie keturis šimtus vyrų.

3. Ir Dovidas išėjo iš čia į Mizpą į Moabytų žemę, ir sakė Moabytų karaliui: pavelyk mano tėvui bei motynai pas tavę laikytis, iki aš ištirsu, ką Dievas su manimi darys.*

4. Ir jis paliko juodu po akių karaliaus Moabytų, kad pas jį butų, kol Dovidas pilyje buvo.

5. Bet prarakas Gadas sakė Dovidui: ne pasilik pilyje, bet nuėjęs eik į žemę *Judą. Tai Dovidas nuėjęs atėjo į girę Arėt. *per. 23, 14. Ps. 63, 1.

6. Ir Zaulas patyrė, kad Dovidas su vyrais, pas jį esančiaisiais, vėl atsirado. Ir kaip Zaulas gyveno Gibėoje pašalyje po šventįtos girės Ramoje, turėjo jis savo ragotinę rankoje, ir visi jo tarnai aplink jį stovėjo.

7. Tai tarė Zaulas savo tarnams, šale jo stovintiemsiems: klausykite, jus vaikai Jėmini! argi sunus Izai duos jums visiems dirvas bei vynkalnius ir jus visus ant tukstančių bei ant šimtų įdės į vyresniuosius,

8. Kad jus visi susitarėte prieš manę, ir nei vieno niera, kursai mano ausims tatai apreikštų, kadangi ir mano sunus susiderėjęs su sunumi Izai? Argi nei vienas iš jųsų niera, kurs manęs pasigailėtų ir tai apsakytų man į ausis? Nės mano sunus mano tarną prieš manę užgundė, kad manę persekinėtų, kaip dabar žinoma.

9. Tai atsakė *Doėgas, Edomytas, šale tarnų Zaulo stovįs, tarydamas: aš regėjau sunų Izai į Nobę ateinantį pas Ajimėleką, sunų Ajitobo.* per. 21, 7. Ps. 52, 2.

10. Tas klausė Pono Dievo dėl jo ir davė jam valgio ir kardą Goliato, Pylistėno.

11. Tai nusiuntęs karalius davė vadįti Ajimėleką kleboną, sunų Ajitobo, ir visą jo tėvo giminę, klebonus Nobėje esančius. Ir jie visi atėjo pas karalių.

12. Ir Zaulas tarė: klausyk, tu sunau Ajitobo. Jis atsakė: štai, viešpatie.

13. Ir Zaulas tarė jam: kam judu prieš manę susiderėjota, tu bei sunus Izai, kad jam duonos bei kardą davei ir jo dėl Dievo klausei, kad jį kusįtumbei, manę persekinėti, kaip regima?

14. Ajimėlekas atsakė karaliui tarydamas: o kas yra tarp visų tavo tarnų, kaip Dovidas, tau viernas ir karaliaus žentas, *tau paklusnus ir garbėje laikomas tavo namuose? *per. 18, 27.

15. Argi tikt šiandien pradėjau už jį Dievo klausti? apsaugok Dieve! Tu, karaliau, tuomi ne kaltink nei savo tarną, nei visą mano tėvo giminę, nės aš, tavo tarnas, apie vislab tai nieko ne žinojau, nei *didį, nei mažą daiktą. *per. 20, 2 ir 25, 36.

16. Bet karalius sakė: Ajimėlek, tu turi mirti, tu bei visa tavo tėvo giminė.

17. Ir karalius sakė savo kareiviams, šale jo stovintiems: gręškitės ir užmuškite Pono Dievo klebonus, nėsa ir jie su Dovidu susitarė, ir kačeig jie žinojo, jį bėgantį, man tai ne apsakė. Bet tarnai karaliaus ne norėjo savo rankas kelti prieš Pono Dievo klebonus, juos užmušti.

18. Tai sakė karalius Doėgui: gręškis tu ir užmušk klebonus. Doėgas, Edomytas, atsigręžęs užmušė klebonus, kad tą dieną mirė aštuonisdešimts ir penki vyrai, vyskupiškas sermėgas nešantiejie.

19. Ir *miestą klebonų, Nobę, mušė jis ašmenimi kardo, ir vyrus ir moteris, ir vaikus ir žindančius, ir jaučius ir asilus bei avis. * per. 21, 21.
20. Bet ištruko vienas sunus Ajimėleko, sunaus Ajitobo, vardu Abjatar, ir bėgo paskui Dovidą,
21. Ir apsakė jam, kad Zaulas klebonus Pono Dievo užmušdinęs.
22. Bet Dovidas sakė Abjatarui: aš gerai žinojau tą dieną, kaip Doėgas, Edomytas, čionai buvo, kad jisai tai Zaului pasakys; aš kaltas esmi visų dušių tavo tėvo giminės.
23. Pasilik pas manę ir nieko nesibijok; kas mano gyvasčio tyko, tas ir tavo gyvasčio tyko, ir tu su manimi busi išlaikytas.

Perskyrimas 23.

Dovidas iš naujo išduotas, persekinėjamas ir dyvnai išgelbėjamas.

Ir Dovidui buvo pranešta: žiurėk, Pylistėnai kariauja prieš *Kėgilą ir apvagia klojimus. * Joz. 15, 44.
2. Tai klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: ar aš nuėjęs šius Pylistėnus mušu? Ir Ponas Dievas sakė Dovidui: nueik, tu muši Pylistėnus ir Kėgilą išgelbėsi.
3. Bet vyrai, pas Dovidą esantieji, sakė jam: štai, mes bijomės čionai Judavoje ir norime nueiti į Kėgilą pas sustatytuosius pulkus Pylistėnų.
4. Tai Dovidas antrą kartą Pono Dievo klausė, ir Ponas Dievas atsakė jam ir tarė: kelkis, nueik į Kėgilą, nės aš Pylistėnus tau į tavo rankas duosu.
5. Taipo Dovidas su savo vyrais keliavo į Kėgilą ir kariavo prieš Pylistėnus, ir jų galvijus jiems šalin varė, ir *didį mušį tarp jų mušė. Taip išgelbėjo Dovidas Kėgiliškius. * per. 19, 8.
6. Nės kaip Abjataras, sunus Ajimėleko, *pas Dovidą bėgo į Kėgilą, atsinešė vyskupiškąją sermėgą su savimi. * per. 22, 20.
7. Tai *Zaului buvo apsakyta, Dovidą į Kėgilą atėjusį, ir jisai sakė: Dievas jį man į mano rankas padavė, kad užrakintas tapė, į miestą įėjęs, vartais bei užkaiščiais padrutįtą. * Vald. 16, 12.
8. Ir Zaulas visus žmonės į mušį davė suvadinti žemyn į Kėgilą, kad nuėję Dovidą su jo vyrais apgultų.
9. Bet Dovidas numanydamas, Zaulą ką piktą ant jo sudumojusį, tarė klebonui Abjatarui: *duok man vyskupiškąją sermėgą. * per. 30, 7.
10. Ir Dovidas tarė: Viešpatie, Dieve Izraėlio, aš, tavo tarnas, patyrau, Zaulą tykojantį, kad į Kėgilą parėjęs miestą išpustytų dėl manęs.
11. Argi ir miesčionys Kėgilos manę išduos į jo rankas? o argi Zaulas žemyn ateis, kaip aš, tavo tarnas, patyrau? toktai apsakyk, Viešpatie, Dieve Izraėlio, man, savam tarnui. Ir Ponas Dievas tarė: jisai ateis žemyn.
12. Dovidas tarė: ogi miesčionys Kėgilos, ar ir išduos manę bei mano vyrus į Zaulo rankas? Ponas Dievas tarė: išduos.
13. Tai Dovidas pasikėlęs su savo vyrais, kurių apie šešis šimtus buvo, iškeliavo iš Kėgilos ir keliavo, kur tikt įmanė. Kaipgi Zaului buvo pasakyta, Dovidą iš Kėgilos ištrukusį, paliovė jis išsitraukti.
14. Bet Dovidas pasiliko pusčioje pasislėpęs ir pasiliko ant kalno pusčioje Zip. Bet Zaulas jėškojo jo per savo amžią, ale Dievas ne padavė jį į jo rankas. * perkš. 19. per. 24, 1.
15. Ir Dovidas išvydo, Zaulą iškeliavusį jo dušios tykoti; bet Dovidas buvo pusčioje Zip šile.
16. Tai pasikėlęs Jonatanas, sunus Zaulo, nuėjo pas Dovidą į šilą ir Dievo žodžiu jį palinksminojo,
17. Tarydamas jamui: nesibijokis! mano tėvo Zaulo ranka tavę ne suras, ir tu busi karaliumi ant Izraėlitėnų, ir aš šale tavęs arčiausiasis busu, toktai ir *mano tėvas gerai žino. * per. 20, 30. 31 ir 24, 21.
18. Ir juodu abudu *susiderėjo tarp savęs po Pono Dievo akių. Ir Dovidas pasiliko šile, bet Jonatanas vėl sugrįžo į savo namus. * 2 Zom. 21, 7. per. 18, 3 ir 20, 8. 16.
19. Bet *Zipytai nukeliavo aukštyn pas Zaulą į Gibėą tarydami: ar ne Dovidas pas mus pasislėpęs tvirtoje vietoje, šile ant kalnelio Akila, ant dešinės esančiojo prie pusčios? * per. 26, 1. Ps. 54, 2.
20. Taigi žemyn ateik, karaliau, pagal visą savo širdies norą, tai mes jį išduosime į karaliaus rankas.
21. Tai tarė Zaulas: *peržegnoti jus este Ponui Dievui, kad manęs susimilote. * per. 15, 3. Vald. 17, 2.

22. Taigi *nuėję tikrai tardykite, kad žinotumbite ir matytumbite, kurioje vietoje jo kojos buvusios, ir kas jį čionai pamatęs; nės man pasakyta yra, jį labai kytru esantį. * Mat. 2, 8.
23. Perveizdėkite ir perklausinėkite visas vietas, kur jisai pasislepia, o pareikite vėl pas manę, kad tai tikrai žinosite; tai aš su jumis keliausu. Jei jis šioje žemėje yra, tai aš jį ištardysu tarp visų tukstančių Judavoje.
24. Tai jie pasikėlę nuėjo pirm Zaulo į pusčią Zip. Bet Dovidas su savo vyrais buvo pusčioje Maon ant lauko dešinės linkai pusčios.
25. Bet Zaului nukeliavus su savo vyrais jėškoti, Dovidui tai buvo pasakyta. Ir jis žemyn nuėjęs į uolą pasiliko pusčioje Maon. Zaulas tai išgirdęs vijo Dovidą į pusčią Maon.
26. Ir Zaulas su savo vyrais ėjo vienoje šalyje kalno, Dovidas su savo vyrais antroje šalyje kalno. Bet kaip Dovidas skubinos, kad Zaului ištruktų, tai Zaulas su savo vyrais apstojo Dovidą ir jo vyrus, kad juos sugautų.
27. Bet paslas atėjo pas Zaulą tarydamas: skubįkis ir pargrįšk, nės Pylistėnai į žemę įpuolė.
28. Tai Zaulas atsigręžęs paliovė Dovidą vyti ir nukeliavo Pylistėnams priešais; todėl ta vieta praminta Sėla-Maėlkot.

Perskyrimas 24.

Dovidas čėdija Zaulo dauboje.

Ir Dovidas aukštyn keliavo iš čia ir pasiliko pilyje Engėdi.
2. O kaip Zaulas pargrįžo nuo Pylistėnų, tai buvo jam sakyta: štai, Dovidas laikosi pusčioje Engėdi.
3. Ir Zaulas ėmęs *tris tukstančius jaunų vyrų iš visų Izraėlitėnų nukeliavo, Dovidą ir jo vyrus jėškoti ant mediniųjų oškų uolų. * per. 26, 2.
4. O kaip jis atėjo pas avių gardą pakelėje, buvo čionai dauba, ir Zaulas į tą įėjo, kad savo kojas uždengtų; *bet Dovidas su savo vyrais sėdėjo gale daubos. * Ps. 142, 1.
5. Tai Dovido vyrai tarė jam: štai, šita yra ta diena, apie kurią Ponas Dievas tau sakęs: „štai, *aš tavo neprietelių į tavo rankas paduosu, kad tu su juomi darytumbei, kas tau mėgsta.“ Ir Dovidas atsikėlęs iš palengvo nupiovė vieną skverną nuo Zaulo sermėgos. * per. 26, 8.
6. Bet potam jo širdis drebėjo, kad Zaulo sermėgos skverną buvo nupiovęs,
7. Ir tarė savo vyrams: nuo to manę, Dieve, apsaugok, kad tai daryčiau ir su savo *ranka ištikčiau savo viešpatį, tą Dievo pamostytąjį, nėsa jisai yra Pono Dievo pamostytasis. * 2 Zom. 1, 14. Ps. 105, 15.
8. Ir Dovidas apdraudė savo vyrus žodžiais ir ne perleido jiems prieš Zaulą keltis. O Zaului iš daubos išeinant ir keliu keliaujant,
9. Tai ir Dovidas paskui pasikėlęs išėjo iš daubos, šaukdamas paskui Zaulą ir tarydamas: viešpatie karaliau! Zaulas atsižvelgė. Ir Dovidas *pasikloniojo iki žemės ir pagarbino jį. * 2 Nus. Kar. 29, 30.
10. Ir tarė Zaului: kam tu klausai žmonių kalbos sakančiųjų: „Dovidas jėško tavo iškados?“
11. Žiurėk, šiandien savo akimis regėjai, kad Ponas Dievas tavę *į mano rankas padavęs dauboje; ir buvo man sakyta, kad tavę užmuščiau, ale aš tavęs pačėdijau, nės aš tariau: „aš ne ištiksu su savo ranka savo viešpatį, nės jisai yra Pono Dievo pamostytasis.“ * Ps. 27, 12.
12. Mielas tėve, ben pažiurėk skverną savo sermėgos mano rankoje, kad aš ne norėjau tavę žavinti, skverną nuo tavo sermėgos nupiaudamas; išpažink ir žiurėk, kad nieko pikto savo rankomis ne jėškau ir nei jokią piktenybę. Aš ir prieš tavę ne nusidėjau; o tačiaus tu guinoji mano dušią, kad ją sugautumbei.
13. Ponas Dievas provą darys tarp manęs ir tarp tavęs, ir manę iš tavęs atjėškos; bet mano ranka ne bus prieš tavę.
14. Kaip sakoma pagal senųjų priežodį: „iš nelabųjų ateit nelabumas;“ ale mano ranka ne bus prieš tavę.
15. Ką tu persekinėji, karaliau Izraėlio? ką tu veji? šunį negyvą, vienintėlę * blusą. * per. 26, 20.
16. *Ponas Dievas provą te daro ir te sudija tarp manęs ir tarp tavęs! te padaboja ir te †atsudija mano provą ir te išgelbti manę iš tavo rankų! * 1 Maiž. 16, 5. † Ps. 17, 2.
17. Ir kaip Dovidas tus žodžius Zaului buvo iškalbėjęs, tarė Zaulas: ar tai

ne tavo balsas, mans sunau Dovide? Ir Zaulas savo balsą pakėlęs verkė,
18. Tarydamas Dovidui: tu esi teisesnis už manę. Tu man gero išrodei, bet aš tau pikto išrodžiau.
19. Ir tu šiandien man išliudijai, kaip tu man *gerą išrodęs esi, kad manę Ponas Dievas buvo davęs į tavo rankas, o tačiau tu manę ne nusmaugei. *per. 15, 21.
20. Kaipgi galėtų kas savo nepritelių rasti ir jį su geru paleisti? Ponas Dievas te atpildo tau visą gerą už tai, ką tu šiandien man padarei.
21. Togidėl, štai, *aš žinau, tavę karaliumi pastosiantį, ir karalystę Izraėlio tavo rankoje esančią. *per. 23, 17.
22. Taigi prisiek man prie Pono Dievo, kad ne išgaišįsi mano giminę man numirus, neigi kad ne išpustysi mano vardą iš mano tėvo giminės.
23. Ir Dovidas prisėkė Zaului. Tai Zaulas keliavo namon, bet Dovidas su savo vyrais pasikėlė aukštyn į pilį.

Perskyrimas 25.

Zomėlis miršta; Nabalas durnai elgiasi; Abigail gerai prisidaboja; Dovidas ją nor vesti.

Ir *Zomėlis mirė, ir visi Izraėlitėnai susirinkę gedėjo apie jį ir palaidojo jį jo namuose Ramoje. Bet Dovidas pasikėlęs nukeliavo į pusčią Paran. *per. 28, 3.
2. Ir buvo nekursai vyras Maone, tas savo darbą turėjo Karmėlyje; o tas vyras labai bagotas buvo, ir turėjo tris tukstančius avių ir tukstantį oškų. Ir nusidavė, kad jis tąsyk savo avis kirpo Karmėlyje. *2 Zom. 13, 23.
3. Ir jisai vardu buvo Nabalas, bet jo pati Abigail, ir ji buvo moteriškė labai išmintinga ir graži; bet vyras buvo kietas ir nelabas savo elgime, iš giminės Kalėb.
4. Kaipgi Dovidas pusčioje išgirdo, Nabalą savo avis kerpantį,
5. Išsiuntė jis dešimt jaunikaičių ir tarė jiems: užeikite į Karmel, ir pas Nabalą atėję pasveikinkite jį nuo manęs meilingai,
6. Tarydami: Dieve padėk! *pakajus te esie su tavimi, su tavo gimine ir su visu labu, ką tikt turi. *Vald. 19, 20. Jon. 20, 19.
7. Patyriau tavę turintį avių kirpikus. Taigi tavo kerdžiai, kurie tau priklauso, buvo su mumis; mes juos ne išdarkėme, ir nieks jiems ne prapuolė, kaip ilgai jie Karmėlyje buvo.
8. Klausk savo jaunikaičių apie tai, tie tau pasakys, ir leisk jaunikaičius malonę rasti po tavo akių, nes į gerą dieną mes atėjome. Duok savo tarnams ir savo sunui Dovidui, ką *tavo ranka randa. *per. 10, 7. Vald. 9, 33.
9. Ir kaip Dovido jaunikaičiai nuėjo ir vardan Dovido visus tus žodžius su Nabalu kalbėję buvo, tai jie paliovė.
10. Bet Nabalas atsakė tarnams Dovido tarydamas: kas tai per vienas, Dovidas? arba kas tai per vienas, sunus Izai? dabar daug randasi tokių tarnų, nuo savo ponų šalin bėgančių.
11. Ar aš savo duoną, vandenį bei mėsą, savo kirpikams pasteliuotąją, ėmęs duočiau žmonėms, kurius ne pažystu, iš kur jie yra?
12. Tai jaunikaičiai Dovido vėl nusikreipė į savo kelią ir pas jį vėl sugrįžę, pasakė jam tai vislab.
13. Tai sakė Dovidas savo vyrams: apsijuoskite kožnas savo kardu! Dovidas taipojau apsijuosė savo kardu; ir jie paskui jį užsitraukė aukštyn keturi šimtai vyrų, bet du šimtu pasiliko pas rykus.
14. Bet jaunikaičių vienas pasakė Abigailei, Nabalo pačiai, tarydamas: štai, Dovidas siuntė paslus iš pusčios, musų poną peržegnoti, bet jisai juosiškoliojo.
15. O tačiau jie mums labai naudingi žmonės buvo ir mus ne išdarkė, ir nieks mums ne prapuolė, kol mes pas juos laikėmės, ant lauko budami;
16. Bet jie musų murais buvo dieną bei naktį, kaip ilgai mes pas juos avis be ganėme.
17. Togidėl apsimislyk ir dabok, ką tu darai; nės tikrai iškada nusiduos musų ponui ir visai jo giminei; ir jisai yra netikęs žmogus, kuriam nei vienas ne drįsta ką sakyti.
18. Tai skubinosi Abigail ir ėmusi du šimtu duonos kepalų ir du legeraičiu vyno ir penkes išvirtas avis ir penkis ketvirčius miltų ir šimtą prapločių rozynų ir du šimtu prapločių pygų, užkrovė tai vislab ant asilų,
19. Ir tarė savo jaunikaičiams: eikite pirm manęs, štai aš ateisu paskui jus. Ir ji savo vyrui Nabalui nieko apie tai ne sakė.
20. Ir kaip ji ant asilo jojo ir žemyn nusitraukė šešėlyje kalno, štai,

sutiko ją Dovidas su savo vyrais, kad ji jiems į akis atjojo.
21. Bet Dovidas buvo kalbėjęs: gerai, aš dykai *apsergėjau vislab, ką jisai turėjo pusčioje, kad jam nieks ne prapuolė viso to, ką jis turėjo; o jisai man atduosti piktą už gerą. *per. 24, 18.
22. Dievas te koravoja ir dar daugiaus neprietelius Dovido, jei aš tam paliksu iki auštant ben vieną, *kas į sieną mężą, iš viso, ką jis tur. *1 Kar. 14, 10.
23. Ir kaip Abigail Dovidą pamatė, tai ji greitai nusėdusi nuo asilo *parpuolė ant savo veido po Dovido akių ir pasikloniojo jam, *Rut. 2, 10.
24. Ir puolė jam į kelius tardama: ak mielas viešpatie, te gulia ant manęs ši kaltybė ir duok savo sluginei kalbėti po tavo ausių ir klausyk žodžių savo sluginės!
25. Mielas viešpatie, ne įpykįk savo širdį prieš šį Nabalą, netikusįjį tą vyrą; nės jisai yra durnas, kaip jo vardas išsimanos, ir durnystė yra jame. Bet aš, tavo sluginė, ne mačiau tavo jaunikaičių, mielas viešpatie, kurius tu atsiuntei.
26. Bet dabar, mielas viešpatie, *taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ir taip tikrai, kaip tavo dušia gyva, Ponas Dievas tavę užtrukino, kad ne ateitumbei, kraują pralieti, ir tau tavo ranką apsaugojo. Taigi tavo neprieteliai tur buti, kaip Nabalas, ir visi, kurie tau ko pikto velija. *per. 20, 3.
27. Čia yra ta *žegnonė, kurią tavo sluginė tau, mielas viešpatie, atgabeno, tą duok jaunikaičiams, kurie po tavo valdžia yra. *per. 30, 26. 1 Maiž. 33, 11.
28. Atleisk savo sluginei tą nusidėjimą! nės Ponas Dievas tau, mielas viešpatie, tvirtus namus sutaisys, nės tu valdai Pono Dievo karus; ir per savo amžią ne duok, kad tavyje kas pikto butų rasta.
29. Ir kad koksai žmogus kelsis prieš tavę, tavę persekinėti, ir tavo dušios tykos, tai tavo dušia, mielas viešpatie, bus įrišta ryšyje gyvųjų pas Viešpatį, tavo Dievą; bet dušia tavo neprietelių bus šalin mesta lyg su vilpštyne.
30. Taigi kad Ponas Dievas tau visą tą *gerą, mielas viešpatie, išrodys, ką jisai tau žadėjęs, ir prisakys, kad tu †viešpatimi butumbei ant Izraėlio,
*Joz. 21, 45. †2 Zom. 5, 2.

31. Tai tavo dušiai, mielas viešpatie, ne bus kokia iškada arba papiktinimas, kad ne be reikalo kraują esi praliejęs ir ne pats savę pasigelbėjęs. Taipo Ponas Dievas tau, mielas viešpatie, ger darys, ir tu manęs, savo sluginės, atsimįsi.
32. Tai sakė Dovidas Abigailei: pagarbintas te esie Viešpats, Dievas Izraėlio! tasai tavę šiandien man priešais siuntęs.
33. Ir peržegnota te esie tavo kalba, bei peržegnota buk tu pati, kad tu man šiandien užgynei, kad kraujo ne praliejau ir pats savę ne pasitiešijau!
34. Iš tiesos, kaip tikrai Viešpats, Dievas Izraėlio, gyvas yra, kurs man uždraudė, kad tau ko pikto ne išrodyčiau, jei tu ne butumbei manę greitai sutikusi, tai Nabalui iki auštant ne butų likęs nei vienas į sieną mężąs.
35. Taipo ėmė Dovidas iš jos rankų vislab, ką ji jamui buvo atgabenusi, ir sakė jai: keliauk su pakajumi aukštyn į savo namus; štai, aš tavo žodžių klausiau ir tavęs ne paniekinau.
36. Bet kaip Abigail pas Nabalą parėjo, štai, jisai česnį buvo kėlęs savo namuose, kaip karaliaus česnį, ir jo širdis linksma buvo jame, ir jis labai buvo prisigėręs. Bet ji jamui nieko ne sakė, *nei didį, nei mažą, iki pilnai išaušus. *per. 20, 2 ir per. 22, 15.
37. Bet išaušus, kaip Nabalas nuo pagirių buvo išsiblaivęs, tai jo pati jam tai pasakė. Tai jo širdis jame apmirė, kad pastojo nei akmuo.
38. Ir po dešimt dienų ištiko jį Ponas Dievas, kad numirė.
39. Kaip tai Dovidas išgirdo, Nabalą numirusį, tarė jis: pašlovintas te esie Ponas Dievas! tas mano apgėdinimą pajėškojęs ant Nabalo ir savo tarnui ne pavelijęs, tokią piktybę daryti. Ir Ponas Dievas tą piktybę Nabalui ant jo galvos užmokėjęs. Ir Dovidas piršlį nusiuntė pas Abigailę; tas turėjo su ją kalbėti, kad jis ją per pačią vestų.
40. Ir tarnai Dovido, pas Abigailę į Karmėlį atėję, kalbėjo su ja sakydami: Dovidas atsiuntė mus pas tavę, kad tavę per pačią vestų.
41. Ji atsikėlusi savo veidu iki žemės pasikloniojo ir tarė: štai, čia yra tavo sluginė, kad šlužyčiau tarnams savo viešpaties ir jų kojas mazgočiau.

42. Ir Abigailė pasiskubįdama pasikėlė ir jojo ant asilo su penkiomis mergomis, po jos valdžia esančiomis, ir keliavo paskui Dovido paslus ir pastojo jo * pati. * per. 27, 3 ir 30, 5.
43. Priegtam Dovidas ir vedė Ajinoamą iš Jezrėėl; ir jiedvi abidvi pastojo jo pačiomis.
44. Bet Zaulas savo dukterį Mikal, Dovido pačią, davė * Palčiui, sunui Laiso iš Galimų. * 2 Zom. 3, 15.

Perskyrimas 26.

Dovidas atima Zaulo ragotinę ir vandens kupką.

Bet * Zipytai pas Zaulą į Gibėą atėję tarė: ar ne Dovidas pasislėpė ant kalnelio Akila šiąpus pusčios? * per. 23, 19. Ps. 54, 2.
2. Tai Zaulas pasikėlęs nusitraukė į pusčią Zip, ir su juomi trys tukstančiai jaunų vyrų iš Izraėlio, kad jisai Dovidą jėškotų pusčioje Zip.
3. Ir sustatė abažą ant kalnelio Akila, šiąpus pusčios esančiojo, pakelėje. Bet Dovidas pasiliko pusčioje. Ir kaip jisai pamatė, Zaulą paskui jį ateinantį į pusčią,
4. Išsiuntė jis spiegus ir patyrė, Zaulą tikrai atėjusį.
5. Ir Dovidas pasikėlęs atėjo į tą vietą, kur Zaulo abažas buvo, ir pamatė tą vietą, kur Zaulas gulėjo su * savo vyriausiuoju ant vaisko, Abnėriu, sunumi Nėro; nės Zaulas gulėjo viduje abažo, o kareivių pulkai aplink jį. * per. 14, 50 ir 17, 55.
6. Tai atsakė Dovidas ir tarė Ajimėlekui Etytui ir Abizajui, sunui Zėrujos, broliui Joabo: kas nor su manimi žemyn keliauti pas Zaulą į abažą? Abizai atsakė: aš noriu su tavimi žemyn.
7. Taipo atėjo Dovidas su Abizaju pas pulkus naktyje; o štai, Zaulas gulėjo ir miegojo viduje abažo, ir jo ragotinė prie galvos į žemę įsmeigta; bet Abnėris su žmonių pulkais gulėjo aplink jį.
8. Tai sakė Abizai Dovidui: * Dievas tavo nepriete]į šiandien į tavo rankas padavė; † taigi aš jį su ragotine prie žemės prismeigsu vieną sykį, kad daugiaus ne privalys. * per. 24, 5. † 2 Zom. 16, 9.
9. Bet Dovidas atsakė Abizajui: ne nužudyk jį! nės kas norėtų savo ranką kelti prieš Dievo pamostytąjį ir nekoravotas išlikti?
10. Toliaus sakė Dovidas: * taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jei † Ponas Dievas jį n'ištiks, arba jo likimas n'ateis, kad mirtų, arba į karą traukęs ne prapultų, * per. 28, 10. † Rym. 12, 19.
11. Tai Dieve manę apsaugok, kad savo ranką prieš Pono Dievo pamostytąjį pakelčiau. Taigi imk ragotinę, prie jo galvos esančiąją, bei vandens kupką, ir eikiva.
12. Tai ėmė Dovidas ragotinę bei vandens kupką nuo Zaulo galvos ir nuėjo; ir nei vienas tai ne pamatė, nei pajuto, nei pabudo, bet visi buvo įmigę, nėsa * sunkus miegas nuo Pono Dievo juos buvo užpuolęs. * 1 Maiž. 2, 21.
13. Taigi, kaip Dovidas anapus į antrąją šalį buvo iškakęs, pasistojo jis ant kalno viršaus iš tolo, kad didis tarpas tarp jų buvo,
14. Ir prišaukė žmonėms ir Abnėriui, sunui Nėro, tardamas: ar ne girdi Abnėr? Ir Abnėris atsakė, tardamas: kas tu esi, kad taip šauki prieš karalių?
15. Ir Dovidas sakė Abnėriui: ar tu ne vyras esi? o kas tau lygus Izraėlyje? kodėlgi tu ne apsergėjai savo viešpatį karalių? nės atėjo žmonių vienas į vidų, tavo viešpatį karalių nužudyti.
16. Bet tai ne gražu, ką tu darei. Taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jus smerties verti esate, kad savo viešpatį, Pono Dievo pamostytąjį ne apsergėjote. Taigi žiurėk, štai yra ragotinė karaliaus ir vandens kupka, kuriedvi prie jo galvos buvo.
17. Tai pažino Zaulas balsą Dovido ir tarė: * ar tai ne tavo balsas, mans sunau Dovide? Dovidas sakė: tai mano balsas, mans viešpatie karaliau. * per. 24, 17.
18. Ir tarė toliaus: kam tu, mielas viešpatie, taip persekinėji savo tarną? * ką aš esmi daręs? kokiagi piktenybė yra mano rankoje? * per. 17, 29 ir 29, 8.
19. Todėl klausyk, mielas viešpatie karaliau, žodžių savo tarno: jei Ponas Dievas tavę kusina prieš manę, tai apieravokime valgio apierą; bet jei žmonių vaikai tai daro, tai jie testov prakeikti po akių Pono Dievo, kad jie manę šiandien išstumia, kad aš ne pasilikčiau Pono Dievo tėviškėje, ir sako: „eik ir šlužyk svetimiems dievams!“
20. Taigi te ne puola mano kraujas ant žemės (atstu) nuo Pono Dievo akių! nės karalius Izraėlio išsitraukė

jėškoti *blusą, kaip kurapka gaudoma ant kalnų. *per.24,15.
21. Ir Zaulas tarė: aš susigriešijau, sugrįšk, mans sunau Dovide, aš tau daugiaus nieko pikto ne darysu todėl, kad mano dušia šiandien brangi buvusi po tavo akių. Štai, aš durnai ir n'išmintingai esmi pasielgęs.
22. Dovidas atsakė tarydamas: štai, čia yra ragotinė karaliaus; t'ateit vienas jaunikaičių šiąpus, ir t'atimie tą.
23. *Bet Ponas Dievas atduos kožnam pagal jo teisybę bei nusitikėjimą. Nės Ponas Dievas šiandien tavę į mano rankas padavęs, bet aš ne norėjau savo ranka ištikti pamostytąjį Pono Dievo. *2 Zom.3,29.
24. Ir kaip šiandien tavo dušia po mano akių didžioje garbėje buvo laikoma, taipo ir mano dušia didžioje garbėje t'esie laikoma po akių Pono Dievo, ir jisai t'išgelbie manę iš visų vargų!
25. Zaulas sakė Dovidui: *peržegnotas buk, mans sunau Dovide! tu tai darysi ir ištaisysi. O Dovidas keliavo savo keliu, ir Zaulas sugrįžo į savo vietą. *Vald.17,2. Rut.3,10.

Perskyrimas 27.

Dovidas gyvena Ziklage.

Bet Dovidas dumojo savo širdyje: aš tikt bile kurią dieną į Zaulo rankas įkliusu; ne bus man geriaus, kaip kad išbėgčiau į Pylistėnų žemę, kad Zaulas liautųs manęs toliaus jėškoti tarp visų rubežių Izraėlio; taip aš ištruksu iš Zaulo rankų.
2. Ir pasikėlęs perėjo anapus draug su šešiais šimtais vyrų, pas jį esančių, pas *Akisą, sunų Maoko, karalių Gato. *per.21,10. 1 Kar.2,39.
3. Taip pasiliko Dovidas pas Akisą Gate su savo vyrais, kožnas su savo gimine; taipojau ir Dovidas su savo * dviem moterim, Ajinoam iš Jezreėl, ir Abigaile, Nabalo pačia, iš Karmėl. *per.25,40 ir 30,5.
4. Ir kaip Zaulas patyrė, Dovidą į Gatą išbėgusį, daugiaus jo ne jėškojo. *2 Zom.13,39.
5. Ir Dovidas sakė Akisui: jei aš malonę radau po tavo akių, tai pavelyk man kokią vietą viename mieste ant lauko, kad aš tame gyvenčiau; kaip tavo tarnas toliaus su tavimi karališkame mieste gyventų?
6. Tai davė jam Akisas tą dieną *Ziklagą; todėl Ziklagas karaliams Juda teko iki šiai dienai. *Joz.15,31.
7. Bet čėsas, kaip ilgai Dovidas Pylistėnų žemėje gyveno, yra metas ir keturi mėnesiai.
8. Bet Dovidas užkeliavo aukštyn su savo vyrais ir įpuolė į žemę Gėsurytų bei Girsytų ir Amalėkytų; nės šie iš senovės buvo gyvatininkai šios žemės, kur einama į Zur, iki Egypto žemės.
9. Bet Dovidas tą žemę be mušdamas ne paliko gyvus, nei vyrą, nei moterį, ir ėmė avis, jaučius, asilus, verbludus ir rubus, ir vėl sugrįžęs parėjo pas Akisą.
10. Taigi kad Akisas sakydavo: ar šiandien niekur ne įpuolėte? tai sakė Dovidas: prieš pietus Judavos, bei prieš pietus Jeramėėlytų, ir prieš pietus Kėnytų.
11. Bet Dovidas ne leido nei vyrą, nei moterį gyvus į Gatą ateiti ir dumojo: jie apie mus ką sakytų ir kalbėtų. Taip darė Dovidas, ir tas buvo jo budas, kaip ilgai jis gyveno Pylistėnų žemėje.
12. Todėl vierijo Akisas Dovidui ir dumojo: jis visaip n'apkenčiamu pasidarė savo žmonėms Izraėl; todėl jisai visados mano tarnu turės buti. *1 Maiž.34,30. 2 Maiž.5,21.

Perskyrimas 28.

Zaulas pagalbos jėško pas raganą ir deivės gandinams.

Ir nusidavė tuočės, kad Pylistėnai savo kareivių pulkus sutraukė, kariauti prieš Izraėlitėnus. Ir Akisas sakė Dovidui: tu turi žinoti, kad tu su savo vyrais su manimi į karą turi iškeliauti.
2. Dovidas tarė Akisui: gerai, tu suprasi, ką aš, tavo tarnas, darysu. Akisas sakė Dovidui: todėl aš tavę per savo amžią įdėsu į sargą mano galvos.
3. Bet Zomėlis buvo *numiręs, ir visi Izraėlitėnai dėl jo buvo gedėję ir jį palaidoję jo mieste Ramoje. O Zaulas iš žemės buvo išvaręs visus žynius bei pažymių išguldytojus. *per.25,1.
4. Taigi kaip Pylistėnai susirinko ir atėję savo abažą sustatė pas Zunem, tai ir Zaulas surinko visus Izraėlitėnus ir savo abažą sustatė pas Gilboą.
5. Bet Zaulas Pylistėnų pulkus pamatęs bijojosi, ir jo širdis labai drebėjo.
6. Ir jisai pasiklausė Pono Dievo, ale Ponas Dievas jam nieko n'atsakė,

nei per sapnus, nei *per šviesybę, nei per prarakus. *2 Maiž. 28, 30.

7. Tai sakė Zaulas savo tarnams: jėškokite man kokią moteriškę, *žynavimo dvasę turinčią, kad pas ją nuėjęs, jos pasiklausčiau. Jo tarnai sakė jam: štai, Endore yra viena moteriškė, žynavimo dvasę turinti. *Darb. 16, 16.

8. Ir Zaulas savo rubus perkeitęs kitais apsivilko ir nuėjo, ir kitudu vyru su juomi, ir atėjo naktyje pas tą moteriškę ir tarė: meldžiu, prarakauk man per žynavimo dvasę, ir atgabenk man tą, kurį aš tau sakysu.

9. Moteriškė tarė jam: štai, tu gerai žinai, ką Zaulas daręs, kaip jisai *žynius bei ženklų išguldytojus iš žemės išgaišinęs. Kamgi tu nori mano dušią į žabangą įvesti, kad bučiau nužudyta? *2 Maiž. 22, 18.

10. Bet Zaulas prisiekė jai prie Pono Dievo tarydamas: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ne bus tau tai per nusidėjimą rokuota.

11. Tai sakė ta moteriškė: kurįgi aš tau atgabęsu? jis sakė: atgabenk man Zomėlį.

12. O kaip moteriškė Zomėlį matė, tai ji labai šaukė, tarydama Zaului: kam tu manę prigavai? tu esi Zaulas.

13. Ir karalius sakė jai: nesibijokis, ką regi tu? Moteriškė sakė Zaului: aš regiu dievus iš žemės užkopančius.

14. Jis sakė: kokiu veidu jis yra? ji atsakė: išeiti vienas senas žmogus, aprėdytas šilkų sermėga. Tai suprato Zaulas, Zomėlį esantį, ir pasilenkęs savo veidu iki žemės pasikloniojo jamui.

15. Bet Zomėlis sakė Zaului: kam tu man pakajaus ne duodi, kad manę užgabendini? Zaulas sakė: aš labai esmi prispaustas: Pylistėnai kariauja prieš manę, ir *Dievas manę prastojęs man nieko n'atsako, nei per prarakus, nei per sapnus; todėl aš tavę parvadindinau, kad tu man parodytumbei, ką man reikia daryti. *Vald. 16, 20.

16. Zomėlis tarė: ką tu manęs nori pasiklausti, kadangi *Ponas Dievas tavę prastojęs ir tavo priešininku pastojęs? *per. 16, 14.

17. Ponas Dievas tau darys, kaip jis per manę kalbėjęs, ir jisai *išplėš karalystę iš tavo rankos ir duos tą Dovidui, tavo artymui; *per. 15, 28.

18. Todėl, kad tu žodžių Pono Dievo ne klausei, neigi keršto jo narso ant *Amalėkytų ne išpildei, todėl Ponas Dievas dabar tau tai padaręs. *per. 15, 18. 19.

19. Priegtam Ponas Dievas ir Izraėlitėnus su tavimi paduos į Pylistėnų rankas. *Rytoj tu su savo sunumis pas manę busite. Ir Ponas Dievas taipojau ir Izraėlio pulkus paduos į rankas Pylistėnų. *per. 31, 6.

20. Tai parpuolė Zaulas ant žemės ištisas, ir didei nusigando dėl tų žodžių Zomėlio, ir visai sylos ne teko, nės jis per visą dieną ir visą naktį nieko ne buvo valgęs.

21. Ir moteriškė, pas Zaulą atėjusi, išvydo jį labai nusigandusį ir tarė jam: štai, aš, tavo sluginė, tavo žodžių klausydama savo *dušią į savo ranką stačiau, kad tavo žodžių klausyčiau, kurius tu man sakei. *per. 19, 5. Job. 13, 14. Ps. 119, 109.

22. Togidėl ir tu dabar paklausyk žodžių savo tarnaitės: aš tau duonos kąsnį duosu, kad valgytumbei, jeib sylos atgautumbei ir savo keliu eitumbei.

23. Bet jisai ne apsiėmė tarydamas: aš ne noru valgyti. Tai ragino jį jo tarnai, ir ta moteriškė, kad jų žodžių klausė. Ir jis atsikėlęs nuo žemės pasisėdo ant lovos.

24. Bet moteriškė namieje turėjo penėtą veršį; tai ji *pasiskubino, papiovė tą, ir ėmusi miltų, minkė bei kepė tą neraugintą; *1 Maiž. 18, 6.

25. Ir atnešė Zaului ir jo tarnams. Ir kaip jie buvo pavalgę, atsikėlė jie ir keliavo per naktį.

Perskyrimas 29.

Dovidas Pylistėnų namon siunčiamas.

Bet Pylistėnai surinko visus savo pulkus pas *Apėk, ir Izraėlitėnai savo abažą sustatė pas Ain Jezrėėlyje. *per. 4, 1.

2. Ir kunįgaikščiai Pylistėnų vaikštinėjo su šimtais ir su tukstančiais, bet Dovidas su savo vyrais paskui juos ėjo su Akisu.

3. Tai sakė kunįgaikščiai Pylistėnų: ką nor šie Ebrėonai? Akisas tarė jiems: ar tai ne Dovidas, tarnas Zaulo, karaliaus Izraėlio, kurs pas manę buvęs jau visą metą, ir aš nieko pikto ant jo ne esmi numanęs iš to čėso, kaip jisai atpuolė, iki šiai dienai?

4. Bet kunįgaikščiai Pylistėnų supyko

ant jo, tarydami jam: *leisk tą vyrą sugrįšti į tą vietą, kur tu ji pasteliavai, kad jisai su mumis ne trauktųs į mušį, neigi musų priešininku pastotų mušyje. Nės kuomi jisai galėtų geriaus patikti savo viešpačiui, kaip galvomis šių vyrų? * 1 Nus. Kar. 13, 29.

5. Ar jisai ne ansai Dovidas, apie kurį jie *dainavo šokinėdami: „Zaulas tukstantį užmušė, bet Dovidas dešimt tukstančių?“ * per. 18, 7 ir 21, 11.

6. Tai vadino Akisas Dovidą ir sakė jam: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, aš tavę laikau per vierną, ir tavo išėjimas ir įėjimas su manimi į abažą man gerai patinka, ir aš nei jokios klastos ant tavęs ne pajutau iš to čėso, kaip tu pas manę atėjai, ikšiolei; bet tu ne patinki kunįgaikščiams.

7. Todėl sugrįšk ir eik su pakajumi, kad tu ne darytumbei, kas ne tinka po akių kunįgaikščių Pylistėnų.

8. Bet Dovidas sakė Akisui: *ko aš dariau, arba ką tu pajutai ant (manęs) savo tarno, iš to čėso, iš kurio aš po tavo akių buvau ikišiolei, kad aš ne nuėjęs kariaučiau prieš neprietelius mano viešpaties karaliaus? * per. 20, 1.

9. Akisas atsakė Dovidui tarydamas: aš tai žinau, nės tu patinki mano akims, *kaip angielas Dievo. Ale Pylistėnų kunįgaikščiai sakė: „ne leisk jį su mumis į karą trauktis.“ * 2 Zom. 14, 27. per. 19, 27.

10. Togidėl kelkis rytoj anksti su tarnais savo viešpaties, su tavimi atėjusiaisiais, ir rytoj anksti praaušus pasikėlę keliaukite.

11. Taipo pasikėlė Dovidas ir jo vyrai anksti, kad ryto metą išėję, vėl į Pylistėnų žemę pareitų. Bet Pylistėnai nusitraukė į Jezrėėl.

Perskyrimas 30.

Dovidas pergal Amalėkytus ir išdalija plėšimą.

Ir kaip Dovidas trečiąją dieną su savo vyrais į Ziklagą atėjo, Amalėkytai buvo įsiveržę prieš pietus ir į Ziklagą, ir Ziklagą buvo išpustiję bei ugnimi sudeginę.

2. Ir moteris iš ten šalin buvo vedę, tiek mažasias, tiek didžiasias, bet tačiaus nei vieną ne buvo nužudę, bet tiktai šalin vedę ir nukeliavo savo keliu.

3. Taigi, kaip Dovidas su savo vyrais pas miestą buvo atėjęs ir išvydo tą ugnimi sudegintą ir jo moteris, sunus bei dukteris apkaltus,

4. Pakėlė Dovidas su žmonėmis, pas jį esančiais, savo balsą ir verkė taip ilgai, ikikol daugiaus ne be galėjo verkti.

5. Nės Dovido *dvi moteri taipjau buvo apkalti, Ajinoam Jezrėėlitienė, ir Abigailė, Nabalo Karmėlyto pati. * per. 25, 42 ir 27, 3.

6. Ir Dovidas labai buvo prispaustas, nės žmonės *norėjo jį akmenimis žudyti; nės visų žmonių dušios buvo supykusios, kožnas dėl savo sunų bei dukterų. Bet Dovidas pasistiprino Ponu Dievu, savo Dievu, * 2 Maiž. 17, 4. 4 Maiž. 14, 10.

7. Ir tarė Abjatarui klebonui, Ajimėlėko sunui: *atnešk man viršutiniąją vyskupiškąją sermėgą. Ir Abjatarui viršutiniąją vyskupiškąją sermėgą pas Dovidą atnešus, * per. 23, 9.

8. Klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: ar aš vysu šius *kareivius? o ar ir sugausu aš juos? Jisai tarė: vyk juos, tu juos sugausi ir išgelbėsi. * 2 Zom. 5, 19.

9. Tai nukeliavo Dovidas su tais šešiais šimtais vyrų, pas jį esančiaisiais. Ir kaip jie nukako pas upę Bėzor, keli jų apsistojo.

10. Bet Dovidas su keturiais šimtais vyrų vijo anus, bet šiuodu du šimtu vyrų, kurie apsistojo, perlabai buvo pailsę, per upę Bėzor pereiti.

11. Ir jie rado vieną Egyptišką vyrą ant lauko, tą jie pas Dovidą nuvedę davė jam duonos, kad valgytų, ir girdė jį vandenimi,

12. Ir davė jam vieną praplotį pygų ir du prapločiu rozynų. Ir kaip jisai buvo pasivalgęs, tai jo dušia vėl atsigavo; nės jis į tris dienas ir tris naktis nieko ne buvo valgęs, nei vandens gėręs.

13. Dovidas tarė jam: kieno tu esi? ir iš kur tu? Jis sakė: aš esmi Egyptiškas vyras, Amalėkyto nekurio bernas, ir mano ponas manę prastojo, nės aš apsirgau pirm trijų dienų.

14. Mes įpuolėme prieš pietus *Krėti, ir į Judavą, ir prieš pietus Kalėb, o Ziklagą ugnimi sudeginome. * 2 Zom. 8, 18.

15. Dovidas tarė jam: ar nori manę nuvesti pas tus kareivius? Jis sakė: prisiek man prie Pono Dievo, kad manę ne nužudysi, nei į rankas mano

pono ne paduosi, tai aš tavę nuvesu pas tus kareivius.

16. Ir jisai nuvedė juos. Ir štai, jie buvo išsisklaidę per visą žemę, valgė ir gėrė švęsdami dėl viso to didžiojo turto, kurį išplėšę buvo iš Pylistėnų bei Judavos žemės.

17. Ir Dovidas mušė juos nuo ryto iki vakarui antrosios dienos, kad jų nei vienas ne ištruko, kaip tiktai keturi šimtai jaunikaičių, tie ant verbludų užsisėdę pabėgo.

18. Taipo atgavo Dovidas vislab, ką Amalėkytai buvo atėmę, ir savo dvi moteri.

19. Ir nieko ne pasigedo, nei mažųjų, nei didžiųjų, nei sunų, nei dukterų, nei plėšimo, nei jokių atimtų daiktų; Dovidas vislab atgabeno.

20. Ir Dovidas ėmė avis bei jaučius, ir tus galvijus pirm savęs varė, ir jie sakė: tai Dovido plėšimas.

21. Ir Dovidui ateinant prie tų dviejų šimtų vyrų, kurie perdaug buvo pailsę Dovidą sekti, ir pas upę Bėzor apsistoję, išėjo jie priešais Dovidui ir žmonėms, su juomi esantiemsiems. Ir Dovidas ėjo pas žmones ir juos meilingai pasveikino.

22. Tai atsakė, kiek nelabų ir piktų žmonių buvo tarp tų, kurie su Dovidu buvo iškeliavę, tarydami: kadangi jie su mumis ne išsitraukė, tai jiems nieko ne reik duoti to plėšimo, kurį mes atgavome, bet kožnas te vedie savo moterį bei savo vaikus ir te einie.

23. Tai sakė Dovidas: ne reik jums taipo daryti, mano broliai, su tuomi, ką Ponas Dievas mums davęs, ir mus apsaugojo ir tus kareivius, prieš mus išsitraukusiuosius, į musų rankas padavė.

24. Kas jųsų apie tą dalyką klausytų? *kokia yra dalis į mušį išsitraukusiųjų, tokia ir tur buti dalis pas rykus pasilikusiųjų, ir lygiai tur buti dalyta. *4 Maiž. 31, 27. Joz. 22, 8.

25. Toktai iš to čėso ir paskui Izraėlyje budas bei davadas pastojo iki šiai dienai.

26. Ir Dovidas į Ziklagą parėjęs nusiuntė jis to plėšimo vyresniemsiems Judavoje, savo prieteliams, ir tarė: *štai, priimkite žegnonę iš plėšimo neprietelių Pono Dievo: *1 Maiž. 33, 11. s.

27. Butent tiems Bėtelyje, tiems Ramote į pietus, tiems Jatire;

28. Tiems Aroėryje, tiems Zipamote, tiems Estemooje,

29. Tiems Rakaėlyje, tiems miestuose Jėramėėlytų, tiems miestuose Kėnytų,

30. Tiems Armoje, tiems Bor-Azane, tiems Atake,

31. Tiems Ebrone, ir visose vietose, kur Dovidas buvo keliavęs su savo vyrais.

Perskyrimas 31.

Zaulo paskutinysis mušis su Pylistėnais, kuriame jis pats persidurė.

O *Pylistėnai kariavo prieš Izraėlitėnus ir vyrai Izraėl bėgo dėl Pylistėnų ir puolė užmušti ant kalnų †Gilboa. *1 Nus. Kar. 11, 1. †1 Zom. 28, 4.

2. Ir Pylistėnai vijo Zaulą ir jo sunus ir nužavino Jonataną ir Abinadabą ir Malkizuą, sunus Zaulo.

3. Ir buvo sunkus mušis prieš Zaulą, ir strielčiai ištiko jį kilpiniais, ir jis labai įžeistas buvo nuo strielčių.

4. Tai sakė Zaulas savo ginklų nešėjui: ištrauk *savo kardą ir perdurk manę, kad ne šie neappiaustytieji atėję manę perdurtų ir iš manęs juoką darytų. Bet jo ginklų nešėjas ne norėjo, nės jis labai bijojosi. Tai Zaulas ėmė savo kardą ir puldamas į tą persidurė. *Vald. 9, 54.

5. O kaip jo ginklų nešėjas matė, Zaulą numirusį, taipjau ir jisai į savo kardą puldamas persidurė ir numirė su juomi.

6. Taipo numirė *Zaulas ir jo trys sunus, ir jo ginklų nešėjas, ir visi jo vyrai vienu kartu tą dieną. *1 Nus. Kar. 11, 6.

7. O kaip vyrai Izraėl, kurie anapus pakalnės ir anapus Jordano buvo, pamatė vyrus Izraėlio pabėgusius ir Zaulą su jo sunumis numirusius, paliko jie savo miestus ir taipjau bėgo; tai atėję Pylistėnai tuose gyveno.

8. Antrąją dieną atėjo Pylistėnai, užmuštuosius išrėdyti, ir rado Zaulą ir jo tris sunus gulinčius ant kalnų *Gilboa; *2 Zom. 1, 6.

9. Ir nukirto jam galvą ir atėmė jam ginklus ir nusiuntė tus per visą Pylistėnų žemę aplinkui, apsakyti namuose savo balvonų ir tarp žmonių;

10. Ir padėjo jo ginklus į namus Astarot, bet jo lavoną jie pakabino ant murų Bėt-Zane.

11. Kaip tie iš *Jabės Gilėade tai
patyrė, ką Pylistėnai Zaului buvo darę,
*per. 11, 1.
12. *Pasikėlė jie, kas vyrai, tikri
kareiviai buvo, ir ėjo per visą naktį
ir atėmė lavoną Zaulo bei jo sunų
nuo murų Bėt-Zano ir atgabeno juos
į Jabėsą ir sudegino tus čionai.
*1 Nus. Kar. 11, 12.
13. Ir ėmę jų kaulus palaidojo tus
po medžių Jabėse ir pastnįkavo septynes dienas.
*2 Zom. 1, 12.

Antra knyga Zomėlio.

Perskyrimas 1.

Dovido dejavimo giesmė dėl smerties Zaulo bei Jonatano.

Zaului numirus, kaip Dovidas iš
mušio su Amalėkytais buvo pargrįžęs ir dvi dieni Ziklage pasilikęs,
2. Štai, trečiąją dieną atėjo žmogus
iš abažo nuo Zaulo su sudriskusiais
rubais ir galva žeme apbarstyta. Ir
jis Dovidą priėjęs iki žemės pasikloniojo parsiklaupęs.
3. O Dovidas tarė jam: iš kur tu
pareini? Jis atsakė jam: iš Izraėlitėnų vaisko aš atbėgau.
4. Dovidas tarė jam: sakyk man,
kaip ten destis? Jis atsakė: žmonės
pabėgo iš mušio, ir daug žmonių
užmušti, taipjau ir Zaulas numiręs,
bei jo sunus Jonatanas.
5. Dovidas tarė jaunikaičiui, jam
tai pranešančiamjam: iš ko tai žinai,
Zaulą numirusį ir jo sunų Jonataną?
6. Jaunikaitis jam tai pranešąsis atsakė: aš iš nežinių užėjau ant kalnų
* Gilboa, ir štai, Zaulas pasirėmė ant
savo ragotinės, ir vežimai bei raiteliai vijo jį.
*1 Zom. 31, 1.
7. Ir jisai atsigręžęs ir manę pamatęs prišaukė man. Ir aš atsiliepiau: štai.
8. Ir jis tarė man: kas tu esi? aš
atsakiau jam: aš esmi Amalėkytas.
9. Ir jis tarė man: žengk artyn prie
manęs ir žudyk manę, nės aš prispaudžiamas esmi visur, o dar visai gyvas esmi.
10. Tai aš jį priėjęs nužudžiau jį,
nės gerai numaniau, jį ne galėsiantį
gyvą išlikti iš savo puolimo. Ir nuėmęs karališkąjį vainiką nuo jo galvos
ir visus brangius daiktus nuo jo pečių
atnešiau tai pas tavę, savo viešpatį.
11. Tai Dovidas savo rubus nutvėręs *įplėšė juos, taipjau ir visi vyrai,
kurie pas jį buvo, *1 Maiž. 37, 34. Joz. 7, 6.
12. Ir dejavo, verkė bei *pastnįkavo
iki vakarui dėl Zaulo bei Jonatano,
jo sunaus ir dėl žmonių Pono Dievo,
bei dėl giminių Izraėlio, kad jie kardu
buvo prapuolę.
*1 Zom. 31, 13.
13. Ir Dovidas tarė jaunikaičiui, jam
tai pasakančiamjam: iš kur tu? Jis
atsakė: *aš esmi svetimo, Amalėkyto, sunus.
*1 Zom. 30, 13.
14. Dovidas tarė jam: kaipgi *tu
nesibijojai savo ranką kelti prieš mostytąjį Pono Dievo, jį nužavinti?
*1 Zom. 24, 7. Ps. 105, 15.
15. Ir Dovidas tarė vienam savo
jaunikaičių: eikš ir *mušk jį! Ir jis
mušė jį, kad numirė.
*per. 4, 12.
16. Tai Dovidas tarė jam: tavo
kraujas t'esie ant tavo galvos, *nės
tavo burna prieš tavę patį kalbėjusi
tarydama: „aš nužavinau mostytąjį
Pono Dievo.“
*1 Kar. 2, 23. Vald. 9, 24.
17. Ir Dovidas apraudojo Zaulą ir
jo sunų Jonataną sekančiu budu,
18. Ir liepė vaikus Juda mokįti tą
raudojimo giesmę: Žiurėk, tai rašyta
yra *knygose viernųjų:
*Joz. 10, 13.
19. „Šlovingiausieji Izraėlio ant tavo
kalnų užmušti; ak, kaip prapuolė
karžygiai!
20. * Ne apsakykite tai Gate, ne praneškite tai ant ulyčių Asklono, kad nesidžiaugtų dukters Pylistėnų, kad ne
šukautų dukters †neapipiaustytųjų!
*Mik. 1, 10. †1 Zom. 17, 26. 36.
21. Jus kalnai Gilboa, kad ben *nei
rasa, nei lytus ant jųsų ne užeitų,
nei dirvos butų, iš kurių duoklės
apieros butų imamos! nės čionai
karžygiams jų skyda atimta, skyda
Zaulo, kaip kad jis ne butų aliejumi
pamostytas buvęs.
*1 Kar. 17, 1.
22. Kilpinis Jonatano niekados pro
šalį ne ėjo, ir kardas Zaulo niekad
tuščias ne parėjo nuo kraujo parmuštųjų ir nuo riebumo karžygių.
23. Zaulas bei Jonatanas, meilingudu ir patogiudu, kol gyvudu, nei smertyje ne atskirtudu; lengvesniudu nei
ereliai, ir drutesniudu, nei liutai.
24. Jus dukters Izraėlio, apverkite

Zaulą, kurs mandagiai jus aprėdė raudonais rubais ir jus išdabino su auksinomis grožybėmis ant jųsų rubų!
25. Kaipgi karžygiai taipo prapuolė mušyje! Jonatanas ant tavo aukštybių užmuštas.
26. Aš gailiuos tavęs, mans brolau Jonatan! Aš tavimi labai pasidžiaugiau; tavo meilė man brangesnė buvo, neng moterų meilė.
27. Kaipgi prapuolė karžygiai, ir kareiviai pragaišo!"

Perskyrimas 2.

Dovido mostijimas į karalių; Izbozėto maištas.

Po šio nusidavimo klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: *ar aš aukštyn trauksiuos į kokį miestą Judavos? Ir Ponas Dievas atsakė jam: traukis aukštyn! Dovidas tarė: į kurį miestą? Jis atsakė: į Ebroną. * 1 Zom. 30, 8.
2. Taipo Dovidas nusitraukė tenai su savo *dviem moterim, Ajinoam, Jesrėėlitėne, ir su Abigaile, Nabalo Karmėlyto (buvusia) pačia; * 1 Zom. 25, 42.
3. Taipojau ir vyrus, pas jį buvusiuosius, užvedė Dovidas aukštyn, kožną su jo gimine, ir gyveno miestuose Ebron.
4. Ir vyrai iš Juda atėję mostijo čiajau Dovidą ir įdėjo jį į karalių ant giminės Juda. O kaip Dovidui buvo apsakyta, kad *Jabėsytai iš Gilėad Zaulą buvo palaidoję, * 1 Zom. 31, 12.
5. Siuntė jis paslus pas juos ir jiems sakydino: *peržegnoti jus bukite Ponui Dievui, kad tokią mielaširdingystę savo viešpačiui Zaului išrodėte ir jį palaidojote. * Rut. 2, 20.
6. Taigi dabar Ponas Dievas *ir jums te išrodo mielaširdingystę ir viernybę! Ir aš jums taipjau gero darysu, kad jus tai darėte. * 1 Maiž. 43, 14.
7. Taigi testov jųsų rankos pastiprįtos, ir bukite linksmi; nės jųsų viešpats Zaulas numiręs; taigi giminė Juda manę mostijo ir į karalių įdėjo ant savęs.
8. O Abnėris, sunus Nėro, *Zaulo vyriausiasis ant abažo, ėmė Izbozėtą, Zaulo sunų, ir nuvedė jį į Maanajim, * 1 Zom. 14, 50.
9. Ir įdėjo jį į karalių ant Gilėad, Asuri, Jesrėėl, Epraim, Benjamin ir ant visų Izraėlitėnų.
10. Ir Izbozėtas, Zaulo sunus, buvo keturisdešimts metų, kaip jis karaliumi pastojo ant Izraėlitėnų, ir karaliavo du metu. Ale giminė Juda laikėsi prie Dovido.
11. O tas čėsas, kuriame Dovidas karaliumi buvo Ebrone ant giminės Juda, buvo septyni metai ir šeši mėnesiai.
12. Ir Abnėris, sunus Nėro, išsitraukė su tarnais Izbozėto, Zaulo sunaus, iš vaisko į Gibėoną.
13. Ir Joabas, sunus Zėrujos, išsitraukė su tarnais Dovido, ir susitiko pas ežerą Gibėone, ir šie guldėsi šioje šalyje ežero, o anie ant anos šalies.
14. Ir Abnėris tarė Joabui: te pasikelie jaunikaičiai, kad imtųs po mudviejų akių. Joabas atsakė: manęs dėl.
15. Tai pasikėlė ir nuėjo dvylika iš Benjamin nuo šalies Izbozėto, Zaulo sunaus, ir dvylika iš tarnų Dovido.
16. Ir kožnas vienas nutvėrė kitskitą prie galvos, ir savo kardą vienas antram į jo tuštimus durė, ir atliko abudu. Todėl ta vieta vadinama: Elkat-Azurim, kuri Gibėone yra.
17. Ir *prasidėjo labai didis mušis tą dieną, o Abnėris bei vyrai Izraėl buvo parmušti nuo tarnų Dovido. * 1 Zom. 19, 8.
18. Bet *buvo čionai trys sunus Zėrujos: Joabas, Abizai bei Azaėl. O Azaėlas labai greitas buvo ant kojų, nei kokia stirna ant lauko. * 1 Nus. Kar. 2, 16.
19. Ir pavijęs Abnėrį nesikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės nuo Abnėrio.
20. Tai Abnėris atsigręžęs tarė: ar tu esi Azaėlas? Jis atsakė: esmi.
21. Abnėris tarė jam: atsitrauk šalin, ar po dešinės, ar po kairės, ir vieną tų jaunikaičių nutvėręs atimk jam jo šarvą! Bet Azaėlas ne norėjo nuo jo atsitraukti.
22. Tai Abnėris toliaus kalbėjo Azaėlui! atsitrauk nuo manęs! Kodėl tu nori, kad aš tavę užmuščiau? ir kaip aš drįsčiau, tavo broliui Joabui į akis eiti?
23. Bet jis ne apsiėmė atsitraukti. Tai Abnėris *atbulai jį perdurė su ragotine per jo pilvą, kad ragotinė perdėm perėjo; ir jis čionai parpuolęs numirė po jo akių. Ir kas tikt atėjo į tą vietą, kur Azaėlas perdurtas gulėjo, tas apsistojo. * per. 3, 27.
24. Ale Joabas bei Abizai vijo Abnėrį iki saulei nusileidžiant. Ir jiems atėjus ant kalnelio Ama, šiąpus Gijos esančiojo, ant kelio pusčiop linkai Gibėon,

25. Susirinko vaikai Benjamin paskui Abnėrį, ir pastojo koksai pulkelis ir užkopo ant viršaus kokio kalnelio.
26. Ir Abnėris prišaukė Joabui ir tarė: argi kardas be paliovimo nei ėste ės? argi ne žinai, kad paskui daugiaus bėdos galėtų rastis? kaip ilgai ne prisakysi žmonėms, kad paliautų vyti savo brolius?
27. Joabas atsakė: kaip tikrai Dievas gyvas yra, jei tu šį rytą taipo butumbei kalbėjęs, tai kožnas žmonių nuo savo brolių butų atsitraukęs.
28. Ir Joabas *trubijo ant trubų, ir visi žmonės apsistoję ne vijo daugiaus Izraėlitėnus, neigi kariavo toliaus. * per. 18, 16 ir 20, 28.
29. O Abnėris su savo vyrais ėjo tą visą naktį per plynus laukus ir persigavę per Jordaną perkeliavo visą (žemę) Bitron ir parėjo į abažą.
30. Ale Joabas atsiskyręs nuo Abnėrio suvadino visus žmones, ir jie pasigedo tarnų Dovido devyniolika vyrų bei Azaėlio.
31. Bet Dovido tarnai buvo užmušę iš Benjamytų ir Abnėrio vyrų tris šimtus ir šešisdešimts vyrų.
32. Ir jie pakėlė Azaėlį ir palaidojo jį jo tėvo kapinėse Bėtlėeme. Ir Joabas su savo pulku ėjo tą visą naktį, kad aušra jiems rodėsi Ebrone.

Perskyrimas 3.

Abnėras Joabo nužudomas.

Ir buvo ilgas kariavimas tarp giminės Zaulo ir tarp giminės Dovido. O Dovidas *tarpo ir didyn ėjo, bet giminė Zaulo ne tarpo ir mažyn ėjo. * per. 5, 10. 1 Zom. 3, 19.
2. Ir Dovidui *užgimė vaikai Ebrone: pirmgimęsis jo sunus Amnonas iš Ajinoamos, Jesrėėlitienės; * 1 Nus. Kar. 3, 1.
3. Antrasis Kilėabas iš Abigailės, Nabalo Karmėlyto (buvusios) pačios; trečiasis Absalomas, sunus Maakos, dukters Talmai, karaliaus iš Gesuri;
4. Ketvirtasis *Adonijas, sunus Agitos; penktasis Sapat-Ja, sunus Abitalos; * 1 Kar. 1, 5.
5. Šeštasis Jėtriam iš Eglonės, Dovido pačios. Šitie užgimė Dovidui Ebrone.
6. Taigi karui be esant tarp giminės Zaulo ir tarp giminės Dovido, padrutino Abnėris karalystę Zaulo.
7. Ir Zaulas turėjo neprivenčiavotą pačią, vardu *Rizpą, dukterį Aja. Ir Izbozėtas tarė Abnėriui: kodėl tu laikaisi su mano tėvo neprivenčiavotaja pačia? * per. 21, 8.
8. Tai Abnėris labai supyko dėl tų žodžių Izbozėto ir tarė: *argi aš esmi šuns galva, kursai aš prieš Judą karalystei Zaulo, tavo tėvo, ir jo broliams bei gentims mielaširdingystę dariau ir ne padaviau savę į Dovido rankas? o tu manę šiandien kokio nusidėjimo kaltini dėl moteriškės? * 1 Zom. 17, 43.
9. *Dieve Abnėrį koravok, jei aš ne darysu, kaip Ponas Dievas Dovidui prisiektinai žadėjęs, * 1 Zom. 3, 17. per 14, 44.
10. Kad karalystė nuo giminės Zaulo butų atimta, ir karališkoji krasė Dovido iškelta butų ant Izraėl ir ant Juda, pradėjus *nuo Dan iki Bėrzeba! * 1 Kar. 4, 25.
11. Tai jis *negalėjo daugiaus jam nei žodžio atsakyti, taip labai jo bijojos. * Luk. 14, 6.
12. Ir Abnėris dėl savęs nusiuntė paslus pas Dovidą ir jam sakydino: kieno ta žemė? Ir tarė: sutik su manimi. Štai, mano ranka bus su tavimi, kad po tavimi paversu visą Izraėlį.
13. Jis tarė: gerai, aš sutiksu su tavimi, ale vieną daiktą iš tavęs prašau, kad man į akis ne ateitumbei, pirmneng tu man pargabęsi Mikalą, Zaulo dukterį, ateidamas manę matyti.
14. Taipojau Dovidas ir siuntė paslus pas Izbozėtą, Zaulo sunų, ir jam sakydino: duok man mano pačią *Mikalą, kurią aš per pačią gavau už šimtą plėvelių Pylistėnų. * 1 Zom. 18, 27.
15. Izbozėtas nusiuntė ir davė ją atimti nuo jos vyro *Paltiėlio, sunaus Laiso. * 1 Zom. 25, 44.
16. Ir jos pats ėjo drauge su ja verkdamas paskui ją iki į Bajurim. Tai Abnėris jam tarė: *sugrįšk ir eik šalin! Ir jis sugrįžo. * Rut. 1, 11.
17. Ir Abnėras susikalbėjo su vyresniaisiais Izraėlyje tarydamas: jus pirm to jau senei velijote, kad Dovidas karaliumi ant jųsų butų.
18. Taigi dabar tai darykite, nės Ponas Dievas apie Dovidą sakęs: „aš savo žmones Izraėlitėnus išgelbėsu per ranką Dovido, savo tarno, iš rankų Pylistėnų ir iš rankų visų jų nprietelių!"

19. Taipjau Abnėris ir kalbėjo giminei Benjamin be girdint. Ir nuėjo taipjau kalbėti, Dovidui be girdint Ebrone, vislab, kas Izraėlitėnams ir visai giminei Benjamin gerai patiko.
20. O Abnėriui į Ebroną pas Dovidą atėjus, ir su juomi dvidešimt vyrams, Dovidas jiems česnį kėlė.
21. Ir Abnėris tarė Dovidui: aš pasikėlęs nueisu, kad visus Izraėlitėnus pas tavę, savo viešpatį karalių, suvesčiau, ir kad jie su tavimi susiderėtų, kad tu karaliumi butumbei, kaip tavo dušia geidžia. Taipo Dovidas išleido Abnėrį nuo savęs, kad su pakajumi nuėjo.
22. O štai, Dovido tarnai bei Joabas atėjo nuo kareivių ir parnešė su savimi didį turtą, ką buvo suplėšę. Bet Abnėris tuočės ne buvo pas Dovidą Ebrone, bet jis jį buvo išleidęs, kad su pakajumi buvo atstojęs.
23. Bet Joabui ir visam jo pulkui su juomi parėjus, buvo jam apsakyta, Abnėrį, sunų Nėro, pas karalių atėjusį, ir jis jį išleidęs, kad su pakajumi buvo šalin ėjęs;
24. Tai Joabas pas karalių įėjęs tarė: ką tu padarei? Štai, Abnėris pas tavę atėjo; kodėl tu jį išleidai, kad jis šalin eitų?
25. Argi ne pažįsti Abnėrį, sunų Nėro? nės jis atėjęs tavę perkalbėti, kad numanytų tavo išėjimą ir įėjimą, ir ištirtų vislab, ką tu darai.
26. Ir Joabui nuo Dovido išėjus, nusiuntė jis paslus paskui Abnėrį, kad jį sugrąžintų iš Bor-Asira; ir Dovidas apie tai nieko ne žinojo.
27. O kaip Abnėris vėl į Ebroną nukako, tai Joabas jį nusivedė į vidų vartų, kad slapčiai su juomi kalbėtų, ir *perdurė jį čionai per pilvą, kad numirė, dėl savo brolio †Azaėlio kraujo. *per. 20, 10. 1 Kar. 2, 5. †per. 2, 23.
28. Kaip tai Dovidas paskui patyrė, tarė jisai: aš ne kaltas esmi nei mano karalystė prie Pono Dievo amžinai to kraujo Abnėrio, sunaus Nėro;
29. Bet te puola tai ant galvos Joabo ir ant visos giminės jo tėvo, ir te ne paliauja giminėje Joabo (toks), kuriam puliai teka, arba kursai *raupsų turėtų ir prie lazdos eitų, ir kardu žavinamas butų ir duonos pristoktų! *2 Kar. 5, 27.
30. Taipo nužavino Joabas ir jo brolis Abizai Abnėrį *todėl, kad jisai jųdviejų brolį Azaėlį buvo perduręs kariavime pas Gibėoną. *per. 2, 23.
31. Ale Dovidas tarė Joabui ir visiems žmonėms, su juomi esantiems: įplėškite savo rubus ir apsijuoskite žakais ir apgedėkite Abnėrį. O karalius lydėjo lavoną.
32. O kaip Abnėrį palaidojo Ebrone, *karalius savo balsą pakėlęs verkė pas grabą Abnėrio, taipjau ir verkė visi žmonės. *1 Zom. 30, 4.
33. Ir karalius su dejavimu apraudojo Abnėrį ir tarė: Abnėris ne numirė, kaip koksai padukėlis.
34. Tavo rankos ne buvo surištos, tavo kojos į pančius ne buvo įdėtos; tu puolei, kaip kada kas puola po akių pikčiausiųjų žmonių. Tai visi žmonės jį dar jų daugiaus apverkė.
35. O kaip visas pulkas įėjo su Dovidu valgyti, dar gerai dienos be esant, pasibažijo Dovidas ir tarė: *Dieve, manę koravok, jei aš duonos ar kitokio ragausu, iki saulei nusileidus. *per. 19, 13.
36. Ir visi žmonės išpažino tai, ir patiko jiems vislab labai gerai, ką karalius darė po akių visų žmonių.
37. Ir visi žmonės bei visi Izraėlitėnai suprato tą dieną, kad ne karaliaus paliepta, kad Abnėris, sunus Nėro, buvo nužavintas.
38. Ir karalius tarė savo tarnams: ar ne žinote, kad šiandien *kunįgaikštis ir didis karžygys Izraėlyje puolęs? *1 Zom. 26, 15.
39. O aš dar jaunas esmi ir mostytas karalius. Bet šie vyrai, vaikai Zėrujos, man labai ne patinka; *Pone Dieve, atrokuok piktai darančiamjam pagal jo piktenybę! *1 Zom. 26, 23. per. 16, 8.

Perskyrimas 4.

Izbozėtas nužudomas, bet Dovido atkeršijamas.

Ale kaip Zaulo sunus ištyrė, Abnėrį Ebrone numirusį, jo rankos pasileido, ir visi Izraėlitėnai nusigando.
2. Bet buvo du vyru, vyresniuoju ant kareivių, po sunumi Zaulo, vienas vardu buvo Baėna, antrasis Rekob; ir buvo sunudu Rimono, Bėrotyto, iš vaikų Benjamin. Nėsa ir Bėrot prie (giminės) Benjamin buvo prirokuotas.
3. Ir Bėrotytai buvo bėgę į Gentaim, ir gyveno čionai kaip svetimi iki šiai dienai.

4. Priegtam ir Jonatanas, Zaulo sunus, turėjo sunų, kojomis negalintį; tas buvo penkių metų, kaip garsas apie Zaulą bei Jonataną iš Jesrėėl buvo girdimas, ir jo auklė jį paėmusi bėgo, tai jai be bėgant jis *puolė ir apraišo, ir jo vardas buvo Mepi-Bozėt. *per. 9, 3.

5. Taigi nuėjo sunudu Rimono, Bėrotyto, Rekobas bei Baėna, ir atėjo į namus Izbozėto, dienai labiaus įšilus, ir jis gulėjo ant savo patalo per pietus.

6. Ir juodu atėjo į butą kviečių išgabenti, ir jį per pilvą perdurę pabėgo.

7. Nės jiemdviem į butą atėjus, gulėjo jisai ant savo patalo savo kamaroje, ir jie jį *nudurę jam galvą nukirto, ir ėmę jo galvą nuėjo vieškeliu ant plyno lauko per visą naktį, *Vald. 4, 21.

8. Ir atnešė galvą Izbozėto pas Dovidą į Ebroną ir tarė karaliui: štai, galva Izbozėto, Zaulo sunaus, tavo nprieteliaus, kurs tavo dušios tykojo. Ponas Dievas šiandien tau, mans viešpatie karaliau, davė pasitiešyti ant Zaulo ir ant jo vaikų.

9. Tai atsakė jiemdviem Dovidas: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, kurs *mano dušią iš visos bėdos išgelbėjo, *1 Maiž. 48, 16.

10. Aš *nutvėriau tą, kurs man apsakė tarydamas: „Zaulas numiręs“, ir dumojo, buk geras paslas esąs, ir nužavindinau jį Ziklage, kačeig tikėjosi, už tą naujyną gerą pelną gausiąs. *per. 1, 15. 1 Kar. 2, 46.

11. O šituodu nprieteliu nekaltą vyrą nužudė jo bute ant jo patalo. Argi aš ne *atjėškočiau tą kraują iš jų dviejų rankų ir juodu gyvu palikčiau? *Ezėk. 3, 18.

12. Ir Dovidas *liepė savo tarnams, kad juodu užmuštų; tie jiemdviem rankas bei kojas nukirto ir juodu pakorė pas ežerą Ebrone. Bet galvą Izbozėto jie ėmę palaidojo kapuose Abnėrio Ebrone. *per. 1, 15.

Perskyrimas 5.

Dovido antrasis mostijimas, palaimingasis pasilaikymas, ir dvigubas pergalėjimas.

Ir *visos giminės Izraėlio atėjo pas Dovidą į Ebroną ir tarė: štai †mes esme iš tavo giminės ir iš tavo kuno. *1 Nus. Kar. 13, 23. †per. 19, 42.

2. Priegtam ir pirma, Zaului ant musų be karaliaujant, tu Izraėlitėnus išvedei ir vėl įvedei. Taipgi Ponas Dievas tau sakęs: „tu kavosi mano žmones, Izraėlitėnus, ir busi *kunįgaikščiu ant Izraėlio!“ *1 Zom. 25, 30. Ps. 78, 71.

3. Ir *visi vyresnieji Izraėlyje susiėjo pas karalių į Ebroną. Ir karalius Dovidas su jais susiderėjo Ebrone po akių Pono Dievo; ir jie †mostijo Dovidą, kad karaliumi butų ant Izraėlitėnų. *1 Nus. Kar. 12, 3. †1 Zom. 16, 13. per. 2, 4.

4. Trisdešimts metų buvo Dovidas, kaip jis karaliumi pastojo, ir *karaliavo keturisdešimts metų. *1 Kar. 2, 11. 1 Nus. Kar. 30, 27.

5. Ebrone jis karaliavo septynis metus ir šešis mėnesius ant (giminės) Juda, ale Jėruzalėje jis karaliavo trisdešimts ir tris metus ant viso Izraėlio bei Juda.

6. Ir karalius nukeliavo su savo vyrais į Jėruzalę prieš Jėbusytus, toje žemėje gyvenančius. O jie tarė Dovidui: tu čion ne įeisi, bet aklieji bei raišieji tavę šalin varys. (Ale jie tai dumojo, buk Dovidas juos ne įveiks.)

7. Ale Dovidas įveikė pilį Zioną, tai esti Dovido miestas.

8. Tai sakė Dovidas tą pačią dieną: kursai *Jėbusytus parmuš, ir priėjęs stogų rindas, numes akluosius ir raišuosius, kurių Dovido dušia neapkenčia, [tą aš didei garbįsu]. Todėl sakoma: ne įleisk nei aklą, nei raišą į savo namus! *1 Nus. Kar. 12, 6.

9. Taipo gyveno Dovidas pilyje ir vadino ją Dovido miestu. Ir Dovidas budavojo aplink, pradėjus nuo Milo, ir viduje.

10. Ir *Dovidas geryn ėjo ir tarpo, ir Viešpats, Dievas Zėbaot, buvo su juomi. *per. 3, 1.

11. Ir *Iramas, karalius iš Tyraus, siuntė paslus pas Dovidą ir cėdro medžius sienoms, ir budavonininkus, ir mistrus, akmenis iškalti mokančius, kad Dovidui butą pakurtų. *1 Nus. Kar. 15, 1. 1 Nus. Kar. 2, 3.

12. Ir Dovidas *suprato, kad Ponas Dievas jį karaliumi ant Izraėlio padrutinęs ir jo karalystę garbės pilną daręs dėl savo žmonių Izraėlitėnų. *Ps. 41, 12.

13. Ir Dovidas vedė dar daugiaus moterų ir neprivenčiavotų moterų Jėruzalėje, iš Ebrono parėjęs; ir užgimė jam dar daugiaus sunų bei dukterų.

14. O tai yra vardai tų, kurie *Jėruzalėje jam užgimė: Samua, Sobab, Natan, Salomo, *1 Nus. Kar. 3, 5.

15. Jebėar, Elizua, Nėpes, Japija,
16. Elizama, Elijada, Elipalet.
17. Ir kaip *Pylistėnai patyrė, Dovidą į karalių ant Izraėlitėnų mostytą, tai jie visi aukštyn traukės, Dovido jėškoti. Dovidas tai ištyręs nusitraukė į vieną pilį. * 1 Nus. Kar. 15, 8.
18. Bet Pylistėnai atėję guldėsi pakalnėje Repaim.
19. Ir Dovidas klausė Pono Dievo tarydamas: ar aš aukštyn trauksiuos prieš Pylistėnus? o ar paduosi juos į mano rankas? Ponas Dievas tarė Dovidui: keliauk aukštyn, aš Pylistėnus paduosu į tavo rankas. * 1 Zom. 30, 8.
20. Ir Dovidas atėjęs į Baal-Prazim, parmušė juos čionai ir tarė: Ponas Dievas mano neprietelius po mano akių nei skirte perskyrė, kaip vandens skiriasi. Todėl praminė tą vietą Baal-Prazim.
21. Ir jie paliko čionai savo balvonus. Ale Dovidas bei jo vyrai tus paėmė.
22. Bet Pylistėnai vėl traukėsi aukštyn ir guldėsi pakalnėje Repaim.
23. Ir Dovidas klausė Pono Dievo, tas tarė: idant ne traukis aukštyn, bet iš užpakalio juos prieik, kad jiems prisiartintumbei ties morų medžiais.
24. Ir kad tu girdėsi viršunes tų morų medžių užiant, tai judinkis, nės į tą čėsą Ponas Dievas išėjęs pirm tavęs, kad išmuštų pulkus Pylistėnų.
25. Dovidas darė taipo, kaip Ponas Dievas jam buvo liepęs, ir išmušė Pylistėnus, pradėjus nuo Gėba iki atent į Gazer.

Perskyrimas 6.

Dovidas linksmai šokinėja, skrynę derėjimo atgabendamas.

Ir Dovidas iš naujo *suvadino visus jaunus vyrus Izraėlyje; tų buvo trisdešimt tukstančių. * 1 Nus. Kar. 14, 5.
2. Ir pasikėlęs nuėjo su visais žmonėmis, pas jį esančiaisiais iš miesčionių Juda, kad skrynę Dievo iš ten aukštyn gabentų, kuri vadinama: „vardas Pono Dievo Zėbaot *gyvena ant viršaus per Kėrubynus.“ * Ps. 80, 2. 1 Zom. 4, 4.
3. Ir jie davė skrynę Dievo vešti ant naujo vežimo ir *atgabeno ją iš namų Abinadabo, Gibėoje gyvenančiojo. O Usas bei Ajias, sunudu Abinadabo, varė tą naująjį vežimą. * 1 Zom. 7, 1.
4. O kaip jie tą su skrynė Dievo iš buto Abinadabo, Gibėoje gyvenančiojo, išvežė, ir Ajias pirm tos skrynės ėjo,
5. Žaidė Dovidas ir visi vaikai Izraėl Dievui ant garbės visokiais striunžaisliais iš eglių medžio, su arpomis ir psaltėriais ir variniomis bubnomis ir kankalėliais ir cymbalais.
6. Ir *kaip nukeliavo iki klojimo Nakano, tai Usas skrynę Dievo nutverdamas laikė tą, nės jaučiai išsikreipė iš kelio. * 1 Nus. Kar. 14, 9. per. 16, 13.
7. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Uso, ir Dievas jį ištiko čionai dėl jo netikumo, kad čionai *numirė pas skrynę Dievo. * 4 Maiž. 4, 15. 20.
8. Tai Dovidas *nusismutnijo iš to, kad Ponas Dievas Usą taipo ištikęs, ir praminė tą vietą Pėrez-Usa iki šiai dienai. * 1 Nus. Kar. 14, 11.
9. Ir Dovidas bijojosi tą dieną Pono Dievo tarydamas: kaipgi dabar ateis skrynė Pono Dievo pas manę?
10. Ir *ne norėjo ją pas savę atgabendįti į miestą Dovido, bet nugabendino ją į namus Obėd-Edomo, Gatyto. * 1 Nus. Kar. 14, 13.
11. Ir tai Dievo skrynei per tris mėnesius pasilikus namuose Obėd-Edomo, Gatyto, Ponas Dievas žegnojo ir jį ir visus jo namus.
12. O karaliui Dovidui buvo apsakyta, kad Ponas Dievas Obėd-Edomo namus žegnojęs ir visą, ką jis turėjo, dėl skrynės Dievo. Tai jis nuėjęs pargabendino Dievo skrynę iš namų Obėd-Edomo aukštyn į miestą Dovido su džiaugsmu.
13. Ir jiems be einant su Pono Dievo skryne per šešis žingsnius, *apieravojo vieną jautį bei riebią avį. * 1 Kar. 8, 5.
14. Ir Dovidas iš visos sylos šokinėjo po akių Pono Dievo, ir buvo apsirėdęs vyskupiška sermėga.
15. Ir Dovidas su visais Izraėlitėnais pargabeno aukštyn skrynę Pono Dievo su šukavimu ir su trubomis.
16. Ir tai skrynei Pono Dievo atėjus į miestą Dovido, tai *Mikala, Zaulo duktė, žiurėjo pro langą ir pamačiusi karalių Dovidą po akių Pono Dievo šokantį ir šokinėjantį, išpeikė jį savo širdyje. * 1 Nus. Kar. 16, 29.
17. Bet kaip jie skrynę Pono Dievo buvo įgabenę, pastatė jie tą į jos vietą viduje šėtros, kurią Dovidas jai

buvo budavojęs. Ir Dovidas apieravojo deginimo apieras ir dėkavonės apieras po akių Pono Dievo.

18. Ir *Dovidui paliovus apieravoti deginimo ir dėkavonės apieras, †žegnojo jis žmones vardan Pono Dievo Zėbaot, * 1 Nus. Kar. 17, 2. † 1 Kar. 8, 55.

19. Ir išdalijo visiems žmonėms ir daugybei Izraėlio, kaip vyrams, taip ir moterims, kožnam po pyragą ir po stukį mėsos ir po plėčką vyno. Tai visi žmonės sugrįžo, kožnas į savo namus.

20. O Dovidui parėjus, savo namus žegnoti, ėjo jam priešais Mikala, Zaulo duktė, ir tarė: kaip mandagiai šiandien karalius Izraėlio pasielgė, kurs po akių sluginių savo tarnų atsidengęs, lygiai kaip nelabi žmonės atsidengia.

21. Ale Dovidas atsakė Mikalai: aš žaisu Ponui Dievui ant garbės, kurs manę išrinko į vietą tavo tėvo ir į vietą visos jo giminės, kadangi jisai man velijo buti *vyriausiuoju ant žmonių Pono Dievo, ant Izraėlitėnų. * 1 Zom. 25, 30.

22. Ir dar daugiaus noru pasižeminti, ne kaip taipo, ir noru prastas buti savo akyse, ir su sluginėmis, apie kurias tu kalbėjai, pagarbintas busu.

23. O Mikala, Zaulo duktė, pasiliko be vaikų, kol gyva.

Perskyrimas 7.

Dovidas gauna pažadėjimą, kad Mesiošius užgimsęs, kaip apsiima bažnyčią budavoti.

O kaip jau *karalius savo namuose sėdėjo, ir Ponas Dievas jam buvo pakajaus davęs nuo visų jo neprietelių aplinkui, * 1 Nus. Kar. 18, 1.

2. Tarė jisai prarakui Natanui: štai, aš gyvenu namuose, iš cėdro medžių pabudavotuose, o skrynė Dievo laikosi po kaurais.

3. Natanas atsakė karaliui: eik, vislab, ką savo širdyje misliji, tai daryk, nėsa Ponas Dievas yra su tavimi.

4. Bet naktyje girdėjo Natanas žodį Pono Dievo sakančiojo:

5. Nuėjęs sakyk mano tarnui Dovidui: „taip sako Ponas Dievas: argu tu man *namus budavotumbei, kad aš tuose gyvenčiau? * 1 Nus. Kar. 23, 8.

6. Juk aš nei jokiuose *namuose ne gyvenau iš to čėso, kaip aš vaikus Izraėl iš Egypto išvedžiau, iki šiai dienai, bet vaikščiojau šėtroje bei gyvenime, * 1 Kar. 8, 16. Jėz. 66, 1.

7. Kur tikt nuvedžiau visus vaikus Izraėl. Argi aš ben kartą kalbėjau su kokia gimine Izraėlitėnų, kuriai aš bučiau liepęs mano žmones Izraėl ganyti, arba sakęs: kodėl jus man ne budavojate namus iš cėdro medžių?

8. Taigi tu taipo turi sakyti mano tarnui Dovidui: taip sako Ponas Dievas Zėbaot: *aš tavę ėmiau nuo avių gardų, kad tu butumbei vyriausiuoju ant mano žmonių Izraėlitėnų; * 1 Zom. 16, 12.

9. Ir buvau su tavimi, kur tu tikt nuėjai, ir išpustijau pirm tavęs visus tavo neprietelius ir tau garbės pilną vardą daviau, kaip antai vardas didžiausiųjų ant žemės.

10. Ir aš savo žmonėms, Izraėlitėnams, vietą prirodysu ir juos lyg čiepyte čiepysu, kad jie čionai gyventų ir ne daugiaus klajotų, ir nelabi žmonės juos daugiaus ne spaustų, kaip pirma,

11. Ir iš to čėso, kaip aš valdonus ant Izraėlitėnų buvau įdėjęs, ir suteksu tau pakajų nuo visų tavo neprietelių. Ir Ponas Dievas tau apsakydina, kad Ponas Dievas tau namus budavos.

12. Taigi, *kad tavo čėsas bus perėjęs, ir tu prie savo tėvų jau miegosi, tai aš tavo sėklą po tavęs prikelsu, iš tavo strėnų išeisiančią, tam aš jo karalystę patvirtįsu. * 1 Kar. 8, 20.

13. *Tasai mano vardui namus pabudavos, ir aš krasę jo karalystės patvirtįsu amžinai. * 1 Kar. 5, 5. per. 6, 12. Ps. 89, 4.

14. Aš *busu jo tėvu, o jisai bus mano sunumi. Kad jis kuomi nusidės, tai aš jį rykštėmis, žmonėms pritinkančiomis plaksu ir žmogiškai koravosu. * Ps. 89, 27. Ebr. 1, 5.

15. Ale mano *mielaširdingystė nuo jo ne bus atimta, †kaip aš ją atėmiau nuo Zaulo, kurį aš pirm tavęs išmečiau. * Luk. 1, 72. † 1 Zom. 15, 26.

16. Bet tavo giminė ir tavo karalystė amžinai patvirtinta bus prie tavęs, ir tavo krasė amžinai išsilaikys.“ * Ps. 72, 17.

17. Kaip Natanas visus šius žodžius ir vislab, ką jis regėjęs, Dovidui buvo apsakęs,

18. Atėjo Dovidas karalius ir pasiliko po akių Pono Dievo tarydamas: *kasgi aš esmi, Viešpatie Pone Dieve, ir kas yra mano giminė, kad manę iktol atgabenai? * 1 Maiž. 32, 10.

19. O priegtam tai tau dar permaž

rodės, Viešpatie Pono Dieve, bet dar ir apie busiančius daiktus giminei savo tarno kalbėjai; tai pagal budą žmogaus, Dieve Viešpatie!
20. Ir kągi Dovidas daugiaus kalbėtų su tavimi? Tu *pažįsti savo tarną, Viešpatie, Pone Dieve. * 1 Kar. 11, 34.
21. Dėl savo žodžio ir pagal savo širdį tu ištaisei visus tokius didžius daiktus, kad tus žinomus darytumbei savam tarnui.
22. Todėl ir esi didei garbinamas, Pone Dieve, nės niera nei vieno per tavę, ir niera nei vieno Dievo, kaip tiktai tu vienas, pagal vislab tai, ką mes savo ausimis girdėjome.
23. Nės kur *yra tokių žmonių ant žemės, kaip tavo žmonės Izraėl, dėl kurių Dievas nuėjęs, sau žmones atpirkti ir sau vardą daryti ir tokius didžius ir stebuklingus daiktus ištaisyti ant savo žemės po akių savo žmonių, kurius tu išgelbėjai iš Egypto, iš pagonų ir iš jų balvonų? * 5 Maiž. 4, 7. 1 Nus. Kar. 18, 21.
24. Ir tu savo žmones, Izraėlitėnus, pritaisei sau į žmones amžinai, ir tu, Viešpatie, jums Dievu pastojai.
25. Taigi, padrutįk, Viešpatie Dieve, tą žodį ant amžių, kurį tu apie savo tarną ir jo giminę kalbėjai, ir išpildyk, kaip tu kalbėjai.
26. Tai tavo vardas bus pagarbintas ant amžių, kad sakysime: Viešpats Zėbaot yra Dievas ant Izraėlio, ir giminė tavo tarno Dovido išsilaikys po tavo akių.
27. Nės tu, Viešpatie Zėbaot, tu Dieve Izraėlio, *atvėrei ausis savo tarno be sakydamas: „aš tau namus budavosu.“ Todėl tavo tarnas savo širdyje taipo išrado, kad su šia malda tavęs melstųs. * 1 Nus. Kar. 18, 25. Jėz. 50, 5.
28. Taigi, Viešpatie, Pone Dieve, tu esi Dievas, ir *tavo žodžiai bus teisus. Tu tą gerą savo tarnui kalbėjai. * Ps. 33, 4. 1 Kar. 8, 26.
29. Taigi pradėk dabar ir peržegnok namus savo tarno, kad amžinai išsilaikytų po tavo akių! nės tu, Viešpatie, Pone Dieve, tai kalbėjai, ir tavo žegnone namai tavo tarno bus žegnoti amžinai.

Perskyrimas 8.

Dovidas pergal nepriečelius, ir įstato urėdininkus.

Ir *nusidavė potam, kad Dovidas Pylistėnus išmušęs juos pamažino ir atėmė šlužmos kamanas iš Pylistėnų rankų. * 1 Nus. Kar. 19, 1.
2. Jisai ir Moabytus taip skaudžiai išmušė, kad dvi dali jų nužavino ir tikt vieną dalį gyvą paliko. Taipo Moabytai pastojo Dovido padonais, kad jam dovanų prinešė.
3. Dovidas ir išmušė Adad-Ezėrį, sunų Rekobo, karalių iš Zoba, kaip tas nusitraukė, savo macę atgrąžinti prie vandens Prat.
4. Ir Dovidas sugavo jų tukstantį ir septynis šimtus raitelių ir dvidešimt tukstančių pėstininkų, ir *sugaišino visus vežimus, o šimtą vežimų jis sau palaikė. * Joz. 11, 9. 1 Nus. Kar. 19, 4.
5. Bet Syrionai iš Damaško atėjo gelbėti Adad-Ezėrį, karalių iš Zoba, ir Dovidas išmušė Syrionų dvidešimt ir du tukstančiu vyrų,
6. Ir įguldė žmones į Damašką Syrioje. Tokiu budu Syrionai Dovido padonais pastojo, kad dovanų jam prinešė, nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nusitraukė.
7. Ir Dovidas ėmė auksinasias skydas, kurios Adad-Ezėrio kareivių buvo, ir pargabeno tas į Jėruzalę.
8. Bet iš Bėta bei iš Bėrotai, miestų Adad-Ezėrio, ėmė karalius Dovidas labai daug vario.
9. Ale *Toi, karalius Emato, tai išgirdęs, kad Dovidas visus pulkus Adad-Ezėrio parmušęs, * 1 Nus. Kar. 19, 9.
10. Siuntė jis Joramą, savo sunų, pas Dovidą, jį meilingai sveikinti ir jį peržegnoti, kad prieš Adad-Ezėrį buvo kariavęs ir jį pergalėjęs, (nės Toi vaidą turėjo su Adad-Ezėriu,) ir jis drauge turėjo sidabrinių, auksinių ir varinių dovanų,
11. Kurias karalius Dovidas taipojau Ponui Dievui pašventino draug su sidabru bei auksu, kurį (Ponui Dievui) pašventino iš visų pagonų, kurius jis buvo pergalėjęs:
12. Iš Syrios, iš Moab, iš vaikų Amon, iš Pylistėnų, iš Amalėk, iš suplėštųjų daiktų Adad-Ezėrio, sunaus Rekobo, karaliaus iš Zoba.
13. Taipojau Dovidas sau didę garbę darė, kaip jis pargrįžo ir *Syrionų druskos dauboje užmušė aštuoniolika tukstančių. * per. 10, 13. 18. 1 Nus. Kar. 19, 3. 12. Ps. 60, 2.
14. Ir jis įguldė kareivius į visą

Edomėą, ir visi Edomytai Dovidui buvo paduoti; nėsa Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nukeliavo.

15. Taipo Dovidas karaliumi pastojo ant visų Izraėlitėnų, ir jis *provą bei teisybę darė visiems žmonėms. * 1 Nus. Kar. 19, 14.

16. *Joabas, sunus Zėrujos, buvo vyriausiasis ant kareivių, o Jozapatas, sunus Ajiludo, buvo kancleriumi (nusidavimų rašėju). * per. 20, 23.

17. Zadokas, sunus Ajitobo, ir Ajimėlekas, sunus Abjataro, buvo klebonais, Zerajas buvo raštininkas;

18. Benajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant *Krėti bei Plėti, o sunus Dovido buvo kunįgais. * per. 15, 18.

Perskyrimas 9.

Dovido geradėjystė Mepi-Bozėtui išrodyta.

Ir Dovidas tarė: argi dar ir kas liko iš giminės Zaulo, kad jam mielaširdingystę išrodyčiau dėl Jonatano?

2. Bet buvo koksai tarnas iš Zaulo namų, vardu *Ziba, tą jie atvadino pas Dovidą. Ir karalius tarė jam: ar tu esi Ziba? Jis atsakė: aš, tavo tarnas. * per. 16, 1.

3. Karalius tarė: ar dar kas liko iš giminės Zaulo, kad jam dėl Dievo mielaširdingystę išrodyčiau? Ziba atsakė karaliui: *dar liko vienas sunus Jonatano, negalįs kojomis. * per. 4, 4.

4. Karalius tarė jam: kame jisai? Ziba tarė karaliui: štai, jis yra Lo-Dabar, namuose *Makiro, sunaus Amiėlio. * per. 17, 27.

5. Tai karalius Dovidas nusiuntė ir jį pargabendino iš Lo-Dabarų, iš namų Makiro, sunaus Amiėlio.

6. O kaip Mepi-Bozėtas, Jonatano sunus, Zaulo sunaus, pas Dovidą atėjo, tai jis savo veidu pasilenkęs pasikloniojo jam iki žemės. O Dovidas tarė: Mepi-Bozėt! Jis atsakė: čia esmi, aš tavo tarnas.

7. Dovidas tarė jam: nesibijok, nės aš noru mielaširdingystę tau išrodyti dėl Jonatano, tavo tėvo, ir noru tau atduoti visus laukus tavo tėvo Zaulo, o *tu kas dieną duonos valgysi prie mano stalo. * 2 Kar. 25, 29.

8. Bet jis labai pasikloniodamas tarė: kasgi aš, tavo tarnas, kad tu manęspi gręštumbeis, lyg prie kokio *padvėsusio šunies, koksai aš esmi. * 1 Zom. 24, 15.

9. Tai karalius vadino Zibą, Zaulo tarną, ir tarė jam: vislab, ką Zaulas ir visa jo giminė turėjo, aš daviau sunui tavo viešpaties.

10. Taigi apdirbk jam jo laukus, tu ir tavo vaikai bei bernai, ir suvalyk vislab, kad sunus tavo pono iš to savo išlaikymą turėtų. O Mepi-Bozėtas, tavo pono sunus, kas dieną duoną valgys prie mano stalo. O Ziba turėjo penkiolika sunų ir dvidešimt bernų.

11. Ir Ziba tarė karaliui: vislab, ką tu, mans viešpatie karaliau, man, savo tarnui, liepei, tai aš, tavo tarnas, atliksu. Ir Mepi-Bozėtas *te valgo prie mano stalo, kaip koksai karaliaus sunus. * per. 19, 28. 2 Kar. 25, 29.

12. Ir Mepi-Bozėtas mažą turėjo sunelį, vardu Milką; o visi Zibo namuose gyvenantieji tarnavo Mepi-Bozėtui.

13. Bet Mepi-Bozėtas gyveno Jėruzalėje, nės jis kas dieną valgė prie karaliaus stalo; ir *buvo raišas ant abiejų kojų. * per. 4, 4.

Perskyrimas 10.

Amonytai išdarko Dovido tarnus, ir todėl parmušami.

Ir nusidavė potam, *kad karalius vaikų Amon numirė, ir jo sunus Anonas karaliumi pastojo į jo vietą. * 1 Nus. Kar. 20, 1.

2. Tai tarė Dovidas: aš mielaširdingystę išrodysu Anonui, sunui Naaso, kaip jo tėvas man mielaširdingystę išrodęs. Ir nusiuntęs davė jį palinksminti per savo tarnus dėl jo tėvo. O Dovido tarnams į žemę vaikų Amon atėjus,

3. Tarė vyresnieji vaikų Amon savo viešpačiui Anonui: ar misliji, Dovidą tavo tėvą garbinantį po tavo akių, kad palinksmintojus pas tavę atsiuntęs? Ar ne supranti, kad jis todėl savo tarnus pas tavę atsiuntęs, *kad jie miestą perspiegavotų, peržiurėtų ir paskui išpustytų? * per. 3, 25. 1 Nus. Kar. 20, 3.

4. Tai Anonas Dovido tarnus nutvėręs, nuskusdino jiems barzdą per pusę, ir nurėždino jiems rubus per pusę iki juostai ir paleido juos.

5. Kaip tai Dovidui buvo apsakyta, siuntė jisai jiems priešais, nės tie vyrai labai buvo apgėdinti. Ir karalius jiems sakydino: pasilikite Jėrikoje, iki atžels jųsų barzda, potam sugrįškite.

6. O kaip vaikai Amon suprato, kad po akių Dovido *didei neapkenčiami buvo, nusiuntė jie ir samdė Syrionus

iš giminės Reob ir Syrionus iš Zoba, dvidešimt tukstančių pėstininkų, ir iš karaliaus Maaka tukstantį vyrų, ir iš Istob dvylika tukstančių.
* per. 16, 21. 1 Zom. 13, 4. per. 27, 12.

7. Dovidas tai ištyręs siuntė Joabą su visu vaisku kareivių.

8. O *vaikai Amon išsitraukę pasitaisė ant mušio pas angą vartų. Bet Syrionai iš Zoba, iš Reob, iš Istob ir iš Maaka vieni buvo ant lauko.
* 1 Nus. Kar. 20, 9.

9. O kaip Joabas regėjo, kad jie buvo susitarę ant jo mušti ir į prišakį ir iš užpakalio, išskyrė jis visus jaunus vyriškius iš viso Izraėlio ir taisėsi prieš Syrionus.

10. O *palaiką žmonių jis padavė po ranka savo brolio Abizai, kad prisitaisytų prieš vaikus Amon; * 1 Nus. Kar. 20, 11.

11. Ir tarė: jei Syrionai man perdruti bus, tai tu manę gelbėk. Ale jei vaikai Amon tau perdruti bus, tai aš tavę gelbėsu.

12. Buk *drąsus ir kariaukiva už savo žmones ir už miestus savo Dievo. Bet †Ponas Dievas te daro, kuomi jis mėgsta. * 5 Maiž. 20, 1. Darb. 21, 14.

13. Ir Joabas prisiartino su žmonėmis, pas jį esančiais, kariauti prieš Syrionus, ir jie pabėgo nuo jo.

14. Ir vaikai Amon matydami, Syrionus pabėgusius, pabėgo ir jie nuo Abizajo ir parėjo į miestą. Taipo sugrįžo Joabas nuo vaikų Amon ir parėjo į Jėruzalę.

15. O Syrionai matydami, kad perveikti buvo vaikų Izraėl, susiėjo kruvon.

16. Ir Adad-Ezėras nusiuntė ir išvedė Syrionus anapus vandens ir įvedė jų pulkus, o *Zobakas, vyriausiasis ant kareivių Adad-Ezėrio, ėjo pirm jų. * 1 Nus. Kar. 20, 16.

17. Kaip tai Dovidui buvo apsakyta, suvadino jis kruvon visus Izraėlitėnus ir persigavęs per Jordaną atėjo į Elam. Ir Syrionai taisėsi ant mušio prieš Dovidą, su juomi kariauti.

18. Bet Syrionai bėgo dėl Izraėlitėnų. Ir Dovidas Syrionus išmušęs atėmė jiems septynis šimtus vežimų ir užmušė keturisdešimts tukstančių raitelių, priegtam Zobaką, vyresnįjį ant kareivių, mušė jisai, kad čiapat numirė.

19. O kaip tai karaliai, kurie po Adad-Ezėriu buvo, matė, kad Izraėlitėnų išmušti, ant pakajaus jie sutiko su Izraėlitėnais ir pasidavė jiems per padonus. Ir Syrionai bijojosi toliaus, vaikams Amon ant pagalbos eiti.

Perskyrimas 11.

Dovido venčiavonystės peržengimas ir užmušimas.

Ir *metui perėjus į tą čėsą, kuriame karaliai išsitraukdavo kariauti, siuntė Dovidas Joabą ir savo tarnus su juomi bei visus Izraėlitėnus, kad jie vaikus Amon išpustytų; ir jie apgulė (miestą) Rabą. O Dovidas pasiliko Jėruzalėje. * per. 12, 26. 1 Nus. Kar. 21, 1.

2. Ir nusidavė, *kad Dovidas apie vakarą kėlėsi iš savo patalo ir vaikštinėjo ant stogo savo karališkojo buto, ir išvydo nuo stogo moteriškę besimazgojančią; o ta moteriškė buvo labai graži.

3. Ir Dovidas nusiuntęs davė klausinėti apie tą moteriškę ir sakyti: ar tai ne Bat-Sėba, duktė Eliamo, Uriošiaus, *Etyto, pati? * per. 23, 39.

4. Ir Dovidas paslus nusiuntęs davė ją parvesti. Ir kaip ji pas jį įėjo, sugulėjo jisai su ja. O ji apsičystijo nuo savo nečystybės ir pargrįžo vėl į savo namus. * 3 Maiž. 15, 18. 19.

5. Ir ta moteriškė nėščia pastojo, ir ji nusiuntusi apsakydino Dovidui: aš nėščia pastojau.

6. Bet Dovidas nusiuntė pas Joabą, kad parsiųstų Uriošių, Etytą. Ir Joabas siuntė Uriošių pas Dovidą.

7. Ir Uriošiui pas jį atėjus, klausė Dovidas, bau dar vislab gerai su Joabu, su žmonėmis ir su kariavimu.

8. Ir Dovidas tarė Uriošiui: eik žemyn į savo namus ir nusimazgok savo kojas. Ir Uriošiui iš karaliaus namų išėjus, sekė jį karaliaus dovanos.

9. Ir Uriošius atsigulė už vartų karaliaus namų, kur visi tarnai jo viešpaties gulėjo, ir ne nuėjo į savo namus.

10. Ale kaip Dovidui buvo apsakyta: „Uriošius ne nuėjo į savo namus,“ tarė Dovidas jamui: ar tu ne iš kelio šen parėjai? kodėlgi ne nuėjai žemyn į savo namus?

11. Bet Uriošius tarė Dovidui: *Dievo skrynė ir Izraėl bei Juda pasiliekti šėtrose, ir Joabas, mano ponas, bei mano viešpaties tarnai gul abažė ant

lauko, o aš turėčiau eiti į savo namus valgyti, gerti ir su savo pačia sugulėti? Kaip tikrai tu gyvas, ir tavo dušia gyva, aš tai ne darysu. * 1 Zom. 4, 4.
12. Dovidas tarė Uriošiui: taigi ir šiandien čia pasilik, rytoj aš tavę išleisu. Taipo Uriošius pasiliko Jėruzalėje tą dieną, o dar ir antrąją.
13. Ir Dovidas kvietė jį, kad po jo akių valgė ir gėrė, ir prigirdė jį. O vakare jis išėjo, kad atsigultų ant savo patalo su savo viešpaties tarnais, ir ne ėjo žemyn į savo namus.
14. Ryto metą rašė Dovidas gromatą Joabui, ir Uriošius turėjo tą nunešti.
15. O taipo jis rašė toje gromatoje: statykite Uriošių į mušį, kur skaudžiausiai kariaujama, o jus šalin traukitės nuo jo, kad jis užmuštas butų ir numirtų.
16. Taigi, kaip Joabas miestą buvo apgulęs, statė jisai Uriošių į tokią vietą, kur jis žinojo tikrus kareivius esančius.
17. O vyrams to miesto padurmai išpuolus prieš Joabą kariauti, puolė nekurie žmonių iš Dovido tarnų, ir Uriošius, Etytas, taipojau numirė.
18. Tai Joabas nusiuntęs apsakydino Dovidui vislab, kas kare nusidavė,
19. Ir prisakė paslui tarydamas: kad tu vislab, kas kare nusidavė, busi karaliui pasakojęs,
20. Ir matysi karalių pykstantį ir tau sakantį: kodėl jus taip arti prisiartinote miestui su kareiviais? ar ne žinote, kaip liubia nuo murų šauti?
21. Kas užmušė Abimėleką, sunų Jėrubėset? *Ar ne moteriškė stukį girnų akmens ant jo numetė nuo murų, kad jis numirė Tėbėze? Kodėl jus murui taipo artinotės? Tai turi atsakyti: „tavo tarnas Uriošius, Etytas, taipjau numiręs!“ * Vald. 9, 54.
22. Paslas nuėjęs parėjo pas Dovidą ir apsakė jam vislab, dėl ko Joabas jį buvo siuntęs.
23. Ir paslas tarė Dovidui: anie vyrai ant musų viršų gavo ir iššoko pas mus į lauką, bet mes juos drąsiai atgalion varėme iki miesto vartų.
24. Ir strielčiai šovė nuo murų ant tavo tarnų ir nušovė kelis karaliaus tarnų; priegtam ir Uriošius, Etytas, tavo tarnas, numirė.
25. Dovidas atsakė paslui: taipo tu Joabui turi sakyti: „nesidyvyk dėl to, nės kardas čia vieną, čia kitą žavina. Ne paliaukite kariauti prieš tą miestą, kad jį įveiktumbite, ir bukite drąsus.
26. O Uriošiaus pati ištyrusi, savo vyrą Uriošių numirusį, gedėjo ji dėl savo gaspadoriaus.
27. Bet jai išgedėjus Dovidas nusiuntė ir ją parvesdino į savo namus, ir ji pastojo jo pati ir pagimdė jam sunų. Bet Ponui Dievui tai visai ne patiko, ką Dovidas darė.

Perskyrimas 12.

Natanas Dovidą mokina, kad Dievopi verstųs; Dovidas savo griekus išpažįsta ir gauna atleidimą.

Ir Ponas Dievas siuntė Nataną pas Dovidą. Tas pas jį atėjęs, tarė jam: buvo du vyru nekuriame mieste, vienas bagotas, o antrasis pavargęs.
2. Bagotasis turėjo labai daug avių ir bandos;
3. Ale pavargęsis nieko ne turėjo, kaip tikt vieną mažą avelę; tą jis buvo pirkęs ir kavojo tą, kad užaugo pas jį ir podraug su jo kudikiais. Ji valgė nuo jo kąsnio ir gėrė iš jo kupkos ir miegojo ant jo rankų, ir jis laikė tą nei kokią dukterį.
4. O kaip ansai bagotasis svečią gavo, tai jis čėdijo imti savo avių bei bandos, kad svečiui, pas jį atėjusiamjam, ką steliuotų; ir atėmęs tą vienintėlę avelę šio pavargusiojo papiovė tą, ir valgį taisė tam vyrui, kurs pas jį buvo atėjęs.
5. Tai Dovidas per mierą labai supyko ant to vyro ir tarė Natanui: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, tas vyras, kurs tai daręs, smerties kaltas!
6. Priegtam avelę *keturopai tur užmokėti, todėl, kad tai daręs ir ne čėdijęs. * 2 Maiž. 22, 1. Pam. 6, 31.
7. Tai Natanas tarė Dovidui: *tu esi tasai vyras. Taip sako Viešpats, Dievas Izraėlio: Aš tavę karaliumi mostydinau ant Izraėlitėnų ir tavę išgelbėjau iš rankų Zaulo, * 1 Kar. 20, 40.
8. Ir tau daviau tavo pono namus, priegtam jo moteris į tavo prieglobstį, ir daviau tau gimines Izraėlio ir Juda. O jei tai dar permaž, tai dar daugiaus tau norėčiau pridėti.
9. Kodėlgi tu Pono Dievo žodį paniekinai, tokią didę piktenybę ištaisydamas po jo akių? Uriošių, Etytą, tu užmušdinai kardų, *jo pačią sau at-

ėmei per pačią, o jį patį nužavindinai kardu vaikų Amon. * per. 11,27. 1 Kar. 15,5.
10. Taigi ne atstos kardas nuo tavo namų amžinai, todėl, kad manę paniekinai ir * Uriošiaus Etyto pačią sau ėmei, kad tavo pati pastotų. * per. 11, 26. 27.
11. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš tau daug bėdos prikelsu iš tavo paties giminės, ir tavo moteris tau atėmęs, po tavo akių duosu tas tavo artymui, * kad jis sugulės su tavo moterimis, kožnam be matant. * per. 16, 22. Job. 31, 10.
12. Nės tu tai slapčiai darei, ale aš tai darydįsu, visiems Izraėlitėnams be matant ir saulei be šviečiant.
13. Tai Dovidas atsakė Natanui: * aš susigriešijau prieš Poną Dievą. Natanas tarė Dovidui: † tai Ponas Dievas ir atleido tau tavo griekus, tu ne mirsi. * per. 24, 10. † Ps. 51, 3.
14. Ale kadangi tu šiuomi nusidavimu neprieteliams Pono Dievo priežastį davei bluznyti, tai * tas sunus, kurs tau gimęs, turės mirti. * per. 11, 27.
15. Ir Natanas parėjo namon. O Ponas Dievas ištiko tą kudikį, kurį Uriošiaus pati Dovidui pagimdžiusi buvo, kad jis sunkiai apsirgo.
16. Ir Dovidas meldė Dievo už tą vaikelį ir pastnįkavo bei skyriu nuėjęs, gulėjo per naktį ant žemės.
17. Tai vyresniejie jo tarnai priėję meldė jo, kad nuo žemės atsikeltų, bet jis ne norėjo ir ne valgė su jais.
18. O sekmąją dieną numirė kudikis. Ir Dovido tarnai bijojosi jam apsakyti, kudikį numirusį, nės jie dumojo: štai, kudikiui dar gyvam esant mes kalbėjome su juomi, ir jis ne pakluso musų balsui, kuo ne daugiaus jam skaudu bus, jei sakysime: kudikis numiręs?
19. O Dovidui matant, kad jo tarnai tylomis susikalbėjo, jis suprato, kudikį numirusį, ir tarė savo tarnams: ar kudikis numiręs? Jie atsakė: numiręs.
20. Tai Dovidas atsikėlė nuo žemės ir nusiprausęs mostijosi, ir kitais rubais apsirėdęs įėjo į namus Pono Dievo ir meldėsi. Ir pargrįžęs liepė jam duonos atnešti, ir valgė.
21. Tai jo tarnai tarė jam: kas tai yra, ką tu darai? Kol kudikis gyvas buvo, tu pastnįkavai ir verkei? o dabar, jam numirus, tu atsikeli ir valgai?
22. Jis tarė: dėl to kudikio pastnįkavau ir verkiau, kol jis gyvas buvo, nės mislijau: kas žin, ar Ponas Dievas man malonus butų, kad kudikis gyvas išliktų?
23. O dabar jam numirus, ko aš pastnįkausu? Argi ir galiu jį vėl sugrąžinti? Aš tiesa pas jį iškaksu, ale jis ne pas manę.
24. Ir kaip Dovidas savo pačią Bat-Sėbą buvo nuramdęs, įėjo jis pas ją ir sugulėjo su ja. Ir * ji pagimdė sunų, tą jis praminė Salomonu; ir Ponas Dievas mylėjo jį. * 1 Nus. Kar. 3, 5. Mat. 1, 6.
25. Ir jis padavė jį po ranka * Natano, prarako, tas jį praminė Jėdid-Ja, kadangi Ponas Dievas jį mylėjo. * per. 7, 2.
26. Taipogi kariavo Joabas prieš Rabą (miestą) * vaikų Amon, ir laimėjo šį karališkąjį miestą, * 5 Maiž. 3, 11. Jėr. 49, 2.
27. Ir siuntęs paslus pas Dovidą, jam sakydino: aš kariavau prieš Rabą, o laimėjau ir tą vandens miestą.
28. Taigi surink ir palaiką žmonių, ir apgulk miestą ir įveik jį, kad ne aš jį įveikčiau, ir garbė man tektų.
29. Taipo surinko Dovidas visus žmones kruvon, ir nusitraukęs * kariavo prieš Rabą ir laimėjo jį. * 1 Nus. Kar. 21, 1. Ezėk. 21, 26. s.
30. Ir ėmė vainiką jų karaliaus nuo jo galvos, kursai vertas buvo vieno centnerio aukso, ir žemčiugais buvo išklotas, ir uždėjo tą Dovidui ant galvos; ir išvežė iš miesto labai daug suplėšimo.
31. Ale žmones, jame esančius, jis išvedęs juos paguldydino ir su geležiniais piuklais tus perpiovė, kirviais bei tašlyčiomis sukapojo ir plytnyčiose sudegino. Taipo jis darė visiems miestams vaikų Amon. Tai Dovidas ir visi žmonės vėl pargrįžo į Jėruzalę.

Perskyrimas 13.

Amnonas, savo seserį apžaidęs, nuo Absalomo tarnų nužavinamas.

Ir nusidavė potam, kad Absalomas, Dovido sunus, turėjo gražią seserį, vardu Tamorę, ir Amnonas, Dovido sunus, ją pradėjo mylėti.
2. Ir Amnonas dėjosi, buk sergąs dėl Tamorės, savo sesers. Nės ji dar buvo merga, ir Amnonas vargiai tikėjosi, su ja sutiksęs.
3. O Amnonas turėjo gerą priete-

lių, vardu Jonadab; tas buvo sunus *Siméa, Dovido brolio, ir tas Jonadabas buvo labai išmintingas vyras.
*1 Nus. Kar. 2, 13.

4. Tas tarė jam: kodėl tu kasdien liesyn eini? tu karaliaus sunau, ar ne gali tai man sakyti. Tai Amnonas jam atsakė: aš pradėjau mylėti Tamorę, savo brolio Absalomo seserį.

5. Jonadabas tarė jam: gulkis ant savo patalo ir sakykis, buk sergąs. Taigi, kad tavo tėvas ateis tavę lankyti, tai sakyk jamui: „meldžiu, te ateiti mano sesuo Tamorė, kad ji manę kovotų ir man kokį valgį taisytų, kad aš tą matęs iš jos rankos valgyčiau.“

6. Taipo Amnonas atsigulęs dėjosi, buk sergąs. O kaip karalius atėjo, jį lankyti, tarė Amnonas karaliui: meldžiu, te ateiti mano sesuo Tamorė, kad ji man bile ką valgyti taisytų, ir aš iš jos rankos valgyčiau.

7. Tai siuntė Dovidas pas Tamorę į namus ir jai sakydino: eik į namus savo brolio Amnono ir taisyk jam valgį.

8. Tamorė nuėjo į namus savo brolio Amnono, o jis gulėjo ant patalo. Ir ji tašlą ėmusi minkė tą ir ji pataisiusi po jo akių, išvirė jam valgį.

9. Ir ji tą valgį ėmusi įpylė tą (į bliudą) po jo akių, bet jis ne apsiėmė valgyti. Ir Amnonas tarė: kožnas te išeiti laukan nuo manęs. Ir kožnas išėjo laukan nuo jo.

10. Tai tarė Amnonas Tamorei: nešk tą valgį į kamarą, kad aš iš tavo rankos valgyčiau. Tai ėmė Tamorė tą valgį, kurį buvo taisiusi, ir atnešė tą Amnonui, savo broliui, į kamarą.

11. Ir kaip ji tą jam atnešė, kad valgytų, nutvėrė jis ją ir tarė: *eikš, mano sesuo, ir gulkis pas manę.
*1 Maiž. 39, 12.

12. Ale ji atsakė jam: ak ne, mans brolau, ne apgėdink manę! nės taipo ne daroma Izraėlyje. Idant ne daryk tokią *durnystę! *5 Maiž. 22, 21.

13. Kur aš galėčiau dėtis dėl gėdos? Ir tu busi lyg koksai padukėlis Izraėlyje. Ale kalbėk apie tai su karaliumi, tas manę tau ne užgįs.

14. Bet jis ne norėjo jai klausyti, ir ją *pergalėjęs apžaidė ją ir gulėjo su ja.
*3 Maiž. 20, 17.

15. Ir tolydžiaus Amnonas jos didei neapkėntė, kad neapykanta didesnė buvo, neng pirma meilė. Ir Amnonas tarė jai: kelkis ir eik šalin!

16. Ale ji atsakė jam: ta piktenybė, kurią man dabar darei, didesnė yra už aną, kadangi manę taipo šalin varai. Ale jis ne norėjo jos klausyti,

17. Bet prišaukęs savo vaikui, kurs jam tarnavo, tarė jam: išvaryk ją šalin nuo manęs ir užrakink duris, jai išėjus.

18. Ir ji buvo apsirėdžiusi marga sermėga, nės tokiomis sermėgomis vilkėjo karaliaus dukters, kol dar mergos buvo. Ir kaip jo tarnas ją buvo išvaręs ir duris užrakinęs,

19. Tamorė savo galvą *apbarstė pelenais ir įplėšė margąją savo sermėgą, kuria apsirėdžiusi, ir galvą su ranka paėmusi nuėjo kaukdama. *Job. 2, 12.

20. Ir jos brolis Absalomas tarė jai: ar tavo brolis Amnonas buvo pas tavę? Taigi, mano sesuo, tylėk, juk jis tavo brolis, ir tu ne taip labai tužbykis. Taipo Tamorė pasiliko netekėjusi savo brolio Absalomo namuose.

21. Ir karalius Dovidas tai vislab patyręs labai supyko. Ale Absalomas nieko ne kalbėjo su Amnonu, nei gero, nei pikto.

22. Ale Absalomas neapkentė Amnono todėl, kad jis jo seserį Tamorę buvo apgėdinęs.

23. Po dviejų metų Absalomas davė savo *avis kirpti Baal-Azore po Epraimo giminės, ir Absalomas pakvietė visus karaliaus vaikus. *1 Zom. 25, 2.

24. Ir atėjęs pas karalių tarė: štai, tavo tarnas duoda savo avis kirpti; taigi prašau, kad tu, karaliau, su savo tarnais norėtumbei ten eiti su manimi, savo tarnu.

25. Ale karalius atsakė Absalomui: ne, mans sunau, ne eikime visi, kad tau ne perdaug procės darytumbime. Ir norint jį labai meldė, jis tačiaus ne norėjo eiti, bet peržegnojo jį.

26. Absalomas tarė: argi ne galėtų mano brolis Amnonas su mumis eiti? Karalius tarė jam: kodėl jis eitų su tavimi?

27. Tai Absalomas jo labai meldė, kad leistų su juomi Amnoną ir visus vaikus karaliaus.

28. Ale Absalomas prisakė savo tarnams tarydamas: pridabokite, kad Am-

nonas vynu bus prisigėręs, ir aš jums tarsu: „muškite Amnoną ir nužavįkite jį!" kad nesibijotumbitės, nės aš tai jums liepiau; bukite drąsus ir be baimės!
29. Tai Absalomo tarnai darė taipo Amnonui, kaip Absalomas jiems buvo liepęs. Tai pasikėlė visi vaikai karaliaus ir užsisėdę kožnas ant savo asilarklio išbėgo.
30. O jiems dar ant kelio beesant, nukako tas garsas iki Dovido, buk Absalomas visus karaliaus vaikus užmušęs, kad ir nei vienas jų ne išlikęs.
31. Tai karalius pasikėlęs *įplėšė savo rubus ir atsigulė ant žemės, ir visi jo tarnai, kurie aplink jį stovėjo, taipojau įplėšė savo rubus. * 1 Maiž. 37, 34.
32. Tai atsakė Jonadabas, sunus Simėa, Dovido brolio, ir tarė: mans viešpatie, ne dumok, kad visi karaliaus vaikai užmušti, bet Amnonas tikt vienas užmuštas. Nės Absalomas tai apsiėmė iš tos dienos, kaip jisai jo seserį Tamorę apžaidęs.
33. Taigi dėl to, viešpatie karaliau, nesitužyk, buk visi karaliaus vaikai užmušti, bet Amnonas tikt vienas užmuštas.
34. Ale Absalomas pabėgo. Ir kareivis ant sargybos pakėlęs savo akis matė, ir štai, didis žmonių pulkas atėjo paeiliui prie šalies kalno.
35. Tai tarė Jonadabas karaliui: štai, karaliaus vaikai parkeliauja; kaip tavo tarnas sakęs, taip nusidavė.
36. Ir jam iškalbėjus, štai, parėjo karaliaus vaikai ir savo balsą pakėlę verkė. Karalius ir visi jo tarnai taipjau labai verkė.
37. Bet Absalomas pabėgo ir nuėjo pas *Talmai, sunų Amiudo, karalių iš Gėsur. Ale jisai apraudojo savo sunų kas dieną. * per. 24, 23 ir 3, 3.
38. O Absalomas bėgęs ir į Gėsurius nuėjęs, pasiliko čionai per tris metus.
39. Ir karalius Dovidas *paliovė išsitraukti prieš Absalomą, nės jau buvo nusiramdęs dėl Amnono nužavintojo. * 1 Zom. 27, 4.

Perskyrimas 14.

Absalomas randa malonę, kaip ana moteriškė iš Tėkoos už jį meldžia.

O Joabas, sunus Zėrujos, suprato, kad karalius iš širdies ant Absalomo buvo supykęs;
2. Ir nusiuntė į Tėkoą, o iš ten parvadindino išmintingą moteriškę ir tarė jai: buk gedulinga ir apsirėdyk gedulingais rubais, neigi mostykis aliejumi, bet dėkis, kaip kokia moteriškė, kuri jau ilgai gedėjusi dėl nekurio numirusio.
3. Ir turi įeiti pas karalių ir su juomi kalbėti šeip ir taip; ir Joabas pamokino ją, kaip jai reiktų kalbėti.
4. Ir ta moteriškė iš Tėkoos, su karaliumi kalbėti norėdama, *puolė savo veidu ant žemės ir labai pasiklonio-dama tarė: gelbėk manę, karaliau! * Rut. 2, 10. 1 Zom. 25, 24.
5. Karalius tarė jai: kas tau kenk? ji atsakė: aš esmi našlė, moteriškė gedulinga, ir mano pats numirė;
6. Ir aš, tavo *tarnaitė, turėjau du sunu; tuodu susivaidijo ant lauko, ir kaip ne buvo čia gelbėtojo, mušė vienas antrąjį ir nužavino jį. * 1 Maiž. 27, 45.
7. O štai, dabar sujunda visa giminė prieš tavo tarnaitę ir sako: „išduok mums tą, kurs savo brolį užmušęs, *kad jį žudytumbime už dušią jo brolio, kurį jis užmušęs, ir taipo tą paskutinįjį sunų išgaišįtumbime;" ir nor taipo tą man dar likusiąją kibirkštėlę išgesyti, kad mano vyrui nei vardo, nei kito ko daugiaus ne liktų ant žemės. * 5 Maiž. 19, 11.
8. Karalius tarė moteriškei: eik namon, aš tau provą darysu.
9. Ir ta moteriškė iš Tėkoos tarė karaliui: mans viešpatie karaliau, tas nusidėjimas te pasiliekti ant manęs ir ant mano tėvo giminės, bet karalius ir jo karalystė te esie nekalti!
10. Karalius tarė: jei kas prieš tavę ką kalbės, tą tu atvesk pas manę, tai jis tavę daugiaus ne kliudys.
11. Ji atsakė: atsimink, karaliau, Viešpaties, savo Dievo, kad ne perdaug butų kraują atjėškančiųjų, neigi žudytų mano sunų. Jis tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, *nei plaukelis nuo tavo sunaus ne nuslinks ant žemės! * 1 Zom. 14, 15. 1 Kar. 1, 52.
12. Ir moteriškė tarė: pavelyk man, savo sluginei, kad aš tau, viešpatie karaliau, dar ben žodelį kalbėčiau. Jis tarė: kalbėk!
13. Moteriškė tarė: kodėl tu taipo dumojai prieš Dievo žmones, kad tu, karaliau, toktai kalbėjai ir nusidėjai tuomi, kad savo prastumtąjį ne duodi sugrąžinti?

14. Nės *mes visi turime mirti ir lyg vanduo į žemę įsitraukti, kursai ne sugrįšta, o †Dievas ne nor žavinti, bet apsimislija, kad kas prastota, ir jo ne butų prastota. *Ps. 89, 49. †Ezėk. 18, 23.
15. Taigi aš dabar atėjau su tavimi, miels viešpatie karaliau, toktai kalbėti, nės žmonės manę gandina; nės aš, tavo sluginė, dumojau: aš su karaliumi kalbėsu, rasi jis darys tai, ką aš, tavo sluginė, sakau.
16. Nės jis savo sluginę išklausys, kad manę išgelbėtų iš rankų visų, kurie taip manę, kaip mano sunų nor pragaišinti iš tėviškės Dievo.
17. Ir aš, tavo sluginė, dumojau: tavo žodis, viešpatie karaliau, man bus palinksminojimu, nės tu, viešpatie karaliau, esi *kaip angielas Dievo, kad gali klausyti, ir kas ger ir kas pikta; todėl Viešpats, tavo Dievas, bus su tavimi. *per. 19, 27.
18. Karalius atsakydamas tarė moteriškei: ne užsigink, ko aš tavęs klausu. Moteriškė tarė: kalbėk, mans viešpatie karaliau!
19. Karalius tarė: ar ne Joabas tau liepė tai vislab kalbėti? Moteriškė atsakydama tarė: kaip tikrai tavo dušia gyva, mano viešpatie karaliau, niera kito ko nei po dešinės, nei po kairės, net kaip tu, viešpatie karaliau, man kalbėjai. Nės tavo tarnas Joabas man tai liepė, ir jis tai vislab manę, tavo sluginę, pamokino;
20. Kad aš tą reikalą taipo ištaisyčiau, tai tavo tarnas Joabas padarė. Bet tu, viešpatie, išmintingas esi, kaip tokią išmintį tur angielai Dievo, kad numanytumbei viską ant žemės.
21. Tai tarė karalius Joabui: štai, aš tai esmi daręs. Taigi nuėjęs vėl sugrąžink mano vaiką Absalomą.
22. Tai *Joabas ant savo veido puolęs pasikloniojo jam iki žemės ir dėkavodamas karaliui tarė: šiandien aš, tavo tarnas, numanau, kad aš malonės gavau po tavo akių, mans viešpatie karaliau, kadangi tu, karaliau, tai darai, ką aš, tavo tarnas, sakau. *per. 9, 6.
23. Taipo Joabas pasikėlęs nukeliavo į *Gėsurius ir pargabeno Absalomą į Jėruzalę. *per. 3, 3 ir 13, 37.
24. Ale karalius sakė: te eiti jis vėl į savo namus ir te ne pareiti man į akis! Taipo Absalomas vėl parėjo į savo namus ir ne ėjo karaliui į akis.
25. Ale per visą Izraėlį ne buvo nei vieno tokio *gražaus vyro, koks Absalomas, ir jis turėjo tą garbę nuo visų; nuo jo kojų padų iki galvos viršaus jis ne turėjo nei jokio kliaudo. *1 Maiž. 39, 6. 1 Zom. 9, 2.
26. Ir kad jo galvą nukirpo, (koktai nusidavė kas metą, nės plaukai jam budavo persunkus, todėl turėjo tus nukirpti;) tai svėrė plaukai jo galvos du šimtu syklų pagal karališkąjį svartį.
27. O Absalomui užgimė trys sunus ir viena duktė, vardu Tamar, ta buvo labai graži.
28. Taipo pasiliko Absalomas du metu Jėruzalėje, kad karaliui ne atėjo į akis.
29. Ir Absalomas siuntė pas Joabą, kad jį pas karalių siųstų, o jis ne norėjo pas jį ateiti. Bet jis siuntė pas jį antrą kartą, ale jis tačiaus ne norėjo ateiti.
30. Tai jis tarė savo tarnams: žinote tą stukį dirvos Joabo šale mano, ir jis miežių ant to pasėjęs; taigi nueikite ir uždegkite tą ugnimi. Tai Absalomo tarnai uždegė tą ugnimi.
31. Tai Joabas pasikėlęs atėjo į Absalomo namus ir tarė jam: kodėl tavo tarnai mano miežius uždegė ugnimi?
32. Absalomas tarė Joabui: štai, aš siunčiau tavęs ir tau sakydinau: eik šen, kad tavę pas karalių nusiųsčiau ir jam sakydinčiau: „kodėl aš pargrįžau iš Gėsur? geriaus man butų, kad dar ten bučiau. Taigi daryk, kad karaliui į akis galėčiau eiti. Ale jei koksai nusidėjimas manyje randamas, tai žavįk manę.“
33. Ir Joabas pas karalių įėjęs, apsakė jam tai. Ir jis prišaukė Absalomui, kad pas karalių ateitų, ir jis įėjęs pasikloniojo karaliui savo veidu iki žemės, ir karalius *bučiavo Absalomą. *Luk. 15, 20.

Perskyrimas 15.

Dovidas bėga dėl savo sunaus Absalomo, maištą darančio.

Ir nusidavė potam, kad Absalomas sau davė *pritaisyti vežimų ir arklių ir penkisdešimts vyrų, kurie jo palydovais buvo. *1 Kar. 1, 5.
2. Ir Absalomas taipo rytmetyje anksti pasikėlęs stovėjo pas kelią prie vartų. Ir kad kas kokią skundą turėjo, kad jam reikėjo pas karalių į provą eiti,

vadino jį Absalomas pas savę ir tarė: iš kurio miesto tu esi? O anam atsakius: aš, tavo tarnas, esmi iš vienos giminės Izraėlio,
3. Tai tarė jam Absalomas: štai, tavo skunda yra teisi ir gera, bet niera, kurs tavę užtartų prie karaliaus.
4. Ir Absalomas tarė: ak, kad manę kas įdėtų per sudžią žemėje, kad kožnas pas manę ateitų, kursai kokią skundą arba reikalą tur, kad aš jam provą daryčiau!
5. O kad kas jam prisiartino, norėdamas jam pasiklonioti, tai jis savo ranką ištiesęs prikėlė jį ir pabučiavo jį.
6. Taipo darė Absalomas visam Izraėliui, kad jie į provą ėjo pas karalių, ir taipo jisai *savęspi traukė širdį vyrų Izraėl. * 1 Maiž. 31, 20.
7. Po keturisdešimts metų tarė Absalomas karaliui: aš nueisu ir savo pažadą attesėsu Ebrone, kurį Ponui Dievui žadėjau.
8. Nės tavo tarnas *pažadėjo, kaip aš Gėsuruose Syrioje gyvenau, ir tarė: jei Ponas Dievas manę vėl nugabęs į Jėruzalę, tai aš Ponui Dievui šlužmą atliksu. * 1 Maiž. 28, 20.
9. Karalius tarė jam: *eik su pakajumi! Ir jis pasikėlęs nuėjo į Ebroną. * 1 Zom. 20, 42.
10. Ale Absalomas spiegus buvo išsiuntęs į visas gimines Izraėlio ir sakydinęs: kad jus girdėsite trubos skambėjimą, tai tarykite: Absalomas karaliumi pastojęs Ebrone.
11. Bet ėjo su Absalomu du šimtu vyrų, iš Jėruzalės vadintų; ale jie ėjo savo širdies viernybėje, nieko apie tą reikalą ne žinodami.
12. O Absalomas davė taipjau vadįti *Ajitopėlį, Gilonytą, Dovido dumčių, iš jo miesto Gilo. O jam savo apieras be apieravojant, daug žmonių su prysiega susitarė, ir žmones pribėgo, kad jų daug buvo pas Absalomą. * per. 23, 34.
13. Tai atėjo vienas ir apsakė tai Dovidui tarydamas: visų žmonių širdis Izraėlyje seka Absalomą.
14. Bet Dovidas tarė visiems savo tarnams, pas jį Jėruzalėje esantiemsiems: *pasikėlę bėgkime! nės dabar ne galėsime išbėgti dėl Absalomo; skubįkitės ir eikime, kad jis mus ne užpultų, neigi mus sugavęs mus į didę bėdą ne įvestų, neigi žudytų miestą ašmenimi kardo! * Ps. 3, 1.
15. Tai karaliaus tarnai jam tarė: kaip tau mėgsta, mano viešpatie karaliau, štai, čia tavo tarnai.
16. Ir karalius išėjo pėsčias su visa savo gimine. Bet namieje jis paliko dešimt moterų neprivenčiavotų, butą apsergėti.
17. Ir karaliui bei visiems žmonėms pėstiems išeinant, stovėjo jie iš tolo namų.
18. Ir visi jo tarnai drauge ėjo su juomi, priegtam visi *Krėti bei Plėti, ir visi Gėtytai, šeši šimtai vyrų, kurie pėsti iš Gato buvo atėję, pirm karaliaus nuėjo. * per. 18, 8.
19. Ir karalius tarė *Itajui, Gėtytui: kodėl ir tu drauge eisi su mumis? sugrįšk ir pasilik prie (ano) karaliaus, nės tu esi svetimas ir iš savo šalies čionai atėjęs. * per. 18, 2.
20. Vakar tikt atėjai, o šiandien jau pasidrąsinai su mumis eiti; ale aš eisu, kur tikt įmanau. Sugrįšk, ir tavo broliai su tavimi te gauna mielaširdingystę bei viernybę.
21. Itai atsakydamas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ir kaip tikrai tu gyvas esi, viešpatie karaliau, *kurioje šalyje tu busi, mano viešpatie karaliau, ar tektų mums mirti, ar gyviems išlikti, čia busu ir aš, tavo tarnas. * 2 Kar. 2, 2.
22. Dovidas tarė Itajui: taigi eikš ir keliauk drauge. Taipo Itai, Gėtytas, ir visi jo vyrai ėjo drauge, ir visas vaikų pulkas, kurie su juomi buvo.
23. Ir visi žmonės verkė didžiu balsu, ir visi ėjo drauge. Ir karalius perėjo per *upelę Kidron, ir visi žmonės ėjo pirma ant kelio pusčiop linkai. * Jon. 18, 1.
24. O štai, ir Zadokas buvo čionai ir visi Lėvytai, pas jį esantieji, ir nešė skrynę derėjimo Dievo, ir padėjo ją čionai. O Abjataras ėjo į aukštybę, ikikol visi žmonės iš miesto išsigavo.
25. Bet karalius tarė Zadokui: nugabenk Dievo skrynę vėl į miestą. Jei Ponas Dievas man malonus bus, tai jis manę vėl sugrąžįs ir duos man ją matyti ir jo namus.
26. Ale jei jis taipo sakys: „aš tavimi ne mėgstu,“ štai, čia aš esmi, *jisai te daro su manimi, kaip jam mėgsta. * per. 10, 12.

27. Ir karalius tarė vyskupui Zadokui: tu prarake, sugrįšk vėl su pakajumi į miestą, ir su tavimi abu sunu judviejų, Ajimaaz, tavo sunus, ir *Jonatanas, Abjataro sunus. * 1 Kar. 1, 42.
28. Štai, aš palukėsu ant plyno lauko pusčioje, ikikol atsiųsite paslų ir man žodį duosite.
29. Taipo Zadokas bei Abjataras Dievo skrynę vėl nugabeno į Jėruzalę ir pasiliko čionai.
30. Ale Dovidas užėjo ant alyvų kalno ir *verkė, o jo galva buvo surišta, nės jis ėjo basas. Priegtam ir visi žmonės, pas jį esantieji, kožnas savo galvą buvo surišę, ir ėjo aukštyn verkdami. * 1 Zom. 30, 4.
31. Ir kaip Dovidui buvo apsakyta, Ajitopėlą su Absalomu susitarusį, tarė jisai: Pone Dieve, išniekink tu rodą Ajitopėlo, perversdamas ją į durnystę!
32. Ir Dovidui ant viršaus užėjus, kur liubydavo Dievo melstis, štai, Uzai, Arakytas, jam priešais atėjo su sudriskusiais rubais ir galva, žeme apbarstyta.
33. Ir Dovidas tarė jam: jei su manimi eisi, tai busi man sunkenybė.
34. Ale jei vėl į miestą eitumbei ir Absalomui tarytumbei: „aš esmi tavo tarnas ir noru pas tavę, karaliau, pasilikti; kursai aš tavo tėvo tarnu buvau anuočės, noru dabar buti tavo tarnu," tai man ant gero išniekintumbei rodą Ajitopėlo.
35. Priegtam Zadokas bei Abjataras, vyskupudu, yra pas tavę. Vislab, ką tu girdėtumbei iš karaliaus namų, tu apsakytumbei vyskupam dviem, Zadokui bei Abjatarui.
36. Štai, juk yra pas juodu jųdviejų sunudu Ajimaaz, Zadoko, ir Jonatanas, Abjataro sunus; per šiuodu gali man apsakyti, ką girdėsi.
37. Taipo Uzai, Dovido prietelius, parėjo į miestą; ir Absalomas nukako į Jėruzalę. * 1 Nus. Kar. 28, 33.

Perskyrimas 16.

Zibo melai; Simėjo iškoliojimas; Absalomo kraujo gėda.

Ir Dovidui tikt mažumą nuo (kalno) viršaus nuėjus, štai, sutiko jį *Ziba, Mepi-Bozėto tarnas, su poru asilų balnotų; ant tų dviejų buvo užkrovęs du šimtu duonos kepalų ir šimtą prapločių rozynų, ir šimtą stukių pygų, ir vieną legerį vyno. * per. 9, 2.
2. Tai tarė karalius Zibui: o kam tai? Ziba atsakė: asilai t'esie šeimynai karaliaus, ant tų joti, o duonos kepalai bei pygai tarnams valgyti, ir vynas gerti, kaip bus pailsę pusčioje.
3. Karalius tarė: kur yra sunus tavo pono? *Ziba atsakė karaliui: štai, jis pasiliko Jėruzalėje, nės jis tarė: šiandien giminė Izraėlio man atduos mano tėvo karalystę. * per. 19, 27.
4. *Karalius tarė Zibui: štai, vislab dabar tau teks, ką Mepi-Bozėtas turėjo. Ziba atsakė: pasikloniodamas aš tavę meldžiu, duok man malonės rasti po tavo akių, mans viešpatie karaliau! * p. 19, 29.
5. O Dovidui karaliui iki į Bajurim atėjus, štai, vyras nekursai iš čia išėjo, iš giminės Zaulo, vardu Simei, sunus Gėro. Tas išeidamas *keikė, * 1 Kar. 2, 8.
6. Ir metė Dovidą akmenimis ir visus tarnus karaliaus Dovido. Nės visi žmonės ir visi vyresnieji buvo jam po dešinės ir po kairės.
7. O taipo sakė Simei *be keikdamas: eikš laukan, eikš laukan, tu šunie, kraujo trokštąsis, tu Bėlialo vaike! * 2 Maiž. 22, 28.
8. Ponas Dievas tau *atrokavo visą kraują giminės Zaulo, kad tu į jo vietą karaliumi pastojai. Dabar Ponas Dievas karalystę padavė į rankas tavo sunaus Absalomo. O štai, dabar tavę gerai prispaudžia tavo bėda, nės tu esi šuo, kraujo trokštąsis. * 1 Kar. 2, 32. 33.
9. Bet Abizai, sunus Zėrujos, tarė karaliui: ar tas padvėsęsis šuo taip turėtų keikti mano viešpačiui karaliui? *Aš nuėjęs jam sprandą nusuksu. * 1 Zom. 26, 8.
10. Karalius tarė: jus vaikai Zėrujos, *kas man darbo su jumis? Te keikia jisai, nės Ponas Dievas jam tatai liepė, kad keiktų Dovidui. Kasgi dabar gal sakyti: „kodėl tu taip darai?" * per. 19, 22.
11. Ir Dovidas tarė Abizajui ir visiems savo tarnams: štai, mano sunus, iš mano strėnų išėjęsis, jėško manę žavyti, kaipgi ne dabar daugiaus tasai sunus Jėmini? Pavelykite jam, kad man keiktų, nės Ponas Dievas jam tai liepė.
12. Rasi Ponas Dievas įžvelgs mano bėdą ir man visą gerą suteks už tai, kad jis manę šiandien keikia.
13. Taipo ėjo Dovidas su savo žmo-

nėmis tuo keliu, o Simei ėjo prie
šalies kalno pagal jį be keikdamas
ir akmenimis ant jo be mėtydamas
ir žemės grumstus be mesdamas.
14. Ir karalius įėjo su visais žmonėmis, pas jį esančiaisiais, pailsęs ir atsigaivino čionai.
15. Ale Absalomas ir visi žmonės iš vyrų Izraėl atėjo į Jėruzalę, ir Ajitopėlas su juomi.
16. O kaip Uzai, Arakytas, *Dovido prietelius, pas Absalomą įėjo, tarė jis Absalomui: † Dieve padėk, karaliau! Dieve padėk, karaliau! *per. 15, 37. † 1 Zom. 10, 24.
17. Bet Absalomas tarė Uzajui: ar tokia tavo mielaširdingystė prieš tavo prietelių? Kodėl ne ėjai drauge su savo prieteliu?
18. Ale Uzai atsakė Absalomui: ne taipo, bet kurį Ponas Dievas paskyręs, ir šitie žmonės, ir visi vyrai Izraėlio, to aš noru buti ir pas jį pasilikti;
19. Ant antro, kam aš šlužyčiau? ar ne jo sunui? kaip aš tavo tėvui šlužijau, taip aš ir tau šlužysu.
20. Ir Absalomas tarė Ajitopėlui: susirodykite dabar, ką mes darysime.
21. Ajitopėlas tarė Absalomui: sugulk su neprivenčiavotomis moterimis savo tėvo, *kurias jisai paliko, butą kavoti, tai visi Izraėlitėnai ištirs, kad tu savo tėvą taip †labai apgėdinai, ir visi, kurie tavo šalį laiko, juo drąsesni bus. *per. 15, 16. † 1 Zom. 13, 4.
22. Tai jie Absalomui šėtrą sustatė ant stogo, ir Absalomas sugulė su neprivenčiavotomsioms moterimis savo tėvo po akių viso Izraėlio. *per. 12, 11.
23. Kad tuočės Ajitopėlas kokią rodą davė, tai jie tą taipo priėmė, kaip kad Dievo ko butų klausė; tokioje garbėje laikomi buvo visi susirodijimai Ajitopėlio, tiek pas Dovidą, tiek pas Absalomą.

Perskyrimas 17.

Ajitopėlo niekam ne vertoji roda ir biaurusis smertis.

Ir Ajitopėlas tarė Absalomui: aš išskirsu dvylika tukstančių vyrų, ir pasikėlęs vysu *Dovidą nakčia, *Ps. 71, 11.
2. Ir užpulsu jį, kol dar ne gal ir pailsęs yra. Taigi, kad aš jį išgandįsu, kad visi žmonės, pas jį esantieji, pabėgs, tai aš karalių vieną užmušu,
3. Ir visus žmones vėl pas tavę atvesu. Taigi, kad kožnas bus pas tavę atvestas, kaip tu tai nori, tai visi žmonės pasiliekti su pakajumi.
4. Tas žodis patiko Absalomui ir visiems vyresniemsiems Izraėlyje.
5. Ale Absalomas tarė: geriaus vadįkite ir *Uzajį, Arakytą, kad girdėtumbime ką jisai sakys. *per. 16, 16.
6. Ir Uzajui pas Absalomą įėjus, tarė jamui Absalomas: toktai kalbėjo Ajitopėlas; sakyk tu, ar mes tai darysime, ar ne?
7. Tai atsakė Uzai Absalomui: tai ne geras rodijimas, kurį Ajitopėlas šį kartą davęs.
8. Ir Uzai tarė toliaus: juk tu pažįsti savo tėvą ir jo žmones, kad jie druti ir labai pykstą, lyg koksai lokys, kuriam jo vaikai ant lauko atimti. Priegtam tavo tėvas tikras karžygys, ir ne užtruks su savo žmonėmis.
9. Štai, jis rasi dabar kur norįs pasislėpė bile kokioje dauboje arba kitoje kokioje vietoje. Taigi, kad taipo nusiduotų, kad pirmą kartą ne laimėtumbime, ir išsiplatintų tokia paskalba: žmonės, kurie Absalomą seka, išmušti,
10. Tai kožnas nusimintų, kurs ir kitą kartą tikras karžygys esti ir toks drąsus, kaip liutas butų. Nės žino visi Izraėlitėnai, tavo tėvą labai drutą esantį, ir tikrus karžygius, kurie pas jį.
11. Ale tokį rodijimą aš tau duomi, kad tu pas savę suvadinti duotumbei visus Izraėlitėnus, pradėjus nuo Dan iki Bersėba, tiek daug, kiek žiezdrų prie jurių, ir tu patsai eik drauge su jais.
12. Tai mes jį užpulsime, bile kur jį surasime, ir norime jį užpulti, kaip rasa ant žemės krinta, kad iš jo ir iš visų jo vyrų nei vieną gyvą ne paliktumbime.
13. O jei jis į kokį miestą įsigaus, tai visi Izraėlitėnai virves turės mesti prie to miesto ir jį žemyn plėšti į upę, kad nei vieno akmenaičio čionai daugiaus ne rastumbei.
14. Tai tarė Absalomas ir kožnas iš Izraėlitėnų: rodijimas Uzajo, Arakyto, mums geriaus patinka, ne kaip rodijimas Ajitopėlo. Ale Ponas Dievas tatai taipo įtaikė, kad Ajitopėlo rodijimas butų gaišintas, kad Ponas Dievas bėdos užvestų ant Absalomo.
15. Ir Uzai tarė Zadokui bei Abjatarui, vyskupam dviem: taip ir taip Ajitopėlas Absalomui ir vyresniem-

siems Izraėlitėnų kalbėjo, ale aš taip ir taip kalbėjau.

16. Taigi greitai nusiųskite pas Dovidą ir jamui sakydinkite: ne pasilik nakvinas ant plynų laukų pusčios, bet keliaukite į aną pusę, kad karalius ne butų prarytas ir visi žmonės, pas jį esantieji.

17. O Jonatanas bei Ajimaazas stovėjo prie šulinio *Rogel, ir tarnaičių viena nuėjusi apsakė jiems tai. Bet juodu nuėjusu tai vėl apsakė karaliui Dovidui, nės juodu ne drįso pasirodyti, nei į miestą pareiti. *1 Kar. 1, 9.

18. Bet vaikų vienas juodu pamatęs apsakė tai Absalomui. Ale juodu skubriai nuėjo į namus kokio žmogaus Bajurimuose, tas šulinį turėjo ant savo dvaro, į tą juodu nukopė.

19. Ir moteriškė *dangalą ėmusi uždengė tuomi šulinį ir papylė kruopų ant to, kad nieks to ne suprato. *Joz. 2, 4.

20. Taigi tarnams Absalomo pas tą moteriškę į jos butą įėjus, tarė jie: kame čia Ajimaaz bei Jonatanas? Moteriškė tarė jiems: juodu persiyrė per upelį. Ir kaip jie juodu jėškojo, o ne surado, tai jie vėl nuėjo į Jėruzalę.

21. O aniems šalin ėjus iškopė juodu iš to šulinio ir nuėjo, kad tai apsakytų Dovidui karaliui, ir tarė Dovidui: jus pasikėlę greitai persiirkite per upę, nės taip ir taip Ajitopėlas prieš jus rodijo.

22. Tai pasikėlė Dovidas ir visi žmonės, pas jį esantieji, ir persiyrė per Jordaną, iki visai išaušus, ir jie ne pasigedo nei vieno, kurs ne butų drauge per Jordaną persigavęs.

23. Ale Ajitopėlas, matydamas savo rodą į nieką pavirtusią, balnojo savo asilą, ir pasikėlęs namon keliavo į savo miestą, ir namieje dėl savo lobių *davadą daręs, †patsai pasikorė, ir galą gavęs buvo palaidotas savo tėvo kapinėse. *Jėz. 38, 1. †Mat. 27, 5. Darb. 1, 18.

24. Ir Dovidas nukako į Maanaim; o Absalomas persiyrė per Jordaną, ir visi vyrai iš Izraėl su juomi.

25. Ir Absalomas buvo *Amazą į vyresnįjį ant vaisko įdėjęs į vietą Joabo. Bet Amazas buvo sunus nekurio vyro, vardu Jėtra, Izraėlitėno, kursai per pačią turėjo Abigailę, dukterį Naaso, seserį Zėrujos, Joabo motynos. *per. 19, 13.

26. Bet Izraėlitėnai su Absalomu abažą savo sustatė Gilėade.

27. O Dovidui į Maanaim parėjus, parnešė Sobi, sunus Naaso, iš Rabat, (miesto) vaikų Amon, ir Makiras, sunus Amiėl, iš Lo-Dabar, ir *Barsilai, Gilėadytas iš Roglim, *1 Kar. 2, 7.

28. Patalų, bliudų, visokių molio rykų, kviečių, miežių, miltų, svilinių, pupų, lėšų, kruopų,

29. Medaus, sviesto, avių bei karvių kėzų pas Dovidą ir pas žmones, pas jį esančiuosius, kad valgytų; nės jie dumojo: žmonės bus išalkę, pailsę ir ištroškę pusčioje. *per. 16, 2.

Perskyrimas 18.

Absalomas, prie ažuolo kabąs, perduriamas.

Ir Dovidas davadą darė tarp žmonių, pas jį esančiųjų, ir įdėjo ant jų vyresniuosius ant tukstančių ir ant šimtų;

2. Ir išsiuntė žmonių trečią dalį po valdžia Joabo, ir trečią dalį po valdžia Abizai, sunaus Zėrujos, Joabo brolio, ir trečią dalį po valdžia *Itajo, Gėtyto. Ir karalius tarė žmonėms: ir aš su jumis išsitrauksiuos. *per. 15, 19.

3. Bet žmonės atsakė: tu ne turi išsitrauktis, nės kačeig mes ir bėgtumbime, arba pusė musų užmušti butumbime, tai jie tačiaus musų menk atbos, nės tu esi, kaip kad musų dešimt tukstančių butų. Taigi geriaus butų, kad tu mums iš miesto gelbėtumbei.

4. Karalius tarė jiems: kas jums patinka, tai aš darysu. Ir karalius stovėjo prie vartų, ir visi žmonės išsitraukė po šimtais ir po tukstančiais.

5. Ir karalius prisakė Joabui, Abizajui bei Itajui tarydamas: *čėdykite man vaiko Absalomo. Ir visi žmonės girdėjo, kaip karalius tai prisakė visiems vyresniemsiems apie Absalomą. *perkš. 12.

6. Ir žmonėms į lauką išėjus prieš Izraėlitėnus, prasidėjo karas girioje Epraim.

7. Ir Izraėlitėnų žmonės išmušami buvo nuo tarnų Dovido, kad tą dieną didis mušis stojosi, dvidešimt tukstančiai vyrų.

8. Ir kariavimas čionai išsiplatino per visą žemę, o girė daugiaus žmonių tą dieną supustijo, ne kaip kardas.

9. Ir Absalomas sutiko Dovido tarnus, ir jojo ant asilarklio. Ir kaip asilarklys po didžiu ir storu ažuolu parėjo, prisikabino jo galva prie ažuo-

lo, ir jis kabėjo tarp dangaus ir žemės, ale jo asilarklis po juomi pabėgo.
10. Kaip tai vyrų vienas pamatė, apsakė jis tai Joabui ir tarė: štai, aš mačiau Absalomą, prie ąžuolo kabantį.
11. Ir Joabas atsakė vyrui, tatai jam apsakančiam: štai, ar matei jį? kodėlgi tu jį čionai žemyn ne-parmušei? tai aš iš savojo tau bučiau davęs dešimt sidabrininkų, o dar ir diržą.
12. Vyras tasai atsakė Joabui: kad tu ir tukstantį sidabrininkų man butumbei į mano ranką svėręs, tai aš tačiaus ne bučiau apsiėmęs, savo ranka ištikti karaliaus sunų. Nės karalius prisakė tau ir Abizajui ir Itajui, mums be girdint, ir tarė: idant dabokitės, kad ne kas vaiką Absalomą (įžeistų!).
13. Arba jei aš ko pikto daryti bučiau padrįsęs, ir tai ant savo dušios ėmęs, o karaliui nei joks daiktas ne gal užslėptas buti, tai tu pats mano priešininku butumbei pastojęs.
14. Joabas tarė: aš ne galiu taip ilgai pas tavę užtrukti. Tai ėmė Joabas tris ragotines į savo ranką ir pervarė tas per Absalomo širdį, jam dar gyvam esant prie to ąžuolo.
15. Ir dešimts tarnų, Joabo ginklų nešėjai, priėję užmušė jį butinai.
16. Tai Joabas *trubijo ant trubų ir sugrąžino žmones, kad Izraėlitėnus daugiaus ne vytų, nės Joabas žmonių norėjo čėdyti. *per. 2, 28 ir 20, 1. 22.
17. Ir jie Absalomą nuėmę metė jį girioje į didę kokią duobę ir užkrovė ant jo labai didę kruvą akmenų. Ir visi Izraėlitėnai bėgo, kožnas į savo namus.
18. O Absalomas sau stulpą buvo attiesęs, dar gyvas be budamas, tas randamas yra karaliaus pakalnėje; nės jis tarė: „aš ne turu nei jokio sunaus, todėl šis stulpas bus paminklas mano vardo.“ Ir praminė tą stulpą pagal savo vardą, o dar ir iki šiai dienai vadinamas Absalomo vieta.
19. Ajimaaz, *sunus Zadoko tarė: prašau, pavelyk man bėgti ir karaliui apsakyti, kad Ponas Dievas jam provą daręs prieš rankas jo nprietelių.
*1 Nus. Kar. 7, 8.
20. Ale Joabas tarė jam: tu šiandien ne gerą naujyną praneši; kitą dieną galėsi tą naujyną pranešti, ale ne šiandien, nės karaliaus sunus numiręs.

21. Bet Kusui tarė Joabas: nuėjęs pasakyk karaliui, ką tu matei. Ir Kusi pasikloniojo Joabui ir nubėgo.
22. Ale Ajimaaz, sunus Zadoko, vėl tarė Joabui: kaipgi? jei ir aš bėgčiau paskui Kusį? Joabas tarė: ką nori bėgti sunau? eik šen, nės tu ne gerą naujyną praneši.
23. Ogi, kad ir aš bėgčiau? Jis tarė jam: *taigi bėgk. Taipo bėgo Ajimaaz ties keliu ir pranoko Kusį. *2 Kar. 2, 17.
24. O Dovidas sėdėjo tarp dviejų vartų. Ir sargas užlipo ant stogo vartų prie muro, ir jis savo akis pakėlęs matė kokį vyrą vieną be bėgantį.
25. Ir jis šaukdamas apsakė tai karaliui. Ale karalius tarė: jei jis vienas, tai jis gerą naujyną praneša. Ir jam be einant ir artyn prisiartinant,
26. Matė sargas kitą vyrą bėgantį ir prišaukė į vartus tarydamas: štai, vyras koksai atbėga vienas. O karalius tarė: ir tas gerą naujyną parneša.
27. Sargas tarė: aš regiu pirmojo bėgimą kaip bėgimą Ajimaaz, sunaus Zadoko. Ir karalius tarė: jis geras vyras ir parneša gerą naujyną.
28. O Ajimaaz sakydamas tarė karaliui: pakajus! ir jisai karaliui savo veidu iki žemės *pasikloniodamas tarė: pašlovintas t'esie Viešpats, tavo Dievas, kursai žmones, savo ranką prieš mano viešpatį karalių keliančius, padavė.
*per. 9, 6 ir 24, 10.
29. Ale karalius tarė: ar dar gerai destis su mano vaiku Absalomu? Ajimaaz atsakė: aš mačiau didį trenksmą, kaip karaliaus tarnas, Joabas, manę, tavo tarną, siuntė ir ne žinau, kas tai buvo.
30. Karalius tarė: ant šalies ėjęs čia apsistok. Ir jis ėjo ant šalies ir apsistojo.
31. Štai, tame tarpe priėjo ir Kusi tarydamas: štai gera naujyna, mans viešpatie karaliau! Ponas Dievas tau šiandien gerą provą daręs ant visų, prieš tavę besistengiančiųjų.
32. O karalius tarė Kusui: ar dar vislab gerai su mano vaiku Absalomu? Kusi tarė: ak, kad visiems nprietėliams mano viešpaties karaliaus taipo nusiduotų, kaip tam vaikui nusidavė, ir visiems, kurie prieš tavę stengiasi, ko pikto daryti!

33. Tai karalius visas nusismutnijo, ir aukštyn į svetlyčią vartuose ėjęs verkė, ir be eidamas taipo *kalbėjo: mans sunau Absalom, mans sunau, mans sunau Absalom! ak! kad aš tavo vietoje bučiau miręs! Ak Absalom, mans sunau, mans sunau! *per. 19, 4.

Perskyrimas 19.

Dovidas į savo karalystę vėl įstatomas.

Ir Joabui buvo apsakyta: štai, karalius *verkia ir apraudoja Absalomą. *per. 18, 33.

2. Ir pergalėjimas persikeitė į dejavimą tą dieną tarp visų žmonių, nės žmonės buvo girdėję tą dieną, karalių besitužijant dėl savo sunaus.

3. Ir žmonės slapčiai šalin ėjo tą dieną, kad ne parėjo į miestą, kaip žmonės liubja pasislėptisi, kad gėdą gavo, iš karo pabėgę.

4. O karalius savo veidą buvo uždengęs ir šaukė didžiu balsu: ak, mans sunau Absalom, Absalom, mans sunau, mans sunau!

5. Bet Joabas atėjęs į karaliaus namus tarė: tu šiandien apgėdinai visus savo tarnus, kurie šiandien tavo, tavo sunų, tavo dukterų, tavo moterų, ir tavo neprivenčiavotųjų moterų dušias išgelbėjo,

6. Kadangi myli tavęs nekenčiančius, ir nekenti tavę mylinčius. Nės tu šiandien duodi mums numanyti, kad menk atboji taip vyresniųjų, kaip kareivių. Nės aš dabar gerai numanau, kad tau tikt Absalomas gyvas butų, o mes visi prapuolę, tai tau gerai butų.

7. Taigi pasikėlęs išeik laukan ir kalbėk su savo tarnais meilingai. Nės aš prie Pono Dievo tau pasibažiju, jei ne išeisi laukan, tai nei vienas vyrų ne pasiliks pas tavę šią naktį; tai tau pikčiaus bus už visą bėdą, ant tavęs užėjusią, iš mažų tavo dienų ikišiol.

8. Tai karalius pasikėlęs pasisėdo į vartus. Ir tai apsakyta buvo visiems žmonėms: štai, karalius sėd vartuose. Tai visi žmonės atėjo pas karalių. Bet *Izraėlitėnai buvo pabėgę, kožnas į savo namus. *per. 18, 17.

9. Ir visi žmonės iš visų giminių Izraėlio vaidijosi ir tarė: karalius mus išgelbėjo iš rankų musų neprietelių ir išvalnijo mus iš rankų Pylistėnų, ir turėjo iš žemės išbėgti dėl Absalomo.

10. O dabar Absalomas galą gavo kariavime, kurį mes ant savęs buvome įdėję. Kodėlgi dabar taipo pasileidžiate, kad karalių ne vėl atgrąžinate?

11. O karalius nusiuntė pas Zadoką ir Abjatarą, vyskupudu, ir jiemdviem sakydino: kalbėkita su vyresniaisiais Judavoje ir tarkita: „kodėl jus norite paskučiausieji buti, karalių vėl sugrąžinti į jo namus? (nės ana kalba visų Izraėlitėnų karaliui buvo apsakyta jo namuose.)

12. Jus este mano broliai, mano kaulų ir mano kuno, kodėlgi jus paskučiausieji norite buti, karalių sugrąžinti?“

13. Ir *Amazui tarkite: „†ar tu ne esi mano kaulų ir mano kraujo? Dieve manę koravok, jei tu ne busi vyriausiasis ant abažo pas manę per savo amžią Joabo vietoje.“ *per. 17, 25. †Nus. Kar. 2, 16. 17.

14. Ir jis savęspi traukė širdis visų žmonių, kaip vienintėlio vyro. Ir jie nusiuntė pas karalių: sugrįšk, tu ir visi tavo tarnai.

15. Taipo pargrįžo karalius. Ir jam iki Jordano nukakus, vyrai iš Judavos buvo atėję į Gilgalius, kad žemyn eitų karaliui priešais ir kad karalių per Jordaną pergabentų.

16. Ir *Simei, sunus Gėra, sunaus Jėmini, Bajurimuose gyvenąsis, skubinosi ir žemyn ėjo su vyrais iš Judavos, karaliui Dovidui priešais. *1 Kar. 2, 8.

17. Ir tukstantis vyrų iš Benjamin buvo su juomi; priegtam ir *Ziba, ansai tarnas iš namų Zaulo, su savo penkiolika sunumis ir dvidešimt bernais, ir skubinosi per Jordaną pereiti pirm karaliaus. *per. 9, 2. 10 ir 16, 1.

18. Ir pataisė pervazą, kad karaliaus šeimyną pergabentų ir darytų, kas karaliui patiko. Ale Simei, sunus Gėra, ant žemės pasimesdamas pasiklonio-jo karaliui, kaip persiyrė per Jordaną,

19. Ir tarė karaliui: mano viešpatie, ne kaltink manę iš ano nusidėjimo, ir ne atsimink, kad aš, tavo tarnas, tau neteisybę dariau *tą dieną, kaip tu, mans viešpatie karaliau, iš Jėruzalės išėjai, ir ne minėk to daugiaus, karaliau! *per. 16, 15.

20. Nės aš, tavo tarnas, išsipažįstų, kad sunkiai esmi nusidėjęs. O štai, aš šiandien pirmiausiai atėjau, iš visos giminės Jozėpo, kad aš tau, savo viešpačiui karaliui, priešais ateičiau žemyn.

21. Ale Abizai, sunus Zėrujos, at-

sakydamas tarė: argi Simei ne turėtų
dėl to žudytas buti, kurs tačiaus ant
pamostytojo Pono Dievo keikęs?
22. Bet Dovidas tarė: kas man darbo
su jumis, jus vaikai Zėrujos, kad jus
manę šiandien lyg velnias norite ku-
sinti? Argi šiandien kas turėtų žudy-
tas buti Izraėlyje? Ar dingai, kad aš
ne žinau, manę šiandien karaliumi
vėl pastojusį ant Izraėlitėnų?
23. Ir karalius tarė Simėjui: tu ne busi
žudytas. Ir karalius pasibažijo jam.
24. Mepi-Bozėtas, Zaulo sunus, taipo-
jau žemyn atėjo karaliui priešais. Ir
jisai nei savo kojas buvo mazgojęs,
nei savo barzdą čystijęs, nei savo
rubus mazgojęs iš tos dienos, kaip
karalius buvo šalin ėjęs, iki tai dienai,
kaip jis su pakajumi pargrįžo. *per. 9, 6.
25. Ir jam į Jėruzalę parėjus, kara-
liui priešais, tarė karalius jamui: ko-
dėl ne ėjai su manimi, Mepi-Bozėt?
26. Ir jis tarė: mielas viešpatie kara-
liau, mano tarnas manę prigavo, nės
aš, tavo tarnas, dumojau: „aš asilą
pasibalnosu ir ant to pas karalių nu-
josu," nės aš, tavo tarnas, raišas esmi.
27. Priegtam jisai manę, *tavo tarną,
piktai apskelbė po akių mano vieš-
paties karaliaus; ale mano viešpats
karalius kaip angielas Dievo; daryk,
†kas tau ger rodos. *per. 16, 3. †per. 14, 17.
28. Nės visa mano tėvo giminė kit
nieks ne buvo, kaip žmonės smerties
verti po akių mano viešpaties kara-
liaus. *Taipogi tu dabar savo tarną dė-
jai tarp tų, kurie prie tavo stalo valgo.
Kogi man daugiaus reiktų, arba ko
daugiaus privalau karaliaus prašyti?
* per. 9, 11.
29. Karalius atsakė jam: ką tu man
dar daugiaus kalbi apie tai? aš sakiau:
tu bei *Ziba persidalykitės tą dirvą.
* per. 16, 4.
30. Mepi-Bozėtas atsakė karaliui: te
imie jisai tą ir visai, bile tikt tu, mans
viešpatie karaliau, su pakajumi parėjai.
31. Ir Barsilai, Gilėadytas, žemyn par-
ėjo iš Roglim ir *vedė karalių per Jor-
daną, kad jis be iškados persigautų.
* 1 Kar. 2, 7.
32. O Barsilai buvo gerai pasenęs,
apie aštuonisdešimts metų; *tasai
aprupino karalių [visokiu zopostu],
Maanaimuose dar esantį; nės jis buvo
garbės pilnas vyras. *per. 17, 27.
33. Ir karalius tarė Barsilajui: ke-
liauk drauge su manimi, aš tavę ap-
rupįsu pas savę Jėruzalėje.
34. Bet Barsilai tarė karaliui: kaip
ilgaigi aš dar pateksu šiame sviete,
kad su karaliumi aukštyn keliaučiau
į Jėruzalę?
35. Aš šiandien esmi aštuonisdešimts
metų; kaipgi galėčiau išpažinti, kas
gera arba kas pikta, arba ragauti, ką
valgau arba geriu, arba girdėti, ką
dainuojantieji ar dainuojančiosios
dainuoja? kodėl aš, tavo tarnas, savo
viešpatį karalių toliaus apsunkinčiau?
36. Pavelyk man, savo tarnui, kad
mažumą eičiau su karaliumi per Jor-
daną. Kodėl tu man, karaliau, tok-
tai nori attesėti?
37. Duok man, savo tarnui, sugrįšti,
kad numirčiau savo mieste pas savo
tėvo ir pas savo motynos kapines.
Štai, čia yra tavo tarnas Kimėam, tas te
keliauja su mano viešpačiu karaliumi,
ir tam tu daryk, kas tau ger rodos.
38. Karalius tarė: Kimėamas tur su
manimi keliauti į aną šalį, ir aš jam iš-
rodysu, kas tau gerai patink, ir vislab,
ką tu tikt patsai norėsi, aš tau išrodysu.
39. Ir visiems žmonėms su kara-
liumi per Jordaną perėjus, pabučiavo
karalius Barsilajį ir peržegnojo jį; ir
jis vėl pargrįžo į savo šalį.
40. Ir karalius perkeliavo į Gilgalius,
ir Kimėamas keliavo su juomi. Ir visi
žmonės iš Judavos karalių buvo per-
vedę, bet Izraėlitėnų tikt pusė čia buvo.
41. O štai, tai visi žmonės iš Izraėl
atėjo pas karalių ir tarė jam: kodėl
musų broliai, vyrai iš Judavos, tavę
slapčiai ėmė ir pervedė karalių bei
visą jo giminę per Jordaną ir visus
vyrus Dovido su juomi?
42. Tai atsakė tie iš Judavos tiems
iš Izraėl: karalius mums artesnis yra;
kam vaidijatės dėl to? Ar dingote,
mus iš karaliaus penukšlo arba do-
vanų gavusius?
43. Tai atsakė tie iš Izraėl aniems
iš Judavos ir tarė: mes dešimt kartų
daugiaus [dalies] turime prie kara-
liaus ir prie Dovido, ne kaip jus;
kodėlgi mus taipo paniekinate, kad
mes ne turėjome pirmieji buti, savo
karalių pargabenti? Ale tie iš Judavos
drąsiaus kalbėjo už anus iš Izraėl.

Perskyrimas 20.

Maištininkas Sėba gauna savo algą.

Ir buvo čionai *piktai skelbiamas vyras, vardu Sėba, sunus Bikri, nekurio vyro iš Jėmini, tas trubijo ant trubų ir tarė: mes ne turime nieko darbo su Dovidu, nei dalies iš sunaus Izai; kožnas iš Izraėl tesikelie į savo šėtrą! * 1 Zom. 25, 17. 25.
2. Tai kožnas iš Izraėl atsiskyrė nuo Dovido ir pakluso Sėbui, sunui Bikri. Ale vyrai iš Judavos laikėsi prie savo karaliaus, pradėjus nuo Jordano iki į Jėruzalę.
3. Ale karaliui Dovidui namon parėjus į Jėruzalę, ėmė jisai anas dešimts neprivenčiavotasias moteris, kurias jisai buvo palikęs, kad namų pridabotų, ir tas skyriu kavojo, ir joms jų išlaikymą davė, ale ne sugulėjo daugiaus su jomis. Ir jos buvo taipo skyriu laikomos, iki numirė, ir pasiliko našlės.
4. Ir karalius tarė Amazui: suvadįk man visus vyrus iš Judavos ant trečiosios dienos, o tu taipojau čion turi stovėti.
5. Ir Amazas nuėjo Judą suvadįti, ale jis ilgiaus užtruko, ne kaip jam čėsas buvo statytas.
6. Tai sakė Dovidas Abizajui: dabar Sėba, sunus Bikri, mums daugiaus bėdos darys, ne kaip Absalomas. Tu imk tarnus savo pono ir vyk jį, kad ne rastų pirm savęs muruotų miestų, ir ne pabėgtų po musų akių.
7. Tai išsitraukė paskui jį vyrai Joabo, priegtam ir Krėti bei Plėti ir visi drutieji. O jie išsitraukė iš Jėruzalės, kad vytų Sėbą, sunų Bikri.
8. Ale kaip jie prie ano didžiojo akmens buvo pas Gibėon, tai Amazas jiems priešais ėjo. O Joabas buvo apsijuosęs ant savo rubų, kuriais apsirėdęs, ir kardu ant tų buvo apsijuosęs; tas kabėjo prie jo kulšų makštyje, tą jis galėjo tylomis ištraukti ir įkišti.
9. Ir Joabas tarė Amazui: *labą dieną, mielas brolau! Ir Joabas su dešine savo ranka nutvėrė Amazą prie barzdos, kad jį bučiuotų. * Ps. 28, 3.
10. Ir *Amazas ne prisidabojo, kad Joabas kardą savo rankoje turėjo; ir jis †perdurė jį tuomi per pilvą, kad jo viduriai išsikrėtė ant žemės, ir ne durė į jį daugiaus, bet jis tuojau numirė. O Joabas bei jo brolis Abizai vijo Sėbą, sunų Bikri. * 1 Kar. 2, 5. † 2 Zom. 3, 27.
11. Ir nekursai iš Joabo tarnų pasistojo šale jo ir tarė: šukštu, kad kas Joabą ištiktų, ir kožnas te sekie Dovidą paskui Joabą!
12. O Amazas, savo paties krauje voliotas, gulėjo ant pačios ulyčios. Ale kaip vienas tai pamatė, visus žmones čia apsistojančius, tai jis Amazą pavilko iš kelio į dirvą ir užmetė rubų ant jo, kadangi jis matė, kad kožnas jį prieinąs apsistojo.
13. Taigi, kaip jis iš ulyčios buvo šalin dėtas, kožnas sekė Joabą, kad vytų Sėbą, sunų Bikri.
14. Ir jis perkeliavo per visas gimines Izraėlio, į Abėlą ir Bėt-Maaką ir į visą Aberim; ir jie susirinkę sekė jį.
15. Ir priėję apgulė jį Abėloje ir Bėt-Maakoje, ir pylė pylimą aplink miestą, ir prisiartino prie murų; ir visi žmonės, su Joabu esantiejie, su visa syla norėjo murus parplėšti.
16. Tai išmintinga kokia moteriškė šaukė iš miesto: klausykit! klausykit! sakykite Joabui, kad šen ateitų, aš noru su juomi ką kalbėti.
17. Ir jam atėjus, tarė ta moteriškė: ar tu esi Joabas? Jis atsakė: esmi. Ji tarė jam: girdėk žodžių savo tarnaitės. Jis tarė: girdžiu.
18. Ji tarė: kitą kartą sakydavo: „jei kas nor ko klausti, tas te klausia Abėloje," tai vislab gerai seksis.
19. Aš esmi viena pakajingųjų ir viernųjų miestų Izraėlyje, ir tu nori tą miestą žavįti, tą motyną Izraėlyje? *Kodėl tu nori praryti Dievo tėviškę? * Ps. 106, 5.
20. Joabas atsakydamas tarė: apsaugok Dieve! apsaugok Dieve nuo to, kad aš tą norėčiau praryti arba išpustyti; tai ne tiesa.
21. Bet vienas vyras nuo kalnų Epraim, vardu Sėba, sunus Bikri, maištą kėlė prieš karalių Dovidą. Išduokite tą man vieną, tai aš šalin trauksiuos nuo šio miesto. Moteriškė tarė Joabui: štai, jo galva bus tau išmesta per murus.
22. Ir ta moteriškė atėjo pas visus žmones, taip išmintingai jiems kalbėdama. Ir jie Sėbui, sunui Bikri, galvą nukirto ir išmetė tą pas Joabą. Tai *trubijo jis ant trubų, ir jie at-

stojo nuo miesto, kožnas pareidamas
į savo namus; ale Joabas vėl parėjo
į Jėruzalę pas karalių. *per.2,28 ir 18,16.
23. O *Joabas buvo vyriausiasis
ant viso vaisko Izraėl. Benajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant
Krėti bei Plėti. *per.8,16.
24. Adoramas *buvo skarbininkas. Jozapatas, sunus Ajiludo, buvo
kancleris. *1 Kar.4,6.
25. Sėjas buvo rašytojas. Zadokas
bei Abjataras buvo vyskupu.
26. Priegtam dar Ira, Jairytas, buvo
Dovido klebonu.

Perskyrimas 21.

Dovidas ramdo brangųjį čėsą; pergal Pylistėnus.

O radosi brangi gadynė čėse Dovido
per tris metus pagrečiam, ir Dovidas jėškojo veido Pono Dievo. Ir
Ponas Dievas tarė: dėl Zaulo ir jo
kraujo pilnosios giminės [aš tai darau], kadangi jis Gibėonytus užmušęs.
2. Tai karalius Gibėonytus suvadindinęs tarė jiems: (o Gibėonytai ne buvo iš vaikų Izraėl, bet buvo likę iš Amorytų. *Ale vaikai Izraėl jiems buvo su
prysiega žadėję, o Zaulas jėškojo juos
užmušti savo keršte, kad patiktų vaikams Izraėl bei Juda), *Joz.9,15.19.
3. Taigi tarė Dovidas Gibėonytams:
ką aš jums darysu? ir kuomi aš jus
suderįsu, kad visą gerą velytumbite
tėviškei Pono Dievo?
4. Gibėonytai tarė jam: mes ne norime nei aukso, nei sidabro nuo Zaulo,
nei nuo jo giminės, ir ne norime, kad
bile kas žavįtas butų Izraėlyje. Jis tarė:
kągi sakote, kad aš jums daryčiau?
5. Jie tarė karaliui: tą vyrą, kursai
mus supustijo ir išgaišino, tą mes
išpustysime, kad nei vienas jam ne
liktų per visus rubežius Izraėl.
6. Duokite mums septynis vyrus iš
jo giminės, kad tus pakartumbime
Ponui Dievui Gibėoje Zaulo, ano
išrinktojo Pono Dievo. Karalius tarė:
aš juos duosu. *4 Maiž.25,4.
7. Ale karalius čėdijo Mepi-Bozėto,
sunaus Jonatano, sunaus Zaulo, dėl
anos *prysiegos po akių Pono Dievo,
tarp jųdviejų prisiektosios, butent tarp
Dovido bei Jonatano, sunaus Zaulo.
*1 Zom.18,3.per.20,8.16.
8. Bet sunudu *Rizpos, dukters Ajo,
kuriuodu ji Zaului buvo pagimdžiusi,
Armoni bei Mepi-Bozėt, priegtam
anus penkis sunus Mikalos, dukters
Zaulo, kurius ji iš †Adriėlio pagimdžiusi, sunaus Barsilai, Maalotyto,
ėmė karalius, *per.3,7.†1 Zom.18,19.
9. Ir davė tus į rankas Gibėonytų;
tie tus pakorė ant kalno po akių Pono
Dievo. Taipo prapuolė šie septyni
vienu kartu ir mirė čėse pirmojo
dago, miežių dagui prasidedant.
10. Tai Rizpa, duktė Ajo, žaką
ėmusi užklojo tą ant viršaus uolos,
kaip dagas prasidėjo, ikikol lytus iš
dangaus ant jų varvėjo; ir ji ne perleido, kad dieną paukščiai po dangumi
ant jų tupėtų, nei kad nakčia žvėrys ant lauko juos sudraskytų.
11. Ir Dovidui tai buvo apsakyta,
ką Rizpa, duktė Ajo, Zaulo neprivenčiavotoji moteriškė, dariusi.
12. Ir Dovidas nuėjęs atėmė kaulus
Zaulo ir kaulus Jonatano, jo sunaus,
iš miesčionių Jabės Gilėade, (kurius
*jie nuo ulyčių Bėt-San slapčiai buvo
atėmę, nės čionai Pylistėnai juos buvo
pakorę tuočės, kaip Pylistėnai Zaulą
mušė ant kalno Gilboa;) *1 Zom.31,12.
13. Ir pargabeno tus iš ten aukštyn, ir jie suvalė juos į vieną kruvą
draug su kaulais pakartųjų;
14. Ir jie palaidojo kaulus Zaulo
ir jo sunaus Jonatano žemėje Benjamin, Zėloje, kapinėse jo tėvo Kis,
ir darė vislab, ką karalius buvo liepęs. *Taipo Dievas potam tai žemei vėl malonus pastojo. *per.24,25.
15. Bet Pylistėnai iš naujo pradėjo
kariauti prieš Izraėlitėnus, ir Dovidas
su savo tarnais žemyn keliavęs kariavo
prieš Pylistėnus. O Dovidas pailso.
16. Ir Jesbi iš Nob, (kurs buvo
vaikų Rapa vienas, ir svartis jo ragotinės svėrė tris šimtus syklų vario, ir turėjo naujus ginklus,) tas
dumojo Dovidą užmušti.
17. Ale *Abizai, sunus Zėrujos, gelbėjo jį ir užmušė tą Pylistėną. Tai
Dovido vyrai jam labai pasibažijo
ir tarė: tu ne keliausi daugiaus su
mumis į karą, kad ne išgesoma butų
žibnyčia Izraėlyje. *per.23,18.
18. Paskui dar kitas karas kėlėsi Nobe
su Pylistėnais. Tai Sibėkai, Uzatytas,
*užmušė Sapą, kurs taipojau vienas
buvo iš vaikų Rapa. *1 Nus.Kar.21,4.per.28,11.

19. Ir dar kitas karas kėlėsi Gobe su Pylistėnais. Tai Elananas, sunus Jaėre-Orgim, Bėtlėemytas, užmušė Goliatą, Gėtytą, kursai *ragotinę turėjo, tos kartis buvo nei audėjaus riestuvas. *1 Zom. 17, 7.
20. Ir dar kitas karas prasidėjo Gate, tame buvo vyras *bais didžio stomens, tas turėjo šešis pirštus ant kožnos rankos ir šešis pirštus ant kožnos kojos, tai yra iš viso dvidešimt ir keturi; o ir jis buvo gimęs iš Rapa. *1 Nus. Kar. 21, 6.
21. Ir kaip jisai *Izraėlitėnus biauriai buvo išpeikęs, užmušė jį Jonatanas, sunus Siméa, Dovido brolio. *1 Zom. 17, 10.
22. Šie keturi Rapui buvo užgimę Gate, ir buvo užmušti per rankas Dovido ir jo tarnų.

Perskyrimas 22.

Dovido liaupsės giesmė už išgelbėjimą nuo jo neprietelių.

Ir Dovidas kalbėjo Ponui Dievui žodžius šios giesmės tuočės, *kaip Ponas Dievas jį buvo išgelbėjęs nuo rankų visų jo neprietelių bei nuo rankų Zaulo, ir tarė: *Ps. 18, 1.
2. *Ponas Dievas yra mano uola, ir mano pilis, ir mano išgelbėtojis. *Ps. 18, 3.
3. Dievas yra mano nusitikėjimas, kuriuomi aš nusitikiu, mano skydas ir ragas mano išganymo, mano apgynimas ir mano prybėga, mano išgelbėtojis; tu manę gelbi nuo žmonių piktumo.
4. Aš Poną Dievą liaupsįsu ir prašysu, tai busu išgelbėtas nuo savo neprietelių.
5. Nės manę buvo apėmę smerties peršuliai, ir upės Bėlial išgandino manę.
6. Peklos ryšiai apėmė manę, ir smerties virvės apgalėjo manę.
7. Kad *tužboje esmi, tai prašausi Pono Dievo ir šaukiu savo Dievopi, tai jis išklauso mano balsą iš savo bažnyčios, ir mano šauksmas ateiti pas jį į jo ausis. *Ps. 25, 17.
8. *Žemė drebėjo ir pasijudino, tvirtybės dangaus krutėjo ir viskėjo, kaip jis įniršo. *Ps. 18, 8.
9. Garas išėjo iš jo nosies, ir *pustijanti ugnis iš jo burnos, kad žaibavo iš to. *2 Maiž. 24, 17.
10. Jis dangų palenkė ir nužengė, ir tamsu buvo po jo kojomis.
11. Ir jis ėjo ant Kėrubim ir atlėkė; ir jis lakstė ant vėjo sparnų.
12. Jo *šėtra aplink jį buvo tamsi, ir juodi drumstus debesiai. *Jėz. 50, 3.
13. Nuo žibėjimo pirm jo degė su žaibavimais.
14. Ponas Dievas griovė iš dangaus, ir Aukščiausiasis išleido savo perkuną.
15. Jis šovė savo stulpus ir išbarstė juos, jis *davė žaibuoti ir išgandino juos. *1 Zom. 7, 10.
16. Tai regimi buvo didi tvanai, ir žemės pamatai buvo atdengti, nuo barimo Pono Dievo, nuo kvapo ir putimo jo nosies.
17. Jis išsiuntė iš aukštybės ir gabeno manę, ir ištraukė manę iš didžių vandenų.
18. Jis išgelbėjo manę nuo stiprių mano neprietelių, nuo *manęs neapkenčiančiųjų, kurie man per macnus buvo. *Ps. 69, 15.
19. Kurie manę apgalėjo čėse mano nepalaimos; ir Ponas Dievas stojosi man nusitikėjimu.
20. Jis išvedė manę į platumą, jis ištraukė manę, nės jis pasimėgo manimi.
21. Ponas Dievas man gerai daro pagal mano *teisybę, jis užmoka man pagal čystybę mano rankų. *Job. 22, 30.
22. Nės aš laikau Pono Dievo kelius ir ne esmi piktas prieš savo Dievą.
23. Nės visus jo sudus aš turu po akių, ir jo prisakymus aš ne paniekinu.
24. Bet aš esmi be nuotarties po jo akių, ir saugojuosi nuo griekų.
25. Todėl Ponas Dievas man užmoka pagal mano teisybę, pagal mano čystybę po savo akių.
26. Pas šventuosius tu esi šventas, ir pas geruosius tu esi geras,
27. Pas čystuosius tu esi čystas, ir *pas perkreiptuosius tu esi perkreiptas. *3 Maiž. 26, 24.
28. Nėsa tu *gelbi pavargusius žmones, ir savo akimis tu pažemini didžiuosius. *Pamok. 29, 23.
29. Nės tu, Pone Dieve, esi man žibnyčia; Ponas Dievas mano tamsybę daro šviesa.
30. Nės su *tavimi aš galiu kareivių pulkus parmušti ir su savo Dievu per murus šokti. *Ps. 18, 30.
31. Dievo keliai yra be nuotarties, Pono Dievo *žodžiai yra perskaistinti; jis yra atsarga visiems juomi nusitikintiemsiems. *Per. 19, 9.

32. Nės *kame yra Dievas be to Dievo? ir kame yra apgintojas be musų Dievo? *Jėz. 43, 11.
33. Dievas stiprina manę su mace, ir rodo man kelią be nuotarties.
34. Jis daro mano kojas lyg elniams, ir pastato manę ant mano aukštybės.
35. Jis mokina mano rankas *kariauti, ir mokina mano petį, varinį kilpinį įtempti. *Ps. 144, 1.
36. Ir duodi man skydą savo išganymo; ir kad tu manę pažemini, tai manę didžiu darai.
37. Tu po manimi vietos darai vaikščioti, kad mano kojos ne paslystų.
38. Aš savo neprietelius vysu ir juos išpustysu, ir ne sugrįšu, iki aš juos busu užmušęs.
39. Aš juos žavįsu ir sumušu, ir jie manęs ne atsigįs; jie tur pulti po mano kojomis.
40. Tu gali manę su mace išrėdyti ant kariavimo; tu po manimi gali mesti prieš manę stengiančiuosius.
41. Tu man duodi mano neprietelius ant pabėgimo, kad išpustyčiau manęs neapkenčiančiuosius.
42. Jie šaukia, bet čia niera gelbėtojo; Dievopi, bet jiems ne atsiliepia.
43. Aš juos sutrįsu nei dulkes ant žemės, kaip purvus ant ulyčios aš juos išdulkįsu ir išbarstysu.
44. Tu *gelbi manę nuo žmonių, vaidą keliančiųjų ir įdedi manę į vyresnįjį tarp pagonų; žmonės, kurius aš ne pažinau, šlužija man. *Ps. 18, 44.
45. Svetimieji vaikai manę ne įveikė, ir klauso manęs su paklusniomis ausimis.
46. Svetimieji vaikai apalpsta ir spardosi savo pančiuose.
47. Ponas Dievas yra gyvas, ir pagirtas t'esie mano apgynimas! ir Dievas, uola mano išganymo, tur buti paaukštintas,
48. Tas Dievas, kurs man duoda pasitiešyti ir paverčia žmones po manimi.
49. Jis išgelbti manę nuo mano neprietelių; tu *paaukštini manę iš tų, kurie prieš manę stengiasi, tu išgelbi manę nuo neteisiųjų. *Ps. 18, 49.
50. *Todėl aš tau dėkavosu, Pone Dieve, tarp pagonų, ir tavo vardo liaupsę giedosu; *Rym. 15, 9.
51. Kurs savo karaliui didį išganymą išrodo ir gero daro savo pamostytamui Dovidui ir jo vaikams amžinai.

Perskyrimas 23.

Dovido paskučiausioji giesmė ir surašymas karžygių.

Šitie yra paskučiausiejie žodžiai Dovido: kalbėjo Dovidas, sunus Izai, kalbėjo vyras, *kurs vislab gerai žinojo apie Mesiošių Dievo Jokubo, meilingai su giesmėmis Izraėl.

*Ebr.: kurs iškeltas į mostytąjį Dievo Jokubo.

2. *Dvasė Pono Dievo kalbėjo iš manęs, ir jos kalba mano liežuviu iškalbėta. *Mat. 22, 43.
3. Dievas Izraėlio man kalbėjo, gelbėtojas Izraėlio kalbėjo: teisus yra valdonas tarp žmonių, valdonas baimėje Dievo.
4. Ir lygus, kaip aušra rytmetyje saulei ryto metą užtekant be debesų, kad iš saulės spindulio po lytaus žolė išžel iš žemės.
5. Nės mano giminė ne yra tokia pas Dievą, nės jis su manimi susiderėjo, ir tas suderėjimas bus amžinas, davadnas visame ir laikomas; nės visas mano išganymas bei valė ant to laukia, kad jis augtų.
6. Ale velnio (Bėlialo) vaikai visi yra nei išbartytos usnys, kurias rankomis ne gali suspausti.
7. Bet kurs jas tur nutverti, geležį ir ragotines tur savo rankoje turėti; ir ugnimi bus sudeginti šėtroje.
8. *Šitie yra vardai karžygių Dovido: Jazabėam, sunus Akmoni, garbingiausiasis iš trijų. Jis pakėlė savo ragotinę ir užmušė aštuonis šimtus vienu kartu. *1 Nus. Kar. 12, 10. 11.
9. Po jo buvo Eleazaras, *sunus Dodo, sunaus Ajoi, iš tų trijų karžygių su Dovidu. Kaip jie išpeikė Pylistėnus, ir čionai buvo susirinkę ant mušio, ir vyrai iš Izraėl aukštyn traukės, *1 Nus. Kar. 12, 12. per. 28, 4.
10. Tai jis stovėjo ir mušė Pylistėnus, ikikol jo ranka prie kardo pailsusi pastipo. Ir Ponas Dievas *didę pagalbą davė tuočės, kad žmonės vėl sugrįžo paskui jį, plėšimą suvalyti. *1 Zom. 11, 13.
11. Po jo buvo Sama, sunus Ago, Araryto; kaip Pylistėnai susirinko į vieną pulką, ir buvo čionai kampas dirvos, pilnas lęšų, ir žmonės bėgo dėl Pylistėnų,
12. Tai jis pasistojo į vidų tos dirvos ir tą išvalnijęs užmušė Pylistėnus, ir Dievas suteko didę pagalbą.
13. Ir šie trys garbingiausieji iš tris-

dešimts parėjo žemyn per piuties čėsą pas Dovidą, į daubą Adulam, ir visas pulkas Pilistėnų gulėjo pakalnėje Repaim.
14. Ale Dovidas tąkart pilyje buvo, bet Pylistėnų žmonės buvo Bėtlėeme.
15. Ir *Dovidas užsigeisdamas tarė: kas man nor gerti atnešti vandens iš šulinio Bėtlėeme ties vartais?
* 1 Nus. Kar. 12, 17.
16. Tai šie trys karžygiai įsiveržė į abažą Pylistėnų ir sėmė vandens iš šulinio Bėtlėeme ties vartais, ir nešė ir pargabeno tą Dovidui. Bet jis ne norėjo to gerti, bet paliejo tą Ponui Dievui,
17. Ir tarė: „apsaugok Dieve, kad aš tai daryčiau! Ar tai ne kraujas anų vyrų, kurie savo gyvastį ne čėdydami ten nuėjo?“ ir ne norėjo to gerti. Tai darė tie trys karžygiai.
18. Abizai, Joabo brolis, *sunus Zėrujos, taipjau buvo garbės pilnas tarp trijų. Jis savo ragotinę pakėlęs užmušė tris šimtus, ir taipjau buvo didei pagirtas tarp trijų,
* per. 21, 17. 1 Nus. Kar. 12, 20.
19. Ir šlovingiausiasis tarp trijų, ir buvo jų vyriausiasis; ale tačiaus jis ne buvo prilyginamas aniems trims.
20. Ir *Benajas, sunus Jojado, sunus Isail, didžių darbų dėl pagirtas, iš †Rabzeėl, tasai užmušė dvejetą Moabytų, nei liutu du drutu, ir nuėjęs užmušė tikrą liutą šulinyje žiemoje.
* 1 Nus. Kar. 12, 22. † Joz. 15, 21. Neėm. 11, 25.
21. O ir užmušė vieną baisų Egyptišką vyrą, tas turėjo ragotinę savo rankoje; ale jis nuėjo pas jį su lazda, ir išveržė Egypcionui tą ragotinę iš jo rankos ir nužavino jį jo paties ragotine.
22. Tai darė Benajas, sunus Jojado, ir labai buvo pagirtas tarp tų trijų karžygių,
23. Ir šlovingesnis už anus trisdešimts; ale jis ne pastojo lygus aniems trims. Ir Dovidas įdėjo jį į vierniausiąjį savo rodininkų.
24. *Azaėlas, brolis Joabo, yra tarp anų trisdešimts; Elananas, sunus Dodo, Bėtlėeme; * per. 2, 18. 1 Nus. Kar. 12, 26.
25. Sama, Aradytas; Elika, Aradytas;
26. *Elez, Paltytas; Ira, sunus Ikeso, Tekoiškio; * 1 Nus. Kar. 28, 10.
27. Abiėzer, Antotiškis; Mėbunai, Uzatiškis;
28. Zalmon, Aotytas; *Maėrai, Netopatiškis; * 1 Nus. Kar. 12, 30.
29. Eleb, sunus Baėna, Netopatiškis; Itai, sunus Kibai iš Gibėos vaikų Benjamin;
30. Benaja, *Pirgatoniškis; Idai iš upelių Gaas; * 1 Nus. Kar. 12, 31.
31. Abi-Albon, Arbatytas; Asmavėt, Barumitiškis;
32. Eljaėba, Saalbonytas; vaikai Jazen bei Jonatan;
33. Sama, Ararytas; Ajiam, sunus Sararo, Ararytas;
34. Elipėlet, sunus Aasbai, sunaus Maekati; Eliam, *sunus Ajitopėlio, Gilonyto; * per. 15, 12.
35. Ezrai, Karmėlytas; Paėrai, Arbytas;
36. Jegėal, sunus Natan, iš Zoba; Bani, Gadytas;
37. Zelėkas, Amonytas; Naarai, Beėrotytas, ginklų nešėjas Joabo, sunaus Zėrujos;
38. Ira, Jėtrytas; Garėb, Jėtrytas;
39. Uria, *Etytas, tų iš viso yra trisdešimts ir septyni. * per. 11, 3.

Perskyrimas 24.

Dovido pasididžiavimas, kad žmones suskaito, maru koravojamas.

Ir *Ponas Dievas savo narse vėl didei supyko prieš Izraėlitėnus ir perleido Dovidą tarp jų kusinti, kad jis tarė: nuėjęs suskaityk Izraėlitėnus bei Judą.
* 1 Nus. Kar. 22, 2.
2. Ir karalius tarė Joabui, savo vyriausiamjam ant vaisko: eik aplink per visas gimines Izraėl, pradėjęs nuo Dan iki Bersėba, ir suskaityk man žmones, kad aš žinočiau, kiek jų butų.
3. Joabas tarė karaliui: Viešpats, tavo Dievas, te pridedie prie šių žmonių, kiek jų dabar yra, dar šimtą kartų tiek, kad mano viešpats karalius savo pasimėgimą iš to gautų! ale kodėl, mans viešpatie karaliau, tai apsiėmei?
4. Ale karalius toktai norėjo, kad tai darytų Joabas ir vyresnieji ant vaisko. Taipo iškeliavo Joabas ir vyriausieji ant vaisko nuo karaliaus, kad suskaitytų žmones Izraėl.
5. Ir perėjo per Jordaną, atsiguldami Aroėryje, ant dešinės miesto, pas upelį Gad esančiojo, ir Jaėzeryje;
6. Ir atėjo į Gilėad ir į pakalnę Adsi, ir nukako į Dan-Jaan ir aplink Zidoną;
7. Ir nukako į aną murais aptver-

tąjį miestą Tyrų ir į visus miestus Evytų bei Kananytų, ir išėjo į pietus Judavos, į Bersėbą.

8. Ir *perkeliavo visą tą žemę, ir po devynių mėnesių ir dvidešimt dienų jie vėl pargrįžo į Jėruzalę. * Joz. 18, 9.

9. Ir Joabas davė karaliui skaitlių žmonių, kurie buvo suskaityti. Ir buvo Izraėlyje aštuoni šimtai tukstančių drutų vyrų, *su kardu galinčiųjų, ir Judavoje penki šimtai tukstančių vyrų. * Vald. 8, 10. 2 Kar. 3, 26.

10. Ir Dovido širdis pradėjo tužbytis, žmones suskaičius. Ir Dovidas tarė Ponui Dievui: aš *sunkiai susigriešijau, tai daręs. Ir dabar, Pone Dieve, atleisk nusidėjimą savo tarno, nės aš labai durnai dariau. * per. 12, 13. 2 Nus. Kar. 22, 8.

11. Ir Dovidui ryto metą atsikėlus, girdėjo prarakas Gadas, Dovido vyriausiasis klebonas, Dievo žodį, kurs tarė:

12. Nuėjęs kalbėk su Dovidu: taip sako Ponas Dievas: „trejopus daiktus aš tau pranešu, išsiskirk sau vieną iš tų, kad tau daryčiau!“

13. Gadas pas Dovidą nuėjęs apsakė jam tai ir tarė jam: ar nori, *kad septyni brangus metai tropytų tavo žemę, arba kad tris mėnesius turėtumbei bėgti dėl savo neprietelių, ir jie tavę persekinėtų, arba kad per tris dienas maras butų tavo žemėje? Taigi dabar gerai apsimislyk ir prisidabok (kad aš žinočiau), ką man reikia atsakyti tam, kurs manę siuntęs. * Jėr. 24, 10. per. 29, 17. Ezėk. 6, 12.

14. Dovidas tarė Gadui: didė tužba manę apėmė, ale pulkime geriaus į rankas Pono Dievo, nės jo mielaširdingystė didė yra; aš ne noru žmonėms į rankas pulti.

15. Taipo perleido Ponas Dievas, kad maras rados Izraėlyje iš to ryto iki lemtamjam čėsui, kad žmonių išmirė nuo Dan iki į Bersėba septynisdešimts tukstančių vyrų.

16. Ir kaip angielas savo ranką ištiesė ant Jėruzalės, ją išpustyti, *gailėjosi Ponas Dievas tos didžiosios iškados ir tarė angielui, žudytojui žmonėse: jau gana, dabar attrauk vėl savo ranką. O angielas Pono Dievo jau buvo pas klojimą Arapno, Jėbusyto. * Jėr. 42, 10.

17. Ale Dovidas angielą, žmones žudantįjį, pamatęs tarė Ponui Dievui: štai, aš susigriešijau, aš tą grieką dariau; ko nukalto šios avys? Tavo ranka tesikelie prieš manę ir prieš mano tėvo giminę.

18. Ir Gadas atėjo pas Dovidą tuo pačiu čėsu ir tarė jam: aukštyn ėjęs pabudavok Ponui Dievui altorių ant klojimo Arapnos, Jėbusyto.

19. Taipo Dovidas aukštyn ėjo, kaip Gadas sakęs bei Ponas Dievas buvo liepęs.

20. Ir Arapnai atsigręžus, matė jis karalių su jo tarnais pas jį einantį, ir *pasikloniojo jam savo veidu iki žemės, * per. 18, 28.

21. Ir tarė: kodėl tu, mans viešpatie karaliau, ateini pas savo tarną? Dovidas atsakė: nupirkti iš tavęs tą klojimą ir pabudavoti Ponui Dievui altorių, kad ta sloga tarp žmonių liautųsi.

22. Bet Arapna tarė Dovidui: *mans viešpatie karaliau, imk ir apieravok, kaip tau mėgsta. Štai, čia yra jautys deginimo apierai, ir †jungai, ir medžio padarynės ant pakurimo. * 1 Maiž. 23, 11. † Ebr.: kulami vežimai.

23. Vislab tai Arapna davė karaliui. Ir Arapna tarė karaliui: Viešpats, tavo Dievas, te duodie, kad tu jam įtiktumbei.

24. Ale karalius tarė Arapnai: ne taipo, bet aš noru tą iš tavęs pirkti, kiek jis vertas, nės aš Viešpačiui, savo Dievui, ne noru deginimo apierą duoti iš to, ką dykai gavau. Taipo Dovidas nupirko tą klojimą ir jautį už penkisdešimts syklų sidabro;

25. Ir pabudavojo čionai Ponui Dievui altorių, ir apieravojo deginimo ir dėkavonės apieras. Ir *Ponas Dievas tai žemei vėl malonus pastojo, ir sloga paliovė tarp vaikų Izraėl. * per. 21, 14.

Pirma knyga apie Karalius.

Perskyrimas 1.

Salomonas į karalių mostijamas ir pašventinamas.

Ir karalius Dovidas pasenęs ir metų pulką sulaukęs ne galėjo sušilti, norint ir drabužiais jį užklojo.

2. Tai tarė jam jo tarnai: te jėško kas musų viešpačiui karaliui jauną kokią mergą, kuri po akių karaliaus butų, jį pridabotų, jo glėbyje miegotų ir sušildytų musų viešpatį karalių.

3. Ir jie jėškojo gražios jaunos mergaitės per visus rubežius Izraėl, ir surado Abisagę iš Sunem, ir nugabeno ją pas karalių.
4. Ir ji buvo labai graži merga, ir pridabojo karalių, šlužydama jamui. Ale karalius jai ne prigulė.
5. Ale *Adonijas, sunus Agitos, pasididžiuodamas tarė: aš noru karaliumi pastoti. Ir †pasirupino vežimų ir raitelių, ir penkisdešimts palydovų, pirm jo bėgančių. *2 Zom. 3, 4. †2 Zom. 15, 1.
6. O jo tėvas ne norėjo jį apsmutnyti, kol gyvas buvo, kad butų sakęs: kam tu tai darai? O jis buvo ir labai gražus vyras, ir jis jam buvo gimęs *tuojau pagal Absalomą. *2 Zom. 3, 3. 4.
7. Ir jis buvo susitaręs su Joabu, sunumi Zėrujos, ir su *Abjataru, vyskupu; tuodu gelbėjo Adoniją. *per. 2, 22.
8. Ale Zadokas, vyskupas, ir Benajas, sunus Jojado, ir Natanas prarakas, ir Simei, ir Rei, ir karžygiai Dovido ne pritarė Adonijui.
9. Ir kaip Adonijas avis bei jaučius ir penėtus galvijus apieravojo pas akmenį Sojėlet, arti šulinio *Rogel gulintį, kvietė jis visus savo brolius, karaliaus sunus, ir visus vyrus Juda, karaliaus tarnus. *Joz. 15, 7. 2 Zom. 17, 17.
10. Ale *praraką Nataną ir Benają, ir karžygius, ir Salomoną, savo brolį, jis nekvietė. *perkš. 26.
11. Tai Natanas tarė Bat-Sėbai, Salomono motynai: ar ne girdėjai, Adoniją, sunų Agitos, karaliumi pastojusį? O musų viešpats Dovidas nieko apie tai ne žino?
12. Taigi eikš, aš tavę pamokįsu, kad išgelbėtumbei savo dušią ir savo sunaus Salomono dušią.
13. Eik, ir įėjusi pas karalių Dovidą sakyk jam: „ar tu ne, mans viešpatie karaliau, man, savo tarnaitei, su prysiega pažadėjai ir sakei: „„tavo sunus Salomonas tur karaliumi buti po mano karalkrėslio?“ “ kodėlgi Adonijas karaliumi pastojo?“
14. Štai, tau ten dar be esant ir su karaliumi be kalbant, aš paskui tavę į vidų ateisu, ir tavo žodžius pilnai iškalbėsu.
15. Ir Bat-Sėba įėjo pas karalių į kamarą, o karalius labai buvo pasenęs, ir Abisagė iš Sunėm šlužijo karaliui.
16. Ir Bat-Sėba pasilenkusi labai pasikloniojo karaliui. Ale karalius tarė jai: *kas tau kenkia? *2 Zom. 14, 5.
17. Ji tarė jam: mans viešpatie, tu man, savo tarnaitei, prie Viešpaties, savo Dievo, prisiekei: „tavo sunus Salomonas turės po mano galvos karaliumi buti ir ant mano krėslo sėdėti.“
18. O dabar vei, Adonijas karaliumi pastojo, ir tu, mans viešpatie karaliau, nieko apie tai ne žinai.
19. Jis *jaučių ir penėtų galvijų ir daug avių apieravojo, ir pakvietė visus karaliaus sunus, podraug ir Abjatarą vyskupą, ir Joabą, vyriausįjį ant kareivių; ale tavo tarną Salomoną jis nekvietė. *perkš. 9, 10.
20. Ale tu esi mano viešpats karalius; akys visų Izraėlitėnų žiur į tavę, kad jiems žinoma darytumbei, kas ant krėslo mano viešpaties karaliaus po jo galvos sėdėti tur.
21. O kad tu, mans viešpatie karaliau, su savo tėvais busi užmigęs, tai aš ir mano sunus Salomonas *turėsiva griešni buti. *2 Maiž. 15, 16.
22. O jai dar be kalbant su karaliumi, atėjo prarakas Natanas.
23. Ir jie apsakė tai karaliui: štai, čia yra prarakas Natanas. Ir kaip jis buvo įėjęs pas karalių, pasikloniojo karaliui savo veidu iki žemės,
24. Ir tarė: mans viešpatie karaliau, ar tu sakei: „Adonijas tur po mano galvos karaliumi buti ir ant mano krėslo sėdėti?“
25. Nės jis šiandien nuėjęs apieravojo jaučių ir penėtų galvijų ir daug avių, ir pakvietė visus karaliaus sunus ir vyresniuosius ant kareivių, podraug ir vyskupą Abjatarą. O antai, jie valgo ir geria pas jį sakydami: *Dieve, padėk karaliui Adonijui! *2 Zom. 16, 16.
26. Ale *manę, tavo tarną, ir Zadoką vyskupą, ir Benają, sunų Jojado, bei tavo tarną Salomoną jie nekvietė. *perkš. 10.
27. Ar tai paliepta mano viešpaties karaliaus, o apie tai žinios ne davei savo tarnams, kas ant krėslo mano viešpaties karaliaus po jo galvos sėdėsęs?
28. Karalius Dovidas atsakydamas tarė: parvadįkite man Bat-Sėbą. Ir ji į vidų atėjo pas karalių. O jai po karaliaus akių be stovint,

29. Karalius pasibażydamas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, kurs *mano dušią išgelbėjęs iš visos bėdos, *2 Zom. 4, 9.
30. Aš šiandien darysu, kaip aš tau prisiekiau prie Viešpaties, Dievo Izraėl, ir kaip aš kalbėjau, kad Salomonas, tavo sunus, tur karaliumi buti po mano galvos, ir jis tur sėdėti ant mano krėslo mano vietoje!
31. Tai Bat-Sėba, savo veidu iki žemės pasilenkusi, pasikloniojo karaliui ir tarė: Dieve, padėk mano viešpačiui karaliui Dovidui amžinai!
32. Ir karalius Dovidas tarė: parvadįkite man vyskupą Zadoką ir praraką Nataną ir Benają, sunų Jojado. Ir jiems pas karalių įėjus,
33. Tarė jiems karalius: imkite su savimi savo viešpaties tarnus, ir mano sunų Salomoną, ant mano asilarklio užsodinę, nugabenkite jį į Gijonę.
34. O vyskupas Zadokas su praraku Natanu te mostija jį tenai per karalių ant Izraėlitėnų. Ir trubomis trubydami sakykite: *Dieve, padėk karaliui Salomonui! *perkš. 39.
35. Ir paskui jį aukštyn užsitraukę ateikite, *tai jis turės sėdėti ant mano krėslo ir karaliumi buti į mano vietą; ir aš jam prisakysu, kad jis vyriausiasis busęs ant Izraėl ir ant Juda. *perkš. 30, 46.
36. Tai atsakė karaliui Benajas, sunus Jojado, ir tarė: Amen; Viešpats, Dievas mano Viešpaties karaliaus, lygiai taipo te sako!
37. Kaip Ponas Dievas su mano viešpatimi karaliumi buvęs, taipo jisai te esie ir su Salomonu, kad jo krėslas didesnis butų už krėslą Dovido, mano viešpaties karaliaus!
38. Tai vyskupas Zadokas, ir prarakas Natanas, ir Benajas, sunus Jojado, ir tie Krėti bei Plėti nuėję užsodino Salomoną ant asilarklio karaliaus Dovido, ir nugabeno jį į Gijonę.
39. Ir *vyskupas Zadokas ėmė aliejaus ragą iš šėtros, ir pamostijo Salomoną. Ir jie trubijo su truba, ir visi žmonės sakė: †Dieve, padėk karaliui Salomonui. *1 Nus. Kar. 30, 22. †2 Kar. 11, 12.
40. Ir visi žmonės paskui jį aukštyn ėjo, ir žmonės žaidė ant vamzdžių, ir buvo labai linksmi, kad ir žemė iš jų šukavimo perskambėjo.
41. Ir Adonijas girdėjo tai, ir visi jo pakviestieji, kurie pas jį buvo, o jie jau buvo pavalgę. O Joabas trubos skambėjimą išgirdęs tarė: kas tai per šukavimas ir niukimas mieste?
42. Ale jam dar be kalbant, štai atėjo Jonatanas, *sunus Abjataro vyskupo. Ir Adonijas tarė: eikš į vidų, nės tu esi viernas vyras ir gerą naujyną atneši. *2 Zom. 15, 27.
43. Jonatanas atsakydamas tarė Adonijui: berods, musų Viešpats karalius Dovidas Salomoną į karalių įdėjęs,
44. Ir su juomi siuntęs vyskupą Zadoką, ir praraka Nataną, ir Benają, sunų Jojado, ir tus Krėti bei Plėti; ir jie užsodino jį ant karaliaus asilarklio.
45. Ir vyskupas Zadokas su praraku Natanu pamostijo jį per karalių Gijonėje, ir iš ten aukštyn užėjo su džiaugsmu, kad miestas perskamba. Tai tas šukavimas, kurį jus girdėjote.
46. Priegtam jau *sėdi Salomonas ant karalkrėslio. *1 Nus. 29, 5.
47. O karaliaus tarnai įėjo, peržegnoti musų viešpatį karalių Dovidą, ir tarė: tavo Dievas te duodie Salomonui dar aukštesnį vardą už tavąjį, ir te daro jo krėslą aukštesnį už tavąjį. Ir karalius pasikloniojęs Dievo meldė ant savo patalo.
48. O ir taip sakęs karalius: „pašlovintas te esie Viešpats, Dievas Izraėlio, kurs *šiandien vieną pasodino ant mano krėslo, man tai savo akimis be matant!“ *per. 3, 6.
49. Tai nusigando ir kėlėsi visi, kurie prie Adonijo pakviesti buvo, ir šalin ėjo, kožnas savo keliu.
50. Ale Adonijas bijojosi Salomono, ir pasikėlęs nuėjo ir nutvėrė ragus altoriaus.
51. O tai buvo apsakyta Salomonui: štai, Adonijas bijosi karaliaus Salomono, ir vei, jis *tveriasi prie altoriaus ragų ir sako: „karalius Salomonas šiandien su prysiega man te žadie, kad manę, savo tarną, ne žudys kardu.“ *per. 2, 28.
52. Salomonas tarė: jei jis viernas bus, *tai nei vienas jo plaukelis ne turės pulti ant žemės; ale jei kas pikto jame rasis, tai jis tur mirti. *1 Zom. 14, 45. 2 Zom. 15, 12. per. 14, 11.
53. Ir karalius Salomonas nusiuntęs atvesdino jį žemyn nuo altoriaus.

O kaip jis atėjo, tai jis didei pasikloniojo Salomonui. Ale Salomonas tarė jam: eik į savo namus!

Perskyrimas 2.

Dovido paskutinė valė ir smertis; Salomono pasekimas ir tikras valdymas.

O čėsui jau priėjus, kad Dovidas turėjo numirti, prisakė jis savo sunui Salomonui tarydamas:
2. Aš *atstoju iš šio svieto, kaip visi kiti žmonės. Taigi tu buk drąsus, ir buk vyras! *Joz. 23, 14. Joh. 10, 21.
3. Ir dabote dabok ant įstatymų Viešpaties, savo Dievo, kad tu vaikščiotumbei jo keliais ir pilnavotumbei jo budus, prisakymus, provas ir liudijimus, *kaip tai parašyta zokane Maižėšiaus, kad protingas butumbei visame, ką darai, ir katrul tu kreipsies; *5 Maiž. 17, 16. Joz. 1, 7. per. 23, 6.
4. Kad Ponas Dievas savo žodį, man kalbėtąjį, padrutintų be sakydamas: „jei tavo vaikai ant savo kelių dabosis, *po mano akių viernai ir iš visos širdies ir iš visos dušios pasielgdami, tai iš tavęs niekados ne prireiks vyro ant karalkrėslio Izraėl.“ *1 Maiž. 17, 1.
5. Taipjau ir gerai žinai, ką man padaręs Joabas, sunus Zėrujos, ką jis darė aniemdviem vyriausiem ant vaisko Izraėl, *Abnėriui, sunui Nėro, ir †Amazui, sunui Jėter, kuriuodu jis nužavino, praliedamas kraują kaip kare, pakajui esant, ir apvarvino savo diržą, aplink jo strėnas esantįjį, krauju, kaip kare, ir savo kurpes, kurioms savo kojas apsiavęs. *2 Zom. 3, 27. †2 Zom. 20, 10.
6. Daryk pagal savo išmintį, kad žilus jo plaukus su pakajumi žemyn į duobę ne įleistumbei.
7. O vaikams Barsilai, Gilėadyto, tu mielaširdingystę turi išrodyti, kad jie prie tavo stalo valgytų; nės *taipo jie prie manęs prisiglaudė, kaip aš bėgau dėl tavo brolio Absalomo. *2 Zom. 17, 27 ir 19, 31. 32. Ezr. 2, 61.
8. Ir štai, tu turi pas savę Simei, sunų Gėro, sunaus Jėmini iš Bajurim, *kursai ant manęs biauriai keikė tuočės, kaip aš ėjau į Maanaim. O jis atėjo man priešais prie Jordano, tai †aš jam prisiekiau prie Pono Dievo tarydamas: aš tavę ne nužudysu kardu. *1 Zom. 16, 5. per. 19, 16. †2 Zom. 19, 23.
9. Ale tu ne duok jam nekaltam buti, nės tu išmintingas vyras esi, ir gerai žinosi, ką jam reikia daryti, kad *jo žilus plaukus kruvinus į duobę nukakįtumbei. *Ps. 63, 10.
10. Taipo *užmigo Dovidas su savo Tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovido. *Darb. 2, 29.
11. Bet *čėsas, per kurį Dovidas karaliumi buvęs ant Izraėlitėnų, yra keturisdešimts metų. Septynis metus jis buvo karaliumi Ebrone, o trisdešimts ir tris metus Jėruzalėje. *2 Zom. 5, 4. 1 Nus. Kar. 29, 26. 27. per. 30, 27.
12. Ir Salomonas sėdėjo ant krėslo savo tėvo Dovido, ir jo karalystė labai buvo pastiprinta.
13. Ale Adonijas, sunus Agitos, įėjo pas Bat-Sėbą, Salamono motyną. Ir ji tarė: *argi tu ir ateini geruoju? Jis tarė: geruoju. *1 Zom. 16, 4.
14. Ir sakė: aš turu su tavimi ko kalbėti; ji tarė: kalbėk!
15. Jis tarė: tu žinai, *kad karalystė mano buvo, ir visi Izraėlitėnai ant manęs buvo pasitikėję, kad aš karaliumi bučiau. Ale dabar karalystė kitaip virto ir mano broliui teko. Iš Pono Dievo ji jam teko. *per. 1, 5.
16. Taigi dabar aš vieną maldą prašau iš tavęs, ogi tu ne apgėdįk mano akis. Ji tarė jam: pasakyk.
17. Jis tarė: kalbėk su karaliumi Salamonu, nėsa jis ne apgėdįs tavo akis, kad jis man duotų *Abisagę iš Sunem per pačią. *per. 1, 3. Joz. 19, 18.
18. Bat-Sėba tarė: gerai, aš kalbėsu dėl tavęs su karaliumi.
19. Ir Bat-Sėba įėjo pas karalių Salomoną, kad su juomi kalbėtų dėl Adonijo. Ir karalius atsikėlęs ėjo jai priešais, ir jai pasikloniojęs atsisėdo ant savo krėslo. Ir karaliaus motynai krėslas buvo padėtas, kad ji atsisėstų po jo dešinės.
20. Ir ji tarė: aš mažumo ko iš tavęs prašau, tu ne apgėdįk mano akis. Karalius tarė: prašyk, mano motyna, aš tavo akis ne apgėdįsu.
21. Ji tarė: pavelyk, kad Abisagė iš Sunem tavo broliui Adonijui per pačią butų duota.
22. Tai karalius Salomonas atsakydamas tarė savo motynai: kodėl tu prašai Abisagės iš Sunėm Adonijui? Prašyk jam ir karalystės, nės jis yra vyresnysis mano brolis, ir *tur vyskupą Abjatarą, ir Joabą, sunų Zėrujos. *per. 1, 7.

23. Ir karalius Salomonas pasibažijo prie Pono Dievo ir tarė: Dieve, padaryk man šeip ir taip, jei Adonijas tai *kalbėjęs ne prapuldytų savo gyvastį. *2 Zom. 1, 16.

24. O dabar, kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, kurs manę patvirtino ir davė sėdėti ant krėslo mano tėvo Dovido, ir kursai mano giminę iškėlė, kaip jis kalbėjęs, šiandien Adonijui teks mirti!

25. Ir karalius Salomonas nusiuntė Benają, sunų Jojado; tas mušė jį, kad numirė.

26. O vyskupui Abjatarui tarė karalius: eik į *Anatotus prie savo laukų, nės tu smerties kaltas esi! Ale aš šiandien ne noru tavę žudyti; nės tu skrynę Viešpaties Pono Dievo po akių mano tėvo Dovido nešiojai ir drauge kentėjai, kur mano tėvas kentėjęs. *Jėr. 1, 1.

27. Taipo išmetė Salomonas Abjatarą, kad ne turėjo daugiaus buti vyskupu Pono Dievo; *kad išsipildytų žodis Pono Dievo, kurį jis ant giminės Eli buvo kalbėjęs Siloje. *1 Zom. 2, 31, 32.

28. O tą kalbą ištyrė Joabas, nės jis su Adoniju iš vieno buvo ėjęs, norint ne su Absalomu. Tai bėgo Joabas į šėtrą Pono Dievo ir *nutvėrė ragus altoriaus. *per. 1, 51.

29. Ir apsakyta buvo karaliui Salomonui, Joabą į šėtrą Pono Dievo įbėgusį; o štai, jis stov prie altoriaus. Tai nusiuntė Salomonas Benają, sunų Jojado, ir tarė: eik, ir užmušk jį.

30. Ir Benajas įėjęs į šėtrą Pono Dievo tarė jam: taip sako karalius: išeik laukan! Jis atsakė: ne, čionai aš noru mirti. Ir Benajas atsakė tai karaliui ir tarė: šitaip kalbėjo Joabas, ir taip jis man atsakė.

31. Karalius tarė jam: daryk, kaip jis kalbėjęs, ir jį užmušęs palaidok jį, kad tu tą kraują, kurį Joabas be reikalo praliejęs, nuo manęs nukreiptumbei, ir nuo giminės mano tėvo,

32. Ir Ponas Dievas jam užmokėtų jo kraują ant jo galvos, kad jis du vyru užmušęs, teisesniudu ir geresniudu už jį, ir juodu nužavinęs kardu, kad mano tėvas Dovidas apie tai nieko ne žinojo, butent *Abnėrį, sunų Nėro, vyriausįjį ant vaisko Izraėlitėnų, ir †Amazą, sunų Jetėro, vyriausįjį ant vaisko Juda. *2 Zom. 3, 27. †2 Zom. 20, 10.

33. Kad jųdviejų *kraujas užmokėtas butų ant galvos Joabo ir jo vaikų amžinai, ale Dovidas ir jo vaikai, jo giminė ir jo karališkasis krėslas pakajaus turėtų amžinai nuo Pono Dievo. *1 Maiž. 9, 6.

34. Ir Benajas, sunus Jojado, užėjęs mušė ir užmušė jį. Ir jis buvo palaidotas savo namuose pusčioje.

35. Ir karalius įdėjo *Benają, sunų Jojado, į jo vietą ant vaisko, ir Zadoką vyskupą įdėjo karalius į vietą Abjataro. *per. 4, 4.

36. Ir karalius nusiuntęs vadindino Simei ir tarė jam: pakurk sau butą Jėruzalėje ir gyvenk čionai; ir ne išeik iš čia nei šen, nei ten!

37. Kurią *dieną tu išeisi ir per upelį Kidron eisi, tai žinok, kad mirtinai turėsi prapulti: tavo kraujas te esie ant tavo galvos. *1 Maiž. 2, 17.

38. Simei atsakė karaliui: tai gera mislis; kaip tu, mans viešpatie karaliau, kalbėjai, taip darysu aš, tavo tarnas. Taip Simei gyveno Jėruzalėje ilgą čėsą.

39. Ale nusidavė po trijų metų, kad du bernu Simėjui pabėgo pas Akisą, sunų Maėka, karalių iš Gat. Ir apaakyta buvo Simėjui: štai, tavo bernudu yra Gate.

40. Tai Simei pasikėlęs balnojo savo asilą ir nukeliavo į Gatą pas Akisą, kad savo bernudu jėškotų. O tenai nukakęs pargabeno savo bernudu iš Gat.

41. Ir apsakyta buvo Salomonui, Simėjį nukeliavusį iš Jėruzalės į Gatą, ir pargrįžusį.

42. Tai karalius nusiuntęs atvadindino Simėjį ir tarė jam: ar aš tau ne pasibažijau prie Pono Dievo ir graudendamas tau sakiau, kurią dieną tu iškeliausi ar šen, ar ten, tai žinok, kad tu mirtinai turėsi prapulti? ir tu man atsakei: aš *gerą mislį girdėjau. *perkš. 38.

43. Kodėlgi tu nesielgei pagal tą prysiegą Pono Dievo ir pagal paliepimą, kaip aš tau liepiau?

44. Ir karalius tarė Simėjui: tu žinai visą tą piktenybę, tavo širdžiai žinomą, kurią tu išrodei *mano tėvui Dovidui. †Ponas Dievas tau tavo piktenybę užmokėjo ant tavo galvos. *1 Zom. 16, 5. Ps. 54, 7. † per. 62, 13.

45. O karalius Salomonas yra peržegnotas, ir Dovido krėslas tvirtas išliks po akių Pono Dievo amžinai.

46. Ir karalius prisakė Benajui, su-
nui Jojado, tas išėjęs mušė jį, kad
numirė. Ir karalystė buvo patvir-
tinta rankose Salomono.

Perskyrimas 3.

Salomonas pačią veda; jo malda ir prova.

Ir Salomonas gentimi pastojo su Pa-
raonu, Egypto karaliumi, ir vedė Pa-
raono dukterį ir atgabeno ją į Do-
vido miestą, iki visai pakuręs savo
namus, ir Pono Dievo namus, ir
murus aplink Jėruzalę.
2. Ale žmonės dar apieravojo ant
aukštybių (kalnų), nės dar ne buvo
pabudavoti namai vardui Pono Dievo
iki tam čėsui.
3. O Salomonas mylėjo Poną Dievą
ir sekė budą savo tėvo Dovido, tiktai
kad ant aukštybių apieravojo ir rukino.
4. Ir karalius nuėjo į Gibėoną, čio-
nai apieravoti, nės čionai buvo la-
bai graži aukštybė. Ir Salomonas
apieravojo tukstantį deginimo apierų
ant to altoriaus.
5. Ir *Ponas Dievas pasirodė Sa-
lomonui Gibėone per sapną nakčia,
ir Dievas tarė: †melsk, ką aš tau
duočiau. *per. 9, 2. †2 Kar. 2, 9.
6. Salomonas tarė: tu mano tėvui
Dovidui, savo tarnui, didę mielaširdin-
gystę išrodei, nėsa jisai po tavo akių
elgėsi viernybėje ir teisybėje, ir su tikra
širdžia po tavo akių; ir tą savo *didę
mielaširdingystę jam attesėjai, ir jam
davei sunų, †kurs ant jo krėslo sėdėtų,
kaip tai dabar regima. *Ps. 23, 6, †per. 1, 48.
7. Taigi Viešpatie, mano Dieve, tu
manę, savo tarną, įdėjai į karalių, į
vietą mano tėvo Dovido. O aš esmi
mažas vaikas, ne žinodamas, kur man
reiktų arba išeiti, arba įeiti.
8. O aš, tavo tarnas, esmi tarp tų
žmonių, kurius tu paskyrei, ir kurių
*tokia daugybė, kad nei vienas jų
ne gal nei skaityti, nei surašyti dėl
daugybės. *per. 4, 20. Jėr. 46, 23.
9. Taigi *duok savo tarnui paklusnią
širdį, kad tavo žmones galėtų sudyti
ir išmanyti, kas ger, arba kas pikta.
Nės kas įmano šius tavo žmonių
pulkus valdyti? *2 Nus. Kar. 1, 10.
10. Tai Ponui Dievui gerai patiko,
kad Salomonas to prašė.
11. Ir Dievas tarė jam: kadangi tu
tai prašai, ir ne prašai nei ilgo am-
žio, nei bagotumo, nei dušių savo
neprietelių, bet išminties, pagal ver-
tybę provą daryti;
12. Štai, aš dariau, kaip tu kalbėjai.
Štai, aš tau daviau širdį išmintingą ir
protingą, kad tau lygaus pirm tavęs
ne buvo ir po tavęs ne atsiras;
13. Priegtam ir tai, *ko tu ne prašei,
aš tau daviau, butent bagotumą bei gar-
bę, kad tau lygaus nei vieno niera tarp
karalių tavo čėse. *2 Nus. Kar. 1, 12. Mat. 6, 33.
14. Ir jei tu mano keliais vaikščiosi,
pilnavodamas mano įstatymus ir prisa-
kymus, kaip tavo tėvas Dovidas taipo
elgėsi, tai aš tau suteksu ilgą amžią.
15. Ir Salomonas pabudęs suprato,
tai sapną esant. Ir atėjęs į Jėruzalę
stojos ties skryne derėjimo Pono Die-
vo, ir apieravojo deginimo ir dėka-
vonės apieras, ir *kėlė didę česnį vi-
siems savo tarnams. *1 Maiž. 40, 20.
16. Tuočės atėjo dvi kekši pas ka-
ralių ir stovėjo po jo akių.
17. Ir viena tu dviejų moteriškių tarė:
ak, mans viešpatie, aš ir ši moteriškė
gyvenova viename bute, ir aš kudikį
pagimdžiau prie jos tame patime bute.
18. O po trijų dienų man pagim-
džius, ir ji pagimdė. O mudvi bu-
vova podraug, kad nei vienas sveti-
mas su mumdviem ne buvo tame
bute, kaip tikt mudvi.
19. Ir šios moteriškės sunus mirė nak-
tyje, nės ji miegodama jį buvo nugulusi.
20. Ir ji nakčia atsikėlusi ėmė mano
sunų nuo mano šalies, tavo tarnaitei
be miegant, ir pridėjo jį prie savo
rankos, o savo negyvąjį sunų ji pri-
dėjo prie mano rankos.
21. O man rytmetyje keliantis, savo su-
nų žindyti, štai, jis negyvas buvo. Ale
išaušus į jį žiurėdama, štai, jis ne ma-
no sunus buvo, kurį aš pagimdžiau.
22. Antroji moteriškė tarė: ne taipo,
mano sunus gyvas, o tavo sunus numi-
ręs. Ale anoji tarė: ne taipo, tavo su-
nus miręs, o mano sunus gyvas yra.
Ir šnekėjo taipo po akių karaliaus.
23. Ir karalius tarė: ši sako: „mano
sunus gyvas, o tavo sunus numiręs."
Anoji sako: „ne taipo, tavo sunus
numiręs, ir mano sunus gyvas yra."
24. Ir karalius tarė: atneškite man
šen kardą. Ir kaip kardas karaliui
buvo atneštas,

25. Tarė karalius: perdalykite gyvąjį kudikį į dvi dali, ir duokite šiai pusę, ir anai pusę.
26. Tai tarė ta moteriškė, kurios sunus gyvas buvo, karaliui (nės jos, *kaip motynos, širdis nei plyšte plyšo dėl savo sunaus): ak mans viešpatie, duokite jai kudikį gyvą ir ne žudykite jį. Ale anoji tarė: te ne tenka jis nei man, nei tau, te perdalija jį! *Jėz. 49, 15.
27. Tai atsakė karalius: duokite šiai kudikį gyvą, ir ne žudykite jį; ši yra jo motyna.
28. Ir ta prova padaryta perskambėjo per visą Izraėlį, kurią karalius buvo padaręs, ir prisibijojo karaliaus, nės jie matė, Dievo išmintį jame esant, provą daryti.

Perskyrimas 4.

Salomono urėdininkai, šlovė ir išmintis.

Šitaipo Salomonas karaliumi buvo ant visų Izraėlitėnų.
2. Ir šitie buvo jo vyresnieji valdonai: Asarja, *vyskupo Zadoko sunus, *per. 2, 35.
3. Elijorepas ir Ajija, sunudu Sisa, buvo raštininkais. Jozapatas, Ajiludo sunus, buvo kanclėriumi (nusidavimų rašytoju).
4. *Benajas, sunus Jojada, buvo vyriausiuoju ant kareivių. Zadokas ir Abjataras buvo vyskupu. *1 Nus. 12, 22. 24.
5. Asarja, Natano sunus, buvo ant urėdininkų: Sabud, klebono Natano sunus, buvo karaliui per prietelį.
6. Ajisar buvo vyriausiasis prie dvaronystės. *Adoniramas, sunus Abdo, buvo skarbininkas. *per 5, 14.
7. Ir Salomonas turėjo dvylika urėdininkų ant visų Izraėlitėnų, kurie karalių ir jo namus aprupino. Kožnas per metą po vieną mėnesį turėjo aprupinti.
8. Ir šitaip jie vardu buvo: Uro sunus ant kalno Epraim;
9. Dekėro sunus Makaze ir Saalbimuose, ir Bet-Sėmėje ir Elone ir Bėt-Anane;
10. Ezedo sunus Arubote, ir drauge turėjo Soko ir visą žemę Eper;
11. *Abinadabo sunus visą kampą Dore; ir jis per pačią turėjo Tapatą, Salomono dukterį; *1 Zom. 16, 8.
12. Baėna, Ajiludo sunus, Taėnake ir Mėgidoje, ir ant visos Bėtseanos, kuri arti Zartanos yra, po Jesreėlu, nuo Bėtseanos iki rubežiaus Meola, iki anašal Jakmėam;
13. Gebėro sunus Ramotuose Gilėade, ir turėjo *miestelius Jair, sunaus Manase, Gilėade ir turėjo kampą Argob, Bazane esantįjį, šešisdešimts didžių apmurytų miestų su variniais užkaiščiais. *1 Nus. Kar. 2, 23.
14. Ajinadabas, Ido sunus, Maanaimuose;
15. Ajimaaz Naptalyje, o ir jis vedė Salomono dukterį Basmatą per pačią;
16. Baėna, Usajo sunus, Asėryje ir Alotuose;
17. Jozapatas, Paruo sunus, Izašare;
18. Simei, sunus Ela, Benjamine;
19. Gebėras, sunus Uri, žemėje Gilėad, žemėje Siono, karaliaus Amorytų, ir Ogo, karaliaus Bazane; vienas tiktai valdonas buvo toje žemėje.
20. O žmonių Judavoje bei Izraėlyje taip daug buvo, *kaip žiezdrų prie jurių; ir valgė ir gėrė ir buvo linksmi. *per. 3, 8. 1 Maiž. 13, 16. 2 Ma ž. 23, 10.
21. Šitaipo Salomonas buvo viešpatimi ant visų karalysčių, pradėjus nuo vandens Pylistėnų žemėje, iki rubežiaus Egypto, kurios jam dovanų prinešė ir jam šlužijo, kol jis gyvas buvo.
22. O Salomonui ant valgių kasdien reikėjo trisdešimts Korų smulkiausiųjų kvietmilčių, ir šešisdešimts Korų kitų miltų;
23. Dešimts penėtų jaučių, ir dvidešimt jaučių nuo ganyklos, ir šimtą avių; dar be elnių ir stirnų ir medinių oškų ir penėtų galvijų.
24. Nės jis ponavojo per visą žemę šiąpus vandens nuo Tipso iki Gaza, ant visų karalių šiąšal vandens ir turėjo pakajausnuo visų jam šlužijančiųjų aplinkui,
25. Kad Juda ir Izraėl *be baimės galėjo gyventi, †kožnas po savo vynmedžiu ir po savo pygmedžiu, nuo Dan iki Bersėbos, kolei Salomonas gyvas buvo. *3 Maiž. 26, 5. 2 Kar. 18, 31.
26. Ir Salomonas turėjo *keturisdešimts tukstančių arklių važiuojamų ir dvylika tukstančių raitelių. *1 Nus. Kar. 9, 25.
27. Ir urėdininkai aprupino karalių Salomoną ir vislab, ko prie karaliaus stalo reikėjo, kožnas per savo mėnesį, ir nieko ne davė pristokti.
28. Ir miežių bei šiaudų arkliams bei zovadninkams atgabendino jie į

tą vietą, kur jis buvo, kožnas, kaip jam įsakyta buvo.
29. Ir Dievas davė Salomonui labai didę išmintį ir protą, ir drasią širdį, kaip *žiezdrų, prie krantų jurių gulinčių, *Ps. 139, 18.
30. Kad Salomono išmintis didesnė buvo, ne kaip visų vaikų į rytus, ir kaip visų Egypcionų išmintis.
31. Ir buvo išmintingesnis už visus žmones, ir išmintingesnis už giesmių išmislytojus, už Etaną Esrajytą, Emaną, Kalkolį ir Dardą, ir buvo pagirtas tarp visų pagonų aplinkui.
32. Ir jis kalbėjo tris tukstančius pamokslo žodžių, ir jo giesmių buvo tukstantis ir penkios.
33. Ir jis kalbėjo apie medžius, pradėjęs nuo cėdro iš Libanon, iki yzopo, iš sienos augančiojo. Taipjau jis kalbėjo apie galvijus, apie paukščius, apie kirmėles ir apie žuvis.
34. Ir jie atėjo iš visų žmonių, *kad girdėtų išmintį Salomono, nuo visų karalių ant žemės, kurie apie jo išmintį ką buvo girdėję. *per. 10, 1. 6.

Perskyrimas 5.

Salomono suderėjimas su Iramu; prisigatavijimas bažnyčią budavoti.

Ir Iramas, karalius iš Tyraus, siuntė savo tarnus pas Salomoną, nės jis buvo išgirdęs, kad jie *jį per karalių buvo įdėję į vietą jo tėvo; nės Iramas mylėjo Dovidą, kol gyvas buvo. *per. 1, 39.
2. Ir Salomonas *nusiuntęs pas Iramą, jam sakydino: *2 Nus. Kar. 2, 3.
3. Tu žinai, kad mano tėvas Dovidas ne galėjo namus pabudavoti vardui Viešpaties, savo Dievo, dėl karo, kursai aplink jį buvo, ikikol Ponas Dievas juos padavė po jo padais.
4. Ale dabar Viešpats, mano Dievas, man pakajaus davė aplinkui, kad nei jokio priešininko, nei nelabo sugaišinimo daugiaus niera.
5. Štai, todėl aš apsiėmiau namus pabudavoti vardui Viešpaties, savo Dievo, *kaip Ponas Dievas kalbėjęs mano tėvui Dovidui ir sakęs: „tavo sunus, kurį aš į tavo vietą pasodįsu ant tavo krėslo, tas mano vardui namus pabudavos.“ *per. 6, 12. 2 Zom. 7, 13. Ps. 89, 4.
6. Taigi dabar paliepk, kad man cėdrų iš Libanono pakirstų, ir kad tavo bernai butų su manaisiais. Ir algą tavo bernų aš tau duosu, vislab, kaip tu sakai. Nės žinai, pas mus nei vieną esantį, kurs medį taipo ištašyti mokėtų, kaip Zidonytai.
7. O kaip Iramas girdėjo Salomono žodžius, tai jis labai pasidžiaugė ir tarė: *pašlovintas t'esie Dievas šiandien, kurs Dovidui išmintingą sunų davęs ant šio didžiojo žmonių pulko! *per. 10, 9. 2 Nus. Kar. 2, 12.
8. Ir Iramas pas Salomoną nusiuntęs jam sakydino: aš girdėjau, dėl ko tu pas manę atsiuntei. Aš darysu vislab, ko tu nori, su cėdrų medžiais ir su eglių medžiais.
9. Mano bernai juos turės nugabenti iš Libanono iki jurių, ir sudėdįsu juos į sieles ant jurių, iki tos vietos, kurią tu man sakydįsi, ir tenai aš juos paleisdįsu, ir tu juos turi pargabendįti. Ale tu ir turi darytį, ko aš noru, ir valgį duoti mano šeimynai.
10. Taipo davė Iramas Salomonui cėdrų ir eglių medžių, kaip jis tikt norėjo.
11. O Salomonas davė Iramui dvidešimt tukstančių Korų kviečių, jo šeimynai valgyti, ir dvidešimt Korų griusto aliejaus. Toktai Salomonas kas metą davė Iramui.
12. O Ponas Dievas *suteko Salomonui išminties, †kaip jam buvo kalbėjęs. Ir buvo pakajaus tarp Iramo ir tarp Salomono, ir juodu abudu suderėjo su kits kitu. *per. 4, 29 ir 3, 12.
13. Ir Salomonas išrinko darbininkų iš visų Izraėlitėnų, ir tų skaitlius buvo trisdešimts tukstančiai vyrų.
14. Ir nusiuntė juos į Libanoną, kas mėnesį po dešimt tukstančių, kad jie vieną mėnesį Libanone buvo, o du mėnesiu namieje. O *Adoniramas buvo (užveizdu) ant to pulko. *per. 4, 6.
15. Ir Salomonas turėjo *septynisdešimts tukstančių, kurie sunkius daiktus nešiojo, ir aštuonis dešimts tukstančių, kurie tašė ant kalno; *2 Nus. 2, 18.
16. Dar be *vyresniųjų užveizdų Salomono, kurie ant to darbo buvo įdėti, butent trys tukstančiai ir trys šimtai, kurie priveizdėjo žmones, šį darbą dirbančius. *per. 9, 23.
17. Ir karalius liepė, kad didžių ir daug kaštuojančių akmenų iškeltų, butent iškaltų akmenų pamatui tų namų.

18. Ir Salomono remestininkai ir Iramo remestininkai bei *Giblimai iškapojo ir prigatavijo medžius ir akmenis budavonei tų namų. * Ez. 27, 9

Perskyrimas 6.

Salomono bažnyčia į septynis metus išbudavojama.

Keturi šimtai aštuonisdešimtame mete po išėjimo vaikų Izraėl iš Egypto žemės, kaip Salomonas jau ketvirtąjį metą karaliavo ant Izraėlitėnų, mėnesyje Sip, (tai esti antrasis mėnuo), *buvo tie namai Ponui Dievui budavoti (pradėti). * 2 Nus. Kar. 3, 1.
2. O tie namai, kurius karalius Salomonas Ponui Dievui pabudavodino, ilgi buvo šešisdešimts mastų, ir platus dvidešimt mastų, ir aukšti trisdešimts mastų.
3. Ir *budavodino prybutį prie bažnyčios, dvidešimt mastų ilgą pagal platumą tų namų, o dešimt mastų platų ties tais namais. * 2 Nus. Kar. 3, 4. Jon. 10, 23.
4. O jis padarydino į tus namus langus, iš vidaus plačius, o laukan ankštus.
5. Ir jis pabudavodino pašiurę prie sienos namų aplinkui, apriečiančią ir bažnyčią ir šventvietę, ir padarydino sieną kraštinę aplinkui.
6. Apatinysis rentinys buvo penkių mastų platus, ir vidutinysis šešių mastų platus, o trečiasis septynių mastų platus; nėsa rąstus jis dėdino iš lauko aplink namus, ne įleistus į sieną namų.
7. O namus pastatant akmens jau pirma buvo abelnai prigatavyti, kad budavojant nei kugio, nei kirvio, nei kokios geležinės pryprovos ne buvo girdėta.
8. O vienos durys buvo po dešinės šalies viduje namų, kad suktine lipyne užeiti galėjo į vidutinįjį rentinį, ir iš vidutiniojo ant trečiojo.
9. Taipo jis budavodino tus namus, ir pabaigė juos, ir apklodino namus cėdrais taip viršuje, kaip ir per sienas.
10. Jis budavodino ir atlošus viršuje visų tų namų aplinkui, penkių mastų aukštus; ir apdengdino tus namus cėdro medžiais.
11. Ir Pono Dievo žodis sakytas buvo Salomonui tarląs:
12. Tai t'esie tie namai, kurius tu budavoji. Jei tu pagal mano prisakymus elgsies ir pagal mano provas darysi, ir visus mano prisakymus pilnavosi, pagal tus pasielgdamas, tai aš savo žodį apie tavę laikysu, *kaip aš tavo tėvui Dovidui esmi kalbėjęs. * 2 Zom. 7, 13.
13. Ir *gyvęsu tarp vaikų Izraėl, ir ne atstosu nuo savo žmonių, Izraėlitėnų. * 2 Maiž. 29. 45.
14. Taipo *pabudavodino Salomonas tus namus ir pabaigė juos. * Darb. 7, 47.
15. Ir budavodino sienas namų viduryje ant šalių iš cėdrų, nuo aslos namų iki lubų, ir išklojo jas medžiais viduryje, ir aslą tų namų jis išklojo eglių lentomis.
16. Ir gale namų jis budavojo cėdrų sieną, dvidešimt mastų ilgą, nuo aslos iki lubų, ir čionai viduje budavojo šventvietę ir švenčiausiąją.
17. O tie bažnyčios namai (šiąpus šventvietės) buvo keturisdešimts mastų ilgi.
18. Viduje visi namai buvo iš vienų cėdrų su suktiniais guzikais ir išpiaustytais raštais, kad nei vieno akmens ne buvo matyti.
19. Ale šventąją vietą įtaisė jis viduje namų, kad skrynę derėjimo Pono Dievo čionai padėtų.
20. O ties šventvietę, dvidešimt mastų ilgą, dvidešimt mastų plačią ir dvidešimt mastų aukštą esančią, ir čystu auksu aptrauktą, apklodino jis altorių cėdrais.
21. Ir Salomonas aptraukdino tus namus viduje čystu auksu, ir užkišo aukso užkaiščius už šventvietės, kurią auksu buvo aptraukdinęs,
22. Taipo, kad visi tie namai visai auksu buvo aptraukti; priegtam ir visą altorių ties šventviete jis aptraukdino auksu.
23. Jis ir padarydino šventoje vietoje *du Kėrubynu, dešimt mastų aukštu, iš alyvų medžio. * 2 Maiž. 25, 18. 37. 7.
24. Penkių mastų buvo vienas sparnas kožno Kėrubo, kad dešimt mastų buvo nuo galo vieno jo sparno iki galo antrojo sparno.
25. Taipo turėjo ir antrasis Kėrubas dešimt mastų, ir buvo tas pats mačius, ir ta pati miera abiejų Kėrubynų;
26. Kad tokiu budu kožnas Kėrubas dešimt mastų aukštas buvo.
27. Ir jis įdėjo tuodu Kėrubynu į vidų namų. Ir Kėrubynudu išsplėtė savo sparnus, kad vieno sparnas priteko

iki šios sienos, ir antrojo Kėrubo sparnas priteko iki antrosios sienos; ale viduje namų susiėjo sparnas su sparnu.
28. Ir jis aptraukė Kėrubynudu auksu.
29. O prie visų sienų tų namų aplinkui jis padarydino išpiaustytus abrozus išduobtų Kėrubynų, palmų ir išdroštų raštų, ir iš vidaus, ir iš viršaus.
30. Taipjau ir aslą namų jis aptraukdino aukso blėtomis iš vidaus ir iš viršaus.
31. Ir angoje šventvietės jis darydino dvejas duris iš alyvų medžio su penkkampiniais stulpais.
32. Ir darydino ant jų išpiaustytus abrozus Kėrubynų, palmų ir visokių išdroštų raštų, ir aptraukdino tus aukso blėtomis.
33. Taipjau ir pryangyje bažnyčios jis padarė keturkampinius stulpus iš alyvų medžio,
34. Ir dvejas duris iš eglių medžio, kad kožnos durys du sparnu turėjo, prie kits kito kabančiu savo vąšuose.
35. Ir darydino ant jų išpiaustytus abrozus Kėrubynų, palmų ir visokių išdroštų raštų, ir aptraukdino tus auksu, tikrai taip, kaip paliepta buvo.
36. O ir budavodino prybutį viduje iš trijų eilių apkaldintų akmenų ir iš vienos eilės nudroštų cėdrų.
37. *Ketvirtame mete mėnesyje Sip pamatas buvo dėtas namams Pono Dievo. * per. 6, 1.
38. O vienuoliktame mete mėnesyje Bul (tai esti ašmasis mėnuo) tie namai gatavi buvo, kaip jiems reikėjo; kad *septynis metus prie jų budavojo. * per. 7, 1.

Perskyrimas 7.

Pagatavijimas karaliaus namų ir rykų bažnyčios.

Ale savo namus *budavodino Salomonas per trylika metų, ikikol juos visai pakurė. * per. 9, 10.
2. Butent jis namus budavodino iš girės Libanon, šimtą mastų ilgus, penkisdešimts mastų plačius, ir trisdešimts mastų aukštus. Ant to rentinio jis uždėjo lubas iš cėdro lentų ant cėdro stulpų paeilėmis,
3. Ir ant jų viršaus ištašytus apklodus iš cėdrų ant tų pačių stulpų, kurių buvo keturisdešimts ir penki, po penkiolika į kožną eilę.
4. Ir buvo langai ties tomis trimis eilėmis, ties kits kitu, trys ties trimis,
5. Ir buvo savo stulpuose keturkampiai.
6. Jisai ir budavodino prybutį iš stulpų, penkisdešimts mastų ilgą ir trisdešimts mastų platų, ir dar kitą prybutį pryšakyje jo su stulpais ir su storais balkiais.
7. O jis budavodino ir prybutį, provoms daryti, kuriame provos buvo daromos, ir išklodino abi asli cėdrais;
8. Priegtam savo namus, kuriuose jis gyveno, aname gale už prybučio taipo darytus, kaip kiti. O jis pakurdino ir namus prybučiui lygius, dukterei Paraono, *kurią Salomonas buvo vedęs. * per. 3, 1.
9. Tai vislab buvo iš brangių akmenų, pagal vinkelį iškaltų, su piuklais piautų iš visų šalių, nuo pamato iki stogo, taipjau ir iš lauko didysis prybutis.
10. O pamatai taipjau buvo iš brangių ir didžių akmenų, kiti dešimts, kiti aštuonių mastų ilgi;
11. Ir ant tų brangus iškalti akmens pagal vinkelį, ir cėdrai.
12. Ale didysis prybutis aplinkui turėjo tris eiles iškaltų akmenų, o vieną eilę cėdro medžio lentų; taipojau ir prybutis viduje prie Pono Dievo namų, ir prybutis prie tų pačių namų.
13. Ir karalius Salomonas nusiuntęs pargabendino *Iramą iš Tyraus, * 2 Nus. 2, 13.
14. Nekurios našlės sunų iš giminės Naptali, ir jo tėvas buvo žmogus iš Tyraus buvęs; tas buvo *mistras varią dirbti, pilnas išminties, proto ir žinios, išdirbti visokį varinį daiktą. Tas atėjęs pas karalių Salomoną padarė jam vislab, ko jam reikėjo. * 1 Maiž. 4, 22. 2 Maiž. 31, 3. 4.
15. Ir nuliejo *du variniu stulpu, kožną aštuoniolika mastų aukštą, ir šniuras dvylika mastų buvo mačius aplink kožną stulpą. * 2 Kar. 25, 17.
16. Ir nuliejo dvi kulkį iš vario, ant viršaus tų dviejų stulpų uždėti, o kožna tų dviejų kulkų buvo penkių mastų aukšta.
17. Ir buvo prie kožnos kulkos viršuje stulpo septyni, tarytum, pįte nupįti lencugėliai padaryti.
18. O prie kožnos kulkos jis padarė dvi eili granotobuolių aplinkui prie vieno lencugėlio, kuriais kulka buvo apdengiama.

19. O tos kulkos buvo lyg rožės ties prybučiu, keturių mastų didžio.
20. O granotobuolių eilėse aplinkui buvo du šimtu viršuje ir apačioje ano lencugėlio, kursai kulkos pilvą aprietė, prie kožnos kulkos ant abiejų stulpų.
21. Ir jis attiesė tuodu stulpu prieš prybutį bažnyčios, ir kurį jis po dešinės statė, tą jis praminė Jakin; o kurį po kairės pastatė, tą jis praminė Boas.
22. Ir taipo viršuje tų dviejų stulpų buvo matyti kaip rožės. Taipo buvo atliktas tas stulpų darymas.
23. Ir jis padarė *ežerą iš vario lietą, dešimt mastų platų nuo vieno krašto iki antrojo aplinkui, ir penkių mastų aukštą, o šniuras trisdešimts mastų ilgas buvo mačius aplinkui. * 2 Nus. 4, 2.
24. O aplink tą ežerą, dešimt mastų platųjį, buvo lyg guzikai ant kraštų aplink visą tą ežerą, o guzikų buvo dvi eili nulieti.
25. Ir tas stovėjo ant dvylika jaučių, kurių trys į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus kreipti buvo, o ežeras viršuje jų, kad visi jų pasturgaliai į vidų stovėjo.
26. O jo storumas buvo nei plaštaka, ir jo kraštas kaip kokios kupkos kraštas, lyg pilnai žydinti rožė, ir tilpo į jį du tukstančiu Batų.
27. Jis ir padarė dešimt varinių stulpų, kožną keturių mastų ilgą ir platų, ir trijų mastų aukštą.
28. O tie stulpai buvo taipo padaryti, kad plačias šalis turėjo tarp randų.
29. Ir tose šalyse tarp tų randų buvo liutai, jaučiai ir Kėrubynai, ir tos šalys, ant kurių liutai bei jaučiai buvo, turėjo randas aukštai ir žemai, ir kojeles prie tų.
30. Ir kožnas tų stulpų turėjo ketverius varinius ratus su varinėmis staklėmis (ašimis). Ir ant jų keturių kampų buvo lyg pečiai nulieti, kožnas ties kits kitu, apačioje prie katilo prišlieti.
31. O kaklas viduryje tų stulpų buvo vieno masto aukštas ir apskritus, pusantro masto platus; ir buvo guzikėliai prie to kaklo tuščiose vietose, tie buvo keturkampiai, ir ne apskritus.
32. O tie keturi ratai (tekiniai) stovėjo apačioje į šalis, o ašys tų ratų buvo prie stulpų; kožnas ratas pusantro masto aukštas buvo.
33. Ir buvo ratai lyg vežimo ratai; ir jų ašys, stebulės, špykiai ir skrytys, visos nulietos.
34. O tos keturios ašys ant keturių kampų kožno stulpo taipojau buvo prie stulpų.
35. Ir prie kaklo viršuje ant tų stulpų per pusę masto aukštumo aplink visą buvo randos ir šalys prie tų stulpų.
36. Ir į tuštumą tų šalių bei randų jis davė išpiaustyti Kėrubynus, liutus ir palmų medžius, kožną prie kits kito, visur aplink prie jų.
37. Tokiu budu jis padarė dešimt nulietų stulpų, kožno vieno buvo ta pati miera ir plotis.
38. Ir jis padarė dešimt varinių katilų, kad į vieną keturisdešimtis Batų tilpo, ir buvo keturių mastų didi, ir ant kožno stulpo buvo vienas katilas.
39. O penkis stulpus jis pastatė prie dešiniojo kampo tų namų, ir vėl penkis prie kairiojo kampo; ale ežerą jis pastatė po dešinės, tuoj pryšakyje į pietus.
40. O Iramas padarė ir puodus, šiupeles, bliudus, ir pabaigė taipo vislab, ko reikėjo, ką tikt karalius Salomonas prie namų Pono Dievo liepė daryti,
41. Butent anuodu stulpu, ir apvalas kulkas viršuje ant anų dviejų stulpų, ir du nei pįte nupįtu lencugėliu, apdangyti aniedvi apvalį kulkį ant stulpų,
42. Ir anus keturis šimtus granotobuolių prie tų nei pįte nupįtųjų lencugėlių, po dvi eili granotobuolių prie kožno lencugėlio, apdangyti aniedvi apvalį kulki ant stulpų;
43. Priegtam ir anus dešimt stulpus, ir dešimt katilus ant viršaus,
44. Ir aną ežerą, ir dvylika jaučių po tuom ežeru,
45. Ir puodus, šiupeles bei bliudus. Ir visi šie rykai, kurius Iramas karaliui Salomonui padarė namams Pono Dievo, buvo iš čysto vario nulieti.
46. Ne toli nuo Jordano karalius juos liedino kietoje žemėje tarp Sukot ir Zartan.
47. Ir Salomonas visus tus rykus paliko *nesvertus dėl labai didžiosios daugybės vario. * 2 Nus. 4, 18.
48. Taipjau ir padarydino Salomonas visus rykus, kurių tikt prie Pono Dievo namų reikėjo, butent aukso

altorių, aukso stalą, ant kurio šventįtoji duona gul,
49. Penkis liktorius po dešinės ir penkis liktorius po kairės ties šventviete *iš čysto aukso, su auksinomis kvietkomis, lampomis ir žnypšlėmis,
* 4 Maiž. 8, 4.
50. Priegtam torielius, bliudus, taures, šaukštus ir skauradas iš čysto aukso. Taipjau ir zovieckai vartų tų namų viduje švenčių švenčiausioje ir vartų buto bažnyčios buvo iš aukso.
51. Taipo buvo pabaigtas visas tas darbas, kurį karalius Salomonas darydino prie namų Pono Dievo. Ir Salomonas *įgabeno, ką jo tėvas Dovidas buvo šventinęs, ar butų aukso, ar sidabro, ar rykų, ir įdėjo tai į skarbą namų Pono Dievo. * 1 Nus. Kar. 29, 14. 2 Nus. Kar. 5, 1.

Perskyrimas 8.

Bažnyčia Salomono pašventinama.

Tai *suvadino karalius Salomonas pas savę vyresniuosius iš Izraėl, visus giminių valdonus ir vyriausiuosius tėvų tarp vaikų Izraėl į Jėruzalę, kad jie skrynę derėjimo Pono Dievo aukštyn gabentų iš miesto Dovido, tai esti Zion.
* 2 Nus. Kar. 5, 2.
2. Ir susirinko pas karalių Salomoną visi vyrai iš Izraėl mėnesyje Etanim, šventėje, tai esti sekmasis mėnuo.
3. Ir visiems vyresniemsiems iš Izraėl atėjus, pakėlė klebonai skrynę Pono Dievo;
4. Ir užnešė ją aukštyn, priegtam ir šėtrą susirinkimo, ir visus rykus šventinyčios, šėtroje esančius; tai darė tie klebonai ir Lėvytai.
5. Ir karalius Salomonas ir visas susirinkimas Izraėl, kursai pas jį buvo susirinkęs, ėjo su juomi pirm skrynės ir apieravojo avių bei jaučių, taip daug, kad juos ne galėjo nei paskaityti, nei surokuoti. * 2 Zom. 6, 13. 2 Nus. 5, 6.
6. Taipo klebonai atgabeno skrynę derėjimo Pono Dievo į jos vietą, į šventvietę namų, į švenčių švenčiausiąją, po sparnais Kėrubynų.
7. Nės Kėrubynudu išsplėtė sparnus toje vietoje, kur ta skrynė buvo, ir apdengė skrynę ir jos kartis iš aukšto.
8. O tos *kartys buvo taip ilgos, kad jų galai buvo matyti šventinyčioje ties šventviete; ale lauke jos ne buvo matyti; ir buvo čionai iki šiai dienai.
* 4 Maiž. 4, 6.
9. Ir *nieko ne buvo toje skrynėje, kaip tiktai dvi akmens toblyči Maižėšiaus, kuridvi jis čionai paliko Orebe, kaip Ponas Dievas su vaikais Izraėl susiderėjo, jiems iš Egypto žemės iškeliavus. * 2 Maiž. 25, 16. 21. Ebr. 9, 4. 2 Nus. 5, 10.
10. O klebonams iš šventinyčios išeinant debesis pripildė namus Pono Dievo,
11. Kad klebonai ne galėjo stovėti ir savo šlužmą atlikti dėl debesies. Nės *šlovė Pono Dievo pripildė tus namus Pono Dievo. * 2 Maiž. 40, 34.
12. Tai tarė Salomonas: Ponas Dievas kalbėjęs, kad *norįs tamsoje gyventi.
* 5 Maiž. 4, 11. 2 Nus. 6, 1.
13. Aš tiesa namus pabudavojau, Tau gyventi, ir sostą, kad amžinai čia gyventumbei.
14. Ir karalius savo veidu atsigręžęs peržegnojo visą susirinkimą Izraėl, ir visas susirinkimas Izraėl stovėjo,
15. Ir jis tarė: pagarbintas te esie Viešpats, Izraėlio Dievas, kurs savo burna mano tėvui Dovidui kalbėjęs, ir savo ranka attesėjęs ir sakęs:
16. „Iš *tos dienos, kaip aš savo žmones Izraėlitėnus iš Egypto išvedžiau, aš niekados nei vieną miestą ne išskyrau nei jokioje giminėje Izraėlio, kad man namai butų pabudavoti, kad mano vardas čia butų. Ale Dovidą aš paskyrau, kad jis butų ant mano žmonių Izraėlitėnų.“ * 2 Zom. 7, 6.
17. Ir mano tėvas Dovidas *tai tiesa buvo apsiėmęs, kad namus pakurtų vardui Viešpaties, Dievo Izraėlio.
* 2 Zom. 7, 2. 1 Nus. Kar. 18, 1.
18. Ale Ponas Dievas tarė mano tėvui Dovidui: „kadangi tu apsiėmei mano vardui namus pakurti, apie tą dalyką tu gerai darei, kad to apsiėmei.
19. Ale tačiaus ne tu turi tus namus budavoti, bet tavo sunus, kurs iš tavo strėnų išeis, tas tur mano vardui namus budavoti.“
20. Ir *Ponas Dievas savo žodį patvirtino, kurį jis kalbėjo. Nės aš įstojau į savo tėvo Dovido vietą, ir sėdžiu ant krėslo Izraėl, kaip Ponas Dievas kalbėjęs, ir pakuriau namus vardui Viešpaties, Dievo Izraėl. * perkš. 25. per. 9, 5.
21. Ir čionai aš vietą įtaisiau tai skrynei, kurioje suderėjimas Pono Dievo

yra, *kurį jis padaręs su musų tėvais, kaip juos išvedė iš Egypto žemės. *2 Maiž. 20, 1.

22. Ir Salomonas *stojosi ties altoriumi Pono Dievo po akių viso susirinkimo Izraėl, ir †pakėlė savo rankas danguna, *2 Kar. 18, 22. †2 Nus. Kar. 6, 12.

23. Ir tarė: Viešpatie, Dieve Izraėl, *niera nei jokio Dievo, nei aukštai danguje, nei žemai ant žemės, tau lygaus; tu darai pagal savo suderėjimą ir išrodai susimilimą savo tarnams, po tavo akių vaikščiojantiems, iš visos širdies! *2 Nus. 2, 5.

24. Tu attesėjai savo tarnui, mano tėvui Dovidui, ką tu jam kalbėjai. Savo burna tu tai kalbėjai, ir savo ranka tu tai išpildei, kaip tai regima šiandien.

25. Taigi, Viešpatie, Dieve Izraėlio, attesėk savo tarnui, mano tėvui Dovidui, *ką tu jam kalbėjai be sakydamas: „tu ne pristoksi vyro po mano akių, kurs sėdėtų ant krėslo Izraėl, ale tačiaus, kad tavo vaikai ant savo kelio dabotų, kad jie po mano akių pasielgtų, kaip tu po mano akių pasielgei!“ *2 Zom. 7, 16. 1 Nus. Kar. 23, 10.

26. Taigi, Dieve Izraėl, te išsipildo tavo žodžiai, kurius tu savo tarnui, mano tėvui Dovidui, kalbėjai.

27. Nės argu misliji, Dievą ant žemės gyvenantį? Štai, *dangus ne gal tavę talpįti; kaipgi tai galėtų daryti šitie namai, kurius aš pabudavojau? *5 Maiž. 10, 4. 2 Nus. Kar. 6, 18. Jėz. 66, 1. Mat. 5, 34. 35. Darb. 7, 49. per. 17, 21.

28. Ale prisikreipk prie maldos savo tarno ir prie jo pakarniojo meldimo, Viešpatie, mans Dieve, kad tu girdėtumbei tą garbinimą ir maldą, kurią tavo tarnas šiandien tau duoda!

29. Kad *tavo akys atviros stovėtų ant šių namų dieną ir naktį, ant tos vietos, †apie kurią tu sakei: „mano vardas bus čionai.“ Taigi girdėk tą maldą, tavo tarno šioje vietoje meldžiamą! *Zak. 12, 4. †2 Maiž. 20, 24. 5 Maiž. 12, 5. 11.

30. Ir norėtumbei išklausyti pakarniąją maldą savo tarno ir savo žmonių Izraėl, kurią jie čionai mels šioje vietoje tavo gyvenimo, danguje, ir tą girdėdamas buk malonus!

31. Jei kas prieš savo artymą kuomi nusideda, ir dėl to apsiima prisiekti, savę prisižadėdamas, o ta prysiega pranešama prie tavo altoriaus šiuose namuose:

32. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir provą daryti savo tarnams, pikto darantįjį pražudyti ir jį pagal jo elgimą koravoti, o teisiamjam provą daryti, ir jam užmokėti pagal jo teisybę!

33. Jei tavo žmonės Izraėlitėnai savo nepritelių parmušti butų, kadangi prieš tavę susigriešijo, ir prisiverčia tavęspi, išsipažindami tavo vardą ir besimelsdami tavo susimilimo prašo šiuose namuose:

34. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir savo žmonėms Izraėlitėnams, prieš tavę susigriešijusiems, malonus buti, ir juos vėl sugrąžinti į tą žemę, kurią tu jų tėvams esi davęs!

35. Jei *dangus butų užrakintas, kad ne lytų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, o melsis šioje vietoje, tavo vardą išsipažindami, ir nuo savo griekų liausis, kadangi tu juos prispaudi: *per. 17, 1. 2 Nus. 6, 26.

36. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir malonus buti griešniemsiems savo tarnams ir savo žmonėms Izraėlitėnams, kad jiems gerą kelią rodytumbei, kuriuomi jie vaikščiotų ir duotumbei lyti ant tos žemės, kurią tu savo žmonėms į tėviškės dalį esi davęs!

37. Kad kokia brangybė, arba maras, arba giedra, arba kuliai, arba žogai, arba gnusai bus toje žemėje, arba jų neprietelius žemėje jų vartus apstoja, arba bile kokia sloga ar liga (randasi),

38. Kas tada meldžiasi ir susimilimo prašo, ar butų kiti žmonės, arba tavo žmonės Izraėlitėnai, kurie numano savo slogą, kožnas savo širdyje, ir savo rankas *išsplečia ties šitais namais: *perkš. 22.

39. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje, savo gyvenime, kur tu gyveni, ir malonus buti ir taipo daryti, kad duotumbei kožnam pagal jo elgimą, kaip tu jo širdį išpažįsti; nės *tu vienas pažįsti širdį visų žmonių vaikų; *Ps. 7, 10. 1 Zom. 16, 7. Ps. 139, 1. 2. Jėr. 11, 20. per. 17, 10 ir 20, 12. Luk. 16, 15. Darb. 1, 24. per. 15, 8.

40. Kad jie tavęs bijotųs visados, kol jie toje žemėje gyvena, kurią tu davei musų tėvams!

41. O kad ir *svetimas, ne esąs iš tavo žmonių Izraėlitėnų, iš tolimos žemės ateitų dėl tavo vardo, *Jon. 19, 20.

42. (Nės jie išgirs apie didįjį tavo vardą, ir apie macniąją tavo ranką, ir apie ištiestąjį tavo petį,) ir ateiti melstis prie šių namų:
43. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje, soste savo gyvenimo, ir daryti vislab, ko svetimasis tavęs prašo, kad *visi žmonės ant žemės tavo vardą išpažintų, kad ir jie tavęs bijotųs, kaip tavo žmonės Izraėlitėnai, ir kad jie suprastų šius namus pagal tavo vardą pramintus, kurius aš pabudavojau! *Jėz.56,7.
44. Kad tavo žmonės išsitrauks muštis su savo neprieteliais tuo keliu, kuriuomi tu juos siųsi, ir melsis Pono Dievo šen linkai kelio ties miestu, kurį sau pasiskyrei, ir ties namais, kurius aš tavo vardui pabudavojau:
45. Tai tu norėtumbei danguje išgirsti jų maldą ir pakarnųjį meldimą ir jiems provą daryti!
46. Kad jie prieš tavę susigriešys, (nės *niera nei vieno žmogaus, kurs ne susigriešytų,) ir tu papykęs paduodi juos jų neprieteliams, kad juos apkaltus šalin gabena į neprietelių žemę, ar toli, ar arti, *2Nus.Kar.6,36. Pamok.20,9. Sal.Mok.7,21. Rym.3,23. 1Jon.1,8.
47. Ir jie savo širdyje apmislytų toje žemėje, kur jie kalėjime yra, ir tavęspi prisiversdami tavo susimilimo šauktų, žemėje, kur jie kalėjime yra, ir tartų: „mes susigriešijome ir nusidėjome, ir Dievą savo prastojome,“
48. Ir taipo tavęspi prisiverčia iš visos širdies ir iš visos dušios žemėje savo neprietelių, kurie juos šalin gabenę, ir meldžiasi tavęs šenlink, keliu į savo žemę, kurią tu davei jų tėvams, miestopi linkai, kurį tu paskyrei, ir namų linkai, kurius aš tavo vardui pabudavojau:
49. Tai tu norėtumbei išgirsti jų maldą ir pakarnųjį meldimą iš sosto savo gyvenimo, ir teisybę išprovyti,
50. Ir savo žmonėms malonus buti, kurie prieš tavę nusidėjo, ir visiems jų peržengimams, kuriais jie prieš tavę susigriešijo, ir duotumbei jiems mielaširdingystę rasti prie tų, kurie juos apkaltus laiko, ir jų susimiltis!
51. Nės jie yra tavo žmonės ir tavo dalis, kurius tu iš Egypto, iš *ano geležiniojo pėčiaus, išvedei; *5Maiž.4,20.
52. Kad tavo akys atviros butų ant pakarniosios maldos tavo tarno ir tavo žmonių Izraėlitėnų, kad juos išklausytumbei visame tame, dėl ko jie tavęspi šaukia.
53. Nės tu *juos sau atsiskyrei į savo dalį iš visų žmonių ant žemės, kaip tu kalbėjai per Maižėšių, savo tarną, kaip musų tėvus išvedei iš Egypto, Viešpatie, Pone Dieve! *3Maiž.20,24.
54. O kaip Salomonas visą tą maldą ir užmeldimą po akių Pono Dievo buvo išskaitęs, kėlėsi jisai nuo altoriaus Pono Dievo, ir paliovė klauptis ir rankas išsplėsti danguna.
55. Ir priėjęs *peržegnojo visą susirinkimą Izraėlitėnų didžiu balsu ir tarė: *2Zom.6,18.
56. Pagarbintas t'esie Ponas Dievas, kurs savo žmonėms Izraėlitėnams atilsį davęs, kaip jis kalbėjęs! *Nei vienas žodelis ne prapuolė iš visų jų gerųjų žodžių, kurius jis kalbėjęs per savo tarną Maižėšių. *Joz.21,54.
57. Viešpatie, musų Dieve, buk su mumis, kaip tu buvai su musų tėvais! ne prastok tu mus ir ne attrauk nuo musų savo ranką,
58. Musų širdį savęspi lenkti, kad mes elgtumbimės pagal visus tavo kelius, ir pilnavotumbime tavo prisakymus, budus ir provas, kurius tu musų tėvams esi liepęs!
59. O šitie žodžiai, kuriais aš po akių Pono Dievo meldžiausi, te prieinie arti Viešpaties, musų Dievo, dieną ir naktį, kad jis teisybę išprovytų (man) savo tarnui, ir savo žmonėms Izraėlitėnams, vislab tikru čėsu;
60. Kad visi žmonės ant žemės išpažintų, Poną Dievą *Dievu esantį, o nei jokį kitą. *5Maiž.4,35.39.
61. Ir jųsų širdis t'esie vierna su Viešpačiu, musų Dievu, pasielgtis pagal jo budus, ir pilnavoti jo prisakymus, kaip šiandien taipo stov.
62. O karalius drauge su visais Izraėlitėnais apieravojo apierų po akių Pono Dievo.
63. Ir Salomonas apieravojo dėkavonės apieras, kurias jie Ponui Dievui apieravojo, dvidešimt ir du tukstančiu jaučių, ir šimtą ir dvidešimts tukstančių avių. Taipo jie pašventino Pono Dievo namus, karalius ir visi vaikai Izraėl.

64. Tą pačią dieną pašventino karalius vidutinįjį prybutį, kursai prie Pono Dievo namų buvo, tuomi, kad deginimo apieras, valgymo apieras ir taukus dėkavonės apierų čionai atliko. Nės varinysis altorius, po akių Pono Dievo stovįsis, per mažas buvo deginimo apieroms, valgymo apieroms ir taukams dėkavonės apierų.

65. Ir Salomonas tuočės šventę įstatė, ir visi Izraėlitėnai su juomi, didis žmonių pulkas, nuo rubežiaus Emat iki upelio Egypto, po akių Viešpaties, musų Dievo, septynes dienas ir vėl septynes dienas, tai buvo keturiolika dienų.

66. Ir jis paleido žmones ašmąją dieną. Ir jie karaliui visą gerą velydami nuėjo į savo šėtras su džiaugsmu ir su linksma širdžia dėl viso to gero, ką Ponas Dievas Dovidui, savo tarnui, ir savo žmonėms Izraėlitėnams buvo išrodęs.

Perskyrimas 9.

Salomono gerasis pasiturėjimas, dėkavonė, budavonės, valsčionys, apieros ir laivai.

Ir kaip Salomonas *buvo pabudavojęs Dievo namus ir karališkuosius namus, ir viskągi, ko jis norėjo ir liubijo daryti, *2 Nus. Kar. 7, 11.

2. Pasirodė jam Ponas Dievas antru kartu; kaip jam buvo pasirodęs *Gibėone. *per. 3, 5. 2 Nus. 1, 7. 8.

3. Ir Ponas Dievas tarė jam: aš tavo maldą ir pakarniuosius meldimus girdėjau, kaip tu manęs meldeisi, ir pašventinau šius namus, kurius tu pabudavojai, kad *aš savo vardą čionai padėčiau amžinai; ir mano akys bei širdis bus čionai visados. *5 Maiž. 12, 11.

4. Ir tu, *jei po mano akių pasielgsi, kaip tavo tėvas Dovidas pasielgęs, su vierna širdžia ir be klastos, be darydamas vislab tai, ką aš tau liepiau, ir pilnavodamas mano prisakymus ir mano provas, *per. 3, 14 ir 11, 38.

5. Tai aš patvirtįsu krėslą tavo karalystės ant Izraėlitėnų amžinai, *kaip aš tavo tėvui Dovidui kalbėjau be sakydamas: tu ne pristoksi vyro ant krėslo Izraėl. *2 Zom. 7, 12. per. 2, 18. 1 Nus. 18, 11.

6. Ale *jei jus nuo manęs atbulai atstosite, jus ir jusų vaikai, ne pilnavodami mano prisakymų ir provų, kurius aš jums po akių dėjau, ir nueidami kitiems dievams šlužysite ir jų melsitės, *Joz. 23, 16.

7. Tai aš Izraėlitėnus *išgaišįsu iš tos žemės, kurią aš jiems esmi davęs; o †tus namus, kurius aš pašventinau savo vardui, aš pamesu iš savo akių; ir Izraėlitėnai bus apkalba ir pasaka tarp visų žmonių. *5 Maiž. 4, 26 ir 8, 19. † Mat. 23, 38.

8. Ir tie namai bus suardyti, kad visi pro šalį einantieji nusigąs, švilpįs ir sakys: „*kodėl Ponas Dievas šiai žemei ir šiems namams taipo padarė?“ *5 Maiž. 29, 24. Jėr. 22, 8. 2 Nus. 7, 21. 22.

9. Tai bus atsakoma: „todėl, kad jie Viešpatį, savo Dievą, prastojo, kurs jų tėvus iš Egypto žemės išvedė, ir priėmę kitus dievus jų meldėsi, jiems bešlužydami; todėl Ponas Dievas visą tą bėdą ant jų užvedė.“

10. O *tiems dvidešimt metams jau perėjus, per kurius Salomonas tus dvejus namus budavojo, Dievo namus ir karaliaus namus, *per. 6, 38 ir 7, 1. 2 Nus. Kar. 8, 1.

11. Ant kurių reikalo Iramas, karalius iš Tyraus, Salomonui cėdrų medžių ir eglių medžių ir aukso pagal visą jo norą nugabendino, tai karalius Salomonas davė Iramui dvidešimt miestų žemėje Galilėa.

12. Ir Iramas iškeliavo iš Tyraus, kad apžiurėtų tus miestus, kurius Salomonas jam buvo davęs; ir jie ne patiko jam,

13. Ir jis tarė: kokie tai miestai, mans brolau, kurius tu man davei? ir praminė juos žemę Kabul, iki šiai dienai.

14. O Iramas karaliui buvo siuntęs šimtą ir dvidešimt centnerių aukso.

15. O tai yra visas skaitlius mėzlavų, kurias karalius Salomonas surinko, kad galėtų pakurti Pono Dievo namus, ir savo namus, ir Milo, ir murus Jėruzalės, ir Azor, ir Megido ir Gazėr.

16. Nės Paraonas, karalius iš Egypto, buvo aukštyn atėjęs ir *Gazėrį įveikęs ir ugnimi sudeginęs, ir Kananytus nužavinęs, tame mieste gyvenančius, ir jį savo †dukterei, Salomono pačei, dovanote buvo dovanojęs. *Joz. 16, 10. † 1 Kar. 3, 1.

17. Taipo budavodino Salomonas Gazėrį, ir *žemai esantįjį Bėt-Oroną, *2 Nus. Kar. 8, 5.

18. Ir Baėlatę, ir Tamarą pusčioje toje žemėje,

19. Ir visus miestus javams pakavoti, kurius Salomonas turėjo, ir visus miestus vežimams, ir miestus raiteliams, ir ko jis tikt geidė budavoti Jėruzalėje

ir Libanone ir visoje žemėje, kurią
jis valdė.
20. Ir visiems likusiems žmonėms iš
Amorytų, Etytų, Perėzytų, Evytų irJė-
busytų, kurie ne buvo iš vaikų Izraėl,
21. Tų vaikams, kurius jie po savo
galvos paliko žemėje, kurius vaikai
Izraėl ne galėjo išgaišinti, tiems Sa-
lomonas *uždėjo čyžę mokėti iki
šiai dienai. *Joz. 16, 10.
22. Ale iš vaikų Izraėl jis ne padarė pa-
donus, bet paliko juos, kad butų ka-
reiviais, ir jo tarnais, ir vyresniai-
siais, ir karžygiais, ir ant jo vežimų
bei raitelių.
23. Ir *urėdininkų ant Salomono
darbų statytų, tų buvo penki šimtai ir
penkisdešimts, kurie žmones valdė
ir darbą aprupino. *per. 5, 16. 2 Nus. 8, 10.
24. O Paraono *duktė užsitraukė
iš miesto Dovido į savo namus, ku-
rius jai buvo pakuręs. Tuočės pa-
budavojo ir Milo. *2 Nus. Kar. 8, 11.
25. Ir Salomonas apieravojo tris kar-
tus per metą deginimo ir dėkavonės
apieras ant altoriaus, kurį jis Ponui
Dievui buvo pabudavodinęs, ir ru-
kino ant jo po akių Pono Dievo.
Ir taipo tie namai buvo pagatavyti.
26. O Salomonas pabudavodino ir
akrutų *Ezėon-Gėberyje, kurs arti
Eloto yra, prie kranto nendrių jurių,
žemėje Edomytų. *2 Nus. Kar. 8. 17. 18.
27. Ir Iramas siuntė savo bernus
*laive, kurie geri laivininkai buvo ir
ant jurių gerai galėjo, su bernais Sa-
lomono, *per. 10, 11.
28. Ir jie iškako į Opirą, ir parga-
beno iš ten keturis šimtus ir dvide-
šimt centnerių aukso, ir parnešė tai
karaliui Salomonui.

Perskyrimas 10.

Karalienė iš karalystės Arabijos dyvijasi Salomono išminčia, bagotumu ir šlove.

Ir kaip Salomono garsas apie vardą
Pono Dievo nukako iki *karalienės
iš karalystės Arabijos, atėjo ji jį mėgįti
mįslėmis. *2 Nus. 9, 1. Mat. 12, 41. Luk. 11, 31.
2. Ir ji atkeliavo į Jėruzalę su didžiu
tarnų pulku, su verbludais, brangias
žoles nešančiais ir daug aukso bei
brangių akmenaičių. Ir ji pas kara-
lių Salomoną įėjusi kalbėjo vislab su
juomi, ką ji buvo apsiėmusi.
3. Ir Salomonas atsakė jai ant to
viso; ir nieko ne buvo karaliui ne-
žinoma, ką jis ne butų jai sakęs.
4. Taigi karalienė iš karalystės Ara-
bijos, regėdama visą išmintį Salo-
mono, ir namus, kurius jis buvo pa-
budavodinęs,
5. Ir valgį ant jo stalo, ir jo tarnų
namus, ir jo tarnų šlužmas, bei jų ru-
bus, ir jo šinkorius, ir jo deginimo apie-
ras, kurias jis namuose Pono Dievo
apieravojo, ne galėjo ji ilgiaus pakęsti,
6. Ir tarė karaliui: tai tiesa, ką aš
savo žemėje girdėjusi apie tavo daik-
tus ir apie tavo išmintį.
7. Ir aš ne norėjau tai vieryti, ikikol
pati atėjusi tai savo akimis mačiau. O
štai, man nei pusė to ne sakyta. Tu
daugiaus turi išminties bei gero, neng
ta kalba, kurią aš apie tavę girdėjau.
8. *Palaimos pilni yra tavo žmonės
ir tavo tarnai, kurie vis stov po tavo
akių ir gird tavo išmintį. *Luk. 10, 23.
9. *Pagarbintas t'esie Viešpats, tavo
Dievas, kursai tavimi mėgsta, kad jisai
tavę užsodinęs ant krėslo Izraėl, todėl,
kad Ponas Dievas Izraėlitėnus myl
amžinai ir tavę į karalių įdėjo, kad tu
provą ir teisybę padarytumbei! *per. 5, 7.
10. Ir ji davė karaliui šimtą ir dvi-
dešimt centnerių aukso, ir labai daug
brangių žolių bei brangių akmenai-
čių. Ne atėjo daugiaus tokia dau-
gybė tų brangiųjų žolių, kiek ta ka-
ralienė iš Arabijonų karalystės kara-
liui Salomonui davė.
11. Priegtam *laivai Iramo, kurie
auksą iš Opiro pargabeno, parnešė
labai daug brangiausiųjų juodmedžių
ir brangiųjų akmenaičių. *per. 9, 27. 28.
12. Ir karalius padarydino iš to
brangiausiojo juodmedžio stulpus na-
muose Pono Dievo ir namuose ka-
raliaus, ir arpas bei psaltėrius tiems,
kurie mandagiai giedodavo. Ne atėjo
daugiaus tokių brangių cėdrų medžių,
ir ne buvo jų regėta iki šiai dienai.
13. O karalius Salomonas davė ka-
ralienei iš Arabijonų žemės vislab, ko
ji norėjo ir prašė, be to, ką jis jai davė
iš savęs. Ir ji grįždama parkeliavo į
savo žemę draug su savo tarnais.
14. Ale aukso, kursai Salomonui į
vieną metą buvo pargabenamas, to
sveriant buvo *šeši šimtai ir šešis-
dešimts ir šeši centneriai. *2 Nus. Kar. 9, 13.

15. Be to, kas nuo krominink, nuo kupčių bei aptiekorių, ir nuo visų Arabijonų karalių, ir nuo macniųjų žemėse atėjo.
16. Ir karalius Salomonas *padarydino du šimtu skydų iš geriausiojo aukso; šešis šimtus syklų aukso jis ėmė vienam skydui; *per. 14, 26.
17. Ir tris šimtus mažesnių skydų iš geriausiojo aukso, po tris svarus aukso vienam tų mažesniųjų skydų. Ir karalius įdėdino tus į namus iš medžių girės Libanon.
18. Ir karalius padarydino *didį krėslą iš elepantų kaulų, ir aptraukdino jį brangiausiuoju auksu. *2 Nus. Kar. 9, 17.
19. O tas krėslas turėjo šešis straipsnius, ir viršunė to krėslo užpakalyje buvo apskriti. Ir į abi šali aplink sostą buvo atlošos, ir du liutu stovėjo prie tų atlošų.
20. Ir dvylika liutų stovėjo ant tų šešių straipsnių ant abiejų šalių. Toktai niekados ne daryta nei jokioje karalystėje.
21. Visi rykai karaliaus Salomono, iš kurių jis gėrė, buvo auksini, ir visi rykai namuose iš medžių girės Libanon taipojau buvo iš čysto aukso; nėsa sidabrą čėse Salomono per nieką laikė.
22. Nėsa laivas karaliaus, jurėmis einąsis, kursai ant jurių su Iramo laivu ėjo, į tris metus vieną kartą pargrįžo, ir pargabeno aukso, sidabro, elepantų kaulų, bezdžiankų ir povų.
23. Taipo karalius Salomonas bagotumu ir išminčia *didesnis pastojo, neng visi karaliai ant žemės. *2 Nus. 1, 1. per. 9, 22.
24. Ir visas svietas geidė Salomoną matyti, kad jie tą išmintį girdėtų, kurią jam Dievas į jo širdį buvo davęs.
25. Ir bile kas jam atnešė dovanų, sidabrinių ir auksinių rykų, rubų bei šarvų, žolių, skaniai kvepiančių, arklių ir asilarklių kas metą.
26. Ir *Salomonas sugabendino vežimų bei raitelių, kad jis turėjo tukstantį ir keturis šimtus vežimų ir †dvylika tukstančių raitelių; ir paliko juos miestuose, kur vežimai pakavojami buvo, ir pas karalių Jėruzalėje. *2 Nus. Kar. 1, 14. †1 Kar. 4, 26.
27. Ir *karalius padarė, kad sidabro Jėruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų, ir cėdro medžių tiek, kaip laukinių pygmedžių pakalnėse. *2 Nus. Kar. 1, 15. per. 9, 27.
28. Ir atgabeno Salomonui arklių iš Egypto ir visokių tavorų, ir pirkliai karaliaus nupirko tus tavorus;
29. Ir išgabeno tus iš Egypto, kožną vežimą po šešis šimtus sidabrinikų, ir arklį už šimtą ir penkisdešimts. Taipo juos ir atgabeno visiems karaliams Etytų ir karaliams Syrionų, per jų ranką.

Perskyrimas 11.

Salomono moters, balvonų garbinimas, neprieteliai ir smertis.

Ale karalius Salomonas mylėjo daug *moterų iš svetimų žemių, dukterį Paraono, ir Moabytiškes, Amonytiškes, Edomytiškes, Zidonytiškes ir Etytiškes, *5 Maiž. 17, 17.
2. Tokių žmonių, *apie kurius Ponas Dievas buvo sakęs vaikams Izraėl: ne susieikite su jais, ir jie te ne susieina su jumis! jos iš tiesos jųsų širdis prilenks ant savo dievų. Prie tų Salomonas prisiglaudė su meile. *2 Maiž. 34, 16. 5 Maiž. 7, 3.
3. Ir jis turėjo septynis šimtus moterų per savo pačias, ir tris šimtus neprivenčiavotų moterų; ir jo *pačios palenkė jo širdį. *per. 21, 25.
4. O kaip jis jau pasenęs buvo, tai jo pačios palenkė jo širdį ant svetimų dievų, kad jo širdis ne visiškai buvo su Viešpačiu, jo Dievu, kaip širdis jo tėvo Dovido.
5. Taipo sekė Salomonas Astoret, balvoną Zidonytų, ir Milkom, biaurestį Amonytų.
6. Ir Salomonas elgėsi, kad Ponui Dievui visai ne patiko, ir nesekė abelnai Poną Dievą, kaip jo tėvas Dovidas.
7. Tai Salomonas pakurė aukštybę *Kamosui, biaurestčiui Moabytų, ant kalno, ties Jėruzale esančiojo, ir Molėkui, biaurestčiui Amonytų. *4 Maiž. 21, 29. 2 Kar. 23, 13.
8. Taipo darė Salomonas visoms savo pačioms iš svetimų žemių, kurios savo balvonams rukino ir apieravojo.
9. Ale Ponas Dievas supyko ant Salomono, kad jo širdis buvo atkrypusi nuo Viešpaties, Dievo Izraėlio, kurs jam *du kartu buvo pasirodęs, *per. 3, 5 ir 9, 2.
10. Ir jam tai liepęs, idant ne sekiotų kitus dievus, ir jis tačiaus ne klausęs, ką jam Ponas Dievas buvo liepęs.
11. Todėl tarė Ponas Dievas Salomonui: kadangi tatai pas tavę nusidavė, kad tu *ne pilnavojai mano de-

rėjimą ir mano prisakymus, kurius aš tau prisakiau, taigi ir †aš karalystę tau išplėšu ir tavo tarnui duosu. *per. 13, 21. † 1 Zom. 15, 28.

12. Tačiau aš tai tavo čėse ne darysu dėl tavo tėvo Dovido, bet *iš rankos tavo sunaus aš ją išplėšu. *per. 12, 19.

13. Tačiau ne visą karalystę išplėšu, vieną giminę aš duosu tavo sunui dėl Dovido, mano tarno, ir dėl Jėruzalės, kurią aš paskyriau.

14. Ir Ponas Dievas prikėlė Salomonui priešininką, Adadą, Edomytą iš karališkos giminės, kurs Edome buvo.

15. Nės *kaip Dovidas Edome buvo, ir Joabas, vyriausiasis ant vaisko, aukštyn keliavo, užmuštuosius palaidoti, parmušė jis, kas vyriškių buvo, Edome. *2 Zom. 8, 14.

16. Nės Joabas pasiliko tenai per šešis mėnesius, ir visi Izraėlitėnai, ikikol išgaišino vislab, kas vyriškių buvo Edome.

17. Tai pabėgo Adadas, ir su juomi keli vyrai Edomytų iš jo tėvo tarnų, kad iškaktų į Egyptą, o Adadas dar buvo jaunas vaikas.

18. Ir jie pasikėlė iš Midian ir atėjo į Paran, ir ėmę su savim žmonių iš Paran, atėjo į Egyptą pas Paraoną, karalių Egypto, tas davė jam namus ir išsilaikymą, ir padavė jam vieną žemę.

19. Ir Adadas *rado didę malonę prie Paraono, kad jis jam ir savo pačios Takpėnės, karalienės, seserį per pačią davė. *Dan. 1, 9.

20. Ir Takpėnės sesuo pagimdė jam Genubatą, jo sunų, ir Takpėnes augino jį namuose Paraono, kad Genubatas namuose Paraono buvo tarp vaikų Paraono.

21. Ogi kaip Adadas girdėjo Egypte, Dovidą užmigusį su savo tėvais, ir Joabą, vyriausįjį ant kareivių numirusį, tarė jis Paraonui: *leisk manę trauktis į savo žemę. *1 Maiž. 30, 25. 2 Maiž. 4, 18.

22. Paraonas tarė jam: ko tu pristoksti pas manę, kad į savo žemę nori trauktis? Jis atsakė: nieko, ale leisk manę trauktis.

23. Priegtam Ponas Dievas jam prikėlė priešininką, Rezoną, sunų Eljado, kurs nuo savo pono Adad-Ezer, karaliaus iš Zoba, buvo pabėgęs.

24. Ir jis surinko prieš jį vyrų ir pastojo vyresniuoju kareivių, kaip *Dovidas anus nužavino; ir nusitraukęs į Damašką gyveno tenai, ir ponavojo Damaške. *2 Zom. 8, 3. per. 10, 18.

25. O jis buvo Izraėlio priešininku, kol Salomonas gyvas buvo. Tai ta iškada, kurią Adadas kentė; todėl jis (Rezonas) baisėjosi Izraėlitėnų, ir karaliumi pastojo ant Syrionų.

26. Priegtam *Jėrobėamas, sunus Nebato, Epratiškis iš Zarėda, kurs prie Salomono šlužijo (ir jo motyna vardu buvo Zėruga, našlė); tas taipojau ranką pakėlė prieš karalių. *2 Nus. Kar. 13, 16.

27. O tai yra ta priežastis, dėl kurios jis ranką pakėlė prieš karalių: kaip Salomonas (miestą) Milo budavojo, uždarė jis spragą miesto savo tėvo Dovido.

28. Ir Jėrobėamas buvo vyras, tikras į karą. Ir Salomonas matydamas, tą jaunikaitį vierną esant, įdėjo jį į užveizdą ant visos naštos (darbų), giminei Jozėpo uždėtos.

29. Ale nusidavė tuočės, kad Jėrobėamas išėjo iš Jėruzalės, ir prarakas Ajias iš Silo sutiko jį ant kelio, ir nauja skreiste buvo apsisiautęs, o šiuodu buvo vienudu ant lauko.

30. Ir Ajias *nutvėrė tą naująją skreistę, kuria jis apsisiautęs, ir perplėšė ja į dvylika dalių. *per. 12, 15 ir 14, 2.

31. Ir tarė Jėrobėamui: imkis sau dešimt dalių! nės taip taria Viešpats, Dievas Izraėl: „štai, aš karalystę ištrauksu iš rankų Salomono ir tau duosu dešimt giminių.

32. Vieną giminę jis tur gauti dėl mano tarno Dovido ir dėl miesto Jėruzalės, kurį aš išrinkau iš visų giminių Izraėlio;

33. Todėl, kad jie manę prastojo ir meldėsi Astoret, balvono Zidonytų, Kamos, balvono Moabytų, ir Milkom, balvono vaikų Amon, ir ne vaikščiojo mano keliais, kad darytų, kas man gerai patinka, (ir pilnavotų) mano prisakymus ir provas, kaip Dovidas, jo tėvas.

34. Neigi aš ne noru visą karalystę atimti iš jo rankos, *bet aš jį vyriausiuoju valdonu statysu, kol jis gyvas bus, dėl Dovido, mano tarno, kurį aš paskyriau, kursai mano prisakymų ir provų pilnavojęs. *2 Zom. 7, 12. Ps. 132, 11.

35. Iš *rankos jo sunaus aš ištrauksu tą karalystę, ir tau dešimt giminių, * per. 12, 19.
36. Ir jo sunui vieną giminę duosu, kad mano tarnas Dovidas po mano akių *žibnyčią turėtų visados mieste Jėruzalėje, kurį aš sau pasiskyriau, kad savo vardą tenai statyčiau. * 2 Zom. 21, 17.
37. Taigi aš tavę imsu, kad tu ponavotumbei ant viso, ko tavo širdis geidžia, ir busi karaliumi ant Izraėl.
38. Jeigu tu *klausysi visam, ką aš tau paliepsu, ir mano keliais vaikščiosi, ir darysi, kas man patinka, kad pilnavotumbei mano provas ir prisakymus, kaip mano tarnas Dovidas daręs, tai aš busu su tavimi ir tau tvirtus namus pabudavosu, kaip aš Dovidui pabudavojau, ir duosu tau Izraėlį; * per. 9, 4.
39. Ir Dovido vaikus todėl pažemįsu, ale tačiau ne amžinai."
40. Ale Salomonas jėškojo Jėrobėamą nužudyti. Tai Jėrobėamas pasikėlęs nubėgo į Egyptą pas *Sisaką, Egypto karalių, ir pasiliko Egypte iki Salomonui numirus. * per. 14, 25.
41. Kas daugiaus apie Salomoną sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo išmintis, tai yra parašyta *knygose nusidavimų Salomono. * 2 Nus. Kar. 9, 29.
42. Ogi *čėsas, kaip ilgai Salomonas karaliumi buvo Jėruzalėje ant viso Izraėl, yra keturisdešimts metai. * 2 Nus. Kar. 9, 30.
43. Ir *Salomonas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovido, savo tėvo. Ir jo sunus Rėabėamas karaliumi pastojo į jo vietą. * 2 Nus. Kar. 9, 31.

Perskyrimas 12.

Perdalijimas karalystės Salomono.

Ir *Rėabėamas nusitraukė į Sikėm, nės visas Izraėl į Sikėmą buvo susiėjęs, jį į karalių įdėti. * 2 Nus. Kar. 10, 1.
2. Ir Jėrobėamas, Nebato sunus, išgirdo tai, Egypte dar be budamas, *kur jisai dėl karaliaus Salomono buvo nubėgęs, ir pasiliko Egypte; * per. 11, 40.
3. Ir jie nusiuntę vadindino jį. O Jėrobėamas su visu susirinkimu Izraėlio atėję kalbėjo su Rėabėamu ir tarė:
4. Tavo tėvas per mierą sunkų jungą mums uždėjo. Taigi tu dabar tą skaudžiąją šlužmą ir sunkųjį jungą lengvesnį daryk, kurį jis mums uždėjęs, tai mes tau šlužysime.
5. Ale jis tarė jiems: eikite iki trečiaijai dienai, o tada vėl pareikite pas manę. Ir žmonės nuėjo.
6. Ir karalius Rėabėamas susirodijo *su vyresniaisiais, kurie po akių jo tėvo Salomono stovėjo, jam dar gyvam esant, ir tarė: ką jus sakote, kad šitiems žmonėms atsakytumbime? * Pam. 12, 5.
7. Jie tarė jam: jei tu šiandien šiems žmonėms paklausysi, jiems patikti norėdamas, ir juos išklausysi, ir jiems gerų žodžių duosi, tai jie tau bus paduoti, kol gyvas busi.
8. Ale jis atmetė tą kalbą, vyresniųjų jam kalbėtąją, ir susirodijo su jaunaisiais, kurie su juomi buvo užaugę ir po jo akių stovėjo.
9. Ir jis tarė jiems: ką jus sakote, kad mes atsakytumbime šiems žmonėms, man sakantiems: „daryk lengvesnį jungą, kurį tavo tėvas mums uždėjęs?"
10. Ir jaunieji, su juomi užaugusieji, tarė jam: tu tiems žmonėms, tau sakantiemsiems: „tavo tėvas mums per mierą sunkų jungą uždėjo, tu tą lengvesnį daryk," taipo turi atsakyti: mano mažiausiasis pirštas bus storesnis už mano tėvo strėnas.
11. Mano tėvas tiesa sunkų jungą jums uždėjo, ale aš jį dar sunkesnį jums darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, o aš jus dygiais karbačiais bausu.
12. Taipo atėjo Jėrobėamas su visais žmonėmis pas Rėabėamą *trečiąją dieną, kaip karalius buvo sakęs ir taręs: ateikite vėl pas manę trečiąją dieną. * perkš. 5.
13. Ir karalius žmonėms aštriai atsakė, atmesdamas tą kalbą, vyresniųjų jam kalbėtąją;
14. Ir kalbėjo su jais, kaip jaunieji jį buvo pamokinę, ir tarė: mano tėvas jums sunkų jungą uždėjo, ale aš jį dar sunkesnį jums darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, ale aš jus dygiais karbačiais bausu.
15. Taipo karalius ne pakluso žmonių, nės tai taipo buvo perleista nuo Pono Dievo, kad jis savo žodį išpildytų, *kurį jis per Ajią iš Silo buvo kalbėjęs Jėrobėamui, Nebato sunui. * per. 11, 31.
16. *Ale kaip visi Izraėlitėnai matė,

kad karalius jų nenorėjo klausyti, žmonės atsakė karaliui ir tarė: †kokiosgi mes dalies turime prie Dovido, arba dalykų prie sunaus Izai? Izraėlitėnai, kelkitės į savo šėtras! Taigi tu jau dabokis savo giminei, Dovid! Taipo nuėjo Izraėlitėnai į savo šėtras,
* Pamok. 15, 1. † 2 Zom. 20, 1.
17. Kad Rėabėamas tiktai karaliavo ant tų vaikų Izraėl, kurie miestuose Judavos gyveno.
18. Ir kaip karalius Rėabėamas nusiuntė Adoramą skarbininką, tai visi Izraėlitėnai jį akmenimis užmušė; ale karalius Rėabėamas greitai įkopo į vežimą, kad bėgtų į Jėruzalę.
19. Taipo *Izraėlitėnai atpuolė nuo giminės Dovido iki šiai dienai. *per. 11, 12.
20. Taigi visam Izraėliui išgirdus, Jėrobėamą pargrįžusį, nusiuntė jie ir davė jį vadįti prie viso susirinkimo, ir *įdėjo jį į karalių ant visų Izraėlitėnų. Ir nei vienas ne sekė giminę Dovido, kaip tikt viena giminė Juda. *2 Kar. 17, 21.
21. O Rėabėamui į Jėruzalę atėjus, surinko jis visą giminę Juda ir giminę Benjamin, šimtą ir aštuonisdešimts tukstančių jaunų, į karą tikrų vyrų, kad prieš giminę Izraėl kariautų ir karalystę vėl sugrąžintu ant Rėabėamo, sunaus Salomono.
22. Ale Dievo žodis sakytas buvo *Sėmajui, Dievo vyrui, ir tarė:
* 2 Nus. Kar. 11, 2.
23. Sakyk Rėabėamui, Salomono sunui, karaliui Judavos, ir visai giminei Juda bei Benjamin ir kitiems žmonėms, tarydamas:
24. Taip sako Ponas Dievas: „idant ne užsitraukite kariauti prieš savo brolius, vaikus Izraėl. Kožnas vienas eikite vėl namon, nės tai nuo manęs radosi!“ Ir jie klausę žodžiui Pono Dievo, sugrįžo ir ėjo namon, kaip Ponas Dievas buvo sakęs.
25. Bet Jėrobėamas budavojo Sikėmą ant kalno Epraim ir gyveno tame, ir iš ten išsitraukęs budavojo *Pnuėl.
* 1 Maiž. 32, 31. Vald. 8, 17.
26. Ale Jėrobėamas mislijo savo širdyje: karalystė dabar vėl pripuls giminei Dovido,
27. Jei šie žmonės aukštyn eitų, apieravoti namuose Pono Dievo Jėruzalėje; ir širdis šių žmonių prisilenks prie savo viešpaties Rėabėamo, karaliaus Juda, ir manę nužavįs, ir vėl pripuls Rėabėamui, karaliui Juda.
28. Ir karalius susirodijęs padarydino du veršiu iš aukso ir tarė jiems: persunku jums aukštyn eiti į Jėruzalę. Štai, *čia yra tavo dievai, Izraėl, kurie tavę išvedė iš Egypto žemės.
* 2 Maiž. 32, 4. 8.
29. Ir jis vieną pastatė Bėtelyje, o antrąjį Dane. * Vald. 18, 30.
30. Ir *tuomi labai susigriešijo, nės žmonės nuėjo prie to vieno iki į Dan.
* per. 14, 16.
31. Jisai ir pabudavojo balvonbažnyčių ant aukštybių, ir *įdėjo klebonus iš prasčiausiųjų žmonių, kurie ne buvo iš vaikų Lėvy. * 2 Nus. Kar. 11, 15. per. 13, 9.
32. Ir jis *padarė šventę penkioliktoje dienoje ašmojo mėnesio, kaip šventę Judavoje, ir apieravojo ant altoriaus. Taipo jis darė Bėtelyje, kad tiems veršiams apieravojo, kurius jis padarydino. Ir įdėjo Bėtelyje klebonus aukštybių, kurias jis buvo pakuręs. * Oz. 7, 5.
33. Ir apieravojo ant altoriaus, jo padarydintojo Bėtelyje, penkioliktąją dieną ašmojo mėnesio, *kurią jis iš savo širdies buvo sumislijęs; ir įstatė vaikams Izraėl šventes, ir apieravojo ant altoriaus, kad rukįta butų. * Kol. 2, 23

Perskyrimas 13.

Jėrobėamo ranka padžiusta; nekursai prarakas liuto nužudomas.

Ir štai, vienas Dievo vyras atėjo iš Judavos per Pono Dievo žodį į Bėtelį, ir Jėrobėamas stovėjo prie altoriaus, kad rukintų.
2. Ir jis šaukė prieš tą altorių per Pono Dievo žodį tarydamas: altoriau, altoriau! taip sako Ponas Dievas: „Štai, sunus užgims iš giminės Dovido, vardu Josias, *tas ant tavęs apieravos klebonus tos aukštybės, kurie ant tavęs rukina, ir žmonių kaulus jis ant tavęs sudegįs.“ * 2 Kar. 23, 16.
3. Ir jis davė tą dieną stebuklą, sakydamas, tai yra tas stebuklas, kad tai Ponas Dievas kalbėjęs: Štai, tas altorius sugrius, ir pelenai, kurie ant jo yra, bus išbarstyti.
4. Ale kaip karalius tą žodį girdėjo iš to Dievo vyro, prieš tą altorių Bėtelyje šaukiančio, ištiesė jis savo ranką prie altoriaus ir tarė: sugaukite jį! Ir jo ranka *padžiuvo, kurią jis prieš

jį buvo ištiesęs, ir ne galėjo ją vėl prie savęs traukti. *Mat. 12, 10.

5. Ir altorius sugriuvo, ir pelenai nuo altoriaus buvo išbarstyti pagal stebuklą, kurį tas Dievo vyras buvo davęs žodžiu Pono Dievo.

6. Ir karalius atsakydamas tarė tam Dievo vyrui: *prašyk veido Viešpaties, savo Dievo, ir melsk už manę, kad savo ranką vėl galėčiau prie savęs traukti. Tai prašė tas Dievo vyras Pono Dievo veido, ir karalius savo ranką vėl galėjo prie savęs traukti, ir ji tokia pastojo, kaip pirma buvusi. *2 Maiž. 8, 8.

7. Ir karalius kalbėjo su tuo Dievo vyru: eikš su manimi į mano namus ir atsigaivįk, aš tau kokią dovaną duosu.

8. Ale tas Dievo vyras atsakė karaliui: *norint tu man ir pusę savo namų duotumbei, tai aš tačiaus ne eičiau su tavimi. Nės aš čionai nei duonos ne noru valgyti, nei vandens gerti. *4 Maiž. 22, 18.

9. Nės taipo man liepta Dievo žodžiu ir sakyta: „tu ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, ir ne vėl sugrįšti tuo keliu, kuriuomi tu atėjai.“

10. Ir jis *šalin ėjo kitu keliu, ir ne pargrįžo tuomi keliu, kuriuomi į Bėtelį buvo atėjęs. *Mat. 2, 12.

11. Ale Bėtelyje gyveno vienas senas prarakas, pas tą atėjo jo sunus ir pasakojo jam visus stebuklus, kurius tas Dievo vyras buvo ištaisęs tą Dieną Bėtelyje, ir tus žodžius, kurius jis karaliui buvo kalbėjęs.

12. Ir jų tėvas tarė jiems: kur tas kelias, kuriuomi jis nukeliavo? Ir jo sunus parodė jam tą kelią, kuriuomi tas Dievo vyras buvo keliavęs, kursai iš Judavos buvo atėjęs.

13. O *jis tarė savo sunums: balnokite man asilą. Ir jiems asilą pabalnojus, jis jojo juomi, *perkš. 27.

14. Ir keliavo paskui tą Dievo vyrą, ir jį po ažuolu radęs sėdintį, tarė jam: ar tu esi tas Dievo vyras, iš Judavos atėjęsis? Jis tarė: esmi.

15. Ans tarė jam: eikš su manimi į mano namus ir valgyk duonos.

16. Ale jis tarė: aš ne galiu su tavimi grįšti, nei su tavimi eiti, neigi noru duonos valgyti, nei vandens gerti su tavimi šime kampe.

17. Nės su manimi kalbėta yra Pono Dievo žodžiu: *„tu tenai ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, tu ne turi vėl tuomi keliu sugrįšti, kuriuomi atėjai.“ *perkš. 9.

18. Ir jis tarė jam: ir aš esmi prarakas, lygiai kaip tu; ir angielas kalbėjo su manimi Dievo žodžiu ir sakė: „parvesk jį vėl namon su savimi, kad duonos valgytų ir vandens gertų.“ Ale jis pamelavo jam.

19. Ir pasivedė jį vėl, kad duonos valgė ir vandens gėrė jo namuose.

20. Ir jiems už stalo be sėdint Dievo žodis buvo sakytas prarakui, kurs jį vėl buvo parvedęs,

21. Ir prišaukė tam Dievo vyrui, iš Judavos atėjusiamjam, ir tarė: taip sako Ponas Dievas: todėl, kad tu ne klausei burnai Pono Dievo ir ne pilnavojai tą prisakymą, kurį tau Viešpats, tavo Dievas, prisakęs,

22. Ir sugrįžęs duonos valgei ir vandens gėrei toje vietoje, apie kurią jis tau sakė: „tu ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti,“ tai tavo lavonas ne bus palaidotas kapinėse tavo tėvų.

23. Ir jam duonos valgius ir gėrus, pabalnojo asilą prarakui, kurį buvo vėl parsivedęs.

24. Ir kaip jis buvo iškeliavęs, rado jį *liutas ant kelio ir nužudė jį. Ir jo lavonas gulėjo pamestas į kelią, ir asilas stovėjo šale jo, ir liutas prie to lavono. *per. 20, 36.

25. Ir žmonės, pro šalį eidami, matė lavoną į kelią pamestą ir liutą prie lavono stovint, ir atėję apsakė tai mieste, kuriame senasis prarakas gyveno.

26. Tai išgirdęs ansai prarakas, kurs jį vėl buvo parvedęs, tarė jisai: tai tas Dievo vyras, kursai burnai Pono Dievo ne klausęs; todėl Ponas Dievas jį padavė tam liutui, tas jį sudaužė ir nužudė pagal Pono Dievo žodį, jam sakytąjį.

27. Ir jis tarė savo *sunums: balnokite man asilą. Ir kaip jie jį buvo pabalnoję, *perkš. 13.

28. Nukeliavo jis ir rado jo lavoną į kelią numestą, ir asilą bei liutą arti lavono stovintį. Liutas nieko ne buvo ėdęs to lavono, nei asilą ne sulaužęs.

29. Tai prarakas, lavoną to Dievo vyro pakėlęs, uždėjo jį ant asilo ir pargabe-

no jį atgalios, ir atėjo į miestą to senojo prarako, kad jį apraudoję palaidotų.
30. Ir jis įdėjo lavoną į savo kapą, ir jie apraudojo jį: *ak brolau! *Jėr. 22, 18.
31. Ir kaip jį buvo palaidoję, tarė jis savo sunums: kad aš numirsu, tai *palaidokite manę tame kape, kuriame tas Dievo vyras palaidotas, ir dėkite mano kaulus pas jo kaulus. *1 Maiž. 47, 30.
32. *Nės tai nusiduos, ką jis šaukęs prieš altorių Bėtelyje žodžiu Pono Dievo, ir prieš visus namus aukštybių, miestuose Samarios esančius. *2 Kar. 23, 17. 18.
33. Ale po šių nusidavimų Jėrobėamas nesiliovė nuo piktojo savo elgimo, bet piktyn eidamas, įdėjo klebonus aukštybių iš *prasčiausiųjų žmonių. Kas jam patiko, to ranką jis pildė, ir tas pastojo klebonu aukštybės. *per. 12, 31.
34. O *tai grieku virto giminei Jėrobėamo, kad išgaišinta ir nuo žemės išpustyta buvo. *per. 12, 30 ir 14, 16.

Perskyrimas 14.

Prarakavimas prieš Jėrobėamą; Rėabėamo valdymas, griekai ir jų koravonė.

Tuočės Abias, Jėrobėamo sunus, apsirgo.
2. Ir Jėrobėamas tarė savo pačiai: kelkis ir taipo dėkis, kad niekas ne numanytų, tavę Jėrobėamo pačią esančią, ir nueik į Silo. Štai, ten yra prarakas Ajias, kurs *man sakęs, kad aš karaliumi busu ant šių žmonių. *per. 11, 30, 31 ir 12, 15.
3. Ir imk su savimi dešimt duonos kepalų ir pyragų ir medaus puodą, ir nueik pas jį, kad jis tau sakytų, kaip su tuomi vaiku bus.
4. Ir Jėrobėamo pati darė taipo, ir pasikėlusi nuėjo į Silo ir atėjo į namus Ajio; ale Ajias jau ne primatė, nėsa *jo akys tamsios buvo dėl senystės. *1 Maiž. 27, 1. per. 48, 10.
5. Ale Ponas Dievas tarė Ajiui: Štai, Jėrobėamo pati ateiti, kad tavę apie vieną daiktą paklaustų dėl savo sunaus, nės jis serga. Taigi kalbėk su ja taip ir taip. O kaip ji buvo įėjusi, dėjosi jiji svetima esanti.
6. O kaip Ajias girdėjo jos kojas įšlamščiančias pro duris, tarė jis: eikš į vidų, tu pati Jėrobėamo! kam tu taip dediesi, buk svetima esanti? Aš pas tavę esmi siųstas, sunkus pranašas. *2 Kar. 6, 32.
7. Eik ir sakyk *Jėrobėamui: taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas: „aš †tavę pakėliau iš žmonių pulko ir vyresniuoju įdėjau ant savo žmonių Izraėlitėnų; *per. 11, 29. †per. 16, 2.
8. Ir karalystę nuo Dovido giminės atplėšiau ir tau daviau. Ale tu nesielgei, kaip mano tarnas Dovidas, kurs mano prisakymų pilnavojo ir manę sekė iš visos širdies, kad darytų, tikt kas man patiko; *Jėz. 38, 3.
9. Ir pikčiaus elgeisi už visus pirm tavęs buvusius; nuėjęs sau kitus dievus padarei ir nulietus abrozus, kad manę supykti priverstumbei, ir manę *į savo užpakalį numetei. *Jėr. 2, 27. per. 32, 33.
10. Todėl štai, *aš bėdos užvesu ant Jėrobėamo giminės, ir išgaišįsu iš Jėrobėamo giminės ir į sieną mężantįjį, †užrakintąjį ir pamestąjį Izraėlyje. Ir vaikų vaikus Jėrobėamo nei šluote iššluosu, kaip purvai iššluojami, iki jo abelnai gloda bus. *per. 15, 29 ir 16, 3. †per. 21, 21.
11. Kas iš Jėrobėamo [giminės] *miršta mieste, tą šunys suės; o kas ant lauko miršta, tą paukščiai po dangumi sules; nėsa tai Ponas Dievas kalbėjo.“ *per. 16, 4.
12. Todėl tu kelkis ir eik namon; o tavo kojai į miestą įžengiant, kudikis numirs;
13. Ir visi Izraėlitėnai jį apraudos ir jį palaidos. Nės šis vienas iš Jėrobėamo [giminės] bus palaidotas, todėl, kad ko gero jame išrasta po akių Viešpaties, Dievo Izraėlio, giminėje Jėrobeamo.
14. Ale Ponas Dievas sau karalių ant Izraėlitėnų prikels, tas *išgaišįs giminę Jėrobėamo tą dieną. O kasgi dabar? *per. 15, 29.
15. Ir Ponas Dievas ištiks Izraėlitėnus, kaip nendres vandenyse judinamos, ir *išplėš Izraėlitėnus iš šios gerosios žemės, kurią jis jų tėvams esti davęs, ir juos išbarstys anapus vandens, todėl, kad jie sau šventįtas gires pasidarė, Poną Dievą įpykinti; *2 Kar. 17, 23.
16. Ir paduos Izraėlitėnus dėl grieko Jėrobėamo, kurs susigriešijęs ir *Izraėlitėnus į grieką įvedęs. *per. 13, 34 ir 12, 30.
17. Ir Jėrobėamo pati pasikėlusi nuėjo ir parėjo į Tirzą. Ir jai ant slenksčio namų užstojus, numirė vaikatis.
18. Ir jie palaidojo jį, ir visi Izraėlitėnai apraudojo jį pagal žodį Po-

no Dievo, kurį jis buvo kalbėjęs per savo tarną Ajią, praraką.

19. O kas daugiaus sakytina apie Jėrobėamą, kaip jis kariavęs ir karaliavęs, štai, *tai parašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl. *2 Nus. Kar. 13, 2. 13.

20. Ale čėsas, kaip ilgai Jėrobėamas karaliavo, yra dvidešimt ir du metu. Ir jis užmigo su savo tėvais, ir jo sunus Nadabas karaliumi pastojo į jo vietą.

21. Ir (taipo) Rėabėamas, Salomono sunus, karaliumi buvo Judavoje. *Keturisdešimts metų buvo Rėabėamas, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo septyniolika metų Jėruzalėje tame mieste, kurį Ponas Dievas buvo paskyręs iš visų giminių Izraėlio, kad savo vardą tenai statytų. Jo motyna vardu buvo Naėma, Amonytienė. *2 Nus. Kar. 12, 13.

22. Ir Juda [t. e. giminė] darė, kas Ponui Dievui visai ne patiko, ir įpykino jį daugiaus per viskągi, ką jų tėvai buvo darę savo griekais, kurius jie buvo darę.

23. Nės ir jie pakurė sau aukštybes, stulpus bei šventįtas gires ant visų aukštų kalnelių ir po visais žaliuojančiais medžiais. *2 Kar. 16, 4.

24. O buvo ir kekšininkų toje žemėje, ir jie darė visas *biaurybes pagonų, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo išvaręs. *5 Maiž. 18, 9. 2 Kar. 21, 2. 11.

25. Ale penktame mete karaliaus Rėabėamo užsitraukė aukštyn *Sisakas, Egypto karalius, prieš Jėruzalę, *per. 11, 40

26. Ir atėmė skarbus iš Dievo namų ir iš karaliaus namų ir viskągi, kas imtina buvo, ir atėmė visus auksinus skydus, *kurius Salomonas buvo padarydinęs; *per. 10, 16.

27. Į kurių vietą karalius Rėabėamas padarydino varinius skydus ir padavė tus į rankas vyriausiųjų palydovų, duris pridabojančių prie namų karaliaus.

28. Ir kaip tankiai karalius į Dievo namus įėjo, nešiojo tus tie palydovai ir vėl įnešė tus į tų palydovų kamarą.

29. Ale kas daugiaus apie Rėabėamą sakytina ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai *surašyta knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 12, 15.

30. Ale Rėabėamas su Jėrobėamu *kariavo, kol gyvudu buvo. *per. 15, 6.

31. Ir Rėabėamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovido. Ir jo motyna vardu buvo Naėma, Amonytienė; ir jo sunus *Abiamas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Nus. Kar. 12, 13.

Perskyrimas 15.

Valdymas dviejų karalių Judavoje, Abiamo ir Aso; ir dviejų Izraėlyje, Nadabo ir Baėšo.

Aštuonioliktame mete karaliaus Jėrobėamo, Nebato sunaus, *Abiamas karaliumi pastojo Judavoje, *2 Nus. Kar. 13, 1.

2. Ir karaliavo tris metus Jėruzalėje. *Jo motyna vardu buvo Maėka, duktė Abisalomo. *2 Nus. Kar. 13, 2.

3. Ir jis elgėsi lygiai taip griešnai, kaip jo tėvas pirm jo buvo griešnai pasielgęs, ir jo širdis nesilaikė viernai prie Pono Dievo savo, kaip širdis jo tėvo Dovido.

4. Nės dėl Dovido davė jam Viešpats, jo Dievas, *žibnyčią Jėruzalėje, jo sunų po jo prikeldamas ir jį išlaikydamas Jėruzalėje; *per. 11, 36.

5. Todėl, kad Dovidas buvo daręs, kas Ponui Dievui patiko, ir ne buvo atstojęs nuo to viso, ką jis jam liepė, kol gyvas buvo, tiktai *be ano nusidėjimo su Uriošiumi, Etytu. *2 Zom. 11, 27. per. 12, 9.

6. *Ale Rėabėamas kariavo su Jėrobėamu, kol gyvudu buvo. *per. 14, 30.

7. O kas daugiaus apie Abiamą sakytina ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta knygose nusidavimų karalių Judavos. *Ale Abiamas bei Jėrobėamas kariavo su kits kitu. *2 Nus. Kar. 13, 2. 17.

8. Ir Abiamas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovido. Ir Asas, jo sunus karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Nus. Kar. 14, 1.

9. Dvidešimtame mete karaliaus Jėrobėam ant Izraėlio pastojo Asas karaliumi Judavoje,

10. Ir karaliavo keturisdešimts ir vieną metą Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Maėka, duktė Abisalomo.

11. Ir Asas darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, lygiai kaip jo tėvas Dovidas;

12. Ir išvarė *kekšininkus iš žemės ir šalin metė visus balvonus, jo tėvų darytuosius. *per. 22, 47.

13. Priegtam jis atstatė ir *savo motyną Maėką nuo tos šlužmos, kurią ji Miplėzėtui buvo dariusi šventįtoje girioje, ir Asas išpustijo jos Miplėzėtą, ir sudegino tą pas upę Kidron. *2 Nus. 15, 16

14. Ale *aukštybes jie ne išpustijo;

tačiaus širdis Aso buvo vierna Ponui Dievui, kol jis gyvas buvo. *per.22,44.

15. O tą sidabrą ir auksą, ir rykus, kurius jo tėvas buvo pašventinęs, ir kas šventįta buvo Pono Dievo namams, tai jis įgabeno.

16. Ir buvo nepakajaus tarp Aso ir tarp Baėso, karaliaus Izraėlio, kol juodu gyvu buvo.

17. Ale *Baėsas, Izraėlio karalius, nusitraukė aukštyn prieš Judą ir pakurė Ramą, kad nieks ne galėtų nei išeiti, nei įeiti ant šalies Aso, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 12,18. per. 16,8.

18. Tai ėmė Asas visą *sidabrą ir auksą, likusį skarbe namų Pono Dievo ir skarbe karaliaus, ir davė tą į rankas savo tarnų, ir nusiuntė juos pas Ben-Adadą, sunų Tabrimon, sunaus Esion, Syrionų karalių, Damaške gyvenantį, ir jam sakydino: *2 Nus. Kar. 16, 1.

19. Yra suderėjimas tarp manęs bei tavęs, ir tarp mano tėvo bei tavo tėvo; todėl aš nusiunčiu tau dovaną, sidabrą ir auksą, kad pamestumbei tą suderėjimą, kurį su Baėsu, karaliumi Izraėlyje, turi, kad jis nuo manęs šalin trauktųs.

20. Ben-Adadas, paklusęs karaliaus Aso, nusiuntė savo vyresniuosius ant kareivių prieš miestus Izraėl ir pamušė *Ijon bei Dan ir Abel-Bėt-Maėka, visą Kinėrot, prie visos žemės Naptali. *2 Kar. 15,29.

21. Kaip Baėsas tai išgirdo, paliovė jisai Ramą budavoti ir vėl nusitraukė į Tirzą.

22. Ale karalius Asas apsakydino visoje Judavoje: čia nei vienas ne tur išlikti! Ir atėmė akmenis bei medžius iš Ramos, kuriais Baėsas buvo budavojęs. O karalius Asas tais budavojo Gėbą-Benjamin bei Mizpą.

23. Ale kas daugiaus apie Asą sakytina, ir visa jo macis ir vislab, ką jis daręs, ir tie miestai, kurius jis pabudavojęs, štai, parašyta *knygose apie nusidavimus karalių Juda; tiktai kad savo senystėje kojomis negalėjo. *2 Nus. 14,2.

24. Ir *Asas užmigo su savo tėvais ir † palaidotas buvo su savo tėvais mieste Dovido, savo tėvo. Ir Jozapatas, jo sunus, pastojo karaliumi į jo vietą. *2 Nus. Kar. 16, 13. † 1 Kar. 14, 31.

25. Ale Nadabas, Jėrobėamo sunus, pastojo karaliumi ant Izraėl antrame mete Aso, karaliaus Juda, ir karaliavo ant Izraėl du metu,

26. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir vaikščiojo *keliu savo tėvo ir darė tą jo grieką, kuriuomi jis Izraėlį į grieką buvo įvedęs. *per. 16, 19. 26. 31.

27. Ale Baėsas, sunus Ajio, iš giminės Izašar, pakėlė *maištą prieš jį, ir užmušė jį Gibėtone, kurs Pylistėnų buvo. Nėsa Nadabas bei visas Izraėl abažu apstojo (miestą) Gibėtoną. *per. 16, 9.

28. Taipo nužudė jį Baėsas trečiame mete Aso, karaliaus Juda, ir pastojo karaliumi į jo vietą.

29. Taipgi karaliumi budamas užmušė jisai visą giminę Jėrobėamo, ir nei vieną ne paliko gyvą iš Jėrobėamo, iki jį išgaišinęs, *pagal žodį Pono Dievo, kurį jis kalbėjęs buvo per savo tarną Ajią, Siloniškį, *per. 14, 10.

30. Dėl grieko Jėrobėamo, kurį jis darė, ir tuomi Izraėlį į grieką įvedė su tuom kusinimu, kuriuomi Poną Dievą Izraėlio papykino.

31. Bet kas daugiaus apie Nadabą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, štai, tai parašyta *knygose apie nusidavimus karalių Izraėl. *per. 16, 5. 14. 20. 27.

32. O buvo karas tarp Aso bei Baėso, karaliaus Izraėl, kolei juodu gyvu buvo.

33. Trečiame mete Aso, karaliaus Juda, pastojo Baėsas, Ajio sunus, karaliumi ant viso Izraėl Tirzoje, per dvidešimt ir keturis metus.

34. O jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko ir *vaikščiojo keliu Jėrobėamo ir pagal jo grieką, kuriuomi jis Izraėlį į grieką buvo įvedęs. *per. 16, 19. 26. 31.

Persk. 16, 1. Ale atėjo Pono Dievo žodis *Jėjui, sunui Anani, prieš Baėsą ir tarė: *perkš. 7.

2. Todėl, kad *aš tavę iš dulkių pakėliau ir vyriausiuoju padariau ant savo žmonių Izraėl, o tu vaikščioji keliu Jėrobėamo ir į grieką vedi mano žmones Izraėl, manę įpykįdamas jų griekais, *per. 14, 17.

3. Štai, todėl aš vaikų vaikus Baėso ir vaikų vaikus jo giminės atimsu, ir tavo giminę padarysu, *kaip giminę Jėrobėamo, sunaus Nebato. *per. 15, 29.

4. Kas *Baėso miršta mieste, tą šunys tur suėsti, o kas jo miršta ant lauko, tą paukščiai dangaus suėsti. *per. 14, 11.

5. Ale kas daugiaus apie Baėsą sakytina ir ką jis daręs, bei jo macis, štai, *parašyta tai yra knygose nusidavimų karalių Izraėl. *2 Nus. 16, 1.
6. Ir Baėsas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas Tirzoje, o jo sunus Elas pastojo karaliumi į jo vietą.
7. Ir atėjo Pono Dievo žodis per praraką *Jėjų, sunų Anani, ant Baėso ir ant jo giminės, ir prieš visą tą piktą, ką jis daręs po akių Pono Dievo, jį įpykįti per darbus savo rankų, kad pastotų kaip giminė Jėrobėamo, ir todėl, kad jis šį buvo užmušęs. *perkš. 1.

Perskyrimas 16.

Apie keturis karalius Izraėlyje: Elą, Simrį, Amrį ir Akabą.

8. Dvidešimt šeštame mete Aso, karaliaus Juda, pastojo *Elas, Baėso sunus, karaliumi ant Izraėl Tirzoje, du metu. *per. 16, 6.
9. Ale jo tarnas Simri, vyresnysis ant pusės vežimų, *maištą pakėlė prieš jį. Bet jis buvo Tirzoje, gėrė ir buvo girtas namuose Arzo, vietininko Tirzoje. *per. 15, 27.
10. O *Simri įėjęs jį užmušė dvidešimt sekmame mete Aso, karaliaus Juda, ir †pastojo karaliumi į jo vietą. *2 Kar. 9, 31. †2 Kar. 15, 10. 14. 25. 30.
11. O kaip jis karaliumi buvo ir ant jo krėslo sėdėjo, nužavino jis visus vaikus Baėso ir ne paliko *nei prie sienos męžančio, priegtam ir jo gentis artimiausius ir jo prietelius. *1 Zom. 25, 22. 1 Kar. 14, 10.
12. Šitaipo išgaišino Simri visus vaikus Baėso pagal žodį Pono Dievo, kurį jis ant Baėso buvo kalbėjęs per praraką Jėjų,
13. Dėl visų griekų Baėso bei jo sunaus Elo, kurius juodu darė ir Izraėl į griekus įvedė, Poną Dievą, Izraėlio Dievą, įpykįdami per savo balvonystę.
14. Ale kas daugiaus apie Elą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, štai, tai parašyta *knygose nusidavimų karalių Izraėl. *per. 15, 31.
15. Dvidešimt sekmame mete Aso, karaliaus Juda, pastojo karaliumi Simri, septynes dienas, Tirzoje, nėsa pulkai buvo apgulę Gibėtoną Pylistėnų.
16. Ale kaip žmonės abaže išgirdo kalbant, Simrį maištą pakėlusį, o ir karalių užmušusį, tai padarė visas Izraėl tą pačią dieną Amrį, vyriausįjį ant kareivių, karaliumi ant Izraėl abaže.
17. O Amri traukėsi aukštyn ir visas Izraėl su juomi iš Gibėton, ir apgulė Tirzą.
18. Ale Simri matydamas, miestą pergalėtą busiant, įėjęs į paločių namų karaliaus, susidegino su namais karaliaus ir numirė,
19. Dėl savo griekų, kurius buvo pildęs, darydamas, kas Ponui Dievui ne patiko, ir vaikščiodamas keliu Jėrobėamo ir pagal jo grieką, kuriuomi jisai Izraėlį buvo į griekus įvedęs.
20. Ale kas daugiaus apie Simrį sakytina, ir kaip jis *maištą pakėlęs, štai, tai parašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl. *per. 14, 19 ir 15, 31.
21. Tuočės žmonės Izraėl skyrėsi į dvi dali; viena pusė laikėsi prie Tibno, sunaus Ginato, kad jį karaliumi padarytų; ale antroji pusė laikėsi prie Amrio.
22. O tų žmonių, kurie prie Amrio laikės, daugiaus buvo, ne kaip tų žmonių, kurie prie Tibno, sunaus Ginato, laikės. Ir Tibni numirė, tai Amri karaliumi pastojo.
23. Trisdešimt pirmame mete Aso, karaliaus Juda, pastojo Amri karaliumi ant Izraėl dvylika metų, ir karaliavo Tirzoje šešis metus.
24. Jis pirko kalną Samarią iš Sėmerio už du centneriu sidabro, ir apbudavojo tą kalną, ir praminė tą miestą, kuri budavojo, Samaria, vardu Sėmerio, to kalno pono.
25. Ir Amri darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir *nelabesnis buvo už visus tus, kurie pirm jo buvę. *Mik. 6, 16.
26. Ir *vaikščiojo visais keliais Jėrobėamo, sunaus Nėbato, ir jo griekuose, kuriais jis Izraėl į griekus įvedė, kad jie Poną Dievą, Izraėlio Dievą, įpykino savo balvonyste. *per. 15, 26. 34.
27. Ale kas daugiaus apie Amrį sakytina ir vislab, ką jis daręs, ir jo galybė, kurią jis išrodęs, štai, *parašyta tai yra knygose nusidavimų karalių Izraėl. *per. 14, 19 ir 15, 31.
28. Ir Amri užmigo su savo tėvais, ir palaidotas buvo Samarioje. Ir Akabas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.
29. Trisdešimt ašmame mete Aso,

karaliaus Juda, Akabas, sunus Amri, pastojo karaliumi ant Izraėl, ir karaliavo ant Izraėl Samarioje dvidešimt ir du metu;
30. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, už visus pirm jo buvusius.
31. Ir jam tai menkas buvo nusidėjimas, *kad jis pildė griekus Jėrobėamo, sunaus Nebato, ir podraug vedė Isebėlę, dukterį Et-Baalo, karaliaus Zidono, per pačią, ir nuėjęs šlužijo Baalui ir meldėsi jo; *per. 15,26.34.
32. Ir pakurė Baalui altorių *namuose Baalo, kurius jam pabudavojo Samarioje. *2Kar. 3,2. per. 10,27.28.
33. Ir įtaisė šventą girę, kad Akabas daugiaus darė, Poną Dievą, Izraėlio Dievą, įpykįti, kaip visi karaliai Izraėl, pirm jo buvusiejie.
34. Per tą čėsą budavojo Jiėlis iš Bėt-El Jėriką. Tai jam kaštavo jo pirmąjį sunų Abiramą, jam gruntinįjį akmenį dedant, bei jo jaunesnįjį sunų Segubą, duris statant, pagal *žodį Pono Dievo, kurį kalbėjęs buvo per Jozuvą, sunų Nuno. *Joz. 6, 26.

Perskyrimas 17.

Eliošius brangybės čėse varnų aprupinamas: vaikėlį mirusį prikelia.

Ir kalbėjo Eliošius, Tisbytas iš miesčionių Gilėad, Akabui: kaip tikrai gyvas Ponas Dievas, Izraėlio Dievas, po kurio akių aš stoviu, *ne tur per šius metus nei rasos, nei lytaus n'ateiti, man tai ne sakant! *Am. 4,7. Luk. 4,25. Apr. J. 11, 6.
2. Ir žodis Pono Dievo atėjo jam ir tarė:
3. Eik šalin iš čia ir kreipkis į rytus, ir pasislėpk arti upelio Krit, kursai prieš Jordaną teka.
4. Ir turi iš upelio gerti, o aš varnams paliepiau, kad jie tavę tenai tur aprupįti.
5. Ir jis nuėjęs darė pagal žodį Pono Dievo; ir atstojęs atsisėdo prie upelio Krit, prieš Jordaną tekančiojo.
6. Ir varnai atnešė jam duonos bei mėsos rytmečiais ir vakarais, ir jis gėrė iš upelio.
7. Ir nusidavė po kelių dienų, kad upelis išdžiuvo, *nės ne buvo nei jokio lytaus žemėje. *Am. 4, 9.
8. Tai jam atėjo žodis Pono Dievo ir tarė:
9. Kelkis ir eik į Zarpatą, kuri arti Zidono yra, ir pasilik tenai; nės aš ten kokiai našlei paliepiau, kad tavę aprupintų.
10. Ir jis kėlėsi ir nuėjo į Zarpatą. O jam prieinant prie miesto vartų, štai, *čia be esanti našlė ir malkų be renkanti. Ir jis ją pašaukdamas tarė: atnešk man mažumą vandens kokiame ryke, kad aš gerčiau. *Luk. 4, 26.
11. O jai nueinant atnešti, jis šaukdamas jai tarė: atnešk man drauge ir duonos kąsnį.
12. Ji tarė: *kaip tikrai gyvas Ponas Dievas, tavo Dievas, aš nieko ne turu kepto, kaip tikt vieną saują miltų ryke bei mažumą aliejaus izbone (krage); o štai, vieną arba dvi malkeli rinkausi ir eimi į vidų ir sau bei savo sunui pataisysu, kad valgę numirtumbiva. *per. 18, 10.
13. Eliošius tarė jai: nesibijok, eik ir padaryk, kaip tu sakei! Tačiau man pirma to mažumą iškepk ir atnešk man, ale sau bei savo sunui potam taipojau turi padaryti.
14. Nės taip tarė Ponas Dievas, Izraėlio Dievas: „tie miltai ryke ne tur suvalgyti buti, ir tas aliejaus *izbonas (kragas) nieko ne tur pristokti iki tai dienai, kad Ponas Dievas duos lyti ant žemės.“ *2 Kar. 4, 2.
15. *Ji nuėjusi padarė, kaip Eliošius buvo sakęs. Ir jis valgė, ir ji taipojau, ir jos namiškiai, gerą čėsą. *Mat. 10, 40.41.
16. Miltai ryke ne buvo suvalgyti, ir aliejaus izbonas nieko ne pristoko, pagal Pono Dievo žodį, kalbėtąjį per Eliošių.
17. Ir po tų nusidavimų sunus tos žmonos, jo šeimininkės, apsirgo, ir jo liga buvo taip labai sunki, kad jau kvapo jame ne liko atsidvėsti.
18. O ji tarė Eliošiui: *ką aš turu su tavimi darbo, tu Dievo vyre? Tu pas manę atėjai, kad mano peržengimo minėta ir mano sunus numarįtas butų. *Vald. 11, 12. 2 Zom. 16, 10.
19. Jis tarė jai: duok šen man *sunų savo. Ir jis, ėmęs jį nuo jos kelių, užėjo aukštyn į tą stubą, kur jis laikėsi, ir įdėjo jį į savo lovą. *2 Kar. 4, 32.
20. Ir šaukdamas Dievopi tarė: Pone Dieve, mano Dieve, argi tai našlei, prie kurios aš svečias esmi, tiek pikto padarei, kad jos sunų numarintumbei?

21. Ir jis ant kudikio matavosi tris
kartus, ir šaukdamas Dievopi tarė:
Pone Dieve, mano Dieve, duok at-
grįšti dušelei šio kudikio vėl prie jo!
22. Ir Ponas Dievas išklausė balsą
Eliošiaus, o dušelė kudikio vėl at-
grįžo pas jį, ir jis gyvas pastojo.
23. Ir Eliošius ėmęs kudikį nunešė
žemyn nuo svetlyčios į butą, ir *davė
jį jo motynai tarydamas: štai, †tavo
sunus gyvas yra. * Luk. 7, 15. † Ev. Jon. 4, 50.
24. O moteriškė tarė Eliošiui: dabar
aš išpažįstu, tavę Dievo vyrą esantį,
ir *Pono Dievo žodis tavo burnoje
yra teisybė. * 2 Zom. 7, 28.

Perskyrimas 18.

Prarakas Eliošius papiauja Baalo prarakus.

Ir po ilgo čėso atėjo Pono Dievo
žodis Eliošiui trečiame mete ir tarė:
eik ir pasirodyk Akabui, kad aš *duo-
su lyti ant žemės. * Jok. 5, 18.
2. Ir Eliošius nuėjo, kad Akabui pasi-
rodytų. Ale buvo didė brangybė Sa-
marioje.
3. O Akabas pavadino Obadją, savo
dvaro užveizdą; ale Obadjas Pono Die-
vo labai *bijojosi. * perkš. 12. 1 Zom. 12, 24.
4. Nės Isebėlei prarakus Pono Dievo
išgaišinant, Obadjas ėmęs šimtą pra-
rakų paslėpė juos dauboje, čia penkis-
dešimts, ten vėl penkisdešimts, ir ap-
rupino juos duona bei vandenimi.
5. Taigi taipo tarė Akabas Obadjui:
perkeliauk žemę pas visus šaltinius
bei upeles, begu rastumbiva šieno, ir
žirgus bei asilarklius išlaikytumbiva,
kad ne prapultų visi galvijai.
6. O juodu skyrėsi į žemę, kad ją
perkeliautų. Akabas vienas keliavo
vienu keliu, o Obadjas taipjau vienas
antru keliu.
7. Ir Obadjui ant kelio b'esant, štai,
sutiko jį Eliošius; o jį pažindamas
puolė ant savo veido ir tarė: ar ne
tu esi mano kunigas Eliošius?
8. Jis tarė: esmi; eik ir sakyk savo
viešpačiui: „štai, Eliošius čionai yra.“
9. Ale ans tarė: kuomi aš susigriеši-
jau, kad tu nori savo tarną į rankas
Akabo paduoti, kad manę nužudytų?
10. *Kaip tikrai gyvas yra Ponas Die-
vas, tavo Dievas, niera nei jokių žmo-
nių ir nei jokios karalystės, kur mano
viešpats ne nusiuntęs, tavęs jėškoti.
Ir jiems sakant: „čia jo niera,“ ėmė
jis prysiegą nuo tos karalystės ir nuo
žmonių, kad tavęs ne radę. * per. 17, 12.
11. Ir tu dabar sakai: eik, sakyk savo
viešpačiui: „štai, Eliošius yra čionai?“
12. Taigi man atstojus nuo tavęs,
tai tavę Pono Dievo Dvasė atimtų,
kaszin katrul, ir aš tada parėjęs Akabui
tai apsakyčiau, ir jis tavęs ne rastų,
tai jis manę nužudytų. Ale tavo tar-
nas *bijosi Pono Dievo iš mažų
savo dienų. * perkš. 3.
13. Ar tai ne apsakyta tau, mans
kunige, ką aš daręs, Isebėlei prarakus
Pono Dievo nužudant? kad aš šimtą
Pono Dievo prarakų paslėpiau, čia
penkisdešimts, ten vėl penkisdešimts
dauboje, ir juos aprupinęs duona bei
vandenimi?
14. Ir tu dabar tari: nueik, sakyk
savo viešpačiui: „Eliošius čia yra,“
kad manę nužudytų?
15. Eliošius tarė: *kaip tikrai gyvas
Ponas Dievas Zėbaot, po kurio akių
aš stoviu, aš jam šiandien pasirodysu!
* 2 Kar. 3, 14.
16. Tai Obadjas nuėjo Akabui prie-
šais ir apsakė tai jam. Ir Akabas
nuėjo Eliošiui priešais.
17. Ir Akabas, matydamas Eliošių,
tarė jam: *ar tu esi tas, kurs Izraėlį
painioja? * Luk. 23, 2. 5. Amos 7, 10. Darb. 16, 20.
18. Ale jis tarė: aš ne painioju
Izraėlį, bet tu, bei tavo tėvo namai,
tuomi, kad prisakymą Pono Dievo pa-
metėte ir *sekate Baalim. * per. 16, 31. 32.
19. Taigi, nusiųsk dabar ir suvadįk
prie manęs visą Izraėlį ant kalno Kar-
mel, ir anus keturis šimtus bei penkis-
dešimts prarakų Baalo, ir anus ketu-
ris šimtus prarakų *šventosios girės,
nuo stalo Isebėlės valgančių. * per. 16, 33.
20. Taipo Akabas nusiuntęs į visus
vaikus Izraėl, suvadino tus prarakus
ant kalno Karmel.
21. Tai Eliošius, priėjęs visus žmo-
nes, tarė: *ikikolei jus šlubuojate į
abi šali? Jei Ponas Dievas yra Dievu,
tai sekite jį. O vėl, jei †Baal tas yra,
tai jį sekite. Ir žmonės jam nieko
ne atsakė. * Joz. 24, 15. † Vald. 6, 31.
22. Tai Eliošius tarė žmonėms: aš
vienas pasilikau prarakas Pono Die-
vo, ale prarakų Baalo yra keturi
šimtai ir penkisdešimts vyrų.
23. Taigi duokite mums du jaunu jau-

tuku, ir jie te imie sau vieną jautuką, ir tą te sukapojie į šmotus ir te uždedie ant malkos, ir te ne pridedie ugnies; tai aš antrąjį jautuką ėmęs ant malkos uždėsu ir taipojau ne pridėsu ugnies.
24. Tai jus melskitės vardo savo Dievo, o aš melsiuos vardo Pono Dievo. Katras dabar Dievas su ugnimi atsakys, tas t'esie Dievas! Ir visi žmonės atsakydami tarė: *tai geras žodis. * 1 Zom. 18, 20.
25. Ir Eliošius tarė prarakams Baalo: jus sau išsirinkite vieną jauną jautuką ir padarykite pirma, nės jųsų daug yra; ir melskitės savo Dievo vardo, o ne pridėkite ugnies.
26. Ir jie ėmė tą jautuką, kurį jisai jiems davė, ir pritaisė ir meldėsi vardo Baal iš rytmečio iki pietų tarydami: Baal, išklausyk mus! Ale čia ne buvo nei jokio balso, nei atsiliepimo. Ir jie šlubavo aplink altorių, jų padarytąjį.
27. Pietumsgi jau atėjus apjuokė juos Eliošius tarydamas: *šaukite didžiu balsu, nės jis dievas yra, jis [rasi] ką sumislija, arba darbo kokio tur, ar per lauką iškeliavęs, arba rasi miegti, kad pabustų. * 5 Maiž. 32, 37.
28. Ir jie šaukė didžiu balsu ir rėžėsi peiliais bei ylomis pagal savo budą, aža jų kraujas bėgo.
29. Ale pietums perėjus prarakavo jie, iki reikėjo valgio apieras įtaisyti, ale ne buvo čionai *nei jokio balso, nei atsakymo, nei išklausymo. * Abak. 2, 19.
30. Tai Eliošius tarė visiems žmonėms: eikite šen pas manę, visi žmonės. Ir visiems žmonėms prie jo atėjus, pataisė jis altorių Pono Dievo, kursai suardytas buvo.
31. Ir ėmęs dvylika akmenų pagal skaitlių giminių vaikų Jokubo, (kuriam žodis Pono Dievo kalbėdamas tarė: *tu turi Izraėl vardu buti;)
* 1 Maiž. 32, 28. per. 35, 10. 2 Kar. 17, 34.
32. Ir pastatė iš tų akmenų altorių vardan Pono Dievo ir aplink altorių padarė duobę, dviejų saikų, javams seikiamųjų, plačią;
33. Ir malką pritaisė, ir jautuką į šmotus sukapojęs uždėjo tą ant malkos,
34. Ir tarė: atgabenkite keturis rykus, (Kad vadinamus) vandens pilnus, ir užpilkite tai ant deginimo apieros, bei ant malkos. Ir sakė: „darykite taip dar kartą!“ Ir jie darė taipo dar kartą; ir jis sakė: „darykite tai dar trečią kartą!“ Ir jie taip darė trečią kartą.
35. Ir vanduo tekėjo aplink altorių, o ir duobė pilna buvo vandens.
36. Ir kaip čėsas jau buvo, valgymo apieras apieravoti, priėjęs Eliošius prarakas tarė: Pone Dieve, *Dieve Abraomo, Izaoko ir Izraėlio, duok ben šiandien žinoma buti, tavę Dievą esantį Izraėlyje, o manę, tavo tarną, ir manę tai vislab ant tavo žodžio dariusį!
* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16.
37. Išklausyk manę, Pone Dieve, išklausyk manę, kad šie žmonės žinotų, tavę, Pone Dieve, esantį Dievą, kad tu jų širdį potam priverstumbei!
38. Tai *ugnis Pono Dievo puolė žemyn ir suėdė deginimo apierą, malką, akmenis ir žemę, ir sulaižė vandenį duobėje. * 3 Maiž. 9, 24.
39. Tai matydami visi žmonės, ant savo veido puolė ir tarė: Ponas Dievas yra Dievu! Ponas Dievas yra Dievu!
* Zak. 13, 9.
40. Bet Eliošius tarė jiems: *nutverkite Baalo prarakus, kad jų nei vienas ne ištruktų. Ir jie nutvėrė juos. Ir Eliošius nuvedė juos žemyn prie upelio Kizon ir papiovė juos tenai. * 2 Kar. 10, 25.
41. Ir Eliošius tarė Akabui: nusitrauk aukštyn, valgyk ir gerk, nėsa užia lyg ant didžio lytaus.
42. Ir Akabui aukštyn keliaujant valgyti ir gerti, užėjo Eliošius ant paties viršaus [kalno] Karmel, ir *pasiklonioјęs iki žemei savo galvą tarp kelių palenkė, * Jok. 5, 17. 18.
43. Ir tarė savo vaikui: užeik aukštyn ir apsidairyk juriump linkai. Jisai užėjęs apsidairė ir tarė: nieko ten niera. Jis tarė: nueik vėl septyniais kartais.
44. O sekmuoju kartu tarė jisai: antai debesėlis keliasi iš jurių lyg vyro plaštakai. Jis tarė: nueik ir sakyk Akabui: „pakinkyk ir važiuok žemyn, kad lytus tavę ne užspėtų.
45. O dar ne pasidabojant, dangus aptemo debesiais ir vėju, ir užėjo *didis lytus. Ale Akabas važiuodamas iškako į Jesreėl. * Jok. 5, 18.
46. Ir Pono Dievo ranka atėjo ant Eliošiaus, ir jis apjuosęs savo strėnas nubėgo pirm Akabo, iki iškako į Jesreėlį.

Perskyrimas 19.

Eliošiaus bėgimas, pastnįkavimas, palinksminojimas ir jo mokslo klausantieji.

Ir Akabas pasakė Isebėlei vislab, ką Eliošius buvo daręs, ir *kaip jisai visus prarakus Baalo kardu nužudęs. *per. 18,40.

2. Tai Isebėlė nusiuntė paslą pas Eliošių ir jam sakydino: *dievai man te daro šeip ir taip, jei aš rytoj ne padarysu į šį čėsą tavo dušiai, kaip vienai šių dušių! *per. 2,23. 2 Kar. 6,31.

3. Tai jis matydamas kėlėsi ir nuėjo, katrul norėjo, ir atėjo į Bersėbą Judavoje ir paliko savo vaiką tenai.

4. Ale jis nuėjo į pusčią dienos žygį, ir įėjęs atsisėdo po kadagio medžiu ir meldė, kad Dievas jį suvalytų, sakydamas: jau gana, *taigi imk, Pone Dieve, mano dušelę, aš ne geresnis už mano tėvus! *Job. 7,16. Jon. 4,3.

5. Ir *atsigulęs miegojo po kadagio medžiu. Ir štai, angielas jį pakrutįdamas tarė: kelkis ir valgyk. *1 Maiž. 21,15.

6. Ir jam apsižvelgiant, štai, prie jo galvos be esanti kepta duona bei kragas su vandenimi. Ir jis valgęs bei gėręs vėl atsigulė miegoti.

7. Ir angielas Pono Dievo antru kartu sugrįžęs pakrutino jį tarydamas: kelkis ir valgyk, nės tu didį kelią turi keliauti.

8. Ir jis atsikėlęs valgė ir gėrė, ir tuomi valgiu padrutįtas ėjo *keturisdešimts dienų ir keturisdešimts nakčių iki Dievo kalno Oreb. *2 Maiž. 24,18. per. 34,28.

9. Ir įėjęs tenai į nekurią daubą pasiliko čiajau nakvinai. Ir štai, Pono Dievo žodis jam atėjęs, tarė jam: ką tu čionai veiki, Eliošiau?

10. Jis tarė: *aš atkeršijau Poną Dievą, Dievą Zėbaot; nės vaikai Izraėl tavo derėjimą prastojo ir tavo altorius sugriovė ir tavo prarakus kardu nužudė; ir aš vienas tikt išlikau, ir jie to jėško, kad man galą darytų. *Rym. 11,3. 2 Kar. 10,16.

11. Jis tarė: eik laukan ir stokis ant kalno po akių Pono Dievo. Ir štai, Ponas Dievas *praėjo pro šalį, ir didis †vėjas, kurs kalnus suplėšė ir uolas sulaužė, pirm Pono Dievo. Ale Ponas Dievas ne buvo vėje. Bet po vėjo užėjo žemės padrebėjimas, ale Ponas Dievas ne buvo žemės padrebėjime. *Maiž. 33,22. †Darb. 2,2.

12. Ir po žemės padrebėjimo atėjo ugnis, ale Ponas Dievas ne buvo ugnyje. Ir po ugnies radosi *tykas švelnas užimas. *Job. 4,16.

13. Ir Eliošius tai išgirdęs, užsidengė savo veidą savo skreiste, ir išėjęs laukan stojos pryangyje uolos. Ir štai, tai jam atėjo balsas ir tarė: ką tu čia turi darbo, Eliošiau?

14. Jis tarė: aš Poną Dievą, Dievą Zėbaot, *atkeršijau; nėsa vaikai Izraėl tavo suderėjimą prastojo, tavo altorius sugriovė, tavo prarakus kardu nužudė; ir aš vienas išlikau, ir jie to jėško, kad man galą padarytų. *Ps. 69,10.

15. Ale Ponas Dievas tarė jam: eik vėl savo keliu per pusčią į Damašką, ir nuėjęs įeik ir pamostyk Azaėlį per karalių ant Syrionų,

16. Ir *Jėų, sunų Nimsi, per karalių ant Izraėl, ir Elisą, sunų Sapato, iš Abėl-Mėolos per praraką į savo vietą. *2 Kar. 9,2.3.

17. Ir tur nusiduoti, kad, kas kardui Azaėlio ištruksta, tą tur Jėus nužudyti, ir kas kardui Jėaus ištruksta, tą tur Elisas nužudyti.

18. Ir *aš duosu išlikti septynis tukstančius Izraėlyje, butent visus kelius, kurie nesikloniojo Baalui, ir visas burnas, kurios jį ne pabučiavo. *Rym. 11,4.

19. Ir jis išėjęs iš ten rado Elisą, sunų Sapato, ariantį su dvylika jungais po savo akių, ir jis pats buvo tarp tų dvylika. Ir Eliošius prie jo priėjęs savo skreistę ant jo užmetė;

20. Ale jis jaučius palikęs ir bėgdamas paskui Eliošių tarė: *duok man pabučiuoti savo tėvą bei savo augyvę, tai aš tavę seksu. Jis tarė jam: nueik ir vėl pareik, nės aš turu su tavimi kokio darbo. *Luk. 9,61.

21. Ir jis vėl nuo jo pabėgęs ėmė vieną jaučių jungą ir tą apieravojo, ir miesą išviręs tais medžiais nuo jaučių, davė žmonėms, kad valgytų. Ir kėlėsi ir sekė Eliošių ir šlužijo jam.

Perskyrimas 20.

Dvigubas karas ir pergalėjimas Akabo prieš Ben-Adadą Syrioną.

Ir Ben-Adadas, karalius Syrionų, surinko visą savo kareivių pulką, ir buvo trisdešimts ir du karaliu su juomi, ir žirgų bei vežimų; ir nusitraukęs aukštyn apgulė Samariją ir kariavo prieš ją.

2. Ir nusiuntęs paslų pas Akabą,
karalių Izraėl, į miestą,
3. Sakydino jam: taip tarė Ben-Ada-
das: „tavo sidabras ir tavo auksas
mano yra, ir tavo pačios ir tavo ge-
riausieji vaikai taipojau mano yra.“
4. Karalius Izraėl atsakydamas tarė:
mano viešpatie karaliau, kaip tu sa-
kei, aš esmi tavo, ir vislab, ką aš turu.
5. O paslai vėl pareidami tarė: taip
sako Ben-Adadas: kadangi aš pas
tavę siunčiau ir sakydinau: „savo
sidabrą ir savo auksą, savo pačias
ir savo vaikus turi tu man duoti,
6. Tai aš rytoj šiuo čėsu savo tar-
nus pas tavę atsiųsu, kad tavo na-
mus bei tavo padonų namus iškrau-
stytų; ir kas tau miela, tur jie į savo
rankas ėmę išnešti.“
7. Tai karalius Izraėl visus vyresniuo-
sius žemės pavadinęs tarė: *dabokitės
ir žiurėkite, kokį piktą daiktą jis pra-
deda. Jis prie manęs atsiuntė dėl ma-
no pačių bei vaikų, sidabro bei aukso,
o aš jam to ne užgyniau. *2Kar.5,7.
8. Tai tarė jam visi senieji ir visi
žmonės: tu ne klausyk, neigi pavelyk!
9. Ir jis tarė paslams Ben-Adado: saky-
kit mano viešpačiui karaliui: „vislab,
ką tu pirmiausiai savo tarnui sakydi-
nai, aš noru daryti; ale šio ne galiu aš
daryti.“ Ir paslai nuėję atsakė tai.
10. Tai Ben-Adadas siuntė pas jį ir
sakydino jam: *dievai man te daro
šeip ar taip, jei dulkių Samarios gana
bus, kad visi žmonės po manimi po
saują parsinešti gautų. *per.19,2. 2Kar.6,31.
11. Ale karalius Izraėl atsakydamas
tarė: sakykite, kas šarvu apsirėdo, ne
tur girtis, kaip tas, kursai jį nusivilko.
12. Tai Ben-Adadas išgirdęs (tam pa-
time čėse be gerdamas su karaliais šė-
trose) tarė jis savo tarnams: pasigata-
vykite. Ir jie pasigatavijo prieš miestą.
13. O štai, vienas prarakas priėjęs
Akabą, karalių Izraėl, tarė: taip sako
Ponas Dievas: „juk tu matei visą šį
didįjį pulką; štai, aš jį šiandien į ta-
vo rankas duosu, kad žinotumbei,
manę esantį Poną Dievą.“
14. Akabas *tarė: per ką? Ansai tarė:
taip sako Ponas Dievas: „per vaikus
žemės valdonų.“ Ans tarė: kas tur
mušį pradėti? Jis atsakė: tu. *Vald.6,15.
15. Tai surokavo jis vaikus žemės
valdonų, o jų buvo du šimtu ir tris-
dešimtis ir du. Ir po jų surokavo
visą pulką visų vaikų Izraėl, septy-
nis tukstančius vyrų.
16. Ir jie išsitraukė per pietus. Ale
Ben-Adadas gėrė ir apsigėrė šėtroje
drauge su tais trisdešimts ir dviem
karaliais, kurie jam pristoti buvo atėję.
17. O vaikai žemės valdonų pir-
miausiai išsitraukė. Ale Ben-Adadas
išsiuntė, o tie jam atsakydami tarė:
traukias vyrai iš Samarios.
18. Jis tarė: sugaukite juos gyvus,
ar jie butų dėl pakajaus, ar ant mu-
šio išsitraukę.
19. Ale kaip tie žemės valdonų vaikai
buvo išėję, ir vaiskas paskui juos,
20. Kožnas mušė tą, kurs jį sutiko.
Ir Syrionai bėgo, bet Izraėl juos vijo.
Ir Ben-Adadas, Syrionų karalius, iš-
bėgo su žirgais bei su raiteliais.
21. Ir karalius Izraėl išsitraukęs
parmušė žirgus ir vežimus, kad Sy-
rionų didę daugybę užmušė.
22. Tai vienas prarakas priėjęs ka-
ralių Izraėl, tarė jam: eik ir pasidru-
tįk, ir numanyk ir dabokis, ką da-
rąs! nės karalius Syrionų prieš tavę
aukštyn užeis, metui perėjus.
23. Nės tarnai karaliaus Syrios tarė
jam: jų dievai kalnų dievai, todėl
prieš mus laimėjo. Ak, kad mes
su jais lygumoje kariauti turėtum-
bime, *matytumbime, bau ne laimė-
tumbime prieš juos! *perkš.25.
24. Taigi taipo tu daryk: karalius
atstatyk, kožną iš jų vietos, ir val-
donus į jų vietą statyk.
25. Ir sutaisyk sau vaiską, kaip tą
vaiską, kurį prapuldei, ir žirgus bei
vežimus, kaip anie buvo; ir prieš
juos kariaukime lygumoje! matysi,
bau mes juos ne pergalėsime. Jis
jų žodžių pakluso ir padarė taipo.
26. Tam metui perėjus, Ben-Adadas
Syrionus pridavadijo ir traukėsi aukš-
tyn į Apek, prieš Izraėlį kariauti.
27. O vaikai Izraėl taipojau prisi-
gatavijo, ir apsirupinę traukėsi jiems
priešais, ir apsistojo su abažu ties
jais, nei dvi maži kaimeni ožkų; ale
Syrionų pilna žemė buvo.
28. Ir vienas Dievo vyras priėjęs
tarė karaliui Izraėl: taip sako Ponas
Dievas: „todėl, kad *Syrionai sakė,

Poną Dievą esantį Dievą kalnų, o
ne Dievą lygumų, tai aš visą tą di-
dįjį pulką į tavo ranką padaviau,
kad žinotumbite, manę Poną Dievą
esantį. * 2 Kar. 19, 28.
29. O jie abažu apsistojo tiesiog prieš
anus septynes dienas. Sekmąją dieną
jie ėjo prieš kits kitą kariaudami, ir
vaikai Izraėl parmušė Syrionų šimtą
tukstančių pėstininkų į vieną dieną.
30. Ir išlikusieji bėgo į miestą Apėk,
ir muras užpuolė ant išlikusiųjų dvi-
dešimt ir septynių tukstančių vyrų.
Ir Ben-Adadas *bėgo į miestą, iš vie-
nos kamaros į kitą. * per. 22, 25.
31. Tai tarė jam jo tarnai: štai,
mes girdėjome, karalius vaikų Izraėl
mielaširdingus karalius esančius. Tai-
gi savo strėnas žakais apdengę ir
virvėmis savo galvas aprišę išeikime
pas karalių Izraėl! mažu jis tavo du-
šią gyvą paliks.
32. O jie savo strėnas apsirišę žakais
ir savo galvas virvėmis, atėjo pas ka-
ralių Izraėl ir tarė: Ben-Adadas, tavo
tarnas, tau sakydina: „prašau, ben gy-
vą palik mano dušią.“ Ale ansai tarė:
jei jis dar gyvas, tai jis mano brolis.
33. Ir tie vyrai greitai tą jo žodį
priėmę sau ant gero išguldė ir tarė:
beje, tavo brolis Ben-Adadas. Jis
tarė: ateikite ir atgabenkite jį. Tai
Ben-Adadas išėjo pas jį, ir liepė jį
užsėsti ant savo vežimo,
34. Ir tarė jam: tus miestus, kurius
mano tėvas tavo tėvui atėmęs, aš
tau atduosu; ir pasidaryk sau uly-
čias Damaške, kaip mano tėvas Sa-
marioje pasidaręs; tai aš tavę su de-
rėjimu išleisu. Ir jis padarė su juo-
mi derėjimą ir išleido jį.
35. Tai vienas vyras iš prarakų vai-
kų savo artymui tarė per žodį Pono
Dievo: prašau, *ištik manę! Ale an-
sai ne norėjo jį ištikti. * 1 Zom. 22, 17.
36. Tai jis tarė jam: todėl, kad tu
ne klausei balso Pono Dievo, štai,
tavę *liutas ištiks nuo manęs einantį.
Ir kaip jis nuo jo atstojo, rado jį
liutas ir ištiko jį. * per. 13, 24.
37. Ir jis radęs kitą vyrą tarė: prašau, iš-
tik manę! ir tas vyras sumušė jį kruviną.
38. Tai tas prarakas nuėjęs stojosi
prie karaliaus arti kelio, ir savo veidą
pelenais nepažįstamą padarė.
39. Ir karaliui pro šalį keliaujant, šau-
kė jis paskui karalių ir tarė: tavo tarnas
buvo išėjęs į patį karą: ir štai, vienas
vyras buvo atstojęs ir atgabeno vieną
vyrą pas manę sakydamas: „sergėki
šitą vyrą! jei jo pasigęs, tai *tavo du-
šia bus už jo dušią, arba tu turėsi
sidabro vieną centnerį užmokėti.“
* 2 Kar. 10, 24.
40. Ir tavo tarnui šen ir ten bežy-
giuojant, ano jau ne be buvo. Ka-
ralius Izraėl tarė jam: tai tavo prova,
tu pats tą padarei.
41. Tai jis greitai pelenus nuo savo
veido nubraukė, ir karalius Izraėl pa-
žino jį, kad jis vienas prarakų esąs.
42. Ir jis tarė karaliui: taip sako
Ponas Dievas: „todėl, kad tu tą vy-
rą pražudytinąjį iš savo rankų išlei-
dai, bus tavo dušia už jo dušią, ir
tavo žmonės už jo žmones.“
43. Ale karalius Izraėl traukės šalin
*nelinksmas ir didei papykęs į savo
namus ir iškako į Samariją. * per. 21, 4.

Perskyrimas 21.

Akabo bei Isebėlės smarkybė prieš Nabotą.

Po tų nusidavimų tikos, kad Nabo-
tas, Jesreėlytas, vynkalnį turėjo Jes-
reėlyje, arti paločiaus Akabo, kara-
liaus Samarioje.
2. Ir Akabas kalbėdamas su Nabotu
tarė: duok man savo vynkalnį, aš sau
daržą viralams iš jo darysu, kadangi
jis taip arti prie mano namų gul; aš
tau geresnį vynkalnį už jį duosu, ar-
ba, jei tau taip dingsta, aš tau tiek
sidabro už jį duosu, kiek jis kaštuoja.
3. Ale Nabotas tarė Akabui: Dieve
manę nuo to apsaugok, kad aš tau
savo tėviškės dalyką duočiau.
4. Tai Akabas parėjo namon *pilnas
apmaudo ir labai papykęs dėl to žo-
džio, kurį Nabotas Jesreėlytas jam bu-
vo sakęs, tarydamas: aš tau ne duosu
savo tėviškės dalyko. Ir jis atsigulęs
ant savo lovos savo veidą šalin nu-
gręžė ir duonos ne valgė. * per. 20, 43.
5. Tai įėjusi prie jo Isebėlė, jo pati,
kalbėjo su juomi: *kas tai, kad tavo
dvasė taip nuliudusi, ir kad ne val-
gai duonos? * 2 Zom. 13, 4.
6. Jis tarė jai: aš kalbėjau su Na-
botu, Jesreėlytu, sakydamas: duok
man savo vynkalnį už pinįgus, arba,
jei taip tau patinka, tai aš tau kitą

už tą duosu. Ale jis tarė: aš tau savo vynkalnį ne duosu.
7. Tai Isebėlė, jo pati, jam tarė: kokia tai karalystė butų Izraėlyje, tau taip darant? Kelkis ir valgyk duonos ir buk linksmas! aš tau vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, įteiksu.
8. O ji rašė gromatas Akabo vardan ir jas užpečvietijo jo pečvietimi, ir nusiuntė jas seniemsiems bei vyresniemsiems jo miesto, aplink Nabotą gyvenantiemsiems.
9. Ir šitaip ji rašė gromatose: duokite pastininką iššaukti, ir pasodinkite Nabotą į vyresniąją vietą tarp žmonių.
10. Ir statykite prieš jį dvejetą žmonių, niekam ne vertų, kuriuodu liudytų ir sakytų: „tu Dievą ir karalių keikei." Ir jį išvedę akmenimis užmuškite, kad numirtų.
11. Ir *seniausieji bei vyriausieji jo mieste, kurie jo mieste gyveno, padarė, kaip jiems Isebėlė buvo paliepusi, kaip ji buvo rašiusi gromatose, jiems nusiųstose, *Dan. 6, 4.
12. Ir iššaukdino pastninką, ir pasodino Nabotą į vyriausiąją vietą tarp žmonių.
13. Tai atėję tuodu vyru, niekam nevertudu, stojosi ties juomi, ir liudijo prieš Nabotą po akimis žmonių sakydamu: Nabotas Dievą ir karalių keikė. Tai jį iš miesto išvedę *akmenimis užmušė į smertį.
*2 Nus. Kar. 24, 21. Darb. 7, 58. 59. Ebr. 11, 37.
14. Ir jie davė žinę Isebėlei ir sakydino jai: Nabotas yra akmenimis užmuštas ir negyvas.
15. Ir Isebėlė išgirdusi Nabotą akmenimis žudytą ir negyvą esantį, tarė Akabui: kelkis ir pasisavįk *vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, kurį jis ne norėjo tau už pinįgus duoti, nės Nabotas jau negyvas, bet atlikęs. *Job. 24, 6.
16. Akabas girdėdamas, Nabotą negyvą esantį, atsikėlė, kad žemyn eitų pas *vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, ir jį sau pasisavintų. *Job. 24, 6.
17. Ale Pono Dievo žodis atėjęs Eliošiui, Tisbytui, sakė:
18. Kelkis ir eik priešais Akabui, karaliui Izraėl, Samarioje esančiamjam. Štai, jis yra ant vynkalnio Naboto; ten jis nuėjęs jį pasisavįti.
19. Ir kalbėk su juomi ir tark: taipo sako Ponas Dievas: „tu nužudei, prieg-tam ir pasisavinai." Ir turi su juomi kalbėti ir sakyti: taip sako Ponas Dievas: „toje vietoje, kur šunys kraują Naboto laižė, taipojau †šunys tavo kraują laižys.
*2 Zom. 12, 9. 1 Kar. 22, 38. †2 Kar. 9, 25.
20. O Akabas tarė Eliošiui: begu tu manę radai kuočės sau per nprietelių? Ale jis tarė: beje aš tavę radau, todėl, kad tu *paduotas esi tikt pikto daryti po akių Pono Dievo. *Rym. 7, 14.
21. Štai, aš bėdos ant tavęs užvesu, ir tavo vaikų vaikus atimsu, ir išgaišįsu *Akabui ir †prie sienos mężantįjį ir užrakintąjį bei užsilikusįjį Izraėlyje. *2 Kar. 9, 8. †1 Kar. 16, 11.
22. Ir padarysu tavo namus, kaip *namus Jėrobėamo, sunaus Nebato, ir kaip †namus Baėso, sunaus Ajio, dėl to griekingojo pasielgimo, kuriuomi tu manę supykinai ir Izraėlį į griekus įvedei. *Ps. 15, 29. †Ps. 16, 3.
23. Ir ant Isebėlės Ponas Dievas taipojau kalbėjo ir tarė: *šunys Isebėlę tur suėsti prie murų Jesreėl. *2 Kar. 9, 33.
24. Kas Akabo *miršta mieste, tą šunys suės; o kas ant lauko miršta, tą dangaus paukščiai sules. *Ps. 14, 11.
25. Taipo nei vieno ne buvo taip abelnai *parduoto, pikto daryti po akių Pono Dievo, kaip Akabas; nės jo †pati Isebėlė jį taipo perkalbėjo.
*per. 20. †Ps. 11, 3.
26. Ir jis pasidarė didžiu biaurescčiu, kad balvonus sekė, visai, kaip Amorytai buvo darę, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo išvaręs.
27. Ir Akabas tokius žodžius girdėjęs, *įplėšė savo rubus, ir žaku apdengęs savo kuną pastnįkavo, ir miegojo žake, ir labai nuliudęs vaikščiojo.
*Ezro 9, 3.
28. Ir Pono Dievo žodis atėjęs Eliošiui, Tisbytui, tarė:
29. Ar tu ne matei, kaipo Akabas prieš manę kloniojas? Taigi, kadangi jis po mano akių pasižemina, aš tą bėdą ne užvesu, kol jis gyvas; ale *dienose jo sunaus užvesu aš bėdą ant jo giminės. *2 Kar. 9, 22. 26

Perskyrimas 22.

Surašymas apie Akabo prapuolimą; Jozapato ir Aasio valdymas.

Ir priėjo trys metai, karųi ne esant tarp Syronų bei Izraėlitėnų.

2. Ale trečiame mete Judavos karalius Jozapatas *nukeliavo pas karalių Izraėl. *2 Nus. Kar. 18, 2.
3. Ir karalius Izraėl tarė savo tarnams: ar ne žinote *Ramot Gilėade musų esant? ir mes be sėdime tykai, ir ne atimame jį iš rankų karaliaus Syrioje? *Joz. 21, 38.
4. Ir tarė Jozapatui: ar tu nori su manimi trauktis į mušį Ramoton Gilėade? Jozapatas tarė karaliui Izraėl: *aš busu kaip tu, ir mano žmonės kaip tavo žmonės, ir mano žirgai kaip tavo žirgai. *2 Kar. 3, 7.
5. Ir *Jozapatas tarė karaliui Izraėl: ben paklausk šiandien žodžio Pono Dievo! *2 Kar. 3, 11.
6. Tai suvadino karalius Izraėl prarakų, apie keturis šimtus vyrų ir tarė jiems: ar aš trauksiuos į Ramotą Gilėade kariauti, arba ar turu aš tai nedaryti? Jie tarė: traukis aukštyn! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.
7. Bet Jozapatas tarė: *ar čia niera daugiaus nei vieno prarako Pono Dievo, kad jo pasiklaustumbime. *2 Kar. 3, 11.
8. Karalius Izraėl tarė Jozapatui: dar yra vienas vyras, Mikas, sunus Jemlio, per tą Ponas Dievas gal klaustas buti. Ale aš jo nekenčiu, nėsa jis man nieko gero ne apsako, bet tikt vieno pikto. Jozapatas atsakė: ne kalbėk taipo, karaliau.
9. Tai pavadino karalius Izraėl kamarninkų vieną ir tarė: atgabenk greitai Miką, sunų Jemlio.
10. Ale karalius Izraėl bei Jozapatas, karalius Juda, sėdėjo, kožnas ant savo krėslo, rubais apsivilkę lauke ties durimis prie vartų Samarios, ir visi prarakai prarakavo po jų akių.
11. Ir Zedėkias, sunus Knaėno, geležinius ragus buvo pasidaręs, ir tarė: taip sako Ponas Dievas: „šitais tu Syrionus badysi, iki juos išgaišinęs."
12. Ir visi prarakai taipo prarakavo ir tarė: nusitrauk į Ramotą Gilėade ir laimėk! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.
13. Ir paslas, kursai nuėjęs buvo, Miką pavadinti, tarė jam: štai, prarakų kalbos iš vieno geros už karalių; taigi ir tavo žodis t'esie kaip jų žodis, ir sakyk gero.
14. Mikas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, aš kalbėsu, ką man Ponas Dievas sakys.
15. Ir jam pas karalių atėjus, tarė jam karalius: Mikai, ar turime trauktis į Ramotą Gilėade kariauti, arba ar tai ne turime daryti? Jis tarė jam: beje, traukis aukštyn ir laimėk! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.
16. Karalius vėl tarė jam: aš *tau per prysiegą sakau, kad man nieko kito ne sakytumbei, kaip teisybę, vardan Pono Dievo.
*1 Zom. 3, 17. 2 Nus. Kar. 18, 15. Mat. 26, 63.
17. Jis tarė: aš mačiau visą Izraėlį išsklaidytą ant kalnų, kaip *avis kerdžiaus ne turinčias. Ir Ponas Dievas tarė: „ar šitie ne tur pono? kožnas vėl te grįšta namon su pakajumi."
*Mat. 9, 36.
18. Tai tarė karalius Izraėl Jozapatui: ar *aš tai tau ne sakiau, kad jis man nieko gero ne prarakauja, bet vieno pikto? *2 Kar. 2, 18. Ps. 4, 28.
19. Ans tarė: todėl girdėkigi Pono Dievo žodį! Aš regėjau Poną Dievą sėdintį ant savo krėslo, ir visą pulką dangiškąjį šale jo stovintį po jo dešinės ir po kairės.
20. Ir Ponas Dievas tarė: kas nor Akabą perkalbėti, kad jis nusitrauktų ir pultų Ramote Gilėade? Ir vienas sakė šeip, o kits taip.
21. Tai viena *dvasė išėjusi stojosi po akių Pono Dievo ir tarė: aš jį perkalbėsu. Ponas Dievas tarė jai: kuomi? *Jėz. 19, 14.
22. Ji tarė: aš *išėjusi busu meluojanti dvasė visų jo prarakų burnoje. Jis tarė: tu jį perkalbėsi ir tai ištesėsi; išeik ir daryk taipo!
*Jon. 8, 44. Apreiš. 16, 14.
23. Dabargi žiurėk, Ponas Dievas meluojančią dvasę perleido į visų šių tavo prarakų burną, ir Ponas Dievas pikto ant tavęs kalbėjęs.
24. Tai priėjęs Zedėkias, sunus Knaėno, *ištiko Miką per ausį tarydamas: kaip? ar Pono Dievo dvasė nuo manęs atstojo, kad su tavimi kalba?
*Mik. 4, 14.
25. Mikas tarė: štai, tu tai matysi tą dieną, *kad iš vienos kamaros į kitą eisi, kad kur palįstumbei. *Ps. 20, 30.
26. Karalius Izraėl tarė: imk Miką, ir te pasiliekti jis pas Amoną, miesto valdoną, bei pas Joasą, karaliaus sunų!

27. Ir sakyk: taip sako karalius: šį įdėkite į temnyčią, ir valgydįkite jį duona bei vandenimi priespaudos, iki man su pakajumi sugrįštant.
28. Mikas tarė: jei tu su pakajumi sugrįši, tai Ponas Dievas ne kalbėjo per manę. Ir tarė: klausykite, visi žmonės!
29. Taipo *traukės karalius Izraėl bei Jozapatas, karalius Juda, aukštyn į Ramotą Gilėade. * 2 Nus. Kar. 18, 28.
30. Ir karalius Izraėl tarė Jozapatui: *apsirėdyk nepažintinai ir ateik į mušį, savo rubais apsivilkęs! Ale ir karalius Izraėl nepažintinai apsirėdęs nuėjo į mušį. * Ebr.: aš apsirėdysu nepažintinai, bet tu savo rubais apsivilkęs ateik!
31. Ale karalius Syrionų paliepė vyriausiemsiems ant jo vežimų, kurių buvo trisdešimtis ir du, ir tarė: ne turite į mušį eiti nei ant didžiųjų nei ant mažųjų, bet vienintėlei ant karaliaus Izraėl.
32. Ir vyriausieji vežimų matydami Jozapatą dumojo, jį esantį karalių Izraėl, ir užpuolė jį su mušiu; ale Jozapatas rėkė.
33. Ir vyriausieji ant vežimų matydami, jį ne esantį karalių Izraėl, nusigręžė nuo jo į užpakalį.
34. Ale vienas vyras kilpinį įtempęs iš nežinių įšovė karalių Izraėl į tarpą pancėriaus bei susegimų. Ir jis tarė savo važnyčiai: *atgręšk savo ranką ir išvesk manę iš vaisko, nės aš esmi įžeistas. * 2 Nus. Kar. 35, 23.
35. Ir tas mušis didyn ėjo tą dieną, ir karalius stovėjo ant vežimo prieš Syrionus, ir numirė ant vakaro. Ir kraujas iš ronų tekėjo į vidurį vežimo.
36. Ir davė iššaukti abaže saulei nusileidžiant ir sakyti: kožnas eikite į savo miestą bei į savo žemę.
37. Taipo numirė karalius ir buvo nugabentas į Samarią. Ir palaidojo jį Samarioje.
38. Ir numazgojant vežimą prie ežero Samarios, *laižė šunys jo kraują (bet kekšės jį mazgojo), pagal Pono Dievo žodį, kurį jis buvo kalbėjęs. * Ps. 21, 19. 2 Kar. 9, 25.
39. Kas daugiaus apie Akabą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, ir elepanto kaulų butas, kurį jis budavojo, ir visi miestai, jo pabudavotieji, štai, *tai parašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl. * Ps. 14, 19. Ps. 15, 31.
40. Šitaip užmigo Akabas su savo tėvais, ir jo sunus Aasjas pastojo karaliumi į jo vietą.
41. Ir Jozapatas, sunus Aso, pastojo karaliumi ant Juda ketvirtame mete Akabo, karaliaus Izraėl.
42. Ir jis trisdešimt bei penkių metų buvo, karaliumi pastodamas, ir karaliavo dvidešimt ir penkis metus Jėruzalėje; jo augyvė vardu buvo Asuba, duktė Sili.
43. Ir jis vaikščiojo visu keliu savo tėvo Aso ir ne atstojo nuo to, ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai įtiko,
44. *Tačiau aukštybes ne pametė; ir žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. * Ps. 15, 14. 2 Kar. 12, 3.
45. Ir turėjo pakajų su karaliumi Izraėl.
46. Ale kas daugiaus apie Jozapatą sakytina, ir jo nujėgimas, ką jis daręs, ir kaip jis kariavęs, štai tai parašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 18, 1.
47. Taipojau jis *iš žemės išvarė, kas dar likusių kekšininkų buvo, kurie čėse jo tėvo Aso buvo užsilikę. * Ps. 9, 28. Ps. 15, 12.
48. O Edome ne buvo karaliaus (bet vietininkas čia karaliavo).
49. Ir Jozapatas buvo padarydinęs laivų ant jurių, kurie turėjo į *Opirą eiti aukso pargabenti. Ale jie ne nuėjo, nėsa buvo sulaužyti Ezėon-Gebėryje. * Ps. 9, 28.
50. Tuočės tarė Aasjas, Akabo sunus, Jozapatui: te eina mano tarnai su tavo tarnais ant laivų. Ale Jozapatas ne norėjo.
51. Ir Jozapatas užmigo su savo tėvais, ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovido, savo tėvo; ir *Joramas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. * 1 Nus. Kar. 3, 11.
52. Aasjas, Akabo sunus, karaliumi pastojo ant Izraėl Samarioje, septynioliktame mete Jozapato, karaliaus Juda, ir karaliavo ant Izraėl du metu,
53. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui visai ne patiko, ir vaikščiojo keliu savo tėvo ir savo motynos, ir *keliu Jėrobėamo, sunaus Nebato, kurs Izraėlį į griekus įvedė, * 2 Kar. 15, 24. 28.
54. Ir šlužijo *Baalui ir meldėsi jo, ir įpykino Viešpatį, Dievą Izraėl, kaip jo tėvas darė. * 1 Kar. 16, 31.

Antra knyga apie Karalius.

Perskyrimas 1.

Aasjas serga; Eliošiaus supykimas su stebuklais.

Ir *Moabytai atpuolė nuo Izraėl Aka-
bui numirus. Ps. 3, 5.
2. Ir Aasjas išpuolė pro narinyčias
savo svetlyčios Samarioje ir apsirgo,
ir siuntė paslus ir sakė jiems: nuėję
*klauskite Baal-Zėbub, dievą Ekrone,
bau aš nuo šios ligos išgysu. *Jėz. 19, 3.
3. Ale angielas Pono Dievo kalbėjo
su Eliošiumi, Tisbytu: pasikėlęs prie-
šais eik paslams karaliaus Samarios
ir sakyk jiems: argi jau niera Dievo
Izraėlyje, kad nueinate pasiklausti
Baal-Zėbub, dievo Ekrone?
4. Todėl taipo sako Ponas Dievas:
tu ne kelsies iš to patalo, ant kurio
atsigulei, bet *tikrai turėsi mirti. Ir
Eliošius atstojo. *Ps. 8, 18.
5. Ir paslams pas jį vėl pargrįžus,
tarė jisai jiems: kodėl jus pargrįštate?
6. Jie tarė jam: atėjo mums koksai vy-
ras priešais ir tarė mums: nueikite vėl
pas karalių, kurs jus siuntęs, ir tarkite
jam: taip sako Ponas Dievas: „argi jau
niera Dievo Izraėlyje, kad nusiunti pa-
siklausti Baal-Zėbub, dievo Ekrone?
todėl tu ne kelsies iš to patalo, ant
kurio atsigulei, bet tikrai turėsi mirti.“
7. Jis tarė jiems: kaipo-gi tas žmo-
gus buvo apsirėdęs, kursai jus su-
tiko ir toktai jums kalbėjo?
8. Jie tarė jam: jis *gauruotu kai-
liu (skura) buvo apsisiautęs, ir šikšnos
diržu aplink strėnas apsijuosęs. Ir
jis tarė: tai Eliošius, Tisbytas.
*Sakar. 13, 4. Mat. 3, 4.
9. Ir jis nusiuntė pas jį vyriausią ant
penkisdešimts draug su tais penkis-
dešimt. Ir tam pas jį aukštyn einant
štai, jis sėdėjo viršuje ant kalno. Ale
jis tarė jam: tu Dievo vyre, karalius
tau sakydina, kad žemyn eitumbei.
10. Eliošius atsakė tam vyriausiam-
jam ant penkisdešimts ir tarė jam:
jei aš Dievo vyras esmi, tai ugnis te
*nupuolie žemyn nuo dangaus ir te suė-
die tavę ir tavo penkisdešimtis. Tai nu-
puolė ugnis iš dangaus ir suėdė jį ir
jo penkisdešimtis. *Luk. 9, 54. Apreišk. 11, 5.
11. Ir jis vėl nusiuntė kitą vyriau-
sijį ant penkisdešimts su jo penkis-
dešimts. Tas atsakydamas tarė jam:
tu Dievo vyre, taip sako karalius:
„tolydžiaus eik žemyn.“
12. Eliošius atsakydamas tarė: jei
aš Dievo vyras esmi, tai ugnis te nu-
puolie iš dangaus ir te suėdie tavę
ir tavo penkisdešimts. Tai nupuolė
Dievo ugnis iš dangaus ir suėdė jį
ir jo penkisdešimts.
13. Tai jis vėl siuntė trečiąjį vyriau-
sijį ant penkisdešimts draug su jo
penkisdešimts. Tas pas jį aukštyn
atėjęs pasikloniojo Eliošiui ir jį pakar-
niai melsdams tarė jam: tu Dievo vyre,
pasigailėk ben mažumą mano dušios ir
dušios savo tarnų, šių penkisdešimts!
14. Štai, *ugnis nupuolė nuo dan-
gaus ir sudegė pirmudu vyriausiuoju
ant penkisdešimts draug su jų du kart
penkisdešimts; taigi dabar ben ma-
žumą pasigailėk mano dušios!
*per. 10, 12. Žir. 48, 3.
15. Tai tarė angielas Pono Dievo
Eliošiui: eik su juomi žemyn ir ne-
sibijokis jo! Ir jis pasikėlęs ėjo su
juomi žemyn pas karalių.
16. Ir jis tarė jam: taip sako Ponas
Dievas: todėl, kad tu *paslus nu-
siuntęs klausdinai Baal-Zėbub, dievo
Ekrone, kaip kad Izraėlyje Dievo ne
butų, kurio žodžio klausti galėtų, tai
tu ne kelsies iš to patalo, ant kurio
atsigulei, bet tikrai turėsi mirti. *per. 3, 4.
17. Taipo numirė jisai pagal žodį
Pono Dievo, Eliošiaus kalbėtąjį. Ir
*Joramas karaliumi pastojo į jo vietą
į antrąjį metą Joramo, sunaus Joza-
pato, karaliaus Juda; nės jis ne tu-
rėjo sunų. *Ps. 3, 1.
18. Ale kas daugiaus sakytina apie
Aasją, ką jis daręs, štai, tai parašyta
*knygose nusidavimų karalių Izraėl.
*2 Nus. Kar. 22, 1.

Perskyrimas 2.

Eliošiaus dangunžengimas; Eliso stebuklai;

O kaip Ponas Dievas norėjo Eliošių
vėtroje dangun paimti, ėjo Eliošius
su Elisu iš Gilgal.
2. Ir Eliošius tarė Elisui: prašau,
čia pasilik! nės Ponas Dievas siuntė
manę į Bėt-Elį. Ale Elisas atsakė:
*kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, ir
tavo dušia gyva, aš ne prastoju tavę!
Ir jiemdviem į Bėt-Elį žemyn ėjus.
*Ps. 4, 30. Rut. 1, 16.

3. Išėjo prarakų vaikai, Bėt-Elije esantieji, laukan pas Elisą ir tarė jam: bau ir žinai, kad Ponas Dievas šiandien tavo kunįgą atims nuo tavo galvos? Jis tarė: ir aš tai žinau, jus tiktai tylėkite.

4. Ir Eliošius tarė jam: Elisai, prašau, čia pasilik! nės Ponas Dievas siuntė manę į Jėriką. Ale jis tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra ir tavo dušia, aš ne prastosu tavę! Ir jiems į Jėriką atėjus,

5. Priėjo prarakų vaikai, Jėrikoje esantieji, Elisą ir tarė jam: bau ir žinau, kad Ponas Dievas šiandien tavo kunįgą atims nuo tavo galvos? O jis tarė: ir aš tai žinau, jus tiktai tylėkite.

6. Ir Eliošius tarė jam: prašau, čia pasilik! nės Ponas Dievas manę siuntė pas Jordaną. Ale jis atsakė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra ir tavo dušia, aš ne prastoju tavę! Ir ėjo tuodu podraug.

7. Ale penkisdešimts vyrų iš prarakų vaikų nuėjo ir susistojo tiesog iš tolo, bet šiuodu stovėjo pas Jordaną.

8. Tai Eliošius savo skreistę ėmęs suvyniojo tą ir mušė į vandenį, tas *persidalijo ant abiejų šalių, kad tuodu sausai perėjo. * 2 Maiž. 14, 21. Joz. 3, 16.

9. Ir kaip juodu buvo perėjusiu, tarė Eliošius Elisui: *melsk, ką aš tau išrodyčiau, pirmneng nuo tavęs atimtas busu. Elisas tarė: kad tavo dvasė pas manę butų dvejopai. * 1 Kar. 3, 5. Mark. 6, 22.

10. Jis tarė: tu sunkų daiktą prašei; tačiaus, jei manę matysi, kad nuo tavęs paimtas busu, tai nusiduos taipo; jei ne, tai ne nusiduos taipo.

11. Ir kaip juodu podraug ėjo, ir jis kalbėjo, štai, *atėjo ugningas vežimas su ugningais žirgais ir atskyrė juodu nuo kits kito, ir Eliošius taipo vėtroje dangun užžengė. * Zir. 48, 13. 1 Mak. 2, 58.

12. Ir Elisas matė tai ir šaukė: *mans tėve, mans tėve, vežimas Izraėlio ir jo raiteliai! Ir ne matė jo daugiaus. †Ir jis savo rubus nutvėręs įplėšė juos į dvi dali; * Ps. 13, 14. † 1 Maiž. 5, 24.

13. Ir pakėlė Eliošiaus *skreistę, kuri jam išpuolusi, ir pargrįžęs apsistojo prie kranto Jordano; * per. 8.

14. Ir ėmė tą pačią skreistę Eliošiaus, kuri jam buvo išpuolusi, ir mušė taja į vandenį ir tarė: kame dabar yra Viešpats, Eliošiaus Dievas? Ir mušė į vandenį, tai jis persidalijo ant abiejų šalių, ir Elisas perėjo perdėm.

15. Ir kaip jį matė prarakų vaikai, Jėrikoje ties juomi esantieji, tarė jie: „*dvasė Eliošiaus nusileido ant Eliso;“ ir ėjo jam priešais pasikloniodami jam iki žemės, * Zir. 48, 13.

16. Ir tarė jam: štai, tarp musų, tavo tarnų, yra penkisdešimts vyrų, drutų vyrų, tie te eit ir te jėško tavo kunįgą; rasi Dvasė Pono Dievo jį paėmė ir ant kokio kalno, arba į kokią pakalnę numetė. Ale jis tarė: te ne eit jie.

17. Ale jie sylijo jį, ikikol jis *pykterėjo ir tarė: †taigi te eit. Ir jie nusiuntė penkisdešimts vyrų ir jėškojo jį per tris dienas, ale ne surado jo. * Ps. 8, 11. † 2 Zom. 18, 23.

18. Ir atėjo vėl pas jį, ir jis pasiliko (mieste) Jėriko ir tarė jiems: ar ne sakiau jums, kad ne nueitumbite?

19. Ir vyrai to miesto atsakė Elisui: štai, gerai čia butų gyventi šime mieste, kaip tu, mans kunįge, tai matai; ale nesveikas yra vanduo, ir žemė ne vaisinga.

20. Jis tarė: parneškite man naują kokį bliudą, ir įdėkite į tą druskos. Ir jie tą parnešė jam.

21. Tai jis išėjęs prie vandens versmės, įmetė tą druską ir tarė: taip sako Ponas Dievas: aš sveiką padariau šį vandenį; jau daugiaus nei smertis, nei pagedimas ne rasis iš to.

22. Taipo tas vanduo sveikas pastojo iki šiai dienai, pagal žodį Eliso, jo kalbėtąjį.

23. Ir jis aukštyn ėjo į Bėt-Elį. Ir tuomi keliu aukštyn einant, išėjo maži vaikaičiai iš miesto, ir jį apjuokdami tarė jam: pliki, eikš aukštyn! pliki, eikš aukštyn!

24. Ir jis atsigręžęs ir juos pamatęs keikė jiems vardan Pono Dievo. Tai *iššoko du lokiu iš girės, ir suplėšė tų vaikaičių keturisdešimts ir du. * per. 17, 25. Išm. 11, 18.

25. Iš ten jis ėjo ant *kalno Karmel, ir iš čia jis pargrįžo į Samarią. * per. 4, 25.

Perskyrimas 3.

Joramo valdymas; karas ir pergalėjimas Moabytų.

Joramas, *Akabo sunus, karaliumi pastojo ant Izraėl Samarioje aštuo-

nioliktame mete Jozapato, karaliaus
Juda, ir karaliavo dvylika metų.*per.1,17.
2. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne
patiko; ale tačiaus ne taipo, kaip jo
tėvas ir jo motyna. Nės jis išmetė
šalin stulpus Baalo, kurius jo tėvas
darydinęs.
3. Ale jis labai *pasiliko prie griekų
Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Iz-
raėlį į griekus įvedė, ir nesiliovė nuo tų.
* 1 Kar. 15, 26, 34.
4. Ale Mėza, Moabytų karalius, tu-
rėdavo daug avių, ir mežlavą mokė-
davo karaliui Izraėl už vilnas nuo
šimto tukstančių avinaičių ir nuo
šimto tukstančių avinų.
5. Bet Akabui numirus, atpuolė Mo-
abytų karalius nuo karaliaus Izraėl.
6. Tai išsitraukė tuočės karalius Jo-
ram iš Samarios ir sudavadijo visus
Izraėlitėnus;
7. Ir nusiuntė pas Jozapatą, karalių
Juda, ir jam sakydino: Moabytų ka-
ralius atpuolė nuo manęs, eikš su
manimi kariauti prieš Moabytus. Jis
tarė: aš ateisu aukštyn, *aš esmi kaip
tu, ir mano žmonės kaip tavo žmo-
nės, ir mano arkliai kaip tavo arkliai.
* 1 Kar. 22, 4. 2 Nus. Kar. 18, 3.
8. Ir tarė: katru keliu mes aukštyn
trauksimės? jis atsakė: keliu pus-
čioje Edom.
9. Taipo nusitraukė karalius Izraėl,
karalius Juda ir karalius Edom. Ir
jiems per septynes dienas besitrau-
kiant, nei vaiskas, nei galvijai, su jais
esantiejie, ne turėjo vandens.
10. Tai tarė karalius Izraėl: ak bėda! Po-
nas Dievas pakvietė šius tris karalius,
kad juos paduotų į Moabytų rankas.
11. Ale *Jozapatas tarė: ar niera
čia prarako Pono Dievo, kad mes
Poną Dievą per jį klaustumbime?
Tai atsakė vienas tarnų karaliaus Iz-
raėl ir tarė: čia yra †Elisas, sunus
Sapato, kurs Eliošiui vandens užpylė
ant rankų. * 1 Kar. 22, 5. † 1 Kar. 19, 19. 21.
12. Jozapatas tarė: žodis Pono Dievo
yra pas jį. Taipo keliavo pas jį že-
myn karalius Izraėl ir Jozapatas ir
karalius Edom.
13. Ale Elisas tarė karaliui Izraėl:
*kas tau darbo su manimi? nueik
pas prarakus savo tėvo ir pas pra-
rakus savo motynos. Karalius Izraėl
tarė jam: ne; nės Ponas Dievas
kvietė šius tris karalius, kad juos pa-
duotų į Moabytų rankas. * 1 Kar. 17, 18.
14. Elisas tarė: *kaip tikrai Ponas
Dievas Zėbaot gyvas yra, po kurio
akių aš stoviu, kad aš ne žiurėčiau
į Jozapatą, karalių Juda, aš į tavę
nei †žiurėčiau, nei tavęs atbočiau.
* 1 Kar. 18, 15. † Ps. 15, 4.
15. Taigi atgabenkite man smuiki-
ninką. Ir kaip tas smuikininkas ant
striunų žaidė, užėjo Pono Dievo
ranka ant jo,
16. Ir jis tarė: taip sako Ponas
Dievas: „kaskite šen ir ten grioves
pagal šį upelį.
17. Nės taipo sako Ponas Dievas:
jus ne matysite nei vėjo nei lytaus,
tačiau upelis pilnas bus vandens,
kad jus ir jųsų šeimyna ir jųsų gal-
vijai gertumbite.
18. Priegtam tai menkas daiktas
yra po akių Pono Dievo, jis ir Mo-
abytus paduos į jųsų rankas,
19. Kad jus išpustysite visus murais ap-
tvertus miestus, ir visus gražiausiuo-
sius miestus, ir pakirsite visus vaisin-
gus medžius, ir užkimšite visus šulinius
ir visą gerą dirvą akmenimis apklosite."
20. Ir ryto metą, kad valgymo apierą
apieravodavo, štai, radosi vanduo ke-
liu iš Edom ir pripildė tą žemę van-
denimi.
21. Ale visiems Moabytams girdė-
jus, kad tie karaliai aukštyn nusi-
traukė prieš juos kariauti, *suvadino
jie visus, kurie šarvą nešioti gana
metų turėjo ir apsistojo pas rubežių.
* Joz. 23, 2.
22. Ir kaip jie ryto metą anksti pa-
sikėlė, ir saulė užtekėjo ties tuo
tvanu, rodėsi Moabytams vanduo
raudonas esąs, nei kraujas.
23. Ir jie tarė: tai kraujas, anie kara-
liai viens antrą kardu žavinosi, ir vienas
antrą bus užmušęs. Džiaugkis Moab
ir dabar taisykis, ką jie palikę, plėšti!
24. Ale jiems atėjus pas abažą Iz-
raėlio, Izraėlitėnai kėlėsi ir parmušė
Moabytus, ir jie bėgo dėl jų. Ale
jie įėję užmušė Moabytus.
25. Miestus jie *sugriovė, ir kožnas
savo akmenis metė ant visos geros
dirvos, ir jie tas visai apklojo, ir už-
kimšo visus šulinius, ir nukirto visus

gerus medžius, ikikol tikt akmens muruose pasiliko; ir jie apstojo juos vilpštynėmis ir išspustijo juos.*perkš.19.
26. Ale Moabytų karalius pamatęs, karą jam persunkų esant, ėmė jis pas savę septynis šimtus vyrų, kurie kardą ištraukė, kad padurmai išpultų prieš karalių Edom, ale jie ne galėjo.
27. Tai ėmė jis savo pirmgimusįjį sunų, kuriam į jo vietą reikėjo karaliumi pastoti, ir apieravojo jį į deginimo apierą ant muro. Tai Izraėl labai supykę *nuo jo šalin traukės ir vėl pargrįžo. * Ebr.: Tai rados didis kerštas ant Izraėl.

Perskyrimas 4.

Eliso penki stebuklai.

Ir viena moteriškė iš moterų prarakų vaikų prišaukė Elisui ir tarė: tavo tarnas, mano vyras, numiręs; ir tu žinai, kad jis, tavo tarnas, Pono Dievo bijojos. Dabar ateit tas ponas, kuriam aš įskilau, ir nor abu mano vaiku atimti į verginius.
2. Elisas tarė jai: ką aš tau darysu? sakyk man, ką turi namieje? Ji tarė: aš, tavo tarnaitė, nieko ne turu namieje, kaip tik *vieną kragą su aliejumi. * 1 Kar. 17, 12.
3. Jis tarė: eik ir prašyk lauke iš visų savo kaimynkių tuščių rykų ir tų ne maž.
4. Ir įėjusi užrakyk duris paskui savę su savo dviem sunumis, ir įpilk į visus rykus; ir tus pripylusi duok juos šalin.
5. Ji nuėjusi užrakino duris paskui savę su savo dviem sunumis; tuodu jai prinešė tus rykus ir ji įpylė.
6. Ir kaip jau visi rykai pilni buvo, tarė ji savo sunui: priduok man dar vieną ryką. Jis tarė jai: jau niera čia nei vieno ryko. Tai aliejus apsistojo.
7. Ir ji nuėjusi apsakė tai tam Dievo vyrui. Jis tarė: nuėjusi parduok tą aliejų ir užmokėk tam ponui, kuriam tu skeli; o tu bei tavo sunudu penėkitės iš likusiojo.
8. Ir nusidavė tuočės, kad Elisas nuėjo *į Sunem. Čiajau buvo bagota moteriškė; ta kvietė jį, kad prie jos valgė. Ir kaip jis tankiai čia perkeliavo, įėjo jis pas ją ir valgė pas ją. * Joz. 19, 18.
9. Ir ji tarė savo vyrui: štai, aš numanau, šį Dievo vyrą šventą esantį, kurs visados čia perkeliauja.
10. Darykiva jam aukštai mažą kokią kamarą iš lentų, ir jam patalą, stalą, krėslą bei liktorių padėkiva, kad jisai pas mudu ateidamas čionai laikytųs.
11. Ir nusidavė tuočės, kad jis atėjęs atsigulė ant aukšto į tą kamarą, ir miegojo toje;
12. Ir tarė savo tarnui Gėasi: vadįk Sunamitienę. Ir kaip jis ją vadino, atėjo ji pas jį.
13. Jis tarė jam: sakyk tu jai: štai, tu mumdviem tai vislab ant gero darei; ką aš tau darysu? ar tu turi kokį reikalą prie karaliaus, arba prie vyriausiojo ant kareivių? Ji tarė: aš gyvenu tarp savo žmonių.
14. Jis tarė: kągi mes galime jai daryti? Gėasi atsakė: ak, ji ne tur nei vieno sunaus, ir jos pats pasenęs.
15. Jis tarė: pavadįk ją, ir kaip ją buvo pavadinęs, ji stojosi į angą.
16. Ir jis tarė: kitą metą į šį čėsą tu sunų *globosi. Ji tarė: ak ne, mans kunįge, tu Dievo vyre, ne pameluok man, savo tarnaitei. * 1 Maiž. 18, 10. 14.
17. Ir ta moteriškė nėščia pastojo ir pagimdė sunų į tą čėsą ant kito meto, kaip Elisas jai buvo kalbėjęs.
18. Ale tam vaikui užaugus nusidavė, kad jis išėjo pas savo tėvą *pas piovikus, * Rut. 2, 4.
19. Ir tarė savo tėvui: ak mano galva, mano galva! Jis tarė savo tarnui: parvesk jį pas jo motyną.
20. Ir jis jį ėmęs įvedė pas jo motyną; ir ji pasodino jį ant savo kelių iki pietų, *tai jis numirė. * Luk. 7, 12. Jėr. 6, 26
21. Ir ji aukštyn ėjusi padėjo jį ant patalo to Dievo vyro, ir užrakinusi išėjo laukan,
22. Ir vadino savo vyrą ir tarė: parsiųsk man bernų vieną ir asilienę; aš nujosu pas aną Dievo vyrą ir pargrįšu.
23. Jis tarė: kodėl tu nori pas jį [nujoti]? juk šiandien nei naujo mėnesio šventė, nei Sabata. Ji tarė: gerai.
24. Ir ji pabalnojusi asilienę tarė bernui: varykis ir ne trukįk manę jojant, kaip tau sakau.
25. Taipo ji nujojo ir iškako pas tą Dievo vyrą *ant kalno Karmel. Ir kaip tas Dievo vyras ją matė ateinant, tarė jis savo tarnui Gėasiui: štai, Sunamitienė čia yra. * per. 2, 25.

26. Taigi bėgk jai priešais ir klausk ją, bau ji ir jos pats bei sunus dar sveiki. Ji atsakė: sveiki.
27. Ale kaip ji pas tą Dievo vyrą ant kalno užėjo, nutvėrė jį prie jo kojų; o Gėasi priėjo, kad ją šalin stumtų. Ale tas Dievo vyras tarė: leisk ją, nės jos dušia smutna, ir Ponas Dievas apslėpė man tai ir ne apsakė.
28. Ji tarė: kada aš sunų prašiau nuo savo kunigo? *ar ne sakiau tau, kad manę ne viliotumbei? * per. 16.
29. Jis tarė Gėasiui: apsijuoskis ir imk mano lazdą į savo ranką, ir nueik, (jei kas tavę sutiks, tai *ne sveikink jį, ir jei kas tavę sveikintų, tai ne dėkavok jam,) ir uždėk mano lazdą ant veido to vaikelio. * Luk. 10, 4.
30. Ale motyna to vaikelio tarė: kaip *tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ir tavo dušia gyva, aš ne atstoju nuo tavęs. Tai jis pasikėlęs ėjo paskui ją. * per. 2, 2.
31. Ir Gėasi nuėjo pirm jųdviejų ir uždėjo tą lazdą vaikeliui ant veido, ale čia ne buvo nei balso nei jautimo. Ir jis vėl jam priešais ėjęs apsakė jam ir tarė: vaikelis ne pabudęs.
32. Ir* Elisui į butą įėjus, štai, vaikelis numiręs gulėjo ant jo patalo. * 1 Kar. 17, 19.
33. Ir jis įėjęs užrakino duris jiem abiem ir *meldėsi Pono Dievo. * Darb. 9, 40.
34. Ir užkopęs užgulė ant to kudikio, ir dėjo savo burną ant kudikio burnos, ir savo akis ant jo akių, ir savo rankas ant jo rankų, ir taipo ant jo išsiplėtė, kad kudikio kunas apšilo.
35. Ale jis vėl atsikėlė, ir vaikščiojo bute šen ir ten, ir užkopęs aukštyn išsiplėtė ant jo. Tai vaikelis atsidvėsė septynis kartus, paskui vaikėlis atvėrė savo akis.
36. Ir jis prišaukė Gėasiui ir tarė: vadįk Sunamitienę. Ir ją pavadinus, įėjo ji pas jį. Jis tarė: *te, atimkis savo sunų! * Luk. 7, 15.
37. Tai ji atėjusi parsimetė prie jo kojų ir pasikloniojo jam iki žemės, ir atėmusi savo sunų išėjo laukan.
38. Ale Elisui į Gilgalius vėl atėjus, brangumas radosi žemėje, ir prarakų vaikai gyveno kruvoje su juomi. Ir jis tarė savo tarnui: pridėk didį puodą ir išvirk viralą prarakų vaikams.
39. Tai išėjo viens į lauką, kad žolių surinktų, ir rado laukinių virkščių, ir nuskynė nuo tų kolokvintų pilną sermėgą; ir parėjęs supiovė tus viralui į puodą, nės ne pažino, kas tai esą.
40. Ir kaip tai išpylė tiems vyrams valgyti, ir jie to viralo valgė, šaukė jie ir tarė: ak Dievo vyre, smertis yra puode! nės jie ne galėjo to valgyti.
41. Ale jis tarė: atneškite miltų. Ir jis įdėjo tus į puodą ir tarė: iškrėskite tai žmonėms, kad valgytų. Tai nieko pikto ne buvo tame puode.
42. Bet atėjo nekursai vyras iš Baal-Salysa ir atnešė tam Dievo vyrui pirmonių duonos, butent dvidešimt miežių duonos kepalų, ir šviežių javų savo skreistėje. Ale jis tarė: duok tai žmonėms, kad jie valgytų.
43. Jo tarnas tarė: *ką aš šimtui vyrų to duosu? Jis tarė: duok žmonėms, kad jie valgytų. Nės taip sako Ponas Dievas: jie valgys, o dar ir liks.
* Jon. 6, 9. Mark. 8, 4. per 6, 37.
44. Ir jis padėjo tai jiems, kad *valgytų; ir dar liko, pagal žodį Pono Dievo. * Mat. 15, 37. Mark. 8, 8. Luk. 9, 17. Jon. 6, 10. 11. 12. Rut. 2, 14.

Perskyrimas 5.

Naėmanas nuo raupso apčystijamas; Gėasi tuomi koravojamas.

Naėmanas, vyriausiasis ant kareivių karaliaus iš Syrios, buvo vyras didžioje garbėje laikomas ir labai brangus savo viešpačiui; nės per jį Ponas Dievas palaimos davė Syrioje. Ir jis buvo labai drutas vyras, ale raupsuotas.
2. Ir kareiviai Syrionų buvo išpuolę ir mažą vieną mergaitę šalin vedę iš Izraėlitėnų žemės, ta šlužijo Naėmano pačiai.
3. Ta tarė savo žiuponei: ak, kad mano viešpats butų pas praraką Samarioje, tas jį nuo jo raupso apčystytų!
4. Tai jisai įėjo pas savo viešpatį ir apsakė jam tai tarydamas: taip ir taip ta merga iš Izraėlitėnų žemės kalbėjusi.
5. Syrionų karalius tarė: taigi nukeliauk, aš karaliui Izraėl gromatą rašysu. Ir jis nukeliavo ir drauge ėmė dešimt centnerių sidabro, ir šešis tukstančius auksinų, ir dešimt rubų šventoms dienoms vilkiamųjų;
6. Ir atnešė gromatą karaliui Izraėl; ta taipo rašyta: kąd ši gromata tau bus nunešta, tai žinok, kad aš savo tarną Naėmaną pas tavę siunčiau, kad tu jį apčystytumbei nuo jo raupsų.

7. Ir karalius Izraėl tą gromatą pa-
skaitęs *įplėšė savo rubus ir tarė:
†argi aš Dievas esmi, kad galėčiau
nužudyti ir gyvus daryti, kad pas
manę siunčia ta vyrą apčystyti nuo
jo raupso? dabokite ir žiurėkite, kaip
jis priežasties jėško ant manęs.
* per. 6, 30. per. 19, 1. † 1 Maiž. 30, 2.
8. Tai išgirdęs Elisas, Dievo vyras,
karalių Izraėl savo rubus įplėšusį,
nusiuntė jis pas jį ir jam sakydino:
kodėl tu įplėšei savo rubus? Leisk jį
jį pas manę ateiti, kad jis suprąstų,
praraką Izraėlyje esantį.
9. Taipo atėjo Naėmanas su žirgais
ir su vežimais, ir apsistojo pas var-
tus prie buto Eliso.
10. Tai Elisas nusiuntė paslų vieną
pas jį ir jam sakydino: nuėjęs maz-
gokis septynis kartus Jordane, tai
tavo kunas tau bus vėl atnaujintas
ir apčystytas.
11. Tai Naėmanas supykęs šalin ke-
liavo ir tarė: aš dumojau, jį pas manę
laukan išeisiantį ir prižengsiantį, ir
vardo Viešpaties, savo Dievo, prašy-
siantį ir su savo ranka raupsuotąją vie-
tą pakrutinęs raupsą taipo gydisiantį.
12. Ar ne vandens Amana ir Parpar
Damaške geresni už visus vandenis
Izraėlyje, kad tuose nusimazgojęs
čystas pastočiau? Ir atsigręžęs šalin
važiavo supykęs.
13. Tai jo tarnai jį priėję kalbėjo
su juomi ir tarė: mielas tėve, kad
tau tas prarakas kokį didį daiktą
butų liepęs, ar ne tau reiktų tai da-
ryti? kuo ne daugiaus, kad tau sako:
„mazgokis, tai čystas busi?"
14. Tai jis nukopęs mazgojosi sep-
tynis kartus Jordane, kaip tas Dievo
vyras buvo kalbėjęs; ir *jo kunas
atsinaujino, kaip kunas mažo kokio
vaikelio, ir čystas pastojo. * Luk. 4, 27.
15. Ir jis vėl pargrįžo pas tą Dievo
vyrą su visu savo pulku, ir įėjęs pri-
žengė prie jo ir tarė: štai, aš žinau,
ne esantį kito Dievo per visas žemes,
kaip tiktai Izraėlyje. Taigi imk dabar
šią žegnonę nuo savo tarno!
16. Ale jisai tarė: kaip tikrai Ponas
Dievas gyvas yra, po kurio akių aš
stoviu, aš ne imu tai. Ir jis meldė
jį, kad imtų, ale jis ne norėjo.
17. Tai sakė Naėmanas: argi ne galėtų
duodama buti tavo tarnui tiekos žemės
naštos, kiek du asilarkliu paneštu?
nės tavo tarnas ne nor daugiaus ki-
tiems dievams apieravoti, nei degini-
mo apierą duoti, bet Ponui Dievui;
18. Kad Ponas Dievas tavo tarnui
tame dalyke norėtų malonus buti, kad
aš melsiuosi balvono namuose Ri-
mon, kad mano viešpats į Rimono
namus eina, čionai melstis, ir jis prie
mano rankos *prisiglaudžia. * per. 7, 2.
19. Jis tarė jam: keliauk su paka-
jumi. Ir kaip jis nuo jo buvo šalin
keliavęs per kokį varsną,
20. Dumojo Gėasi, tarnas Eliso, ano
Dievo vyro: štai, mano kunįgas čė-
dijo šio Syriono, Naėmano, nieko ne
imdamas iš jo, ką jis parsinešė.
Kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra,
aš bėgsu paskui jį ir imsu ką iš jo.
21. Taipo vijo Gėasi Naėmaną. Ir
Naėmanas matydamas, kad jis paskui
jį bėgo, nukopo jis nuo vežimo, kad
jam priešais eitų, ir tarė: bau ir
vislab gerai?
22. Jis tarė: gerai. Ale mano kunįgas
manę siuntęs tau sakydina: „štai, dabar
atėjo pas manę du vaiku nuo kalno
Epraim iš prarakų vaikų; duok jiem-
dviem vieną centnerį sidabro ir du tų
rubų šventomis dienomis vilkiamųjų."
23. Naėmanas tarė: geriaus imk
du centneriu. Ir jis meldė jį ir įrišo
du centneriu sidabro į dvi kolyti, ir
du rubu šventomis dienomis vilkia-
muoju, ir davė tai dviem savo tar-
nam, tuodu nešė tai pirm jo.
24. Ir kaip atėjo į Opel, ėmė jis tai iš
jųdviejų rankų ir padėjo tai ant ša-
lies namuose ir paleido tuodu tarnu.
25. Ir jiemdviem šalin ėjus, atėjo jis
pas savo kunįgą. Ir Elisas tarė jam:
kur buvai, Gėasi? Jis tarė: aš tavo
tarnas, niekur ne ėjau, nei šen, nei ten.
26. Ale jis tarė jam: ar ne mano
širdis drauge vaikščiojo, kaip tas vy-
ras sugrįžo nuo savo vežimo tau prie-
šais? Ar tai čėsas buvo sidabro ir
rubų imti, (kad pirktumbeis) aliejaus
sodų, vynkalnių, avių, jaučių, bernų
ir tarnaičių?
27. Ale *raupsas Naėmano tau pri-
lips, ir tavo vaikams amžinai. Tai iš-
ėjo jis nuo jo †raupsuotas nei sniegas.
* 2 Zom. 3, 29. † 2 Maiž. 4, 6. 4 Maiž. 12, 10.

Perskyrimas 6.

Apie plaukiantį geležį, apjekimą Syrionų, badą Samarioje.

Prarakų vaikai tarė Elisui: štai, rui-
mas, kur mes po tavo akių gyve-
name, mums per ankštas.
2. Eikime pas Jordaną, ir kožnas
nugabenkime tenai medžių, kad mes
čionai miestelį sau pakurę gyven-
tumbime. Jis tarė: nueikite!
3. Ir vienas tarė: geriaus eik tu
drauge su savo tarnais. Jis tarė: aš
eisu drauge.
4. Ir jis ėjo su jais. Ir pas Jor-
daną nuėję medžių kirto.
5. O vienam medį pakertant, gele-
žis nusmuko į vandenį. Ir jis šaukė
ir tarė: ak bėda, mans kunige! ta
geležis pažyčyta.
6. Ale šis Dievo vyras tarė: kur ji
įpuolė? Ir kaip jam tą vietą parodė,
nupiovė jis kokį medelį ir stumė
tuomi į tą; tai plaukė geležis.
7. Ir jis tarė: pakelk ją. Tai jis
savo ranką ištiesęs ėmė tą.
8. Ir Syrionų karalius kariavo prieš Iz-
raėl, ir susirodijo su savo tarnais ir tarė:
mes abažą sustatysime šen arba ten.
9. Ale šis Dievo vyras nusiuntė pas
karalių Izraėl ir jam sakydino: sau-
gokis, idant ne keliautumbei į tą vietą,
nės Syrionai guldėsi čionai!
10. Tai nusiuntė karalius Izraėl į
tą vietą, kurią tas Dievo vyras jam
buvo apsakęs, aptvėrė tą ir sargybę
laikė čionai; o tai jis darė ne tiktai
vieną arba du kartu.
11. Tai širdis Syrionų karaliaus dėl
to apmaudo pilna pastojo, ir jis savo
tarnus pavadinęs tarė jiems: argi ne
norite man apsakyti, kursai iš mu-
siškių nubėgo pas karalių Izraėl?
12. Tai vienas jo tarnų tarė: ne
taipo, mans viešpatie karaliau, bet
Elisas, ansai prarakas iš Izraėl, apsako
tai vislab karaliui Izraėl, ką tu kalbi
savo kamaroje, kur tavo patalas yra.
13. Jis tarė: taigi nueikite ir matykite,
kur jis yra, kad aš nusiuntęs jį par-
gabendįčiau. Ir jie apsakė jam tary-
dami: štai, jis yra Dotane.
14. Tai jis nusiuntė žirgų ir vežimų
ir didį pulką; ir kaip jie nakčia ten
nukako, apgulė jie tą miestą.
15. Ir tarnas šio Dievo vyro anksti
kėlė, kad taisytųs iškeliauti, o štai,
tai pulkas gulėjo aplink miestą su
žirgais ir su vežimais. Tai jo tarnas
jam tarė: ak bėda, mans kunige, ką
mudu dabar veiksiva?
16. Jis tarė: nesibijok, nės *tų dau-
giaus yra, kurie pas mudu, ne kaip
tų, kurie pas juos yra. * 2 Nus. Kar. 32, 7.
17. Ir Elisas meldėsi be sakydamas:
Pone Dieve, atverk jam akis, kad
matytų! Tai atvėrė Ponas Dievas
tarnui jo akis, kad matė; ir štai, tai
kalnas pilnas buvo ugningų žirgų ir
vežimų aplink Elisą.
18. Ir kaip jie pas jį žemyn atėjo, mel-
dėsi Elisas ir tarė: Pone Dieve, iš-
tik šius žmones apjekimu. Ir jis *iš-
tiko juos apjekimu pagal žodį Eliso.
* 1 Maiž. 19, 11.
19. Ir Elisas tarė jiems: tai ne tas
kelias, nei tas miestas; sekite manę!
aš vesu jus pas tą vyrą, kurio jus
jėškote. Ir vedė juos į Samarią.
20. Ir jiems į Samarią atėjus, tarė
Elisas: Pone Dieve, atverk jiems akis,
kad jie matytų! Ir Ponas Dievas at-
vėrė jiems akis, kad matė; ir štai,
tai jie buvo viduje Samarios.
21. Ir karalius Izraėl juos pamatęs tarė
Elisui: mans tėve, ar aš juos užmušu?
22. Jis tarė: tu ne turi juos užmušti.
Kurius tu savo kardu ir kilpiniu su-
gauni, tus užmušk. *Duok jiems duo-
nos bei vandens, kad valgytų ir gertų,
ir te nukeliauja jie pas savo viešpatį.
* Pamok. 25, 21.
23. Tai didi česnis buvo kelta. Ir
kaip jie buvo valgę ir gėrę, paleido
juos, kad pas savo viešpatį nukeliau-
tų. Iš to čėso Syrionų kareiviai dau-
giaus ne atėjo į žemę Izraėl.
24. Po to nusidavė, kad Ben-Adadas,
Syrionų karalius, visą savo vaiską
surinko ir aukštyn nusitraukęs ap-
gulė Samarią.
25. Ir didis brangumas buvo Sama-
rioje; ale jie apgulė miestą, ikikol asilo
galva kaštavo aštuonisdešimts sida-
brininkų, ir ketvirtas dalykas saiko
[vadinamo] Kab karvelių penukšlo
kaštavo penkis sidabrininkus. *per. 18, 27.
26. Ir karaliui Izraėl pas murus ei-
nant, prišaukė jam kokia moteriškė
ir tarė: *gelbėk manę, mans vieš-
patie karaliau! * 2 Zom. 14, 4.

27. Jis tarė: jei Ponas Dievas tavę
ne gelbės, iš ko aš tavę gelbėčiau?
iš skunės arba iš spaustuvos?
28. Ir karalius tarė jai: kas tau kenk?
Ji tarė: ši moteriškė tarė man: duok
šen savo sunų, kad jį šiandien valgy-
tumbiva, rytoj valgysiva mano sunų.
29. *Tai mudvi išvirusi mano sunų,
suvalgėva jį. O antrąją dieną aš jai
sakiau: duokš savo sunų ir valgykiva
jį, ale ji savo sunų paslėpė. *5 Maiž. 28, 53.
30. Kaip karalius išgirdo tus žodžius
šios moteriškės, *įplėšė jis savo ru-
bus, pas murus be eidamas. Tai
matė visi žmonės, jį žaku apsisiau-
tusį apačioje ant kuno. * per. 5, 7.
31. Ir jis tarė: *Dieve man daryk šeip
ir taip, jei galva Eliso, Sapato sunaus,
šiandien ant jo pasiliks! * 1 Kar. 19, 2.
32. (Ale Elisas sėdėjo savo namuose,
ir vyresnieji sėdėjo pas jį.) Ir jis [ka-
ralius] siuntė vieną vyrą pirm savęs.
Ale pirmneng tas paslas pas jį atėjo,
tarė jis vyresniemsiems: ar ne ma-
tėte, kaip šis žudytojo sunus pas manę
atsiuntęs, kad man galvą nuplėštų?
Pridabokite, kad paslui ateinant duris
užrakintumbite ir jį su durimis šalin
stumtumbite. Štai, *kojos jo viešpaties
jau atšlamščia paskui jį. * 1 Kar. 14, 6.
33. Ir jam dar taipo su jais bekal-
bant, štai, atėjo paslas pas jį žemyn
ir tarė: štai, ta bėda *randasi nuo
Pono Dievo, ką aš daugiaus sulauksu
iš Pono Dievo? * Amos 3, 6.

Perskyrimas 7.

Pigus čėsas umai randasi Samarioje.

Ale Elisas tarė: klausykite žodžio
Pono Dievo: *taip sako Ponas Die-
vas: „rytoj į šį čėsą ketvirtis smul-
kiausiųjų pyrago miltų vertės vieną
syklą, ir du ketvirčiu miežių vieną
syklą po vartais Samarioje. * perkš. 16.
2. Tai atsakė karžygių vienas, *ant
kurio rankos karalius pasiremdavo,
tam Dievo vyrui, ir tarė: ir kad Dievas
langus ant dangaus padarytų, kaipgi tai
galėtų nusiduoti? Jis tarė: štai, savo
akimis tu tai matysi, ale to ne valgysi.
* per. 5, 18.
3. Ir buvo keturi raupsuoti vyrai
pas duris *prie vartų, ir vienas an-
tram tarė: ką mes pasiliksime čionai
iki numirsiant? * 3 Maiž. 13, 46.
4. Kad ir apsimislytumbime į miestą
eiti, tai brangumas yra mieste, ir ta-
čiaus čiajau turėtumbime mirti; o jei
čia pasiliekame, tai taipojau turime
mirti. Taigi nuėję pripulkime vai-
skui Syrionų. *Jei jie mus gyvus pa-
liekti, tai esme gyvi, jei jie mus ža-
vina, tai esme žavįti. * Esteri 4, 16.
5. Ir pasikėlė anksti, kad iškaktų į
vaiską Syrionų. Ir jiems pryšakyje
į vaisko vietą nukakus, štai, nei
vieno čia ne buvo.
6. Nės Ponas Dievas Syrionams davė
girdėti *šauksmą žirgų, vežimų ir labai
didžio vaisko, kad jie tarp savęs tarė:
štai, Izraėlitėnų karalius prieš mus
samdęs karalius Etytų ir karalius Egyp-
cionų, kad jie ant musų ateitų. * per. 19, 7.
7. Ir pasikėlę išbėgo anksti ir pa-
liko savo šėtras, arklius ir asilus
abaže, kaip jis stovėjo, ir pabėgo
prisidabodami, kad išliktų.
8. Ogi kaip raupsuotieji į tą vietą
nuėjo, kur abažas buvo, ėjo jie į
šėtrų vieną, valgė ir gėrė, ir ėmė si-
dabro, aukso ir rubų, ir nuėję pa-
slėpė tai. Ir pargrįžę įėjo į kitą šėtrą,
ir ėmė iš tos ir nuėję paslėpė tai.
9. Ale vienas tarė antramjam: ne
darykime taipo, ši diena yra diena
geros naujynos. Jei tai užtylėsime
ir lauksime, iki pilnai išaušus, tai
musų nusidėjimas bus išrastas. Taigi
dabar nueikime, kad atėję tai apsa-
kytumbime namams karaliaus.
10. Ir kaip jie atėjo, šaukė jie prie
miesto vartų ir apsakė jiems tai ta-
rydami: mes atėjome į Syrionų abažą,
o štai, nei vieno čia niera, nei žmo-
gaus balso, bet arkliai ir asilai pri-
rišti, ir šėtros, kaip jos sustatytos.
11. Tai prišaukė vartų sargams, kad
tai viduje apsakytų namuose karaliaus.
12. Ir karalius kėlėsi nakčia ir tarė
savo tarnams: aš pasakysu jums, kaip
Syrionai su mumis daro: jie žino,
mus badą kenčiant, ir išėjo iš abažo,
kad ant lauko pasislėptų, ir dumoja:
„kaip jie išeis iš miesto, tai mes juos
gyvus sugausime ir į miestą įeisime.“
13. Tai jo tarnų vienas atsakė ir
tarė: imkite penkis likusiuosius ark-
lius, kurie viduje dar išliko, (štai, šie
viduje išliko iš visos daugybės Izraėl,
kuri visiškai prapuolė,) tus mes siųs-
kime ir apžiurėkime.

14. Tai ėmė jie du vežimu su arkliais, ir karalius siuntė juos paskui abažą Syrionų ir tarė: nukeliaukite *ir apžiurėkite. * Mat. 2, 8.

15. Ir jiems paskui keliaujant iki Jordano, štai, kelias buvo primėtytas rubais ir rykais, kurius Syrionai šalin buvo metę besiskubįdami. Ir paslams pargrįžus ir karaliui tai apsakius,

16. Išėjo žmonės į lauką ir išplėšė Syrionų abažą. Ir ketvirtis pyrago miltų vertėjo vieną syklą, o du ketvirčiu miežių taipojau vieną syklą, *pagal žodį Pono Dievo. * perkš. 1.

17. Ale karalius pavadindino tą karžygį, ant kurio rankos jis pasiremdavo, po vartais, ir žmonės sumynė jį vartuose, kad numirė, kaip tas Dievo vyras buvo kalbėjęs, karaliui pas jį žemyn einant.

18. Ir nusidavė, kaip tas Dievo vyras karaliui sakęs tarydamas: rytoj į šį čėsą du ketvirčiu miežių vertės vieną syklą, ir ketvirtis pyrago miltų vieną syklą, po vartais Samarioje;

19. Ir tas karžygys Dievo vyrui atsakydamas tarė: žiurėk, *kad Ponas Dievas ir langus ant dangaus darytų, kaipgi tai nusiduotų? O jis tarė: štai, savo akimis tu tai matysi, ale to ne valgysi. * perkš. 2.

20. Ir jam nusidavė lygiai taipo; nės žmonės sumynė jį vartuose, kad numirė.

Perskyrimas 8.

Brangybė per septynis metus; naujas valdymas Syrionų karalystėje.

Elisas kalbėjo su ta moteriške, *kurios sunų jis buvo gyvą daręs ir tarė: pasikėlusi šalin eik su savo gimine ir buk svetima, kur tikt įmanai; nės Ponas Dievas vadįs brangybę; ta ateis į žemę per septynis metus. * per. 4, 35. 1 Maiž. 41, 30.

2. Moteriškė pasikėlusi darė, kaip tas Dievo vyras buvo sakęs, ir nukeliavusi su savo gimine svetima buvo Pylistėnų žemėje septynis metus.

3. Ale tiems septyniems metams perėjus, *vėl pargrįžo ta moteriškė iš Pylistėnų žemės; ir ji išėjo karalių perprašyti dėl savo buto ir dirvos. * Rut. 1, 6.

4. Bet karalius kalbėjo su Gėasi, tarnu to Dievo vyro, ir tarė: pasakok man visus tus didžiuosius stebuklus, Eliso ištaisytuosius.

5. Ir jam karaliui papasakojant, kaipo jis numirusį gyvą buvo daręs, štai, tai priėjo ta moteriškė, kurios sunų jis gyvą daręs, ir prašė karalių dėl savo buto ir dėl dirvos; tai sakė Gėasi: mans viešpatie karaliau, tai yra ta moteriškė, ir šis yra jos sunus, kurį Elisas gyvą daręs.

6. Ir karalius klausė tos moteriškės, ir ji pasakojo jam tai. Tai pridavė jai karalius kokį kamarninką ir tarė: parupįk, kad ji vislab atgautų, kas jos yra, priegtam visą naudą tos dirvos iš to čėso, kaip ji iš šios žemės atstojusi, iki šiai dienai.

7. Ir Elisas nukako į Damašką. Čia Ben-Adadas, Syrionų karalius, sirgo; ir jie apsakė jam tai ir tarė: ansai Dievo vyras šen atėjęs.

8. Tai tarė karalius Azaėliui: imk dovanų su savimi ir eik tam Dievo vyrui priešais ir klausk Pono Dievo per jį tarydamas, argi aš nuo šios ligos išgysęs.

9. Azaėlis ėjo jam priešais, ir ėmė dovanų su savimi ir visokių turtų iš Damaško, kiek keturisdešimts verbludų nešti galėjo. Ir atėjęs stojosi po jo akių ir tarė: tavo sunus Ben-Adadas, Syrionų karalius, manę atsiuntė pas tavę ir tau sakydina: „bau ir galėsu aš pagilbti nuo šios ligos?“

10. Elisas tarė jam: nuėjęs sakyk jam: „tu pagilbsi.“ Ale Ponas Dievas man apreiškęs, kad jis *tikrai numirs. * per. 1, 4.

11. Ir tas Dievo vyras stovėjo nuliudęs, *susiraukė ir †verkė. * per. 2, 17. † Luk. 19, 41.

12. Tai tarė Azaėlis: kodėl tu verki, mans kunįge? Jis atsakė: aš žinau, ką pikto tu darysi vaikams Izraėl. Tu *ugnimi sudegįsi jų užmurytus miestus ir jaunus jų vyrus kardu žavįsi ir jų mažus vaikelius žudysi ir nėščias jų moteris sukaposi. * per. 10, 32.

13. Azaėlis tarė: kasgi aš esmi, tavo tarnas, *tas šuo, kad jis tokius didžius daiktus ištaisytų? Elisas tarė: Ponas Dievas man apreiškęs, †kad tu karaliumi busi ant Syrionų. * 1 Zom. 24, 15. † 1 Kar. 19. 15.

14. Ir jis šalin ėjęs nuo Eliso parėjo pas savo viešpatį, tas tarė jam: ką sakė tau Elisas? Jis tarė: jis sakė man, kad tu pagilbsi.

15. Ale antrąją dieną jis ėmė kokį užvalkalą, ir tą į vandenį įmerkęs užklojo ant savęs, tai jis mirė. Ir Azaėlis karaliumi pastojo į jo vietą.

16. Penktame mete Joramo, Akabo sunaus, karaliaus Izraėl, tai *Joramas, Jozapato sunus, karaliumi pastojo Judavoje. * 2 Nus. Kar. 21, 1.
17. Trisdešimts ir dviejų metų jis senas buvo, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jėruzalėje,
18. Ir elgėsi pagal elgimą karalių Izraėl, kaip giminė Akabo darė, nės Akabo duktė buvo jo pati; ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko.
19. Ale Ponas Dievas Judą ne norėjo išpustyti dėl savo tarno Dovido, *kaip jis jam buvo kalbėjęs, jam duoti žibnyčią tarp jo vaikų visados. * 2 Zom. 7, 13.
20. Jo čėse *Edomytai atpuolė nuo Juda ir įdėjo karalių ant savęs. * 2 Nus. Kar. 21, 8.
21. Nės Joramas per Zairą buvo keliavęs, ir visi vežimai su juomi, ir buvo nakčia pasikėlęs ir buvo mušęs Edomytus, aplink jį esančius, priegtam ir vyresniuosius ant vežimų, kad žmonės bėgo į savo šėtras.
22. Todėl *atpuolė Edomytai nuo Juda iki šiai dienai. Tuočės ir Libna atpuolė. * 2 Nus. Kar. 21, 10.
23. Ale kas daugiaus sakytina apie Joramą, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai parašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 21, 1.
23. Ir Joramas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovido. Ir *Aasjas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. * 2 Nus. Kar. 22, 1.
25. Dvyliktame mete Joramo, sunaus Akabo, karaliaus Izraėl, Aasjas, Joramo sunus, karaliumi pastojo Judavoje.
26. Dvidešimt ir dviejų metų senas buvo Aasjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vieną metą Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo *Atalja, duktė Amri, karaliaus Izraėl. * per. 11, 1.
27. Ir jis elgėsi, pagal elgimą giminės Akabo, darydamas, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip giminė Akabo; nės jis buvo žentas giminės Akabo.
28. Ir jis traukėsi su Joramu, Akabo sunumi, į karą prieš Azaėlį, Syrionų karalių, į Ramotą Gilėade; ale *Syrionai perveikė Joramą. * per. 9, 15. 2 Nus. Kar. 22, 5.
29. Tai Joramas, karalius, sugrįžo, *kad gydytųs Jesreėlyje nuo anų mušių, kaip Syrionai Ramoje jį buvo įžeidę, kaip jis su Azaėliu, Syrionų karaliumi, kariavo. Ir Aasjas, Joramo sunus, karalius Juda, nuėjo žemyn, atlankyti Joramą, Akabo sunų, Jesreėlyje, nės jis sirgo. * per. 9, 15.

Perskyrimas 9.

Jėus, į karalių mostytas, nužudo Joramą, Aasją ir Isebėlę.

Bet prarakas Elisas vadino prarakų vaikų vieną ir tarė jam: *apsijuoskis ant strėnų ir imk su savimi ši aliejaus kragą ir nueik į Ramotą Gilėade. * per. 4, 29. Joh. 38, 8.
2. Ir ten nuėjęs matysi čionai Jėų, Jozapato sunų, sunaus Nimsi; ir įėjęs sakyk jam, kad keltųs tarp savo brolių, ir vesk jį į vidutinęją kamarą.
3. Ir ėmęs aliejaus kragą išliek tą ant jo galvos ir tark: taip sako Ponas Dievas: „*Aš tavę įdėjau karaliumi ant Izraėl.“ Ir turi duris atverti ir bėgti ir ne užtrukti. * 1 Kar. 19, 16. 2 Nus. Kar. 22, 7.
4. Ir jaunikaitis to prarako, tas vaikas, nuėjo į Ramotą Gilėade.
5. Ir jam įėjus, štai, susisėdę vyriausieji ant vaisko. Ir jis tarė: aš tau, vyriausiasis, turu ką sakyti. Jėus tarė: kam iš musų visų? Jis tarė: tau, vyriausiamjam.
6. Tai jis atsikėlęs įėjo. Ale jis išliejo aliejų ant jo galvos ir tarė jam: taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas: „Aš tavę karaliumi įdėjau ant Pono Dievo žmonių Izraėl.
7. Ir tu turi užmušti *giminę Akabo, savo viešpaties, kad aš kraują prarakų, mano tarnų, ir kraują visų tarnų Pono Dievo pajėškočiau iš rankos Isebėlės, * 1 Kar. 21, 22. 23.
8. Kad visa giminė Akabo prapultų. Ir aš iš (namų) Akabo noru išgaišinti tą, kurs *į sieną męža, ir apkaltąjį bei paleistąjį Izraėlyje. * 1 Kar. 14, 10.
9. Ir noru su Akabo gimine daryti, kaip su *gimine Jėrobėamo, Nebato sunaus, ir kaip su gimine †Baėso, Ajio sunaus. * 1 Kar. 15, 29. † 1 Kar. 16, 3.
10. Ir *šunys Isebėlę turės suėsti ant dirvos Jesreėlyje, ir nei vienas ne tur ją palaidoti.“ Ir jis duris atvėręs pabėgo. * 1 Kar. 21, 23.
11. Ir Jėui išėjus pas tarnus savo viešpaties, tarė jie jamui: *ar dar gerai? Kodėl šis padukėlis atėjo pas tavę? Jis tarė jiems: juk jus pažįstate tą vyrą ir jo kalbą. * per. 5, 21.

12. Jie tarė: tai ne tiesa, ale *pasa-
kok tai mums. Jis tarė: šeip ir taip
jis su manimi kalbėjo ir tarė: taip
sako Ponas Dievas: „Aš tavę kara-
liumi mostijau ant Izraėl.“ *1 Zom. 3, 17.
13. Tai jie skubinosi, *ir kožnas ėmęs
savo rubą padėjo tą po juomi ant aukš-
tųjų lipynių, ir trubijo ant trubų saky-
dami: Jėus karaliumi pastojo. *Mat. 21, 7.
14. Taipo Jėus, Jozapato sunus,
Nimsi sunaus, derėjimą padarė prieš
Joramą. Ale Joramas gulėjo pas Ra-
motą Gilėade su visais Izraėlitėnais
prieš Azaėlį, Syrionų karalių.
15. Bet Joramas, karalius, vėl buvo
pargrįžęs, kad gydytųs Jesreėlyje nuo
anų mušių, kaip *Syrionai jį buvo
įžeidę, kada jis kariavo su Azaėliu,
Syrionų karaliumi. Ir Jėus tarė: jei
jums taip patinka, tai nei vienas te
n'išbėgie iš miesto, kad nuėjęs ap-
sakytų Jesreėlyje. *per. 8, 28.
16. Ir jis vezdinosi ir keliavo į Jes-
reėl, nės Joramas gulėjo čionai.
Ogi Aasjas, karalius Juda, buvo že-
myn keliavęs, Joramą lankyti.
17. Ale *sargas, kurs ant koryčios
Jesreėlyje stovėjo, matė Jėaus pulką
ateinantį ir tarė: aš matau pulką.
Tai sakė Joramas: imk vieną raitelį
ir siųsk jiems priešais ir tark: „ar
yra pakajus?“ *2 Zom. 18, 24.
18. Ir raitelis nujojo jam priešais ir
tarė: taip sako karalius: „*ar yra pa-
kajus? Jėus tarė: kas tau rup paka-
jaus? sukis tu paskui manę. Sargas
atsakė ir tarė: paslas nukako pas
juos, ale ne sugrįšta. *1 Zom. 16, 4.
19. Tai *siuntė jis kitą raitelį. Tas
pas jį atėjęs tarė: taip sako karalius:
„ar yra pakajus?“ Jėus atsakė: kas
tau rupi pakajus? sukis tu paskui
manę. *per. 1, 11.
20. Tai apsakė sargas tarydamas:
jis nukako pas juos, o ne sugrįšta; ir
jie taip varos, kaip Jėus, sunus
Nimsi, varydavos, nės jis varosi, kad
tarytumbei, jis padukęs.
21. Tai sakė Joramas: kinkykite! Ir jie
kinkė jo vežimą, ir jie iškeliavo, Jora-
mas, karalius Izraėl, ir Aasjas, karalius
Juda, kožnas ant savo vežimo, kad
Jėui priešais eitų; ir jie sutiko jį *ant
dirvos Naboto, Jesreėlyto. *1 Kar. 21, 1.
22. Ir Joramas Jėų pamatęs tarė:
Jėau, ar yra pakajus? Ale jis tarė:
ką pakajus? Tavo motynos Isebėlės
kekšystė ir žynystė vis eiti didyn.
23. Tai Joramas savo ranką atsi-
kreipęs bėgo ir tarė Aasjui: prapuo-
lame, Aasjai!
24. Ale Jėus kilpinį nutvėręs per-
šovė Joramą tarp pečių, kad striela
per jo širdį perėjo, ir jis parpuolė į
savo vežimą.
25. Ir jis tarė savo karžygiui Bideka-
rui: imk ir pamesk jį ant dirvos stu-
kio Naboto, Jesreėlyto. Nės aš atsi-
menu, kad tu su manimi ant vieno ve-
žimo jo tėvui Akabui paskui važiavai,
kaip *Ponas Dievas tokią sunkią kora-
vonę jam grumzdė. *1 Kar. 21, 19. per. 22, 38.
26. „Tu matysi“, sakė Ponas Die-
vas, „kaip aš tau Naboto ir jo vaikų
kraują, kurį vakar mačiau, atrokuosu
ant šios dirvos.“ Taigi dabar jį
ėmęs pamesk į tą dirvą pagal žodį
Pono Dievo.
27. *Tai matydamas Aasjas, karalius
Juda, bėgo tuomi keliu, kur į butą sodo
einama. Ale Jėus vijo jį, ir liepė ir jį
užmušti ant vežimo ant Gurų linkai,
pas Jėblaam esančių. Ir jis nubėgo į
Megido ir pamirė čionai. *2 Nus. Kar. 22, 9.
28. Ir jo tarnai *vežđino jį į Jėru-
zalę ir palaidojo jį jo kapinėse prie
jo tėvų, mieste Dovido. *per. 14, 20.
29. Ale Aasjas karaliavo ant Juda
vienuoliktame mete Joramo sunaus,
Akabo.
30. Ir kaip Jėus į Jesreėlį atėjo, o
Isebėlė tai ištyrė, dabino ji savo veidą
ir mandagiai ištaisė savo galvą ir
žiurėjo laukan pro langą,
31. Ir Jėui po vartų atėjus, tarė ji:
*ar Simriui gerai sekėsi, kurs savo
viešpatį nužudė? *1 Kar. 16, 10. 18.
32. Ir jis savo akis į langą pakėlęs
tarė: kas yra čionai pas manę? Tai
du arba trys kamarninkai jį priėjo.
33. Jis tarė: numeskite ją žemyn.
Ir jie numetė ją žemyn, kad ir siena
ir arkliai jos krauju aptaškyti buvo,
ir ji buvo suminta.
34. Ir jis įėjęs ir valgęs bei gėręs tarė:
ben apžiurėkite tą prakeiktąją ir pa-
laidokite ją, nės ji yra karaliaus duktė.
35. Ale jiems nueinant, kad ją pa-
laidotų, nieko nuo jos ne rado, kaip
tikt kiaušę bei kojas ir jos rankas.

36. Ir vėl pargrįžę pasakė tai jam. Ale jis tarė: tai yra, ką Ponas Dievas kalbėjęs *per savo tarną Eliošių Tisbytą, ir sakęs: „ant dirvos Jesreėl šunys suės Isebėlės kuną." *1 Kar. 21, 23.
37. Taipo maita Isebėlės pastojo nei purvai ant lauko ant dirvos Jesreėl, kad ne galėjai sakyti: tai Isebėlė.

Perskyrimas 10.

Akabo giminė ir Baalo klebonai išgaišinami.

Bet Akabas turėjo septynis dešimts sunų Samarioje. Ir Jėus rašė gromatas ir siuntė tas į Samarią pas didžiausiuosius ponus miesto Jesreėl, pas vyresniuosius ir apekunus Akabo; tose taipo jis buvo rašęs:
2. Kad ši gromata pas jus ateis, pas kurius jųsų viešpaties sunus yra ir vežimai, arkliai, užmuruoti miestai ir ginklai,
3. Tai žiurėkite, kursai geriausiasis ir mandagiausiasis butų iš sunų jųsų viešpaties, ir užsodįkite jį ant krėslo jo tėvo, ir kariaukite už savo viešpaties namus.
4. Ale jie labai bijojosi ir tarė: štai, du karaliu ne galėjo stovėti prieš jį, kaipgi mes stovėsime?
5. Ir kurie [karaliaus] namus bei miestą priveizdėjo, ir vyresnieji bei apekunai nusiuntė pas Jėų ir jam sakydino: mes esme tavo tarnai, mes vislab darysime, ką tu mums sakai; mes nei vieną ne įdėsime į karalių, *daryk, kaip tau mėgsta. *Joz. 9, 25.
6. Tai rašė jis antrąją gromatą jiems; ta šitaipo buvo rašyta: jei jus manieji este ir mano balsui klausote, tai nukirskite galvas tiems vyrams, savo viešpaties sunums, ir pargabenkite tas pas manę rytoj į šį čėsą į Jesreėlį. (Bet sunų karaliaus buvo *septynisdešimts vyrų, ir didžiausieji ponai to miesto augino juos.) *Vald. 8, 30.
7. Taigi, kaip ta gromata jiems buvo parnešta, ėmė jie karaliaus sunus ir papiovė septynisdešimts vyrų, ir sukrovė jų galvas į pintinius ir nusiuntė tas pas jį į Jesreėlį.
8. Ir kaip paslas atėjo ir tai jam apsakė tarydamas: „jie atgabeno galvas vaikų karaliaus," jis tarė: padėkite jas į dvi kruvi prie angos vartų iki rytojaus.
9. Ir ryto metą jam išeinant, apsistojo jisai ir tarė visiems žmonėms: juk jus norite teisus buti. Štai, ar aš pasistengdamas susitariau prieš savo viešpatį ir jį nužudžiau? Kasgi šius visus nužavino?
10. Taigi išpažįstate, *kad nei vienas žodis Pono Dievo noprosnai ne kalbėtas, †ką Ponas Dievas kalbėjęs prieš gimine Akabo; ir Ponas Dievas darė, kaip jis kalbėjęs per savo tarną Eliošių. *Joz. 21, 45. †1 Kar. 21, 12.
11. Taipo užmušė Jėus visus likusius iš giminės Akabo Jesreėlyje, visus jo didžiuosius, jo gentis ir jo klebonus, *ikikol jam nei vieno ne liko. *2 Maiž. 14, 28.
12. Ir pasikėlęs nukeliavo ir atėjo į Samarią. O pakelėje buvo kerdžiaus butelis:
13. Tai Jėus čia rado brolius Aasjo, karaliaus Juda, ir tarė: kas jus este? Jie tarė: mes esme Aasjo broliai ir nukeliaujame žemyn, kad sveikįtumbime karaliaus vaikus ir karalienės vaikus.
14. Ale jis tarė: sugaukite juos gyvus. Ir jie sugavo juos gyvus ir papiovė juos pas šulinį prie to kerdžiaus butelio, keturisdešimts ir du vyru, ir nei vieną jų ne išlikdino.
15. Ir iš čia šalin keliaudamas rado jisai *Jonadabą, Kekabo sunų, kurs jį sutiko; ir jis sveikino ir tarė jam: ar tavo širdis vierna, kaip mano širdis su tavo širdžia? Jonadabas atsakė: „vierna". Jei taipo, tai duok man savo ranką. Ir jis davė jam savo raką. Ir jis pavelijo jam šale jo ant vežimo sėdėti, *Jėrem. 35, 6.
16. Ir tarė: eikš su manimi ir žiurėk mano atkeršijimą už Poną Dievą. Ir jie vežė jį drauge ant jo vežimo.
17. Ir į Samarią atėjęs užmušė vislab, kas liko iš Akabo Samarioje, ikikol jį išgaišino, *pagal žodį Pono Dievo Eliošiui kalbėtąjį. *1 Kar. 21, 21. 29.
18. Ir Jėus surinko visus žmones ir jiems sakydino: Akabas *Baalui maž šlužijo, Jėus jam daugiaus šlužys. *1 Kar. 16, 32. 33.
19. Taigi suvadįdįkite visus prarakus Baalo, visus jo tarnus ir visus jo klebonus pas manę, kad nei vieno ne pasigęstų, nės aš Baalui didę apierą turu duoti. Kurio pasigęs, tam teks mirti. Ale Jėus darė tai jiems ant iškados, kad nužavintų Baalo tarnus.
20. Ir Jėus tarė: šventįkite Baalui šventę ir duokite tą iššaukti.
21. Taipjau ir siuntė Jėus per visą Izraėlį ir liepė sueiti visiems Baalo tarnams, kad

neivieno ne liko, kurs nebutų atėjęs. Ir
jie susiėjo į Baalo namus, kad Baalo
namai pilni buvo per visus kampus.
22. Tai sakė jis tiems, kurie rubų
pridabojo: išneškite rubų visiems Baalo tarnams. Ir jie išnešė rubus.
23. Ir Jėus įėjo į Baalo bažnyčią
su *Jonadabu, Rekabo sunumi, ir
tarė Baalo tarnams: tardykite ir veizdėkite, kad ne čia tarp jųsų butų kas
iš Pono Dievo tarnų, bet tikt vieni
Baalo tarnai. * perkš. 15.
24. Ir jiems įėjus apierą ir deginimo
apierą daryti, pasisteliavo Jėus lauke
aštuonisdešimts vyrų ir tarė: jei šių
vyrų vienas išbėgs, kurius aš jums į
jųsų rankas paduomi, *tai turės už jo
dušią to vyro [dušia] buti. * 1 Kar. 20, 39.
25. Ir kaip jis deginimo apieras buvo
pritaisęs, tarė Jėus sargams ir karžygiams: įėję užmuškite kožną ir nei
vieną ne išleiskite. Ir jie užmušė juos
ašmenimi kardo. Ir sargai bei karžygiai juos šalin metė, ir įėjo į miestą
bažnyčios Baal, * 1 Kar. 18, 40.
26. Ir *išmetę laukan stulpus bažnyčioje Baalo sudegino juos. * per. 11, 18.
27. Ir sulaužė stulpus Baalo draug
su bažnyčia Baalo, ir darė iš to zokadą iki šiai dienai.
28. Taipo išpustijo Jėus Baalą iš Izraėl.
29. Alę nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs *Izraėlį į griekus įvedė, Jėus nesiliovė, nei nuo auksinųjų
veršių Bet-Elije bei Dane. * per 13, 2. 11.
30. Ir Ponas Dievas tarė Jėui: todėl,
kad tu tuojaus apsiėmei daryti, kas
man patiko, ir su gimine Akabo vislab darei, ką aš savo širdije norėjau, *tai tavo vaikai tau sėdės ant
tavo karalkrėslio Izraėlytiškojo iki į
ketvirtąją vaikų eilę. * per. 15, 12.
31. Ale tačiaus Jėus ne pilnavojo, kad
pagal zokaną Viešpaties, Izraėlio Dievo,
butų pasielgęs iš visos širdies, nės jis
ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, kurs
Izraėlitėnus į grieką buvo įvedęs.
32. Tuočės Ponas Dievas pradėjo nubosti Izraėlio, nės Azaėlis *išmušė juos
per visus rubežius Izraėlio, * per. 8, 12.
33. Nuo Jordano prieš saulės užtekėjimą, ir visą žemę Gilėad, Gadytų,
Rubėnytų ir *Manisytų*, pradėjus nuo
Aroėr prie upelės Arnon esančiojo,
ir Gilėad, ir Bazan.
34. Bet kas daugiaus apie Jėų sakytina,
ir vislab, ką jis ištaisęs, ir visa jo galybė, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Izraėl. * 2 Nus. Kar. 22, 8.
35. Ir Jėus užmigo su savo tėvais,
ir jie palaidojo jį Samarioje. Ir *Joajas, jo sunus, karaliumi pastojo į
jo vietą. * per. 13, 1.
36. Ale čėsas, per kurį Jėus ant
Izraėlitėnų karaliavęs Samarioje, yra
dvidešimt ir aštuoni metai.

Perskyrimas 11.

Ataljos smarkumas; Joasas į karalių įstatomas.

Bet Atalja, *Aasjo motyna, matydama savo sunų žudytą, pasikėlė ir
†nužavino visus karaliaus vaikus.
* per. 8, 26. † 2 Nus. Kar. 22, 10.
2. Ale Josėba, karaliaus Joramo duktė, Aasjo sesuo, ėmė Joasą, Aasjo sunų,
ir pagavo jį iš karaliaus vaikų žavinamųjų su jo aukle kamaroje, ir jie paslėpė jį dėl Ataljos, kad ne buvo žavintas.
3. Ir jisai su ja buvo paslėptas Dievo namuose per šešis metus. Ale
Atalja buvo karalienė toje žemėje.
4. Ale *sekmame mete nusiuntė Jojadas ir ėmė vyresniuosius ant šimto
su kareivių vyresniaisiais ir sargais,
ir liepė jiems pas jį ateiti į Pono Dievo
namus; ir suderėjimą padarė su jais,
ir jie turėjo jam prisiekti namuose
Pono Dievo, ir jis parodė jiems karaliaus sunų, * 2 Nus. Kar. 23, 1.
5. Ir prisakė jiems tarydamas: tai yra,
ką jus turite daryti: trečiasis jųsų dalykas, kurie Sabatoje šlužijate, tur pridaboti sargybės namuose karaliaus,
6. Ir trečiasis dalykas tur buti prie
vartų Sur, ir trečiasis dalykas prie
vartų, anašal sargų esančiųjų; ir turite sergėti prie buto Masa.
7. Ale du dalyku jųsų visų, kurie
Sabatoje atstojate, turite sergėti namuose Pono Dievo prie karaliaus;
8. Ir turite aplink karalių susistoti,
ir kožnas savo ginklais rankoje, o
kas į vidų eis tarp sienos, tas bus
žudytas; kad prie karaliaus butumbite, jam išeinant ir įeinant.
9. Ir vyriausieji ant šimto darė vislab, kaip jiems kunįgas Jojadas
buvo liepęs, ir su savimi ėmė savo
vyrus, kurie Sabatoje parėjo, su tais,
kurie Sabatoje šalin ėjo, ir atėjo pas
kunįgą Jojadą.

10. *Ir kunigas davė vyresniemsiems ragotines ir skydus, kurie karaliaus Dovido buvo ir namuose Pono Dievo buvo. * 2 Nus. Kar. 23, 9.

11. Ir sargai stovėjo aplink karalių, kožnas su savo ginklais savo rankoje, nuo kampo namų ant dešinės iki kampo [namų] ant kairės, ant altoriaus ir ant namų linkai.

12. Ir jis liepė karaliaus sunų ateiti, ir uždėjęs jam vainiką, davė jam *liudijimą, ir jie įdėjo jį į karalių, ir mostijo ji, ir į rankas mušdami tarė: Dieve, padėk karaliui! * 5 Maiž. 17, 19.

13. Ir Atalja girdėdama šukavimą žmonių pribėgančių, atėjo pas žmones į namus Pono Dievo,

14. Ir matė, štai, čia stovintį karalių prie stulpo pagal jų paprotį, ir kurie giedojo ir ant trubų trubijo, prie karaliaus; ir visi žmonės tos žemės buvo linksmi ir trubijo ant trubų. Ale Atalja įplėšė savo rubus ir tarė: maištas, maištas! * 4 Maiž. 10, 10.

15. Ale kunigas Jojadas prisakė vyresniemsiems ant šimto, kurie vaiską valdė, ir tarė jiems: išveskite ją iš šių namų laukan į pryangį; ir kas paskui ją eis, tas kardu bus žavinamas. Nės kunigas buvo sakęs, kad ji ne butų žudyta namuose Pono Dievo.

16. Ir jie savo rankas prikišo prie jos, ir ji įėjo tuomi keliu, *kur arkliai į karaliaus namus eiti, ir buvo čionai žudyta. * Neėm. 3, 28.

17. Tuočės Jojadas derėjimą darė tarp Pono Dievo ir tarp karaliaus ir tarp žmonių, kad jie Dievo žmonėmis butų; taipojau ir karalius su žmonėmis.

18. Tai visi žmonės tos žemės įėjo į *bažnyčią Baalo ir suardė jo altorius ir sukulė jo abrozus butinai; o Mataną, Baalo kleboną, užmušė jie ties altoriais. Ale kunigas kožnam jo šlužmą davė namuose Pono Dievo; * per. 10, 26. 27. Vald. 6, 25.

19. Ir ėmė vyresniuosius ant šimto, ir sargus, ir visus žmones tos žemės, ir jie vesdami karalių žemyn iš namų Pono Dievo atėjo keliu nuo vartų sargų į karaliaus namus; ir jis užsisėdo ant karalių krėslo.

20. Ir visi žmonės žemėje buvo linksmi, ir miestas atilsies gavo. Ale Ataliją jie žavino kardu namuose karaliaus.

21. Ir Joasas buvo *septynių metų, kaip jis karaliumi pastojo. * perkš. 4.

Perskyrimas 12.

Joaso, karaliaus Juda, valdimas.

Sekmame mete Jėaus *Joasas karaliumi pastojo ir karaliavo keturisdešimts metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Zibėa iš Bersėbos. * 2 Nus. Kar. 24, 1.

2. Ir Joasas darė, kas teisu buvo ir Ponui Dievui gerai patiko, kol kunigas Jojadas jį mokino,

3. Tikt, *kad jie aukštybes ne sugriovė; nės žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. * per. 14, 4.

4. Ir Joasas tarė klebonams: visus pinigus, Dievui žadėtus, kad į Pono Dievo namus butų įdėti, kurie tikrai geri yra, pinigus, kurius kožnas duoda pagal tai, kiek branginęs savo dušią, ir visus pinigus, kurius kožnas iš geros valės duoda, kad butų įdėti į Dievo namus,

5. Tus klebonai pas savę te imie, kožnas iš savo pažįstamojo. Tais jie tur pataisyti, kas pagedo namuose (Pono Dievo), kur jie randa, kad kas pagedo.

6. Ale kaip klebonai iki į dvidešimttretįjį metą karaliaus Joaso nieko ne taisė, kas pagedo tuose namuose,

7. Vadinęs karalius Joasas kunigą Jojadą ir klebonus tarė jiems: kodėl jus ne taisote, kas pagedo tuose namuose? Taigi dabar jau ne gausite savęspi imti tus pinigus, kožnas iš savo pažįstamojo, bet turite tus duoti ant to reikalo, kas taisytina tuose namuose.

8. Ir klebonai apsiėmė, pinigų ne imti iš žmonių, ir kas pagedo namuose pataisyti.

9. Tai ėmė kunigas Jojadas kokią skrynę ir pergręžęs viršuje skylę į tą, padėjo tą po dešinės prie altoriaus, kur einama į Dievo namus. Ir klebonai, kurie prie slenksčio sergėjo, įdėjo į tą visus pinigus, namams Pono Dievo ant gero duotus.

10. Taigi, kad matė, daug pinigų skrynėje esant, tai atėjo karaliaus rašytojis su vyriausiuoju vyskupu ir surišo pinigus, ir skaitė juos, kurius jie rado Pono Dievo namams ant gero.

11. Ir davė tus gatavuosius pinigus darbininkams, ir kurie pristatyti buvo prie tų namų Pono Dievo; ir jie davė

tus remestininkams, kurie budavojo
ir dirbo prie namų Pono Dievo,
12. Butent murininkams ir tiems,
kurie akmenis dailiai iškalė, ir kurie
medžius ir iškaldįtus akmenis pirko,
kad pataisyta butų, kas pagedo namuose Pono Dievo, ir vislab, ką jie
rado, kad reiktų namuose pataisyti.
13. Ale tačiaus ne darydino sidabrinius bliudus, psaltėrius, taures, trubas, nei kokį auksiną arba sidabrinį
ryką namuose Pono Dievo iš tų pinįgų,
kurie Dievo namams buvo sudėti;
14. Bet padavė tai darbininkams,
kad tuomi, kas namuose Pono Dievo
pagedo, pataisytų.
15. Taipjau *ir ne privalė tie vyrai
rokundos duoti, kuriems pinįgai buvo
duoti dėl remestininkų; bet jie vierijo
jiems. * per. 22, 7.
16. Ale pinįgai iš apierų už kaltes
bei už griekus ne buvo sudėti namams
Pono Dievo ant gero, nės tie klebonams teko.
17. Tuočės Azaėlis, Syrionų karalius,
aukštyn keliavo ir kariavo prieš Gatą
ir įveikė tą. Ir kaip Azaėlis savo veidą
kreipė prieš Jėruzalę, aukštyn trauktis,
18. Ėmė Joasas, karalius Juda, vislab,
kas *šventįta, ką jo tėvai, Jozapatas,
Joramas bei Aasjas, karaliai Judavos,
buvo šventinę, ir ką jis buvo šventinęs, priegtam visą auksą, ką rado
skarbe namuose Pono Dievo ir namuose karaliaus, ir siuntė tai Azaėliui,
Syrionų karaliui. Tai jis atsitraukė
nuo Jėruzalės. * 1 Kar. 15, 18.
19. O kas daugiaus sakytina apie
Joasą, ir vislab, ką jis ištaisęs, tai
yra *surašyta knygose nusidavimų
karalių Judavos. * 2 Nus. Kar. 24, 1.
20. Ir jo *tarnai maištą kėlę susitarė
ir užmušė jį namuose Milo, kur žemyn einama į Silą. * per. 14, 19.
21. Nės Josabaras, Simėato sunus,
ir Josabadas, Somėrio sunus, jo tarnudu, jį užmušė. Ir jis buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovido. Ir
jo sunus *Amazjas, karaliumi pastojo
į jo vietą. * per. 14, 1. 2 Nus. Kar. 25, 1.

Perskyrimas 13.

Karaliavimas Joajo bei Joaso, dviejų karalių Izraėlyje.

Dvidešimt trečiame mete Joaso, Aasjo
sunaus, karaliaus Juda, *Joajas, Jėaus
sunus, karaliumi pastojo ant Izraėlitėnų Samarioje per septyniolika
metų; * per. 10, 35.
2. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir elgėsi pagal griekus Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitėnus
į griekus įvedė, ir nesiliovė nuo tų.
3. Ir Ponas Dievas supyko savo
narse ant Izraėl, ir padavė juos po
ranka *Azaėlio, Syrionų karaliaus,
ir Ben-Adado, Azaėlio sunaus, kol
juodu gyvu buvo. * per. 10, 32.
4. Ale Joajas meldėsi Pono Dievo.
Ir Ponas Dievas išklausė jį, nės jis
įžvelgė bėdą Izraėl, kaip juos prispaudė Syrionų karalius.
5. Ir Ponas Dievas davė Izraėlitėnams *išgelbėtojį, kurs juos išgelbėjo
iš macės Syrionų, kad vaikai Izraėl savo šėtrose galėjo gyventi, kaip pirma.
* per. 14, 27.
6. Ale tačiaus jie ne paliovė susigriešyti pagal budą giminės Jėrobėamo, kurs Izraėl į griekus įvedė, bet
elgėsi pagal tus. Taipjau ir pasiliko
šventįtoji girė Samarioje.
7. Nės Joajo žmonių ne buvo daugiaus likę, kaip tikt penkisdešimts
raitelių, dešimt vežimų, ir dešimt tukstančių pėstininkų. Nės Syrionų karalius juos buvo užmušęs ir sutreškinęs, kaip *kulikų dulkes. * 1 Kar. 20, 10.
8. Ale kas daugiaus sakytina apie
Joajį, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo
galybę, štai, tai yra rašyta knygose
nusidavimų karalių Izraėl.
9. Ir Joajas užmigo su savo tėvais,
ir palaidojo jį Samarioje. Ir jo sunus
Joasas karaliumi pastojo į jo vietą.
10. Trisdešimt-sekmame mete Joaso,
karaliaus Juda, karaliumi pastojo Joasas, Joajo sunus, ant Izraėl Samarioje per šešiolika metų,
11. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, ir ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitėnus
į griekus įvedė, bet elgėsi pagal tus.
12. Ale kas daugiaus sakytina apie
Joasą, ir ką jis ištaisęs, ir jo galybę,
ir kaip jis *su Amazju, karaliumi
Juda, kariavęs, tai yra rašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl.
* per. 14, 8. 11. 12. 2 Nus. Kar. 25, 18. 21. 22.
13. Ir Joasas užmigo su savo tėvais,
o Jėrobėamas sėdėjo ant jo krėslo.

Bet Joasas buvo palaidotas Samarioje pas karalius Izraėl.

14. Ale Elisas apsirgo taipo, kad ir numirė. Ir Joasas, karalius Izraėl, žemyn atėjo pas jį, ir verkdamas po jo akių tarė: *mans tėve, mans tėve, vežimai Izraėl ir jo raiteliai! *per.2,12.

15. Ale Elisas tarė jam: imk kilpinį ir strielas. Ir jam kilpinį ėmus bei strielas,

16. Tarė jis karaliui Izraėl: įtempk kilpinį savo ranka! Ir jis įtempė tą savo ranka. Ir Elisas dėjo savo ranką ant karaliaus rankos.

17. Ir tarė: atverk langą į rytus! Ir jis atvėrė tą. Ir Elisas tarė: šauk! ir jis šovė. O jis tarė: tai striela pagalbos iš Pono Dievo, tai striela pagalbos prieš Syrionus! ir tu Syrionus parmuši Apeke, ikikol jų gloda bus.

18. Ir jis tarė: imk strielas! Ir kaip jis tas ėmė, tarė jis karaliui Izraėl: mušk į žemę! Ir jis mušė tris kartus ir apsistojo.

19. Tai tas Dievo vyras supyko ant jo ir tarė: jei tu butumbei ar penkis, ar šešis kartus mušęs, tai tu Syrionus butumbei mušęs, iki jų butų gloda buvus; ale dabar tu juos muši tris kartus.

20. Ale kaip Elisas buvo numiręs ir palaidotas, Moabytų kareiviai įpuolė į žemę tą metą.

21. Ir nusidavė, kad jie kokį vyrą palaidojo. Ale kareivius pamatę įmetė jie tą vyrą į Eliso kapą. Ir kaip jis nukako į apačią ir Eliso kaulus pakrutino, jis vėl gyvas pastojo ir stovėjo ant savo kojų.

22. Taipogi Azaėlis, Syrionų karalius, Izraėlį prispaudė, kol Joajas gyvas buvo.

23. Ale Ponas Dievas jiems savo malonę išrodė ir susimilo jų ir prisigręžė prie jų *dėl savo derėjimo su Abraomu, Izaoku ir Jokubu, ir ne norėjo juos išpustyti, neigi šalin metė juos nuo savo veido iki šiai adynai.
*2 Maiž. 2, 24. 3 Maiž. 26, 42.

24. Ir Azaėlis, Syrionų karalius, numirė, ir jo sunus Ben-Adadas karaliumi pastojo į jo vietą.

25. Ale Joasas sugrįžęs atėmė miestus iš rankos Ben-Adado, Azaėlio sunaus, kurius jis iš rankos jo tėvo Joajo buvo ėmęs per karą. Tris kartus mušė jį Joasas ir vėl atgavo miestus Izraėl.

Perskyrimas 14.

Nusidavimai Amazjo ir Asarjo, karalių Juda, ir antrojo Jėrobėamo, karaliaus Izraėl.

Antrame mete Joaso, Joajo sunaus, karaliaus Izraėl, karaliumi pastojo *Amazjas, sunus Joaso, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 25, 1.

2. Dvidešimt ir penkių metų jis buvo, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Joadan iš Jėruzalės.

3. Ir jis elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, ale tikt ne taipo, kaip jo tėvas Dovidas; bet kaip jo tėvas Joasas, taipo elgėsi ir jisai.

4. Nės *aukštybes jis ne sugriaudino, bet žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. *per. 12, 3 ir 15, 4.

5. Ogi kaip jis karalystę įgavo, užmušė jis savo tarnus, *kurie jo tėvą, karalių, buvo užmušę. *per. 12, 20.

6. Ale vaikus tų razbaininkų jis ne nužudė; kaip tai ir *parašyta yra knygose Maižėšiaus, kur Ponas Dievas liepęs ir sakęs: tėvai ne tur žavinami buti už vaikus, nei vaikai už tėvus; bet kožnas dėl savo nusidėjimo tur žavintas buti. *5 Maiž. 24, 16.

7. Jis išmušė *ir Edomytų druskos dauboje dešimt tukstančių, ir laimėjo miestą Sėlą per karą, ir praminė tą Jakteėl iki šiai dienai. *2 Nus. Kar. 25, 11.

8. Tai Amazjas paslus nusiuntė pas Joasą, sunų Joajo, sunaus Jėaus, karalių Izraėl, ir jam sakydino: eik šen ir apsižiurėkiva kits kitą.

9. Ale Joasas, karalius Izraėl, nusiuntė pas Amazją, karalių Juda, ir jam sakydino: *erškėtis Libanone esąsis nusiuntė pas cėdro medį į Libanoną ir jam sakydino: duok savo dukterį mano sunui per pačią! Ale žvėrys ant lauko Libanone bėgo per erškėtį ir sumynė jį. *Vald. 9, 14.

10. Tu išmušei Edomytus, tuomi pasidžiuoja tavo širdis. Pasigirkis tuomi gyriumi ir pasilik namieje! kodėl tu jėškai savo prapuolimo, kad tu prapultumbei, ir Juda su tavimi?

11. Ale *Amazjas ne klausė jo. Tai Joasas, karalius Izraėl, keliavo aukštyn, ir juodu apsižiurėjo su kits kitu, jis ir Amazjas, karalius Juda, †Bet-Šėmėje, kuri Judavoje yra. *2 Nus. Kar. 25, 23. †Joz. 21, 16.

12. Ale Juda išmušti buvo Izraėlitėnų, kad *kožnas turėjo bėgti į savo šėtrą. *2 Zom. 18, 17.
13. Ir Joasas, karalius Izraėl, sugavo Amaziją, karalių Juda, sunų Joaso, Aasjo sunaus, Bet-Sėmėje, ir nuėjo į Jėruzalę ir sugriovė murus Jėruzalės, pradėjęs nuo vartų Epraim iki kampiniųjų vartų, keturis šimtus mastų ilgus.
14. Ir *ėmę visą auksą ir sidabrą bei rykus, kurius jie rado namuose Pono Dievo ir skarbinyčioje karaliaus namų, priegtam ir vaikus į užstatą, ir vėl nukeliavo į Samariją. *1 Kar. 14, 26.
15. Ale kas daugiaus sakytina apie Joasą, ką jis ištaisęs, ir jo galybę, ir kaip jis su *Amazju, karaliumi Juda, kariavęs, štai, tai yra surašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl.
* per. 13, 12. 2 Nus. Kar. 25, 17.
16. Ir *Joasas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas Samarijoje tarp karalių Izraėl. Ir jo sunus Jėrobėamas karaliumi pastojo į jo vietą. *per. 13, 13.
17. Bet Amazjas, Joaso sunus, karaliaus Juda, dar gyvas buvo, Joasui, sunui Joajo, karaliui Izraėl, numirus, per penkiolika metų.
18. Ale kas daugiaus sakytina apie Amaziją, tai yra *rašyta knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 25, 1.
19. Ir jie padarė maištą *prieš jį Jėruzalėje, ale jis nubėgo į Lakis. Ir jie nusiuntė paskui jį į Lakis ir užmušė jį čionai. *per. 12, 20.
20. Ir *pargabeno jį ant arklių, ir jis buvo palaidotas Jėruzalėje pas savo tėvus Dovido mieste. *per. 9, 28 ir 23, 30.
21. Ir visi žmonės Juda ėmė *Asarją šešioliktame jo mete ir įstatė jį į karalių į jo tėvo Amazjo vietą. *Ps. 15, 1. 2.
22. Jis budavojo *Elatą ir sugrąžino tą vėl Judavai, kaip karalius su savo tėvais buvo užmigęs. *per. 16, 6.
23. Penkioliktame mete Amazjo, Joaso sunaus, karaliaus Juda, *Jėrobėamas, Joaso sunus, karaliumi pastojo ant Izraėlitėnų Samarioje per keturisdešimts metų ir vieną.
* Oz. 1, 1. Amos 1, 1. per. 7, 9.
24. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, ir ne liovėsi nuo visų griekų *Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitėnus į griekus įvedė, *1 Kar. 15, 34.
25. Ale jis vėl atgrąžino rubežius Izraėlio nuo Emat iki marių, ant plynųjų laukų esančiųjų, pagal žodį Pono Dievo, Dievo Izraėlio, kalbėtą per jo tarną *Joną, sunų Amitai, praraką, kurs iš Gat-Eper buvo. *Jon. 1, 1.
26. Nės Ponas Dievas įžvelgė didžiąją bėdą Izraėlitėnų, kad ir užrakintųjų bei pamestųjų ne buvo pačėdiję, ir ne buvo gelbėtojo Izraėlyje.
27. Ir Ponas Dievas ne buvo kalbėjęs, kad norįs vardą Izraėl po dangumi sugaišįti, ir *gelbėjo jiems per Jėrobėamą, sunų Joaso. *per. 13, 5.
28. Ale kas daugiaus sakytina apie Jėrobėamą, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo galybę, kaip jis kariavęs, ir kaip Damašką ir Ematą vėl atgrąžinęs prie Judą Izraėlyje, štai, tai yra rašyta knygose nusidavimų karalių Izraėl.
29. Ir Jėrobėamas užmigo su savo tėvais, su karaliais Izraėl. Ir jo sunus Sąkarjas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 15.

Karaliavimas keletos karalių Juda ir Izraėl.

Dvidešimt sekmame mete Jėrobėamo, karaliaus Izraėl, karaliumi pastojo Asarjas, *sunus Amazjo, karaliaus Juda; *1 Nus. Kar. 3, 12.
2. Ir buvo *šešiolika metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo penkisdešimts ir du metu Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jėkalja iš Jėruzalės. *per. 14, 21,
3. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, visuotinai, kaip jo tėvas Amazjas;
4. Tiktai *kad aukštybes ne sugriovė; nės žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. *2 Nus. Kar. 15, 17.
5. Ale Ponas Dievas slogino karalių, kad *raupsuotas pastojo iki numirštant, ir *gyveno bute, skyriu pabudavotame. Bet Jotamas, karaliaus sunus, valdė (karališkuosius) namus ir provą darė žmonėms toje žemėje.
* 2 Nus. Kar. 26, 19. 3 Maiž. 13, 46.
6. Bet kas daugiaus sakytina apie Asarją, ir vislab, ka jis ištaisęs, štai, tai yra parašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 26, 1.
7. Ir Asarjas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovido. Ir jo sunus Jotamas karaliumi pastojo į jo vietą.
8. Trisdešimt ašmame mete Asarjo,

karaliaus Juda, karaliumi pastojo *Sa-
karjas, Jėrobėamo sunus, ant Izraėl Sa-
marioje per šešis mėnesius; *per.14,29.
9. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne
patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę.
*Jis ne liovėsi nuo griekų Jėrobė-
amo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitė-
nus į griekus įvedė. *perkš.18.
10. Ir Salumas, Jabėso sunus, pa-
darė *derėjimą prieš jį ir užmušė jį
po akių žmonių ir nužudė jį, ir pa-
stojo karaliumi į jo vietą. *perkš.25.
11. Ale kas daugiaus sakytina apie
Sakarją, štai, tai yra rašyta knygose
nusidavimų karalių Izraėl.
12. Ir tai yra tai, ką *Ponas Dievas
Jėui buvo kalbėjęs: „tau sėdės vaikai
į ketvirtąją vaikų eilę ant krėslo Iz-
raėlio;" ir nusidavė taipo. *per.10,30.
13. Ir Salumas, Jabėso sunus, ka-
raliumi pastojo trisdešimtdevintame
mete Asarjo, karaliaus Juda, ir kara-
liavo per vieną mėnesį Samarioje.
14. Nės Mėnajėmas, Gadi sunus,
aukštyn traukėsi iš *Tirza ir nukako
į Samarią, ir užmušė Salum, Jabėso
sunų, Samarioje, ir nužudė jį, ir ka-
raliumi pastojo į jo vietą. *1 Kar.16,17.
15. Ir kas daugiaus sakytina apie
Salum, ir apie jo sutarimą, kurį jis
daręs, štai, tai yra surašyta knygose
nusidavimų karalių Izraėl.
16. Tuočės užmušė Mėnajėmas Tip-
saką ir visus jame esančius, ir jų ru-
bežių aplink Tirzą, todėl, kad jie jį
ne norėjo įleisti; ir užmušė visas jų
nėščias ir perpiovė jas.
17. Trisdešimtdevintame mete Asar-
jo, karaliaus Juda, karaliumi pastojo
Mėnajėmas, sunus Gadi, ant Izraėl per
dešimt metų Samarioje;
18. Ir elgėsi, *kad Ponui Dievui
ne patiko. Jis, kol gyvas buvo, ne
liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Ne-
bato sunaus, kurs Izraėlitėnus į grie-
kus įvedė. *per.13,11 ir 14,24.
19. Ir atėjo Asyrionų karalius, [var-
du] Pul, į žemę. Ir Mėnajėmas davė
Pului tukstantį tripundžių (centnerių) si-
dabro, kad su juomi iš vieno eitų
ir patvirtintų jam karalystę.
20. Ir Mėnajėmas uždėjo *mokesnį
Izraėlyje ant bagočiausiųjų, penkisde-
šimts syklų sidabro ant kožno vieno vy-
ro, kad tus galėtų duoti Asyrionų kara-
liui. Taipo Asyrionų karalius sugrįžo
namon ir ne pasiliko toje žemėje. *p.23,25.
21. Ale kas daugiaus apie Mėna-
jėmą sakytina, ir vislab, ką jis iš-
taisęs, štai, tai surašyta knygose nu-
sidavimų karalių Izraėl.
22. Ir Mėnajėmas užmigo su savo
tėvais; ir Pėkajas, jo sunus karaliumi
pastojo į jo vietą.
23. Penkisdešimtame mete Asarjo,
karaliaus Juda, karaliumi pastojo Pė-
kajas, sunus Mėnajėmo, ant Izraėl
Samarioje du metu,
24. Ir darė, kas Ponui Dievui ne-
patiko, nės jis ne *liovėsi nuo griekų
Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Iz-
raėlį į griekus įvedė. *per.10,29 ir 14,24.
25. Ir Pėkas, sunus Remaljo, jo kar-
žygio, *susitarė prieš jį, ir užmušė jį
Samarioje, paločiuje karaliaus namų,
su Argob ir Arje, ir penkisdešimts vyrai
su juomi iš vaikų Gilėad, ir nužavinęs jį
pastojo karaliumi į jo vietą. *per.14,19.
26. Bet kas daugiaus apie Pėką
sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs,
štai, tai surašyta knygose nusida-
vimų karalių Izraėl.
27. Penkisdešimtantrame mete Asar-
jo, karaliaus Juda, karaliumi pastojo
Pėkas, Remaljo sunus, ant Izraėl Sa-
marioje per dvidešimt metų,
28. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne
patiko, nės jis ne liovėsi nuo griekų
Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Iz-
raėlį į griekus įvedė.
29. Čėse Pėko, karaliaus Izraėl, at-
ėjo Tiglat-Pilėser, Asyrionų karalius,
ir atėmė *Ijon, Abel, Bėt-Maėką, Ja-
noą, Kėdes, Azor, Gilėad, Galilėą ir
visą žemę Naptali, ir juos šalin ga-
beno į Asyrionų žemę. *2 Nus. Kar.16,4.
30. Ir Ozėas, Elo sunus, *susitarė
prieš Pėką, Remaljo sunų, ir užmušė
jį, ir pastojo karaliumi į jo vietą
dvidešimtame mete Jotamo, Usijo
sunaus. *per.12,20 ir 14,19.
31. Ale kas daugiaus apie Pėką sa-
kytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai,
tai *surašyta knygose nusidavimų ka-
ralių Izraėl. *2 Nus. Kar.28,6.
32. Antrame mete Pėko, Remaljo
sunaus, karaliaus Izraėl, *karaliumi
pastojo Jotamas, Usijo sunus, kara-
liaus Juda. *2 Nus. Kar.27,1.
33. Ir buvo dvidešimt ir penkių

metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir
*karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje.
Jo motyna vardu buvo Jėrusa, Zadoko duktė. *per. 16,2.
34. Ir darė, kas Ponui Dievui gerai
patiko, visuotinai, kaip jo tėvas *Usijas buvo padaręs; *per. 14,3.
35. Tikt kad aukštybes ne sugriovė,
nės žmonės dar apieravojo ir rukino
ant aukštybių. Jis budavojo aukštuosius vartus prie namų Pono Dievo.
36. Bet kas daugiaus apie Jotamą
sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs,
štai, tai surašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 27, 1.
37. Tuočės Ponas Dievas pradėjo
atsiųsti į Judą *Reziną, Syrionų karalių, ir Pėką, Remaljo sunų. *Jėz. 7, 1.
38. Ir Jotamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovido, jo tėvo. Ir Ajas,
jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 16.

Apie Ają ir jo valdymą.

Septynioliktame mete Pėko, Remaljo
sunaus, karaliumi pastojo *Ajas, Jotamo sunus, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 28, 1.
2. Dvidešimt metų buvo Ajas, kaip
jis karaliumi pastojo, ir *karaliavo
per šešiolika metų Jėruzalėje, ir ne
darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, patiko, kaip jo tėvas Dovidas. *per. 15, 33.
3. Nės jis elgėsi pagal elgimą karalių Izraėl. Priegtam *jis davė savo
sunų per ugnį eiti pagal biaurybes pagonų, kurius Ponas Dievas pirm Izraėlitėnų buvo pravaręs; *per. 17, 31.
4. Ir apieravojo bei rukino ant
aukštybių ir *ant kalnelių, ir po visais žaliuojančiais medžiais. *per. 17, 10.
5. Tuočės *Rezinas, Syrionų karalius, ir Pėkas, Remaljo sunus, karalius Izraėl, aukštyn nusitraukė į Jėruzalę, kad kariautų, ir apgulė Ają;
ale jie ne galėjo ją įveikti. *Jėz. 7, 1.
6. Tuočės *Rezinas, Syrionų karalius, [miestą] Elatą vėl atgrąžino
prie Syrios, ir išstumė žydus iš Elato;
o Syrionai atėję gyveno tame iki
šiai dienai. *per. 14, 22.
7. Ale Ajas nusiuntė paslus pas
*Tiglat-Pilėserį, Asyrionų karalių, ir
jam sakydino: aš esmi tavo tarnas
ir tavo sunus; eikš aukštyn ir gelbėk manę iš rankos Syrionų karaliaus ir karaliaus Izraėl, kuriuodu
prieš manę kėlėsi. *per. 15, 29. 1 Nus. Kar. 6, 6.
8. Ir Ajas *ėmė sidabro bei aukso
namuose Pono Dievo ir skarbuose
karaliaus namų randamojo, ir siuntė
dovanų Asyrionų karaliui. *1 Kar. 15, 18.
9. Ir Asyrionų karalius *klausė jo
ir aukštyn nusitraukė į Damašką, ir
įveikė jį ir šalin gabeno juos į Kirą,
ir užmušė Reziną. *1 Kar. 15, 20.
10. Ir karalius Ajas priešais keliavo
Tiglat-Pilėseriui, Asyrionų karaliui, į
Damašką. Ir kaip jis čia altorių pamatė, Damaške esantį, siuntė karalius Ajas to altoriaus abrozą ir pavyzdį pas kleboną Urią, kaip ansai
darytas buvo.
11. Ir Urias, klebonas, pabudavojo
altorių ir padarė tą, kaip karalius Ajas
pas jį buvo siuntęs iš Damaško, ikkol karalius Ajas iš Damaško atėjo.
12. Ir karalius iš Damaško atėjęs ir
altorių pamatęs apieravojo ant to,
13. Ir uždegė ant to savo deginimo
apierą ir valgymo apierą ir užliejo
ant to savo gėrimo apieras, ir kraują
dėkavonės apierų, kurias apieravojo,
jis davė šlakstyti ant altoriaus.
14. Ale varinįjį altorių, po Pono
Dievo akių stovintįjį, jis šalin statė,
kad ne stovėtų tarp altoriaus ir tarp
namų Pono Dievo; bet pastatė jį į
kampą altoriaus į šiaurę.
15. Ir karalius Ajas liepė Uriui, klebonui, ir tarė: ant didžiojo altoriaus
tu turi uždegti deginimo apieras rytmečiais ir valgymo apieras vakarais,
ir deginimo apieras karaliaus, bei jo
valgymo apieras, ir deginimo apieras
visų žmonių žemėje, podraug su jų
valgymo apiera ir gėrimo apiera, ir
visą kraują deginimo apierų ir kraują
visų kitų apierų tu turi ant jo šlakstyti; ale ką aš su variniuoju altoriu
veiksu, dar pasimislysu.
16. Urias klebonas darė vislab tai,
ką jam karalius Ajas liepė.
17. Ir karalius Ajas nulaužė šalis nuo
anų stulpų, ir atėmė katilus nuo viršaus, ir ežerą jis nuėmė nuo variniųjų
jaučių, apačioje esančiųjų, ir padėjo
tą ant žemės, akmenimis išklotosios.
18. Priegtam stogą Sabatos, prie tų
namų pakurtą, ir kelią karaliaus iš

lauko jis perkeitė, ir kreipė tą nuo
Dievo namų dėl Asyrionų karaliaus.
19. Ale kas daugiaus sakytina apie
Ają, ir ką jis ištaisęs, štai, tai *surašy-
ta knygose nusidavimų karalių Judavo.
* 2 Nus. Kar. 28, 1.
20. Ir Ajas užmigo su savo tėvais ir
buvo palaidotas pas savo tėvus mieste
Dovido. Ir jo sunus *Iskias karaliumi
pastojo į jo vietą. *per. 18, 1. 2 Nus. Kar. 29, 1.

Perskyrimas 17.

Ozėui be karaliaujant anos dešimt giminės į Asyrią nugabenamos.

Dvyliktame mete Ajo, karaliaus Juda,
Ozėas, Elo sunus, karaliumi pastojo ant
Izraėl Samarijoje per devynis metus,
2. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne
patiko; ale tačiaus ne taipo, kaip ka-
raliai Izraėl, kurie pirm jo buvo.
3. Prieš tą aukštyn užsitraukė Salma-
nasėras, Asyrionų karalius. Ir Ozėas
jam pasidavė, kad jam dovanų atnešė.
4. Ale kaip Asyrionų karalius ištyrė,
Ozėą prieš jį susitarusį ir paslus nu-
siuntusį pas So, Egypcionų karalių, ir
dovanų ne nešantį kas metą Asyrionų
karaliui, apgulė jis jį ir apkaldino jį.
5. Ir Asyrionų karalius išsitraukė
prieš visą tą žemę ir į Samarią ir
apgulė ją per tris metus.
6. Ir devintame mete Ozėo įveikė
Asyrionų karalius Samarią, ir šalin
gabeno Izraėl į Asyrią, ir pavietojo
juos į Alą ir į Aborą pas upę Go-
zan ir į miestus Mėdų.
7. Nės vaikai Izraėl prieš Viešpatį,
savo Dievą, susigriešijo, kursai juos
iš Egypto žemės buvo išvedęs, iš
rankos Paraono, Egypcionų kara-
liaus, ir kitų dievų bijojosi,
8. Ir elgėsi *pagal pagonų budą,
kurius Ponas Dievas pirm vaikų Iz-
raėl buvo išvaręs, ir taipo darė, kaip
karaliai Izraėl darydavo. * per. 16, 3.
9. Ir vaikai Izraėl savo elgimą *gerą
esantį sakė prieš Viešpatį, savo Die-
vą, kursai tačiaus ne geras buvo,
butent, kad jie sau aukštybes įtaisė
visuose miestuose, taip pilyse, kaip
ir murais aptvertuose miestuose;
* Jėrėm. 2, 22. 23. Ev. Jon. 9, 40. 41.
10. Ir attiesė stulpus, ir šventįtas gires
ant visų aukštų kaukarų ir *po visais
žaliuojančiais medžiais, *per. 16, 4. 1 Kar. 14, 23.
11. Ir rukino čionai ant visų aukštybių,
kaip *pagonai, kurius Ponas Dievas
po jų akių buvo šalin varęs, ir da-
rydavo visokius nelabus daiktus, ku-
riais jie Poną Dievą įpykino; * per. 16, 3.
12. Ir šlužijo balvonams, apie kurius
Ponas Dievas jiems buvo sakęs: *jus
ne turite tai daryti. * 2 Maiž. 20, 2. 3. per. 23, 13.
13. Ir kad Ponas Dievas apsakydino Iz-
raėlyje bei Judavoje [jų sunkius grie-
kus] per visus prarakus ir regėjimą re-
ginčiuosius ir jiems sakydino: *sugrįš-
kite nuo savo piktų kelių ir pilnavokite
mano prisakymus ir provas pagal vi-
sus įstatymus, kurius aš jųsų tėvams
esmi liepęs, ir kurius aš jums sakydi-
nau per savo tarnus, prarakus: * Jėr. 25, 5.
14. Tai jie ne klausydavo, bet pasi-
likdavo kietsprandžiais, kaip jų tėvai
kietsprandžiai budavo, kurie ne nusi-
tikėdavo Viešpačiu, savo Dievu.
15. Priegtam jie paniekindavo jo pri-
sakymus ir jo derėjimą, kurį jisai su
jų tėvais buvo daręs, ir jo liudijimus,
kurius jis tarp jų apreiškė, bet elgėsi
pagal savo išdykumą ir išdyko, kaip
pagonai, aplink juos gyvenantieji,
apie kuriuos Ponas Dievas *jiems bu-
vo prisakęs, kad jie ne darytų taip,
kaip anie. * 2 Maiž. 18, 24.
16. Ale jie prastojo visus prisakymus
Viešpaties, savo Dievo, ir *pasida-
rydino du nulietu veršiu ir šventįtas
gires, ir garbino visus dangaus pul-
kus, ir šlužijo Baalui; * 1 Kar. 12, 28.
17. Ir davė *savo sunus ir dukteris per
ugnį eiti, ir pastojo burtininkais ir žy-
niais, ir pasidavė tai daryti, kas Ponui
Dievui ne patiko, jį įpykinti. * perkš. 31. s.
18. Tai Ponas Dievas labai supyko
ant Izraėl ir juos *šalin metė nuo
savo veido, kad nieks jų ne liko, kaip
tikt viena giminė Juda. * per. 23, 27.
19. Taipjau ir Juda ne pilnavojo
prisakymus Viešpaties, savo Dievo,
ir elgėsi pagal pajunkimą Izraėl, kaip
jie buvo pasielgę.
20. Todėl paniekino Ponas Dievas
visus vaikus Izraėl, ir prispaudė juos
ir padavė juos į rankas plėšikų, iki-
kol juos patrėmęs nuo savo akių.
21. Nės *Izraėlitėnai buvo atplėšti
nuo giminės Dovido, ir jie sau į ka-
ralių įdėjo Jėrobėamą, Nebato sunų.
Tasai Izraėlitėnus atkreipė nuo Pono
Dievo ir darė, kad jie sunkiai susi-
griešijo. * 1 Kar. 12, 20.

22. Taipo elgėsi vaikai Izraėl pagal visus griekus Jėrobėamo, kurius jis buvo pradėjęs, ir ne liovėsi nuo tų,
23. Ikikol Ponas Dievas Izraėlitėnus šalin metė nuo savo veido, *kaip jis buvo kalbėjęs per visus savo tarnus, prarakus. Taipo Izraėlitėnai buvo šalin gabenami iš savo žemės į Asyrią iki šiai dienai. *Jėr. 25, 9. Ozėa 1, 6.
24. Bet Asyrionų karalius atgabeno [žmonių] išBabel, išKuta, išAva, išEmat ir iš Separvaim, ir apsodino miestus Samarios į vietą vaikų Izraėl. Ir jie įveikė Samarią ir gyveno jų miestuose.
25. Ale kaip jie pradėjo čionai gyventi, ir Pono Dievo nesibijojo, tai Ponas Dievas *liutus tarp jų siuntė, tie juos nužudė. *3 Maiž. 26, 22. Ezėk. 14, 15.
26. Ir jie sakydino Asyrionų karaliui: pagonai, kurius tu atgabendinai ir tais miestus Samarios apsodinai, nieko ne žino apie įstatymus Dievo toje žemėje; todėl jis liutus tarp jų siuntęs, o štai, tie juos žudo, kadangi jie nieko ne žino apie įstatymus Dievo toje žemėje.
27. Asyrionų karalius prisakė ir tarė: nugabenkite tenai klebonų vieną iš tų, kurie iš ten yra šalin gabenti, ir nusitraukę gyvenkite čionai; ir jisai juos te mokina įstatymus Dievo toje žemėje.
28. Tai atėjo klebonų vienas, tų, kurie iš Samarios buvo šalin gabenti, ir gyveno Bėt-Elyje, ir primokino juos, kaip jiems reiktų Pono Dievo bijotis.
29. Ale *kožnas žmonių pulkas pasidarė sau dievą ir įdėjo tus į butus ant aukštybių, kurius Samarytonai pasidarė, kožnas žmonių pulkas savo miestuose, kuriuose jie gyveno. *Jon. 1, 5.
30. Tie iš Babel pasidarė Sukot-Benot. Tie iš Kut pasidarė Nergel. Tie iš Emat pasidarė Asimą.
31. Tie iš Ava pasidarė Nibėą ir Tartak. Tie iš Separvaim *sudegino savo sunus Adramelėkui ir Anamelėkui, dievams anų iš Separvaim. *per. 16, 3 ir 21, 2. 5 Maiž. 18, 10.
32. Ale kadangi jie ir Pono Dievo prisibijojo, įdėjo jie sau klebonus ant aukštybių iš prasčiausiųjų tarp jų, ir leido juos apsigyventi butuose aukštybių.
33. Taipo jie bijojosi Pono Dievo, o šlužijo ir dievams pagal kožno žmonių pulko pajunkimą, iš kur jie buvo pargabenti.
34. Ir iki šiai dienai jie elgiasi pagal senąjį budą, kad jie nei Pono Dievo bijosi, nei savo budus ir provas pilnavoja pagal zokaną ir prisakymus, kurius Ponas Dievas liepęs Jokubo vaikams, kuriam jis Izraėlio vardą davęs;
35. Ir suderėjo su jais, ir liepė jiems tarydamas: *nesibijokitės kitų dievų ir †nesimelskitės jųjų ir ne šlužykite jiems, neigi apieravokite jiems; *2 Maiž. 20, 3. †2 Maiž. 20, 5.
36. Bet Pono Dievo, kurs jus iš Egypto žemės išvedė su dide mace ir su ištiestu petimi, to bijokitės, to melskitės ir tam apieravokite!
37. Ir tus budus, provas, įstatymus ir prisakymus, kurius jisai jums surašydino, tuos jus pildykite, kad pagal tus elgtumbitės visiškai ir svetimų dievų nesibijotumbitės;
38. Ir derėjimo, kuriuomi su jumis suderėjo, ne užmirškite, kad kitų dievų nesibijotumbitės.
39. Bet *bijokitės Viešpaties, savo Dievo! tas jus išgelbės nuo visų jųsų neprietelių. *1 Zom. 12, 24.
40. Ale šie ne klausė, bet elgėsi pagal senąjį savo budą.
41. Taipo šie pagonai bijojosi Pono Dievo, o šlužijo ir savo balvonams. Taipo ir darė jų vaikai ir vaikų vaikai, kaip jų tėvai buvo darę, iki šiai dienai.

Perskyrimas 18.

Iskiui karaliaujant Sanėribas apgulia Jėruzalę.

Trečiame mete Ozėo, Elo sunaus, karaliaus Izraėl, karaliumi pastojo *Iskias, Ajo sunus, karaliaus Juda. *per. 16, 20. 2 Nus. Kar. 29, 1.
2. Ir buvo dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Abi, Sakarjo duktė.
3. Ir *elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas. *Jėz. 38, 3.
4. Jis galą darė aukštybėms, ir sugriovė stulpus, ir išpustijo šventįtasias gires, ir sukulė varinįjį žaltį, *Maižėšiaus darytąjį; nės iki tam čėsui vaikai Izraėl jam buvo rukinę, ir praminė jį Negustan. *4 Maiž. 21, 8. 9.
5. Jis nusitikėjo Viešpačiu, Izraėlio Dievu, *kad po jo galvos jam lygaus

ne buvo tarp visų karalių Juda, nei pirm jo ne buvo. * per. 23, 25.
6. Jis laikėsi prie Pono Dievo ir *ne atsikreipė nuo jo, ir pilnavojo jo prisakymus, kurius Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. * 1 Zom. 12, 20. Ps. 119, 51. 102.
7. Ir Ponas Dievas buvo su juomi, ir kur jis išsitraukdavo, čia jis *elgėsi išmintingai. Priegtam jis atpuolė nuo Asyrionų karaliaus ir ne pasidavė jam. * 1 Zom. 18, 14.
8. Jis mušė ir Pylistėnus iki Gazos ir jų rubežių, pradėjęs nuo pilių iki su murais aptvertųjų miestų.
9. Ketvirtame mete Iskio, karaliaus Juda (tas buvo sekmasis metas Ozėo, Elo sunaus, karaliaus Izraėl), tai Salmanasėras, Asyrionų karalius aukštyn nusitraukė prieš Samarią ir apgulė ją,
10. Ir *įveikė ją po trijų metų šeštame mete karaliaus Iskio, tai yra, devintame mete Ozėo, karaliaus Izraėl, tai Samaria buvo įveikta. * per. 17, 6.
11. Ir Asyrionų karalius Izraėlį *šalin gabeno į Asyrią, ir pavietojo juos į Alą ir į Abor, pas upę Gozan, ir į miestus Mėdų; * per. 17, 6.
12. Todėl, kad jie ne buvo klausę balso Viešpaties, savo Dievo, ir peržengę jo derėjimą ir vislab, ką Maižėšius, Dievo tarnas, buvo liepęs, tų nei vieno jie ne buvo nei klausę, nei darę.
13. Ale keturioliktame mete karaliaus Iskio *aukštyn užsitraukė Sanėribas, Asyrionų karalius, prieš visus murais aptvertus miestus Juda ir įveikė juos. * 2 Nus. Kar. 32, 1. Jėz. 36, 1.
14. Tai siuntė Iskias, karalius Juda, pas Asyrionų karalių į Lakis ir jam sakydino: aš nusidėjau, gręškis nuo manęs! ką tu man uždėsi, aš nešiosu. Tai Asyrionų karalius uždėjo Iskiui, karaliui Juda, tris šimtus centnerių sidabro ir trisdešimts centnerių aukso.
15. Taipo davė Iskias visą sidabrą, namuose Pono Dievo ir skarbuose karaliaus namų randamąjį.
16. Tuočės sulaužė Iskias, karalius Juda, vartus bažnyčios Pono Dievo ir blėtas, kurias patsai buvo aptraukdinęs, ir davė tas Asyrionų karaliui.
17. Ir Asyrionų karalius siuntė Tartaną ir vyriausiąjį kamarninką ir Rabsakę iš Lakis pas karalių Iskią su didžiu kareivių pulku į Jėruzalę, ir jie užsitraukė aukštyn. Ir ten nukakę jie susistojo pas vandens duobę prie viršuje esančiojo prudo, kursai yra pagal patį kelią ant dirvos maluninink0, milą velančiojo,
18. Ir prišaukė karaliui. Tai atėjo laukan pas juos *Eljakymas, Ilkio sunus, vyriausiasis ant dvaronystės, ir Sebėnas, rašytojas, ir Joas, Asapo sunus, kancleriu. * Jėz. 36, 3.
19. Ir vyriausiasis šinkorius tarė jiems: prašau, sakykite karaliui Iskiui: taip sako didysis karalius, karalius Asyrionų: koks tai drąsumas, ant kurio tu nusitiki?
20. Argi dingai, dar esant pagalbos arba macės kariauti? ant kogi tu pasitiki, kad nuo manęs atpuolei?
21. Štai, ar tu pasitiki ant šios sukultosios nendrinės lazdos, ant Egypto? kuri, jei kas ant tos pasiremia, jam į ranką lys ir tą perskverbs? Toksai yra Paraonas, Egypcionų karalius, visiems tiems, kurie ant jo nusitik.
22. O jei rasi norėtumbite man sakyti: „mes nusitikime Viešpačiu, savo Dievu;“ taigi ar ne jisai tas, kurio aukštybes ir altorius Iskias išpustijęs, ir Judavoje bei Jėruzalėje sakęs: „*prie šio altoriaus, kurs Jėruzalėje yra, jus turite melstis?“ * 2 Maiž. 20, 24.
23. Dabar tikt pasižadėk mano viešpačiui, Asyrionų karaliui: aš tau duosu du tukstančiu arklių, kad tu norėtumbei tiems raitelių duoti.
24. Kaipogi tu keti išlikti po akių mažiausiojo pono, mano viešpaties padono? ir pasitiki ant Egypto dėl jų vežimų ir raitelių?
25. Ogi ar tu misliji, manę be Pono Dievo aukštyn užsitraukusį, kad aš šius miestus išpustyčiau? Ponas Dievas man tai liepė: „užsitrauk aukštyn į tą žemę ir išpustyk ją!“ * 2 Zom. 16, 10.
26. Tai atsakė Eljakymas, Ilkio sunus, ir Sebėnas bei Joas vyriausiamjam šinkoriui: kalbėk su mumis, savo tarnais, Syriškai, nės mes tai permanome; o ne kalbėk su mumis Žydiškai po ausių šių žmonių, ant murų esančiųjų.
27. Ale vyriausiasis šinkorius tarė jiems: argi mano viešpats manę siuntė pas tavo viešpatį, arba pas tavę, kad aš tokius žodžius kalbėčiau? beje,

pas tus vyrus, kurie ant murų sėd,
kad jie su jumis savo pačių mėšlą
valgytų ir savo mįžalus gertų.
28. Taipo stovėjo vyriausiasis šin-
korius ir šaukė didžiu balsu Żydiškai,
ir kalbėdamas tarė: girdėkite žodį
didžiojo karaliaus, karaliausAsyrionų!
29. Taip sako karalius: nesiduokitės
per Iskią suvilioti! nės jis ne gal jus
išgelbėti iš mano rankos.
30. Ir te ne rodo jus Iskias ant Pono
Dievo, sakydamas: „PonasDievas mus
išgelbės, ir šisai miestas ne bus pa-
duotas į rankas Asyrionų karaliaus.“
31. Ne klausykite Iskio! Nės taipo
sako Asyrionų karalius: priimkite ma-
no malonę ir išeikite laukan pas manę,
tai *kožnas savo vynmedžio ir savo
pygmedžio (vaisiaus) gaus valgyti ir
iš savo šulinio gerti, * 1 Kar. 4, 25.
32. Ikikol aš parėjęs jus nugabęsu
į žemę, jųsų žemei lygią, kur rugių,
šviežiaus vyno, duonos, vynkalnių,
aliejaus medžių, aliejaus ir medaus
viduje yra; tai jus gyvi išliksite ir ne
numirsite. Ne klausykite Iskio, nės
jis suvilioja jus be sakydamas: „Po-
nas Dievas mus išgelbės.“
33. Argi ir *pagonų dievai kožnas
savo žemę išvalnijo iš rankos Asyrio-
nų karaliaus? * 2 Nus. Kar. 32, 13. Jėz. 10, 10. 11.
34. Kame yra anie dievai iš Emat ir
iš Arpad? kame yra dievai iš Separ-
vaim, Ena bei Iva? argi jie ir iš-
gelbėjo Samarią iš mano rankos?
35. Kame yra ben vienas dievas iš
visų žemių dievų, kursai savo žemę
iš mano rankos butų išgelbėjęs, kad
Ponas Dievas Jėruzalę galėtų išgel-
bėti iš mano rankos?
36. Ale žmonės tylėjo ir n'atsakė
jam nieko, nės karalius buvo liepęs
ir sakęs: n'atsakykite jam nieko!
37. Tai atėjo Eljakymas, Ilkio su-
nus, vyriausiasis ant dvaronystės, ir
Sebėnas, rašytojis, ir Joas, Asapo
sunus, kanclerius, pas Iskią, su įplėš-
tais rubais, ir apsakė jam žodžius
to vyriausiojo šinkoriaus.

Perskyrimas 19.

Sanėribas pasididžiuoja ir labai macnus yra, ale po Iskio maldos jis koravojamas ir šalin varomas.

Tai *išgirdęs karalius Iskias, įplėšė
savo rubus ir žaku apsisiautęs nuėjo
į Pono Dievo namus, * Jėz. 37, 1.
2. Ir siuntė Eljakymą, vyriausiąjį
ant dvaronystės, ir Sebėną, rašytojį,
draug su vyriausiaisiais klebonais,
žakais apsisiautusiais, pas praraką
*Jėzaiošių, Amozo sunų; * Jėz. 1, 1.
3. Ir jie tarė jam: taip sako Iskias:
šita yra diena bėdos ir barimo ir
bluznijimo. *Čėsas užgimti priėjo,
ale niera sylos gimdyti. * Jėz. 13, 8.
4. Rasi norėtų Viešpats, tavo Dievas,
girdėti visus žodžius to vyriausiojo
šinkoriaus, kurį jo viešpats, Asyrionų
karalius, atsiuntęs, per *apjuoką lai-
kyti gyvąjį Dievą ir bluznyti žodžiais,
kurius Viešpats, tavo Dievas, girdėjęs;
taigi ne paliauk Dievo melsti už pa-
laikus, kurie dar liko! * perkš. 16.
5. Ir *tarnams karaliaus Iskio pas
Jėzaiošių atėjus, * Jėz. 37, 6.
6. Tarė jiems Jėzaiošius: taipo saky-
kite savo viešpačiui: taip sako Ponas
Dievas: „nesibijokis tų žodžių, kurius
tu girdėjai, kuriais manę tarnai Asy-
rionų karaliaus bluznijo.
7. Štai, aš jam tokią dvasę duosu,
kad jis *garsą išgirs ir vėl sugrįš į
savo žemę; ir kardu aš jį žudysu jo
žemėje.“ * per. 7, 6 ir 19, 37.
8. Ir kaip vyriausiasis šinkorius par-
grįžo, rado jis Asyrionų karalių ka-
riaujantį prieš Libną; nės jis buvo
išgirdęs, jį nuo Lakis šalin ėjusį.
9. Ir kaip jis ištyrė apie Tiraką, Mu-
rinų karalių: „štai, jis išsitraukė, kad
su tavimi kariautų,“ sugrįžo jisai, ir
siuntė paslų pas Iskią ir jam sakydino:
10. Taipo sakykite Iskiui, karaliui
Juda: nesiduokis suvilioti per savo
Dievą, ant kurio tu nusitiki be saky-
damas: „*Jėruzalė ne bus paduota į
rankas Asyrionų karaliaus.“ * per. 18, 30.
11. Štai, tu girdėjai, ką Asyrionų ka-
raliai darė visoms žemėms, tas išpusty-
dami, argi tu butumbei išgelbėtas?
12. Argi *pagonų dievai juos išgel-
bėjo, kurius mano tėvai supustijo,
Gozan, Aran, Rezep, ir vaikus Eden,
kurie Telasaryje buvo? * per. 18, 33.
13. Kame yra karalius iš Emat, ka-
ralius iš Arpad, ir karalius miestų Sė-
parvaim, Ena bei Iva?
14. Ir kaip Iskias tas gromatas nuo
paslų buvo gavęs ir skaitęs, ėjo
jis aukštyn į Dievo namus ir pa-
dėjo tas po akių Pono Dievo,

15. Ir meldėsi po akių Pono Dievo tarydamas: Viešpatie Dieve Izraėlio, *kursai tu sėdi ant Kėrubynų. Tu vienas esi Dievu tarp visų karalysčių ant žemės, tu dangų ir žemę sutvėrei! * Ps. 80, 2 ir 99, 1.
16. Pone Dieve, prilenk savo ausis ir girdėk, atverk savo akis ir žiurėk, ir išgirsk žodžius Sanėribo, kurs atsiuntęs, *per apjuoką laikyti gyvąjį Dievą! * 1 Zoin. 17, 10.
17. Tai rods tiesa, Pone Dieve, Asyrionų karaliai pagonis išpustijo kardu ir jų žemę,
18. Ir jų dievus jie į ugnį įmetė; nės tai ne buvo dievai, bet žmonių rankų darbai, medžiai ir akmens, todėl jie juos išpustijo.
19. Ogi dabar, Viešpatie, musų Dieve, gelbėk mus iš jo rankos, kad visos karalystės ant žemės išpažintų, kad tu, Viešpatie, vienas Dievu esi!
20. Tai nusiuntė Jėzaiošius, Amozo sunus, pas Iskią ir jam sakydino: taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas: ko tu manęs prašei dėl Sanėribo, Asyrionų karaliaus, tai aš girdėjau.
21. Tai yra tatai, ką Ponas Dievas prieš jį kalbėjęs: ana merga, Ziono duktė, išpeik tavę ir išlojuoja tavę; Jėruzalės duktė savo galvą krato paskui tavę.
22. Ką tu išpeikei ir koliojai? ant kieno tu savo balsą pakėlei? tu savo akis pakėlei prieš Šventąjį Izraėlyje.
23. Tu Poną Dievą išdarkei per savo paslus ir sakei: „*aš per daugybę savo vežimų ant kalnų viršų užkopiau, ant šalių Libanono; aš nukirtau aukštuosius jo cėdrus ir gražiausiasias egles, ir nukakau į paskiausiąją šalį girės jo Karmėlio. * Jėz. 37, 24.
24. Aš kasiau ir išgėriau svetimus vandenis, ir savo kojų padais išdžiovinau ežerus."
25. Ogi ar ne girdėjai, manę tai jau ilgai pirm to dariusį, ir iš pradžios aš tai ištaisiau? ir dabar aš tai užleidau, kad druti miestai sugriutų į pustą akmenų kruvą,
26. Ir kad tuose gyvenantieji pailstų, bijotųs ir gėdytųs, ir pastotų nei žolė ant lauko ir nei *žaliuojantieji želmens šienui ant stogo, kurie padžiusta, dar ne nunokus. * Ps. 92, 9 ir 129, 6.
27. Aš žinau tavo gyvenimą, tavo išėjimą ir įėjimą, ir kad tu siauti prieš manę.
28. Taigi, *kadangi tu siauti prieš manę, ir tavo išdykumas iškako iki mano ausių, tai aš tau rinkę dėsu į tavo nosį ir žaislus į tavo burną, ir tavę vėl atgalion vesu tuo keliu, kuriuomi tu atėjai. * 1 Kar. 20, 28.
29. Ir *tai tau te esie ženklu: šį metą valgyk, kas sumįta; antrąjį metą, kas iš savęs auga; trečiąjį metą sėkite ir suvalykite ir sodįkite vynyčias ir valgykite jų vaisių. * Jėz. 37, 30.
30. Ir duktė Juda, kuri išgelbėta ir likusi, įsišaknys toliaus po savimi ir vaisių neš viršuje savęs.
31. Nės iš Jėruzalės išeis likusieji, ir išgelbėtieji nuo kalno Zion. *Keršijimas Pono Dievo Zėbaot tai ištaisys. * Jėz. 9, 7.
32. Todėl Ponas Dievas taipo sako apie Asyrionų karalių: jie ne įsigaus į šį miestą, ir nei vieną strielą ne šaus į tą, ir nei vieną skydą prieš tą ne kels, neigi pylimu tą apstos,
33. Bet jis vėl tur sugrįšti tuo keliu, kuriuomi jis atėjęs, ir ne įeis į šį miestą; Ponas Dievas tai sako.
34. Ir *aš noru šį miestą apginti, kad aš jam gelbėčiau dėl savęs ir dėl Dovido, savo tarno. * per. 20, 6.
35. Ogi tą pačią naktį išėjo angielas Pono Dievo *ir užmušė Asyrionų abaže šimtą ir aštuonisdešimts ir penkis tukstančius vyrų. Ir kaip jie ryto metą anksti pasikėlė, štai, čia visur gulėjo vieni lavonai. * Jėz. 37, 36.
36. Taipo pasikėlė Sanėribas, Asyrionų karalius, ir šalin nusitraukęs sugrįžo ir pasiliko (mieste) Ninivėje.
37. Ir kaip jis meldėsi namuose Nisrok, savo dievo, *užmušė jį kardu Adramelėkas bei Sar-Ezėras, jo sunudu, ir jie pabėgo į žemę Ararat. Ir jo sunus Asar-Adonas karaliumi pastojo į jo vietą. * perkš. 7.

Perskyrimas 20.

Iskio liga, amžio pailginimas, pasididžiavimas ir smertis

Tuočės *Iskias smertnai apsirgo, ir prarakas Jėzaiošius, Amozo sunus, atėjo pas jį ir tarė jam: taip sako Ponas Dievas: „aprupįk savo namus, nės tu numirsi ir gyvas ne išliksi." * 2 Nus. Kar. 32, 24. Jėz. 38, 1.
2. Ale jis kreipėsi savo veidu prie sienos ir Pono Dievo melsdamas tarė:

3. Ak, Pone Dieve, ben atsimink, kad aš po tavo akių viernai pasielgiau, iš tikros širdies, ir dariau, kas tau patinka! Ir Iskias labai verkė.
4. Ale Jėzaiošui dar ne per pusę miesto išėjus, atėjo jam Dievo žodis ir tarė:
5. Sugrįšk ir sakyk Iskiui, vyriausiamjam mano žmonių: taip sako Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovido: „Aš girdėjau tavo maldą ir regėjau tavo ašaras: štai, aš tavę sveiką darysu; trečiąją dieną tu aukštyn eisi į Pono Dievo namus;
6. Ir pridėsu tavo amžiui penkiolika metų, ir išgelbėsu tavę ir *šį miestą nuo karaliaus Asyrionų, ir apgįsu šį miestą dėl savęs ir dėl savo tarno Dovido. * per. 19, 34.
7. Ir Jėzaiošius tarė: *atneškite šen kokią dalį pygos! Ir kaip jie tą atnešė, uždėjo jie tą ant skaudulio; ir jis pasveiko. * Jėz. 38, 21.
8. Ale Iskias tarė Jėzaiošiui: koksai yra tas ženklas, ant kurio galėčiau numanyti, kad Ponas Dievas manę išgydys, ir kad aš gausu aukštyn eiti į Pono Dievo namus trečiąją dieną?
9. Jėzaiošius tarė: ženklą tu gausi iš Pono Dievo, kad Ponas Dievas ištaisys, ką jis kalbėjęs; ar nori, kad šešėlis dešimt žingsnių toliaus eitų, arba kad dešimt žingsnių atgalios eitų?
10. Iskias tarė: tai mažas daiktas, kad šešėlis dešimt žingsnių žemyn linkai eitų; to aš ne noru, bet kad jisai dešimt žingsnių atgalion eitų.
11. Tai meldėsi prarakas Jėzaiošius Pono Dievo, ir *šešėlis ėjo atgalion dešimt žingsnių prie rodyklės Ajo, kurius jis žemyn linkai buvo ėjęs. * Jėz. 38, 8.
12. Tuočės *atsiuntė Brodakas, Balėdano sunus, Balėdano sunaus, Babėlio karalius, gromatas ir dovanas Iskiui; nės jis buvo patyręs Iskią sirgusį. * Jėz. 39, 1.
13. Ir Iskias buvo linksmas su jais, ir rodė jiems visus skarbo namus, sidabrą, auksą, skanei kvepančias žoles, ir geriausiąjį aliejų, ir šarvų kamarą, ir vislab, kas jo skarbuose buvo randama. Nieko ne buvo visuose jo namuose ir visoje jo karalystėje, ką Iskias jiems ne buvo rodęs.
14. Tai atėjo Jėzaiošius, prarakas, pas karalių Iskią ir tarė jam: ką sakė šie žmonės? ir iš kur jie atėjo pas tavę? Iskias tarė: jie iš tolimos žemės atėjo pas manę, iš Babėl.
15. Jis tarė: ką jie matė tavo namuose? Iskias atsakė: jie matė vislab, kas mano namuose yra; ir nieko ne yra mano skarbuose, ką aš jiems ne bučiau rodęs.
16. Tai tarė Jėzaiošius Iskiui: klausyk Dievo žodžio:
17. Štai, ateit čėsas, kad *vislab į Babėlį bus nugabenta iš tavo namų, ir ką tavo tėvai surinko iki šiai dienai; ir nieko ne bus palikta, sako Ponas Dievas. * per. 24, 13. 14.
18. Priegtam ir vaikai, iš tavęs užgimsią, bus atimti, kad *kamarninkais butų paločiuje Babėlio karaliaus. * Dan. 1, 3.
19. Ale Iskias atsakė Jėzaiošiui: *tai gerai, ką Ponas Dievas kalbėjęs. Ir tarė toliaus: juk tačiaus bus pakajaus ir viernybės, kol aš pateksu. * 1 Zom. 3, 18.
20. Kas daugiaus apie Iskią sakytina, ir visa jo galybė, ir ką jis ištaisęs, ir ežeras bei vandens ruros, kuriomis jis vandenį į miestą leido, štai, tai *rašyta knygose nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 29, 1. per. 32, 30.
21. Ir Iskias užmigo su savo tėvais. Ir Manasė, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vieta.

Perskyrimas 21.

Nusidavimai Manasės bei Amono.

Manasė buvo dvylika metų, kaip jis *karaliumi pastojo, ir karaliavo penkisdešimts ir penkis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Epziba. * 2 Nus. Kar. 33, 1.
2. Ir jis elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, pagal biaurybę pagonų, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo pravaręs.
3. Ir ant negero pasidavė ir budavojo aukštybes, kurias jo tėvas Iskias buvo sugriovęs, ir attiesė Baalui altorius, ir pasidarė šventįtas gires, kaip Akabas, karalius Izraėl, buvo daręs, ir pasikloniojo visokiam dangaus pulkui, jiems bešlužydamas.
4. Ir pastatė altorius namuose Pono Dievo, apie kurius Ponas Dievas buvo kalbėjęs: *Aš savo vardą Jėruzalėje statysu. * 5 Maiž. 12, 5.
5. Ir jis pastatė altorius *visokiam dangaus pulkui abejuose pryangiuose prie namų Pono Dievo. * per. 23, 12.

6. Ir davė *savo sunų per ugnį pereiti, dabodamas ant paukščių šauksmo ir ant ženklų, ir laikė burtininkus ir pažymių išguldytojus; ir daugel to darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kuriuomi jis jį įpykino. *3 Maiž. 18, 21.

7. Jisai ir pastatė balvoną šventįtosios girės, jo padarytą, į tus namus, apie kurius Ponas Dievas Dovidui ir jo sunui Salomonui *buvo sakęs: „šiuose namuose bei Jėruzalėje, kurią aš išrinkau iš visų giminių Izraėl, aš savo vardą statysu amžinai. *1 Kar. 8, 29. per. 9, 3.

8. Ir aš koją Izraėl daugiaus ne duosu pajudįti iš žemės, kurią aš daviau jų tėvams; ale tačiaus, kad jie pilnavos ir darys pagal vislab tai, ką aš liepiau, ir pagal visus įstatymus, kurius mano tarnas Maižėšius jiems liepęs.“

9. Ale jie ne klausė, bet Manasė suviliojo juos, kad jie pikčiaus elgėsi už pagonus, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo išgaišinęs.

10. Tai kalbėjo Ponas Dievas per savo tarnus, prarakus, ir tarė:

11. „Todėl, *kad Manasė, karalius Juda, šias biaurybes išpildęs, kurios piktesnios yra už visas biaurybes, Amorytų išpildytas, kurie pirm jo buvo, ogi ir Juda †į griekus įvedė savo balvonais, *per. 23, 26. 2 Nus. Kar. 33, 9. Jėr. 15, 4. † 1 Kar. 12, 30.

12. Todėl taipo sako Viešpats, Izraėlio Dievas: štai, aš bėdos užvesu ant Jėruzalės ir ant Juda, kad tam, *kurs tai girdės, jo abi ausi perskambės; *1 Zom. 3, 11. Jėr. 19, 3.

13. Ir aš matavimo šniurą Samarios trauksu per Jėruzalę, ir svartį giminės Akabo; ir iškrėsu Jėruzalę, kaip bliudai iškrėciami, ir juos apversu;

14. Ir išlikdįsu keletus mano tėviškės ir parduosu juos į rankas jų neprietelių, kad jie plėšimu butų ir išplėšimu visų savo neprietelių;

15. Todėl, kad jie darė tai, kas man ne patiko, ir manę įpykino iš tos dienos, kaip jų tėvai iš Egypto išsitraukė, iki šiai dienai.“

16. Priegtam *Manasė ir praliejo daugel nekaltojo kraujo, ikikol Jėruzalė šen ir ten buvo pripildyta, be ano grieko, kuriuomi jis Judą į griekus įvedė, kad jie taip darydavo, kas Ponui Dievui ne patiko. *per. 24, 4.

17. Ale kas daugiaus apie Manasę sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo griekai, kurius jis pildęs, štai, tai yra *parašyta knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 33, 1.

18. Ir Manasė užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas sode prie savo buto, butent sode Uso. Ir jo sunus Amonas karaliumi pastojo į jo vietą.

19. *Dvidešimt ir dviejų metų buvo Amonas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo du metu Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Mesulėmet, duktė Aruzo, iš Jatba. *2 Nus. Kar. 33, 21.

20. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas Manasė buvo daręs;

21. Ir elgėsi pagal visą tą budą, kuriuomi jo tėvas buvo pasielgęs, ir šlužijo balvonams, kuriems jo tėvas buvo šlužijęs, ir meldėsi jų;

22. Ir prastojo Viešpatį, savo tėvų Dievą, ir ne vaikščiojo ant kelio Pono Dievo.

23. Ir jo tarnai *susitarė prieš Amoną ir užmušė karalių jo namuose. *2 Nus. Kar. 24, 25.

24. Ale žmonės toje žemėje užmušė visus, kurie buvo susitarę prieš karalių Amoną. Ir žmonės žemėje Josiją, jo sunų, į karalių įdėjo į jo vietą.

25. Bet ką Amonas daugiaus ištaisęs, štai, tai yra *rašyta knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 33, 21. s.

26. Ir jie palaidojo jį jo kapinėse sode Uso. Ir jo sunus Josijas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 22.

Josijui be karaliaujant suranda zokano knygas.

Josijas *buvo aštuonių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo trisdešimts ir vieną metą Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jedida, duktė Adajo, iš Bazkat. *2 Nus. Kar. 34, 1.

2. Ir darė, *kas Ponui Dievui gerai patiko, ir elgėsi pagal visą elgimą savo tėvo Dovido, †ir ne atsikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės. *per. 18, 3. † Joz. 23, 6.

3. Ir aštuonioliktame mete karaliaus Josijo nusiuntė karalius Sapaną, Azaljo sunų, Mesulamo sunaus, rašytoją, į Pono Dievo namus ir tarė:

4. Eik aukštyn pas vyriausiąjį vyskupą Ilkyą, kad jiems duotų pinįgus, į Pono Dievo namus sugabentuosius, kurius sargai prie slenksčių surinko iš žmonių,

5. Kad jie *tus duotų darbininkams

prie namų Pono Dievo, kad jie pataisytų, kas taisytina prie tų namų, *2 Nus. Kar. 34, 10.

6. Butent cimernninkams ir remestininkams ir murininkams, ir kurie medžius bei iškaltus akmenis tur pirkti, namus taisyti;

7. Tačiaus, *kad rokundą iš jų ne prašytų pinįgų, į jų rankas duotųjų, bet kad jie tai pagal teisybę vartotų. *per. 12, 15.

8. Ir vyriausiasis vyskupas Ilkyas tarė rašytojui Sapanui: *aš zokano knygas radau namuose Pono Dievo. Ir Ilkyas davė tas knygas Sapanui, kad tose skaitytų. *2 Nus. Kar. 34, 15.

9. Ir Sapanas, rašytojas, parnešė tas karaliui ir atsakė jam tarydamas: tavo tarnai sudėjo pinįgus į vieną kruvą, kurius bažnyčioje rado, ir davė tus darbininkams, pavadintiemsiems prie namų Pono Dievo.

10. Taipjau ir sakė Sapanas, rašytojas, karaliui ir tarė: vyskupas Ilkyas davė man kokias knygas. Ir Sapanas perskaitė tas, karaliui be klausant.

11. Ale kaip karalius išgirdo žodžius zokano, *įplėšė jis savo rubus. *Ezr. 9, 3.

12. Ir karalius liepė Ilkyui, vyskupui, ir Ajikamui, Sapano sunui, ir Akborui, Mikajo sunui, ir Sapanui, rašytojui, ir Asajui, karaliaus tarnui, tarydamas:

13. Nuėję pasiklauskite Pono Dievo už manę, už žmones ir už visą Judą apie žodžius šių knygų rastųjų; nės didis yra papykis Pono Dievo, kurs ant musų užsidegė, todėl, kad musų tėvai ne klausė žodžių šių knygų, kad darytų vislab tai, kas tose parašyta.

14. Tai nuėjo Ilkyas vyskupas, Ajikamas, Akboras, Sapanas ir Asajas pas prarakienę Uldą, Salumo pačią, sunaus Tikva, sunaus Aram, rubų sargo; ir ji gyveno Jėruzalėje į antrąją pusę [miesto], ir jie kalbėjo su ja.

15. Ale ji tarė jiems: taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas: „sakykite tam vyrui, kurs jus pas manę atsiuntė:

16. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš nepalaimos užvesu ant šio kampo ir ant jo gyvatininkų, visus žodžius zokano, kurius karalius Juda davė skaityti;

17. Todėl, kad jie manę prastoję ir kitiems dievams rukinę, kad manę įpykįtų visais darbais savo rankų, todėl mano narsas perpyks prieš šį kampą ir ne bus išgesomas."

18. Ale karaliui Juda, kurs jus atsiuntė, Pono Dievo pasiklausti, taipo turite sakyti: „taip sako Viešpats, Izraėlio Dievas:

19. Todėl, kad tavo širdis pamankštinta dėl tų žodžių, kurius tu girdėjai, ir pasižeminai po akių Pono Dievo, kaip tu girdėjai, ką aš kalbėjau prieš šį kampą ir jo gyvatininkus, kad jie turės išpustyti ir prakeikti buti, ir savo rubus išplėšei ir verkei po mano akių; taigi ir aš tai išklausiau, sako Ponas Dievas;

20. Todėl *aš tavę suvalysu pas tavo tėvus, kad su pakajumi busi suvalytas, ir tavo akys ne matys visą tą bėdą, kurią aš užvesu ant šio kampo." Ir jie atsakė tai karaliui. *Jėz. 57, 1.

Perskyrimas 23.

Apie vieros apčystijimą Josijo, ir apie sekančius karalius Joają bei Jojakymą.

Ir karalius nusiuntė, *ir susirinko pas jį visi vyriausieji iš Juda ir Jėruzalės. *2 Nus. Kar. 34, 29.

2. Ir karalius aukštyn ėjo į Pono Dievo namus, ir visi vyrai iš Juda, ir visi gyvatininkai Jėruzalės su juomi, klebonai ir prarakai, ir visi žmonės, kaip mažieji, taip ir didieji, ir paskaitė po jų ausių visus žodžius anų knygų apie derėjimą, namuose Pono Dievo rastųjų.

3. Ir karalius prižengė prie stulpo ir *derėjimą padarė su Ponu Dievu, kad jie sektų Poną Dievą ir pilnavotų jo prisakymus, liudijimus ir provas, iš visos širdies ir iš visos dušios, kad jie pradėtų elgtis pagal žodžius šio derėjimo, rašytus šiose knygose. Ir visi žmonės tą derėjimą pildyti apsiėmė. *Joz. 24, 25.

4. Ir karalius liepė vyriausiamjam vyskupui Ilkyui ir klebonams iš antrosios eilės ir sargams prie slenksčio, kad jie išmestų iš bažnyčios visus rykus, Baalui, šventįtaijai girei ir *visokiam dangaus pulkui darytuosius. Ir jie sudegino tus lauke šiąpus Jėruzalės dauboje Kidron, ir jų dulkės nuneštos buvo į Bėt-Elį. *2 Kar. 21, 3.

5. Ir jis atstatė (†) Kamarymus, kurius karaliai Juda buvo įdėję, kad rukintų ant aukštybių miestuose Juda ir ap-

link Jėruzalę, ir rukįtojus Baalo bei saulės ir mėnesio ir žvaigždžių, bei visų dangaus pulkų. (†t.e.pagoniškus klebonus.)
6. Ir davė šventįtąją giraitę išvešti iš Pono Dievo namų laukan Jėruzalės į upelį Kidron, ir pervertė ją į dulkes ir užmetė tas dulkes ant kapų prastųjų žmonių.
7. Ir jis sugriovė kekšininkų butus, prie Pono Dievo namų esančiuosius, kuriuose moters išaudė butelius tai šventįtaijai giraitei.
8. Ir jis liepė ateiti visus klebonus iš miestų Juda, ir subiaurino aukštybes, kur klebonai buvo rukinę, pradėjęs iš Gėba iki į Bersėbą, ir sugriovė aukštybes vartuose, kurios buvo angoje vartų Josuvo, miesto valdono, kuri buvo ant kairės, į miesto vartus einant.
9. Tačiau klebonai aukštybių niekados ne buvo apieravoję ant altoriaus Pono Dievo Jėruzalėje, bet valgė neraugintos duonos tarp savo brolių.
10. Jis ir subiaurino Topėtą pakalnėje vaikų Inom, kad nei vienas savo sunų arba dukterį *Molėkui ne duotų ugnimi sudeginti. *3 Maiž. 18, 21.
11. Ir jis šalin metė žirgus, kurius karaliai Juda saulei [ant garbės] buvo pastatę, kur einama į Dievo namus, prie kamaros Netan-Melėko, kamarninko, kurs Parvarimuose buvo, ir saulės vežimus jis sudegino ugnimi.
12. Ir *altorius ant stogo svetlyčioje Ajo, kurius karaliai Juda padarydino, ir altorius, kurius Manasė padarydinęs abejuose pryangiuose Dievo namų, karalius sugriovė, ir šalin ėmęs iš čia jų dulkes išbarstė į upelį Kidron. *per. 11, 18.
13. Taipjau ir aukštybes, šiąpus Jėruzalės esančiasias ant dešinės prie kalno Maskit, kurias *Salomonas, karalius Izraėl, buvo įtaisęs Astorėtai, biauresčiui Zidonytų, ir Kamosui, biauresčiui Moabo, ir Milkom, biauresčiui vaikų Amon, karalius subiaurino; *1 Kar. 11, 7.
14. Ir sugriovęs stulpus ir išpustijęs šventįtasias gires, primetė jų vietą žmonių kaulais.
15. Taipjau ir altorių Bėt-Elyje, aukštybę, *kurią Jėrobėamas įtaisęs, Nebato sunus, kurs Izraėl į griekus įvedė, tą altorių jis sugriovė ir tą aukštybę, ir sudegino šventįtąją girę. *1 Kar. 12, 32.
16. Ir Josijas atsigręžęs pamatė kapines, ant kalno esančiasias, ir nusiuntęs *atgabendino kaulus iš kapų ir sudegino tus ant altoriaus, ir subiaurino jį pagal žodį Pono Dievo, kurį ans Dievo vyras buvo iškalbėjęs, kurs tai iššaukė. *1 Kar. 13, 2.
17. Ir jis tarė: kieno tas kapas, kurį aš matau? Ir žmonės mieste atsakė jam: tai tas kapas *ano Dievo vyro, iš Juda atėjusiojo, kurs iššaukė tatai, ką tu esi daręs prieš altorių Bėt-Elyje. *1 Kar. 13, 30.
18. Ir jis tarė: duokite jam pakajų, nieks te ne krutina jo kaulus! Taipo jo kaulai buvo išvalnyti draug su kaulais ano prarako, iš Samarios atėjusiojo.
19. Jisai ir sugriovė visus butus aukštybių miestuose Samarios, kurius karaliai Izraėl buvo pabudavoję [Dievą] įpykinti, ir darė su tais visai taipo, kaip jis Bėt-Elyje buvo daręs.
20. Ir jis apieravojo visus klebonus aukštybių, čionai esančius ant altorių, ir sudegino taipo ant jų žmonių kaulus, ir vėl pargrįžo į Jėruzalę.
21. Ir karalius liepė žmonėms tarydamas: *„švęskite Viešpačiui, savo Dievui, velykas, kaip parašyta yra knygose šio derėjimo. *2 Nus. Kar. 35, 1.
22. Nės nei jokios velykos taipo ne buvo švęstos, kaip šios, iš čėso valdonų, kurie Izraėl buvo valdę, ir per visus čėsus karalių Izraėl, bei karalių Juda.
23. Bet aštuonioliktame mete karaliaus Josijo šios velykos buvo švęstos Ponui Dievui Jėruzalėje.
24. Priegtam Josijas ir išslavė visus burtininkus ir pažymių išguldytojus, abrozus ir balvonus ir visas biaurybes, žemėje Juda ir Jėruzalėje matytas, kad jis patvirtintų zokano žodžius, tose knygose rašytus, kurias vyskupas Ilkyas surado Dievo namuose.
25. Jam *lygaus ne buvo pirm jo nei vieno karaliaus, kurs taip †iš visos širdies, iš visos dušios ir iš visos sylos Dievopi butų prisivertęs pagal visą zokaną Maižėšiaus; ir jam numirus jam lygaus ne buvo. *per. 18, 5. †Mark. 12, 30.
26. Tačiaus Ponas Dievas nesiliovė nuo narso savo didžiojo papykio, kuriuomi ant Juda buvo supykęs dėl viso to kusinimo, kuriuomi *Manasė jį buvo kusinęs. *per. 21, 11. 2 Nus. Kar. 33, 4.
27. Ir Ponas Dievas tarė: Aš ir Judą ša-

lin mesu nuo savo veido, *kaip aš Izraėl šalin mečiau, ir pamesu šį miestą, kurį sau buvau išsirinkęs, butent Jėruzalę, ir tus namus, †apie kurius aš sakiau: mano vardas tur čionai buti.
* per. 17, 18. † 1 Kar. 8, 29.
28. Bet kas daugiaus apie Josiją sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 34, 1.
29. Tuočės aukštyn užsitraukė *Paraonas Nėko, Egypcionų karalius, prieš Asyrionų karalių prie upės Prat. Ale karalius Josijas nusitraukė jam priešais, ir numirė Megidoje, kaip jį buvo matęs.
* 2 Nus. Kar. 35, 20.
30. Ir *jo tarnai pargabeno jį mirusį iš Megido, ir nugabenę jį į Jėruzalę palaidojo jį jo kapinėse. Ir žmonės žemėje ėmė Joają, Josijo sunų, ir jį pamostiję įdėjo jį į karalių į jo tėvo vietą. * 2 Nus. Kar. 35, 22.
31. Dvidešimt ir trijų metų buvo Joajas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo tris mėnesius Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Amutal, Jėrėmio duktė iš Libna.
32. Ir jis darė, kas *Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę.
* 1 Kar. 14, 22.
33. Ale Paraonas Nėko *sugavo jį Riblate, žemėje Emat, kad ne gautų karaliauti Jėruzalėje, ir užmetė mokesnį ant tos žemės, šimtą centnerių sidabro ir vieną centnerį aukso. * Jėz. 19, 4. Ez. 19, 4.
34. Ir Paraonas Nėko į karalių įdėjo Eljakymą, Josijo sunų, į vietą jo tėvo Josijo, ir praminė jį Jojakymu. Ale Joają jis ėmęs nugabeno į Egyptą, čionai jis mirė.
35. Ir Jojakymas davė tą sidabrą bei auksą Paraonui; ale tačiau *jis mokesnį uždėjo žmonėms, kad tą sidabrą duotų pagal žodį Paraono; kožną pagal jo pasiturėjimą jis nusprendė, kad sidabro bei aukso duotų iš žmonių toje žemėje, kad galėtų duoti Paraonui Nėko. * per. 15, 20.
36. Dvidešimt ir penkių metų buvo Jojakymas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Sėbuda, Pėdajo duktė, iš Ruma.
37. Ir jis *darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę.
* per. 24, 9. 19.

Perskyrimas 24.

Apie tris karalius Juda: Jojakymą, Jojakyną bei Zidekyą.

Tuočės aukštyn užsitraukė Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, ir Jojakymas jam pasidavė per tris metus. Ir jis atsigręžęs atpuolė nuo jo.
2. Ir Ponas Dievas užleido ant jo kareivių, kurie atėjo iš Kaldėonų, iš Syrionų, iš Moabytų ir iš (žemės) vaikų Amon, ir davė juos į Judą ateiti, kad jį nužavintų, pagal žodį Pono Dievo, per jo tarnus, prarakus, kalbėtą.
3. Bet tai nusidavė Juda taipo pagal žodį Pono Dievo, kad juos nuo savo veido prastumtų *dėl griekų Manasės, kurius jis buvo padaręs; * per. 21, 10.
4. Ir dėl nekaltojo kraujo, kurį jis praliejo ir Jėruzalę pilną padarė nekalto kraujo, Ponas Dievas ne norėjo atsileisti. * per. 21, 16.
5. Ale kas daugiaus sakytina apie Jojakymą, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 36, 4.
6. Ir Jojakymas užmigo su savo tėvais, ir jo *sunus Jojakynas karaliumi pastojo į jo vietą. * 2 Nus. Kar. 36, 8.
7. Ir Egypcionų karalius ne išsitraukė daugiaus iš savo žemės, nės Babėlio karalius jam vislab buvo atėmęs, kas Egypcionų karaliaus buvo, nuo upės Egypto iki vandens Prat.
8. Aštuoniolika metų buvo Jojakynas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo tris mėnesius Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Neusta, Elnatano duktė, iš Jėruzalės.
9. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas buvo daręs.
10. Tuočės *aukštyn užsitraukė tarnai Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, į Jėruzalę, ir apgulė miestą pylimu.
* 2 Nus. Kar. 36, 10.
11. Ir Nebukad-Nėzaras su savo tarnais miestą priėjęs, apgulė jį.
12. Ale Jojakynas, karalius Juda, išėjo pas Babėlio karalių su savo motyna, su savo tarnais, su savo vyresniaisiais bei kamarninkais; ir Babėlio karalius jį priėmė, kaip jis ašmąjį metą buvo karaliavęs;
13. Ir *išėmė iš čia visus skarbus iš namų Pono Dievo ir iš namų karaliaus, ir sukulė visus auksinus rykus, kurius Salomonas, karalius Izraėl, bu-

vo darydinęs bažnyčioje Pono Dievo, kaip tai Ponas Dievas buvo kalbėjęs; * per. 20, 17.
14. Ir šalin gabeno visą Jėruzalę, visus vyresniuosius, visus macniuosius, dešimt tukstančių sugautųjų, ir visus cimerninkus bei visus kalvius, ir nieko ne paliko, kaip tikt prastųjų žmonių tos žemės.
15. Ir *šalin gabeno Jojakyną į Babėlį, karaliaus motyną, karaliaus moteris ir jo kamarninkus; priegtam ir macę turinčiuosius toje žemėje jis šalin gabeno kaip kalinius iš Jėruzalės į Babėlį, * Jėr. 24, 1.
16. Ir kas geriausiųjų žmonių buvo, septynis tukstančius, ir cimerninkų bei kalvių vieną tukstantį, visus drutus kareivius; ir Babėlio karalius nugabeno juos į Babėlį.
17. Ir Babėlio karalius įdėjo jo dėdžių Matanją per karalių į jo vietą, ir pervertė jo vardą Zidekyą. * Jėr. 52, 1.
18. Dvidešimt ir vieno meto buvo Zidekyas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Amital, Jėremio duktė, iš Libna.
19. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip Jojakynas buvo padaręs.
20. Nės nusidavė taipo su Jėruzale ir su Juda iš papykio Pono Dievo, ikikol jis juos prastumtų nuo savo veido. Ir *Zidekyas atpuolė nuo Babėlio karaliaus. * Jėr. 52, 3. Ezėk. 17, 15.

Perskyrimas 25.

Apie išpustijimą miesto Jėruzalės ir Babėliškąjį kalėjimą.

Ir nusidavė devintame mete jo karalystės, dešimtąją dieną dešimtojo mėnesio, kad *Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, atėjo su visu savo pulku prieš Jėruzalę, ir jie guldėsi prieš ją, ir pylė pylimą aplink ją. * 2 Nus. Kar. 36, 17. Jėr. 39, 1.
2. Taipo miestas buvo apguldytas, iki į vienuoliktąjį metą karaliaus Zidekyo.
3. Ale devintoje to mėnesio badas labai sunkus buvo mieste, kad žmonės tos žemės nieko ne turėjo valgyti.
4. Tai jie įsiveržė į miestą, ir visi kareiviai pabėgo nakčia keliu nuo vartų tarp anų dviejų murų, kuriuomi į karaliaus sodą einama. Ale Kaldėonai gulėjo aplink miestą. Ir jis bėgo tuomi keliu į plynuosius laukus.
5. Ale Kaldėonų pulkai vijo karalių ir sugavo jį ant plynųjų laukų pas Jėriką, ir visi kareiviai, pas jį esantieji, išsisklaidė nuo jo.
6. Bet jie sugavę karalių nuvedė jį pas karalių Babėlio aukštyn į Riblatus; ir jie provą jam darė.
7. Ir papiovė Zidekyo vaikus po jo akių; ir *apjekino Zidekyą, ir lencugais jį surišę nugabeno jį į Babėlį. * Jėr. 39, 7. Vald. 16, 21.
8. Sekmąją dieną penktojo mėnesio, tai esti devynioliktasis metas Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, atėjo Nebusar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, Babėlio karaliaus tarnas, į Jėruzalę,
9. Ir sudegino Pono Dievo namus ir karaliaus namus, ir visus butus Jėruzalėje, ir visus didžius butus jis ugnimi sudegino.
10. Ir visas pulkas Kaldėonų, kurs buvo su vyriausiuoju ant dvaronystės, sugriovė murus aplink Jėruzalę.
11. Bet kitus žmones, kurie liko mieste, ir kurie Babėlio karaliui pripuolė, ir kitus prastus žmones, tus Nebusar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, šalin gabeno.
12. Ir iš prasčiausiųjų tos žemės žmonių paliko vyriausiasis ant dvaronystės vynyčininkus bei laukininkus.
13. Bet *variniuosius stulpus prie Pono Dievo namų, ir anus stulpus, ir varinįjį ežerą, prie Pono Dievo namų esantįjį, sukulė Kaldėonai ir nuvežė varią į Babėlį. * Jėr. 27, 19. per. 52, 17.
14. Ir puodus, šiupeles, peilius, šaukštus ir visus varinius rykus, prie šlužmos privalomuosius, jie šalin ėmė.
15. Priegtam ėmė vyriausiasis ant dvaronystės skauradas ir taures, ir kas ar iš aukso, ar iš sidabro buvo:
16. Du stulpu, vieną ežerą, ir anus stulpus, kurius *Salomonas buvo darydinęs namams Pono Dievo. Ne buvo sveriamas varias visų šių rykų. * 1 Kar. 7, 15. 23.
17. Aštuoniolika *mastų aukštas buvo vienas stulpas, ir jo kulka viršuje taipojau buvo varinė ir trijų mastų aukšta, o lencugėliai bei granotobuoliai prie kulkos aplinkui visai buvo iš vario. Lygiai toks buvo ir antrasis stulpas su lencugėliais.
* 1 Kar. 7, 15. 2 Nus. Kar. 3, 15. Jėr. 52, 21.

18. Ir vyriausiasis ant dvaronystės ėmė kleboną Serają iš pirmosios eilės ir kleboną Zepanją iš antrosios eilės, ir tris vartų sargus,

19. Ir vieną kamarninką iš miesto, kurs statytas buvo ant kareivių, ir penkis vyrus, vis prie karaliaus esančius, kurie mieste buvo rasti, ir Soperį, vyriausiąjį ant abažo, kurs žmones toje žemėje kariauti mokino, ir šešisdešimts vyrų iš žmonių, ant kiemų mieste rastų;

20. Šiuos ėmė Nebuzar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, ir nugabeno juos pas Babėlio karalių į Riblatus.

21. Ir Babėlio karalius užmušė juos *Riblatuose, žemėje Emat. Taipo Juda buvo šalin gabentas iš savo žemės.
* per. 23, 33. Jėr. 52, 27.

22. Ale ant likusiųjų žmonių žemėje Juda, kurius Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, išlikdino, *statė jis Gedaliją, Ajikamo sunų, Sapano sunaus.
* Jėr. 40, 5. per. 39, 14.

23. Taigi, kaip visi tie kareiviai, vyriausieji ir vyrai girdėjo, kad Babėlio karalius Gedalją buvo jiems įdėjęs, atėjo jie pas Gedalją į Mizpą, butent Ismaėlas, Netanjo sunus, ir Jojananas, Karėo sunus, ir Sėrajas, Tanumėto sunus, Netopatytas, ir Jaėsanjas, Maėkačio sunus, draug su savo vyrais.

24. Ir *Gedaljas prisiekė jiems ir jų vyrams ir tarė jiems: nesibijokitės paduoti buti Kaldėonams; pasilikite šioje žemėje, ir bukite paduoti Babėlio karaliui, tai jums vislab gerai pasiseks.
* Jėr. 40, 9.

25. Ale sekmame mėnesyje atėjo *Ismaėlas, Netanjo sunus, Elisamo sunaus, iš karališkosios giminės ir dešimt vyrai su juomi, ir užmušė Gedalją, priegtam ir Żydus bei Kaldėonus, pas jį Mizpoje buvusius. * Jėr. 41, 7.

26. Tai *pasikėlė visi žmonės, kaip mažieji, taip ir didieji, ir vyriausieji kareiviai, ir nukako į Egyptą; nės jie bijojosi Kaldėonų. * Jėr. 41, 17. per. 43, 6. 7.

27. Bet trisdešimt sekmame mete, kaip Jojakynas, karalius Juda, šalin gabentas buvo, dvidešimt sekmąją dieną dvyliktojo mėnesio iškėlė Evil-Merodakas, Babėlio karalius, Jojakyną, karalių Juda, iš kalėjimo,

28. Ir kalbėjo meilingai su juomi, ir dėjo jo sostą per sostus karalių, pas jį Babėlyje esančių,

29. Ir *permainė rubus jo kalėjimo; ir jis visados valgė po jo akių, kol jis gyvas buvo. * Jėr. 52, 33.

30. Ir jis priskyrė jam jo dalį, kuri jam vis duodama buvo nuo karaliaus, ant kožnos dienos, kol jis gyvas buvo.

Pirma knyga nusidavimų Karalių.

Perskyrimas 1.

Surašymas giminių sentėvių iki Jokubo.

Adomas, *Sėt, Enos, * 1 Maiž. 5, 3.
2. Kenan, Maalalėėl, Jarėd,
3. Enok, Metuzala, Lamėk,
4. Noa, Sem, Am, Japėt.
5. Vaikai *Japėto šitie yra: Gomer, Mogog, Madai, Javan, Tubal, Mėsek, Tiras. * 1 Maiž. 10, 2.
6. Bet vaikai Gomerio šitie yra: Askėnas, Ripat, Togarma.
7. Vaikai Javano šitie yra: Elisa, Tarsisa, Kitim, Dodanim.
8. *Vaikai Am šitie yra: Kus, Mizraim, Put, Kanaan. * 1 Maiž. 10, 6.
9. Bet vaikai Kus šitie yra: Sėba, Evila, Sabta, Ragėma, Sabtėka. Bet vaikai Ragėma šitie yra: Šėba bei Dedan.
10. Ale Kusui gimė Nimrodas, tas pradėjo macniu ponu buti ant žemės.
11. Mizraimui *gimė Ludim, Anamim, Leabim, Naptuim, * 1 Maiž. 10, 13.
12. Patrusim, Kasluim, iš kurių radosi Pylistim ir Kaptorim.
13. Ir Kanaanui gimė Zidonas, pirmgimęsis jo sunus, ir Etas,
14. Jėbusi, Amori, Girgosi,
15. Evi, Arki, Sini,
16. Arvadi, Zemari ir Emati.
17. Vaikai *Sėm šitie yra: Elam, Asur, Arpaksad, Lud, Aram, Uz, Ul, Geter ir Masėk. * 1 Maiž. 10, 22.
18. Bet Arpaksadui *gimė Salas; Salui gimė Ebėras. * 1 Maiž. 10, 24.
19. Ale *Ebėrui du sunu buvo pagimdytu: vienas vardu buvo Pėleg, todėl, kad tuočės žemė buvo perdalyta, ir jo brolis vardu buvo Jaktan.
* 1 Maiž. 10, 25. per. 11, 16.
20. Bet Jaktanui gimė Almodadas, Salep, Azarmavet, Jara,

21. Adoram, Usal, Dikla,
22. Ebal, Abimaėl, Šėba,
23. Opir, Evila ir Jobab. Tie visi vaikai yra Jaktano.
24. Sem, Arpaksad, Sala,
25. Eber, Pėleg, Regu,
26. Sėrug, Naor, Tara,
27. Abram, tai esti Abraomas.
28. Ir vaikai Abraomo šituodu yra: *Izaokas bei Ismaėlas. * 1 Maiž. 25, 13. per. 21, 3.
29. Šita yra jųdviejų giminė: pirmgimęsis Ismaėlo sunus Nebajot, Kėdar, Adbeėl, Mibsam,
30. Misma, Duma, Masa, Adad, Tėma,
31. Jėtur, Napis, Kėdma. Tai yra vaikai Ismaėlo.
32. Bet vaikai *Keturos, Abraomo neprivenčiavotosios pačios: ta pagimdė Siamram, Jaksan, Mėdan, Midian, Jesbak, Suą. Bet vaikai Jaksano šituodu yra: Šėba bei Dedan. * 1 Maiž. 25, 2.
33. Ir vaikai Midian šitie yra: Epa, Eper, Enok, Abida, Eldaa. Tai visi yra vaikai Keturos.
34. Abraomui gimė *Izaokas. Ir vaikai Izaoko šituodu yra: †Esavas bei Izraėlis. * 1 Maiž. 21, 2. † 1 Maiž. 25, 25. 26.
35. Vaikai *Esavo šitie yra: Elipas, Reguėl, Jėus, Jaėlam, Kora. * 1 Maiž. 36, 10.
36. Vaikai Elipo yra: Tėman, Omar, Zepi, Gaėtam, Kėnas, Timna, Amalėk.
37. Vaikai Reguėlo yra: Naat, Sėra, Sama bei Misa.
38. Vaikai *Seir yra: Lotan, Sobal, Zibėon, Ana, Dison, Ezer, Disan. * 1 Maiž. 36, 20.
39. Vaikai Lotano šitie yra: Ori, Onam; ir Timna buvo sesuo Lotano.
40. Vaikai Sobalo šitie yra: Alian, Manaat, Ebal, Sepi, Onam. Vaikai Zibėono šituodu yra: Aja bei Ana.
41. Vaikai Ana: Dison. Vaikai Dison šitie yra: Amram, Esban, Jėtran, Kėran.
42. Vaikai Ezer šitie yra: Bilan, Saėvan, Jaėkan. Vaikai Disan šituodu yra: Uz bei Aran.
43. Šitie yra *tie karaliai, kurie karaliavo žemėje Edom, pirmneng karalius karaliavo tarp vaikų Izraėl: Bėla, sunus Bėor, ir jo miestas vadinamas buvo Dinaba. * 1 Maiž. 36, 31.
44. Ir Bėlui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Jobabas, sunus Sėra, iš Bazra.
45. Ir Jobabui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Usamas iš Temanytų žemės.
46. Usamui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Adadas, sunus Bedado, kurs Midianytus išmušė ant Moabytų laukų; ir jo miestas vadinamas buvo Avit.
47. Adadui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Samla iš Masrėk.
48. Samlui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Zaulas iš Rejobot pas vandenį.
49. Zaului *numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Baal-Anan, sunus Akbor. * 1 Maiž. 36, 38.
50. Baal-Ananui numirus, į jo vietą karaliumi pastojo Adadas, ir jo miestas vadinamas buvo Pagi; o jo pati vardu buvo Meetabeėl, duktė Matred, kuri Mesaabo duktė buvo.
51. Ale Adadui numirus, kunįgaikščiai radosi Edome: *kunįgaikštis Timna, kunįgaikštis Alia, kunįgaikštis Jėtet, * 1 Maiž. 36, 40.
52. Kunįgaikštis Aalibama, kunįgaikštis Ela, kunįgaikštis Pinon,
53. Kunįgaikštis Rėnas, kunįgaikštis Tėmanas, kunįgaikštis Mizbar,
54. Kunįgaikštis Magdiėl, kunįgaikštis Iram. Tai yra kunįgaikščiai Edome.

Perskyrimas 2.

Jokubo bei Judo vaikai.

Šitie yra vaikai *Izraėlio: Ruben, Simėon, Lėvy, Juda, Izašar, Sėbulon, * 1 Maiž. 35, 22—26.
2. *Dan, Jozėpas, Benjamin, Naptali, Gad, Aser. * 1 Maiž. 30, 5.
3. Vaikai *Judo šitie yra: Gėr, Onan, Sėla. Tie trys jam užgimė iš Kananytienės, dukters Suo. †Bet Gėr, pirmasis sunus Juda, nelabas buvo po akių Pono Dievo, todėl jis jį nužavino. * 1 Maiž. 46, 12. † 1 Maiž. 38, 7.
4. Ale Tamorė, jo marti, *pagimdė jam Perėzą bei Sėrą, kad vaikų Juda iš viso buvo penki. * 1 Maiž. 38, 29. 30.
5. Vaikudu *Perėzo šiuodu yra: Ezron bei Amul. * 1 Maiž. 46, 12.
6. Bet vaikai Sėra šitie yra: Simri, Etan, Eman, Kalkol, Dara. Tų iš viso yra penki.
7. Vaikai Karmi yra: Akar, *kurs Izraėl į bėdą įvedė, imdamas ano, kas Dievui buvo žadėta. * Joz. 7, 1.
8. Vaikai Etan yra Asarja.
9. Bet vaikai *Ezron, kurie jam už-

gimė, šitie yra: Jėrameėl, Ram, Kalubai. *Rut.4,19.Mat.1,3.
10. Bet Ramui gimė Ami-Nadabas. Ami-Nadabui gimė Naėsonas, kunįgaikštis vaikų Juda.
11. Naėsonui *gimė Salmas. Salmui gimė Boas. *Rut.4,20.
12. Boasui *gimė Obėd. Obėdui gimė Izai. *Rut.4,17.
13. Izai *gimė jo pirmgimęsis sunus Eliab, antrasis Abi-Nadab, †trečiasis Simėa, *1 Zom.16,6.†2 Zom.13,3.
14. Ketvirtasis Netaneėl, penktasis Radai,
15. Šeštasis Ozem, *sekmasis Dovidas. *1 Zom.17,12.
16. Ir jų seseri dvi buvo: Zėruja ir Abigail. *Vaikai Zėrujos šitie yra: Abisai, Joab, Azaėl, tie trys. *2 Zom.2,18.
17. Bet Abigail pagimdė *Amasą. Bet tėvas Amaso buvo Jetėras, Ismaėlytas. *2 Zom.17,25.
18. Kalėbui, sunui Ezron, gimė iš Arsubos, jo pačios, ir iš Jėrigatos; ir šitie yra jo vaikai: Jėzer, Sobab ir Ardon.
19. Ale Arsubai numirus, vedė Kalėbas Epratą, ta jam pagimdė Urą.
20. Urui gimė Uri. Uriui gimė Bezaleėlis.
21. Paskui sugulė Ezronas su dukterimi Makir, tėvo Gilėad, ir jis vedė ją, šešisdešimts metų bebudamas, ir ji pagimdė jam Sėgubą.
22. Ale Sėgubui gimė *Jairas, tas turėjo dvidešimt ir tris miestus žemėje Gilėad. *Vald.10,3.
23. Ir jis gavo iš tų Gesur ir Aram, *kiemeliudu Jair, priegtam Kenat su jo miesteliais, šešisdešimts miestų. Tai visi yra vaikai Makiro, tėvo Gilėad. *1 Kar.4,13.
24. Ezronui Kalėb-Epratoje numirus, paliko Ezronas savo pačią Abią, ta jam pagimdė *Asurą, tėvą Tekoa. *per.4,5.
25. Jėrameėlis, pirmasis Ezrono sunus, turėjo vaikų: pirmąjį Ram, Buną, Oren bei Ozem, ir Ają.
26. Ir Jėrameėlis dar kitą turėjo pačią, vardu Atarą, ta yra motyna Onamo.
27. Bet vaikai Kamo, pirmojo sunaus Jėrameėlio, šitie yra: Maaz, Jamin bei Eker.
28. Bet Onamas turėjo dvejetą vaikų: Samai bei Jadą. Ir vaikai Samai šituodu yra: Nadad ir Abisur.
29. Ir Abisuro pati vardu buvo Abigail, kuri jam pagimdė Akban ir Molid.
30. Bet vaikai Nadab šituodu yra: Sėled bei Apaim; ir Sėlėdas numirė be vaikų.
31. Vaikai Apaim yra Jėsei. Vaikai Jėsei yra Sėsan. Vaikai Sėsan yra Ajėlai.
32. O vaikai Jada, Samai brolio, šituodu yra: Jėter bei Jonatan. Bet Jėtėras numirė be vaikų.
33. Ir vaikai Jonatano šituodu yra: Pelėt bei Sasa. Tai yra vaikai Jėrameėlio.
34. Bet Sėsanas ne turėjo sunų, bet dukterų. Ir Sėsanas turėjo Egyptišką berną, vardu Jarą.
35. Ir Sėsanas davė Jarui, savo bernui, savo dukterį per pačią, ta jam pagimdė Atai.
36. Atajui gimė Natan. Natanui gimė Sabad.
37. Sabadui gimė Eplal. Eplalui gimė Obėd.
38. Obėdui gimė Jėu. Jėui gimė Asarjas.
39. Asarjui gimė Alėz. Alėzui gimė Elėasas.
40. Elėasui gimė Sisėmai. Sisėmai gimė Salum.
41. Salumui gimė Jekamias. Jekamiui gimė Elisamas.
42. Vaikai Kalėb, Jėrameėlio brolio yra: Mėsa, pirmgimęsis jo sunus, tas yra tėvas Sipo, ir vaikų Marėsa, Ebrono tėvo.
43. Bet vaikai Ebron šitie yra: Kora, Tapua, Rekėm ir Sama.
44. Ir Samui gimė Raam, tėvas Jarkaam. Rekėmui gimė Samai.
45. Bet Samajo sunus vardu buvo Maon; ir Maonas tėvas buvo Bėt-Zuro.
46. Bet Epa, Kalėbo neprivenčiavotoji pati, pagimdė Aran, Mozą bei Gases. Ir Aranui gimė Gasėsas.
47. Bet vaikai Jadai šitie yra: Rekėm, Jotam, Gesan, Pelėt, Epa ir Saap.
48. Bet Maėka, Kalėbo neprivenčiavotoji pati, pagimdė Sebėrį ir Tirėną;
49. Bet ji pagimdė ir Saapą, tėvą Madmano, ir Sėvą, tėvą Makbėno, ir tėvą Gibėo. Bet Aksa buvo *Kalėbo duktė. *Joz.15,16. Vald.1,12.
50. Šitie buvo vaikai Kalėbo: Ur, pirmgimęsis sunus iš Epratos, Sobal, Kiriat-Jėarimo tėvas.
51. Salma, tėvas Bėtleėm, Arėpas, tėvas Betgader.

52. Ir Sobalas, tėvas Kiriat-Jėarim, turėjo sunų, tas Dievo žodį sakė pusei (žemei) Manuot.
53. Bet gentystės Kiriat-Jėarime buvo Jetrytai, Putytai, Sumatytai ir Misraytai. Iš šių radosi *Zaregatytai ir Estaolytai. *per. 4, 2.
54. Vaikai Salma yra Bėtleėm, ir *Netopatytai, grožybė giminės Joab, ir pusė Manatytų iš Zareitiškio. *per. 10, 16.
55. Ir gentystės raštininkų, Jabėze gyvenančių, yra Tirėatytai, Simeatytai, Sukatytai. Tai yra Kinytai, kurie radosi iš Amat, tėvo Bėt-Kekab.

Perskyrimas 3.

Surašymas karalių Juda.

Šitie yra *Dovido vaikai, kurie Ebrone jam užgimė: pirmasis Amnonas iš Ajinoamos Jesreėlitienės; antrasis Danjelis iš Abigailės, Karmelytienės; *2Zom. 3, 2.
2. Trečiasis Absalomas, sunus Maėka, dukters Talmai, karaliaus iš Gesur; ketvirtasis Adonia, sunus Agit;
3. Penktasis Sapat-Ja iš Abitalės; šeštasis Jetrėam iš Eglos, jo pačios.
4. Šie šeši jam užgimė Ebrone, nės jis čion karaliavo septynis metus ir šešis mėnesius, ale Jėruzalėje jis karaliavo trisdešimts ir tris metus.
5. Ir *šitie jam užgimė Jėruzalėje. Simėa, Sobab, Natan, Salomonas, tie keturi iš dukters Sua, dukters Amiėl; *per. 15, 4. 2 Zom. 5, 14.
6. Priegtam Jėbear, Elisama, Elipalet,
7. Noga, Nepeg, Japia,
8. Elisama, Eliada, Elipalet, tie devyni.
9. Tie visi yra Dovido vaikai, dar be vaikų neprivenčiavotųjų moterų. Ir *Tamorė buvo jų sesuo. *2Zom. 13, 1.
10. Salomono *sunus buvo Rėabėamas, to sunus buvo Abia, to sunus buvo Asas, to sunus buvo Jozapatas, *Mat. 1, 7.
11. To sunus buvo Joramas, to sunus buvo Aasjas, to sunus buvo Joas,
12. To sunus buvo Amazjas, to sunus buvo Asarjas, to sunus buvo Jotamas,
13. To sunus buvo Ajas, to sunus buvo Iskias, to sunus buvo Manase,
14. To sunus buvo Amonas, to sunus buvo Josijas.
15. Bet Josijo sunus šitie buvo: pirmmasis Joanan, antrasis Jojakym, trečiasis Zidėkyas, ketvirtasis Salum.
16. Bet vaikai Jojakym buvo: Jėkanjas, to sunus buvo Zidėkyas.
17. Bet vaikai Jėkanjo, kurį apkaldino, buvo Sėaltiėl,
18. Malkiram, Padaja, Senėazar, Jėkamja, Osama, Nėdabja.
19. Vaikai Padajo buvo: Zėrubabėl bei Simei. Vaikai Zėrubabėlo buvo: Mėsulam ir Ananja, ir jųdviejų sesuo Sėlomit;
20. Priegtam Asuba, Ojėl, Berėkja, Asadja, Jusab-Esėd, tie penki.
21. Bet vaikai Ananjo buvo: Platja ir Jėsaja; to sunus buvo Rėpaja, to sunus buvo Arnan, to sunus buvo Sekanja.
22. Ir vaikai Sekanjo buvo: Semaja. Vaikai Semajo buvo: Atus, Jegėal, Barya, Nearja, Sapat, (Seza), tie šeši.
23. Bet vaikai Nearjo šitie buvo: Elioėnai, Iskia, Asrikam, tie trys.
24. O vaikai Elioėnai šitie buvo: Odaja, Eliasib, Plaja, Akub, Joanan, Delaja, Anani, tie septyni.

Perskyrimas 4.

Vaikų vaikai Judo.

Vaikai *Judo šitie buvo: Pėrez, Ezron, Karmi, Ur bei Sobal. *1 Maiž. 46, 12.
2. Ir Rėajui, sunui Sobal, gimė Jaat. Jaatui gimė Ajumai bei Laad. Tai yra *gentystės Zarėgatytų. *per. 2, 53.
3. Ir tai yra giminė tėvo Etam: Jesreėl, Jesma, Jedbas; ir jų sesuo vardu buvo Azlelponi;
4. Ir Pnuėlas, tėvas Gėdor, ir Eseras, tėvas Usa. Tai yra vaikai Ur, *pirmojo sunaus Eprato, tėvo Bėtleėm. *per. 2, 19.
5. Bet Asuras, tėvas Tekoa, turėjo dvi moteri: Elėą ir Naėrą.
6. Ir Naėra jam pagimdė Ajusam, Eper, Temni, Ajastari. Tai yra vaikai Naėros.
7. Ale vaikai Elėos šitie buvo: Zėret, Jėzoar ir Etnan.
8. Ir Kozui gimė Anubas bei Azobėbas, ir gentystė Ajarėl, sunaus Arum.
9. Ale Jaėbez buvo garbingesnis už savo brolius, ir jo motyna praminė jį Jaėbez, nės ji tarė: *aš jį su tužba pagimdžiau. *1 Maiž. 35, 17.
10. Ir Jaėbez meldėsi Dievo Izraėlio ir tarė: *jei tu manę žegnosi ir mano rubežius didįsi, ir manę gelbėsi ir visokią bėdą nuo manęs attolįsi, kad manę ne prispaustų, (tai tavę už tai garbįsu ir tau dėkavosu). Ir Dievas jam davė, ko jis meldė. *1 Maiž. 28, 20.

11. Bet Kalubui, broliui Sua, gimė Meiras, tas yra tėvas Estono.
12. Ir Estonui gimė Bėt-Rapas, Pasėas bei Teinas, tėvas miesto Najo; tai yra vyrai iš Rėka.
13. Vaikai *Kėno šituodu buvo: Atniėl bei Sėraja. Bet vaikai Atniėl buvo: Atat. *Joz. 15, 17. Vald. 1, 13.
14. Ir Meonatajui gimė Opras. Ir Sėrajui gimė Joabas, tėvas pakalnės cimerninkų, nės jie buvo cimerninkai.
15. Bet vaikai Kalėbo, sunaus Jepune, šitie buvo: Iru, Ela ir Naam. Vaikai Ela buvo: Kėnas.
16. Ir vaikai Jėaleėlio šitie buvo: Sip, Sipa, Tirja ir Asraėl.
17. Ir vaikai Esro šitie buvo: Jėter, Merėd, Eper bei Jalon ir Taar su Mirjama, Samai, Jesba, tėvu Estemoa.
18. Ir jo pati Judija gimdė Jėred, tėvą Gėdor, Eber, tėvą Soko, Jekutiėl, tėvą Sanoo. Tai yra vaikai Bitjos, dukters Paraono, kurią Marėdas vedė.
19. Vaikai Odijo pačios, sesers Najamo, tėvo Kegila, buvo: Garmi bei Estemoa, Maėkatytas.
20. Vaikai Simono šitie buvo: Amon, Rimna ir Ben-Anan, Tilon. Vaikai Jesei buvo: Sojet ir Ben-Sojet.
21. Bet vaikai *Sela, sunaus Juda, šitie buvo: Er, tėvas Lėka, Laėda, tėvas Marėsa, ir gentystė audiejų tarp giminės Asbėa; *1 Maiž. 38, 5.
22. Priegtam Jokim ir vyrai iš Koseba, Joas ir Sarap, kurie ukį valdė Moabe ir Jasubyje Lakėme, pagal pasaką senųjų.
23. Jie buvo puodžiai ir gyveno tarp sodų ir aptvertų daržų pas karalių ant jo reikalo, ir atėję pasiliko čionai.

Perskyrimas 5.

Simėono giminės.

24. Vaikai *Simėono šitie buvo: Nemuėl, Jamin, Jarib, Sera, Saul; *1 Mž. 46, 10.
25. To sunus buvo Salum, to sunus buvo Mibsam, to sunus buvo Misma.
26. Bet vaikai Misma buvo: Amuėl, to sunus buvo Zakur, to sunus buvo Simei.
27. Ir Simei turėjo šešioliką sunų ir šešėtą dukterų, ir jo broliai ne daug vaikų turėjo; o visos jų gentystės nesidaugsino taip labai, kaip vaikai Juda.
28. Bet jie gyveno *Bersėboje, Moladoje, Azar-Sual, *Joz. 19, 2.
29. Bila, Ezem, Tolad,
30. Betuėl, Arma, Ziklag,
31. Bėt-Markabot, Azar-Susim, Bėt-Birei, Saaraim. Šitie buvo jų miestai iki Dovidui karaliaujant;
32. Priegtam jų kiemai pas Etan, Ain, Kimoo, Token, Asan, tie penki miestai.
33. Ir visi kiemai aplink šius miestus esantieji iki į Baal, tai yra jų gyvenimas ir eilė jų giminės tarp jų.
34. Ir Mesobab, Imalėk, Josa, sunus Amazjo.
35. Joėl, Jėu, sunus Josibjo, sunaus Sėrajo, sunaus Asiėl,
36. Elioėnai, Jaėkoba, Jesoaja Asaja, Adiėl, Ismeėl ir Benaja,
37. Sisa, sunus Sipei, sunaus Alon, sunaus Jedaja, sunaus Simri, sunaus Semaja.
38. Šitie pastojo garbės pilni kunįgaikščiai savo giminėse šaknies savo tėvų, ir persiskyrė pagal daugybę.
39. Ir jie nusitraukė, kad nukaktų į Gėdor, į rytus pakalnės, kad ganyklos jėškotų savo avims;
40. Ir rado riebią ir gerą ganyklą bei žemę plačią, tyką ir vaisingą; nės pirma čia gyveno vaikai Am. *Vald. 18, 7.
41. Ir kurie čionai dabar vardais surašyti yra, tie atėjo čėse *Iskio, karaliaus Juda, ir mušė anų šėtras ir gyvenimus, kurius čionai rado, ir nužavino vislab iki šiai dienai ir gyveno jų vietoje; nės buvo čionai ganyklos avims. *2 Kar. 18, 1.
42. Ir šalin ėjo iš jų, iš vaikų Simėon, penki šimtai vyrų ant kalnų Seir su savo vyresniaisiais: Platja, Nearja, Repaja ir Usiėl, iš vaikų Jesei,
43. Ir *užmušė palaiką pabėgusiųjų Amalėkytų ir gyveno čionai iki šiai dienai. *2 Maiž. 17, 14.

Perskyrimas 6.

Apie Rubėn, Gad bei Manasę.

Vaikai Rubėn, pirmojo sunaus Izraėl, (nės jis buvo pirmgimęsis sunus, ale todėl, *kad jis patalą savo tėvo subiaurino, jo pirmgimimas buvo duotas vaikams Jozėpo, sunaus Izraėl, ir jis ne buvo laikytas už pirmgimusį; *1 Maiž. 35, 22.
2. Nės Judui, kurs macnus buvo tarp savo brolių, *visa kunįgaikštystė buvo duota į ano vietą, ir Jozėpui prova pirmgimusiojo; *1 Maiž. 49, 18.
3. Taigi vaikai *Rubėn, pirmgimu-

siojo sunaus Izraėlio, šitie yra: Anok, Palu, Ezron bei Karmi. * 2 Maiž. 6, 14.
4. Ir vaikai Joėl buvo: Semaja, to sunus buvo Gog, to sunus buvo Simei,
5. To sunus buvo Mika, to sunus buvo Rėaja, to sunus buvo Baal,
6. To sunus buvo Beėra, kurį sugautą šalin vedė *Tiglat-Pilėser, karalius Asyrionų; bet jisai buvo vyresniųjų vienas tarp Rubėnytų. * 2 Kar. 15, 29.
7. Ale jo broliai tarp visos jo giminės, kaip jie pagal savo gimines skaitomi buvo, į vyresniuosius turėjo Jėgel bei Sakarją.
8. Ir Bėla, sunus Asan, sunaus Sema, sunaus Joėl, gyveno Aroėryje iki Nebo ir Baal-Mėon;
9. Ir gyveno ties užtekėjimu, iki atent į pusčią pas vandenį Prat; nės jie labai daug galvijų turėjo žemėje Gilėad.
10. Ir čėse Zaulo jie kariavo su Agarytais ir nužavino juos savo rankomis ir gyveno jų šėtrose per visą šalį į rytus Gilėad.
11. Ir vaikai Gad gyveno ties jais žemėje Bazan iki Salka.
12. Joėlis vyriausiasis, ir Sapanas antrasis, Jaėnai ir Sapatas Bazane.
13. Ir jų broliai iš giminės savo tėvų šitie buvo: Mikaėl, Mesulam, Sėba, Jorai, Jaėkan, Sia bei Eber, tie septyni.
14. Šitie yra vaikai Abiail, sunaus Uri, sunaus Jaroa, sunaus Gilėad, sunaus Mikaėl, sunaus Jesisai, sunaus Jado, sunaus Bus.
15. Aji, sunus Abdiėl, sunus Guni, buvo vyriausiasis giminėje savo tėvų,
16. Ir gyveno Gilėade Bazane ir jų miesteliuose ir visuose prymiesčiuose Saron iki jų galui.
17. Šie visi buvo rokuoti *čėse Jotamo, karaliaus Juda, ir Jėrobėamo, karaliaus Izraėl. * 2 Kar. 15, 7. 32.
18. Vaikų Rubėn, Gadytų ir pusės giminės Manasė, kas tikri kareiviai buvo, skydus bei kardus turį ir kilpinius įtempti galį, ir kariauti žiną, tų buvo keturisdešimts ir keturi tukstančiai septyni šimtai ir šešisdešimts, kurie į vaiską keliavo.
19. Ir jiems be kariaujant su Agarytais, gelbėjo jiems Jėtur, Napes ir Nodab.
20. Ir Agarytai buvo paduoti į jų rankas, ir vislab, kas su jais buvo. Nės jie šaukė Dievopi kare, ir jis davėsi persimelsti, *nės jie nusitikėjo ant jo. * Ps. 71, 1.
21. Ir jie šalin gabeno jų galvijus, penkis tukstančius verbludų, du šimtu ir penkisdešimts tukstančių avių, du tukstančių asilų, ir šimtą tukstančių žmonių dušių.
22. Nės daug prapuolė įžeistųjų, nės karas buvo iš paties Dievo. Ir jie gyveno čia į anų vietą iki tam čėsui, kaip jie sugauti tapė.
23. Bet vaikai pusės giminės Manasė gyveno toje žemėje nuo Bazan iki Baal-Ermon bei Senir ir iki kalno Ermon; ir jų buvo daugel.
24. Ir šitie buvo vyresnieji giminės savo tėvų: Eper, Jesei, Eliėl, Asriėl, Jėrėmia, Odavja, Jadiėl, macnus ir vierni vyrai ir gerai skelbiami vyresnieji giminėse savo tėvų.
25. Ir kaip jie prieš Dievą savo tėvų susigriešijo, susikekšaudami su balvonais žmonių toje žemėje, kurius Ponas Dievas pirm jų išgaišinęs,
26. Paragino Ponas Dievas *dvasę Pulo, karaliaus Asyrionų, ir dvasę Tiglat-Pilėserio, karaliaus Asyrionų, ir šalin gabendino Rubėnytus, Gadytus ir pusę giminės Manasė, ir nugabendino juos į Alą, ir į Abor bei Arą, ir pas vandenį Gozan, iki šiai dienai. * 2 Kar. 15, 9.

Perskyrimas 7.

Suskaitymas ir gyvenimas vaikų Lėvi ir Aarono.

Vaikai *Lėvi šitie buvo: †Gerzon, Kaat ir Mėrari. * perkš. 16. † 2 Maiž. 6, 16.
2. Bet vaikai Kaat šitie buvo: Amram, Jėzėar, Ebron bei Usiėl.
3. Vaikai *Amram šitie buvo: Aaronas, Maižėšius ir Mirjama. Vaikai †Aarono šitie buvo: Nadab, Abiu, Elėazar ir Itamar. * 2 Maiž. 2, 1. † 1 Nus. Kar. 25, 1.
4. Elėazarui gimė Pinėjas. Pinėjui gimė Abisuvas.
5. Abisuvui gimė Bukis. Bukiui gimė Usi.
6. Usui gimė Sėrajas. Sėrajui gimė Mėrajot.
7. Mėrajotui gimė Amarjas. Amarjui gimė Ajitob.
8. Ajitobui *gimė Zadok. Zadokui gimė Ajimaaz. * 2 Zom. 8, 17.
9. Ajimaazui gimė Asarjas. Asarjui gimė Joanan.
10. Joananui gimė *Asarjas, tas,

kurs kunįgu buvo Dievo namuose, kurius Salomonas pakurė Jėruzalėje.
* 2 Nus. Kar. 26, 17.
11. Asarjui gimė Amarjas. Amarjui gimė Ajitob.
12. Ajitobui gimė Zadok. Zadokui gimė Salum.
13. Salumui gimė *Ilkijas. Ilkijui gimė Asarjas. * 2 Kar. 22. 4.
14. Asarjui gimė *Sėrajas. Sėrajui gimė Jozadak. * 2 Kar. 25, 18.
15. Bet Jozadak buvo drauge šalin gabentas, kaip *Ponas Dievas Judą ir Jėruzalę sugautus davė šalin gabenti per Nėbukad-Nėzarą. * 2 Kar. 25, 21.
16. Taigi vaikai *Lėvy šitie yra: Gerzon, Kaat, Mėrari. * 1 Maiž. 46, 11.
17. Bet taipo vadinami buvo vaikudu *Gerzon: Libni ir Simei. * 2 Maiž. 6, 17.
18. Ale vaikai *Kaat vadinami buvo: Amram, Jezėar, Ebron ir Usiėl. * per. 24, 12.
19. Vaikudu *Mėrari vadinamu buvo: Maėli bei Musi. Tai yra giminės Lėvytų tarp savo tėvų. * per. 24, 21.
20. Gerzono sunus buvo Libni, to sunus buvo Jaat, to sunus buvo Sima,
21. To sunus buvo Joa, to sunus buvo Ido, to sunus buvo Sėra, to sunus buvo Jėatrai.
22. Bet Kaato sunus buvo Aminadabas, to sunus buvo *Kora, to sunus buvo Asir. * 2 Maiž. 6, 24.
23. To sunus buvo Elkana, to sunus buvo Abi-Asap, to sunus buvo Asir,
24. To sunus buvo Taats, to sunus buvo Uriėl, to sunus buvo Usija, to sunus buvo Saul.
25. Vaikudu Elkana buvo: Amasai ir Ajimot;
26. To sunus buvo Elkana, to sunus buvo Elkana iš Zop, to sunus buvo Naat,
27. To sunus buvo Elijab, to sunus buvo Jėroam, to sunus buvo Elkana,
28. To sunus buvo Zomėlis, to pirmgimęsis buvo Vasni, paskui Abija.
29. Mėrari sunus buvo Maėli, to sunus buvo Libni, to sunus buvo Simei, to sunus buvo Usa,
30. To sunus buvo Simėa, to sunus buvo Agija, to sunus buvo Asaja.
31. Bet šitie yra tie, kurius Dovidas pavadino giedoti namuose Pono Dievo, kur skrynė buvo padėta.
32. Ir jie šlužijo prie namų šėtros susirinkimo su giesmėmis, ikikol Salomonas Pono Dievo namus pakurė Jėruzalėje, ir stovėjo pagal savo eiles, urėdą savo pilnavodami.
33. Ir šitie yra tie, kurie štovėjo, ir jų vaikai: Iš vaikų Kaat buvo *Emanas, gražiai giedoti mokąs, sunus Joėl, sunaus Zomėlio, * per. 16, 17.
34. Sunaus Elkana, sunaus Jėroam, sunaus Eliėl, sunaus Toa,
35. Sunaus Zup, sunaus Elkana, sunaus Maat, sunaus Amasai,
36. Sunaus Elkana, sunaus Joėl, sunaus Asarja, sunaus Zepanja,
37. Sunaus Taat, sunaus Asir, sunaus Abiasap, sunaus Kora,
38. Sunaus Jezėar, sunaus Kaat, sunaus Lėvy, sunaus Izraėl.
39. Ir jo brolis *Asapas stovėjo pas jo dešinę; ir jis, Asapas, buvo sunus Berėkia, sunaus Simėa, * per. 16, 19.
40. Sunaus Mikaėl, sunaus Baesėja, sunaus Malkija,
41. Sunaus Atni, sunaus Sėra, sunaus Adaja,
42. Sunaus Etan, sunaus Sima, sunaus Simei,
43. Sunaus Jaat, sunaus Gerzom, sunaus Lėvy.
44. Bet jų broliai, vaikai Mėrari, stovėjo po kairės, butent *Etan, sunus Kusi, sunaus Abdi, sunaus Maluk,
* per. 16, 17.
45. Sunaus Asabia, sunaus Amazja, sunaus Ilkya,
46. Sunaus Amzi, sunaus Bani, sunaus Samer,
47. Sunaus Maėli, sunaus Musi, sunaus Mėrari, sunaus Lėvy.
48. Ale jų broliai, Lėvytai, pilnavojo visokį reikalą prie namų bažnyčios Pono Dievo.
49. Ale Aaronas ir jo sunus pilnavojo tą urėdą, ugnį uždegti ant deginimo apierų altoriaus ir ant rukinimo altoriaus, ir visokiam reikalui švenčių švenčiausioje, ir suderinti Izraėl, kaip Maižėšius, Dievo tarnas, buvo liepęs.
50. Bet šitie yra vaikai Aarono: Eleazaras, jo sunus, to sunus buvo Pinėjas, to sunus buvo Abisua,
51. To sunus buvo Buki, to sunus buvo Usi, to sunus buvo Sėraja,
52. To sunus buvo Mėrajot, to sunus buvo Amarja, to sunus buvo Ajitob,

53. To sunus buvo Zadok, to sunus buvo *Ajimaaz. * 2 Zom. 15, 27.
54. Ir šitas yra jų gyvenimas ir pasilaikymas jų rubežiuose, butent vaikų *Aaron, giminės Kaatytų, nės per burtą jiems tai teko. * Joz. 21, 10.
55. Ir jie davė jiems Ebron žemėje Juda, ir jų *prymiesčius aplinkui. * 4 Maiž. 35, 2. 3.
56. Ale *laukus to miesto ir jų kiemus davė jie Kalėbui, sunui Jepune. * Joz. 21, 12.
57. Taigi jie davė vaikams Aaron *šius valnybės miestus: Ebron bei Libną su jų dviejų prymiesčiais, Jater ir Estemoą su jų prymiesčiais, * Joz. 21, 13.
58. Ilen, Dėbir,
59. Asan ir Bėt-Sėmes su jų prymiesčiais;
60. Ir iš giminės Benjamin: Gėba, Alėmet ir Anatot su jų prymiesčiais; kad visų miestų jų giminėje buvo trylika.
61. Bet kitiems vaikams *Kaat jų giminės iš pusės giminės Manase per burtą teko dešimt miestų. * Joz. 21, 20.
62. *Vaikams Gerzom jų giminės teko iš giminės Izašar ir iš giminės Aser ir iš giminės Naptali ir iš giminės Manase Bazane trylika miestų. * Joz. 21, 17.
63. Vaikams *Mėrari jų giminės teko per burtą iš giminės Rubėn, ir iš giminės Gad ir iš giminės Sėbulon dvylika miestų. * Joz. 21, 34.
64. Ir vaikai Izraėl Lėvytams taipojau davė miestų su jų prymiesčiais;
65. Butent per burtą iš giminės vaikų Juda ir iš giminės vaikų Simėon ir iš giminės vaikų Benjamin tus miestus, kurius jie vardais vadino.
66. Ale giminėms vaikų Kaat teko miestai jų rubežiuose iš giminės Epraim.
67. Taigi jie davė jiems, giminei vaikų Kaat, *valnuosius miestus: Sikėm ant kalnų Epraim, Gėzer, * Joz. 21, 21.
68. Jakmėam, Bėt-Oron,
69. Ajalon ir Gat-Rimon su jų prymiesčiais;
70. Priegtam iš pusės giminės Manase: Aner ir Bilėam su jų prymiesčiais.
71. Bet vaikams Gerzom davė jie iš giminės pusės giminės Manase: Golan Bazane ir Astarot su jų dviejų prymiesčiais.
72. Iš giminės Izašar: Kėdes, Dabrat,
73. Ramot ir Anem su jų prymiesčiais.
74. Iš giminės *Aser: Masal, Abdon, * Joz. 21, 30.
75. Ukok ir Reob su jų prymiesčiais.
76. Iš giminės Naptali: Kėdes Galilėoje, Amon ir Kiriataim su jų prymiesčiais.
77. Kitiems vaikams Mėrari davė jie iš giminės Sėbulon: Rimono ir Tabor su jų dviejų prymiesčiais;
78. Ir anapus Jordano ties Jėriko į saulės užtekėjimą pas Jordaną iš giminės Rubėn: Bėzer pusčioje, Jazą,
79. Kėdemot ir Mepaat su jų prymiesčiais.
80. Iš giminės Gad: Ramot Gilėade, Maanim,
81. Esbon ir Jaėzer su jų prymiesčiais.

Perskyrimas 8.

Surašymas kitų (likusiųjų) šešių sunų Jokubo.

Vaikai *Izašar šitie buvo: Tola, Pua, Jasub ir Simron, tie keturi. * 1 Maiž. 46, 13. 4 Maiž. 26, 23.
2. Ale vaikai Tola šitie buvo: Usi, Repaja, Jeriėl, Jaėmai, Jebsam bei Samuėl; vyresnieji giminėse savo tėvų iš Tolo ir macnus vyrai savo giminėse, pagal skaitlių čėse Dovido, dvidešimt ir du tukstančiu ir šeši šimtai.
3. Vaikai Usi buvo: Jesraja. Ale vaikai Jesraja buvo: Mikaėl, Obadja, Joėl ir Jėsia, tie penki, ir visi buvo vyresnieji.
4. Ir su jais iš jų giminės namuose jų tėvų su ginklais išrėdytų tikrų kareivių buvo trisdešimts ir šeši tukstančiai; nės jie turėjo daug moterų ir vaikų.
5. Ir jų brolių per visas gimines Izašar, macnių vyrų, buvo aštuonisdešimts ir septyni tukstančiai, iš viso suskaitomi.
6. Vaikai *Benjamin šitie buvo: Bėla, Bėker ir Jediaėl, tie trys. * per. 9, 1.
7. Bet vaikai Bėla šitie buvo: Ezbon, Usi, Usiėl, Jerimot bei Iri; tie penki, vyresnieji giminėse savo tėvų, macnus vyrai. Ir jų buvo suskaitomi dvidešimt ir du tukstančiu ir trisdešimts ir keturi.
8. Vaikai Bėkerio šitie buvo: Semira, Joas, Eliėzer, Eljoėnai, Amri, Jerimot, Abia, Anatot ir Alamėt; tie visi buvo Bėkerio vaikai.
9. Ir buvo suskaitomi jų giminėse pagal vyresniuosius giminėse savo tėvų, macnus vyrai, dvidešimt tukstančių ir du šimtu.

10. Ir vaikai Jediaėl buvo: Bilan. Ir Bilano vaikai buvo: Jėus, Benjamin, Ejud, Knaėna, Sėtan, Tarsis ir Abisaar.
11. Tie visi buvo vaikai Jediaėl, vyresnieji iš tėvų, macnus vyrai, septyniolika tukstančių ir du šimtu, kurie į vaiską ėjo kariauti.
12. Ir Supim bei Upim buvo vaikudu Iro. Ir Usim vaikai buvo Ajer.
13. Vaikai *Naptali buvo Jaziėl, Guni, Jėzer ir Salum, vaikai iš Bilos.
* 1 Maiž. 46, 24.
14. Vaikai Manase yra Esriėl, kurį pagimdė Aramja, jo neprivenčiavotoji pati; ir jam gimė Makiras, tėvas Gilėad.
15. Ir Makiras Upimui bei Supimui moteridvi nupiršo, ir jo sesuo vardu buvo Maėka. Antrasis jo sunus vardu buvo Zelapėad, ir *Zelapėadas turėjo dukterų. * 4 Maiž. 27, 1.
16. Ir Maėka, Makiro pati, pagimdė sunų, tą ji praminė Peres, ir jo brolis vardu buvo Sares, ir to sunudu buvo Ulam ir Rakem.
17. Ir Ulamo sunus buvo Bėdan. Tai yra vaikai Gilėad, sunaus Makir, sunaus Manase.
18. Ir jo sesuo Molėket pagimdė Isjud, Abiėzer ir Maėla.
19. Ir Semida šitus turėjo vaikus: Ajan, Sikėm, Liki ir Aniam.
20. Vaikai *Epraim šitie buvo: Sutėla; to sunus buvo Berėdas, to sunus buvo Taatas, to sunus buvo Eleada, to sunus buvo Taatas, * 4 Maiž. 24, 36. per. 26, 35.
21. To sunus buvo Sabadas, to sunus buvo Sutėla, to sunudu buvo Ezer bei Elead. Ir vyrai iš Gat, gyvatininkai tos žemės, nužavino juodu todėl, kad jie žemyn buvo ėję, jiems jų galvijus atimti.
22. Ir jųdviejų tėvas Epraimas ilgai gedėjo, ir jo broliai *atėjo jį nuramdyti. * Job. 2, 11.
23. Ir jis sugulė su savo pačia, ta neščia pastojusi pagimdė sunų, tą jis praminė Brya, todėl, kad jo namuose ne gerai stojosi.
24. Bet jo duktė buvo Seėra, ta pakurė ir žemai ir aukštai esantįjį Bėt-Oroną ir Usen-Seėrą.
25. To sunudu buvo Rėpa ir Rėsep, to sunus buvo Tėla, to sunus buvo Taan,
26. To sunus buvo Laėdan, to sunus buvo Amijud; *to sunus buvo Elisama, * 4 Maiž. 1, 10.
27. To sunus buvo Nun, to sunus buvo *Jozuvas. * 4 Maiž. 13, 9.
28. Ir jų turtas bei gyvenimas buvo Bėtel ir jo miesteliai, ir į užtekėjimą Naėran, ir į vakarus Gėzer ir jo miesteliai, Sekem ir jo miesteliai, iki Aza ir jo miestelių,
29. Ir pašalyje vaikų Manase Bėtsean ir jo miesteliai, Taėnak ir jo miesteliai, Megido ir jo miesteliai, Dor ir jo miesteliai. Šituose gyveno vaikai Jozėpo, sunaus Izraėl.
30. Vaikai *Asėro šitie buvo: Jemna, Jesva, Jesvi, Brya ir Sėra, jų sesuo.
* 1 Maiž. 46, 17.
31. Vaikai Bryo buvo: Eber ir Malkiėl, tas yra tėvas Birsavito.
32. Ir Ebėrui gimė Japlėtas, Somer, Otam ir Sua, jų sesuo.
33. Vaikai Japlėto šitie buvo: Pasa, Bimėal ir Asvat, tai buvo vaikai Japlėt.
34. Vaikai Somero buvo: Aji, Raga, Jėuba ir Aram.
35. Ir vaikai jo brolio Elem šitie buvo: Zopa, Jemna, Sėles ir Amal.
36. Vaikai Zopo šitie buvo: Sua, Arneper, Sual, Bėri, Jemra,
37. Bezer, Od, Sama, Silsa, Jėtran ir Beėra.
38. Vaikai Jėtero šitie buvo: Jepune, Pispa ir Ara.
39. Vaikai Ulo šitie buvo: Ara, Aniėl ir Rizja.
40. Šitie visi buvo vaikai Asėro, vyresnieji giminėse savo tėvų, išskirti macnus vyrai ir vyresnieji ant kunįgaikščių. Ir buvo suskaitomi į vaiską, kariauti išmanantieji, dvidešimt ir šeši tukstančiai vyrų.

Perskyrimas 9.

Giminė Benjamino bei Zaulo.

Bet *Benjaminui gimė Bėla, pirmgimęsis jo sunus, Asbal antrasis, Ara trečiasis, * 1 Maiž. 46, 21.
2. Noas ketvirtasis, Rapas penktasis.
3. Ir Bėla turėjo vaikų: Adar, Gera, Abiud,
4. Abisua, Naėman, Ajoa,
5. Gėra, Sepupan ir Uram.
6. Šitie yra vaikai Ejudo, kurie vyresnieji buvo tėvų tarp miesčionių iš Gėba, ir šalin traukės į Manaat;
7. Butent Naėma, Ajia bei Gėra; ta-

sai juos šalin gabeno; ir jam gimė Usas ir Aiud.

8. Ir Saaraimui gimė žemėje Moabo (kaip anus buvo paleidęs) iš Usim ir Baėra, jo dviejų moterų;

9. Ir jam gimė iš Odės, jo pačios: Jobab, Zibjas, Mėsas, Malkam,

10. Jėuz, Sakjas ir Mirmas; tai yra jo vaikai, vyresnieji tėvų.

11. Ale iš Usim jam gimė Abitob ir Elpaal.

12. Ir vaikai Elpaal šitie buvo: Eber, Misėam ir Samėd. Tasai pakurė Ono ir Lod bei jų dviejų kiemus.

13. Ir Brya bei Sama buvo vyresnieji tėvų tarp miesčionių Ajalon. Jie pravarė Gatytus.

14. Ale Ajo, Sasak, Jėremot,

15. Sebadja, Arad, Ader,

16. Mikaėl, Jespa ir Joa, tai yra vaikai Brya.

17. Sebadja, Mesulam, Iski, Eber,

18. Jesmerai, Jeslia, Jobab, tai yra vaikai Elpaal.

19. Jakim, Sikri, Sabdi,

20. Eljoėnai, Ziltai, Eliėl,

21. Adaja, Braja ir Simrat, tai yra vaikai Simei.

22. Jespan, Eber, Eliėl,

23. Abdon, Sikri, Anan,

24. Ananja, Elam, Antotja,

25. Jepdėja ir Pnuėl, tai yra vaikai Sasak.

26. Samserai, Searja, Atalja,

27. Jaėresja, Elia ir Sikri, tai yra vaikai Jėroam.

28. Tai yra vyresnieji tėvų jų giminių, tie gyveno Jėruzalėje.

29. Ale *Gibėone gyveno tėvas Gibėon, ir jo pati vardu buvo Maėka. * per. 10, 35.

30. Ir jo pirmgimęsis sunus buvo Abdonas, Zur, Kis, Baal, Nadab,

31. Gedor, Ajo ir Seker.

32. Bet Miklotui gimė Simėas, ir jie gyveno ties savo broliais Jėruzalėje su jais.

33. *Nėrui gimė Kisas. Kisui gimė Zaulas. Zaului gimė Jonatanas, Malkisuas, Abinadabas ir Esbaalis.
* per. 10, 39. 1 Zom. 14, 51.

34. Bet sunus Jonatano buvo Meribaal, Meribaalui gimė Mikas.

35. Vaikai Miko šitie buvo: Piton, Mėlek, Taerėa ir Ajas.

36. Ir Ajasui gimė Joadas, Joadui gimė Alėmet, Asmavet ir Simri, Simrui gimė Mozas,

37. Mozui gimė Binėas; to sunus buvo Rapa, to sunus buvo Elėasa; to sunus buvo Azėl.

38. Ale Azėl turėjo šešis sunus, tie vardu buvo: Esrikam, Bokru, Jesmaėl, Sėarja, Obadja, Anan; tie visi buvo sunus Azėl.

39. Vaikai Esek, jo brolio, šitie buvo: Ulam, jo pirmasis sunus, Jėus, antrasis, Elipelėt trečiasis.

40. Bet vaikai Ulam buvo macnus vyrai ir *galėjo su kilpiniais, ir turėjo daug sunų ir sunų sunų, šimtą ir penkisdešimts. Tie visi gimė iš vaikų Benjamin. * Vald. 20, 16.

Perskyrimas 10.

Gyvatininkai Jėruzalės bei Gibėono.

Ir visi Izraėlitėnai buvo suskaitomi, ir štai, jie yra prirašyti knygose apie karalius Izraėl bei Juda, ir *dabar šalin gabenti į Babėlį dėl savo nusidėjimo, * 2 Kar. 24, 15. 16

2. Kurie pirma gyvendavo savo dvaruose ir miestuose, butent Izraėlitėnai, klebonai, Lėvytai ir Netinim.

3. Ale *Jėruzalėje gyvendavo keli iš vaikų Juda, keli iš vaikų Benjamin, keli iš vaikų Epraim bei Manasė; * Neėm. 11, 14.

4. Butent iš vaikų Perez, sunaus Juda, buvo Utai, sunus Amijud, sunaus Amri, sunaus Imri, sunaus Bani;

5. Bet iš Siloni buvo Asaja, pirmasis jo sunus, ir jo kiti sunus;

6. Iš vaikų Sėra: Jeguėl ir jo broliai, šeši šimtai ir devynisdešimts;

7. Iš vaikų Benjamin: Salu, sunus Mesulam, sunaus Odavja, sunaus Asnua,

8. Ir Jebnėja, sunus Jėroam, ir Ela, sunus Usi, sunaus Mikri, ir Mesulam, sunus Sepatja, sunaus Reguėl, sunaus Jebnėja;

9. Priegtam jų broliai savo giminėse, devyni šimtai ir penkisdešimts ir šeši. Visi šie vyrai buvo vyresnieji tėvų, giminėje savo tėvų.

10. Ir iš klebonų: Jėdaja, Jojarib, Jakin;

11. Ir Asarja, sunus *Ilkya, sunaus Mesulam, sunaus Zadok, sunaus Merajot, sunaus Ajitob, vyriausiasis namuose Dievo; * per. 7, 13.

12. Ir Adaja, sunus Jėroam, sunaus Pasur, sunaus Malkja, ir Maėsai, sunus Adiėl, sunaus Jaksera, sunaus Mesulam, sunaus Mesilėmit, sunaus Imer;

13. Priegtam jų broliai, vyriausieji

giminėje savo tėvų, tukstantis septyni šimtai ir šešisdešimts, tikri vyrai atlikti reikalą šlužmos namuose Dievo.
14. Bet iš Lėvytų iš vaikų Mėrari: Semaja, sunus Asub, sunaus Afrikam, sunaus Asabja,
15. Ir Bakbakaras, cimerninkas, ir Galal, ir Matanja, sunus Miko, sunaus Sikri, sunaus Asap,
16. Ir Obadja, sunus Sėmaja, sunaus Galal, sunaus Jėdutum, ir Berekja, sunus Asa, sunaus Elkana, kurs gyveno kiemuose *Netopatytų. * per. 2, 54.
17. Ir vartininkai buvo: Salum, Akub, Talmon, Ajiman su savo broliais, ir Sabum, vyresnysis.
18. Nės iki šiol pas karaliaus vartus į užtekėjimą sargybę laikė vaikai Lėvy su abažu.
19. Ir Salum, sunus Kore, sunaus Abiasap, sunaus Kora, ir jo broliai iš giminės jo tėvo, buvo Korytai prie reikalo urėdo, kad sargybę turėtų prie slenksčio šėtros, ir jų tėvai abaže Pono Dievo, kad sargybę turėtų prie angos.
20. Bet Pinėjas, sunus Elėazar, buvo vyriausiasis ant jų todėl, kadangi *Ponas Dievas pirma su juomi buvęs. * 4 Maiž. 25, 7.
21. Ir Sakarja, sunus Meselemja, buvo sargas prie vartų šėtros susirinkimo.
22. Visi šie buvo išskirti, kad sargais butų prie slenksčio, du šimtu ir dvylika, tie buvo skaitomi jų kiemuose. Ir Dovidas bei Zomėlis, *pranašas, juos įstatė iš savo nusitikėjimo, * 1 Zom. 9, 9. 11.
23. Kad jie ir jų vaikai sargybę turėtų prie namų Pono Dievo, butent prie namų šėtros, kad juos aprupįtų.
24. Ir tokie vartininkai buvo statyti į keturis vėjus, į rytus, į vakarus, į šiaurę, į pietus.
25. Ale jų broliai buvo ant savo kiemų, kad į miestą ateitų kožną sekmąją dieną, visados prie jų buti.
26. Nėsa Lėvytai buvo šiems keturiems vyriausiemsiems vartininkams paduoti, ir jie pridabojo skrynių bei skarbų Dievo namuose.
27. Priegtam jie ir per naktį pasiliko aplink Dievo namus, nės jiems pripuolė ta sargybė, kad kas rytą vartus atvertų.
28. Ir keli jų buvo statyti, kad bažnyčios rykų pridabotų, nės jie tus suskaitytus ir išnešė ir įnešė.
29. Ir keli jų buvo įdėti, kad jie rykus ir visus šventuosius rykus kavotų, priegtam ir pyragmiltus, vyną, aliejų, kodylą ir žoles, rukinimui tinkančias.
30. Bet keli iš klebonų vaikų sutaisė tas žoles, rukinimui tinkančiasias.
31. Matitjui iš Lėvytų, pirmamjam sunui Salum, Koryto, skaurados buvo duotos, kad jų kavotų.
32. Bet iš Kaatytų, jų brolių, buvo keli, kurie *šventįtąją duoną pritaisytų, kad tą kožną šventą dieną padėtų. * 3 Maiž. 24, 5.
33. Tai yra tie, kurie giedojo, vyresnieji iš tėvų Lėvytų, kad skrynių pridabotų, paskirti; nės dieną bei naktį jie čia buvo, savo urėdystę pilnavoti.
34. Tai yra vyresnieji tėvų iš Lėvytų savo giminėse. Tie gyveno Jėruzalėje.
35. *Gibėone gyveno Jėjel, tėvas Gibėon, jo pati vardu buvo Maėka, * per. 9, 29.
36. Ir pirmasis jo sunus Abdonas, Zur, Kis, Baal, Nėr, Nadab,
37. Gėdor, Ajo Sakarja, Miklot.
38. Ir Miklotui gimė Simėam; ir jie gyveno pas savo brolius Jėruzalėje tarp savųjų.
39. Bet *Nėrui gimė Kisas, Kisui gimė Zaulas, Zaului gimė Jonatanas, Malkisuas, Abinadab, Esbaal. * per. 9, 33.
40. Ale Jonatano sunus buvo Mėribaal. Ir Mėribaalui gimė Mikas.
41. Vaikai Miko šitie buvo: Piton, Melėk ir Taėrėa.
42. Ajasui gimė Jaėras, Jaėrui gimė Alemėt, *Asmavėt ir Simri, Simrui gimė Mozas, * per. 13, 3.
43. Mozui gimė Binėas, to sunus buvo Rapaja, to sunus buvo Elėasa, to sunus buvo Azėl.
44. Ale Azėlas turėjo šešis sunus, tie vardu buvo: Asrikam, Bokru, Jismaėl, Sėarja, Obadja, Anan; tai yra vaikai Azėlo.

Perskyrimas 11.

Zaulas prapuola prieš Pylistėnus kariaudamas.

Pylistėnai *kariavo prieš Izraėl, ir Izraėlitėnai bėgo dėl Pylistėnų, ir užmuštieji puolė ant kalno Gilboa. * 1 Zom. 31, 1.
2. Bet Pylistėnai vijo Zaulą ir jo sunus paskui jį, ir užmušė Jonataną, Abinadabą bei Malkisuą, Zaulo sunus.
3. Ir karas labai sunkus buvo prieš Zaulą, ir strielčiai priėjo jį, kad jis tų strielčių įžeistas buvo.

4. Tai tarė Zaulas savo ginklų nešėjui: *ištrauk savo kardą ir perdurk manę tuomi, kad šie neappiaustytieji ne priėję juoką iš manęs gautų. Ale jo ginklų nešėjas ne apsiėmė tai, nės jis labai bijojosi. Tai Zaulas savo kardą ėmė ir į tą puldamas persidurė. *1 Zom. 31, 4.

5. Bet kaip jo ginklų nešėjas matė Zaulą numirusį, tai ir jis į savo kardą puldamas numirė.

6. Taipo numirė Zaulas ir jo trys sunus ir visa jo giminė vienu kartu.

7. Bet vyrai Izraėl, kurie pakalnėje buvo, matydami, juos pabėgusius ir Zaulą bei jo sunus numirusius, palikę jie savo miestus pabėgo; ir Pylistėnai atėję gyveno tuose.

8. Antrą rytą atėjo Pylistėnai, užmuštųjų drapanas nuplėšti, ir rado Zaulą bei jo sunus pamuštus ant kalno Gilboa;

9. Ir jie jam rubus nuplėšę nukirto jam galvą, ir atėmę jo ginklus siuntė tus į žemę Pylistėnų aplinkui, ir davė tai pranešti jų balvonams ir žmonėms;

10. Ir įdėjo jo ginklus į namus savo balvono, ir jo kaukolę jie primušė prie buto Dagon.

11. Bet kaip visi Jabėsytai iš Gilėad girdėjo visą tai, ką Pylistėnai Zaului buvo darę,

12. Jie pasikėlė, visi karui tinkantieji vyrai, ir ėmę lavoną Zaulo ir jo sunų nugabeno tus į Jabes, ir palaidojo jo kaulus po ažuolu Jabėse ir pastnįkavo septynes dienas. *1 Zom. 31, 12. 13. 2 Zom. 2, 5.

13. Taipo numirė Zaulas savo nusidėjime, kuriuomi jis prieš Poną Dievą buvo nusidėjęs, *dėl žodžio Pono Dievo, kurį jis ne pilnavojo; priegtam ir todėl, kad †raganos klausė, *1 Zom. 15, 11. †1 Zom. 28, 8.

14. Ir kad ne klausė Pono Dievo; todėl jis nužavindino jį ir davė tą karalystę Dovidui, sunui Izai.

Perskyrimas 12.

Dovidas karaliumi įdedamas; jo gyvenimas ir karui tikrieji karžygiai.

Ir *visi Izraėlitėnai susirinko pas Dovidą į Ebroną ir tarė: štai, †mes esmi tavo kaulai bei tavo kunas. *2 Zom. 5, 1. †1 Maiž. 29, 14.

2. Jau ir pirma, Zaului karaliumi esant, tu Izraėl ir išvesdavai ir įvesdavai. Taigi taipo tau kalbėjo Viešpats, tavo Dievas: „tu mano žmones Izraėl ganysi, ir tu busi vyriausiuoju ant mano žmonių Izraėl.“

3. Taipjau atėjo ir visi vyriausieji Izraėlio pas karalių į Ebron. Ir Dovidas derėjimą padarė su jais Ebrone po akių Pono Dievo. Ir jie *mostijo Dovidą, kad karaliumi butų ant Izraėl pagal žodį Pono Dievo per Zomėlį (sakytąjį). *1 Zom. 16, 13.

4. Ir Dovidas nusitraukė su visais Izraėlitėnais į Jėruzalę, tai esti Jėbus; nės Jėbusytai gyveno toje žemėje.

5. Ir miesčionys iš Jėbus tarė *Dovidui: tu ne įeisi čia. Ale Dovidas įveikė pilį Zion, tai yra Dovido miestas. *2 Zom. 5, 6. 8.

6. Ir Dovidas tarė: *kursai pirmiausiai pamuš Jėbusytus, tas bus vyriausiuoju ir valdonu. Tai tą pirmiaus įveikė Joabas, sunus Zėrujos, ir pastojo vyresniuoju. *2 Zom. 5, 8.

7. Ale Dovidas gyveno pilyje, todėl ji vadinama Dovido miestas.

8. Ir jis budavojo miestą aplinkui nuo Milo iki visai aplink. Ale Joabas likusiuosius mieste gyvus paliko.

9. Ir Dovidas darė ţoliaus taipo, ir didyn ėjo, ir Viešpats Zėbaot buvo su juomi.

10. Šitie yra *vyriausieji iš karžygių Dovido, kurie viernai su juomi elgėsi jo karalystėje pas visus Izraėlitėnus, kad jį karaliumi įdėjo pagal žodį Pono Dievo ant Izraėl. *2 Zom. 23, 8.

11. Ir šitas yra skaitlius karžygių Dovido: *Jasabėam, sunus Akmoni, vyriausiasis tarp trisdešimts; jis pakėlė savo ragotinę ir išmušė tris šimtus vienu kartu. *per. 28, 2. 2 Zom. 23, 8.

12. Po jo buvo *Elėazaras, sunus Dodo, Ajoitas; ir jis buvo tarp tų trijų karžygių. *per. 28, 4.

13. Tasai buvo su Dovidu, kaip jie (Pylistėnai) juos išjuokė, ir Pylistėnai čionai buvo susirinkę muštis. Ir buvo kampas dirvos su miežiais, ir žmonės bėgo dėl Pylistėnų.

14. Ir jie pasistojo į vidų to kampo, ir išgelbėjo tą ir išmušė Pylistėnus. Ir Ponas Dievas suteko didę pagalbą.

15. Ir tie trys iš anų trisdešimts vyresniųjų žemyn nusitraukė iki *uolos pas Dovidą į daubą Adulam; ale Pylistėnų abažas gulėjo pakalnėje Rėpaim. *1 Zom. 22, 1. Ps. 57, 1.

16. Bet Dovidas buvo pilyje, ir Pylistėnų žmonės buvo tuočės Bėtleėme.
17. Ir Dovidas *užsigeidė ir tarė: kas gal man duoti gerti vandens iš šulinio Bėtleėme po vartais. *2 Zom. 23, 15.
18. Tai šie trys įsiveržė į Pylistėnų abažą ir sėmė vandens iš šulinio Bėtleėme po vartais, ir nešė tą ir parnešė Dovidui. Ale jis ne norėjo to gerti, bet išliejo tą Ponui Dievui,
19. Ir tarė: „apsaugok manę Dieve, kad aš tai daryčiau ir gerčiau kraują šių vyrų, kurie savo gyvasties ne čėdijo, nės jie savo gyvastį paguldydami tą parnešė;“ todėl jis ne norėjo tą gerti. Tai darė tie trys karžygiai.
20. Abizai, *Joabo brolis, buvo vyriausiasis iš trijų, ir jis savo ragotinę pakėlęs užmušė tris šimtus. Ir jis gerai skelbiamas buvo tarp trijų, *2 Zom. 23, 18.
21. Ir jis, trečiasis, garbingesnis buvo už tuodu, ir buvo jų vyriausiasis, ale aniems trims lygus ne pastojo.
22. Bėnajas, sunus Jojado, sunaus Isail iš Kabzėėl, didžius daiktus ištaisė. Jis užmušė du (vyru nei) liutu Moabytų, *ir nuėjęs užmušė vieną liutą viduje šulinio, žiemos čėse. *2 Zom. 23, 20.
23. Jis ir užmušė vieną Egyptišką vyrą, penkių mastų ilgą, tas turėjo ragotinę savo rankoje, *nei audiejaus riestuvą. Ale jis nuėjo pas jį su lazda ir išveržė jam ragotinę iš rankos ir nužudė jį jo paties ragotine. *1 Zom. 17, 7.
24. Tai ištaisė Bėnajas, sunus Jojado, ir labai gerai buvo *skelbiamas tarp trijų karžygių, *per. 28, 5, 6.
25. Ir buvo garbingiausiasis iš trisdešimts, ale aniems trims lygus ne buvo. Bet Dovidas jį įdėjo į karaliaus dumčiu.
26. Karžygiai gerai kariauti išmanantieji šitie yra: *Azaėl, Joabo brolis; Elanan, sunus Dodo iš Bėtleėm; *2 Zom. 2, 18.
27. Samotas, Arorytas; *Elėz, Pėlonytas; *per. 28, 10. 2 Zom. 23, 26.
28. Ira, sunus Ekes, Tėkoytas; Abiėzer, Antotytas;
29. Sibėkai, Usatytas; Ilai, Ajoytas;
30. Maėrai, Netopatytas; Elėd, sunus Baėna, Netopatytas;
31. Itai, sunus Ribai, iš Gibėos vaikų Benjamin; Bėnaja, Pirgatonytas;
32. Urai, nuo upelių Gaas; Abiėl, Arbatytas;
33. Asmavet, Baėrumytas; Eliaba, Saalbonytas;
34. Vaikai Asam, Gisonyto; Jonatan, sunus Sage, Ararytas;
35. Ajiam, sunus Sakar, Ararytas; Elipal, sunus Ur;
36. Eper, Makeratytas; Aia, Pelonytas;
37. Ezro, Karmelytas; Naėrai, sunus Asbai;
38. Joėl, brolis Natano; Mibėar, sunus Agri;
39. Zelėk, Amonytas; Naėrai, Bėrotytas, ginklų nešėjas Joabo, sunaus Zėrujos.
40. Ira, Jėtrytas; Gareb, Jėtrytas;
41. *Uria, Etytas; Sabad, sunus Ajėlai; *Zom. 11, 3.
42. Adina, sunus Sisa, Rubėnytas, vyriausiasis ant Rubėnytų, ir trisdešimts buvo su juomi;
43. Anan, sunus Maėka; Jozapatas, Matonytas;
44. Usia, Astratytas; Sama ir Jajėl, sunudu Otam, Aroėryto;
45. Jediaėl, sunus Simri; Joa, jo brolis, Tizytas;
46. Eliėl, Maėvytas; Jėribai ir Josavja, sunudu Elnaam; Jėtma, Moabytas;
47. Eliėl, Obėd, Jaėsiėl iš Mezobaja.

Perskyrimas 13.

Dovido pagalba per tikrus kareivius.

Atėjo ir šie pas Dovidą į *Ziklagą, kaip jis dar užrakintas buvo dėl Zaulo, sunaus Kiso. Bet ir jie buvo tarp tų karžygių, kare pagalbą darančiųjų, *1 Zom. 27, 6.
2. Ir su *kilpiniais mokančiųjų abiem rankomis akmenis, strielas ir kilpinius vartoti. Iš brolių Zaulo, iš Benjamin esančiųjų: *per. 9, 40. Vald. 20, 16.
3. Vyriausiasis Ajiėzer ir Joas, vaikudu Samaa, Gibėatyto; Jesiėl ir Pelet, vaikudu Asmavet; Baraka ir Jėu, Antotytas;
4. Jesmaja, Gibėonytas, macies pilnas iš trisdešimts ir ant trisdešimts; Jėrėmia, Jaėsiėl, Joanan, Josabad, Gederatytas,
5. Elėusai, Jerimot, Bėalja, Samarja, Sapatja Aropytas.
6. Elkana, Jesija, *Asareėl, Joėzer, Jasabėam, Korytai; *per. 26, 18.
7. Joėla ir Sabadja, vaikai Jėroam iš Gedor.
8. Iš Gadytų išsiskyrė pas Dovidą į

pilį pusčioje druti karžygiai ir tikri kareiviai, skydą bei ragotinę nešantieji, ir jų gymis buvo nei liutų, ir *labai greiti nei stirnos ant kalnų: *2 Zom. 2, 18.
9. Pirmasis Ezer, antrasis Obadja, trečiasis Eliab,
10. Ketvirtasis Masmana, penktasis Jėremja,
11. Šeštasis Atai, sekmasis Eliėl,
12. Ašmasis Joanan, devintasis El-sabad,
13. Dešimtasis Jėremja, vienoliktasis Makbanai.
14. Šie buvo iš vaikų Gad, vyresnieji ant vaisko, mažiausiasis ant šimto, ir didžiausiasis ant tukstanties.
15. Tai yra tie, kurie per Jordaną ėjo pirmame mėnesyje, kaip jis sklidinas buvo ant abiejų krantų, ir visos lankos buvo aptvinusios, tiek į rytus, tiek į vakarus.
16. Bet atėjo ir keli iš vaikų Benjamin ir iš Juda į pilį Dovido.
17. Ale Dovidas išėjo pas juos ir atsakydamas tarė jiems: jei jus su pakajumi ateinate pas manę ir norite manę gelbėti, tai mano širdis su jųsų (širdžia) viena bus; bet jei ateinate manę prigauti, kad mano priešininkais butumbite, kačeig nieko pikto manyje randama, tai tu, Dieve musų tėvų, ant to žiurėk ir tai koravok!
18. Ale Dvasė įdrąsino Amazai, vyriausįjį iš trisdešimts [ir jis tarė]: mes tavo esme, Dovid, ir su tavimi iš vieno einame, tu sunau Izai. Pakajus, pakajus t'esie su tavimi, pakajus t'esie ir su tavę gelbančiaisiais, nės tavo Dievas gelbti tavę! Tai Dovidas juos priėmė ir įdėjo juos vyresniaisiais ant kareivių.
19. Ir iš Manase keli Dovidui pripuolė, kada jis atėjo su Pylistėnais į karą prieš Zaulą ir jiems ne gelbėjo. Nės *vyresnieji Pylistėnų susirodiję tarp savęs jį paleido nuo savęs ir tarė: kad jis savo viešpačiui Zaului vėl pripultų, tai mes savo kaklą prapuldytumbime. *1 Zom. 29, 4.
20. Taigi jam nusitraukiant į Ziklagą, nuėjo pas jį iš Manase: Adna, Josabad, Jėdiaėl, Mikaėl, Josabad, Elyu, Ziltai, vyresniejie ant tukstanties iš Manase.
21. Ir jie gelbėjo Dovidą prieš kareivių pulką, nės jie visi buvo vierni karžygiai; ir pastojo vyresniaisiais ant vaisko.
22. Taipjau ir kasdien keli atėjo pas Dovidą, jam gelbėti, ikikol iš jų didis vaiskas pastojo, kaip vaiskas Dievo.
23. Ir šis yra skaitlius vyresniųjų, su ginklais išrėdytųjų į vaiską, kurie pas Dovidą į Ebroną atėjo, kad karalystę Zaulo jam paduotų pagal žodį Pono Dievo:
24. Vaikų Juda, skydus bei ragotines nešančiųjų, buvo šeši tukstančiai ir aštuoni šimtai, su ginklais išrėdyti į vaiską.
25. Vaikų Simėon, viernų karžygių į vaiską, septyni tukstančiai ir šeši šimtai.
26. Vaikų Lėvy keturi tukstančiai ir šeši šimtai.
27. Ir Jojadas, vyriausiasis tų iš Aarono [giminės] su trimis tukstančiais ir septyniais šimtais.
28. *Zadokas, jaunikaitis, viernas karžygys, su savo tėvo gimine dvidešimt ir du vyresnieji. *2 Zom. 15, 24.
29. Vaikų Benjamin, Zaulo brolių, trys tukstančiai. Nės iki tam čėsui dar daugel tikėjosi ant giminės Zaul.
30. Vaikų Epraim dvidešimt tukstančių ir aštuoni šimtai, vierni karžygiai ir gerai skelbiami vyrai giminėse savo tėvų.
31. Pusės giminės Manase aštuonolika tukstančių, kurie vardais vadinti buvo, kad ateitų ir Dovidą karaliumi įdėtų.
32. Vaikų Izašar, kurie išmintingi buvo ir gerai apmisliję sakė, kas Izraėliui kožną čėsą puolėsi daryti, du šimtu vyresniųjų, ir visi jų broliai klausė jų žodžiams.
33. Iš Sėbulon, kurie į vaiską išsitraukė ant mušio, su visokiais ginklais išrėdyti ant mušio, penkisdešimts tukstančiai, ir žinojo davadniai susistoti vienširdžiai.
34. Iš Naptali tukstantis vyresniųjų, ir su jais, kurie skydus bei ragotines turėjo, trisdešimts ir septyni tukstančiai.
35. Iš Dan ant mušio su ginklais išrėdytų dvidešimt ir aštuoni tukstančiai ir šeši šimtai.
36. Iš Aser, kurie į vaiską traukės, su ginklais išrėdyti ant mušio, keturisdešimts tukstančiai.
37. Iš anapus Jordano, iš Rubėny-

tų, Gadytų ir iš pusės giminės Manase, su visokiais ginklais išrėdytų ant mušio, šimts ir dvidešimt tukstančių.
38. Visi šie kareiviai, tikrą davadą apie karą žinantieji, atėjo iš visos savo širdies į Ebroną, kad Dovidą karaliumi įdėtų ant viso Izraėl. Taipjau ir visi kiti Izraėlitėnai *ant to buvo susitarę, kad Dovidą karaliumi įdėtų. * Darb. 4, 32.
39. Ir pasiliko čionai pas Dovidą tris dienas, valgė ir gėrė, nės jų broliai jiems buvo pataisę.
40. Taipjau tie, kurie arti aplink juos buvo, iki atent pas Izašar, Sėbulon ir Naptali, tie atnešė duonos ant asilų, verbludų, asilarklių ir ant jaučių, valgyti miltų, pygų, rozynų, vyno, aliejaus, jaučių ir avių didę daugybę; nės didis buvo džiaugsmas tarp Izraėl.

Perskyrimas 14.

Atgabenimas ir priėmimas skrynės derėjimo.

Ir * Dovidas susirodijo su vyresniaisiais ant tukstančių ir ant šimtų ir su visais valdonais, * 2 Zom. 6, 2.
2. Ir tarė visam susirinkimui Izraėlio: jei jums tai patinka ir tai randasi iš Viešpaties, musų Dievo, tai išsiųskime visur pas kitus savo brolius į visą žemę Izraėl, ir taipjau pas klebonus bei Lėvytus, miestuose esančius, ir į jų prymiesčius, kad jie pas mus susirinktų;
3. Ir pargabenkime vėl skrynę savo Dievo pas savę; nės čėse Zaulo mes apie ją nieko nesirupinome.
4. Tai atsakė visas susirinkimas, kad reiktų taipo daryti, nės tai gerai patiko visiems žmonėms.
5. *Taipo surinko Dovidas visus Izraėlitėnus iš Sijor Egypto, iki atent į Emat, skrynę Dievo atgabenti iš Kiriat-Jėarim. * per. 16, 3. 2 Zom. 6, 1.
6. Ir Dovidas aukštyn užsitraukė su visu Izraėl į Kiriat-Jėarim, Judavoje esantį, kad iš ten atgabentų skrynę Viešpaties Pono Dievo, *ant Kerubynų sėdinčiojo, kur jo vardas meldžiamas. * 1 Zom. 4, 4. 2 Kar. 19, 15.
7. Ir jie vežėdino Dievo skrynę ant naujo vežimo iš namų Abinadab; bet Usa ir jo brolis varėsi su vežimu.
8. Bet Dovidas su visu Izraėl žaidė po akių Dievo iš visos sylos su giesmėmis ant arpų, psaltėrių, varinių bubnų, cymbalų ir ant skambančių trubų.
9. Bet jiems atėjus į vietą Kidon, ištiesė Usa savo ranką, kad skrynę laikytų, nės jaučiai išėjo iš kelio.
10. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Uso ir ištiko jį, kad jis savo ranką buvo ištiesęs, skrynę laikyti, jog čionai numirė po akių Dievo.
11. Tai Dovidas nusismutnijo, kad Ponas Dievas tokią slogą ant Uso užleidęs; ir praminė tą vietą Perez-Usa iki šiai dienai.
12. Ir Dovidas prisibijojo tą dieną Pono Dievo tarydamas: kaipo aš tą Dievo skrynę gabęsu pas savę?
13. Todėl jis Dievo skrynę ne leido pas savę atgabenti į miestą Dovido, bet *nusiuntė ją į namus Obėd-Edom, Gityto. * 2 Zom. 6, 10.
14. Taipo pasiliko Dievo skrynė pas Obėd-Edomą jo namuose per tris mėnesius. Ir Ponas Dievas žegnojo namus Obėd-Edomo ir vislab, ką jis turėjo.

Perskyrimas 15.

Dovido moters, vaikai ir pergalėjimas Pylistėnų.

Ir *Iramas, karalius Tyraus, siuntė paslus pas Dovidą ir cėdro medžių, murininkų ir cimerninkų, kad jam butą pabudavotų. * 2 Nus. Kar. 2, 3.
2. Ir Dovidas suprato, kad Ponas Dievas jį karaliumi ant Izraėl buvo patvirtinęs; nės jo karalystė didyn ėjo dėl jo žmonių Izraėl.
3. Ir Dovidas dar daugiaus moterų vedė Jėruzalėje, ir jam gimė dar daugiaus sunų bei dukterų.
4. Ir kurie Jėruzalėje jam užgimė, šitaipo buvo vadinami: Samua, Sobab, *Natan, Salomonas, * Luk. 3, 31.
5. Jebear, Elisua, Elpalet,
6. Noga, Nėpeg, Japia,
7. Elisama, Baėljada, Elipalet.
8. Ir Pylistėnams ištyrus, Dovidą į karalių mostytą ant viso Izraėl, nusitraukė jie visi aukštyn, kad Dovido jėškotų. Dovidas tai girdėjęs, išsitraukė prieš juos.
9. Ir Pylistėnai atėję guldėsi pakalnėje Repaim.
10. Ale Dovidas klausė Dievo ir tarė: ar aš nusitrauksu aukštyn prieš Pylistėnus, ogi ar ir tu juos paduosi į mano rankas? Ponas Dievas atsakė jam: užsitrauk aukštyn, aš juos padaviau į tavo rankas.
11. Ir kaip jie aukštyn užsitraukė į

*įBaal-Prazim, išmušė Dovidas juos čionai. Ir Dovidas tarė: Dievas mano neprietelius mano rankomis perskyrė, kaip vanduo skiriasi. Todėl jie praminė tą vietą Baal-Prazim. *2 Zom. 5, 20. Jėz. 28, 21.
12. Ir jie paliko čionai savo balvonus; tai liepė Dovidas *tus ugnimi sudeginti. * 5 Maiž. 7, 25.
13. Ale *Pylistėnai vėl susitarė kariauti ir guldėsi pakalnėje. * 2 Zom. 5, 22.
14. Ir Dovidas vėl klausė Dievo, ir Dievas tarė jam: idant ne traukis aukštyn paskui juos, bet kreipkis šalin nuo jų, kad jiems prisiartintumbei ties morų medžiais.
15. Taigi, kad tu girdėsi viršunes tų morų medžių užiant, tai išsitrauk kariauti; nės Dievas į tą čėsą išėjęs pirm tavęs, kad išmuštų Pylistėnų pulkus.
16. Ir Dovidas darė taipo, kaip Dievas jam buvo liepęs; ir jie išmušė Pylistėnų pulkus nuo Gibėon iki į Gazer.
17. Ir Dovido vardas išsiplatino per visas žemės, ir Ponas Dievas davė jo baimę ant visų pagonų užeiti.

Perskyrimas 16.

Derėjimo skrynė į savo vietą nugabenama.

Ir jis pabudavojo sau butų mieste Dovido ir paskyrė vietą Dievo skrynei ir attiesė *šėtrą viršuje jos. * per. 17, 1. 2 Zom. 6, 17.
2. Tuočės tarė Dovidas: Dievo skrynę nei vienas kits ne tur nešioti, kaip tiktai Lėvytai; nės tus Ponas Dievas tam paskyręs, kad jie skrynę Pono Dievo nešiotu ir jam šlužytų amžinai.
3. Todėl *surinkdino Dovidas visą Izraėl į Jėruzalę, kad jie skrynę Pono Dievo aukštyn gabentu į tą vietą, kurią jisai tam buvo paskyręs. * per. 14, 5.
4. Ir Dovidas surinko vaikus Aaron ir Lėvytus;
5. Iš vaikų Kaat, Uriėl, vyriausįjį draug su jo broliais, šimtą ir dvidešimt;
6. Iš vaikų Mėrari, Asają, vyriausįjį draug su jo broliais, du šimtų ir dvidešimt;
7. Iš vaikų Gerzom, Joėl, vyriausįjį draug su jo broliais, šimtą ir trisdešimts;
8. Iš vaikų Elizapan, Semają, vyriausįjį draug su jo broliais, du šimtų;
9. Iš vaikų Ebron, Eliėl, vyriausįjį draug su jo broliais, aštuonisdešimts;
10. Iš vaikų Usiėl, Aminadab, vyriausįjį draug su jo broliais, šimtą ir dvyliką.
11. Ir Dovidas *vadino Zadoką ir Abjatarą, vyskupudu, ir Lėvytus, butent: Uriėlį, Asają, Joėlį, Semają, Eliėlį, Aminadabą, * 2 Zom. 15, 29.
12. Ir tarė jiems: Jus este vyresnieji tėvų iš Lėvytų; taigi dabar pasišventįkite, ir savę ir savo brolius, kad skrynę Viešpaties, Dievo Izraėlio, aukštyn gabentumbite į tą vietą, kurią aš jai paskyrau.
13. Nės pirma, jums čia ne b'esant, *Viešpats, musų Dievas, slogą ant musų užleido todėl, kad mes jo ne jėškojome, kaip mums puolasi. *per. 14, 9. 10.
14. Taipo pasišventino klebonai ir Lėvytai, kad skrynę Viešpaties, Dievo Izraėlio, aukštyn gabentu.
15. Ir vaikai Lėvy nešė skrynę Pono Dievo ant savo pėčių su perkištomsiomis kartėmis, kaip *Maižėšius buvo liepęs pagal žodį Pono Dievo. * 2 Maiž. 25, 14. 4 Maiž. 4, 15.
16. Ir Dovidas tarė vyresniemsiems iš Lėvytų, kad jie savo brolius pavadintų giedoti su striunžaisliais, su psaltėriais, su arpomis ir su skambančiais cymbalais, kad giedojančiųjų balsas aiškiai butų girdimas, ir kožnas pasidžiaugtųs.
17. Tai paskyrė Lėvytai Emaną, sunų Joėl, ir iš jo brolių *Asapą, sunų Berekjo, [illegible]ikų Mėrari, jų brolių, Etaną, sunų Kusajo; * perkš.
18. Ir drauge su jais jų brolius iš antrojo pulko, butent Sakarja, Ben-Jaėsiėl, Semiramot, Jejiėl, Unį, Eliab, Benają, Maesėją, Matitją, Elipelėją, Miknėją, Obed-Edom, Jejiėl, vartų sargus.
19. Nės Emanas, *Asapas ir Etanas giedojo ir su variniais cymbalais labai mandagiai skambino; * per. 7, 39. 44.
20. Bet Sakarjas, Asiėl, Semiramot, Jejiėl, Uni, Eliab, Maesėjas ir Benajas su psaltėriais paskui giedojo;
21. Ale Matitjas, Elipelėjas, Miknejas, Obed-Edom, Jejėlas ir Asasias su arpomis, aštuones striunas turinčiomis, kad jiems pirmgiedotų;
22. Bet Kenanjas buvo Lėvytų vyriausiasis ir užveizdas tų, kurie giedojo, kad juos mokintų gerai giedoti, nės jis tai pilnai išmanė.
23. Ir Berekjas bei Elkanas prie vartų stovėjo, kad skrynės priveizdėtų.

24. Ale Sebanjas, Jozapat, Netaneėl, Amazai, Sakarjas, Benajas, Eliėzėras, klebonai, trimitavo ant trimitų pirm Dievo skrynės, ir Obed-Edomas bei Jėjias prie vartų stovėjo, kad skrynės pridabotų.
25. Taipo nuėjo Dovidas, ir vyriausieji iš Izraėl, ir vyresnieji ant tukstančių, *kad aukštyn gabentų skrynę derėjimo Pono Dievo iš namų Obed-Edomo su džiaugsmu. * 2 Zom. 6, 12.
26. Ir kadangi Ponas Dievas gelbėjo Lėvytus, skrynę derėjimo Pono Dievo nešančiuosius, tai jie apieravojo septynis jaunus jautukus ir septynis avinus.
27. Ir Dovidas drobės sermėga buvo apsirėdęs, priegtam ir visi Lėvytai, tą skrynę nešantieji, ir tie, kurie giedojo, ir Kėnanjas, kurs kitus mokino giedoti, su giedojančiaisiais; o priegtam ir Dovidas viršutine vyskupiška sermėga, iš drobės daryta, buvo apsirėdęs.
28. Taipo visi Izraėlitėnai skrynę derėjimo Pono Dievo aukštyn gabeno su šukavimu, su trubomis, su trimitais, ir su skambančiais cymbalais, su psaltėriais ir su arpomis.
29. Bet kaip skrynę derėjimo Pono Dievo į miestą Dovido įgabeno, žiurėjo *Mikala, Zaulo duktė, pro langą. Ir ji pamačiusi karalių Dovidą šokantį ir žaidžiantį, paniekino jį savo širdyje.
* 2 Zom. 6, 16. 21.

Perskyrimas 17.

Dovido liaupsės giesmė ir davadas, prie Dievo žlužmos darytas.

Ir jie įgabenę Dievo skrynę, tą padėjo į šėtrą, kurią Dovidas jai buvo attiesęs, ir apieravojo deginimo apierą ir dėkavonės apierą po akių Dievo.
2. Ir Dovidas atlikęs tas deginimo apieras ir dėkavonės apieras, *peržegnojo žmones vardan Pono Dievo,
* 4 Maiž. 6, 23. 24.
3. Ir išdalijo kožnam iš Izraėl, taip vyrams, kaip ir moterims, po kepalėlį duonos ir po šmotą mėsos ir po saikelį vyno.
4. Ir jis statė prie skrynės Pono Dievo kelis Lėvytus, kad tarnautų ir garbintų, dėkavotų bei liaupsintų Viešpatį, Dievą Izraėlio:
5. Butent Asapą pirmąjį, Sakarją antrąjį, Jejel, Semiramot, Jejiėl, Matitiją, Eliab, Benają, Obed-Edom ir Jėjel su psaltėriais ir su arpomis, bet Asapą su skambančiais cymbalais,
6. Ale Benają ir Jėasiėlį, klebonudu, su trimitais visados pirm skrynės derėjimo Dievo.
7. Tuočės davadijo Dovidas pirmjausiai, kad Ponui Dievui dėkavotų per Asapą ir jo brolius:
8. Dėkavokite *Ponui Dievui, apsakykite jo vardą, žinomus darykite tarp žmonių jo darbus! * Ps. 105, 1.
9. Giedokite, žaiskite ir kalbėkite jam apie visus jo stebuklus!
10. Pagarbinkite šventąjį jo vardą, *tesidžiaugia širdis jėškančiųjų Pono Dievo. * Ps. 69, 33.
11. Klauskite Pono Dievo ir jo macies, jėškokite jo veido visados!
12. Atsiminkite jo stebuklų, kurius jis daręs, jo stebuklų ir jo žodžio,
13. Jus, vaikai Izraėl, jo tarno, jus vaikai Jokubo, jo išrinktojo!
14. Jis yra Viešpats, musų Dievas, jis sudija po visą svietą.
15. Atsiminkite amžinai jo derėjimo, ką jis žadėjęs iki į tukstančiąją giminių eilę,
16. Kurį jis darė *su Abraomu, ir jo prysiegos su Izaoku; * Luk. 1, 73.
17. Ir statė tai Jokubui per provą, ir Izraėliui per amžiną derėjimą;
18. Ir tarė: tau aš duosu žemę Kanaan, burtą jųsų tėviškės,
19. Kaip jų ne daug ir jie paniekinti buvo ir svetimi toje (žemėje).
20. Ir jie keliavo iš žmonių į žmones ir iš vienos karalystės į kitus žmones. * 1 Maiž. 12, 1.
21. Jis nei vienam ne perleido, jiems iškados daryti, ir koravojo karalius dėl jų. * 1 Maiž. 12, 17.
22. *Ne pakrutinkite mano mostytuosius ir ne įžeiskite mano prarakus! * Ps. 105, 14.
23. Giedokite *Ponui Dievui visos žemės, apsakykite kas dien jo pagalbą! * Ps. 96, 2.
24. Apsakykite tarp pagonų jo šlovę, ir tarp žmonių pulkų jo stebuklus!
25. Nės Ponas Dievas yra didis ir labai garbinamas, ir šlovės pilnas už visus dievus.
26. Nės visų pagonų dievai yra balvonai, ale Ponas Dievas sutvėrė dangų.
27. Vislab yra šlovės ir garbės pilna po

jo akių, ir jo macis galinga, ir jo linksmybė pagarbinama yra jo šventybėje.
28. *Atneškite Ponui Dievui, jus žmonių pulkai, atneškite Ponui Dievui garbės ir galybės! *Ps. 29, 1. 2.
29. Atneškite garbės vardui Pono Dievo, atneškite dovanų ir ateikite pas jį ir melskitės Pono Dievo šventoje grožybėje!
30. Visas svietas jo tesibijosi; *jis žemės apskritumą padaręs, kad ne pajudinamas. *Ps. 89, 12.
31. Dangus tesidžiaugia, ir žemė t'esie linksma ir t'apsako tarp pagonų, Poną Dievą karaliaujantį.
32. Jurios te užia, ir kas tose yra, ir laukai t'esie linksmi, ir vislab, kas ant jų yra.
33. Ir visi medžiai girioje te šukauja po akių Pono Dievo, nės jis ateiti, kad sudytų žemę.
34. *Dėkavokite Ponui Dievui, nės jis yra meilingas, ir jo malonė patenk amžinai. *Ps. 106, 1.
35. Ir tarykite: *gelbėk mus, Dieve, musų gelbėtojau, ir suvalyk mus ir išgelbėk mus nuo pagonų, kad tavo šventam vardui dėkavotumbime ir tau liaupsę sakytumbime. *Ps. 79, 9.
36. Pagarbintas *t'esie Viešpats, Dievas Izraėlio, nuo amžių iki amžių; ir visi žmonės te sako: Amen, ir te liaupsina Poną Dievą! *Ps. 41, 14. Ps. 72, 18.
37. Taipo jis čionai paliko pas skrynę derėjimo Pono Dievo Asapą ir jo brolius, kad tarnautų prie skrynės visados, kas dieną jos dienos darbą;
38. Ale Obed-Edomą ir jų brolius, šešisdešimts ir aštuonis, ir Obed-Edomą, sunų Jėditun, ir Osą, (paliko), kad vartų pridabotų.
39. Ir Zadoką, kleboną, ir jo brolius, klebonus, paliko jis pas namus Pono Dievo *ant aukštybės Gibėono, *per. 22, 29.
40. Kad jie kas dieną Ponui Dievui deginimo apierą apieravotų ant deginimo apierų altoriaus, *ryto metą ir vakarą; kaip parašyta yra knygose zokano Pono Dievo, Izraėliui palieptojo; *2 Maiž. 27, 21. per. 29, 38. 39.
41. Ir su jais Emaną bei Jėditun ir kitus paskirtuosius, kurie vardais vadinami buvo, dėkavoti Ponui Dievui, kad jo gėrybė amžinai patenka;
42. Ir su jais Emaną bei Jėditun su trimitais ir su cymbalais skambinti, ir su striunžaisliais Dievo; bet vaikus Jėdituno jis įdėjo į vartų sargus.
43. Taipo nuėjo visi žmonės, kožnas į savo namus; ir Dovidas taipojau pargrįžo, kad peržegnotų savo namus.

Perskyrimas 18.

Bažnyčią budavoti Dovidui ne pavelijama; Mesiošius pažadėtas.

Bet nusidavė, *Dovidui savo bute gyvenant, kad jis tarė prarakui Natanui: štai aš gyvenu bute iš cėdrų, o skrynė derėjimo Pono Dievo yra po kaurais. *2 Zom. 7, 2.
2. Natanas tarė Dovidui: vislab, ką savo širdyje apsiėmei, tai daryk; nės Dievas yra su tavimi.
3. Ale tą pačią naktį atėjo žodis Pono Dievo pas Nataną, tarydamas:
4. Nuėjęs sakyk Dovidui, mano tarnui: taip sako Ponas Dievas: „tu ne turi man namus budavoti, tuose gyventi.
5. Nės *aš nei jokiame bute ne gyvenau iš tos dienos, kaip Izraėlį išvedžiau, iki šiai dienai; bet aš čia buvau, kur šėtra buvo ir jos namai. *Jėz. 66, 1.
6. Kur aš tikt keliavau su visais Izraėlitėnais, argi aš sakiau ben vienam valdonų Izraėl, kuriam aš liepiau valdyti mano žmones, tarydamas: kodėl man ne budavojate butą iš cėdro medžių?
7. Taigi taipo sakyk mano tarnui Dovidui: taip sako Ponas Dievas Zėbaot: Aš tavę ėmiau nuo ganyklos paskui avis, kad tu pastotumbei kunįgaikščiu ant mano žmonių Izraėl;
8. Ir su tavimi buvau, kur tu tikt nuėjai, ir išgaišinau tavo nprietelius pirm tavęs, ir tau garbę dariau, kaip didieji ant žemės garbės tur.
9. Ale aš savo žmonėms Izraėl vietą prirodysu ir juos čiepysu, kad jie čionai gyventų ir daugiaus sujudinami ne butų, ir nelabi žmonės juos ne turės daugiaus pamažinti, kaip pirma,
10. Ir tuočės, kaip aš valdonams pasakiau apie savo žmones Izraėl. Ir aš pažemįsu visus tavo nprietelius; ir apsakau tau, kad Ponas Dievas tau namus budavosiąs.
11. Ale kad *savo dienas busi pabaigęs, kad nukaksi pas savo tėvus, tai aš tavo sėklą prikelsu po tavęs, vieną iš tavo sunų, tam aš jo karalystę patvirtįsu. *2 Zom. 7, 12. 13.

12. Tas *man namus pabudavos, ir aš jo krasę patvirtįsu amžinai.
* per. 23, 10 ir 29, 6.
13. Aš busu jo tėvu, ir jis bus man sunumi. Ir aš ne atimsu nuo jo savo mielaširdingystę, kaip aš tą atėmiau nuo to, kurs pirm tavęs buvęs;
14. Bet aš jį įdėsu ant savo namų ir ant savo karalystės amžinai, kad jo krasė patvirtinta butų amžinai."
15. Ir kaip Natanas pagal visus šius žodžius ir regėjimą su Dovidu buvo kalbėjęs,
16. Atėjo karalius Dovidas ir pasiliko po akių Pono Dievo, tarydamas: *kasgi aš esmi, Pone Dieve? ir kas yra mano giminė, kad tu manę ikšiol taip iškėlei? * 1 Maiž. 32, 10.
17. Ir tai tau dar per mažai rodės, Dieve, bet tu ir dar giminei savo tarno kalbėjai apie dar busiančius daiktus, ir įžvelgei manę, kaip paveiksle žmogaus, kurs aukštybėje Dievas ir Viešpats yra.
18. Kągi Dovidas tau galėtų daugiaus sakyti, kad tu savo tarną taip garbės pilną darai? Tu išpažįsti savo tarną.
19. Pone Dieve, dėl savo tarno tu pagal savo širdies norą ištaisei visus tus didžiuosius daiktus, kad žinomą darytumbei visą šlovę.
20. Pone Dieve, niera tau lygaus, r niera kito Dievo per tavę, iš kurio mes tai savo ausimis girdėjome.
21. Ir *kame yra tokie žmonės ant žemės, kaip tavo žmonės Izraėl, dėl kurių Dievas butų nuėjęs sau žmones atpirkti, ir sau pačiam garbę daryti didžiais ir baisingais stebuklais, pagonis išstumti pirm tavo žmonių, iš Egypto išgelbėtųjų? * 2 Zom. 7, 23.
22. Ir tu savo žmones Izraėl paskyrei sau į žmones amžinai; ir tu, Viešpatie, jų Dievu pastojai.
23. Taigi, Pone Dieve, duok, kad tas žodis, tavo tarnui ir mano giminei kalbėtasis, išsipildytų amžinai; ir daryk taipo, kaip tu kalbėjai.
24. Ir tavo vardas testov tiesa ir padidintas amžinai, kad sakytų: „Viešpats Zėbaot, Dievas Izraėl, yra Dievu Izraėlyje;" ir giminė tavo tarno Dovido t'esie patvirtinta po tavo akių.
25. Nės tu, Pone Dieve, atvėrei ausį savo tarno, kad tu jam namus nori budavoti; todėl tavo tarnas *savo širdyje rado, ko tavęs meldžia.
* 2 Zom. 7, 27. Jėz. 50, 5.
26. Taigi, Pone Dieve, tu esi Dievas, ir tą gerą kalbėjai savo tarnui.
27. Taigi pradėk peržegnoti namus savo tarno, kad * amžinai pasiliktųs po tavo akių; nės ką tu, Pone Dieve, peržegnoji, tai peržegnota yra amžinai.
* Ps. 41, 13.

Perskyrimas 19.

Dovidas karus palaimingai pabaigęs, įstato urėdininkus.

Po šio [nusidavimo] *išmušė Dovidas Pylistėnus ir pažemino juos, ir atėmė Gatą ir jo miestelius iš Pylistėnų rankų.
* Ps. 60, 2.
2. Taipjau jis išmušė ir Moabytus, kad Moabytai Dovido padonais pastojo ir dovanų atnešė.
3. Jis išmušė ir Adad-Ezėrį, karalių Zoba Ematė, kaip jis ten nusitraukė, savo rubežių padidinti iki vandens Prat.
4. *Ir Dovidas laimėjo iš jo tukstantį vežimų, septynis tukstančius raitelių ir dvidešimt tukstančių pėstininkų. Ir Dovidas pagadino visus vežimus, tikt šimtą vežimų jis sau palaikė.
* 2 Zom. 8, 4. Joz. 11, 9.
5. Ir Syrionai iš Damaško atėjo Adad-Ezėrį, karalių Zoba gelbėti. Ale Dovidas užmušė tų pačių Syrionų dvidešimt ir du tukstančiu vyrų;
6. Ir įdėjo žmones į Damašką Syrioje, kad Syrionai, Dovidui pasidavę, jam dovanų atnešė. Nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tikt nusitraukė.
7. Ir Dovidas ėmė aukso skydus, kurius Adad-Ezėrio tarnai turėjo, ir pargabeno tus į Jėruzalę.
8. Taipjau ir ėmė Dovidas iš Adad-Ezėrio miestų, Tibėat bei Kun, labai daug vario, iš kurio Salomonas *varinįjį ežerą ir stulpus ir varinius rykus padarydino. * 1 Kar. 7, 23.
9. Ir Togu, karalius iš Emat, patyręs, Dovidą visą vaiską Adad-Ezėrio, karaliaus Zoba, išmušusį,
10. Siuntė jis savo sunų Adoram pas karalių Dovidą ir liepė jį sveikįti ir jam viso gero velyti, kad jisai su Adad-Ezėru buvo kariavęs ir jį išmušęs. Nės Togu kariavo prieš Adad-Ezėrį. Taipjau ir visus auksinius, sidabrinius ir varinius rykus

11. Šventino karalius Dovidas Ponui Dievui draug su sidabru bei auksu, kurį jis iš pagonų buvo atėmęs, butent iš Edomytų, Moabytų, Amonytų, Pylistėnų ir Amalėkytų.

12. Ir Abizai, sunus Zėrujos, užmušė Edomytų *druskos pakalnėje aštuoniolika tukstančių; *Ps.60,2.s.

13. Ir įguldė žmonių į Edomėą, kad visi Edomytai Dovido padonais pastojo. Nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nusitraukė.

14. Taipo *karaliavo Dovidas ant visų Izraėlitėnų, ir provą bei teisybę darė visiems savo žmonėms. *2Zom.8,15.

15. Joabas, *sunus Zėrujos, vyriausiasis buvo ant vaisko. Jozapatas, sunus Ajilud, buvo nusidavimų rašėju. *2Zom.8,16.20.23.

16. Zadokas, sunus Ajitob, ir *Abimelėkas, sunus Abjataro, buvo klebonu. Sausa buvo rašytojis. *per.25,6.

17. Bėnajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant Krėti bei Plėti. Ir vyresnieji Dovido sunus karaliui buvo ant pagalbos.

Perskyrimas 20.

Dovidas pasitiešija ant Amonytų, jį apgėdinusiųjų.

Ir po šio [nusidavimo] numirė *Naas, karalius vaikų Amon, ir jo sunus karaliumi pastojo į jo vietą. *2Zom.10,1.

2. Tai Dovidas mislijo: aš mielaširdingystę išrodysu Anonui, sunui Naaso, nės jo tėvas man mielaširdingystę išrodęs. Ir nusiuntė paslus, kad jį nuramdytų dėl jo tėvo. Ir Dovido tarnams į žemę vaikų Amon atėjus pas Anoną, jį nuramdyti,

3. Tarė vyresnieji vaikų Amon Anonui: ar dingai Dovidą tavo tėvą garbinantį po tavo akių, kad palinksmintojus pas tavę atsiuntęs? Beje, jo tarnai atėjo pas tavę, *kad tardytų ir išpustytų ir išspiegavotų žemę. *2Zom.10,3.

4. Tai Anonas Dovido tarnus nutvėręs nuskusdino jiems barzdą ir nukirpdino jiems rubus per pusę iki strėnų, ir juos paleido.

5. Ir jie šalin ėję apsakydino tai Dovidui per nekurius vyrus. Ale jis siuntė jiems priešais (nės tie vyrai labai buvo apgėdinti). Ir karalius tarė: pasilikite Jėrikoje, iki atžels jųsų barzda, tad sugrįškite.

6. Bet kaip vaikai Amon suprato, kad po akių Dovido *didei ne apkenčiami buvo, nusiuntė jie, taip Anonas, kaip ir vaikai Amon, tukstantį centnerių sidabro, vežimų ir raitelių samdyti iš Mėzopotamijos, iš Maėka ir iš Zoba; *1Maiž.34,10.30.

7. Ir samdė trisdešimts ir du tukstančiu vežimų ir karalių iš Maėkos su jo žmonėmis; tie atėję guldėsi už [miesto] Mėdba. Ir vaikai Amon taipojau susirinko iš savo miestų ir atėjo kariauti.

8. Dovidas tai ištyręs siuntė Joabą su visu vaisku karžygių.

9. Bet vaikai Amon buvo išsitraukę ir pasitaisė ant mušio pas angą vartų. Bet karaliai, kurie buvo atėję, skyriu guldėsi ant laukų.

10. Bet kaip Joabas regėjo, kad ir iš pryšakio ir iš užpakalio prieš jį kariavo, išskyrė jis visus jaunus vyriškius iš Izraėl ir taisėsi prieš Syrionus.

11. Ale *palaiką žmonių jis padavė po ranka Abizai, savo brolio, kad prisitaisytų prieš vaikus Amon, *2Zom.10,10.

12. Ir tarė: jei Syrionai man per druti bus, tai tu manę pagelbėk. Ale jei vaikai Amon tau per druti bus, tai aš tavę gelbėsu.

13. Buk drąsus, ir kariaukiva drąsiai už savo žmones ir už miestus savo Dievo. Ponas Dievas te daro, kas jam mėgsta! *1Zom.3,18.

14. Ir Joabas prisiartino su žmonėmis, pas jį esančiais, kariauti prieš Syrionus, ir jie pabėgo dėl jo.

15. Bet vaikai Amon, matydami Syrionus pabėgusius, pabėgo ir jie dėl Abizajo, jo brolio, ir parėjo į miestą. Ale Joabas parėjo į Jėruzalę.

16. Bet Syrionai matydami, kad perveikti buvo vaikų Izraėl, nusiuntė paslus ir išvedė ant pagalbos Syrionus anapus vandens. Ir Sopakas, vyriausiasis ant kareivių Adad-Ezėrio, ėjo pirm jų.

17. Kaip tai Dovidui buvo apsakyta, suvadino jis kruvon visą Izraėl ir persigavo per Jordaną, ir juos priėjęs taisėsi prieš juos. Ir Dovidas taisėsi prieš Syrionus kariauti, ir jie kariavo su juomi.

18. Ale Syrionai bėgo dėl Izraėl. Ir Dovidas Syrionus išmušęs atėmė jiems septynis tukstančius vežimų ir nužavino keturisdešimts tukstančių

pėstininkų, priegtam užmušė Sopa-
ką, vyresnįjį ant kareivių.
19. Ir Adad-Ezėrio tarnai tai ma-
tydami, kad jie Izraėlio išmušti bu-
vo, sutiko su Dovidu ir su jo tar-
nais. Ir Syrionai ne norėjo daugiaus
gelbėti vaikams Amon.

Perskyrimas 21.

Dovido karas ir pergalėjimas Amonytų ir Pylistėnų.

Ir metui perėjus, į tą čėsą, kad kara-
liai išsitraukdavo, išvedė Joabas visą
vaiską ir išpustijo žemę vaikų Amon,
ir atėjęs apgulė (miestą) Rabą, bet
Dovidas pasiliko Jėruzalėje. Ir Jo-
abas įveikė Rabą ir pargriovė tą.
2. Ir Dovidas *ėmė vainiką jų kara-
liaus nuo galvos, ir rado tą vieną
centnerį aukso sveriantį (t. e. vertą) ir žem-
čiugais išklotą; ir tas Dovidui ant jo
galvos buvo uždedamas. Taipjau ir
išvežė iš miesto labai daug plėšimo.
* 2 Zom. 12, 30.
3. Ale žmones, tame esančius, jis iš-
vedęs davė juos perpiauti su piuklais,
ir sukapojo tus kirviais ir sklutomis.
Taipo darė Dovidas visiems miestams
vaikų Amon. Ir Dovidas su žmo-
nėmis vėl pargrįžo į Jėruzalę.
4. Paskui radosi karas Gazėryje su
Pylistėnais. Tąkart užmušė *Sibėkai,
Usatytas, aną Sibai, kurs iš vaikų
milžinų buvo, ir pažemino jį. * per. 28, 11.
5. Ir *dar kitsai karas radosi su
Pylistėnais. Tai Elanas, sunus Jair,
užmušė Laėmį, Goliato brolį, Gatytą,
kursai turėjo ragotinės kartį, nei au-
diejaus riestuvą. * 2 Zom. 21, 19.
6. Ir vėl karas radosi Gate. *Čia
buvo vienas didis vyras, tas turėjo po
šešis pirštus ant kožnos rankos bei
kojos, tai pasidaro dvidešimt ir ke-
turi, o ir jis iš milžinų buvo gimęs.
* 2 Zom. 21, 10.
7. Ir *išpeikė Izraėl. Ale Jonata-
nas, Simėo sunus, Dovido brolio,
užmušė jį. * 1 Zom. 17, 10.
8. Šitie buvo gimę iš milžinų Gate ir
prapuolė per rankas Dovido ir jo tarnų.

Perskyrimas 22.

Suskaitymas žmonių trijų dienų maru koravojamas.

Ir *šėtonas pasipriešijo prieš Izraėl
ir †kusino Dovidą, kad Izraėl duotų
suskaityti. * 2 Zom. 24, 1. † Jon. 13, 2.
2. Ir Dovidas tarė Joabui ir vyres-
niemsiems žmonių: nuėję suskaity-
kite Izraėl nuo Bersėba iki Dan, ir
atneškite [rokundą] pas manę, kad
žinočiau, kiek jų yra.
3. Joabas tarė: Ponas Dievas te pri-
deda prie savo žmonių, kiek jų dabar
yra, dar šimtą kartų tiek. Ale, mans
viešpatie karaliau, ar jie ne visi mano
viešpaties tarnai? kodėl tu, mans
viešpatie, apie tai rupinies? kodėl
nori, kad kaltybė užeitų ant Izraėl?
4. Ale karalius norėjo, kad Joabas
tai darytų. Ir Joabas iškeliavo, kad
pervaikščiotų per visą Izraėlį ir at-
ėjo į Jėruzalę.
5. Ir davė Dovidui skaitlių žmonių
suskaitytųjų. Ir buvo iš viso Izraėl vie-
niuolika šimtų tukstančių vyrų, kardą
ištraukiančiųjų, ir iš Juda keturi šim-
tai tukstančių ir septynisdešimtis tuk-
stančių vyrų, kardą ištraukiančiųjų.
6. Ale Lėvytus ir Benjamytus jis ne
skaitė su šiais, nės Joabui karaliaus
žodis ne patiko.
7. Ale tai *Ponui Dievui ne patiko,
nės jis mušė Izraėl. * per. 28, 24.
8. Ir Dovidas tarė Dievui: *aš sun-
kiai susigriešijau tai daręs. Ogi da-
bar atleisk nusidėjimą savo tarno,
nės aš labai durnai dariau. * 2 Zom. 24, 10.
9. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Ga-
du, Dovido pranašu, ir tarė:
10. Nuėjęs kalbėk su Dovidu tary-
damas: taip sako Ponas Dievas: „tris
daiktus aš tau po akių dedu, išsiskirk
sau vieną iš tų, kad tau daryčiau.“
11. Ir kaip Gadas pas Dovidą at-
ėjo, sakė jis jam: taip sako Ponas
Dievas: išsiskirk,
12. Ar trijų metų brangumą, ar kad tris
mėnesius bėgtumbei dėl savo prieši-
ninkų ir dėl kardo savo neprietelių, kad
jis tavę tropytų, arba tris dienas kardą
Pono Dievo ir marą žemėje, kad an-
gielas Pono Dievo pustytų per visus ru-
bežius Izraėlio. Taigi apsimislyk, ką aš
gausu atsakyti tam, kurs manę siuntęs.
13. Dovidas tarė Gadui: didė tužba
manę apėmė, ale tačiaus *aš noru
pulti į rankas Pono Dievo, †nės jo
mielaširdingystė labai didi, ir ne no-
ru žmonėms į rankas pulti.
* 2 Zom. 24, 14. † Raud. 3, 22.
14. Tai Ponas Dievas perleido, kad
maras radosi Izraėlyje, kad septynisde-
šimts tukstančiai vyrų išmirė iš Izraėl.

15. Ir Dievas siuntė angielą į Jėruzalę, ją išpustyti. Ir jam be pustijant, Ponas Dievas tai įžvelgė, ir gailėjo jam tos slogos, ir tarė angielui, žudytojui: jau gana! attrauk savo ranką! Bet angielas Pono Dievo stovėjo pas klojimą Arnano, Jėbusyto.
16. Ir Dovidas savo akis pakėlęs matė angielą Pono Dievo stovintį tarp dangaus bei žemės, ir nuogą kardą jo rankoje ištiestą ant Jėruzalės. Tai Dovidas ir vyresnieji su žakais apsisiautę parpuolė ant savo veido.
17. Ir Dovidas tarė Dievui: ar ne aš esmi tas, kurs žmones liepė suskaityti? Aš esmi tas, kurs nusidėjęs ir tą piktenybę daręs; ale šios avys, kuomi jos nusidėjo? Viešpatie, mano Dieve, leisk savo ranką buti prieš manę ir prieš mano tėvo giminę, ir ne prieš savo žmones, tus sloginti!
18. Ir *angielas tarė Gadui, kad jis Dovidui sakytų, idant Dovidas aukštyn eitų ir Ponui Dievui altorių pabudavotų klojime Arnano, Jėbusyto. *2 Zom. 24, 18.
19. Taipo Dovidas aukštyn ėjo pagal žodį Gado, kurį jis buvo kalbėjęs vardan Pono Dievo.
20. Bet Arnanui atsigręžus su keturiais savo sunumis ir angielą pamačius, pasislėpė jie; nės Arnanas kviečius kulė.
21. Bet kaip Dovidas nuėjo pas Arnaną, matė tai Arnanas ir regėjo Dovidą, ir išėjęs iš klojimo pasikloniojo Dovidui savo veidu iki žemės.
22. Ir Dovidas tarė Arnanui: duok man vietos ant klojimo, kad Ponui Dievui altorių ant to pakurčiau. Už pilnus pinįgus tu tą man duosi, kad *sloga liautųs nuo žmonių. *4 Maiž. 25, 8.
23. Ale Arnanas tarė Dovidui: imkis ir daryk, mans viešpatie karaliau, kaip tau patinka. Štai, aš duomi jautį deginimo apierai ir padarynę malkoms ir kviečių valgio apierai, tai vislab aš duomi.
24. Ale karalius Dovidas atsakė Arnanui: ne taipo, bet už pilnus pinįgus aš tai pirksu. Nės aš to, kas tavo, ne noru imti po akių Pono Dievo, ir ne noru dykai tai gauti deginimo apierai.
25. Taipo Dovidas davė Arnanui tiek aukso už tą ruimą, kad tas šešis šimtus syklų svėrė.
26. Ir Dovidas pastatė čionai Ponui Dievui altorių ir apieravojo deginimo apieras ir dėkavonės apieras. Ir kaip jis Pono Dievo meldėsi, išklausė jis jį per ugnį iš dangaus ant altoriaus deginimo apieros.
27. Ir Ponas Dievas sakė angielui, kad savo kardą į savo makštį įkištų.
28. Tuočės, kaip Dovidas matė, kad Ponas Dievas jį išklausė *ant klojimo Arnano, Jėbusyto, apieravodavo jis čionai. *per. 23, 1.
29. Nės namai Pono Dievo, kurius Maižėšius pusčioje buvo darydinęs, ir deginimo apierų altorius tuočės buvo *ant aukštybės Gibėono. *per. 17, 39.
30. Ale Dovidas dėl jo negalėjo nueiti, Dievo prašyti; taip jis buvo nusigandęs *dėl kardo angielo Pono Dievo. *perkš. 16.

Perskyrimas 23.

Pasteliavimas viso to, kas privalu buvo bažnyčią budavoti.

Ir Dovidas tarė: *čionai tur stovėti namai Pono Dievo, ir šisai [tur buti] altorius deginimo apierai Izraėl. *per. 3, 1.
2. Ir Dovidas liepė suvadįti *svetimuosius, Izraėlio žemėje esančius, ir pavadino mistrus, akmenis dailiai iškalti mokančius, kad jie akmenis iškaltų budavonei namų Dievo. *2 Nus. Kar. 2, 17.
3. Ir Dovidas pasteliavo daug geležies vinims į duris vartų, ir kur tikt reikėjo ką sukalti, ir tokią daugybę vario, kad tą nei sverte ne galėjo pasverti,
4. Ir cėdro medžių be skaitliaus, nės Zidonytai ir Tyrionai pargabeno daug cėdro medžių pas Dovidą.
5. Nės Dovidas dumojo: mano sunus Salomonas *dar jaunas ir lėpus yra, bet tie namai, kurie Ponui Dievui bus budavoti, tur didi buti, kad jo vardo ir garbės butų minėta per visas žemes, todėl aš jam zopostą taisysu. Taipo Dovidas daug zoposto pataisė, pirmneng numirė. *per. 30, 1.
6. Ir jis vadinęs savo sunų Salomoną, liepė jam budavoti namus Viešpaties, Dievo Izraėlio,
7. Ir tarė jam: mans sunau, *aš buvau apsiėmęs, vardui Viešpaties, savo Dievo, namus pakurti, *per. 18, 1.
8. Ale atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė: „tu daug kraujo praliejai ir didžius karus valdei, *todėl tu ne

turi namus budavoti mano vardui,
kadangi tu taip daug kraujo ant žemės
praliejai po mano akių. *per.29,3.
9. Štai, sunus tau užgimsiąsis bus
pakajingas vyras, nės aš jam pakajaus
duosu nuo visų jo nprietelių
aplinkui; ir jis Salomonu bus pramintas,
nės aš jam pakajaus ir atilsies
duosu ant Izraėl per visą jo amžią.
10. *Tas mano vardui namus pabudavos.
Jis bus man sunumi, ir aš busu
jam tėvu. Ir aš jo karališkąjį krėslą
padrutįsu ant Izraėl amžinai." *per.29,6.
11. Taigi dabar, mans sunau, Ponas
Dievas bus su tavimi, ir turėsi
daug palaimos, kad Viešpačiui, savam
Dievui, namus pakurtumbei, kaip
jis apie tavę kalbėjęs.
12. Priegtam ir duos tau Ponas Dievas
išminties ir proto, ir tau palieps
Izraėlį, kad tu pilnavotumbei zokaną
Viešpaties, savo Dievo.
13. Bet tada tu palaimos turėsi, kad
prisidabosi, idant pilnavotumbei prisakymus
ir provas, kurius Ponas Dievas
Maižėšiui liepęs, (kad praneštų) Izraėliui.
*Buk linksmas ir drąsus, nesibijok
ir ne nusimink! *5Maiž.31,6. 1Kar.2,2.
14. Štai, *aš ne daug turėdamas surinkau
namams Pono Dievo šimtą
tukstančių centnerių aukso ir tukstantį
tukstančių centnerių sidabro priegtam
vario ir gelžies be skaitliaus, nės
jo perdaug yra; taipjau ir akmenų
bei medžių aš pritaisiau, ir tų tu gali
dar daugiaus pridėti. *per.30,2.
15. Taipogi tu turi daug darbininkų,
mistrų, akmenis dailiai iškalti mokančių,
ir cimerninkų, kurie žino
akmenis ir medžius ir visokį kitą
darbą visokiu budu ištaisyti,
16. Ir aukso, sidabro, vario bei geležies
be skaitliaus. Taipo pasikėlęs tai
ištaisyk; Ponas Dievas bus su tavimi.
17. Ir Dovidas liepė visiems vyresniemsiems
Izraėlio, kad jie gelbėtų
jo sunų Salomoną:
18. „Ar ne su jumis yra Viešpats,
jųsų Dievas, ir jums *pakajaus davęs
aplinkui? nės jis gyvatininkus tos žemės
padavė į jųsų rankas, ir žemė paduota
yra Ponui Dievui ir jo žmonėms.
*per.24,25.
19. Taigi leiskite dabar savo širdį
ir savo dušią, Viešpatį, savo Dievą,
jėškoti. Ir pasikėlę budavokite Ponui
Dievui šventinyčią, kad skrynę derėjimo
Pono Dievo *ir rykus, Dievui šventįtuosius,
į tus namus įgabentų, kurie
vardui Pono Dievo bus pakurti."
*Neėm. 10, 39.

Perskyrimas 24.

Lėvytų skaitlius, davadas ir urėdas.

Taipo Dovidas savo sunų Salomoną
į karalių įstatė ant Izraėl, kaip jis
pasenęs, ir jam pakako gyvam buti.
2. Ir Dovidas surinko visus vyresniuosius
iš Izraėl ir klebonus bei Lėvytus,
3. Kad Lėvytai suskaitomi butų nuo
trisdešimts metų ir daugiaus. Ir jų
skaitlius buvo galva po galvos, drutų
vyrų, trisdešimts ir aštuoni tukstančiai;
4. Iš kurių dvidešimt ir keturi tukstančiai
buvo priskirti, kurie reikalus
prie namų Pono Dievo atliko, ir šeši
tukstančiai urėdininkų bei sudžių,
5. Ir keturi tukstančiai vartų sargai,
ir keturi tukstančiai, kurie Dievui ant
liaupsės giedojo ir ant striunžaislių
žaidė, „kurius aš įdėjau, kad [Dievui]
ant garbės giedotų".
6. Ir Dovidas davadą darė tarp vaikų
Lėvy, butent tarp [vaikų] *Gerzon,
Kaat bei Merari. *1 Maiž. 46, 11.
7. *Gerzonytai šituodu buvo: Laėdan
ir Simei. *2 Maiž. 6, 17.
8. Vaikai *Laėdan: pirmasis Jejiėl,
Setam bei Joėl, tie trys. *per. 27, 21.
9. Bet vaikai Simei šitie buvo: Salomit,
Asiėl ir Aron, tie trys. Tie
buvo vyresnieji tarp tėvų iš Laėdan.
10. Taipjau ir šitie buvo Simei vaikai:
Jaat, Sina, Jėus ir Bria. Šie
keturi taipjau Simei vaikai buvo.
11. Bet Jaatas buvo pirmasis, Sina
antrasis. Ale Jėus bei Bria ne daug
vaikų turėjo, todėl juodu už vieno
tėvo giminę buvo skaitytu.
12. Vaikai *Kaato šitie buvo: Amram,
Jezėar, Ebron ir Usiėl, tie keturi.
*2 Maiž. 6, 18.
13. Vaikai *Amramo buvo: Aaronas
bei Maižėšius. Ale Aaronas buvo †atskirtas,
kad šventįtas butų ant švenčių
švenčiausiosios, jis ir jo sunus amžinai,
kad rukįtu po akių Pono Dievo
ir šlužytu, ir žegnotu vardan Pono
Dievo amžinai. *2 Maiž. 6, 20. † Ebr. 5, 4.
14. Ir Maižėšiaus, Dievo vyro, vaikai
rokuojami buvo tarp giminės Lėvytų.
*2 Maiž. 2, 22. 23.

15. Bet vaikai Maižėšiaus buvo: Gerzom ir Eliėzer.
16. Vaikai *Gerzomo: pirmasis buvo Sebuėlas. * per. 27, 24.
17. Vaikai Eliėzerio: pirmasis buvo Reabja. Ir Eliėzeris ne turėjo kitų vaikų. Ale vaikų Reabjo toli daugiaus buvo.
18. Vaikai Jezėar buvo: Salomit pirmasis.
19. Vaikai Ebrono *buvo: Jerja pirmasis, Amarja antrasis, Jeasiėl trečiasis, ir Jakmėam ketvirtasis. * per. 25, 23.
20. Vaikai Usiėl buvo: Mikas pirmasis ir Jėsia antrasis.
21. Vaikai *Merari buvo: Maėli ir Musi. Vaikai Maėli buvo: Elėazar ir Kis. * 2 Maiž. 6, 19.
22. Bet Elėazar numirė ne turėdamas sunų, bet dukterų; ir vaikai Kis, jų broliai, vedė jas.
23. Vaikai *Musi buvo: Maėli, Eder ir Jeremot, tie trys. * per. 25, 30.
24. Tai yra vaikai Lėvy giminėse jų tėvų, ir vyresnieji tarp tėvų, kurie suskaitomi buvo pagal skaitlių vardų ir galvų, ir kurie atliko reikalą urėdystės namuose Pono Dievo, nuo dvidešimt metų ir daugiaus.
25. Nės Dovidas tarė: Viešpats, Dievas Izraėlio, yra pakajų sutekęs savo žmonėms, ir gyvęs Jėruzalėje amžinai.
26. Ir iš Lėvytų suskaitomi buvo vaikų Lėvy, nuo dvidešimt metų ir daugiaus, kurie ne privalytų namus nešioti, su visais rykais prie jų urėdystės,
27. Bet pagal paskučiausiuosius žodžius Dovido,
28. Kad jie stovėtų po ranka vaikų Aaron, šlužyti namuose Pono Dievo pryangyje, ir prie skrynių, ir apčystijimui, ir prie visokių šventintų rykų, ir visokiam reikalui ant urėdystės namuose Dievo,
29. Ir prie šventintosios duonos, prie pyragmilčių, prie valgio apierų, prie neraugintų prapločių, prie skauradų, kad keptų, ir prie visų svarčių bei saikų;
30. Ir kad stovėtų *rytmetyje, dėkavoti ir liaupsinti Poną Dievą, vakare lygiai taipo; * Ps. 92, 3.
31. Ir visas deginimo apieras Ponui Dievui apieravotų ant Sabatų, jaunojo mėnesio švenčių ir (kitų) švenčių, pagal skaitlių ir budą, visados po akių Pono Dievo;
32. Kad jie sargybę laikytų prie šėtros susirinkimo, ir prie šventinyčios, ir prie vaikų Aaron, savo brolių, kad tarnautų namuose Pono Dievo.

Perskyrimas 25.

Vyresnieji šventinyčioje ir jų tarnai.

Ale šitas buvo davadas tarp vaikų Aaron. Vaikai *Aaron buvo: Nadab, Abiju, Elėazar ir Itamar. * 2 Maiž. 6, 23.
2. Bet *Nadabas bei Abiju mirė pirm savo tėvo ir ne turėjo vaikų. Ir Elėazaras bei Itamaras pastojo vyskupais. * 3 Maiž. 10, 1. 2.
3. Ir Dovidas *tokį davadą tarp jų darė: Zadoką iš vaikų Elėazar ir Ajimelėką iš vaikų Itamar, pagal jų skaitlių ir urėdą. * 2 Nus. Kar. 8, 14.
4. Ir vaikų Elėazaro daugiaus buvo randami vyresniųjų drutų vyrų, ne kaip vaikų Itamaro. Ir jis tarp jų tokį davadą darė, butent šešiolika iš vaikų Elėazaro, kad vyresnieji butų savo tėvų giminėse, ir aštuoni iš vaikų Itamaro, giminėse savo tėvų.
5. Bet jis davadą jiems darė per burtą todėl, kad tiek iš Elėazaro, tiek ir iš Itamaro vaikų vyresnieji pastojo šventinyčioje ir vyresnieji po akių Dievo.
6. Ir rašytojas Semajas, sunus Netaneėl iš Lėvytų, surašė juos po akių karaliaus, ir po akių vyresniųjų, ir po akių Zadoko, klebono, ir po akių *Ajimelėko, sunaus Abjataro, ir po akių vyresniųjų tėvų tarp klebonų ir Lėvytų, butent vieną vyriausiąją giminę už Elėazarą, o antrąją už Itamarą. * per. 19, 16.
7. Ir pirmasis burtas teko Jojaribui, antrasis Jėdajui,
8. Trečiasis Arimui, ketvirtasis Sėorimui,
9. Penktasis Malkijui, šeštasis Mėjaminui,
10. Sekmasis Akozui, ašmasis *Abiui, * Luk. 1, 5.
11. Devintasis Jėsuvui, dešimtasis Sėkanjui,
12. Vienioliktasis Eliasibui, dvyliktasis Jakimui,
13. Tryliktasis Upsi, keturioliktasis Jesebėabui,
14. Penkioliktasis Bilgui, šekioliktasis Imėriui,
15. Septynioliktasis Esirui, aštuonioliktasis Apizėzui,

16. Devynioliktasis Petajui, dvidešimtasis Jėeskėliui,
17. Dvidešimtpirmasis Jakinui, dvidešimtantrasis Gamului,
18. Dvidešimttretysis Dėlajui, dvidešimtketvirtasis Maasiui.
19. Tai yra jų davadas pagal jų urėdą, kad eitų į namus Pono Dievo, pagal jų budą po jų tėvu Aaronu, kaip jiems Viešpats, Izraėlio Dievas, esti liepęs.
20. Bet tarp kitų vaikų Lėvy buvo iš vaikų Amram Subaėl. Iš vaikų Subaėl buvo Jėdea.
21. Iš vaikų Rėabja pirmasis buvo Jėsia.
22. Bet iš Jėzearytų buvo Slomot. Iš vaikų Slomot buvo Jaat.
23. Vaikai Ebron *buvo: Jėria pirmasis, Amarja antrasis, Jaėsiėl trečiasis, Jakmėam ketvirtasis. *per.24,19.
24. Vaikai Usiėl buvo: Mikas. Tarp vaikų Miko buvo Samir.
25. Miko brolis buvo Jėsia. Tarp vaikų Jėsia buvo Sakarjas.
26. Vaikai Mėrari buvo: Maėli ir Musi, to sunus buvo Jaėsia.
27. Vaikai Mėrari iš Jaėsio, jo sunaus, buvo: Soam, Sakur ir Ibri.
28. Iš Maėli buvo Elėazar, tas *ne turėjo sunų. *per.24,22.
29. Iš Kiso: Vaikai Kiso buvo: Jerameėl.
30. Vaikai Musi buvo: Maėli, Eder ir Jėremot. Tai yra vaikai Lėvytų tarp savo tėvų giminės.
31. Ir jiems taipojau burtą metė po akių jų brolių, vaikų Aaron, po akių karaliaus Dovido, ir Zadoko, ir Ajimelėko, ir po akių vyriausiųjų tėvų tarp klebonų ir Lėvytų, *mažiausiamjam broliui lygiai taipo, kaip vyriausiamjam iš tėvų. *per.26,8.

Perskyrimas 26.

Davadas tų, kurie šventasias giesmes turėjo giedoti.

Ir Dovidas su vyresniaisiais kareivių atskyrė ant urėdo iš vaikų Asapo, Emano ir Jėdytuno, prarakų, su arpomis, psaltėriais ir cymbalais; ir jie suskaitomi buvo tam reikalui pagal savo urėdą.
2. Iš vaikų Asap buvo Sakur, Jozėpas, Netanja, Asarėla, vaikai Asap po Asapu, kurs prarakavo prie karaliaus.
3. Iš Jėdytun: Vaikai Jėdytun buvo Gedalja, Zori, Jėsaja, [Simėja,] Asabja, Matitja, tie šeši po savo tėvu Jėdytun su arpomis, kurie prarakavo, kad dėkavotų ir laupsintų Poną Dievą.
4. Iš Eman: Vaikai Eman buvo Bukja, Matanja, Usiėl, Sebuėl, Jėrimot, Ananja, Anani, Eliata, Gidalti, Romamti-Ezer, Jasbėkasa, Maloti, Otir ir Maėsiot.
5. Šitie visi buvo vaikai Eman, pranašo karaliaus žodžiuose Dievo ragą paaukštinti; nės Dievas Emanui keturiolika sunų ir trejetą dukterų buvo davęs.
6. Šitie visi buvo po savo tėvais Asap, Jėdytun ir Eman, kad giedotų namuose Pono Dievo su cymbalais, psaltėriais ir arpomis, pagal urėdą namuose Dievo prie karaliaus.
7. Ir jų skaitlius buvo draug su jų broliais, kurie Ponui Dievui giedoti išmokinti buvo, visi pilnai išmokinti, du šimtu aštuonisdešimts ir aštuoni.
8. Ir jie lygiai burtą metė ant savo urėdo, *mažamjam kaip didžiamjam, mokįtojui kaip mokintiniui. *per.25,31.
9. Ir pirmasis burtas po Asapo teko Jozėpui, antrasis Gedaljui ir jo broliams bei sunums, tų buvo dvylika;
10. Trečiasis Sakarui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
11. Ketvirtasis Jėzrui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
12. Penktasis Netanjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
13. Šeštasis Bukjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
14. Sekmasis Jesreėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
15. Ašmasis Jėsajui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
16. Devintasis Matanjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
17. Dešimtasis Simėjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
18. Vienuoliktasis Asareėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
19. Dvyliktasis Asabiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
20. Tryliktasis Subaėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
21. Keturioliktasis Matitjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
22. Penkioliktasis Jėremotui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
23. Šešioliktasis Ananjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
24. Septynioliktasis Jasbėkasui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
25. Aštuonioliktasis Ananui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

26. Devynioliktasis Maločiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
27. Dvidešimtasis Eliatui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
28. Dvidešimtpirmasis Otirui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
29. Dvidešimtantrasis Gidalčiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
30. Dvidešimttrečiasis Maėsiotui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;
31. Dvidešimtketvirtasis Romamti-Ezėriui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika.

Perskyrimas 27.

Vartų sargai, skarbininkai ir sudžios įstatomi.

Apie davadą *vartų sargų. Iš Korytų buvo Meselėmja, sunus Kore, iš vaikų Asap. *2 Nus. Kar. 8, 14. per. 35, 15.
2. Bet vaikai Meselėmja šitie buvo: pirmgimęsis Sakarjas, antrasis Jediaėl, trečiasis Sėbadja, ketvirtasis Jatniėl,
3. Penktasis Elam, šeštasis Joanan, sekmasis Eljoėnai.
4. Bet vaikai Obed-Edom šitie buvo: pirmgimęsis Sėmaja, antrasis Josabad, trečiasis Joa, ketvirtasis Sakar, penktasis Netaneėl,
5. Šeštasis Amiėl, sekmasis Izašar, ašmasis Pegultai; nės Dievas jį buvo peržegnojęs.
6. Ir jo sunui Sėmajui taipojau sunus užgimė, kurie vyresnieji buvo giminėje savo tėvų, nės jie buvo druti karžygiai.
7. Taigi vaikai Sėmaja buvo: Atni, Repaėl, Obed ir Elsabad, kurio broliudu mudrus žmonės buvo: Eliju ir Samakja.
8. Šie visi buvo iš vaikų Obed-Edom, jie ir jų vaikai bei broliai, mudrus vyrai, tinką urėdams, šešisdešimts ir du iš Obed-Edom.
9. Meselėmja turėjo brolių ir vaikų, sukrių vyrų, aštuoniolika.
10. Bet Osa iš vaikų Mėrari turėjo vaikų, vyriausįjį Simrį, nės pirmgimusiojo čia ne buvo, todėl jo tėvas jį įdėjo į vyresnįjį;
11. Antrąjį Ilkiją, trečiąjį Tebalją, ketvirtąjį Sakarją. Visų vaikų ir brolių Osa buvo trylika.
12. Šitas yra davadas vartų sargų tarp vyresniųjų karžygių prie urėdo draug su jų broliais, kad tarnautų namuose Pono Dievo.
13. Ir burtas buvo metamas *taip mažamjam, kaip didžiamjam tarp jų tėvų giminės, kiekvieniems vartams. *per. 26, 6.
14. Burtas į rytus teko Meselėmjui; ale jo sunui Sakarjui, kurs išmintingas dumčius buvo, taipjau burtą metė ir teko jam į šiaurę;
15. Bet Obed-Edomui į pietus ir jo sunums prie buto Esupim;
16. Ir Supimui bei Osai į vakarus prie vartų, kur einama ant ulyčios deginimo apierų, kur sargybė ties kits kita yra.
17. Į rytus Lėvytų šeši buvo, į šiaurę kas dieną keturi, į pietus kas dieną keturi; ale pas Esupim po du ir po du;
18. Bet pas Parbar į vakarus keturi prie ulyčios, ir du pas Parbar.
19. Šitie yra davadai vartų sargų tarp vaikų Korytų ir tarp vaikų Mėrari.
20. Bet iš Lėvytų buvo Ajias įstatomas ant skarbų Dievo namų ir ant skarbų pašventinamųjų.
21. Iš vaikų *Laėdan, vaikų Gerzonytų. Iš Laėdan buvo vyriausieji tėvų, butent Jejiėlytai. *per. 24, 8.
22. Vaikai Jejiėlytų šituodu buvo: Sėtam ir jo brolis Joėl, įstatytu ant skarbų namų Pono Dievo.
23. Iš Amramytų, Jezėarytų, Ebronytų ir Usiėlytų,
24. Buvo *Sebuėlas, sunus Gerzom, sunaus Maižėšiaus, vyriausiasis ant skarbų. *per. 24, 16.
25. Ale jo *brolis Eliėzer turėjo sunų [vardu] Rėabja, to sunus buvo Jėsaja, to sunus buvo Joram, to sunus buvo Sikri, to sunus buvo Selomit. *per. 24, 17.
26. Tasai Selomytas ir jo broliai buvo įstatyti ant visų skarbų šventįtųjų, kurius karalius Dovidas šventino, ir vyresnieji tėvai tarp vyresniųjų ant tukstančių ir ant šimtų, ir vyresnieji vaisko.
27. Iš karų ir iš plėšimo jie tai pašventino, kad juo geriaus pabudavotų Pono Dievo namus.
28. Ir vislab, ką Zomėlis, pranašas, ir Zaulas, sunus Kiso, ir Abnėris, sunus Nėr, bei Joabas, sunus Zėrujos, pašventinę buvo, tie pašventintieji daiktai visi buvo po ranka Selomyto ir jo brolių.
29. Iš Jezėarytų buvo Kenanjas su savo sunumis, kad provą darytų lauke Izraėlitėnams, urėdininkai ir sudžios.
30. Bet iš Ebronytų buvo Asabjas ir jo broliai, sukrus vyrai, tukstantis ir sep-

tyn išimtai ant Izraėl įstatyti, šiąpus Jordano į vakarus, visokiam reikalui Pono Dievo, ir kad karaliui tarnautų.
31. Priegtam iš Ebronytų buvo Jerjas, vyriausiasis iš Ebronytų savo giminės tarp tėvų. Bet iš jų buvo jėškoti ir surasti keturisdešimtame mete karaliaus Dovido sukrus vyrai, Jaėzeryje Gilėade,
32. Ir jų brolių, sukrių vyrų, du tukstančiu ir septyni šimtai vyriausiųjų tėvų. Ir Dovidas įdėjo juos ant Rubėnytų, Gadytų ir ant pusės giminės Manasė, visokiam reikalui Dievo ir karaliaus.

Perskyrimas 28.

Dovido vyriausieji ant kareivių, valdonai, urėdininkai ir dumčiai.

Bet vaikai Izraėl pagal savo skaitlių buvo vyriausieji tėvų ir ant tukstančių ir ant šimtų, ir urėdninkai, kurie karaliui tarnavo pagal savo eilę, ir ateiti ir atstoti, kas mėnesį vienas (pulkas) per visus mėnesius viso meto. Bet kožnas pulkas turėjo dvidešimt ir keturis tukstančius.
2. Ant pirmojo pulko pirmojo mėnesio statytas buvo *Jasabėamas, sunus Sabdiėl; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *per. 12, 11. 2 Zom. 23, 8.
3. Bet iš vaikų Pėrez (jis) vyriausiasis buvo ant visų vyresniųjų visų vaiskų pirmame mėnesyje.
4. Ant pulko antrojo mėnesio buvo *Dodai, Ajojytas, o Miklotas buvo vyriausiasis ant jo pulko; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *per. 12, 12. 2 Zom. 23, 9.
5. Trečiasis vyriausiasis ant vaisko trečiojo mėnesio buvo Bėnajas, sunus Jojado, vyskupo; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
6. Tas yra Bėnajas, *karžygys iš trisdešimts ir ant trisdešimts; ir jo pulkas buvo po valdžia jo sunaus Ami-Sabad. *per. 12, 24.
7. Ketvirtasis ketvirtame mėnesyje buvo Azaėlas, Joabo brolis, ir po jo Sabadjas, jo sunus; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
8. Penktasis penktame mėnesyje buvo Samėjutas, Jėsraytas; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
9. Šeštasis šeštame mėnesyje buvo *Ira, sunus Ikės, Tekoytas; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *2 Zom. 23, 26.
10. Sekmasis sekmame mėnesyje buvo Elėz, Pėlonytas iš vaikų Epraim; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
11. Ašmasis ašmame mėnesyje buvo *Sibėkai, Usatis iš Sarėjytų; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *2 Zom. 21, 18.
12. Devintasis devintame mėnesyje buvo Abiėzer, Antotytas iš vaikų Jėmini; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
13. Dešimtasis dešimtame mėnesyje buvo Maėrai, Netopatytas iš Sėrajytų; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.
14. Vienuoliktasis vienuoliktame mėnesyje buvo *Bėnajas, Pirgatonytas iš vaikų Epraim; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *per. 12, 31.
15. Dvyliktasis dvyliktame mėnesyje buvo *Eldai, Netopatytas iš Atniėl; ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai. *per. 12, 30.
16. Bet ant giminių Izraėl šitie buvo: ant Rubėnytų buvo vyriausiasis Eliėzėris, sunus Sikri; ant Simėonytų buvo Sėpatja, sunus Maėko;
17. Ant Lėvytų buvo Asabjas, sunus Kėmuėlio; ant Aaronytų buvo Zadokas;
18. Ant Juda buvo Eliju iš brolių Dovido; ant Izašar buvo Amri, sunus Mikaėlio;
19. Ant Sėbulon buvo Jesmajas, sunus Obadjo; ant Naptali buvo Jėremot, sunus Asriėlio;
20. Ant vaikų Epraim buvo Osėas, sunus Asasjo; ant pusės giminės Manase buvo Joėlis, sunus Pėdajo;
21. Ant pusės giminės Manase Gilėade buvo Ido, sunus Sakarjo; ant Benjamin buvo *Jaėsiėl, sunus Abnėrio; *2 Zom. 3, 28.
22. Ant Dan buvo Asareėl, sunus Jėroamo. Tai yra vyresnieji ant giminių Izraėl.
23. Bet Dovidas tus ne skaitė, kurie tikt dvidešimt metų ir mažiaus buvo; nės Ponas Dievas buvo žadėjęs Izraėl daugsinti, kaip žvaigždžių po dangumi.
24. Bet Joabas, sunus Zėrujos, buvo pradėjęs skaityti ir tai ne atliko, nės todėl (Dievo) *kerštas užėjo Izraėl; todėl tas skaitlius ne įrašytas į knygas nusidavimų karaliaus Dovido. *per. 22. 14.

25. Ant skarbų karaliaus buvo Asmavėtas, sunus Adiėlio, ir ant skarbų ant laukų, kiemų bei pilių buvo Jonatanas, sunus Usijo.
26. Ant laukininkų, dirvą įgyventi, buvo Esri, sunus Kėlubo.
27. Ant vynkalnių buvo Simei, Ramatiškis. Ant vynkelnorių (vyno sklepų) ir vyno skarbų buvo Sabdi, Sipimiškis.
28. Ant aliejaus sodų ir morų medžių lankose buvo Baal-Anan, Gadėrytas. Ant aliejaus skarbų buvo Joas.
29. Ant galvijų ganomųjų Sarone buvo Sitrai, Saronytas; bet ant galvijų pakalnėse buvo Sapatas, sunus Adlai.
30. Ant verbludų buvo Obilas, Ismaėlytas. Ant asilų buvo Jeėdjas, Meronotiškis.
31. Ant avių buvo Jasis, Agarytas. Šie visi buvo užveizdai ant turto karaliaus Dovido.
32. Bet Jonatanas, Dovido dėdžius, buvo dumčius, užveizdas ant dvaronystės ir kancleris. Ir Jejiėlas, sunus Akmoni, mokino karaliaus vaikus.
33. *Ajitopėlas taipjau buvo karaliaus dumčius. †Usai, Arakytas, buvo Dovido prietelius. *2 Zom. 15, 12. †2 Zom. 15, 37.
34. Po Ajitopėliu buvo Jojadas, sunus Bėnajo, ir Abjataras. Bet *Joabas buvo vyriausiasis ant vaisko karaliaus. * 2 Zom. 8, 16.

Perskyrimas 29.

Dovido paskutinysis suvadinimas žmonių dėl pabudavojimo bažnyčios.

Ir Dovidas suvadino į Jėruzalę visus vyresniuosius Izraėlio, butent valdonus giminių, valdonus pulkų, karaliui tarnaujančiųjų, valdonus ant tukstančių ir ant šimtų, valdonus ant turto ir ant galvijų karaliaus ir jo sunų, taipjau ir kamarninkus, kareivius ir visus tikrus drutus vyrus.
2. Ir Dovidas, karalius, ant savo kojų pasistojęs tarė: klausykite manęs, mano broliai ir mano žmonės! *aš buvau apsiėmęs namus budavoti, kuriuose padėta butų skrynė derėjimo Pono Dievo, ir kur butų kojų suolelis kojoms musų Dievo, ir jau buvau pasirupinęs, tą budavoti. *1 Kar. 8, 17.
3. Ale Dievas man sakydino: *tu ne turi namus pabudavoti mano vardui, nės tu esi kareivis ir daug kraujo praliejai. *2 Zom. 5, 7. 1 Kar. 5, 3.
4. Taigi Viešpats, Dievas Izraėlio, manę paskyrė iš visos mano tėvo giminės, kad aš karaliumi ant Izraėl bučiau amžinai. Nės jis *Judą paskyrė į valdonus ir iš giminės Juda †mano tėvo giminę, ir tarp mano tėvo vaikų jis pamėgo manimi, kad manę karaliumi įstatytų ant viso Izraėl. * 1 Maiž. 49, 10. † 1 Zom. 16, 1. 12.
5. Ir iš visų mano sunų (nės Ponas Dievas man daug sunų davęs) jis paskyrė mano sunų Salomoną, kad jisai sėdėtų ant karalkrėslio Pono Dievo ant Izraėl;
6. Ir man kalbėjo: *tavo sunus Salomonas mano namus ir jų pryangius pabudavos, nės aš jį sau paskyriau per sunų, ir aš busu jo tėvu. *2 Zom. 7, 13.
7. Ir jo karalystę aš patvirtįsu amžinai, jei jis toliaus taipo darys ir pilnavos mano prisakymus ir provas, kaip šiandien regima.
8. Taigi dabar (aš jus graudenu) po akių viso Izraėl ir viso susirinkimo Pono Dievo, ir po ausių musų Dievo: laikykite ir pilnavokite visus prisakymus Viešpaties, savo Dievo, kad jus palaikytumbite tą gerąją žemę ir tą per tėviškės dalį apturėtumbite ant savo vaikų po jųsų amžinai.
9. Ir tu, mans sunau, Salomonai, išpažink Dievą savo tėvo ir šlužyk jam iš visos širdies ir iš geros dušios! Nės *Ponas Dievas išpažįsta visų širdis ir permano visų mislių dumojimą. Jei tu jo jėškosi, tai jį rasi; ale jei tu jį prastosi, tai jisai tavę prastums amžinai. * Ps. 7, 10.
10. Taigi pasidabok, nės Ponas Dievas tavę paskyręs, kad tu kokį butą pakurtumbei šventinyčiai; buk drąsus ir ištaisyk tai!
11. Ir Dovidas davė savo sunui Salomonui *pavyzdį pryangio ir jo namų, ir stubų, svetlyčių bei kamarų viduje, ir buto malonės krasės; * 2 Maiž. 25, 9. per. 26, 30.
12. Priegtam pavyzdį viso to, kas jo širdyje buvo, butent dvaro prie namų Pono Dievo, ir visų stubų aplink, skarbo namuose Dievo ir skarbo šventįtųjų;
13. Ir davadą klebonų bei Lėvytų ir visų reikalų urėdo namuose Pono Dievo;
14. Auksą pagal aukso svartį ant visokių rykų kožnos urėdystės, ir viso-

kius sidabrinius rykus pagal svartį, ant visokių rykų kožnos urėdystės;
15. Ir auksą auksiniems liktoriams ir auksinioms lampoms, kožnam liktoriui ir lampai jos svartį; taipjau ir sidabriniems liktoriams davė jis sidabro, liktoriui ir jo lampai pagal reikalą kožno liktoriaus.
16. Priegtam ir stalams, kur šventįtosios duonos kepalai gulėjo, davė jis aukso, kožnam stalui jo svartį; taipjau ir sidabrą sidabriniems stalams;
17. Ir čysto aukso šakėms, taurėms ir kragams, ir auksinioms kupkoms, kožnai kupkai jos svartį; ir sidabrinioms kupkoms, kožnai kupkai jos svartį;
18. Ir rukinimo altoriui čysčiausįjį auksą, jo svartį; ir pavyzdį vežimo auksinių Kėrubynų, kad išsisplėstų ir apdengtų iš viršaus skrynę derėjimo Pono Dievo.
19. „Vislab man aprašyta duota yra iš rankos Pono Dievo, kad permanyčiau, kaip visi rykai pagal tą pavyzdį tur buti daryti."
20. Ir Dovidas tarė savo sunui Salomonui: buk linksmas ir drąsus, ir ištaisyk tai; nesibijok ir ne nuliusk! Dievas Viešpats, mano Dievas, bus su tavimi ir ne attrauks savo ranką, nei tavę prastos, ikikol tu visus darbus, ant urėdo pareinančius, namuose Pono Dievo busi atlikęs. *per. 23, 13. 5 Maiž. 31, 6.
21. Štai, davadas klebonų bei Lėvytų visokiam reikalui namuose Dievo yrą su tavimi prie kožno darbo, ir daro tai iš geros valės, ir išmintingi yra ant visokios šlužmos, priegtam vyresnieji ir visi žmonės ant visų tavo reikalų.

Perskyrimas 30.

Dovanos ant bažnyčios budavonės; Salomonas ir Zadokas mostytudu; Dovidas miršta.

Ir karalius Dovidas tarė visam susirinkimui: Dievas Salomoną, mano sunų vieną, paskyrė, *kurs dar jaunas ir lepus yra, o ta budavonė didi, nės tai ne žmogaus, bet Pono Dievo namai. *per. 23, 5.
2. Bet aš, kiek tikt įmaniau, parupinau tiems Dievo namams aukso auksiniams, sidabro sidabriniams, vario variniams, geležies geležiniams, medžio mediniams rykams, žemčugų Onik vadinamų, aptvertų Rubynų ir margų akmenaičių, ir visokių žemčugų, ir daugybę marmoro akmenų.
3. Priegtam, kadangi man tie Dievo namai labai pamėgsta, iš savojo duomi aukso ir sidabro,
4. Tris tukstančius centnerių aukso iš Opir ir septynis tukstančius centnerių čysto sidabro; tai aš duomi šventiems Dievo namams, dar be to, ką aš parupinau, sienas tų namų aptraukti,
5. Kad auksiniu butų, kas iš aukso, ir sidabriniu, kas iš sidabro tur buti, ir ką tikt mistrų rankos turės daryti. Ir kas dabar *iš geros valės apsiima, savo ranką šiandien pildyti Ponui Dievui? *2 Maiž. 35, 5.
6. Tai pasižadėjo vyresnieji tėvų, vyresnieji giminių Izraėl, vyresnieji ant tukstančių ir ant šimtų, ir vyresnieji ant karaliaus reikalų, iš geros valės,
7. Ir davė ant urėdo Dievo namams penkis tukstančius centnerių aukso ir dešimt tukstančių auksinų ir dešimt tukstančių centnerių sidabro, aštuonioliką tukstančių centnerių vario ir šimtą tukstančių centnerių geležies.
8. Ir kas *žemčugų turėjo, tas davė tus į skarbą namų Pono Dievo po ranka Jejiėl, Gerzonyto. *2 Maiž. 35, 27.
9. Ir žmonės džiaugėsi, kad tai iš geros valės apsiėmė; nės jie davė tai iš visos širdies Ponui Dievui ir iš geros valės. Ir Dovidas, karalius, taipjau labai džiaugėsi,
10. Ir garbino Dievą, tarydamas po akių viso susirinkimo: pagarbintas tu buk, Viešpatie, Dieve Izraėlio, musų tėvo, amžinai!
11. Tau pareitis *garbė, galybė, šlovė, pergalėjimas ir dėkavonė. Nės vislab, kas danguje ir ant žemės yra, tai tavo yra. †Tavo yra karalystė, ir tu esi paaukštintas ant viso į vyriausįjį! *Apr. 4, 11. per. 5, 13. †Mat. 6, 13.
12. Tavo yra bagotumas, ir tu esi garbės pilnas, tu karaliauji ant visų; *tavo rankoje yra drutybė ir stiprybė, tavo rankoje tai randama, kožną didį ir drutą daryti. *2 Nus. Kar. 20, 6.
13. Taigi, musų Dieve, mes tau dėkavojame ir garbiname vardą tavo šlovės.
14. Nės kasgi aš esmi? kas yra mano žmonės, kad mes tiek sylos turėtumbime, iš geros valės tiek duoti, kaip regima? Nės iš tavęs gavome tai vislab, ir iš tavo rankos mes tau tai davėme.
15. Nės *mes esme svetimi ir svečiai

po tavo akių, kaip musų tėvai visi. Musų gyvastis ant žemės yra †nei šešėlis ir ne atlaikomas. * per. 39, 13. † Job. 14, 2.

16. Viešpatie, musų Dieve, visa ta daugybė, kurią mes parupinome, tau namus pabudavoti tavo šventamjam vardui, mums duota iš tavo rankos, ir vislab yra tavo.

17. Aš žinau, mans Dieve, kad tu *širdį mėgini, ir viernybė tau patinka. Todėl aš tai vislab iš viernos širdies bei iš geros valės daviau, ir dabar pasidžiaugdamas mačiau tavo žmones čia esančius, kad jie tau iš geros valės davė. * Ps. 7, 10.

18. Viešpatie, tu Dieve *musų tėvų, Abraomo, Izaoko ir Izraėlio, išlaikyk amžinai tokią dumą ir tokias mislis širdyje savo žmonių, ir prilenk jų širdis prie savęs!
* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. per. 4, 5. 1 Kar. 18, 36. Darb. 3, 13.

19. Ir mano sunui Salomonui duok viernąširdį, kad jis pilnavotų tavo prisakymus, liudijimus ir provas, kad jis darytų tai vislab, ir pabudavotų šius namus, kuriems jau parupinau, ko reikia.

20. Ir Dovidas tarė visam susirinkimui: liaupsinkite Viešpatį, savo Dievą! Ir visas susirinkimas liaupsino Viešpatį, Dievą savo tėvų, ir parsiklaupę meldėsi *Pono Dievo ir pasikloniojo karaliui; * Pamok. 24, 21.

21. Ir apieravojo apierų Ponui Dievui, ir antrą rytą jie apieravojo į deginimo apieras tukstantį jautukų, tukstantį avinų, tukstantį ėryčių su jų gėrimo apieromis; ir labai daug iš Izraėl tai apieravojo.

22. Ir valgė bei gėrė tą dieną po akių Pono Dievo su didžiu džiaugsmu. Ir *Salomoną, Dovido sunų, jie antrą kartą įstatė į karalių ir mostijo jį Ponui Dievui į valdoną, ir Zadoką į vyskupą. * 1 Kar. 1, 33.

23. Taipo *sėdėjo Salomonas ant krėslo Pono Dievo, karaliumi budamas į vietą savo tėvo Dovido, ir vislab jam gerai sekės, ir visas Izraėl jam paklausė. * per. 29, 5. 1 Kar. 1, 35. 39.

24. Ir visi vyresnieji ir macnieji, priegtam ir visi vaikai karaliaus Dovido pasidavė karaliui Salomonui.

25. Ir Ponas Dievas Salomonui *vis daugiaus garbės davė po akių viso Izraėlio, ir davė jam garbės pilną karalystę, kokią nei vienas pirm jo ant Izraėl ne buvo turėjęs. * 2 Nus. Kar. 1, 1.

26. Taipogi Dovidas, sunus Izai, karaliumi buvęs ant viso Izraėl.

27. Bet *čėsas, kurį jis karaliumi ant Izraėl buvęs, yra keturisdešimtis metų. Ebrone jis karaliavo septynis metus ir Jėruzalėje trisdešimts ir tris metus. * 1 Kar. 2, 11.

28. Ir numirė gerai pasenęs, šio amžio nugrisęs ir pilnas bagotumo bei garbės. Ir jo sunus Salomonas karaliumi pastojo į jo vietą.

29. Bet nusidavimai karaliaus Dovido, taip pirmieji, kaip paskutinieji, štai, tie surašyti tarp nusidavimų Zomėlio, pranašo, ir tarp nusidavimų prarako Natano, ir tarp nusidavimų pranašo *Gad, * per. 22, 9.

30. Su visa jo karalyste, galybe ir čėsais, kurie perėjo jam be karaliaujant, taip tarp Izraėl, kaip ir ant visų karalysčių žemėse.

Antra knyga nusidavimų Karalių.

Perskyrimas 1.

Salomono išmintis ir bagotumas.

Ir Salomonas, Dovido sunus, *buvo savo karalystėje patvirtintas, ir Viešpats, jo Dievas, buvo su juomi ir darė jį vis didesniu. * 1 Kar. 2, 12. 46.

2. Ir Salomonas kalbėjo su visu Izraėl, su vyresniaisiais ant tukstančių ir ant šimtų, su sudžiomis ir su visais valdonais iš Izraėl, su vyresniaisiais tėvais,

3. Kad nueitų, Salomonas ir visas susirinkimas su juomi, į aukštybę, Gibėone esančiąją; nės čionai buvo šėtra susirinkimo Dievo, kurią Maižėšius, Pono Dievo tarnas, buvo darydinęs pusčioje.

4. Nės Dievo skrynę Dovidas buvo aukštyn gabenęs iš Kiriat-Jearim, kur jai [vietą] buvo paskyręs; nės jis šėtrą jai buvo sustatęs Jėruzalėje.

5. Ale *varinysis altorius, Bezaleėlio, sunaus Uri, sunaus Ur, darytasis, buvo čiajau pas namus Pono Dievo; ir Salomonas bei visas susirinkimas jėškodavo jo. * 2 Maiž. 38, 1.

6. Ir Salomonas apieravojo ant variniojo altoriaus po akių Pono Dievo, kurs pas šėtrą susirinkimo stovėjo, tukstantį deginimo apierų.
7. Bet *tą pačią naktį pasirodė Dievas Salomonui ir tarė jam: melsk, ką duosu aš tau? * 1 Kar. 3, 5.
8. Ir Salomonas atsakė Dievui: Tu didę mielaširdingystę išrodei mano tėvui Dovidui ir įstatei manę į karalių į jo vietą:
9. Taigi, Pone Dieve, duok išsipildyti tavo žodžius ant mano tėvo Dovido; nės tu manę į karalių įdėjai ant žmonių pulko, kurių taip daug yra, kaip dulkių ant žemės.
10. Taigi man duok išminties ir išpažinimo, kad po akių šių žmonių išeičiau ir įeičiau; nės kas gal šį didįjį tavo žmonių pulką sudyti?
11. Tai atsakė Dievas Salomonui: kadangi tu apie tai pasimisliji ir nesimeldei nei bagotumo, nei turto, nei garbės, nei savo neprietelių dušių, nei kad ilgai patektumbei; bet išminties ir išpažinimo meldei, kad mano žmones galėtumbei sudyti, ant kurių aš tavę karaliumi įdėjau;
12. Taigi tau bus duota ir išmintis ir išpažinimas, *priegtam aš tau bagotumo ir turto ir garbės duosu, kad tau lygaus tarp karalių pirm tavęs ne buvo, neigi bus po tavęs. * Epėz. 3, 20.
13. Taipo parėjo Salomonas iš aukštybės, Gibėone esančiosios, į Jėruzalę, nuo šėtros susirinkimo, ir karaliavo ant Izraėl.
14. Ir *Salomonas susirinko sau vežimų ir raitelių, kad turėjo tukstantį ir keturis šimtus vežimų ir dvylika tukstančių raitelių; ir paliko juos miestuose ir pas karalių Jėruzalėje. * 1 Kar. 10, 26.
15. Ir karalius *padarė, kad sidabro bei aukso Jėruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų ir cėdrų, kaip morų medžių pakalnėse. * per. 9, 27.
16. Ir pargabeno Salomonui žirgų iš Egypto ir visokio tavoro. Ir karaliaus kupčiai nupirko tą tavorą.
17. Ir pargabeno tai iš Egypto, kožną vežimą po šešis šimtus sidabrinikų, žirgą po pusantro šimto. Taipo jie toktai ir nugabeno visiems karaliams Etytų ir karaliams Syrionų.

Perskyrimas 2.

Pasteliavimas viso to, kas privalu buvo bažnyčią kurti.

Ir Salomonas apsiėmė namus budavoti vardui Pono Dievo ir sau karališką butą.
2. Ir *suskaitė septynisdešimts tukstančių vyrų nešėjų, ir aštuonisdešimts tukstančių cimerninkų ant kalno, ir tris tukstančius bei šešis šimtus užveizdų ant jų. * 1 Kar. 5, 15.
3. Ir Salomonas nusiuntė pas Uram, karalių iš Tyraus, ir jam sakydino: kaipo †tu darei mano tėvui Dovidui ir jam siuntei cėdrų, kad sau butą, tame gyventi, pakurtų: * 1 Kar. 5, 2. † 2 Zom. 5, 11. 1 Nus. Kar. 15, 1.
4. Štai, aš vardui Viešpaties, savo Dievo, namus pabudavosu; kurie jam šventįti butų, gerą rukinimą po jo akių rukįti, ir šventįtos duonos visados čia padėti, ir deginimo apierą ryto metą ir vakarą, ant Sabatų ir ant jauno mėnesio švenčių, ir ant [kitų] švenčių Viešpaties, musų Dievo, amžinai Izraėlitėnams.
5. Ir tie namai, kurius aš noru pabudavoti, tur didi buti; nės *musų Dievas yra didesnis už visus dievus. * Ps. 86, 8.
6. Ale kas gal tai ištaisyti, jam namus pabudavoti? nės *dangus ir visų dangų dangus jį ne gal talpinti; kasgi aš esmi, kad aš jam namus pabudavočiau? bet tiktai, kad rukintumbime po jo akių. * per. 6, 18. 1 Kar. 8, 27.
7. Taigi man atsiųsk išmintingą kokį vyrą, kurs dirbtų su auksu, sidabru, variu, geležimi, šarlotu, raudonais ir mėlynais šilkais, ir kurs žinotų dailiai iškalti, draug su išmintingaisiais, pas manę Judavoje ir Jėruzalėje esančiaisiais, kurius mano tėvas Dovidas išmokindinęs;
8. Ir siųsk man cėdrų, eglių ir brangiausiųjų cėdro medžių iš Libanon; nės aš žinau, tavo tarnus tus medžius pakirsti mokančius Libanone. Ir štai, mano tarnai bus su tavo tarnais,
9. Kad man daug medžių patašytų; nės tie namai, kurius aš pabudavosu, bus didi ir ne turės sau lygių.
10. Ir štai, aš duosu cimerninkams, tavo tarnams, kurie medžius pakerta, *dvidešimt tukstančių Korų griustų kviečių ir dvidešimt tukstančių Korų miežių, ir dvidešimt tukstančių Batų

vyno bei dvidešimt tukstančių Batų aliejaus. * 1 Kar. 5, 11.

11. Tai Uramas, karalius iš Tyraus, atsiliepė gromatomis ir nusiuntė tas Salomonui: todėl kad Ponas Dievas savo žmones myl, jis tavę karaliumi ant jų įdėjo.

12. Ir Uramas tarė toliaus: *pašlovintas t'esie Viešpats, Izraėlio Dievas, kurs dangų ir žemę sutvėręs, kad jis karaliui Dovidui išmintingą, protingą ir sumanantį sunų davęs, kurs Ponui Dievui namus budavotų ir sau karališką butą. * 1 Kar. 5, 7.

13. Taigi aš dabar parsiunčiu išmintingą vyrą, proto turintį, Uram-Abiv,

14. Kurs sunus yra nekurios moteriškės iš dukterų Dan, ir kurio tėvas Tyriškis buvęs, tas žino *dirbti auksą, sidabrą, varią, geležį, akmenį, medį, šarlotą, mėlynus šilkus, drobę, raudonus šilkus, ir dailiai iškalti visokį daiktą, ir viską dailiai padaryti, ką tikt jam priduosi, su tavo išmintingaisiais ir su išmintingaisiais mano viešpaties karaliaus Dovido, tavo tėvo. * 2 Maiž. 31, 3.

15. Taigi siųsk, mano viešpatie, kviečių, miežių, aliejaus ir vyno savo tarnams, kaip tu kalbėjai;

16. Tai mes medžių pakirsime ant [kalno] Libanon, kiek jų reikia, ir tus į sieles supintus jurėmis nuleisime iki *Japo; iš čia tu gali tus aukštyn gabenti į Jėruzalę. * Jonoš. 1, 3.

17. Ir Salomonas suskaitė visus svetimuosius žemėje Izraėl pagal skaitlių, kaip juos Dovidas, jo tėvas, buvo suskaitęs, ir surado šimtą ir penkisdešimts tukstančių tris tukstančius ir šešis šimtus.

18. Ir jis statė iš tų septynisdešimts tukstančių nešėjais, ir aštuonisdešimts tukstančių kirtikais ant kalno, ir tris tukstančius ir šešis šimtus užveizdais, kurie žmones priragino, kad savo darbą atliktų. * Joz. 9, 27. 1 Kar. 5, 15.

Perskyrimas 3.

Apie Dievo namų budavonę.

Ir *Salomonas pradėjo budavoti Pono Dievo namus Jėruzalėje ant kalno Morija, kursai jo tėvui Dovidui buvo parodytas, kurį Dovidas buvo pritaisęs vietai ant †klojimo Arnan, Jėbusyto. * 1 Kar. 6, 1. † 2 Zom. 24, 25. 1 Nus. Kar. 22, 18.

2. Bet jis *pradėjo budavoti antrame mėnesyje antrają dieną ketvirtame mete savo karalystės. * per. 5, 1.

3. Ir taipo Salomonas pamatą dėjo, Dievo namus budavoti, pirmučiaus ilgumą šešisdešimts mastų, o plotį dvidešimt mastų.

4. Ir prybažnytis pagal platumą tų namų buvo dvidešimt mastų, bet aukštumas buvo šimto ir dvidešimt mastų, ir aptraukė tus iš vidaus čystu auksu.

5. Bet didįjį butą jis apklodino eglių medžiais ir aptraukdino jį geriausiuoju auksu, ir darydino ant tų verbas bei rašytus lencugėlius.

6. Ir apklodino tą butą brangiais akmenaičiais, kad gražus butų; bet tas auksas buvo auksas iš Parvaim.

7. Ir aptraukdino balkius viršuje ir sienas ir duris su auksu; ir davė Kėrubynus išpiaustyti ant sienų.

8. Jisai ir budavodino butą švenčiausiosios, to ilgumas buvo dvidešimt mastų pagal platumą bažnyčios, ir jo platumas taipjau buvo dvidešimt mastų, ir aptraukdino tą geriausiuoju auksu, su mažne šešiais šimtais centnerių.

9. Ir vinimis jis pasvėrė penkisdešimts syklų aukso; ir apklodino viršutiniasias stubas auksu.

10. Jis ir padarydino bute švenčiausiosios *du Kėrubu, dailiai išpiaustytu, ir aptraukdino tuodu auksu. * 2 Maiž. 25, 18.

11. Ir ilgumas sparnų tų dviejų Kėrubų buvo dvidešimt mastų, kad vienas sparnas penkių mastų buvo ir pakrutino sieną bažnyčios, ir antrasis sparnas taipojau penkių mastų buvo ir pakrutino sparną antrojo Kėrubo.

12. Taipojau ir antrojo Kėrubo vienas sparnas buvo penkių mastų ir pakrutino sieną bažnyčios, ir jo antrasis sparnas taipojau penkių mastų buvo ir prisikabino prie sparno antrojo Kėrubo;

13. Kad sparnai tų dviejų Kėrubų buvo išsplėsti dvidešimt mastų; ir juodu stovėjo ant savo kojų, ir juodu savo veidus kreipė ant namų linkai.

14. Jisai ir darydino *užkabą iš mėlynų šilkų, iš šarlotų, iš raudonų šilkų ir iš ploniausiosios drobės, ir ant tos jis darydino Kėrubynus. * Mat. 27, 51.

15. Ir šiapus bažnyčios jis davė attiesti *du stulpu, trisdešimts ir penkių mastų aukštu; ir kulka viršuje buvo penkių mastų. * 1 Kar. 7, 15.

16. Ir darydino įrašytus lencugėlius į šventvietę ir uždėjo tus viršuje ant stulpų, ir darydino šimtą granotobuolių ir pridėjo tus prie tų lencugėlių.
17. Ir davė attiesti stulpudu šiąpus bažnyčios, vieną po dešinės, ir antrąjį po kairės; ir jis tą po dešinės praminė Jakin ir tą po kairės Boas.

Perskyrimas 4.

Apie Dievo namų rykus.

Jisai ir padarydino *varinį altorių, dvidešimt mastų ilgą bei platų, ir dešimt mastų aukštą. * per. 7, 7.
2. Ir jisai padarydino *ežerą, iš vario lietą, dešimt mastų platų, nuo vieno krašto iki antrojo visai apskritų, ir penkių mastų aukštą; ir šniuras trisdešimts mastų ilgas buvo mačius aplinkui. * 1 Kar. 7, 23.
3. Ir jaučių abrozai buvo po juomi aplinkui, ir dvi eili guzikų buvo aplink tą ežerą (dešimt mastų platųjį), kurie prilieti buvo.
4. Bet tas taipo stovėjo ant tų dvylika jaučių, kad jų trys buvo kreipti į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus, ir ežeras viršuje ant jų; ir jų visų pasturgaliai stovėjo į vidų.
5. Jo storumas buvo nei plaštaka, ir jo kraštas kaip kokios kupkos kraštas ir lyg pilnai žydinti rožė; ir tilpo į jį trys tukstančiai Batų.
6. Jis ir darydino *dešimt katilų, tų jis padėjo penkis ant dešinės ir penkis ant kairės, tuose mazgoti, ką reikėjo prie deginimo apierų, kad tai į tus įkištų; bet ežerą, kad klebonai tame mazgotųs. * 1 Kar. 7, 38.
7. Jis ir darydino dešimt *auksinių liktorių, kaip jiems reikėjo buti; ir įdėjo tus į bažnyčią, penkis po dešinės ir penkis po kairės. * 1 Kar. 7, 49.
8. Ir darydino dešimt stalų ir įdėjo tus į bažnyčią, penkis po dešinės ir penkis po kairės; ir darydino šimtą auksinių taurių.
9. Jis ir pakurdino prybutį klebonams, ir didį aptvertą pryangį, ir duris į tą pryangį, ir variu aptraukdino duris.
10. Ir pastatė tą ežerą į kampą po dešinei į rytus pietunlinkai.
11. Ir Uramas padarė puodų, šiupelių ir taurių. Taipo pabaigė Uramas tą darbą, kurį jis Salomonui padarė prie tų Dievo namų,
12. Butent anuodu stulpu su jųdviejų pilvais bei kulkomis, viršuje ant abiejų stulpų, ir abu tarytum pīte nupįtų lencugėlių, tais apdangyti pilvus kulkų viršuje ant stulpų;
13. Ir anus keturis šimtus granotobuolių prie abiejų suktųjų lencugėlių, dvi eilį granotobuolių prie kožno lencugėlio, kad apdangytu abu pilvu kulkų, viršuje ant stulpų esančiųjų.
14. Jisai ir padarė anus stulpus ir katilus ant tų stulpų,
15. Ir vieną ežerą bei dvylika jaučių po tuomi;
16. Priegtam puodus, šiupeles, šakes ir visus jų rykus padarė Uram-Abivas karaliui Salomonui, namams Pono Dievo iš čysto vario.
17. *Ne toli nuo Jordano karalius juos liedino kietoje žemėje, tarp Sukot ir Zarėdata. * 1 Kar. 7, 46.
18. Ir *Salomonas visų tų rykų per mierą daug darydino, kad varią nei sverti ne galėjo. * 1 Kar. 7, 47. 48.
19. Ir Salomonas padarydino visus rykus Dievo namams, butent auksinąjį altorių, stalą ir šventįtą duoną ant to,
20. *Liktorius su jų lampomis iš čysto aukso, kad jos degtų ties šventviete, kaip reikiama. * 4 Maiž. 8, 4.
21. Ir išrašytosios vietos prie lampų bei žnyplės buvo auksinios, tai vislab buvo tikras auksas.
22. Priegtam peiliai, taurės, šaukštai bei rukinimo rykai buvo iš čysto aukso. Taipjau anga ir jos durys, kur einama į vidų švenčiausiosios vietos, ir durys bažnyčios auksu aptrauktos buvo.

Perskyrimas 5.

Pradžia pašventinimo bažnyčios.

Taipo pabaigtas buvo visas darbas, ką Salomonas darydino prie namų Pono Dievo. Ir Salomonas įgabeno vislab, *ką jo tėvas Dovidas buvo pašventinęs, butent sidabrą bei auksą ir visokius rykus, ir padėjo tai į skarbą namuose Pono Dievo. * 1 Kar. 7, 51. 1 Nus. Kar. 29, 14.
2. Tai suvadino Salomonas visus vyresniuosius iš Izraėl, visus valdonus giminių ir vyriausiuosius tėvų tarp vaikų Izraėl į Jėruzalę, kad jie skrynę derėjimo Pono Dievo aukštyn gabentų iš miesto Dovido, tai esti Zion.
3. Ir susirinko pas *karalių visi

vyrai iš Izraėl ant šventės, tai esti, sekmame mėnesyje. * 1 Kar. 8, 2.
4. Ir visi vyresnieji iš Izraėl atėjo. Ir Lėvytai pakėlė skrynę,
5. Ir užnešė ją aukštyn draug su šėtra susirinkimo ir su visais šventįtaisiais rykais, šėtroje esančiaisiais, tus drauge aukštyn nešė klebonai, Lėvytai.
6. Ale karalius Salomonas ir visas susirinkimas Izraėl, kurie pas jį buvo susirinkę ties skryne, apieravojo *avių bei jaučių taip daug, kad jų nei skaityti, nei surokuoti ne galėjo. *2 Zom. 6, 13.
7. Taipo nugabeno klebonai skrynę derėjimo Pono Dievo į jos vietą, į šventąją vietą bažnyčios, į švenčių švenčiausiąją vietą po sparnais Kėrubynų,
8. Kad Kėrubynudu savo sparnus išsplėtė per vietą tos skrynės; ir Kėrubynudu apdengė tą skrynę ir jos kartis nuo viršaus.
9. Bet tos kartis buvo taip ilgos, kad jų galai buvo matyti nuo skrynės ties šventviete; ale lauke jos ne buvo matomos. Ir ji buvo čionai iki šiai dienai.
10. Ir *nieko ne buvo toje skrynėje, kaip tiktai dvi toblyči, kuridvi Maižėšius Orėbe buvo įdėjęs, kaip Ponas Dievas suderėjimą buvo padaręs su vaikais Izraėl, jiems iš Egypto išsitraukiant. * 1 Kar. 8, 9. Ebr. 9, 4.
11. Ir kaip klebonai išėjo iš šventojo (nės visi klebonai, čia esantieji, šventinosi, kad ir davadai ne buvo laikomi),
12. Ir Lėvytai su visais po Asapu, Emanu, Jeditunu ir po jų vaikais bei broliais esančiaisiais, drobės rubais apsirėdę, giedojo su cymbalais, psaltėriais ir su arpomis, ir stovėjo į rytus altoriaus, ir prie jų šimtas ir dvidešimts klebonų ant trimitų trimituojančių;
13. Ir rodėsi, buk tikt vienas esąs, kurs trimitavo ir giedojo, buk tikt vienas balsas buvo girdėti, liaupsinti ir dėkavoti Ponui Dievui; ir kaip balsas pasikėlė su trimitomis, cymbalais ir kitais striunžaisliais, ir iš liaupsinimo Pono Dievo, kad jis meilingas yra, ir *jo mielaširdingystė amžinai patenka: tai tie namai Pono Dievo buvo pripildyti debesimi, * per. 7, 3.
14. Kad klebonai ne galėjo stovėti, nei savo darbą atlikti dėl tos debesies; nės šlovė Pono Dievo pripildė tus Dievo namus. * per. 7, 1. 3.

Perskyrimas 6.

Bažnyčia dar daugiaus pašventinama.

Tai tarė Salomonas: *Ponas Dievas kalbėjo, [kad norįs] gyventi tamsoje. * 1 Kar. 8, 12.
2. Aš tiesa namus pabudavojau tau gyventi, ir sostą, kur amžinai gyventumbei.
3. Ir karalius savo veidu atsigręžęs peržegnojo visą susirinkimą Izraėl (nės visas susirinkimas Izraėl stovėjo),
4. Ir jis tarė: pašlovintas t'esie Viešpats, Izraėlio Dievas, kurs su savo burna mano tėvui Dovidui kalbėjęs ir su savo ranka attesėjęs, kaip jis sakė:
5. „Iš to *čėso, kaip aš savo žmones iš Egypto žemės išvedžiau, aš nei vieną miestą ne išskyriau iš visų giminių Izraėl, namus pabudavodįti, kad mano vardas čionai butų; irgi nei vieną vyrą ne išrinkau, kad jis vyriausiuoju valdonu butų ant mano žmonių Izraėl. * Zom. 7, 6.
6. Ale *Jėruzalę aš paskyriau, kad mano vardas čionai butų; ir Dovidą aš paskyriau, kad jis vyriausiuoju butų ant mano žmonių Izraėl." * Ps. 122, 3.
7. Ir *kaip mano tėvas Dovidas buvo apsiėmęs namus pakurti vardui Viešpaties, Izraėlio Dievo, * 2 Zom. 7, 2.
8. Tarė Ponas Dievas mano tėvui Dovidui: „tu gerai darei, kad tu apsiėmei mano vardui namus pabudavoti.
9. Tačiaus, ne tu turi pabudavoti tus namus, bet *tavo sunus, kurs iš tavo strėnų išeis, pabudavos tus namus mano vardui." * 1 Nus. Kar. 29, 6.
10. Taigi dabar Ponas Dievas patvirtino savo žodį, kurį jis kalbėjo; nės aš įstojau į savo tėvo Dovido vietą, ir sėdžiu ant sosto Izraėl, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs, ir pabudavojau namus vardui Viešpaties, Izraėlio Dievo;
11. Ir įdėjau į tus skrynę, kurioje derėjimas Pono Dievo yra, kuriuomi jisai suderėjęs su vaikais Izraėl.
12. Ir *jis stojosi ties altoriumi Pono Dievo po akių viso susirinkimo Izraėl ir pakėlė savo rankas. * 1 Kar. 8, 22.
13. Nės Salomonas kozelnyčią iš vario buvo darydinęs ir tą padėjęs į vidų aptvertojo pryangio, penkių mastų ilgą ir plačią, ir trijų mastų aukštą; ant tos jis užėjo, ir ant savo kelių par-

siklaupė po akių viso susirinkimo Izraėl, ir pakėlė savo rankas dangun,
14. Ir tarė: Viešpatie, Izraėlio Dieve, niera nei jokio dievo tau lygaus, nei danguje, nei ant žemės; tu darai pagal savo suderėjimą ir išrodai susimilimą savo tarnams, po tavo akių vaikščiojantiemsiems iš visos širdies.
15. Tu attesėjai savo tarnui Dovidui, mano tėvui, ką tu jam kalbėjai; su savo burna tu tai kalbėjai ir savo ranka tu tai išpildei, kaip tai regima šiandien.
16. Taigi Viešpatie, Izraėlio Dieve, attesėk savo tarnui Dovidui, mano tėvui, ką tu jam *esi kalbėjęs ir sakęs: „tu ne pristoksi vyro po mano akių, kurs sėdėtų ant sosto Izraėl; ale tačiaus, jei tavo vaikai ant savo kelio dabos, kad jie pasielgtųs pagal mano įstatymus, kaip tu po mano akių pasielgei.“
* 2 Zom. 7, 16.
17. Taigi Viešpatie, Izraėlio Dieve, išpildyk savo žodį, kurį tu savo tarnui Dovidui kalbėjai.
18. Nės argi misliji, Dievą pas žmones ant žemės gyvenantį? Štai, *dangus ir visų dangų dangus ne gal tavę talpinti, kaipgi tai galėtų daryti šitie namai, kurius aš pakuriau?
* Ps. 11, 4. Ps. 89, 12.
19. Ale kreipkis, Viešpatie, mano Dieve, prie maldos savo tarno ir prie jo pakarnio meldimo, kad tu išklausytumbei meldimą ir maldą, kurią tavo tarnas po tavo akių meldžia,
20. Kad tavo akys atviros butų ant šių namų dieną ir naktį, ant tos vietos, kur *tu savo vardą iškelti esi pažadėjęs, kad tu išgirstumbei tą maldą, kurią tavo tarnas mels šioje vietoje.
* 2 Maiž. 20, 24.
21. Taigi girdėk pakarnų meldimą savo tarno ir savo žmonių Izraėl, kad jie melsis šioje vietoje; bet girdėk tą iš vietos savo gyvenimo iš dangaus, ir kad tą girdėsi, tai buk malonus!
22. Kad kas kuomi nusidės prieš savo artymą, ir *jis turės dėl to prisiekti, ir ta prysiega pranešama bus prie tavo altoriaus šiuose namuose, * 2 Maiž. 22, 11.
23. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus ir savo tarnui provą daryti, kad pikt darančiamjam užmokėtumbei, ir jį pagal jo elgimą koravotumbei, ir provą darytumbei teisiamjam, jam atrokuodamas pagal jo teisybę.
24. Jei tavo žmonės Izraėl savo nepritelių išmušti butų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, ir prisiversdami išpažįsta tavo vardą, ir besimelsdami tavo susimilimo prašo šiuose namuose:
25. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus ir malonus buti savo žmonėms Izraėlitėnams, prieš tavę susigriešijusiems, ir juos vėl sugrąžinti į tą žemę, kurią tu jiems ir jų tėvams esi davęs.
26. Jei *dangus butų užrakintas, kad ne lytų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, ir jie meldžiasi šioje vietoje ir išpažįsta tavo vardą ir liaujasi nuo savo griekų, kadangi tu juos pažeminai:
* 5 Maiž. 28, 23. 24.
27. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir malonus buti griešniemsiems savo tarnams ir savo žmonėms Izraėlitėnams, kad juos gerąjį kelią mokįtumbei, ant kurio jie tur vaikščioti, ir duotumbei lyti ant savo žemės, kurią tu savo žmonėms davei gyventinai.
28. Kad *kokia brangybė, arba maras, arba sausas čėsas, arba kuliai, žogai bei gnusai, rasis, arba kad jų neprietelius žemėje jų vartus apstoja, arba bile kokia sloga ar liga [randasi]; * per. 20, 9.
29. Kas tada meldžiasi, arba susimilimo prašo tarp visų tavo žmonių Izraėl, kad kas savo slogą arba peršulus jaučia, ir savo rankas išsplėčia ties šiais namais:
30. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus, iš sosto savo gyvenimo, ir malonus buti, ir kožnam duoti pagal visą jo elgimą, kaip tu jo širdį išpažįsti; (*nės tu vienas išpažįsti širdį žmonių vaikų;) * per. 7, 10.
31. Kad jie tavęs bijotųs ir vaikščiotų tavo keliais visados, kol gyvi bus toje žemėje, kurią tu davei musų tėvams.
32. Jeigu ir svetimas, ne esąs iš tavo žmonių Izraėl, iš tolimos žemės ateitų dėl didžiojo tavo vardo ir dėl tavo sylingosios rankos bei ištiestojo peties, ir melstųs prie šių namų:
33. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus, iš sosto savo gyvenimo, ir daryti vislab, ko jis tavęs meldžia; kad visi žmonės ant žemės tavo vardą išpažintų ir tavęs bijotųs, kaip ta-

vo žmonės Izraėl, ir suprąstų, kad šie namai, kurius aš pabudavodinau, pagal tavo vardą praminti.

34. Kad tavo žmonės išsitrauks muštis su savo neprieteliais, tuomi keliu, kuriuomi tu juos siųsi, ir tavęs melsis šen linkai kelio šiopi miestopi, kurį tu paskyrei, ir šen linkai namų, kurius aš tavam vardui pabudavodinau:

35. Tai tu norėtumbei jų maldą ir pakarnų meldimą išgirsti iš dangaus ir jiems provą daryti.

36. Kad jie prieš tavę susigriešys (nės niera *nei vieno žmogaus, kurs ne susigriešytų,) ir tu ant jų papykęs paduodi juos jų neprieteliams, kad juos kaip kalinius šalin gabena į tolimą arba arti esančią žemę; * 1 Kar. 8, 46.

37. Ir jie savo širdyje apmislytų toje žemėje, kurioje jie kaliniai yra, ir tavęspi prisiversdami tavo susimilimo prašytų žemėje, kur jie apkalime yra, ir tartų: „*mes susigriešijome, nusidėjome ir savo Dievą prastojome,“ * Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

38. Ir taipo tavęspi prisiverčia iš visos širdies ir iš visos dušios žemėje savo kalėjimo, kur jie apkalime laikomi; ir jie meldžiasi tavęs šen linkai ant savo žemės, jų tėvams duotosios, *ir ant miesto linkai, kurį tu paskyrei, ir ant namų linkai, kurius aš pabudavodinau tavo vardui: * Dan. 6, 10. 11.

39. Tai tu norėtumbei išgirsti jų maldą ir pakarnų meldimą iš dangaus, iš sosto savo gyvenimo, ir jiems gerą provą daryti bei savo žmonėms malonus buti, kurie prieš tavę nusidėjo.

40. Taigi duok, mans Dieve, kad tavo akys atviros butų, ir tavo ausys dabotų ant maldos šioje vietoje!

41. Taigi *dabar kelkis, Pone Dieve, į savo atsiilsėjimą, tu bei skrynė tavo macies! Duok, Pone Dieve, kad tavo klebonai išganymu butų aprėdyti, ir tavo šventieji džiaugtųsi dėl tos gerybės! * 4 Maiž. 10, 35.

43. Tu, Pone Dieve, ne šalin kreipk veidą savo mostytojo, atsimink malonės, savo tarnui Dovidui žadėtosios! * 2 Zom. 7, 13.

Perskyrimas 7.

Pabaiga pašventinimo bažnyčios.

Ir kaip Salomonas buvo paliovęs Dievo melsti, *nupuolė ugnis iš dangaus ir sudegino deginimo apierą ir kitas apieras, ir šlovė Pono Dievo pripildė tus namus, * 3 Maiž. 9, 24. 1 Kar. 18, 38. † 2 Maiž. 40, 33.

2. Kad klebonai ne galėjo įeiti į Dievo namus, kadangi šlovė Pono Dievo pripildė Dievo namus.

3. Taipjau ir matė visi vaikai Izraėl, kaip ugnis nupuolė ir šlovė Pono Dievo ant tų namų; ir jie puolę ant savo kelių savo veidu pasilenkę iki išklotosios žemės, ir besimelsdami dėkavojo Ponui Dievui, kad jis *meilingas esti, ir jo mielaširdingystė pasiliekti amžinai. * Ps. 136, 1. s.

4. Ale *karalius su visais žmonėmis apieravojo po akių Pono Dievo. * 1 Kar. 8, 62.

5. Nės karalius Salomonas apieravojo dvidešimt ir du tukstančiu jaučių ir šimtą bei dvidešimt tukstančių avių, ir pašventino taipo tus Dievo namus, taip karalius, kaip ir visi žmonės.

6. Bet klebonai stovėjo savo sargybėje, ir Lėvytai su striunžaisliais Pono Dievo, kurius karalius Dovidas buvo darydinęs, Ponui Dievui dėkavoti, kad jo mielaširdingystė amžinai patenka, su psalmais Dovido per savo rankas; ir klebonai *trimitavo ant trimitų ties jais, ir visi Izraėlitėnai stovėjo. * 4 Maiž. 10, 10.

7. Ir Salomonas pašventino vidutinįjį dvarą, šiąpus Pono Dievo namų esantįjį, nės jis čia deginimo apieras ir riebumą dėkavonės apierų buvo apieravojęs. Nės ant *variniojo altoriaus, kurį Salomonas darydinęs, ne galėjo talpįti visas dėkavonės apieras, valgymo apieras, bei taukus. * per. 4, 1.

8. Ir Salomonas tuočės šventę šventė per septynes dienas, ir visas Izraėl su juomi, labai didis žmonių susirinkimas, pradėjus nuo Emato iki upelio Egypto.

9. Ir ašmąją dieną jis davė žmonėms susieiti, nes *altorių jie septynes dienas pašventino, ir šventę vėl septynes dienas šventė. * 4 Maiž. 7, 10.

10. Ale dvidešimt trečiąją dieną sekmojo mėnesio jis leido žmones namon eiti, linksmus ir džiaugsmo pilnus dėl viso to gero, ką Ponas Dievas Dovidui, Salomonui ir savo žmonėms Izraėl buvo išrodęs.

11. Taipo *pabaigė Salomonas Pono Dievo namus ir karaliaus namus ir vislab, ką jis savo širdyje buvo išmi-

slijęs padaryti Pono Dievo namuose ir savo namuose, palaimingai. * 1 Kar. 9, 1.

12. Ir Ponas Dievas nakčia *pasirodė Salomonui ir tarė jam: Aš išklausiau tavo maldą ir paskyriau sau šią vietą apieravojimo namams. * 1 Kar. 9, 21. 5 Maiž. 12, 5.

13. Štai, kad aš dangų užrakįsu ir ne duosu lyti, arba liepsu žogams žemės želmenis nuėsti, arba duosu marą užeiti mano žmonėms,

14. Kad jie mano žmones turės pažeminti, kurie pagal mano vardą praminti, ir jie besimelsdami jėškos mano veido ir liausis nuo savo piktojo elgimo: tai aš girdėsu iš dangaus ir jų griekus atleisu ir jų žemę gydysu.

15. Taigi mano akys bus atviros, ir mano ausys dabos ant maldos šioje vietoje.

16. Taigi aš šius namus paskyriau ir pašventinau, kad mano vardas čionai butų amžinai; ir mano akys bei mano širdis bus čionai visados.

17. Ir jei tu po mano akių pasielgsi, kaip tavo tėvas Dovidas pasielgęs, be darydamas vislab, ka aš tau liepiau, ir pilnavodamas mano prisakymus ir provas,

18. Tai aš patvirtįsu sostą tavo karalystės, kaip aš pasižadėjau tavo tėvui Dovidui *be sakydamas: „tu ne pristoksi vyro, ant Izraėl ponavojančio.“ * 2 Zom. 7, 12. 16.

19. Ale jei jus atsikreipę prastosite mano provas bei prisakymus, jums palieptuosius, ir nuėję kitiems dievams šlužysite ir jų melsitės,

20. Tai *aš jus su šaknimis išrausu iš savo žemės, kurią aš jiems daviau, ir šį butą, kurį aš pašventinau savo vardui, aš šalin mesu nuo savo veido, ir darysu tą priežodžiu bei pasaka visiems žmonėms. * 5 Maiž. 4, 16. per. 30, 18.

21. Ir šitų namų, kurie buvo garbės pilni, nusigąs visi pro šalį einantieji ir sakys: „*kodėl Ponas Dievas šiai žemei ir šitiems namams taipo daręs?“ * 5 Maiž. 29, 24. 1 Kor. 9, 8. Jėr. 22, 8. 9.

22. Tai bus atsakoma: „todėl, kad jie prastojo Viešpatį, savo tėvų Dievą, kurs juos iš Egypto žemės išvedęs, ir laikėsi prie kitų dievų ir jų meldėsi ir jiems šlužijo; todėl jis visą šią bėdą užvedė ant jų.

Perskyrimas 8.

Salomono budavonės, padonai, urėdininkai, apieros ir išsiuntimas akrutų.

Ir *po dvidešimt metų, per kurius Salomonas Dievo namus ir savo namus buvo pabudavojęs, * 1 Kar. 9, 10.

2. Pakurė jis ir tus miestus, kurius Uramas Salomonui davė, ir davė vaikams Izraėl tus gyventinai.

3. Ir Salomonas nukeliavo į Emat-Zobą ir aptvėrė tą su murais;

4. Ir pabudavojo Tadmorą pusčioje ir visus miestus rugiams supilti, kurius jis pakurė Emate.

5. Jis ir pabudavojo aukštai ir žemai esantįjį Bėt-Oroną, kad murais aptverti miestai buvo, su murais, vartais ir užkaiščiais,

6. Ir Baėlat bei visus miestus rugiams supilti, kurius Salomonas turėjo, ir visus miestus vežimams pakavoti ir raiteliams, ir vislab, ką tikt Salomonas ljubijo budavoti, taip Jėruzalėje, kaip ir Libanone ir per visą žemę savo karalystės.

7. Visus likusius žmones iš Etytų, Amorytų, Pėrezytų, Evytų bei Jėbusytų, kurie ne buvo iš vaikų Izraėl,

8. Ir jų vaikus, kurius jie buvo palikę toje žemėje, *kurius vaikai Izraėl ne buvo išgaišinę, tus Salomonas privertė, kad čyžę mokėtų, iki šiai dienai. * Joz. 16, 10.

9. Ale iš vaikų Izraėl Salomonas ne darė bernus savo darbams, bet jie buvo kareiviais ir įstatyti ant jo vyresniųjų ir ant jo vežimų bei raitelių.

10. Ir vyresniųjų urėdininkų karaliaus Salomono buvo du šimtu ir penkisdešimts, kurie žmones valdė.

11. Ir Salomonas liepė aukštyn gabenti *Paraono dukterį iš miesto Dovido į tą butą, kurį jis jai buvo pabudavojęs. Nės jis tarė: mano pati ne tur gyventi namuose Dovido, Izraėlio karaliaus, nės jie yra pašventinti, kadangi į tus įgabenta skrynė Pono Dievo. * 1 Kar. 9, 24.

12. Iš to čėso apieravojo Salomonas Ponui Dievui deginimo apierą ant altoriaus Pono Dievo, kurį jis buvo pabudavojęs šiąpus prybažnyčio,

13. Kožną jos čėsu apieravodamas, kaip *Maižėšius buvo liepęs ant Sabatų, naujmėnesio švenčių ir tam pa-

skirtųjų čėsų, kas metą tris kartus, butent ant šventės neraugintosios duonos, ant šventės sekminių ir ant šventės lapbudžių. * 4 Maiž. 28, 2.

14. Ir jis davadijo * klebonus pagal jų davadą ant jų urėdo, kaip Dovidas, jo tėvas, tai buvo liepęs, ir Lėvytus ant jų sargybės, kad liaupsintų ir tarnautų po akių klebonų, kožną ant jo dienos, ir vartų sargus pagal jų davadą, kožną prie jo vartų. Nės taipo buvo Dovidas, Dievo vyras, tai liepęs. * per. 35, 15.

15. Ir klebonai bei Lėvytai ne peržengė karaliaus prisakymą, jiems duotąjį, apie visus daiktus bei skarbus.

16. Taipo Salomonas pagatavijo visą reikalą iš tos dienos, kurioje Pono Dievo namams gruntą dėjo, ikikol tai atliko, kad Pono Dievo namai visai gatavi pastojo.

17. Tai * nukeliavo Salomonas į Ezėon-Gėber ir į Elot, pas krantą jurių, žemėje Edomėa. * 1 Kar. 9, 26. 27.

18. Ir Uramas siuntė jam laivų per savo tarnus, kurie žinojo jurėmis eiti; ir jie keliavo su Salomono tarnais į * Opirą ir pargabeno iš ten keturis šimtus ir penkisdešimts centnerių aukso, ir parnešė tai karaliui Salomonui. * per. 9, 10.

Perskyrimas 9.

Salomonas iš Arabijonų karalienės dovanų gauna ir didį turtą surenka.

Ir kaip * karalienė iš Arabijonų žemės tą kalbą apie Salomoną girdėjo, atkeliavo ji į Jėruzalę su didžiu tarnų pulku, su verbludais, brangias žoles ir daug aukso bei brangiųjų akmenaičių nešančiais, kad Salomoną su mįslėmis mėgįtų. Ir įėjusi pas Salomoną kalbėjo ji su juomi vislab, ką ji savo širdyje buvo apsiėmusi. * 1 Kar. 10, 1.

2. Ir karalius atsakė jai ant viso, ko ji klausė; ir nieko ne buvo karaliui nežinoma, ką jis ne butų jai sakęs.

3. Ir karalienė iš Arabijonų žemės regėdama išmintį Salomono ir namus, kurius jis buvo pabudavodinęs,

4. Valgį ant jo stalo, jo tarnų namus, jo tarnų šlužmas ir jų rubus, jo šinkorius su jų rubais, ir jo svetlyčią, iš kurios aukštyn buvo einama į Pono Dievo namus, tai ji ne galėjo daugiaus pakęsti,

5. Ir ji tarė karaliui: tai tiesa, ką aš savo žemėje girdėjau apie tavo daiktus ir apie tavo išmintį.

6. Ale aš ne norėjau jų žodžiams vieryti, ikikol aš atėjusi tai mačiau savo akimis. Ir štai, nei pusė tavo didžiosios išminties man ne sakyta. Tu daugiaus išminties turi, ne kaip ta kalba, kurią aš apie tavę girdėjau.

7. * Palaimos pilni yra tavo žmonės, ir palaimos pilni šie tavo tarnai, kurie vis stov po tavo akių ir gird tavo išmintį. * Luk. 10, 23.

8. Pagarbintas t'esie Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę myl, kad jis tavę užsodinęs ant savo sosto, jeib karaliumi butumbei Viešpaties, savo Dievo. Tai iš to ateiti, * kadangi Ponas Dievas Izraėlį myl ir nor jį amžinai išlaikyti; todėl jis tavę ant jų į karalių įstatė, kad tu provą ir teisybę darytumbei. * 1 Kar. 10, 9.

9. Ir ji davė karaliui šimtą ir dvidešimt centnerių aukso ir labai daug brangių akmenaičių. Ne buvo daugiaus matoma tokių brangių žolių, kaip šios, kurias karalienė iš Arabijonų žemės karaliui Salomonui davė.

10. Priegtam ir Uramo bernai bei Salomono bernai, kurie auksą * iš Opir atgabeno, tie pargabeno ir brangiausiųjų cėdro medžių ir brangiųjų akmenaičių. * per. 8, 18.

11. Ir Salomonas padarydino iš tų brangiausiųjų cėdro medžių lipynes namuose Pono Dievo ir namuose karaliaus, ir arpas bei psaltėrius tiems, kurie giedojo. Pirm to ne buvo regėti tokie brangus medžiai žemėje Juda.

12. Ir karalius Salomonas davė karalėnei iš Arabijonų žemės vislab, ką ji norėjo ir prašė, be to, ką ji karaliui buvo parnešusi. Ir ji grįždama nukeliavo į savo žemę su savo tarnais.

13. Bet aukso, kursai Salomonui į vieną metą buvo atgabentas, * to sveriant buvo šeši šimtai šešisdešimtis ir šeši centneriai, * 1 Kar. 10, 14.

14. Be to, ką kromininkai bei pirkliai atgabeno, ir visi karaliai Arabijonų ir didieji ponai žemėje atgabeno aukso ir sidabro Salomonui.

15. Iš to * padarydino karalius Salomonas du šimtu skydų iš geriausiojo aukso, kad šešis šimtus syklų aukso ėmė vienam skydui; * 1 Kar. 10, 16. per. 14, 26.

16. Ir tris šimtus mažesnių skydų iš

geriausiojo aukso, kad tris šimtus syklų aukso ėmė vienam tų mažesniųjų skydų.
17. Ir karalius įdėjo tus į namus iš medžių girės Libanon (budavotuosius). Ir karalius *padarydino didį krėslą iš elepantų kaulų ir aptraukdino tą brangiausiuoju auksu. *1 Kar. 10, 18.
18. Ir tas krėslas turėjo šešis straipsniusir auksiną pakojį prie krėslo, ir turėjo dvi atloši ant abiejų šalių aplink sostą; ir du liutu stovėjo prie tų atlošų.
19. Ir dvylika liutų stovėjo čionai ant tų šešių straipsnių ant abiejų šalių. Toktai niekados ne daryta nei jokiose karalystėse.
20. Ir visi rykai karaliaus Salomono, iš kurių jis gėrė, buvo auksini, ir visi rykai *namuose iš medžių girės Libanon buvo iš čysto aukso. Nėsa sidabrą per nieką laikė čėse Salomono.* perkš. 17.
21. Nės laivai karaliaus ėjo jurėmis su Uramo tarnais ir pargrįžo į tris metus vieną kartą, ir pargabeno aukso, sidabro, elepantų kaulų, bezdžiankų ir povų.
22. Taipo *karalius Salomonas bagotumu ir išminčia didesnis pastojo, ne kaip visi karaliai ant žemės. *1 Kar. 10, 23.
23. Ir visi karaliai ant žemės užsigeidė matyti Salomono veidą ir jo išminties girdėti, kurią Ponas Dievas jam į jo širdį buvo davęs.
24. Ir jie atnešė jam kožnas savo dovaną, sidabrinių ir auksinių rykų, rubų, šarvų, žolių, skaniai kvepiančių, žirgų ir asilarklių kas metą.
25. Ir Salomonas turėjo *keturis tukstančius arklių važiuojamų ir dvylika tukstančių raitelių; ir jie pavietojo tus į miestus, kur vežimai buvo pakavojami, ir pas karalių Jėruzalėje.* per. 1, 14. 1 Kar. 4, 28.
26. Ir jis buvo viešpatimi ant visų karalių, pradėjus nuo vandens iki Pylistėnų žemės ir iki rubežiaus Egypto.
27. Ir karalius padarė, kad sidabro Jėruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų, ir cėdrų taip daug, kaip morų medžių pakalnėse.
28. Ir pargabeno jam žirgų iš Egypto ir iš visų žemių.
29. Ale kas daugiaus sakytina apie Salomoną, taip pirmieji, kaip paskiausieji jo nusidavimai, štai, *tai yra rašyta knygose nusidavimų prarako Natano, ir knygose prarakavimo Ajio iš Silo, ir regėjimuose Jėdi, pranašo prieš Jėrobėamą, Nebato sunų. *1 Kar. 11, 41.
30. Ir Salomonas karaliavo Jėruzalėje ant visų Izraėlitėnų per keturisdešimts metų.
31. Ir *Salomonas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovido, jo tėvo. Ir Rėabėamas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. *1 Kar. 11, 43.

Perskyrimas 10.

Perdalijimas karalystės; Rėabėamas priežastį duoda, kad dešimt giminių atpuola.

Rėabėamas *nukeliavo į Sikem, nės visas Izraėl į Sikem buvo susiėjęs, kad jį į karalių įstatytų. *1 Kar. 12, 1.
2. Ir kaip tai ištyrė Jėrobėamas, Nebato sunus, kurs Egypte buvo, (*kur jis buvo nubėgęs dėl karaliaus Salomono,) sugrįžo jis vėl iš Egypto. *1 Kar. 11, 40.
3. Ir jie nusiuntę davė jį parvadįti. Ir Jėrobėamas su visu susirinkimu Izraėl atėję kalbėjo su Rėabėamu ir tarė:
4. Tavo tėvas per mierą sunkų jungą mums uždėjo; taigi tu dabar tą skaudžiąją šlužmą savo tėvo lengvesnią daryk, ir sunkųjį jungą, kurį jis mums uždėjęs; tai mes tau šlužysime.
5. Jis tarė jiems: po trijų dienų ateikite vėl pas manę. Ir žmonės nuėjo.
6. Ir karalius Rėabėamas susirodijo su vyresniaisiais, kurie po akių jo tėvo Salomono buvo stovėję, jam gyvam be esant, ir tarė: ką jus sakote, kad aš šiems žmonėms atsakyčiau.
7. Jie kalbėjo su juomi ir tarė: jei tu šiems žmonėms malonus busi ir su jais meilingai elgsies ir jiems gerų žodžių duosi, tai jie tau bus paduoti visados.
8. Ale jis paniekino tą pamokinimą, vyresniųjų jam duotąjį, ir susirodijo su jaunaisiais, kurie su juomi buvo užaugę ir po jo akių stovėjo,
9. Ir tarė jiems: ką jus sakote, kad mes šiems žmonėms atsakytumbime, kurie su manimi kalbėjo ir sakė: „daryk lengvesnį tą jungą, kurį tavo tėvas mums uždėjęs?“
10. Ale jaunieji, su juomi užaugusieji, kalbėjo su juomi ir tarė: taipo tu turi sakyti žmonėms, kurie su tavimi kalbėjo ir tarė: „tavo tėvas mums per sunkų jungą uždėjo; tu musų jungą lengvesnį daryk;“ ir tark jiems: „mano

mažiausiasis pirštas bus storesnis už mano tėvo strėnas.
11. Taigi, jei mano tėvas jums per sunkų jungą uždėjo, tai aš jųsų jungą dar sunkesnį darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, bet aš jus dygiais karbačiais bausu.“
12. Ale kaip Jėrobėamas ir visi žmonės trečiąją dieną atėjo pas Rėabėamą, kaip tai karalius buvo liepęs: „ateikite vėl pas manę trečiąją dieną,“
13. Atsakė jiems karalius aštriai. Ir karalius Rėabėamas paniekino pamokinimą, senųjų jam duotąjį,
14. Ir kalbėjo su jais, kaip jaunieji jį buvo pamokinę, tarydamas: jei mano tėvas jums per sunkų jungą uždėjo, tai aš jį dar sunkesnį darysu. Mano tėvas jus baudė botagais, bet aš dygiais karbačiais.
15. Taipo karalius ne pakluso žmonėms. Nės tai taipo buvo perleista nuo Dievo, kad Ponas Dievas savo žodį išpildytų, *kurį jis buvo kalbėjęs per Ajią iš Silo Jėrobėamui, Nebato sunui.
* 1 Kar. 11, 29. 31.
16. Bet kaip visas Izraėl matė, kad karalius jų ne norėjo klausyti, atsakė žmonės karaliui tarydami: * kokiosgi mes dalies turime prie Dovido, arba tėviškės prie sunaus Izai? kožnas iš Izraėl (kelkitės) į savo šėtrą! Taigi tu jau žinokis su savo gimine, Dovid! Ir visi Izraėlitėnai nuėjo į savo šėtras,
* 2 Zom. 20, 1.
17. Kad Rėabėamas tiktai karaliavo ant tų vaikų Izraėl, kurie miestuose Judavos gyveno.
18. Bet karalius Rėabėamas nusiuntė *Adoramą, skarbininką, ale vaikai Izraėl užmušė jį akmenimis. Ir karalius Rėabėamas greitai įkopo į savo vežimą, kad bėgtų į Jėruzalę. * 1 Kar. 12, 18.
19. Taipo Izraėlitėnai atpuolė nuo giminės Dovido iki šiai dienai.

Perskyrimas 11.

Rėabėamas taisosi ant karo: jo miestai, moters ir vaikai.

Ir *Rėabėamui į Jėruzalę nukakus, surinko jis giminę Juda ir Benjamin, šimtą ir aštuonisdešimts tukstančių jaunų vyrų, į karą tinkančiųjų, prieš Izraėl kariauti, kad jie karalystę vėl sugrąžintų ant Rėabėamo. * 1 Kar. 12, 21.
2. Ale Dievo žodis atėjo Sėmajui, Dievo vyrui, ir tarė:
3. Sakyk Rėabėamui, Salomono sunui, karaliui Juda, ir visiems Izraėlitėnams, tarp Juda bei Benjamin esantiemsiems, ir tark:
4. Taip sako Ponas Dievas: „jus ne turite aukštyn trauktis, nei kariauti prieš savo brolius; kožnas vienas eikite vėl namon! nės tai nuo manęs radosi.“ Jie klausė žodžiui Pono Dievo ir paliovė išsitraukti prieš Jėrobėamą.
5. Bet Rėabėamas gyveno Jėruzalėje ir murais aptvėrė miestus Judavoje,
6. Butent Bėtlėem, Etam, Tekoa,
7. Bėtzur, Soko, Adulam,
8. Gat, Marėsa, Sip,
9. Adoraim, Lakis, Asėka,
10. Zarėga, Ajalon bei Ebron, kurie buvo dručiausiaisiais murais aptverti miestai Judavoje ir Benjamine.
11. Ir apmurijo juos murais, ir įdėjo į juos vyresniuosius ir zopostą valgio, aliejaus bei vyno.
12. Ir į visus miestus jis įgabendino skydų bei ragotinių ir tus labai drutai aptvėrė. Ir Juda bei Benjamin jam buvo paduoti.
13. Taipjau ir nuėjo pas jį klebonai ir Lėvytai iš viso Izraėl ir iš visų savo rubežių.
14. Ir jie palikę savo prymiesčius bei turtą, nuėjo pas Judą į Jėruzalę. Nės Jėrobėamas ir jo sunus *išmetė juos, kad jie Ponui Dievui ne turėjo atlikti kleboniškąjį urėdą. * per. 13, 9.
15. Ale jis sau *įdėjo klebonus aukštybėms ir lauko velniams ir veršiam dviem, kuriuodu jis darydino.
* per. 13, 9. 1 Kar. 12, 31.
16. Ir po jų atėjo į Jėruzalę iš visų giminių Izraėl, kurie širdingai apsiėmė Ponui Dievui, Izraėlio Dievui, šlužyti, kad apieravotų Viešpačiui, savo tėvų Dievui.
17. Ir patvirtino taipo karalystę Judą ir padrutino Rėabėamą, Salomono sunų, per tris metus. Nės jie elgėsi pagal elgimą Dovido bei Salomono tris metus.
18. Ir Rėabėamas vedė Maėlat, Jėrimoto dukterį, Dovido sunaus, per pačią, ir Abigailę, dukterį *Eliabo, sunaus Izai. * 1 Zom. 16, 6. per. 17, 13.
19. Ta pagimdė jam šitus vaikus: Jėusą, Sėmarją bei Saam.
20. Po tos jis vedė Maėką, Absa-

lomo dukterį; ta jam pagimdė Abiją, Atai, Sisą bei Selomit.
21. Ale Rėabėamas Maėką, Absalomo dukterį, daugiaus mylėjo, ne kaip visas savo moteris ir neprivenčiavotasias moteris; nės jis turėjo aštuoniolika moterų ir šešisdešimts neprivenčiavotų moterų; ir jam gimė dvidešimt ir aštuoni sunus ir šešisdešimts dukterų.
22. Ir Rėabėamas statė Abiją, Maėkos sunų, į vyresnįjį bei valdoną tarp jo brolių, nės jis norėjo jį į karalių įdėti.
23. Ir jis tarpo ir didyn ėjo per visus jo sunus žemėje Juda bei Benjamin per visus apmurytus miestus; ir jis davė jiems penukšlo pilnai ir vedė daug moterų.

Perskyrimas 12.

Sisakas atsitraukia prieš Rėabėamą.

Bet kaip karalystė Rėabėamo buvo patvirtįta ir padrutįta, tai jis prastojo zokaną Pono Dievo, ir visi Izraėlitėnai su juomi.
2. Ale *penktame mete karaliaus Rėabėamo aukštyn užsitraukė Sisakas, Egypcionų karalius, prieš Jėruzalę, (nės jie buvo susigriešiję prieš Poną Dievą,)
* 1 Kar. 4, 22. 25.
3. Su tukstančiu ir dviem šimtais vežimų ir su šešiais tukstančiais raitelių; ir žmonės ne buvo suskaitomi, kurie su juomi drauge atėjo iš Egypto, iš Lybijos, iš Sukim bei iš Murinų.
4. Ir jis įveikė *apmurytuosius miestus, Judavoje esančiuosius, ir nukako iki į Jėruzalę. * per. 11, 5. s.
5. Tai atėjo Sėmajas, prarakas, pas Rėabėamą ir pas vyresniuosius Juda, kurie Jėruzalėje buvo susiėję dėl Sisako, ir tarė jiems: taipo sako Ponas Dievas: „jus *manę prastojote, todėl ir aš jus prastojau į Sisako rankas.“
* per. 15, 2 ir 24, 20.
6. Tai vyresnieji iš Izraėl pasižemino su karaliumi ir tarė: Ponas Dievas yra teisus.
7. Ale kaip Ponas Dievas matė, kad jie pasižemino, atėjo Pono Dievo žodis pas Sėmają ir tarė: jie pasižemino, todėl aš juos ne išpustysu, bet juos veik išgelbėsu, kad mano didis papykys ne išpustytų Jėruzalę per Sisaką.
8. Ale tačiaus jie tur jamui paduoti buti, kad jie *suprąstų, kas tai yra, man služyti, ir kas tai yra, karalystėms per žemes služyti. * Jėrėm. 2, 19.
9. Taipo Sisakas, Egypcionų karalius, užsitraukęs aukštyn į Jėruzalę, *išėmė skarbus iš namų karaliaus ir atėmė tai vislab; jis atėmė †ir auksinus skydus, kurius Salomonas buvo darydinęs;
* 1 Kar. 17, 26. † 1 Kar. 10, 16. 2 Nus. Kar. 9, 15.
10. Į kurių vietą karalius Rėabėamas varinius skydus padarydino ir padavė tus vyresniemsiems palydovų, prie vartų karaliaus namų sargybę laikančiųjų.
11. Ir kaip tankiai karalius į Pono Dievo namus nuėjo, atėjo palydovai ir nešė juos ir parnešė tus vėl į palydovų kamarą.
12. Ir kadangi jis pasižemino, narsas Pono Dievo šalin gręžėsi nuo jo, kad ne vislab išpustyta buvo. Nės Judavoje dar ko gero buvo.
13. Taipo Rėabėamas, karalius, buvo pastiprintas Jėruzalėje ir *karaliavo. Keturisdešimts ir vieno meto buvo Rėabėamas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo septyniolika metų Jėruzalėje, tame mieste, kurį Ponas Dievas buvo paskyręs iš visų giminių Izraėl, kad †savo vardą tenai statytų. Jo motyna vardu buvo Naėma, Amonytienė.
* 1 Kar. 14, 21. † 2 Maiž. 20, 24.
14. Ir jis piktai elgėsi ir ne pritaisė savo širdį, Pono Dievo jėškoti.
15. Bet nusidavimai Rėabėamo, taip pirmieji, kaip paskutinieji, surašyti yra knygose nusidavimų Sėmajo, prarako, ir Ido, regėjimus regiančiojo; priegtam karai tarp Rėabėamo bei Jėrobėamo, kol juodu gyvu buvo.
16. Ir Rėabėamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovido. Ir jo sunus Abijas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 13.

Abijo, karaliaus Juda, karas ir pergalėjimas prieš Jėrobėamą, karalių Izraėl.

*Aštuonioliktame mete karaliaus Jėrobėamo Abijas karaliumi pastojo Judavoje, * per. 12, 16. 1 Kar. 15, 1.
2. Ir karaliavo tris metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Mikaja, duktė Uriėl iš Gibėa. Ir karas radosi tarp Abijo ir tarp Jėrobėamo.
3. Ir Abijas prisitaisė ant mušio su keturiais šimtais tukstančių jaunų vyriškių, kurie druti vyrai buvo, karui tikri. Bet Jėrobėamas prisitaisė su juomi kariauti su aštuoniais šimtais tukstančių jaunų vyriškių, drutų žmonių.

4. Ir Abijas pasikėlęs užėjo ant viršaus kalno Zėmaraim, kursai ant kalnų Epraim yra, ir tarė: klausykite manęs, Jėrobėam ir visas Izraėl!
5. Ar ne žinote, kad Viešpats, Izraėlio Dievas, karalystę Izraėl Dovidui esti davęs amžinai, jam ir jo sunums į nepaliautiną derėjimą?
6. Ale Jėrobėamas, Nebato sunus, tarnas Salomono, Dovido sunaus, *įsikišo ir pabėgo nuo savo pono. * 1 Kar. 11, 26.
7. Ir susirinko pas jį *niekam neverti žmonės ir Bėlialo vaikai ir pasidrutino prieš Rėabėamą, Salomono sunų. Nės Rėabėamas buvo jaunas ir lėtos širdies, kad prieš juos nesigynė. * Vald. 9, 4.
8. Bet dabar jus norite stengtis prieš karalystę Pono Dievo tarp sunų Dovido, kadangi jųsų didis pulkas yra; ir turite auksinus veršius, kurius Jėrobėamas jums į dievus daręs. * 1 Kar. 12, 28.
9. Ar ne jus išstumėte klebonus Pono Dievo, vaikus Aaron, bei Lėvytus, ir sau *kitus klebonus įsidėjote, kaip pagonai per žemes? Kursai ateiti savo ranką pildyti jaunu jautuku ir septyniais avinais, tas klebonu buna tų, kurie ne yra dievais. * per. 11, 15. 1 Kar. 12, 31.
10. Ale *su mumis yra Viešpats, musų Dievas, kurį mes ne prastojame, ir klebonai, kurie Ponui Dievui šlužija, vaikai Aaron ir Lėvytai, savo veikaluose, * Ps. 46, 12.
11. Ir uždega Ponui Dievui *kas rytą deginimo apierą ir kas vakarą, priegtam tinkančias rukinimo žoles, ir padest duoną ant čystojo stalo bei aukso liktorių su jo lampomis, kad kas vakarą uždegtos butų. Nės mes palaikėme sargybę Viešpaties, savo Dievo, bet jus jį prastojote. * 4 Maiž. 28, 6.
12. Štai, su mumis ant paties viršaus (pryšakyje) yra Dievas ir jo klebonai, ir trimitos trimituoti, kad prieš jus trimituotų. Jus vaikai Izraėl, ne kariaukite prieš Viešpatį, savo tėvų Dievą! nės jus ne laimėsite.
13. Ale Jėrobėamas *paslėpė kareivių pulką aplinkui, kad iš užpakalio juos prieitų, kada jie Judavėnams akyse buvo, ir paslėptasis kareivių pulkas jiems užpakalyje. * Joz. 8, 2.
14. Taigi, kaip Judavėnai apsižvalgė, štai, karas jiems buvo ir pryšakyje ir užpakalyje. Tai šaukė jie Dievopi, ir *klebonai trimitavo ant trimitų. * 4 Maiž. 10, 9.
15. Ir kožnas Judavoje trimitavo. Ir kožnam Judavoje be trimituojant, slogino Ponas Dievas Jėrobėamą ir visus iš Izraėl dėl Abijo bei dėl Judavėnų.
16. Ir vaikai Izraėl pabėgo dėl Judavėnų, ir Dievas padavė juos į jų rankas,
17. Kad Abijas su savo žmonėmis didį mušį mušė; ir puolė iš Izraėl užmuštųjų penki šimtai tukstančių jaunų vyrų.
18. Taipo vaikai Izraėl buvo pažeminti tuočės, ale vaikai Juda buvo drąsus, nės jie pasitikėjo ant Pono Dievo, savo tėvų Dievo.
19. Ir Abijas vijo Jėrobėamą ir laimėjo iš jo miestų Bėt-Elį su jo miesteliais, Jėsaną su jo miesteliais ir Eproną su jo miesteliais,
20. Kad Jėrobėamas daugiaus ne atsigavo, kol Abijas gyvas buvo; ir Ponas Dievas slogino jį, kad numirė.
21. Bet kaip Abijas buvo pasidrutinęs, tai vedė jis keturiolika moterų; ir jam gimė dvidešimt ir du sunu bei šešiolika dukterų.
22. Bet kas daugiaus sakytina apie Abiją, ir jo elgimą bei darbus, tai yra rašyta nusidavimuose *prarako Ido. * per. 12, 15.

Perskyrimas 14.

Asas sugaišina balvonų garbinimą ir pergal Murinus.

Ir Abijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovido; ir Asas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. Jo čėse pakajaus buvo toje žemėje per dešimt metų.
2. Ir *Asas darė, kas teisu buvo ir Viešpačiui, jo Dievui, patiko; * 1 Kar. 15, 11.
3. Ir šalin dėjo svetimuosius altorius ir aukštybes, ir sugriovė stulpus ir nukirto šventįtasias giraites,
4. Ir sakydino Judavėnams, kad jie jėškotų Viešpaties, savo tėvų Dievo, ir darytų pagal zokaną bei prisakymus.
5. Ir jis išmetė iš visų miestų Juda aukštybes ir balvonus. Nės karalystėje pakajaus buvo po jo akių.
6. Ir jis pakurė apmurytus miestus Judavoje, kadangi žemėje pakajaus ir nei jokio karo prieš jį ne buvo per tus metus; nės *Ponas Dievas jam atilsies davė. * per. 15, 15.
7. Ir jis tarė Judavėnams: pakurkime šius miestus ir aptverkime juos

murais ir koryčiomis, vartais bei užkaiščiais, kadangi žemė dar mums priklauso. Nės mes Viešpaties, savo Dievo, jėškojome, ir jis mums atilsies davė aplinkui. Taipo jie budavojo, ir vislab jiems gerai sekėsi.
8. Ir Asas turėjo vaiską, skydus ir ragotines nešantį, iš Judavos tris šimtus tukstančių ir iš Benjamin skydus nešančių ir kilpiniais mokančių du šimtu ir aštuonisdešimt tukstančių, ir tie visi buvo druti karžygiai.
9. Bet išsitraukė prieš juos Sėra, Murinas, su labai didžiu vaisku, su tukstančių tukstančiais, priegtam su trimis šimtais vežimų, ir nukako iki į Marėsą.
10. Ir Asas išsitraukė prieš jį, ir jie taisės ant mušio pakalnėje Zėpata pas Marėsą.
11. Ir Asas meldėsi Viešpaties, savo Dievo, tarydamas: Pone Dieve, *tau viena miera yra gelbėti, ar kur daug yra, arba kur sylos niera. Gelbėk tu mus, Viešpatie, musų Dieve! nės mes nusitikime ant tavęs, ir tavo vardan mes atėjome prieš šitą pulką. Viešpatie, musų Dieve, prieš tavę nieko ne gal nei vienas žmogus. *per. 20, 6. 1 Zom. 14, 6.
12. Ir Ponas Dievas slogino Murinus po akių Aso bei Judo, kad pabėgo.
13. Ir Asas su žmonėmis, pas jį esančiaisiais, *vijo juos iki Gėrar; ir Murinai puolė, kad jų nei vieno gyvo ne †išliko, bet jie buvo užmušti po akių Pono Dievo ir jo vaisko. Ir jie daug turto išplėšto šalin gabeno. *3 Maiž. 26, 7. 8. †per. 20, 24.
14. Ir jis mušė visus miestus, aplink Gėrar esančius, nės *baimė Pono Dievo atėjo ant jų. Ir jie išplėšė visus miestus, nės daug turto buvo juose. *per. 17, 10. 2 Zom. 11, 7.
15. Taipjau jie mušė ir šėtras galvijų, ir pargabeno avių daugybę ir verbludų; ir vėl atėjo į Jėruzalę.

Perskyrimas 15.

Asas dar toliaus tikrąją vierą apčystija.

Ir Pono Dievo Dvasė užėjo Asarją, sunų Obėd.
2. Tas laukan išėjo Asui priešais ir tarė jam: klausykite manęs, Asai ir visi Judavėnai bei Benjaminytai. Ponas Dievas yra su jumis, kadangi jus su juomi esate; ir kad jus jo jėškote, tai jis duosis surasti jųsų. Ale jei jus jį prastosite, tai jisai ir jus prastos.
3. Ale *daug dienų bus Izraėlyje, kad ne bus nei tikrojo Dievo, nei klebono, kurs mokintų, ir ne bus nei zokano. *Oz. 3, 4.
4. Ir *kad jie savo bėdoje prisivers prie Viešpaties, Dievo Izraėl, ir jo jėškos, tai jis duosis surasti. *Jėr. 29, 13.
5. Tuočės ne gerai bus tam, kurs išeina bei įeina, nės didi trenksmai rasis ant tų, kurie ant žemės gyvena.
6. Nės vienas žmonių pulkas sutreškįs kitą, ir vienas miestas kitą. Nės Dievas juos išgandįs su visokia tužba.
7. Ale *jus bukite drąsus ir ne paliaukite, ką pradėjote, nės jus algą gausite pagal savo darbą. *Luk. 21, 19. 28. 1 Kar. 15, 58.
8. Bet kaip Asas girdėjo šius žodžius ir prarakavimą Obėdo, prarako, tai jis linksmas pastojo ir išmetė biaurybes iš visos žemės Juda bei Benjamin ir iš miestų, kurius jis buvo laimėjęs ant kalnų Epraim; ir atnaujino altorių Pono Dievo, kursai pas prybažnytį Pono Dievo stovėjo;
9. Ir surinkdino visą Judą bei Benjamin, ir svetimuosius prie jų iš Epraim, Manase bei Simėon. Nės didė daugybė iš Izraėl jam pripuolė, matydami, kad Viešpats, jo Dievas, su juomi buvo.
10. Ir jie susirinko į Jėruzalę trečiąjį mėnesį į penkioliktąjį metą karalystės Aso,
11. Ir apieravojo tą pačią dieną Ponui Dievui nuo ano suplėštojo turto, kurį jie buvo pargabenę, septynis šimtus jaučių ir septynis tukstančius avių;
12. Ir jie *susitarė, kad jėškotų Viešpaties, savo tėvų Dievo, iš visos širdies ir iš visos dušios. *Joz. 24, 23. 2 Kar. 23, 3.
13. Ir kurs ne norėtų jėškoti Viešpaties, Izraėlio Dievo, tam tektų mirti, tiek mažiemsiems, tiek didiemsiems, tiek vyrams, tiek moterims.
14. Ir jie prisiekė Ponui Dievui didžiu balsu, trubydami su trimitais ir su trubomis.
15. Ir visas Juda buvo linksmas iš tos prysiegos, nės jie iš visos širdies buvo prisiekę, ir jėškojo jį iš pilnos valės, ir jis davėsi jų surasti; ir *Ponas Dievas davė jiems pakajaus aplinkui. *per. 14, 6 ir 20, 30.
16. Priegtam karalius Asas ir atstatė Maėką, savo motyną, nuo tos šlužmos, kurią ji buvo pramaniusi šventįtoje girėje Miplėzet. Ir Asas išpu-

stijo jos Miplėzėtą ir sukulė jį ir sudegino jį pas upę Kidron.

17. Ale *aukštybės Izraėlyje ne buvo išmestos; tačiaus širdis Aso buvo vierna, kol jis gyvas buvo. * 1 Kar. 22, 44. 2 Kar. 12, 3.

18. Ir jis įnešdino, ką jo tėvas buvo pašventinęs, ir ką jisai buvo pašventinęs, į Dievo namus: sidabrą, auksą bei rykus.

19. Ir ne buvo nei jokio karo iki į trisdešimt penktąjį metą karalystės Aso.

Perskyrimas 16.

Asas trejopu budu susigriešija.

Trisdešimt šeštame mete karalystės Aso užsitraukė aukštyn *Baėsas, Izraėlio karalius, prieš Judą, ir budavojo Ramą, kad Asui, karaliui Juda, draustų išsitraukti ir įsitraukti. * 1 Kar. 15, 27.

2. Ale Asas, ėmęs iš skarbo namuose Pono Dievo ir iš namų karaliaus sidabro bei aukso, siuntė pas Ben-Adadą, Syrionų karalių, Damaške gyvenantįjį, ir jam sakydino:

3. Yra suderėjimas tarp manęs bei tavęs, ir tarp mano tėvo bei tavo; todėl aš tau sidabro bei aukso siunčiau, kad pamestumbei suderėjimą su Baėsu, Izraėlio karaliumi, kad jis nuo manęs šalin trauktųs.

4. Ben-Adadas pakluso karaliui Asui ir nusiuntė savo vyresniuosius ant kareivių prieš miestus Izraėlio, tie mušė Ejon, Dan ir Abelmaim, ir visus miestus Naptali, kur rugių supylė.

5. Baėsas tai išgirdęs, paliovė Ramą budavojęs ir paliovė nuo savo darbo.

6. Ale karalius Asas pas savę ėmė visus Judavėnus, ir jie nešė akmenis bei medžius iš Ramo, kuriais Baėsas budavojo, ir jis tais budavojo Gėbą bei Mizpą.

7. Tuočės atėjo Anani, pranašas, pas Asą, karalių Juda, ir tarė jam: kadangi tu *pasitikėjai ant Syrionų karaliaus, ir ne pasitikėjai ant Viešpaties, savo Dievo, todėl macis Syrionų karaliaus iš tavo nagų išsprudo. * Jerėm. 17, 5.

8. Ar ne buvo *Murinų bei Lybijonų didė daugybė su labai daug vežimais bei raiteliais? o tačiaus Ponas Dievas juos padavė į tavo rankas, kaip tu ant jo pasitikėjai. * per. 14, 9.

9. Nės *akys Pono Dievo mato visas žemes, kad jis padrutintų tus, kurie iš visos širdies prie jo laikosi; tu durnai darei, todėl iš šio čėso ir busi karu aptrauktas. * Job. 23, 10.

10. Ale Asas supyko ant to pranašo ir *apkaldino jį, nės jis murmėjo su juomi dėl to. Ir Asas tuočės kelis žmones labai prispaudė. * per. 18, 26. 1 Kar. 22, 27.

11. Bet nusidavimai Aso, taip pirmieji, kaip paskutinieji, štai, tie yra rašyti knygose apie karalius Juda bei Izraėl.

12. O Asas apsirgo kojomis trisdešimt devintame mete savo karalystės, ir jo liga vis sunkyn ėjo; bet jis ir be sirgdamas Pono Dievo ne jėškojo, bet gydytojų.

13. Taipo užmigo Asas su savo tėvais ir numirė keturisdešimt pirmame mete savo karalystės.

14. Ir jie palaidojo jį jo kapuose, kurius jis sau buvo iškasdinęs mieste Dovido. Ir jie padėjo jį ant jo patalo, kurį buvo ištaisęs su gražiomis rukinimo žolėmis ir kitomis skaniai kvepiančiomis žolėmis, pagal aptėkorių žinę sutaisytomis; ir *pakurė labai didę ugnį. * per. 21, 19.

Perskyrimas 17.

Jozapatas, Dievo prisibijodamas, gana palaimos tur.

Ir jo sunus *Jozapatas karaliumi pastojo į jo vietą, ir turėjo didę macę prieš Izraėl. * 1 Kar. 15, 24. per. 22, 46.

2. Ir jis kareivių įdėjo į visus apmurytuosius miestus Judavos, ir įdėjo urėdininkus žemėje Juda ir į miestus Epraim, kurius jo tėvas Asas buvo laimėjęs.

3. Ir Ponas Dievas buvo su Jozapatu, nės jis elgėsi taipo, kaip jau seniai pirma jo tėvas Dovidas buvo pasielgęs, ir ne jėškojo Baalim,

4. Bet Dievo savo tėvo, ir elgėsi pagal jo prisakymus ir ne pagal elgimą Izraėl.

5. Todėl patvirtino jam Ponas Dievas jo karalystę, ir visi Judavėnai dovanų nešė Jozapatui; ir jis pilnai turėjo ir *bagotumo ir garbės. * per. 18, 1.

6. Ir kaip jo širdis pasidrąsino keliuose Pono Dievo, tai jis toliaus išmetė aukštybes ir šventįtasias giraites iš Judavos.

7. Trečiame mete savo karalystės siuntė jis savo vyresniuosius Benail, Obadją, Sakarją, Netaneėl ir Mikają, kad jie mokintų per miestus Judavos,

8. Ir su jais Lėvytus: Sėmają, Netanją, Sebadją, Asaėl, Semiramot,

Jonatan, Adoniją, Tobiją, ir Tob-Adoniją, ir su jais klebonudu Elisamą bei Joram.
9. Ir jie mokino Judavoje ir turėjo zokano knygas Pono Dievo su savimi; ir aplink keliavo per visus miestus Juda ir mokino žmones.
10. Ir *baimė Pono Dievo perėmė visas karalystes, per visas žemes aplink Judavą esančias, kad ne kariavo prieš Jozapatą. * per. 14, 14. 1 Maiž. 35, 5.
11. Ir Pylistėnai atnešė Jozapatui *dovanų, naštą sidabro. Ir Arabijonai jam atnešė septynis tukstančius ir septynis šimtus avinų ir septynis tukstančius bei septynis šimtus ožių. * 1 Kar. 4, 21.
12. Taipo Jozapatas patarpo ir vis didesnis pastojo, ir jis pakurė Judavoje pilis ir miestus, javams supilti,
13. Ir turėjo daug zoposto miestuose Judavos, ir kariauti mokančių vyrų ir didžių ponų Jėruzalėje.
14. Ir šitas buvo davadas tarp jų tėvų giminių, kurie Judavoje ant tukstančių vyresnieji buvo: Adnas, vyresnysis, ir su juomi buvo trys šimtai tukstančių macnių žmonių.
15. Pagal jį buvo Joananas, vyresnysis, ir su juomi buvo du šimtu ir aštuonisdešimts tukstančių.
16. Pagal jį buvo Amasjas, sunus Sikri, kurs iš geros valės Ponui Dievui buvo pasižadėjęs, ir su juomi buvo du šimtu tukstančių macnių žmonių.
17. Iš vaikų Benjamin buvo Eliadas, macnus vyras, ir su juomi buvo du šimtu tukstančių, kurie su kilpiniais ir su skydais buvo išrėdyti.
18. Pagal jį buvo Jozabadas, ir su juomi buvo šimtas ir aštuonisdešimtis tukstančių, su ginklais išrėdytų į vaiską.
19. Šie visi gatavi buvo karaliui (šlužyti) dar be tų, kurius karalius dar buvo įdėdinęs į apmurytuosius miestus per visą Judavą.

Perskyrimas 18.

Jozapatas su Akabu į karą traukiasi prieš Syrionus.

Ir Jozapatas pilnai turėjo ir bagotumo ir garbės, ir gentimi pastojo su Akabu. * per. 17, 5.
2. Ir * po dviejų metų jis žemyn traukėsi pas Akabą į Samariją. Ir Akabas jam bei žmonėms, pas jį esantiemsiems, daug avių bei jaučių davė pamušti. Ir jis perkalbėjo jį, kad aukštyn keliautų į Ramotą Gilėade. * 1 Kar. 22, 2.
3. Ir Akabas, Izraėlio karalius, tarė Jozapatui, karaliui Juda: keliauk su manimi į Ramotą Gilėade! Jis tarė jam: * aš busu kaip tu, ir mano žmonės kaip tavo žmonės: mes norime su tavimi į karą. * 1 Kar. 22, 4. 2 Kar. 3, 7.
4. Ale * Jozapatas tarė Izraėlio karaliui: geriaus pasiklausk šiandien žodžio Pono Dievo. * 2 Kar. 3, 11.
5. Ir Izraėlio karalius surinko prarakų keturis šimtus vyrų ir tarė jiems: ar mes galime į karą trauktis į Ramotą Gilėade, arba ar ne? Jie atsakė: traukis aukštyn, Dievas jį paduos į karaliaus rankas.
6. Ale Jozapatas tarė: ar ne dar kitsai koks prarakas Pono Dievo čia yra, kad iš jo pasiklaustumbime?
7. Izraėlio karalius tarė Jozapatui: dar yra vienas vyras, kad iš jo Poną Dievą klaustumbime; ale aš jo nekenčiu, nėsa jis man nieko gero ne apsako, bet tikt vieno pikto, butent Mikas, sunus Jemlo. Jozapatas tarė: ne kalbėk taipo, karaliau!
8. Ir Izraėlio karalius vadino savo kamarninkų vieną ir tarė: atgabenk greitai Miką, sunų Jemlo.
9. Ir karalius Izraėlio bei Jozapatas, karalius Juda, sėdėjo kožnas ant savo krėslo, rubais apsirėdę; bet juodu sėdėjo lauke ties durimis prie vartų Samarijos, ir visi prarakai prarakavo po jų dviejų akių.
10. Ir Zidekijas, sunus Knaėno, pasidarydino geležinius ragus ir tarė: taip sako Ponas Dievas: „šitais tu Syrionus badysi, iki juos išgaišinęs busi.“
11. Ir visi prarakai prarakavo lygiai taipo ir tarė: traukis aukštyn, tu laimėsi; Ponas Dievas juos paduos į karaliaus rankas.
12. Ir paslas, kursai nuėjęs buvo Miką vadįti, kalbėjo su juomi ir tarė: štai, prarakų kalbos iš vieno geros yra už karalių. Meldžiu, t'esie ir tavo žodis toksai, kaip jų žodis, ir sakyk gero!
13. Ale Mikas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ką mano Dievas sakys, tai aš kalbėsu.
14. Ir jam prie karaliaus atėjus, tarė jam karalius: Mikai, ar turime trauktis į Ramotą Gilėade kariauti, arba ar

ne turime tai daryti? Jis tarė: beje, traukitės aukštyn, jus laimėsite; paduota jums bus į jųsų rankas.
15. Ale karalius tarė jam: *aš tau po prysiega sakau, kad man nieko kito ne sakytumbei, kaip teisybę, vardan Pono Dievo. * Mat. 26, 63.
16. Tai jis tarė: aš mačiau visą Izraėlį išsisklaidžiusį ant kalnų, kaip *avis, kerdžiaus ne turinčias. Ir Ponas Dievas tarė: „ar šitie ne tur pono? kožnas vėl te grįšta namon su pakajumi!" * 4 Maiž. 27, 17. Mat. 9, 36.
17. Tai tarė Izraėlio karalius Jozapatui: *ar aš tau ne sakiau: „jis ant manęs nieko gero ne prarakauja, bet pikto?" * 1 Kar. 22, 18.
18. Ale jis tarė: todėl klausykite žodžio Pono Dievo: aš regėjau Poną Dievą sėdintį ant savo krėslo, ir visi dangaus pulkai stovėjo po jo dešinės ir po jo kairės.
19. Ir *Ponas Dievas tarė: kas nor Akabą, Izraėlio karalių perkalbėti, kad aukštyn trauktųs ir pultų Ramote Gilėade? Ir vienam šeip, o antram taip be kalbant, * 1 Kar. 22, 20.
20. Išėjo viena dvasė ir stojos po akių Pono Dievo ir tarė: aš jį perkalbėsu. Bet Ponas Dievas tarė jai: kuomi?
21. Ji tarė: aš išėjusi busu meluojanti dvasė visų jo prarakų burnoje. Ir jis tarė: tu jį perkalbėsi ir tai ištaisysi. Išeik ir daryk taipo!
22. Dabar štai, Ponas Dievas meluojančią dvasę davė į šių tavo prarakų burną, ir Ponas Dievas pikto prieš tavę kalbėjęs.
23. Tai priėjęs Zidekijas, sunus Knaėno, *ištiko Miką per ausį ir tarė: katru keliu Dvasė Pono Dievo nuo manęs atstojo, kad per tavę kalbėtų? * Jon. 18, 22.
24. Mikas tarė: štai, tu tai matysi, kad *į vidutinęją kamarą įėjęs pasislėpsi. * 1 Kar. 20, 30.
25. Ale karalius Izraėlio tarė: imkite Miką, ir te pasiliekti jisai pas Amoną, miesto valdoną, ir pas Joasą, karaliaus sunų.
26. Ir sakykite: taipo sako karalius: *meskite šį į kalėjimą ir valgydįkite jį duona bei vandenimi prispaudos, iki man su pakajumi pargrįštant! * per. 16, 10.
27. Mikas tarė: jei tu su pakajumi pargrįši, tai Ponas Dievas ne kalbėjo per manę. Ir jis tarė: girdėkite tai, jus žmonės visi!
28. Taipo *aukštyn traukėsi karalius Izraėlio, ir Jozapatas, karalius Juda, į Ramotą Gilėade. * 1 Kar. 22, 29.
29. Ir karalius Izraėlio tarė Jozapatui: aš nepažintinai apsirėdysu ir į karą ateisu, bet tu savo rubais buk apsirėdęs. Ir karalius Izraėlio nepažintinai apsirėdė, ir juodu atėjo į karą.
30. Ale Syrionų karalius savo vyresniemsiems raiteliams buvo liepęs: jus ne turite kariauti nei prieš didžius, nei prieš mažus, bet vienintelei prieš karalių Izraėlio.
31. Taigi vyresnieji raiteliai Jozapatą pamatę dumojo, jį esantį karalių Izraėl, ir artinosi, kad prieš jį kariautų. Ale Jozapatas šaukė, ir Ponas Dievas gelbėjo jį, ir Dievas juos nuo jo šalin kreipė.
32. Nės vyresnieji raiteliai matydami, jį ne esantį karalių Izraėl, atsikreipė šalin nuo jo.
33. *Ale vienas vyras savo kilpinį įtempęs iš nežinių įšovė karalių Izraėl tarp pancėriaus bei susegimų. Tai jis tarė savo važnyčiai: †atgręšk savo ranką ir išvešk manę iš vaisko, nės aš esmi įžeistas. * 1 Kar. 22, 34. † per. 35, 23.
34. Ir tas karas didyn ėjo tą dieną. Ir karalius Izraėl stovėjo ant savo vežimo prieš Syrionus iki vakarui, ir numirė, kada saulė nusileido.

Perskyrimas 19.

Jėus bara Jozapatą; Jozapatas aprupina bažnyčią bei svietiškąją vyriausybę.

Ale Jozapatas, karalius Juda, atėjo vėl namon su pakajumi į Jėruzalę.
2. Ir Jėus, Ananjo sunus, pranašas, išėjo jam priešais ir tarė karaliui Jozapatui: ar tau reikia taipo gelbėti Dievo nesibijantįjį ir mylėti tus, kurie Pono Dievo ne apkenčia? Ir dėl to ant tavęs perpyko narsas Pono Dievo.
3. Ale tačiaus *ko gero tavyje yra rasta, kad tu šventįtasias giraites išpustijai iš šios žemės, ir savo širdį pritaisei, Dievo jėškoti. * per. 17, 3.
4. Taipo Jozapatas pasiliko Jėruzalėje. Ir jis vėl iškeliavo tarp žmonių, pradėjęs nuo Bersėbos iki ant kalnų Epraim, ir juos vėl atgrąžino prie Viešpaties, jų tėvų Dievo.
5. Ir jis pasteliavo sudžias toje že-

mėje per visus apmurytus miestus, kožname mieste kelis;
6. Ir tarė sudžioms: *prisidabokite, ką jus darote; nės jus provą darote ne žmonėms, bet Ponui Dievui; ir jis pas jus yra, kad jus provą darote.*Am. 5, 15.
7. Todėl baimė Pono Dievo t'esie tarp jųsų, ir prisidabodami tai darykite. Nės pas Viešpatį, musų Dievą, niera nei jokios neteisybės, jis ir *ne veizd nei ant šiokio, nei ant tokio žmogaus, ir ne ima dovanų.*Job. 10, 4. per. 34, 19.
8. Taipjau Jozapatas ir pasteliavo Jėruzalėje Lėvytų bei klebonų ir iš vyresniųjų tėvų iš Izraėl (užveizdus) ant *provų Pono Dievo ir ant bylų, ir davė jiems Jėruzalėje gyventi.
*5 Maiž. 17, 8. 9. per. 19, 17.
9. Ir liepė jiems tarydamas: darykite taipo, baimę Pono Dievo po akių turėdami, viernai ir iš tikros širdies.
10. Visose provose, kurios jums bus praneštos nuo jųsų brolių, savo miestuose gyvenančių, apie kraują ir kraują, apie zokaną ir prisakymus, apie budą ir provas, jus juos turite pamokinti, kad jie ne nusikalstų prieš Poną Dievą, ir koksai kerštas jus ne užpultų, nei jųsų brolius. Darykite taipo, tai jus ne susigriešysite.
11. Štai, Amarjas, klebonas, yra vyriausiasis ant jųsų ant visų reikalų Pono Dievo. Taigi Sabadjas, Ismaėlio sunus, yra vyriausiuoju namuose Juda ant visų reikalų karaliaus. Taigi ir turite urėdininkus, Lėvytus, po savo akių. Bukite drąsus ir darykite tai; ir Ponas Dievas bus drauge su tuomi geruoju.

Perskyrimas 20.

Jozapatas pergal Amonytus ir Moabytus.

Po šio (nusidavimo) atėjo vaikai Moab, vaikai Amon, ir su jais Amunimai, kad kariautų prieš Jozapatą.
2. Ir atėję apsakė tai Jozapatui ir tarė: ateiti prieš tavę didis pulkas iš anapus jurių, iš Syrionų; ir štai, jie yra Azėzon-Tamare, tai esti Engedi.
3. Bet Jozapatas bijojosi ir prisitaisė, Pono Dievo jėškoti, ir davė pastninką iššaukti per vísą Judavą.
4. Ir Judavėnai *susiėjo Pono Dievo jėškoti; taipjau ir susiėjo iš visų miestų Judavos Pono Dievo jėškoti.
*per. 15, 15.
5. Ir Jozapatas nuėjo į susirinkimą Judavėnų bei Jėruzalės, namuose Pono Dievo ties nauju pryangiu,
6. Ir tarė: Viešpatie, musų tėvų Dieve, ar ne tu esi Dievu danguje ir viešpataujančiu per visas karalystes pagonų? ir *tavo rankoje yra syla bei macis, ir niera †nei vieno, kurs prieš tavę stovėtų.*1 Nus. Kar. 30, 12. †2 Nus. K. 14, 11.
7. Argi ne tu, musų Dieve, gyventojus šios žemės pravarei dėl savo žmonių Izraėl, ir davei tą vaikams Abraomo, kurs tavę mylėjo amžinai?
8. Kad jie toje gyveno, ir tau šventinyčią tavo vardui toje pabudavojo ir sakė:
9. Kad *kokia nepalaima, kardas, koravonė, maras arba brangus čėsas mus užpultų, ir mes turime stovėti ties šiais namais po tavo akių, (nės tavo vardas yra šiuose namuose,) ir turime tavęsp šaukti savo bėdoje, tai tavę norintį tai girdėti ir gelbėti?*per. 6, 28. 1 Kar. 8, 33.
10. Irgi dabar vei, vaikai Amon, Moab ir tie nuo kalno Seir, ant *kurių tu ne davei trauktis vaikams Izraėl, jiems iš Egypto žemės iškeliaujant, bet turėjo nuo jų šalin kreiptis, neigi juos išgaišinti; *5 Maiž. 2, 9. 19. 29.
11. Irgi štai, jie mums taip piktai atrokuoja ir ateiti, kad mus išstumtų iš tavo tėviškės, kurią tu mums davei.
12. Musų Dieve, ar tu ne nori juos sudyti? Nės mes ne turime sylos prieš šį didįjį pulką, kurs prieš mus ateiti. Mes ne žinome, ką daryti, bet musų akys žiur ant tavęs.
13. Ir visi Judavėnai stovėjo po akių Pono Dievo su savo vaikais, moterimis ir sunumis.
14. Ale ant Jėjasiėlio, sunaus Zakarjo, sunaus Bėnajo, sunaus Jejiėl, sunaus Matanjo, Lėvyto iš vaikų Asap, užėjo Dvasė Pono Dievo viduje susirinkimo,
15. Ir tarė: gerai supraskite, visi Judavėnai ir jus gyventojai Jėruzalės, ir tu karaliau Jozapat, taip sako Ponas Dievas jums: „jus ne turite bijotis, neigi ne nusigąsti dėl šio didžiojo pulko, nės ne jus kariaujate, bet Dievas.
16. Rytoj jus turite pas juos žemyn trauktisi; ir štai, jie aukštyn traukiasi pas Ziz, ir jus prieisite juos prie švendrų upelio šiąpus pusčios Jeruėl.
17. Nės ne jus kariausite dėl šio

reikalo. Nueikite tiktai ir stovėkite, ir matykite pagalbą Pono Dievo, kurs su jumis yra, jus iš Judavos bei iš Jėruzalės; nesibijokite ir ne nusigąskite, rytoj išsitraukite prieš juos, Ponas Dievas yra su jumis!“

18. Tai Jozapatas pasikloniojo savo veidu iki žemės; ir visas Juda bei gyventojai Jėruzalės pasikloniojo Ponui Dievui ir meldėsi Pono Dievo.

19. Ir Lėvytai iš Kaatytų vaikų ir iš Korytų vaikų pasikėlė, kad liaupsintų Viešpatį, Izraėlio Dievą, didžiu balsu danguna.

20. Ir jie ryto metą pasikėlę anksti iškeliavo ant pusčios Tekoos linkai. Ir jiems išsitraukus, stovėjo Jozapatas ir tarė: klausykite manęs, Judavėnai, ir jus gyventojai Jėruzalės: *nusitikėkite Viešpatimi, savo Dievu, tai busite be baimės; ir vierykite jo prarakams, tai turėsite palaimos. *Jėz.28,16.

21. Ir jis mokino žmones, ir statė giestančius Ponui Dievui, kad liaupsintų šventoje grožybėje, ir pirm tų eitų, kurie su ginklais išsirėdę, ir tartų: *dėkavokite Ponui Dievui, nės jo mielaširdingystė patenka amžinai. *Ps.106,1.

22. Ir kaip jie pradėjo dėkavoti ir liaupsinti, davė Ponas Dievas paslėptąjį kareivių pulką, prieš Judą atėjusį, užpulti vaikus Amon, Moab ir tus iš kalno Seir, ir išmušė juos.

23. Tai pasikėlė vaikai Amon bei Moab prieš gyvenančius ant kalno Seir, kad juos išgaišintų ir išpustytų. Ir kaip jie tus visus ant kalno Seir gyvenančius buvo išgaišinę, gelbėjo *viens antrą, kad ir patys susigaišino. *1 Zom.14,20.

24. Bet kaip Judavėnai į Mizpę atėjo prie pusčios, kreipėsi jie prieš tą pulką, ir štai, čia gulėjo žudyti lavonai ant žemės, kad nei vienas ne buvo išbėgęs.

25. Ir Jozapatas atėjo su savo žmonėmis, kad turtą, iš jų suplėštąjį, išdalytų, ir rado tarp jų tiek turto bei rubų ir brangiausiųjų rykų, kurius jie jiems buvo atėmę, kad tuos nei panešti ne galėjo; ir išdalijo per tris dienas suplėštąjį turtą, nės jo buvo daugumas.

26. Bet ketvirtąją dieną jie susiėjo Liaupsinimo pakalnėje, nės čionai jie liaupsino Poną Dievą. Todėl ta vieta vadinama Liaupsinimo pakalne iki šiai dienai.

27. Taipo kožnas iš Juda bei iš Jėruzalės vėl pargrįžo, ir Jozapatas pirm jų, kad į Jėruzalę nusitrauktų su džiaugsmu. Nės Ponas Dievas jiems džiaugsmo buvo davęs ant jų neprietelių.

28. Ir įsitraukė į Jėruzalę su psaltėriais, su arpomis ir su trimitomis į namus Pono Dievo.

29. Ir baimė Dievo užėjo visas karalystes per žemes, kaip jie girdėjo, kad Ponas Dievas prieš Izraėlio neprietelius buvo kariavęs.

30. Taipo karalystė Jozapato tyka pastojo, ir *Dievas jam davė pakajaus aplinkui. *per.14,6, ir 15,15.

31. Ir Jozapatas karaliavo ant Juda; ir buvo *trisdešimts ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir penkis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Asuba, Siljo duktė. *1 Kar.22,42.

32. Ir jis elgėsi pagal elgimą savo tėvo Aso, ir nesiliovė nuo to, darydamas, kas Ponui Dievui gerai patiko;

33. Tikt ką jie aukštybes ne sugriovė, nės žmonės savo širdį dar ne buvo pritaisę Dievop savo tėvų.

34. Ale kas daugiaus sakytina apie Jozapatą, tiek kas pirmųjų, tiek kas paskutiniųjų (nusidavimų), štai, tai yra rašyta nusidavimuose Jėaus, Ananio sunaus, kurius jis surašęs knygose karalių Izraėl.

35. Paskui susitarė Jozapatas, karalius Juda, su Aasju, karaliumi Izraėl, kursai labai griešnai pasielgdavo.

36. Ir jis susitarė su juomi laivų darydįti, kad galėtų jurėmis keliauti; ir jie darydino tus laivus Ezėon-Gabėryje.

37. Ale Elizėris, Dovido sunus iš Marėsa, prarakavo prieš Jozapatą ir tarė; todėl, kad tu su Aasju susitarei, Ponas Dievas tavo darbus suplėšė. Ir *laivai sulužo, kad ne galėjo jurėmis keliauti. *1 Kar.22,49.

Perskyrimas 21.

Joramas žavina savo brolius, garbina balvonus, jo koravonė ir biednasis smertis.

Ir Jozapatas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovido, ir jo sunus *Joramas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar.8,16. 1 Nus.Kar.3,11.

2. Ir jis turėjo brolių, Jozapato sunus, Asariją, Jejiėl, Sakarją, Azarją, Mikaėl ir Sepatją; šitie visi buvo vaikai Jozapato, karaliaus Juda.
3. Ir jų tėvas davė jiems daug dovanų, sidabro, aukso bei žemčugų, priegtam ir apmurytus miestus Judavoje; ale karalystę jis davė Joramui, nės tas buvo pirmgimęsis.
4. Ale kaip Joramas karalystę savo tėvo buvo gavęs ir tą įveikęs, tai jis kardu nužavino visus savo brolius, priegtam ir kelis vyresniųjų iš Izraėl.
5. *Trisdešimts ir dviejų metų buvo Joramas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jėruzalėje. * 2 Kar. 8, 17.
6. Ir *elgėsi pagal elgimą karalių Izraėl, kaip Akabo giminė buvo dariusi, nės Akabo duktė buvo jo pati; ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko. * 2 Kar. 16, 3.
7. Ale Ponas Dievas ne norėjo išgaišinti Dovido giminę dėl ano derėjimo, kuriuomi su *Dovidu buvo suderėjęs, ir kaip jis buvo kalbėjęs, jam †žibnyčią duoti ir jo vaikams visados. * 2 Zom. 7, 12. † Ps. 132, 17.
8. Jo čėse atpuolė Edomytai nuo Juda ir įsidėjo sau karalių.
9. Nės Joramas į jų žemę buvo nukeliavęs su savo vyresniaisiais, ir visi vežimai su juomi, ir nakčia buvo pasikėlęs ir Edomytus aplink jį ir vyresniuosius prie vežimų užmušęs.
10. Todėl *Edomytai atpuolė nuo Juda iki šiai dienai. Tuočės ir Libna nuo jo atpuolė. Nės jis prastojo Viešpatį, savo tėvų Dievą. * 2 Kar. 8, 20.
11. Jis ir pakurė aukštybes ant kalnų Judavoje ir darė, kad tie Jėruzalėje kekšavo ir išvadžiojo Judavą.
12. Bet jis gavo gromatą nuo prarako Eliošiaus; toje taip buvo rašyta: taip sako Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovido: „todėl, kad tu nesielgei pagal elgimą savo tėvo Jozapato, nei pagal elgimą Aso, karaliaus Judą,
13. Bet elgeisi pagal elgimą karalių Izraėl, ir darai, kad Juda ir tie, kurie Jėruzalėje gyvena, kekšauja pagal kekšavimą giminės Akabo; o priegtam ir savo brolius savo tėvo giminės nužudei, *kurie geresni buvo, ne kaip tu: * 1 Kar. 2, 32.
14. Štai, todėl Ponas Dievas tavę dide sloga ištiks, tavo žmones, tavo vaikus, tavo moteris ir visą tavo turtą.
15. Ir tu sunkiai apsirgsi viduriais, ikikol tavo viduriai dėl ligos išpuls į dieną dienos."
16. Taipo Ponas Dievas prikėlė prieš Joramą dvasę Pylistėnų bei Arabijonų, prie šalies Murinų gyvenančiųjų;
17. Ir jie užsitraukę į Judavą, suplėšė ją, ir šalin vežė visą turtą, namuose karaliaus esantįjį, priegtam jo sunus bei moteris, kad jam nei vieno sunaus ne liko, kaip tiktai Joajas, mažiausiasis jo sunus.
18. Ir po viso to Ponas Dievas jį slogino viduriuose tokia liga, kuri ne buvo gydoma.
19. O kaip tai vis taipo buvo į dieną dienos, tai dviem metam perėjus jo viduriai išpuolė draug su liga, ir jis numirė piktomis ligomis. Ir jie jį ne sudegino (ne smilkė dėl jo), *kaip jie jo tėvams buvo darę. * Jėr. 34, 5.
20. Trisdešimt ir dviejų metų jis buvo, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jėruzalėje, ir elgėsi, kad ne gražu buvo; ir jie palaidojo jį mieste Dovido, ale *ne į kapus karalių. * per. 24, 25.

Perskyrimas 22.

Aasjo prapuolimas; Ataljos razbajus.

Ir tie iš *Jėruzalės į karalių įdėjo Aasją, mažiausįjį jo sunų, į jo vietą. Nės kareiviai, iš Arabijonų su vaisku atėję, pirmuosius visus buvo nužavinę; todėl karaliumi pastojo Aasjas, Joramo sunus, karaliaus Juda. * 2 Kar. 8, 24.
2. Keturisdešimts ir dviejų metų buvo Aasjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienus metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo *Atalja, Amrio duktė. * 2 Kar. 11, 1.
3. Bet ir jisai elgėsi pagal elgimą giminės Akabo, nės jo motyna pripratino jį, Dievą prastoti.
4. Todėl jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip giminė Akabo. Nės jie buvo jo rodininkais, jo tėvui numirus, kad jį prapuldytų.
5. Ir jis elgėsi pagal jų rodą. Ir jis nusitraukė su Joramu, Akabo sunumi, karaliumi Izraėl, į karą į Ramotą Gilėade prieš Azaėlį, Syrionų karalių. Ale Syrionai įžeidė Joramą,
6. Kad pargrįžo gydytis Jezreėlyje; nės jis turėjo žaizdų, kuriomis įžeistas

buvo Ramoje, be kariaudamas su Azaėliu, Syrionų karaliumi. Ir Asarjas (t. e. Aasjas), Joramo sunus, karalius Juda, žemyn keliavo, kad lankytų Joramą, Akabo sunų, Jesreėlyje sergantį.
7. Nės prapuolimas Aasjui Pono Dievo buvo lemtas, kad pas Joramą ateitų ir taipo su Joramu išsitrauktų prieš Jėų, Nimsio sunų, *kurį Ponas Dievas buvo mostydinęs, kad išgaišintų giminę Akabo. *1 Kar. 19, 16. 2 Kar. 9, 2.
8. Taigi, kaip Jėus koravojo Akabo giminę, radęs jis kelis vyresniųjų iš Juda ir vaikus brolių Aasjo, Aasjui tarnaujančius, nužudė juos.
9. Ir jis jėškodamas *Aasjo sugavo jį, kaip jis buvo pasislėpęs Samarijoje. Ir jis nugabentas buvo pas Jėų, tas jį nužudė, ir jie palaidojo jį. Nės jie tarė: jis esti Jozapato sunus, kurs Pono Dievo jėškojo iš visos širdies. Ir ne buvo daugiaus nei vieno iš giminės Aasjo, kurs karaliumi pastotų. * 2 Kar. 9, 27.
10. Ale *Atalja, Aasjo motyna, matydama savo sunų žudytą, pasikėlusi nužudė visus karaliaus vaikus giminėje Juda. *2 Kor. 11, 1.
11. Bet Josabėat, karaliaus sesuo, ėmė Joasą, Aasjo sunų, ir pagavo jį iš karaliaus vaikų žudomųjų ir pakavojo jį su jo aukle į kokią kamarą. Taipo paslėpė jį Josabėat, duktė karaliaus Joram, klebono Jojado pati (nės ji buvo Aasjo sesuo) dėl Ataljos, kad jis ne žudytas buvo.
12. Ir jis su jais buvo paslėptas namuose Dievo šešis metus, kol Atalja karalienė buvo toje žemėje.

Perskyrimas 23.

Jojadas mostija Joasą į karalių; Atalja žudoma: Baal išpustijamas.

Ale *sekmame mete Jojadas pasidrąsinęs ėmė vyresniuosius ant šimtų, butent Asarją, sunų Jėroam, Ismaėlį, sunų Joanan, Asarją, sunų Obėd, Maėsėją, sunų Adaja, ir Elisapat, sunų Sikri, kad su jais susitartų. *2 Kar. 11, 4.
2. Tie keliavo aplink per Judavą ir surinko Lėvytus į kruvą iš visų miestų Juda ir vyresniuosius tėvų iš Izraėl, kad ateitų į Jėruzalę.
3. Ir visas susirinkimas suderėjo su karaliumi Dievo namuose. Ir jis tarė jiems: štai, karaliaus sunus tur karaliumi buti, kaip Ponas Dievas kalbėjęs ant vaikų Dovido.
4. Taigi dabar taipo turite daryti: trečiasis jųsų dalykas, kurie Sabatoje pareinate, tur buti po klebonais ir Lėvytais, vartų sargais esančiais prie slenksčio,
5. Ir trečiasis dalykas namuose karaliaus, ir trečiasis dalykas prie apatiniųjų vartų; ale visi žmonės tur buti pryangyje prie namų Pono Dievo.
6. O kad nei vienas ne eitų į tus Pono Dievo namus, kaip tiktai klebonai bei Lėvytai, kurie tarnauja! tie tur įeiti, nės jie pašventįti; ir visi žmonės te laiko sargybę Pono Dievo.
7. Ir Lėvytai tur aplink karalių susistoti, kožnas savo ginklais savo rankoje. Ir kas įeis į tus namus, tas tur buti žudytas. Ir jie tur pas karalių buti, jam išeinant ir įeinant.
8. Ir Lėvytai ir visas Juda darė, kaip klebonas Jojadas jiems buvo liepęs, ir ėmė kožnas savo žmones, kurie Sabatoje parėjo, su tais, kurie Sabatoje šalin ėjo. Nės klebonas Jojadas nedavė tiemdviem pulkam persiskirti.
9. Ir klebonas Jojadas *davė vyresniemsiems ant šimtų ragotinių bei skydų ir ginklų karaliaus Dovido, kurie Dievo namuose buvo; *2 Kar. 11, 10.
10. Ir sustatė visus žmones, kožną su jo ginklais rankoje, nuo kampo po dešinės tų namų, iki kampo po kairės ant altoriaus ir ant namų linkai aplink karalių.
11. Ir jie išvedę karaliaus sunų uždėjo jam vainiką bei liudijimą ir įdėjo jį į karalių. Ir Jojadas bei jo sunus mostijo jį ir tarė: Dieve, padėk karaliui!
12. Ale Atalja, *girdėdama šauksmą žmonių pribėgančiųjų ir karalių garbinančiųjų, atėjo pas žmones į Pono Dievo namus. *1 Kar. 1, 41.
13. Ir ji matė, ir štai, karalius stovėjo ant savo vietos, kur įeinama, ir vyresnieji ir kurie trimitavo, aplink karalių, ir visi žmonės tos žemės buvo linksmi ir *trimitavo ant trimitų, ir kurie giedojo, su visokiais striunžaisliais pasteliuoti, kad liaupsintų. Tai ji įplėšė savo rubus ir tarė: maištas! maištas! *4 Maiž. 10, 10.
14. Ale Jojadas, klebonas, išėjo laukan su vyresniaisiais ant šimtų, kurie

vaiską valdė, ir tarė jiems: išveskite ją
iš šių namų laukan per pryangį, ir jei
kas paskui ją eis, tas kardu bus žudy-
tas. Nės klebonas buvo liepęs, kad ji
ne butų žudyta namuose Pono Dievo.
15. Ir jie savo rankas pridėjo prie
jos. Ir kaip jie nukako, kur įeina-
ma į arklių vartus prie karaliaus
namų, tai ją čionai nužudė.
16. Ir Jojadas *derėjimą darė tarp
savęs ir tarp visų žmonių ir tarp ka-
raliaus, kad jie Pono Dievo žmonė-
mis butų. *per. 15, 12.
17. Tai *visi žmonės ėjo į Baalo na-
mus ir sulaužė jį, ir jo altorius bei
abrozus jie sukulė, ir nužudė Mataną,
Baalo kleboną, pas altorius. *2 Kar. 11, 18.
18. Ir Jojadas įdėjo urėdininkus na-
muose Pono Dievo tarp klebonų bei
Lėvytų, kurius Dovidas buvo pada-
vadijęs namams Pono Dievo, kad
deginimo apieras taisytų Ponui Die-
vui, kaip tai rašyta Maižėšiaus zo-
kane, su džiaugsmu ir su giesmėmis,
kurias Dovidas išmislijęs.
19. Ir padavadijo vartų sargus į vartus
prie namų Pono Dievo, kad nieko ne
įeitų, kas nečysta, bile kokio daikto.
20. Ir jis ėmė vyresniuosius ant šimtų
ir macę turinčiuosius bei didžiuosius
ponus tarp žmonių, ir visus žmones
nuo kiemų, ir nuvedė karalių žemyn
iš namų Pono Dievo, ir vedė jį pro
aukštuosius vartus prie namų kara-
liaus, ir davė karaliui pasisėsti ant
karaliaus krėslo.
21. Ir visi žmonės tos žemės buvo
linksmi, ir miestas atilsies gavo; ale
Atalja kardu buvo žudyta.

Perskyrimas 24.

Joaso garbės verti darbai, balvonų garbinimas, koravonė ir smertis.

Joasas *buvo septynių metų, kaip jis
karaliumi pastojo, ir karaliavo keturis-
dešimts metų Jėruzalėje. Jo motyna
vardu buvo Zibja iš Bersėbos. *2 Kar. 12, 1.
2. Ir Joasas darė, kas Ponui Die-
vui gerai patiko, kol kunįgas Joja-
das gyvas buvo.
3. Ir Jojadas davė jam dvi moteri,
ir jam gimė sunų bei dukterų.
4. Paskui Joasas apsiėmė Pono
Dievo namus iš naujo pataisyti;
5. Ir surinkdino klebonus bei Lė-
vytus ir tarė jiems: iškeliaukite į vi-
sus miestus Juda ir surinkite pinįgų
iš viso Izraėl, kas metą pataisyti na-
mus jųsų Dievo, ir skubįkitės tai
daryti! Ale Lėvytai nesiskubinosi.
6. Tai vadino karalius Jojadą, vy-
resnįjį iš jų, ir tarė jam: kodėl tu ne
pridaboji ant Lėvytų, kad jie sudėtų
mežlavą iš Juda bei iš Jėruzalės,
*kurią Maižėšius, Pono Dievo tarnas,
jiems uždėjęs, kurią rinko tarp Izraėl
šėtrai susirinkimo? *2 Maiž. 30, 12, 13.
7. Nės *Dievo nesibijančioji Atalja
ir jos sunus perplėšė Dievo namus,
ir vislab, kas Pono Dievo namams
buvo šventįta, jie Baalim ant gero
priskyrė. *per. 22, 10.
8. Tai liepė karalius, kad skrynę
darytų ir tą padėtų lauke į vartus
prie Pono Dievo namų;
9. Ir davė iššaukti Judavoje ir Jėruza-
lėje, kad Ponui Dievui atgabentų mež-
lavą, *Maižėšiaus, Dievo tarno, Izra-
ėliui uždėtąją pusčioje. *2 Maiž. 30, 12. 13.
10. Tai džiaugėsi visi vyresnieji ir
visi žmonės, ir atnešė bei sumetė tą
į skrynę, ikikol ji pilna pastojo.
11. Ir kad čėsas buvo skrynę par-
nešti per Lėvytus pagal karaliaus
žodį, (matant, daug pinįgų toje esant,)
tai atėjo karaliaus rašytojis, ir kam
vyriausiasis klebonas tai buvo liepęs,
ir iškratė skrynę ir nešė tą vėl į jos
vietą. Taip darė jie kas dien, kad
pinįgų daugybę supylė.
12. Ir karalius bei *Jojadas davė tus
(pinįgus) darbininkams, dirbantiems
prie namų Pono Dievo, [tie samdė
mistrus, visokius akmenis dailiai iš-
kalti mokančius ir cimerninkus, kad
taisytų Pono Dievo namus,] ir mi-
strams, kurie geležimi bei variu dirbo,
taisyti Pono Dievo namus. *2 Kar. 22. 4.
13. Ir darbininkai dirbo, kad tas pa-
taisymas jiems gerai sekėsi per jų ran-
kas, ir pilnai pataisė tus Dievo na-
mus ir gerai ištaisę tus drutus padarė.
14. Ir kaip jie tai buvo pabaigę, at-
gabeno jie likusiuosius pinįgus kara-
liui bei Jojadui; iš tų padarydino jie
rykus namams Pono Dievo, rykus
urėdui ir deginimo apieroms, šaukš-
tus, ir auksinius bei sidabrinius ry-
kus. Ir jie apieravojo deginimo apie-
ras prie tų Pono Dievo namų visa-
dos, kol Jojadas gyvas buvo.

15. Ir Jojadas buvo pasenęs ir šio amžio jam pakakus numirė; ir buvo šimtą ir trisdešimts metų, kaip jis numirė.
16. Ir jie palaidojo jį mieste Dovido tarp karalių, todėl, kad jis gerai buvo daręs Izraėliui ir Dievui bei jo namams.
17. Ir Jojadui numirus atėjo vyresnieji Juda ir pasikloniojo karaliui, tai karalius jų klausė.
18. Ir jie prastojo Pono Dievo namus, Dievo savo tėvų, ir šlužijo šventįtomsioms girėms bei balvonams. Tai kerštas užėjo Judą bei Jėruzalę dėl šios jų kaltybės.
19. Ale Jis siuntė prarakų pas juos, kad jie Dievopi prisiverstų; ir tie išliudijo jiems, *ale jie tai ne norėjo girdėti. *per. 33, 10.
20. Ir Dievo Dvasė užėjo ant Zakarjo, sunaus Jojado, kunįgo, tas pasistojo aukštai žmonėms į akis ir tarė jiems: taipo sako Dievas: „kodėl jus peržengiate prisakymus Pono Dievo? toktai jums ne gerai seksis; nės *jus Poną Dievą prastojote, tai jis jus vėl prastos." *per. 12, 5 ir 15, 2.
21. Ale jie susitarė prieš jį ir *nužudė jį akmenimis, kaip karalius buvo liepęs, pryangyje prie namų Pono Dievo. *Mat. 23, 35. Ebr. 11, 37.
22. Ir karalius Joasas ne atsimine (anos) mielaširdingystės, kurią Jojadas, jo tėvas, jam buvo išrodęs, bet nužudė jo sunų. Ale mirdamas jis sakė: Ponas Dievas tai matys ir pajėškos.
23. Ir metui perėjus traukės aukštyn Syrionų vaiskas ir atėję į Judavą ir į Jėruzalę nužavino visus vyresniuosius žmonių, ir visus iš jų suplėštus daiktus jie nusiuntė karaliui į Damašką.
24. Nės Syrionų pulkas atėjo su nedaug vyrais, o tačiau Ponas Dievas į jų rankas davė labai didį pulką, todėl, kad jie Viešpatį, savo tėvų Dievą, buvo prastoję. Taipjau jie ir Joasą pakoravojo.
25. Ir jiems nuo jo šalin atsitraukiant, paliko jie jį sunkiomis ligomis sergantį. *Ale jo tarnai susitarė prieš jį dėl kraujo vaikų Jojado, kunįgo, žavino jį ant jo patalo, ir jis numirė. Ir jie palaidojo jį mieste Dovido, ale ne tarp karalių kapų. *2 Kar. 12, 20.
26. O kurie prieš jį susitarė, šitie buvo: Sabadas, sunus Simėatos, Amonytienės, ir Josabatas, sunus Simritos, Moabytienės.
27. Ale jo sunus ir visas skaitlius, kursai po juomi buvo susirinkęs, ir budavonė Dievo namų, štai, tai yra surašyta knygose nusidavimų karalių. Ir *jo sunus Amazjas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 12, 21.

Perskyrimas 25.

Karaliavimas Amazjo, karaliaus Juda.

Dvidešimt ir penkių metų buvo Amazjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Joadan iš Jėruzalės. *2 Kar. 14, 2.
2. Ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, ale tačiaus ne iš visos širdies.
3. Bet kaip jo karalystė buvo patvirtinta, nužudė jis *savo tarnus, kurie karalių, jo tėvą, buvo užmušę. *per. 24, 25.
4. Ale jų vaikus jis ne nužudė. Nės *taipo yra rašyta knygose zokano Maižėšiaus, kuriose Ponas Dievas liepia ir sako: tėvai ne tur žavinami buti už vaikus, nei vaikai už tėvus; bet kožnas dėl savo nusidėjimo tur žavintas buti. *5 Maiž. 24, 16.
5. Ir Amazjas kruvon suvadino Judą ir sustatė juos pagal tėvų gimines, pagal vyresniuosius ant tukstančių ir ant šimtų, po visą Judą bei Benjamin, ir suskaitė juos nuo dvidešimt metų ir daugiaus, ir rado jų tris šimtus tukstančių išrinktųjų, į vaiską tinkančiųjų ir ragotines bei skydus vartoti galinčiųjų.
6. Priegtam jis ir priėmė iš Izraėl šimtą tukstančių drutų kareivių už šimtą centnerių sidabro.
7. Ale vienas Dievo vyras atėjęs pas jį sakė: karaliau, te ne eiti Izraėlio vaiskas drauge su tavimi! nės Ponas Dievas ne yra su Izraėl, nei su visais vaikais Epraim.
8. Nės jei tu ateini, kokį drąsumą išrodyti kare, tai Dievas tavę duos prapulti per tavo neprietelius. Nės Ponas Dievas macę tur, ir gelbėti, ir prapuldyti.
9. Amazjas atsakė Dievo vyrui: kągi veiksime su šimtu centnerių, kurius aš kareiviams Izraėl esmi davęs? Dievo vyras tarė: Ponas Dievas dar daugiaus tur, ne kaip tiek yra, ką jis tau gal duoti.

10. Tai Amazjas atskyrė kareivius, kurie iš Epraim pas jį buvo atėję, kad jie į savo kampą nueitų. Tai jie labai supyko ant Juda ir vėl nusitraukė į savo kampą su didžiu papykiu.
11. Ir *Amazjas buvo linksmas ir išvedė savo žmones, ir išsitraukė į druskos pakalnę ir užmušė Edomytų iš Sėir dešimt tukstančių. * 2 Kar. 14, 7.
12. Ir vaikai Juda sugavo jų dešimt tukstančių gyvus, tus jie vedė ant viršaus nekurios uolos ir nustumė juos nuo viršaus tos uolos, kad jie visi perplyšo.
13. Ale kareiviai, kurius Amazjas vėl buvo paleidęs, kad jie su jo žmonėmis į karą ne trauktųs, įpuolė į miestus Juda nuo Samarijos iki į Bėt-Oron, ir užmušė jų tris tukstančius ir ėmė daug šuplėštų daiktų.
14. Ir Amazjas, pargrįždamas nuo Edomytų mušio, parsinešė balvonus vaikų Sėir ir pastatė tus sau į dievus, ir meldėsi po jų akių ir rukino jiems.
15. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Amazjo ir siuntė praraką pas jį; tas sakė jam: kodėl tu jėškai balvonų tų žmonių, kurie savo žmones ne galėjo išgelbėti iš tavo rankos?
16. Ir jam su juomi be kalbant, tarė jis jam: ar kas tavę įdėjo į karaliaus dumčių? palauk, kodėl tu nori užmuštas buti? tai prarakas paliovė ir tarė: aš gerai numanau, kad Ponas Dievas perleidęs tavę išgaišinti, kad tu tai darei ir mano žodžiams ne klausai.
17. Ir *Amazjas, karalius Juda, susirodijęs nusiuntė pas Joasą, sunų Joajo, sunaus Jėaus, karalių Izraėl, ir jam sakydino: eik šen ir apsižiurėkiva vienas antrą. * 2 Kar. 14, 8.
18. Ale Joasas, karalius Izraėl, siuntė pas Amazją, karalių Juda, ir jam sakydino: *erškėtis Libanone esąsis nusiuntė pas cėdrą į Libanon ir jam sakydino: duok savo dukterį mano sunui per pačią. Ale žvėrys Libanone bėgo per erškėtį ir sumynė jį. * Vald. 9, 14.
19. Tu dingai: „štai, aš Edomytus išmušiau;“ tuomi pasididžiuoja tavo širdis, ir jėškai gyriaus. Dabar pasilik namieje; kodėl tu jėškai savo prapuolimo, kad tu prapultumbei, ir Juda su tavimi?
20. Ale Amazjas ne klausė jo, nės tai stojos nuo Dievo, kad jie paduoti butų į jo rankas, todėl, kad jie Edomytų balvonų buvo jėškoję.
21. Tai Joasas, karalius Izraėl, keliavo aukštyn, ir juodu apsižiurėjo su kits kitu, jis ir Amazjas, karalius Juda, Bėt-Semėje, kuri Judavoje yra.
22. Ale Judavėnai užmušti buvo Izraėlitėnų, ir kožnas *nubėgo į savo šėtrą. * 2 Zom. 18, 17.
23. Ale Amazją, karalių Juda, Joaso sunų, sugavo Joasas, Joajo sunus, karalius Izraėl, Bėt-Semėje, ir nugabeno jį į Jėruzalę, ir sugriovė murus Jėruzalės nuo vartų Epraim iki kampiniųjų vartų, keturių šimtų mastų ilgio.
24. Ir visą auksą bei sidabrą ir visus rykus, kurie randami buvo Dievo namuose pas Obėd-Edomą ir skarbinyčioje namuose karaliaus, ir vaikus į užstatą ėmė jis su savimi į Samariją.
25. Ir Amazjas, Joaso sunus, karalius Juda, dar pateko, Joasui, sunui Joajo, karaliui Izraėl, numirus, penkiolika metų.
26. Bet kas daugiaus sakytina apie Amazją, taip kas pirma, kaip kas paskiaus nusidavė, štai, tai yra rašyta *knygose karalių Juda bei Izraėl. * 1 Kar. 14, 18.
27. Ir iš to čėso, kaip Amazjas nuo Pono Dievo atsikreipė, *susitarė jie prieš jį Jėruzalėje, ale jis nubėgo į Lakis. Tai jie nusiuntė paskui jį į Lakis ir užmušė jį čionai. * per. 24, 25.
28. Ir pargabeno jį ant arklių ir *palaidojo jį pas jo tėvus mieste Juda. * 2 Kar. 14, 20.

Perskyrimas 26.

Usijas rukina ir pastoja raupsuotu.

Tai *visi žmonės Juda ėmė Usiją, tas buvo šešiolika metų, ir įdėjo jį karaliumi į vietą jo tėvo Amazjo. * 2 Kar. 14, 21.
2. Tasai pakurė Elot ir tą vėl atgrąžino pas Judą, kaip karalius užmigęs buvo su savo tėvais.
3. Šešiolika metų buvo Usijas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo penkisdešimts ir du metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jekalja iš Jėruzalės.
4. Ir jis darė, *kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Amazjas buvo daręs. * per. 25, 2. 2 Kar. 15, 31.
5. Ir jis Dievo jėškojo, kol Sakarjas gyvas buvo, mokįtojis regėjimuose

Dievo; ir kol jis Pono Dievo jėškojo, tol Dievas jam davė laimėti.
6. Nės jis išsitraukė ir kariavo prieš Pylistėnus ir pargriovė murus Gate ir murus Jabnėje bei murus Asdode; ir budavojo miestus aplink Asdod ir tarp Pylistėnų.
7. Nės Dievas gelbėjo jį prieš Pylistėnus, prieš Arabijonus, prieš tus Gur-Baalyje esančius ir prieš Meunytus.
8. Ir Amonytai dovanų davė Usijui, ir jis buvo gerai skelbiamas, iki atent į Egyptą; nės jis vis drutesnis pastojo.
9. Ir Usijas pakurdino koryčias Jėruzalėje prie kampiniųjų vartų ir prie pakalniniųjų vartų ir ant kitų kampų, ir murais padrutino jas.
10. Jis ir pilių pakurdino pusčioje ir kasdino daug šulinių, nės jis daug bandos turėjo, taip ant lankų, kaip ant plynų laukų, ir laukininkų bei vynyčininkų prie kalnų ir pas Karmel, nės jam labai patiko lauko darbai.
11. Ir Usijas turėjo gerą pulką karui į vaiską tinkančių kareivių, pagal skaitlių suskaitytų po ranka Jejiėl, rašytojo, ir Maėsėjo, urėdininko, po ranka Ananjo iš vyresniųjų karaliaus.
12. Ir skaitlius vyresniųjų tėvų iš drutųjų karžygių buvo du tukstančiu ir šeši šimtai.
13. Ir po jų ranka visas vaiskas trys šimtai tukstančių, septyni tukstančiai ir penki šimtai karui tikrų, drutų ir drąsių, kad gelbėtų karaliui prieš neprietelius.
14. Ir Usijas siuntė jiems, visam vaiskui, skydus, ragotines, šalmus, pancėrius, kilpinius ir akmenis vilpštinėmis mesti.
15. Ir darydino Jėruzalėje prietaisus, kytriai išmislytus, kad butų ant koryčių bei kampų, kad šautų su strielomis ir didžiais akmenimis. Ir garsas apie jį toli buvo girdimas, todėl, kad (Dievas) jį labai gelbėjo, ikikol jis macnus pastojo.
16. Ir kaip jis macnus buvo pastojęs, *pasididžiavo jo širdis jam ant prapuolimo. Nės jis nusidėjo prieš Viešpatį, savo Dievą, ir ėjo į bažnyčią Pono Dievo, kad rukįtų ant rukinimo altoriaus. * per. 25, 19.
17. Ale Asarjas, kunįgas, *ėjo paskui jį, ir aštuonisdešimtis klebonų Pono Dievo su juomi, vierni vyrai, *1N.Kar.7,10.
18. Ir pasipriešijo Usijui, karaliui, ir tarė jam: tau ne pareitis, Usijai, rukįti Ponui Dievui, bet klebonams, *Aarono vaikams, kurie pašventįti yra, kad rukįtų. Eik laukan iš šventinyčios, nės tu nusižengi, ir tai ne bus tau garbė po akių Pono Dievo. *4 Maiž. 18, 7.
19. Ale Usijas supyko ir turėjo rukinimo ryką savo rankoje. Ir kaip jis su klebonais susibarė, iššoko raupsai ant jo kąktos po akių klebonų namuose Pono Dievo, pas rukinimo altorių.
20. Ir Asarjas, vyriausiasis kunįgas, prigręžė savo galvą prie jo, ir visi klebonai, ir štai, tai jis buvo raupsuotas ant savo kaktos; ir jie stumė jį šalin iš čia. Jis ir pats skubinosi išeiti, nės jo sloga buvo nuo Pono Dievo.
21. Taipo karalius Usijas buvo *raupsuotas ikikol numirė, ir †gyveno skyriu kokiame bute raupsuotas; nės jis buvo prastumtas nuo namų Pono Dievo. Ale Jotamas, jo sunus, valdė karaliaus namus ir provą darė žmonėms žemėje.
* 2 Kar. 15, 5. † 4 Maiž. 5, 2.
22. Bet kas daugiaus apie Usiją sakytina, taip pirmieji, kaip paskutinieji jo nusidavimai, tai aprašė prarakas *Jėzaiošius, Amozo sunus. * Jėz. 1, 1.
23. Ir Usijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį pas jo tėvus dirvoje pas kapines karalių; nės jie tarė: jis raupsuotas. Ir Jotamas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 27.

Jotamas ištaiso, kad Amonytai jam tur čyžę mokėti.

Jotamas buvo *dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi tapė, ir karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jėrusa, Zadako duktė. * 2 Kar. 15, 33.
2. Ir darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Usijas buvo daręs, tiktai, kad jis į bažnyčią Pono Dievo ne ėjo, ir žmonės dar susigriešijo.
3. Jis kurdino aukštuosius vartus prie namų Pono Dievo, ir prie murų Opel jis daug budavodino.
4. Ir jis pakurdino miestus ant kalnų Juda, ir girėse jis *budavodino pilis ir koryčias. * per. 26, 10.
5. Ir jis kariavo su karaliumi vaikų Amon ir pergalėjo juos, kad vaikai Amon tą metą jam davė šimtą centnerių sidabro, dešimt tukstančių Ko-

rų kviečių ir dešimt tukstančių Korų miežių. Tiek davė jam vaikai Amon ir antrąjį bei trečiąjį metą.
6. Taipo Jotamas macniu stojosi, nės jis taisėsi elgtisi pagal žodį Viešpaties, savo Dievo.
7. Ale kas daugiaus sakytina apie Jotamą, ir visi jo karai ir jo elgimas, štai, tai yra rašyta *knygose karalių Izraėl bei Juda. * 2 Kar. 15, 32.
8. Dvidešimt ir penkių metų jis buvo, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje.
9. Ir Jotamas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį Dovido mieste. Ir jo sunus *Ajas karaliumi pastojo į jo vietą. * per. 28, 1.

Perskyrimas 28.

Apie Ają, karalių Juda, ir apie jo griešnąjį pasielgimą.

Ajas buvo *dvidešimt metų, kaip jis karaliumi tapė, ir karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje ir ne darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas; * 2 Kar. 16, 1.
2. Bet elgėsi pagal elgimą karalių Izraėl. Priegtam jis darė nulietus abrozus *Baalim, * per. 17, 3.
3. Ir rukino pakalnėje vaikų Inom, ir sudegino savo sunus ugnimi, pagal *biaurybę pagonų, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo pravaręs. * 5 Maiž. 18, 9. 10. 1 Kar. 14, 24.
4. Ir apieravojo bei rukino ant aukštybių ir ant *kaukarų ir po visais žaliuojančiais medžiais. * 1 Kar. 14, 23. 2 Kar. 16. 4.
5. Todėl Viešpats, jo Dievas, jį padavė į rankas *Syrionų karaliaus, kad jie jį mušė ir didį pulką tų, kurie jam priklausė, sugautus šalin vedė ir į Damašką nugabeno. Taipjau jis ir paduotas buvo į rankas karaliaus Izraėl, kad jis jo labai didį pulką užmušė. * 2 Kar. 16, 5. 6.
6. Nės Pėkas, Remaljo sunus, užmušė Judavoje šimtą ir dvidešimt tukstančių per vieną dieną, kurie visi vierni vyrai buvo, todėl, kad jie Viešpatį, savo tėvų Dievą, prastojo.
7. Ir Sikri, macnus (karžygys) iš Epraim, nužavino Maėsėją, karaliaus sunų, ir Asrikam, jo namų valdoną, ir Elkaną, vyriausįjį pagal karalių.
8. Ir vaikai Izraėl sugautus šalin vedė iš savo brolių du šimtu tukstančių moterų, sunų bei dukterų, ir priegtam daug plėšimo ėmė iš jų, ir nugabeno tą plėšimą į Samariją.
9. Ale buvo čionai vienas prarakų Pono Dievo, vardu Oded, tas išėjo laukan vaiskui priešais, kurs į Samariją atėjo, ir tarė jiems: štai, kadangi Viešpats, jųsų tėvų Dievas, ant Juda labai pyksta, jis juos padavė į jųsų rankas; ale jus juos nužavinote taip biauriai, kad tai dangun nukanka.
10. Ir dabar jus dumojate, vaikus Juda bei Jėruzalės sau paduoti į bernus bei slugines. Argi tai jums ne griekas prieš Viešpatį, jųsų Dievą?
11. Taigi klausykite manęs ir nugabenkite sugautuosius vėl tenai, kurius jus šalin vedėte iš savo brolių; nės Ponas Dievas ant jųsų labai supykęs.
12. Tai pasikėlė nekurie iš vyresniųjų vaikų Epraim: Asarjas, sunus Joanan, Berėkjas, sunus Mesilemot, Jėiskijas, sunus Salum, ir Amasas, sunus Adlai, prieš tus, kurie iš vaisko atėjo,
13. Ir tarė jiems: jus sugautuosius neturite įgabenti, nės jus tikt mislijate kaltybę ant musų užvesti po akių Pono Dievo, kad musų griekų bei kaltybės juo daugiaus darytumbite; nės jau pirma kaltybės per daug buvo, ir Ponas Dievas ant Izraėl labai supykęs.
14. Tai šarvuotieji paleido sugautuosius ir plėšimą po akių vyresniųjų ir po akių viso susirinkimo.
15. Tai pasikėlė tie vyrai, kurie dabar vardais šaukti, ir ėmė sugautuosius ir *visus, kurie nuogi buvo tarp jų, ir aprėdė juos rubais, kurius buvo išplėšę, ir aprėdė juos ir apavė jiems kurpes ir davė jiems valgyti bei gerti, ir mostijo juos, ir užsodino juos ant asilų, visus, kurie blogi buvo, ir nugabeno juos į Jėriką, †į verbų miestą, pas jų brolius, ir vėl pargrįžo į Samariją. * Pam. 25, 21. 22. 5 Maiž. 34, 3.
16. Tuočės siuntė karalius Ajas pas karalius iš Asur, kad jam gelbėtų.
17. Ir vėl atėjo Edomytai ir mušė Judą ir jų kelis šalin gabeno.
18. Priegtam ir Pylistėnai išsiplatino per miestus į lankas ir į pietus Juda, ir laimėjo Bėt-Sėmes, Ajalon, Gėderot bei Soko su jų miesteliais, ir Timną su jos miesteliais, ir Gimsą, su jos miesteliais; ir gyveno tuose.
19. Nės Ponas Dievas pažemino Judą

dėl Ajo, karaliaus Juda, todėl, kad jis Judą nuogino ir prieš Poną Dievą susigriešijo.
20. Ir atėjo prieš jį Tiglat-Pilnėser, karalius iš Asur, tas apgulė jį, ale ne galėjo jį įveikti.
21. Nės Ajas perdalijo Pono Dievo namus ir namus karaliaus ir vyresniųjų, kad duotų karaliui iš Asur; ale nieko jam ne gelbėjo.
22. Priegtam karalius Ajas savo bėdoje dar vis daugiaus prieš Poną Dievą susigriešijo;
23. Ir apieravojo balvonams Damaške, kurie jį buvo mušę, ir tarė: „dievai karalių Syrionų gelbti jiems, todėl aš jiems apieravosu, kad jie ir man gelbėtų;“ norint tie jam ir visam Izraėliui prapuolimu buvo.
24. Ir Ajas į kruvą sunešė rykus iš Dievo namų, ir surinko rykus Dievo namuose, ir užrakino duris prie Pono Dievo namų ir pasidarė altorius ant visų kampų Jėruzalės.
25. Ir per miestus Juda šen ir ten jis padarė aukštybes, kad rukytų kitiems dievams; ir įpykino Viešpatį, savo tėvų Dievą.
26. Bet kas daugiaus apie jį sakytina, ir visas jo elgimas, taip pirmasis, kaip paskutinysis, štai, *tai rašyta knygose karalių Juda bei Izraėl. *2 Kar. 16, 1.
27. Ir Ajas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Jėruzalėje, ale ne padėjo jį į kapines karalių Izraėl. Ir jo sunus Iskijas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 29.

Iskijas tikrąją Dievo šlužmą vėl atnaujina.

Iskijas *buvo dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Abja, Sakarjo duktė. *2 Kar. 18, 1.
2. Ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas.
3. Jis atvėrė vartus namų Pono Dievo pirmame mėnesyje pirmojo meto savo karalystės ir padrutino juos.
4. Ir įvedęs klebonus bei Lėvytus surinko juos ant plačiosios ulyčios į rytus,
5. Ir tarė jiems: klauskite manęs, jus Lėvytai, šventįkitės dabar, kad pašventįtumbite namus Viešpaties, savo tėvų Dievo, ir išmeskite visą biaurumą iš šventinyčios!
6. Nės musų tėvai nusižengė ir darė, kas Viešpačiui, musų Dievui, ne patiko, ir jį prastojo. Nės jie savo veidą atkreipė nuo namų Pono Dievo ir pakalą prikreipė;
7. Ir *užrakino duris prybažnyčio, ir išgesino lampas, ir rukinimo žoles ne rukino, ir nei jokią deginimo apierą ne apieravojo šventinyčioje Dievui Izraėl. * per. 28, 24.
8. Todėl Ponas Dievas labai supyko ant Juda bei Jėruzalės ir *padavė juos, kad išsklaidyti ir išpustyti butų, kad kožnas juos švilpte iššvilpia, kaip jus savo akimis matote. * per. 30, 7.
9. Nės štai, todėl *musų tėvai prapuolė kardu, musų sunus, dukters bei moters yra šalin gabenti. 1 per. 28, 6. s.
10. Bet dabar aš apsiėmiau suderėti su Viešpačiu, Dievu Izraėl, kad jo kerštas ir narsas nuo musų šalin kreiptųs.
11. Taigi mano vaikai, ne tingėkite; nės jus Ponas Dievas paskyrė, kad jus po jo akių stovėtumbite, ir kad jus jo tarnais butumbite ir jam rukįtumbite.
12. Taigi pasikėlė Lėvytai Maat, sunus Amasai, ir Joėl, sunus Asarjo, iš vaikų Kaatytų; bet iš vaikų Mėrari Kis, sunus Abdi, ir Asarjas, sunus Jealeleėl; ale iš vaikų Gerzonytų Joab, sunus Simo, ir Eden, sunus Joa;
13. Ir iš vaikų Elizapan Simri bei Jejiėl; ir iš vaikų Asap Sakarja ir Matanja;
14. Ir iš vaikų Eman Jejiėl ir Semei; ir iš vaikų Jedutun Sėmaja ir Usiėl.
15. Ir jie surinko savo brolius ir pasišventino, ir įėjo pagal žodį karaliaus iš žodžio Pono Dievo, kad čystytų Pono Dievo namus.
16. Bet klebonai įėjo į vidų namų Pono Dievo, tus čystyti, ir vislab, kas nečysta, (ką tikt bažnyčioje Pono Dievo rado,) jie sumetė į dvarą prie namų Pono Dievo, ir Lėvytai tai paėmę nunešė į upę Kidron.
17. Bet jie pradėjo pirmoje dienoje pirmojo mėnesio pasišventinti ir ašmąją dieną to mėnesio ėjo jie į prybažnytį Pono Dievo, ir šventino Pono Dievo namus per aštuones dienas ir pabaigė tai šešioliktoje dienoje pirmojo mėnesio.

18. Ir jie įėję pas karalių Iskiją tarė: mes iščystijome visus Pono Dievo namus, deginimo apierų altorių ir visus jo rykus, stalą šventįtosios duonos ir visus jo rykus;
19. Ir visus rykus, *kurius karalius Ajas, karaliumi budamas, buvo šalin metęs, kaip jis susigriešijo; tus mes pritaisėme ir pašventinome, štai, jie yra pas altorių Pono Dievo. *per. 28, 24.
20. Tai karalius Iskijas anksti pasikėlęs surinko vyresniuosius to miesto, ir ėjo aukštyn į Pono Dievo namus.
21. Ir parvedė septynis jautukus, septynis avinus, septynis ėrus ir septynis ožius apierai už griekus, už karalystę, už šventinyčią ir už Judą, ir jis tarė klebonams, Aarono vaikams, kad jie apieravotų ant altoriaus Pono Dievo.
22. Tai pamušė jie galvijus, ir klebonai ėmę kraujo šlakstė tuomi ant altoriaus, ir papiovė avinus ir šlakstė kraują ant altoriaus, ir papiovė ėrus ir šlakstė kraują ant altoriaus;
23. Ir parnešė ožius apierai už griekus po akių karaliaus ir susirinkimo, ir uždėjo savo rankas ant jų.
24. Ir klebonai papiovė juos ir šventino jų kraują ant altoriaus, kad suderintų visą Izraėl. Nės karalius buvo liepęs deginimo apieras ir apieras už griekus taisyti už visą Izraėl.
25. Ir jis pavadino Lėvytus Pono Dievo namuose su cymbalais, su psaltėriais ir su arpomis, *kaip Dovidas tai buvo liepęs, ir Gadas, pranašas karaliaus, ir prarakas Natanas; nės tai buvo Pono Dievo prisakymas per jo prarakus. *1 Nus. 26, 1.
26. Ir Lėvytai stovėjo su striunžaisliais Dovido, ir *klebonai su trimitomis. *Ezr. 3, 10.
27. Ir Iskijas liepė jiems deginimo apieras taisyti ant altoriaus. Ir apie tą čėsą, kaip pradėdavo deginimo apieras, prasidėjo ir giesmės Pono Dievo bei *trimitos ir ant visokių striunžaislių Dovido, karaliaus Izraėl. *4 Maiž. 10, 10.
28. Ir visas susirinkimas meldėsi, ir giesmės giedojančiųjų ir trimitavimas trimituojančiųjų taip ilgai buvo girdimas, ikikol deginimo apieros buvo atliktos.
29. Bet kaip deginimo apiera buvo atlikta, pasikloniojo karalius ir visi, pas jį esantieji, ir meldėsi.
30. Ir karalius Iskijas draug su vyresniaisiais liepė Lėvytams Poną Dievą liaupsinti su giesmėmis Dovido ir Asapo, pranašo. Ir jie liaupsino su džiaugsmu ir *pasiklonioję meldėsi. *2 Maiž. 33, 8.
31. Ir Iskijas atsakydamas tarė: dabar jus savo rankas pildėte Ponui Dievui; artyn žengkite ir parneškite apierų ir liaupsės apierų į namus Pono Dievo! Ir susirinkimas prinešė apierų ir liaupsės apierų, ir kožnas iš geros valės deginimo apierų.
32. Ir skaitlius deginimo apierų, kurias susirinkimas atnešė, buvo septynisdešimts jaučių, šimts avinų ir du šimtu ėrų, ir tai vislab deginimo apieroms Ponui Dievui.
33. Ir jie šventino šešis šimtus jaučių ir tris tukstančius avių.
34. Bet klebonų *permaž buvo ir ne galėjo visoms deginimo apieroms odą nutraukti, todėl jie ėmė savo brolius, Lėvytus, ikikol vislab buvo atlikta, ir ikikol klebonai pasišventino. Nės Lėvytai veikiaus šventinami, ne kaip klebonai. *per. 30, 3.
35. Ir deginimo apierų daug buvo su *taukais dėkavonės apierų ir gėrimo apierų deginimo apieroms. Taipo gatavas pastojo urėdas prie namų Pono Dievo. *3 Maiž. 3, 3.
36. Ir Iskijas džiaugėsi su visais žmonėmis, kad Dievo šlužma vėl buvo atgrąžinta; nės tai skubriai stojosi.

Perskyrimas 30.

Velykų šventė apsakoma ir švenčiama.

Ir Iskijas nusiuntė pas visą Izraėl bei Judą, ir rašė gromatą iki Epraim bei Manase, kad jie ateitų į Pono Dievo namus į Jėruzalę, *velykas švęsti Viešpačiui, Dievui Izraėl. *per. 35, 1.
2. Ir karalius susirodijo su savo vyresniaisiais ir su visu susirinkimu Jėruzalėje, velykas švęsti *antrame mėnesyje. *perkš. 15.
3. Nės jie ne galėjo tas švęsti tuo čėsu, todėl, kad ne gana klebonų pašventintų buvo, ir žmonės dar ne buvo kruvon susiėję į Jėruzalę.
4. Ir tai karaliui gerai patiko ir visam susirinkimui,
5. Ir padavadijo, kad tai iššaukta butų per visą Izraėl, pradėjus nuo

Bersėbos iki į Dan, kad pareitų velykas švęsti Viešpačiui, Izraėlio Dievui, Jėruzalėje, nės tos ilgai ne buvo švęstos taip, kaip parašyta yra.
6. Ir tekunai nubėgę su gromatomis iš rankos karaliaus ir jo vyresniųjų per visą Izraėl bei Judą, kaip karalius buvo liepęs, tarė: jus vaikai Izraėl, prisiverskitės Viešpatiespi, Dievopi Abraomo, Izaoko bei Izraėlio, tai jis prisigręš prie likusiųjų, kurie dar liko tarp jųsų iš rankos karalių iš Asur;
7. Ir ne bukite, kaip jųsų tėvai bei broliai, kurie prieš Viešpatį, savo tėvų Dievą, nusižengė, ir jis perleido, kad jie išpustyti butų, kaip patys matote.
8.Taigi ne bukite kietsprandžiai, kaip jųsų tėvai, bet duokite savo ranką Ponui Dievui ir ateikite į jo šventinyčią, kurią jis pašventino amžinai, ir šlužykite Viešpačiui, savo Dievui, tai didysis jo papykys šalin kreipsis nuo jųsų.
9. Nės jei jus prisiversitės Dievopi, tai jųsų broliai ir vaikai mielaširdingystę turės po akių tų, kurie juos sugautus laiko, kad jie vėl pareitų į šią žemę. Nėsa Viešpats, jųsų Dievas, yra malonus ir mielaširdingas ir ne atkreips nuo jųsų savo veidą, jei jus jopi prisiversitės.
10. Ir tekunai bėgo iš vieno miesto į kitą, per žemę Epraim bei Manase, ir iki į Sėbulon; ale jie *išjuokė ir išpeikė juos. * 1 Maiž. 19, 14.
11. Tačiaus keli iš Aser, iš Manase bei iš Sėbulon pasižemino ir atėjo į Jėruzalę.
12. Taipjau ir atėjo Dievo ranka į Judą, kad jiems davė širdį, vieną mislį turinčią, daryti pagal karaliaus bei vyresniųjų žodį, iš žodžio Pono Dievo.
13. Ir didis pulkas žmonių susiėjo į Jėruzalę, kad švęstų šventę neraugintos duonos antrame mėnesyje, labai didis susirinkimas.
14. Ir jie pasikėlę sugriovė altorius, Jėruzalėje esančius, ir visas rukinimo žoles jie šalin metė ir numetė jas į upę Kidron;
15. Ir papiovė velykos avinėlį keturioliktoje dienoje *antrojo mėnesio. Ir klebonai bei Lėvytai išpažino savo gėdą ir pasišventino, ir atnešė degimo apieras pas namus Pono Dievo; * 4 Maiž. 9, 11.
16. Ir stovėjo pagal savo davadą, kaip reikiama, pagal zokaną Maižėšiaus, Dievo vyro. Ir klebonai šlakstė kraują iš rankų Lėvytų.
17. Nės daug jų buvo susirinkime, kurie ne buvo pasišventinę; todėl papiovė Lėvytai velykos avinėlį už visus, kurie nečysti buvo, kad Ponui Dievui šventinami butų.
18. Taipjau ir daug žmonių buvo iš Epraim, Manase, Izašar bei Sėbulon, kurie nečysti buvo, bet valgė tiesa velykos avinėlį, ale tačiaus ne taipo, *kaip parašyta yra. Nės Iskijas meldė už juos ir tarė: Ponas Dievas, kurs meilingas yra, bus malonus * 2 Maiž. 12, 3.
19. Visiems, kurie savo širdį pritaiso Dievą jėškoti, Viešpatį, Dievą savo tėvų, ir ne dėl pašventinimo čystybės.
20. Ir Ponas Dievas išklausė Iskiją ir gydė žmones.
21. Taipo šventė vaikai Izraėl, kurie Jėruzalėje randami buvo, šventę neraugintosios duonos per septynes dienas su didžiu džiaugsmu. Ir Lėvytai bei klebonai liaupsino Poną Dievą kasdien su didei skambančiais striunžaisliais Pono Dievo.
22. Ir Iskijas kalbėjo *širdingai su visais Lėvytais, kurie gerai išmanė Pono Dievo garbę platinti. Ir jie valgė per visą šventę, septynes dienas, ir apieravojo dėkavonės apieras ir dėkavojo Viešpačiui, savo tėvų Dievui. * per. 32, 6.
23. Ir visas susirinkimas susitarė, dar kitas septynes dienas švęsti, ir šventė ir tas septynes dienas su džiaugsmu.
24. Nės Iskijas, karalius Juda, davė *dovaną susirinkimui, tukstantį jautukų ir septynis tukstančius avių. Ir vyresnieji davė dovaną susirinkimui, tukstantį jautukų ir dešimt tukstančių avių. Tai klebonų daug pasišventino. * per. 35, 7.
25. Ir visas susirinkimas Juda, klebonai ir Lėvytai džiaugėsi, ir visas susirinkimas, iš Izraėl atėjęsis, ir svetimieji, iš Izraėlio žemės atėjusieji, ir Judavoje gyvenantieji.
26. Ir buvo didis džiaugsmas Jėruzalėje. Nės iš čėso Salomono, Dovido sunaus, Izraėlio karaliaus, toktai Jėruzalėje ne buvo.
27. Ir klebonai bei Lėvytai atsikėlę žegnojo žmones, ir jų balsas buvo

išklausytas, ir jų malda nukako į Jo šventąjį gyvenimą į dangų.

Perskyrimas 31.

Balvonų garbinimas išpustijamas; aprupinimas klebonų bei Lėvytų.

Ir tai vislab atlikus, iškeliavo visi Izraėlitėnai, miestuose Juda randamieji, ir sulaužė stulpus ir nukirto šventįtasias giraites ir *sugriovė aukštybes bei altorius iš visos Judavos, Benjamin, Epraim bei Manase, iki juos visai išpustijo. Ir vaikai Izraėl visi vėl nusitraukė pas savo turtą į savo miestus. * 5 Maiž. 7, 5.

2. Ale Iskijas sustatė klebonus bei Lėvytus į jų davadą, kožną pagal jo urėdą, taip klebonus, kaip Lėvytus, prie deginimo apierų ir prie dėkavonės apierų, kad jie šlužytų, dėkavotų ir liaupsintų vartuose abažo Pono Dievo.

3. Ir karalius davė savo dalyką iš savo turto deginimo apieroms ryto metą ir vakarą ir deginimo apieroms ant Sabatos, naujmėnesio švenčių ir kitų švenčių; kaip tai *parašyta yra knygose zokano Pono Dievo. * 4 Maiž. 28, 27.

4. Ir jis tarė žmonėms, Jėruzalėje gyvenantiemsiems, kad jie dalies duotų klebonams bei Lėvytams, kad juo geriaus galėtų pributi prie zokano Pono Dievo.

5. Ir kaip tas žodis išsiplatino, davė vaikai Izraėl daug *pirmonių, javų, šviežaus vyno, aliejaus, medaus ir viso, ką suvalė iš lauko; ir visokių dešimtinių jie daug sunešė.* 2 Maiž. 23, 19. 5 Maiž. 14, 22.

6. Ir vaikai Izraėl bei Juda, kurie miestuose Juda gyveno, taipjau dešimtines parnešė galvijų bei avių ir desėtines šventįtojo, kurias jie Viešpačiui, savo Dievui, buvo šventinę, ir padarė tų čia kruvą, o ten vėl kruvą.

7. Trečiame mėnesyje jie pradėjo kruvas sudėti ir sekmame mėnesyje jie tai atliko.

8. Ir Iskijui su vyresniaisiais įeinant ir tas kruvas be matant, liaupsino jie Poną Dieva ir (peržegnojo) jo žmones Izraėl.

9. Ir Iskijas klausė klebonų bei Lėvytų apie tas kruvas.

10. Ir Asarjas, klebonas, vyresnysis iš giminės Zadok, tarė jam: iš to čėso, kaip jie pradėjo *dovanas sunešti į Pono Dievo namus, mes valgėme ir prisivalgėme, ir dar daug liko; nės Ponas Dievas peržegnojo savo žmones, todėl liko ši kruva. * 4 Maiž. 5, 9.

11. Tai liepė karalius, kad jie skrynių darytų prie Pono Dievo namų. Ir jie padarė jas,

12. Ir supylė čionai dovanas, dešimtines, pašventįtasias, viernai. Ir ant tų vyresnysis buvo Kananjas, Lėvytas, ir Simei, jo brolis, antrasis,

13. Ir Jejiėl, Asasjas, Nagat, Asaėl, Jėrimot, Josabad, Eliėl, Jesmakjas, Maat bei Benajas, pavadinti per rankas Kananjo ir Simėjo, jo brolio, pagal žodį karaliaus Iskijo. Bet Asarjas buvo vyriausiasis Dievo namuose.

14. Ir Korė, sunus Jemna, Lėvytas, vartų sargas į rytus, buvo ant dovanų Dievo, iš geros valės duotųjų, kurios Ponui Dievui į dovaną buvo duodamos, ir ant švenčiausiųjų.

15. Ir po jo ranka buvo: Eden, Minjamin, Jėsuas, Sėmajas, Amarjas bei Sakanjas klebonų miestuose, kuriems jie vierijo, kad turėtų duoti savo broliams pagal jų davadą, mažiausiamjam, kaip didžiamjam;

16. Priegtam ir tiems, kurie per vyriškius buvo skaitomi, nuo trijų metų, ir kas daugiaus, visų tų, kurie įėjo į Pono Dievo namus, kožnas savo dieną, kad tą šlužytų, kaip jis vadįtas, pagal jų davadą;

17. Ir tiems, kurie tarp klebonų buvo skaitomi giminėje savo tėvų, ir Lėvytams nuo dvidešimt metų, ir kas daugiaus, kaip kožnas vadįtas pagal jų davadą;

18. Priegtam tiems, kurie skaitomi buvo tarp jų vaikų, moterų, sunų bei dukterų, tarp viso susirinkimo; nės jie viernai šventino, kas šventįta buvo.

19. Taipjau ir vyrai vardais buvo šaukti tarp vaikų Aaron, klebonų, ant prymiesčių laukų, per visus miestus gyvenančių, kad jie dalies duotų visiems vyriškiams tarp klebonų ir visiems, kurie tarp Lėvytų buvo suskaitomi.

20. Taipo darė Iskijas per visą Judavą, ir darė, kas gera, tikra ir teisu buvo po akių Viešpaties, savo Dievo.

21. Ir apie visą dalyką, ką jis pradėjo namams Dievo ant gero pagal zokaną ir prisakymus, jėškoti savo Dievo, tai darė jis iš visos širdies, *todėl jis ir laimėjo. * Joz. 1, 8. Ps. 1, 3.

Perskyrimas 32.

Iskijas dyvnu budu apsaugojamas prieš Sanèribą.

Po šių nusidavimų ir viernybės atėjo Sanėribas, Asuro karalius, ir traukėsi į Judavą, ir guldėsi aplink apmurytuosius miestus ir mislijo tus savęspi plėšti.
2. Ir kaip Iskijas matė Sanėribą ateinantį ir savo veidą kreipiantį, prieš Jėruzalę kariauti,
3. Tai jis susirodijo su savo vyresniaisiais ir karžygiais, užkimšti vandenis šulinių, lauke miesto esančiųjų; ir jie gelbėjo jam.
4. Ir susirinko didis žmonių pulkas, tie užkimšo visus šulinius ir tekančius vandenis viduje tos žemės ir tarė: kad karaliai iš Asur ne daug vandens rastų atėję.
5. Ir jis buvo drąsus ir pataisė visus murus, kur jie *skylėti buvo, ir pakurė koryčių ant tų, ir budavojo lauke dar kitą murą, ir murais aptvėrė Milo prie miesto Dovido, ir padarė daug ginklų bei skydų, *Per. 25, 23.
6. Ir sustatė kareivių vyresniuosius į karą pas žmones, ir surinko juos pas savę į plačiąją ulyčią prie miesto vartų, ir kalbėjo su jais *širdingai tarydamas: *Per. 30, 22.
7. Bukite linksmi ir drąsus, nesibijokitės ir ne nusiminkite dėl karaliaus iš Asur, nei dėl viso to pulko, kurs pas jį yra; nės *didesnis yra su mumis, ne kaip su juomi. *1 Jon. 4, 4.
8. Su juomi yra *kuniškas petys, ale su mumis yra Viešpats, musų Dievas, kad jis mus gelbėtų ir musų karą valdytų. Ir žmonės pasitikėjo ant žodžių Iskijo, karaliaus Juda. *Jėr. 17, 5. 7.
9. Potam siuntė Sanėribas, karalius Asuro, savo tarnus į Jėruzalę (nės jis buvo Lakis apgulęs, ir visi jo žmonės su juomi) pas Iskiją, karalių Juda, ir pas visus Judavėnus, Jėruzalėje esančius, ir jam sakydino:
10. Taip sako Sanėribas, karalius Asur: ant ko jus pasitikitės, kurie jus gyvenate Jėruzalėje apgultoje?
11. Iskijas jus perkalb, kad jus smerčiui paduotų, į badą bei troškulį, ir taria: „Viešpats, musų Dievas, mus išgelbės iš rankos karaliaus Asur.“
12. Ar ne jis tas Iskijas, kursai jo aukštybes ir altorius sugriovė, ir sakęs Judavoje bei Jėruzalėje: „prie vieno altoriaus jus turite melstis ir ant to rukinti?“
13. Ar ne žinote, ką aš bei mano tėvai darė visiems žmonėms per žemes? *Argi ir dievai pagonų per žemes savo žemę galėjo išgelbėti iš mano rankos. *2 Kar. 18, 33. Per. 19, 12.
14. Kas yra tarp visų dievų šių pagonų, kurius mano tėvai išgaišino, kurs savo žmones butų galėjęs išgelbėti iš mano rankos, kad jųsų Dievas jus galėtų išgelbėti iš mano rankos?
15. Taigi nesiduokitės Iskijo suvilioti, ir ne duokitės tai perkalbėti, neigi vierykite jam! Nės kadangi nei vienas dievas visų pagonų ir karalysčių ne galėjo savo žmones išgelbėti iš mano bei iš mano tėvų rankų, tai ir jųsų dievai jus ne išgelbės iš mano rankos.
16. Priegtam jo tarnai dar daugiaus kalbėjo prieš Viešpatį Dievą ir prieš jo tarną Iskiją.
17. Jis ir gromatas rašė ant apjuoko Viešpaties, Dievo Izraėlio, ir kalbėjo apie jį ir tarė: lygiai kaip dievai pagonų per žemes savo žmones ne išgelbėjo iš mano rankos, taipo ir Iskijo Dievas savo žmones ne išgelbės iš mano rankos.
18. Ir jie šaukė didžiu balsu žydiškai prieš žmones Jėruzalėje, ant murų esančius, juos pabaugštinti ir išgandįti, kad jie miestą laimėtų;
19. Ir kalbėjo prieš Dievą Jėruzalės, kaip prieš balvonus žmonių ant žemės, kurie žmonių rankomis buvo padaryti.
20. Ale karalius Iskijas bei prarakas Jėzaiošius, Amozo sunus, Dievo meldė prieš tai ir šaukė danguna.
21. Ir Ponas Dievas *siuntė angielų vieną, tas nugaišino visus macniuosius iš vaisko ir valdonus bei vyresniuosius abaže Asuro karaliaus, kad su gėda vėl nusitraukė į savo žemę. Ir kaip jis į savo dievo namus ėjo, nužudė jį čionai kardu tie, kurie iš jo rietų buvo išėję. *Jėz. 37, 36. s.
22. Taipo gelbėjo Ponas Dievas Iskiją ir tus iš Jėruzalės iš rankos Sanėribo, Asuro karaliaus, ir visų kitų, ir išgelbėjo juos nuo visų aplinkui,
23. Kad daugel Ponui Dievui dovanų nešė į Jėruzalę ir brangius daiktus Iskijui, karaliui Juda. Ir jis

paskui garbės pilnas buvo po akių visų pagonų.
24. Tuočės *Iskijas smertnai apsirgo, ir jis meldėsi Pono Dievo; tas išklausė jį ir davė jam stebuklą. *Jėz. 38, 1.
25. Ale Iskijas nesilaikė pagal gėrybes, iš Dievo gautasias, nės jo širdis *pasididžiavo. Todėl papykys (Pono Dievo) jį užpuolė ir Judavą bei Jėruzalę. *per. 26, 16.
26. Ale Iskijas pasižemino, kaip jo širdis buvo pasididžiavusi, su tais iš Jėruzalės; todėl papykys Pono Dievo juos ne užpuolė, Iskijui gyvam be esant.
27. Ir Iskijas turėjo labai didį bagotumą bei garbę, ir pasidarė sau skarbų iš sidabro, iš aukso, iš brangių akmenaičių, iš skaniai kvepiančių žolių, iš skydų ir iš visokių brangių daiktų;
28. Ir kraučių rugiams, kad čia supiltų javų, šviežaus vyno bei aliejaus, ir staldų visokiems galvijams, ir gardų avims.
29. Ir pasibudavodino sau miestų ir turėjo galvijų, avių bei jaučių daugybę; nės Ponas Dievas jam davė labai didį turtą.
30. Iis yra ansai Iskijas, kurs aukštąją vandens versmę Gijone užkimšo ir tą žemyn kreipė iš vakarų į Dovido miestą; nės Iskijas palaimos turėjo, bile ką jis tikt pradėjo.
31. Ale kaip *paslai vyresniųjų iš Babėl pas jį buvo atsiųsti, kad klaustų ano stebuklo, žemėje nusidavusiojo, prastojo jį Dievas taipo, kad jį mėgytų, jeib žinoma butų vislab, kas jo širdyje buvo. *Jėz. 39, 1.
32. Ale kas daugiaus apie Iskiją sakytina, ir jo mielaširdingystę, štai, tai yra rašyta *regėjime prarako Jėzaiošiaus, Amozo sunaus, †knygose karalių Juda bei Izraėl. *Jėz. 36, 1. †2 Kar. 18, 1.
33. Ir Iskijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį viršuje grabų vaikų Dovido. Ir visas Juda ir tie iš Jėruzalės jį garbino jau numirus. Ir jo *sunus Manasė karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 20, 21.

Perskyrimas 33.

Karaliavimas Manasės bei Amono.

Manasė *buvo dvylika metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo penkisdešimts ir penkis metus Jėruzalėje; *2 Kar. 21, 1.
2. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, pagal *biaurybes pagonų, kurius Ponas Dievas pirm vaikų Izraėl buvo pravaręs; *5 Maiž. 18, 9.
3. Ir atsikreipė ir budavojo *aukštybes, kurias jo tėvas Iskijas buvo pargriovęs, ir įstatė Baalim altorius, ir pasidarė šventįtas giraites ir pasikloniojo visokiam dangaus pulkui ir šlužijo jiems. *2 Kar. 18, 4.
4. Jis ir pakurė altorius namuose Pono Dievo, apie kurius Ponas Dievas buvo *kalbėjęs: Jėruzalėje tur mano vardas buti amžinai. *5 Maiž. 12, 5 1 Kar. 9, 3.
5. Ir pakurė altorius visokiems dangaus pulkams abejuose pryangiuose prie namų Pono Dievo.
6. Ir jis davė savo sunums per ugnį eiti pakalnėje sunaus Inom ir skyrė dienas ir dabojo ant paukščių šauksmo, ir žynavo, ir įstatė burtininkus bei pažymių išguldytojus, ir darė daug to, kas Ponui Dievui ne patiko, kad jį įpykintų.
7. Jis ir dėjo abrozus bei balvonus, kurius jis darydino, į Dievo namus, apie kurius Ponas Dievas Dovidui buvo kalbėjęs ir *Salomonui, jo sunui: šiuose namuose Jėruzalėje, kurią aš sau pasiskyrau iš visų giminių Izraėl, aš savo vardą statysu amžinai; *per. 7, 10.
8. Ir ne duosu daugiaus paslysti koją Izraėl nuo tos žemės, kurią aš įteikiau jų tėvams, jei tiktai klausydami darys vislab, ką aš jiems liepiau, pagal visą zokaną, prisakymus ir provas per Maižėšių.
9. Ale Manasė suviliojo Judą ir tus iš Jėruzalės, kad jie pikčiaus darė, ne kaip pagonai, kurius Ponas Dievas dėl vaikų Izraėl buvo išgaišinęs.
10. Ir kad Ponas Dievas davė kalbėti su Manase ir su jo žmonėmis, tai jie to nieko ne *atbojo. *per. 24, 19.
11. Todėl Ponas Dievas davė ant jų ateiti vaisko valdonus karaliaus iš Asur, tie Manasę *į pančius įdėtą apkaldino ir surakinę jį lencugais nugabeno į Babėl. *Ps. 107, 10.
12. Ir jis *bėdoje budamas pakarniai meldė Viešpaties, savo Dievo, ir labai pasižemino po akių Dievo savo tėvų, *Ps. 18, 7.
13. Ir meldėsi ir pakarniai meldė jo. Tai jis išklausė jo pakarnųjį meldimą ir sugrąžino jį vėl į Jėru-

zalę, į jo karalystę; tai išpažino Manasė, Poną Dievą esantį Dievu.
14. Potam jis pabudavojo galiausiuosius murus prie Dovido miesto į vakarus pas Gijon prie upelio, ir kur į žuvių vartus įeinama, ir aplink pas Opėl, ir darė juos labai aukštus, ir įdėjo vyresniuosius į apmurytuosius miestus Juda;
15. Ir metė šalin svetimuosius dievus ir balvonus iš namų Pono Dievo, ir visus altorius, kurius jisai buvo pabudavojęs ant kalno namų Pono Dievo ir Jėruzalėje, ir išmetė juos laukan iš miesto;
16. Ir pataisė altorių Pono Dievo, ir apieravojo ant to dėkavonės bei liaupsės apieras, ir liepė Juda, kad jie šlužytų Viešpačiui, Izraėlio Dievui.
17. Bet tikt žmonės dar apieravojo ant aukštybių, ale tačiaus Viešpačiui, savo Dievui.
18. Bet kas daugiaus apie Manasę sakytina, ir jo malda savo Dievopi, ir kalbėjimas tų, kurie regėjimus regėdavo ir su juomi kalbėdavo vardan Viešpaties, Izraėlio Dievo, štai, tie yra *tarp nusidavimų karalių Izraėl. *2 Kar. 21, 1.
19. Ir jo malda bei pakarnusis meldimas, ir visi jo griekai bei nusidėjimai, ir anos vietos, ant kurių jis aukštybes pabudavojo ir šventįtas giraites bei balvonus įdėjo, pirmneng jis pažemintas buvo, štai, tie yra rašyti tarp nusidavimų pranašų.
20. Ir Manasė užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį jo namuose. Ir jo *sunus Amonas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 21, 18.
21. Dvidešimt ir dviejų metų buvo *Amonas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo du metu Jėruzalėje; *2 Kar. 21, 19.
22. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas Manasė buvo daręs. Ir Amonas apieravojo visiems balvonams, kurius jo tėvas Manasė buvo darydinęs, ir šlužijo jiems.
23. Ale jisai ne pasižemino Ponui Dievui, kaip jo tėvas Manasė buvo pasižeminęs; nės jis, Amonas, kaltybės daug darė.
24. Ir jo *tarnai pasistengė prieš jį ir nužudė jį jo namuose. *2 Kar. 12, 20.
25. Tai *žmonės žemėje užmušė visus, kurie prieš karalių Amon buvo pasistengę. Ir žmonės tos žemės įdėjo jo sunų Josiją karaliumi į jo vietą. *2 Kar. 14, 5.

Perskyrimas 34.

Josijas čystija ir pataiso bažnyčią.

Josijas buvo *aštuonių metų, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo trisdešimts ir vieną metą Jėruzalėje; *2 Kar. 22, 1.
2. Ir *darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, ir elgėsi pagal elgimą savo tėvo Dovido, ir ne atsikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės. *per. 29, 2.
3. Nės ašmame mete savo karaliavimo, vaiku dar be budamas, pradėjo jis jėškoti Dievo savo tėvo Dovido, ir dvyliktame mete jis pradėjo apčystyti Judą bei Jėruzalę nuo aukštybių ir nuo šventįtųjų giraičių ir nuo balvonų bei nulietųjų abrozų;
4. Ir davė po savo akių *nulaužti altorius Baalim, ir abrozus ant jų viršaus jis viršuje nukirto, ir šventįtasias giraites ir balvonus bei abrozus jis sukulė ir sutrynė juos į dulkes ir pabėrė juos ant kapų tųjų, kurie jiems buvo apieravoję, *2 Kar. 11, 18.
5. Ir sudegino kaulus klebonų ant altorių, ir apčystijo taipo Judą bei Jėruzalę,
6. Priegtam ir miestuose Manasė, Epraim, Simėon, iki atent į Naptalį, per jų pusčias aplinkui.
7. Ir kaip jis altorius bei šventįtasias giraites buvo nulaužęs ir balvonus į dulkes sudaužęs ir *visus abrozus nukirtęs per visą žemę Izraėl, tai jis vėl parėjo į Jėruzalę. *3 Maiž. 26, 30.
8. Aštuonioliktame mete savo karalystės, kaip jis žemę ir (Dievo) namus buvo apčystijęs, siuntę jis Sapaną, Azaljo sunų, ir Maėsėją, vyresnįjį miesto, ir Joą, Joajo sunų, kanclėrių, kad pataisytų namus Viešpaties, jo Dievo.
9. Ir jie atėjo pas vyriausįjį kunįgą Ilkiją, ir pinįgai jiems buvo duoti, kurie Dievo namams buvo atnešti, kurius Lėvytai, pas slenkstį sargybę laikantieji, buvo surinkę iš Manase, iš Epraim ir iš visų likusiųjų Izraėlyje, ir iš visos Judavos bei Benjamin, ir iš Jėruzalėje gyvenančiųjų.
10. Ir *davė tus darbininkams į rankas, pavadintiemsiems prie Pono Dievo namų. Ir jie davė tus tiems, kurie dirbo prie Pono Dievo namų, ir kur tie buvo pagedę, kad jie tus taisytų. *2 Kar. 22, 5.
11. Tie tus išdavė cimerninkams ir budavonininkams, kad jie iškaldytų

akmenų ir ištašytų medžių, pirktų
balkiams namų, kurius karaliai Juda
buvo pagadinę.
12. Ir tie vyrai dirbo viernai prie to
darbo. Ir ant jų buvo statyti Jajatas bei
Obadjas, Lėvytai iš vaikų Mėrari, Sa-
karjas bei Mesulam iš vaikų Kaatytų,
tą darbą paskubinti; ir visi buvo Lė-
vytai, kurie ant striunžaislių išmanė.
13. Ale ant tų, kurie naštas nešiojo ir
kitus prie visokio darbo privarydavo
per visas urėdystes, buvo iš Lėvytų
rašytojai, urėdninkai bei vartų sargai.
14. Ir išimdami pinįgus, Pono Dievo
namams įdėtuosius, rado Ilkijas, ku-
nįgas, knygas zokano Pono Dievo,
Maižėšiaus duotasias.
15. Ir Ilkijas atsakydamas tarė Sapa-
nui, rašytojui: *aš radau zokano kny-
gas Pono Dievo namuose. Ir Ilkijas
davė tas knygas Sapanui. *2 Kar. 22, 8.
16. Ale Sapanas nunešė tas karaliui
ir atsakė karaliui tarydamas: vislab,
kas po rankomis tavo tarnų paduota,
tai jie daro.
17. Ir jie supylė pinįgus, Pono Dievo
namuose rastuosius, ir davė tus pa-
vadintiemsiems bei darbininkams.
18. Ir Sapanas, rašytojas, pasakė tai
karaliui tarydamas: Ilkijas, kunįgas,
davė man kokias knygas. Ir Sapanas
skaitė tose po akių karaliaus.
19. Ir karalius zokano žodžius girdė-
damas, *įplėšė savo rubus. *Ezr. 9, 3.
20. Ir karalius liepė Ilkijui bei Aji-
kamui, Sapano sunui, ir Abdonui,
sunui Miko, ir Sapanui, rašytojui, ir
Asajui, karaliaus tarnui, ir tarė:
21. Nuėję klauskite Pono Dievo už
manę ir už likusiuosius Izraėlyje ir už
Judą dėl žodžių knygų rastųjų. Nės
papykys Pono Dievo yra didis, kursai
ant musų užsidegė, kad musų tėvai ne
pilnavojo žodį Pono Dievo, kad jie
darytų, kaip rašyta yra šiose knygose.
22. Tai nuėjo Ilkijas su kitais kara-
liaus siųstaisiais pas prarakienę Uldą,
Salumo pačią, sunaus Takėat, su-
naus Asro, rubų sargo, kuri Jėru-
zalėje gyveno antroje pusėje, ir kal-
bėjo tai su ja.
23. Ir ji tarė jiems: taip sako Vieš-
pats, Izraėlio Dievas: „sakykite tam
vyrui, kurs jus pas manę siuntė:
24. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš
nepalaimos užvesu ant šio kampo ir jo
gyventojų, visus keikimus, *šiose kny-
gose rašytus, kurias paskaitė po (ausių)
karaliaus Juda, *3 Maiž. 26, 14. 5 Maiž. 28, 15.
25. Todėl, kad jie manę prastojo ir
kitiems dievams rukino, kad manę
įpykintų visokiais darbais savo rankų.
Ir mano papykys užsidegs ant šio
kampo ir ne bus išgesomas.
26. Ir karaliui Juda, kurs jus atsiuntė
Pono Dievo klausti, jus taipo turite
sakyti: taip sako Viešpats, Izraėlio Die-
vas, apie žodžius, kurius tu girdėjai:
27. Todėl, kad tavo širdis pamankš-
tinta, ir *pasižeminai po akių Dievo,
jo žodžius girdėdamas prieš šį kampą
ir prieš jo gyventojus, ir po mano akių
pasižeminai ir savo rubus įplėšei ir
po mano akių verkei, tai aš tavę ir iš-
klausiau, sako Ponas Dievas. *per. 33, 12.
28. Štai, aš tavę suvalysu pas tavo
tėvus, kad su pakajumi butumbei su-
valytas į savo grabą, kad *tavo akys
ne matytų visą tą bėdą, kurią aš užvesu
ant šio kampo ir ant jo gyventojų."
Ir jie atsakė tai karaliui. *2 Kar. 22, 20.
29. Tai *nusiuntęs karalius su-
vadindino visus vyresniuosius iš Juda
bei iš Jėruzalės. *2 Kar. 23, 1.
30. Ir karalius aukštyn užėjo į Pono
Dievo namus, ir visi vyrai Juda ir
gyventojai iš Jėruzalės, klebonai, Lė-
vytai ir visi žmonės, taip mažieji,
kaip didieji; ir po jų ausių buvo skai-
tomi visi žodžiai knygose derėjimo,
Pono Dievo namuose rastose.
31. Ir karalius pasistojo į savo vietą ir
derėjimą padarė po akių Pono Dievo,
kad pagal Pono Dievo žodį kožnas
pasielgtų ir pilnavotų jo prisakymus,
liudijimus ir provas iš visos širdies ir
iš visos dušios, kad darytų pagal visus
žodžius šio derėjimo, kurie rašyti bu-
vo šiose knygose. *per. 15, 12. Joz. 24, 25.
32. Ir čia stovėjo visi, kurie Jėruza-
lėje ir Benjamyne buvo. Ir gyven-
tojai iš Jėruzalės darė pagal derėjimą
Dievo, jų tėvų Dievo.
33. Ir Josijas metė šalin visas biau-
rybes iš visų žemių, vaikų Izraėl esan-
čiųjų, ir darė, kad visi Izraėlyje ran-
damieji Viešpačiui, savo Dievui, šlu-
žijo. *Kol Josijas gyvas buvo, tol
jie ne atsikreipė nuo Viešpaties, savo
tėvų Dievo. *Vald. 2, 7.

Perskyrimas 35.

Josijas švenčia velykas ir galą gauna kare.

Ir Josijas *šventė velykas Ponui Dievui Jėruzalėje, ir papiovė velykos avinėlį keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio. * 2 Kar. 23, 21.

2. Ir jis davadijo klebonus į jų urėdą ir tvirtino juos jų urėde namuose Pono Dievo;

3. Ir tarė Lėvytams, kurie visą Izraėlį mokino ir Ponui Dievui pašventįti buvo: įdėkite šventąją skrynę *į namus Salomono, Dovido sunaus, Izraėlio karaliaus, pabudavotuosius. Jus ne turite tą ant pėčių nešti. Taigi šlužykite Viešpačiui, savo Dievui, ir jo žmonėms Izraėl. * 1 Kar. 6, 1.

4. Ir davadykite giminę savo tėvų pagal savo davadą, kaip tas parašytas esti Dovido, karaliaus Izraėl, ir jo sunaus Salomono;

5. Ir stovėkite šventinyčioje pagal davadą giminių tėvų tarp savo brolių, iš (šių) žmonių gimusiųjų, ir pagal davadą tėvų giminių tarp Lėvytų;

6. Ir papiaukite velykos avinėlį ir pasišventįkite, ir pritaisykite savo brolius, kad jie darytų pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių!

7. Ir Josijas davė *dovanai prastiemsiems žmonėms ėryčių bei ožyčių (vislab ant velykų visiems, kurie čia buvo), kad jų skaitlius buvo trisdešimts tukstančių ir trys tukstančiai jaučių, ir vislab iš turto karaliaus. * per. 30, 24.

8. Bet jo vyresnieji davė dovanai iš geros valės žmonėms ir klebonams bei Lėvytams (butent Ilkijas, Sakarjas bei Jejiėl, vyresnieji Dievo namuose iš klebonų) velykoms du tukstančiu ir šešis šimtus (ėryčių bei ožyčių), prie tų dar tris šimtus jaučių.

9. Ale Kananjas, Sėmajas, Netaneėl ir jo broliai, Asabjas, Jejiėl ir Josabad, Lėvytų vyresnieji, davė į dovaną Lėvytams ant velykų penkis tukstančius (ėryčių bei ožyčių), prie tų dar ir penkis šimtus jaučių.

10. Taipo Dievo šlužma buvo pagatavyta; ir klebonai stovėjo ant savo vietos, ir Lėvytai į savo davadą pagal žodį karaliaus.

11. Ir jie papiovė velykos avinėlį, ir klebonai ėmė iš jų rankų ir šlakstė, ir Lėvytai nutraukė jų odą;

12. Ir atskyrė deginimo apieras, kad jas duotų tarp dalių tėvų giminių į kožną jų pulką, Ponui Dievui apieravoti, kaip tai rašyta knygose Maižėšiaus. Taipjau jie darė ir su jaučiais.

13. Ir jie kepė tą velykos avinėlį prie ugnies, kaip reikėjo. Ale kas šventįtą buvo, išvirė puoduose, katiluose bei skauradose, ir jie darė tai skubriai prastiemsiems žmonėms.

14. Potam jie pataisė ir sau bei klebonams. Nės klebonai, Aarono vaikai, darbo turėjo prie deginimo apierų bei taukų iki nakties, todėl turėjo Lėvytai ir sau ir klebonams, Aarono vaikams, pataisyti.

15. Ir *giedantieji, vaikai Asapo, stovėjo ant savo vietos pagal žodį Dovido, ir Asapo, ir Emano, ir Jėdituno, karaliaus pranašo, ir †vartų sargai prie visų vartų, ir jie ne atstojo nuo savo urėdo; nės Lėvytai, jų broliai, pataisė jiems. * 1 Nus. Kar. 16, 1. † 1 Nus. Kar. 27, 1.

16. Taipo prigatavyta buvo tą dieną visa Pono Dievo šlužma, kad velykos butų švenčiamos ir deginimo apieros uždegamos ant altoriaus Pono Dievo, kaip karalius Josijas buvo liepęs.

17. Taipo vaikai Izraėl, kurie čia buvo susiėję, šventė tuočės velykas ir šventę neraugintosios duonos per septynes dienas.

18. Bet nei vienos *velykos Izraėlyje taipo ne buvo šventįtos, kaip šios, iš čėso Zomėlio, prarako, ir nei vienas karalius Izraėlyje taipo velykas buvo šventęs, kaip Josijas velykas šventė, ir klebonai, Lėvytai, visas Juda, ir kas iš Izraėl buvo susiėję, ir gyventojai Jėruzalės. * per. 30, 26.

19. Aštuonioliktame mete karalystės Josijo šios velykos buvo šventįtos.

20. Po to, kaip Josijas tus namus buvo įtaisęs, *aukštyn traukės Nėko, Egypcionų karalius, kad kariautų prie Karkėmis pas Prat; ir Josijas išsitraukė jam priešais. * 2 Kar. 23, 29.

21. Ale jis siuntęs paslus pas jį, jam sakydino: kas man darbo su tavimi, karaliau Juda? Aš dabar ne ateimi prieš tavę, bet aš kariauju prieš kitą giminę, ir Dievas man sakęs, kad skubįčiaus. Paliauk prieš Dievą (stengtis), su manim esantįjį, kad jis tavę ne sugaišintų!

22. Ale Josijas ne atkreipė savo veidą nuo jo, bet taisėsi su juomi kariauti, ir ne klausė žodžiams Nėko iš burnos Dievo; ir atėjo su juomi kariauti ant plynųjų laukų pas *Megido. *2 Kar. 23, 30. Zak. 12, 11.
23. Bet strielčiai *įšovė karalių Josiją, ir karalius sakė savo tarnams: veškite manę į kitą šalį, nės aš labai esmi įžeistas. *1 Kar. 22, 34.
24. Ir jo tarnai nukėlė jį nuo vežimo ir vedė jį ant kito jo vežimo ir nugabeno jį į Jėruzalę; ir jis numirė ir buvo palaidotas į kapus savo tėvo. Ir visas Juda bei Jėruzalė gedėjo dėl Josijo.
25. Ir *Jėremiošius dejavo dėl Josijo; ir visi, kurie giedojo ir kurios giedojo, kalbėjo savo dejavimo giesmes ant Josijo iki šiai dienai; ir tai į paprotį virto Izraėlyje. Štai, tai yra rašyta dejavimo giesmėse. *Jėr. 22, 10. 11.
26. Ale kas daugiaus apie Josiją sakytina, ir jo mielaširdingystė pagal šventąjį raštą zokane Pono Dievo,
27. Ir jo nusidavimai, taip pirmieji kaip paskutinieji, štai, tai yra *rašyta knygose karalių Izraėl bei Juda, *2 Kar. 22, 1.

Perskyrimas 36.

Apie Josijo pasekėjus ir apie kalėjimą Babėliškąjį.

Ir žmonės žemėje ėmė *Joają, Josijo sunų, ir įdėjo jį karaliumi į jo tėvo vietą Jėruzalėje. *2 Kar. 23, 30.
2. Dvidešimt ir trijų metų buvo Joajas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo per tris mėnesius Jėruzalėje.
3. Nės Egypcionų karalius atstatė jį Jėruzalėje, ir uždėjo tai žemei į koravonę šimtą centnerių sidabro ir vieną centnerį aukso.
4. Ir Egypcionų karalius įdėjo Eljakym, jo brolį, į karalių ant Juda ir ant Jėruzalės, ir perkeitė jo vardą Jojakymą. Ale jo brolį Joają ėmė Nėko ir nugabeno jį į Egyptą.
5. Dvidešimt ir penkių metų buvo Jojakymas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje; ir darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, ne patiko.
6. Ir Nebukad-Nėzar, Babėlio karalius, traukėsi aukštyn prieš jį ir *surakino jį lencugais, kad jį į Babėlį nuveštų. *Ezėk. 19, 9.
7. Taipjau Nebukad-Nėzar *kelis rykus iš Pono Dievo namų nugabeno į Babėlį ir įdėjo juos į savo bažnyčią Babėlyje. *Ezr. 1, 7.
8. Ale kas daugiaus apie Jojakym sakytina, ir jo biaurus daiktai, kurius jis darė, ir kurie jame rasti buvo, štai, tie yra rašyti knygose karalių Izraėl bei Juda. Ir jo sunus *Jojakynas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 24, 6.
9. Aštuonių metų buvo Jojakynas, kaip jis karaliumi pastojo ir karaliavo tris mėnesius ir dešimt dienų Jėruzalėje; ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko.
10. Ale metui perėjus *nusiuntė Nebukad-Nėzar ir jį į Babėlį nugabendino draug su brangiaisiais rykais iš namų Pono Dievo, ir įdėjo †Zidekiją, jo brolį, į karalių ant Juda ir ant Jėruzalės. *2 Kar. 24, 10. 12. †Jėr. 52, 1.
11. Dvidešimt metų ir vieno buvo Zidekijas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje;
12. Ir darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, ne patiko, ir ne pasižemino po akių prarako Jėremiošiaus, kalbančio iš burnos Pono Dievo.
13. Priegtam jis atpuolė nuo Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, kuriam jisai prie Pono Dievo buvo prisiekęs, ir pastojo kietsprandis ir užkietino savo širdį, kad ne prisiverstų Dievopi, Izraėlio Dievopi.
14. Ir visi vyresnieji iš klebonų draug su žmonėmis labai daug griekų padarė pagal *visokias biaurybes pagonų, ir subiaurino Pono Dievo namus, kurius jisai buvo šventinęs Jėruzalėje. *5 Maiž. 18, 9.
15. Ir Viešpats, jų tėvų Dievas, siuntė pas juos savo *paslus anksti. Nės jis čėdijo savo žmonių ir savo gyvenimo. *Luk. 20, 10. Darb. 7, 52.
16. Ale jie per apjuoką laikė Dievo paslus ir paniekino jo žodžius ir išjuokė jo prarakus, ikikol papykys Pono Dievo ant savo žmonių taip didyn ėjo, kad ne galėjo tą gydyti.
17. Nės jis atvedė ant jų Kaldėonų karalių, ir davė kardu nužudyti jaunuosius jų vyriškius namuose jų šventinyčios, ir ne čėdijo nei jaunikaičių, nei mergų, nei senųjų, nei tėvų tėvų; visus jis padavė į jo rankas.
18. Ir *visus rykus iš Dievo namų,

didžiuosius ir mažuosius skarbus iš Pono Dievo namų, ir skarbus karaliaus bei jo vyresniųjų, vislab jis nuvešdino į Babėlį. *2Kar.25,13.
19. Ir jie sudegino Dievo namus ir *sugriovė murus Jėruzalės, ir visus jų paločius jie ugnimi sudegino, kad visi jų brangus rykai buvo pagadinti. *Neem.1,3.
20. Ir jis šalin gabeno į Babėlį, kas nuo kardo buvo išlikęs; ir jie pastojo jo ir jo sunų tarnai, ikikol Persų karaliai karaliavo,
21. Kad išsipildytų žodis Pono Dievo, *Jėremiošiaus kalbėtasis, ikikol žemė savo Sabatų gana turėtų. Nės per visą čėsą išpustijimo buvo Sabata, ikikol septynisdešimts metų išsipildė. *Jėr 25,11.
22. Ale pirmame mete Korės, Persų karaliaus, kad išsipildytų žodis Pono Dievo, * iš burnos Jėremiošiaus kalbėtasis, prikėlė Ponas Dievas dvasę †Korės, Persų karaliaus, kad jis davė iššaukti per visą savo karalystę, o ir gromatomis, ir sakydino: *Ezr.1,1.†Jėz.44,28.
23. Taip sako Korės, Persų karalius: Viešpats, dangaus Dievas, davė man visas karalystes per žemes ir liepė man, jam namus budavoti Jėruzalėje, Judavoje. Taigi, kas jųsų iš jo žmonių yra, su tuomi t'esie Viešpats, jo Dievas, ir te nusitraukie aukštyn.

Knyga Ezro.

Perskyrimas 1.

Cyraus arba Korėso malonė, kad žydus iš kalėjimo išleido.

Pirmame *mete Korės, Persų karaliaus, kad išsipildytų žodis Pono Dievo, iš burnos †Jėremiošiaus kalbėtasis, prikėlė Ponas Dievas dvasę Korės, Persų karaliaus, kad jis davė iššaukti per visą savo karalystę, o ir gromatomis, ir sakydino: *2Nus.K.36,22.per.5,13.†Jėr.25,11.
2. Taip sako Korės, Persų karalius: Viešpats, dangaus Dievas, davė man visas karalystes per žemes, ir liepė man, jam namus budavoti Jėruzalėje, Judavoje.
3. Taigi, kas jųsų iš jo žmonių yra, su tuomi t'esie jo Dievas, ir te nusitraukie aukštyn į Jėruzalę, Judavoje, ir te budavoja namus Viešpaties, Izraėlio Dievo! Jisai yra Dievas Jėruzalėje esąsis.
4. Ir kursai dar likęs yra visose vietose, kuriose jis svetimas yra, tam te padeda žmonės iš jo šalies sidabru ir auksu, lobiu ir galvijais iš geros valės, Dievo namams Jėruzalėje.
5. Tai pasikėlė vyresnieji tėvai iš Juda ir Benjamin, ir klebonai bei Lėvytai visi, kurių dvasę Dievas prikėlė aukštyn nueiti ir budavoti Pono Dievo namus Jėruzalėje.
6. Ir visi jų susėdai nudalijo jiems sidabro ir aukso rykų, lobio ir galvijų ir brangių daiktų, be to, ką dar iš geros valės davė.
7. Ir karalius Korės išdavė rykus Pono Dievo namų, kurius Nebukad-Nėzar iš Jėruzalės buvo išėmęs ir į savo dievo namus įdėjęs.
8. Bet Korės, Persų karalius, išdavė tus per Mitredatį, skarbų užveizdą, ir paskaitė juos *Sesbazarui, kunįgaikščiui Žydų. * per. 5, 14.
9. Ir tai yra jų skaitlius: trisdešimts aukso praustuvių ir tukstantis sidabro praustuvių, dvidešimt ir devyni peiliai,
10. Trisdešimt aukso kupkų, ir kitų sidabro kupkų keturi šimtai ir dešimt, ir kitų rykų tukstantis;
11. Kad visų rykų iš aukso ir sidabro (darytų) buvo penki tukstančiai ir keturi šimtai. Visus Sesbazaras su tais nugabeno, kurie iš kalėjimo Babėl aukštyn nuėjo į Jėruzalę.

Perskyrimas 2.

Skaitlius ir surašymas sugrįštančiųjų Žydų ir jų rankius.

Tai *yra tie žmonės iš tos žemės, kurie aukštyn užėjo iš kalėjimo, kurius Nebukad-Nėzar, karalius iš Babėl, į Babėlį buvo nuvedęs, ir vėl į Jėruzalę ir į Judą sugrįžo, kiekvienas į savo miestą. * Neėm. 7, 6.
2. Ir atėjo su Serubabėliu, Jėsua, Neėmija, Sėraja, Reėlja, Mardokai, Bilsan, Mispar, Bigevai, Reum ir Baėna. Tai yra skaitlius vyrų iš žmonių Izraėl:
3. Vaikų Parėos du tukstančiu šimtas septynisdešimt ir du.
4. Vaikų Sepatjo trys šimtai septynisdešimts ir du.
5. Vaikų Ara septyni šimtai septynisdešimt ir penki.

6. Vaikų *Paat-Moab iš vaikų Jėsuo, Joabo, du tukstančiu aštuoni šimtai ir dvylika. * Neėm. 7, 11.
7. Vaikų Elam tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi.
8. Vaikų Satu devyni šimtai keturisdešimt ir penki.
9. Vaikų Sakai septyni šimtai ir šešisdešimt.
10. Vaikų Bani šeši šimtai keturisdešimt ir du.
11. Vaikų Bebai šeši šimtai dvidešimt ir trys.
12. Vaikų Asgado tukstantis du šimtu dvidešimt ir du.
13. Vaikų Adonikamo šeši šimtai šešisdešimt ir šeši.
14. Vaikų Bigevai du tukstančiu penkisdešimt ir šeši.
15. Vaikų Adino keturi šimtai penkisdešimt ir keturi.
16. Vaikų Atėro iš Iskijo devynisdešimt ir aštuoni.
17. Vaikų Bėzai trys šimtai dvidešimt ir trys.
18. Vaikų Jora šimtas ir dvylika.
19. Vaikų Asum du šimtu dvidešimt ir trys.
20. Vaikų Gibar devynisdešimt ir penki.
21. Vaikų Bėtlėem šimtas dvidešimt ir trys.
22. Vyrų Netopa penkisdešimt ir šeši.
23. Vyrų iš *Anatot šimtas dvidešimt ir aštuoni. * Jėr. 1, 1.
24. Vaikų Asmavėt keturisdešimt ir du.
25. Vaikų Kirijat-Arim, Kapira ir Beėrot septyni šimtai keturisdešimt ir trys.
26. Vaikų Rama ir Gaba šeši šimtai dvidešimt ir viens.
27. Vyrų iš Mikmas šimtas dvidešimt ir du.
28. Vyrų iš Betėl ir Ai du šimtu dvidešimt ir trys.
29. Vaikų Nėbo penkisdešimt ir du.
30. Vyrų iš Magbis šimtas penkisdešimts ir šeši.
31. Vaikų antrojo Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi.
32. Vaikų Arim trys šimtai ir dvidešimt.
33. Vaikų Lod, Adid, bei Ono, septyni šimtai dvidešimt ir penki.
34. Vaikų Jerėo trys šimtai keturisdešimt ir penki.
35. Vaikų Senaa trys tukstančiai šeši šimtai ir trisdešimt.
36. Klebonų: Vaikų Jedajo iš giminės Jėsuo devyni šimtai septynisdešimts ir trys.
37. Vaikų Imer tukstantis penkisdešimts ir du.
38. Vaikų Pasur tukstantis du šimtu keturisdešimt ir septyni.
39. Vaikų Arimo tukstantis ir septyniolika.
40. Lėvytų: Vaikų Jėsuo ir Kadmiėl, iš vaikų Odavjo, septynisdešimt ir keturi.
41. Giedotojų: vaikų Asapo šimtas dvidešimt ir aštuoni.
42. Vaikų vartininkų: vaikai Salum, vaikai Atėro, vaikai Talmono, vaikai Akubo, vaikai Atyto ir vaikai Sobajo, iš viso šimtas trisdešimts ir devyni.
43. *Netinymų: Vaikai Zibo, vaikai Asupo, vaikai Tabaoto, * 1 Nus. Kar. 10, 2.
44. Vaikai Keroso, vaikai Siėjo, vaikai Padono,
45. Vaikai Lebano, vaikai Agabo, vaikai Akubo,
46. Vaikai Agabo, vaikai Samlajo, vaikai Anano,
47. Vaikai Gidėlio, vaikai Gaaro, vaikai Reajo,
48. Vaikai Rėzino, vaikai Nekado, vaikai Gasamo,
49. Vaikai Uso, vaikai Pasėajo, vaikai Besajo,
50. Vaikai Asno, vaikai Mėunim, vaikai Nepusim,
51. Vaikai Bakbuko, vaikai Akupo, vaikai Aruro,
52. Vaikai Bazeluto, vaikai Mejido, vaikai Arso,
53. Vaikai Barkomo, vaikai Sisėro, vaikai Tamo,
54. Vaikai Nezija, vaikai Atipo.
55. Vaikai *bernų Salomono: vaikai Sotai, vaikai Sopėret, vaikai Prudo, * 1 Kar. 9, 21.
56. Vaikai Jaėla, vaikai Darkono, vaikai Gidėlio,
57. Vaikai Sepatjo, vaikai Atilo, vaikai Pokėret iš Zebaim, vaikai Ami.
58. Visų Netinymų ir vaikų bernų Salomono iš viso buvo trys šimtai devynisdešimt ir du.

59. Ir *šitie taipojau drauge aukštyn keliavo: Mitėl, Mėla, Tėl, Arsa, Kėrub, Adon ir Imer; ale jie ne galėjo išrodyti savo tėvų namus, nei savo giminę, ar jie butų iš Izraėlitėnų. *Neėm. 7, 61.
60. Vaikai Delajo, vaikai Tobijo, vaikai Nekodo, šeši šimtai penkisdešimts ir du.
61. Ir iš *vaikų klebonų: vaikai Abajo, vaikai Akoz, vaikai †Barsilai, kursai iš dukterų Barsilai, Gilėadyto pačią vedė, ir buvo jos vardu vadintas. * Neėm. 7, 63. † 2 Zom. 19, 31.
62. Tie jėškojo savo giminės surašymo ir ne surado to, todėl jie nuo klebonų šlužmos valni pastojo.
63. Ir *Atirsatas sakė jiems, kad jie ne valgytų nuo švenčiausiojo, ikikol kunįgas stosis su †šviesybe ir teisybe. * Neėm. 8, 9. † 2 Maiž. 28, 30.
64. Viso susirinkimo į *kruvą suskaityto buvo keturisdešimtis tukstančių ir du tukstančiu trys šimtai ir šešisdešimts, * per. 3, 1.
65. Be jų bernų ir tarnaičių; tų buvo septyni tukstančiai trys šimtai ir trisdešimts ir septyni; ir turėjo du šimtų vyrų bei moterų giedančių;
66. Septynis šimtus ir trisdešimts ir šešis žirgus, du šimtų keturisdešimtis ir penkis asilarklius,
67. Keturis šimtus ir trisdešimts ir penkis verbludus, ir šešis tukstančius septynis šimtus ir dvidešimt asilų.
68. Ir nekurie vyresniųjų tėvų, atėję prie Pono Dievo namų į Jėruzalę, patys pasisiulijo ant jų vietos Dievo namus pastatyti;
69. Ir davė, kiek įgalėjo, į skarbą ant budavonės, šešisdešimts ir vieną tukstantį auksinų ir penkis tukstančius svarų sidabro ir šimtą sermėgų kleboniškų.
70. Taipo gyveno klebonai ir Lėvytai ir nekurie žmonių, ir kurie giedojo, ir vartininkai, ir Netinym savo miestuose, ir visi Izraėlitėnai savo miestuose.

Perskyrimas 3.

Apie deginimo apieros altorių, lapbudžių šventę ir bažnyčios pamatą.

Ir kaip septintasis mėnesis rados, Izraėlitėnams savo miestuose be esant, žmonės *vienširdžiai susirinko į Jėruzalę. * per. 2, 64.
2. Ir pasikėlė Jėsuas, Jozadako sunus, ir jo broliai, klebonai, ir *Sėrubabėlis, Sėaltiėlio sunus, bei jo broliai, ir budavojo altorių Dievo Izraėlio, deginimo apierą ant to apieravoti, kaip †rašyta yra zokane Maižėšiaus, Dievo vyro; *Mat. 1, 12. †3 Maiž. 6, 9.
3. Ir pastatė altorių ant jo vietos, (nėsa išgąstis jiems radosi nuo žmonių per žemes), ir apieravojo ant to Ponui Dievui deginimo apierą, ir rytmečiais ir vakarais.
4. Ir jie šventė Lapbudžių šventę, *kaip rašyta yra, ir parnešė deginimo apierą kas dieną pagal skaitlių, kaip pareitis, kas dieną jos apierą; * 3 Maiž. 23, 24.
5. Potam ir dieniškasias deginimo apieras, ir naujmėnesių ir visų švenčių, Ponui Dievui šventinamųjų, ir visokias iš geros valės duotasias apieras, kurias Ponui Dievui iš geros valės atnešė.
6. Pirmąją dieną sekmojo mėnesio pradėjo jie deginimo apierą Ponui Dievui apieravoti. Ale pamatas Pono Dievo bažnyčios dar ne buvo dėtas.
7. Bet jie davė pinįgų tiems mistrams, kurie akmenis iškalė, ir cimernínkams, ir valgio ir gėrimo ir aliejaus Zidonytams ir Tyronams, kad cėdrų medžių iš Libanono jurėmis iki į *Japo atgabentų, kaip Korės, Persų karalius, jiems buvo liepęs. * 2 Nus. Kar. 2, 10.
8. Antrame mete jų atėjimo prie Dievo namų į Jėruzalę, antrame mėnesyje, pradėjo Sėrubabėlis, Sėaltiėlio sunus, ir Jėsuas, Jozadako sunus, ir kiti jų brolių, klebonai ir Lėvytai, ir visi, kurie iš kalėjimo buvo sugrįžę į Jėruzalę, ir pavadino Lėvytus nuog dvidešimt metų ir senesnius, priveizdėti darbą prie Pono Dievo namų.
9. Ir Jėsuas stovėjo su savo sunumis ir broliais, ir *Kadmiėl su savo sunumis, ir vaikai Juda visi iš †vieno, priveizdėti darbininkus prie Dievo namų, butent vaikus Enadado su jų vaikais ir su jų broliais, Lėvytais. * per. 2, 40. † per. 3, 1.
10. Ir budavoninkams pamatą prie Pono Dievo bažnyčios be dedant, stovėjo kunįgai, *apsirėdę su trimitomis, ir Lėvytai, Asapo vaikai, su cymbalais, garbinti Poną Dievą su giesme Dovido, Izraėlio karaliaus; * 2 Nus. Kar. 29, 25.

11. Ir giedojo prieš kits kitą, liaupsindami ir dėkavodami Ponui Dievui, *kad jis malonus yra, ir jo mielaširdingystė amžinai patenka ant Izraėlio. Ir visi žmonės didžiu balsu garbino Poną Dievą, kad pamatas Dievo namų buvo dėtas. *2 Nus. Kar. 5, 13. per. 7, 3.
12. Bet daug senųjų klebonų ir Lėvytų ir vyresniųjų tėvų, kurie *pirmuosius (Dievo) namus buvo regėję, o dabar matė, kaip šiems namams po jų akių pamatas buvo dėtas, verkė jie didžiu balsu. Ale daug iš jų šukavo su džiaugsmu, kad jų šukavimas toli buvo girdėtas, *Ag. 2, 4.
13. Kad žmonės ne galėjo permanyti šukavimą su džiaugsmu dėl šaukimo ir verksmo žmonėse; nės žmonės šaukė didžiu balsu, kad jų balsas iš tolo buvo girdimas.

Perskyrimas 4.

Bažnyčios budavojimas nuog Žydų nprietelių apstabdomas.

Bet kaip priešininkai Juda ir Benjamin išgirdo, kad kalėjimo vaikai Viešpačiui, Izraėlio Dievui, bažnyčią budavojo,
2. Atėjo jie pas Sėrubabėl ir pas vyresniuosius tėvus ir tarė jiems: mes su jumis norime budavoti, nės mes jėškome jųsų Dievo, lygiai kaip jus; ir mes ne apieravojame nuo to čėso, kaip *Asar-Adon, Asurų karalius, mus čia atgabeno. *2 Kar. 19, 37.
3. Bet *Sėrubabėlis ir Jėsuas ir kiti vyresniųjų tėvų iš Izraėl atsakė jiems: ne prider mums su jumis namus savo Dievo budavoti, bet mes norime vieni budavoti Viešpačiui, Dievui Izraėlio, kaip mums †Korės, Persų karalius, liepęs. *per. 2, 2. †per. 1, 3.
4. Tai žmonės tos žemės vis trukino rankų darbą žmonių Juda ir gandino juos be budavojant;
5. Ir samdė prieš juos *rodininkus ir suardė jų sudumojimą, kolei Korės, Persų karalius, gyvas buvo, iki Dariui, Persų karaliui, be karaliaujant. *2 Zom. 17, 21. Jėr. 18, 18.
6. Nėsa Aasvėrui karaliumi pastojus, pradžioje jo karalystės, raštais jie apskundė gyvenančiuosius Žydų žemėje ir Jėruzalėje.
7. Ir čėse Artasasto rašė Bislamas, Mitrėdatas, Tabeėlis ir kiti jų draugai iki Artasasto, Persų karaliaus. Bet raštas tos gromatos Syriškai buvo rašytas ir Syriškai išguldomas.
8. Rėjum, kanclėrius, ir Simsai, rašytojas, rašė tą gromatą prieš Jėruzalę iki Artasasto karaliaus:
9. Mes Rėjum, kanclėrius, ir Simsai, rašytojas, ir kiti rotos iš Dina, iš Aparsak, iš Tarplat, iš Persų, iš Arak, iš Babėl, iš Susan, iš Dėa ir iš Elam,
10. Ir kiti žmonės, kurius didysis ir pagirtasis *Asnaparus atgabeno ir juos buvo įleidęs į miestus Samarijos, ir kiti šiąpus vandens ir (žemėje) Kanaan. *2 Kar. 17, 24.
11. Ir tai buvo gromatoje rašyta, kurią karaliui Artasastui siuntė: tavo tarnai, vyrai šiąpus vandens ir (žemėje) Kanaan,
12. Žinę duodame karaliui, kad Žydai, nuo tavęs pas mus atėjusieji į Jėruzalę, į tą maištą keliantįjį ir piktąjį miestą, budavoja tą ir jo murus iš apačios išmurija.
13. Dėlgi to karaliui žinę duodame, jei tas miestas bus pabudavotas, ir murai iš naujo pagatavyti, tai jie mokesnius, muitą ir kas metą duodamąją čyžę ne duos, ir jų darbas pradėtasis karaliams bus ant iškados.
14. Bet kadangi mes visi dabar čia kruvoje esme, kurie bažnyčią išpustijome, tai mes ne norėjome daugiaus iškęsti, kad karalius taipo paniekinamas butų; dėl to mes siunčiame ir karaliui apie tai žinę duodame;
15. Kad duotumbei jėškoti knygose nusidavimų savo tėvų; tai tu tose knygose rasi ir suprąsi, kad šis miestas maištą darąs ir karaliams bei žemėms iškadingas yra ir daro, kad ir kiti iš senovės atpuola; dėl to tas miestas ir išpustytas yra.
16. Dėl to mes, karaliau, žinę duodame, kad tu, jei šis miestas bus budavotas, ir jo murai gatavi bus, tai tu dėl to miesto šiąpus vandens nieko ne palaikysi.
17. Tai karalius atrašą siuntė Rėjumui, kanclėriui, ir Simsajui, rašytojui, ir kitiems iš jų rotos Samarijoje gyvenantiemsiems, ir kitiems anapus vandens: pakajų jums velijame ir jus sveikiname.
18. Ta gromata, kurią jus mums atsiuntėte, aiškiai man yra paskaityta.
19. Ir aš liepiau, kad jie jėškotų.

Ir jie surado, kad šis miestas iš senovės prieš karalius pasistengęs ir maištą bei atpuolimą pakėlęs;
20. Ir kad macnus karaliai Jėruzalėje buvę, kurie ponavojo ant viso to, kas anašal vandens yra, kad jiems muitas, mežlava ir kas metą atliekama čyžė duota yra.
21. Taigi dabar darykite pagal šį paliepimą: uždrauskite tiems vyrams, kad tas miestas ne butų budavotas, iki aš tai liepsu.
22. Taigi dabokitės, kad tame dalyke gerai prisidabotumbite, kad karaliui iškados ne rastųs.
23. Bet kaip ta gromata karaliaus Artasasto Rėjumui ir Simsajui, rašytojui, ir jų draugams paskaityta buvo, nukeliavo jie greitai aukštyn į Jėruzalę pas Žydus ir gynė jiems su šarvuota ranka ir su syla.
24. Tai liovėsi darbas prie Dievo namų Jėruzalėje ir pasiliko iki į antrąjį metą * Dariaus, Persų karaliaus. * per. 6, 15.

Perskyrimas 5.

Dar apie bažnyčios budavonę.

Bet prarakavo prarakai * Agai ir † Zakarjas, sunus Ido, Žydams, Judavoje ir Jėruzalėje esantiemsiems vardan Dievo Izraėlio. * Ag. 1, 1. † Zak. 1, 1.
2. Tai pasikėlė Sėrubabėlis, Sėaltiėlio sunus, ir Jėsuas, Jozadako sunus, ir pradėjo Dievo namus budavoti Jėruzalėje, ir su jais prarakai Dievo, kurie juos pastiprino.
3. Tuočės atėjo prie jų Tatnai, žemės valdonas šiąpus vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais, ir taipo jiems sakė: kas jums liepė, tus namus budavoti ir jo murus pagatavyti?
4. Tai mes jiems atsakėme, kuo vardu tie vyrai esą, kurie tą budavonę priveizdėjo.
5. Bet * akys jų Dievo atviros buvo ant Žydų vyresniųjų, kad jiems tai ne uždraudė, ikikol tas reikalas Dariui buvo praneštas, ir jie dėl to atrašą gavo. * 5 Maiž. 11, 12.
6. Bet tokią gromatą parašė Tatnai, žemės valdonas šiąpus vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais iš Aparsak, kurie šiąpus vandens buvo, iki karaliaus Dariaus.
7. Ir tie žodžiai toje gromatoje taipo buvo parašyti: karaliui Dariui visą pakąjų mes velijame.
8. Žinę duodame karaliui, kad mes į Žydų žemę nukakome prie namų aukščiausiojo Dievo, kurius iš visokių akmenų budavoja, ir balkius į sienas deda, ir tas darbas greitai jiems sekasi per jų rankas.
9. Bet mes vyresniuosius klausėme ir jiems taipo sakėme: kas jums liepė tus namus budavoti ir jų murus pagatavyti?
10. Taipjau mes ir klausėme, kuo vardu jie esantis, kad tau tus praneštumbime. Ir surašėme vardus tų vyrų, kurie jų vyriausieji buvo.
11. Ale jie mums tokius žodžius atsakė tarydami: „mes esme tarnais Dievo dangaus ir žemės, ir budavojame tus namus, kurie jau pirm daug metų buvo pabudavoti, kurius * didis karalius Izraėlio buvo budavojęs ir pagatavijęs. * 1 Kar. 6, 1.
12. Ale kaip musų tėvai Dievą iš dangaus įpykino, tai jis juos padavė į rankas Nėbukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, Kaldėiškio; tas * išpustijo šius namus ir šalin gabeno žmones į Babėlį. * 2 Kar. 25, 9. Ps. 74, 7.
13. Ale pirmame mete * Korėso, karaliaus Babėlio, liepė tas pats karalius Korės, šius Dievo namus budavoti. * per. 1, 1. 2 Nus. Kar. 36, 22.
14. Nės ir aukso bei sidabro rykus Dievo namuose, Nebukad-Nėzaro iš bažnyčios Jėruzalės atimtuosius ir į bažnyčią Babėlio nugabentuosius, išėmė karalius Korės iš bažnyčios Babėlio ir davė tus Sesbazarui vardu, kurį jis per žemės valdoną įstatė,
15. Sakydamas jam: ėmęs šius rykus nukeliauk ir nugabenk juos į bažnyčią Jėruzalėje, ir budavodink Dievo namus ant jų vietos!
16. Tai tas pats Sesbazaras atėjęs pamatą dėjo Dievo namams Jėruzalėje. Iš to čėso budavojami ir dar ne pagatavyti yra."
17. Taigi jei tau, karaliau, patinka, tai duok perjėškoti visus skarbo namus karaliaus, Babėlyje esančius, ar tai karaliaus Korėso liepta yra, Dievo namus Jėruzalėje budavoti; ir parsiųsk mums karaliaus mislį apie tą dalyką.

Perskyrimas 6.

Visiškas išbudavojimas ir pašventinimas bažnyčios.

Tai liepė karalius Darius, kad jėš-
kotų kamaroje skarbo namuose ka-
raliaus, kurie buvo Babėlyje.
2. Ir surado Akmetoje pilyje, kuri Me-
dų žemėje yra, kokias knygas, ir tose
toks nusidavimas taipo buvo rašytas:
3. *Pirmame mete karaliaus Korėso
liepė karalius Korės Dievo namus Jė-
ruzalėje budavoti ant tos vietos, kur
apieravodavo, ir pamatą dėti, aukštu-
mui šešisdešimts mastų ir platumui vėl
šešisdešimts mastų, *2 Nus. Kar. 36, 22.
4. Ir tris sienas iš visokių akmenų
ir vieną sieną iš medžių. Ir ką tie kaš-
tuos, tai bus duota iš karaliaus namų.
5. Priegtam *aukso ir sidabro rykus
namų Dievo, Nebukad-Nėzaro iš baž-
nyčios Jėruzalės atimtuosius ir į Ba-
bėlį nugabentuosius reiks atduoti, kad
vėl atgabenti butų į bažnyčią Jėruza-
lėje, ant savo vietos Dievo namuose.
* per. 1, 7. 2 Nus. Kar. 36, 7.
6. Taigi atsitolinkitės nuo jų, tu Tat-
nai, žemės valdone anašal vandens, ir
Star-Bosnai su savo draugais iš Apar-
sak, kurie jus anašal vandens este!
7. Te dirbie jie prie Dievo namų,
kad Żydų valdonas ir jų vyresnieji
Dievo namus budavotų ant jų vietos!
8. Aš ir liepiau, ką jums reikia Żydų
vyresniemsiems daryti, kad budavotų
Dievo namus, butent, kad iš karaliaus
skarbų nuo mokesnių, mokamųjų ana-
šal vandens, tuojaus imtų ir žmonėms
duotų, ir jie ne gaišinami butų.
9. Ir jei jie privalytų veršių, ėryčių
arba ožių ant deginimo apieros Dievui
iš dangaus, kviečių, druskos, vyno ir
aliejaus, pagal budą klebonų Jėruzalė-
je, tai reik jiems, kas jiems pareitis, kas
dieną duoti ir toktai pilnai išpildyti;
10. Kad jie apieravotų ant saldaus
kvapo Dievui iš dangaus, ir melstų
už karaliaus amžią ir jo vaikų.
11. Aš toktai paliepiau. Ir kursai
žmogus šius žodžius atmainys, nuo to
namų reik rąstą imti ir tą attiesti, ir
jį prie to pakarti; ir jo namai tur vy-
riausybei pripulti to nusidėjimo dėlei.
12. Bet Dievas, danguje gyvenąsis,
te nužudo visus karalius ir žmones,
kurie savo rankas ištiesia, kitaip da-
ryti ir suardyti Dievo namus Jėruza-
lėje! Aš Darius toktai paliepiau, kad
tuojaus išpildyta butų.
13. Tai su visa proce pilnavojo Tat-
nai, žemės valdonas anašal vandens,
ir Star-Bosnai su savo draugais, pas
kurius karalius Darius buvo siuntęs.
14. Ir vyresnieji Żydų budavojo, ir
tas darbas jiems gerai sekėsi pagal
prarakavimą prarakų Agajo ir Za-
karjo, Ido sunaus, ir padirbus sustatė
pagal paliepimą Dievo Izraėlio ir pa-
gal įsakymą Korėso, Dariaus bei
Artasasto, Persų karalių.
15. Ir pilnai išbudavojo tus namus
iki trečiaijai dienai mėnesio Adar;
tai buvo šeštasis metas, karaliui *Da-
riui be valdant. * per. 4, 24.
16. Ir vaikai Izraėl, klebonai, Lėvy-
tai ir kiti vaikai kalėjimo *pašventino
Dievo namus su džiaugsmu; *4 Maiž. 7, 10.
17. Ir apieravojo pašventindami Die-
vo namus šimtą veršių, du šimtu ėry-
čių, keturis šimtus ožių, ir apierai už
*griekus už visą Izraėlį dvylika ožių
pagal skaitlių giminių Izraėl; * per. 8, 35.
18. Ir dėjo klebonus į jų davadą ir
Lėvytus į jų sargybę, kad šlužytų Die-
vui, Izraėlyje esančiamjam, * kaip pa-
rašyta yra knygose Maižėšiaus.
* 4 Maiž. 3, 6. per. 8, 24.
19. Ir vaikai kalėjimo *velykas
šventė keturioliktoje dienoje pirmo-
jo mėnesio. * 2 Maiž. 12, 6.
20. Nėsa klebonai ir Lėvytai buvo
apsičystiję, kad visi visotinai čysti
buvo; ir papiovė velykų avinėlį vi-
siems vaikams kalėjimo, ir savo bro-
liams, klebonams, ir sau.
21. Ir vaikai Izraėl, kurie iš kalė-
jimo buvo sugrįžę, ir visi, kurie prie
jų buvo prisiskyrę nuo nečystybės
pagonų žemėje, kad jėškotų Vieš-
paties, Dievo Izraėl,
22. Valgė ir šventė šventę nerau-
gintosios duonos septynes dienas su
džiaugsmu. Nės Ponas Dievas buvo
juos linksmus padaręs, ir širdį kara-
liaus iš Asur prie jų prikreipęs, kad
pastiprinti butų darbui prie namų
Dievo, Izraėlio Dievo esančiojo.

Perskyrimas 7.

Ezras gauna pavelijimą paskubinti ir pritaisyti Dievo šlužmą.

Po šių nusidavimų karalystėje Arta-
sasto, Persų karaliaus, nusitraukė

aukštyn iš Babėl Ezras, sunus Sė-
rajo, sunaus Asarjo, sunaus Ilkijo,
2. Sunaus Salum, sunaus Zadoko,
sunaus Ajitobo,
3. Sunaus Amarjo, sunaus Asarjo,
sunaus Mėrajot,
4. Sunaus Sėrajo, sunaus Usi, su-
naus Buki,
5. Sunaus Abisuo, sunaus Pinėjaso,
sunaus Elėazaro, sunaus *Aarono,
vyriausiojo kunigo; *1 Nus. Kar. 7, 4. 50.
6. Kursai tikrai buvo išmokįtas zo-
kane Maižėšiaus, kurį Viešpats, Izra-
ėlio Dievas, buvo davęs. Ir karalius
davė jam vislab, ką jis prašė, pagal
*ranką Viešpaties, jo Dievo, jį pri-
stojančiojo. *Neėm. 2, 8. Luk. 1, 66.
7. Ir aukštyn užsitraukė drauge ne-
kurie iš vaikų Izraėl, ir klebonų, ir
Lėvytų, giedančiųjų, vartininkų ir Ne-
tinymų į Jėruzalę, sekmame mete
Artasasto karaliaus.
8. Ir jie atėjo į Jėruzalę penktame mėne-
syje, tai yra sekmasis metas karaliaus.
9. Nėsa pirmąją dieną pirmojo mėne-
sio jis pasimislijo aukštyn užsitraukti
iš Babėlio ir pirmąją dieną penktojo
mėnesio jis atėjo į Jėruzalę, kaip
Dievo *ranka jį pagelbėjo. *per. 8, 18.
10. Nės Ezras pritaisė savo širdį,
jėškoti Pono Dievo zokaną, ir *da-
ryti ir mokįti Izraėlyje prisakymus ir
provas. *Darb. 1, 1.
11. Ir tai rašyta buvo gromatoje ka-
raliaus Artasasto, duotoje Ezrui, tam
klebonui ir rašte mokįtui, kurs mo-
kįtojas buvo žodžių Pono Dievo, ir
jo prisakymų Izraėlyje:
12. Artasastas, *karalius visų kara-
lių, Ezrui, klebonui ir rašte mokįtui
zokane Dievo iš dangaus, pakajų ir
pasveikinimą! *Ezėk. 26, 7.
13. Aš liepiau, kad visi, kurie iš ge-
ros valės mano karalystėje iš žmo-
nių Izraėl ir iš klebonų bei Lėvytų
į Jėruzalę nor trauktis, kad su ta-
vimi trauktųs;
14. (Tu juk) karaliaus ir septynių
rotponių esi siųstas, kad lankytum-
bei Judą ir Jėruzalę pagal Dievo zo-
kaną, tavo rankoje esantįjį,
15. Ir kad drauge imtumbei sidabro
ir aukso, kurį karalius ir jo rotponiai
iš geros valės duoda Dievui Izraė-
lio, kurio gyvenimas Jėruzalėje yra,
16. Ir visokį sidabrą bei auksą, per
visą žemę Babėl randamą, su tuomi,
ką žmonės ir kunįgai iš geros valės
Dievo namams Jėruzalėje duoda.
17. Vislab toktai imk ir prisidabo-
damas iš tų pinįgų pirk veršių, ėryčių,
ožių, ir ant valgymo apierų ir gėrimo
apierų, kad ant altoriaus prie Dievo
namų Jėruzalėje apieravota butų.
18. Priegtam, kas tau ir tavo bro-
liams mėgsta daryti su palaiku pinįgų,
tai darykite pagal savo Dievo valę.
19. Ir tus rykus, kurie tau duoti ant
šlužmos prie tavo Dievo namų, tus
atduok po akių Dievo Jėruzalėje.
20. Ir kas daugiaus bus privalu prie
namų tavo Dievo, ir kas tropytųs
tau išduoti, tai te duodie iš kamaros
karaliaus.
21. Aš karalius Artasastas toktai
liepiau skarbų užveizdamas anašal
vandens, kad tai, ką Ezras iš jųsų
prašys, klebonas ir rašte mokįtas
zokane Dievo iš dangaus, jus prisi-
dabodami darytumbite,
22. Iki ant šimto centnerių sidabro,
ir šimto Korų kviečių, ir ant šimto
Batų vyno, ir ant šimto Batų aliejaus,
ir druskos be saiko;
23. Vislab, kas paliepta yra daryti
pagal zokaną Dievo iš dangaus, kad
toktai gerai išpildyta butų ant gero
namams Dievo iš dangaus, kad ne
koksai kerštas užeitų karaliaus kara-
lystę ir jo vaikus.
24. Ir t'esie jums žinoma, jums ne
valę esant čyžę, muitą ir mokesčius,
kas metą mokamus, užmesti, nei ant
vieno iš klebonų, Lėvytų, giedančiųjų,
vartininkų, Netinymų ir tarnų prie
namų šio Dievo.
25. Bet tu, Ezrai, pagal išmintį sa-
vo Dievo, tavę gelbančiąją, įstatyk
sudžias ir provininkus, kurie provą
darytų visiems žmonėms, anapus van-
dens esantiemsiems, visus zokaną
tavo Dievo žinančius; ir kurie to ne
žino, tus mokįkite.
26. Ir visi, kurie ne apsiimasi šir-
dingai pilnavoti zokaną tavo Dievo
ir karaliaus įsakymą, tam prova bus
daryta dėl to nusidėjimo, ar butų,
kad jį žudytų, ar iš žemės šalin va-
rytų, ar pinįgais koravotų, ar į kalė-
jimą įmestų.

27. Pašlovintas t'esie Viešpats, musų tėvų Dievas, kurs toktai karaliui į širdį davęs, Dievo namus Jėruzalėje taip gražiai išdabinti,
28. Ir davė man malonės rasti po akių karaliaus ir jo rotponių, ir po akių visų macniųjų karaliaus! Ir aš buvau linksmas pagal *ranką Viešpaties, savo Dievo, manę pristojančiąją, ir surinkau vyresniuosius iš Izraėl, kad su manimi aukštyn trauktųs. * per. 8, 18. 22.

Perskyrimas 8.

Ezras atliekti savo kelionę į Jėruzalę.

Šitie yra vyriausieji jų tėvų pagal skaitlių, kurie su manimi iškeliavo iš Babėlio tuočės, kaip karalius Artasastas karaliavo:
2. Iš vaikų Pinėjaso Gerzom; iš vaikų Itamar Dangėlis; iš vaikų Dovido Atus;
3. Iš vaikų Sekanjo, vaikų Parėos, Sakarjas, ir su juomi vyrų suskaitytų šimtas ir penkisdešimtis;
4. Iš vaikų *Paat-Moabo Eljoėnai, sunus Serajo, ir su juomi du šimtu vyrų. * Neėm. 7, 11.
5. Iš vaikų Sekanjo sunus Jeasiėlio, ir su juomi trys šimtai vyrų;
6. Iš vaikų Adin-Ebed sunus Jonatano, ir su juomi penkisdešimts vyrų;
7. Iš vaikų Elam Jėsajas, sunus Ataljo, ir su juomi septynisdešimts vyrų;
8. Iš vaikų Sepatjo Sėbadjas, sunus Mikelio, ir su juomi aštuonisdešimts vyrų;
9. Iš vaikų Joabo Obadjas, sunus Jejiėl, ir su juomi du šimtu ir aštuoniolika vyrų;
10. Iš vaikų Selomit sunus Josipjo, ir su juomi šimtas ir šešisdešimt vyrų;
11. Iš vaikų Bebai Sakarjas, sunus Bebajo, ir su juomi dvidešimt ir aštuoni vyrai;
12. Iš vaikų Asgad Joanan, mažiausiasis sunus, ir su juomi šimtas ir dešimts vyrų;
13. Iš paskiausiųjų vaikų Adonikamo šitaip pramintų: Elipėlet, Jejiėl ir Semajas, ir su jais šešisdešimt vyrų;
14. Iš vaikų Bigevai, Utai ir Sabud, ir su jais septynisdešimt vyrų.
15. Ir aš juos surinkau pas upę, ant Ajėvos linkai tekančiąją, ir pasilikome tenai tris dienas. Ir perveizdėdamas žmones ir klebonus nei vieno iš Lėvytų ten ne radau.
16. Tai aš nusiunčiau Eliėzerį, Ariėlį, Semają, Elnataną, Jaribą, Elnatanį, Nataną, Sakarją ir Mesulam, vyresniuosius, ir Jojaribą bei Elnatan, mokįtojus;
17. Ir išsiunčiau juos pas Ido, vyriausįjį, į Kaspiją, kad jie mums pargabentų tarnus į namus musų Dievo. Ir aš juos pamokinau, ką jie kalbėti turėjo su Ido ir su jo broliais, Netinymais Kaspijoje.
18. Ir jie atgabeno mums pagal ranką musų Dievo, mums didei padedančiąją, išmintingą vyrą iš vaikų Maėli, sunaus Lėvy, sunaus Izraėlio, Serebją su jo sunumis ir broliais, aštuoniolika;
19. Ir Asabją ir su juomi Jėsają iš vaikų Mėrari, su jo broliais ir su jų sunumis, dvidešimt;
20. Ir iš *Netinymų, kurius Dovidas ir kunįgaikščiai davė tarnauti Lėvytams, du šimtu ir dvidešimt, visi vardais vadinti. * Neėm. 7, 60.
21. Ir aš tenai prie upės pas Ajėvą pastninką apsakydinau, kad mes pasižemintumbime po akių savo Dievo, jėškoti iš jo tikrą kelią sau ir savo vaikams ir visam savo turtui.
22. Nės aš gėdėjaus nuog karaliaus palydėjimo ir raitelių melsti mums ant pagalbos prieš neprietelius ant kelio. Nės mes karaliui buvome sakę: ranka musų Dievo padeda visiems Jo jėškantiems, ir jo macis bei kerštas yra ant visų Jį prastojančių.
23. Taipo mes pastninkaudami jėškojome toktai nuo savo Dievo, ir jis mus išklausė.
24. Ir aš išskyriau dvylika iš vyresniųjų klebonų, Serebją ir Asabją, ir su jais jų brolių dešimt;
25. Ir pasvėriau jiems sidabro ir aukso, ir rykų dovanai namams musų Dievo, kurius karalius ir jo dumčiai bei valdonai, ir visas Izraėl, čia b'esąs, į dovaną buvo davę.
26. Ir pasvėriau jiems į jų rankas šešis šimtus ir penkisdešimtis centnerių sidabro, ir sidabrinių rykų šimtą centnerių, ir aukso šimtą centnerių;
27. Dvidešimt aukso kupkų, tukstantį auksinų kaštuojančių, ir du ryku iš

brangiausiojo skaistvario, taip gražiu, kaip auksas.
28. Ir sakiau jiems: jus šventi esate Ponui Dievui, taigi ir šie rykai šventi yra, taipojau ir iš geros valės duotasis sidabras ir auksas Viešpačiui, jųsų tėvų Dievui.
29. Togidėl kavokite ir saugokite tai gerai, iki jus tus pasversite po akių vyresniųjų kunįgų ir Lėvytų ir vyresniųjų tėvų tarp Izraėl, Jėruzalėje, į skrynę namų Pono Dievo.
30. Tai ėmė klebonai bei Lėvytai tą atsvertąjį sidabrą ir auksą bei rykus, kad tai nugabentų į Jėruzalę, į namus musų Dievo.
31. Taipo mes pasikėlėme nuo upės Ajėvos dvyliktąją dieną pirmojo mėnesio, į Jėruzalę trauktis. Ir ranka musų Dievo su mumis drauge buvo, ir *gelbėjo mus iš neprietelių rankų, musų ant kelio tykojančių. * Ps. 18, 18.
32. Ir atėję į Jėruzalę pasilikome tenai tris dienas.
33. Bet ketvirtoje dienoje buvo pasvertas sidabras ir auksas ir rykai namams musų Dievo į rankas Meremoto, sunaus Urijo, klebono, ir jo draugo Elėazaro, sunaus Pinėjaso; ir su jais buvo Josabadas, sunus Jėsuo, ir Noadjas, sunus Benujo, Lėvyto;
34. Pagal skaitlių ir pasvėrimą kiekvieno daikto; ir tas visas pasvėrimas tuočės buvo surašytas.
35. Ir vaikai kalėjimo, iš kalėjimo sugrįžusieji, apieravojo deginimo apierą Dievui Izraėlio, dvylika jautukų už visą Izraėl, devynisdešimtis ir šešis avinus, septynisdešimtis ir septynis ėryčius, dvylika ožių, apierai už griekus; vislab deginimo apierai Ponui Dievui.
36. Ir jie padavė karaliaus prisakymą urėdninkams karaliaus ir žemės valdonams šiąpus vandens. Ir jie pašelpė žmones ir Dievo namus.

Perskyrimas 9.

Ezro griekų išpažinimo ir prisivertimo malda.

Tai vislab atlikus, atėjo pas manę vyresnieji sakydami: žmonės Izraėl ir klebonai bei Lėvytai niera atskirti nuo žmonių (kitų) žemių pagal jų biaurybes, butent Kananytų, Etytų, Perezytų, Jėbusytų, Amonytų, Moabytų, Egypcionų ir Amorytų.
2. Nės jie *vedė jų dukteris sau ir savo sunums ir šventąją sėklą sumaišė su žmonėmis kitų žemių. Ir tame dalyke vyresnieji bei dumčiai pikčiaus buvo nusižengę. * 5 Maiž. 7, 3.
3. Kaip aš tai girdėjau, *įplėšiau aš savo rubus ir savo sermėgą, ir išplėšiau savo plaukus iš galvos ir iš barzdos ir sėdėjau nuliudęs. * 4 Maiž. 14, 6.
4. Ir susirinko pas manę visi, kurie prisibijojo Dievo žodžio, Izraėlio Dievo, dėl to didžiojo nusižengimo; ir aš sėdėjau nuliudęs iki vakaro apieros.
5. Ir apie vakaro apierą aš kėliaus nuo savo vargų ir įplėšiau savo rubus ir savo sermėgą, ir puldamas ant savo kelių išsplėčiau rankas Dievopi, savo Dievopi,
6. Ir tariau: mans Dieve, aš *gėdžiuos ir baidaus, savo akis tavęspi aukštyn pakelti, mans Dieve; nėsa †musų nusidėjimai musų galvą perėjo, ir musų kaltybė pritenka iki dangaus. * Dan. 9, 7. † Ps. 38, 5.
7. Nuo čėso musų tėvų mes didžioje kaltybėje buvome iki šiai dienai, ir dėl savo nusidėjimų mes ir musų karaliai bei klebonai paduoti esme į rankas karalių kitų žemių, kad kardu žavįti, į kalėjimą įmesti, išplėšti ir apgėdįti butumbime, kaip šiandien regiama.
8. Bet dabar mes umai gavome mažumą malonės iš Viešpaties, savo Dievo, kad mums dar mažas dalykas išliko, kad jis mums duotų vinį savo šventoje vietoje, kad musų Dievas musų akis peršviestų ir mums duotų ben mažumą atsigauti savo nevalnybėje.
9. Nėsa mes esme verginiai, ir musų Dievas mus ne prastojo, kačeig ir verginiai esme; ir mielaširdingystę mums davė rasti po akių Persų karalių, kad mums davė atsigauti, ir mes pagarbintumbime namus savo Dievo, ir jų išpustijimus pataisytumbime, ir duotų mums tvorą Judavoje ir Jėruzalėje.
10. Taigi ką sakysime, musų Dieve, po to, kaip tavo prisakymus prastojome,
11. Kurius tu per savo tarnus, prarakus, prisakei ir tarei: „ta žemė, į kurią jus įeisite palaikytinai, yra *nečysta žemė per nečystybę žmonių kitų žemių, dėl jų biaurybių, kuriomis jie tą čia ir ten visaip yra apbiaurinę. * 3 Maiž. 18, 24. 25.
12. Togidėl *jus savo dukteris idant

ne duokite jų sunums, ir jų dukteris sa-
vo sunums ne veskite, ir ne jėškokite
jų pakajaus, nei jų gero amžinai, kad jus
macniais pastotumbite ir valgytumbite
gerumą tos žemės, ir palaikytumbite
tą savo vaikams amžinai.“ *5Maiž.7,2.3.
13. Ir po viso to, kas mums tikosi
musų piktų darbų ir didžios kaltybės
dėlei, tu, musų Dieve, musų nusi-
dėjimo pačėdijai ir mus išgelbėjai,
kaip čia regima.
14. Bet mes atsikreipėme ir tavo pri-
sakymus paniekinome, su žmonėmis
tokių biaurybių apsigentaudami. Ar-
gi tu nori ant musų pykti, ikikol mu-
sų gloda bus, kad nei vienas ne iš-
liktų ir pagalbos ne butų?
15. Viešpatie, Izraėlio Dieve, tu esi
teisus, nėsa mes išlikome išgelbėti, kaip
šiandien dar regima; štai, mes esme
po tavo akių savo kaltybėje, nės to-
dėl ne galime išsilaikyti po tavo akių.

Perskyrimas 10.

Atskyrimas svetimųjų moterų nuo Izraėlitėnų.

Ir kada Ezras taipo meldėsi, ir (griekus)
išpažino, verkdamas ir prie Dievo na-
mų gulėdamas, susirinko pas jį iš Iz-
raėl didė daugybė vyrų ir moterų ir vai-
kų, *nės žmonės labai verkė. *Jėr. 31, 9.
2. Ir Sakanjas, sunus Jejiėlio, iš vaikų
Elamo, atsakydamas tarė Ezrui: ga-
na, mes nusižengėme prieš savo Dievą,
svetimas moteris iš žmonių tos že-
mės vesdami. Tačiaus Izraėl dar gal
pasitikėti dėl to dalyko. *Neėm. 13, 23.
3. Taigi dabar derėjimą darykime su
savo Dievu, kad visas moteris, ir
kurie iš jų gimė, pravarytumbime pa-
gal žodį Pono Dievo ir tų, kurie pri-
sakymų musų Dievo bijosi, kad da-
rytume pagal zokaną.
4. Taigi kelkis, nės tau tai prigul;
mes su tavimi norime buti, buk link-
smas ir daryk tai!
5. Tai kėlėsi Ezras ir davė pri-
siekti vyriausiuosius klebonus bei Lė-
vytus ir visą Izraelį, kad jie darytų
pagal šitą žodį Ir jie prisiekė.
6. Ir Ezras kėlėsi nuo pryangio
Dievo namų ir įėjo į kamarą Joa-
nano, sunaus Eljasibo. Ir tenai įėjęs
nei duonos valgė, nei vandens gėrė;
nėsa jis smutnijos dėl nusidėjimo tų,
kurie sugauti buvo.
7. Ir jie apsakydino per Judavą ir Jė-
ruzalę visiems vaikams, iš kalėjimo par-
ėjusiems, kad jie į Jėruzalę susirinktų;
8. Ir kursai į tris dienas ne butų atėjęs
pagal žodį vyriausiųjų ir vyresniųjų, to
visas turtas turėsiąs buti prakeiktas ir
jis atskirtas nuo susirinkimo apkaltųjų.
9. Tai susirinko visi vyrai iš Juda
ir iš Benjamin į Jėruzalę į tris die-
nas, tai esti dvidešimtoje dienoje de-
vintojo mėnesio. Ir visi žmonės sėdėjo
ant ulyčios ties Dievo namais, drebė-
dami tos priežasties ir lytaus dėlei.
10. Ir Ezras, kunįgas, kėlęsi tarė
jiems: jus nusižengėte, *svetimas mo-
teris vesdami, kad nusižengimo Izra-
ėlio dar daugiaus darytumbite. *Per. 9, 1. 2.
11. Taigi išsipažinkite (savo grie-
kus) Viešpačiui, savo tėvų Dievui,
ir darykite, kas jam mėgsta, atsiskir-
dami nuo žmonių tos žemės ir nuo
svetimų, moterų!
12. Tai visas susirinkimas atsaky-
damas tarė didžiu balsu: mes dary-
sime, kaip tu mums sakei.
13. Ale žmonių yra daugumas, ir ly-
tingas oras, ir ne gal lauke stovėti;
priegtam juk tai ir ne yra darbas vie-
nos dienos arba dviejų, kadangi mu-
sų daug yra, kurie taipo nusižengė.
14. Išskirkime sau vyresniuosius per
visą susirinkimą, kad visi tie, kurie mu-
sų miestuose svetimas moteris vedė,
paskirtame čėse ateitų, ir vyresnieji
kiekvieno miesto ir jų sudžios drauge,
iki nuo musų bus atkreiptas narsas
musų Dievo tos priežasties dėlei.
15. Tai buvo paskirti Jonatan, su-
nus Azaėlio, ir Jėasjas, sunus Tikvo,
ant tų daiktų, ir Mėsulam bei Sab-
tai, Lėvytai, jiems pagelbėjo.
16. Ir kalėjimo vaikai darė taipo. Ir
klebonas Ezras bei vyriausieji tėvai
iš savo tėvų giminės ir visi, dabar
vardais vadintieji, atskyrė juos, ir pa-
sisėdo pirmoje dienoje dešimtojo mė-
nesio, kad pertardytų šius daiktus.
17. Ir jie tai atliko su visais vyrais,
svetimas moteris turinčiaisiais pir-
moje dienoje pirmojo mėnesio.
18. Ir buvo atrasti iš vaikų klebonų,
kurie svetimas moteris buvo vedę,
butent iš vaikų Jėsuo, sunaus Joza-
dako ir jų brolių: Maėsėja, Eliėzer,
Jaribas ir Gėdalja.
19. Ir jie davė ant to *savo ranką,

kad tas (svetimas) moteris išvarysią
ir apierai už savo griekus aviną už
savo nusižengimą duosią. *2 Kar. 10, 15.
20. Iš vaikų Imer: Anani ir Sėbadja;
21. Iš vaikų Arimo: Maėsėja, Elija,
Sėmaja, Jėjiėl ir Usija;
22. Iš vaikų Pasur: Eljoėnai, Maėsė-
ja, Ismaėl, Netaneėl, Josabad ir Elėasa;
23. Iš Lėvytų: Josabad, Simei ir Ke-
laja, (jis esti ansai Klita,) Petaja, Ju-
da ir Eliėzer;
24. Iš giedojančiųjų: Eljasib; iš var-
tininkų: Salum, Tėlem ir Uri;
25. Nuo Izraėl iš vaikų Parėos:
Ramja, Jėsija, Malkija, Mėjamin,
Elėazar, Malkija ir Benaja;
26. Iš vaikų Elam: Matanja, Sakar-
ja, Jėjiėl, Abdi, Jėrėmot ir Elija;
27. Iš vaikų Satu: Eljoėnai, Eljasib,
Matanja, Jėrėmot, Sabad ir Asisa;
28. Iš vaikų Bėbai: Joanan, Anan-
ja, Sabai ir Atlai;
29. Iš vaikų Bani: Mėsulam, Maluk,
Adaja, Jasub, Sėal ir Jėramot;
30. Iš vaikų Paat-Moab, Adna, Ke-
lal, Benaja, Maėsėja, Matanja, Beza-
leėl, Bėnui ir Manasė;
31. Iš vaikų Arim: Eliėzer, Jėsija,
Malkija, Sėmaja, Simėon,
32. Benjamin, Maluk ir Sėmarja;
33. Iš vaikų Asum: Matnai, Matata,
Sabad, Elipelėt, Jėrėmai, Manasė ir
Simei;
34. Iš vaikų Bani: Maėdai, Am-
ram, Uėl,
35. Bėnaja, Bėdja, Kėlui,
36. Naja, Mėrėmot, Eljasib,
37. Matanja, Matnai, Jaėsan,
38. Bani, Bėnui, Simei,
39. Sėlemja, Natan, Adaja,
40. Maknadbai, Sasai, Saraj,
41. Asareėl, Sėlemja, Samarja,
42. Salum, Amarja bei Jozėpas;
43. Iš vaikų Nėbo: Jėjiėl, Matitja, Sa-
bad, Sėbina, Jadai, Joėl ir Benaja.
44. Šie visi svetimas moteris buvo
vedę, ir nekurios iš tų moterų vai-
kų buvo auginusios.

Knyga Neėmiošiaus.

Perskyrimas 1.

Neėmiošiaus malda už vaikus Izraėl.

Šitie yra nusidavimai Neėmiošiaus,
Akaljo sunaus. Nusidavė mėnesyje
Kislen dvidešimtojo meto, man Su-
sane pilyje b'esant,
2. Atėjo Anani, vienas mano brolių,
su keliais vyrais iš Judavos. Ir aš
klausiau juos, kaip esą su Žydais,
išgelbėtaisiais ir likusiaisiais iš kalė-
jimo, ir kas Jėruzalėje nusiduoda.
3. Ir jie atsakė man: likusieji iš kalė-
jimo tenai toje žemėje didžioje bė-
doje ir gėdoje yra; *murai Jėruza-
lės suardyti, ir jos vartai ugnimi yra
sudeginti. *2 Nus. Kar. 36, 19.
4. Bet aš, tokius žodžius išgirdęs, *sė-
dėjau ir verkiau ir smutnijausi dvi
dieni ir pastnįkavau, ir meldžiaus po
akių Dievo iš dangaus, *per. 9, 1. Ezr. 9, 3.
5. Sakydamas: ak Viešpatie, Dieve
iš dangaus, *didysis ir išgąstingasis
Dieve, †laikąs suderėjimą ir mielašir-
dingystę tavę mylintiems ir tavo pri-
sakymų klausantiems. *per. 14, 4. †per. 9, 4.
6. Dabok savo ausimis ir savo *akis
atverk, kad išgirstumbei maldą savo
tarno, kurią aš dabar po tavo akių
meldžiu dieną bei naktį už vaikus Iz-
raėl, tavo tarnus, ir išpažįstų griekus
vaikų Izraėlio, kuriais prieš tavę nu-
sidėjome; ir aš ir mano tėvo giminė
tiekajau susigriešijome. *1 Kar. 8, 29.
7. Mes durnai pasielgėme, ne laikyda-
mi prisakymus, paliepimus ir provas,
kurius tu savo tarnui Maižėšiui įsakei.
8. Ale tačiaus atsiminkis ano žo-
džio, *kurį savo tarnui Maižėšiui lie-
pei, tarydamas: „jei jus nusižengsite,
tai aš jus tarp žmonių išbarstysu;
*5 Maiž. 28, 64. per. 30, 1.
9. Bet jei jus manęspi prisiversite ir
klausysite mano prisakymų ir dary-
site pagal tus, kačeig ir *prastumti
butumbite iki dangaus krašto, tai aš
tačiau jus iš ten surinksu ir jus atgabę-
su į tą vietą, kurią aš išrinkau, kad
mano vardas tenai gyventų.“ *5 Maiž. 30, 4.
10. Juk jie tavo tarnai ir tavo žmo-
nės yra, kurius tu išgelbėjai per savo
didžiąją macę ir sylingąją ranką.
11. Ak Pone Dieve, dabokis savo
ausimis ant maldos savo tarno ir ant
maldos savo tarnų, kurie apsiima bijo-
tis tavo vardo, ir duok savo tarnui
šiandien laimėti, ir duok jam miela-

širdingystę sulaukti po akių šio vyro! nės aš vyno urėdą turėjau pas karalių.

Perskyrimas 2.

Neėmiošius gauna valę ir gromatas, Jėruzalę budvoti.

Mėnesyje Nisan dvidešimtojo meto
karaliaus Artasasto, kaip vynas ties
juomi stovėjo, aš vyną imdamas įdaviau tą *karaliui ir aš smutnas buvau po jo akių. *1 Maiž. 40, 13. 21.
2. Tai sakė man karalius: kodėl tu
taip smutnas esi? juk tu ne sergi?
su tavimi niera taipo, bet tu smutnos
širdies esi. Bet aš didei bijojaus,
3. Ir sakiau karaliui: karalius te patenka amžinai, ir kaipgi mano veidas ne butų smutnas! Miestas, vieta
kapų mano tėvų, yra išpustytas, ir jo
vartai ugnimi sudeginti. *per. 1, 3.
4. Tai sakė man karalius: kągi tu prašai? Tai aš meldžiaus Dievo iš dangaus,
5. Ir tariau karaliui: jei karaliui ir
tavo tarnams po tavo akių patinka,
kad manę siųstumbei į Judą, į miestą
kapų mano tėvų, kad tą budavočiau.
6. Ir karalius sakė man, ir karalienė,
prie jo šalies sėdinti: kaip ilgai tu
išbusi ant kelionės? ir kada tu sugrįši? Ir karaliui patiko manę nusiųsti. Ir aš jam tikrą čėsą pasakiau,
7. Ir tariau karaliui: jei tau patinka,
karaliau, tai duok man gromatų iki žemės valdonų anašal vandens, kad jie
manę perleistų, iki aš iškaksu į Judą;
8. Ir gromatų iki Asapo, girės užveizdo karaliaus, kad jis man medžių
duotų, pakurti vartus prie paločiaus,
kurie namuose ir prie miesto murų yra,
ir namus, į kurius man reiks įeiti. Ir
karalius man davė *pagal ranką mano Dievo, manę didei pristojančiąją. *Ezr. 7. 6. 9. 28.
9. Ir kaip aš atėjau pas žemės valdonus anašal vandens, tai aš jiems
įdaviau karaliaus gromatas. Ir karalius siuntė su manimi vyresniuosius
ir raitelius.
10. Bet kaip tai išgirdo Sanėbalatas,
Oronytas, ir Tobijas, Amonytiškas
tarnas, tai jiemdviem toktai didei ne
patiko, kad žmogus buvo atėjęs, ko
gero parupinąs vaikams Izraėl.
11. Ir kaip aš į Jėruzalę atėjau,
tris dienas ten išbuvęs
12. Pasikėliau nakčia, ir keli vyrai su
manimi. Nės aš nei vienam žmogui ne
sakiau, ką mano Dievas man į širdį
buvo davęs daryti Jėruzalėje; ir nei
vienas galvijas ne buvo drauge su manimi, kaip tiktai tas, ant kurio aš jojau.
13. Ir aš išjojau pro pakalnės vartus nakčia ties smako šuliniu ir iki
mėšlų vartų, ir širdis man plyšo,
kad murai Jėruzalės suardyti buvo,
ir vartai ugnimi sudeginti.
14. Ir nuėjau pas *šulinio vartus ir
pas karaliaus ežerą, ir ne buvo čia
ruimo mano galvijui, kad po manimi
butų galėjęs eiti. *per. 3, 15.
15. Tai aš nakčia ant upės linkai
nusitraukiau, ir skaudu man buvo, murus taipo pamatyti; ir sugrįžęs vėl
namon parėjau pro pakalnės vartus.
16. Ir vyresnieji ne žinojo, kur aš
nueinąs ir ką aš darąs; nės aš ikšiol nei Żydams, nei klebonams, nei
rotponiams, nei vyresniemsiems, nei
kitiems tą darbą aprupinantiems,
nieko ne buvau sakęs.
17. Ir sakiau jiems: jus matote tą bėdą, kurioje mes esme, kad Jėruzalė pusta, ir jos vartai ugnimi sudeginti. Eime,
budavokime *murus Jėruzalės, kad ne
butumbime toliaus ant gėdos! *per. 7, 1.
18. Ir apsakiau jiems ranką savo
Dievo, manę didei gelbančiąją, tiekajau ir karaliaus žodžius man kalbėtuosius. Ir jie tarė: taigi kelkimės!
Ir mes budavojome, ir jų rankos ant
to gero buvo pastiprintos.
19. Bet tai išgirdęs Sanėbalatas,
Oronytas, ir Tobijas, Amonytiškasis
tarnas, ir Gosėmas, Arabijonas, tai
jie mus išjuokdami paniekino mus ir
tarė: kas tai yra, ką jus darote? Ar
jus vėl norite atpulti nuo karaliaus?
20. Tai aš jiems atsakiau tarydamas:
Dievas iš dangaus mums duos laimėti; nės mes, jo tarnai, pasikėlėme
budavoti, bet jus *ne turite nei jokios
dalies ir nei jokios pasisavinimo teisybės, nei paminklo Jėruzalėje. *Epėz. 2, 12.

Perskyrimas 3.

Jėruzalė budavojama.

Ir Eljasybas, vyriausiasis kunįgas, pasikėlė su savo broliais klebonais ir
pakurė avių vartus; jie tus pašventino ir jų duris įdėjo, bet jie pašventino tus iki koryčios Mėa, butent iki
koryčios Ananeėl.
2. Prie jo šalies budavojo vyrai iš

Jėriko; ir budavojo prie jo šalies Sakuras, sunus Imri.

3. O žuvių vartus budavojo vaikai Sėnaa, jie tus apdengė ir jų duris įdėjo, spynas ir užkaiščius.

4. Prie jų šalies budavojo Meremotas, sunus Urijošiaus, sunaus Akozo. Prie jų šalies budavojo Mėsulamas, Berekjo sunus, sunaus Mesesabeėlio. Prie jų šalies budavojo Zadokas, sunus Baėno.

5. Prie jų šalies budavojo Tėkoytai, bet jų vyresnieji ne pasidavė prie to darbo savo viešpačių.

6. Senuosius vartus budavojo Jojadas, sunus Paseo, ir Mėsulamas, sunus Bėsodjo; jie apdengė tus ir jų duris įdėjo ir spynas ir užkaiščius.

7. Prie jų šalies budavojo Mėlatja iš Gibėon ir Jadonas iš Mėrono, vyrai iš Gibėon ir iš Mizpa, iki sosto žemės valdono šiąšal vandens.

8. Prie jų šalies budavojo Usiėlis, sunus Arajo, aukskalis. Prie jo šalies budavojo Ananjas, sunus aptėkorių, ir jie išbudavojo Jėruzalėje iki plačiųjų murų.

9. Prie jo šalies budavojo Rapajas, sunus Uro, vyriausiasis pusketvirtainės Jėruzalėje.

10. Prie jo šalies budavojo Jėdajas, Arumapo sunus, ties savo butu. Prie jo šalies kurė Atus, Asabenjo sunus.

11. O Malkjas, Arimo sunus, ir Asubas, Paat-Moabo sunus, budavojo du dalyku ir koryčią prie pečiaus.

12. Prie jo šalies budavojo Salumas, Aloėso sunus, vyriausiasis pusketvirtainės Jėruzalėje, jis ir jo dukters.

13. Pakalnės vartus budavojo Anunas ir miesčionys iš Sanoos, jie budavojo tus ir įdėjo jų duris, spynas ir užkaiščius, ir tukstantį mastų prie muro iki mėšlų vartų.

14. Bet mėšlų vartus budavojo Malkjas, Rėkabo sunus, vyriausiasis ant ketvirtojo dalyko vynyčininkų; jis tus budavojo ir įdėjo jų duris, spynas ir užkaiščius.

15. Bet šulinio vartus budavojo Salumas, sunus Kal-Osė, vyriausiasis ant ketvirtojo dalyko Mizpa; jis budavojo ir apdengė tus ir įdėjo jų vartus, spynas ir užkaiščius, priegtam ir murus prie ežero *Sėloa, prie karaliaus sodo, iki lipynių, kuriais nuo miesto Dovido žemyn einama. * Jon. 9, 7.

16. Po jo budavojo Neėmijas, sunus Asbuko, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Bėt-Zuro, iki ties Dovido kapais ir iki ežero Asuja ir iki namų karžygių.

17. Po jo budavojo Lėvytai, Rejumas, sunus Bani. Po jo budavojo Asabjas, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Kėgilos, į savo ketvirtąjį dalyką.

18. Po jo budavojo jų broliai, Bavai, sunus Enadado, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Kėgilos.

19. Prie jo šalies budavojo Ezėris, sunus Jėsuo, vyriausiasis Mizpoje, du dalyku ant kampo linkai ties šarvų namais.

20. Po jo ant kalno budavojo Barukas, sunus Sabai, dvi dali nuo kampo iki buto durų Eljasibo, vyriausiojo kunigo.

21. Po jo budavojo Meremotas, Urijošiaus sunus, sunaus Akozo, dvi dali, nuo buto durų Eljasibo iki galui Eljasibo namų.

22. Po jo budavojo klebonai, vyrai tos šalies.

23. Po jų budavojo Benjamynas ir Asubas ties savo namais. Po to budavojo Asarjas, sunus Maėsėjo, sunaus Ananjo, šale savo namų.

24. Po jo budavojo Bėnui, Enadado sunus, dvi dali nuo namų Asarjo iki kampo ir iki jo kraštų.

25. Palal, Usajo sunus, prieš kampą ir prieš aukštąją koryčią, ant karaliaus namų išbudavotąją, pas *temnyčios pryangį. Po jo Pėdajas, Parėoso sunus. * Jėr. 32, 2 ir 33, 1.

26. Bet Netinymai gyveno pas Opel iki vandens vartų į rytus, kur koryčia prakilnesnė yra.

27. Po to budavojo tie iš Tekoos dvi dali prieš didžiąją koryčią, kuri prakilnesnė yra, ir iki murų Opel.

28. Bet nuo pačių *arklių vartų budavojo klebonai, kiekvienas ties savo butu. * 2 Kar. 11, 16.

29. Po to budavojo Zadokas, Imerio sunus, ties savo butu. Po jo budavojo Sėmajas, Sakanjo sunus, vartininkas į rytus.

30. Po jo budavojo Ananjas, Sėlemjo sunus, ir Anunas, Zalapo sunus, šeštasis, dvi dali. Po jo buda-

vojo Mėsulamas, Berėkjo sunus, ties savo skarbinyčia.
31. Po jo budavojo Melkjas, aukskalio sunus, iki namų Netinymų ir krominінkų, ties vartais, kur provą daro, ir iki svetlyčios ant kampo.
32. Ir tarp svetlyčios ant kampo ant avių vartų linkai budavojo aukskaliai ir krominininkai.

Perskyrimas 4.

Budavojimas, norint trukinamas, vienog nesiliauja.

Bet kaip Sanėbalatas išgirdo, mus murus budavojant, apsirustavęs jis didei supyko ir *išjuokė Żydus, *per. 2, 19.
2. Ir tarė po akių savo brolių ir po akių macniųjų Samarijoje: ką daro biednieji Żydai? Ar jiems valią duosime? ar jie apieravos? ar jie vieną dieną tai atliks? argi jie akmenis, į plėnis sudegintus, gyvus padarys?
3. Bet Tobijas, Amonytas, pas jį stovėdamas tarė: te budavoja tiktai; jei lapės užeitų, tai jos išardytų jų murus, iš akmenų darytus.
4. Klausyk, musų Dieve, kaip paniekinti mes esme; *gręšk jų gėdą ant jų galvos, kad juos paduotumbei į paniekinimą žemėje jų kalėjimo. *Ps. 7, 17.
5. Ne uždengk jų nusidėjimus, ir jų griekus ne išgesyk po savo akių, nės jie budavonininkus įpykino!
6. Bet mes budavojome murus ir juos visai suleidome iki pusės aukštumo. Ir žmonės pasidrąsino (iš naujo) dirbti.
7. Bet kaip tai išgirdo Sanėbalatas ir Tobijas, ir Arabijonai, ir Amonytai, ir Asdodytai, murus Jėruzalėje pilnai išmurytus ir jiems jau pradėjus skyles uždaryti, tai jie didei supyko.
8. Ir jie visi susirodiję susitarė, kad atėję kariautų prieš Jėruzalę ir jai paines darytų.
9. Bet mes meldėme savo Dievo ir sargybę laikėme prieš juos dieną ir naktį.
10. Ir Juda sakė: syla nešėjų yra per silpna, ir dulkių yra per daug; mes ne išgalime murus išbudavoti.
11. Bet musų priešininkai mislijo: jie tai ne žinos, nei regės, iki į jų vidų ateisime ir juos nužudysime, ir tą darbą sugaišįsime.
12. Bet Żydams, prie jų šalies gyvenantiems atėjus ir sakius mums tai apie dešimt kartų, iš visų kampų, kuriuose jie aplink mus gyveno,
13. Tai aš ant galiniųjų kampų už murų į grioves pastačiau žmonių pagal jų gimines su jų kardais, ragotinėmis ir kilpiniais.
14. Ir juos apžiurėdamas pasikėliau ir sakiau rotponiams ir vyresniemsiems ir likusiemsiems žmonėms: idant jų nesibijokitės; atsiminkite *didžiojo ir išgąstingojo Pono Dievo ir kariaukite už savo brolius, sunus, dukteris, moteris ir namus! *per. 1, 5.
15. Bet kaip musų neprieteliai išgirdo, mus tai jau ištyrus, Dievas jų rodą *į nieką pavertė. Ir mes visi prie murų vėl atpenč sugrįžome, kiekvienas prie savo darbo. *Job. 5, 12.
16. Ir nusidavė potam, kad vienai dalei jaunikaičių darbą atlikus, antroji dalis laikė ragotines, skydus, kilpinius ir šarvus, ir vyresnieji stovėjo užpakalyje visos giminės Juda,
17. Tie, kurie murus budavojo, ir kurie naštą nešė, ir kurie tą kitiems uždėjo; su viena ranka jie dirbo ir su antraja jie ginklus laikė.
18. Ir kiekvienas budavojąsis savo kardą prie savo šalies turėjo ir taipo budavojo, ir kurs trubą trubijo, man prie šalies buvo.
19. Ir aš sakiau rotponiams ir vyresniemsiems ir kitiems žmonėms: didis ir platus yra tas darbas, ir mes išsklaidyti esme ant murų toli nuo kits kito.
20. Taigi kuriame kampe jus trubą trubijant išgirsite, į tą susirinkitės pas mus; musų Dievas už mus kariaus.
21. Šitaip mes dirbsime tą darbą. Ir pusė jų laikė ragotines, kaip tikt pradėjo aušti, iki žvaigždėms užtekant.
22. Taipjau ir sakiau tuočės žmonėms: kiekvienas pernakvokite su savo vaiku Jėruzalėje, kad mes naktimis sargybę turėtumbime ir dieną darbą atliktumbime.
23. Bet aš ir mano broliai, ir mano vaikai, ir vyrai, sargybę laikantieji paskui manę, mes savo rubus ne išvilkome, ir nei vienas ne ėjo maudytis.

Perskyrimas 5.

Neėmiošius gelbti žmones nuo jų apsunkinimų.

Ir žmonės pradėjo didei šaukti su savo moterimis prieš savo brolius, Żydus.

2. Ir buvo nekurie sakantieji: musų sunų ir dukterų daug yra; pirkimės javų ir valgykime, kad išmistumbime.
3. Bet nekurie tarė: užstatykime savo laukus, vynyčias ir namus ir pirkime javų brangybėje.
4. Bet nekurie sakė: žyčykime pinįgų ant palukanų iš karaliaus, užstatydami savo vaikus ir vynyčias.
5. Nės musų brolių kunas yra kaip musų kunas, ir jų vaikai kaip musų vaikai; kitaip mes savo sunus ir dukteris į padonus paduotumbime, ir be to jau kelios musų dukterų padonkos pastojo, ir mes jas ne galime išgelbėti, taipjau ir musų laukai bei vynyčios kitiems tektų.
6. Bet kaip aš jų dejavimą ir tokius žodžius girdėjau, tai aš labai supykau.
7. Ir pamislydamas savo širdyje pabariau rotponius ir vyresniuosius ir jiems sakiau: ar jus * iš kits kito palukanų imsite? Ir aš didį žmonių pulką prieš juos suvadinau,

* 2 Maiž. 22, 25. 3 Maiž. 25, 36. 37.

8. Ir jiems sakiau: mes savo brolius, Žydus, atpirkome, kurie pagonams parduoti buvo, pagal savo išgalėjimą, ir jus norite taipjau savo brolius parduoti, kurius mes sau atpirkome? Tai jie nutilo ir ne žinojo, ką atsakyti.
9. Ir aš sakiau: tai ne gerai, ką jus darote. Ar ne reiktų jums Dievo baimėje vaikščioti dėl išgėdinimo pagonų, musų nprietelių?
10. Aš, ir mano broliai, ir mano vaikai, jiems taipojau ir pinįgų ir javų žyčyjome, ale mes palukanų iš jų ne ėmėme.
11. Taigi dabar šiandien jiems atduokite jų laukus, vynyčias, aliejaus daržus ir namus ir šimtąjį dalyką pinįgų, javų, šviežaus vyno ir aliejaus, kurį iš jų per palukanas atėmėte.
12. Tai jie sakė: mes norime atduoti ir nieko iš jų ne norime prašyti, ir norime daryti, kaip tu sakei. Ir aš suvadinau klebonus ir juos prisiekdinau, kad jie taipo darytų.
13. Priegtam aš ir iškračiau savo antį tarydamas: šitaipo te iškrato Dievas kiekvieną iš jo namų ir nuo jo darbo; kursai šį žodį ne laiko, tas t'esie * iškratytas ir tuščias! Ir visas susirinkimas pritarė: Amen! ir liaupsino Poną Dievą. Ir žmonės darė taipo.

* Mat. 10, 14.

14. Ir iš to čėso, kaip man įsakyta buvo, žemės valdonu buti žemėje Juda, butent nuo dvidešimtojo meto iki į trisdešimt-antrąjį metą karaliaus Artasasto, tai yra dvylika metų, aš nei savę, nei savo brolius penėjau valgymu žemės valdono.
15. Nės pirmieji žemės valdonai, kurie pirm manęs buvo, žmones buvo apsunkinę ir iš jų buvo ėmę duonos ir vyno, ir prie to keturisdešimtis syklų sidabro; priegtam ir jų vaikai buvo su gvoltu ponavoję ant žmonių. Bet aš taip ne dariau, kadangi Dievo bijojaus.
16. Ir darbą prie murų pilnavojau ir nei jokį lauką nepirkau; ir mano visi tarnai turėjo prie darbo tenai susieiti.
17. Priegtam Žydų ir vyresniųjų šimtas ir penkisdešimt sėdėjo prie mano stalo, kurie iš pagonų, aplink mus esančiųjų, buvo atėję.
18. Ir man kasdien pritaisė vieną jautį, ir šešėtą rėbių avių, ir paukščių, ir ant kožnos dešimties dienų visokio vyno daugybę. Tačiaus ne prašiau žemės valdonų valgio, nėsa jie didei žmones savo šlužma apsunkino.
19. Atsimink * manęs, mans Dieve, ant gero, vislab tai, ką aš šiems žmonėms esmi daręs!

* per. 13, 22. 31. s.

Perskyrimas 6.

Neėmiošius ardo visas paines, tą darbą gaišinančias savo viernu pridabojimu.

Ir kaip Sanėbalatas, Tobijas ir Gosėmas, Arabijonas, ir kiti musų neprietelių išgirdo, manę murus pabudavojus, ir tuose jau nei jokios skylės ne b'esant, (kačeig aš duris tuočės dar ne buvau įkabinęs į vartus),
2. Atsiuntė Sanėbalatas ir Gosėmas pas manę ir man sakydino: eikš ir susirinkimės kiemuose pakalnėje Ono. Bet jie * mislijo man piktai daryti.

* 1 Mž. 50, 20.

3. Bet aš paslus nusiunčiau pas juos ir jiems sakydinau: aš didį darbą turu atlikti, ne galiu žemyn eiti; kitaip tas darbas turėtų pasilikti, jei aš ranką attraukčiau ir pas jus žemyn ateičiau.
4. Bet jie apie keturis kartus pas manę atsiuntė taipo, kaip pirma sakyta; ir aš jiems atsakiau taipo, kaip jau sakyta yra.

5. Tai Sanėbalatas penktą kartą atsiuntė pas manę savo tarną su atvira gromata jo rankoje;

6. Toje buvo rašyta: pagonai išgirdo, ir Gosėm yra sakęs, buk tu ir Żydai mislijate atpulti, togidėl tu ir murus budavoji, ir tu jų karaliumi nori buti, kaip jau yra apskelbta;

7. Ir kad tu prarakus esi paskyręs, kurie apie tavę Jėruzalėje tur iššaukti ir sakyti: „jis yra karalius Juda.“ O karalius toktai ištirs; taigi ateik ir susirodykimės tarp savęs!

8. Ale aš pas jį nusiunčiau ir jam sakydinau: tatai ne nusidavė, ką tu sakai; tu tatai savo širdyje prasimanei.

9. Nės jie visi norėjo mus įbauginti, mislydami, jie turės paliauti nuo to darbo, kad ne dirbtų. Ale aš juo daugiaus pastiprinau savo rankas.

10. Ir aš atėjau į namus Sėmajo, Dėlajo sunaus, sunaus Meėtabeėlio, ir jis buvo užsirakinęs ir tarė: susieikime Dievo namuose į patį vidų bažnyčios, ir bažnyčios duris užrakįkime! nės jie ateis tavę pasmaugti, ir ateis nakčia, kad tavę pasmaugtų.

11. Bet aš sakiau: ar reiktų tokiam vyrui bėgti? ar tokiam vyrui, koks aš esmi, reiktų į bažnyčią eiti, kad gyvas išliktų? Aš ne noru į vidų eiti.

12. Nės aš supratau, kad Dievas jį ne buvo siuntęs. Nės jis tiesą prarakavo apie manę, bet Tobijas bei Sanėbalatas jį buvo papirkę.

13. Dėl to jis pinigų ėmė, kad aš bijočiaus ir taipo darydamas susigriešyčiau, kad jie piktą paskalbą turėtų, manę apskelbti.

14. *Atsimink, mans Dieve, Tobijo ir Sanėbalato pagal šius jo darbus, ir prarakienės Noadjos ir kitų prarakų, kurie manę norėjo gandinti! Ps.74,22.

15. Ir muras pastojo gatavas dvidešimt penktoje dienoje mėnesio Elul į penkisdešimtis dienas ir dvi.

16. Ir kada visi musų nepricteliai tai išgirdo, bijojos visi pagonai, kurie aplink mus buvo, ir *drebėdami nusigando; nės jie suprato, šį darbą Dievo esantį. *1 Maiž. 42,28. 1 Zom. 17,32.

17. Ir tuo čėsu daug vyresniųjų buvo Judavoje, kurie savo gromatas siųsdavo Tobijui, ir Tobijas savo gromatas jiems parsiųsdavo.

18. Nės jų daug buvo Judavoje, kurie jam buvo pasižadėję, nės jis buvo žentas Sakanjo, Aro sunaus, ir jo sunus Joananas Mėsulamo dukterį buvo vedęs, sunaus Berėkjo.

19. Ir pasakė man visą gerą apie jį, ir mano žodžius jam pranešė. Tai Tobijas gromatas siuntė, manę gandinti.

Perskyrimas 7.

Miesto sargai, žmonių skaitlius ir dovanos.

Bet kaip mes murus buvome pabudavoję, tai aš duris įkabinau, ir priskirti buvo vartininkai, giedantieji ir Lėvytai.

2. Ir aš įsakiau savo broliui Ananijui, ir Ananjui, užveizdui paločiaus Jėruzalėje, (nės jis buvo viernas vyras ir Dievo bijojosi daugiaus, nekaip daug kitų),

3. Ir tariau jiemdviem: ne reikia atverti vartus Jėruzalės, iki saulei karštai spindžiant; ir be dirbant jau vėl reiks vartus uždaryti ir užkišti. Ir sargai buvo priskirti iš miesčionių Jėruzalės, kiekvienas ant savo sargybės ir aplink savo namus.

4. Bet miestas buvo platus ir didis, ale mažai žmonių tame, ir butai ne buvo pabudavoti.

5. Ir mano Dievas man į širdį davė, kad surinkau rotponius ir vyresniuosius ir žmones, juos suskaityti. Ir aš suradau surašymą jų skaitliaus;

6. Kurie pirma iš kalėjimo buvo išėję, kurius Nėbukad-Nėzaras, karalius iš Babėl, buvo šalin vedęs, ir Jėruzalėje gyveno ir Judavoje, kiekvienas savo mieste;

7. Ir buvo atėję su Sėrubabėlu, Jėsua, Neėmija, Asarja, Raamja, Naėmani, Mardokai, Bilsan, Mispėret, Bigevai, Nėum ir Baėna. Tai yra skaitlius žmonių vaikų Izraėl:

8. Vaikų Parėos buvo du tukstančiu šimtas ir septynisdešimt ir du;

9. Vaikų Sėpatjo trys šimtai septynisdešimt ir du;

10. Vaikų Aro šeši šimtai penkisdešimts ir du;

11. Vaikų *Paat-Moabo iš vaikų Jėsuo ir Joabo du tukstančiu aštuoni šimtai ir aštuoniolika; *Ezr. 2,6.

12. Vaikų Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi;

13. Vaikų Satujaus aštuoni šimtai keturisdešimt ir penki;

14. Vaikų Sakai septyni šimtai ir šešisdešimt;
15. Vaikų Bėnui šeši šimtai keturisdešimt ir aštuoni;
16. Vaikų Bėbai šeši šimtai dvidešimt ir aštuoni;
17. Vaikų Asgado du tukstančiu trys šimtai dvidešimt ir du;
18. Vaikų Adonikam šeši šimtai šešisdešimt ir septyni;
19. Vaikų Bigevai du tukstančiu šešisdešimt ir septyni;
20. Vaikų Adino šeši šimtai penkisdešimt ir penki;
21. Vaikų Atėrio iš Iskio devynisdešimt ir aštuoni;
22. Vaikų Asumo trys šimtai dvidešimt ir aštuoni;
23. Vaikų Bėzajo trys šimtai dvidešimt ir keturi;
24. Vaikų Aripo šimtas ir dvylika;
25. Vaikų Gibėono devynisdešimt ir penki;
26. Vyrų iš Bėtlėem ir iš Nėtopa šimts aštuonisdešimt ir aštuoni;
27. Vyrų iš *Anatot šimtas ir dvidešimtas ir aštuoni; * Jėr. 1, 1.
28. Vyrų iš Bėt-Asmavet keturisdešimt ir du;
29. Vyrų iš Kirijat-Jėarim, Kapira ir Beėrot septyni šimtai keturisdešimt ir trys;
30. Vyrų iš Rama ir iš Gaba šeši šimtai dvidešimt ir viens;
31. Vyrų iš Mikmas šimtas dvidešimt ir du;
32. Vyrų iš Bėtėl ir iš Ai šimtas ir dvidešimt ir trys;
33. Vyrų nuo antrojo Nėbo penkisdešimt ir du;
34. Vaikų antrojo Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi;
35. Vaikų Arimo trys šimtai ir dvidešimt;
36. Vaikų Jerėo trys šimtai keturisdešimt ir penki;
37. Vaikų Lod, Adid ir Ono, septyni šimtai dvidešimt ir vienas;
38. Vaikų Senaa trys tukstančiai devyni šimtai ir trisdešimt.
39. Klebonai: vaikų Jedajo iš namų Jėsuo devyni šimtai septynisdešimts ir trys;
40. Vaikų Imėrio tukstantis penkisdešimt ir du;
41. Vaikų Pasur tukstantis du šimtu keturisdešimt ir septyni;
42. Vaikų Arimo tukstantis r septyniolika.
43. Lėvytai: vaikų Jėsuo iš Kadmiėlio tarp vaikų Odua septynisdešimt ir keturi.
44. Giedantieji: vaikų Asapo šimtas keturisdešimt ir aštuoni.
45. Vartininkų buvo vaikai Salumo, vaikai Ater, vaikai Talmono, vaikai Akubo, vaikai Atito, vaikai Sobajo, iš viso šimtas ir trisdešimts ir aštuoni.
46. Netinymai: vaikai Zyjo, vaikai Asupo, vaikai Tabaoto,
47. Vaikai Keroso, vaikai Sijo, vaikai Padono,
48. Vaikai Libano, vaikai Agabo, vaikai Salmajo,
49. Vaikai Anano, vaikai Gidelio, vaikai Gaaro,
50. Vaikai Reajo, vaikai Rėzino, vaikai Nekodo,
51. Vaikai Gasamo, vaikai Uso, vaikai Pasėo,
52. Vaikai Besajo, vaikai Megunimo, vaikai Nepusimo,
53. Vaikai Bakbuko, vaikai Akupo, vaikai Arjuro,
54. Vaikai Bazlito, vaikai Mejido, vaikai Arso,
55. Vaikai Barkoso, vaikai Sisero, vaikai Tamo,
56. Vaikai Nezio, vaikai Atipo.
57. Vaikai *bernų Salomono buvo: vaikai Sotajo, vaikai Zoperėto, vaikai Prido, * per. 11, 3.
58. Vaikai Jaėlo, vaikai Darkono, vaikai Gidelio,
59. Vaikai Sepatjo, vaikai Atilo, vaikai Pokėret iš Zebaim, vaikai Amono.
60. Visų *Netinymų ir vaikų bernų Salomono buvo trys šimtai devynisdešimts ir du. * Ezr. 8, 20.
61. Ir šie drauge į pulką nukeliavo: Mitel, Mėla, Tel-Arsa, Kėrub, Adon ir Imer; ale jie ne galėjo išrodyti savo tėvų namus, nei savo giminę, ar jie iš Izraėlitėnų butų;
62. Vaikų Delajo, vaikų Tobijo ir vaikų Nekodo buvo šeši šimtai keturisdešimtis ir du.
63. Ir iš *klebonų buvo vaikai Abajo, vaikai Akozo, vaikai Barsilajo, kursai iš dukterų †Barsilajo, Gilėa-

dyto, pačią vedė, ir buvo ant jos vardo pramintas. * Ezr. 2, 61. † 2 Zom. 17, 27.

64. Šie jėškojo savo giminės surašymo ir ne surasdami tą valni pastojo nuo klebonų šlužmos.

65. Ir Atirsatas sakė jiems, kad ne valgytų nuo švenčiausiojo, iki vyriausias kunįgas stosis *su šviesa ir su teisybe. * 2 Maiž. 28, 30.

66. Viso susirinkimo į kruvą suskaityto buvo keturisdešimt ir du tukstančiu trys šimtai ir šešisdešimt,

67. Be jų bernų ir be jų tarnaičių; tų buvo septyni tukstančiai trys šimtai trisdešimt ir septyni, ir turėjo du šimtu keturisdešimt ir penkis vyrus ir moteris giedančius,

68. Septynis šimtus trisdešimts ir šešis žirgus, du šimtu keturisdešimt ir penkis asilarklius,

69. Keturis šimtus trisdešimts ir penkis verbludus, šešis tukstančius septynis šimtus ir dvidešimt asilų.

70. Ir nekurie vyresniųjų tėvų davė ant budavonės. Atirsatas davė į skarbą tukstantį auksinų, penkisdešimts praustuvių, penkis šimtus ir trisdešimts kleboniškų sermėgų.

71. Ir nekurie vyresniųjų tėvų davė į skarbą ant budavonės dvidešimt tukstančių auksinų, du tukstančiu ir du šimtu svarų sidabro.

72. Ir kiti žmonės davė dvidešimt tukstančių auksinų, ir du tukstančiu svarų sidabro, ir šešisdešimtis ir septynes kleboniškas sermėgas.

73. Ir klebonai bei Lėvytai, vartininkai, giedantieji, ir nekurie žmonės, ir Netinymai, ir visi Izraėlitėnai pradėjo gyventi savo miestuose.

Perskyrimas 8.

Neėmiošius ir Ezras Dievo šlužmą įtaiso.

Bet sekmam mėnesiui priėjus, ir vaikams Izraėl savo miestuose beesant, susirinko visi žmonės vienširdžiai ant plačiosios ulyčios ties vandens vartais, ir tarė Ezrui, rašte mokįtui, kad jis knygas zokano Maižėšiaus atgabentų, kurį Ponas Dievas Izraėliui buvo įsakęs.

2. Ir Ezras, kunįgas, parnešė zokaną po akių viso susirinkimo, tiek vyrų, tiek moterų, ir visų tą permanyti išmanančių, pirmoje dienoje sekmojo mėnesio,

3. Ir skaitė tame ant plačiosios ulyčios, ties vandens vartais esančiosios, nuo paties ryto iki pietų po akių vyrų ir moterų, ir kas tą galėjo permanyti. Ir visų žmonių ausys ant zokano knygų buvo nukreiptos.

4. Ir Ezras, rašte mokįtas, stovėjo ant aukšto krėslo, iš medžio daryto, kurį jie buvo padarę, Dievo žodį iš to apsakyti; ir prie šalies jam stovėjo Matitjas, Semas, Anajas, Urijas, Ilkijas ir Maėsėjas po jo dešinės; bet po jo kairės Pėdajas, Misaėl, Malkijas, Asum, Asbadanas, Sakarjas ir Mėsulamas.

5. Ir Ezras atvėrė tas knygas po akių visų žmonių, nėsa jis prakilnesnis buvo už visus žmones, ir jam tas atvėrus stačiai stovėjo visi žmonės.

6. Ir Ezras liaupsino Viešpatį, didįjį Dievą. Ir visi žmonės atsakė: „Amen, Amen!“ savo rankas aukštyn keldami, ir kloniojosi ir garbę davė Ponui Dievui, savo veidu pasikloniodami iki žemės.

7. Ir Jėsuas, Bani, Serėbjas, Jamin, Akub, Sabtai, Odajas, Maėsėjas, Klitas, Asarjas, Josabad, Anan, Plajas ir Lėvytai mokino žmones išmanyti zokaną; ir žmonės stovėjo ant savo vietos.

8. Ir jie skaitė knygose zokano Dievo, išguldydami permanytinai, kad galėjo permanyti, kaip tą skaitė.

9. Ir Neėmiošius, kursai esti *Atirsatas, ir Ezras, kunįgas, rašte mokytas, ir Lėvytai, kurie žmones pamokino, tarė visiems žmonėms: ši diena yra šventa Viešpačiui, jųsų Dievui; todėl ne bukite smutni ir ne verkite! Nėsa visi žmonės verkė, žodžius zokano girdėdami. * per. 7, 10. Ezr. 2, 63.

10. Todėl jis sakė jiems: eikite ir valgykite riebumo ir gerkite saldumo, ir tiems taipojau jų dalyką siųskite, kurie sau nieko ne pasteliavo; nėsa ši diena šventa yra musų Ponui Dievui. Todėl nesirupįkitės, nėsa džiaugsmas iš Pono Dievo yra jusų stiprybė.

11. Ir Lėvytai nutildė visus žmones tarydami: tylėkite, nės ši diena yra šventa, nesirupįkitės!

12. Ir visi žmonės nuėjo valgyti ir gerti, ir dalykus pasiųsti, ir didį džiaugsmą parodyti; nės jie buvo permanę visus žodžius, jiems praneštus.

13. Ir antrąją dieną susirinko vyresnieji tėvai iš visų žmonių, ir kle-

bonai bei Lėvytai pas Ezrą, rašte
mokytą, kad jisai juos mokytų per-
manyti zokano žodžius.
14. Ir jie rado *rašytą zokane, kurį
Ponas Dievas per Maižėšių buvo lie-
pęs, kad vaikai Izraėl lapbudėse
(lapų šėtrose) turėtų gyventi ant šventės
sekmame mėnesyje. *3 Maiž. 23, 42.
15. Ir jie apsakydino tai visur, ir iš-
šaukdino per visus savo miestus ir Jė-
ruzalėje ir sakydino: eikite laukan ant
kalnų ir pargabenkite alyvų šakų, mo-
sties šakų, mirtų šakų, verbų šakų,
ir šakų nuo tankių medžių, kad lapbu-
des pasidarytumbime, kaip rašyta yra.
16. Ir žmonės išėję parsigabeno ir
pasidarė lapbudes, kiekvienas ant
savo stogo ir savo pryangiuose, ir
pryangiuose prie namų Dievo, ir ant
plačiosios ulyčios pas vandens var-
tus, ir ant plačiosios ulyčios pas
vartus Epraim.
17. Ir visas susirinkimas tų iš ka-
lėjimo sugrįžusiųjų pasidarė lapbu-
des ir gyveno tose. Nės Izraėlitėnai
nuo čėso Jozuvo, sunaus Nuno, iki
šiai dienai taip ne buvo darę; ir
buvo labai didis džiaugsmas.
18. Ir skaitė kas dieną zokano kny-
gose nuo pirmosios dienos iki pa-
skutinosios, ir šventė septynes die-
nas tą šventę, ir ašmąją dieną jie
vėl susiėjo, kaip reikiama.

Perskyrimas 9.

Regimos žmonių prisivertimo ir maldų dienos.

Dvidešimtketvirtoje dienoje šio mė-
nesio *susirinko Izraėlitėnai pastnį-
kaudami ir žakais apsisiautę ir že-
mėmis apsibarstę, *Ester. 4, 1.
2. Ir atskyrė vaikus Izraėl nuo visų
svetimų vaikų, ir susistoję išsipažino
savo griekus ir savo tėvų nusidėjimus.
3. Ir atsitiesė ant savo vietos, ir buvo
skaityta knygose zokano Viešpaties,
jų Dievo, keturis kartus per dieną, ir
jie išsipažino ir meldė Viešpaties,
savo Dievo, keturis kartus per dieną.
4. Ir Lėvytai aukštai stovėjo, butent
Jėsuas, Bani, Kadmiėl, Sėbanjas, Bu-
ni, Serėbjas, Bani ir Kenani, ir šaukė
didžiu balsu Dievopi, savo Dievopi.
5. Ir Lėvytai Jėsuas, Kadmiėl, Ba-
ni, Asabenjas, Serėbjas, Odjas, Sė-
banjas, Petajas, tarė: kelkitės, liaup-
sinkite Viešpatį, savo Dievą, nuo
amžių iki amžių; ir te liaupsina var-
dą tavo garbės, paaukštintąjį, su visa
žegnone ir liaupse!
6. Pone Dieve, tu vienas esi, *tu sutvė-
rei dangų ir visų dangų dangus su vi-
sais jų pulkais, žemę ir vislab, kas ant
tos yra, jures ir vislab, kas jose yra.
Tu vislab gyvą darai, ir dangaus pul-
kas tavę garbina. *Darb. 4, 24. per. 14. 15.
7. Tu Viešpats Dievas esi, tu *Abro-
mą paskyrei ir jį iš Ur Kaldėų išve-
dei, ir †Abraomu praminei,
*1 Maiž. 11, 31. †1 Maiž. 17, 5.
8. Ir jo širdį vierną radai po savo akių,
ir derėjimą su juomi darei, jo vaikams
duoti žemę Kananytų, Etytų, Amory-
tų, Perezytų, Jėbusytų ir Girgosytų,
ir savo žodį laikei, nės tu esi teisus.
9. Ir tu *įžvelgei vargus musų tėvų
Egypto žemėje, ir jų šauksmą išklau-
sei pas švendrų jures, *2 Maiž. 3, 7.
10. Ir ženklus bei stebuklus darei ant
Paraono ir ant visų jo tarnų, ir ant visų
žmonių jo žemės; nės tu išpažinai,
kad jie didžiavosi prieš juos; ir sau
vardą padarei, kaip šiandien regima.
11. Ir *perdalijai jures po jų akių,
kad per vidų jurių sausomis kojomis
perėjo, ir juos vejančiuosius gilybėje
nugramzdinai, kaip akmenis mac-
niuose vandenyse; *2 Maiž. 14, 21.
12. Ir juos *vedei dienomis debesies
stulpu ir naktimis ugnies stulpu, jiems
pašviesti ant kelio, kuriuomi keliavo.
*2 Maiž. 13, 21.
13. Ir *nusileidai ant kalno Sinai
ir su jais †iš dangaus kalbėjai, ir
davei tikrą provą, tikrą zokaną ir ge-
rus prisakymus bei įstatymus;
*2 Maiž. 19, 18. †2 Maiž. 20, 1.
14. Ir savo šventąją Sabatą jiems
žinoma darei, ir prisakymus, įstaty-
mus ir zokaną jiems įsakei per savo
tarną Maižėšių;
15. Ir jiems *duonos iš dangaus davei,
kaip jie išalkę buvo, ir †vandens iš
uolos davei tekėti, kaip jie ištroškę
buvo; ir jiems kalbėjai, kad jie nueitų
ir tą žemę į dalykus atimtų, kurią tu,
savo ranką pakeldamas, žadėjai jiems
duoti. *2 Maiž. 16, 4. 14. Ps. 78, 24. †2 Maiž. 17, 6.
16. Bet musų tėvai didžiavosi ir
*kietsprandžiais pastojo, tavo prisa-
kymų neklausydami, *Jėr. 7, 26. per. 17, 23.
17. Ir ne norėjo ant tų daboti, ir ne

atsiminė tavo stebuklų, kurius jiems išrodei, bet kietsprandžiais pastojo ir sau valdoną apskyrė, kad sugrįštų į savo vergystę, nekantrus budami. Bet tu, mans Dieve, atsileidai ir *buvai malonus, mielaširdingas, kantrus ir didžios mielaširdingystės, ir juos ne prastojai. * 2 Maiž. 34, 6.
18. Ir kačeig jie sau *nulietą veršį buvo pasidarę, sakydami: „tai yra tavo Dievas, tasai tavę iš Egypto žemės išvedė," ir didžius bluznijimus iškalbėjo, * 2 Maiž. 32, 4.
19. Tačiau tu juos pusčioje ne prastojai pagal savo didęją mielaširdingystę, ir debesies stulpas ne atstojo nuo jų, dienomis juos vesti keliu, nei ugnies stulpas naktimis, jiems pašviesti ant kelio, kuriuomi keliavo.
20. Ir tu jiems davei savo gerąją Dvasę, juos pamokįti, ir savo Maną ne atėmei nuo jų burnos, ir jiems vandens davei, kada buvo ištroškę.
21. Keturisdešimts metų tu pusčioje juos aprupinai, kad jie nieko ne stokojo. *Jų rubai ne paseno, ir jų kojos ne sutino; * 5 Maiž. 8, 4.
22. Ir davei jiems karalysčių ir žmonių, ir perdalijai juos šen ir ten, kad perveikė žemė Siono, karaliaus iš Esbon, ir *žemę Og, karaliaus iš Bazan; * 4 Maiž. 21, 24. 25.
23. Ir padaugsinai jų vaikus, kaip žvaigždes ant dangaus, ir juos nugabenai į žemę, apie kurią jų tėvams buvai kalbėjęs, kad įeitų ir tą paveldėtų.
24. Ir vaikai į tą nuėjo ir žemę atėmė, ir tu pažeminai po jų akių žmones, gyvenančius toje žemėje Kananytus, ir davei juos į jų rankas, ir jų karalius ir žmones tos žemės, kad jie su jais darytų pagal savo valią.
25. Ir jie įgavo apmurytus miestus ir riebiąją žemę, ir įgavo namus visokių lobių pilnus, iškastus šulinius, vynyčias, alyvų sodus ir medžius, kurių vaisius valgomi, pilnai; ir valgė ir privalgė, ir *riebus pastojo, ir linksminosi iš tavo didžiosios malonės. * 5 Maiž. 32, 15.
26. Bet jie nepaklusnus pastojo ir prieš tavę stengėsi, ir paniekino tavo zokaną, ir užmušė tavo prarakus, kurie jiems liudijo, kad jie tavęspi prisiverstųs; ir jie iškalbėjo didžius bluznijimus.
27. Todėl tu juos padavei į rankas jų nepritelių, kurie juos vargino. Ir čėse savo bėdos jie šaukė tavęspi ir tu išklausei juos iš dangaus, ir pagal didę savo mielaširdingystę *davei tu jiems išgelbėtojų, kurie juos gelbėjo iš jų nepritelių rankos. * Vald. 3, 9. 15.
28. Bet pakajaus gavę, jie persikreipė pikto daryti po tavo akių. Tai tu juos palikai jų nepritelių rankoje, kad jie ant jų ponavojo. Tai jie prisivertė ir šaukė tavęspi, ir tu juos išklausei iš dangaus ir išgelbėjai juos pagal savo didę mielaširdingystę daug kartų.
29. Ir davei jiems apliudyti, kad jie prisiverstųs prie tavo zokano. Ale jie pasididžiavo ir ne klausė tavo prisakymų ir susigriešijo prieš tavo provas, (kurias *žmogus laikydamas, gyvas per tas išliks,) ir savo pečius šalin gręžė ir kietsprandžiais pastojo ir ne klausė. * Gal. 3, 12. 3 Maiž. 18, 5.
30. Ir tu jų daug metų laukei ir davei jiems apliudyti savo Dvasę per savo prarakus, ale jie to ne klausė. Todėl tu juos davei į ranką žmonių per žemes.
31. Ale pagal didę savo mielaširdingystę tu juos ne visai išgaišinai, nei juos prastojai, nėsa tu esi malonus ir mielaširdingas Dievas.
32. Taigi, musų Dieve, tu didysis Dieve, macnus ir išgąstingas, laikąs derėjimą ir mielaširdingystę, ne laikyk per nieką visas sunkenybes, kurios mus užpuolė ir musų karalius, kunįgaikščius, klebonus, prarakus, tėvus ir visus tavo žmones nuo paties čėso karalių Asur iki šiai dienai.
33. Tu esi teisus visame tame, ką mums užleidęs esi; nės tu pagal teisybę darei, ale mes piktai elgėmėsi.
34. Ir musų karaliai, kunįgaiščiai, klebonai ir tėvai ne darė pagal tavo zokaną, ir ne dabojo ant tavo prisakymų ir liudijimų, kurius tu jiems davei liudyti.
35. Ir jie tau ne šlužijo savo karalystėje ir tavo didžioje geradėjystėje, kurią tu jiems išrodei, ir plačioje bei riebioje žemėje, kurią tu jiems davei, ir jie ne prisivertė nuo savo pikto elgimo.
36. Štai, mes šiandien tarnais esme, ir žemėje, kurią tų musų tėvams davei,

kad valgytumbime jos vaisių ir gerumo, štai, toje mes tarnais esme.
37. Ir tos nauda daugsinasi karaliams, kurius tu ant musų įdėjai musų griekų dėlei; ir jie ponavoja ant musų kunų ir galvijų pagal savo valę, ir mes esme didžioje bėdoje.
38. Ir apie vislab tai mes stiprų derėjimą darome ir rašome, ir duodame tai savo kunįgaikščiams, Lėvytams ir klebonams užpečvietyti.

Perskyrimas 10.

Užpečvietijimas atnaujintojo derėjimo.

Bet užpečvietytojai buvo: Neėmiošius, Atirsatas, Akaljo sunus, ir Zidėkijas,
2. Sėrajas, Asarjas, Jėremjas,
3. Pasur, Amarjas, Malkijas,
4. Atus, Sėbanjas, Maluk,
5. Arim, Merėmot, Obadjas,
6. Dangėlis, Ginton, Barukas,
7. Mėsulam, Abijas, Mėjamin,
8. Maasjas, Bilgai ir Sėmajas, tie buvo kunigai.
9. Bet Lėvytai buvo: Jėsuas, Asanjo sunus, Binui iš vaikų Enadad, Kadmiėl.
10. Ir jų broliai: Sėkanjas, Odjas, Klitas, Plajas, Anan,
11. Mikas, Rėob, Asabjas,
12. Sakur, Serėbjas, Sėbanjas,
13. Odijas, Bani ir Beninu.
14. Vyresnieji žmonių buvo: *Parėos, †Paat-Moab, Elam, Satu, Bani, * Ezr. 2, 3. † Ezr. 2, 6.
15. Buni, Asgad, Bėbai,
16. Adonijas, Bigvai, Adin,
17. Ater, Iskias, Asur,
18. Odijas, Asum, Bėzai,
19. Arip, Anatot, Nėubai,
20. Magpijas, Mėsulam, Esir,
21. Mesėsabeėl, Zadok, Jaduas,
22. Platjas, Anan, Anajas,
23. Osėas, Ananjas, Asub,
24. Aloės, Piljas, Sobėk,
25. Rėjum, Asabnas, Maėsėjas,
26. Aias, Jonanas, Anan,
27. Maluk, Arim ir Baėnas,
28. Ir kiti žmonės, *klebonai, Lėvytai, vartininkai, giedantieji, Netinymai ir visi, kurie nuo žmonių žemėje buvo atsiskyrę prie zokano Dievo, su savo moterimis, sunumis ir dukterimis; visi, kurie tai permanyti galėjo, * Ezr. 2, 70.
29. Laikėsi prie savo brolių, macnių-jų. Ir jie atėjo, kad prisiektų ir su prysiega pasižadėtų, elgtis pagal Dievo zokaną, per Maižėšių, Dievo tarną, duotąjį, kad norėtų pilnavoti ir daryti pagal visus prisakymus, provas ir budus Pono Dievo, ant musų ponavojančiojo;
30. Ir kad mes tos žemės žmonėms savo dukteris neduotumbime, nei jų dukteris savo sunums ne nupirštumbime;
31. Ir kad žmonės tos žemės *Sabatoje atgabentų tavoro ir visokių javų parduoti, kad mes tus iš jų Sabatoje ir ant švenčių ne imtumbime; ir kad mes kas sekmą metą visokį apsunkinimą atleistumbime. * per. 13, 15. Amos 8, 5.
32. Ir uždėjo mums prisakymą, kad mes kas metą trečiąją dalį syklo duotumbime ant šlužmos namų savo Dievo:
33. Butent ant šventįtos duonos, ant dieniškos valgymo apieros, ant dieniškos deginimo apieros Sabatos, naujmėnesio švenčių ir šventų dienų, ir ant to, kas pašventįta, ir ant apieros už griekus, kad Izraėlitėnai suderinti butų, ir ant viso reikalo namuose savo Dievo.
34. Ir mes burtą metėme ant klebonų, Lėvytų ir žmonių dėl malkos apieroms, kuri prie namų musų Dievo kas metą turėjo atgabenama buti pagal gimines musų tėvų, paskirtame čėse degti ant altoriaus Viešpaties, musų Dievo, kaip tai *zokane rašyta yra; * 3 Maiž. 6, 12.
35. Ir kas metą atgabenti pirmones savo žemės, ir pirmones visų vaisių ant visų medžių prie Dievo namų,
36. Ir pirmones savo sunų ir savo galvijų, *kaip zokane rašyta, ir pirmones savo jaučių ir savo avių, kad mes tai vislab turime atgabenti klebonams, prie namų musų Dievo tarnaujantiemsiems. * 2 Maiž. 13, 2.
37. Taipjau mes ir turime atgabenti pirmones savo tašlos ir savo duoklės apieras, ir vaisių visokių medžių, šviežaus vyno ir aliejaus klebonams į kamaras prie namų savo Dievo, ir dešimtines savo žemės Lėvytams, kad Lėvytai *dešimtines turėtų visuose miestuose iš musų dirvos. * 4 Maiž. 18, 21.
38. Ir kunįgas, Aarono sunus, drauge su Lėvytais (dalies) tur gauti iš dešimtinių Lėvytų, kad Lėvytai *dešimtines savo dešimtinių atgabentų namams musų Dievo į kamaras skarbo namuose. * 4 Maiž. 18, 26. 28.

39. Nės vaikai Izraėl ir vaikai Lėvy tur dovaną javų, šviežaus vyno ir aliejaus atgabenti į kamaras; čia yra *rykai šventinyčios ir klebonai, kurie tarnauja, ir vartininkai ir giedantieji, kad mes namus savo Dievo ne prastotumbime. * per. 13, 9. 1 Nus. Kar. 23, 19.

Perskyrimas 11.

Surašymas naujųjų gyventojų, kaip miestc, taip ant kiemų.

Ir *vyresnieji žmonių gyveno Jėruzalėje. Ale kiti žmonės dėl to burtą metė, kad iš dešimt viena dalis į Jėruzalę, į tą šventąjį miestą, nusitrauktų, čia gyventi, ir devynios dalys į (kitus) miestus. * per. 7, 5.

2. Ir žmonės žegnojo visus tus vyrus, kurie iš geros valės buvo apsiėmę Jėruzalėje gyventi.

3. Šitie yra vyresnieji žemės, kurie Jėruzalėje gyveno. Bet miestuose Juda gyveno kiekvienas savo tėviškėje, kuri jų miestuose buvo, butent Izraėlitėnai, klebonai, Lėvytai, Netinymai ir *vaikai tarnų Salomono. * per. 7, 57.

4. Ir Jėruzalėje gyveno keli iš vaikų Juda ir iš Benjamin. Iš vaikų Juda: Atajas, Usijo sunus, sunaus Sakarjo, sunaus Amarjo, sunaus Sepatjo, sunaus Maėlaleėl, iš vaikų Parez;

5. Ir Maėsėjas, Baruko sunus, sunaus Kaloso, sunaus Asajo, sunaus Adajo, sunaus Jojaribo, sunaus Sakarjo, sunaus Siloni.

6. Visų vaikų Parez, Jėruzalėje gyvenančių, buvo keturi šimtai šešisdešimt ir aštuoni, viežlybi vyrai.

7. Šitie yra vaikai Benjamin: Salu, Mesulamo sunus, sunaus Joėdo, sunaus Pedajo, sunaus Kolajo, sunaus Maėsėjo, sunaus Itiėlio, sunaus Jėsajo;

8. Ir po jo Gabai, Salai, devyni šimtai dvidešimt ir aštuoni;

9. Ir Joėl, sunus Sikri, buvo ant jų vyriausiasis, ir Judas, sunus Asnuo, ant antrosios pusės miesto.

10. Iš klebonų gyveno Jėdajas, Jojaribo sunus ir Jakynas;

11. Sėrajas, Ilkijo sunus, sunaus Mėsulamo, sunaus Zadoko, sunaus Merajoto, sunaus Ajitobo, buvo vyriausiasis Dievo namuose.

12. Ir jo brolių, kurie darbą prie (Dievo) namų pilnavojo, tų buvo aštuoni šimtai dvidešimt ir du. Ir Adajas, sunus Jėroamo, sunaus Plaljo, sunaus Amzi, sunaus Sakarjo, sunaus Pasuro, sunaus Malkijo,

13. Ir jo broliai, vyresnieji tų tėvų, buvo du šimtu keturisdešimt ir du. Ir Amasai, Asareėlio sunus, sunaus Ajusajo, sunaus Mesilemoto, sunaus Imėro,

14. Ir jo brolių, viežlybų vyrų, tų buvo šimtas dvidešimt ir aštuoni. Ir vyriausiasis ant jų buvo Sabdiėl, Gedolimo sunus.

15. Iš Lėvytų: Sesmajas, Asubo sunus, sunaus Asrikamo, sunaus Asabjo, sunaus Buni,

16. Ir Sabtai bei Josabad, iš Lėvytų vyresniųjų, buvo ant reikalų lauke Dievo namų,

17. Ir Matanjas, Miko sunus, sunaus Sabdi, sunaus Asapo, kurs vyriausiasis buvo, pirmučiaus pradėti dėkavoti maldomis, ir Bakbukjas, antrasis iš jo brolių, ir Abdas, sunus Samuo, sunaus Galalio, sunaus Jeditun.

18. Visų Lėvytų šventame mieste buvo du šimtu aštuonisdešimt ir keturi.

19. Ir vartininkai, Akub ir Talmon ir jų broliai, kurie vartuose priveizdėjo, tų buvo šimtas septynisdešimt ir du.

20. Bet kiti Izraėlitėnų, klebonai ir Lėvytai, buvo visuose miestuose Judavos, kiekvienas savo tėviškėje.

21. Ir Netinymai gyveno pas Opel. Ir Zijas bei Gispas priklausė Netinymams.

22. Bet vyriausiasis ant Lėvytų Jėruzalėje buvo Usi, sunus Bani, sunaus Asabjo, sunaus Matanjo, sunaus Miko. Iš vaikų Asapo buvo ant šlužmos, kurie giedojo namuose Dievo.

23. Nės karaliaus įsakymas jiems buvo duotas, idant tie, kurie giedojo, viernai kasdieną savo darbą pilnavotų.

24. Ir Petajas, Mėsesabeėlio sunus, iš vaikų Sėro, sunaus Juda, buvo karaliui prie rankos ant viso darbo prie žmonių.

25. Ir vaikų Juda, kurie kiemuose ant savo laukų buvo, kiti gyveno *Kirijat-Arboje ir jo kiemuose, ir Dibone ir jo kiemuose, ir Kapzeėlyje ir jo kiemuose, * Joz. 20, 7. per. 21, 11.

26. Ir Jėsuoje, Moladoje, Bepalėte,

27. Azar-Sualyje, Bersėboje ir jų kiemuose,

28. Ir *Ziklage ir Mokonoje bei jų kiemuose, * Joz. 15, 31.

29. Ir En-Rimone, Zaregoje, Jėremute,
30. Sanoe, Adulame ir jų kiemuose, Lakise ir ant jo lauko, Asėke ir jo kiemuose. Ir guldėsi nuog Bersėbos iki pakalnės Inom.
31. Bet vaikai Benjamin iš Gabos gyveno Mikmase, Ajoje, Betėlyje ir jų kiemuose,
32. Ir Anatote, Nobėje, Ananjoje,
33. Azore, Ramoje, Gitaime,
34. Adide, Ziboime, Nebalate,
35. Lode, Onoje ir cimerninkų pakalnėje.
36. Ir keli iš Lėvytų, kurie dalies turėjo Judavoje, gyveno tarp Benjamin.

Perskyrimas 12.

Vardai klebonų bei Lėvytų; pašventinimas miesto; davadas tų, kurie šventuosius kavojo.

Šitie yra klebonai bei Lėvytai, kurie su Serubabėliu, Sealtiėlio sunumi, ir su Jėsuu aukštyn keliavo: Sėrajas, Jėremjas, Ezras,
2. Amarjas, Maluk, Atus,
3. Sėkanjas, Rėjum, Meremot,
4. Ido, Gintoi, Abijas,
5. Mejamin, Maadjas, Bilgas,
6. Sėmajas, Jojarib, Jėdajas,
7. Salu, Amok, Ilkijas ir Jėdajas. Šitie buvo vyresnieji tarp klebonų ir tarp savo brolių čėse Jėsuo.
8. Bet Lėvytai šitie buvo: Jėsuas, Bėnui, Kadmiėl, Serabjas, Judas ir Matamjas, kurs *dėkavonės urėdą pilnavojo, jis su savo broliais. *per. 11, 17.
9. Bakbukjas ir Uni, jų broliudu, buvo aplink juos ant sargybės.
10. Jėsuui gimė Jojakymas, Jojakymui gimė Eljasibas, Eljasibui gimė Jojadas,
11. Jojadui gimė Jonatanas, Jonatanui gimė Jaduas.
12. Ir čėse Jojakymo šitie buvo vyresnieji tėvai tarp klebonų: butent iš Sėrajo buvo Mėrajas, iš Jėremjo buvo Ananjas,
13. Iš Ezro buvo Mėsulamas, iš Amarjo buvo Joanan,
14. Iš Maluk buvo Jonatan, iš Sėbanjo buvo Jozėp,
15. Iš Arim buvo Adnas, iš Mėrajot buvo Elkai,
16. Iš Ido buvo Sakarjas, iš Ginton buvo Mėsulam,
17. Iš *Abijo buvo Sikri, iš Mėjamin-Moadjo buvo Piltai, *Luk. 1, 5.
18. Iš Bilgo buvo Samuas, iš Sėmajo buvo Jonatan,
19. Iš Jojarib buvo Matnai, iš Jėdajo buvo Usī,
20. Iš Salai buvo Kalai, iš Amok buvo Eber,
21. Iš Ilkijo buvo Asabjas, iš Jėdajo buvo Netaneėl.
22. Ir čėse Eljasibo, Jojado, Joanano ir Jaduo, vyresnieji tėvai tarp Lėvytų ir klebonai buvo surašyti, Dariui, Persui, be karaliaujant.
23. Bet vaikai Lėvy, vyresnieji tėvai, buvo surašyti į knygas nusidavimų iki čėso Joanano, Eljasibo sunaus.
24. Ir šitie buvo vyresnieji Lėvytų: Asabjas, Sėrebjas ir Jėsuas, Kadmiėlio sunus, ir jų broliai pagal juos, kad liaupsintų ir dėkavotų, kaip *Dovidas, Dievo vyras, buvo įsakęs, sargybė po sargybės. *1 Nus. Kar. 26, 1. s. 2 Nus. Kar. 29, 25.
25. Matanjas, Bakbukjas, Obadjas, Mėsulam, Talmon ir Akub buvo *vartininkais ant sargybės prie slenksčių vartuose. *2 Nus. Kar. 8, 14.
26. Šitie buvo čėse Jojakymo, Jėsuo sunaus, sunaus Jozadoko, ir čėse Neėmiošiaus, žemės valdono, ir kunigo Ezro, rašte mokįto.
27. Ir pašventinant murus Jėruzalėje sujėškojo Lėvytus iš visų jų šalių, kad juos nugabentų į Jėruzalę, pašventinimą atlikti su džiaugsmu, su dėkavojimu, su giesmėmis, su cimbalais, su psaltėriais ir su arpomis.
28. Ir susirinko vaikai tų, kurie giedojo, ir iš šalies aplink Jėruzalę ir iš dvarų Nėtopati,
29. Ir iš namų Gilgal, ir iš laukų Gibėa bei Asmavėt; nės tie, kurie giedojo, sau buvo dvarus pasikurę aplink Jėruzalę.
30. Ir klebonai bei Lėvytai čystijosi ir čystijo žmones ir vartus ir murus.
31. Ir aš liepiau kunįgaikščiams Juda ant viršaus murų užlipti, ir taisiau du didžiu dėkavonės pulku, tų vienas ant dešinės nuėjo viršuje muro ant *mėšlų vartų linkai; *per. 2, 13.
32. Ir paskui juos ėjo Osajas ir pusė kunįgaikščių Judo,
33. Ir Asarjas, Ezras, Mėsulam,
34. Juda, Benjamin, Sėmajas ir Jėremijas,
35. Ir keli iš klebonų vaikų su tri-

mitomis, butent: Sakarjas, Jonatano sunus, sunaus Sėmajo, sunaus Matanjo, sunaus Mikajo, sunaus Sakuro, sunaus Asapo,

36. Ir jo broliai, Sėmajas, Asareėl, Milalai, Gilalai, Maai, Netaneėl ir Juda, Anani, su striunžaislais Dovido, vyro Dievo. Bet Ezras, rašte mokįtas, pirm jų ėjo

37. Ant šulinio vartų linkai. Ir jie ėjo pagal juos ant straipsnių į miestą Dovido, ant muro lipdami iki prie namų Dovido, iki vandens vartų į rytus.

38. Antrasis dėkavonės pulkas ties jais ėjo, ir aš paskui jį, ir pusė žmonių ant paties viršaus muro, ant viršaus pečiaus koryčios iki plačiojo muro,

39. Ir iki vartų Epraim, ir iki senųjų vartų, ir iki žuvių vartų, ir iki koryčios Ananeėl, ir iki koryčios Mėa, iki pas avių vartus, ir apsistojo temnyčios vartuose.

40. Ir taipo stovėjo abudu dėkavonės pulku namuose Dievo, ir aš bei pusė vyresniųjų su manimi;

41. Ir klebonai, butent: El-Jakim, Maėsėjas, Minjamin, Mikajas, Eljoėnai, Sakarjas, Ananjas su trimitomis;

42. Ir Maėsėjas, Sėmajas, Elėazar, Usi, Joanan, Malkijas, Elam ir Asar. Ir giedantieji didžiu balsu giedojo, ir Jėsrajas buvo jų vyriausiasis.

43. Ir jie apieravojo tą dieną dides apieras ir buvo linksmi, nės Dievas jiems buvo didį džiaugsmą padaręs, kad ir moters ir vaikai džiaugėsi; ir džiaugsmas Jėruzalės toli girdimas buvo.

44. Tuočės buvo apskirti vyrai ant skarbo kamarų, *kuriose dovanos, pirmonės ir desėtinės buvo, kad surinktų nuo laukų ir iš miestų, išdalyti pagal zokaną klebonams ir Lėvytams; nės Juda džiaugėsi iš klebonų bei Lėvytų pristojančiųjų. * per. 10, 37 ir 13, 5.

45. Ir jie pilnavojo sargybę savo Dievo ir sargybę apčystijimo. Ir giedantieji bei vartininkai stovėjo pagal įsakymą Dovido ir jo sunaus Salomono.

46. Nės *čėse Dovido ir Asapo buvo įstatyti vyresnieji tų, kurie giedojo ir liaupsės giesmes ir dėkavojimus Dievui. * 1 Nus. Kar. 26, 1. 8.

47. Bet visi Izraėlitėnai davė giedotojams ir vartininkams dalykų laikuose Sėrubabėlio ir Neėmiošiaus, kas dieną jų dalyką; ir jie davė Lėvytams to, ką buvo pašventinę, bet Lėvytai davė to, ką buvo pašventinę, vaikams Aarono.

Perskyrimas 13.

Neėmiošius iš visos širdies apsiima pagerytí vislab, kas prigul vyriausybei, bažnyčioms ir ukininkams.

Ir tuočės buvo skaitytos knygos Maižėšiaus, visiems žmonėms be girdint, ir rado tose *rašyta, kad Amonytai ir Moabytai ne tur niekados į susirinkimą Dievo ateiti, * 5 Maiž. 23, 3.

2. Dėl to, kad vaikams Izraėl ne ėjo priešais su duona ir su vandenimi, ir *samdė prieš juos Bilėamą, kad jisai juos prakeiktų; ale musų Dievas tą keikimą pervertė į žegnonę. * 4 Maiž. 22, 9.

3. Bet jie, tą zokaną girdėję, atskyrė visus svetimuosius ateivius nuo Izraėlitėnų.

4. Ir pirm to klebonas Eljasibas į kamarą prie namų musų Dievo buvo įdėjęs apierą Tobijo.

5. Nėsa jis jam didę skarbinyčią buvo pataisęs, ir čia jie pirma buvo įdėję valgymo apierą, kodylą, rykus ir dešimtines nuog javų, šviežaus vyno ir aliejaus, pavelytas Lėvytams, giedantiemsiems ir vartininkams, ir prie to dovaną klebonams.

6. Bet tam vislab nusiduodant, aš ne buvau Jėruzalėje. Nėsa trisdešimt antrame mete Artasasto, karaliaus Babėlyje, atėjau aš pas karalių, ir po kelių dienų aš pavelijimą gavau nuo karaliaus,

7. Kad į Jėruzalę keliaučiau. Ir aš supratau, ne ger esant, ką Eljasibas Tobijui buvo daręs, kad jam skarbinyčią darydinęs pryangyje prie Dievo namų.

8. Ir tai man labai ne patiko, ir išmečiau visus rykus iš Tobijo namų laukan iš skarbinyčios.

9. Ir liepiau skarbinyčias čystyti, ir aš vėl ten atgabenau *rykus namų Dievo, valgymo apierą ir kodylą. * per. 10, 39.

10. Ir ištyriau, kad Lėvytų dalis jiems ne buvo duota; dėl to Lėvytai ir giedotojai buvo išbėgę, kievienas pas savo dirvą, darbą atlikti.

11. Tai aš *pabariau vyresniuosius ir sakiau: kodėl mes prastojame Dievo namus? Bet aš juos surinkdamas įdėjau juos vėl į jų šlužmą. * perkš. 25.

12. Tai visi Żydai atgabeno * dešimtines javų, šviežaus vyno ir aliejaus į skarbą. * 4 Maiž. 18, 21.
13. Ir aš įdėjau ant skarbų Selemją, kleboną, ir Zadoką, rašte mokįtą, ir iš Lėvytų Pėdają, ir jiems prie rankos Ananą, sunų Sakuro, sunaus Matanjo. Nės jie už viernus buvo laikomi, ir jiems buvo įsakyta, kad jie savo broliams išdalytų.
14. *Atsiminkis manęs, mans Dieve, šime dalyke, ir ne gesyk mano geradėjystę, namams mano Dievo ir prie jo sargybės išrodytąją! * perkš. 31. Ps. 25, 7. Ps. 106, 4.
15. Tuočės aš regėjau Judavoje vyno spaustuvą minant Sabatoje ir pėdus įnešant ir asilus apsunkinant vynu, vynuogėmis, pygomis, ir visokią naštą į Jėruzalę įnešant Sabatos dienoje. Ir aš liudijau toje dienoje, kaip jie visokius * javus pardavė.
* per. 10, 31. Amos 8, 5.
16. Bet ir Tyrionai gyveno tame mieste, tie žuvių ir visokio tavoro atgabeno ir pardavė Sabatoje vaikams Juda ir Jėruzalės.
17. Tai aš * bariau vyresniuosius Judavoje ir sakiau jiems: kas tai per piktas daiktas, kurį jus darote, ir nešventą darote Sabatos dieną? * perkš. 25.
18. Ar ne musų tėvai taipo darė, ir musų Dievas visą šią nelaimę ant musų užvedė ir ant šio miesto? Ir jus darote, kad dar didesnis narsas mus tur užpulti, kadangi Sabatos dieną ne švenčiate?
19. Ir kaip Jėruzalės vartai pirm Sabatos atdaryti buvo, tai aš liepiau vartus užrakinti, ir įsakiau, idant tus ne atvertų iki po Sabatos. Ir aš stačiau kelis savo tarnų prie vartų, idant nei jokią naštą ne įgabentų Sabatoje.
20. Tai krominінkai ir parduodantieji su visokiu tavoru pernakvojo lauke Jėruzalės, vieną ir antrą kartą.
21. Tai aš liudydamas sakiau jiems: kodėl jus pernakvojate aplink murą? Jei tai dar kartą darysite, aš jus koravosu. Nuo to čėso jie Sabatoje ne atėjo.
22. Ir aš tariau Lėvytams, kurie čysti buvo, kad ateitų ir ant vartų dabotų Sabatą švęsdami. Mans Dieve, * ir dėl to manęs atsimink, ir čėdyk manęs pagal didę savo mielaširdingystę!
* Ps. 25, 7.
23. Tuočės ir regėjau Żydus, kurie moteris vedė iš Asdod, iš Amon ir iš Moab.
24. Ir jų vaikai ant pusės kalbėjo Asdodiškai ir ne mokėjo Żydiškai kalbėti, bet kalbėjo, kaip kiti žmonės kalbėjo.
25. Ir aš bariau juos ir keikiau ant jų, ir mušiau kelis vyrus ir pešiau juos, ir prisiekdinau juos per Dievą: jus * ne turite savo dukteris jų sunums duoti, nei jų dukteris savo sunums piršti, neigi patys sau. * 5 Maiž. 7, 3.
26. Ar ne Salomonas, karalius Izraėl, tuomi budu susigriešijo? Ir tačiaus tarp daug pagonų nei viens karalius jam lygus ne buvo, ir jo Dievas jį mylėjo, ir Dievas įdėjo jį į karalių ant viso Izraėl, * tačiaus svetimos moters jį į griekus įvedė. * 1 Kar. 11, 3.
27. Ar jus to ne girdėjote, kad tokią didę piktenybę išpildote, susigriešydami prieš musų Dievą, svetimas moteris be vesdami?
28. Ir viens iš vaikų Jojado, sunaus Eljasibo, vyriausiojo kunįgo, buvo gentimi pastojęs su * Sanebalatu, Oronytu; bet aš jį nuo savęs šalin variau.
* per. 9, 19.
29. Atsimink jų, mans Dieve, kurie atstatyti nuo kleboniškojo urėdo ir dėrėjimo kleboniškojo urėdo ir Lėvytų!
30. Šitaip aš čystijau juos nuo visų svetimų, ir įdėjau per sargus klebonus ir Lėvytus, kiekvieną prie jo darbo,
31. Ir kad atgabentų malkų apieroms paskirtame čėse ir pirmones. * Atsimink manęs, mans Dieve, ant gero!
* per. 5, 19 ir 13, 14. 22. Ps. 25, 7.

Knyga Estėrės.

Perskyrimas 1.

Vasti dėl pantekintos česnies prastumiama.

Čėsais Aasvėraus, kurs karaliumi buvo nuo Indijos iki Murinų, ant šimto ir dvidešimt ir septynių žemių;
2. Ir sėdėdamas ant karališkojo savo krėslo, pilyje Susan, į
3. Trečiame mete savo karalystės kėlė jis česnį namieje visiems savo kunįgaikščiams bei tarnams, butent macniemsiems Persų bei Mėdų, valdonams ir vyresniemsiems savo žemėje,
4. Kad duotų regėti šlovės pilnąjį bagotumą savo karalystės ir brangiąją

puikystę savo šlovės perdaug dienų, butent per šimtą ir aštuonis dešimtis dienų.
5. Ir toms dienoms perėjus, karalius česnį kėlė visiems žmonėms, pilyje Susan esantiems, tiek didiemsiems, tiek mažiemsiems, per septynes dienas pryangyje sodo prie karaliaus namų.
6. Tai čia kabėjo balti, raudoni ir geltoni kaurai, su marškoniomis ir šarlotiniomis virvelėmis aptverti, sidabro žieduose ant marmoro stulpų. Suolai buvo iš sidabro ir iš aukso ant aslos, iš žalių, baltų, geltonų bei juodų marmorų darytos.
7. Ir gėrimą užnešė aukso rykuose, ir vis kituose ir kituose rykuose, ir vyno, kurį karalius gerdavo, daugybę, kiek karalius išgalėjo.
8. Ir nei vieną ne privertė, kiek jis gertų; nės karalius visiems užveizdamas savo namų buvo liepęs, kad kiekvienas darytų, kaip jam patinka.
9. Ir karalienė Vasti taipjau česnį kėlė moterims karališkuose namuose karaliaus Aasvėraus.
10. Ir sekmąją dieną, kaip karalius linksmas buvo iš vyno, liepė jis Mejumanui, Bistui, *Arbonui, Bigtui, Abagtui, Sėtarui ir Karkasui, septyniems kamarponiams, kurie karaliui Aasvėrui tarnaudavo, * per. 7, 9.
11. Kad jie karalienę Vastį atgabentų pas karalių su karališkuoju vainiku, kad parodytų žmonėms bei kunįgaikščiams, kaip graži ji buvo; nės ji buvo graži.
12. Ale karalienė Vasti ne norėjo ateiti pagal žodį karaliaus, kurį jo kamarponiai buvo sakę. Tai karalius labai supyko, ir jo papykys nei degte užsidegė.
13. Ir karalius tarė išmintingiemsiems, kurie žinojo budą tos žemės, (nės karaliaus reikalus turėjo pilnavoti tie, kurie provas ir visokius reikalus išmanė;
14. Bet jam prie šalies šitie buvo: Karsėna, Sėtar, Admata, Tarsis, Mėres, Marsėna ir Mėmukan, septyni kunįgaikščiai Persų bei Mėdų, kurie karaliaus veidą regėjo ir vyriausioje vietoje sėdėjo karalystėje;)
15. Kokią provą reiktų daryti karalienei Vasti, todėl, kad ji ne buvo išpildžiusi žodį karaliaus, per jo kamarponius jai sakytąjį.
16. Tai tarė Mėmukanas po akių karaliaus ir kunįgaikščių: karalienė Vasti ne tiktai nusidėjo karaliui, bet ir visiems kunįgaikščiams ir visiems žmonėms per visas žemes karaliaus Aasvėraus.
17. Nėsa visos moters ištirs tai, ką karalienė dariusi, kad jos savo vyrus paniekįs po savo akių ir sakys: „karalius Aasvėrus liepė karalienei Vasti, kad ji pas jį ateitų, ale ji ne norėjo.“
18. Taigi kunįgaikščių moters Persų bei Mėdų lygiai taipo sakys visiems kunįgaikščiams karaliaus, kad jos ištirs, karalienę taipo dariusią; tai paniekinimo ir įpykinimo gana rasis.
19. Jei tau *patinka, karaliau, tai duok karališką prisakymą apsakyti ir rašyti pagal Persų bei Mėdų provą, kuri †ne tur buti peržengta, kad Vasti daugiaus ne pareitų karaliui Aasvėrui į akis; ir tu, karaliau, duok jos karalystę jos artimiausiai, kuri geresnė yra, ne kaip ji; * per. 3, 9. † Dan. 6, 8.
20. Ir kad ši karaliaus gromata, apie tą dalyką rašyta, butų žinoma daryta per visą jo žemę (kuri didė yra), kad visos moters savo vyrus garbėje laikytų, kaip tarp didžiųjų, taip tarp mažųjų.
21. Tai patiko karaliui ir kunįgaikščiams, ir karalius darė pagal žodį Mėmukano.
22. Tai gromatos buvo išsiųstos per visas karaliaus žemes, *į kožną žemę pagal jos raštą ir į visokius žmones pagal jų liežuvį, kad †kožnas vyras ponu butų savo namuose, ir davė tai apsakyti pagal liežuvį savo žmonių.
* per. 3, 12. † 1 Maiž. 3 16.

Perskyrimas 2.

Estėrei karališka garbė duodama.

Po šių nusidavimų, kaip didei supykęsis karalius Aasvėrus jau buvo atsileidęs nuo savo didžiojo papykio, atsiminė jis Vasties, ką ji buvo dariusi, ir kokia prova jai buvo daryta.
2. Tai tarė karaliaus tarnai, kurie jam tarnavo: te jėško karaliui jaunų gražių mergaičių.
3. Ir karalius te apskira perveizdėtojus per visas žemes savo karalystės, kad jie visokias jaunas gražias mergaites sugabentų į pylį Susan, į moterų butą, po ranka Egai, karaliaus kamarponio, kurs moterų pridaboja, ir te duodie joms, kuomi jos išsirėdytų.

4. Ir kuri mergaitė karaliui patink, ta te buna karalienė į Vasties vietą. Tai patiko karaliui, ir jis darė taipo.
5. Bet pilyje Susan buvo koksai žydiškas vyras, vardu *Mardakai, Jairo sunus, sunaus Simei, sunaus Kis, sunaus Jėmini, * Neėm. 7, 7.
6. Kurs drauge šalin gabentas buvo iš Jėruzalės, kaip *Jėkanjas, karalius Juda, buvo šalin gabenamas, kurį Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, šalin gabeno. * 2 Kar. 24, 15. 16.
7. Ir jis buvo apekunas Adasos, tai esti Estėrės, dukters jo dėdžiaus; nės ji ne turėjo nei tėvo, nei motynos. Ir ji buvo graži ir mandagi mergaitė. Ir po jos tėvo bei motynos galvos Mardakai ją per dukterį priėmė.
8. Taigi, kaip tas karaliaus paliepimas ir prisakymas buvo žinomas darytas, ir daug mergų į vieną pulką buvo sugabentos į pilį Susan po ranka Egajo, tai ir Estėrė buvo nugabenta į karaliaus namus po ranka Egajo, moterų sargo.
9. Ir ta mergaitė jam patiko, ir ji rado susimilimo po jo akių. Ir jis skubinosi ją išrėdyti, kad jai jos dalį duotų ir priegtam septynes gražias mergaites iš karaliaus namų. Ir jis paskyrė joms geriausiąją vietą moterų namuose.
10. Ir Estėrė jam ne apsakė, nei savo žmones, nei savo giminę, nės Mardakai jai buvo liepęs, kad ji tai ne apsakytų.
11. Ir Mardakai kas dieną vaikščiojo pas angą moterų namų, kad ištirtų, bau Estėrei gerai destis, ir kas jai nusiduotų.
12. Bet kad paskirtasis čėsas kiekvienos mergaitės priėjo, kad jai reiktų ateiti prie karaliaus Aasvėraus, kaip jau per dvylika mėnesių pagal moterų budą mandagiai buvo išsidabinusi, (nės tiek čėso jos privalė, kad išsidabintų, butent šešis mėnesius su balsamu ir su miromis, ir šešis mėnesius su žolėmis skaniai kvepiančiomis, tai moters buvo išsidabinusios;)
13. Tai tokia mergaitė įėjo pas karalių, ir kurią ji norėjo, ta jai turėjo duota buti, kad su ja iš moterų namų į karaliaus namus eitų.
14. Ir kad viena vakarais įėjo, tai ta rytmečiais nuo jo šalin ėjo į kitų moterų namus po ranka Saago, karaliaus kamarponio, kurs neprivenčiavotasias moteris kavojo. Ir ji neturėjo vėl sugrįšti pas karalių, kaip tiktai, kad karalius norėjo, ir kad ją vardu davė vadinti.
15. Taigi, kaip Estėrės čėsas priėjo, *dukters Abigail, Mardakajo dėdžiaus, (kurią jis per dukterį buvo priėmęs,) kad jai reiktų eiti prie karaliaus, tai ji nieko ne norėjo, kaip tiktai ką Egai, karaliaus kamarponis, moterų sargas, tarė. Ir Estėrė malonės rado prie visų, kurie ją matė. * per. 9, 29.
16. Bet Estėrė buvo nugabenta pas karalių Aasvėrų į karališkuosius namus dešimtame mėnesyje, kursai Tėbet vadinamas, kaip jis sekmąjį metą karaliavo.
17. Ir karalius Estėrę daugiaus mylėjo už visas moteris, ir ji rado malonės ir susimilimo po jo akių daugiaus, ne kaip visos kitos mergaitės. Ir jis karališkąjį vainiką uždėjo ant jos galvos ir priėmė ją per karalienę į Vasties vietą.
18. Ir karalius *didę čėsnį kėlė visiems savo kunigaikščiams ir tarnams, (tai buvo čėsnis dėl Estėrės,) ir atlaidos davė žemėms ir išdalijo karališkų dovanų. * per. 1, 3. Dan. 5, 1.
19. Ir kaip antrą kartą mergaites surinko, sėdėjo Mardakai vartuose karaliaus.
20. Ir Estėrė dar ne buvo apsakiusi nei savo giminę, nei savo žmones, kaip tai Mardakai jai buvo liepęs. Nės Estėrė darė vislab pagal žodį Mardakajo, lygiai kaip kad jis jos apekunas dar buvo.
21. Tuočės, kaip Mardakai vartuose karaliaus sėdėjo, tai du kamarponiu karaliaus, Bigtan bei Teres, kurie sargybę laikė prie vartų, supyko ir tykojo, kad savo rankomis ištiktų karalių Aasvėrų.
22. Tai ištyrė Mardakai, ir jis pasakė tai karalienei Estėrei, ir Estėrė sakė tai karaliui, Mardakajo vardan.
23. Ir tai be tardant išsirado taipo. Ir juodu abudu buvo pakartu prie medžių, ir buvo rašyta į *knygas nusidavimų po akių karaliaus. * per. 6, 1. 2.

Perskyrimas 3.

Amano pasididžiavimas ir kraujo troškimas.

Po šių nusidavimų karalius Aasvėrus didei iškėlė Amaną, Medato su-

nų, Agagytą, ir paaukštino jį ir pakėlė jo sostą per visus kunįgaikščius, pas jį esančius.
2. Ir visi tarnai karaliaus, kurie karaliaus vartuose buvo, lenkė savo kelius ir didei pasikloniojo Amanui, nės karalius tai buvo taipo liepęs. Ale Mardakai savo kelius ne lenkė ir nesikloniojo.
3. Tai sakė karaliaus tarnai, kurie vartuose karaliaus buvo, Mardakajui: kodėl tu perżengi karaliaus prisakymą?
4. Ir kaip jie kas dieną jam taipo sakydavo, ir jis jų ne klausė, apsakė jie tai Amanui, kad matytų, bau tas elgimas Mardakajo ilgai pateks; nės jis buvo jiems sakęs, kad jis Żydas esąs.
5. Ir Amanas regėdamas, kad Mardakai jam kelius ne lenkė, nei jam pasikloniojo, labai apsirustavo.
6. Ir tai jis per nieką laikė, kad Mardakajį vieną żudytų, nės jie Mardakajo żmones jam buvo apsakę; bet jis jėškojo Mardakajo żmones, visus Żydus, per visą karalystę Aasvėraus esančius, išgaišinti.
7. Pirmame mėnesyje, tai esti mėnesis Nisan, kaip karalius Aasvėrus jau dvyliktąjį metą karaliavo, *burtas buvo mestas po akių Amano nuo vienos dienos iki kitos ir nuo to mėnesio iki dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar. *per. 9, 24.
8. Ir Amanas tarė karaliui Aasvėrui: żmonių pulkas yra išbarstytas, ir tas persidalija tarp visų żmonių po visas żemes tavo karalystės, ir jų prova kita yra, ne kaip visų kitų żmonių, ir jie ne daro pagal karaliaus įstatymus, ir karalius ne gal tai daugiaus pakęsti, juos taipo palikdamas.
9. *Jei tau patinka, karaliau, tai rašyk, kad juos żudytų, tai aš dešimt tukstančių centnerių sidabro pasversu į rankas urėdininkų, kad tus įdėtų į skarbinyčią karaliaus. *per. 1, 19.
10. Tai karalius *nutraukė savo żiedą nuo rankos ir davė tą Amanui, Medato sunui, Agagytui, Zydų neprieteliui. *per. 8, 2.
11. Ir karalius tarė Amanui: tas sidabras tau t'esie duotas, priegtam ir tie żmonės, kad su jais darytumbei, kas tau patinka.
12. Tai suvadino karaliaus raštininkus tryliktąją dieną pirmojo mėnesio, ir jie turėjo rašyti, kaip Amanas liepė, iki kunįgaikščių karaliaus ir iki żemės valdonų šen ir ten per żemes, ir iki vyresniųjų kożno żmonių pulko per żemes šen ir ten, pagal *raštus kożno żmonių pulko ir pagal jų liežuvį, vardan karaliaus Aasvėraus, ir karaliaus pečvietimi jie tai użpečvietijo. *per. 1, 22.
13. Ir tos gromatos buvo išsiųstos per tekunus į visas żemes karaliaus, kad išgaišintų, pasmaugtų ir nużavintų visus Żydus, taip jaunuosius, kaip ir senuosius, vaikus ir moteris, į vieną dieną, butent tryliktąją dieną dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar, ir kad jų turtą išplėštų.
14. Ir taip tose gromatose buvo rašyta, kad prisakyta yra per visas żemes, visiems żmonėms żinoma daryti, kad jie ant tos dienos gatavi butų.
15. Ir tekunai išėjo skubriai, kaip karalius jiems buvo liepęs. Ir pilyje Susan tas prisakymas buvo pakabintas. Ir karalius sėdėjo su Amanu ir gėrė. Ale miestas Susan visai nusigando.

Perskyrimas 4.

Smutka ir pastninkavimas Mardakajo bei Żydų.

Mardakai tai vislab patyręs, kas buvo nusidavusi, *įplėšė savo rubus ir apsisiautęs żaku apsibarstė pelenais, ir išėjęs į vidurį miesto didżiu balsu šaukdamas per mierą dejavo. *1 Maiż. 37, 34.
2. Ir nuėjo iki vartų karaliaus. Nės nei vienas ne turėjo įeiti pro karaliaus vartus, kurs żaku buvo apsisiautęs.
3. Ir per visas żemes, į kurias tikt karaliaus żodis ir prisakymas buvo nukakęs, buvo didis dejavimas tarp Żydų, ir daug jų pastnįkavo, verkė, raudojo ir żakais apsisiautę pelenuose gulėjo.
4. Tai Estėrės mergos atėjusios ir jos kamarponiai atėję apsakė jai tai. Tai karalienė labai nusigando. Ir ji siuntė rubų, kad Mardakai tais apsirėdytų ir żaką nusiaustų, ale jis ne priėmė tus.
5. Tai Estėrė vadino Ataką iš karaliaus kamarponių, kurs po jos akių stovėjo, ir siuntė jį pas Mardakajį, kad ji patirtų, kas tai butų, ir kodėl jis taipo darąs.
6. Tai Atakas išėjo pas Mardakajį ant ulyčios miesto, šiąpus vartų karaliaus esančiosios.

7. Ir Mardakai sakė jam vislab, kas jam tikosi, ir *skaitlių sidabro, kurį Amanas buvo žadėjęs, į karaliaus skarbinyčią atsverti Żydų dėlei, juos išgaišinti. *per. 3, 9.

8. Ir davė jam išrašą to prisakymo, kurs Susane buvo pakabintas, juos išgaišinti, kad tą Estėrei parodytų ir jai apsakytų ir jai lieptų, kad ji pas karalių įeitų ir jį su malda melstų, ir jį klaustų apie savo žmones.

9. Ir kaip Atakas įėjęs Estėrei apsakė Mardakajo žodžius,

10. Tarė Estėrė Atakui ir liepė jam, kad Mardakajui sakytų:

11. Visi karaliaus tarnai ir žmonės per karaliaus žemes tai žino, kad tas, kurs prie karaliaus įeiti į vidų paločiaus, ar jis butų vyras, ar moteriškė, kurs ne vadįtas, tas tuojaus pagal tą prisakymą tur žudytas buti; jei ne karalius prieš jį ištiestų *auksinąją karaliaus rykštę, kad jis gyvas išliktų; bet aš dabar į trisdešimts dienų ne esmi vadinta, kad pas karalių įeičiau. *per. 5, 2 ir 8, 4.

12. Ir kaip tie žodžiai Estėrės Mardakajui buvo apsakyti,

13. Tai Mardakai liepė Estėrei atsakyti: ne mislyk, kad tu viena išliksianti, kadangi tu karaliaus namuose esi, iš visų Żydų;

14. Nės jei tu dabar šiuočės tylėsi, tai pagalba ir išvalnijimas rasis Żydams iš kitos šalies, ir tu bei tavo tėvo giminė prapulsite. O *kas žino, bau ne tu dėl šito čėso karalienė pastojai? *1 Maiž. 45, 7.

15. Estėrė liepė Mardakajui atsakyti:

16. Taigi eik ir surink visus Żydus, Susane esančius, ir pastnįkaukite už manę, kad ne valgytumbite ir ne gertumbite tris dienas, nei dieną, nei naktį; aš su savo mergomis tiekajau norime taipo pastnįkauti. Ir taipo aš įeisu pas karalių, kačeig jis tai uždraudęs; *jei prapulsu, tai prapulsu. *2 Kar. 7, 4.

17. Mardakai nuėjęs vislab taipo darė, kaip Estėrė jam buvo liepusi.

Perskyrimas 5.

Amanas tykoja Mardakajį nužudyti.

Ir trečiąją dieną Estėrė apsirėdė kaip karalienė ir stojosi pryangyje prie karaliaus namų viduje ties karaliaus namais. Ir karalius sėdėjo ant savo karalkrėslio karališkuose namuose, ties anga namų.

2. Ir kaip karalius pamatė Estėrę, karalienę, pryangyje stovinčią, rado ji malonę po jo akių. Ir *karalius ištiesė auksinąją karalrykštę savo rankoje ties Estėre. Tai Estėrė prižengusi pakrutino viršutinįjį galą tos karalrykštės. *per. 4, 11 ir 8, 4.

3. Tai tarė jai karalius: kas tau kenkia, Estėrė, karalienė? ir ko tu prašai? ir pusė karalystės tau bus duota.

4. Estėrė tarė: *jei tau patinka, karaliau, tai ateikita, tu karaliau su Amanu į česnį, kurią aš esmi pritaisiusi. *per. 1, 19.

5. Karalius tarė: skubįkitės, kad Amanas darytų, ką Estėrė sakiusi. Taigi, karaliui su Amanu į česnį atėjus, kurią Estėrė buvo pritaisiusi,

6. Tarė karalius Estėrei, kada vyno buvo gėręs: *ko tu meldi Estėrė? (vislab) tau bus duota; ir ko tu prašai? ir pusė karalystės tur tau tekti. *per. 9, 12.

7. Tai Estėrė atsakydama tarė: aš meldžiu ir prašau,

8. Jei aš *malonę radau po akių karaliaus, ir jei tau, karaliau, patinka man duoti, ko aš prašau, ir daryti, ko aš noru, tai ateik tu, karaliau, su Amanu į tą česnį, kurią aš kelsu, tai aš rytoj darysu, ką tu, karaliau, sakei. *per. 8, 5.

9. Tai Amanas išėjo tą dieną, linksmas ir geros širdies, ir Mardakajį pamatęs vartuose karaliaus, kad jis nesikėlė, neigi jamui pasijudino, supyko labai ant Mardakajo.

10. Ale jis laikėsi. Ir namon parėjęs nusiuntė jis ir pavadindino savo gentis ir savo pačią Sėres.

11. Ir išpasakojo jiems šlovę savo bagotumo ir daugybę savo vaikų, ir vislab, kaip karalius jį taip didei buvo iškėlęs, ir kad jisai per kunįgaikščius ir karaliaus tarnus buvo iškeltas.

12. Taipjau ir tarė Amanas: ir karalienė Estėrė nei vieno ne kvietė į česnį su karaliumi, kurią ji pritaisė, kaip tiktai manę; ir ant rytojaus aš esmi pakviestas pas ją su karaliumi.

13. Ale tai vislab man ne kanka, kol aš matau aną Żydą Mardakajį sėdintį prie karaliaus vartų.

14. Tai tarė jam jo pati Sėres ir visi jo gentys: reiks attiesti kokį medį,

penkisdešimts mastų aukštą, ir rytoj
sakyti karaliui, kad Mardakajį į tą
pakartų, tai tu su karaliumi linksmas
nueisi į česnį. Tai Amanui gerai patiko ir davė attiesti tokį medį.

Perskyrimas 6.

Mardakajui labai didė garbė duodama.

Tą pačią naktį karalius ne galėjo mie-
goti ir liepė nusidavimų knygas ir su-
rašymus nusidavimų atnešti. Kaip
tie po ausių karaliaus buvo skaitomi,
2. Tropijosi, kur rašyta buvo, kaip
*Mardakai buvo apsakęs, kad anuodu
kamarponiu karaliaus, Bigtanas bei Tė-
res, prie slenksčio sargybę laikydamu,
buvo tykoję savo nagus prikišti prie
karaliaus Aasvėraus. *per. 2, 23.
3. Ir karalius tarė: kągi mes Mardakajui už tai garbės bei gero darėme?
Tai tarė karaliaus tarnai, kurie jam
tarnavo: jam nieko už tai ne daryta.
4. Ir karalius tarė: kas yra pryangyje?
(nės Amanas į pryangį buvo ėjęs, lauke
prie karaliaus namų, kad karaliui saky-
tų, *Mardakajį pakarti į tą medį, kurį
jis jam buvo attiesdinęs.) *per. 5, 14.
5. Ir karaliaus tarnai tarė jam: štai,
Amanas stov pryangyje. Karalius
tarė: te eiti jis į vidų.
6. Ir Amanui įėjus, tarė jam ka-
ralius: ką reiktų tam vyrui daryti,
kurį karalius rods nor garbinti?
Bet Amanas dumojo savo širdyje:
kamgi kitam karalius norėtų garbės
išrodyti, ne kaip man?
7. Ir Amanas atsakė karaliui: tą vy-
rą, kurį karalius rods norėtų garbįti,
8. Reiks atgabenti, kad jį karališ-
kais rubais aprėdytų, kuriais karalius
liubja dėvėti, ir žirgą karaliaus jo-
jamą, ir kad karaliaus vainiką jam
uždėtų ant jo galvos;
9. Ir tus rubus bei žirgą reiks duoti į
rankas vieno kunįgaikščių karaliaus,
kad tas tą vyrą tais aprėdytų, kurį ka-
ralius rods nor garbinti, ir jį vadžiotų
ant to žirgo per miesto ulyčias ir duotų
šaukti pirm jo: taip reikia daryti tam
vyrui, kurį karalius rods nor garbinti.
10. Karalius tarė Amanui: skubįkis
ir imk tus rubus bei žirgą, kaip tu
sakei, ir daryk taipo su Mardakaju Žy-
du, kurs prie vartų karaliaus sėd, ir
nieko ne užmiršk daryti, ką tu kalbėjai.
11. Tai ėmęs Amanas tus rubus bei
žirgą, aprėdė tais Mardakajį, ir va-
džiojo jį per miesto ulyčias ir šaukė
pirm jo: taipo reiks daryti tam vy-
rui, kurį karalius rods nor garbįti.
12. Ir Mardakai pargrįžo vėl pas ka-
raliaus vartus. Ale Amanas skubinosi
namon ir gedėjo su apdengta galva,
13. Ir pasakojo savo pačiai Sėres ir
visiems savo gentims vislab, kas jam
tikosi. Tai tarė jam jo išmintingieji ir
jo pati Sėres: jei Mardakai iš Žydų
giminės yra, dėl kurio tu pradėjai ma-
žyn eiti, tai tu ant jo viršų ne gausi,
bet tu po jo akių nieku pavirsi.
14. Bet kaip jie dar kalbėjo su juomi,
priėjo karaliaus kamarponiai ir sy-
lijo Amaną į česnį eiti, kurią *Estė-
rė buvo pritaisiusi. *per. 5, 8.

Perskyrimas 7.

Amanas į medį pakariamas.

Ir karaliui su Amanu atėjus į česnį,
*kurią karalienė Estėrė buvo pritai-
siusi, *per. 5, 8 ir 6, 14.
2. Tarė karalius Estėrei antrą die-
ną, kada jis vyno buvo gėręs: ko
tu meldi, karalienė Estėrė, kad tau
butų duota? ir ko tu prašai? Ir
pusė karalystės bus tau duota.
3. Estėrė, karalienė, atsakydama tarė:
jei aš malonės radau po tavo akių,
karaliau, ir jei tau taipo patinka, ka-
raliau, tai palik manę gyvą, mano
maldos dėlei, ir mano žmones, mano
prašymo dėlei.
4. Nės mes esme paduoti, aš ir
mano žmonės, kad butumbime išgai-
šinti, nužudyti ir žavinti. Ir Dieve
duok, kad mes bernais bei tarnaitė-
mis butumbime parduoti, tai aš ty-
lėčiau, tai ben neprietelius karaliui
ne galėtų iškados daryti.
5. Karalius Aasvėrus kalbėdamas
tarė karalienei: kas tai per vienas,
arba kame tas, kurs tai apsiimtų
savo širdyje taipo daryti?
6. Estėrė tarė: tas neprietelius ir
priešininkas yra šis nelabasis Ama-
nas. Ir Amanas nusigando dėl ka-
raliaus bei karalienės.
7. Ir karalius kėlėsi nuo česnies ir
nuo vyno, labai supykęs, ir ėjo į
sodą prie namų. Ir Amanas atsikėlęs
meldė karalienės Estėrės, kad jį gyvą

išlaikytų, nės jis matė, kad nelaimė jam jau buvo karaliaus pagatavyta.
8. Ir karaliui iš sodo prie namų sugrįžus į svetlyčią, kur jie buvo valgę, gulėjo Amanas prie suolo, ant kurio Estėrė sėdėjo. Tai sakė karalius: argi jis nor ir karalienę žavįti pas manę namuose? karàliui tą žodį kalbėjus, uždengė jie Amanui veidą.
9. Ir *Arbonas, kamarponių vienas po akių karaliaus, tarė: štai, medis yra Amano namuose penkisdešimts mastų aukštas, kurį jis Mardakajui buvo attiesęs, kurs gero už karalių buvo kalbėjęs. Karalius tarė: pakarkite jį į tą. * per. 1, 10.
10. Taipo pakorė jie Amaną į tą medį, kurį jis Mardakajui buvo attiesęs. Tai atsileido karaliaus papykys.

Perskyrimas 8.

Żydai gauna pavelijimą ant savo neprietelių pasitiešyti.

Tą dieną karalius Aasvėrus davė Estėrei namus Amano, Żydų neprieteliaus. Ir Mardakai atėjo karaliui į akis, nės Estėrė buvo apsakiusi, kad jis jai gentis esąs.
2. Ir karalius nutraukė nuo *piršto savo žiedą, kurį jis Amanui buvo atėmęs, ir davė tą Mardakajui. Ir Esterė įdėjo Mardakajį ant Amano namų. * per. 3, 10.
3. Ir Estėrė toliaus kalbėjo po akių karaliaus, ir puolusi jam į kelius meldė jo (su ašaromis), kad jis nugręštų piktenybę Amano, Agagyto, ir jo mislis, kurias jis Żydams ant iškados buvo mislijęs.
4. Ir karalius *ištiesė auksinąją karalrykštę iki Estėrės. Tai Estėrė atsikėlusi stovėjo karaliui į akis, * per. 5, 2.
5. Ir tarė: *jei tau ne patinka, karaliau, ir jei aš malonės radau po tavo akių, ir tau gerai rodėsi, karaliau, ir aš tau patinku, tai liepk rašyti, kad gromatos, kurias Amanas, Mėdato sunus, Agagytas, išmislijęs ir rašydinęs, kad Żydai nužavinti butų per visas žemes karaliaus, butų atgrąžintos. * per. 5, 4. 8 ir 7, 3.
6. Nės kaip aš galiu matyti tą bėdą, kuri mano žmones užtropytu; ir kaip aš galiu matyti, kad mano giminė prapultų!
7. Tai tarė karalius Aasvėrus karalienei Estėrei ir Mardakajui, Żydui: „štai, aš Estęrei daviau Amano namus, ir jis į medį pakartas todėl, kad jis su savo ranka Żydus ištikęs.
8. Taigi jus dabar rašykite Żydams ant gero, kaip jums patinka, karaliaus vardan, ir užpečvietykite tai su karaliaus žiedu.“ Nės raštą karaliaus vardan rašytą ir karaliaus žiedu užpečvietytą nei vienas ne turėjo paniekinti.
9. Tai buvo suvadinti karaliaus raštininkai tuo čėsu, trečiame mėnesyje, tai esti mėnesis Sivan, dvidešimt trečioje dienoje, ir buvo rašyta, kaip Mardakai liepė Żydams ir kunįgaikščiams, žemės valdonams ir vyresniemsiems per žemes, pradėjus nuo Indijos iki Murinų, butent šimtą ir dvidešimt ir septynes žemes, *kožnai žemei pagal jos raštą, kožnam žmonių pulkui pagal jų liežuvį, ir Żydams pagal jų raštą ir liežuvį. * per. 1, 22.
10. Ir buvo rašyta vardan karaliaus Aasvėraus, ir karaliaus pečviete užpečvietyta. Ir jis siuntė tas gromatas per *raitus paslus ant jaunų asilarklių. * per. 3, 15.
11. Tomis karalius Żydams pavelijo, kad jie, bile kur miestuose budami, susirinktų ir už savo gyvastį gintųsi, kad išgaišintų, žudytų ir nužavintų visus žmonių pulkus tos žemės, kurie juos kvarčiavojo, draug su vaikais ir moterimis, ir jų turtą išplėštų,
12. Ant vienos dienos per visas žemes karaliaus Aasvėraus, butent trylíktoje dienoje dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar.
13. Ir tose gromatose buvo rašyta, kad prisakymas esąs duotas per visas žemes, pranešti visiems žmonėms, kad Żydai ant tos dienos gatavi butų pasitiešyti ant savo neprietelių.
14. Ir raitieji paslai ant asilarklių išjojo greitai ir skubriai pagal karaliaus žodį, ir tas prisakymas buvo pakabintas pilyje Susan.
15. Ale Mardakai išėjo nuo karaliaus karališkais rubais, ir geltonais ir baltais, ir su didžiu aukso vainiku, aprėdytas brangiausia drobe ir purpuros skreiste; ir *miestas Susan šukavo ir buvo linksmas. * per. 3, 15.
16. Bet Żydams radosi šviesybė ir džiaugsmas, linksmybė ir garbė.
17. Ir po visas žemes bei miestus, kur karaliaus žodis ir prisakymas nu-

kako, buvo džiaugsmas ir linksmybė
tarp Žydu, česnavojimas ir linksmos
dienos, kad daug žmonių toje že-
mėje Žydais pastojo; *nės Žydų bai-
mė buvo juos apėmusi. *1 Maiž. 35, 5.

Perskyrimas 9.

Żydai pasitiešiję džiaugsmo šventę švenčia.

Dvyliktąjį mėnesį, tai esti mėnesis
*Adar, tryliktąją dieną, kurią karaliaus
žodis ir prisakymas paskyręs buvo,
kad tai darytų; lygiai tą pačią dieną,
kurioje Žydų neprieteliai tikėjosi juos
pergalėti, kitaip virto, kad Žydai savo
neprietelius turėjo pergalėti. *per. 3, 7.
2. Tai Žydai susirinko į savo mie-
stus po visas žemes karaliaus Aas-
vėraus, kad savo ranka ištiktų tus,
kurie jiems pikto velijo. Ir nei vie-
nas ne galėjo jiems priešsistengti, nės
*jų baimė buvo apėmusi visus žmo-
nių pulkus. *per. 8, 17.
3. Ir visi vyresnieji po žemes ir ku-
nigaikščiai ir valdonai bei urėdinin-
kai karaliaus garbino Žydus, nės
baimė Mardakajo buvo juos apėmusi.
4. Nės Mardakai *didis buvo na-
muose karaliaus, ir jo garsas išėjo
per visas žemes, kaip jis garbinges-
nis pastojo ir didyn ėjo. *per. 10, 3.
5. Taipo Žydai išmušė visus savo
neprietelius kardais, ir nužavino bei
užmušė, ir darė su tais, kurie jų
neapkentė, pagal savo valę.
6. Ir pilyje Susan nužavino Žydai
ir užmušė penkis šimtus vyrų.
7. Prie tų jie dar užmušė Parsan-
datą, Dalponą, Aspatą,
8. Poratą, Adalją, Aridatą,
9. Parmastą, Arisai, Aridai, Vajesatą,
10. Dešimt sunų Amano, Mėdato
sunaus, Žydų neprieteliaus; ale jų
turtą jie ne pasisavino.
11. Tuočės skaitlius užmuštųjų ka-
raliui buvo praneštas į pilį Susan.
12. Ir karalius tarė karalienei Estėrei:
Žydai pilyje Susan užmušė ir nužudė
penkis šimtus vyrų ir dešimtis sunų
Amano; kągi jie ne darys kitose že-
mėse karaliaus? *Ko tu prašai, kad
tau butų duota? ir ko tu daugiaus
nori, kad tau darytum? *per. 5, 6 ir 7, 2.
13. Estėrė tarė: *jei tau tai patinka,
karaliau, tai Žydai ir rytoj' Susane
te daro pagal šios dienos įsakymą,
kad jie tus dešimt sunus Amano į
medį pakartų. *per. 1, 19.
14. Ir karalius liepė taipo daryti. Ir
tas prisakymas Susane buvo paka-
bintas, ir tie dešimt sunus Amano
buvo pakariami.
15. Ir Žydai susirinko Susane ketu-
rioliktoje dienoje mėnesio Adar ir nu-
žavino Susane tris šimtus vyrų, ale
jų turtą jie ne pasisavino.
16. Ale kiti Žydai po žemes kara-
liaus susiėjo ir gynė savo gyvastį, no-
rėdami pakajaus turėti nuo savo ne-
prietelių, ir nužavino savo nepriete-
lių septynisdešimt ir penkis tustan-
čius; ale jų turtą jie ne pasisavino.
17. Tai nusidavė tryliktąją dieną mė-
nesio Adar; ir jie atsiilsėjo keturio-
liktąją dieną to mėnesio, ta buvo jiems
diena džiaugsmo bei linksmybės.
18. Ale Žydai Susane buvo susiėję ir
tryliktoje ir keturioliktoje dienoje, ir il-
sėjosi penkioliktoje dienoje, ir ta buvo
jiems diena džiaugsmo bei linksmybės.
19. Todėl Žydams, ant kiemų ir mie-
steliuose gyvenantiems, keturiolik-
toji diena mėnesio Adar buvo diena
džiaugsmo ir linksmybės, ir kits ki-
tam dovanų siuntė.
20. Ir Mardakai surašė tą nusidavimą,
ir siuntė tas gromatas pas visus Žydus,
po visas žemes karaliaus Aasvėraus
esančius, tiek arti, tiek toli gyvenančius,
21. Kad pasipratintų švęsti keturio-
liktąją bei penkioliktąją dieną mėne-
sio Adar kas metą,
22. Pagal dienas, kuriose Žydai at-
ilsies buvo gavę nuo savo priešinin-
kų, ir pagal mėnesį, kuriame jų so-
pėjimai į džiaugsmą, ir jų dejavimai
į geras dienas pavirto; kad jie tas
laikytų per dienas džiaugsmo bei
linksmybės, ir kits kitam dovanų
siųstų, ir ubagams išdalytų.
23. Ir Žydai apsiėmė tai vis daryti,
ką jie buvo pradėję, ir ką Mardakai
jiems buvo rašęs:
24. Kaipo Amanas, Mėdato sunus,
Agagytas, visų Žydų neprietelius,
buvo pamislijęs visus Žydus nuža-
vinti, ir *burtą mesdinęs, kad juos
gandįtų ir nužavintų, *per. 3, 7.
25. Ir kaip Estėrė prie karaliaus buvo
nuėjusi ir kalbėjusi, kad gromatomis
piktieji jo išmislijimai, kurius jis Žy-

dams ant iškados buvo išmislijęs, ant jo galvos butų atgręšti, ir *kaip jis su savo sunumis į medį buvo pakartas;
* per. 7, 10.
26. Todėl jie tas dienas praminė Purim, pagal vardą to burto, pagal visus žodžius tos gromatos, ir ką jie patys buvo matę, ir koks žodis jiems buvo duotas.
27. Ir Żydai įstatė tai ir apsiėmė, jie ir jų vaikai, ir visi, kurie prie jų prisidėjo, kad jie ne norėjo praleisti, kas metą švęsti šiedvi dieni, kaip tiedvi buvo rašyti ir paskirti;
28. Kad šiedvi dieni ne butų pamiršti, bet švenčiami butų vaikų vaikams per visas gimines po visas žemes bei miestus. Tai yra dienos Purim, kurias Żydai ne tur praleisti (ne šventįtas), ir kad jų atsiminimas ne prapultų prie jų vaikų.
29. Ir karalienė Estėrė, *Abigailio duktė, bei Mardakai, Żydas, rašė iš visos sylos, kad patvirtintų antrąją šią gromatą apie Purim,
* per. 2, 15.
30. Ir siuntė tas gromatas visiems Żydams po anas šimtą ir dvidešimt bei septynes žemes karalystės Aasvėraus žodžiais meilingais ir viernais,
31. Kad jie patvirtintų šias dienas Purim paskirtame jų čėse, kaip Mardakai, Żydas, jas buvo patvirtinęs, bei karalienė Estėrė, kaip jie ant savo dušios ir ant savo vaikų buvo patvirtinę nusidavimus pastnįkavimo ir savo šauksmo.
32. Ir Estėrė liepė patvirtinti nusidavimą šių (dienų) Purim ir tą į kokias knygas surašyti.

Perskyrimas 10.

Mardakai garbinamas.

Ir karalius Aasvėrus čyžę uždėjo ant žemės ir ant salų jurių.
2. Ale visi darbai jo garbės bei macies ir *dide šlovė Mardakajaus, kurią jam davė karalius, štai, tai surašyta knygose nusidavimų karalių Mėdų bei Persų.
* per. 8, 15.
3. Nės Mardakai, Żydas, buvo antrasis po karaliaus Aasvėraus, ir *didis tarp Żydų, ir meilingas tarp pulko savo brolių, kurs savo žmonėms viso gero jėškojo, ir kas geriausią kalbėjo už visą savo giminę.
* per. 9, 4.

Knyga Jobo.

Perskyrimas 1.

Jobo vargai bei kantrumas.

Buvo vyras žemėje Uz, vardu Jobas; tas buvo tikrai viernas ir teisus, Dievo bijąs ir vengė piktą.
2. Ir jis buvo tėvu septynių sunų ir trijų dukterų.
3. Ir jo galvijų buvo septyni tukstančiai avių, trys tukstančiai verbludų, penki šimtai jungų jaučių, ir penki šimtai asilienių, ir didei daug šeimynos; ir jis buvo garbingesnis už visus prieš rytus gyvenančius.
4. Ir jo sunus nuėję kėlė česnį, kožnas savo namuose ant savo dienos, ir nusiuntę pakvietė savo tris seseris, su jais valgyti bei gerti.
5. Ir vienai dienai česnies perėjus nusiuntė Jobas ir pašventino juos, ir ryto metą anksti pasikėlęs deginimo apierą apieravojo pagal jų visų skaitlių. Nėsa Jobas mislijo: mano sunus rasi butų susigriešiję ir nuo Dievo savo širdyje atsikreipę. Taipo Jobas darė kasdien.
6. Bet nusidavė vieną dieną, kad *Dievo vaikai atėję po akių Pono Dievo stojosi, tai ir šėtonas tarp jų atėjo.
* per. 2, 1.
7. Bet Ponas Dievas tarė šėtonui: iš kur tu ateini? Šėtonas atsakydamas Ponui Dievui tarė: aš *žemę aplinkui perėjau.
* Petr. 5, 8.
8. Ponas Dievas tarė šėtonui: ar tu ne dabojai ant mano tarno Jobo? nėsa jam lygaus ne yra ant žemės; *viernas ir teisus, Dievo bijąs ir piktą vengiąs?
* per. 2, 3.
9. Šėtonas atsakė Ponui Dievui ir tarė: ar misliji, Jobą noprosnai Dievo bijantį?
10. Juk tu jį, jo namus ir vislab, ką jisai tur aplinkui, apsergėjai. Tu jo rankų darbą žegnojai, ir jo lobis išsiplatino žemėje.
11. Bet ištiesk savo ranką ir atimk vislab, ką jisai tur; matysi, jis tau į akis keiks?
12. Ponas Dievas tarė šėtonui: štai, vislab, ką jisai tur, t'esie tavo rankoje; tiktai prie jo paties savo ranką ne pridėk. Tai išėjo šėtonas nuo Pono Dievo.

13. Bet tą dieną, kaip jo sunus ir dukters valgė ir vyno gėrė namuose savo brolio, pirmgimusiojo,
14. Atėjo *paslas pas Jobą sakydamas: jaučiai arė ir asilienės ėjo pagal juos ant ganyklos; * 1 Zom. 4, 12.
15. Tai užpuolė tie iš karalystės Arabijos ir ėmė juos ir mušė vaikus (bernus) su ašmenimi kardo; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsakyčiau.
16. Tam dar be kalbant, kitsai atėjo ir tarė: Dievo ugnis puolė nuo dangaus ir sudegino avis ir vaikus ir suėdė juos; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsakyčiau.
17. Šiam dar be kalbant, atėjo vienas ir sakė: Kaldėonai padarę tris pulkus užpuolė verbludus ir juos atėmė, ir mušė vaikus ašmenimi kardo, ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsakyčiau.
18. Dar tam be kalbant, atėjo vienas ir tarė: *tavo sunus ir dukters valgė ir gėrė namuose savo brolio, pirmgimusiojo, * per. 8, 4.
19. Ir štai, atėjo didis vėjas iš pusčios ir užgavo visus keturis kampus buto ir užvertė tus ant vaikų, kad jie numirė; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsakyčiau.
20. Tai Jobas atsikėlė ir *įplėšė savo rubą, ir pešė savo galvą, ir ant žemės puolęs meldėsi, * per. 2, 12.
21. Sakydamas: aš *nuogas iš savo motynos žyvato atėjau, nuogas vėl ten nueisu. Ponas Dievas davęs, Ponas Dievas atėmęs; Pono Dievo vardas te esie pašlovintas!
* Mokįt. 5, 14. 1 Tim. 6, 7. Job. 5, 11.
22. Tame visame Jobas ne susigriešijo ir nieko pikto ne padarė prieš Dievą.

Perskyrimas 2.

Jobas ant kuno varginamas, niekinamas ir aplankomas.

Bet nusidavė tą dieną, kaip Dievo vaikai atėję stojosi po Dievo akių, kad ir *šėtonas tarp jų atėjo ir po Dievo akių stojosi. * per. 1, 6.
2. Tai sakė Ponas Dievas šėtonui: iš kur tu ateini? Šėtonas atsakė Ponui Dievui tarydamas: aš žemę *aplinkui perėjau. * 1 Petr. 5, 8.
3. Ponas Dievas tarė šėtonui: ar tu ne dabojai ant mano tarno Jobo? nės jam lygaus ne yra ant žemės, *viernas ir teisus, Dievo bijąs ir vengia piktą, ir vis dar viernai man šlužija; bet tu manę pakusinai, kad jį be jokios priežasties taip labai varginau. * per. 1, 1. 8.
4. Šėtonas atsakė Ponui Dievui ir tarė: odą už odą, ir vislab, ką vyras tur, paliekti jis už savo gyvastį.
5. Ale ištiesk tikt savo ranką ir įžeisk jo kaulus ir kuną; matysi, jis tau į akis keiks.
6. Dievas sakė šėtonui: štai, jisai testov tavo rankoje, tiktai čėdyk jo gyvasčio.
7. Tai nuėjęs šėtonas nuog veido Pono Dievo mušė Jobą piktais skauduliais nuog kojų *padų iki ant momens.
* Jėz. 1, 6.
8. Ir jis ėmęs šukę nugremžė savo kuną ir sėdėjo pelenuose.
9. Ir jo *pati tarė jam: argi tu dar taip labai savo Dievą garbini? beje, tu geriaus palik Dievą ir mirk! * per. 19, 17.
10. Bet jis jai sakė: tu kalbi, kaip durnos moters kalba. Jei mes gerą apturėjome nuo Dievo, argi ir piktą taipojau ne priimtumbime? Tame *visame Jobas ne susigriešijo savo lupomis. * per. 1, 22.
11. Bet kaip trys Jobo gentys buvo girdėję apie visą vargą, ant jo užėjusį, atėjo jie, kožnas iš savo šalies, *Elipas iš Tėman, Bildad iš Sua, ir Zopar iš Naėma. Nėsa jie buvo susitarę, kad ateitų jo pasigailėti ir jį nuramdyti. * 1 Maiž. 36, 4. 15. 34.
12. Ir kaip jie savo akis iš tolo buvo pakėlę, jie jo ne pažino; ir pakėlę savo balsą verkė; ir kožnas *įplėšė savo rubą ir užbarstė žemės ant savo galvos danguna; * per. 1, 20.
13. Ir sėdėjo su juomi ant žemės septynes dienas ir septynes naktis, ir nieko su juomi ne kalbėjo; nėsa jie matė, jo peršulus labai didžius esančius.

Perskyrimas 3.

Jobo raudojimas ir nekantrumas.

Potam Jobas savo burną atvėręs prakeikė savo dieną.
2. Ir Jobas tarė:
3. Ta *diena kad prapultų, kurioje aš esmi užgimęs, ir naktis, kurioje buvo sakoma: vyrelis prasidėjo! * Jėr. 20, 14.
4. Ta pati diena kad butų tamsi, ir Dievas iš aukštybės tos kad ne klaustų. Nei joksai skaistumas kad ant tos ne šviestų!

5. Tamsybė ir tamsa kad tą apgalėtų, ir tamsus debesiai kad pasiliktųs ant tos; ir dienos tamsioji mygla kad tą baisią padarytų!
6. Tą naktį kad tamsa apimtų, ir tarp meto dienų kad nesidžiaugtų, neigi ateitų į mėnesių skaitlių!.
7. Štai, ta naktis kad butų apleista, ir neijokio krykštavimo toje kad ne butų!
8. Kad tą prakeiktų dienas prakeikiantieji, ir kurie gatavi yra prikelti Lėviataną.
9. Jos žvaigždės kad butų tamsios jos aptemime: kad ji lauktų šviesos, ir ta ne ateitų, ir ne matytų akių vokus aušros,
10. Kad ji ne užrakino duris žyvato mano motynos, ir ne paslėpė nelaimę nuo mano akių.
11. Kodėl aš tuojaus ne numiriau nuo motynos žyvato? Kodėl aš ne prapuoliau iš žyvato išeidamas?
12. Kodėl manę ant kelių pasodino? kodėl krutimis esmi žindytas?
13. Tai ben dabar gulėčiau, pakajuje bučiau, miegočiau ir atilsies turėčiau,
14. Su karaliais ir su rotponiais ant žemės, kurie pustynes budavoja,
15. Arba su kunįgaikščiais, kurie aukso tur, ir kurių namai pilni sidabro yra;
16. Arba kaip ne čėsu gimęs vaisius paslėptas ir nieks bučiau, kaip jauni kudikėliai, kurie šviesybės niekados ne matę.
17. Tenai tačiaus tur paliauti Dievo nesibijantieji siautėjimais; tenai tiktai atsiilsisi, kurie daug procės turėjo.
18. Čionai tačiaus tur pakajaus visi kaliniai ir ne išgirsta balso spaudžiančiojo.
19. Čionai yra abeji, maži ir didi, bernas, ir kursai nuo savo pono valnu paleistas yra.
20. Kodėl šviesybė yra duota nuvargintamjam, ir gyvastis smutnomsioms širdims,
21. (Kurie smerties *lauk, ir ne ateiti, ir kurie tą iškastų iš paslėptojo, *Apr. 9, 6.
22. Kurie didei džiaugiasi ir linksmi yra, kad grabą gauna,)
23. Ir tam vyrui, kurio kelias paslėptas yra, ir Dievas tą jam apdengia?
24. Nės *kad man reik valgyti, turu dusauti, ir mano raudojimas išeiti, kaip vanduo. *Ps. 102, 10.
25. Nėsa ko aš bijojaus, ant manęs atėjo, ir dėl ko rupinaus, manę tropijo.
26. Ar ne aš gerą palaimą turėjau? Ar ne aš gražiai pakajuje buvau? Ar ne aš turėjau geros atilsies? Ir ateiti toks nerimastis!

Perskyrimas 4.

Elipas pradeda su Jobu apie jo vargą kalbėti.

Tai atsakė Elipas iš Tėman ir tarė:
2. Rasi ne rods nori, kad kas bando su tavimi kalbėti; bet kas gal toliaus tylėti?
3. Štai, tu daug esi mokinęs ir *pailsusias rankas pastiprinęs. *Ebr. 12, 12.
4. Tavo kalba puolusiuosius pakilnėjo, ir drebančiųjų kelius tu padrutinai.
5. Bet kad dabar ant tavęs ateiti, tai pasileidi, ir kadangi dabar tavę tropijo, tu išsigąsti.
6. Ar tai tavo (Dievo-) baimė, tavo palinksminojimas, tavo nusitikėjimas ir tavo nuobažnystė?
7. Mielasis, atsimink, kur koksai nekaltasis prapuolęs? arba kur teisieji yra išgaišinti?
8. Kaipo aš gerai mačiau, *kurie procę arė ir nelaimę sėjo, tie ir tą suvalė; *Pam. 22, 8. Gal. 6, 8.
9. Jie per Dievo kvapą prapuolė, ir nuo dvasės jo keršto išgaišinti yra.
10. Liutų rėksmas, ir balsas didžiųjų liutų, ir dantys jaunųjų liutų yra sulaužyti.
11. Liutas prapuolė, kad daugiaus ne plėša, ir liutienės jaunieji yra išsklaidyti.
12. Ir man atėjo paslėptas žodis, ir mano ausis žodelį iš to gavo.
13. Kaip aš regėjimus nakčia apmislijau, kad miegas žmones užpuola,
14. Tai apėmė manę baimė ir drebėjimas, ir visi mano kaulai išsigando;
15. Ir kaip dvasė pro manę perėjo, pasišiaušę stovėjo mano plaukai ant mano kuno;
16. Tai stovėjo abrozas po mano akių, ir aš jo veido ne pažinau; tas tylėjo, ir aš išgirdau balsą:
17. „Kaip gal žmogus teisesnis buti už Dievą? arba vyras čystesnis už tą, kursai jį sutvėrė?
18. Štai, *tarp jo tarnų nei vienas ne yra nekaltas, ir savo pasluose jisai randa durnystę. *per. 15, 15.
19. Kaip juo daugiaus, kurie *iš

molio darytuose butuose gyvena, ir
kurie ant žemės gruntavoti yra, bus
kirmėlių ėdami. *2 Kor. 5, 1.
20. Jie patenka nuo ryto iki vakaro,
tai jie bus iškirsti; ir jiems * ne dumojus
jie visai prapuola; *per. 20, 8. Ps. 37, 36.
21. Ir jų palaikai pragaišta ir miršta
taipojau iš nežinių."

Perskyrimas 5.

Elipas toliaus kalba Jobui.

Sakyk man vieną; matysi, bau vieną
rasi; ir apsižiurėk bile kur aplinkui
vieno švento.
2. Bet padukusį pasmaugia narsas,
ir netikusįjį žavina didis papykys.
3. Aš mačiau padukusį įsišaknijusį,
ir aš umai keikiau jo namams.
4. Jo vaikai ne sulauks išganymo
ir bus sumušti vartuose, kur nei jokio
išgelbėtojo ne bus.
5. Jo piutį valgys išalkęsis, ir šarvuotieji
jį gabęs, ir jo lobį ištroškusieji
išgers.
6. Nėsa procė iš žemės ne išeiti,
ir nelaimė iš dirvos ne auga,
7. Bet žmogus ant nelaimės gema,
kaip paukščiai linguoja, aukštyn lėkti.
8. Tačiau aš dabar apie Dievą noru
kalbėti ir apie jį sakyti:
9. Jis * didžius daiktus ištaiso, kurie
ne pertyriami, ir stebuklus, kurie
ne paskaitomi. *per. 9, 10.
10. Kurs lietaus duoda ant žemės,
ir duosti vandeniui ateiti ant kelių.
11. Jis *pasižeminančiuosius paaukština,
ir smutningąjį pakelia. *Ps. 75, 8.
12. Jis * į nieką paverčia mislis
kytriųjų, kad jų ranka tas ne gal išteseti;
*Jėz. 8, 10.
13. Jis * sugauna išmintinguosius
jų kytrystėje, ir nieku verčia piktųjų
sumislijimą, *1 Kor. 3, 19.
14. Kad jie dienomis tamsoje bėga, ir
pietuose rankomis graibo, kaip nakčia;
15. Ir gelbti pavargulį nuo kardo, ir
nuojų burnos, ir nuo rankos galinčiojo;
16. Ir yra vargdienio nusitikėjimas,
kad piktenybė turės savo burną užlaikyti.
17. Štai, *išganytas tasai žmogus, kurį
Dievas baudžia, todėlei kantriai priimk
baudimą Visogalinčiojo. *Ebr. 12, 5.
18. Nės jis * pažeidžia ir aptveria, jis
sumuša, ir jo ranka gydo. *5 Maiž. 32, 39.
19. Iš šešių vargų jis tavę išgelbės,
ir *sekmame tavę ne užtiks nei jokia
piktenybė. *Pam. 24, 16.
20. * Brangybės čėse jis tavę nuo
smerties išgelbės, ir kare nuo rankų
kardo. *Ps. 33, 19.
21. Jisai tavę paslėps nuo botago
liežuvių, kad nesibijotumbei bėdai
ateinant.
22. Bėdoje bei bade tu juoksies, ir
medinių žvėrių ant žemės nesibijosi.
23. Bet tavo derėjimas bus su akmenimis
ant lauko; ir * medinios
žvėrys ant žemės pakajaus su tavimi
laikys; *Ezėk. 34, 25.
24. Ir ištirsi, tavo namelius pakajaus
turinčius, ir savo namus aprupįsi,
ir ne susigriešysi;
25. Ir ištirsi, kad tavo vaisiaus daug
pastos, ir tavo vaikų vaikai kaip žolė
ant žemės;
26. Ir pasenęs į grabą įeisi, kaip
pėdai suvežami savo čėsu.
27. Štai, tai mes išjėškojome, ir taipo
yra; to klausyk ir tai tu įsitėmyk.

Perskyrimas 6.

Jobo atsikalbėjimas prieš Elipą.

Jobas atsakė ir tarė:
2. Kad kas mano vargą svertų ir mano
kentėjimą podraug ant svarčio dėtų,
3. Tai sunkesnis butų už žiezdras prie
jurių; todėl iškada tikt mano kalbos.
4. Nėsa * Visogalinčiojo strielos manyje
randamos, jų smarkumas suėda
mano nuojėgą, ir Dievo išgandinimai
ant manęs yra mierijami. *Ps. 38, 3.
5. Žvėris ne šauk, žolės turėdama,
jautys ne baubja, savo pašarą turėdamas.
6. Begu ir valgyti galima, kas ne
sudyta? arba kas ragaus (kiaušio)
baltymą aplink trynį?
7. Ką mano dušia baidėsi pakrutinti,
tai yra mano valgis dėl skaudėjimų.
8. Ak! kad pagal mano maldą butų,
ir Dievas man duotų, ko aš laukiu;
9. Kad Dievas pradėtų ir manę sumuštų,
ir savo ranką paleistų ir manę
sukultų:
10. Tai dar palinksminojimą ben
turėčiau ir prašyčiau savo ligoje, kad
tiktai ne čėdytų; juk aš ne užsigyniau
kalbos šventojo.
11. Kokiagi mano syla, kad galė-

čiau pasitikėti? ir kada sulauksu savo (vargų) galą, kad mano dušia galėtų kantri buti?
12. Juk mano syla ne lygi yra akmeniui, taipojau ir mano kunas ne iš vario.
13. Juk aš niekur pagalbos ne turu, ir mano palinksminojimas prapuolė.
14. Kursai mielaširdingystę savo artymui ne išrodo, tas niekina Visagalinčiojo baimę.
15. Mano broliai manę *niekindami pro šalį eiti, kaip upė, kaipo vandens sriovės pro šalį teka. * Ps. 38, 12.
16. Tačiaus, kurie šarmos baidosi, tus užpuls sniegas.
17. Į tą čėsą, kad tvankas juos spaus, jie apalps; ir kada karštis rasis, jie sugaiš nuo savo vietos.
18. Jų kelias eiti pro šalį, jie vaikščioja nemintais keliais ir prapuls.
19. Jie žiuri ant kelių Tėma, ant takų karalystės Arabijos jie lauk.
20. Bet jie į gėdą pavirs, didžiausiam pakajui esant, ir turės gėdėtis ten ateidami.
21. Nės jus dabar manęspi atėjote ir vargą regėdami bijotės.
22. Begu ir aš sakiau: atneškite, ir nuo savo turto dovanokite man,
23. Ir išgelbėkite manę iš rankos neprieteliaus, bei išgelbėkite manę iš rankos smarkininkų?
24. Mokįkite manę, aš noru tylėti; ir ką aš ne žinau, tai manę mokįkite.
25. Kodėl jus peikiate tikrąją kalbą? Kas yra tarp jusų, kurs tą barti galėtų!
26. Jus prasimanote žodžius, kad tiktai bartumbite, ir kad tikt pustumbite žodžius, kurie manę į nusiminimą įvestų.
27. Jus užpuolate biedningą siratą, ir *kasate savo artymui duobes. * Ps. 7, 16 ir 9, 16.
28. Tačiaus, kadangi jus pradėjote (man prieštarauti), tai žiurėkite į manę, ar po jųsų akių melagiu busu.
29. Atsakykite, kas teisu yra; mano atsakymas dar teisus pasiliks.
30. Čia žiurėsime, bau mano liežuvis ne bus tiesą kalbėjęs, ir mano burna ko pikto pramaniusi.

Perskyrimas 7.

Jobo skunda apie žmonių vargus.

Ar ne tur žmogus visados kariavime buti ant žemės, ir jo dienos yra nei *priedienininko? * per. 14, 6, 14.
2. Kaipo bernas išsiilgsta pavėsio, ir priedienininkas, kad jo darbas baigtųsi,
3. Šitaip aš čielus mėnesius noprosnai dirbau, ir vargingų nakcių man daugel buvo.
4. Atsiguldamas tariau: kada aš atsikelsu? irgi potam rokavau, kada sutemti norėtų; nės aš visur kožnam baidykle buvau iki sutemstant.
5. Mano kunas iš viso kirmėlių pilnas ir purvinas; mano uoda suruko ir niekam neverta pastojo.
6. Mano dienos *skubriaus nulėkė, neng audiejaus šeiva, ir perėjo, kad nei jokio atlaikymo čionai ne buvo. * Jėz. 38, 12.
7. Atsimink, kad mano amžias (lyg) *vėjas yra, ir mano akys ne vėl sugrįšta, gero regėti. * per. 8, 9.
8. Ir nei vieno gyvojo akys manęs daugiaus ne matys. Tavo akys žiur į manę, ant to aš sugaištu.
9. Debesis pereiti ir nueiti; šitaipo, kursai į grabą žemyn nueiti, ne išeiti vėl aukštyn,
10. Ir ne sugrįšta vėl į savo namus ir jo vieta daugiaus jo ne pažįsta.
11. Todėl ir aš savo burnai (kalbėti) ne gįsu; aš kalbėsu apie tužbą savo širdies, ir iškalbėsu *apie smutnybę savo dušios. * per. 10, 1.
12. Argi aš jurėmis esmi, arba bangos žuvimi, kad tu manę taipo pakavoji?
13. Kad aš mislijau, mano patalas manę palinksmįs, mano lova manę lengvįs,
14. Kad aš savo širdyje kalbu, tai tu manę sapnais išgandini ir manę baugini,
15. Kad mano dušia velijasi pakarta buti, ir mano kaulai smertį.
16. *Aš ne noru daugiaus gyvas buti. Paliauk nuo manęs; nės mano dienos noprosnos buvo. * 4 Maiž. 11, 15. Jon. 4, 3.
17. *Kas yra žmogus, kad tu jį tokioje garbėje laikai? ir už jį tokį rupestį turi? * Ps. 8, 5 ir 144, 3. Ebr. 2, 6.
18. Tu kas dieną jį aplankai ir bandai jį kas adyną. * Ps. 8, 5.
19. Kam ne atsitrauki nuo manęs ir ne paliauji, iki man savo spiaudulius rijant?
20. Jei susigriešijau, ką tau darysu, ak tu *žmonių sarge? Kodėl man padarai, kad į tavę įsidaužu, ir patsai sau našta esmi? * Ps. 121, 4.
21. Ir kodėl tu man ne atleidi mano

nusidėjimus, ir ne atimi mano griekus? Nės aš dabar į žemę atsigulsu; ir kad manęs rytoj jėškos, jau čionai ne busu.

Perskyrimas 8.

Jobas vėl Bildado neviernos Dievo baimės dėlei kaltinamas.

Tai atsakė *Bildad iš Sua, tarydamas: * per. 2, 11.
2. Kaip ilgai tu toktai nori kalbėti, ir savo burnos kalbomis pasididžiuosies?
3. Ar misliji, *Dievą neteisiai sudijantį, arba Visogalintįjį provą perkreipiantį? * per. 34, 10.
4. Jei *tavo sunus po jo akių susigriešijo, tai jis juos patrėmė jų nusidėjimų dėlei. * per. 1, 18. 19.
5. Bet jei tu čėsu Dievopi prisiverti ir Visogalintįjį didei prašai,
6. Ir jei čystas bei nuobažnas esi, tai jis pabus ant tavęs, ir vėl atties namus, tavo teisybės dėlei.
7. Ir *ko tu pirmto mažai turėjai, tai potam labai didyn eis. * per. 42, 10.
8. Nės klausk pirmasias gimines ir apsiimk klausinėti jų tėvų.
9. (Nės mes esme vakarykščios dienos ir nieko ne žinome; *musų amžias šešėlis yra ant žemės). * per. 14, 1. 2.
10. Jie tavę tai mokįs ir tau sakys, ir savo kalbą iš savo širdies praneš.
11. Begu ir gal nendrės užaugti drėgnume ne stovėdamos? arba žolė želti be vandens?
12. Kitaip be žydėdama, dar ne pakirsta, padžiusta, dar šieno ne padarius.
13. Taipo destis visiems, Dievą užmirštantiemsiems, ir *nusitikėjimas Dievo tikrai ne klausančiųjų prapuls; * per. 11, 20 ir 18, 14.
14. Nės jo pasitikėjimas pragaišta, ir jo nusitikėjimas yra vortinklys.
15. Jisai nusitik ant savo namų, ir tačiau ne trivos; jisai tais tversis, ir tačiau ne stačias pasiliks.
16. Vaisiaus tiesa tur, saulei dar ne užtekant, ir želmenys išdygsta jo sode.
17. Jo sėjimas stov tankus prie šaltinių, ir jo butas ant akmenų.
18. Ale kad jis jį prarija nuo jo vietos, jisai jam dėsis, buk jo nepažįstąs.
19. Štai, tai yra džiaugsmas jo gyvatos; ir kiti iš dulkių augs.
20. Todėl matyk, kad Dievas geruosius ne paniekina ir ne stiprina ranką piktųjų,
21. Iki *tavo burna juoko bus pilna, ir tavo lupos krykštavimo pilnos. * Ps. 126, 2.
22. Bet kurie tavęs nekenčia, gėdoje pasiliks, ir piktųjų nameliai ne trivos.

Perskyrimas 9.

Jobo atsikalbėjimas prieš Bildadą.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Beje, aš labai gerai žinau, *taipo esant, kad žmogus visaip teisus ne gal pastoti po Dievo akių. * per. 28, 4.
3. *Jei jam patinka su juomi bylinėti, tai jam ant tukstančių nei vieną kartą ne gal atsakyti. * 2 Maiž. 34, 7. Ps. 143, 2.
4. Jisai išmintingas yra ir galįs; kas kokiu čėsu laimėjęs, kursai prieš jį pasistengė?
5. Jisai persodina kalnus, pirmneng jie supranta, kurius jisai savo keršte apverčia.
6. Jisai išsveria kokią žemę iš jos vietos, kad jos stulpai dreba.
7. Jisai sako saulei, tai ji ne užteka, ir užpečvietija žvaigždes.
8. Jis vienas dangų išplatina ir eiti ant jurių bangų.
9. Jis padaro Grįžo vežimą prie dangaus, ir *Orijoną ir Sietą, ir žvaigždes į pietus. * Amos 5, 8.
10. Jis daro didžius daiktus, ne pertyriamus, ir stebuklus, kurių skaitliaus niera.
11. Štai, jis eiti pro mano šalį, man dar ne numanant, ir kitoks pasirodo, man dar ne suprantant.
12. Štai, jam greitai pereinant, kas jį nor vėl sugrąžinti? kas jam nor sakyti: *ką tu darai? * Rym. 9, 20.
13. Jis yra Dievas, nei vienas ne gal jo *kerštą tildyti; †po juomi tur lenktis puikieji ponai. * Na. 1, 6. † Jėz. 2, 11. 17.
14. Kaipogi aš jam atsakyčiau ir žodžių rasčiau prieš jį?
15. Norint aš ir teisus bučiau, tačiau jam ne galiu atsakyti, bet turu savo provos dėl verkdamas jį prašyti.
16. Norint aš ir jopi šaukiu, ir jis manę išklauso, tačiau aš netikiu, jį mano balso klausantį.
17. Nės jis manę per mierą spaudžia, ir man daug ronų padaro be priežasties.
18. Jis ne duosti mano dvasei atsigaivįtis, bet manę pilną padaro smutnybės.
19. Jei kas nor drutybės, tai jis per labai galingas; jei kas nor sudo, kas nor buti mano liudininku?

20. Jei aš sakausi, teisus esąs, tai tačiau jis manę pražudo, jei aš nuobažnas esmi, tai tačiau jis manę kaltą išras.
21. Ir jei aš nuobažnas esmi, tai mano dušia to ne gal pasisavintis. Aš ne noru daugiaus gyvas buti.
22. Tai tas vienas žodis, manęs sakytasis: jisai nužavina abu, taip Dievo prisibijantįjį, kaip ir nesibijantįjį.
23. Kad jis pradesti plakti, tai vis plaka, iki kone numirštant, ir niekina pagundymą nekaltųjų.
24. Bet žemė paduodama yra po rankomis Dievo nesibijančiojo, kad jis jos sudžias pamintų. Ar ne taipo? kaip galėtų kitaip buti?
25. Mano dienos *greitesnios buvo už žmogų, labai bėgantį; jos pabėgo, ir nieko gero ne sulaukusios. *p.7,7. Ps.90,10.
26. Jos perėjo, kaip druti akrutai; kaip erelis lekia prie peno.
27. Kad aš misliju: aš savo dejavimų užmiršu, ir savo (smutnąjį) pasielgimą pamesu ir atsigaivįsu,
28. Tai bijausi visų savo skaudėjimų, žinodamas, kad tu man ne duodi nekaltam buti.
29. Ir jeigu aš esmi Dievo nesibijąs, kodėlgi aš noprosnai kenčiu tokią kančią?
30. *Norint aš sniego vandenimi nusimazgočiaus, ir čystyčiau savo rankas su šuliniu, * Jėr. 2, 22.
31. Tai tu tačiau manę įmerksi į purvą; ir mano rubai man baisus bus.
32. Nės jis ne man lygus, kuriam atsakyčiaû, kad į provą su kits kitu eitumbime.
33. Ne yra tarp musų nei jokio perskirėjo, nei tokio, kurs savo ranką tarp muma dėtų.
34. Te atima jis nuo manęs savo rykštes, ir te duodie atstu buti savo išgąstį nuo manęs,
35. Kad kalbėti galėčiau, jo ne privalydamas bijotisi; kitaip nieko ne galiu daryti, kas man ant gero butų.

Perskyrimas 10.

Jobas dejuoja savo vargų dėlei.

Mano dušia vengia ilgiaus patekti; aš kitiems girdint dejuosu ir kalbėsu apie *smutnybę savo dušios, *per. 7, 11.
2. Ir Dievui sakysu: ne pražudyk manę; duok man žinoti, kodėl tu su manimi bylinėji!
3. *Ar patinka tau gvoltą daryti ir manę pamesti, kurį tavo rankos padariusios; ir piktųjų dumas pagarbini? *per. 8, 3 ir 34, 10.
4. Argu ir tu turi kuniškas akis, *arba ar tu matai, kaip žmogus mato? * 1 Zom. 16, 7.
5. Arba ar tavo čėsas, kaip žmogaus kokio čėsas? arba ar tavo metai, kaip vyro metai?
6. Kad tu mano nusidėjimų klausi ir pajėškai mano grieką?
7. Kačeig tu žinai, manę nelabą ne esantį, ir nei vieno ne esantį, kurs iš tavo rankos išgelbėti galėtų.
8. Tavo *rankos manę sutvėrė ir padarė vislab, kas ant manęs yra; ir tu visaip manę nugramzdini? * Ps. 119, 73 ir 139, 14.
9. Ben *atsimink, kad manę iš †molio padaręs, ir manę vėl žeme padarysi. * Ps. 103, 14. † Job. 33, 6. Mok. 12, 7.
10. Ar tu ne manę lyg pieną milžai ir kaip surį suraugindi?
11. Tu manę oda ir kunu apvilkai, kaulais ir gyslomis tu manę sutaikei.
12. Gyvastį (man davei) ir geradėjystę man padarei, ir tavo *padabojimas apsaugoja mano kvapą. * Dan. 5, 23. Darb. 17, 28.
13. Ir norint tu toktai savo širdyje paslepi, tai tačiaus žinau, kad to atsimeni.
14. Kad aš susigriešiju, tai tu veik tai supranti ir ne palieki mano nusidėjimą nekoravotą.
15. Jei aš esmi Dievo nesibijąs, tai man bėda; jei aš teisus esmi, tai tačiau savo galvą ne dręsu pakelti, nės pilnas esmi gėdos, ir savo vargą matau.
16. Ir kaip *ištisas liutas guinioji tu manę, ir iš naujo manę baisiai spaudi. * Jėz. 38, 19.
17. Tu *atnaujini savo liudininkus prieš manę, ir savo keršto daug padarai ant manęs; tavo koravonės kruvomis ir ne atsimainydamos manę spaudžia. * per. 16, 8.
18. Kodėl man davei iš motynos žyvato išeiti? *Ak kad bučiau prapuolęs, ir manę niekados nei jokia akis ne butų mačiusi! * per. 3, 3. 11. Jėr. 20, 14.
19. Tai bučiau kaip tie, kurie niekados ne buvę, iš motynos žyvato į grabą neštas.
20. Ar ne baigsis mano triumpas amžias; ir nuo manęs ne atstos, kad mažumą bučiau atgaivintas,

21. Pirm ne kaip aš nueinu ir ne sugrįštu, butent į žemę tamsybės ir tamsos,
22. Į žemę, kur tamsių tamsiausia, ir kur nei jokio *davado niera, kur rodosi, kaipo tamsa? * per. 3, 10.

Perskyrimas 11.

Jobas Zoparo neviernos Dievo baimės dėlei kaltinamas.

Tai atsakė *Zoparas iš Naėma, tarydamas: * per. 2, 11.
2. Jei kas ilgai butų šnekėjęs, ar tam ne reiktų ir klausyti? Argi *pliuškis vis tur viršų gauti? * Ps. 140, 12.
3. Ar žmonės, tau taip didei pliuškiant, tur tylėti, kad tu (Dievą) niekini, ir nei vienas tavę ne apgėdintų?
4. Tu sakai: „mano kalba yra čysta, ir aš viernas esmi po tavo akių."
5. Ak, kad Dievas su tavimi kalbėtų ir savo lupas atvertų,
6. Ir parodytų *paslėptą išmintį! Nės dar daugiaus jisai su tavimi darbo turėtų, kad tu žinotumbei, jį ne visų tavo griekų atsimenantį. * Ps. 51, 8.
7. Bes misliji, kad tu tiek žinai, kiek Dievas žino, ir nori vislab taip pilnai tropyti, kaip Visogalįsis?
8. Jisai aukštesnis yra už dangų, ką tu nori daryti? gilesnis už peklą, ką tu gali žinoti?
9. Ilgesnis už žemę ir platesnis už jures.
10. Jei jas apverstų ar paslėptų, arba į vieną kruvą mestu, *kas tai jam nor ginti? * Ps. 33, 11 ir 115, 3.
11. Nės jis pažįsta nelabuosius žmones, jis mato neviežlibystę, ir tai ne suprąstų?
12. Nenaudingas vyras pučiasi, ir užgimęs žmogus nor buti, kaip jauna žvėris.
13. Kad tu savo širdį (Dievopi) butumbei kreipęs, ir savo rankas jopi išsplėtęs;
14. Kad tu neviežlibystę, tavo rankoje esančiąją, butumbei nuo savęs attolinęs, kad tavo nameliuose nei jokia neteisybė ne pasiliktųs:
15. Tai savo veidą pakeltumbei be kaltybės, ir drąsus butumbei ir ne prisibijotumbei.
16. Tad procės užmirštumbei, ir taip mažatsimintumbei, kaip vandens, pro šalį einančiojo;
17. Ir čėsas tavo amžio uštekėtų kaip pietus, ir tamsa šviesus rytas pastotų;
18. Ir galėtumbei tuomi pasilinksmintis, kad dar (geresnių dienų) sulaukšiąs; ir su pakajumi į grabą įeitumbei,
19. Ir *atsigultumbei, ir nei vienas tavę išgandindamas ne atšauktų; ir daug po tavo akių melstųs. * 3 Maiž. 26, 6. Ps. 3, 6.
20. Bet akys piktųjų apalps ir ne galės išbėgti; nėsa jų dušiai ne bus nei jokio *nusitikėjimo. * per. 8, 13.

Perskyrimas 12.

Jobas pradesti prieš Zoparą ir kitus gentis atsikalbėti.

Tai atsakydamas Jobas tarė:
2. Beje, jus este tie žmonės, su jumis išmintis išmirs!
3. Aš taipjau širdį turu, kaip jus, ir ne esmi prastesnis už jus: ir kas yra, kurs to ne žinotų?
4. Kursai savo artymo išjuokiamas yra, tas Dievopi šauks, tas jį išklausys. *Teisusis ir nuobažnasis tur išjuoktas buti, * per. 17, 6.
5. Ir yra papeikta žvakelė mislyse puikiųjų; bet jis stov, kad juomi pasipiktintų.
6. Pustelninkų namai apsto pilnai tur, ir siaučia prieš Dievą drąsiai, norint Dievas jiems tai į jų rankas davęs.
7. Ben klausk bandos, ta tavę mokįs, ir paukščių po dangumi, tie tau sakys.
8. Arba kalbėk su žeme, ta tavę mokįs, ir žuvys jurėse tau pasakys.
9. Kas to viso ne žino, kad Pono Dievo ranka tai padariusi?
10. Kad jo rankoje yra dušia viso to, kas gyva yra, ir dvasė viso kuno kožno vieno?
11. Ar ne mėgina ausis kalbą? ir burna ragauja valgį?
12. Beje, prie tėvų tėvų išmintis randama, ir protas prie senųjų.
13. *Prie Jo yra išmintis ir macis, pamokinimas ir protas. * Pam. 8, 14.
14. Štai, kad jis sulaužo, tai ne gelbti nei joks pakurimas; kad jis *ką užrakina, nei vienas ne gal atverti. * Jėz. 22, 22. Apr. 3, 7.
15. Štai, kad jis vandenį užlaiko, tai vislab išdžiusta; ir tą išleisdamas apverčia jis žemę.
16. Jis yra sylingas ir tai ištesa. Jo yra, kurs klajoja, ir kurs suvilioja.
17. Jis veda išmanančiuosius kaip plėšimą, ir sudžias padaro dukstančiais.

18. Jis ardo karalių macį, ir diržu apjuosto jų strėnas.
19. Jis veda kunįgus kaip plėšimą, ir ne duosti sylos rasti drutiemus.
20. Jisai šalin kreipia lupas teisiųjų, ir atima senųjų mokslą.
21. Jisai nei pilte pila paniekinimą ant kunįgaikščių, ir suardo derėjimą macniųjų.
22. Jisai atveria tamsiasias daubas, ir kas tamsu yra, pastato jis į šviesą.
23. Jis nekurius padaro didžiu žmonių pulku, ir juos vėl prapuldo. Jis nekurius žmones išplatina, ir juos vėl pravaro.
24. Jis atima širdies drąsumą žmonių vyresniemsiems ant žemės, ir juos paklaidina pusčioje, kur kelio niera,
25. Kad jie tamsybėje graibo be šviesos, ir juos paklaidina, kaip girtuosius.

Perskyrimas 13.

Jobas toliaus atsikalba.

Štai, tai vislab mano akys matė, ir mano ausys girdėjo, ir tai permaniau.
2. Ką jus žinote, tai ir aš žinau, ir ne *prastesnis esmi už jus. * per. 12, 3.
3. Tačiau aš rods prieš Visogalintįjį kalbėčiau ir rods su Dievu bylinėčiau.
4. Nės jus tai ne tikrai išguldote, ir visi este nenaudingi liekoriai.
5. Dieve, duok *jums tylėti, tai išmintingi pastotumbime. * Pam. 17, 28.
6. Ben girdėkite mano pabarimą, ir dabokite ant to dalyko, apie kurį aš kalbu.
7. Ar jus Dievą norite su neteisybe užtarti ir už jį klastą kalbėti?
8. Ar norite į jį žiurėti? Ar Dievą norite užstoti?
9. Bau jums ir gerai bus, kad jis jus sudys? Nės mislijate, jį prigausią, kaipo žmogų prigauna?
10. Jis jus koravos, jei jus slapta žiurėsite ar ant šiokio ar tokio žmogaus.
11. Ar jis jus ne išgandįs pasirodydamas? ir jo baimė jus užpuls?
12. Jųsų atsiminimas prilygintas bus pelenams, ir jųsų pakalas bus kaip molio kruva.
13. Tylėkite man, kad aš kalbėčiau! Nei vieną žodį ne noprosnai kalbėsu.
14. Kam savo kuną savo dantimis kramtysu, ir *savo dušią į savo rankas dėsu? * Vald. 5, 18.
15. Štai, jis tačiau manę pasmaugs, ir aš to ne galiu sulaukti; tačiau aš savo kelius po jo akių barsu.
16. Jis juk bus mano išganymas; nės nei vienas neviernas ne ateiti į jo akis.
17. Klausykite mano kalbos ir mano išguldymo savo ausimis.
18. Štai, aš ant provos jau prisitaisiau; aš žinau, kad aš teisus busu.
19. Kas nor su manimi bylinėti? Bet dabar turu tylėti ir mirti.
20. Dvejopus daiktus man tikt ne daryk, tai aš nuo tavęs ne pasislėpsu!
21. Testov tavo ranka atstu nuo manęs, ir tavo išgandinimas manę te neišgandina!
22. Šauk manęs, aš tau atsakysu; arba aš kalbėsu, tu man atsakyk!
23. Kiek yra mano nusidėjimų ir griekų? Duok man žinoti mano peržengimus ir griekus.
24. Kam tu paslepi savo veidą ir laikai manę už savo neprietelių?
25. Ar tu prieš lekiantį lapą taip aštrus nori buti? ir sausą šiaudą persekinėti?
26. Nės tu man smutnybę užleidi, ir manę nori prapuldyti dėl *griekų mano jaunystės. * Ps. 25, 7. Jėr. 31, 19.
27. Tu *mano koją į šiekštą įdėjai, ir daboji ant visų mano kelių ir žiuri ant pėdų mano kojų, * Ps. 105, 18.
28. Kurs aš tačiau kaip puvanti maita pragaištu, ir kaip rubas nuo kandžių ėdamas.

Perskyrimas 14.

Apie žmogaus amžio niekystę.

Žmogus, iš moteriškės gimęsis, patenka triumpą čėsą, ir visados yra nepakajuje;
2. *Išdygsta kaip žolelė ir nukrinta; bėga kaipo †šešėlis ir n'išliekti.
* Ps. 90, 6 ir 102, 12. † Jėz. 40, 6. Job. 8, 9. Mok. 7, 1.
3. Ir tu savo akis ant tokio atveri, kad tu manę po savo akių į sudą vestumbei.
4. Kas nor ben vieną čystą rasti prie tų, kur nei vieno čysto ne yra.
5. Jis tur savo paskirtą čėsą, skaitlius *jo mėnesių prie tavęs yra; tu †raką statei, tą jisai ne pereis.
* Ps. 31, 16. † Ps. 39, 5.
6. Atsitrauk nuo jo, kad atilsies turėtų, iki ateinant jo čėsui, kurio jis kaip *priedienininkas laukia. * per. 7, 1.
7. Medis tur pasitikėjimą, norint pa-

kirstas yra, vėl žaliuosiąs, ir jo želmens ne paliauja.
8. Norint jo šaknis žemėje pasęsta, ir jo kelmas dulkėse pamiršta,
9. Tai tačiau jis vėl žaliuoja nuo vandens kvapo ir užaug, lyg kad butų įsodintas.
10. Bet kur yra žmogus, kad jis numiręs ir prapuolęs ir iš čia atstojęs?
11. Kaip vanduo išbėga iš marių, ir kaip upė susenka ir išdžiusta,
12. Toksai žmogus yra atsiguldamas, ir ne kelsis ir ne pabus, kol dangus pasiliekti, neigi is savo miego ne bus prikeltas.
13. Ak, kad tu manę grabe apdengtumbei ir *paslėptumbei, iki kerštui tavo perėjus, ir man raką statytumbei, kad manęs atsimintumbei! * Jėz. 26, 20.
14. Ar misliji, numirusį žmogų vėl atgysiantį? Aš kas dieną laukiu, kadangi *kariauju, iki mano persimainimui ateinant, * per. 7, 1.
15. Kad tu manęs šauktumbei, ir aš tau atsakyčiau, ir ne norėtumbei savo rankų darbą pamesti.
16. Nės *tu jau mano žingnius skaitai; bet ne norėtumbei daboti ant mano griekų. * Pam. 5, 21.
17. Tu mano peržengimą į kulelį užpečvietijai, ir mano nusidėjimą suėmei.
18. Juk kalnas pargriuva ir pragaišta, ir uola nuo savo vietos persodinama.
19. Vanduo akmenis iš vietos plauja, ir lašai žemę nuneša; ale žmogaus nusitikėjimas prapuolė.
20. Nės tu jį visiškai parstumi, kad sugaištų, ir permainai jo butybę, ir duodi jam nukeliauti.
21. Ar jo vaikai garbėje stov, to jis ne žino; arba ar jie prasti, tai jis ne išvysta.
22. Kol jis kuną neša, tur jis sopėjimus kentėti, ir kol jo dušia dar pas jį yra, tur jis sielvartą kentėti.

Perskyrimas 15.

Elipas nor Jobą kaltįti, kad Dievui neviernai šlužijąs.

Tai atsakė Elipas iš Tėman, tarydamas:
2. Ar reikia išmintingam žmogui tokių niekam nevertųjų žodžių kalbėti ir savo pilvą taipo papusti *nelabomis kalbomis? * per. 16, 3.
3. Tu bari žodžiais netinkančiais, ir tavo kalbėjimas niekam ne dera.
4. Tu baimę pametei, ir perprastai apie Dievą kalbi.
5. Nėsa tavo nusidėjimas taipo tavo burną mokina, ir vartoji netikusį liežuvį.
6. Tavo burna tavę *pražudys, o ne aš; tavo lupos turės tau atsakyti. * Mat. 12, 37.
7. Ar tu pirmasis žmogus gimęs? Ar tu pirm visų kaukarų prasidėjai?
8. *Ar tu Dievo paslėptąją rodą girdėjai? ar ir pati išmintis prastesnė už tavę? * Jėz. 40, 13. Rym. 11, 33.
9. Ką *tu žinai, ko mes ne žinome? Ką tu išmanai, kas ne pas mus butų? * per. 13, 2.
10. Žili ir seni tarp musų yra, kurie ilgiaus pateko už tavo tėvus.
11. Ar Dievo palinksminojimai taip menki tavo akyse butų? Bet tu dar rasi paslėptą daiktą pas savę turi.
12. Ką pradeda tavo širdis? kam tu žiuri taip pasididžiuodamas?
13. Ką statosi tavo drąsumas prieš Dievą, kad tokių kalbų iš savo burnos išleidi?
14. Kasgi žmogus, kad jis turėtų buti čystas, ir kad kas turėtų teisus buti, kurs iš moteriškės gimęs yra?
15. Štai, *tarp Jo šventųjų nei vienas ne yra be kaltybės, ir dangus ne čysti po jo akių. * per. 4, 18.
16. Kaip juo daugiaus žmogus, biaurybė bei niekam nevertas budamas, kursai neteisybę *įger, kaip vandenį. * per. 34, 7.
17. Aš tau parodysu, klausyk manęs; ir tau pasakosu, ką aš matęs,
18. Ką išmintingi kalbėjo ir jų tėvams ne paslėpta buvo.
19. Kuriems vieniems žemė duota yra, kad nei vienas svetimas per ją pereiti ne tur.
20. *Dievo nesibijąsis dreba, kolei gyvas, ir smarkininkui skaitlius jo metų paslėptas yra. * 1 Maiž. 4, 14. Jėz. 48, 22.
21. Ką jis išgirsti, tai jį išgandina, ir norint pakajus yra, (tačiau) jis bijosi, išpustytojį ateisiant;
22. (Jis) ne vierija, nelaimei išbėgsiąs, ir vis kardo bijosi.
23. Jis jėško šen ir ten duonos, ir vis jam dingsta, čėsą jo nelaimės jam atėjusį.
24. Tužba ir bėda jį gandina ir jį *pamuša, kaip koks karalius su vaisku. * 3 Maiž. 26, 21.

25. Nės jis savo ranką prieš Dievą iš-
tiesęs ir prieš Visogalintįjį pasistengęs.
26. Jis su savo galva į jį bėga, ir
lyg durnuodamas prieš jį kariauja.
27. Jis *pasipučia kaip riebus pil-
vas, ir pasidaro riebiu ir storu. *Ps.73,7.
28. Bet jis gyvęs išpustytuose mie-
stuose, kuriuose nei jokių butų ne
yra, bet ant vienos kruvos gul.
29. Jis ne pasiliks bagotu, ir jo
lobis ne išsilaikys; ir jo palaima
ne išsiplatįs ant žemės.
30. Nelaimė ne atstos nuo jo.
Liepsna jo šakas išdžiovįs ir kvapu
savo burnos jį suės.
31. Jis ne išsilaikys, nės jis niekin-
game savo dingojime yra prigautas,
ir (vieni) niekai bus jo alga.
32. Jis *galą gaus, kad jam ne pa-
tiks, ir jo šaka ne žaliuos. *per.22,16.
33. Jis bus nuplėštas, kaip nenu-
nokusi vynkekė nuo vynmedžio, ir
kaip alyvos medis savo žiedus numeta.
34. Nės Dievo neviernai prisibijan-
čiųjų susirinkimas tur prastotas buti;
ir ugnis tuos namus suės, kurie do-
vanas ima.
35. Jis *nelaime eiti nėščias ir
pagimdo procę, ir jų pilvas atneša
klastą. *Ps.5,15. Jėz.59,4.

Perskyrimas 16.

Jobas išliudija savo nekaltybę.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Aš tai tankiai girdėjau: jus visi
este niekam neverti linksmintojai.
3. Argi *piktieji žodžiai dar nei jokio
galo ne nor turėti? arba kas tavę tokiu
drąsiu daro, taipo kalbėti? *per.6,26.
4. Ir aš taipojau galėčiau kalbėti,
kaip jus; Dieve duok, kad jųsų du-
šia butų mano dušios vietoje, ir aš
gana žodžių jums sakyčiau, ir savo
galvą taipjau ant jųsų kratyčiau.
5. Aš jus padrutįčiau (savo) burna,
ir savo lupomis jus palinksminčiau.
6. Bet norint ir kalbu, tačiau per-
šuliai manęs ne čėdija; jei tyliu, tikt
jie nuo manęs ne atstoja.
7. Bet dabar jis manę paalsino, ir
visiškai manę sugaišina.
8. Jis manę raukšluotą padarė ir
*liudija prieš manę; ir mano prie-
šininkas statosi prieš manę ir skundžia
prieš manę. *per.10,17.
9. Jo smarkumas (manę) plėšo, ir
kurs manęs neapkenčia, *sukanda
dantis ant manęs; mano priešininkas
supykusiomis akimis į manę žiur.
*per.35,16. Ps.112,10.
10. Jie savo burną atvėrė prieš manę
ir mano veidą gėdiškai ištiko. Jie
visi iš vieno manimi pasitiešijo.
11. Dievas manę padavė neteisia-
mui ir man davė įkliuti į Dievo ne-
sibijančiųjų rankas.
12. Aš buvau bagotas, bet jis manę
nieku padarė. Jis manę už kaklo
nutvėręs sugriudo, ir manę sau *ant
rako pastatė. *Raud.3,12.
13. Jis manę apstojo savo strielčiais,
jis mano inkstus perskėlė ir ne pačė-
dijo, jis mano tulžį ant žemės paliejo.
14. Jis man roną ant ronos pa-
darė; jis ant manęs užbėgo, kaip
koksai didei sylingas.
15. Aš žaku apsiuvau savo odą,
ir savo ragą į pelenus įdėjau.
16. Mano gymys išputo iš verksmo,
ir mano akių vokai aptemo;
17. Norint nei jokio nelabumo mano
rankoje ne yra, ir mano malda *čysta.
*1 Tim.2,8.
18. Ak žemė, neapdengk mano kraują,
ir mano šauksmui kad ne butų vietos!
19. Ir štai, mano liudininkas yra dan-
guje, ir manę pažįstąsis *aukštybėje.
*per.31,2.
20. Mano prieteliai yra manę nie-
kinantieji, bet mano akis ašaruoja
Dievopi.
21. Kad vyras galėtų su Dievu by-
linėti, kaip žmogaus vaikas su savo
prieteliumi!
22. Bet paskirtieji metai atėjo, ir *aš
eimi keliu, kuriuomi nesugrįšu. *per.10,21.

Perskyrimas 17.

Jobas dar toliaus savo vargą ir nekaltybę pasakoja.

Mano kvapas yra silpnas, ir mano
dienos patriumpintos; *grabas yra
pas šalį. *Ps.88,4.
2. Nei vienas nuo manęs ne pri-
gautas, tačiau mano akys todėl tur
pasilikti smutnybėje.
3. Norint tu laidą už manę pasta-
tytumbei, kas už manę laiduos?
4. Tu jų širdžiai išmintį paslėpei,
todėl juos ne paaukštįsi.
5. Jis tiesa pagiria savo prieteliams
išplėšimą; ale jo vaikų *akys tuomi
ne pasidžiaugs. *1 Zom.2,43.
6. Jis manę *prilyginimui tarp žmo-

nių pastatė, ir aš stebuklu tarp jų
turu buti. *per. 30, 9. Ps. 69, 13.
7. Mano gymys *pagedo tužbos dėlei,
ir visi mano sąnariai yra kaip šešėlis.
*Ps. 6, 8 ir 31, 10.
8. To teisieji ne miel veizdės; ir
nekaltieji statysis prieš Dievo ne vier-
nai bijančiuosius.
9. Teisusis savo (teisybės) kelią
palaikys, ir čystų rankų ėsąsis dru-
tas pasiliks.
10. Taigi, visi gręškitės šenai, ir
ateikite; aš tačiau nei vieną išmin-
tingą tarp jųsų ne rasu.
11. Mano dienos perėjo, mano mislys
suiro, kurių mano širdis pilna buvo,
12. Ir iš nakties dieną, ir iš dienos
naktį padarė.
13. Norint aš ir ilgai laukiu, tai ta-
čiaus grabas yra mano namai, ir
tamsoje mano patalas paklotas.
14. Supuvimą aš vadinu savo tėvu
ir *kirmėles savo motyna bei savo
seserimi. *per. 4, 19.
15. Ko aš lauksu? ir kas atboja
mano nusitikėjimo?
16. Žemyn į grabą su manimi nu-
eis, ir su manimi dulkėse gulės.

Perskyrimas 18.

Bildad prilygina Jobą Dievo nesibijantiemsiems žmonėms.

Tai atsakė Bildad iš Sua, tarydamas:
2. Kada paliausite tokias kalbas kalbė-
ję? Ben permanykite, potam kalbėsime.
3. Kodėl mes laikomi esme nei galvi-
jai, ir taip nečysti esme po jųsų akių?
4. Ar tu iš papykio nori plyšti? Bet
misliji, tavęs dėl žemę pustą busiančią, ir
uolą iš savo vietos perkeltą busiančią?
5. Beje, *žvakė Dievo nesibijan-
čiųjų išges; ir kibirkštis jo ugnies
ne šviesuos. *perkš. 6. per. 21, 17.
6. Šviesa pastos tamsi jo namuose,
ir jo žibnyčia ant jo išges.
7. Jo didyn einąsis turtas eis ma-
žyn; ir jo mislis jį parstums.
8. Nės jo kojos į žabangus įėjo ir
vaikščioja nei tinkle.
9. Žabangas jo kulnis laikys; ir
trokštantieji jį sugriebs.
10. Jo žabangas įdėtas yra į žemę,
ir jo spąstas ant jo žingsnių.
11. Iš visų šalių jį *išgandįs umai
ateinanti baimė, kad jis nežinos, kur
dėtis. *3 Maiž. 26, 36.
12. Badas bus jo turtas, ir nelaimė
bus jam pagatavyta, ir jam lipte prilips.
13. Drutybė jo odos bus suėsta, ir
jo drutybę ėsuės smerties kunįgaikštis.
14. Jo nusitikėjimas iš jo namų
bus išgaišintas; ir jie jį varys prie
išgąsčio karaliaus.
15. Jo namuose nieks ne pasiliks;
ant jo namų bus siera barstyta.
16. Iš apačios išdžius jo šaknys, ir
nuo viršaus nupiauta bus jo piutis.
17. Jo *paminklas žemėje sugaiš, ir
nei jokio vardo ne turės ant ulyčios.
*Ps. 9, 7. Pam. 10, 7.
18. Jis *iš šviesos į tamsybę bus pa-
varytas, ir nuo žemės bus patremtas.
*per. 38, 15.
19. Jis nei jokių vaikų ne turės, nei
vaikų vaikų savo žmonėse, nei vie-
nas jam ne užsiliks jo lobį valdąs.
20. Paskui jį ateinantieji išsigąs jo
dienos; ir tus, kurie pirm jo yra,
baimė apims.
21. *Tai yra gyvenimas neteisiojo, ir
ta yra vieta to, kurs Dievo ne atboja.
*per. 20, 29.

Perskyrimas 19.

Jobas suskaito savo vargą ir savo palinksminojimą apie prisikėlimą iš numirusiųjų.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Kamgi jus varginate mano du-
šią ir mučijate manę žodžiais.
3. Jus manę jau dešimt kart apgėdino-
te, ir nesigėdite, taip manę spausdami.
4. Jei aš klystu (taip kalbėdamas),
tai aš sau klystu.
5. Bet iš tiesos jus prieš manę pa-
sikeliate ir manę barate ant mano
apgėdinimo.
6. Ben vieną kartą tačiau dabokite,
kad Dievas manę suvarginęs ir ma-
nę savo medžiojimo tinklu apspeitęs.
7. Štai, *norint aš šaukiu, kad man
bėdos daro, tačiau ne išklausomas
esmi; aš šaukiu, ir nei jokios čionai
ne yra provos. *per. 30, 20. Ps. 69, 4.
8. Jis man kelią užtvėrė, kad ne-
galiu pereiti; ir ant mano tako tam-
sybę uždėjo.
9. Jis mano garbę man atėmė ir
vainiką nuo mano galvos nukėlė.
10. Jis manę visiškai sulaužė, ir
duosti man eiti; ir išplėšė mano nu-
sitikėjimą kaip kokį medį.
11. Jo kerštas ant manęs įnirto, ir
jis *manę per savo nepríetelių laiko.
*per. 33, 10.

12. Jo kareiviai visi iš vieno atėjo ir sau kelią per manę pasidarė ir apgulė mano namus.
13. Jis mano brolius nuo manęs attolino, ir mano gentys man svetimi pastojo.
14. Mano * artimieji atsitraukė, ir mano prieteliai manęs užmiršo. * Ps. 38, 12.
15. Mano šeimyna ir mano tarnaitės laiko manę per svetimą, aš nepažįstamas pastojau po jų akių.
16. Aš šaukiau savo berno, ir jis man ne atsakė; aš turėjau jį verkdamas prašyti su savo burna.
17. Mano * pati elgiasi kaip svetima, man jos šaukiant; aš turu prašyti savo vaikų vaikų. * per. 2, 9.
18. Neigi patys jauni kudikiai manęs nieko ne atboja; kad juos pabaru, tai jie duosti man piktų žodžių.
19. Visi mano viernieji baidosi manęs; ir kurius mylėjau, tie prieš manę iš vieno eiti.
20. Mano kaulai kaba prie mano odos ir kuno, ir ne galiu savo dantis oda apdengti.
21. Susimilkite ant manęs, susimilkite ant manęs, jus mano prieteliai! nės Dievo ranka manę ištiko.
22. Kodėl jus manę persekinėjate, lygiai kaip Dievas, ir ne galite mano kunu pasisotyti?
23. Ak, kad mano kalbos butų rašomos! Ak, kad į kokias knygas jos butų surašomos!
24. Su geležies virbalu ant švino, ir ant amžino paminklo į uolą įkapojamos!
25. Bet aš žinau, kad mano Išgelbėtojis gyvas yra, ir jis manę potam iš žemės prikels.
26. Ir aš potam šita savo oda busu apvilktas ir savo kune * Dievą regėsu. * 1 Jon. 3, 2.
27. Tą patį aš sau regėsu, ir mano akys jį matys, ir nei joks kitas. Mano inkstai suėsti mano prieglobstyje.
28. Nės jus kalbate: kaipo mes jį galime persekinėti ir priežasties ant jo rasti?
29. Bijokitės kardo! nės kardas yra kerštas ant žmonių nusidėjimų, kad žinotumbite, sudą esantį.

Perskyrimas 20.

Zoparo kalba apie nepasiliekančiąją palaimą Dievo nesibijančiųjų.

Tai atsakė Zopar iš Naėma, tarydamas:

2. Ant to aš turu atsakyti, o negaliu laukti.
3. Ir rods noru girdėti, kas tus (mano žodžius) norėtų barti ir peikti; nės dvasė mano proto tur už manę atsakyti.
4. Ar tu ne žinai, visada taipo nusidavus, kol žmonės ant svieto buvo,
5. Kad gyrius Dievo nesibijančiųjų ne ilgai patenkąs, ir džiaugsmas neviernųjų patenkąs (tikt) akies mirksnį?
6. Norint jo (garbės) * aukštumas dangų pritektų, ir jo galva iki debesų išsitektu, * Dan. 4, 8. 9.
7. Tačiau paskiaus jis prapuls kaip koks mėšlas, kad tie, kurie jį garbėje laike, sakys: kur yra jisai?
8. Kaipo * sapnas pereiti, taip ir jis ne bus rastas, ir kaip regėjimas nakčia prapuola. * Ps. 73, 20 ir 103, 16.
9. Kuri akis jį matė, jo daugiaus ne matys; ir jo * vieta daugiaus jį ne matys. * Ps. 37, 10.
10. Jo * vaikai ubagais eis; ir jo ranka jam procę į algą duos. * per. 27, 14.
11. Jo kaulai paslėptuosius jo griekus gerai užmokės ir su juomi į žemę gulsis.
12. Norint jam piktybė jo burnoje * skaniai atsiduosti, tai tačiau jo liežuvis kitaip atras. * Pam. 5, 3. 4.
13. Ji užlaikoma ir jam ne perleidžiama bus, ir jam ginta bus jo kakle.
14. Jo valgis jo viduriuose jam pavirs į angių tulžį.
15. Lobius, kurius jis prarijo, tur jis vėl išspiauti; ir Dievas juos * iš jo pilvo varys. * Darb. 1, 18.
16. Jis angių tulžį žįs, ir žalčio liežuvis jį žudys.
17. Jis ne matys srovės, nei upės, medumi ir sviestu tekančias.
18. Jis * dirbs, bet ne sau ant gero; ir jo lobiai tenka kitiems, kad jis tais nę gauna džiaugtisi. * 5 Maiž. 28, 33.
19. Nės jis pamynė ir prastojo vargdienį. Jis butus prie savęs plėšė, kurius ne pabudavojęs.
20. Nės jo pilvas ne galėjo pilnas buti, ir savo * brangiumi lobiu ne išbėgs. * Zep. 1, 18.
21. Nieko nę užsiliks jo valgio; todėl jo geras pagyvenimas ne išsilaikys.
22. Norint jis apstumo ir gana tur, tačiau jisai drebės; visokia bėda ant jo ateis.
23. Vieną kartą jo pilvas jam bus

pilnas, ir jis narsą savo didžiojo keršto ant jo siųs; jis ant jo duos lyti savo mušį.
24. Jis bėgs (pamatęs) geležinį šarvą, ir varinis kilpinis jį pravarys.
25. Nuogas kardas per jį pereis; ir kardo žvilgimas, kurs jam kartus bus, su išgąsčiu ant jo užeis.
26. Ne yra čionai nei jokios tamsybės, kuri jį galėtų apdengti. Jį *ugnis ne užpusta sudegįs; ir kurs užsiliko jo namuose, tam negerai bus. * 5 Maiž. 32, 22.
27. Dangus jo nusidėjimus išrodys, ir žemė prieš jį kelsis.
28. Javai iš jo buto bus išgabenti, išbarstyti dienoje Jo keršto.
29. Tai alga Dievo nesibijančio žmogaus prie Dievo, ir dalis jo kalbos pas Dievą. * per. 18, 21.

Perskyrimas 21.

Jobas nieku verčia Zoparo kalbą apie palaimą ir koravonę Dievo nesibijančiųjų.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Ben paklausykite mano kalbos ir duokite mokintis.
3. Užkęskite manęs, kad ir aš kalbėčiau, ir potam manę niekinkite!
4. Argi aš darbo turu su kokiu žmogumi, kad mano širdis (tokioje bėdoje) ne papyktų?
5. Šen gręškitės manęspi; jus nusistebėsite ir *ranką ant burnos uždėsite. * per. 29, 9.
6. Aš to atsimindamas išsigąstu, ir drebėjimas užeiti mano kuną.
7. Kogidėl (gerai) *gyvena Dievo nesibijantieji, pasęsti ir platinasi lobiais? * Ps. 73, 3 s. Abak. 1, 13.
8. Jų vaikai pakajuoje stov aplink juos, ir jų vaikų vaikai yra pas juos.
9. Jų butas pakajaus tur nuo baimės; ir Dievo rykštė ne yra ant jų.
10. Jo galvijai sekasi ir niera be vaisiaus; jo karvė veršį tur ir ne stov berždžia.
11. Jų jauni vaikai išeiti kaip kaimenė, ir jų kudikiai eiti šokinėdami.
12. Jie krykštauja su bubnais ir su arpomis, ir linksmi yra su vamzdžiais.
13. Jie pasęsti *geromis dienomis, ir vos akies mirksnį išsigąsta peklos. * Luk. 16, 25.
14. Kurie tačiau Dievui sako: „traukis nuo musų; mes apie tavo kelius ne norime žinoti. * per. 22, 17; Ps. 10, 4.
15. Kas yra Visogalįsis, kad jam turėtumbime šlužyti? arba *kuo geresni pastojome, jopi šaukdami?“ * Mal. 3, 14.
16. Bet štai, jų lobis ne stov jų rankose; todėl Dievo nesibijančiųjų mislis atstu nuo manęs turės buti.
17. Kaipo *žibnyčia Dievo nesibijančiųjų išges, ir jų nelaimė ant jų ateis! Jis širdies tužbą išdalys savo keršte. * per. 18, 5.
18. Jie bus kaipo *rugienos prieš vėją, ir kaip pelai, kurius skaudus vėjas nuneša. * Ps. 1, 4 ir 35, 5.
19. Dievas jo nelaimę palaiko ant jo vaikų. Kad jis jam užmokės, tai matyta bus.
20. Jo akys matys jo prapuolimą; ir nuo didžiojo papykio Visogalinčiojo jis gers.
21. Nės kas pamėgs jo namais po jo? ir jo mėnesių skaitlius vos per pusę pasiliks.
22. Kas Dievą mokįs ir aukštuosius sudijantį?
23. Šisai numiršta linksmas ir sveikas visoje bagotystėje ir visai pilnybėje;
24. Jo pieno bosas yra pieno pilnas, ir jo kaulai penami smaginėmis.
25. Bet ans numiršta su smutninga širdžia, ir niekados su džiaugsmu ne valgęs.
26. Ir jie lygiai gul su kits kitu žemėje, ir kirmėlės juos apdengia.
27. Štai, aš gerai pažįstu jųsų mislis ir jųsų piktas dumas prieš manę.
28. Nės jus sakote: kur yra butas kunįgaikščio? ir kur yra namai, kuriuose piktieji gyveno?
29. Juk jus apie tai kalbate kaip prasti žmonės, ir ne suprantate, ką anųjų pasielgimas ženklina.
30. Nės *piktasis palaikomas yra iki prapuolimo dienai ir iki dienai didžiojo keršto jis pasiliekti. * Rym. 2, 5. 2 Petr. 2, 9.
31. Kas nor sakyti, ką jis užpelnęs, regimai į tą žiurint? kas jam užmokės, ką jis daro?
32. Bet jis grabopi plėšiamas yra ir prie pulko tur pasiliktis.
33. Gerai jam patiko upės dumblas, ir visi žmonės paskui jį eis, ir tų, kurie pirm jo buvo, be skaitliaus.
34. Kaip jus manę taip noprosnai linksminate? Ir jųsų atsakymas ateiti ant neteisybės.

Perskyrimas 22.

Elipas trečią kartą apie Jobo nuobažnystę abejoja.

Tai atsakydamas Elipas iš Tėman tarė:
2. Ko privalo Dievas sylingo, ir
kam tinka jam išmanąs?
3. Bes tiki, Visogalinčiamjam patin-
kant, kad tu taipo nuobažnu pasi-
darai? arba ką gelbti jam, norint savo
pasielgimą per tikrai gerą laikai?
4. Ar misliji, Jį tavęs bijosiantį, tavę
koravoti ir su tavimi ant provos eiti?
5. Beje tavo piktenybė yra per didė, ir
tavo nusidėjimų nei jokio galo ne yra.
6. Tu rasi savo broliui užstatą kokį
atėmei be priežasties, tu *nuogamjam
drabužius nurėdei. * per. 24, 7.
7. Tu pailsusiuosius ne *pagirdei
vandenimi, ir išalkusiamjam savo
duoną užgynei. * Mat. 25, 42.
8. Tu gvoltą ant žemės padarei, ir
šlovingai toje sėdėjai.
9. Našles tu tuščias nuo savęs iš-
leidai, ir siratų petį sulaužei.
10. Todėl tu (slogomis nei) *virvė-
mis esi apdėtas, ir †baimė tavę umai
išgandino, * per. 18, 10. † per. 18, 11.
11. Argi tu ne regėtumbei tamsy-
bės, ir vandens srovės ar tavę ne
apdengtų?
12. Štai, Dievas aukštai yra danguje
ir mato žvaigždes aukštybėje;
13. Ir tu kalbi: ką *žino Dievas? Ar
jis galėtų, kas tamsoje yra, sudyti?
* Ps. 10, 11 ir 94, 7. Jėz. 29, 15.
14. Debesis yra jo apkaba, jis ne
mato, ir vaikščioja per visus dangaus
pašalius.
15. Ar tu nori svieto takais eiti,
kuriais neteisieji ėjo?
16. Kurie prapuolė *pirm čėso, ir
vanduo jų dugną paplovė; * per. 15, 32. 33.
17. Kurie tarė Dievui: *atstok nuo
musų; ką Visogalįsis jiems daryti
galėtų? * per. 21, 14.
18. Norint jis jų butą su lobiais pil-
do? Ale *Dievo nesibijančiųjų mislis
atstu testov nuo manęs. * per. 21, 16.
19. *Teisieji matys ir džiaugsis, ir
nekaltasis jų juoksis. * Ps. 107, 42.
20. Matysite, jų darbai sugaiš, ir jų
palaiką ugnis sudegįs.
21. Taigi su juomi sutik, ir turėk pa-
kajaus; iš to tau daug gero atsirasis.
22. Klausyk zokaną iš jo burnos,
ir jo kalbą įdėk į savo širdį!
23. Jei prisiversi Visogalinčiopi, tai
busi peržegnotas ir attolįsi neteisybę
nuo savo namų.
24. Už žemę laikyk auksą, ir už
akmenis upės laikyk Opiro skarbus,
25. Tai Visogalįsis bus tavo auksas,
ir sidabras bus tau su kaupu duotas;
26. Tai *džiaugsies Visogalinčiuoju
ir savo veidą Dievopi pakelsi. * Ps. 36, 4.
27. *Tai jį melsi, ir jis tavęs klau-
sys; ir †savo pažadus attesėsi.
* Jėz. 65, 24. † Ps. 50, 14.
28. Ką tu tikt pradėsi, tai tau duos
ant gero ateiti; ir šviesa ant tavo
kelio šviesuos.
29. Nės *kurie pasižemina, tus jis
paaukština; ir kurs savo akis nu-
leidžia, tas pasigaus. * Ps. 31, 24.
30. Ir nekaltasis bus išgelbėtas, bet
jis bus išgelbamas *savo rankų čy-
stybės dėlei. * Ps. 18, 21. 28.

Perskyrimas 23.

Jobas atsišauk savo gerosios sąžinės dėlei Dievo sudo krasėspi.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Mano kalba dar pasiliekti smutna,
mano syla silpna yra mano *dusau-
jimų dėlei. * Ps. 6, 7 ir 38, 10.
3. Ak, kad žinočiau, kaipo jį rasu
ir prie jo krasės prisigausu;
4. Ir sudą po jo akių padėčiau, ir sa-
vo burną atsikalbėjimais pripildyčiau;
5. Ir ištirčiau kalbą, kurią (Dievas)
man atsakytų, ir girdėčiau, ką jis
man sakytu!
6. Ar Jisai su dide syla su manimi
nor bylinėti? Te nesielgie Jis taipo
prieš manę;
7. Bet man tuojaus po akių te padedie,
tai aš savo provą berods laimėsu.
8. Bet jei aš dabar tiesiog eimi, tai
Jo čionai ne yra; jei atgalios eimi,
tai Jį ne matau.
9. Jei Jis prie kairės yra, tai Jį ne
sugaunu; jei Jis prie dešinės pasi-
slėpia, tai Jo ne matau.
10. Bet Jis pažįsta mano kelią gerai.
Jis te mėgina manę, tai aš išrastas
busu kaip auksas.
11. Nės aš savo koją statau ant Jo
kelio, ir laikau Jo kelią ir nuo to
ne *atstoju. * 5 Maiž. 17, 11.
12. Ir ne atstoju nuo prisakymo Jo
lupų, ir apsaugoju kalbą Jo burnos
daugiaus, kaip man reik daryti.

13. Jis *vienas yra, kas jam gal atsakyti? Ir Jis daro, kaip jis nor. *5 Maiž. 6, 4.
14. Ir norint man užmok, ką užpelniau, tai tačiau dar daugiaus man užlaikęs yra.
15. Todėl aš išsigąstu Jo, ir tai jausdamas aš Jo bijausi.
16. Dievas mano širdį lėtą padarė, ir Visogalįsis manę išgandino.
17. Nės tamsybė man ne padaro galą, ir tamsybė po mano akių ne nor apdengta buti.

Perskyrimas 24.

Apie Dievo paslėptąją, bet tačiau teisiąją valdžią, Dievo bijančiųjų vargą, ir Dievo nesibijančiųjų laimę.

Kam ne turėtų čėsai paslėpti buti Visogalinčiamjam? ir kurie Jį pažįsta, ne mato jo dienas.
2. Jie rubežius atgalon varo, jie plėšo kaimenę ir ją gano.
3. Jie siratų asilus šalin varo, ir ima našlių jaučius ant užstato.
4. Vargdieniai tur jiems iš kelio eiti, ir reikalingieji ant žemės tur pasislėpti.
5. Štai, žvėrys pusčioje išeiti, kaip pratusios, anksti ant plėšimo, kad valgio pataisytų jauniemsiems.
6. Jie nuvalo nuo dirvos vislab, ką ji tikt neša, ir nurenka *vyno kalną, kurį per neteisybę tur. * 1 Kar. 21, 16.
7. *Nuogus jie paliekti taipo begulinčius, ir ne paliekti jiems užklodę šaltyje, kuriems rubus atėmė, * per. 22, 6.
8. Kad prie uolų tur laikytis, didžiam lietui nuo kalnų ant jų puolant, kadangi niekur ne gal pasislėpti.
9. Jie plėša kudikį nuo kručių ir padaro sirata, ir pavargina žmones, užstatus imdami.
10. *Nuogiemsiems jie be drabužių duosti eiti, ir išalkusiemsiems jie atima pėdus. * Jėz. 58, 7.
11. Jie juos verčia aliejaus daryti ant savo pačių malunų, ir savo pačių spaustuvas minti, ir tačiau jiems duosti *trokšti. * Jok. 5, 4.
12. Jie daro, kad žmonės mieste tur dusauti, ir dušia užmuštųjų tur šaukti; ir Dievas jų ne parstumia.
13. Todėl jie atsitraukę yra nuo (Jo) šviesos, ir ne pažįsta Jo kelio, nei sugrįšta į Jo takus.
14. Auštant keliasi *razbaininkas ir pasmaugia vargdienį ir privalantįjį; ir nakčia jis yra lyg vagis. * Ps. 10, 8. 9.
15. Akis venčiavonės peržengtojo dabojasi tamsos, sakančio: „manęs ne mato nei jokia akis;“ ir mislija, paslėptas esąs. * per. 22, 13. Jėz. 29, 15.
16. Tamsoje jis į butus įsigauna, dienoje jie iš vieno visi pasislėpia, *prisibijodami šviesos, * Jon. 3, 20.
17. Nės jei jiems rytas randasi, tai yra jiems kaip tamsybė; nės jis jaučia tamsybės išgąstį.
18. Jis *lengvai nueiti, kaip ant vandens; jo turtas nusimažina ant žemės, ir savo vynyčios ne prižiur. * 1 Maiž. 49, 4.
19. Pekla atima susigriešijančius, kaip tvankas ir giedra sniego vandenį gaišina.
20. Jo užmirš mielaširdingieji, jo pasimėgimas įkirmys; jo daugiaus ne bus minėta; jis bus sulaužytas, kaip nevaisingas medis.
21. Jisai užkabino apleistąją ne gimdančią, ir našlei nieko gero ne padarė,
22. Ir galinčiuosius po savimi pavertė savo syla. Jis laimėje budamas ne žinos, bau gyvas pasiliks.
23. Jis tiesa sau pats pakajų pasidaro, kuriuomi nusitikėtų; tačiau jo akys žiur ant jų darbų.
24. Jie ant trumpo čėso yra paaukštinti ir į nieką pavirsta, ir prispaudžiami ir visaip išgaišinti bus; ir kaip pirmieji žiedai prie varpų jie bus nukulti.
25. Ar ne taipo? Gerai, kas manę melagiu padarys ir išliudys, manę niekus kalbėjusį?

Perskyrimas 25.

Po Dievo akių visi žmonės griekininkai.

Tai atsakė Bildad iš Sua, tarydamas:
2. Ar ne stov prie Jo viešpatystė bei baimė, pakajaus darančiojo tarp savo aukščiausiųjų?
3. Kas jo kareivių pulkus paskaitys? ir ant kurio ne užteka jo šviesybė?
4. Ir kaip gal žmogus teisus buti po Dievo akių? ir kaipo gal čystas buti žmogaus vaikas? * per. 4, 17.
5. Štai, mėnuo dar ne šviesuoja, *ir žvaigždės dar ne čystos po jo akių, * per. 15, 15.
6. Kaip juo mažiaus žmogus, kirmėlaitė, ir žmogaus vaikas, kirmėlė!

Perskyrimas 26.

Jobas pagarbina Dievo šlovę toli labiaus, ne kaip Bildadas.

Jobas atsakydamas tarė:
2. Ką tu užstoji? ar nei jokio macnumo ne turintį? ar gelbi drutybės nei jokios pečiuose ne turintį?
3. Kam tu pamokinimą duodi? ar nei jokios išminties ne turinčiam? ir parodai galinčiam, kaip jis tai ištaisytų?
4. Po kieno akių tu kalbi? ir po kurio akių išeiti kvapas iš tavęs?
5. Numirieji tužijasi po vandenimis su tais, kurie su jais gyvena.
6. Pekla po Jo akių yra atdengta, ir prapuolimas ne tur uždangties.
7. Jis šiaurę išplatina ant tuštumo, ir pakabina žemę ant nieko.
8. Jis *sulaiko vandenį į savo debesis, ir debesys po to ne suplyšta. * per. 38, 8. Pam. 8, 27. Ps. 104, 3.
9. Jis laiko savo krasę, ir platina savo debesį per tą;
10. Jis *aplink vandenį raką pastatė, iki šviesybei su tamsybe sugaištant. * per. 28, 10. Pam. 8, 27.
11. Dangaus stulpai dreba ir išsigąsta jo barimo.
12. Iš jo macies jurios umai susijudina, ir iš Jo proto pasikelia aukštybė jurių.
13. Ant dangaus gražu randasi per jo vėją; ir jo ranka pagatavoja tiesųjį žaltį.
14. Štai, taipo eiti Jo darbas: bet apie tai mes prastą žodelį girdėjome. Ale kas nor perkuną Jo galybės permanyti?

Perskyrimas 27.

Jobas apginti norėdamas savo nekaltybę lygina žmogų nuobažnąjį prieš neviernai Dievą mylintįjį.

Ir Jobas toliaus pagavo savo kalbas kalbėti tarydamas:
2. Kaip tikrai Dievas gyvas, man provos dar ne darąsis, ir Visogalįsis, mano dušiai smutnybę duodąsis,
3. Kol mano kvapas manyje, ir atsidvėsimas nuo Dievo mano nosyje yra,
4. Mano lupos nei jokios neteisybės ne kalbės, ir *mano liežuvis nei apie jokį vylių ne sakys! * Ps. 15, 3, ir 34, 14.
5. Tai atstu testov nuo manęs, kad jųsų žodžiams pritarčiau; iki mano galui ateinant, aš ne atstosu nuo savo nuobažnystės.
6. Aš savo teisybę niekad ne pamesu; mano *sąžinė manę ne kremta viso mano pasielgimo dėlei. * Darb. 24, 16.
7. Bet mano neprietelius bus išrastas Dievo nesibijąs, ir kurs *prieš manę stengiasi, neteisus. * per. 42, 7.
8. Nės kas yra nusitikėjimas žmogaus, neviernai Dievo prisibijančio, kad jis taipo šykštas yra, ir tačiau Dievas jo dušią šalin plėšia?
9. Ar tu misliji, *Dievą jo šauksmo klausiantį, tužbai ant jo ateinant? * Jon. 9, 31.
10. Kaip jis gal Visogalinčiuoju pasimėgti, arba Dievopi kuočės šaukti?
11. Aš jus mokįsu apie Dievo ranką; ir kuomi Visogalįsis pasimėgsta, aš ne slėpsu.
12. Štai, jus visi laikotės per išmintingus, kodėlgi tokius niekus kalbate?
13. Tai yra alga nelabo žmogaus pas Dievą, ir dalis smarkininkų, kurią nuo Visogalinčiojo sulauks: * per. 18, 21.
14. Jei jis daug vaikų turės, tai jie kardui teks, ir jo *vaikų vaikai ne privalgys duonos. * Ps. 37, 25.
15. Ir pasilikusieji be mirštant bus palaidoti, ir jo našlės ne verks.
16. Kad jis pinįgų suneš kaip žemę, ir surenka drabužių kaip molį,
17. Tai tus jis tiesa pagatavys; ale teisusis jais apsirėdys, ir nekaltasis pinįgus išdalys.
18. Jis pabudavoja savo namus kaip voras, ir kaipo sargas pašiurę padaro.
19. *Bagotasis atsiguldamas nieko su savimi drauge ne plėš; jis savo akis atvers, ir nieko čionai ne bus. * Ps. 49, 18.
20. Jį išgąstis užguls kaip vanduo; naktimis jį paims vėtra.
21. *Rytvėjas jį nuneš, kad jis nueis; ir vėtra jį iš jo vietos varys. * Ezėk. 17, 10.
22. Jis jį tuomi apniks ir jo ne čėdys; jam vislab iš jo rankų ištruks.
23. *Ant jo rankas suplos ir ant jo šnibždės, kur jis buvęs. * Raud. 2, 15. Na. 3, 9.

Perskyrimas 28.

Išminties pagarbinimas prie Dievo ir žmonių.

Sidabras tur savo gyslas ir auksas savo vietą, kur tirpomas.
2. Geležies iš žemės išima, ir iš akmenų tirpomas yra varias.
3. Tikt galiaus tamsa galą tur, ir tikt paskiaus randami yra tamsioje gilybėje paslėpti (akmenaičiai ar grumsteliai, iš kurių auksas ir sidabras imamas).

4. Tokia upė išeit, kad ir aplink tą gyvenantieji kelią tenai pameta; ir vėl nusenk ir nuteka nuo žmonių šalin.
5. Ir ugnis iš žemės apačios išjėškoma, norint ant viršaus valgis auga.
6. Randamas Sapyras keliose vietose, ir žemės grumtai, kuriuose auksas yra.
7. Tą taką nei vienas paukštis ne pažino, ir nei jokio vanago akis ne matė.
8. Puikus vaikai (žvėrys) to ne apmynė ir nei vienas liutas tuomi ne ėjęs.
9. Ir ranka pridedama yra prie uolų, ir kalnai yra apkasami.
10. Upės iš uolų yra išplėšamos; ir vislab, kas brangu, mato akis.
11. *Ginama yra vandens srovė, ir į šviesą pastato, kas vandenyje paslėpta. * perkš. 25.
12. Bet kur nori išminties rasti? ir kur yra vieta proto?
13. Nei vienas ne žino, kur ji stov, ir ne randama yra *žemėje gyvųjų. * Ps. 27, 13.
14. Gelmė sako: „ji niera manyje;“ ir jurės sako: „ji ne yra pas manę.“
15. Ne gali aukso už ją duoti, nei sidabro atsverti, ją užmokėti.
16. Jai ne prilygsta Opiro auksas, arba (brangus akmuo vadinamas) Oniks bei Sapyras.
17. Auksas bei Dėmantas negal jai prilygti, nei *brangiausiais žemčiugais negal apmainyta buti. * 1 Maiž. 24, 53.
18. (Brangiausiejį akmenaičiai) Ramot bei Gabis (prieš ją) ne rokuojami; išmintis persver perlas.
19. *Topasijus iš Murinų žemės jai ne lygus laikomas, ir čysčiausiasis auksas jai ne prilygsta. * 2 Maiž. 28, 17.
20. Išgi kur ateiti išmintis? ir kur yra proto vieta?
21. Ji paslėpta yra po akių visų gyvųjų, ir paslėpta paukščiams po dangumi.
22. Pražudymas bei smertis sako: mes savo ausimis jos garsą girdėjome.
23. Dievas kelią jospi žino ir pažįsta jos vietą.
24. Nės Jis mato svieto kraštus ir reg vislab, kas po dangumi yra.
25. Kaip Jis vėjui jo svarą darė, ir vandeniui jo tikrąją mierą statė;
26. Kaip jis lietui raką padarė, ir žaibui bei perkunui kelią:
27. Tai Jis ją matė ir pasakojo apie ją, pagatavojo ją ir išrado ją,
28. Ir tarė žmogui: štai, *Pono Dievo baimė, tai yra išmintis, ir piktą vengti, tai yra protas. * Ps. 111, 10. Pam. 1, 7.

Perskyrimas 29.

Jobas kalba apie pirmasias savo palaimingas dienas.

Ir Jobas vėl *pradėjo savo kalbas kalbėti ir tarė: * per. 27, 1.
2. Ak, kad bučiau toks, kaip perėjusiuose mėnesiuose, dienose, kuriose manę Dievas apsaugojo.
3. Kaip jo *žibnyčia ant mano galvos šviesavo, ir aš prie jo šviesybės tamsybėje vaikščiojau; * per. 18, 6.
4. Koks buvau dienose savo jaunystės, kaip *Dievo paslėptinės ant mano namų buvo; * Ps. 25, 14.
5. Kaip Visogalįsis dar su manimi buvo, ir mano vaikai aplink manę;
6. Kaipo savo žingsnius mazgojau svieste, ir uolos man aliejaus upes liejo;
7. Kaip išėjau iš miesto vartų ir savo krasę pataisydinau ant ulyčios;
8. Kaip jaunimas manę matydamas pasislėpdavo, ir senieji man atsikeldavo;
9. Kaip vyresnieji paliaudavo kalbėti, ir savo rankas ant savo burnos uždėdavo;
10. Kaip kunįgaikščių balsas ne drįsdavo kalbėti, ir jų liežuvis prie jų gomurių prilipdavo.
11. Nės kursai savo ausimis manęs klausydavo, tas manę per išganytą garbindavo; ir kursai savo akimis manę matydavo, tas manę pagirdavo.
12. Nės *aš išgelbėjau vargdienį šaukiantįjį, ir siratą, nei jokio gelbėtojo ne turinčiąją. * Ps. 82, 4. Pam. 24, 11.
13. Žegnonė to, kuriam sugaišti reikėjo, ant manęs ateidavo; ir aš palinksminodavau našlių širdį.
14. Teisybė buvo mano rubas, kurią apsivilkau kaip sermėgą; ir mano sudas buvo mano kunįgaikštiška kepurė.
15. *Aš buvau aklojo akis bei raišojo kojos. * 3 Maiž. 19, 14.
16. Aš buvau *tėvas pavargusiųjų; ir kurias bylas aš ne žinojau, tas išjėškojau. * per. 31, 18.
17. Aš *išlaužiau krumines dantis neteisiojo ir plėšimą išplėšiau iš jo dantų. * Ps. 58, 7.
18. Aš mislijau: aš noru savo lizde

pamirti, ir savo dienų daug padaryti, kaip žiezdrų.
19. Mano sėkla išdygo pas vandenį, ir rasa pasiliko ant mano piuties.
20. Mano šlovė vis ant manęs atsinaujino, ir mano kilpinis gerinosi mano rankoje.
21. Klausydavo mano kalbos ir tylėdavo ir laukdavo mano pamokslo.
22. Po mano žodžių nei vienas daugiaus ne kalbėdavo, ir jie *mano kalba labai pamėgdavo. *5 Maiž. 32, 2.
23. Jie manęs laukdavo, kaip lietaus, ir išsižojo, kaip ant vakaro lietaus.
24. Kad aš su jais šutydavau, jie todėl ne perdrąsus pastodavo; ir šviesybė mano akių manę prastesnį ne padarydavo.
25. Kad aš juos aplankydavau, tai vyriausiojevietojeturėjau sėdėti, ir gyvendavau, kaip karalius tarp kareivių, palinksmindamas bėdoje esančiuosius.

Perskyrimas 30.

Jobas skundžia savo vargą ir pagundymą.

Bet dabar manę išjuokia jaunesni už manę, kurių tėvus ne bučiau per vertus laikęs, statyti tarp savo šunų, prie avių laikomų;
2. Kurių turtą aš per nieką laikiau, kurie ne galėjo pasęsti;
3. Kurie dėl bado ir pavargio vieni į pusčias bėgo, umai pagedo ir biedni pastojo;
4. Kurie dilgynes išrovė aplink krumus, ir kadagių šaknys buvo jų valgis.
5. Ir tas išrovę krykštaudavo jie, lyg kaip vagis.
6. Prie baisių upių jie gyvendavo, žemės duobėse ir akmenų plyšuose.
7. Tarp krumų jie šaukdavo ir po usnimis jie susirinkdavo,
8. Vaikai niekam nevertų ir paniekintų žmonių, kurie prasčiausieji buvo ant žemės.
9. *Dabar aš jų giesmelė pastojau ir jų pasaka turu buti. *Ps. 69, 13. Raud. 3, 63.
10. Jie baidosi manimi ir toli atsitrauk nuo manęs, ir ne čėdija po mano akių spiaudyti.
11. Jie mano virvę nunarino ir manę nieku padarė, ir kas mano buvo, nei žaboti išžabojo.
12. Po dešinės dar man žaliuojant, jie prieš manę pasistatė, ir mano koją išstumė ir per manę kelią padarė, manę sugaišinti.
13. Jie mano takus sulaužė; jiems taip lengvu buvo manę iškadyti, kad ir nei jokios pagalbos tam ne privalė.
14. Jie atėjo, kaip per plačią spragą į vidų, ir be davado užpuolė.
15. Išgąstis manę užėjo ir persekinėjo kaip vėjas mano šlovę, ir kaip bėganti debesis mano laimingąjį pasilaikymą.
16. Bet dabar išsiliejo mano dvasė ant manęs, ir manę sugriebė vargingasis čėsas.
17. Nakčia mano kaulai visur perskverbiami; ir kurie manę guinioja, ne atsigul miegoti.
18. Per vargų daugumą kitaip aprėdomas esmi; ir tuomi manę apjuosta, kaip su skyle mano sermėgos.
19. Manę į purvą įmynė ir lygu padarė *dulkėms ir pelenams. *per. 34, 15.
20. Jei aš tavęspi *šaukiu, tai tu man ne atsakai; jei stojuosi po tavo akių, tai tu ne žiuri į manę. *per. 19, 7.
21. Tu man persivertei į baisų, ir parodai man papykį savo per drutybę rankos savo.
22. Tu manę pakeli ir duodi man ant vėjo važiuoti, ir sutirpini manę macniai.
23. Nės aš žinau: tu manę smerčiui paduosi, čia yra paskirtasis butas visų gyvųjų.
24. Tačiau jis ranką ne išties į lavonkaulių butelį, ir jie ne šauks dėl jo pagadinimo.
25. Aš juk verkiau sunkioje gadynėje, ir mano dušia gailėjosi pavargėlių.
26. Aš *laukiau gero, ir nieko gero ne ateiti; aš tikėjaus šviesybe, ir ateiti tamsybė. *Jėr. 14, 19.
27. Mano viduriai verda ir ne paliauja; manę užpuolė vargingasis čėsas.
28. Aš juodas vaikščioju, ir tačiau nei jokia saulė manę ne kaitrina; aš atsikeliu susirinkime šaukdamas.
29. Aš esmi brolis žalčių ir draugas štrusų.
30. Mano oda ant manęs juoda pastojo, ir mano kaulai išdžiuvo iš karščio.
31. Mano (linksmybės) arpa *raudojimu pastojo, ir mano vamzdis verksmu. *Ps. 30, 12.

Perskyrimas 31.

Jobo nebartinasis pasielgimas.

Aš *derėjimą dariau su savo akimis, kad ne žiurėčiau į kokią mergą. * Mat. 5, 28. 29.

2. Bet *kokią man Dievas duosti algą iš aukšto? ir kokią dalį Visogalįsis iš aukštybės? * Mat. 19, 27.

3. Ar ne reiktų geriaus neteisiamui tokios nelaimės turėti, ir piktadėjui taip prastumtam buti?

4. Ar *Jis ne mato mano kelius ir skaito visus mano žingsnius? * per. 23, 10.

5. Ar aš mylėjau niekystę? arba ar mano koja skubinosi klastą daryti?

6. Tai manę ant tikro svarčio te sverie, tai Dievas išras mano nuobažnystę.

7. Jei *mano žingsnis iškrypo iš kelio, ir mano širdis mano akis sekiojo, ir koks daiktas mano rankose prilipo: * Ps. 7, 4. 5.

8. Tai ką sėčiau, turėtų kits suėsti, ir mano giminė turėtų iš šaknių išgaišinta buti.

9. Jei mano širdis davė prisiraginti prie moters, ir jei aš prie savo artymo durų tykojau:

10. Tai *turėtų mano pati buti kito apgėdinta, ir turėtų kiti su ja sugulti; * 5 Maiž. 28, 30. 2 Zom. 12, 11.

11. Nės tai neviežlybas daiktas, ir nusidėjimas pasudyti sudžioms.

12. Nės tai butų ugnis iki į prapuolimą suėdanti ir visą mano gerybę iš šaknių išverčianti.

13. Ar aš niekinau teisybę savo berno arba savo tarnaitės, kad jie bylą prieš manę turėjo?

14. Ką aš daryčiau, jei Dievas pasikeltų? ir ką aš atsakyčiau, jei Jis mano griekus pajėškotų?

15. Ar ir jį ne tas padaręs, kurs manę mano motynos žyvate padarė, ir *jį žyvate taipojau pagatavijo? * Mal. 2, 10.

16. Ar aš *stokojantiemsiems jų norą užgyniau, ko jie prašė, ir našlių akis daviau alpti? * perkš. 18. per. 29, 16.

17. Ar aš savo kąsnį viens valgiau, ar ir sirata ne draug nuo to valgė?

18. Nės aš iš jaunystės elgiausi, kaip tėvas, ir nuo savo augyvės žyvato aš mielai palinksminau.

19. Ar aš kokį žmogų mačiau prapuolantį, kad *rubų ne turėjo, ar ir vargdieniui be apdangalo daviau vargti? * Jėz. 58, 5. 7.

20. Ar manę jo šonai ne žegnojo, kaip jis mano ėrų kailiais sušildomas buvo?

21. Ar aš savo ranką pakėliau ant siratų, kaip mačiausi provą darydamas, macies turįs gelbėti?

22. Tai te išsineria mano petys iš savo vietos, ir mano ranka te lušta nuo savo kaulų.

23. Nės aš *bijausi Dievo, kaip kokios negandos ant manęs, ir jo koronę ne galėčiau iškęsti. * per. 32, 22. 1 Maiž. 50, 19.

24. Ar aš ant aukso pasitikėjau, ir *aukso daugumui sakiau: mano palinksminojimas? * Ps. 52, 9.

25. Ar aš pasidžiaugiau, kad didį lobį turėjau, ir mano ranka viską supelniusi buvo?

26. Ar aš į (saulės) šviesybę žiurėjau, kad ji šviesiai švietė, ir į mėnesį, kad jis pilnas buvo?

27. Ar mano širdis slapta persikalbėdino, kad mano burna mano ranką bučiuotų?

28. Toktai taipojau nusidėjimas yra sudžioms sudyti; nės tuomi *užsigynęs bučiau Dievo iš dangaus. * Tit. 1, 16.

29. Ar *pasidžiaugiau, kad mano neprieteliui bėda radosi? ir pasikėliau, kad ant jo nelaimė užėjo? * Pam. 24, 17.

30. Nės ne daviau savo burnai susigriešyti, kad velytų kokį keikimą jo dušiai.

31. Ar ne turėjo vyrai mano namuose sakyti: „ak Dieve duok, kad nuo jo kuno ne butumbime sotinti!“

32. Lauke *ne turėjo svečias pasilikti, bet aš savo angą atvirą laikiau keleiviams. * Rym. 12, 13. Ebr. 13, 12.

33. Ar aš savo *klastą kaip žmogus dengiau, kad aš slapčiai savo nusidėjimą paslėpčiau? * Ps. 32, 3. 5.

34. Ar prisibijojau didės daugybės, ir paniekinimas mano gentainių manę pergandino? Aš tylėjau ir iš vartų ne išėjau.

35. Kas man duosti perklausinėtojį, kad *mano išsiilgimą Visogalįsis išklausytų, kad kas knygas rašytų apie mano bylą? * per. 19, 7.

36. Tai aš jas ant savo pečių imčiau ir sau kaip vainiką apsiriščiau.

37. Aš savo žingsnių skaitlių pa-

sakyčiau, ir kaip kunigaikštis jopi artinčiaus.
38. Ar mano žemė prieš manę šauks, ir jos vagos iš vieno visos verks;
39. Ar aš jos vaisius ne užmokėtus valgiau, ir dušias jos darbininkų sunkinau?
40. Tai man te auga usnys už kviečius, ir erškėčiai už miežius. Jobo žodžiai pasibaigė.

Perskyrimas 32.

Eliju pyksta ant tylėjimo Jobo genčių.

Tai paliovė tie trys vyrai Jobui atsakyti, kadangi jis per teisų laikėsi.
2. Bet Eliju, sunus Barakeėl iš (žemės) Bus, giminės Ram, supyko ant Jobo, kad *savo dušią už teisesnę laikė, ne kaip Dievą. * per. 4, 17 ir 35, 2.
3. Taipojau jis supyko ant savo trijų genčių, kad jie, nei jokio atsakymo ne rasdami, tačiaus Jobą buvo kaltinę.
4. Nės Eliju buvo laukęs, iki aniems su Jobu kalbėjus, kadangi jie senesni už jį buvo.
5. Todėl matydamas, nei jokio atsakymo ne esant tų trijų vyrų burnoje, jis supyko;
6. Ir taipo atsakydamas Eliju, sunus Barakeėl iš Bus, tarė: aš esmi jaunas, bet jus este seni; todėl baidžiausi ir bijojausi jums parodyti, ką aš mokąs.
7. Aš dumojau: *te kalba metai, ir daugybė senystės išmintį te parodo! * per. 12, 12.
8. Nės (regiu, Dievo) Dvasę žmonėse esančią, ir kvapą Visogalinčiojo juos *padarantį protingais. * per. 38, 39. Pam. 2, 6.
9. Bet didieji niera išmintingiausi, ir *senieji ne išmano provą. * Ps. 119, 100.
10. Todėl ir aš noru kalbėti, paklausyk manęs, ir aš parodysu, ką mokąs.
11. Štai, aš laukiau, kad jus kalbėtumbite, aš padabojau ant jųsų proto, iki tikrają kalbą jums tropijant.
12. Ir dabojau ant jųsų; bet štai, čia nei vieno niera tarp jųsų, kursai galėtų Jobą (vertai) pabarti, arba ant jo kalbos atsakyti.
13. Jus rasi sakysite: *„mes tropijome išmintį, kad Dievas jį patrėmė, ir nei vienas kitas.“
14. Ne gana man tos kalbos; aš jam ne taipo pagal jųsų kalbą noru atsakyti.
15. Ak! jie dreba, daugiaus ne gal atsakyti, jie daugiaus ne gal kalbėti.
16. Taigi, kadangi aš laukiau, ir jie ne galėjo kalbėti, (nės jie paliauja ir daugiaus nieko ne atsako),
17. Tačiaus aš už savę atsakysu, ir, ką mokąs, parodysu,
18. Nės aš taip pilnas esmi kalbos, kad ir kvapas mano pilvą spaudžia.
19. Štai, mano pilvas yra kaip šviežus vynas, kursai uždarytas budamas naujus bosus perplėšia.
20. Aš turu kalbėti, kad atsidvėsčiau; aš turu savo lupas atverti ir atsakyti.
21. Aš ne žiurėsu nei į šiokį, nei į tokį, ir nei jokį žmogų aš ne girsu.
22. Nės *aš ne žinau, (jei taip daryčiau,) bau ne mano sutvertojis po ne ilgo manę atimtų. * per. 31, 32.

Perskyrimas 33.

Eliju užtaria Dievo teisybę.

Ben klausyk, Jobai, mano kalbos ir dabok ant visų mano žodžių.
2. Štai, aš atveriu savo burną, ir mano liežuvis kalba mano burnoje.
3. Mano širdis turės tiesą kalbėti, ir mano lupos turės čystą išmintį sakyti.
4. Dievo Dvasė manę padarė, ir Visogalinčiojo kvapas man gyvastį davė.
5. Jei gali, tai atsakyk man; gatavokis prieš manę ir statykis!
6. Štai, aš Dievo *esmi taip gerai, kaip tu, ir iš †molio aš taipjau esmi darytas. * per. 31, 15. † per. 10, 9.
7. Tačiau tu manęs ne privalai išsigąsti, ir *mano ranka tau ne tur persunki buti. * Ps. 32, 4 ir 38, 3.
8. Tu kalbėjai po mano ausių, balsą tavo kalbos aš turėjau girdėti:
9. „Aš esmi čystas, be nusidėjimo, nekaltas, ir grieko nei jokio ne turu.
10. Štai, jis priežasties prieš manę rado; todėl jis manę *laiko per savo neprietelių. * per. 13, 24 ir 19, 11.
11. Jis *mano koją į pančius įdėjo, ir ant visų mano kelių padaboja.“ * per. 13, 27. Ps. 105, 13.
12. Štai, iš to aš išrandu tavę neteisų esantį, nės Dievas didesnis yra už žmogų.
13. Kodėl tu nori su juomi bylinėti, kad jis tau skaičiaus ne duosti apie visus savo darbus?
14. Nės kad Dievas vieną kartą ką kalba, tai jis toktai paskui ne apdumoja.

15. Sapne, regėjime nakties, kad miegas žmones užpuola, kad jie ant patalo miegti,
16. Tai Jis *atveria žmonių ausį ir juos gandina ir pamokina, * per. 36, 10.
17. Kad žmogų nuo jo mislių nukreiptų ir jį apsaugotų nuo pasididžiavimo;
18. Ir išgelbti jo dušią nuo prapuolimo, ir jo gyvastį, kad kardu ne prapultų.
19. Jis koravoja jį skaudėjimais ant jo patalo, ir jo visus kaulus didei macniai;
20. Ir jį taipo vargina, kad jis ir valgio baidosi, ir jo dušia visaip vengia valgyti.
21. Jo kunas kudyn eiti, jis gerai matyti ne gal; ir jo kaulai sudaužomi, kad nei vienas mielai į juos žiuri.
22. Jo dušia artinasi prapuolimui, ir jo amžias prie numirusiųjų.
23. Taigi jei koks angielas, vienas iš tukstančių, su juomi kalba, žmogui apsakyti, kaip jam reik teisybę daryti,
24. Tai jis jam malonus bus ir sakys: jis bus išgelbėtas, kad ne nužengtų į prapuolimą; nės aš sudereįimą radau.
25. Jo kunas *vėl te žaliuoja kaipo jaunystėje, ir jis vėl jaunas tesiranda. * Ps. 103, 5.
26. Jis Dievo mels, tas jam malonę išrodys ir savo veidą duos matyti su džiaugsmu, ir žmogui pagal jo teisybę atpildys.
27. Jis po žmonių akių išpažįs sakydamas: „aš bučiau susigriešijęs ir teisybę perkreipęs, bet tai man nieko ne butų mačijusi.
28. Jis mano dušią išgelbėjo, kad ne eitų į prapuolimą, bet mano gyvastis šviesybę matytų.“
29. Štai, tai vislab daro Dievas du arba tris kartus su kožnu vienu,
30. Kad *jo dušią sugrąžintų iš prapuolimo ir jį apšviestų šviesybe gyvųjų. * Ps. 103, 4.
31. Padabok, Jobai, ir paklausyk manęs, ir tylėk, kad aš kalbėčiau!
32. Bet jei dar turi ką sakyti, tai atsakyk man; pasakyk man teisus budamas, aš rods girdėsu.
33. Bet jei nieko ne turi atsakyti, tai manęs paklausyk ir tylėk, aš tavę išmintį mokįsu.

Perskyrimas 34.

Eliju bara Jobo kalbas ir toliaus Dievo teisybę užtaria.

Ir Eliju atsakydamas tarė:
2. Klausykite, jus išmintingieji, mano kalbą, ir jus išmanantieji padabokite ant manęs!
3. Nės *ausis mėgina kalbą, ir burna valgį ragauja. * per. 12, 11.
4. Kas teisu, sau išsirinkime, kad tarp savęs išpažintumbime, kas ger butų.
5. Nės Jobas sakė: „aš esmi teisus, ir Dievas man ne daro teisybės.
6. Aš turu meluoti, norint teisus budamas, ir didei varginamas esmi nuo savo *strielų, norint nieku ne nukaltęs.“ * per. 6, 4.
7. Kas toks (žmogus), kaip Jobas, kursai *niekinimus geria, kaip vandenį? * per. 15, 16.
8. Ir ant kelio eiti su piktadėjais ir *draugystės tur su Dievo nesibijančiaisiais? * Ps. 1, 1.
9. Nės jis sakęs: „norint kas Dievo bijotųs, tačiau Dievas ant jo ne žiur.“
10. Taigi, paklausykite manęs, jus išmintingieji žmonės: *tai ne taipo yra, kad Dievas galėtų negeras buti, ir Visogalįsis neteisus. * per. 8, 3.
11. Bet jis *atlygina žmogui, kaip jis pelnęs, ir kožnam attesa pagal jo darbą. * Ps. 62, 13.
12. Iš tiesos, Dievas nei vieną ne pražudo su neteisybe, ir *Visogalįsis ne kreipia savo provas. * per. 36, 23.
13. Kas vislab, kas ant žemės yra, pabudavojo? ir kas *visą žemės gruntą statė? * per. 38, 4. Ps. 119, 90.
14. Jei jis tai darytų, ir savo dvasią ir kvapą savęspi trauktų;
15. Tai visas kunas povisam lygiai prapultų, ir *žmogus vėl į pelenus pavirstų. * 1 Maiž. 3, 19. Mok. 12, 7.
16. Taigi jei proto turi, tai to klausyk ir padabok ant balso mano kalbos!
17. Ar kas todėl ne turėtu provos daryti, kadangi jis (piktasis) tos nekenčia? ir kadangi tu pasididžiuoji, ar todėl tau *reiktų teisųjį pražudyti? * Ps. 15, 4.
18. Ar kas karaliui sakytų: „tu nelabas vyre;“ ir kunįgaikščiams: „jus piktieji?“
19. Norint tačiau *(Dievas) ne žiuri ant kunįgaikščių didžiosios šlovės, ir šlovingąjį ne daugiaus pažįsta, kaip pavargulį, nės jie visi jo rankų darbas. * Darb. 10, 34.

20. Umai tur tie žmonės mirti ir nakties viduryje išsigąsti ir prapulti; sylingieji sylą pametę atimami yra.
21. Nės Jo akys veizd ant kiekvieno kelių, ir Jis mato visus jų žingsnius.
22. Niera *nei jokios tamsybės arba nešviesybės, kad čia galėtu pasislėpti piktadėjai. * Ps. 139, 11, 12.
23. Nės nei vienam ne perleista su Dievu bylinėti.
24. Jis *pasididžiuojančiųjų daugumą nužavina, kurie ne paskaitomi, ir kitus į jų vietą pastato. * Luk. 1, 51.
25. Todėl, kad jis pažįsta jų darbus ir juos *apverčia nakčia, kad jie sukulami tampa. * Dan. 5, 30.
26. Jis meta piktuosius į vieną kruvą, kad juos kožnas rods mato;
27. Todėl, kad jie nuo jo yra atsitraukę ir jo kelių nei vieną ne permanė;
28. Kad *šauksmas pavargulių turėjo į jo ausis ateiti, ir jis tą vargdienių šauksmą girdėtų. * Ps. 9, 13.
29. Jam pakajų sutenkant, *kas nor pražudyti? ir jam veidą paslepiant, kas jį nor regėti tarp pagonų ir žmonių? * Rym. 8, 34.
30. Ir duosti ant jų ponavoti neviernybę mylintį, žmones apsunkinti.
31. Aš turu už Dievą kalbėti ir ne galiu be to buti.
32. Jei aš ne tropijau, tai tu manę geriaus mokink; jei neteisiai dariau, *to daugiaus ne darysu. * per. 39, 25.
33. Iš tavęs atsakymas yra laukiamas, nės tu vislab niekini, ir tu pradėjai, o ne aš. Taigi jei ką žinai, tai pasakyk!
34. Išmintingi žmonės te kalba man, ir išmintingas vyras klauso manęs.
35. Bet *Jobas kalba be proto, ir jo žodžiai ne išmintingi. * per. 38, 2.
36. Mano tėve! duok Jobui gundytam buti iki amžio galo, todėl, kad jis netikrųjų žmonių klauso.
37. Jis norįs didei jau susigriešijęs, dar yra bluznijęs, todėl testov jis tarp musų baudžiamas, ir potam prieš Dievą daug te šnekie.

Perskyrimas 35.

Eliju toliaus kalba apie Dievo teisybę.

Ir Eliju atsakydamas tarė:
2. Ar tai per teisybę laikai, sakydamas: „aš teisesnis esmi už Dievą?“
3. Nės tu sakai: „kas pas tavę ką kaštuoja? ką mačija, norint savę nuo griekų saugočiau?“
4. Aš tau vieną žodį atsakysu ir tavo gentims su tavimi.
5. Žiurėk į dangų ir matyk, ir žiurėk į debesis, kad tau per aukštai kaba.
6. Jei susigriešiji, ką gali tu su juomi daryti? ir norint tavo nusidėjimų daug yra, ką tu jam gali daryti?
7. Ir norint tu teisus butumbei, ką tu jam gali duoti? arba ką jis nuo tavo rankų ims.
8. Tokiam žmogui, koks tu esi, galėtu ką daryti tavo piktenybė, ir žmogaus vaikui tavo teisybė.
9. Tie galėtu šaukti didei prispaudžiami, ir dusauti, nuo didžiųjų labai varginami,
10. Kurie to ne klausia: „kame Dievas, mano sutvertojis, kurs giedojimą padaro (biedniemsiems) nakčia?
11. Kursai mus daugiaus išmanančiais padaro už galvijus ant žemės, ir išmintingesniais už paukščius po dangumi.“
12. Bet jie ir čionai šauks ant pasididžiavimo piktųjų; ir jis juos ne išklausys.
13. Nės Dievas *niekystę ne išklausys, ir Visogalįsis į jį ne žiurės. * Jon. 9, 31.
14. Priegtam tu sakai, kad Jo ne matysiąs. Bet yra sudas po Jo akių, lauk tiktai Jo;
15. Norint Jo kerštas *ne taip greitai atlanko, ir tuoj ne pajėškojo, kad taip daug biaurybių čionai yra. * Mok. 8, 11.
16. Todėl Jobas savo burną noprosnai atvėręs ir pasididžiuodamas be proto kalba.

Perskyrimas 36.

Dar tolesnis išliudymas teisybės, visogalybės ir išminties Dievo.

Eliju toliaus kalbėdamas tarė:
2. Dar ben mažumą man palukėk, aš tai tau parodysu; nės dar turu Dievo dėlei ką kalbėti.
3. Aš savo protą iš tolo gabesu, ir savo Sutvertojį išliudysu, jį teisų esantį.
4. Mano žodžiai be abejojimo ne bus netikri, mano protas bus tikrai viernas po tavo akių.
5. Štai, Dievas ne paniekina galinčiuosius, nės ir jis yra galįs iš širdies macies.

6. Dievo nesibijantįjį Jis ne išlaiko, bet *pagelbti vargingąjį ant provos; * Ps. 45, 5 ir 82, 3.
7. Jis ne nuleidžia savo akis nuo teisiojo; ir karaliams duosti sėdėti ant karalių sosto visadai, kad didžioje garbėje pasiliktų.
8. Ir kur kaliniai gul kalėjimuose ir surišti virvėmis vargingai,
9. Tai Jis jiems apsako, ką jie darė, ir jų neviežlybystę, kadangi jie pasiaukštino.
10. Ir *atveria jiems ausį ant pamokslo, ir sako jiems, kad nuo neteisybės prisiverstų. * per. 33, 16. 1 Nus. Kar. 18, 25.
11. Jei Jo klauso ir Jam šlužija, tai geromis dienomis pasęs ir su linksmybe gyvęs.
12. Jei jie ne klauso, tai jie kardu prapuls ir pražus, ne suprasdami, kokiu budu.
13. Nevierniejí, kad juos (Dievo) kerštas tropija, ne šauk surišti gulėdami.
14. Taip jų dušia su muka mirs, ir jų gyvastis tarp kekšininkų.
15. Bet *vargdienį Jisai iš jo vargo išgelbės, ir vargstančiojo ausį atvers bėdoje. * Ps. 35, 10.
16. Jis tavę *plėšte plėš iš didžios tužbos, galo neturinčios, ir tavo stalas bus pilnintėlis viso gero. * Ps. 18, 20.
17. Bet tu bylas bedievių pagerini, kad jų ir byla ir teisybė išlaikoma.
18. Dabokis, kad kerštas rasi tavę ne sujudinęs, (biedną) kokį kankinti, arba bau ne didė kokia dovana tavę ne lenkusi.
19. Ar tu misliji, jį tavo galybės atbojantį, arba aukso, arba bile kokios drutybės, arba turto?
20. Ne privalai nakties norėti, žmones jų vietoje užpulti.
21. Saugokis ir ne daryk neteisybę, kaip tu varge budamas tai jau pradėjai.
22. Štai, Dievas yra per aukštas savo stiprybėje; *kame toks mokįtojis, kaip Jis? * Ps. 95, 9 ir 94, 12.
23. Kas gal jį pabarti ir jo kelią? ir *kas jam nor sakyti: „tu neteisiai darai?“ * per. 34, 10.
24. Atsimink, kad tu jo darbą ne žinąs, kaip žmonės giesti.
25. Nės visi žmonės tai mato, žmonės tai iš tolo žiur.
26. Štai, Dievas yra didis ir nepažįstamas; jo metų skaitliaus nei vienas ne gal išjėškoti.
27. Jis padaro *vandenį mažais lašais, ir suvaro savo debesis ant lietaus, * per. 5, 10.
28. Kad debesys teka ir didei laša ant žmonių.
29. Kad jis pradesti debesis išplatinti, kaip aukštąją savo šėtrą,
30. Štai, tai jis išplatina savo žaibą ant jų, ir apdengia visus jurių kraštus.
31. Nės tuomi *jis gandina žmones ir tikt duosti penukšlo apsčiai. * Ps. 18, 15.
32. Jis dengia žaibą lyg su rankomis, ir tačiau liepia jį vėl sugrįsti.
33. Apie tą liudija jo draugas, butent perkuno narsas debesyse.

Perskyrimas 37.

Dievo šlovė iš knygų sutvertųjų daiktų yra išpažįstama.

To išsigando mano širdis ir dreba.
2. Mielasis, ben paklausyk, kaip jo *perkunas pyksta, ir kokios kalbos iš jo burnos išeiti. * Ps. 29, 3.
3. Jis žiur po visu dangumi, ir jo žaibas šviesuoja ant visų žemės kraštų;
4. Po to baubia perkunas ir jis griauja su didžiu savo balsu, ir kad jo perkunas girdžiamas, ne gali atlaikyti.
5. Dievas griauja savo perkunu baisiai ir daro didžius daiktus, ir tačiau ne išpažįstamas yra.
6. Jis sako *sniegui, tai jis tuojau ant žemės randamas, ir didžiamjam lietui, tai tuojau yra didysis lietus su dide mace. * Ps. 147, 16. s. ir 148, 8.
7. Jis visus žmones tur rankoje nei užrakįtus, kad žmonės mokintųs, ką jis gal daryti.
8. *Žvėris eiti į duobę ir pasiliekti savo vietoje. * Ps. 104, 22.
9. Iš pietų linkai ateiti vėtra, ir iš šiaurės šaltis.
10. Iš Dievo kvapo ateiti šalna, ir didi vandens, kad Jis duosti atdrėkti.
11. Juodi debesiai skiriasi, kad šviesa rastųs, ir jo šviesybė pereiti myglą.
12. Jis kreipia debesis, į katrą šalį jis nor, kad jie vislab darytų, ką jis jiems sako ant žemės apskritumo,
13. Ar butų ant kokios giminės, arba ant kokios žemės, jei jį mielaširdingą randa.
14. Ant to dabokis, Jobai, stovėk, ir supąsk, permanyk Dievo stebuklus!

15. Ar tu žinai, kuočės Dievas tai jiems užleidžia? ir kada jis šviesybę savo debesų duosti pasirodyti?
16. Ar tu žinai, kaip debesys išsiskir? kokius stebuklus pilnai išmintingieji žino.
17. Kad tavo rubai šilti yra, žemei tykai esant nuo pietų vėjo;
18. Beje, tu su juomi debesis išplatįsi, kurie drutai stov, kaip lietas koksai zerkolas.
19. Rodyk mums, ką jam sakyti turime! nės mes tenai ne priteksime dėl tamsybės.
20. Kas jam pasakos, ką aš turu kalbėti? jei kas kalba, tas prarijamas yra.
21. Dabar šviesybės ne matai, kuri debesyse skaistai šviečia; bet vėjui pučiant šviesi randas.
22. Iš šiaurės auksas ateiti ant liaupsės didei šlovingamjam Dievui.
23. Bet Visogalintįjį jie ne gal apglobti, kurs taip didės yra macies; nės jis nuo savo teisybės ir geros provos ne duos atsiliepimo.
24. Todėl *tur jo bijotisi žmonės; ir jis nei vieno nesibijo, kaip išmintingi jie ir butų. * Ps. 33, 8 ir 96, 9.

Perskyrimas 38.

Pats Dievas garbina savo visogalybę ir išmintį.

Ir Ponas Dievas atsakė Jobui iš vėtros sakydamas:
2. Kas tas, kurs taipo ne išmintingai ir taip be *proto kalba? * per. 34, 35.
3. *Apjuosk savo strėnas, kaip vyras; aš tavę klausu, mokįk manę! * per. 40, 2.
4. Kur buvai tu, *man žemę gruntavojant? sakyk man, taip išmintingas budamas! * Ps. 102, 26.
5. Ar žinai, *kas jai mačių davadijo, arba kas per ją tiesyklės šniurą traukęs? * Pam. 30, 4.
6. Arba ant ko jos kojos stov paremtos? arba kas jai kampinį akmenį padėjo?
7. Kaip manę aušros žvaigždės iš vieno visos liaupsino, ir visi Dievo vaikai krykštavo?
8. Kas *jures su jų durimis užrakino, kaip išsiveržė nei iš motynos žyvato? * perkš. 11. Ps. 148, 4.
9. Kaip aš jas debesimis aprėdžiau ir į tamsybę įvyniojau, nei į vystiklus;
10. Kaip *joms kelią draudžiau savo pylimu ir joms stačiau užkaiščius ir vartus, * Pam. 8, 29.
11. Tarydamas: *iki šen tu eisi ir ne toliaus! čionai tur stabdytis tavo puikios bangos. * Ps. 33, 7.
12. Ar tu savo čėsu rytui prisakei ir aušrai jos vietą parodei,
13. Kad žemės kampai suimti ir Dievo nesibijantieji iškratyti butų?
14. Pečvietis persimainys, kaip molis, ir jie stov, kaip rubas.
15. Ir Dievo nesibijantiemsiems *jų šviesybė bus atimta, ir petys pasididžiavimo bus sulaužytas. * per. 18, 18.
16. Ar tu jurių bedugnyje ėjai ir gelmės pėdose vaikščiojai?
17. Ar tau smerties vartai kuočės atsivėrė? arba, ar tu matei vartus tamsybės?
18. Ar tu ištyrei, kaip plati žemė esanti? pasakyk, ar to viso tu žinai?
19. Kursai yra tas kelias, kur šviesybė laikosi; ir kuri butų tamsybės vieta,
20. Kad numanytumbei jos rubežius ir suprastumbei taką į jos namus?
21. Ar tu žinojai, kad tuočės turėsiąs užgimti? ir kaip daug tavo dienų busiant?
22. Ar buvai, kur sniegas ateiti? arba ar tu matei, iš kur ledai atsiranda,
23. Kurius užlaikiau iki *vargų čėsui ir iki dienai koravojimo ir karo? * Apr. 16, 21.
24. Kokiu keliu dalijasi šviesybė, ir pasikelia rytvėjis ant žemės?
25. Kas *didžiamjam lietui jo bėgimą išdalijo ir kelią žaibui bei perkunui, * Ps. 135, 7.
26. Kad lija ant žemės, kur nei vieno niera pusčioje, kur nei vieno žmogaus niera?
27. Kad jis pripiltų pusčias ir gires, ir padarytų, kad žolė želia?
28. Kas yra lietaus tėvas? kas rasos lašus pagimdė?
29. Iš kieno žyvato ledas išėjo? ir kas *šarmą po dangumi pagimdė, * Ps. 147, 16.
30. Kad vanduo paslėptas stov, kaip po akmenimis, ir gelmė viršuje sustov?
31. Ar tu gali ryšius Sieto prie dangaus surišti? arba ryšį *†Oriono atrišti? * per. 9, 9. † t. e. Jokubo lazdos.
32. Ar tu gali aušros žvaigždę išvesti jos čėsu? arba Grįžo vežimą prie dangaus ant jo vaikų vešti?
33. Bau tu žinai, kaip dangus valdomas? arba ar gali tu jį geriaus valdyti ant žemės?
34. Ar gali savo balsą debesiesp

aukštai pakelti? arba bau tavę vandens daugybė apdengs?
35. Ar gali tu žaibus išleisti, kad nuėję tartų: čia mes esme?
36. Kas duosti išmintį į paslėptą? kas duosti protingas mislis?
37. Kas taip išmintingas, kurs debesis galėtų suskaityti? kas gal dangaus indus užkimšti,
38. Kad dulkės apliejamos į kruvą subėga, ir grumstai sulimpa?
39. Ar gali tu duoti liutienei savo plėšimą sugauti, ir jaunus liutus sotinti,
40. Kad jie *gulasi į savo vietas, ir atsiilsia duobėje, kurioje tyko? *per. 37, 8.
41. Kas taiso *varnui valgį, kada jo vaikai Dievopi šaukia ir klysdami lakioja, nieko valgyti ne turėdami? *Ps. 147, 9.

Perskyrimas 39.

Ant žvėrių išsirodo Dievo nepertyriamoji išmintis; Jobas išpažįsta savo nusidėjimus.

Ar tu žinai čėsą, kad medinios oškos ant uolų pagimdo? arba bau tu numanei, kad elniai naštingi eiti?
2. Ar tu perskaitai jų mėnesius, kad jie pasibėgo; arba bau tu žinai čėsą, kada jie turės?
3. Jie susiriečia pagimdydami ir draskos, ir išleidžia savo jaunuosius.
4. Jų jaunieji riebus pastoja ir daugsinasi javuose; ir išeiti ir ne sugrįšta prie jų.
5. Kas žvėrei davė taip drąsiai vaikščioti? kas ryšius žvėrei atrišo,
6. Kuriai lauką į namus daviau ir pusčią į gyvenimą?
7. Ji išjuokia tranksmą miesto, tyčiavimą varančiojo ji ne gird.
8. Ji dairos kalnų, kur jos ganykla, ir jėško, kur žolė želia.
9. Ar tu misliji, vienragį (medinį jautį) tau šlužysiantį ir pasiliksiantį pas tavo ėdžias?
10. Ar tu jam gali savo jungą pririšti, vagas padaryti, kad paskui tavę ekėtų daubose?
11. Ar tu gali ant jo pasitikėti, kad taipo drutas? ir tau jį duosi dirbti?
12. Ar gali tu jam vieryti, kad tau tavo sėklą vėl parneštų ir į tavo skunę vėl surinktų?
13. Štruso plunksnos yra gražesnios už sparnus ir plunksnas gandro,
14. Kurs savo kiaušius ant žemės paliekti, kad butų karštos žemės išperėti.
15. Jis užmiršta, kad jie galėtų buti suminti, ir laukinė kokia žvėris juos sulaužytų.
16. Jis taipo kietas pastoja prieš savo jaunuosius, kaip kad jo paties ne butų; n'atboja noprosnai dirbdamas.
17. Nės Dievas jam išmintį atėmė, ir jam nei jokio proto nedavė.
18. Į čėsą, kad aukštyn pasikelia, jis pasiaukština ir išjuokia abudu, ir arklį ir vyrą.
19. Ar tu gali žirgui sylos duoti, arba jo kaklą dabinti jo žvengimu?
20. Ar tu jį gali gandinti kaip žogus? Tai šlovė jo nosies, kas baisu yra.
21. Jis kapoja kojomis žemę, linksmas budamas su stiprybe, ir drąsiai išeiti prieš šarvuotuosius.
22. Jis niekina baimę ne išsigąsdamas, ir ne bėga dėl kardo;
23. Norint ir priešais seidokas skambėtų ir blizgėtų, kaip ragotinės, taip ir vylyčios.
24. Jis dreba ir siaučia ir kasa į žemę, ne atbodamas trimitų balso.
25. *Trimitą skambantįjį girdėdamas sako jisai: ui! ir suuodžia kovą iš tolo, šauksmą kunįgaikščių ir krykštavimą. *4 Maiž. 10, 9.
26. Ar vanagas lekia per tavo protą ir savo sparnus išplatina prieš pietus?
27. Ar lekia *erelis per tavo prisakymą taip aukštai, kad savo lizdą aukštybėje krautų? *Jėr. 49, 16.
28. Jis uolose gyvena ir pasiliekti ant uolos viršaus drutose vietose.
29. Iš ten jis apsižiur valgio, ir jo akys toli mato.
30. Jo jaunieji ger kraujo; ir *kur maita, čionai jis yra. *Abak. 1, 8. Mat. 24, 28.
31. Ir Ponas Dievas atsakė Jobui tarydamas:
32. Jei *kursai su Visogalinčiuoju nor bylinėti, ar tam ne pultųsi toktai jam pranešti? ir jei kurs Dievą peikia, ar tas ne turėtų atsikalbėti? *Jėz. 41, 11 ir 45, 9.
33. Bet Jobas atsakė Ponui Dievui tarydamas!
34. Štai, aš niekam ne vertas buvau, ką aš atsakysu? Aš *savo ranką ant savo burnos uždėsu. *per. 21, 5 ir 29, 9.
35. Aš vieną kartą kalbėjau, todėl daugiaus ne atsakysu; antru kartu aš to ne darysu.

Perskyrimas 40.

Zerkolas Dievo visogalybės ant Beėmoto ir Lėviatano.

Ir Ponas Dievas atsakė Jobui iš vėtros tarydamas:

2. *Apjuosk kaip vyras savo strėnas; aš tavęs klausu, mokįk tu manę! *Per.38,3.

3. Ar tu mano sudą paniekintumbei ir *manę kaltintumbei, kad tu teisus butumbei? *Ps.51,6. Rym.3,4.

4. Ar tu petį turi, kaip Dievas, ir gali lygiu balsu griauti, kaip jis daro?

5. Išsirėdyk su grožybe ir pasikelk; šlovingai ir garbingai apsirėdyk!

6. Išbarstyk narsą savo keršto; žiurėk į pasididžiuojančiuosius, kur norįs esančius, ir pažemink juos!

7. Beje, *žiurėk į pasididžiuojančiuosius, kur norįs esančius, o pažemink juos, ir retink Dievo nesibijančiuosius, kur norįs užsilaikančius! *Ps.75,8.

8. Apkask juos visus iš vieno į žemę, ir nugramzdįk jų puikystę į paslėptą!

9. Tai ir aš tau išsipažįsu, kad tavo dešinė ranka tavę gal gelbėti.

10. Štai, Beėmotas, kurį aš draug su tavimi padariau, ėda šieną, kaip jautys.

11. Štai, jo stiprybė yra jo rietuose, ir jo galybė bamboje jo pilvo.

12. Jo uodega išsitiesia nei koksai cėdro medis; gyslos jo gėdos stimpa, kaip šaka.

13. Jo kaulai yra kaip drutas varias, jo kaulai kaip geležinios lazdos.

14. Jis yra pradžia Dievo kelių, tas jį leidęs, tas jį savo kardu aprėdęs.

15. Kalnai jam neša žolės, ir visos žvėrys žaidžia tenjau.

16. Jis (mielai) gul pavėsyje, *nendrynėje ir dumbluose paslėptas. *Ps.68,31.

17. Krumai jį apdengia savo pavėsiu, ir paupių gluosniai apdengia jį.

18. Štai, jis įrija srovę ir to ne daug atboja; jam ding, kad (upę) Jordaną savo burna išgersiąs.

19. Tačiau jį sugauna jo paties akimis, ir per žabangus pergręžia jam jo nosį.

20. Ar gali tu traukti *Lėviataną su meškere ir jo liežuvį su virve nutverti? *Jėz.27,1.

21. Ar gali tu jam meškerę į nosį įdėti ir su akstinu jo žandus pergręšti?

22. Bes misliji, kad jis tavęs daug mels, arba tau gerų žodžių duos?

23. Ar misliji, kad jis su tavimi derėjimą darysiąs, kad jį visada per berną turėtumbei?

24. Ar tu gali su juomi žaisti, kaip su paukščiu? arba jį savo mergelėms duoti rišti?

25. Ar misliji, draugus jį supiaustysiant, kad tarp kupčių perdalytas butų?

26. Ar gali tu tinklą pildyti jo oda, ir venterius jo galva?

27. Bile savo ranką prie jo pridedi, minėk, tokį mušį pradėjus, kuriame jį ne valiosi.

28. Štai, jo nusitikėjimas bus noprosnas; ir kad jį išvys, jisai umai pabėgs.

Perskyrimas 41.

Apie Lėviatano didumą, sylą ir macį.

Nei vienas yra taip drąsus, kurs drįstų jį kibįti; kasgi tas butų, kurs po mano akių galėtų stovėti?

2. Kas *pirm manęs ką padarė, kad tai jam atlygInčiau? †Mano yra, kas po visais dangumis yra. *Rym.11,35. †2 Maiž.19,5.

3. Priegtam turu dabar sakyti, kaip didis, kaip macnus ir gerai sutvertas jis yra.

4. Kas jam gal jo rubą atdengti? ir kas gal drįsti tarp jo dantų siekti?

5. Kas gal žandus jo veido atverti? Baisiai stov jo dantys aplinkui.

6. Jo puikus žvynai yra kaip drutos skydos, druti ir tankus į kits kitą;

7. Viens prie antro pritenka, kad ir nei joks vėjelis pereiti.

8. Viens su kitu sukimba ir susilaikosi neperskirtinai.

9. Jo čiaudimas žiba kaip žvakė, jo akys yra kaip akių vokai aušros.

10. Iš jo burnos išeiti žiburiai, ir ugningi kibirkščiai išlekia.

11. Iš jo nosies išeiti dumai, kaip iš verdančių puodų ir iš katilų.

12. Jo kvapas yra kaip šviesi liepsna, ir iš jo burnos eiti liepsnos.

13. Jis drutą tur kaklą, ir jam džiaugsmas, kokį daiktą pagadinti.

14. Sąnariai jo mėsos sukimba ir drutai prie jo susilaiko, kad jis ne gal sukristi.

15. Jo širdis taip druta, kaip akmuo, ir taip tvirta, kaip koks stukis nuo apatiniųjų girnų.

16. Jam pasikeliant, išsigąsta sylin-

gieji, ir kad jis pagauna eiti, tai nei jokios jau ne yra čionai malonės.
17. Kad kas jį nor prieiti su kardu, tai jis nesijudina, arba su ragotine, šuviu ar šarvu.
18. Jis laiko geležį, kaip šiaudus, ir varią, kaip supuvusį medį.
19. Nei jokia striela jį ne pravarys; vilpštynės akmens yra jam kaip rugienos.
20. Kugį jis laiko kaip rugienas; jis niekina baisingąjį ragotinės pajudinimą.
21. Po juomi gul aštrus akmens; ir jis pereiti per aštrias uolas, kaip per purvą.
22. Jis padaro, kad gilios jurios verda, kaipo puodas; ir jis jas visaip sumaišo, lygiai kaip mostis maišoma.
23. Paskui jį žiba kelias, ir jis gelmę padaro visai pilką.
24. Ant žemės jam nei vienas ne prilyginamas; jis yra darytas, be baimės buti.
25. Jis niekina vislab, kas aukštai yra, ir karalius yra ant visų puikiųjų.

Perskyrimas 42.

Jobas po tikro Dievopi prisivertimo vėl Dievo laimingas padaromas.

Ir Jobas atsakydamas Ponui Dievui tarė:
2. Aš išpažįstu, kad tu *vislab gali, ir nei jokia mislis tau ne paslėpta.
* Luk. 1, 37.
3. Netikęs tas žmogus, kursai savo mislį jėško paslėpti. Todėl išsipažįstu, netikusiai kalbėjęs, kas man per aukštai buvo, ir ką ne permaniau.
4. Taigi paklausyk dabar, duok man kalbėti; aš tavęs paklausu, mokįk manę!
5. Aš tavę ausimis girdėjau, ir mano akys tavę dabar taipojau mato.
6. Todėl savę kaltinu ir prisiverčiu dulkėse ir pelenuose.
7. Tus žodžius Ponas Dievas su Jobu kalbėjęs, tarė *Elipasui iš Tėman: mano kerštas įnirto ant tavęs ir ant tų dviejų tavo genčių, nės jus apie manę ne kalbėjote teisiai, kaip mano tarnas Jobas.
* per. 4, 1.
8. Taigi imkite septynis jaunus jaučius ir septynis avinus, ir nuėję pas mano tarną Jobą apieravokite deginimo apierą už savę; ir te meldžia už jus mano tarnas Jobas. Nės jį įžvelgsu, kad jums ne išrodyčiau, kaip jus ne išmintingai padarėte, nės jus ne kalbėjote apie manę teisiai, kaipo mano tarnas Jobas.
9. Tai nuėję Elipas iš Tėman, Bildad iš Sua, ir Zopar iš Naėma, padarė, kaip Ponas Dievas jiems buvo sakęs. Ir Ponas Dievas įžvelgė Jobą.
10. Ir Ponas Dievas attolino Jobo kalėjimą, kaip jis meldėsi už savo gentis. Ir Dievas davė Jobui *dvilinkai tiek, kaip jis pirm to turėjo.
* per. 8, 7.
11. Ir atėjo pas jį visi jo broliai ir visos jo sesers ir tie visi, kurie jį pirm to pažino, ir valgė su juomi jo namuose, ir jį lankydami jį palinksminojo dėl viso to pikto, kurį Ponas Dievas ant jo ateiti buvo davęs. Ir kožnas jam davė gražų pinįgą ir aukso raištį.
12. Ir Ponas Dievas potam peržegnojo Jobą daugiaus, kaip pirm to, kad jis gavo keturiolika tukstančių avių ir šešis tukstančius verbludų ir tukstantį jungų jaučių ir tukstantį asilų.
13. Ir gavo septynis sunus ir tris dukteris.
14. Ir pirmąją praminė Jėminą, antrąją Kėzią ir trečiąją Kėren-Apuk.
15. Ir ne buvo taip gražios moters randamos visose žemėse, kaip Jobo dukters. Ir jų tėvas davė joms tėviškės dalį tarp jų brolių.
16. Ir Jobas potam dar pateko šimtą ir keturisdešimt metų, kad jis matė vaikus ir vaikų vaikus į ketvirtąją eilę.
17. Ir Jobas mirė pasenęs ir pilnai prisigyvenęs.

Psalmai Dovido.

Psalmas 1.

Mokslas apie palaimą gerųjų ir koravonę piktųjų.

Išganytingas *tasai, kursai ne myli draugystę Dievo nesibijančiųjų ir ne žengia ant kelio griešnųjų, neigi sėdžia, †kur apjuoktojai sėdžia;
* Ps. 119, 1 ir 128, 1. † Jėr. 15, 17.
2. Bet *mėgsta Pono Dievo zokanu ir †kalba apie jo zokaną dieną ir naktį.
* Ps. 112, 1. † 5 Maiž. 6, 7.
3. Tasai yra *kaip medis, sodintas paupiuose, kursai neša savo vaisių savo čėsu, ir jo lapai ne pavysta, ir ką jisai daro, pasiseka gerai. * Jėr. 17, 8.

4. Ale taip niera Dievo nesibijantieji, bet kaip *pelai, kurius vėjas išnešioja. * Ps. 35, 5. Jėz. 29, 5. Zėp. 2, 2.

5. Todėl ne išsilaiko Dievo nesibijantieji sude, nei griešnieji susirinkime teisiųjų.

6. Nėsa Ponas Dievas *pažįsta kelią teisiųjų, bet kelias Dievo nesibijančiųjų sugaišta. * Job. 23, 10.

Psalmas 2.

Prarakavimas apie Kristų, amžinąjį karalių, jo karalystę ir jo neprietelius.

Kodėl *siaučia pagonai, ir žmonės kalba taip noprosnai? * Ps. 22, 7. Darb. 4, 25.

2. Karaliai ant žemės stengiasi, ir ponai †susitaria tarp savęs prieš Poną Dievą ir jo Mostytąjį. * Ps. 48, 5. † Ps. 31, 14.

3. „Sutraukįkime jų ryšius ir atmeskime nuo savęs jų virves!“

4. Bet *danguje gyvenąsis juokiasi jų, ir Ponas Dievas niekina juos. * Ps. 37, 13 ir 59, 9. Pam. 1, 26.

5. Jis kartunta su jais kalbės savo narse ir savo kerštu išgandįs juos.

6. Bet aš savo karalių *įstačiau ant savo šventojo kalno Zion. * Pam. 8, 23.

7. Aš apie tokį budą sakysu, kad Ponas Dievas man kalbėjęs esti: „*tu esi mano sunus, šiandien tavę pagimdžiau; * Darb. 13, 33. Ebr. 1, 5 ir 5, 5.

8. Prašyk nuo manęs, tai duosu tau pagonus į tėviškę ir *svieto kraštus ant paveldėjimo. * Ps. 16, 6 ir 82, 8.

9. Tu juos *geležine rykšte sumuši, kaip puodus juos †sukulsi.“ * Jėz. 11, 4. Apr. 2, 27. † Ps. 18, 39.

10. Togidėl išmanykite, jus karaliai, ir priimkite protą, jus sudžios ant žemės!

11. Služykite Ponui Dievui su baime ir džiaugkitės su drebėjimu! * Pil. 2, 12.

12. *Bučiuokite Sunų, kad ne keršytų, ir jus ne prapultumbite ant kelio; nės jo kerštas tuojaus užsidegs. Bet gerai visiems, kurie ant jo nusitikia! * 5 Maiž. 18, 15. 19.

Psalmas 3.

Malda ir pasilinksminojimas Dovido prieš savo neprietelius.

1. Psalmas Dovido, *kada jis bėgo dėl savo sunaus Absalomo. * 2 Zom. 15, 14.

2. Ak Pone Dieve, *kaip daug yra mano neprietelių, ir taip daug stengiasi prieš manę! * Ps. 25, 19.

3. Daug sako apie mano dušią: ji ne tur nei jokios pagalbos pas Dievą. Sėla.

4. Bet tu, Pone Dieve, esi skydas dėl manęs, ir kursai manę ant garbės iškelia ir mano galvą attiesia.

5. Aš šaukiu savo balsu Dievopi, tai jis manę išklauso nuo savo šventojo kalno. Sėla.

6. Aš *guliu ir miegmi ir pabundu: nėsa Ponas Dievas išlaiko manę. * Ps. 4. 9.

7. Aš *nesibijausi nei daug šimtų tukstančių, kurie prieš manę aplink guldosi. * Ps. 27, 3.

8. Kelkis, Pone Dieve, ir gelbėk manę, mano Dieve! Nėsa tu ištinki visus mano neprietelius į jų veidą ir sukuli dantis Dievo nesibijančiųjų.

9. Prie *Pono Dievo randama pagalba, ir tavo žegnonė ant tavo žmonių. Sėla. * Ps. 74, 12. Jėz. 43, 11.

Psalmas 4.

Pasilinksminojimo malda prieš svieto mylinčiųjų niekystę.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant striunų.

2. Išklausyk manę, kada šaukiu, Dieve mano teisybės, kurs tu manę palinksmini tužboje, buk man malonus ir išklausyk mano maldą!

3. Mieli ponai, ikikolei mano garbė *bus gėdinama? Kaip jus taip labai mylite niekus, ir melų taip labai norite! Sėla. * Jon. 8, 49.

4. Pažinkite, kad Ponas Dievas savo šventuosius dyvnai vadžioja; Ponas Dievas *girdi, kad aš jo meldžiu. * Ps. 6, 10.

5. Kad jus keršijate, *tai ne susigriešykite, kalbėkite su savo širdžia, ant savo patalo be laukdami. Sėla. * Ep. 4, 26.

6. Apieravokite teisybę, ir *nusitikėkite Ponu Dievu. * Ps. 62, 9.

7. Daug sako: „kaip gal tas mums rodyti, kas ger yra?“ Bet Pone Dieve, *pakelk ant musų šviesybę savo veido! * 4 Maiž. 6, 26.

8. Tu palinksmini mano širdį, kačeig anie apsčiai tur vyno ir javų.

9. Aš *guliu ir miegmi visaip su pakajumi; nėsa tu vienas, Pone Dieve, gelbi manę, kad pakajingai gyvenu. * 3 Maiž. 26, 6.

Psalmas 5.

Malda už bažnyčią, prieš netikruosius mokįtojus.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant vamzdžių.

2. Pone Dieve, *išgirsk mano žodžius, dabokis ant mano sakymo! * Ps. 4, 2 ir 17, 1.

3. Permanyk mano šauksmą, mans *karaliau ir mans Dieve, nėsa aš po tavo akių melsiuos? * Ps. 84, 4.
4. Pone Dieve, anksti norėtumbei tu mano balso klausyti, anksti aš tavęspi prisigatavysu ir dabosiuosi.
5. Nėsa tu ne esi Dievas, pamėgstąs piktu elgimu; piktasis ne pasiliekti po tavo akių.
6. Gyrpelniai ne išsilaiko po tavo akių; *tu neapkenti visų piktai darančių. * Mat. 7, 23.
7. Tu *prapuldai melagius; Ponas Dievas neapkenčia kraujo trokštančiųjų ir neviernųjų. * Ps. 9, 6.
8. Bet aš eisu į tavo namus, ant didžiosios tavo malonės, ir melsiuosi ties tavo šventa bažnyčia tavo baimėje.
9. Pone Dieve, *vadžiok manę savo teisybėje dėl mano nepriętelių, taisyk savo kelią pirm manęs! * Ps. 27, 11.
10. Nėsa jų burnoje niera nei jokios tiesos, jų viduriai yra širdies kančia, jų *nasrai yra atvira duobė, jie savo †liežuviais vilioja. * Rym. 3, 13, † Ps. 140, 4.
11. Kaltink juos, Dieve, kad liautųsi nuo savo dumos, *ištremk juos dėl didžių jų peržengimų; nėsa jie stengiasi prieš tavę. * Ps. 9, 6. 7.
12. Duok džiaugtisi visiems, kurie tavimi nusitikia, duok jiems amžinai girtis, *nėsa tu juos apgini; duok džiaugtis tavimi tiems, kurie tavo vardą myli. * Ps. 91, 4. Dan. 3, 28.
13. Nėsa tu, Pone Dieve, peržegnoji teisiuosius: tu *vainikuosi juos su malone, kaip su skydu. * Ps. 103, 4.

Psalmas 6.

Prisivertimo malda dėl sveikatos kuno bei dušios.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant aštuonių striunų.
2. Ak *Pone Dieve, ne koravok manę savo narse, neigi koznyk manę savo keršte! * Ps. 38, 2.
3. Pone Dieve, buk man malonus, nės aš esmi silpnas; gydyk manę, Pone Dieve, nėsa mano kaulai nusigando!
4. Ir mano dušia didei nusigando; ak tu, Pone Dieve, kolei?
5. *Gręškis, Pone Dieve, ir išgelbėk mano dušią, gelbėk manę dėl savo mylistos! * Ps. 86, 16. Ps. 119, 132.
6. Nėsa smertyje ne atmenamas esi; kas dėkavos tau pekłoje?
7. Aš taip pailsau *dusaujimu; aš visą naktį †šlapinu savo patalą, ir savo ašaromis drėkinu savo paklodę. * Ps. 38, 10. † Raud. 1, 2.
8. Mano *gymys pagedo dėl tužbos ir paseno; nės aš visur prispaudžiamas esmi. * Ps. 31, 10 ir 88, 10.
9. *Atstokite nuo manęs, visi piktadėjai; nėsa Ponas Dievas girdi mano verksmą. * Ps. 5, 6. Mat. 25, 41.
10. *Ponas Dievas girdi mano prašymą; mano maldą Ponas Dievas priima. * Ps. 10, 17.
11. *Visi mano nepriėteliai tur buti apgėdinti ir didei išsigąsti ir atsigręžę umai gėdoje buti. * Ps. 35, 4.

Psalmas 7.

Malda dėl išgelbėjimo teisiųjų.

1. Nekaltybė Dovido, apie kurią Ponui Dievui giedojo, dėl žodžių Murino, *Jėminyto. * 2 Zom. 16, 5. 11.
2. Tavimi, Pone Dieve, nusitikiu; mans Dieve, gelbėk manę nuo visų persekinėjančių ir išgelbėk manę,
3. Kad jie mano dušią ne sugautų, *kaip liutai, ir ne suplėšytų, kadangi čia niera išgelbėtojo. * Ps. 10, 8. 9.
4. Viešpatie, mans Dieve, *jei toktai dariau, ir jei neteisybė yra mano rankose; * Job. 31, 7.
5. Jei piktai attesėjau pakajingai su manimi gyvenantiemsiems; arba jei tus, kurie be priežasties manęs neapkentė, pažeidžiau:
6. Tai mano nepriętelius te persekinėja mano dušią ir te sugauna ją, ir te pamina mano gyvastį žemėspi, ir te paguldo mano garbę į dulkes! Sėla.
7. *Kelkis, Pone Dieve, savo narse, išsikelk per kerštą mano nepriętelių, ir įstatyk manę vėl į urėdą, kurį man pavelijai, * Ps. 9, 20.
8. Kad žmonės vėl *tavęspi susirinktų; ir tų pačių dėl vėl atsikylėk! * Ps. 142, 8.
9. Ponas Dievas yra *sudžia ant žmonių. Sudyk manę, Pone Dieve, pagal mano teisybę ir viernybę! * 1 Maiž. 18, 25.
10. Tesiliauja piktenybė *Dievo nesibijančiųjų, ir gelbėk teisiuosius; nėsa tu, teisusis Dieve, †mėgini širdis ir inkstus. * Ps. 104, 35. † Jėr. 11, 20, Darb. 1, 24. 1 Zom. 16, 7. 1 Kar. 8, 39. Ps. 139, 1. 2. Jėr. 17, 10 ir 20, 12. Luk. 16, 15. Darb. 15, 8. Apr. 2, 23.
11. Mano *apsarga yra prie Dievo, kurs geroms širdims gelbti. * Ps. 3, 4.

12. Dievas yra *teisus sudžia, ir Dievas kas dieną grumzdžiąs. *Ps.9,5.
13. Jei kas ne nor prisiverstis, jis savo kardą pagalando, ir savo kilpinį įtempė ir mierija,
14. Ir ant to uždėjo smertiškas strielas, savo *vyličias jis pataisė ant nužudymo. *Ps.45,6.
15. Štai, tas piktai dumoja, *nelaime jis esti nėščias, bet pagimdys nieką. *Job.15,35. Jėz.33,11 ir 59,4.
16. Jis *duobę kasė ir iškasė ir įpuolė į duobę, kurią padarė. *Ps.35,7. Pam.26,27.
17. *Jo nelaimė bus ant jo galvos, ir jo nelabumas ant jo momens ateis. *Pam.5,22.
18. Aš dėkavoju Ponui Dievui jo teisybės dėlei, ir liaupsysu vardą Pono Dievo Aukščiausiojo. *Ps.92,2.

Psalmas 8.

Apie Kristaus karalystę, kentėjimą ir garbę.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant Gititos.
2. Pone Dieve, ant musų viešpataująsis, kaip šlovingas esti tavo vardas visose žemėse, kaip tau dėkavojama *danguje! *Apr.5,12.13.
3. Iš burnos jaunų kudikėlių ir žindančiųjų *macį pasigatavijai dėl savo neprietelių, kad išgaišintumbei neprietelių ir pasigiežiantį. *Mat.21,16 ir 29,1.
4. Nėsa aš regėsu *dangus, tavo pirštų darbus, mėnesį ir žvaigždes, kurias tu leidai. *Ps.102,26.
5. *Kasgi žmogus, kad tu jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad tu jį užstoji? *Job.7,17. Ebr.2,6. Ps.144,3.
6. Tu duosi jį mažą valandą nuo Dievo prastotą buti, bet *garbe ir šlove jį apvainikuosi. *Ps.21,6.
7. Tu *jį ponu padarysi ant darbų savo rankų; †vislab tu padėjai po jo kojomis: *1 Kor.15,27. Epėz.1,22. †Ps.110.1.
8. Avis ir jaučius visus, taipojau ir *medines žvėris, *Ps.50,10.11.
9. Paukščius po dangumi ir žuvis mariose ir vislab, kas mariose laikosi.
10. Pone Dieve, ant musų *viešpataująsis, kaip šlovingas yra tavo vardas †visose žemėse! *Ez.34,24. †Jėz.6,3.

Psalmas 9.

Dėkavonės giesmė už laimėtą pergalėjimą prieš neprietelius.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant Almot-Labėno.
2. Aš *dėkavoju Ponui Dievui iš visos širdies ir pasakoju visus tavo stebuklus. *Ps.138,1.
3. *Aš džiaugiuos ir linksminuos tavyje, ir †liaupsinu tavo vardą, tu visų Aukščiausiasis, *Ps.31,8. †Ps.92,2.
4. Kad tu mano neprietelius *atbulus varei; jie †puolė ir prapuolė po tavo akių. *Ps.6,11. †Ps.20,9. Pam.24,16.
5. Nėsa tu išvedi mano provą ir bylą; tu sėdi ant krasės, *teisus sudžia. *Ps.7,12 ir 50,6.
6. Tu bari pagonis ir *nužavini Dievo nesibijančiuosius, jų vardą tu išgaišini visados ir amžinai. *Ps.5,7.
7. Kardai neprieteliaus tur galą; miestus tu apvertei; jų *paminklas sugaišo su jais. *Ps.34,17.
8. Bet Ponas Dievas išsilaiko amžinai; jis savo *krasę pataisė ant sudo. *Ps.103,19.
9. Ir *jis žemę sudys teisiai, ir žmones valdys tikrai. *Ps.96,13 ir 98,9.
10. Ir *Ponas Dievas yra pavargusiojo apgynimas, apgynimas bėdoje. *Ps.38,23.
11. Todėl nusitikia tavimi, kurie tavo vardą pažįsta; nėsa tu ne apleidi tus, kurie tavęs, Pone Dieve, jėško.
12. Liaupsinkite Poną Dievą, *Zione gyvenantįjį, apreiškite tarp žmonių jo darbus! *Ps.74,2.
13. Nėsa jis atsimena ir klausia jų kraujo, ir ne užmiršta šauksmo pavargusiųjų. *1 Maiž.4,9.
14. Pone Dieve, buk man malonus, *dabokis mano vargo tarp neprietelių! tu manę iškeli iš †smerties vartų, *Ps.119,153. †Darb.2,24.
15. Kad aš pasakočiau visą tavo šlovę vartuose dukters Zion, kad *aš džiaugčiaus dėl tavo pagalbos. *Ps.13,6.
16. Pagonys nugrimzdo *duobėje, kurią jie buvo pagatavijię; jų koja įkliuvo į tinklą, kurį jie buvo spendę. *Ps.7,16.
17. Šitaipo pažįstama yra, kad *Ponas Dievas tiesą daro. Dievo nesibijąsis įsipainiojo darbuose savo rankų. Sėla. *Ps.20,1 ir 43,1.
18. Dievo nesibijantieji tur peklon nuvaryti buti, visi pagonai, kurie Dievo užmiršta.
19. Nėsa jis pavargusiojo ne taip *abelnai užmirš, ir nusitikėjimas pavargusiųjų ne pragaiš amžinai. *Ps.74,19.
20. Pone Dieve, *kelkis, kad žmonės viršų ne apturėtų; duok, kad visi pagonai butų sudyti po tavo akių! *Ps.80,3.

21. Duok jiems, Pone Dieve, baudėją, kad pagonai *suprastų, savę žmones esančius. Sėla. * Ps. 59, 14.

Psalmas 10.

Malda prieš bažnyčios nprietelius.

Pone Dieve, kodėl taip toli atstoji ir *slapaisi čėse bėdos? * Raud. 3, 56.

2. Kadangi Dievo nesibijąsis išdykumą pilnavoja, tur pavargėlis kentėti; jie ateiti iš vieno ir pramano piktus daiktus.

3. Nėsa Dievo nesibijąsis giriasi iš savo piktenybės; ir godingasis žegnojasi bluznydamas Poną Dievą.

4. Dievo nesibijąsis taip yra puikus ir rustus, kad ne atboja nei vieno; visose savo piktenybėse jis Dievą nieku verčia.

5. Jis nesiliauja nuo savo darbų niekados; tavo sudai *toli yra nuo jo; jis tyčiodamas elgiasi su visais savo priešininkais. * Ez. 12, 27. Amos 6, 3.

6. Jis sako savo širdyje: „aš niekadai ne busu apgalėtas, man niekadai nieko ne kenks."

7. *Jo burna yra pilna keikimo, klastos ir prigavimo; jo liežuvis padaro rupesties ir procės. * Rym. 3, 14.

8. Jis sėdžia ir tykoja dvaruose, jis nekaltuosius slapta pasmaugia, jo akys žiuri į pavargusįjį.

9. Jis tykoja *slapčiai, kaip liutas uoloje, jis tykoja, kad pavargusįjį sugautų; ir nutveria jį, be traukdamas jį į savo tinklą. * Ps. 37, 32.

10. Jis sumuša ir suspaudžia bei stumdo žemėspi pavargusįjį gvoltu.

11. Jis sako savo širdyje: „Dievas tai užmiršo, jis savo veidą paslėpė, jis tai *niekadai ne regės." * Job. 22, 13. Ps. 94, 7.

12. Kelkis, Pone Dieve, pakelk savo ranką, ne užmiršk pavargusiojo!

13. Kodėl Dievo nesibijąsis Dievą bluznytų ir savo širdyje tartų: „tu to ne atboji?"

14. Tu tačiau regi, nėsa tu žvalgai vargą ir bėdą; tavo rankose tai yra; pavarguliai tau tai paduoda, tu esi *siratų gelbėtojis. * Ps. 68, 6.

15. Sulaužyk petį Dievo nesibijančio, ir pajėškok piktenybę; tai jo *piktas elgimas amžinai ne bus rastas. * Ps. 37, 10. 36.

16. *Ponas Dievas yra karalius visados ir amžinai; pagonai tur iš jo žemės sugaišti. * Ps. 29, 10 ir 146, 10. Jėr. 10, 10.

17. Išsiilgimą siratų tu girdi, Pone Dieve; jų širdis tikrai žino, kad tavo ausis to dabojasi,

18. Kad tu teisiai prisudiji siratoms bei pavarguliams, jeib žmogus daugiaus ne tyčiotų ant žemės.

Psalmas 11.

Palinksminojimas prieš nprietelius randasi tikrame pasitikėjime ant Pono Dievo.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.

Aš *nusitikiu Ponu Dievu; kaipgi jus sakote mano dušiai, ją turinčią palėkti, kaip paukštis ant kalnų? * Ps. 2, 12.

2. Nėsa štai, Dievo nesibijantieji įtempia kilpinį ir uždesti savo strielas ant temptyvų, jeib slapčiai šaudytų geruosius.

3. Nėsa jie apverčia gruntą, kągi ištaisys teisusis?

4. Ponas Dievas yra savo šventoje bažnyčioje; Pono Dievo †krasė yra danguje; jo akys ant to dabojasi; jo akių vokai mėgina žmonių vaikus. * Abak. 2, 20. † Jėz. 66, 1. Mat. 5, 34.

5. Ponas Dievas mėgina teisųjį; jo dušia *neapkenčia piktojo ir miel piktai darančiųjų. * Ps. 5, 5.

6. Jis duos *lyti ant Dievo nesibijančiųjų žaibais, ugnimi ir siera, ir vėtrą jiems duos į algą. * 5 Maiž. 29, 23.

7. Ponas Dievas yra teisus ir mylįs *teisybę, todėl, kad jo veidas veizdi ant to, kas teisu yra. * Ps. 33, 5 ir 45, 8.

Psalmas 12.

Malda už išlaikymą mažojo pulkelio per Dievo žodį.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant aštuonių striunų.

2. Gelbėk, Pone Dieve! *šventųjų maž pastojo, ir tikinčiųjų maž yra tarp žmonių vaikų. * Jėz. 57, 1.

3. Viens su antru niekus šneka ir klastuoja, ir mokina iš ne susitarančios širdies.

4. Pone Dieve, *išgaišink visą nevierną pasielgimą, ir liežuvį, puikiai kalbantįjį! * Gal. 5, 12.

5. Kurie sako: „musų liežuvis tur viršų apturėti, mums pareitis kalbėti; kas yra musų viešpats?

6. Kadangi siratos išgaišinamos yra, ir pavarguliai dusauja, tai aš kelsiuosi,

sako Ponas Dievas, aš pagalbą duosu, *kad drąsiai mokinama butų.
* Ebr.: tam, kurs to išsiilgsta.

7. Pono Dievo žodis yra skaistus, kaip sidabras, ugnimi perčystytas molio puode, išmėgintas septynis kartus.

8. Tu Pone Dieve, apsaugok juos, ir apgink mus nuo šios giminės amžinai.

9. Nėsa *visur randasi piktųjų, kur tokie pikti žmonės tarp žmonių ponavoja. * Pam. 28, 12.

Psalmas 13.

Malda smutnybėje bei širdies tužboje.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.

2. Pone Dieve, *ikikolei nori manęs taip labai užmiršti? ikikolei paslepi savo veidą nuo manęs? *Ps. 44, 25 ir 77, 8 ir 88, 15.

3. *Ikikolei rupįsiuosi savo dušioje ir tužbysiuos savo širdyje kas dieną? ikikolei mano neprietelius ant manęs išsikels? * Abak. 1, 2.

4. Ben žiurėk šen ir išklausyk manę, Viešpatie, mano Dieve! Peršviesk mano akis, jeib smertyje ne užmigčiau,

5. Kad mano neprietelius nesigirtų, buk manę butų pergalėjęs; ir mano priešininkai nesidžiaugtųs mano prapuolimo dėlei!

6. Bet aš ant to nusitikiu, kad tu taip malonus esi; mano širdis *džiaugiasi, kad tu taip rods gelbi. Aš giedosu Ponui Dievui, kad jis man taip gerai daro. * Ps. 9, 15.

Psalmas 14.

Pamokslas apie žmonių prapuolimą ir jų pagalbą.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.

*Paikieji kalba savo širdyje: „niera Dievo." Jie niekam nedera ir biaurybe yra savo elgime; čia niera nei vieno, kurs ko gero darytų. * Ps. 53, 2.

2. *Ponas Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonių vaikų, jeib regėtų, bau butų kas išmanąs ir †Dievo klausiąs.
* 1 Maiž. 18, 21. Ps. 33, 13. † Ps. 22, 27.

3. Bet jie *visi atsikreipę ir iš vieno visi niekam nedera; čia niera nei vieno, kurs gero darytų, ir nei vienintėlio.
* Rym. 3, 10. 12.

4. Argi ne nor piktadėjų nei vienas to daboti, kurie *mano žmones ryja, jeib penėtųs, bet Pono Dievo jie nesimeldžia? * Ps. 79, 7.

5. Čiajau jie bijosi, bet Dievas yra prie giminės teisiųjų.

6. Jus peikiate pavargusiojo rodą, bet Dievas yra jo nusitikėjimu.

7. *Ak, kad pagalba iš Ziono ant Izraėlio ateitų, ir Ponas Dievas savo apkaltuosius žmones atvaduotų! tai džiaugtųsi Jokubas, ir Izraėl butų linksmas. * Ps. 53, 7.

Psalmas 15.

Gerųjų darbas ir vengimas.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, kas gyvęs tavo *namuose? kas pasiliks ant tavo šventojo kalno? * Ps. 84, 5.

2. *Kurs viernai elgiasi, ir gerai daro ir kalba tiesą iš širdies. * Jėz. 33, 15.

3. Kursai savo *liežuviu ne apkalba ir savo artymui pikto ne daro, ir savo artymą ne niekina; * Job. 27, 4.

4. *Kurs Dievo nesibijančiųjų ne atboja, bet garbina Dievo bijančiuosius; kurs savo artymui prisiek ir tai attesa;
* 2 Kar. 3, 14. Pam. 18, 5.

5. Kurs savo pinįgus ne duosti ant palukanų, ir ne ima dovanų ant nekaltojo. Kurs tai daro, tasai gerai pasiliks.

Psalmas 16.

Prarakavimas apie Kristaus kentėjimą ir prisikėlimą.

1. Auksinoji giesmė Dovido.

*Apsaugok manę, Dieve, nėsa aš tavimi nusitikiu. * Ps. 25, 20.

2. Aš sakau Ponui Dievui: juk tu esi Ponas Dievas; aš tavęs dėl *turu kentėti, * Ps. 77, 17.

3. Už šventuosius, kurie ant žemės yra, ir už šlovinguosius; iš tų aš turu visą savo pasimėgimą.

4. Bet anie, kurie kitu nusitik, turės *didę širdies kančią, aš jų †gėrimo apieros su krauju ne apieravosu, nei jų vardą į savo burną ne imsu.
* Ps. 32, 10. † Jėz. 1, 11. 15.

5. Bet Ponas Dievas yra mano lobis ir mano *dalis; tu išlaikai mano tėviškės dalykus. * Raud. 3, 24.

6. Burta man puolė meilingai; man graži tėviškė į dalykus teko.

7. Aš liaupsinu Poną Dievą, kurs man rodijo; ir mano inkstai pamokina manę nakčia.

8. *Aš Poną Dievą visados laikau po savo akių; nėsa jis yra man prie dešinės, todėl ir išsilaikysu. * Darb. 2, 25.

9. Todėl *džiaugiasi mano širdis, ir mano garbė linksminasi, ir mano kunas gulės pakajuje. * Ps. 13, 6.

10. Nėsa *tu ne paliksi mano dušią pekloje ir ne perleisi, kad tavo šventasis sugęstų. * Darb. 2, 27. 31 ir 13, 35.
11. Tu man žinomą darai kelią ant gyvasties; po tavo akių yra džiaugsmo apstumas ir linksmas gyvenimas po tavo dešinės amžinai.

Psalmas 17.

Malda dėl sveiko mokslo ir švento elgimo.

1. Malda Dovido.
Pone Dieve, išklausyk *teisybę, dabokis mano šauksmo, išmanyk mano maldą, kuri ne išeiti iš neviernos burnos! * Ps. 4, 2 ir 5, 2.
2. Padaryk tu man *provą ir veizdėk tu ant teisybės! * Ps. 43, 1.
3. Tu *mėgini mano širdį ir atlankai ją nakčia, ir čystiji manę, ir ne randi nieko. Aš apsiėmiau, idant mano burna ne peržengtų. * Ps. 139, 1.
4. Aš apsisaugoju žodyje tavo lupų nuog žmogiškų darbų, nuo kelio *užmušėjo. * Ps. 7, 10.
5. Išlaikyk mano vaikščiojimą ant tavo takų, kad mano žingsniai ne paslystų!
6. Aš šaukiau tavęspi, kad tu, Dieve, manę išklausytumbei; prilenk savo ausis manęspi, klausyk mano žodžių!
7. Parodyk savo dyvnąją malonę, tu Išganytojau tavimi nusitikinčiųjų, prieš tus, kurie prieš tavo dešinę stengiasi.
8. Apsaugok manę kaip *akies vyzdį akyje; apgink manę †po pavėsiu savo sparnų, * Sak. 2, 8. † Ps. 57, 2.
9. Nuo Dievo nesibijančiųjų, kurie manę suardo, nuo mano nepritelių, kurie iš visų šalių mano dušią gaudo!
10. Jų riebieji eiti iš vieno; jie puikiai kalba savo burna.
11. Kur mes vaikščiojame, čia jie mus apstoja; savo akis ant to nutaiso, kad mus žemyn parstumtų;
12. Lygiai kaip *liutas plėšimo užsigeidęs, kaip jaunas liutas uoloje tupįs. * Ps. 10, 9.
13. Pone Dieve, kelkis, apgalėk jį ir nužemink jį; išgelbėk mano dušią nuo Dievo nesibijančiųjų savo kardu,
14. Nuo žmonių tavo ranka, Pone Dieve, nuog žmonių šio svieto, kurie savo dalį *tur savo amžyje, kuriems tu pilvą pildai savo skarbu, kurie tur vaikų apsčiai ir paliekti savo atstanką savo jauniemsiems! * Luk. 16, 25. Pil. 3, 19.
15. Bet aš matysu *tavo veidą teisybėje, aš sotus busu, kada pabusu pagal tavo veidą. * Mat. 5, 8.

Psalmas 18.

Dėkavonės giesmė už Dievo gėrybes.

1. Psalmas pirmgiedotinas *Dovido, Pono Dievo tarno, kursai kalbėjo Ponui Dievui žodžius šios giesmės tuočės, kaip Ponas Dievas jį buvo išgelbėjęs iš rankų jo nepritelių ir nuo rankos Zaulo, ir tarė: * 2 Zom. 22, 1.
2. Širdingai aš myliu tavę, Pone Dieve, mano stiprybė,
3. Pone Dieve, mano uola, mano išgelbėtojis, mano Dievas, mano nusitikėjimas, ant kurio *nusitikiu, mano skydas ir ragas mano išganymo, ir mano apgynimas. * Ebr. 2, 13.
4. Aš *Poną Dievą liaupsįsu ir prašysu, tai busu išgelbėtas nuo savo nepritelių. * Ps. 146, 2.
5. Nėsa manę apėmė *smerties ryšiai, ir upės Bėlial išgandino manę. * Ps. 55, 5.
6. Peklos ryšiai apėmė manę, ir smerties virvės apgalėjo manę.
7. Kada *tužboje esmi, tai aš prašausi Pono Dievo ir šaukiu savo Dievopi, tai jis išklauso mano balsą iš savo bažnyčios, ir mano šauksmas ateiti pas jį į jo ausis. * Jonoš. 2, 3.
8. Žemė *drebėjo ir pasijudinosi, ir kalnų tvirtybė krutėjo ir viskėjo, kaip jis pakiršo. * Ps. 68, 9.
9. *Garas išėjo iš jo nosies, ir pustijanti †ugnis iš jo burnos, kad žaibavo iš to. * 2 Maiž. 19, 16. † Ps. 97, 3.
10. Jis dangų palenkė ir nužengė, ir *tamsu buvo po jo kojomis. * perkš. 12. Ps. 97, 2.
11. Ir jis ėjo ant Kėrubo, ir atlėkė; jis lakstė ant vėjo sparnų.
12. Jo *šėtra aplink jį buvo tamsi, ir juodi drumstus debesiai, kuriuose jisai buvo užslėptas. * Jėz. 50, 3.
13. Nuo žibėjimo pirm jo persiskyrė debesys *su ledais ir su žaibavimais. * Joz. 10, 11.
14. Ir Ponas Dievas *griovė danguje, ir Aukščiausiasis išleido savo perkuną su ledais ir su žaibais. * Ps. 29, 3.
15. Jis šovė savo stulpus ir išbarstė juos; jis didei davė žaibuoti ir *išgandino juos. * 1 Zom. 7, 10.
16. Tai regimi buvo didi tvanai, ir žemės gruntas buvo apdengtas, Pone

Dieve, nuog tavo barimo, nuog kvapo ir putimo tavo nosies.
17. Jis *išsiuntė iš aukšto ir gabeno manę, ir †ištraukė manę iš didžių vandenų. * Ps. 144, 7. † Ps. 32, 6 ir 69, 2. 3.
18. Jis išgelbėjo manę nuog stipriųjų mano neprictelių, nuog manęs neapkenčiančiųjų, kurie man per macnus buvo, * Ps. 69, 15.
19. Kurie manę apgalėjo čėse mano nelaimės; ir Ponas Dievas stojosi man nusitikėjimu,
20. Ir *išvedė manę ant ruimo; jis ištraukė manę, nės jis †pasimėgo manimi. * Ps. 31, 9. † Jėz. 62, 4.
21. Ponas Dievas man gerai daro pagal mano teisybę ir *užmoka man pagal čystybę mano rankų. * Job. 22, 30.
22. Nėsa *aš laikau Pono Dievo kelius, ir ne esmi piktas prieš savo Dievą. * Ps. 119, 168.
23. Nėsa *visus jo sudus aš turu po akių, ir jo prisakymus ne paniekinu. * 5 Maiž. 17, 19.
24. Bet *aš esmi be nuotarties po jo akių ir saugosiuosi nuo griekų. * Ps. 15, 2.
25. Todėl Ponas Dievas man užmoka pagal mano teisybę, pagal čystybę mano rankų po savo akių.
26. Pas šventuosius tu esi šventas, ir pas geruosius tu esi geras,
27. Ir pas čystuosius tu esi čystas, ir pas perkreiptuosius tu esi perkreiptas.
28. Nėsa tu gelbi pavargusiuosius žmones, ir pasididžiuojančių akis tu pažemini.
29. Nėsa tu peršvieti mano žibnyčią; Viešpats, mano Dievas, daro mano tamsybę šviesa.
30. Nėsa *su tavimi aš galiu kareivių pulkus parmušti ir su savo Dievu per murus šokti. * Ps. 60, 14.
31. Dievo keliai yra be nuotarties; Pono Dievo žodžiai yra perskaistinti; jis yra apsarga visiems juomi nusitikintiems.
32. *Nėsa kame yra Dievas be to Dievo? arba apgintojas, net musų Dievas? * Jėz. 43, 11 ir 44, 6. 8.
33. Dievas išrėdo manę su mace, ir daro mano kelius be nuotarties.
34. Jis daro mano kojas lyg elniams, ir pastato manę ant mano aukštybės,
35. Jis *mokina mano ranką kariauti, ir mokina mano petį, varinį kilpinį įtempti. Ps. 144, 1.
36. Ir duodi man skydą savo išganymo, ir tavo dešinė stiprina manę; ir pažemindamas manę, didžiu tu manę darai. * Ps. 71, 21. Pam. 15, 33 ir 18, 12.
37. Tu *po manimi vietą darai vaikščioti, kad mano kojos ne paslystų. * Ps. 31, 9.
38. Aš vysu savo nepriętelius ir juos sugausu ir ne sugrįšu, iki aš busu juos užmušęs.
39. Aš juos sumušu, ir jie manęs ne atsigįs; jie tur pulti po mano kojų.
40. Tu gali manę išrėdyti stiprybe ant kovos, tu gali po manimi mesti stengiančiuosius prieš manę.
41. Tu man duodi mano nepriętelius ant pabėgimo, jeib manę neapkenčiančiuosius išpustyčiau.
42. *Jie šaukia, bet čia niera gelbėtojo; Dievopi, ale jisai ne atsiliepia jiems. * Job. 19, 7.
43. Aš juos sutrįsu, kaip dulkes nuo vėjo; aš juos nugręšu, kaip *purvus nuog ulyčios. * Ps. 83, 11.
44. Tu gelbi manę nuog žmonių, vaidą keliančiųjų, ir darai manę galva tarp pagonų; žmonės, *kurių ne pažinau, šlužija man. * Jėz. 65, 1.
45. Jie klauso manęs su paklusniomis ausimis; ir *švetimieji vaikai manęs ne įveikė. * Darb. 28, 28.
46. Svetimieji vaikai apalpsta ir spardosi savo pančiuose.
47. *Ponas Dievas gyvas yra, ir pagirtas buk mano apgynimas! ir Dievas mano išganymo turėtų buti paaukštintas. * 5 Maiž. 32, 40.
48. Dievas, kursai man duosti pagiežimą, ir sylija žmones po manimi;
49. Kurs išgelbti manę nuo mano nepriętelių ir *paaukština manę iš tų, kurie prieš manę stengiasi; tu išgelbi manę nuo neteisiųjų. * Ps. 27, 6.
50. Todėl *dėkavosu tau, Pone Dieve, tarp pagonų, ir tavo vardui liaupsę giedosu. * Rym. 15, 9.
51. Kursai savo karaliui didį išganymą išrodo ir gero daro savo pamostytamui, Dovidui, ir jo *vaikams amžinai. Ps. 89, 30.

Psalmas 19.

Pamokslas apie Kristų, jo žodį ir apie tikrąjį prisivertimą.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. *Dangus pasakoja Dievo garbę, ir tvirtybė apsako jo rankų darbus. * Ps. 97, 6. Rym. 1, 20.
3. Diena dienai pasakoja, ir naktis nakčiai praneša.
4. Niera nei liežuvio, nei kalbos; kur ne girdimas butų jų balsas.
5. Jų *striunos (šnuras) išeina į visas žemes, ir jų žodžiai iki svieto kraštų; jis saulei namus juose padarė. * Rym. 10, 18.
6. Ir ta išeiti, kaip jaunikis iš savo kamaros, ir džiaugiasi kaip karžygys, tekėti keliu.
7. Ji užteka viename dangaus krašte, apeiti iki vėl to krašto; ir nei joks daiktas ne paslepamas nuog jos karščio.
8. Zokanas Pono Dievo yra be nuotarties ir atgaivina dušią. Liudymas Pono Dievo ne vilioja ir neprotingus daro protingais.
9. Prisakymai Pono Dievo yra geri ir palinksmina širdį. *Įsakymai Pono Dievo yra skaistus ir peršviečia akis. * Ps. 119, 105. 2 Petr. 1, 19.
10. Baimė Pono Dievo yra čysta ir išsilaiko amžinai. *Sudai Pono Dievo yra tikri, visi teisus. * Ps. 33, 4.
11. Jie *yra brangesni už auksą ir už daugumą gražaus aukso; jie saldesni už medų ir už syvą medaus. * Ps. 119, 72. Pam. 8, 11.
12. O ir tavo tarnas per juos graudenamas; ir kursai *juos laiko, tas tur didę algą. * Ps. 106, 3.
13. Kas gali numanyti, kiek kartų jis nusidesti? atleisk man ir nežinomus nusidėjimus!
14. Apsaugok taipojau savo tarną nuo pasididžiuojančiųjų, kad jie ant manęs ne ponavotų! tai aš busu be nuotarties, ir ne kaltas didžio nusidėjimo.
15. Duok tau *įtikti žodį mano burnos ir kalbėjimą mano širdies po tavo akių, Pone Dieve, mano apgintojau ir mano išganytojau! * Ps. 104, 34.

Psalmas 20.

Padonų malda už savo vyriausybę.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Ponas Dievas te išklauso tavę bėdoje; *vardas Dievo Jokubo te apgina tavę! * Pam. 18, 10.
3. Jis te atsiunčia tau pagalbą nuo šventinyčios, ir te pastiprina tavę iš Zion!
4. Jis te atsimena tavo valgymo apieros, ir tavo deginimo apiera t'esie riebi! Sėla.
5. Jis *tau te duodie, ko tavo širdis geidžia ir te išpildo visas tavo mislis! * Ps. 21, 3.
6. Giriamės, *kad tu mus gelbi, ir vardan savo Dievo pakeliame savo karuną. Dievas te duodie tau vislab, ko prašai! * perkš. 10. Ps. 33, 21.
7. Dabar aš suprantu, kad Ponas Dievas savo mostytąjį pagelbti ir jį išklauso savo šventame danguje; jo dešinė ranka gelbti sylingai.
8. Anie nusitik ant savo vežimų bei žirgų, bet mes atsimename vardo Viešpaties, savo Dievo.
9. *Jie yra pardaužti ir parpuolė; bet mes status stovime. * Ps. 9, 4.
10. *Gelbėk, Pone Dieve! karaliau, išklausyk mus šaukiančius. * Ps. 12, 2.

Psalmas 21.

Kristaus pergalėjimas neprietelių.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Pone Dieve, karalius džiaugiasi tavo macyje, ir kaip didei jis linksmas yra iš tavo pagalbos!
3. Tu *jam duodi jo širdies velijimą, ir ne užgini jam, ko jo burna prašo. Sėla. * Ps. 20, 5 ir 37, 4.
4. Nėsa tu užpili jį su gera žegnone, tu uždedi ant jo galvos *aukso vainiką. * Ps. 132, 18.
5. Jis prašo tavęs amžio išlaikymo, tai duodi tu jamui ilgą amžią visados ir amžinai. * Rym. 6, 9.
6. Jis tur didę garbę iš tavo padėjimo, *tu dedi garbę ir gražumą ant jo, * Ps. 8, 6.
7. Nėsa tu statai jį *žegnojimu amžinai, tu palinksmini jį linksmybe savo veido. * 1 Maiž. 12, 3.
8. Nėsa karalius nusitikia ant Pono Dievo, ir per Aukščiausiojo mylistą jis *drutai išsilaikys. * Ps. 102, 28.
9. Tavo ranka *ras visus tavo neprietelius, tavo dešinė ras tavęs neapkenčiančius. * Amos 2, 14, 15.
10. Tu padarysi juos kaip ugnies pečių, kada tu *į juos žvelgsi. Ponas Dievas prarys juos savo narse; ugnis juos suės. * 2 Maiž. 14, 24.

11. Jų *vaisių tu išgaišįsi nuo žemės, ir jų sėklą nuo žmonių vaikų. * Ps. 109, 13. Mat. 3, 10.

12. Nėsa jie *dumojo tau pikto daryti ir išmislijo mislis, kurias ne galėjo ištesėti. * 1 Maiž. 50, 20.

13. Nėsa tu padarysi juos pečiais, savo temptyva tu prieš jų veidą mierysi.

14. Pone Dieve, pasikelk savo *syloje! tai mes liaupsįsime ir garbįsime tavo macį. * Ps. 80, 3.

Psalmas 22.

Prarakavimas apie Kristaus kentėjimą ir garbę.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas apie pagalbą, anksti sulaukiamąją.

2. Mans *Dieve, mans Dieve, kodėl tu manę prastojai? Aš raudoju, ale mano pagalba toli yra. * Mat. 27, 46. Mark. 15, 34.

3. Mans Dieve, dienomis aš šaukiu, tai tu ne atsiliepi; ir naktimis taipojau aš ne tyliu.

4. Ale tu esi šventas, kursai gyveni garbėje Izraėlio.

5. Musų tėvai tavimi nusitikėjo, ir kaip jie nusitikėjo, tu išgelbėjai juos.

6. Tavęspi jie šaukė ir buvo išgelbėti; jie nusitikėjo tavimi ir *ne buvo apgėdinti. * Ps. 25, 2. 3.

7. Bet aš esmi kirmėlė ir ne žmogus; žmonių *juokas ir svieto paniekinimas. * Mat. 27. 41—43.

8. Visi, kurie regia manę, juokiasi iš manęs; išsižiodami jie krato galvas:

9. „Te *skundžiasi Ponui Dievui, *tas te gelbti jamui ir te išgelbti jį, jei jis juomi mėgsta.“ * Mat. 27, 43.

10. Nėsa *tu manę ištraukei iš mano motynos žyvato, tu buvai man nusitikėjimu, man dar be esant prie kručių motynos. * Ps. 71, 6

11. Ant tavęs esmi mestas iš motynos žyvato, *tu esi mano Dievas nuo žyvato mano augyvės. * Ps. 140, 7.

12. *Ne atsitolink nuo manęs, nėsa tužba arti yra, nės niera čionai gelbėtojo! * Ps. 10, 1.

13. Didi veršiai manę apstojo; riebus jaučiai apgulė manę.

14. Savo *nasrus jie atveria prieš manę, kaip rėkiąsis ir draskąsis liutas. * Mat. 27, 22.

15. Aš *išlietas esmi kaip vanduo, visi mano kaulai iširo, mano širdis kune yra kaip sutirpytas vaškas. * Luk. 22. 44. Jon. 19, 34.

16. Mano syla išdžiuvo, kaip šukė, ir mano liežuvis prilipo prie gomurio; ir tu paguldei manę į smerties dulkes.

17. Nėsa šunys apstojo manę, ir piktųjų pulkas apgulė manę, jie mano rankas ir kojas perskverbė.

18. Aš galėčiau visus savo kaulus suskaityti, ir jie regi ir mato savo pasimėgimą ant mąnęs.

19. Jie *išdalija mano rubus tarp savęs, ir meta burtą ant mano gėlumbės. * Mat. 27, 35. Mark. 15, 24. Luk. 23, 34. Jon. 19, 23.

20. Bet tu, Pone Dieve, ne atsitolink! mano stiprybė, *skubįkis man ant pagalbos! * Ps. 38, 23.

21. Išgelbėk mano dušią nuo kardo, *mano vienturtę nuo šunų! * Ps. 35, 17.

22. Išgelbėk manę iš nasrų liuto, ir išvaduok manę nuo vienragių.

23. *Aš tavo vardą pranešu savo broliams, aš tavę susirinkime pagirsu. * Ebr. 2, 12.

24. *Girdėkite Poną Dievą, kurie jo bijotės; pagarbinkite jį, visi vaikai Jokubo, ir jo †bijokitės, visi vaikai Izraėl! * Ps. 32, 11. † Ps. 33, 8.

25. Nėsa jis ne paniekino nei *nieku vertė vargus pavargusio, nei savo veidą nuo jo paslėpė; ir kaip jis jopi šaukė, išklausė jisai. * Ps. 9, 13.

26. Tavę aš liaupsįsu didime susirinkime; aš savo *priežadas atliksu po akių jo prisibijančiųjų. * Ps. 116, 14.

27. *Pavarguliai valgys, iki pasotinti bus; †kurie Pono Dievo jėško, garbįs jį; jųsų širdis amžinai pateks. * Ps. 69, 33. † Ps. 14, 2.

28. Te esie priminta viso svieto kraštams, idant jie Dievopi prisiverstų, ir *melstųsi po jo akių visos giminės pagonų. * Ps. 72, 11.

29. Nėsa *Ponas Dievas tur karalystę ir jis ponavoja tarp pagonų. * Obad. perkš. 21. Mik. 5, 1.

30. Visi riebieji ant žemės valgys ir melsis; po jo akių kloniosis visi, kurie dulkėse gulia, ir kurie taip vargingai penasi.

31. Jis turės *sėklos, kuri jam šlužys; apie Poną Dievą sakyta bus iki vaikų vaikams. * Jėz. 53, 10.

32. Jie ateis ir apsakys jo teisybę *žmonėms, kurie užgims, jog jisai tai daro. Ps. 110, 3.

Psalmas 23.

Kristus musų ganytojis ir aprupintojis.

1. Psalmas Dovido.
Ponas Dievas yra mano *ganytojis, †aš nieko ne pristoksu.
* Jėz. 40, 11. Jon. 10, 12. 1 Petr. 2, 25. † Ps. 34, 11.
2. Jis *gano manę ant žaliuojančios lankos ir †veda manę prie šviežio vandens. * Ezr. 34, 14. † Apr. 7, 17.
3. Jis *atgaivina mano dušią; jis veda manę tikru keliu dėl savo vardo. * Jėr. 31, 25.
4. Ir norint aš vaikščiočiau tamsoje dauboje, *nesibijaus nei jokios iškados, nėsa tu su manimi esi; tavo lazda bei ramtis linksmina manę. * Ps. 46, 3.
5. Tu pagataviji po mano akių stalą prieš mano neprietelius; tu mostiji mano galvą aliejumi ir pripili man sklidinai.
6. Gerybė ir mielaširdingystė seks manę per visą mano amžią, ir *pasiliksu namuose Pono Dievo visados. * Ps. 15, 1.

Psalmas 24.

Apie Kristų, garbės karalių.

1. Žemė *yra Pono Dievo ir kas toje yra, žemės vietos ir kas ant tų gyvena. * Ps. 50, 12. 1 Kor. 10, 26.
2. Nėsa jis tą prie jurių nugruntavojo ir prie vandenų priprovijo.
3. Kas *eis ant kalno Pono Dievo? ir kas stovės jo šventoje vietoje? * Ps. 15. 1. 2.
4. Kurs nekaltas rankas tur ir čystos širdies yra, kursai ne mėgsta piktu pamokslu ir nesibažija neteisiai.
5. Tas gaus žegnonės iš Pono Dievo ir *teisybės iš Dievo savo išganymo. * Jėz. 48, 18.
6. Tai yra ta giminė, *kuri jo klauso, kuri †jėško tavo veido, Jokub. Sėla. * Ps. 14, 2. † Ps. 27, 8.
7. *Vartus darykite plačius ir duris sviete aukštas, jeib garbės karalius įeitų! * Ps. 118, 19.
8. Kas yra tas *karalius garbės? Jisai yra Ponas Dievas, stiprus bei galįs Viešpats, galįs kovoje. * Ps. 8, 6.
9. Darykite plačius vartus, ir duris sviete aukštas, *jeib garbės karalius įeitų. * Sak. 9, 9.
10. Kas yra tas garbės karalius? Jis yra Ponas Dievas Zėbaot, jisai yra karalius garbės. Sėla.

Psalmas 25.

Malda dėl Dievo valdymo, malonės ir apgynimo.

1. Psalmas Dovido.
Tavęs, Pone Dieve, išsiilgstu.
2. Mans Dieve, tavimi aš nusitikiu. Ne duok man buti gėdoje, kad mano neprieteliai nesidžiaugtų ant manęs!
3. Nėsa *nei vienas ne bus gėdoje, kursai tavęs laukiąs, bet gėdoje tur buti piktieji papeiktojai. * Jėz. 49, 23.
4. *Pone Dieve, parodyk man savo kelius, ir pamokink manę savo takus! * Ps. 27, 11 ir 86, 11.
5. Vadžiok manę savo teisybėje ir mokink manę; nėsa tu esi tas Dievas, kurs manę gelbti; kas dieną aš laukiu tavęs.
6. Atsimink, Pone Dieve, savo mielaširdingystės ir savo mylistos, kuri nuo pradžios svieto buvo!
7. Ne atsimink griekų mano jaunystės, nei mano peržengimo, *bet atsimink manęs pagal savo mielaširdingystę dėl savo mylistos! * Job. 13, 26. Jėr. 31, 19.
8. Ponas Dievas *geras yra ir teisus, todėl pamokina griešnuosius ant kelio. * 5 Maiž. 32, 4.
9. Jis vadžioja pavargulius tikrai, ir *mokina pavargulius savo kelią. * perkš. 12.
10. Keliai Pono Dievo yra abelnai gerybė ir tiesa, tiems, kurie laiko jo derėjimą ir liudymus.
11. *Dėl savo vardo, Pone Dieve, buk malonus mano nusidėjimui, kursai didis yra! * 4 Maiž. 14, 17—19.
12. Kas yra tasai, kurs Pono Dievo bijosi? *Jis jį mokįs geriausįjį kelią. * Ps. 32, 8. Jėz. 48, 7.
13. Jų dušia sulauks gerų dienų, ir jo *vaikai gaus žemę. * Ps. 37, 9. 11. 22.
14. Paslėptinė Pono Dievo yra tarp tų, kurie jo bijosi; ir savo derėjimą jis duosti jiems žinoti.
15. Mano akys visados veizdi ant Pono Dievo, nėsa jis ištrauks mano koją iš tinklo.
16. Gręškis manęspi ir buk man malonus! nėsa aš apleistas ir pavargęs esmi.
17. *Tužba mano širdies yra didė, išvesk manę iš mano bėdos! * Raud. 1, 20.
18. Dabokis mano smutkos bei vargų ir atleisk man visus mano griekus!
19. Dabokis, kad taip daug yra *mano neprietelių, ir †neapkenčia manęs iš piktumo. * Ps. 3, 2. † Jon. 15, 25.

20. *Apsaugok mano dušią ir išgelbėk manę, ne duok manę gėdoje buti, nėsa aš tavimi nusitikiu. *Ps.16,1.
21. *Prastybė ir teisybė te apsaugoja manę, nėsa aš laukiu tavęs. *Job.1,1.
22. Dieve, *išgelbėk Izraėl iš visos jo bėdos! *Ps.130,8.

Psalmas 26.

Malda dėl nekaltybės išgelbėjimo.

1. Psalmas Dovido.
Pone Dieve, daryk man provą, nės aš esmi nekaltas! aš nusitikiu Ponu Dievu, todėl ne pulsu.
2. Mėgink manę, Pone Dieve, ir bandyk manę; čystyk mano inkstus ir mano širdį!
3. Nėsa tavo malonė yra po mano akių, ir aš vaikščioju tavo tiesoje.
4. *Aš ne sėdžiu prie nelabųjų žmonių, neigi turu draugystės su neviernaisiais; *Ps.1.1.Jėr.15,17.
5. Aš *neapkenčiu susirinkimo piktųjų, nei sėdu pas Dievo nesibijančiuosius. *Ps.119,28.
6. Aš *mazgoju savo rankas nekaltybe ir laikausi, Pone Dieve, prie tavo altoriaus, *5Maiž.21,6.
7. Kur girdimas yra balsas dėkavojimo, ir kur *sakomi yra visi tavo stebuklai. *Ps.9,2 ir 71,17.
8. Pone Dieve, aš *myliu vietą tavo namų, ir vietą, kur tavo garbė laikosi. *Ps.27,4.
9. *Ne pagrėbk mano dušią su griešnaisiais, nei mano gyvastį su kraujo trokštančiaisiais, *Ps.28,3.
10. Kurie klastomis elgiasi ir rods priima dovanų.
11. Bet aš elgiuosi nekaltai. Išgelbėk manę ir buk man malonus!
12. Mano koja eiti tikrai; *aš tavę, Pone Dieve, liaupsįsu susirinkimuose. *Ps.22,23.

Psalmas 27.

Palinksminojimas ir šviesybė iš Dievo ir jo žodžio.

1. Psalmas Dovido.
Ponas Dievas yra mano *šviesybė ir mano išganymas, ko aš bijočiaus? Ponas Dievas yra mano gyvasties macis, ko aš baisėčiaus? *Mik.7,8.
2. Todėl, jei piktieji, *mano priešininkai ir neprieteliai, manęspi artintųs, mano kuną praryti, jie patys tur nusitrenkti ir pulti. *Jėr.20,11.
3. Kačeig *pulkai prieš manę keliasi, mano širdis tačiau nesibijosi; kačeig karas prieš manę pasikelia, aš tačiau nusitikiu juomi. *Ps.3,7.
4. Vieno daikto aš prašau iš Pono Dievo, tą rods turėčiau: kad pasilikčiau Dievo *namuose per visą savo amžią, matyti gražius pašlužijimus Pono Dievo ir atlankyti jo bažnyčią. *Ps.26,8.
5. Nėsa jis dengia manę savo namuose piktame čėse, jis paslepia manę savo šėtroje, ir paaukština manę ant uolos;
6. Ir dabar *iškels mano galvą ant mano neprietelių, aplink manę stovinčiųjų, tai jo namuose liaupsę apieravosu; aš liaupsįsu ir šlovįsu Poną Dievą. *Ps.18,49.
7. Pone Dieve, *klausyk mano balso, man šaukiant; buk man malonus ir išklausyk manę! *Ps.4,2 ir 5,2.
8. Mano širdis tau primena tavo žodį: „jus turite mano veido jėškoti;" todėl aš ir *jėškau, Pone Dieve, tavo veido. *Ps.24,6. Jėz.45,19.
9. *Ne slėpk savo veidą nuo manęs, ir ne patremk savo tarną narse, nės tu esi mano pagalba, ne apleisk manę ir ne attrauk savo ranką nuo manęs, Dieve, mano išganymas! *Ps.13,2.
10. Nės mano tėvas ir mano motyna prastoja manę, ale *Ponas Dievas manę priima. *Ps.94,16.17.
11. Pone Dieve, rodyk man savo kelią, ir vadžiok manę tiesiuoju taku dėl mano neprietelių!
12. *Ne išduok manę į valę mano neprietelių! nėsa nevierni liudininkai stovia prieš manę, ir neteisiai man daro be baimės. Ps.31,9.
13. Bet aš tačiau tikiu, jog aš *regėsu gėrybę Pono Devo žemėje gyvųjų. *Jėz.38,11.
14. *Lauk Pono Dievo; buk †linksmas, ne nusimink ir lauk Pono Dievo! *Abak.2,3. Ps.31,25.

Psalmas 28.

Malda prieš nevierniuosius žmones.

1. Psalmas Dovido.
Kad aš šaukiu tavęspi, Pone Dieve, mano apgynime, tai ne tylėk, *jeib tau tylint aš ne bučiau lygus tiems, kurie peklona nueiti. *Ps.143,7.
2. Klausyk balso mano prašymo, kad aš tavęspi šaukiu, kad aš *savo

rankas pakeliu švenčiausiospi tavo
vietospi. *Raud. 3, 41.
3. Ne trauk manę drauge tarp Die-
vo nesibijančiųjų ir tarp piktadėjų,
kurie prieteliškai kalba su savo ar-
tymu ir širdyje piktą dumoja.
4. Duok jiems pagal jų piktą elgi-
mą; duok jiems pagal darbus jų ran-
kų; užmokėk jiems, ką jie nupelnė!
5. Nėsa jie ne nor *daboti ant vei-
kalo Pono Dievo, neigi ant darbų
jo rankų; todėl jisai juos išardys ir
ne atbudavos. *Jėz. 5, 12.
6. Pašlovintas t'esie Ponas Dievas, nė-
sa jisai išklauso balsą mano prašymo.
7. Ponas Dievas yra mano stiprybė
ir mano skydas, ant jo nusitik mano
širdis, ir man yra pagelbėta; ir mano
širdis yra linksma, ir aš jam dėka-
vosu savo giesme.
8. Ponas Dievas yra jų stiprybė,
jis yra ta stiprybė, kuri jo mosty-
tamjam gelbti.
9. Gelbėk savo žmones, ir *peržeg-
nok savo dalį, ir ganyk bei paaukš-
tink juos amžinai! *Ps. 29, 11.

Psalmas 29.

Prarakavimas apie perkuną Dievo žodžio.

1. Psalmas Dovido.
*Atneškite Ponui Dievui, jus mac-
nieji, atneškite Ponui Dievui garbę
ir stiprybę! *Ps. 96, 7.
2. Atneškite Ponui Dievui garbę jo
vardo, melskitės Pono Dievo *šven-
tais rubais aprėdyti! *Ps. 110, 3.
3. Balsas Pono Dievo eiti ant van-
denų; Dievas garbės griauja, Po-
nas Dievas ant didžių vandenų.
4. Balsas Pono Dievo ateiti su syla,
balsas Pono Dievo ateiti šlovingai.
*Jėz. 30, 31.
5. Balsas Pono Dievo sulaužo cė-
drus; Ponas Dievas sulaužo cėdrus
ant Libanono,
6. Ir daro juos laigančius kaip ver-
šius, Libanon ir *Sirijon kaip jauną
vienragį. *5 Maiž. 3, 8. 9.
7. Balsas Pono Dievo kerta kaip
*ugnies liepsna. *Jėz. 66, 15. 16.
8. Balsas Pono Dievo sujudina pus-
čias, balsas Pono Dievo sujudina
pusčias Kades.
9. Balsas Pono Dievo sujudina lo-
nes ir nunuogina gires; ir jo bažny-
čioje kožnas jį garbįs.

10. Ponas Dievas sėd, jeib padarytų
griektvanį; ir Ponas Dievas pasiliekt
karaliumi amžinai.
11. Ponas Dievas *duos savo žmo-
nėms sylos; Ponas Dievas žegnos
savo žmones pakajumi. *Ps. 28, 8. 9.

Psalmas 30.

Dėkavonė už Dievo mylistą varge ir bėdoje.

1 Psalmas, pirmgiedotinas apie pa-
šventinimą namų Dovido.
2. Aš liaupsinu tavę, Pone Dieve,
nėsa tu manę paaukštinai, ir *ne duodi
mano neprieteliams džiaugtis iš manęs.
*Ps. 35, 19. 24.
3. Viešpatie, mans Dieve, kaip ta-
vęspi šaukiau, tu išgydei manę.
4. Pone Dieve, *tu mano dušią iš
peklos išvedei; tu manę gyvą išlai-
kei, aniems peklon nužengiant.
*Ps. 86, 13 ir 116, 3. 4.
5. Jus šventieji, liaupsinkite Poną
Dievą, dėkavokite ir *garbinkite jo
šventybę! *Ps. 97, 12.
6. Nėsa jo *kerštas patenka akies
mirksnį, ir jis mėgstasi gyvastimi;
vakarais yra verksmas ir †rytme-
čiais džiaugsmas. *Jėz. 54, 7.
7. Bet aš tariau, man gerai esant:
aš niekadai ne prapulsu.
8. Nėsa, Pone Dieve, savo pasimė-
gimu mano kalną pastiprinai; bet kaip
veidą savo paslėpei, nusigandau.
9. Aš, Pone Dieve, šauksu tavęspi;
Pono Dievo aš melsu.
10. Kam dera mano kraujas, man
*numirus? Ar dėkavos tau dulkės,
ir tavo viernystę bau praneš? *Ps. 6, 6.
11. Pone Dieve, klausyk ir *buk
man malonus; Pone Dieve, buk man
gelbėtojis! *Ps. 6, 3.
12. *Tu mano dejavimą perverti į
šokinėjimą; tu mano žaką išvilkai ir
džiaugsmu manę apjuosei. *Jon. 16, 20.
13. Kad tau *liaupsę giedotų mano
dušia ir ne nutiltų. Viešpatie, mans
Dieve, aš tau dėkavosu amžinai.
*Ps. 16, 9.

Psalmas 31.

Nusitikėjimas ne duosti nei jokioje bėdoje ir gėdoje buti.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Pone Dieve, aš tavimi *nusitikiu,
ne duok manę niekadai gėdoje buti; iš-
gėbėk manę per savo teisybę! *Ps. 25, 2.
3. Prilenk savo ausis manęspi, skub-

riai gelbėk manę! Buk man stipri uola ir pilimi, jeib manę gelbėtumbei!
4. Nėsa tu esi man uola ir pilimi; dėl *savo vardo norėtumbei manę vadžioti ir vesti. * Ps. 23, 3.
5. Tu norėtumbei manę iš tinklo ištraukti, kurį jie man spendė; nėsa tu esi mano stiprybė.
6. *Į tavo rankas aš paduomi savo dušią; tu manę išgelbėjai, Viešpatie, tu viernasis Dieve. * Luk. 23, 46.
7. Aš neapkenčiu dabojančiųjų ant pikto pamokslo, bet aš nusitikiu Ponu Dievu.
8. Aš *džiaugiuos ir linksmas esmi iš tavo mylistos, kad tu padaboji ant mano vargo ir pažįsti mano dušią bėdoje; * Ps. 9, 3.
9. Ir ne paduodi manę į rankas neprieteliaus; tu pastatai mano kojas ant plačios vietos.
10. Pone Dieve, buk man malonus, nės aš esmi tužboje, mano *gymys pagedo dėl smutkos, priegtam mano dušia ir kunas; * Ps. 6, 3.
11. Nės mano amžias nusimažino dėl smutkos, ir mano čėsas dėl dusaujimo; mano stiprybė pagedo dėl mano nusidėjimo, ir mano kaulai išdžiuvo.
12. Man taip pikt yra, kad aš gėda pastojau mano kaimynams ir baidykle mano gentims; kurie manę regia ant ulyčios, bėga nuo manęs.
13. Užmirštas esmi širdyje, kaip numiręsis; aš pastojau kaip sudaužytas rykas.
14. Nėsa daug kolioja manę biauriai, kad kožnas manęs baidosi; jie *dumja tarp savęs prieš manę, ir dumoja manę nužavinti. * Ps. 2, 2.
15. Bet aš, Pone Dieve, tavimi nusitikiu, sakydamas: tu esi mano Dievas.
16. Mano *čėsas yra tavo rankose; išgelbėk manę nuo rankų mano neprietelių ir nuo tų, kurie manę persekinėja. * Ps. 139, 16.
17. Duok *žibėti savo veidui ant tavo tarno; gelbėk manę per savo malonę! * 4 Maiž. 6, 25. Ps. 80, 4.
18. Pone Dieve, ne duok man gėdoje buti, nėsa aš tavęspi šaukiu; Dievo nesibijantieji gėdoje tur buti ir nutildyti pekloje.
19. Nutilti turėtų visų neviernųjų nasrai, kurie prieš teisųjį stačiai puikiai ir papeiktinai kalba.
20. Kaip didė yra tavo malonė, kurią slaptomis išlaikei tiems, kurie tavęs bijosi, ir parodai tiems, kurie po žmonių akių tavimi nusitikia.
21. Tu *juos paslepi slapta prie savęs nuo kožno tyčiavimo, tu uždengi juos namuose nuo liežuvių vaidijančiųjų. * Ps. 27, 5.
22. Pagirtas t'esie Ponas Dievas, kad *indyvną gerybę man parodė stipriame mieste! * Ps. 17, 7.
23. Nės *aš sakiau savo drebėjime: aš esmi patremtas nuo tavo akių; tačiau klausei balso mano prašymo, kad tavęspi šaukiau. * Ps. 116, 11.
24. Mylėkite Poną Dievą, visi jo šventieji! tikinčiuosius apsaugojo Ponas Dievas, bet bagotingai užmoka puikavojančiamjam.
25. *Bukite linksmi ir ne nusiminkite, visi, kurie jus Pono Dievo laukiate! * Ps. 27, 14.

Psalmas 32.

Apie apteisinimą.

1. Pamokinimas Dovido.
Gerai *tam, kuriam peržengimai atleisti, kuriam griekai apdengti yra. * Rym. 4, 7.
2. Gerai tam žmogui, *kuriam Ponas Dievas nusidėjimus ne †prirokuoja, kurio dvasėje niera vyliaus. * Jėz. 38, 17. † 1 Maiž. 15, 6.
3. Nės kad aš norėjau juos *užtylėti, †išdžiuvo mano kaulai dėl mano dieniškojo vaitojimo. * Job. 31, 33. † Ps. 31, 11.
4. Nės tavo ranka sunki buvo ant manęs dieną bei naktį, jog mano *drėgnumas išdžiuvo, kaip antai vasara džiusta. Sėla. * 1 Zom. 5, 7.
5. *Todėl aš tau išsipažįstu savo griekus ir ne slepiu savo nusidėjimus. Aš tariau: aš išsipažįsu Ponui Dievui savo peržengimus; †tai atleidai man nusidėjimus mano griekų. Sėla. * Ps. 38, 19. Neėm. 1, 6. Pam. 28, 13. † 1 Jon. 1, 9.
6. Dėl to melsis tavęs visi šventieji *tikru čėsu; todėl, kad rasis didi tvanai vandens, tai anie ne prieis juos. * Jėz. 55, 6.
7. *Tu esi mano apgintojis; apsaugok manę nuo tužbos, kad aš išgelbėtas tikrai linksmai galėčiau garbinti. Sėla. * Ps. 27, 5.
8. Aš tavę *pamokįsu ir tau kelią rodįsu, kuriuomi vaikščiosi; aš savo akimis tave vadžiosu. * Ps. 25, 12.

9. Ne bukite kaip arkliai ir asilai, kurie ne išmano, *kuriems reikia kamanas ir žaislus į burną dėti, kad jie ne nor tavęspi. * Pam. 26, 3.

10. *Dievo nesibijąsis tur daug vargų, bet Ponu Dievu nusitikintįjį gerybė apglobs. * Ps. 16, 4 ir 34, 22.

11. *Džiaugkitės Ponu Dievu ir bukite linksmi, jus teisieji, ir garbinkite visi jus gerieji! * Ps. 33, 1.

Psalmas 33.

Musų širdies džiaugsmas randasi pagarbinime Pono Dievo gerybių.

*Džiaugkitės, jus teisieji, Ponu Dievu; gerieji tur jį gerai liaupsinti. * Ps. 64, 11 ir 97, 12.

2. Dėkavokite Ponui Dievui su arpomis, ir *giedokite jam liaupsės giesmę ant psaltėriaus dešimtis striunų! * Ps. 92, 4.

3. Giedokite jam *naują giesmę! gerai žaiskite ant žaislų, striunas turinčių, su skambėjimu! * Ps. 40, 4 ir 96, 1 ir 98, 1.

4. Nėsa *Dievo žodis yra teisus; ir ką jisai žada, tai attesa tikrai. * Ps. 19, 10.

5. Jis myl teisybę ir sudą; *žemė pilna yra gerybės Pono Dievo. * Ps. 119, 64.

6. Dangus žodžiu Pono Dievo yra sutvertas ir visi jo pulkai dvase jo burnos.

7. Jis *sulaiko vandenį juriose, kaip ryke, ir desti gilumus į paslėptą. * Ps. 104, 9.

8. Visas svietas *te prisibijosi Pono Dievo, ir po jo akių te dreba vislab, kas gyva yra! * Ps. 67, 8.

9. Nėsa *jam kalbant stojasi, jam prisakant gatava ant žemės. * 1 Maiž. 1, 3.

10. Ponas Dievas *išniekina pagonų rodą, ir nulenkia žmonių dumas. * Job. 5, 12.

11. Ir Pono Dievo *roda pasiliekti amžinai, jo širdies dumos visados. * Pam. 21, 30. Jėz. 14, 27.

12. *Ger tiems žmonėms, kurių Viešpats Dievas yra; žmonėms, kurius sau ant tėvonystės aprinkęs. * Ps. 144, 15.

13. Ponas Dievas iš dangaus *mato ir regia visų žmonių vaikus. * Ps. 14, 2.

14. Nuo savo stipriojo sosto jis regia ant visų gyvenančių ant žemės.

15. Jis lenkia jų visų širdį, jis daboja ant jų visų darbų.

16. Karaliui ne gelbti didė jo macis; milžinas ne išgelbamas per didę savo sylą.

17. Žirgai taipojau ne padesti, ir jų didė stiprybė ne išgelbti.

18. Štai, Pono Dievo akis regia ant jo prisibijančiųjų, ant jo malonės nusitikinčiųjų,

19. Kad jų dušią išgelbėtų nuo smerties ir *papenėtų juos brangybėje. * Ps. 34, 10.

20. Musų dušia *laukia Pono Dievo; jis yra musų gelbėtojis ir ginėjas. * Jėz. 8, 17.

21. Nėsa musų širdis džiaugiasi juomi, ir mes nusitikime ant šventojo jo vardo.

22. Tavo *malonė, Pone Dieve, t'esie ant musų, kaip tavimi mes nusitikime. * Ps. 31, 7. 8.

Psalmas 34.

Dėkavonė už Dievo meilę.

1. Psalmas Dovido, kaip *jis dėjosi, be proto esąs po akių Abimelėko, kursai jį šalin varė, ir jis atstojo. * 1 Zom. 21, 13.

2. Aš *Poną Dievą šlovįsu visados, jo liaupsė visados bus mano burnoje. * Ps. 63, 3.

3. Mano dušia *girsis Ponu Dievu, jeib pavarguliai tai išgirdę džiaugtųs. * Jėr. 9, 24.

4. Garbinkite su manimi Poną Dievą, ir *paaukštinkime iš vieno jo vardą! * Ps. 145, 1.

5. Kaip aš Pono Dievo jėškojau, jisai man atsiliepė ir išgelbėjo manę iš visos mano baimės.

6. Kurie į jį veizdi ir prie jo glaudžiasi, tų veidas ne bus apgėdintas.

7. Kaip šis pavargęsis šaukė, išgirdo Ponas Dievas ir gelbėjo jį iš visos jo bėdos.

8. *Angielas Pono Dievo aplink tus guldosi, kurie jo bijosi ir išgelbti juos. * 1 Maiž. 32, 1. 2. 2 Kar. 6, 17. Ps. 91, 11.

9. Ragaukite ir regėkite, kaip meilingas Ponas Dievas yra; *gerai tam, kursai juomi nusitik. * Ps. 2, 12.

10. Bijokitės Pono Dievo, jus jo šventieji; nės *kurie jo bijosi, nieko ne stokoja. * Ps. 37, 19.

11. Bagotieji tur pristokti ir badėti; ale kurie Pono Dievo jėško, ne stokoja nei jokio lobio.

12. *Eikštė šen, vaikai, klausykite manęs, aš jus pamokįsu Dievo baimės. * Ps. 66, 16.

13. *Kas yra, kursai geidžia gero gyvasčio, ir rods geras dienas turėtų? * 1 Petr. 3, 10.

14. Saugok savo liežuvį nuo pikto, bei savo lupas, kad neteisybės ne kalbėtų.

15. *Liaukis nuo pikto ir daryk, kas ger yra; jėškok pakajaus ir sek jį.
* Ps. 37, 27. 1 Petr. 3, 11.
16. *Akys Pono Dievo reg ant teisiųjų, ir jo ausys ant jų šaukimo. * Job. 36, 7.
17. Bet *veidas Pono Dievo priešijas piktai darantiemsiems, kad †jų paminklą išgaišintų nuog žemės.
* Ps. 5, 5. † Job. 18, 17.
18. Kad teisieji šaukia, tai *klauso Ponas Dievas ir išgelbti juos iš visos jų bėdos. * perkš. 5.
19. *Ponas Dievas arti yra tiems, kurie sudaužytos širdies yra; ir gelbti tiems, kurie sumuštą tur umą. * Luk. 18, 13. 14.
20. Teisusis daug tur kentėti, ale Ponas Dievas gelbti jį iš to viso.
21. Jis apsaugoja visus jo kaulus, idant nei vienas jų ne butų sulaužtas.
22. Dievo nesibijantįjį nelaimė nužavįs; ir kurie teisiojo ne apkenčia, bus kalti.
23. Ponas Dievas išgelbti dušias savo tarnų, ir visi, kurie juomi nusitik, išliks nekalti.

Psalmas 35.

Malda dėl išgelbėjimo nuo neprietelių smarkumo.

1. Psalmas Dovido.
Pone Dieve, barkis ant barančiųjų su manimi, kariauk su kariaujančiaisiais prieš manę!
2. Nutverk skydą bei ginklus *ir kelkis man ant pagalbos! * Ps. 12, 6.
3. Pagauk ragotinę ir apgink manę nuo persekinėjančių manę. Sakyk mano dušiai: „Aš esmi tavo pagalba!“
4. Tur gėdėtisi ir apgėdinti buti, kurie tykoja mano dušios; atbulai tur eiti ir gėdoje buti, kurie man pikto velija.
* Ps. 40, 15.
5. Jie tur buti kaip *pelai prieš vėją, ir angielas Pono Dievo te pastumia juos šalin. * Ps. 1, 4.
6. Jų kelias tur buti tamsus ir slidus, ir angielas Pono Dievo te persekinėja juos.
7. Nėsa jie man be priežasties spendė savo tinklus ant pagadinimo ir be priežasties mano dušiai duobes padarė.
8. Jis tur iš nežinios užpultas buti, ir jo tinklas, kurį paspendęs, tur jį sugauti, ir tame tur sugautas buti.
9. Bet mano dušia turėtų džiaugtis Ponu Dievu ir pasilinksminti jo pagalba.
10. Visi mano kaulai tur sakyti: Pone Dieve, kas tau yra lygus? kursai *tu biednąjį išgelbi nuo sylingesniojo už jį, ir pavargusįjį bei biednąjį nuo jo plėšikų. * Job. 36, 15.
11. Neteisus liudininkai keliasi ir kaltina manę to, ko nekaltas esmi.
12. Jie man *pikto daro už gerą, manę į širdies negandą įversti norėdami. * Ps. 38, 21.
13. Bet aš aniems *sergant apsivilkau žaku, mučijausi pastnįkavimu ir meldžiausi iš širdies be paliovimo.
* Rym. 12, 15.
14. Tikėjausi, jį esant mano prieteliumi ir broliu; aš vaikščiojau smutnas, kaip kurs geda savo motynos.
15. Bet jie džiaugias iš mano iškados ir susirenka; raišieji susirenka prieš manę be mano kaltybės; jie plėša nesiliaudami.
16. Su balamutais, kurie dedasi vierni esą, ir apjuoktojais, valgio dėlei jie *griežia savo dantimis ant manęs.
* Joh. 16, 9.
17. Pone Dieve, *ikikolei tai kentėsi? ben išgelbėk mano dušią iš jų tranksmo ir mano †vienturtę nuo jaunų liutų!
* Ps. 119, 84. † Ps. 22, 21.
18. Aš tau *dėkavosu didime susirinkime, ir tarp daug žmonių aš girsu tavę. * Ps. 40, 10. 11.
19. Te nesidžiaugia ant manęs, kurie man neteisiai keršija; nei akimis manę te ne apšaipo, kurie manęs be priežasties ne apkenčia.
20. Nėsa jie *tykoja iškados daryti, ir jėško neviernas provas prieš pakajinguosius žemėje. * Ps. 36, 5.
21. Ir didei išsižioję ant manęs sako: „*tai, tai, tai rods norime.“ * Ps. 40, 16.
22. Pone Dieve, tu regi, ne tylėk; Viešpatie, ne buk toli nuo manęs!
23. *Budinkis ir pabusk ant mano sudo ir ant mano provos, mans Dieve ir Viešpatie! * Ps. 44, 24.
24. Viešpatie, mans Dieve, sudyk manę pagal savo teisybę, kad jie ant manęs nesidžiaugtų.
25. Te ne sako jie savo širdyje: „tai, tai, to norėjome;“ te ne sako jie: „mes jį prarijome.“
26. *Tesigėdi ir te stov apgėdinti visi, kurie mano vargais džiaugiasi; testov apvilkti gėda ir apgėdinimu, kurie giriasi prieš manę. * perkš. 4.

27. *Te giriasi ir te džiaugiasi, kurie
man velija provoje laimėti ir visada
sako: Ponas Dievas turėtų buti didei
pašlovintas, kursai savam tarnui gero
velija. * Ps. 40, 17.
28. Ir mano liežuvis kalbės apie tavo
teisybę ir tavę kas dieną garbįs.

Psalmas 36.

Malda ir skunda prieš veidmainius, Dievo nesibijančiuosius.

1. Psalmas Dovido, Pono Dievo
tarno, pirmgiedotinas.
2. Iš dugno mano širdies apie piktų-
jų elgimą yra sakyta, *kad prie jų nei
jokios Dievo baimės niera. * 1 Maiž. 20, 11.
3. Jie *teisinasi tarp savęs, jeib pik-
tąją savo provą paskubintų ir kitus
į gėdą įvestų. * 2 Kar. 17, 9.
4. Jų *visų pamokslas yra iškadin-
gas ir sumeluotas; jie ir ne duostis
mokinti, kad gero darytų. * Ps. 59, 13.
5. Bet ant savo patalo jie *dumoja iš-
kadyti, ir stipriai stov ant piktojo kelio,
ir nesibaido nei jokio pikto. * Mik. 2, 1.
6. Pone Dieve, tavo *malonė pa-
tenk sulyg dangumi, ir tavo tiesa su-
lyg debesimis. * Ps. 57, 11 ir 108, 5.
7. Tavo teisybė stov, kaip Dievo
kalnai, ir tavo tiesa, kaip didžios
gilybės; Pone Dieve, tu gelbi, kaip
žmones, taip ir bandą.
8. Kaip brangi yra tavo malonė, Die-
ve, kad žmonių vaikai po *pavėsiu
tavo sparnų nusitik! * perkš. 11. Ps. 17, 8.
9. Jie *atsiger iš bagotų lobių tavo
namų; ir tu juos girdai pasimėgimu,
kaip su upe. * A. Giesm. 5, 1.
10. Nėsa pas tavę yra *gyvoji
versmė, ir tavo šviesybėje †regime
šviesybę. * Jėr. 2, 13 ir 17, 13. † Jėz. 9, 2.
11. *Išplatink savo gerybę ant pa-
žįstančiųjų tavę, ir savo teisybę ant
gerųjų. * perkš. 8.
12. Ne duok manę pamintu buti
nuog puikiųjų; ir ranka Dievo nesi-
bijančiųjų te ne pardaužia manę.
13. Bet *piktadėjai te puola čiajau, kad
butų patremti ir ne išsilaikytų. * Jėr. 50, 32.

Psalmas 37.

Pasipiktinimą dėl palaimos Dievo nesibijančiųjų reik vengti.

1. Psalmas Dovido.
Ne *perpyk ant piktųjų; ne buk pa-
vydįs ant piktadėjų; * Pam. 24, 19. Mok. 10, 4.
2. Nėsa jie kaip žolė umai bus pa-
kirsti, ir kaip žalioji žolė pavįs.
3. Nusitikėk *Ponu Dievu ir daryk
gero, pasilik žemėje ir penėkisi vie-
lybai. * Oz. 12, 6. 7.
4. Turėk savo pasimėgimą Ponu
Dievu, tas tau duos, *ko tavo širdis
geidžia. * Ps. 20, 5.
5. *Paduok Ponui Dievui savo ke-
lius ir nusitikėk juomi; jis ištaisys
gerai, * Mat. 6, 25.
6. Ir *išrodys tavo teisybę kaip
šviesybę, ir tavo viernybę kaip pietus.
* Jėz. 58, 8.
7. Buk kantrus Ponui Dievui ir lauk
jo! Ne papyk ant to, kuriam jo vei-
kalas laimingai sekasi.
8. *Liaukis nuo keršto ir atmesk
rustybę; ne papyk, jeib ir tu pikto
ne darytumbei. * Epėz. 4, 26. 31.
9. Nės piktieji bus išgaišinami; bet
kurie laukia Pono Dievo, *žemę ap-
turės. * perkš. 11. Pam. 2, 21.
10. Dar mažo be reik, tai jau ne
b'yra Dievo nesibijančiojo; ir kada
tu veizdėsi jo vietos, ne be bus jo.
11. Bet pavarguliai *apturės žemę,
ir džiaugsis †didžiame pakajuje.
* Mat. 5, 5. † Ps. 119, 165.
12. Dievo nesibijąsis grumzdžia tei-
siamjam ir *sukanda savo dantis ant
jo. * Job. 16, 9.
13. Bet Ponas Dievas juokiasi jo;
nėsa jis regia, jo dieną ateinant.
14. Dievo nesibijantieji ištraukia kar-
dą ir įtempia savo kilpinį, kad ubagą
ir pavargulį parstumtų, ir žavintų ge-
riuosius.
15. Bet jų kardas eis į jų pačių širdį,
ir jų kilpinis paluš.
16. Mažumas, kurį teisusis tur, ge-
resnis yra, ne kaip didysis lobis dau-
gių Dievo nesibijančiųjų.
17. Nėsa *petys Dievo nesibijan-
čiųjų paluš, bet Ponas Dievas išlai-
ko teisiuosius. * 1 Zom. 2, 31.
18. Ponas Dievas pažįsta dienas ge-
rųjų, ir jų lobis amžinai išsilaikys.
19. Jie ne bus gėdoje piktame čėse
ir *brangybėje gana apturės. * Ps. 112, 3.
20. Nėsa Dievo nesibijantieji pra-
puls, ir neprieteliai Pono Dievo, no-
rint butų kaip gražiausia lanka, ta-
čiau sugaiš, kaip dumai išnyksta.
21. *Dievo nesibijąsis žyčija ir ne

užmoka; ale teisusis mielaširdingas ir dosnus yra. * Ps. 112, 5.
22. Nėsa *jo peržegnotieji apturės žemę, bet jo prakeiktieji tur buti išgaišinami. * Ps. 25, 13.
23. Tokio vyro žingsnis Pono Dievo yra paskubinamas, kursai mėgsta jo keliais.
24. *Jei jis puola, ne yra atmetamas, nėsa Ponas Dievas jį išlaiko prie rankos. * Ps. 145, 14.
25. Jaunas buvau ir pasenau, ir niekadai ne regėjau, teisųjį prastotą, nei jo sėklą duonos jėškinėjančią.
26. Jis visados yra mielaširdingas ir su džiaugsmu žyčija; ir jo sėkla bus peržegnota.
27. *Liaukis nuo pikto ir daryk gero, ir pasilik visados! * Ps. 34, 15.
28. Nėsa Ponas Dievas myl tiesą ir ne prastoja savo šventuosius; amžinai jie bus apsaugojami, bet Dievo nesibijančiųjų sėkla bus sugaišinta.
29. Teisieji gyventinai gauna žemę ir pasiliekti toje amžinai.
30. Teisiojo burna kalba išmintį, ir jo liezuvis mokina tiesą.
31. Zokanas jo Dievo yra jo širdyje, jo žingsniai ne slysta.
32. * Dievo nesibijąsis tykoja teisiojo ir dumoja jį nužavinti. * Ps. 10, 9.
33. Ale Ponas Dievas ne duosti jį į jo rankas, nei pražudo jį, kada nusudijamas yra.
34. Lauk Pono Dievo ir laikyk jo kelią, tai jis tavę iškels, kad žemę gyventinai gautumbei; tu išvysi, kad Dievo nesibijantieji bus išgaišinti.
35. Aš mačiau Dievo nesibijantį, tas išsikėlė ir išsiplatino ir žaliavo, kaip bapkų medis.
36. Ir kaip praėjau, štai, *jau ne be buvo; aš jo klausinėjau, bet niekur ne buvo randamas.
* Job. 4, 20. Ps. 10, 15. Pam. 29, 16.
37. Pasilik *geras ir buk teisus, nėsa tokiems paskiausiai gerai bus.
* 1 Maiž. 39, 8. 9.
38. O *peržengtojai visi iš vieno bus išpustyti, ir Dievo nesibijantieji galiausiai bus sugaišinti. * Ps. 73, 19.
39. Ale Ponas Dievas gelbti teisiuosius; *tas yra jų stiprybė bėdoje. * Ps. 48, 4.
40. Ir Ponas Dievas juos užstos ir išgelbės juos, jis juos nuo Dievo nesibijančiųjų išgelbės ir jiems padės; nėsa jie nusitik juomi.

Psalmas 38.

Prisivertimo malda dėl atvalnijimo nuo sunkaus grieko.

1. Psalmas Dovido ant paminklo.
2. Pone Dieve, ne *koravok manę savo narse, nei koznyk manę savo keršte! Ps. 6, 12.
3. Nėsa tavo strielos yra manyje, ir tavo ranka spaudžia manę.
4. Nieko sveiko niera maname kune dėl tavo grumzdimo; ir nei jokio pakajaus kauluose mano dėl mano griekų.
5. Nėsa mano griekai pereiti mano galvą; kaip sunki kokia našta jie man per sunkus pastojo.
6. Mano žaizdos smird ir puliuoja dėl mano neišminties.
7. Aš vaikščioju pasilenkęs ir labai susirietęs, visą dieną aš vaikščioju smutnas.
8. Nėsa mano *strėnos visai padžiusta, ir niera nieko sveiko ant mano kuno. * Ps. 22, 15. 16.
9. Su manimi iš viso kitaip yra, aš esmi didei sukultas, aš dejuoju dėl nepakajavimo savo širdies.
10. Pone Dieve, po tavo akių yra visas mano noras, ir mano *dusavimas tau ne užslėptas. * Ps. 6, 7.
11. Mano širdis dreba, mano syla manę prastojo, ir šviesybė mano akių niera manipi.
12. Mano *mylimieji ir prieteliai stov prieš manę ir baidosi mano slogos; ir mano artimieji atsitolina. * Job. 19, 14.
13. Ir kurie mano dušios tykoja, spendžia man; ir kurie man pikto velija, kalba, kuo budu nor iškados daryti, ir visokias buklystes dumoja.
14. Bet aš turu buti kaip kurtinys ir ne girdėti; ir kaip *nebilys, kursai savo burnos ne atver. * Jėz. 53, 7.
15. Ir turu buti kaip negirdįs ir neturįs *prieštarimo savo burnoje.
* 1 Petr. 2, 23.
16. Ale aš tavęs laukiu, Pone Dieve, tu Viešpatie, mano Dieve, išklausysi.
17. Nės aš dumoju, jeib ant manęs *nesidžiaugtųs; kada mano koja paslystų, didei jie prieš manę girtųsi. * Ps. 30, 2.
18. Nėsa aš ant vargo esmi leistas, ir mano sopėjimas visadai esti po mano akių.

19. Nės aš pasakau savo nusidėjimą ir rupinuosi dėl savo griekų.
20. Ale mano priešininkai gyvena ir yra sylingi; kurie manęs neapkenčia, yra didi.
21. Ir kurie man *pikto daro už gerą, statosi prieš manę, todėl, kad aš, kas gera yra, myliu. * Ps. 109, 5.
22. Ne prastok manę, Viešpatie, mano Dieve, ne buk toli nuo manęs!
23. *Pasiskubink man pristoti, Pone Dieve, †mano pagalba! * Ps. 40, 14. † Ps. 35, 3.

Psalmas 39.

Malda dėl žinios, išganytingai mirti, kaip tikra gydykla prieš pasipiktinimą.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas *Jėdutuno. * Ps. 62, 1.
2. Aš apsiėmiau saugotis, kad ne susigriešyčiau savo liežuviu. Aš savo burna valdysu, kadangi turu regėti Dievo nesibijantįjį po savo akių.
3. Aš *nutilau ir tyliu ir ne sakau džiaugsmo, ir savo vargus turu ryti į savę. * Ps. 38, 14.
4. *Mano širdis užsidegė mano kune, ir kada to atsimenu, lyg degte degu; aš kalbu savo liežuviu. * Ps. 119, 53.
5. Bet Pone Dieve, ben *pamokink manę, kad galas su manimi tur buti, kad mano amžias savo čėsą tur, ir aš atstoti turu. * Ps. 90, 12.
6. Štai, *mano dienos yra kaip plaštaka pas tavę, ir mano amžias kaip niekas po tavo akių. Kaip visiškai nieku yra visi žmonės, kurie taip be baimės elgiasi! Sėla. * Ps. 90, 5.
7. Jie vaikščioja kaip šešėlis ir noprosnai didei pasirupina; jie *renka ir ne žino, kam tai teks.
* Mok. 2, 18. 21. Luk. 12, 18. s.
8. Taigi, Pone Dieve, kuomi aš linksmįsiuos? Aš *nusitikiu tavimi. * Ps. 25, 2.
9. *Išgelbėk manę nuo visų mano griekų ir ne duok manę paikiemsiems apjuoku buti! * Ps. 79, 9.
10. Aš tylėsu ir savo burną ne atversu; *tu gerai ištaisysi. * Ps. 37, 5.
11. *Attolink nuo manęs savo slogą, nės aš apalpau dėl koravonės tavo rankos. * Mat. 26, 39.
12. Kada tu žmogų griekų dėl baudi, tai jo gražumas suėdamas yra, kaip nuo kandžių. Ak, *kaip visai nieku yra visi žmonės! Sėla. * Ps. 62, 10.
13. Klausyk mano maldos, Pone Dieve, ir permanyk mano šauksmą, ir ne tylėk ant mano ašarų! nės *aš esmi, kaip tavo ateivis, taip ir tavo miesčionis, kaip visi mano tėvai.
* 1 Maiž. 35, 27. 3 Maiž. 25, 23. 1 Nus. 30, 15. Ps. 119, 19. 2 Kor. 5, 6. 7. Pil. 3, 20. 1 Petr. 2, 11. Ebr. 11, 13.
14. *Liaukis nuo manęs, kad atsigaivinčiau, pirmneng nueičiau ir daugiaus čionai ne bučiau. * Job. 10, 20.

Psalmas 40.

Prarakavimas apie Kristų, jo kentėjimą ir prarakystės urėdą.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Aš *laukiau Pono Dievo, ir jis lenkėsi manęspi ir †klausė mano šauksmo, * Ps. 27, 14. † Ps. 5, 3 ir 18, 7 ir 34, 16.
3. Ir ištraukė manę iš baisiosios duobės ir *iš purvų, ir pastatė mano kojas ant uolos, kad tikrai minti galiu. * Ps. 42, 8.
4. Ir davė man naują giesmę į mano burną, garbinti musų Dievą; toktai daug regės ir bijosis Pono Dievo ir ant jo nusitikės.
5. Ger tam, kurs savo nusitikėjimą guldo ant Pono Dievo, neigi gręžiasi prie puikiųjų ir meluojančiųjų!
6. Viešpatie, mano Dieve, didi yra tavo stebuklai ir tavo mislys, kurius tu ant musų parodai; tau nei vienas niera lygus; aš juos apsakysu ir apie juos kalbėsu, kačeig jie ne paskaitomi yra.
7. *Apieros ir valgymo apieros tau ne pamėgsta, bet ausis tu man atvėrei; tu ne nori nei deginimo apieros, nei apieros už griekus. * Ps. 51, 18. Ebr. 10, 5.
8. Tai aš sakiau: štai, ateimi, *knygose apie manę yra parašyta.
* Jon. 5, 39. 46. Ebr. 10, 7.
9. Tavo *valę, mans Dieve, aš rods pildau, ir tavo zokaną turu savo širdyje. * Jėz. 50, 5.
10. Aš *apsakysu teisybę didime susirinkime; štai, aš ne duosu sau užkimšti savo burną; Pone Dieve, tu tai žinai. * Ps. 35, 18.
11. Tavo teisybę ne slepiu savo širdyje; apie tavo viernybę ir apie tavo išganymą aš kalbu; aš ne slepiu *tavo malonę ir viernybę po akių didžiojo susirinkimo. * Ps. 57, 4.
12. Bet tu, Pone Dieve, ne atkreipk nuo manęs savo mielaširdingystę; duok savo *malonę ir viernybę visada manę apsaugoti! * Ps. 61, 8.
13. Nės vargai be skaitliaus manę ap-

ėmė, mano griekai manę pagavo, kad negaliu regėti; jų *daugiausyra, ne kaip plaukų ant mano galvos, ir †mano širdis manę prastojo. * Ps. 69, 5. † Ez. 32, 10.
14. Pasimėgkis, Pone Dieve, manę gelbėti; *skubinkis, Pone Dieve, man ant pagalbos! * Ps. 22, 20 ir 38, 23.
15. *Gėdėtis turėtų ir apgėdinti buti mano dušios tykantieji, kad ją nužavintų; atgalios turėtų grįšti ir gėdoje buti, kurie man ko pikto velija. * Ps. 35, 4 ir 38, 23.
16. Jie savo gėdoje turėtų nusigąsti, kurie ant manęs šaukia: „čeba, čeba!"
17. Turėtų *džiaugtis ir linksmintis visi, kurie tavęs klausinėja; ir kurie tavo išganymą myl, tur sakyti visados: „Pone Dieve, buk didei pagarbintas!" * Ps. 35, 27.
18. Nės *aš esmi biednas ir pavargęs, bet Ponas Dievas rupinasi už manę; tu esi mano gelbėtojis ir išganytojis; mans Dieve, ne truk! * Ps. 70, 6 ir 109, 22.

Psalmas 41.

Apie geradėjystę ir neviernystę.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Gerai tam, kurs pasigaili reikalaujančio, tą Ponas Dievas išgelbės piktame čėse.
3. Ponas Dievas jį apsaugos ir *gyvą išlaikys ir duos jam gerai pasisekti ant žemės, neigi jį paduos ant valės jo priešininkų. * Darb. 9, 36. s.
4. Ponas Dievas jį atgaivįs ant smerties patalo; tu jį gelbėsi iš visos jo ligos.
5. Aš tariau: *Pone Dieve, buk man malonus, gydyk mano dušią, nėsa tau aš susigriešijau. * Ps. 6, 3.
6. Mano priešininkai piktai kalba prieš manę: „kada jis mirs, ir kada jo vardas išgaiš?"
7. Jie ateiti žvalgyti, ir tačiau ne iš širdies dumoja; bet bile ko jėško, kad galėtų bluznyti, ir nuėję išplatina.
8. Visi, kurie manęs ne apkenčia, *tylomis prieš manę eiti ir dumoja pikto ant manęs. * Mat. 22, 15.
9. Jie didžiausią klastą prieš manę sudumoja: „kada jis gulės, ne turės vėl keltisi."
10. Ir mano prietelius, kuriuomi aš pasitikėjau, kurs mano *duoną valgė, po kojų manę mina.
* Ps. 55, 14. Jon. 13, 18. Darb. 1, 16.
11. Bet tu, Pone Dieve, buk man malonus, ir gelbėk manę, tai aš jiems užmokėsu.
12. Ant to numanau, kad tu manimi mėgsti, kad mano priešininkas ant manęs ne šukaus.
13. Bet manę tu išlaikai mano nobažnystės dėlei, ir statai manę po savo akių *amžinai. * 1 Nus. 18, 27.
14. Pašlovintas *buk Viešpats, Dievas Izraėl, nuog amžių iki amžių! Amen, Amen. * Luk. 1, 68.

Psalmas 42.

Bėda ir palinksminojimas persekinėjamųjų.

1. Pamokinimas vaikų Kora, pirmgiedotinas.
2. Kaip elnis šaukia šviežio vandens, taipo mano dušia, Dieve, šaukia tavęspi.
3. Mano dušia trokšta Dievo, gyvojo Dievo; kada iškaksu tenai, kad Dievo veidą regėčiau? * Ps. 22, 1.
4. Mano ašaros yra mano penukšlas dieną ir naktį, kadangi man kas dieną sakoma yra: „*kame dabar tavo Dievas?" * Ps. 79, 10.
5. Kadagi toktai pajuntu, tai *aš savo širdį iškrečiu savyje; nėsa aš rods norėčiau nueiti su pulku ir su jais keliauti į Dievo namus, besidžiaugdamas ir dėkavodamas tarp pulkų švenčiančiųjų. * 1 Zom. 1, 15.
6. Kam *nusismutniji, mano dušia, ir taip nepakajuoji manyje? Lauk Dievo, nės aš jam dar dėkavosu, kad jis manę gelbti savo veidu. * Ps. 43, 6.
7. Mano Dieve, mano dušia esti smutna manyje; todėl atsimenu tavęs žemėje pas Jordaną ir Ermonim, ant mažojo kalno.
8. Tavo *tvanai niukia, jog čia viena gilybė ir ten kita gilybė užia; visos tavo bangos ir vilnys eiti per manę.
* Ps. 69, 2. 3.
9. Ponas Dievas dienomis pažadėjo savo malonę, ir naktimis giedmi jam ir meldžiuosi Dievopi savo gyvasčio.
10. Aš sakau Dievui, savo uolai: kam *manęs užmiršai? †kodėl aš taip smutnas turu vaikščioti, kad mano priešininkas manę spaudžia?
* Jėz. 49, 14. † Ps. 43, 2.
11. Yra kaip razbajystė mano kauluose, kad mano priešininkai manę gėdina, kad jie kas dieną man sako: „*kame dabar tavo Dievas?" * perk. 4.

12. Kam *smutnijiesi, mano dušia,
ir taip nepakajuoji manyje? †Lauk
Dievo, nės aš jam dar dėkavosu,
kad jis mano veido pagalba ir mano
Dievas yra. * Ps. 43, 5. † Abak. 2, 3.

Psalmas 43.

Prisitikėjimas Dievopi, kurs aukščiausiasis sudžia yra.

Sudyk *manę, Dieve, ir bylinėk už
manę prieš nešventuosius žmones, ir
išgelbėk manę nuo neviernųjų ir pik-
tųjų žmonių! * Ps. 26, 1.
2. Nėsa tu esi Dievas mano stiprybės, kam patremi manę? *kam duodi
manę taip smutną eiti, kad mano
priešininkai manę kankina? * Ps. 42, 10.
3. Siųsk savo šviesybę ir savo tiesą,
kad jie manę vadžiotų, ir vestų manę
ant *šventojo kalno ir ant tavo gyvenimo, * Ps. 15, 1.
4. Kad nueičiau prie Dievo altoriaus, prie to Dievo, kursai yra mano
*džiaugsmas ir linksmybė, ir tau,
Dieve, dėkavočiau ant arpos, mano
Dieve! * Ps. 63, 6.
5. *Kam smutnijiesi, mano dušia,
ir taip nepakajuoji manyje? Lauk
Dievo, nės aš jam dar dėkavosu,
kad jis mano veido pagalba ir mano
Dievas yra. * Ps. 42, 6. 12.

Psalmas 44.

Dejavimas, kad Dievas savo žmones prastunięs.

1. Pamokinimas vaikų Kora, pirmgiedotinas.
2. Dieve, mes savo ausimis girdėjome, musų tėvai mums pasakė, ką
tu darei jų čėse iš senų dienų.
3. Tu savo ranka pravarei pagonus, ale juos tu įsodinai; tu žmones
išpustijai, ale juos tu išplatinai.
4. Nėsa jie žemę ne perveikė savo
kardu, nei jų petys jiems gelbėjo; bet
tavo dešinė, tavo petys ir šviesybė
tavo veido; nėsa tu jais pasimėgai.
5. Dieve, tu tas pats esi, mano karalius, kursai tu Jokubui pagalbą žadi.
6. Su *tavimi savo priešininkus sudaužysime; tavo vardan pamįsime
prieš mus priešsistengiančiuosius;
* Ps. 60, 14.
7. Nės aš *ne nusitikiu savo kilpiniu,
ir mano kardas ne gal manę gelbėti.
* Ps. 29, 8.
8. Bet tu gelbi mus nuo musų priešininkų ir apgėdini mus neapkenčiančiuosius.
9. Mes kas dieną garbįsime Dievą,
ir tavo *vardui dėkavosime amžinai.
Sėla. * Ps. 54, 8.
10. Kamgi dabar mus patremi ir
duodi mus gėdoje buti ir ne *išeini
tarp musų pulkų? * Ps. 60, 12.
11. Tu duodi mus bėgti po akių
musų priešininkų, kad mums viską
išplėšia, kurie musų n'apkenčia.
12. Tu duodi mus suryti, kaip avis,
ir išsklaidai mus tarp pagonų.
13. Tu parduodi savo žmones dovanai, ir ne imi nieko už juos.
14. Tu *darai mus iškoliojimu musų
kaimynams, juoku ir apgėdinimu aplink mus gyvenantiems. * Ps. 79, 4.
15. Tu darai mus pavyzdžiu tarp
pagonų, ir kad žmonės galvą ant
musų krato.
16. Kas dieną mano *gėda yra po
mano akių, ir mano veidas pilnas
yra apgėdinimo, * Ps. 69, 20.
17. Kad aš *peikiančius ir bluznijančius girdėti ir neprietelius bei pasitiešijančius regėti turu. * Ps. 74, 10.
18. Toktai vislab ant musų atėjo;
ir tačiau tavęs ne užmiršome, neigi
neviernai tavo derėjime ne darėme.
19. Musų širdis ne atstojo, nei musų
vaikščiojimas ne atsikreipė nuo tavo
kelio,
20. Kad tu mus taipo sudaužai tarp
smakų ir apdengi mus su tamsybe.
21. Jei mes vardo savo Dievo butumbime užmiršę, ir savo rankas pakėlę svetimopi dievopi,
22. Tai Dievas galėtų rasti, kadangi
jis *pažįsta musų širdies dugną.
* Ps. 7, 10. s.
23. Nėsa tavęs dėl kas dieną *pasmaugiami esme, ir kaip piaujamos
avys esme laikomi. * Rym. 8, 36.
24. Pabusk, Pone Dieve, *kam miegi?
pabusk, ir mus taip nuodėmai ne
patremk! * Mat. 8, 24.
25. Kam *paslepi savo veidą, užmiršti
musų vargų ir prispaudimų? * Ps. 69, 18.
26. Nėsa musų dušia *prilenkta yra
prie žemės, musų kunas prilipo prie
žemės. * Vald. 11, 35.
27. Kelkis, gelbėk mus ir išvaduok
mus dėl savo malonės!

Psalmas 45.

Prarakavimas apie jaunikį Kristų ir apie šventųjų susirinkimą, jo marčią.

1. Marčios giesmė ir pamokinimas vaikų Kora ant šešių striunų, pirmgiedotinas.
2. Mano širdis mislija gražią giesmę; aš giedosu apie karalių; mano liežuvis yra plunksna gero raštininko.
3. Tu esi gražiausiasis tarp žmonių vaikų, *malоningos yra tavo lupos; todėl Dievas tavę †peržegnoja amžinai. * Luk. 4, 22. † Ev. Jon. 1, 16.
4. Prijuosk savo kardą prie savo šalies, tu karžygy, ir apsirėdyk gražiai!
5. Tu turi laimėti savo grožybėje; ateik teisybei ant pagalbos, *pavargusiems ant sudo ištaisymo; tai tavo dešinė dyvus parodys. * Ps. 72, 4.
6. Aštrios yra tavo strielos, kad žmonių pulkai po tavo akių parpuola viduje tarp priešininkų karaliaus.
7. *Dieve, tavo krasė išsilaiko visados ir amžinai; karalrykštė tavo karalystės yra tiesi karalrykštė. * Ebr. 1, 8.
8. Tu myli teisybę ir neapkenti pikto, elgimo; todėl tavę Dievas, tavo Dievas, pamostijo linksmybės aliejumi daugiaus, ne kaip tavo draugus.
9. Tavo rubai yra pilni Myrų, Aloės ir Kezijos, kada išeini iš paločių, padarytų iš elepantų kaulų, tavo didėje grožybėje.
10. Tavo gražume vaikščioja karalių dukters; marti stov po tavo dešinės viename brangiausiame aukse.
11. Klausyk, duktė, dabokis ir prilenk savo ausis; užmiršk savo žmonių ir namų savo tėvo!
12. Tai pamėgs karalius tavo grožybe; nėsa jis yra tavo ponas, ir tu turi jo melstis.
13. *Duktė Zoro bus su dovanomis čiajau; žmonių bagotieji po tavo akių melsis. * Ps. 72, 10.
14. Karaliaus duktė *visa šlovna iš vidaus yra, ji auksinu rubu apvilkta yra. * A. Giesm. 1, 8 ir 4, 1.
15. Ji vedama yra pas karalių išrašytuose rubuose; ir jos draugalkos, mergos, kurios pasekė ją, vedamos yra pas tavę.
16. Jos vedamos yra su džiaugsmu ir su linksmybe; ir eiti į karaliaus paločių.
17. Vietoje savo tėvų tu gausi *vaikų, tus padarysi kunįgaikščiais po visas žemes. * Ebr. 2, 12.
18. Aš tavo vardo atsimįsu nuo vaikų iki vaikų vaikų; todėl dėkavos tau žmonės visados ir amžinai.

Psalmas 46.

Bažnyčios palinksminojimas ir pakajus.

1. Giesmė vaikų Kora, ant Alamoto pirmgiedotina.
2. Dievas yra *musų nusitikėjimu ir stiprybe, pagalba didžiose bėdose, kurios mums tikosi. * Ps. 18, 2. 3. Pam. 18, 10.
3. Todėl *nesibijome, kačeig svietas prapultų, ir kalnai viduje jurių nugrimstų; * Ps. 3, 2. s.
4. Kačeig jurės užtų, ir nuo jų susijudinimo kalnai sugriutų. Sėla.
5. Tačiau Dievo miestas labai gražiai išsilaikys su savo versmelėmis, kur šventieji namai yra Aukščiausiojo.
6. Dievas yra *jame viduje, todėl jisai išsilaikys; Dievas gelbti jį †ankstį. * Apr. 21, 3. † Ps. 30, 6.
7. Pagonai tur nusimintisi, ir karalystės pulti; žemė tur sugaišti, jam be griaujant.
8. Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jokubo yra musų apgintoju. Sėla.
9. Šen *eikite ir žvalgykite Pono Dievo darbus, kursai ant žemės tokius išpustijimus padaro; * Ps. 66, 5.
10. Kursai nuramdo *karus po visą svietą, kursai kilpinius sulaužo, ragotines sudaužo ir vežimus ugnimi sudegina! * Ps. 76, 4.
11. Tylėkite ir numanykite, kad aš esmi Dievas! Aš sau garbės padarysu tarp pagonų, aš padarysu sau garbės ant žemės.
12. *Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jokubo yra mums apgintoju. Sėla. * 2 Nus. 13, 10. Rym. 8, 31.

Psalmas 47.

Apie Kristaus dangun žengimą.

1. Psalmas, pirmgiedotinas vaikų Kora.
2. Džiaugkitės į rankas plodami, visi žmonės, ir šukaukite Dievui linksmu balsu!
3. Nėsa Ponas Dievas, visų Aukščiausiasis, yra išgąstingas, didis karalius ant visos žemės.
4. Jis svietą pavers po musų ir žmones po musų kojų.

5. Jis mums išrinko į tėviškės dalį, garbę Jokubo, kurį jis myli. Sėla.
6. Dievas užžengia šukavimu, ir Viešpats su skambančia truba.
7. Liaupsinkit, *liaupsinkit Dievą; liaupsinkit, liaupsinkit musų karalių! *Jėz. 12, 2.
8. Nėsa Dievas yra karalius ant visos žemės; liaupsę giedokite jam išmintingai!
9. Dievas yra karalius ant pagonų; Dievas sėdi ant savo šventosios krasės.
10. Kunįgaikščiai tarp žmonių susirinko, jeib butų žmonės Dievui Abraomo; *nės Dievas yra didei paaukštintas prie didžiųjų ant žemės. *Ps. 45, 7.

Psalmas 48.

Paveikslas krikščioniškosios bažnyčios.

1. Psalmų giesmė vaikų Kora.
2. Didis yra Ponas Dievas ir didei pagirtas mieste musų Dievo ant savo šventojo kalno.
3. Kalnas Zion yra kaip graži šakelė, iš kurios linksminasi visa žemė; pas šalį prieš šiaurę yra *miestas didžiojo karaliaus. *Mat. 5, 35.
4. Dievas pažįstamas yra jų paločiuose, kad *jis yra apgintoju. *Ps. 9, 10.
5. Nėsa štai, karaliai susirinko, ir visi pro šalį nusitraukė. *Ps. 2, 2.
6. Jie nusidyvijo toktai regėdami, jie nusigando ir parpuolė.
7. *Drebėjimas juos tenai apėmė, sopėjimas, kaip moteriškę gimdančią. *Mik. 7, 17.
8. Tu *sudaužai laivus jurėse per rytų vėją. *Jėz. 2, 16.
9. Kaip girdėjome, taip ir regime tai ant miesto Pono Dievo Zėbaot, ant miesto musų Dievo; Dievas amžinai tą išlaiko. Sėla.
10. Dieve, mes *laukiame tavo mylistos tavo bažnyčioje. *Jėz. 30, 15.
11. Dieve, koks tavo vardas, tokia ir tavo garbė yra iki svieto galo; tavo dešinė yra pilna teisybės.
12. Tesidžiaugia kalnas Zion, ir dukters Judo *testov linksmos tavo provų dėlei! *Apr. 14, 1.
13. Apstokite Zion ir apsikabinkite ją, skaitykite jos koryčias!
14. Pilnai budavokite jos murus ir paaukštinkite jos paločius, kad apie tai kalbėta butų vaikų vaikams,
15. Kad *šisai Dievas yra musų Dievas visados ir amžinai! jis vadžioja mus kaip jaunumą. *Jėz. 25, 9.

Psalmas 49.

Pamokinimas ir palinksminojimas prieš laimę Dievo nesibijančiųjų.

1. Psalmas vaikų Kora, pirmgiedotinas.
2. Paklausykite, visi žmonės, dabokitės visi, kurie gyvi este šime čėse,
3. Kaip prastieji, taip ir ponai, kaip bagotieji, taip ir pavarguliai podraugei!
4. Mano burna kalbės apie išmintį, ir mano širdis apie protą sakys.
5. Mes girdėsime *gerą kalbesį, ir gražų išdumojimą ant arpos žaisime. *Ps. 78, 2. Mat. 13, 35.
6. Kodėl bijočiaus piktose dienose, kada piktenybė mano pamintojų manę apstoja,
7. Kurie *nusitik savo lobiu ir giriasi savo didžiu turtu? *Ps. 52, 9.
8. Juk brolis ne gal nei vieną išvaduoti, neigi nei vieną su Dievu suderinti.
9. Nėsa *per brangu yra, jų dušią išvaduoti, aža tai ne ištaisys amžinai, *Mat. 16, 26.
10. Ir kačeig jis ilgai patenka, ar duobės ne regės?
11. Nės regėsime, *kad tokie išmintingieji tačiau miršta taipojau, kaip ir durnieji ir paikieji pragaišta, ir †tur savo lobį kitiems palikti. *Mok. 2, 16. †Mok. 6, 2.
12. Tai jų širdies noras, kad jų namai pasiliktų visados, jų gyvenimai patektų amžinai ir turėtų didę šlovę ant žemės.
13. Tačiau jie ne gal pasilikti tokioje šlovėje, bet tur *išgaišti kaip galvijas. *Mork. 3, 19. 2 Petr. 2, 12.
14. Šitas jų darbas tiktai paikystė yra, tačiau jų vaikai tai *giria su savo burna. Sėla. *Pam. 28, 4.
15. Jie gul pekloje, kaip avys, smertis *gano juos; ale gerieji beveik ant jų ponavos; ir jų tyčiavimas tur pragaišti, pekloje tur jie pasilikti. *Jėz. 66, 24.
16. Ale Dievas mano dušią *išgelbės iš peklos macies, nėsa jisai manę priėmė. Sėla. *Oz. 13, 14.
17. Nesibijok, jei kas pralobsta, jei garbė jo namų išsiplatina.
18. Nėsa mirdamas *jis nieko ne ims drauge, ir jo garbė ne seks jį. *Job. 27, 19. Mok. 5, 13. 14.

19. Bet jis linksminasi iš šito gerojo gyvenimo, ir tai šlovina, jei kas gerų dienų jėško.
20. Šitaip jie eiti paskui savo tėvus ir šviesybės ne regia amžinai.
21. Trumpai, kada žmogus šlovėje yra ir ne tur proto, tai jis išgaišta, kaip banda.

Psalmas 50.

Apie tikrąją Dievo šlužmą.

1. Psalmas Asapo.
Dievas, Ponas Dievas, galįsis, kalba ir šaukia svietui nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimui.
2. Iš *Ziono prasidesti gražusis skaistumas Dievo. *5 Maiž. 33, 2.
3. Musų Dievas *ateiti ir ne tyl. Išpustijanti ugnis eiti pirm jo, ir aplink jį didė vėtra. *Ps. 96, 13.
4. Jis vadina *dangų ir žemę, kad savo žmones sudytų. *5 Maiž. 31, 28.
5. Surinkite man mano šventuosius, kurie daugiaus laiko suderėjimą, ne kaip apierą!
6. Ir dangus apsakys jo teisybę, nėsa *Dievas yra sudžia. Sėla. *Ps. 7, 12.
7. Klausykite, mano žmonės, duokite man kalbėti, Izraėl, duok man tarp tavęs liudyti: Aš, Dievas, esmi tavo Dievas.
8. Dėl tavo apieros aš ne baru tavę, juk tavo deginimo apieros visados be to po mano akių yra.
9. Aš ne imsu veršių iš tavo namų, nei ožių iš tavo tvartų.
10. Nėsa visos *žvėrys girioje mano yra, ir banda ant kalnų, kur jų po tukstančiais eiti. *Ps. 8, 8. 9.
11. Aš pažįstu visus paukščius ant kalnų, ir visokios žvėrys ant lauko po mano akių yra.
12. Jei alkčiau, tau apie tai ne sakyčiau; nėsa *žemė yra mano ir vislab, kas toje yra. *2 Maiž. 19, 5.
13. Bes dingai, manę norintį jautienos valgyti, arba ožių kraujo gerti?
14. Apieravok Dievui dėkavojimą, ir ataduok Aukščiausiam savo pažadus!
15. Ir *šauk manęspi savo bėdoje; tai aš tavę išgelbėsu, ir tu manę garbįsi! *Ps. 77, 3 ir 91, 15.
16. Bet Dievo nesibijančiamjam sako Dievas: kam tu praneši mano prisakymus ir imi mano derėjimą į savo burną?
17. O tačiau n'apkenti paklusnumo, ir n'apsiimi mano žodžių pildyti;
18. Vagį regėdamas bėgi su juomi, ir *draugystę laikai su peržengtojais venčiavonystės. *Epėz. 5, 11.
19. Savo burnai tu duodi pikto kalbėti, ir tavo liežuvis vartoja melus.
20. Tu sėdi ir kalbi prieš savo brolį, tu *apkalbi savo motynos sunų. *3 Maiž. 19, 16.
21. Tai tu darai, o *aš tyliu, ir tu tiki, manę tokiu busiantį, koks tu esi; bet aš tavę koravosu, ir †tau tai po akių statysu. *Jėz. 42, 14. Rym. 2, 4. †1 Maiž. 42, 21.
22. Ben dabokitės to, jus, kurie Dievo *užmirštate, kad aš kartunta (jus) ne praplėščiau, ir ne butų čia daugiaus nei vieno gelbėtojo. *Ps. 78, 11
23. Kurs dėkavonę apieravoja, tas garbina manę; ir čia yra kelias, kad jam parodyčiau Dievo išganymą.

Psalmas 51.

Dovido prisivertimo paveikslas.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas,
2. Kaip *prarakas Natanas pas jį atėjo, kada jisai buvo prie Bat-Sėbos įėjęs. *2 Zom. 12, 1—7.
3. Dieve, *buk man malonus pagal savo mielaširdingystę, ir išgesyk mano griekus pagal savo didįjį susimilimą! *Ps. 56, 2.
4. Mazgok manę gerai nuo mano nusidėjimų, ir apčystyk manę nuo mano griekų.
5. Nės aš pažįstu savo nusidėjimus, *ir mano griekai visadai yra po mano akių. *Ps. 32, 5.
6. Tau vienam susigriešijau ir piktai po tavo akių dariau; *kad tu teisus butumbei savo žodžiuose, ir čystas pasiliktumbei, kada sudijamas esi. *Rym. 3, 4. 19.
7. Štai, aš iš griešningos sėklos esmi pagimdytas, ir mano motyna manę griekuose susigavo.
8. Štai, tu mėgsti teisybe, kuri paslėpta yra; tu manę mokini paslėptąją išmintį.
9. Apšlakstyk manę *Yzopu, kad čystas bučiau; mazgok manę, kad †baltas bučiau kaip sniegas! *3 Maiž. 14, 6. 7. †Jėz. 1, 18.
10. Duok man išgirsti džiaugsmą ir linksmybę, kad kaulai džiaugtųs, kurius tu sumušei!

11. Paslėpk savo veidą nuo mano griekų ir išgesyk visą mano piktenybę!
12. Išprovyk manyje, Dieve, čystą širdį, ir duok man naują tikrą Dvasę!
13. Ne atmesk manę nuo savo veido, neigi atimk nuo manęs savo Šventąją Dvasę.
14. Palinksmink manę vėl savo pagalba, ir linksma Dvasė te išlaiko manę!
15. Nės aš peržengtojus tavo kelius mokįsu, kad *griekininkai tavęspi prisiverstų. * Luk. 22, 32.
16. Išgelbėk manę nuo kraujo kaltybių, Dieve, kursai tu mano Dievas ir išgelbėtojis esi, kad mano liežuvis tavo teisybę pagirtų!
17. Pone Dieve, atverk mano lupas, kad mano *burna tavo garbę apsakytų! * Ps. 71, 8.
18. Nėsa tu ne mėgsti apieromis, aš tau rods tų duočiau, ir deginimo apieros tau ne patinka.
19. Apieros, kuriomis Dievas mėgsta, yra smutna dvasė; *smutną ir sudaužytą širdį tu, Dieve, ne papeiksi. * Ps. 34, 19.
20. Gerai daryk Zionui pagal savo malonę, budavok murus Jėruzalėje!
21. Tada tau įtiks *apieros teisybės, deginimo ir čielos apieros; tada apieravos tau jaučių ant tavo altoriaus. * 5 Maiž. 33, 19.

Psalmas 52.

Dovido skundimas apie Doėg.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotinas,
2. *Kada Doėgas, Edomytas atėjo, ir Sauliui sakydamas tarė: Dovidas atėjo į namus Ajimelėko. * 1 Zom. 22, 9. s.
3. Kągi tyčiojies, tu smarkininke, kad galįs iškados daryti? Juk Dievo malonė dar kas dieną patenka.
4. Tavo *liežuvis mislija iškadą ir piauja melais, kaip aštrus barzdskutys. * Ps. 57, 5.
5. Tu *mieliaus kalbi piktai, ne kaip gerai, ir melus, ne kaip teisybę. Sėla. * Jėz. 28, 15.
6. Tu rods kalbi vislab, kas ant išgaišinimo dera, neviernu liežuviu.
7. Todėl Dievas tavę ir visiškai išpustys ir sudaužys ir iš tavo namų ištrauks ir iš žemės gyvųjų išgaišys. Sėla.
8. Ir teisieji regės tai ir bijosis, ir iš jo juoksis.
9. „Štai, tas yra tas vyras, kurs Dievą už savo palinksminojimą ne laikė, bet *nusitikėjo savo didžiu lobiu, ir buvo galįs, iškadą daryti.“ * Ps. 49, 7.
10. *Bet aš išsilaikysiuos, kaip žalias aliejaus medis Dievo namuose; nusitikiu Dievo malone visados ir amžinai. * Ps. 92, 13—15.
11. Aš dėkavoju tau amžinai, nėsa tu gali tai gerai ištaisyti; ir lauksu tavo vardo, nėsa tavo šventieji iš to džiaugiasi.

Psalmas 53.

Apie žmonių prapuolimą ir išganymą.

1. Pamokinimas Dovido, šventvietėje pakarčiui pirmgiedotinas.
2. *Paikieji kalba savo širdyje: niera Dievo. Jie niekam ne dera ir biaurybė pastojo piktame savo elgime, čia niera nei vieno, kurs ko gero darytų. * Ps. 14, 1.
3. Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonių vaikų, kad regėtų, bau butų, kas išmanąs ir Dievo atbojąs.
4. Bet jie visi paklydo ir nenaudingais pastojo, čia niera nei vieno, kurs gero darytų, ir nei vienintėlio.
5. Argi ne nor piktadėjai priimti *pamokslą, kurie mano žmones ryja, kad savę papenėtų, o Dievo ne meldžia? * Ps. 2, 10.
6. Bet čia jie bijosi, kur ne reik bijotis; nės Dievas išbarsto varytojų kaulus; tu juos apgėdįsi, nėsa Dievas juos paniekina.
7. *Ak, kad pagalba iš Ziono ant Izraėlio ateitų, ir Dievas savo apkaltuosius žmones išgelbėtų! tai džiaugtųs Jokubas, ir Izraėl linksmas butų. * Ps. 14, 7.

Psalmas 54.

Malda dėl pagalbos ir pagelbėjimo.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotinas ant striunų,
2. Kada *Zipytai atėję Sauliui tarė: Dovidas pas mus pasislėpė. * 1 Zom. 26, 1. s.
3. Gelbėk *manę, Dieve, dėl savo vardo, ir daryk man provą per savo galybę! * Ps. 79, 9.
4. Dieve, *išklausyk mano maldą; išmanyk žodžius mano burnos! * Ps. 55, 2.
5. Nėsa piktieji statosi prieš manę, ir staigus tyko mano dušios, nei Dievo bijosi. Sėla.
6. Štai, Dievas man pristoja, *Ponas Dievas išlaiko mano dušią. * Ps. 97, 10.

7. Jis piktenybę mano neprieteliams užmokės; išgaišink juos per savo viernystę!
8. Tai aš apieravosu tau linksmybės apierą, ir tavo vardui, Pone Dieve, dėkavosu, kad jis taip labai mus linksmina.
9. Nėsa tu manę išgelbi iš visų mano vargų, kad *mano akys ant savo neprietelių regi savo džiaugsmą. *Ps.59,11.

Psalmas 55.

Malda prieš neviernuosius brolius.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotinas ant striunų.
2. Dieve, *klausyk mano maldą ir ne †pasislėpk, man be prašant!
* Ps. 54, 4. † Ps. 69, 18 ir 44, 25.
3. Dabokis ant manęs ir išklausyk manę, kaip aš taip smutnai tužijuosi ir raudoju,
4. Kad neprietelius taip šaukia, ir Dievo nesibijąsis taip spaudžia; nėsa jie nor manę neteisybės kaltinti, ir didei manęs nekenčia.
5. Mano širdis nusismutnija manyje, ir *smerties išgąstis manę užpuolė.
* Ps. 18, 5.
6. Baimė ir drebėjimas ant manęs atėjo, ir baisybė manę užpuolė.
7. Aš tariau: ak, kad sparnus turėčiau karvelių; kad lėkčiau ir ben kur pasilikčiau!
8. Štai, tai aš labai atsitolinčiau ir pusčioje pasilikčiau. Sėla.
9. Aš skubinčiaus, kad išbėgčiau nuo didžiojo umaro ir vėtros.
10. Duok, kad jų liežuviai *ne sutiktų, Pone Dieve, ir duok jiems prapulti; nės aš regiu piktenybę ir vaidą mieste. * 1 Maiž. 11, 7.
11. Toktai yra dieną bei naktį visados jų muruose; rupestis ir darbas yra viduje.
12. *Iškadijimas ponavoja tuose, melas ir prigavimas nesiliauja ant jų ulyčių. * Ps. 52, 3.
13. Kad dar ben mano priešininkas manę apgėdintų, aš tai kentėčiau; ir kad manęs nekenčiąsis manęs baidytųs, tai aš pasislėpčiau nuo jo.
14. Bet *tu esi mano draugas, mano prietelis ir mano gentis; * Obad. perkš. 7.
15. Kuriuodu prieteliškai su viens vienu tarp savęs budavova; mudu vaikščiodavova podraugei į Dievo namus.
16. Smertis te užeit umai ant jų, ir jie turėtų *gyvi peklon nukakti; nėsa tikt piktenybė yra tarp jų pulko. * 4 Maiž. 16, 33.
17. Bet aš Dievopi šauksu, ir Ponas Dievas manę gelbės.
18. *Vakarais, rytmečiais ir pietumis skųsuos ir raudosu, tai jis mano balsą išgirs. * Dan. 6, 10.
19. Jis išgelbti mano dušią nuo tų, kurie manęs tykoja, ir duosti jai pakajų; nėsa daug *jų yra prieš manę. * Ps. 3, 2.
20. Dievas išgirs ir juos pažemįs, kursai *visada pasiliekti. Sėla. Nėsa jie ne pastoja kitokie ir nesibijosi Dievo. * Ps. 102, 27.
21. Nėsa jie užkabinėja jo pakajinguosius, ir nešventu daro jo derėjimą.
22. *Jų burna glitesnė yra, ne kaip sviestas, ir tačiau dumoja apie karą; †jų žodžiai švelnesni yra, ne kaip aliejus, ir tačiau yra nuogi kardai.
* Jėr. 9, 8. † Ps. 57, 5.
23. *Guldyk savo reikmenes ant Pono Dievo, tasai tavę aprupįs, ir teisųjį ne duos amžinai nepakajuje buti.
* Mat. 6, 25. 1 Petr. 5, 7.
24. Ale Dieve, *tu juos nustumsi į gilę duobę; †kraujo trokštantieji ir neviernieji savo amžią ne nuvarys per pusę; bet aš nusitikiu tavimi.
* Ps. 94, 23. † Ps. 5, 7.

Psalmas 56.

Malda prieš persekinėtojus.

1. Auksinoji giesmė Dovido apie pamynimą kunįgaikščių tarp svetimųjų, *kaip Pylistėnai jį sugavo Gate.
* 1 Zom. 21, 11.
2. Dieve, *buk man malonus, nėsa žmonės nor manę nugramzdinti! kas dieną jie kariauja ir vargina manę.
* Ps. 51, 3.
3. Mano neprieteliai kasdien manę nugramzdina, nėsa daug prieš manę kariauja pasididžiuojančiai.
4. Kada bijaus, *tai tavimi nusitikiu.
* Ps. 25, 2.
5. Aš Dievo žodį girsu, aš Dievu nusitikėsu ir *nesibijosu; ką darys man kunas? * Ebr. 13, 6.
6. Kasdien jie *mano žodžius užkabina, jie iš vieno dumoja, man pikto daryti. * Mat. 26, 61.
7. Jie eiti iš vieno tykodami ir da-

boja ant mano kulnų, kaipo mano dušią sugrėbtų.
8. Ką jie pikto daro, ar tai jau atleista butų? Dieve, nustumk tokius žmones be jokio susimilimo!
9. Skaityk mano bėgimą, surink mano ašaras į savo žaką! be abejojimo tu jas skaitai.
10. Tada mano priešininkai turės atgalion gręštis: kad aš šaukiu, tai pajuntu, kad tu mano Dievas esi.
11. Aš girsu Dievo žodį, aš girsu Viešpaties žodį.
12. Aš Dievu nusitikiu ir nesibijausi; *ką gal man daryti žmonės? * Jėz. 51, 12. Ebr. 13, 6.
13. Aš tau, Dieve, *žadėjau, kad tau noru dėkavoti. * Ps. 66, 13.
14. Nėsa *tu mano dušią išgelbėjai iš smerties, mano kojas nuo paslydimo, kad †vaikščioti galiu po Dievo akių šviesybėje gyvųjų. * Ps. 116, 8. † 1 Maiž. 17, 1.

Psalmas 57.

Malda prieš nepritelių smarkumą.

1. Auksinoji giesmė Dovido ant balso: „Ne prapuldyk!“ pirmgiedotina, *kada jis dėl Zaulo bėgo į duobę. * 1 Zom. 22. 1.
2. Buk man malonus, Dieve, buk man malonus! nėsa tavimi nusitikia mano dušia, ir po pavėsiu tavo sparnų nusitikiu, ikkolei pereis nelaimė.
3. Aš šaukiu Dievopi aukščiausiojopi, Dievopi, kursai mano vargams galą daro.
4. Jis siunčia iš dangaus ir gelbti manę nuo gėdos manę gramzdinančiojo. Sėla. Dievas *siunčia savo malonę ir viernybę. * Ps. 40, 11.
5. Aš guliu su savo dušia tarp liutų; žmonių vaikai yra liepsnos, jų dantys yra ragotinės ir strielos, ir *jų liežuviai aštrus kardai. * Ps. 55, 12.
6. Išsikelk, Dieve, aukščiaus už dangų, ir savo garbę aukščiaus už visą svietą!
7. Jie mano žingsniui tinklus spendžia, ir prispaudžia mano dušią; jie kasa po mano akių duobę, ir patys įpuola. Sėla.
8. Mano širdis gatava yra, Dieve, mano širdis gatava yra, kad giedočiau ir liaupsinčiau.
9. Pabusk mano garbė, pabusk psaltėriau ir arpa! anksti aš pabusu.
10. Pone Dieve, *aš tau dėkavosu tarp žmonių pulkų; aš tavę liaupsįsu tarp žmonių. * Ps. 18, 50.
11. Nės *tavo malonė sulyg dangumi išsiplatina, ir tavo tiesa, kolei debesys iškanka. * Ps. 36, 6.
12. Išsikelk, Dieve, aukščiaus už dangų, ir tavo garbę aukščiaus už visą svietą!

Psalmas 58.

Skundimas ant apkalbėtojų.

1. Auksinoji giesmė Dovido, pirmgiedotina ant balso: „Ne prapuldyk!“
2. Argi be žado pastojote, kad kalbėti ne norite, kas teisu yra, ir sudyti, kas verta yra, jus žmonių vaikai.
3. Beje, tyčiomis darote neteisybę žemėje, ir *abelnai gvoltą darote savo rankomis. * Pam. 21, 29.
4. Dievo nesibijantieji *perkreipti yra nuo motynos žyvato; melagiai klajoja nuo motynos žyvato. * Ep. 4, 18.
5. Jų sudukimas yra kaip sudukimas *žalčio, kaip apkurtusi †angis, kuri savo ausį užkemša, * 1 Maiž. 3, 1. † Ps. 140, 4.
6. Kad ne girdėtų balso žynio, *burtininko, kurs gerai moka burti. * Mok. 10, 11.
7. Dieve, sutrupįk jų dantis jų burnoje, ir sutrink, Viešpatie, kruminius jaunųjų liutų!
8. Jie pragaiš, kaip vanduo, kurs nuteka; jie *mierija savo strielomis, bet tos palušta. * Ps. 7, 16.
9. Jie sugaišta, kaip straigė užtrokšta, kaip nečėsu gimęs vaisius moteriškės jie nereg saulės.
10. Pirmneng jųsų erškėčiai išnoks erškėtynėje, juos *kerštas taip šviežius nuskys. * Ps. 90, 7.
11. Teisusis džiaugsis, regėdamas tokį atkeršymą ir mazgos *savo kojas krauje Dievo nesibijančiojo, * Ps. 68, 24. Apr. 14, 20.
12. Kad žmonės galės sakyti: teisusis tačiau gaus naudos iš jo, *juk Dievas dar yra sudžia ant žemės. * Ps. 7, 9.

Psalmas 59.

Malda prieš persekinėtojus.

1. Auksinoji giesmė Dovido, ant balso: „Ne prapuldyk!“ kada *Zaulas nusiuntęs jo namus apsergėdino, kad jį užmuštų. * 1 Zom. 19, 11.
2. Išgelbėk manę, mans Dieve, nuo

mano priešininkų ir apgink manę nuo tų, kurie prieš manę statosi!

3. Išgelbėk manę nuo piktadėjų ir išvaduok manę nuo kraujo trokštančiųjų!

4. Nėsa štai, Pone Dieve, jie tykoja mano dušios; stiprieji susirenka prieš manę be jokios mano kaltybės ir nusidėjimo.

5. Jie bėga be mano kaltybės ir pasigatavija; pabusk ir sutik manę ir įžvelgk!

6. Tu, Viešpatie, Dieve Zebaot, Dieve Izraėlio, pabusk ir atlankyk visus pagonus; ne buk *nei vienam tų malonus, kurie taip drąsus piktadėjai yra! Sėla. *Ps.56,8.

7. Vakarais duok jiems taipojau kaukti, kaip *šunims, ir bėginėti aplinkui po miestą. *Ps.22,17.

8. Štai, jie pleška tarp savęs, *kardai yra jų lupose: „kas tai girdės?“ *Ps.55,22.

9. Bet tu, Pone Dieve, juoksies iš jų, ir visus pagonus apjuoksi.

10. Dėl jų macies laikausi tavęspi, nėsa Dievas yra mano apgintoju.

11. Dievas man apstingai parodo savo malonę, Dievas man duosti mano džiaugsmą regėti ant mano priešininkų.

12. Ne pasmaugk juos, kad mano žmonės tai ne užmirštų; bet išvajok juos savo mace, Pone Dieve, musų apsaugotojau, ir nustumk juos žemyn!

13. Jų *pamokslas vieni griekai yra, ir jie pasiliekti savo puikystėje ir mokina tiktai keikimus ir prieštaravimus. *Ps.36,4.

14. Išgaišink juos *be visos malonės, išgaišink juos, kad suteškėtų ir pajustų, jog Dievas ponavoja ant Jokubo visame sviete! Sėla. *Ps.56,8.

15. *Vakarais duok jiems taipojau kaukti, kaip šunims, ir aplink tekinėti po miestą! *perkš.7.

16. Duok jiems tekėti *šen ir ten penukšlo dėlei, ir murmėti, kad ne privalgo! *Amos 8,11.12.

17. Bet aš giedosu apie tavo galybę ir *rytmečiais girsu tavo malonę; nėsa tu esi mano †apgintoju ir prisitikėjimas mano bėdoje. *Ps.89,2.†Ps.62,3.

18. Aš tavę, mans gelbėtojau, liaupsįsu; nėsa tu, Dieve, esi mano apgintojis ir mano maloningasis Dievas.

Psalmas 60.

Malda, kad gerai sektųsi vaikams Izraėl.

1. Auksinoji giesmė Dovido, ant psaltėriaus šešių striunų pamokslui pirmgiedotina;

2. Kaip jis kariavo su Syrionais Mezopotamijoje ir su Syrionais iš Zoba; kaip Joabas sugrįžęs išmušė *Edomytų Druskos dauboje dvylika tukstančių. *2 Zom. 8,1.13 ir 10,13.18.

3. Dieve, tu mus patrėmei ir išbarstei ir papykęs buvai, tu mus vėl palinksmink!

4. Tu žemę pajudinai ir suplėšei, tu gydyk jos praplyšimus, kuri taipo suplėšyta yra!

5. Nėsa tu savo žmonėms didį vargą parodei, tu mums *malką vyno davei, kad mes svyrinėjome. *Jėz.51,17.22. Jėr.8,14.

6. Bet tačiau tu ženklą davei tavę prisibijantiemsiems, kurį jie attiesė, ir kurs juos drąsiais padarė. Sėla.

7. Jeib *tavo mylimieji išvaduoti butų; taigi dabar gelbėk savo dešine ir išklausyk mus! *Ps.108,7.s.

8. Dievas *kalba savo šventybėje, tuo džiaugiuosi; aš dalysu Sikem ir matuosu pakalnę Sukot. *Mik.1,2.

9. Gilėad yra mano, mano yra Manasė, Epraim yra macis mano galvos, Juda yra mano kunįgaikštis.

10. Moab yra mano mazgojimo puodas, savo kurpę aš ištiesu ant Edom, Pylistėa šukauja manęspi.

11. Kas gabęs manę į drutą miestą? kas palydės manę iki Edom?

12. Ar ne tu tai darysi, Dieve, kursai mus patremi, ir ne išeisi, Dieve, ant musų pulko?

13. Duok mums *pagalbos bėdoje! nės žmonių pagalba niekam nedera. *Ps.108,13.

14. Su *Dievu mes didžius darbus darysime; Jis musų priešininkus pamįs. *Ps.18,30 ir 108,14.

Psalmas 61.

Malda už vyriausybę, kad Ponas Dievas druta jos pilis butų.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant striunų.

2. Dieve, *klausyk mano šauksmą ir dabokis mano maldos! *Ps.5,2.

3. Čionai ant žemės *šaukiu tavęspi, kad mano širdis tužboje yra, tu vesk manę ant aukštos uolos! *Ps.18,7.

4. Nėsa tu esi mano nusitikėjimas ir *druta pilis prieš mano priešininkus. *Ps.71,3.
5. Aš gyvęsu tavo namuose amžinai ir glausiuos *po tavo sparnais. Sėla. *Ps.36,8.
6. Nėsa tu, Dieve, *girdi mano pažadėjimus, tu gerai apdovanoji tus, kurie tavo vardo bijosi. *1 Maiž.28,20.
7. Tu duodi karaliui ilgą amžią, kad jo metai *butų pailginti visados ir amžinai, *Ps.102,25.
8. Kad jis visados išsilaiko po akių Dievo. Išrodyk jam *malonę ir viernybę, kurios jį apsaugos! *Ps.40,11.12.
9. Tai aš tavo vardą liaupsįsu amžinai, kad *savo pažadėjimus kasdien užmokėčiau. *Ps.65,2.

Psalmas 62.

Tvirtas palinksminojimas prieš neprietelius.

1. Psalmas Dovido, *Jedutuno pirmgiedotinas. *Ps.39,1.
2. Mano dušia *pasiduosti Dievui, kursai manę gelbti. *Jėz.30,15.
3. Nėsa jis yra mano uola, mano pagalba, mano apgintojis, kad nei jokia priegada manę ne prapuldys, norint didžiausioji butų.
4. Pakolei jus visi ant vieno tykote, kad jį pasmaugtumbite, kaip kabančią sieną ir iširusį murą?
5. Jie tiktai dumoja, kaip jį pamintų, mokinasi meluoti, duosti gerų žodžių, bet širdyje keikia. Sėla.
6. Bet mano dušia laukia tiktai Dievo, nėsa jisai yra mano nusitikėjimu.
7. Jis yra *mano uola, mano pagalba ir mano apgintojis, kad aš ne pulsu. *Ps.18,2.s.
8. Dievop yra mano išganymas, mano garbė, uola mano stiprybės, *mano nusitikėjimas yra ant Dievo. *Ps.61,4.
9. Nusitikėkitės juomi visados, mieli žmonės, išliekite savo širdį po jo akių! Dievas yra musų nusitikėjimu. Sėla.
10. Bet *žmonės tačiau niekai yra; didi žmonės taipojau nusidėsti; jie mažiaus sveria kaip niekas, kiek jų yra. *Ps.39,6.12.
11. Ne nusitikėkitės ant neteisybės ir piktybės, nesilaikykitės tokiop, kas nieku yra! *Jei jums lobis pripuola, tai širdį ant to ne guldykite.
*Mat.6,33 ir 19,22. Luk.12,19.20. 1 Tim.6,9.17.
12. Dievas vieną žodį kalbėjo, tą aš tulą kartą girdėjau, kad Dievas viens galįs yra.
13. Ir tu, Pone Dieve, esi malonus ir *užmoki kožnam, kaip jis užpelno. *Rym. 2, 6.

Psalmas 63.

Širdingas išsiilgimas tikrosios Dievo šlužmos.

1. Psalmas Dovido, kada *jis buvo pusčioje Judo. *1 Zom. 23, 14.
2. Dieve, tu esi mans Dievas, anksti nubundu tavęspi; mano dušia *trokšta tavęspi, mano kunas išsiilgsta tavęs sausoje ir išdžiuvusioje žemėje, kur niera vandens. *Ps.42, 3 ir 143, 6.
3. Čiajau veizdu ant tavęs tavo šventybėje, geisdamas regėti tavo galybę ir garbę.
4. Nėsa tavo malonė geresnė yra neng gyvastis; mano lupos liaupsina tavę.
5. Čiajau tavę rods liaupsinčiau, kol gyvas esmi, ir savo rankas pakelčiau tavo vardan.
6. Tai butų mano širdies džiaugsmas ir linksmybė, kad tavę linksma burna garbinti galėčiau.
7. Kad atsigulu, tai atsimenu tavęs; kad pabundu, *kalbu apie tavę. *Ps.35,28.
8. Nėsa tu mano pagalbininkas esi, ir po pavėsiu tavo sparnų aš giriuos.
9. Mano dušia kaba prie tavęs, tavo *dešinė manę išlaiko. *Ps.89,22. Jėz.41,10
10. Bet jie tykoja mano dušios, manę užpulti; jie žemyn nueis po žeme.
11. Jie puls į kardą ir teks *lapėms. *Apr. 19, 17.
12. Ale karalius džiaugiasi Dievu. Kursai *per jį bažysis, bus pagirtas; nėsa melagių nasrai bus užkimšti. *Jėz. 48, 1.

Psalmas 64.

Malda už apsaugojimą amžio ir gero vardo.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. Klausyk, Dieve, mano balso mano pasiskundime; apsaugok mano amžią nuo baisiojo neprieteliaus!
3. Paslėpk manę nuo susirinkimo piktųjų, nuo pulko piktadėjų,
4. Kurie savo *liežuvius aštrina kaip kardą, kurie nuodingais savo žodžiais mierija, kaip strielomis, *Ps. 57, 5.
5. Jeib *tylomis šaudytų gerąjį; umai jie šaudo ant jo, nei vieno nesibaidydami. *Ps. 11, 2. 3. Pam. 26, 18.
6. Jie yra drąsus savo piktais sudumojimais ir sako, kaip jie nor žabangus spęsti, tarydami: „kas juos regės?“

7. Jie išdumoja klastas, užlaikydami tas tylomis, yra kytrus, ir umai klastą daro.
8. Bet Dievas juos umai šaus, aža jiems skaudės.
9. Jų *pačių liežuvis juos prapuldys, kad jų juoksis, kas juos mato. * Ps. 7, 16.
10. Ir visi žmonės tai regėdami sakys: „tai *Dievas darė,“ ir supras, kad tai jo darbas yra. * 2 Maiž. 8, 19.
11. *Teisieji džiaugsis Dievu ir juomi nusitikės, ir visos geros širdys iš to džiaugsis. * Ps. 68, 4.

Psalmas 65.

Dėkavojimas už Dievo gėrybes.

1. Psalmas Dovido, giesmės vietoje pirmgiedotinas.
2. Dieve, tu garbinamas esi tykame Zione, ir tau *užmokami yra pažadėjimai. * Ps. 50, 14 ir 61, 9.
3. Tu išklausai maldą, todėl ateiti tavęspi *visi žmonės. * Ps. 145, 21.
4. Musų nusidėjimas didei mus spaudžia, tu ročyk mums atleisti musų griekus.
5. Gerai tam, kurį tu išrenki ir savęspi leidi, kad *gyventų tavo namuose, tas tur didį palinksminojimą iš tavo namų, tavo šventosios bažnyčios. * Ps. 15, 1.
6. *Išklausyk mus pagal dyvnąją teisybę, Dieve, musų išganyme! tu esi nusitikėjimu visų ant žemės ir toli pas jures. * Ps. 4, 2.
7. Tu kalnus stipriai statai savo galybėje, ir išrėdytas esi syla.
8. Tu *tildai užimą jurių, užimą jų vilnių ir siautimą žmonių, * Ps. 89, 10.
9. Kad išsigąstų, kurie gyvena tuose kraštuose, dėl tavo ženklų; tu palinksmini vislab, kas krutulioja, kaip rytmečiais, taip ir vakarais.
10. Tu atlankai žemę ir padrėkini ją ir darai ją didei bagotą. *Dievo versmė apsčiai tur vandens; tu duodi gerai užtikti jų javams, nėsa tu taipo žemę gerini. * Ps. 46, 5.
11. Tu girdai jos vagas ir pašlapini jos arimą, lytumi tu tą pamankštini ir žegnoji jos želmenį.
12. Tu vainikuoji metą savo lobių, ir tavo pėdos varva riebumu.
13. Gyvenimai pusčioje taipojau yra riebus, aža varva; ir kalneliai aplinkui yra linksmi.
14. Ganyklos yra *pilnos avių, ir lankose tankus stov javai, kad žmonės iš to krykštauja ir giesti. * Ps. 144, 13.

Psalmas 66.

Liaupsė ir garbė brangiausiųjų Dievo darbų.

1. Psalmo giesmė, pirmgiedotina.
2. *Krykštaukite Dievui, visos žemės, giedokite ant garbės jo vardui, girkite jį šlovingai, * Ps. 98, 4.
3. Tarkite Dievui: kaip dyvini yra tavo darbai! tavo neprieteliai prieš tavę nieko ne ištesės dėl didžiosios tavo galybės.
4. Visos žemės tur melstisi tavęs ir liaupsinti tavę, liaupsinti tavo vardą. Sėla.
5.* Eikštė šen ir žvalgykite Dievo darbus, kursai taip stebuklingas yra savo darbuose tarp žmonių vaikų. * Ps. 46, 9.
6. Jis *perverčia jures į sausumą, kad pėsti per vandenį gal eiti; to džiaugiamės jame. * 2 Maiž. 14, 21.
7. Jis ponavoja savo galybe amžinai, jo akys veizdi ant žmonių; *atsiskyrusieji ne galės išsikelti. Sėla. * Ps. 11, 5.
8. Liaupsinkite, jus žmonės, musų Dievą, didei išplatinkite jo garbę,
9. Kursai musų dušias gyvas išlaiko, ir musų kojoms ne duosti slysti.
10. Nėsa, Dieve, tu mus išmėginai ir *čystijai, kaip sidabras čystijamas yra. * Pam. 17, 3.
11. Tu mus apkaldinai temnyčioje, tu ant musų naštą uždėjai.
12. Tu leidai žmones eiti per musų galvas; mes į *ugnį ir į vandenį nuėjome, ale tu mus išvedei ir atgaivinai. * 5 Maiž. 31, 6. 8.
13. Todėl aš su deginimo apieromis eisu į tavo namus ir *tau savo apsižadėjimą užmokėsu; * Ps. 61, 9.
14. Kaip *aš savo lupas atvėriau, ir mano burna kalbėjo mano bėdoje. * 1 Maiž. 28, 20.
15. Aš tau riebias deginimo apieras apieravosu iš sudegintų avinų; aš apieravosu jaučius su ožiais. Sėla.
16. Eikšte šen, klausykite visi, kurie bijotės Dievo, aš išpasakosu, ką jis mano dušiai padaręs.
17. Aš jopi šaukiau savo burna ir garbinau jį savo liežuviu.
18. Jei aš *ko pikto mislyčiau savo širdyje, tai Ponas Dievas ne klausytų. * Pam. 15, 29 ir 28, 9. Jon. 9, 31.

19. Todėl Dievas manę išklauso ir daboja ant mano prašymo.
20. Pagarbintas buk Dievas, kursai mano maldą ne paniekina, nei savo malonę nuo manęs ne kreipia!

Psalmas 67.

Malda ir dėkavonė už maloningąją Dievo žegnonę.

1. Psalmo giesmė, *pirmgiedotina ant striunų. * Ps. 67, 1.
2. Dieve, *buk mums malonus ir peržegnok mus; †duok mums šviesti savo veidą! Sėla. * Ps. 56, 2. † Pam. 16, 15.
3. Kad mes ant žemės pažintumbime jo kelią, tarp visų pagonų jo išganymą.
4. Dėkavoja tau, Dieve, žmonės, dėkavoja tau visi žmonės.
5. Žmonės džiaugiasi ir krykštauja, kad tu žmones *tikrai sudiji ir valdai žmones ant žemės. Sėla. * Darb. 17, 31.
6. *Dėkavoja tau, Dieve, žmonės, dėkavoja tau visi žmonės. * Ps. 45, 18.
7. *Žemė duosti savo vaisių; peržegnok mus, Dieve, musų Dieve! * Ez. 34, 27.
8. Peržegnok mus, Dieve, ir *visas svietas jo tesibijosi. * Ps. 33, 8.

Psalmas 68.

Prarakavimas apie Kristaus paaukštinimą ir Jo šlovingąją galybę.

1. Psalmo giesmė Dovido, pirmgiedotina.
2. *Tesikelie Dievas, kad jo priešininkai butų išvajoti, ir kurie jo nekenčia, bėgtų nuo jo akių! * 4 Maiž. 10, 35. Ps. 132, 8.
3. Pravaryk juos, kaip dumai pravaromi yra! kaip vaškas sutirpsta nuo ugnies, taipo tur sugaišti piktieji po akių Dievo.
4. Bet *teisieji tur džiaugtisi ir linksmintis po akių Dievo ir iš širdies džiaugtisi. * Ps. 97, 12.
5. Giedokite Dievui, liaupsinkite jo vardą, *taisykite kelią lengvai atenčiamjam; †jo vardas yra Viešpats; ir džiaugkitės po jo akių! * Jėz. 57, 14. † Ps. 83, 19.
6. Kursai *tėvas yra siratų ir sudžia našlių; jis yra Dievas savo šventame gyvenime. * Ps. 10, 14.
7. Dievas, kursai *beberniems namus vaikais papildo, kursai apkaltuosius išveda tikru čėsu, ir paliekti (Dievo) neklausančiuosius sausumoje. * Ps. 113, 9.
8. Dieve, *kaip tu pirm savo žmonių ėjai, kaip tu vaikščiojai po pusčią (Sėla), * 2 Maiž. 13, 20. 21.
9. Tai *padrebėjo žemė, ir dangus varvėjo dėl šio Dievo; Sinai, dėlei to Dievo, kursai Izraėlio Dievas yra. * 2 Maiž. 19, 16. s.
10. Bet dabar, tu Dieve, duodi *maloningą lietų, ir savuosius, kurie išdžiuvę yra, atgaivini, * Jėz. 44, 3. Ez. 34, 26.
11. Kad tavo žvėrys gal tenai pabuti; Dieve, tu atgaivini pavargulius savo gėrybėmis.
12. Ponas Dievas duosti žodį didžiais pulkais *Evangėlistų. * Jėz. 52, 7. s.
13. Karaliai ir jų pulkai bėgte bėgo, ir namų šlovė išdalija plėšimą.
14. Kada jus gulite ant lauko, tai žiba, kaip sparnai karvelių, kaip auksas ir sidabras blizgančių.
15. Kada Visogalįsis šen ir ten tarp jų karalius stato, tai stojasi šviesu, kur tamsu buvo.
16. Dievo kalnas yra vaisingas kalnas, didis ir vaisingas kalnynas.
17. Kam šokinėjate, *jus didieji kalnai? Dievas †mėgsta ant šio kalno gyventi, ir Viešpats čia pasiliekti visados. * Ps. 114, 4 ir 74, 2.
18. Vežimų *Dievo yra daug tukstančių tukstančių; Ponas Dievas yra tarp jų šventame Sinai. * 2 Kar. 6, 17. Ps. 103, 20.
19. Tu *užžengei aukštyn ir apkalei †kalėjimą; tu gavai **dovanas žmonėms irgi atpuoliniams, kad Dievas Viešpats ten išsilaikytų. * Ep. 4, 8 – 10. † Kol. 2, 15. ** Darb. 2, 33.
20. Pašlovintas t'esie Dievas kasdien! Dievas mums *uždesti naštą, ale jis ir †gelbti mus. Sėla. * Mat. 11, 29. 1 Kor. 10, 13. † Ps. 69, 19. 1 Maiž. 48, 16.
21. Mes turime Dievą gelbantį, ir Viešpatį Poną Dievą iš smerties išgelbantį.
22. Ale Dievas savo priešininkų galvas sutrįs su jų muomenimi, kurie nuo griekų nesiliauja.
23. Tačiau sako Ponas Dievas: aš riebiųjų nekurius atvesu, iš gilumo jurių nekurius atvesu.
24. Todėl *tavo koja krauje tavo priešininkų bus dažyta, ir tavo šunys tą laks. * Ps. 58, 11.
25. Regima yra, Dieve, *kaip tu ateini, kaip tu, mans Dieve ir karaliau, pasirodai šventinyčioje. * 2 Zom. 6, 13. 14.
26. Pirma eiti giedojantieji, potam žaidžiantieji tarp *mergų bubnijančiųjų. * 2 Maiž. 15, 20

27. Liaupsinkite Poną Dievą susirinkimuose, jus iš versmės Izraėl!

28. Čia Benjaminas jauniausiasis, bet tarp jų karaliaująs, čia kunįgaikščiai Judo su savo pulkais, kunįgaikščiai Sėbulon, kunįgaikščiai Naptali.

29. Tavo Dievas tavo karalystę attiesė, tą tu mums, Dieve, stiprink! nėsa tai tavo darbas.

30. Dėl tavo bažnyčios Jėruzalėje karaliai *tau atneš dovanų. *Ps.72,10.15.

31. Bark žvėrį nendrynėje, pulką jaučių tarp jų veršių, kurie sumina pinįgų dėlei. Jis išvajoja žmones, mielai karaujančiuosius.

32. *Kunįgaikščiai iš Egypto ateis, †Murinų žemė išties savo rankas Dievopi. *Jėz. 19, 21. †Ps. 87, 4.

33. Jus karalystės ant žemės, giedokite Dievui, liaupsinkite Viešpatį, Sėla,

34. Tą, kursai visur dangų valdo iš pradžios! štai, jis savam perkunui priduos galybę.

35. Duokite *Dievui galybę! jo šlovė yra Izraėlyje, ir jo galybė debesyse. *Ps. 29, 1.

36. Dievas stebuklingas yra savo šventinyčioje; jis yra Dievas Izraėlio, jis duos žmonėms *galybę ir sylą. Pašlovintas buk, Dieve! *Ps. 29, 11. Jėz. 40, 29.

Psalmas 69.

Mesiošiaus malda savo kentėjime.

1. Psalmas Dovido, ant šešių striunų pirmgiedotinas.

2. Dieve, gelbėk manę! nėsa vanduo man prieiti iki dušios.

3. Aš *nugrimstu gilume purvyno, kur niera dugno; aš esmi gilume vandens, ir srovė manę nor paskandinti. *Ps. 40, 3.

4. Aš *pailsau be šaukdamas, mano kaklas užkimo; jau ne †be regiu kad taip ilgai turu laukti savo Dievo. *Job. 19, 7. †Ps. 38, 11.

5. *Kurie manęs be priežašties n'apkenčia, tų yra daugiaus, neng plaukų ant mano galvos. Kurie man neteisiai neprieteliais yra ir manę pražudo, yra galingi; aš turu užmokėti, ką ne vogiau. *Ps. 25, 19.

6. Dieve, tu žinai mano paikystę, ir *mano kaltybės niera tau užslėptos. *2 Kor. 5, 21.

7. *Ne duok gėdos gauti iš manęs, kurie tavęs laukia, Viešpatie Dieve Zėbaot! Ne duok gėdoje buti iš manęs, kurie tavęs jėško, Dieve Izraėl! *Ps. 22, 6.

8. Nėsa tavęs dėl kenčiu gėdą, mano veidas pilnas yra apgėdinimo.

9. Aš *svetimas pastojau savo broliams ir nepažįstamas savo motynos vaikams. *Ps. 38, 12. Jon. 7, 5.

10. Nės aš be maž smerties ne gavau *iš didžio papykio dėl tavo namų; ir †gėda tavę gėdinančiųjų užpuola manę. *Ev. Jon. 2, 17. †Rym. 15, 3. Ps. 119, 139.

11. Ir aš verkiu ir pastnįkauju karčiai, ir išjuokiamas esmi.

12. Aš apsivilkausi žaku, bet jie iš to juokiasi.

13. Kurie sėdi *vartuose, pluškioja apie manę. *Job. 30, 9. s.

14. Bet aš šaukiu tavęspi, Viešpatie, malonės čėse; Dieve, per didžiąją savo malonę išklausyk manę viernu savo išgelbėjimu!

15. Išgelbėk manę iš purvo, kad ne nugrimsčiau, kad *išgelbėtas bučiau nuo n'apkenčiančiųjų manęs ir iš giliojo vandens! *Ps. 18, 18.

16. Kad patvanas manę ne nuskandintų, ir gilybė ne prarytų, ir skylė duobės ant manęs ne susidarytų.

17. Išklausyk manę, Pone Dieve, nės tavo malonė yra pilna palinksminojimo; gręškis manęspi pagal didį savo susimilimą!

18. Ir ne slėpk savo veidą nuo savo tarno, nės nusismutnijau; umai išklausyk manę!

19. Artinkis mano dušiospi ir išvaduok ją, išgelbėk manę dėl mano priešininkų!

20. Tu žinai *mano apgėdinimą, gėdą ir apjuoką; mano priešininkai visi yra po tavo akių. *Ps. 44, 16.

21. Gėda man lauž mano širdį ir slogina manę; aš laukiu, bau kas gailėtųs, ale čia niera nei vieno, ir *palinksmintojų, o nei vieno ne randu. *Raud. 1, 2. 9.

22. Ir jie *duosti man tulžį valgyti ir uksosą gerti didime mano troškume. *Mat. 27, 34. 48.

23. *Jų stalas turėtų buti jiems virvė ant užmokėjimo ir spasto. *Rym. 11, 9.

24. Jų *akys turėtų aptemti, kad ne regėtų; ir jų strėnos visados te subuoja. *Rym. 11, 10.

25. Išliek savo nemalonę ant jų, ir tavo baisingas kerštas sugautų juos!

26. *Jų gyvenimai turėtų pusti pastoti; ir nei vieno ne butų, kursai jų šėtrose gyventų. * Darb. 1, 20.
27. Nėsa jie persekinėja, kurį *tu ištikai, ir giriasi, kad tu savuosius skaudžiai ištinki. Jėz. 53, 4.
28. Duok jiems iš *vienos kaltybės pulti į kitą, kad ne ateitų tavo teisybėspi. * Rym. 1, 24.
29. Išgesyk juos iš *knygų gyvųjų, kad su teisiaisiais ne butų prirašyti. * Luk. 10, 20.
30. Bet aš esmi pavargęs ir ne galiu; Dieve, tavo pagalba te apsaugoja manę!
31. *Aš Dievo vardą liaupsįsu su giesme ir jį didei garbįsu su dėkavojimu. * Ps. 145, 1. 2.
32. Tai Ponui Dievui geriaus įtiks, ne kaip *jautys, turįs ragus ir nagus. * Ps. 50, 9, 13.
33. *Pavarguliai tai reg ir džiaugiasi, ir † kurie Dievo jėško, tų širdis bus gyva. * Pam. 13, 25. † Ps. 22, 27.
34. Nės Dievas klauso pavargusiųjų, ir ne paniekina savo apkaltuosius.
35. Liaupsink *jį, dangus, žemė ir jurios, ir vislab, kas juose kruta! * Ps. 148, 1.
36. Nėsa Dievas gelbės Zioną ir miestus Judo budavos, kad tenai gyventų ir jie tus sau į dalyką butinai turėtų.
37. Ir *sėkla jo tarnų juos į dalykus gaus, ir kurie jo vardą myl, pasiliks juose. * Ps. 102, 29.

Psalmas 70.

Dovido malda dėl pagalbos prieš nepriętelius.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas ant *paminklo. * Ps. 38, 1.
2. Skubinkis, Dieve, manę pagelbėti, Viešpatie, man padėti.
3. *Turėtų gėdėtis ir apgėdinti buti, kurie mano dušios tykoja. Turėtų atgalion grįšti ir apgėdinti buti, kurie man pikto velija, * Ps. 35, 4 ir 40, 15 ir 83, 18.
4. Kad vėl apgėdinti butų, *kurie ant manęs šaukia: „čia, čia!“ * Ps. 40, 16.
5. Turėtų *džiaugtis ir pasilinksminti tavimi, kurie tavęs klausinėja, ir kurie myl tavo išganymą, visados sakytų: „didei buk pagarbintas, Pone Dieve!“ * Ps. 35, 21. 27.
6. *Bet aš esmi biednas ir pavargęs, Dieve, skubinkis manęspi! nėsa tu esi mano pagalbininkas ir išgelbėtojis, mans Dieve, ne truk! * Ps. 40, 18.

Psalmas 71.

Malda dėl išgelbėjimo.

1. Pone Dieve, aš tavimi nusitikiu, niekadai ne duok manę gėdoje buti!
2. Išgelbėk manę per savo teisybę ir išvaduok manę, prilenk savo ausis manęspi ir gelbėk manę!
3. Buk man stipri uola, kuriospi visada galėčiau tekėti, kursai man žadėjai gelbėti, nėsa tu esi mano uola ir mano pilis.
4. Mans Dieve, gelbėk manę iš rankos Dievo nesibijančiojo, iš rankos neteisiojo ir smarkininko!
5. Nės tu esi *mano nusitikėjimas, Viešpatie Pone Dieve, mano nusitikėjimas iš mano jaunystės. * Ps. 40, 2.
6. Tavimi nusitikėjau nuo augyvės žyvato, *tu manę ištraukei iš žyvato mano motynos; iš tavęs aš visadai giriuos. * Ps. 22, 10.
7. Aš *daugiems esmi kaip stebuklu, ale tu esi mano stipriu nusitikėjimu. * Ez. 24, 24. 27.
8. Duok *mano burną tavo garbės ir tavo liaupsės kasdien pilną buti! * Ps. 51, 17.
9. *Ne patremk manę mano senystėje, ne prastok manę, kad pasilpsu! * Ps. 51, 13.
10. Nės mano neprieteliai kalba prieš manę, ir kurie mano dušios tykoja, susirodija tarp savęs,
11. Sakydami: „Dievas jį prastojo; vykite ir sugaukite jį! nėsa čia niera išgelbėtojo.“
12. Dieve, ne buk toli nuo manęs; mans Dieve, *skubinkis manę gelbėti! * Ps. 141, 1.
13. Turėtų *gėdėtis ir prapulti, kurie stov prieš mano dušią; gėda ir apgėdinimu turėtų tie appilti buti, kurie mano nelaimės jėško. * Ps. 70, 3.
14. Bet aš visados lauksu ir visados *tavo garbę praplatįsu. * Ps. 51, 17.
15. Mano burna apsakys tavo teisybę, kasdien tavo išganymą, kurius aš visus ne paskaitau.
16. Aš vaikščioju macyje Viešpaties Pono Dievo, aš tavo teisybę tiktai garbinu.
17. Dieve, tu manę iš jaunystės mokinai, todėl *apsakau tavo stebuklus. * Ps. 9, 2 ir 77, 12.
18. Taipojau ne prastok manę, Dieve, *senystėje, kad pražilsu, †pako-

lei tavo petį apsakysu vaikų vaikams, ir tavo macį visiems dar užgimsiantiems. * perkš. 9. Jėz. 46, 4. † Ps. 103, 2.

19. Dieve, tavo teisybė aukšta yra, tu didžius daiktus darai; Dieve, *kas tau lygus? * 2 Maiž. 8, 10 ir 15, 11. Jėr. 10, 6.

20. Nėsa tu man duodi jausti daug ir didžių vargų ir manę vėl *atgaivini, ir sugrąžini manę iš gilumo žemės. * 1 Zom. 2, 6.

21. Tu manę labai *iškeli ir manę vėl palinksmini. * Ps. 18, 36.

22. Taigi aš tau ir dėkavoju psaltėrio žaislais už tavo viernybę, mans Dieve; aš tavę liaupsinu ant arpos, tu Šventasis Izraėlyje.

23. Mano lupos ir *mano dušia, kurias tu išgelbėjai, linksminas ir liaupsina tavę. * Ps. 103, 2.

24. Ir mano liežuvis kasdien dumoja apie tavo teisybę, nės *gėdėtis tur ir apgėdinti buti, kurie jėško mano nelaimės. * Ps. 83, 18.

Psalmas 72.

Prarakavimas apie Kristų ir jo karalystė.

1. Salomono.
Dieve, *duok savo sudą karaliui, ir savo teisybę karaliaus sunui, * Ev. Jon. 5, 22. 27.

2. Kad jis tavo žmones vestų prie teisybės, ir tavo siratas gelbėtų!

3. Duok, kad kalnai *pakajų neštų tarp žmonių, ir kalneliai teisybę. * Ps. 85, 9. 11. 12. Jėz. 52, 7 ir 55, 12.

4. Jisai *pavargusiuosius žmones sude išlaikys, ir siratas gelbės, ir bluznyjančiuosius sudaužys. * Job. 36, 6. Ps. 45, 5.

5. Tu busi bijomas, kol saulė ir mėnuo tekės, į eilių eilę vaikų.

6. Jis *nužengs, kaip lietus ant lauko, kaip šlakai, kurie žemę pašlapina. * Jėz. 45, 8.

7. Jo čėsuose *žydės teisusis ir didis pakajus, pakolei mėnesio ne be bus. * Ps. 92, 15.

8. Jis *karaliaus nuo vienų jurių iki kitų, ir nuo vandens iki svieto galo. * Zak. 9, 10. Mat. 28, 18.

9. Jam kloniosis, kurie pusčioje yra, ir *jo neprieteliai laižys dulkes. * Jėz. 49, 23.

10. *Karaliai prie jurių ir salų atneš dovanų, karaliai iš karalystės Arabijos ir Sėbos atgabęs dovanų. * Ps. 68, 30. Jėz. 60, 9.

11. Visi karaliai jo melsis, *visi pagonai jam šlužys. * Ps. 2, 8.

12. Nėsa *jis pavargusįjį šaukiantį išgelbės ir siratą, išgelbėtojo ne turintį. * Job. 36, 15. Ps. 35, 10.

13. Jis bus malonus pavargusiems ir ubagams, ir *dušias siratų gelbės. * Ps. 97, 10.

14. Jis jų dušias iš vyliaus ir piktenybės išgelbės, ir jų *kraujas brangiai bus laikomas po jo akių. * Ps. 9, 13.

15. Jis *išliks gyvas, ir jam bus duotas auksas iš bagotosios Arabijos; ir visadai žmonės melsis po jo akių, kasdien jį pagirs. * Apr. 1, 18.

16. Ant žemės, aukštai ant kalnų, javai tankus bus; jų vaisius drebės, kaip Libanonas, ir žaliuos miestuose, kaip žolė ant žemės.

17. Jo vardas išliks amžinai; pakol saulė pateks, jo vardas bus vaikų vaikams sakytas, ir jie bus per tą *žegnoti; visi pagonai jį garbįs. * 1 Maiž. 12, 3 ir 22, 18.

18. Pagirtas t'esie Dievas Viešpats, Izraėlio Dievas, kursai vienas stebuklų daro!

19. Ir pagirtas t'esie jo pašlovintasis vardas amžinai; ir visos *žemės t'esie pilnos jo garbės! Amen, Amen. * Ps. 8, 10. Jėz. 6, 3.

20. Galas Maldų Dovido, Sunaus Izai.

Psalmas 73.

Palinksminojimas ir graudenimas prieš pasipiktinimą dėl laimės Dievo nesibijančiųjų.

1. Psalmas Asapo.
Izraėlis tačiaus tur Dievą palinksminojimu, kursai tikt čystos širdies yra.

2. Bet aš be mažne *klupinėjau savo kojomis, mano žingsniai be mažne paslydo. * Ps. 94, 18.

3. Nės aš papykau ant gyrpelnių, regėdamas,* kad Dievo nesibijantiems taip gerai sekasi. * Jėr. 12, 1. Pam. 11, 25.

4. Nės jie niera smerties baimėje, bet stov drutai, kaip paločius.

5. Jie ne yra nelaimėje, kaip kiti žmonės, neigi varginami, kaip kiti žmonės.

6. Todėl jų tyčiavimas brangus daiktas tur buti, ir jų piktenybė geras darbas tur buti vadinamas.

7. Jie *pasipučia kaip riebus pilvas; jie daro, ką tiktai dumoja. * Job. 15, 27.

8. Jie vislab paniekina ir piktai apie tai kalba, ir kalba bei bluznija pasididžiuojančiai.

9. Ką jie kalba, tai iš dangaus tur

kalbėta buti; ką jie sako, tai tur tikti
ant žemės.
10. Todėl pritar jiems jų žmonės ir
pulkais pas juos bėga, kaip vanduo,
11. Sakydami: „*bes Dievas anų
rupintųs? bes Aukščiausiasis jų at-
botų?“ *Ps. 10, 11.
12. Štai, tokie yra Dievo nesibijan-
tieji, tie tur gerą palaimą ant svieto
ir pralobsta.
13. Argi tai bus noprosnai, kad mano
širdis nebartinai elgiasi, ir kad aš
savo rankas nekaltybėje mazgoju?
14. Ir kasdien varginamas esmi, ir
mano koravonė kas rytą gatava?
15. Be maž ir aš taip bučiau sakęs,
kaip jie; ale štai, tuomi bučiau pra-
sudijęs visus tavo vaikus, kurie be
butų buvę.
16. Aš dumojau apie tai, kad perma-
nyčiau; bet tai man per sunku buvo,
17. Iki įėjau į Dievo šventinyčią ir
pasidabojau jų galo.
18. *Bet tu juos pastatai ant slidumo
ir parmeti juos žemyn. *Job. 21, 17. s.
19. Kaip umai jie nieku pavirsta! jie
suteška, *galą gaudami su išgąsčiu!
*Ps. 109, 13.
20. Kaip *sapnas, kam pabudus, taip
tu, Dieve, jų abrozą mieste darai pa-
peiktą. *Ps. 103, 16.
21. Bet skaudu man širdyje ir gel
man inkstuose mano,
22. Kad aš paiku turu buti ir nieko
ne išmanyti, ir turu buti po tavo
akių kaip galvijas.
23. Bet tačiau visados tavęspi lai-
kausi, nės tu laikai manę prie mano
dešinės.
24. Tu vedi manę pagal savo rodą
ir galiausiai su garbe manę priimi.
25. Kad aš tavę tiktai turu, tai aš
n'atboju nei dangaus nei žemės.
26. Kačeig mano kunas ir dušia ap-
alpsta, tai tu, Dieve, tačiaus visados
esi mano širdies palinksminojimas
ir *mano dalis. *Raud. 3, 24.
27. Nės štai, kurie nuo tavęs at-
puola, prapuls; tu išpustiji visus,
kurie prieš tavę kekšauja.
28. Ale tai yra mano džiaugsmas,
kad aš laikausi Dievopi, ir savo nu-
sitikėjimą statau ant Viešpaties, Po-
no Dievo, kad visus tavo darbus
apsakyčiau.

Psalmas 74.

Malda dėl bažnyčios išlaikymo.

1. Pamokinimas Asapo.
Dieve, kam tu mus taip iš viso pa-
tremi? ir kam tokiu kerštu papykai
ant avių savo ganyklos?
2. Atsimink savo susirinkimo, kurį
tu iš senų dienų nusipelnei ir sau į
dalį išvalnijai; (atsimink) kalno Zion,
ant kurio gyveni!
3. *Mink ant jų kojomis ir prastumk
juos žemyn; neprietelius viską paga-
dino šventinyčioje. *Joz. 10, 24.
4. Tavo priešininkai rėkia tavo na-
muose ir įstato tenai savo dievaičius
(balvonus).
5. Kirvis yra regimas blizgąs iš aukš-
to, kaip kada girioje kertama yra.
6. Jie sukapoja visas jo molavones
kirviais ir sklutomis.
7. Jie *sudegina tavo šventinyčią, jie
visaip †atšvenčia namus tavo vardo.
*2 Kar. 25, 9. † Ps. 83, 13.
8. Jie sako savo širdyje: „plėškime
juos!“ jie sudegina visus Dievo na-
mus žemėje.
9. Savo ženklų ne be regime, ir nei
vienas prarakas ne be sako mums
daugiaus, ir nei vienas mokįtojis ne
be mokina mus daugiaus.
10. Ak Dieve, kolei priešininkas gė-
dįs, ir neprietelius tavo vardą taip
labai bluznys?
11. Kam savo ranką attrauki ir savo de-
šinę taip visai savo prieglobstyje laikai?
12. Bet Dievas yra mano karalius iš
senų dienų, iš kurio *visa pagalba ateiti,
kuri ant žemės nusiduosti. *Ps. 68, 21.
13. Tu *suardai jures per savo macį
ir sulauži smakų galvas vandenyje.
*2 Maiž. 14, 21 ir 15, 8.
14. Tu sukuli galvas bangžuvių ir duo-
di jas penukšlui žmonėms pusčioje.
15. Tu *duodi tekėti šaltinius ir upes,
tu duodi išdžiuti dides sroves. *Ps. 104, 10.
16. Diena ir naktis yra tavo; tu da-
rai, kad taip saulė, kaip ir žvaigždės
tikru savo keliu teka.
17. Tu kožnai žemei statai jos ru-
bežius, vasarą ir žiemą tu darai.
18. Taigi atsimink to, kad neprie-
telius Dievą gėdina, ir durni žmo-
nės bluznija tavo vardą.
19. Ne duok dušią savo kurklelio
žvėriui, ir ne užmiršk taip labai savo
*biednųjų žmonelių! *Ps. 9, 19.

20. Atsimink derėjimo! nės žemė visur baisiai yra išpustyta, ir triobos yra išardytos.
21. Ne duok biednąjį su gėda atstoti! nėsa pavarguliai ir siratos garbina tavo vardą.
22. Kelkis, Dieve, ir užstok *savo provą; atsimink gėdos, kuri tau kasdien nusiduosti nuo paikųjų! * Jėz. 49, 4.
23. Ne užmiršk šaukimo savo neprietelių! siautimas tavo priešininkų eiti juo ilgyn, juo didyn.

Psalmas 75.

Liaupsė Dievo stebuklų: graudenimas be (Dievo) baimės ne pasielgtis.

1. Psalmas ir giesmė Asapo ant balso: „Ne prapuldyk!“ pirmgiedotinas.
2. Mes dėkavojame tau, Dieve, mes dėkavojame tau ir apsakome *tavo stebuklus, kad tavo vardas taip arti yra. * Ps. 9, 2.
3. „Nėsa savo čėsu aš teisiai sudysu.
4. *Žemė dreba ir visi, kurie ant jos gyvena; bet aš stipriai laikau jos stulpus.“ Sėla. * Joėl 2, 1.
5. Aš tariau gyrpelniams: nesigirkite taipo! ir Dievo nesibijantiems: ne nusitikėkite ant savo macies!
6. Ne nusitikėkite taip labai ant savo macies, nekalbėkite tokiu nuopertumu,
7. Ne esant bėdos nei nuo užtekėjimo, nei nuo nusileidimo, nei iš kalnų pusčioje.
8. Nėsa Dievas yra sudžia, kursai *šį pažemina ir aną iškelia. * 1 Zom. 2, 7.
9. Nėsa Ponas Dievas tur *kupką rankoje, pripiltą drutu vynu, ir pila iš tos; bet piktieji visi tur gerti ir mieles išbaigti. * Ps. 60, 5.
10. Bet aš apsakysu amžinai ir liaupsįsu Dievą Jokubo.
11. „Ir visą *macį Dievo nesibijančiųjų sulaužysu, kad macis teisiojo iškelta butų.“ * perkš. 5.

Psalmas 76.

Dievas savo susirinkimo apgynimas.

1. Psalmo giesmė Asapo, ant striunų pirmgiedotina.
2. Dievas Judavoje pažįstamas yra, Izraėlyje jo vardas yra pašlovintas.
3. Salėmėje yra jo šėtra, ir *jo namai Zione. * Ps. 9, 12.
4. Čiajau jisai *sulaužo strielas kilpinio, skydą, kardą ir karą. Sėla. * Ps. 46, 10. Jėz. 9, 4. 5.
5. Tu šlovingesnis ir stipresnis esi, neng razbajų kalnai.
6. Puikieji tur buti applėšyti ir užmigti, ir visi karžygiai tur rankas paleisti.
7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubo, užmiegti taip žirgas, kaip ir vežimas.
8. Tu esi išgąstingas; *kas gal po tavo akių išsilaikyti, tau pykstant? * Ps. 90, 7.
9. Kad duodi girdėti sudą iš dangaus, tai nusigąsti žemė ir nutyla,
10. Kad Dievas pasikel *sudyti, kad gelbėtų visiems pavargusiems ant žemės. Sėla. * Jėz. 34, 8 ir 13, 9.
11. Kad žmonės prieš tavę siaučia, tai tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus siaučia, tai ir čia esi gatavas.
12. Žadėkit ir attesėkit Viešpačiui, savo Dievui, jus visi, kurie aplink jį este, neškite dovanų Išgąstingamjam,
13. Kursai kunįgaikščiams atima drąsumą ir išgąstingas yra tarp karalių ant žemės.

Psalmas 77.

Gerųjų bėda ir palinksminojimas.

1. Psalmas Asapo, *Jėdutuno pirmgiedotinas. * Ps. 62, 1.
2. Aš šaukiu Dievopi savo balsu; Dievopi aš šaukiu, ir jis išklauso manę.
3. *Čėse savo bėdos aš jėškau Pono Dievo, mano ranka naktyje yra ištiesta ir nesiliauja; nėsa mano dušia ne priima palinksminojimo. * Ps. 86, 7.
4. Kad smutnas esmi, tai atsimenu Dievo; *kad mano širdis tužbose yra, tai kalbu. Sėla. * Ps. 18, 7.
5. Tu laikai mano akis, kad budėtų; aš taip apalpau, kad ir kalbėti negaliu.
6. Aš *atsimenu senųjų gadynių, pirmųjų metų. * Ps. 143, 5. Jėz. 51, 9.
7. Naktimis atsimenu savo striunžaislių ir *kalbu su savo širdžia, mano dvasė tur tardyti. * Ps. 4, 5.
8. Argi *Ponas Dievas amžinai patrems ir nei jokios malonės daugiaus ne išrodys? * Ps. 79, 5 ir 85, 6. Raud. 3, 31.
9. Argi jo malonė visaip galą gavo? ir pažadėjimas liovėsi?
10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdingystę iš keršto užrakino? Sėla.
11. Bet tačiau tariau: *aš tai turu kęsti, dešinė ranka Aukščiausiojo tai vislab gal kitaip daryti. * Ps. 16, 2.
12. Todėl atsimenu darbų Pono

Dievo; beje, *atsimenu tavo pirmųjų stebuklų, *Ps. 71, 17.
13. Ir kalbu apie visus tavo darbus ir sakau apie tavo įstatymus.
14. Dieve, tavo kelias yra šventas; kame toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?
15. Tu esi tasai Dievas, *kurs stebuklų daro; tu savo sylą parodei tarp žmonių. *Ps. 98, 1.
16. Tu savo žmones atpirkai macniai, vaikus Jokubo ir Jozėpo. Sėla.
17. Vandens regėjo tavę, Dieve, vandens regėjo tavę ir prisibijojo, ir gilybės siautėjo.
18. Drumstus debesis liejo vandens, *debesys griovė ir žaibavo. *Ps. 29, 3.
19. Perkunas griovė danguje, tavo žaibai tvyskėjo ant žemės; žemė pasijudino ir drebėjo iš to.
20. Tavo kelias buvo jurėse ir tavo takas didžiuose vandenyse; ir tačiaus tavo pėdos ne buvo pažįstamos.
21. Tu *vedei savo žmones, kaip avių pulką, per Maižėšių ir Aaroną. *2 Maiž. 12, 37 ir 14, 22.

Psalmas 78.

Pasakojimas Dievo gerybių ir koravonių, jo žmonėms parodytų.

1. Pamokinimas Asapo.
Klausykite, mano žmonės, mano prisakymą; prilenkite savo ausis *žodžiumpi mano burnos! *Pam. 8, 5. s.
2. Aš *atversu savo burną, kalbėti pamokslo žodžius, ir pasakysu senus nusidavimus, *Ps. 49, 4. 5. Mat. 13, 35.
3. Kurius girdėjome ir žinome, *ir musų tėvai mums pasakojo, *Joėl 1, 3.
4. Idant tų ne slėptumbime jų vaikams, kurie paskui bus, ir apsakytumbime garbę Pono Dievo ir jo macį bei stebuklus, kurius jis darė.
5. Jis įstatė liudymą Jokubo vaikams, ir davė zokaną Izraėlyje, kurį prisakė musų tėvams, kad tą mokintų savo vaikus,
6. Idant vaikų vaikai mokintųs, ir vaikai, kurie dar tur užgimti, kad užaugę taipojau savo vaikams apsakytų;
7. Idant jie Dievu nusitikėtų ir ne užmirštų Dievo darbų ir jo prisakymų klausytų,
8. Ir ne butų, kaip jų tėvai, prie Dievo *ne pasiliekanti ir ne klausanti giminė, kurios širdis ne buvo stipri, ir jos dvasė Dievui viernai ne įtikėjo; *5 Maiž. 32, 5. 6. 28.
9. Kaip vaikai Epraim, kurie šarvuoti kilpinį nešiodami atpuolė *čėse kovos. *Ps. 140, 8.
10. Jie ne laikė Dievo derėjimą ir ne norėjo jo prisakymų klausyti,
11. Ir užmiršo jo darbų ir jo stebuklų, kurius jis jiems buvo išrodęs.
12. Po akių jų tėvų jisai padarė stebuklus Egypto žemėje ant lauko Zoan.
13. Jis *perdalijo jures, leisdamas juos pereiti, ir taisė vandenį, kaip murą. *2 Maiž. 14, 21.
14. Jis dienoje juos *vedė debesimi, ir naktyje žibančia ugnimi. *2 Maiž. 13, 21.
15. Jis *perplėšė uolas pusčioje, ir girdė juos vandenimi apsčiai, *2 Maiž. 17, 6. s. Ps. 105, 41.
16. Ir davė upeles iš uolų tekėti, kad nutekėtų, kaip vandens srovės.
17. Tačiau jie dar vėl susigriešijo prieš jį ir įpykino Aukščiausiąjį pusčioje,
18. Ir *pagundė Dievą savo širdyse, †penukšlo prašydami savo dušiai, *1 Kor. 10, 9. †4 Maiž. 11, 4.
19. Ir kalbėjo prieš Dievą sakydami: bes galėtų Dievas stalą taisyti pusčioje?
20. Štai, jis tiesa uolą ištiko, kad vanduo tekėjo ir upės patvino; bet kaip gal jis duonos duoti ir savo žmonėms mėsos padėti?
21. Bet Ponas Dievas, tai girdėdamas, didei supyko; ir ugnis užsidegė Jokube, ir kerštas ant Izraėlio,
22. Kad jie ne pasitikėjo Dievu, neigi laukė jo pagalbos.
23. Ir jis prisakė debesims aukštai, ir atvėrė vartus dangaus,
24. Ir *Maną ant jų nulydino, kad valgytų, ir davė jiems dangaus duoną. *2 Maiž. 16, 4. 14. s.
25. Jie valgė angielų duoną; jis atsiuntė jiems valgymo apsčiai.
26. Jis davė pusti rytų vėjui po dangumi ir pakėlė per savo macį vėją iš pietų,
27. Ir davė ant jų mėsos nulyti, kaip dulkes, ir paukščius kaip žiezdras jurių,
28. Ir davė *tus nupulti tarp jų visur, kur jie gyvendavo. *4 Maiž. 11, 31.
29. Tai jie valgė ir per mierą privalgė; jis davė jiems išpildyti savo užsigeidimą.
30. Bet jiems išpildžius savo užsigeidimą ir dar bevalgant,

31. Tai *atėjo ant jų narsas Dievo
ir nužavino vyriausiuosius tarp jų, ir
nužavino geriausiuosius Izraėlyje.
* 4 Maiž. 11, 33.
32. Bet be to viso jie daugiaus susi-
griešijo, *ne tikėdami jo stebuklams.
* Ps. 106, 24.
33. Todėl davė jiems numirti, kad
jie nieko ne gavo, ir turėjo, kol gyvi,
varginami buti.
34. Kad juos nužavindavo, tai jie jėš-
kojo Jo, ir prisivertė anksti Dievopi,
35. Ir atsiminė, kad Dievas yra *jų
uola, ir Dievas Aukščiausiasis jų Iš-
gelbėtojis esti. * Ps. 19, 15.
36. Ir klastavo jam savo burna, ir
melavo savo liežuviu;
37. *Bet jų širdis ne laikėsi tvirtai
prie jo, ir ne pilnavojo viernai jo
derėjimą. * Mat. 15, 8.
38. Bet jis buvo mielaširdingas ir
atleido griekus, nei išgaišino juos;
ir tankiai nugręžė savo narsą ir ne
išleido visą savo kerštą.
39. Nėsa jis atsiminė, kad jie kunas
esą, vėjas, kursai nueiti ir ne sugrįšta.
40. Jie tankiai jį įkiršino pusčioje
ir didei įpykino jį pustynėje.
41. Jie Dievą visados iš naujo gundė
ir mokino Šventąjį Izraėlyje.
42. Jie ne atsiminė jo rankos tą dieną,
kurią jis juos išgelbėjo nuo nepritelių;
43. Kaip ir jis savo ženklus buvo
padaręs Egypto žemėje ir savo *ste-
buklus žemėje Zoan; * perkš. 12.
44. Kaip jis jų *vandenį vertė į
kraują, kad jie ne galėjo gerti iš
savo upių; * 2 Maiž. 7, 20.
45. Kaip jiems *kirmėles atsiuntė,
kurios juos ėdė, ir repėčkas, kurios
juos gadino; * 2 Maiž. 8, 6. 24.
46. Ir davė jų vaisių patrankoms ir
jų sėklą žogams;
47. Kaip *jų vynmedžius mušė ledais
ir jų morų medžius krušomis; * 2 Maiž. 9, 25.
48. Kaip jų bandą mušė ledais ir
jų kaimenę žaibais;
49. Kaip tarp jų siuntė piktų angielų
savo didžiame narse, ir davė juos
siautėti, keršyti ir pikto daryti;
50. Kaip labiaus užleido ant jų savo
kerštą, ir jų dušią iš smerties n'išgel-
bėjo, ir davė jų *bandai maru išgaišti;
* 2 Maiž. 9, 6. 9.
51. Kaip užmušė *visą pirmgimį
Egyptų žemėje, pirmuosius kudikius
šėtrose Amo; * 2 Maiž. 12, 29. s.
52. Ir *leido savo žmones išeiti kaip
avis, ir vedė juos, kaip pulką pusčioje;
* Ps. 77, 21.
53. Ir *vedė juos pakajuje, kad ne
prisibijotų; bet jų neprieteliai nu-
skendo jurėse. * 2 Maiž. 14, 19. 22. 27.
54. Ir atvedė juos į savo šventuo-
sius rubežius, šiop kalnopi, *kurį jo
dešinė nupelnė. * Ps. 80, 16. 18.
55. Ir *pravarė pirm jų žmones ir
davė jiems išdalyti tėviškę, ir davė anų
gyvenimuose gyventi gimines Izraėlio.
* Ps. 44, 3.
56. Bet jie gundė ir įpykino Dievą,
Aukščiausiąjį, ir ne laikė jo liudymus,
57. Ir atpuolė ir paniekino vislab,
kaip jų tėvai, ir ne laikė, *kaip atsi-
leidęs kilpinys, * Oz. 7, 16.
58. Ir įpykino jį savo aukštybėmis,
ir įpykino jį savo stabais.
59. Ir Dievas tai girdėjęs įkiršo, ir
atmetė Izraėlį didei,
60. Kad jis *savo gyvenimą Siloje
prastojo, šėtras, kur tarp žmonių
buvo gyvenąs; * 1 Zom. 4, 11.
61. Ir padavė jų macį į nevalę ir
jų gražumą į rankas neprieteliaus;
62. Ir padavė savo žmones kardui,
ir didei supyko ant savo tėviškės.
63. Jų *jaunumą suėdė ugnis, ir jų
mergos turėjo pasilikti netekėjusios.
* Job. 1, 17.
64. Jų *klebonai kardu prapuolė; ir
ne buvo našlių, kurios galėtų raudoti.
* 1 Zom. 22, 17.
65. Ir Ponas Dievas pabudo, kaip
miegąsis, kaip stiprus krykštauja nuo
vyno pareidamas;
66. Ir *ištiko savo neprietelius iš už-
pakalio ir padarė jiems amžiną gėdą.
* 1 Zom. 6, 6.
67. Jis paniekino šėtras Jozėpo ir
ne aprinko giminę Epraim;
68. Bet išrinko giminę Judo, kalną
Zion, kurį jis mylėdavo.
69. Ir budavojo savo šventinyčią
aukštai, kaip žemę, kuri amžinai tu-
rėtų stipriai laikytis.
70. Ir aprinko savo tarną Dovidą ir
atėmė jį nuo avių gardo; * 1 Zom. 16, 11.
71. Nuo žindančių avių atėmė jį,
kad *jo žmones, Jokubą, ganytų, ir
jo tėviškę Izraėl. * 2 Zom. 5, 2.
72. Irgi jis ganė juos tikra viernybe
ir valdė juos visokia išminčia.

Psalmas 79.

Malda prieš neprietelius teisybės.

1. Psalmas Asapo.

Pone Dieve, pagonai įpuolė į tavo tėviškę, tie nečystą darė tavo šventąją bažnyčią, ir iš Jėruzalės akmenų kruvas padarė.

2. Jie lavonus tavo tarnų paukščiams po dangumi davė suėsti, ir mėsą tavo šventųjų žvėrims žemėje.

3. Jie kraują praliejo aplink Jėruzalę kaip vandenį, ir ne buvo nei vienas, kurs pakastų.

4. Mes *pastojome gėda savo susėdams, apjuoku ir paniekinimu tiems, kurie aplink mus yra. *Ps. 31, 12 ir 44, 14 ir 89, 42.

5. Pone Dieve, *kolei tu nori taip didei pykti ir savo didį papykį kaip ugnį duosi degti? *Ps. 77, 8 ir 85, 6.

6. Išliek *didįjį savo kerštą ant pagonų, kurie tavęs ne pažįsta, ir ant karalysčių, kurios tavo vardo nesimeldžia! *Jėr. 10, 25.

7. Nėsa jie suėdė Jokubą, ir jo namus išpustijo.

8. *Ne atsimink pirmųjų musų griekų, susimilk ant musų umai! nėsa jau reti pastojome. *Jėz. 64, 9.

9. Gelbėk tu mus, Dieve, musų gelbėtojau, dėl garbės savo vardo; išgelbėk mus ir atleisk mums musų griekus dėl savo vardo!

10. Kodėl *duodi pagonams sakyti: „kame dabar jų Dievas?“ duok žinomą buti tarp pagonų po musų akių atkeršijimą pralietojo kraujo tavo tarnų! *Ps. 42, 4 ir 115, 2. Joėl. 2, 17.

11. Duok iki tavęs iškakti *dusaujimus sugautųjų; pagal didįjį savo petį išlaikyk vaikus smerties, *Ps. 102, 21.

12. Ir ataduok musų susėdams septyneropai į jų antį jų gėdą, kuria jie tavę, Pone Dieve, apgėdino!

13. Bet mes, *tavo žmonės ir avys tavo ganyklos, dėkavojame tau amžinai ir apsakome tavo garbę visadai. Ps. 109, 3.

Psalmas 80.

Malda už išlaikymą dvasiškosios vynyčios.

1. Psalmas Asapo, ant psaltėrio šešių striunų pirmgiedotinas.

2. Tu ganytojau Izraėlio, klausyk, kursai Jozėpą ganai, kaip avis; pasirodyk, kursai *sėdi ant Kėrubynų! *1 Zom. 4, 4. Ps. 99, 1.

3. Pabudįk savo macį, kursai tu pirm Epraim, Benjamin ir Manasės esi, ir ateik mums ant pagalbos!

4. Dieve, palinksmink mus ir apšviesk mus *savo veidu, tai tarpsime. *1 Maiž. 32, 30. Ps. 31, 17.

5. Viešpatie, Dieve Zėbaot, kolei tu keršysi ant maldos savo žmonių?

6. Tu peni juos *ašarų duona ir girdai juos dide kupka, ašaromis pripilta. 2 Ps. 102, 10.

7. Tu pastatai mus musų susėdams ant vaido, ir musų neprieteliai juokiasi iš musų.

8. Dieve Zėbaot, linksmink mus, duok šviesti savo veidui, tai tarpsime.

9. Tu *atgabenai vynmedį iš Egypto, ir pravarei pagonis, ir tą čėpijai. *Mark. 12, 1.

10. Tu pirm jo kelią pramynei ir davei jam įsišaknyti, kad jis žemę papildo.

11. Kalnai apdengti yra jo pavėsiu, ir jo vynšakelėmis Dievo cėdrai.

12. Tu jo augmenį išplatinai iki jurių ir *jo šakas iki vandenų. *2 Maiž. 23, 31.

13. Kamgi tu jo tvorą išardei, kad jį *sudrasko, kas tiktai praeiti? *Ps. 89, 42. Jėz. 5, 5. 6.

14. Medinios kiaulės jį iškniso, ir žvėrys jį sugadino.

15. Dieve Zėbaot, gręškisi tačiaus, veizdėk iš dangaus ir žvalgyk ir atlankyk šį vynmedį;

16. Ir kavok tą, *kurį tu sau stipriai išsirinkai! *Ps. 78, 54.

17. Paveizdėk ir bark, kad deginimas ir draskymas liautųs!

18. Tavo ranka te apsaugoja *žmones tavo dešinės ir žmones, kurius tu sau stipriai išsirinkai! perkš. 16.

19. Tai ne atstosime nuo tavęs; duok mums gyviems išlikti, tai tavo vardo melsimės.

20. Viešpatie, Dieve Zėbaot, linksmink mus, duok šviesti savo veidui, tai tarpsime.

Psalmas 81.

Graudenimas, kokiu budu šventos dienos tur buti švenčiamos.

1. Ant Gititos pirmgiedotinas Asapo.

2. Linksmai giedokite Dievui, *kurs musų stiprybė yra, krykštaukite Dievui Jokubo! *Ps. 46, 2.

3. Imkite psalmus ir duokite šen bubnus, linksmas arpas su spaltėriais!

4. Trubykite naujame mėnesyje trubomis ant musų *šventės lapbudžių! *5 Maiž. 6, 13.
5. Nėsa toktai yra budas Izraėlyje, ir prova Dievo Jokubo.
6. Toktai jis ant liudymo įstatė tarp Juozėpo, jiems išeinant iš Egypto žemės ir svetimą liežuvį girdėjus,
7. Kaip aš jų petį nuo naštos buvau išvalnijęs, ir jų rankos atliko nuo puodų.
8. Kaip tu *manęspi šaukei bėdoje, aš išgelbėjau tavę; ir išklausiau tavę, kaip vėtra tavę užpuolė; ir mėginau tavę pas vaidvandenį. Sėla. *4 Maiž. 20, 13.
9. *Klausykite, mano žmonės, aš tarp jųsų liudysu; Izraėl, tu manęs klausyk, *Ps. 50, 7.
10. Kad ne butų *tarp jųsų kito Dievo, ir tu svetimo Dievo ne melstumbei! *2 Maiž. 20, 3.
11. *Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, kursai tavę iš Egypto žemės išvedė; atverk savo burną didei, duok man ją pildyti! *2 Maiž. 20, 2.
12. Bet mano žmonės ne klauso mano balso, ir Izraėl ne nor manęs.
13. Tai *paleidau juos pagal geidulius jų širdies, kad vaikščiotų pagal savo rodą. *Darb. 14, 16.
14. Jei norėtų *mano žmonės manęs klausyti ir Izraėl ant mano kelių vaikščioti, *5 Maiž. 5, 29 ir 28, 1.
15. Tai aš jų neprietelius tuojau pažeminčiau ir savo ranką ant jų priešininkų gręščiau;
16. Ir kurie Pono Dievo n'apkenčia, turėtų prieš jį nieko ne ištesėti; bet jų čėsas turėtų amžinai buti,
17. Ir aš juos geriausiais kviečiais penėčiau ir medumi iš uolos pasotinčiau.

Psalmas 82.

Apie valdymą ir urėdą svietiškosios vyriausybės.

1. Psalmas Asapo.
Dievas stov susirinkime Dievo ir yra sudžia tarp *dievų. *perkš. 6.
2. Pakolei neteisiai sudysite ir *Dievo nesibijančiuosius didžiausioje garbėje laikysite? Sėla. *5 Maiž. 1, 17.
3. Darykite *provas pavargusiam ir siratai; ir gelbėkite reikalingąjį ir pavargusįjį provoje! *Jėz. 1, 17.
4. *Išvaduokite prastąjį ir pavargusįjį, ir ištraukite jį iš macies Dievo nesibijančiųjų! *Pam. 24, 11.
5. Bet jie ne priima pamokslą ir to ne atboja; jie visados vaikščioja tamsumoje; todėl tur visi žemės gruntai pulti.
6. Aš tiesa tariau: *jus este dievai ir visi vaikai Aukščiausiojo; *perkš. 1. Jon. 10, 34.
7. Bet *jus mirsite kaip žmonės ir kaip smarkininkas prapulsite. *Ez. 31, 14.
8. Dieve, kelkis ir sudyk žemę! nėsa tu *esi Viešpatimi ant visų pagonų. *Ps. 2, 8.

Psalmas 83.

Malda dėl pagalbos prieš bažnyčios neprietelius.

1. Psalmo giesmė Asapo.
2. Dieve, ben ne tylėk taipo ir ne buk taip tylįs; Dieve, ben taipo nesislėpk!
3. Nėsa štai, tavo neprieteliai siaučia, ir kurie tavęs n'apkenčia, attiesia savo galvą.
4. Jie kytriai mislija prieš tavo žmones ir dumja prieš tavo paslėptuosius.
5. „Šenai", sako jie, „*išpustykime juos, kad jie ne butų žmonės, kad vardo Izraėlio daugiaus ne butų minėta." *Jėr. 11, 19.
6. Nėsa jie susikalbėjo ir susitarę yra prieš tavę,
7. Šėtros Edomytų ir Ismaėlytų, Moabytų ir Agarytų,
8. Gėbalytų, Amonytų ir Amalėkytų, Pylistėnai, ir kurie yra Tyruje.
9. Asur taipojau su jais eiti iš vieno ir padesti vaikams Loto. Sėla.
10. Padaryk jiems, kaip *Midianytams, kaip †Sisėrui, kaip Jabinui pas upę Kizon; *Vald. 7, 22. †Vald. 4, 15. 21.
11. Kurie buvo išpustyti pas Endor ir pastojo, kaip purvas ant žemės.
12. Padaryk jų kunįgaikščius kaip *Orėb ir kaip Seėb, visus jų vyriausiuosius kaip †Sėbą ir Zalmuną, *Vald. 7, 25. †Vald. 8, 21.
13. Kurie sako: „mes gyventinai gausime Dievo namus."
14. Dieve, padaryk juos kaip vėsulį, kaip javienas, vėjo varomasias!
15. Kaip ugnis girę sudegina, ir kaip liepsna kalnus uždega,
16. Taipo juos persekdinėk savo vėsuliu, ir išgandįk juos savo vėtra!
17. Daryk jų veidą gėdos pilną, kad tavo vardo klausinėtų.
18. Jie turėtų *gėdėtis ir nusigąsti juo ilgiaus, juo daugiaus; ir gėdoje buti, ir prapulti. *Ps. 6, 11 ir 35, 4.

19. Tai jie išpažįs, kad tu savo vardu vienas vadinamas esi *Ponas Dievas, ir Aukščiausiasis po visą svietą. * Oz. 12, 6.

Psalmas 84.

Apie bažnyčią ir mokįtojų šlužmą.

1. Psalmas vaikų Kora, ant Gititos pirmgiedotinas.

2. Kaip meilingi yra tavo namai, Dieve Zėbaot!

3. Mano *dušia išsiilgsta ir geidulauja pryangių Pono Dievo, †mano kunas ir dušia džiaugiasi iš gyvojo Dievo. * Ps. 27, 4. † Jėz. 61, 10.

4. Nėsa paukštis rado namus, ir kregždė savo lizdą, kuriame išper vaikus, butent tavo altorius, Dieve Zėbaot, *mans karaliau ir mans Dieve. * Ps. 5, 3.

5. Gerai tiems, kurie tavo namuose laikosi, tie tavę visadai garbina. Sėla.

6. Gerai tiems žmonėms, kurie tavę už savo *stiprybę laiko ir iš širdies tavęs klauso, * Ps. 18, 2. 3.

7. Kurie pereiti vargingąjį svietą, darydami čiajau šulinius; ir mokįtojai dide žegnone bus aprėdyti.

8. Jie gauna vieną apgalėjimą po antro, kad regima butų, tikrą Dievą Zione esantį.

9. Viešpatie, Dieve Zėbaot, išklausyk mano maldą, permanyk tą, Dieve Jokubo! Sėla.

10. Dieve, musų skyde, ben veizdėk, dabokis karalystės savo mostytojo!

11. Nėsa viena diena tavo pryangiuose geresnė yra, neng kitų tukstantis. Aš velyčiau vartininku buti savo Dievo namuose, ne kaip ilgai gyventi namuose Dievo nesibijančiųjų.

12. Nėsa Dievas Viešpats yra saulė ir skydas; Ponas Dievas duosti malonę ir garbę, jis ne duos stokoti gero geriems.

13. Viešpatie Zėbaot, ger tam žmogui, kurs tavimi nusitik.

Psalmas 85.

Malda dėl Dievo pagalbos ir išlaikymo visų rėdų.

1. Psalmas vaikų Kora pirmgiedotinas.

2. Pone Dieve, *tu pirm to malonus buvai savo žemei ir apkaldintuosius Jokubo išgelbėjai. * Ps. 89, 50.

3. Tu pirm to nusidėjimus atleidai savo žmonėms, ir *visus jų griekus apdengei. Sėla. * Ps. 32, 1.

4. Tu pirm to visaip atsileidai ir nusigręžei nuo didžiojo savo keršto.

5. Linksmink mus, Dieve, musų Išganytojau, ir liaukisi nuo savo nemalonės ant musų!

6. Argi amžinai ant musų pyksi? ir visados ant musų keršysi?

7. Argi ne vėl mus atgaivįsi, kad tavo žmonės galėtų tavimi džiaugtisi?

8. Pone Dieve, parodyk mums savo malonę ir gelbėk mus!

9. Ak, kad girdėčiau Poną Dievą kalbantį, kad pakajų pažadėtų savo žmonėms ir savo šventiems, kad jie ant kokios neišminties ne pasileistų!

10. Ale tačiau jo pagalba arti yra tiems, kurie jo bijos, jeib musų žemėje garbė laikytųs;

11. Kad malonė ir viernybė susitiktų, teisybė ir pakajus pasibučiuotų;

12. Kad viernybė ant žemės augtų, ir teisybė iš dangaus žiurėtų;

13. Kad Ponas Dievas ir mums gero darytų, kad ir *musų žemė duotų savo vaisių; * 3 Maiž. 26, 4. Ps. 67, 7.

14. Kad teisybė tačiau po jo akių butų ir išsilaikytų.

Psalmas 86.

Visokios Dovido maldos.

1. Malda Dovido.

Pone Dieve, *prilenk savo ausis ir išklausyk manę, nėsa sirata ir pavargęs esmi! * Ps. 88, 3.

2. Apsaugok mano dušią, nės aš esmi šventas; gelbėk tu, mans Dieve, savam tarnui, kursai tavimi nusitik!

3. *Pone Dieve, buk man malonus, nės aš kasdien tavęspi šaukiu! * Ps. 6, 3.

4. Palinksmink dušią savo tarno, nėsa tavęs, Dieve, aš išsiilgstu!

5. Nėsa tu, Dieve, *esi geras ir malonus, didės malonybės visiems tavęs besimeldžiantiems. * 2 Maiž. 34, 6. s.

6. Permanyk, Pone Dieve, mano maldą, ir dabokis balso mano prašymo!

7. *Bėdoje meldžiuosi tavęs; tu norėtum manę išklausyti. * Ps. 50, 15.

8. Pone Dieve, *niera tau nei vienas lygus tarp dievų, ir nei vienas taip gal daryti, kaip tu. * Ps. 71, 19.

9. Visi pagonai, kurius tu sutvėrei, ateis ir melsis po tavo akių, Pone Dieve, ir tavo vardą garbįs,

10. Kad tu taip didis esi, ir stebuklus darai, ir vienas Dievas esi.

11. *Rodyk man, Pone Dieve, savo kelią, kad vaikščiočiau tavo teisybėje; išlaikyk mano širdį prie to vieno, idant bijočiaus tavo vardo! *Ps. 139, 24.
12. Aš *dėkavoju tau, Viešpatie, mans Dieve, iš visos širdies ir garbinu tavo vardą amžinai. *Ps. 9, 2.
13. Nės tavo malonė didė yra ant manęs, ir išgelbėjai *mano dušią iš gilios peklos. *Ps. 30, 4.
14. Dieve, *puikieji stengiasi prieš manę, ir pulkas smarkininkų tykoja mano dušios ir ne tur tavę po akių. *Ps. 54, 5.
15. Bet tu, Pone Dieve, *esi mielaširdingas ir malonus, kantrus ir didės malonės bei viernybės. *perkš. 5. 2 Maiž. 34, 6. s.
16. Gręškis manęspi, buk man malonus; stiprink savo tarną su savo mace, ir gelbėk *sunui tavo tarnaitės! *Ps. 116, 16.
17. Daryk ant manęs ženklą, kad man ger butų; kad tai regėtų, kurie manęs ne apkenčia, ir gėdėtųs, kad tu manę pristoji, Pone Dieve, ir manę linksmini!

Psalmas 87.

Apie krikščioniškąją bažnyčią per prilyginimą žemiškosios Jėruzalės.

1. Psalmo giesmė vaikų Kora.
Ji tvirtai *nugruntavota yra ant šventųjų kalnų. *Jėz. 14, 32. s.
2. Ponas Dievas myl vartus Zione už visus gyvenimus Jokubo.
3. Šlovingi daiktai tavyje yra apsakomi, tu mieste Dievo. Sėla.
4. Aš apsakydįsu *Raab ir Babėl, kad manę pažintų; štai, Pylistėnai ir Tyrionai su Murinais čia pagimdomi yra. *Jėz. 19, 19 ir 30, 7.
5. Sakoma bus Zione, kad visokie žmonės čia pagimdomi yra, ir kad pats Aukščiausiasis ją budavojo.
6. Ponas Dievas duos savo žodį apsakyti visokiais liežuviais, kad ir tų nekurie čia pagimdyti butų. Sėla.
7. Ir giedojantieji, kaip ir šokinėjime, visi tavyje giedos pakarčiui.

Psalmas 88.

Malda sunkiame pagundyme.

1. Psalmo giesmė vaikų Kora, ant Makalato pakarčiui pirmgiedotina. Pamokinimas Emano, Ezrayto.
2. Viešpatie Dieve, mans išganytojau, aš dieną ir naktį šaukiu po tavo akių.
3. Duok iškakti mano maldai po tavo akių, *prilenk savo ausis prie mano šauksmo! *Ps. 5, 2 ir 86, 1.
4. Nėsa *mano dušia pilna yra vargų, ir †mano gyvastis yra arti peklos. *Raud. 1, 5. 12. †Job. 17, 1.
5. Aš prilygintas esmi tiems, kurie į peklą nuženg; aš esmi lygus vyrui, ne turinčiam nei jokios pagalbos.
6. Aš guliu tarp numirusiųjų prastotas, kaip užmuštieji, kurie duobėje gul, kurių jau daugiaus ne atsimeni, ir kurie nuo tavo rankos atskirti yra.
7. Tu manę žemyn į duobę nustumei, į tamsybę ir gilybę.
8. Tavo kerštas spaudžia manę ir gramzdini manę visomis savo srovėmis. Sėla.
9. Mano prietelius toli nuo manęs atstatei; tu manę jiems biaurybe padarei; aš kalėjime esmi ir ne galiu išeiti.
10. Mano gymys pagedo dėl vargų; Pone Dieve, aš kasdien tavęspi šaukiu, aš savo rankas išplatinu tavęspi.
11. Argi tu tarp numirusiųjų darysi stebuklus? arba ar numirusieji kelsis ir *tau dėkavos? Sėla. *1 Kor. 15, 35. s.
12. Ar grabuose apsakys tavo malonę ir tavo viernybę prapuolime?
13. Argi pažįstami bus tavo stebuklai tamsybėje? arba tavo teisybė žemėje, kur nieko ne atsimena?
14. Bet aš šaukiu tavęspi, Pone Dieve, ir mano malda anksti iškanka tavęspi.
15. Kodėl patremi, Pone Dieve, mano dušią, ir *paslepi savo veidą nuo manęs? *Ps. 13, 2.
16. Aš esmi vargingas ir apalpau, kad taip patremtas esmi; aš kenčiu tavo išgandinimus, kad kuone nusimenu.
17. Tavo kerštas eiti per manę, tavo išgandinimas spaudžia manę.
18. *Jie manę aptvyst kasdien, kaip vanduo ir apstoja manę iš vieno. *Ps. 22, 13.
19. Tu darai, *kad mano prieteliai ir artimieji ir mano gentys atsitolina nuo manęs dėl tokio vargo. *Job. 30, 10.

Psalmas 89.

Apie Mesiošių ir jo karalystę.

1. Pamokinimas Etano, *Ezrayto. *Ps. 88, 1.
2. Amžinai giedosu apie malonę

Pono Dievo ir pranešu jo teisybę
su savo burna visadai.
3. Aš sakau taipo, kad amžina malonė
užtekės, ir tu savo teisybę viernai
išpildysi danguje:
4. „Aš *derėjimą dariau su savo išrinktuoju;
aš Dovidui, savo tarnui,
prisiekiau: * 2 Zom. 7, 12. 13. 1 Kar. 8, 20. Ps. 110, 4. Ps. 132, 11. Jėz. 55, 3. Luk. 1, 32. Darb. 2, 30 ir 13, 34.
5. Aš tau *amžinai vaikų suteksu ir
tavo krasę budavosu visadai." Sėla.
* perkš. 30. 2 Zom. 7, 14. Ps. 110, 4.
6. Ir dangus, Pone Dieve, šlovįs
tavo stebuklus, ir tavo teisybę susirinkimas
šventųjų.
7. Nės kas gal debesyse Ponui Dievui
lygus buti? ir prisilyginti Viešpačiui
tarp vaikų dievų?
8. Dievas didei galįs yra susirinkime
šventųjų ir stebuklingas ant
visų, kurie aplink jį yra.
9. Viešpatie, Dieve Zėbaot, *kas yra,
kaip tu, macnus Dievas? Ir tavo
teisybė yra aplink tavę. * Ps. 115, 3.
10. Tu *ponavoji ant sujudusiųjų
jurių, tu nutildai jų vilnis, kad jos
pasikel. * Mat. 8, 26.
11. Tų užmuši Raabą, tu *išvajoji
savo neprietelius stipriu savo petimi.
* Luk. 1, 51.
12. Dangus ir *žemė tavo yra, tu
nugruntavojai žemę ir kas toje yra.
* Ps. 24, 1.
13. Šiaurę ir pietus tu sutvėrei; Tabor
ir Ermon krykštauja tavo vardan.
14. Tu sylingą turi petį, stipri yra
tavo ranka, ir aukšta yra tavo dešinė.
15. Teisybė *ir sudas yra pastiprinojimas
tavo krasės, malonė ir tiesa
yra po tavo akių. * Ps. 97, 2 ir 103, 6.
16. Gerai tiems žmonėms, kurie gal
krykštauti; Pone Dieve, jie vaikščios
šviesybėje tavo veido.
17. Jie dėl tavo vardo kasdien bus
linksmi ir tavo teisybėje bus pašlovinti.
18. Nės tu esi garbė jų stiprybės,
ir per savo malonę tu musų *ragą
paaukštįsi. * perkš. 25. Ps. 92, 11.
19. Nėsa Ponas Dievas yra musų
skydas, ir Šventasis Izraėlyje yra
musų karalius.
20. Tuočės regėjime tu kalbėjai savo
šventiems, tarydamas: „aš karžygį
prikėliau, kursai gelbės; aš paaukštinau
išrinktąjį iš žmonių.
21. Aš *radau savo tarną Dovidą,
aš jį mostijau šventu savo aliejumi.
* 1 Zom. 16, 13. s.
22. Mano *ranka jį išlaikys, ir mano
petys jį stiprįs. * Jėz. 41, 10.
23. Neprieteliai jį ne pergalės, ir
neteisieji jį ne pamįs.
24. Bet aš jo priešininkus mušiu pirm
jo, ir jo nekenčiančiuosius aš mučysu.
25. Bet mano teisybė ir malonė bus
prie jo, ir *jo ragas mano vardan
bus paaukštintas. * perkš. 18.
26. Aš jo *ranką dėsu į jures ir jo
dešinę į vandenis. * Ps. 72, 8.
27. Jis manę taipo *vadįs: tu esi
mano tėvas, mano Dievas ir stiprybė,
kursai manę gelbti. * 2 Zom. 7, 14.
28. Ir aš jį padarysu *pirmgimusiuoju,
aukščiausiuoju tarp karalių
ant žemės. * Kol. 1, 15.
29. *Aš jam amžinai išlaikysu savo
malonę, ir mano derėjimas jam
stipriai išsilaikys. * perkš. 5.
30. Aš jam amžinai sėklos suteksu,
ir jo krasę, kolei dangus pateks, išlaikysu.
31. Ale jei jo vaikai mano prisakymų
ne klausys ir mano suduose
ne vaikščios;
32. Jei jie mano įstatymus paniekįs
ir mano prisakymų ne laikys:
33. Tai aš jų griekus atlankysu
rykšte, ir jų piktenybes vargais.
34. Bet *savo malonę nuo jo ne atimsu
ir savo teisybę tikrai attesėsu.
* Jėz. 54, 10.
35. Aš savo suderėjimą nelaikytą
ne liksu ir kitaip ne darysu, kaip aš
kalbėjau.
36. Aš vieną kartą prisiekiau prie savo
šventybės: „Aš Dovidui ne meluosu;
37. Jo *vaikai bus amžinai, ir jo
krasė po mano akių kaip saulė.
* 2 Zom. 7, 16. Ps. 72, 17.
38. Kaip mėnuo jis amžinai bus išlaikytas,
ir kaip *liudininkas debesyse
tikrai bus." Sėla. * 1 Maiž. 9, 13. s.
39. Bet dabar tu patremi ir atmeti,
ir keršiji su savo mostytuoju.
40. Tu niekini derėjimą savo tarno
ir pamini jo vainiką.
41. Tu išardai visus jo murus, ir
duodi sudaužyti jo pilis.
42. Visi jį *plėšo, kurie praeiti; jis
savo susėdams apjuoku pastojo.
* Ps. 80, 13.

43. Tu paaukštini dešinę jo priešininkų ir palinksmini visus jo neprietelius.
44. Taipojau ir atėmei macį jo kardo, ir ne duodi jam viršų gauti kovoje.
45. Tu išpustiji jo čystybę ir pameti jo krasę žemyn.
46. Tu patrumpini čėsą jo jaunystės ir apdengi jį gėda. Sėla.
47. Pone Dieve, kolei tu taip iš viso pasislėpsi, ir savo kerštą kaip ugnį duosi degti?
48. Atsimink, kaip *trumpas mano amžias! Kodėl nori, kad visus žmones noprosnai butumbei leidęs? * Ps. 90, 9. 10.
49. Kame ben vienas, kurs išliktų ir smerties ne regėtų? kursai savo dušią išgelbėtų iš nagų peklos? Sėla.
50. Pone Dieve, kame *pirmoji tavo malonė, kurią Dovidui prisiekei savo teisybėje? * Ps. 85, 2.
51. Atsimink, Pone Dieve, gėdos savo tarnų, kurią aš nešu savo prieglobstyje nuo tokio žmonių daugumo,
52. Kuria tavę, Pone Dieve, tavo neprieteliai gėdina, kuria gėdina pėdas tavo mostytojo!
53. *Pagarbintas buk, Pone Dieve, amžinai! Amen, Amen. * Ps. 40, 17.

Psalmas 90.

Apie žmogaus amžio niekystę.

1. Malda Maižėšiaus, Dievo tarno.
2. Pone Dieve, tu esi mums nusitikėjimu visados. Pirmneng *kalnai stojos ir žemė bei svietas sutverti buvo, tu, Dieve, esi nuo amžių iki †amžių. * Pam. 8, 25. Jėz. 43, 13. † Ps. 102, 28.
3. Tu duodi žmonėms mirti ir sakai: sugrįškite, žmonių vaikai.
4. Nėsa *tukstantis metų yra po tavo akių kaip vakarykščioji diena, kuri pasibaigė, ir kaip nakties budėjimas. * 2 Petr. 3, 8.
5. Tu duodi jiems nueiti, kaip srovei, ir jie yra kaip miegas; lygiai kaip *žolė, kuri veikiai pavysta, * Jėz. 40, 6. 7.
6. Kuri *anksti žyd ir veikiai pavysta, ir vakarais nukertama yra ir padžiusta. * 1 Petr. 1, 24.
7. Tai daro *tavo kerštas, kad taip sugaištame, ir tavo didysis papykys, kad taip umai numirštame. * Ps. 76, 8. Naum. 1, 6.
8. Nėsa musų nusidėjimus tu statai po savo akių, musų ne išpažįstamus griekus į šviesybę *savo veido. * Ps. 51, 11.
9. Todėl visos musų dienos *nueiti per tavo kerštą, mes savo metus baigiame, kaip pasaką. * Ps. 89, 48.
10. Musų amžias patenka septynisdešimtis metų, ir kad ilgai patenka, tai yra aštuonisdešimtis metų; ir jei kaštaunas buvo, tai buvo vieni rupesčiai ir darbai; *nėsa umai baigiasi, kaip kada lėkte nulėktumbime. * 1 Maiž. 47, 9.
11. Ale kas tik, tavę taip didei pykstant? ir kas bijosi tokio tavo keršto?
12. Mokįk *mus apdumoti, kad mirti turime, jeib išmintingi pastotumbime. * Ps. 39, 5.
13. Pone Dieve, gręškis ben vėl musump ir buk savo tarnams malonus!
14. Anksti mus linksmink savo malone! tai pasigirsime ir džiaugsimės per visą savo amžią.
15. Palinksmink mus vėl, kadangi mus taip ilgai varginai, kadangi taip ilgai vargus kenčiame!
16. Parodyk savo tarnams savo darbus ir savo garbę jų vaikams!
17. Ir Viešpats, musų Dievas, butų mums malonus ir *pasiskubintų darbą musų rankų tarp musų; beje, darbą musų rankų jis paskubintų. * Ps. 138, 8.

Psalmas 91.

Palinksminojimas smerties bėdoje.

1. Kas po apgynimu Aukščiausiojo sėd ir po pavėsiu Visgalinčiojo laikosi,
2. Tas sako Ponui Dievui: mano nusitikėjimas ir mano pilis, mans Dieve, kuriuomi nusitikiu.
3. Nės jis manę išgelbti iš spąsto medžiotojo ir nuo iškadijančiosios pavėtros.
4. Jis tavę apdengs savo sparnais, ir tavo nusitikėjimas bus po jo sparnais; jo teisybė yra apsarga ir skydas,
5. Kad tu ne išsigąstumbei dėl išgąsčio nakties, dėl strielų, kurios dieną lakioja,
6. Dėl pavėtros, kuri tamsybėje slenka; dėl ligos, kuri pietumis gadina.
7. Kačeig tukstantis pultų po tavo šalies, ir dešimtis tukstančių po tavo dešinės, tačiau tavęs ne užgaus.
8. Ir tiesa tu savo akimis regėsi savo džiaugsmą, ir išvysi, kaip Dievo nesibijantiems užmokama bus.
9. Nėsa Ponas Dievas yra tavo nusitikėjimu, Aukščiausiasis yra tau pilimi.

10. *Nieko pikto tau ne prisitiks, ir nei jokia sloga artįsis į tavo namus. * Job. 5, 19.

11. Nėsa *jis savo angielams prisakė apie tavę, kad jie tavę apsaugotų ant visų tavo kelių, * Mat. 4, 6. Luk. 4, 10 ir 16, 22.

12. Idant jie tavę ant rankų nešiotų, ir tu *savo koją ne įtrenktumbei prie akmens. * Ps. 121, 3. Mat. 4, 6.

13. Ant liutų ir angių tu vaikščiosi ir mįsi ant jaunų liutų ir smakų.

14. „Jis išsiilgsta manęs, tai aš jį išgelbėsu; jis pažįsta mano vardą, todėl aš jį apgįsu.

15. Jis šauk manęspi, tai aš jį išklausysu; aš *esmi pas jį bėdoje, aš jį ištrauksu ir pagarbįsu. * Jėz. 41, 10.

16. Aš jį pasotįsu ilgu amžiu ir parodysu jam savo išganymą."

Psalmas 92.

Dievą turime liaupsinti, ir kodėl tai?

1. Psalmo giesmė ant dienos sabatos.

2. Brangus *tai daiktas yra, dėkavoti Ponui Dievui ir liaupsinti tavo vardą, tu Aukščiausiasis, * Ps. 147, 1.

3. *Rytmečiais tavo malonę ir naktimis tavo teisybę apsakyti, * Ps. 89, 2.

4. *Ant dešimts striunų ir psalterių, žaislų ant arpos. * Ps. 144, 9.

5. Nėsa, Pone Dieve, tu duodi man linksmai giedoti apie tavo darbus, ir aš giriu sutvėrimus tavo rankų.

6. Pone Dieve, kaip didi *tavo darbai! †tavo mislys yra taip labai gilios. * Ps. 104, 24. † Jėz. 55, 9.

7. Paikasis tai ne tik, ir durnasis to ne atboja.

8. Dievo nesibijantieji žaliuoja *kaip žolė, ir piktadėjai žyd visi, iki išgaišinami yra visados ir amžinai. * Ps. 37, 2 ir 129, 6.

9. Bet *tu, Pone Dieve, esi Aukščiausiasis ir išsilaikai amžinai. * Ps. 97, 9.

10. Nėsa štai, tavo nuprieteliai, Pone Dieve, štai, tavo nuprieteliai išgaiš; ir visi piktieji tur iširę buti.

11. Bet mano *ragas bus iškeltas, kaip kokio vienragio, ir busu mostytas šviežiu aliejumi. * Ps. 132, 17.

12. Ir mano *akys savo džiaugsmą regės ant mano nuprietelių, ir mano ausys savo džiaugsmą girdės ant piktųjų, kurie prieš manę stengiasi. * Ps. 91, 8.

13. *Teisusis žaliuos, kaip verba, jis augs kaip cėdras ant Libanono. * Ps. 52, 10. Pam. 11, 28.

14. Kurie *čiepyti yra namuose Pono Dievo, tie pryangyje musų Dievo žaliuos. * Jėz. 61, 3.

15. Ir kačeig pasęs, tačiau žaliuos, *vaisingi ir sveiki bus, * Ps. 1, 3.

16. Kad apsakytų, Poną Dievą taip *gerą esantį, mano stiprybę, ir ne esant neteisybės jame. * Ps. 145, 17.

Psalmas 93.

Prarakavimas apie Kristų ir jo karalystę.

1. Ponas Dievas *yra karalius ir brangiai su šlove aprėdytas; Ponas Dievas yra su šlove aprėdytas ir karalystę pradėjo po visą svietą, ir pataisė, kad pasiliktų. * 2 Maiž. 15, 18. Ps. 97, 1.

2. Iš to tavo krasė stov tvirtai; *Tu esi amžinas. * Ps. 102, 13. 25.

3. Pone Dieve, srovės upių pasikelia, srovės upių pakelia savo *užimą, srovės upių pakelia vilnis. * perkš. 4. Ps. 65, 8. Jėz. 17, 12.

4. Vandens vilnys jurėse yra didžios ir užia baisiai; bet Ponas Dievas dar *didesnis yra aukštybėje. * Ps. 92, 9.

5. Tavo *žodis yra tikras pamokslas; šventybė yra gražumas tavo namų amžinai. * Jon. 17, 17.

Psalmas 94.

Malda prieš bažnyčios nuprietelius.

1. Pone Dieve, kurio yra *atkeršijimas, Dieve, kurio yra atkeršijimas, pasirodyk! * Rym. 12, 19.

2. Pasikelk tu, svieto *sudžia, užmokėk puikiems, ką jie nusipelnė! * Ps. 7, 12.

3. Pone Dieve, kolei piktieji, kolei tavęs nesibijantieji pasididžiuos,

4. Ir taip stačiai kalbės, ir visi piktadėjai taip girsis?

5. Pone Dieve, jie sumuša tavo žmones ir vargina tavuosius.

6. Našles ir svetimuosius jie pasmaugia ir užmuša siratas,

7. Sakydami: „Ponas Dievas to ne regia, ir Dievas Jokubo to ne atboja."

8. Ben dabokitės, jus durnieji tarp žmonių! ir *jus paikieji, kada išmanysite? * Ps. 92, 7. Pam. 8, 5.

9. Kurs *daręs ausį, ar tas ne girdėtų? kursai padarė akį, ar tasai ne regėtų? * Pam. 20, 12.

10. Kursai pagonus baudžia, ar tas ne atbotų? kursai mokina žmones, ką jie žino.

11. Bet *Ponas Dievas žino žmonių mislis, kad niekingos yra. * 1 Kor. 3, 20.

12. *Gerai tam, kurį tu, Pone Dieve, baudi ir jį †mokini savo žodžiu,
* Pam. 3, 12. s. † Ps. 25, 9.
13. Kad kantriai kęstų, jei kokia bėda randasi, iki piktamui duobė bus pagatavyta.
14. Nėsa Ponas Dievas savo žmones ne patrems, nei saviškius ne apleis.
15. Nėsa kas teisu, tur teisu pasilikti, ir tam visos geros širdys pritars.
16. Kas manę *pristoja prieš piktuosius? kas eiti su manimi iš vieno prieš piktadėjus? * Ps. 27, 10.
17. Jei Ponas Dievas manę ne gelbėtų, bemaž mano dušia gulėtų pekloje.
18. Aš tariau: „*mano koja paslydo;“ bet tavo malonė, Pone Dieve, išlaikė manę. * Ps. 73. 2. Ebr. 12, 13.
19. Aš turėjau daug rupesčių savo širdyje, bet tavo *palinksminojimai atgaivino mano dušią. * 2 Kor. 1, 4. 5.
20. Tu juk niekados ne sutinki su iškadingaja krase, kuri zokaną *piktai išguldo. * Jėz. 10, 1.
21. Jie pasigatavoja prieš dušią teisiojo, ir pražudo nekaltą kraują.
22. Bet Ponas Dievas yra mano pilis, mano Dievas yra uola mano nusitikėjimo.
23. Ir jis *jiems užmokės jų neteisybę, ir juos dėl jų piktenybės nužudys; Viešpats, musų Dievas, juos nužudys. * Ps. 55, 24.

Psalmas 95.

Mesiošiui reikia dėkavoti ir jo klausyti.

1. Ateikite, garbinkime Poną Dievą, ir krykštaukime apgynimui savo išganymo!
2. Dėkavodami *ateikime į jo akis, ir psalmais jam krykštaukime! * Ps. 100, 2.
3. Nėsa Ponas Dievas yra didis Dievas ir didis karalius ant *visų dievų.
* Ps. 96, 4. 10 ir 145, 3.
4. Nėsa jo *rankoje yra vislab, ką žemė neša; ir kalnų aukštybės jo yra.
* Ps. 50, 10.
5. Nėsa jo yra jurios, ir jisai jas padarė, ir jo rankos sutvėrė sausumą.
6. Eikime, melskimės ir klaupkime ir pulkime po akių Dievo, kurs mus sutvėrė!
7. Nėsa *jisai musų Dievas, ir mes žmonės jo ganyklos ir avys jo pulko. †Šiandien, jei jo balsą girdite,
* Ps. 100, 3. † Ebr. 3, 7 ir 4, 7.
8. Tai ne užkietinkite savo širdis, kaip Mėriboje nusidavė, kaip Masoje pusčioje.
9. Kaip *jųsų tėvai manę gundino, išmėgino ir regėjo mano darbus,
* 2 Maiž. 17, 2—7. 4 Maiž. 14, 22. Ebr. 3, 17.
10. Kad per keturisdešimtis metų procės turėjau su šitais žmonėmis ir tariau: tai žmonės yra, kurių širdis visada netikru keliu nor eiti, ir kurie mano kelius ne nor prisimokinti;
11. Kad aš prisiekiau savo keršte: „*jie n'iškaks į mano pakajų!“
* 4 Maiž. 14, 23. Ps. 106, 26. Ebr. 3, 18.

Psalmas 96.

Apie naująją giesmę šventosios Evangėlijos.

1. Giedokite Ponui Dievui naują giesmę, *giedokite Ponui Dievui, visi žmonės! * Ps. 98, 1.
2. Giedokite *Ponui Dievui ir liaupsinkite jo vardą; pasakykite į dieną dienos jo išganymą! * 1 Nus. 17, 23.
3. Pasakokite tarp pagonų jo garbę tarp visų žmonių jo stebuklus!
4. Nėsa *Ponas Dievas yra didis ir labai garbintinas, stebuklingas ant visų dievų. * Ps. 95, 3. s.
5. Nėsa visi žmonių dievai yra stabai, *ale Ponas Dievas dangų sutvėrė.
* Jėz. 41, 24. 29.
6. Stov šlovingai ir brangiai po jo akių, ir nusiduosti sylingai ir pagirtinai jo šventinyčioje.
7. Jus žmonės, *atneškite Ponui Dievui, atneškite Ponui Dievui garbę ir macį! * Ps. 29, 1. s.
8. *Atneškite Ponui Dievui garbę jo vardo, atneškite dovanas ir ateikite į jo pryangius! * Ps. 138, 5.
9. *Melskite Dievo šventame apsirėdyme; visas svietas jo tesibijo! * Ps. 29, 8.
10. Sakykite tarp pagonų, kad Ponas Dievas karalius esąs ir turįs savo karalystę, kolei svietas išsitenka, pagatavytą, kad pasiliktų, ir sudija žmones teisiai!
11. *Dangau, džiaugkis, ir žemė, pasilinksminkis; jurios te užia ir kas jose yra! * Jėz. 49, 13.
12. Laukai, *džiaugkitės! ir vislab, kas juose yra; ir visi medžiai girioje pasigirkite * Ps. 132, 9.
13. Po Dievo akių! nėsa jis ateiti, jis ateiti sudyti žemę. Jis žemę sudys su teisybe ir savo žmones su viernybe.

Psalmas 97.

Apie Kristų ir jo karalystę.

1. *Ponas Dievas yra karaliumi, to džiaugkis, žemė, ir linksminkitės salos, kiek jų yra! * 2 Maiž. 15, 18.

2. Debesys ir tamsa yra aplink jį, *teisybė ir sudas yra jo krasės stiprybė. * Ps. 89, 15.

3. Ugnis *eiti pirm jo ir uždega aplinkui jo neprietelius. * Ebr. 12, 29.

4. Jo žaibai žiba ant žemės apskritumo; žemė *regia tai ir išsigąsta. * Ps. 77, 17. Naum. 1, 15.

5. Kalnai *sutirpsta kaip vaškas po Dievo akių, po akių ponavojančio ant viso svieto. * Jėz. 24, 18.

6. *Dangus apsako jo teisybę, ir visi žmonės reg jo garbę. * Ps. 19, 2.

7. Gėdėtis turėtų tie visi, *kurie paveikslams šlužija ir stabais giriasi. †Jo melskitės, visi dievai! * 2 Maiž. 20, 2. † Ebr. 1, 6.

8. Zion girdi toktai ir džiaugiasi; ir Judo dukters linksmos yra, Pone Dieve, iš tavo karaliavimo.

9. Nėsa tu, *Pone Dieve, esi Aukščiausiasis visose žemėse; tu esi didei iškeltas ant visų dievų. * Ps. 92, 9.

10. Jus, kurie Poną Dievą mylite, pikto *ne apkęskite! Ponas Dievas apsaugoja dušias savo šventųjų; nuo rankos piktųjų jis išgelbės jas. * Amos 5, 14. 15.

11. Teisiamjam *šviesybė vėl tur užtekėti, ir džiaugsmas geroms širdims. * Ps. 18, 29 ir 112, 4.

12. Jus *teisieji, džiaugkitės Ponu Dievu, ir dėkavokite jam ir †garbinkite jo šventybę. * Ps. 32, 11 ir 33, 1. † Ps. 30, 5.

Psalmas 98.

Graudenimas ant Kristaus liaupsės.

1. Psalmas.

Giedokite *Ponui Dievui naują giesmę! nėsa jis daro stebuklų. Jis †viršų gauna savo dešine ir savo šventu petimi. * Ps. 96, 1. † Jėz. 51, 9.

2. Ponas Dievas duosti apsakyti savo išganymą, po žmonių akių jis duosti savo teisybę pranešti.

3. Jis atsimena savo malonės ir teisybės namams Izraėlio. Visi *svieto kraštai reg išganymą musų Dievo. * Jėz. 52, 10.

4. Krykštaukite Ponui Dievui, visas svietas, giedokite, garbinkite ir liaupsinkite!

5. Liaupsinkite Poną Dievą arpomis, arpomis ir psalmais,

6. Trimitomis ir trubomis, krykštaukite Dievui, karaliui!

7. *Jurios te užia ir kas jose yra, žemė, ir kas ant jos gyvena! * Ps. 96, 11.

8. Upės te džiaugiasi, ir visi kalnai t'esie linksmi

9. Po akių Pono Dievo! nėsa *jis ateiti žemę sudyti. Jis visą žemę sudys teisybe, ir žmones viernybe. * Ps. 9, 9. s. ir 50, 3 ir 96, 13.

Psalmas 99.

Apie budą Kristaus karalystės.

1. *Ponas Dievas yra karalius, todėl dreba žmonės! jisai sėd ant †Kėrubinų, todėl kruta žemė. * Ps. 93, 1. s. † Ps. 80, 2. 1 Zom. 4, 4.

2. *Ponas Dievas yra didis Zione ir iškeltas ant visų žmonių. * Ps. 48, 2.

3. Dėkavokime tavo didžiam ir stebuklingam vardui, kurs šventas yra.

4. Karalystėje šio karaliaus mylima yra teisybė; tu duodi viernybę, tu *darai provą ir teisybę Jokube. * Jėz. 9, 7.

5. *Iškelkite Viešpatį, musų Dievą, melskitės prie suolelio jo kojų! nėsa jis yra šventas. * Jėz. 6, 3.

6. *Maižėšius ir Aaronas tarp jo klebonų, ir Zomėlis tarp tų, kurie jo vardo meldžia. Jie meldė Pono Dievo, ir jis išklausė juos. * 2 Maiž. 14, 15.

7. Jis kalbėjo su jais per debesies stulpą, jie laikė jo liudymus ir prisakymus, kurius jis jiems davė.

8. Pone Dieve, tu esi musų Dievas, tu išklausei juos; tu Dieve, atleidai jiems, ir koravojai jų darbus.

9. Paaukštinkite Viešpatį, musų Dievą, ir *melskitės jo šventop kalnop! Nėsa Viešpats, musų Dievas, yra šventas. * Ps. 3, 5.

Psalmas 100.

Dėkavojimas už Dievo geradėjystes.

1. Dėkavojimo Psalmas.

Krykštaukite *Ponui Dievui, visi žmonės! * Ps. 66, 2 ir 117, 1.

2. *Šlužykite Ponui Dievui su linksmybe, ateikite į jo akis su didžiu džiaugsmu! * Ps. 2, 11 ir 95, 2.

3. Pažinkite, kad Ponas Dievas yra Dievas! *Jis mus sutvėrė, ir ne mes patys, kad butumbime jo žmonės ir avys jo ganyklos. * Ps. 95, 7.

4. Įeikite pro jo vartus su dėkavo-

jimu, į jo pryangius su liaupsinimu; dėkavokite jam, liaupsinkite jo vardą!
5. Nėsa Ponas Dievas yra geras, ir *jo malonė patenka amžinai, ir jo teisybė be paliovimo. *Ps.117,2.

Psalmas 101.

Dovido valdžios paveikslas.

1. Psalmas Dovido.
Apie malonę ir teisybę aš giedosu ir tavę, Pone Dieve liaupsįsu.
2. Aš elgiuos išmintingai ir viežlybai tarp manųjų ir viernybę myliu savo namuose.
3. Aš ne myliu nei jokią neteisybę, aš n'apkenčiu piktojo, neigi duomi jam pats manę buti.
4. Nevierna širdis tur nuo manęs *atstoti, piktojo aš ne kenčiu. *Ps.6,9.
5. Kurs *savo artymą slapčiai apkalba, tą gaišinu. To aš ne kenčiu, kurs puikavoja ir išsikelia. *Ps.15,3.
6. Mano akys veizdi viernųjų tarp žmonių, kad tie su manimi butų; ir mielai turu gerus šlužauninkus.
7. *Viliojančių žmonių ne laikau savo namuose, melagiai ne tarpsta pas manę. *Pam.13,5.
8. Anksti išgaišinu visus Dievo nesibijančius ant žemės, kad visus piktadėjus išgaišinčiau iš miesto Pono Dievo.

Psalmas 102.

Prisivertimo malda biednųjų ir Dievo malonės alkstančiųjų širdžių.

1. Malda biednojo, smutnybėje esančio ir savo rupestį Dievui pasiskundžiančio.
2. *Pone Dieve, išklausyk mano maldą, ir duok mano šauksmui tavęspi iškakti! *Ps.5,2 ir 17,1.
3. Ne slėpk savo veidą nuo manęs bėdoje, *prilenk savo ausis manęspi; kada tavęspi šaukiu, išklausyk manę umai. *Ps.13,2.
4. Nėsa mano dienos nuėjo kaip dumai, ir mano kaulai sudegė kaip nuodėgulys.
5. Mano širdis yra sumušta, ir padžiuvo kaip žolė, kad ir savo duonos užmirštu valgyti.
6. Mano kaulai prilipo prie mano kuno, kaukimo ir dusaujimo dėlei.
7. Aš esmi kaip baublys pusčioje, aš esmi kaip apuokėlis išpustytose vietose.
8. Aš bundu ir esmi kaip paukštis, prastotas ant stogo.
9. Kasdien manę gėdina mano neprieteliai, ir kurie iš manęs juokiasi, bažijasi mano vardan.
10. Nėsa aš *valgau pelenus kaip duoną, ir †maišau savo gėrimą su ašaromis, *Job.3,24. †Ps.80,6.
11. Tavo grumzdimo ir keršto dėlei, kad manę iškėlei ir prie žemės pribloškei.
12. Mano *dienos nuėjo, kaip †šešėlis, ir aš padžiustu, kaip žolė. *Ps.90,5. †Job.14,2.
13. Bet tu, Pone Dieve, išsilaikai amžinai, ir tavo atsiminimas visadai.
14. Kelkis ir ant Zion susimilkis! nėsa čėsas yra, kad jos pasigailėtumbei, ir adyna *atėjo. *Jėr.25,12. Dang.9,2.
15. Nėsa tavo tarnai rods norėtų, kad ji *pabudavota butų; ir rods matytų, kad jos akmens ir kalkės pataisytos butų; *Ps.51,20.
16. Kad pagonai vardo Pono Dievo prisibijotųs, ir visi karaliai ant žemės tavo garbės,
17. Kad Ponas Dievas Zioną budavotų ir pasirodytų savo garbėje.
18. Jis rods priima maldą prastotųjų ir ne paniekina jų maldą.
19. Tai butų rašyta vaikams; ir žmonės, kurie dar užgims, liaupsįs Poną Dievą.
20. Nėsa jis *veizd iš savo šventosios aukštybės, ir Ponas Dievas dabojasi iš dangaus ant žemės, *Ps.14,2.
21. Kad sugautųjų dusaujimą girdėtų ir išgelbėtų smerties vaikus;
22. Kad jie apsakytų Zione vardą Pono Dievo ir jo liaupsę Jėruzalėje,
23. Kada susieiti žmonės ir karalystės Ponui Dievui ant šlužmos.
24. Jis ant kelio pamažina mano stiprybę, jis patrumpina mano dienas.
25. Aš tariau: mans Dieve, ne valyk manę ant pusės mano amžio! Tavo *metai patenk amžių amžinai. *Ps.61,7.
26. Tu *pirm to žemę nugruntavojai, ir dangus yra tavo rankų darbas. *Ps.89,12. Ebr.1,10.
27. Jie sugaiš, bet tu pasiliksi; jie visi pasęs, kaip gelumbė, jie bus kitokie, kaip rubas, kada tu juos kitokius darysi.
28. Bet tu išsilaikai, koks esi, ir tavo metai ne tur galo.

29. *Vaikai tavo tarnų pasiliks, ir jų vaikai po tavo akių viso gero sulauks. * Ps. 67, 39.

Psalmas 103.

Dievo malonę turime pagarbinti.

1. Psalmas Dovido.
*Liaupsink, mano dušia, Poną Dievą, ir kas manyje yra, jo šventąjį vardą. * Ps. 104, 1. 35.

2. Liaupsink, mano dušia, Poną Dievą, ir ne užmiršk, ką jis tau gero padaręs.

3. Jisai tau visus tavo griekus atleidžia *ir gydo visas tavo ligas. * Ps. 6, 3 ir 147, 3.

4. Jisai tavo amžią nuo prapuolimo išgelbti, jisai tavę *vainikuoja malone ir mielaširdingyste. * Ps. 5, 13.

5. Jisai tavo burną palinksmina, ir tu vėl jaunyn eini, kaip *erelis. * Job. 33, 25. Jėz. 40, 31.

6. Ponas Dievas daro teisybę *ir sudą visiems neteisiai kenčiantiems. * Ps. 99, 4.

7. Jis padarė žinomus savo kelius Maižėšiui, vaikams Izraėl savo darbus.

8. *Malonus ir mielaširdingas yra Ponas Dievas, †kantrus ir didžio susimilimo. * 2 Maiž. 34, 6. † Ps. 86, 5.

9. Jis ne visados barsis, *nei amžinai keršys. * Jėz. 57, 16.

10. Jis ne daro mums pagal musų nusidėjimus.

11. Nėsa lyg kaip dangus aukštas yra nuo žemės, taip Jis duosti savo mielaširdingystę buti ant Jo prisibijančiųjų.

12. Kaip toli rytas yra nuo vakaro, taip toli duosti nuo musų buti musų nusidėjimus.

13. Kaip tėvas ant vaikų susimilsta, taipo ir susimilsta Ponas Dievas ant tų, kurie jo bijosi.

14. Nėsa jis žino, koksai mes sutvėrimas esme, jis atsimena, *kad dulkės esme. * Job. 10, 9.

15. Žmogus yra savo amže *kaip žolė, jis žyd, kaip žolė ant lauko. * 1 Petr. 1, 24. s.

16. Kad vėjas ją pereiti, tai jos jau ne be yra, ir *savo vietos ji daugiaus ne pažįsta. * Ps. 37, 10.

17. Bet *Pono Dievo malonė patenka nuo amžių iki amžių ant tų, kurie jo bijosi; ir jo teisybė ant vaikų vaikų, * Raud. 3, 22. Luk. 1, 50.

18. Prie tų, kurie jo *derėjimą laiko ir atsimena jo prisakymų, kad pagal tus darytų. * Ps. 25, 10.

19. Ponas Dievas *savo krasę danguje pataisė, ir jo karalystė ponavoja ant viso. * Ps. 9, 8.

20. Liaupsinkit Poną Dievą, jus jo angielai, jus sylingieji stiprybėje, *kurie jo prisakymus išpildote, kad girdėtas butų balsas jo žodžio! * Dan. 7, 10.

21. Liaupsinkit Poną Dievą, visi jo *pulkai, jo tarnai, kurie jo valę darote! * Joėl 2, 11.

22. Liaupsinkit Poną Dievą, visi jo darbai visose vietose jo ponystės! liaupsink Poną Dievą, mano dušia!

Psalmas 104.

Dievo liaupsė iš knygų sutvertųjų daiktų.

1. Liaupsink *Poną Dievą, mano dušia! Viešpatie, mans Dieve, tu labai šlovingas esi, tu esi gražiai ir brangiai išrėdytas. * Ps. 103, 1. 22.

2. *Šviesybė yra tavo rubas, kuriuomi apsivilkai; tu †ištiesi dangų kaip kaurą. * 1 Jon. 1, 5. † Jėz. 40, 22 ir 44, 24.

3. Tu *aukštai tą sklepiji vandenimi, tu važiuoji ant debesų kaip ant vežimo ir eini ant vėjo sparnų. * 1 Maiž. 1, 7. Ps. 33, 7.

4. Tu *darai savo angielus vėjais, ir savo tarnus ugnies liepsnomis. * Ebr. 1, 7.

5. Tu žemę nugruntavoji ant jos dugno, kad pasiliktų ant amžių amžių.

6. Gilybe tu ją apdengi, kaip kokiu rubu, ir vandens stov viršuje kalnų.

7. Bet nuo tavo barimo bėga jie, nuo tavo *griovimo jie atstoja. * Job. 37, 4. 5. Ps. 18, 14. 15.

8. Kalnai aukštai išsikel, ir laukai nusižemina į tą vietą, kurią tu jiems nugruntavojai.

9. Tu *pastatai rubežių, tą jie ne pereiti, neigi ne tur vėl žemę apdengti. * 1 Maiž. 1, 9.

10. Tu *duodi šaltinių daubose, kad vandens tarp kalnų nuteka, * Ps. 74, 15.

11. Kad visi galvijai ant lauko gertų, ir žvėrys atsigertų.

12. Prie jų sėdžia dangaus paukščiai ir giesti tarp šakų.

13. Tu *drėkini kalnus iš aukšto, tu darai žemę pilną vaisiaus, kurį tu sutveri; * Ps. 65, 11.

14. Tu *želdini žolę bandai ir sėklą ant naudos žmonėms, kad duonos iš žemės duotumbei, * 5 Maiž. 11, 15.

15. Ir kad vynas palinksmintų žmo-

gaus širdį, ir jo veidas gražus butų iš aliejaus, ir duona žmogaus širdį stiprintų;
16. Kad medžiai Pono Dievo pilni butų drėgnumo, cėdrai Libanono, kurius jis sodino.
17. Čiajau lizdus krauja paukščiai, ir vanagai laikosi ant eglių.
18. Aukšti kalnai yra medinėms oškoms ant pasislėpimo, ir akmenų uolos kralikams.
19. Tu darei mėnesį ant perskyrimo metų; saulė žino savo nusileidimą.
20. Tu darai tamsybę, kad naktis butų; toje pasijudina visos žvėrys,
21. Jaunieji liutai, kurie rėkia plėšimo ir savo penukšlą jėško nuo Dievo.
22. Ale kada saulė užteka, *tai jie vėl atstoja ir atsigul į savo uolas. *Job. 37, 8.
23. Tai išeiti žmogus pas savo darbą ir apgyvena savo lauką iki vakaro.
24. Pone Dieve, *kaip labai didi ir kaip daug yra tavo darbų! Tu juos visus išmintingai davadijai, ir žemė pilna yra tavo gerybių. *Ps. 92, 6.
25. Jurios, kurios taip didės ir plačios yra, čia kruta be skaitliaus, taip didi, kaip ir maži sutvėrimai.
26. Čiajau eiti laivai, čia yra bangžuvys, kurias tu sutvėrei, kad tose žaistų.
27. *Viskas laukia tavęs, kad jiems duotumbei penukšlą tikru čėsu. *Ps. 145, 15.
28. Tau duodant jie renka, tau atveriant savo ranką, jie pasotinami yra gerumu.
29. Jei paslepi savo veidą, tai jie išsigąsta; tu atimi jų dvasę, tai jie sugaišta ir vėl atvirsta į dulkes.
30. Tu išleidi savo Dvasę, tai yra sutveriami; ir atnaujini žemės veidą.
31. Garbė Pono Dievo yra amžina; Ponas Dievas pasimėgsti savo darbais.
32. Jis žvelgia į žemę, tai ji padreba; jis *pakrutina kalnus, tai jie ruksta. *Ps. 144, 5.
33. Aš *Ponui Dievui giedosu, kol gyvas busu, ir savo Dievą liaupsįsu, kol pateksu. *Ps. 63, 5.
34. Mano kalbėjimas turėtų jam pamėgti, aš džiaugiuos Ponu Dievu.
35. *Griešnieji turėtų išgaišinti buti ant žemės, ir Dievo nesibijantieji ne patekti. Liaupsink, dušia mano, Poną Dievą! Alleluja! *Ps. 7, 10.

Psalmas 105.

Trumpas surašymas nusidavimų nuo Abraomo iki Jozuvo.

1. Dėkavokit *Ponui Dievui ir apsakykit jo vardą; žinomus darykite jo darbus tarp žmonių! *Jėz. 12, 4.
2. Giedokit apie jį ir liaupsinkit jį; kalbėkit apie visus jo stebuklus!
3. Šlovinkit šventąjį jo vardą, tesidžiaugias širdis Pono Dievo jėškančiųjų!
4. Klauskite Pono Dievo ir jo macies; *jėškokit jo veido visadai! *Ps. 27, 8.
5. Atsiminkit jo stebuklų, kurius jis padarė, jo stebuklų ir jo žodžio,
6. Jus, sėkla Abraomo, jo tarno, jus vaikai Jokubo, jo išrinktojo!
7. Jis yra Viešpats, musų Dievas, jis sudija po visą svietą.
8. Jis amžinai atsimena savo derėjimo, žodžio, kurį žadėjo daug tukstantiems iki amžių amžių,
9. Kurį *jis darė su Abraomu, ir prysiegos su Izaoku. *perkš. 42.
10. Ir statė tai Jokubui į sudą, ir Izraėliui į amžiną derėjimą,
11. Tarydamas: tau aš duosu žemę Kanaan, burtą jųsų tėviškės;
12. Kadangi jų ne daugumas, ir jie paniekinti buvo ir ateiviais toje.
13. Ir *jie keliavo nuo žmonių prie kitų žmonių ir nuo karalystės pas kitus žmones. *1 Maiž. 12, 1 ir 13, 18.
14. Jis neleido nei vienam žmogui jiems iškados daryti, ir *koravojo karalius jų dėlei. *1 Maiž. 20, 3. 7.
15. „Ne pakrutinkit mano mostytuosius ir ne pažeiskite mano pranašus!"
16. Ir jis perleido *badą ant žemės ir pamažino visą zopostą duonos. *1 Maiž. 41, 54.
17. Jis nusiuntė vyrą pirm jų: Jozėpas buvo *per tarną parduotas. *1 Maiž. 37, 28. s.
18. Jie *įdėjo jo kojas į pančius, jo kunas retėžiuose turėjo buti, *1 Maiž. 39, 20.
19. Iki atėjo jo žodis, ir kalbėjimas Pono Dievo jį permėgino.
20. Tai nusiuntė karalius ir *paleisdino jį; viešpats ant žmonių liepė jį išleisti. *1 Maiž. 41, 14.
21. Jis *statė jį viešpatimi ant savo namų ir valdonu ant visų savo lobių, *1 Maiž. 41, 40.
22. Kad pamokintų jo kunigaikščius pagal savo budą ir jo vyresniuosius išmintingais padarytų.

23. Ir *Izraėl nuėjo į Egyptą, ir Jokubas stojos ateiviu žemėje Amo.
* 1 Maiž. 46, 1.
24. Ir jis *didei padaugsino savo žmones ir padarė juos stipresniais už jų neprietelius. * 2 Maiž. 1, 7. 12.
25. Jis perkreipė anų širdį, kad jie jo žmonių *nekentė, ir jie dumojo jo tarnus gudrumu paminti. * 2 Maiž. 1, 10. s.
26. Jis *siuntė savo tarną Maižėšių, Aaroną, kurį buvo išrinkęs. * 2 Maiž. 3, 10.
27. Tuodu *darė Jo ženklus tarp jų ir Jo †stebuklus žemėje Amo.
* 2 Maiž. 7, 10. † Ps. 106, 22.
28. Jis atsiuntė tamsybės ir davė aptemti; ir jie buvo paklusnus jo žodžiams.
29. Jis *vertė jų vandenis į kraują ir nužavino jų žuvis. * 2 Maiž. 7, 20.
30. Jų žemė *išmetė varlių kamarose jų karalių. * 2 Maiž. 8, 6.
31. Jis kalbėjo, tai *atėjo gnusai, utėlės visuose jų rubežiuose. * Ps. 78, 45.
32. Jis davė jiems ledus už lietų, ugnies liepsną jų žemėje.
33. Jis sukulė jų vyno ir pygų medžius ir sulaužė medžius jų rubežiuose.
34. Jis sakė, tai atėjo žogai su vabalais be skaitliaus.
35. Ir jie suėdė visą žolę jų žemėje ir suėdė vaisių ant jų lauko.
36. Ir jis *užmušė visus pirmgimusius Egypte, jų visus pirmgimusius vaikus. * 2 Maiž. 12, 29.
37. Ir *išvedė juos su sidabru ir su auksu, ir ne buvo nei vieno negalinčio tarp jų giminių. * 2 Maiž. 12, 35.
38. Egyptas džiaugėsi, jiems išėjus, nėsa bijojimas dėl jų buvo ant jų užpuolęs.
39. Jisai *ištiesė debesį ant dengimo, ir ugnį naktyje ant šviesavimo.
* 2 Maiž. 13, 21.
40. Jie meldėsi, tai jis atsiuntė *putpelų ir †sotino juos dangaus duona.
* 2 Maiž. 16, 13. s. † Jon. 6, 31.
41. Jis *atvėrė uolą, tai ištekėjo vandens, kad upeliai susirado sausoje pusčioje. * 2 Maiž. 17, 6.
42. Nėsa jis atsiminė savo šventojo žodžio, kurį buvo kalbėjęs *Abraomui, savo tarnui. * 1 Maiž. 22, 16.
43. Šitaipo jis savo žmones išvedė su džiaugsmu ir savo išrinktuosius su linksmybe.
44. Ir davė jiems pagonų žemes, *kad jie žmonių lobį apturėtų; * Joz. 1, 1. 3. 4. 6.
45. Idant jie klausytų jo žodžių ir jo prisakymus pildytų. Alleluja.

Psalmas 106.

Geradėjystės Dievo Izraėlitėnams išrodytos; didžioji koravonė nedėkingystės.

1. Alleluja.
Dėkavokite *Ponui Dievui, nės jis yra geras, ir jo malonė patenk amžinai! * Ps. 107, 1.
2. Kas gal iškalbėti didžiuosius Dievo stebuklus, *ir visus jo šlovinguosius darbus pagirti? * 2 Maiž. 15, 1.
3. *Gerai tiems, kurie prisakymo klauso ir visados teisiai elgiasi! * Pam. 19, 16.
4. Pone Dieve, *atsimink manęs pagal malonę, kurią savo žmonėms žadėjai; parodyk mums savo pagalbą,
* Neėm. 5, 19 ir 13, 31.
5. Kad išvystumbime palaimą tavo išrinktųjų ir džiaugtumbimės, kad tavo žmonėms gerai sekasi, ir girtumbimės tavo taviškiais.
6. Mes *susigriešijome su savo tėvais, mes nusidėjome ir piktai padarėme.
* Raud. 3, 42. Dan. 9, 5.
7. Musų tėvai Egypto žemėje ne norėjo permanyti tavo stebuklus; jie n'atsiminė didžiosios tavo malonės ir buvo nepaklusnus pas jures, butent pas nendrių jures.
8. Bet Jis gelbėjo juos dėl savo vardo, kad savo macį išrodytų.
9. Ir jis *barė nendrių jures, tai jos išdžiuvo; ir vedė juos per gilybes, kaip kokioje pusčioje. * 2 Maiž. 14, 21.
10. Ir *išgelbėjo juos nuo rankos to, kursai jų n'apkentė; ir išvadavo juos nuo rankos neprieteliaus. * Luk. 1, 71.
11. Ir *vandens nuskandino jų priešininkus, kad †nei vieno n'išliko.
* 2 Maiž. 14, 28. † 4 Maiž. 21, 35. 2 Maiž. 8, 31.
12. Tai jie vierijo jo žodžiams ir giedojo jo liaupsę.
13. Ale jie tuojaus užmiršo jo darbų; jie ne laukė jo rodos.
14. Ir *užsigeidė pusčioje, ir gundė Dievą pustynėje. * 4 Maiž. 11, 4.
15. Bet jis davė jiems, ko jie meldė; ir atsiuntė jiems gana, iki jie nugriso.
16. Ir jie *pasikėlė prieš Maižėšių abaže, prieš Aaroną, šventąjį Pono Dievo. * 2 Maiž. 16, 2 ir 17, 3.
17. *Žemė atsivėrė ir prarijo Dataną, ir apdengė draugus Abiramo. * 4 Maiž. 16, 31.
18. Ir *ugnis užsidegė jų draugystėje,

liepsna sudegino Dievo nesibijančiuosius. * 4 Maiž. 16, 35.
19. Jie *pasidarė veršį Orėbe ir meldėsi lietojo abrozdo; * 2 Maiž. 32, 4.
20. Ir *pervertė savo garbę į paveikslą jaučio, žolės ėdančio. * Rym. 1, 23.
21. Jie užmiršo Dievo, savo išgelbėtojo, kurs tokius didžius daiktus Egypto žemėje buvo daręs,
22. Stebuklus žemėje Am, ir išgąstingus darbus pas nendrių jures.
23. Ir jisai *tarė, norįs juos išpustyti, †jei ne Maižėšius, jo išrinktasis, butų juos malda užstojęs, kerštą nugręšdamas, kad juos abelnai ne nužavintų.
* 2 Maiž. 32, 10. s. †4 Maiž. 14, 11—21. Ez. 14, 5.
24. Ir jie *paniekino mieląją žemę, jie jo žodžiui ne tikėjo, * 4 Maiž. 14, 2. s.
25. Ir murmėjo savo šėtrose, jie ne klausė balso Pono Dievo.
26. Ir jis *pakėlė savo ranką prieš juos, kad juos nužudytų pusčioje,
* 4 Maiž. 14, 23. s.
27. Ir pamestų jų vaikus tarp pagonų ir išbarstytų juos po visą svietą.
28. Ir jie *sekė Baal-Peorą ir valgė apierų negyvųjų dievaičių, * 4 Maiž. 25, 3.
29. Ir įpykino jį savo darbais; tai ir radosi sloga tarp jų.
30. Tai *priėjęs Pinėjas užtarė juos; ir liovėsi ta sloga; * 4 Maiž. 25, 7. s.
31. Ir buvo jam *priskaityta į teisybę visados ir amžinai. * 1 Maiž. 15, 6.
32. Ir jie įpykino jį pas *vaidvandenį ir daug bėdos padarė Maižėšiui.
* 2 Maiž. 17, 3.
33. Nės jie apsmutnijo jo širdį, kad ne pasidumodamas nekurius žodžius iškalbėjo.
34. Neigi jie išgaišino žmones, kaip tačiaus *Ponas Dievas jiems buvo prisakęs; * 5 Maiž. 7, 1. 2. Ps. 12, 2. 3.
35. Bet įsimaišė tarp pagonų ir išmoko jų darbus,
36. Ir šlužijo jų dievaičiams; tie pastojo jiems papiktinimu.
37. Ir jie *apieravojo savo sunus ir savo dukteris velniams, * 3 Maiž. 18, 21.
38. Ir praliejo nekaltą kraują, kraują savo sunų ir savo dukterų, kurius apieravojo dievaičiams Kanaan, kad žemė buvo apbiaurinta kraujų kaltybėmis;
39. Ir apsibiaurino savo darbais, ir apsikekšavo savo pramanymais.
40. Tai degte *užsidege Pono Dievo kerštas ant savo žmonių, ir n'apkentė savo susirinkimo, * Vald. 2, 14.
41. Ir padavė juos į rankas pagonų, kad ant jų ponavojo, kurie jų nekentė.
42. Ir jų neprieteliai vargino juos, ir jie buvo pažeminti po jų rankų.
43. Jis išgelbėjo juos tankiai, bet jie įpykino Jį savo pramanymais ir menki pastojo dėl savo piktenybės.
44. Ir jis žvelgė ant jų bėdos, girdėdamas jų pasiskundimą,
45. Ir atsiminė savo derėjimo, su jais darytojo, ir jisai pasigailėjo pagal savo didę malonę,
46. Ir davė jiems susimilimą rasti po akių visų, kurie juos buvo apkaldinę.
47. Gelbėk mus, Viešpatie, musų Dieve, ir *surink mus iš pagonų, kad dėkavotumbime tavo šventam vardui ir šlovintumbime tavo garbę! * 5 Maiž. 30, 3.
48. *Pagarbintas buk Viešpats, Izraėlio Dievas, iki amžių amžių, ir visi žmonės sakykite: Amen, Alleluja! * Ps. 72, 18.

Psalmas 107.

Dėkavonė Dievui už išgelbėjimą iš visokių bėdų.

1. Dėkavokit *Ponui Dievui, nės jis yra geras, ir jo malonė patenka amžinai! * Ps. 106, 1.
2. Sakykit, jus Pono Dievo išgelbėtieji, kurius iš bėdos išvadavo,
3. Ir kurius iš žemių surinko, nuo užtekėjimo, nuo nusileidimo, nuo šiaurės ir nuo jurių,
4. Kurie klajojo pusčioje keliais nemintais ir ne rado vietos, kur gyventi galėtų,
5. Išalkę ir ištroškę, ir kurių dušia apalpo,
6. Ir *Dievopi šaukė savo bėdoje, ir jis juos išgelbėjo iš jų tužbos, * Ps. 22, 6.
7. Ir vedė juos tikru keliu, kad eitų į miestą, kur gyventi galėtų:
8. Tie tur dėkavoti Ponui Dievui už jo susimilimą ir už jo stebuklus, kurius jis daro ant žmonių vaikų,
9. Kad pasotina ištroškusią dušią, ir *papildo išalkusią dušią gerybėmis.
* Luk. 1, 53.
10. Kurie turėjo sėdėti tamsybėje ir tamsoje, apkalti per nevalę ir geležyse;
11. Todėl, kad Dievo prisakymų ne klausė ir zokaną Aukščiausiojo bluznijo;
12. Todėl jų širdis nepalaimoje turėjo mučyta buti, kad čia gulėjo, ir nei vienas jų ne gelbėjo;

13. Ir *jie Dievopi šaukė savo bėdoje, ir jis gelbėjo juos iš jų tužbos,
*perkš.6,19.28.
14. Ir juos iš tamsybės ir tamsos vedė ir jų pančius sudraskė:
15. Tie tur dėkavoti Ponui Dievui už jo malonę ir už jo stebuklus, kurius jis daro ant žmonių vaikų,
16. Kad jis sulaužo varinius vartus, ir sudaužo geležinius užkaiščius.
17. Glupieji, kurie varginami buvo dėl savo peržengimo ir dėl savo griekų,
18. Kad jie baidėsi iš viso valgymo ir smertnai apsirgo,
19. Ir *Dievopi šaukė savo bėdoje; ir jis juos gelbėjo iš jų tužbos;
*perkš.13. Luk.17,13.
20. Jis siuntė savo žodį ir išgydė juos ir išgelbėjo juos, kad jie ne numirė.
21. Tie Ponui Dievui tur dėkavoti už jo malonę ir už jo stebuklus, kurius jis daro ant žmonių vaikų,
22. Ir apieravoti *dėkavojimą ir paskaityti jo darbus su džiaugsmu.
*Ps.50,14 ir 116,17.
23. Kurie su laivais ant jurių ėjo ir jėškojo savo kupčystę didžiuose vandenyse;
24. Kurie išpažino Pono Dievo darbus ir jo stebuklus jurėse,
25. Jam kalbant ir *umarą pakeliant, kursai iškėlė vilnis, *Jonoš.1,4.
26. Ir jie dangun kilo ir į gilumą puolė, kad jų dušia nusimine dėl bėdos,
27. Kad jie svyrinėjo ir puldinėjo, kaip koksai girtas, ir jau ne žinojo pasigelbėti,
28. Ir jie Dievopi *šaukė savo bėdoje, ir jis juos išgelbėjo iš jų vargų,
*Mat.8,25.
29. Ir nuramdė vėtrą, kad vilnys liovėsi,
30. Ir jie džiaugėsi nutilus, ir jis juos išgabeno prie kranto, kaip jie norėjo:
31. Tie tur Ponui Dievui dėkavoti už jo susimilimą ir už jo stebuklus, kurius jie daro ant žmonių vaikų,
32 Ir jį susirinkime liaupsinti ir prie senųjų garbinti.
33. Tie, *kurių upės buvo išdžiuvusios, ir vandens versmės nutekėjusios,
*1 Kar.17,7.
34. Kad vaisinga žemė nieko nenešė dėl piktenybės toje gyvenančiųjų.
35. Ir jis sausumą vandenimi apsčiai papildė, ir sausą žemę vandens versmėmis.
36. Ir ten pastatė išalkusius, kad miestą pabudavotų, kur gyventi galėtų,
37. Ir laukus apsėti ir vynyčias sodinti galėtų, ir kožno meto vaisiaus gautų;
38. Ir jis juos peržegnojo, ir jie labai prasiplatino, ir jiems daug bandos davė;
39. Tie, kurie prispausti ir pamažinti buvo nuo piktojo, kursai juos syla buvo vertęs ir prispaudęs.
40. Kaip *paniekinimas ant kunįgaikščių buvo uždėtas, kad vislab paklydo ir pusta buvo, *Job.12,21. Jėz.40,23.
41. Ir jis pavargusįjį gelbėjo nuo pavargimo, ir jo giminę kaip avių pulką daugsino:
42. *Toktai gerieji regės ir džiaugsis; ir visai piktenybei burna bus užkimšta. *Job.22,19.
43. Kursai yra išmanąs ir dabojasi to? Tai jie supras, kiek gero Ponas Dievas išrodo.

Psalmas 108.

Dovido dėkavonė ir malda, kad vėl į karalių butų įstatomas.

1. Psalmo giesmė Dovido.
2. Dieve, mano širdis tikrai yra gatava, aš giedosu ir ant striunų žaisu, taipojau ir *mano garbė. *Ps.16,9.
3. Pabusk, psaltėriau ir arpa! aš anksti nubusu.
4. Aš tau, Pone Dieve, *dėkavosu tarp žmonių; aš tau liaupsės giesmes giedosu tarp žmonių. *Ps.57,10.
5. Nės *tavo malonė išsitenka, kolei dangus yra, ir tavo viernybė, kaip toli debesys eiti. *Ps.36,6.
6. Pasikelk, Dieve, aukščiaus už dangų, ir savo garbę ant visų žemių,
7. *Kad tavo mielieji prieteliai išgelbėti butų; gelbėk su savo dešine ir išklausyk manę! *Ps.60,7.
8. Dievas kalba savo šventinyčioje, to džiaugiuosi, aš dalysu Sikem ir pakalnę Sukot numatuosu,
9. Gilėad yra mano, Manasė taipojau mano, ir Epraim yra galybė mano galvos, Juda yra mano kunįgaikštis.
10. Moab yra mano mazgojimo puodas; aš savo kurpę ant Edom ištiesu; ant Pylistėnų aš krykštausu.
11. *Kas ves manę į drutą miestą? kas vadžios manę į Edom? *Ps.60,11.
12. Ar tu ne tai darysi, Dieve, kur-

sai tu mus patremi ir drauge ne išeini, Dieve, su musų pulku?
13. Duok mums pagalbos bėdoje! nės *žmonių pagalba niekam ne dera. * Ps. 146, 3. 4.
14. *Su Dievo pagalba mes laimėsime. Jis sumįs musų neprietelius. * 2 Zom. 22, 30. Ps. 18, 30.

Psalmas 109.

Prarakavimas apie Judošių ir Żydų nevierny̨bę, Kristui išrodytą.

1. Psalmas Dovido pirmgiedotinas. Dieve, mano šlovė, ne tylėk!
2. Nėsa jie savo piktąją ir neviernąja burną atvėrė prieš manę ir kalba prieš manę neviernu liežuviu;
3. Ir jie prigautinai prieš manę kalba visur ir kariauja prieš manę be priežasties.
4. Už tai, kad aš juos myliu, jie stengiasi prieš manę; bet aš meldžiuos.
5. Jie *ataduosti man pikto už gerą ir neapkentimo už meilę. * Ps. 35, 12.
6. Statyk ant jo nesibijančius Dievo, ir šėtonas te stov po jo dešinės!
7. Kursai nuo jo pamokslą priima, to elgimas turėtų buti piktas, ir jo malda griekas;
8. Kad jo dienų ne daug butų, ir jo *urėdas kitam turėtų tekti; * Darb. 1, 20.
9. Kad jo vaikai siratos, ir jo pati našlė pastotų;
10. Kad jo vaikai per svietą bastytųs ir ubagautų, ir jėškotų, kaip kurie iš viso pavargo.
11. Nuomininkas te išsurbia vislab, ką jis tur; ir svetimieji te išplėšia jo lobį!
12. Ir nei vienas jam te ne daro ko gero, ir nei vienas te nesigail ant jo siratų!
13. Jo *vaikų vaikai te išgaišta, jų vardas antroje eilėje te esie išgaišintas. * Ps. 21, 11.
14. Jo *tėvo griekai te esie menami po akių Dievo, ir jo motynos griekai butų ne išgesyti! * 2 Maiž. 20, 5.
15. Ponas Dievas juos niekadai iš akių te ne leidžia, ir jų paminklas te išgaišta ant žemės!
16. Todėl, kad jis nei jokios mielaširdingystės ne turėjo, bet persekinėjo pavargusįjį ir ubagą ir smutnąjį, kad jį nužavintų.
17. Ir jis norėjo prakeikimo, tas ant jo ir ateis; jis žegnonės ne norėjo, tai ta ir atsitolįs nuo jo.
18. Ir apsivilko keikimu, kaip marškiniais, ir tas įėjo į jo vidurius kaip vanduo, ir kaip aliejus į jo kaulus.
19. Taigi te esie jis jam kaip rubas, kuriuomi apsivilktų, ir kaip juosta, kuria visadai apsijuostų.
20. Taipo nusiduotų tiems nuo Pono Dievo, kurie prieš manę yra, ir *pikto kalba prieš mano dušią. * perkš. 3.
21. Bet tu, Viešpatie Pone Dieve, buk su manimi dėl savo vardo! nės tavo malonė yra mano palinksminojimas; išgelbėk manę!
22. Nės aš *biednas ir pavargęs esmi, mano širdis yra pažeista manyje. * Ps. 40, 18.
23. Aš *nueimi, kaip šešėlis pravaromas yra; ir esmi pravaromas kaip žogai. * Job. 14, 2. Ps. 144, 4.
24. Mano *keliai pasilpo iš pastnįkavimo, ir mano kunas palyso ir ne tur riebumo. * Ps. 31, 11.
25. Ir aš jiems turu buti apjuoku; jie manę regėdami *krato savo galvas. * Mat. 27, 39.
26. Pristok man, Viešpatie, mans Dieve; gelbėk manę pagal savo malonę!
27. Kad jie suprastų, tai tavo ranką esančią, kad tu, Pone Dieve, tai darai.
28. Jei jie *keikia, tai tu žegnok; jei jie prieš manę stengiasi, duok jiems gėdoje buti; bet savo tarnui duok pasidžiaugtis! * 1 Kor. 4, 12.
29. Mano priešininkai *te esie su gėda apvelkami ir savo gėda aprėdyti, kaip kokiu rubu! * Ps. 35, 26.
30. *Aš Ponui Dievui didei dėkavosu su savo burna ir jį garbįsu daugume žmonių; * Ps. 22, 23.
31. Nėsa jis stov pavargusiam *po dešinės, kad jį gelbėtų nuo tų, kurie jo amžią patrumpina. * Ps. 16, 8.

Psalmas 110.

Prarakavimas apie Kristų, musų karalių, prarakį ir vyriausįjį vyskupą.

1. Psalmas Dovido.
Viešpats sakęs mano Viešpačiui: „*sėskis po mano dešinės, iki padėsu tavo neprietelius tavo pakojumpi.“ * Mat. 22, 44. Ebr. 10, 12.
2. Viešpats rykštę tavo karalystės siųs iš Ziono. Ponavok tarp savo neprietelių!
3. Po tavo pergalėjimo tavo žmonės tau su džiaugsmu apieravos *šven-

toje grožybėje; tavo vaikai tau užgims kaip †rasa iš aušros. *Ps.29,2.†Mik.5,6.
4. *Viešpats prisiekė ir nesigailės: „tu esi †vyskupas amžinai pagal budą Melkisėdėko.“ *Ps.89,4.†Ebr.5,6 ir 6,20 ir 7,17.
5. Ponas Dievas po tavo dešinės sumuš karalius čėse savo keršto;
6. Jis *sudys tarp pagonų, jis didį išmušimą padarys; jis sukuls galvą ant didžių žemių. *Jėz.3,13.14.
7. Jis *gers iš upės ant kelio, todėlei pakels galvą. *Ps.69,2.3.Jon.18,11.

Psalmas 111.

Dėkavojimas už Dievo kunišką ir dvasišką žegnonę.

1. Alleluja.
Aš dėkavoju Ponui Dievui iš visos širdies rodoje gerųjų ir susirinkime (šventųjų).
2. *Didi yra darbai Pono Dievo; kursai jų atboja, tas labai jais mėgsta. *Ps.104,24.
3. Ką jis daro, tai šlovinga ir gražu; ir jo teisybė pasiliekti amžinai.
4. Jis *paminklą padarė savo stebuklų, maloningasis ir mielaširdingasis Viešpats. *Luk.22,19.
5. Jis duost *penukšlą jo prisibijantiems; jis amžinai atsimena savo derėjimo. *Ps.34,10 ir 37,19.
6. Jis pranešdina didžiuosius savo darbus savo žmonėms, kad jiems duotų tėviškę pagonų.
7. Darbai jo rankų yra viernybė ir sudas; visi jo prisakymai yra tikri.
8. Jie yra išlaikomi iki amžių amžių ir nusiduosti viernai ir tikrai.
9. Jis siunčia išgelbėjimą savo žmonėms; jis žada, savo derėjimą amžinai busiant. *Šventas ir garbingas yra jo vardas. *Luk.1,49.
10. *Dievo baimė yra pradžia išminties, tai yra graži išmintis; kursai taipo elgiasi, to liaupsė bus iki amžių. *Job.28,28.Pam.1,7 ir 9,10.

Psalmas 112.

Dievo prisibijančiųjų budas ir palaima.

1. Alleluja.
Gerai tam, kursai Dievo bijosi, *kursai didei mėgsta jo prisakymais. *Ps.1,1.2.
2. To *vaikai bus macningi ant žemės; giminė gerųjų bus peržegnota. *Pam.20,7.
3. *Lobis ir pilnystė bus jų namuose, ir jų teisybė pasiliekti amžinai. *Ps.34,10.
4. Geriems užteka *šviesybė tamsybėje nuo Maloningojo, Mielaširdingojo ir Teisiojo. *Jėz.58,8.
5. Gerai tam, *kursai mielaširdingas yra ir rods žyčija, ir ištaiso savo provas, nei vienam neteisybės ne darydamas. *Pam.14,21.
6. Nėsa jis pasiliks amžinai; teisusis niekadai ne bus užmirštas.
7. Kad vargas nor rastis, tai jis nesibijos; jo širdis stipriai nusitik ant Pono Dievo.
8. Jo širdis yra linksma ir nesibijosi, iki *regės džiaugsmo ant savo neprietelių. *Ps.91,8.
9. Jis *išberia ir duosti ubagams; jo teisybė pasiliekti amžinai, jo ragas iškeltas bus garbėje. *2Kar.9,9.
10. Dievo nesibijąsis tai regės ir nekęs, savo *dantimis grieš ir pražus. Nėsa ko Dievo nesibijantieji rods norėtų, to ne sulauks. *Ps.35,16.

Psalmas 113.

Dievas duosti pasižeminantiems malonę.

1. Alleluja.
Liaupsinkit, jus tarnai Pono Dievo, liaupsinkit vardą Pono Dievo!
2. Pagirtas buk vardas Pono Dievo, nuo šio čėso iki amžių amžių!
3. Nuo *užtekėjimo saulės iki jos nusileidimo t'esie pagirtas vardas Pono Dievo! *Mal.1,11.
4. Ponas Dievas aukštas yra ant visų pagonų, jo garbė ištenka kolei dangus.
5. *Kas yra lygus Viešpačiui, musų Dievui? kurs taip †aukštai pasisėdo, *2Maiž.15,11.Ps.86,8.†Jėz.57,15.
6. Ir ant *ne pasididžiuojančiųjų žiur danguje ir ant žemės. *Luk.1,48.
7. Kursai *pasižeminantįjį iškel iš dulkių ir paaukština pavargusįjį iš purvų, *1Maiž.41,40.41.
8. Kad jį pasodintų pas kunįgaikščius, pas kunįgaikščius savo žmonių.
9. Kursai *nevaisingąją daro gyvenant namuose, kad butų linksma vaikų motyna. Alleluja. *1Maiž.21,2.1Zom.1,20.Luk.1,57.

Psalmas 114.

Apie išvedimą vaikų Izraėl iš Egypto.

1. Kaip *Izraėl išėjo iš Egypto, giminė Jokubo iš svetimų žmonių, *2Maiž.12,41.
2. Tai Juda buvo jo šventinyčia, Izraėl jo ponystė.

3. *Jurios išvydo ir bėgo, †Jordanas atgalion sugrįžo; * 2 Maiž. 14, 22. † Joz. 3, 13. 16.
4. *Kalnai šokinėjo, kaip ėryčiai, kalneliai, kaip jaunos avelės. * Ps. 68, 17.
5. Kas tikosi jums jurioms, kad bėgote? ir tu Jordane, kad atgalion sugrįžai?
6. Jus kalnai, kad šokinėjote, kaip ėryčiai? jus kalneliai, kaip jaunos avys?
7. Po akių Pono Dievo *padrebėjo žemė, po akių Dievo Jokubo, * 2 Maiž. 19, 18.
8. Kursai *uolą pavertė į vandens ežerus, ir akmenis į šulinius. * 2 Maiž. 17, 6.

Psalmas 115.

Paniekinimas netikrųjų dievų ir dievaičių služmos.

1. Ne mums, Pone Dieve, ne mums, bet savo vardui duok garbę, dėl savo malonės ir tiesos!
2. Kodėl sakytų pagonai: „*kame dabar jų Dievas?“ * Ps. 42, 4.
3. Bet musų Dievas danguje yra; jis *gal daryti, ką jis nor. * Ps. 135, 6.
4. Bet anų dievaičiai *yra sidabras ir auksas, žmonių rankomis daryti. * Ps. 135, 15.
5. Jie burną tur ir ne kalba; jie akis tur ir ne reg;
6. Ausis tur ir ne girdi; nosis tur ir ne uodžia;
7. Rankas tur ir ne nutver; kojas tur ir ne vaikščioja; neigi ką *iškalba savo kaklu. * Abak. 2, 19.
8. Kurie tokius daro, lygus yra jiems, ir visi, kurie ant jų nusitik.
9. Bet Izraėl, nusitikėk Ponu Dievu! tas yra jųsų pagalba ir skydas.
10. Namai Aarono, nusitikėkite Ponu Dievu! tas yra jųsų pagalba ir skydas.
11. Kurie Dievo bijosi, te nusitik Ponu Dievu! tas yra jų pagalba ir skydas.
12. Ponas Dievas atsimena musų ir peržegnoja mus, jis peržegnoja namus Izraėlio, jis peržegnoja namus Aarono,
13. Jis peržegnoja Dievo prisibijančiuosius, taip didžius, kaip ir mažus.
14. Ponas Dievas te peržegnoja juo labiaus, juo daugiaus jus ir jųsų vaikus!
15. Jus *este peržegnotieji Pono Dievo, kursai sutvėrė dangų ir žemę. * 1 Maiž. 26, 29.
16. Dangus visur yra Pono Dievo, bet žemę padavė žmonių vaikams.
17. *Numirieji tavę, Pone Dieve, ne garbįs, nei kurie žemyn žengia ant pakajaus; * Ps. 6, 6. Jėz. 38, 18.
18. Bet mes garbiname Poną Dievą nuo dabar iki amžių amžių. Alleluja.

Psalmas 116.

Kaipo reik bėdoje pasilinksminti ir elgtis.

1. Tai man malonu yra, kad Ponas Dievas mano balsą ir mano maldą išklauso,
2. Kad savo ausį manęspi lenkia; todėl jį melsu, kol gyvas busu.
3. Smerties *virvės buvo manę apėmusios, ir peklos mukos manę buvo užpuolusios; aš įpuoliau į vargus ir į bėdą. * pcrkš. 8. Ps. 18, 5. 6. 2 Zom. 22, 5.
4. Bet aš meldžiausi vardo Pono Dievo: ak Viešpatie, išgelbėk mano dušią!
5. Ponas Dievas yra malonus ir teisus, ir musų Dievas mielaširdingas.
6. Ponas Dievas apsaugoja prastuosius; kada apgalėtas esmi, tai jis manę gelbti.
7. Jau vėl *buk pakajuje, mano dušia! nėsa Dievas tau ger daro. * Ps. 42, 6. 12.
8. Nėsa tu ištraukei mano dušią iš smerties, mano akis nuo ašarų ir mano koją nuo paslydimo.
9. Aš *vaikščiosu po akių Pono Dievo žemėje gyvųjų. * 1 Maiž. 17, 1.
10. *Aš tikiu, todėl kalbu; ale aš didei esmi varginamas. * Rym. 10, 10.
11. Aš tariau savo nusismutnijime: *visi žmonės yra melagiai. * Rym. 3, 4.
12. Kaipo aš Ponui Dievui užmokėsu visas jo geradėjystes, kurias man daro?
13. Aš išganymo kyliką imsu ir vardą Pono Dievo apsakysu.
14. Aš *savo pažadus Ponui Dievui užmokėsu po akių visų jo žmonių. * Ps. 22, 26.
15. Smertis jo šventųjų brangus yra po akių Pono Dievo.
16. Ak Pone Dieve, aš esmi tavo tarnas; aš esmi tavo tarnas, tavo tarnaitės sunus; tu sudraskei mano ryšius.
17. Aš tau dėkavojimą *apieravosu ir Pono Dievo vardą pranešu. * Oz. 14, 3.
18. Aš *savo pažadus Ponui Dievui užmokėsu po akių visų jo žmonių, * Ps. 50, 14. Jon. 2, 10.
19. Pryangiuose pas namus Pono Dievo, tavyje, Jėruzalem. Alleluja.

Psalmas 117.

Apie Mesiošių ir jo malonės karalystę.

1. Liaupsinkite Poną Dievą, visi pagonai, garbinkite jį, visi žmonės!

2. Nės jo *malonė ir teisybė pona-
voja ant musų amžinai. Alleluja.
* Ps. 100, 5. 2 Maiž. 34, 6.

Psalmas 118.

Dėkavonė už geradėjystes, Kristaus kentėjimu pelnytasias.

1. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės
jis yra geras, ir jo malonė patenka
amžinai. * Ps. 107, 1.
2. Taigi sakyk *Izraėl: jo malonė
patenka amžinai! * Ps. 115, 12. 13.
3. Taigi sakykite namai Aarono:
jo malonė patenka amžinai!
4. Taigi sakykite, kurie Pono Dievo
prisibijotės: jo malonė patenka am-
žinai.
5. *Varguose meldžiausi Pono Die-
vo, ir Ponas Dievas manę išklausė
ir palinksminojo manę. † Jėz. 26, 16.
6. *Ponas Dievas yra su manimi,
todėl nesibijaus; ką gal man žmonės
daryti? * Ps. 56, 6.
7. Ponas Dievas yra su manimi, man
ant pagalbos; ir *aš savo džiaugsmą
regėsu ant savo nprietelių. * Ps. 54, 9.
8. Ger yra, Ponu Dievu nusitikėti ir
*ne pasitikėti žmonėmis. * Ps. 108, 12.
9. Ger yra, nusitikėti Ponu Dievu
ir ne pasitikėti kunįgaikščiais.
10. Visi pagonai apstoja manę; ale
vardan Pono Dievo aš juos sukaposu.
11. Jie *apstoja manę iš visų šalių;
ale vardan Pono Dievo aš juos su-
kaposu. * Ps. 17, 11.
12. Jie *apstoja manę, kaip bitės,
ir gesta, kaip ugnis erškėčiuose; ale
vardan Pono Dievo aš juos sukaposu.
* 5 Maiž. 1, 44.
13. Jie manę stumia, kad pulčiau;
ale Ponas Dievas gelbti manę.
14. Ponas Dievas yra mano syla, ir
mano *psalmas, ir mano išganymas.
* 2 Maiž. 15, 2. Jėz. 12. 2.
15. Giedojama yra su linksmybe apie
pergalėjimą namuose teisiųjų: dešinė
Pono Dievo aptur pergalėjimą;
16. Dešinė Pono Dievo yra pa-
aukštinta; dešinė Pono Dievo aptur
pergalėjimą.
17. Aš ne mirsu, bet išliksu ir Po-
no Dievo darbus apsakysu.
18. Ponas Dievas tiesa aštriai manę
plaka, bet ne paduosti manę smerčiui.
19. *Atverkite man vartus teisybės,
kad aš įėjęs Ponui Dievui dėkavočiau!
* Jėz. 26, 2.
20. Tai yra vartai Pono Dievo;
teisieji ten įeis.
21. Aš dėkavoju tau, *kad manę
pažemini ir gelbi manę. * Ps. 119, 71.
22. *Akmuo, kurį budavonininkai
išmetė, tas pastojo kampiniu akme-
nimi! * Mat. 21, 42.
23. Tai nuo Pono Dievo tikosi, ir
yra stebuklas po musų akių.
24. Šita yra diena, kurią Ponas Die-
vas padaręs; *džiaugkimės ir bukime
toje linksmi! * Apr. 19, 7.
25. Ak, Pone Dieve, *gelbėk; ak,
Pone Dieve, duok laimėti! * Jon. 12, 13.
26. Pagirtas te esie, kursai ateiti var-
dan Pono Dievo! Mes žegnojame jus,
kurie este iš namų Pono Dievo.
27. Viešpats yra Dievu, kursai mus
peršviečia; dabinkite šventę beržais
iki ragų altoriaus!
28. Tu esi mano Dievas, ir aš tau dė-
kavoju; mans Dieve, aš tavę garbįsu.
29. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės
jis yra geras, ir jo malonė patenka
amžinai. * Ps. 136, 1. 26.

Psalmas 119.

Krikščionių auksini pamokslai apie liaupsę, meilę, macį ir naudą Dievo žodžio.

1. Išganytingi *tie, kurie ne kaltai el-
giasi, kurie zokano Pono Dievo klauso.
* Ps. 1, 1. 2 ir 112, 1.
2. Išganytingi tie, kurie jo liudymus
laiko, kurie jo iš visos širdies jėško!
3. Nės kurie ant jo kelių vaikščio-
ja, tie pikto ne daro.
4. Tu prisakei, viernai laikyti tavo
prisakymus.
5. Ak, kad mano gyvastis tavo įsta-
tymus iš visos širdies laikytų!
6. Kad aš daboju tiktai ant tavo
prisakymų, tai ne esmi gėdoje.
7. Aš dėkavoju tau iš tikros šir-
dies, kad tu manę mokini įstatymus
savo teisybės.
8. Tavo įstatymų aš klausysu; ne
prastok manę niekadai!
9. Kaipo vaikščios jaunikaitis savo
kelią nekaltai? Kada laikosi pagal
tavo žodžius.
10. Aš tavęs jėškau iš visos šir-
dies, ne duok manę paklysti nuo
tavo prisakymų!
11. Aš palaikau tavo žodį savo šir-
dije, kad prieš tavę ne susigriešyčiau.
12. Pagirtas buk, Pone Dieve! *pamo-
kink manę savo teisybę! * perkš. 26, 64. 68.

13. Aš savo lupomis pasakosu visą teisybę tavo burnos.
14. Aš džiaugiuos iš kelio tavo liudymų, kaip iš visokio lobio.
15. Aš kalbu, ką tu prisakei, ir daboju ant tavo kelių.
16. Aš mėgstu tavo prisakymais ir ne užmirštu tavo žodžių.
17. Ger daryki savam tarnui, kad gyvas išlikčiau ir tavo žodį laikyčiau!
18. Atverk man akis, kad regėčiau stebuklus ant tavo zokano!
19. Aš *esmi svečias ant žemės; ne slėpki savo prisakymus nuo manęs!
* Ps. 39, 13.
20. Mano dušia yra sudaužyta iš išsiilgimo tavo prisakymų visadai.
21. Tu bari puikavojančiuosius; *prakeikti yra, kurie peržengia tavo prisakymus. * Jėr. 11, 3.
22. Atimk nuo manęs gėdą ir paniekinimą, nės aš laikau tavo liudymus!
23. Ir kunigaikščiai *susisėdę kalba prieš manę, ale tavo tarnas kalba apie tavo prisakymus. * Ps. 2, 2.
24. *Aš mėgstu tavo liudymais, tie man proto priduoda. * perkš. 47.
25. Mano dušia gul dulkėse; atgaivink manę pagal savo žodį!
26. Aš apsakau savo kelius, ir tu išklausai manę; mokink manę savo įstatymus!
27. Mokink manę kelią savo prisakymų! tai aš *kalbėsu apie tavo stebuklus. * Ps. 105, 2.
28. Aš tužijuosi, kad man ir širdis apalpsta; stiprink manę pagal savo žodį!
29. Atimk nuo manęs netikrąjį kelią ir pavelyk man savo prisakymus.
30. Aš sau išsirinkau kelią teisybės, tavo įstatymus stačiau po savo akių.
31. Aš laikausi prie tavo liudymų; Pone Dieve, ne duok manę gėdoje buti!
32. Kad tu mano širdį palinksmini, tai bėgte bėgu keliu tavo prisakymų.
33. Rodyk man, Pone Dieve, kelią savo sudų, kad juos laikyčiau iki galo!
34. Pamokink manę, idant kavočiau tavo zokaną ir laikyčiau jį iš visos širdies.
35. Vesk manę taku savo prisakymų! nės aš jais mėgstu.
36. Lenk mano širdį ant savo liudymų ir ne ant godo!
37. Atkreipk mano akis, kad ne veizdėtų ant pamokslo niekam ne derančio; bet atgaivink manę ant savo kelio!
38. Duok, kad tavo tarnas stipriai laikytų tavo prisakymus už tavo žodį, idant tavęs bijočiaus!
39. Atimk nuo manęs gėdą, kurios aš baidaus! nės tavo prisakymai yra meilingi.
40. Štai, aš geidžiu tavo prisakymų; atgaivink manę su savo teisybe!
41. Pone Dieve, parodyk man savo malonę, savo pagalbą pagal savo žodį,
42. Kad atsakyti galėčiau *savam bluznytojui! nės aš nusitikiu tavo žodžiu. * Ps. 42, 4. 11.
43. Ir ne *atimk nuo mano burnos žodį teisybės! nės aš nusitikiu tavo sudais. * Jėr. 15, 16.
44. Aš tavo zokaną laikysu nepaliautinai, visados ir amžinai.
45. Ir aš vaikščioju linksmas, nės jėškau tavo prisakymų.
46. Aš kalbu apie tavo *liudymus po akių karalių †nesigėdėdamas.
* Mat. 10, 18. † Rym. 1, 16.
47. Aš *mėgstu tavo prisakymais, ir aš juos myliu, * perkš. 16.
48. Ir pakeliu savo rankas ant tavo prisakymų, kurius aš myliu, ir kalbu apie tavo įstatymus.
49. Primink savam tarnui savo žodžio, ant kurio duodi man nusitikėti!
50. Tai yra mano palinksminojimas mano varguose, nės tavo žodis manę *atgaivina. * Ps. 19, 8.
51. Puikieji juokiasi iš manęs; aš tačiau *n'atstoju nuo tavo zokano.
* 5 Maiž. 17, 11.
52. Pone Dieve, kad aš atsimenu, kaipo tu nuo pradžios svieto sudijai, tai palinksminojamas esmi.
53. Aš didei pykstu ant piktųjų, kurie tavo zokaną niekina.
54. Tavo sudai yra mano giesmė namuose mano keliavimo.
55. Pone Dieve, naktimis atsimenu tavo vardo ir laikau tavo prisakymus.
56. Tai yra mano skarbas, kad laikau tavo prisakymus.
57. Aš sakiau, Pone Dieve, tai tur buti mano tėviškė, kad sekčiau tavo kelius.
58. Aš meldžiuos po tavo akių iš visos širdies; *buk man malonus pagal savo žodį! * Ps. 123, 3

59. Aš misliju apie savo kelius ir grężu savo kojas prie tavo liudymų.
60. Aš skubinuos ir ne trunku, idant laikyčiau tavo prisakymus.
61. Piktųjų draugystė applėšė manę; bet aš ne užmirštu tavo prisakymų.
62. Čėse *pusiaunakties keliuos, kad tau dėkavočiau už sudus tavo teisybės. * Ps. 42, 9.
63. Aš laikausi prie tų, kurie tavęs bijosi ir tavo prisakymų klauso.
64. Pone Dieve, *žemė yra pilna tavo gerybės; mokink manę savo teisybę! * Ps. 33. 5.
65. Tu *gero darai savam tarnui, Pone Dieve, pagal savo žodį. * perkš. 17.
66. Mokink manę viežlybą elgimą ir pažinimą! nės aš vieriju tavo prisakymams.
67. Pirm ne kaip *pažemintas buvau, klajojau; bet dabar laikau tavo žodį. * perkš. 75.
68. Tu esi geras ir meilingas; *mokink manę savo prisakymus! * perkš. 12.
69. *Puikieji pramano melus ant manęs, bet aš iš visos širdies laikau tavo prisakymus. * perkš. 78, 85.
70. Jų širdis stora yra kaip taukai; bet *aš mėgstuosi tavo prisakymais. * perkš. 77.
71. Man malonu yra, kad tu manę pažeminai, kad mokinčiaus tavo prisakymus.
72. Zokanas tavo burnos man yra mielesnis už daug tukstančių stukių *aukso ir sidabro. * Ps. 19, 11.
73. Tavo *ranka manę sutvėrė ir leido; mokink manę, kad išmokčiau tavo prisakymus! * Job. 10, 8.
74. Kurie tavęs bijosi, reg manę ir džiaugias; nės aš nusitikiu tavo žodžiu.
75. Pone Dieve, aš žinau, kad tavo sudai teisus yra; ir tu manę viernai *pažeminai. * perkš. 67.
76. Tavo malonė t'esie mano palinksminojimas, kaip žadėjai savam tarnui.
77. Išrodyk man savo mielaširdingystę, kad išlikčiau! nės aš *mėgstu tavo prisakymais. * perkš. 35.
78. Ak, kad puikieji turėtų apgėdinti buti, kurie *melais manę nuslogina! bet aš kalbu apie tavo įsakymą. * perkš. 85. 86.
79. Ak, kad manęspi laikytųs, kurie tavęs bijosi ir tavo liudymus pažįsta!
80. *Mano širdis tikrai te pasiliekti tavo prisakymuose, kad ne bučiau apgėdintas! * Ps. 18, 23.
81. Mano dušia *išsiilgsta tavo išganymo, aš nusitikiu ant tavo žodžio. * 1 Maiž. 49, 18.
82. Mano akys išsiilgsta tavo žodžio ir sako: kada tu linksmini manę?
83. Kačeig aš esmi kaip oda dumuose, tačiau tavo teisybės ne užmirštu.
84. *Ikikolei lauks tavo tarnas? kada tu sudą laikysi ant mano persekinėtojų? * Apr. 6, 10.
85. *Puikieji man kasa duobes, su tavo prisakymais ne sutinkančias. * perkš. 69.
86. Tavo *prisakymai yra tikra teisybė. Jie persekinėja manę melais; gelbėk manę! * Jon. 17, 17.
87. Jie bemaž manę nužavino ant žemės, bet aš ne prastoju tavo prisakymus.
88. *Atgaivink manę per savo malonę, kad laikyčiau liudymus tavo burnos! * perkš. 149. 159.
89. Pone Dieve, *tavo žodis pasiliekti amžinai, kol dangus patenka. * Jėz. 40, 8.
90. Tavo teisybė patenka visados. Tu *žemę pagatavijai, ir jiji išsilaiko. * Ps. 89, 12.
91. Kasdien pasiliekti pagal tavo žodį; nės visi daiktai tau tur šlužyti.
92. Jei tavo zokanas man ne butų *palinksminojimu buvęs, tai bučiau prapuolęs savo varguose. * perkš. 43. Jėr. 15, 16.
93. Aš tavo įsakymų niekados ne užmiršu, nės tu manę tuomi atgaivini.
94. Aš esmi tavo, gelbėk manę! *nės aš jėškau tavo įsakymų. * perkš. 45.
95. *Dievo nesibijantieji tykoja manęs, kad manę nužavintų; bet aš dabojuos tavo liudymų. * Ps. 37, 32.
96. Aš visų daiktų galą regėjau; bet tavo įsakymas patenka.
97. Kaip aš tavo zokaną taip myliu! *kasdien aš kalbu apie tą. * Ps. 1, 2.
98. Tu savo prisakymu manę *darai išmintingesniu, ne kaip mano prieteliai yra; nėsa tas amžinai yra mano skarbas. * 5 Maiž. 4, 8.
99. Aš daugiaus išmokau, kaip visi mano mokįtojai; nės tavo liudymai yra mano kalbėjimas.
100. Aš kytresnis esmi, ne kaip seniejì; nės aš laikau tavo prisakymus.
101. Aš uždraudžiu savo kojai visus piktus kelius, kad tavo žodžio klausyčiau.

102. Aš ne atstoju nuo tavo sudų, nės tu manę mokini.
103. Tavo *žodis mano burnai saldesnis yra, ne kaip medus. * Ps. 19, 11.
104. Tavo žodis daro manę išmanantį, todėl nekenčiu visų netikrų kelių.
105. Tavo žodis yra žibnyčia *mano kojos ir žvakė ant mano kelio. * Pam. 6, 23.
106. Aš prisiekiu ir laikysu, kad aš sudų tavo teisybės noru klausyti.
107. *Aš didei esmi pažemintas; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo žodį! * perkš. 67, 75.
108. *Tau, Pone Dieve, te patinka valnoji apiera mano burnos ir mokink manę savo teisybę! * Ps. 19, 15.
109. Aš *savo dušią visados nešioju savo rankose ir ne užmirštu tavo zokano. * Vald. 12, 3.
110. *Piktieji man spendžia žabangų, ale aš ne paklystu nuo tavo prisakymų. * Ps. 140, 6 ir 142, 4.
111. Tavo liudymai yra mano amžina tėviškė, nės jie yra mano širdies džiaugsmas.
112. Aš lenkiu savo širdį, idant daryčiau pagal tavo teisybę amžinai.
113. *Aš neapkenčiu nepakajingasias dvases ir myliu tavo prisakymus. * Ps. 31, 7.
114. Tu esi mano apgynimas ir skydas, aš nusitikiu ant tavo žodžio.
115. Atstokite nuo manęs, jus piktadėjai! aš noru laikyti prisakymus savo Dievo.
116. Išlaikyk manę savo žodžiu, kad išlikčiau; ir *ne duok manę išgėdintu buti mano nusitikėjime! * Ps. 25, 2. 3.
117. Stiprink manę, kad išgyčiau! tai visados *mėgsu tavo prisakymais. * perkš. 70, 143. Rym. 7, 22.
118. Tu sumini visus, kurie nuo tavo prisakymų atstoja; nės jų vylius tikt melai yra.
119. Tu visus piktuosius ant žemės atmeti kaip nečystumą; todėl aš myliu tavo liudymus.
120. Aš bijausi tavęs, kad ir mano oda pašiurpo, ir bijausi tavo provų.
121. Aš *laikaus ant sudo ir teisybės; ne paduok manę tiems, kurie manę nor sugaišinti! * 2 Zom. 8, 15.
122. Užstok tu savo tarną ir linksmink jį, kad puikieji man gvoltą ne darytų!
123. Mano akys išsiilgsta tavo išganymo ir žodžio tavo teisybės.
124. Daryk su savo tarnu pagal savo malonę ir mokink manę savo provas!
125. Aš esmi tavo tarnas; pamokįk manę, kad pažinčiau tavo liudymus!
126. Čėsas yra, kad ką darytų Ponas Dievas; jie iš viso paniekino tavo zokaną.
127. Todėl aš *myliu tavo prisakymą daugiaus, ne kaip auksą ir čystą auksą. * perkš. 72.
128. Todėl tuojaus klausau visų tavo įsakymų, aš *neapkenčiu viso neteisių kelio. * Ps. 26, 5.
129. Tavo liudymai yra stebuklingi; todėl pildo juos mano dušia.
130. Kada tavo žodis išsireiškia, tai linksmina ir *daro prastuosius išmintingais. * Ps. 19, 8.
131. Aš atveriu savo burną ir geidžiu tavo prisakymų; nės išsiilgstų jų.
132. Gręškis manęspi ir buk man malonus, kaip darydavai tiems, kurie myl tavo vardą.
133. Valdyk mano žingsnį pagal savo žodį, ir ne duok ant manęs ponavoti nei jokią neteisybę!
134. Išgelbėk manę nuo žmonių piktenybės! tai aš pildysu tavo įsakymus.
135. *Duok šviesti savo veidą ant tavo tarno ir mokink manę savo teisybę! * 4 Maiž. 6, 25.
136. Mano akys teka vandenimi, kad ne laikomi yra tavo prisakymai.
137. Pone Dieve, *tu esi teisus, ir tavo žodis yra tikras. * 2 Maiž. 9, 27.
138. Tu drutai prisakei, liudymų tavo teisybės ir viernybės klausyti.
139. Aš *bemaž smerties ne gavau iš didžio papykio, kad mano priešininkai tavo žodžio užmiršta. * Ps. 69, 10.
140. Tavo žodis *gerai yra iščystytas, ir tavo tarnas tą myli. * perkš. 105.
141. Aš esmi menkas ir paniekintas, ale aš ne užmirštu tavo prisakymo.
142. Tavo teisybė yra amžina teisybė, ir tavo zokanas yra viernybė.
143. Vargai ir bėda manę užpuolė, bet aš mėgstu tavo prisakymais.
144. Teisybė tavo liudymų yra amžina; pamokink manę, tai išliksu.
145. Aš iš visos širdies šaukiu; išklausyk manę, Pone Dieve, kad klausyčiau tavo teisybės!
146. Aš šaukiau tavęspi; gelbėk manę, kad pildyčiau tavo liudymus!

147. Aš anksti atėjęs šaukiu, *ant tavo žodžio aš nusitikiu. *perkš. 114.
148. Aš anksti pabundu, kad kalbėčiau apie tavo žodį.
149. Klausyk mano balso pagal savo malonę; Pone Dieve, *atgaivink manę pagal savo sudą! *perkš. 88, 154. 159.
150. Mano piktieji persekinėtojai manę nor užpulti ir toli yra nuo tavo prisakymo.
151. Pone Dieve, tu arti esi, ir tavo prisakymai *yra pati teisybė. perkš. 86.
152. Bet jau seniai žinau, kad tu savo liudymus amžinai pastiprinojai.
153. Dabok mano vargų ir išgelbėk manę; išvaduok manę! nės aš ne *užmirštu tavo zokano. *perkš. 6, 141.
154. Vesk mano provą ir išgelbėk manę; atgaivink manę savo žodžiu!
155. Išganymas toli yra nuo piktųjų; nės jie ne atboja tavo prisakymų.
156. Pone Dieve, *tavo susimilimas yra didis; atgaivink manę pagal savo sudą. *Raud. 3, 22. 23.
157. Mano *persekinėtojų ir priešininkų daug yra, bet aš ne atstoju nuo tavo liudymų. *Ps. 3, 2.
158. Aš regiu papeiktojus, ir skaudu man yra, kad jie ne laiko tavo žodį.
159. Štai, aš myliu tavo įsakymus; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo malonę!
160. Tavo *žodis kits nieks yra, kaip teisybė; visi sudai tavo teisybės patenka amžinai. *Jon. 17, 17.
161. Kunįgaikščiai persekinėja manę be priežasties, ir mano *širdis prisibijo tavo žodžių. *Jėz. 66, 2.
162. Aš džiaugiuos iš tavo žodžio, kaip koksai didę naudą gaunąs.
163. Melų nekenčiu ir n'apykantoje turu juos; ale tavo zokaną aš myliu.
164. Aš liaupsinu tavę septynis kartus per dieną dėlei sudo tavo teisybės.
165. Didį tur pakajų, kurie myl tavo zokaną, neigi klajos.
166. *Pone Dieve, aš laukiu tavo išganymo ir darau pagal tavo prisakymus. *1 Maiž. 49, 18.
167. Mano dušia klauso tavo liudymų ir juos didei myl.
168. *Aš laikau tavo prisakymus ir tavo liudymus; nės visi mano keliai yra po tavo akių. *Ps. 18, 22.
169. Pone Dieve, duok, kad mano prašymas ateitų po tavo akių; pamokink manę pagal savo žodį!
170. Duok, kad mano malda ateitų po tavo akių; išgelbėk manę pagal savo žodį!
171. Mano lupos turės liaupsinti, kada tu manę savo teisybę mokini.
172. Mano liežuvis *kalbės apie tavo žodį; nėsa visi tavo prisakymai yra tikri. *Pam. 6, 22.
173. Pristok man su savo ranka! nės aš išrinkau tavo prisakymus.
174. Pone Dieve, aš išsiilgstu tavo išganymo ir mėgstu tavo zokanu.
175. Laikyk gyvą mano dušią, kad tavę liaupsintų, ir tavo teisybė manę gelbėtų.
176. Aš esmi kaip *paklydusi ir prapuolusi avis: jėškok savo tarną! nės aš ne užmirštu tavo prisakymų. *Jėz. 53, 6. s.

Psalmas 120.

Malda prieš netikrus mokįtojus, apkalbėtojus ir smarkininkus.

1. Giesmė aukštesniame kore (balse).
Aš šaukiu Dievopi savo bėdoje, ir jis išklauso manę.
2. Pone Dieve, išgelbėk mano dušią nuo melagių ir nuo neviernų liežuvių!
3. Ką gal tau neteisusis liežuvis daryti? ir ką gal jis ištaisyti?
4. Jis yra kaip aštrios strielos stipriojo, kaip ugnis kadagyne.
5. Bėda man, kad ateivis esmi tarp Mesėko; aš turu gyventi tarp *šėtrų Kėdar. *A. Giesm. 1, 5.
6. Ilgu yra mano dušiai gyventi su tais, kurie *pakajaus n'apkenč. *Jėz. 48, 22 ir 57, 21.
7. Aš pakajų laikau; ale kad aš kalbu, tai jie pakel vaidą.

Psalmas 121.

Dievas žmonių apgynėjas.

1. Giesmė aukštesniame kore.
Aš *pakeliu savo akis kalnump, nuo kurių pagalba man randasi. *Ps. 123, 1
2. Mano pagalba randasi nuo Pono Dievo, kurs dangų ir žemę padaręs.
3. Jis ne duos tavo kojai slysti, ir tavo apgynėjas ne miegti.
4. Štai, *sargas Izraėlio nei miegti, nei snaudžia. *Job. 7, 20.
5. Ponas Dievas apgina tavę. Ponas Dievas yra tavo pavėsis ant tavo dešinės rankos,

6. Kad tavę dienoje saulė ne kaitintų, neigi mėnuo naktyje.
7. Ponas Dievas te apsaugoja tavę nuo viso pikto! jis te apsaugoja tavo dušią!
8. Ponas Dievas te apsaugoja tavo išėjimą ir įėjimą nuo dabar iki amžių amžių!

Psalmas 122.

Šlovė miesto Jėruzalės.

1. Giesmė Dovido aukštesniame kore.
Aš džiaugiuos to, kad man sakyta, jog eisime į Dievo namus,
2. Ir kad musų kojos stovės tavo vartuose, Jėruzale.
3. *Jėruzalė budavota yra, kad butų miestas, kur reik susieitis, *2 Nus. Kar. 6, 6.
4. Kur giminės tur užeiti, butent giminės Pono Dievo, Dievo žodį sakyti žmonėms Izraėl ir dėkavoti vardui Pono Dievo.
5. Nėsa čia stov krėslai ant sudo, krėslai namų Dovido.
6. Velykite *Jėruzalei visą gerą: „ak, kad tiems gerai pasisektųs, kurie tavę myl!“ *Sak. 4, 7.
7. Pakajus turėtų buti viduje tavo murų, ir palaima tavo paločiuose.
8. Dėl savo brolių ir genčių velysu aš tau pakajų;
9. Dėl namų Viešpaties, musų Dievo, jėškosu aš tavo naudos.

Psalmas 123.

Gerųjų paniekinimas ir palinksminojimas.

1. Giesmė aukštesniame kore.
Aš savo akis pakeliu tavęspi, kursai tu danguje sėdi.
2. Štai, kaip akys tarnų ant rankų savo ponų veizd, kaip akys tarnaitės ant rankų savo žiuponės veizd, šitaip veizd ir musų akys ant Viešpaties, musų Dievo, iki jis mums malonus pastoja.
3. Buk mums malonus, Pone Dieve, buk mums malonus! nėsa mes iš viso esme paniekinami.
4. Dušia musų pilna yra apjuokimo puikiųjų ir paniekinimo pasididžiuojančiųjų.

Psalmas 124.

Dėkavonė už Dievo pristojimą bėdoje.

1. Giesmė Dovido aukštesniame kore.
Jei Dievas ne butų su mumis, taipo sakyk Izraėl,
2. Jei Dievas ne butų su mumis, kada žmonės prieš mus keliasi:
3. Tai jie mus gyvus prarytų. Kada jų narsas ant musų įnirštų,
4. Tai vandens mus praskandintų, srovės eitų per musų dušią.
5. Vandens eitų peraukštai per musų dušią.
6. Pagirtas te esie Ponas Dievas, kad mus ne duost ant plėšimo jų dantims!
7. Musų dušia išsprudo, *kaip paukštis iš žabangų paukštininko; spąstas patruko, ir mes valni pastojome. *Pm. 6, 5.
8. Musų *pagalba yra vardan Pono Dievo, kursai sutvėrė dangų ir žemę. *Ps. 121, 2.

Psalmas 125.

Nusitikėjimas ne duosti gėdoje buti.

1. Giesmė aukštesniame kore.
Kurie *nusitik Ponu Dievu, tie ne prapuls, bet amžinai išsilaikys, kaip kalnas Ziono. *Ps. 21, 8.
2. Aplink Jėruzalę yra kalnai, ir Ponas Dievas yra *aplink savo žmones nuo šio čėso iki amžių. *Ps. 34, 8.
3. Nėsa ponystė piktųjų ne pasiliks ant pulkelio teisiųjų, kad teisieji savo ranką ne ištiestų ant neteisybės.
4. Pone Dieve, gerai daryk geriemsiems, ir kurie yra *geros širdies! Ps. 112, 4.
5. Bet kurie pasiduosti ant kelių savo neteisybės, tus Ponas Dievas pravarys su piktadėjais; o *pakajus te esie ant Izraėl! *Gal. 6, 16.

Psalmas 126.

Krikščionių smutnybė bus perversta į linksmybę.

1. Giesmė aukštesniame kore.
Kada Ponas Dievas *apkaltuosius Ziono išgelbės, tai busime kaip sapnuojantieji. *Ps. 14, 7.
2. Tai musų burna pilna bus juoko, ir musų liežuvis pilnas garbės. Tai bus sakoma tarp pagonų: „Ponas Dievas didžius daiktus ant jų padarė.“
3. *Ponas Dievas didžius daiktus ant musų padarė, iš to esme linksmi. *Luk. 1, 49.
4. Pone Dieve nugręšk musų apkalimą, kaip tu vandenis prieš pietus išdžiovini!
5. Kurie *sėja su verksmu, dagos su džiaugsmu. *Mat. 5, 4.
6. Jie eit verkdami ir neša brangią sėklą; ir ateit su džiaugsmu, atnešdami savo pėdus.

Psalmas 127.

Peržegnotas ukio priveizdėjimas ir valdymas.

1. Giesmė Salomono aukštesniame kore.

Jei Ponas Dievas ne budavoja namus, tai noprosnai dirba, kurie juos budavoja. Jei Ponas Dievas miestą ne apsergti, tai noprosnai bunda sargas.

2. Noprosnai yra, kad anksti keliatės ir potam ilgai sėdit ir *valgote savo duoną su rupesčiais; nės savo prieteliams jis tą duosti bemiegant. *Ez. 12, 19.

3. Štai, vaikai yra Dievo *dovana, ir žyvato vaisius yra jo davimas. *1 Maiž. 33, 5.

4. Kaip strielos rankoje stipriojo, šitaipo sekasi jaunieji vaikai.

5. Gerai tam, kursai tokių savo seidoką tur pilną; tie ne bus gėdoje, kada su savo neprieteliais bylinės vartuose.

Psalmas 128.

Suvenčiavotųjų rėdas ir žegnonė.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Gerai tam, kursai Dievo bijos ir ant jo kelių vaikščioja.

2. Tu pasipenėsi darbais savo rankų; gerai tau, tau gerai pasiseka.

3. Tavo pati bus kaip vaisingas vynmedis aplink tavo namus; tavo vaikai kaip aliejaus čiepeliai aplink tavo stalą.

4. Štai, šitaip yra peržegnojamas vyras, kursai Dievo bijos.

5. Ponas Dievas tavę peržegnos iš Ziono, kad matytumbei palaimą Jėruzalės per visą savo amžią,

6. Ir matytumbei savo vaikų vaikus. *Pakajus ant Izraėlio! *Ps. 125, 5.

Psalmas 129.

Bažnyčios pergalėjimas ant savo nprietelių.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Jie manę tankiai spaudė nuo mano jaunystės, taipo sakyk Izraėl!

2. Jie manę tankiai spaudė nuo mano jaunystės, bet tačiau manę ne apgalėjo.

3. *Artojai arė ant mano pakalos ir ilgas varė savo vagas. *Jėz. 50, 6 ir 51, 23.

4. Dievas, teisusis, nukirto virvę piktųjų.

5. Ak, *kad butų gėdoje ir atgalion sugrįštų visi, kurie ne apkenčia Ziono! *Ps. 6, 11.

6. Ak, kad jie butų kaip žolė ant stogų, kuri padžiusta, pirmneng išraujama!

7. Iš kurios piovėjas ne pildo savo ranką, nei rišėjas savo glėbį,

8. Nei tie, kurie praeiti, ne sako: „Dievo peržegnojimas te esie ant jųsų, mes jus žegnojame vardan Pono Dievo!“

Psalmas 130.

Malda griekų atleidimo dėlei.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Iš gilybės, Pone Dieve, šaukiu tavęspi.

2. Pone Dieve, *klausyk mano balso, dabokis savo ausimis ant balso mano maldos. *Ps. 5, 2 ir 102, 2.

3. Jei tu, Pone Dieve, griekus nori prirokuoti, Pone Dieve, kas išsilaikys?

4. Nėsa pas tavę yra *atleidimas, kad tavęs prisibijotum. *Jėz. 55, 7.

5. Aš *laukiu Pono Dievo, mano dušia laukia, ir aš nusitikiu ant jo žodžio. *Ps. 27, 14.

6. Mano dušia laukia Pono Dievo nuo vienos aušros iki kitos.

7. Izraėl, nusitikėk Ponu Dievu! nės prie Dievo yra malonė ir daug išgelbėjimo pas jį.

8. Ir Jisai išgelbės *Izraėlį iš visų jo griekų. *Jėr. 31, 11.

Psalmas 131.

Paveikslas žemystės; biaurybė pasididžiavimo.

1. Giesmė Dovido aukštesniame kore.

Pone Dieve, mano širdis nesididžiuoja, ir mano akys ne puikavoja, neigi jėškau didžių daiktų, kurie man peraukšti yra.

2. Kada savo dušią ne nuramdįdavau ir ne nutildįdavau, tai mano dušia buvo nutraukiama, kaip kada kas nutraukiamas yra nuo savo augyvės.

3. Izraėl, nusitikėk Ponu Dievu nuo šio čėso iki amžių amžių!

Psalmas 132.

Malda už išlaikymą Dievo šlužmos ir svietiškojo valdymo.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Atsimink, Pone Dieve, Dovido ir visų jo persekinėjimų!

2. Kursai prisiekė Ponui Dievui ir žadėjo Visogalinčiamjam Jokubo:

3. „Aš ne eisu į šėtrą savo namų, nei ant savo patalo atsigulsuos, *2 Zom. 5, 9.

4. Ne *duosu savo akims miegoti, nei akių vokams snausti, *Pam. 6, 4.

5. Iki rasu vietą Ponui Dievui, *namams Visogalinčiamjam Jokubo.“ *Darb. 7, 46.

6. Štai, mes girdime apie ją Epratoje, mes radome ją ant lauko Jaar.
* 1 Zom. 6, 21.
7. *Eisime į jo namus ir melsimės ties suoleliu jo kojų. * Ps. 95, 6 ir 99, 5.
8. *Kelkis, Pone Dieve, ant savo atsiilsėjimo, tu, ir skrynė tavo macies!
* 4 Maiž. 10, 35. s.
9. Tavo klebonai te esie aprėdyti teisybe, ir tavo *šventieji tesidžiaugias.
* Ps. 32, 11.
10. Ne atimk ponavojimą savo mostytojo, dėl savo tarno Dovido!
11. Ponas Dievas *Dovidui tikrą prysiegą davė, nuo tos jis nesikreipsis: „aš tau ant tavo sosto pasodįsu vaisių tavo kuno. * Ps. 89, 4.
12. Jei tavo vaikai laikys mano derėjimą ir mano liudymą, kurį aš juos mokįsu, tai ir jų vaikai ant tavo sosto sėdės amžinai."
13. Nėsa Ponas Dievas Zioną išrinko, ir padingsta jam tenai gyventi.
14. „Tai yra mano atilsis amžinai, čionai aš gyvęsu, nėsa čia man padingsta.
15. Aš jų penukšlą peržegnosu ir jų pavarguliams duonos apsčiai duosu.
16. Jų klebonus aš apvilksu išganymu, ir jų šventieji bus linksmi.
17. Čiajau aš duosu *užaugti ragą Dovido; aš savo mostytamui žibnyčią pagatavijau. * Luk. 1, 69. Ps. 112, 9.
18. Jo neprietelius apvilksu *gėda; ale ant jo žydės jo vainikas." * Ps. 35, 26.

Psalmas 133.

Apie brangiausiąjį žemčiugą pakajaus ir sandorystės.

1. Giesmė Dovido aukštesniame kore.
Štai, kaip gražus ir meilingas daiktas yra, kad *broliai sandoroje pas viens vieną gyvena! * Rym. 15, 5.
2. Kaip *mostis brangiausiai kvepiantiji, kuri nuo galvos Aarono teka į jo barzdą, kuri nutek į jo rubą, * 2 Maiž. 29, 7.
3. Kaip rasa, kuri nuo Ermono krint ant kalnų Ziono; nės čia žada Ponas Dievas žegnonę ir išsilaikymą visados ir amžinai.

Psalmas 134.

Apie rėdą bažnyčios tarnų.

1. Giesmė aukštesniame kore.
Štai, liaupsinkite Poną Dievą, visi tarnai Pono Dievo, kurie naktimis stovite namuose Pono Dievo!
2. Pakelkite savo rankas ties šventinyčia ir liaupsinkite Poną Dievą!
3. Ponas Dievas te peržegnoja tavę iš Ziono, kurs dangų ir žemę sutvėrė!

Psalmas 135.

Dėkavojimas už Dievo geradėjystes.

1. Alleluja.
Liaupsinkit vardą Pono Dievo, liaupsinkit, jus tarnai, Poną Dievą,
2. Jus, kurie stovite namuose Pono Dievo, dvaruose namų musų Dievo!
3. Liaupsinkite Poną Dievą! nėsa Ponas Dievas yra geras; giedokite jo vardui! nės jis meilingas.
4. Nės Dievas sau išsirinko Jokubą, Izraėlį per savąjį.
5. Nės žinau, kad Ponas Dievas didis yra, ir musų *Dievas už visus dievus didesnis. * 2 Maiž. 15, 11. Ps. 86, 8 ir 89, 7.
6. Vislab, *ką jis nor, tai jis daro, danguje ir ant žemės, juriose ir visose gilybėse. * Luk. 1, 37.
7. Kursai duosti pasikelti *debesims nuo galo žemės, kursai žaibus ir lietų daro, kursai vėją duosti ateiti iš paslėptų vietų. * Jėr. 10, 13.
8. Kursai *pirmgimusiuosius nužavino Egypto žemėje, taip žmonių, kaip ir bandos, * 2 Maiž. 12, 29.
9. Ir atsiuntė savo ženklus ir stebuklus ant tavęs, Egypto žemė, ant Paraono ir ant visų jo tarnų;
10. Kursai daug žmonių pamušė ir *nužavino macnius karalius: * Ps. 136, 18.
11. *Sioną, karalių Amorytų, ir Ogą, karalių iš Bazano, ir visas karalystes Kanaan; * 4 Maiž. 21, 21. 24. s. Ps. 136, 19. 20.
12. Ir *davė jų žemę į tėviškę, į tėviškę savo žmonėms Izraėl.
* Joz. 11, 23 ir 12, 6.
13. Pone Dieve, tavo vardas patenka amžinai; tavo *atsiminimas, Pone Dieve, patenka iki amžių amžio.
* Ps. 102, 13.
14. Nėsa Ponas Dievas savo žmones sudys, ir savo tarnams bus malonus.
15. Pagonų *dievaičiai yra sidabras ir auksas, darbas žmonių rankų.
* Ps. 115, 4.
16. Jie burnas tur ir ne kalb; akis tur ir ne regi;
17. Ausis tur ir ne girdi; neigi yra kvapo jų burnoje.
18. Kurie *juos daro, yra jiems lygus, ir visi, kurie ant jų nusitik. * Jėz. 42, 17.

19. Giminė Izraėlio, liaupsinkite Poną Dievą; liaupsinkite Poną Dievą, jus iš giminės Aarono!
20. Jus iš giminės Lėvy, liaupsinkite Poną Dievą; kurie bijotėsi Pono Dievo, liaupsinkite Poną Dievą!
21. Pagarbintas te esie Ponas Dievas iš Ziono, kursai Jėruzalėje gyvena! Alleluja.

Psalmas 136.

Dėkavojimas už Dievo malonę ir stebuklus.

1. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės jis yra geras; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 100, 3.
2. Dėkavokite Dievui visų dievų! nės jo malonė patenka amžinai.
3. Dėkavokite Viešpačiui visų viešpačių! nės jo malonė patenka amžinai.
4. *Kursai vienas didžius stebuklus daro; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 72, 18.
5. Kursai *dangus darė išmintingai; nės jo malonė patenka amžinai. * 1 Maiž. 1, 6. s.
6. Kursai *žemę ant vandenų išplatino; nės jo malonė patenka amžinai. * 1 Maiž. 1, 1. 7.
7. Kursai *dides padarė žvakes; nės jo malonė patenka amžinai; * 1 Maiž. 1, 14.
8. *Saulę, kad šviestų dienoje; nės jo malonė patenka amžinai; * Ps. 74, 16. 17.
9. Mėnesį ir žvaigždes, kad šviestų naktyje; nės jo malonė patenka amžinai.
10. Kursai ištiko Egypcionų pirmgimusiuosius; nės jo malonė patenka amžinai;
11. Ir *išvedė Izraėlį; nės jo malonė patenka amžinai; * 2 Maiž. 12, 41.
12. Su sylinga ranka ir ištiestu petimi; nės jo malonė patenka amžinai.
13. Kursai perdalijo *nendrių jures į dvi dali; nės jo malonė patenka amžinai. * 2 Maiž. 14, 21. Neėm. 9, 11.
14. Ir pervedė Izraėlį per jų vidų; nės jo malonė patenka amžinai.
15. Kursai *Paraoną ir jo pulką į nendrių jures įstumė; nės jo malonė patenka amžinai. * 2 Maiž. 14, 26. s.
16. Kursai savo žmones vedė per pusčią; nės jo malonė patenka amžinai.
17. Kursai didžius karalius išmušė; nės jo malonė patenka amžinai;
18. Ir *pasmaugė macnius karalius; nės jo malonė patenka amžinai; * Ps. 135, 10.
19. *Sioną, Amorytų karalių; nės jo malonė patenka amžinai; * 4 Maiž. 21, 34 35.
20. Ir Ogą, karalių Bazane; nės jo malonė patenka amžinai;
21. Ir davė jų žemę į tėviškę; nės jo malonė patenka amžinai;
22. Į tėviškę savam tarnui Izraėl; nės jo malonė patenka amžinai.
23. Nės jis atsiminė musų, kada buvome prispausti; nės jo malonė patenka amžinai.
24. Ir išgelbėjo mus nuo musų neprietelių; nės jo malonė patenka amžinai.
25. *Kursai duosti penukšlą visam sutvėrimui; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 145, 15.
26. Dėkavokite Dievui dangaus! nės jo malonė patenka amžinai.

Psalmas 137.

Sugautųjų Žydų verksmo giesmė.

1. Pas vandenis Babėlės sėdėjome verkdami, kada Ziono atsiminėme.
2. Savo arpas pakabinome ant gluosnių, tenai esančiųjų.
3. Nėsa tenai liepė mums giedoti, kurie mus sugautus laikė, ir savo raudojime linksmais buti, sakydami: „pagiedokite mums giesmę apie Zioną!“
4. Kaipo giedotumbime giesmę Pono Dievo svetimoje žemėje?
5. Jei užmirštu tavęs, *Jėruzale, tai te esie užmiršta mano dešinės. * Jėr. 51, 50.
6. Mano *liežuvis turėtų prilipti prie mano gomurio, jei tavęs ne atsimįsu, jeĩ ne laikysu Jėruzalę už savo didžiausią linksmybę. * Ez. 3, 26.
7. Pone Dieve, atsimink vaikų Edom dienoje Jėruzalės, kurie sako: „pusta! pusta iki jos dugno!“
8. Tu *išpustytoji duktė Babėlės, gerai tam, kursai tau atlygįs, kaip tu mums darei. * Jėz. 13, 19.
9. Gerai tam, kursai ima tavo *jaunus vaikus ir visai juos sudaužia į akmenį. * Jėz. 13, 16. Apr. 2, 23.

Psalmas 138.

Dėkavojimas už Dievo susimilimą.

1. Psalmas Dovido.
Aš *dėkavoju tau iš visos širdies; po akių dievų tau garbę duosu. * Ps. 9, 2.
2. Aš melsiuos ties tavo šventaja bažnyčia ir tavam vardui dėkavosu tavo malonės ir viernybės dėlei, nėsa

tu savo vardą pašlovinai ant viso
per savo žodį.
3. Kada tavęspi šaukiu, tai išklausyk
manę ir duok mano dušiai didę sylą!
4. Tau *dėkavoja, Pone Dieve, visi
karaliai ant žemės, kad girdėtų žodį
tavo burnos, * Ps. 68, 32. 33.
5. Ir giesti ant kelių Pono Dievo,
kad garbė Pono Dievo didė yra.
6. Nėsa *Ponas Dievas yra aukštas
ir veizdi ant pasižeminančio, ir pa-
žįsta pasididžiuojantįjį iš tolo.* Ps. 113, 5.
7. Kada *didžiausiame varge esmi,
tai tu manę atgaivini, ir ištiesi savo
ranką ant keršto mano neprietelių ir
gelbi manę su savo dešine. * Luk. 7, 11. s.
8. Dievas padarys galą manęs dėlei.
Pone Dieve, *tavo malonė yra amžina;
†darbą savo rankų tu ne prastok!
* Ps. 52, 3. Luk. 1, 50. † Ps. 90, 17.

Psalmas 139.

Apie Dievo aprupinimą, visgalingąją macį ir pribuvimą.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
Pone Dieve, *tu išmėgini manę ir
pažįsti manę. * perkš. 23. Ps. 7, 10.
2. Ar sėdžiu arba keliuos, tai tu ži-
nai; tu *permanai mano mislis iš tolo.
* Jėr. 17, 10.
3. Ar eimi, ar guliu, tai tu aplink
manę esi ir regi visus mano kelius.
4. Nėsa štai, niera nei jokio žodžio
ant mano liežuvio, kurio tu, Pone
Dieve, iš viso ne žinotumbei.
5. Tu tai darai, ką aš pirm arba
paskui dirbu, ir *laikai savo ranką
ant manęs. * 2 Maiž. 33, 22.
6. Toksai žinojimas man yra per
dyvinas ir per aukštas, aš to ne ga-
liu permanyti.
7. Kur eisu aš nuo tavo dvasės?
ir kur bėgsu nuo tavo veido?
8. Jei žengčiau į dangų, tai tu čia esi.
Jei patalą kločiaus pekloje, *štai, tu
taipojau ir čia esi. * Amos 9, 2.
9. Jei imčiau sparnus aušros ir *pa-
silikčiau galiausiose juriose, * Jon. 1, 3.
10. Tai tačiau tavo ranka manę tenai
vadžiotų, ir tavo dešinė manę nutvertų.
11. Jei sakau: tamsybės gal manę
apdengti, tai ir *naktis aplink manę
tur šviesi buti. * Job. 34, 22.
12. Nės ir *tamsybės po tavo akių ne
tamsios yra, ir naktis žiba kaip diena,
tamsybė yra kaip šviesybė. * Jok. 1, 17.
13. Nėsa tu mano inkstus turi savo
valėje, tu buvai ant manęs žyvate
motynos.
14. Dėkavoju tau todėl, kad *dyvi-
nai darytas esmi; stebuklingi yra tavo
darbai, ir tai išpažįsta mano dušia gerai.
* Job. 10, 8. s. Ps. 119, 73.
15. Mano kaulai tau ne buvo pa-
slėpti, kaip aš paslėptoje vietoje da-
romas buvau, kada sutveriamas bu-
vau viduje žemės.
16. Tavo akys manę regėjo, kaip dar
ne buvau pagatavytas; ir *visos mano
dienos buvo rašytos ant tavo knygų,
kurios dar turėjo ateiti, ir kurių nei
viena dar ne buvo. * Job. 14, 5.
17. Bet kaip brangios yra, Dieve,
po mano akių *tavo dumos! kaip
yra jų toks didis skaitlius! * Jėz. 55, 9.
18. Kad jas skaityčiau, *jų butų dau-
giaus, neng žiezdrų. Kad pabundu,
dar su tavimi esmi. * 1 Kar. 4, 29.
19. Ak Dieve, kad užmuštumbei pik-
tuosius, ir kraujo trokštantieji nuo
manęs atstoti turėtų!
20. Nėsa darkiai apie tavę kalba, ir
tavo neprieteliai išsikelia be reikalo.
21. Beje *n'apkenčiu, Pone Dieve,
tavęs n'apkenčiančiųjų ir didei pykstu
ant jų, kad jie prieš tavę statosi. * Ps. 101, 3.
22. Aš jų tikrai n'apkenčiu, todėl
jie man neprieteliais pastojo.
23. *Pertirk manę, Dieve, ir išpa-
žink mano širdį; mėgink manę ir iš-
tirk, kaip aš dumoju, * perkš. 1.
24. Ir veizdėk, bau n'esmi ant pikto
kelio, ir *vesk manę ant amžinojo
kelio! * Ps. 25, 4.

Psalmas 140.

Malda dėl išgelbėjimo taip nuo nežinomų, kaip ir nuo žinomų neprietelių.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotinas.
2. *Išgelbėk manę, Pone Dieve, nuo
piktų žmonių; apsaugok manę nuo
žmonių, ne vertai darančių, * Ps. 43, 1 ir 142, 7.
3. Kurie piktai dumoja savo širdyje
ir kasdien vaidą kelia.
4. Jie savo liežuvį *aštrina, kaip
žaltys; angies nuodai yra po jų lu-
pomis. Sėla. * Ps. 5, 10.
5. Apgink manę, Pone Dieve, nuo
rankos Dievo nesibijančiųjų; apsaugok
manę nuo žmonių, blogai darančiųjų,
kurie mano ėjimą dumoja parstumti!
6. Puikieji *žabangų man spendžia,

ir ištiesia virves man ant tinklo ir spendžia man spąstus ant kelio. Sėla. * Ps. 119, 110 ir 141, 9.
7. Bet aš tariu Ponui Dievui: *tu esi mano Dievas; Viešpatie, permanyk balsą mano šauksmo! * Ps. 22, 11.
8. Viešpatie, Pone Dieve, mano stiprioji pagalba, tu apsaugoji mano galvą *čėse kovos. * Ps. 78, 9.
9. Pone Dieve, ne duok piktamjam valės; ne stiprink jo piktenybę, kad todėl n'išsikeltųs! Sėla.
10. * Nepalaima, apie kurią mano neprieteliai dumia, te puol ant jų galvos. * Ps. 7, 17.
11. Jis žarijomis juos appils; Jis ugnimi giliai juos į žemę muš, kad niekadai nesikeltų.
12. Pikta burna ne turės nei jokios laimės ant žemės; žmogus, savo liežuvį ne valdąs, bus pravarytas ir prapuldytas.
13. Nės žinau, kad Dievas biednojo bylą ir pavargusiojo provą išves.
14. Ir teisieji dėkavos tavo vardui, ir gerieji po tavo akių pasiliks.

Psalmas 141.

Malda dėl pagalbos ir dėl išgelbėjimo.

1. Psalmas Dovido.
Pone Dieve, aš šaukiu tavęspi, *skubinkis manęspi; permanyk mano balsą, kada meldžiuosi tavęs! * Ps. 40, 14.
2. Mano malda te įtinka po tavo akių, kaip rukinimo apiera, mano *rankų pakėlimas, kaip vakaro apiera. *2 Maiž. 9, 29.
3. Pone Dieve, apsaugok mano burną ir apgink mano lupas!
4. *Ne lenk mano širdį ant ko pikto, kad piktai ne elgčiaus su piktadėjais, kad ne valgyčiau nuo to, ko jie mėgsta. * Ps. 119, 36. 112.
5. Teisusis te pamokina manę prieteliškai ir te pabara manę; tai man taip įtiks, kaip kvepiąs aliejus ant mano galvos; nės aš visadai meldžiuosi, kad jie man iškados ne darytų.
6. Jų mokįtojai turėtų nustumti buti nuo uolos, tada girdės, mano pamokslą meilingą esantį.
7. Musų kaulai išbarstyti yra iki peklos, kaip kada kas išardo bei išknisa žemę.
8. Nės *ant tavęs, Viešpatie Pone Dieve, veizd mano akys, tavimi nusitikiu; ne atmesk mano dušią! * Ps. 123, 2
9. Apsaugok manę *nuo žabango, kurį jie man spendė, ir nuo spąsto piktadėjų! * Ps. 140, 6.
10. *Dievo nesibijančiuosius duok įkliuti į jų pačių tinklus podraugiai, ale manę visada išvengti! * Ps. 7, 40.

Psalmas 142.

Dovido malda pagalbos ir išgelbėjimo dėlei.

1. Pamokinimas Dovido melstis, kada jis buvo *uoloje. * 1 Zom. 24, 4.
2. Aš šaukiu Dievopi savo balsu; aš meldžiuosi Pono Dievo savo balsu.
3. Aš pranešu po jo akių savo kalbėjimą ir pasakau po jo akių savo bėdą.
4. Kad mano dvasė *tužboje yra, tai tu manę užstoji; jie man spendžia †žabangų ant kelio, kuriuomi eimi. * Ps. 138, 7. † Ps. 140, 6.
5. Žiurėk ant dešinės ir dabok, nei vienas ne nor manęs pažinti; ne galiu išbėgti; nei vienas ne užstoja mano dušią.
6. Pone Dieve, tavęspi šaukiu ir tariu: *tu esi mano nusitikėjimas, mano dalis žemėje gyvųjų. * Ps. 91, 2.
7. Dabokis mano skundimo, nėsa didei esmi varginamas; *išgelbėk manę nuo mano persekinėtojų; nėsa jie man per macnus yra. * Ps. 7, 2.
8. *Išvesk mano dušią iš temnyčios, kad dėkavočiau tavam vardui! Teisieji susirinks manęspi, kad tu man gerai darai. * Ps. 25, 17.

Psalmas 143.

Prisivertimo malda dėl išgelbėjimo iš pikto ir įgijimo gero.

1. Psalmas Dovido.
Pone Dieve, *išklausyk mano maldą, permanyk mano prašymą dėl savo viernybės, išklausyk manę dėl savo teisybės; * Ps. 5, 2.
2. Ir *ne eik provon su savo tarnu! nės †po tavo akių niera teisus nei vienas gyvųjų. * Ps. 119, 124. † Pam. 20, 9.
3. Nėsa neprietelius persekinėja mano dušią ir manę smertnai spaudžia; jis *paguldo manę į tamsybę, kaip numirusiuosius sviete. * Raud. 3, 6.
4. Ir mano dvasė nusitužija manyje, mano širdis mano kune yra suėsta.
5. Aš *atsimenu pirmųjų gadynių; aš kalbu apie visus tavo stebuklus ir sakau apie darbus tavo rankų. * Ps. 77, 6.
6. Aš išskleidžiu savo rankas tavęspi; mano *dušia trokšta tavęs, kaip išdžiuvusi žemė. Sėla. * Ps. 63, 2.

7. Pone Dieve, *išklausyk manę veikiai, mano dvasė pasileidžia; ne slėpk savo veidą nuo manęs, kad ne bučiau lygus tiems, kurie nueit į duobę. *Ps.28,1.
8. Duok man anksti girdėti tavo malonę, nės tavimi nusitikiu. Daryk man žinomą kelią, ant kurio turu vaikščioti! nės aš išsiilgau tavęs.
9. Išgelbėk manę, mans Dieve, nuo mano nprietelių! aš prie tavęs glaudžiuosi.
10. Mokįk manę daryti tavo valę, nėsa tu esi mano Dievas; tavo geroji Dvasė te vadžioja mane tikru keliu!
11. Pone Dieve, atgaivink manę dėl savo vardo; *vesk mano dušią iš bėdos dėl savo teisybės; *Ps. 142, 8.
12. Ir išpustyk mano nprietelius dėl savo malonės, ir nužavink visus, kurie mano dušią vargina! nės aš esmi tavo tarnas.

Psalmas 144.

Dėkavonė ir malda už įgautą ir dar laukiamą pergalėjimą.

1. Psalmas Dovido.
Pagarbintas te esie Ponas Dievas, mano stiprybė, *kursai mano rankas mokina gintis, ir mano pirštus kariauti! *2 Zom. 22, 35.
2. Mano susimilimas ir *mano pilis, mano gynėjas ir mano išgelbėtojas, mano skydas, ant kurio aš nusitikiu, kursai mano žmones po manimi verčia. * Ps. 18, 3.
3. Pone Dieve, *kasgi žmogus, kad taip didei jį užstoji? ir žmogaus sunus, kad jo taip labai atboji? *Ps. 8, 5.
4. Juk žmogus kaip ir niekas yra, jo amžias nueiti kaip *šešėlis. *Job. 14, 2.
5. Pone Dieve, palenk savo dangus ir nužengk; *pakrutįk kalnus, kad ruktų; * Ps. 104, 32.
6. Duok žaibuoti ir išbarstyk juos; šauk savo stulpus ir išgandįk juos;
7. Siųsk savo ranką iš aukšto ir išgelbėk manę; ir išvaduok manę iš didžių vandenų, nuo rankos svetimųjų vaikų,
8. Kurių *pamokslas niekam ne deria, ir jų darbai nevierni! *Ps. 36, 4.
9. Dieve, aš tau *nauja giesmę giedosu, aš tau žaisu ant psaltėriaus dešimtis striunų. * Ps. 33, 2. 3.
10. Kursai *karaliams išgalėjimą duodi ir išgelbi savo tarną Dovidą nuo razbajiškojo kardo piktojo. *Pam.21, 31.
11. Išgelbėk manę taipojau ir išvaduoki manę nuo rankų svetimųjų vaikų, kurių pamokslas niekam ne deria, ir kurių darbai negeri yra!
12. Kad musų sunus užaugtų savo jaunystėje, kaip čiepeliai, ir musų dukters, kaip mandagiai darytieji namų kampai, lygiai kaip paločius;
13. Ir kad musų kamaros pilnos butų, ir išduoti galėtų zopostą po zoposto; kad musų avys privistų tukstančiais ir šimtais tukstančių musų kiemuose;
14. Kad musų jaučiai daug padirbtų; kad nei vienos iškados, nei jokio patrotijimo, nei skundimo ne butų ant musų ulyčių.
15. Palaimingi yra tie žmonės, kuriems taip sekasi; bet geriaus tiems *kurių Viešpats yra jų Dievas! *Ps. 33, 12.

Psalmas 145.

Pagarbinimas karalystės Kristaus ir jo geradėjysčių.

1. Garbinimas Dovido.
Didei *pagarbįsu tavę, mans Dieve, tu karaliau, ir †tavo vardą garbįsu visados ir amžinai. *Ps. 34, 4. †Ps. 69, 31.
2. Aš tavę kasdien garbįsu, ir tavo vardą visados ir amžinai.
3. Ponas Dievas yra *didis ir labai girtinas, ir jo didybė yra n'iškalbama. *Ps. 95, 3. s.
4. Vaikų vaikai garbįs tavo darbus ir sakys apie tavo macnybę.
5. *Aš kalbėsu apie tavo didei gražiąją šlovę ir apie tavo stebuklus; *Ps. 71, 17 ir 143, 5.
6. Kad žmonės kalbėtų apie didžiuosius tavo darbus ir pasakytų tavo šlovę;
7. Kad girtų tavo didžiąją gėrybę ir tavo teisybę garbintų.
8. *Malonus ir susimilstąs yra Ponas Dievas, lengvas ir didžio susimilimo. *2 Maiž. 34, 6.
9. *Dievas visiems yra geras ir susimilsta ant visų savo darbų. *Rym. 11, 32.
10. Tau tur dėkavoti, Pone Dieve, visi tavo darbai, ir tavo šventieji tavę liaupsinti,
11. Ir garbę tavo karalystės girti, ir apie tavo macį sakyti,
12. Kad žinoma butų žmonių vaikams tavo macis ir *garbingoji šlovė tavo karalystės. *perkš. 5.
13. Tavo karalystė yra *amžina karalystė, ir tavo ponystė pasiliekti visados ir amžinai. *Ps. 10, 16.

14. Ponas Dievas išlaiko visus puolančius, ir *attiesia visus didžiausiame varge esančius. * Ps. 146, 8. Luk. 1, 52.
15. Visų *akys tavęs laukia, ir tu †duodi jiems jų penukšlą tikru čėsu. * Ps. 104, 27. † Ps. 136, 25.
16. Tu atveri savo ranką ir pasotini visus gyvus su pasimėgimu.
17. Ponas Dievas yra *teisus visuose savo keliuose ir šventas visuose savo darbuose. * 5 Maiž. 32, 4.
18. Ponas Dievas yra arti visiems jo meldžiantiems, visiems, kurie jo viernai meldžiasi.
19. Jis *daro, ko Dievo prisibijantieji nor, ir išklauso jų šauksmą ir gelbti jiems. * Pam. 10, 24.
20. Ponas Dievas apsaugti visus jį mylinčius ir išpustys visus piktuosius.
21. Mano burna tur garbinti Poną Dievą, ir visas kunas liaupsinti jo šventąjį vardą visados ir amžinai.

Psalmas 146.

Apie tikrąjį nusitikėjimą ant Dievo.

1. Alleluja.
Liaupsink Poną Dievą, mano dušia!
2. Aš Dievą *liaupsįsu, kolei gyvas busu ir savam Dievui giedosu, kolei čia esmi. * Ps. 18, 4.
3. Ne nusitikėkite ant kunįgaikščių! jie yra žmonės, *kurie ne gal gelbėti. * Ps. 118, 8. 9. Jėr. 17, 5.
4. Nėsa *žmogaus dvasė tur atstoti, ir jis tur vėl į žemę pavirsti; tada prapuola visos jo mislys. * 1 Maiž. 3, 19. Mok. 12, 7.
5. Gerai tam, *kurio pagalba yra Dievas Jokubo, kurio nusitikėjimas ant Viešpaties, jo Dievo, stov, * Pam. 16, 20.
6. Kursai *dangų, žemę, jures, ir vislab, kas jose yra, padarė; kursai †žadėjimą attesa amžinai; * Darb. 14, 15. † Ps. 33, 4.
7. Kursai provą daro prispaudimą kenčiantiems; kursai pena išalkusiuosius. Ponas Dievas išvaduoja apkaltuosius.
8. Ponas Dievas akluosius daro reginčiais. Ponas Dievas attiesia priblokštuosius žemėspi; Ponas Dievas myl teisiuosius.
9. Ponas Dievas apsaugti ateivius ir *siratas, ir išlaiko našles; ir sugaišina kelią piktųjų. * 2 Maiž. 22, 21. s.
10. *Ponas Dievas yra karaliumi amžinai, tavo Dievas, Zion, ant amžių amžio. Alleluja. * Ps. 93, 1.

Psalmas 147.

Graudenimas ant dėkavojimo už Dievo aprupinimą ir geradėjystes.

1. Liaupsinkite Poną Dievą! nės *musų Dievą liaupsinti brangus daiktas yra; tokia liaupsė yra miela ir graži; * Ps. 92, 2.
2. Ponas Dievas budavoja Jėruzalę ir surenka pravarytuosius Izraėlyje.
3. Jis *gydo pažeistos širdies esančius ir aptveria jų kančias. * 2 Maiž. 15, 26. Ps. 6, 3. Jėz. 61, 1.
4. Jis *paskaito žvaigždes ir jas visas vardais vadina. * Jėz. 40, 26.
5. Musų *Dievas didis yra ir didės macies, ir niera išmislyjama, kaip jis karaliauja. * Ps. 135, 5 ir 145, 3.
6. Ponas Dievas *attiesia pavargusius ir žemyn nustumia piktuosius. * Ps. 146, 8.
7. Giedokite *pakarčiui Ponui Dievui su dėkavojimu ir liaupsinkite musų Dievą arpomis! * Ps. 34, 3. s.
8. Kursai dangų apdengia debesimis ir duosti lietaus ant žemės; kursai duosti augti žolei ant kalnų;
9. Kursai duosti bandai jos pašarą, varnų vaikams, kurie jo meldžiasi.
10. Jisai ne mėgsta stiprumų *žirgo, nei mėgsta nei jokio (vyro) staibiais. * Pam. 21, 31.
11. Ponas Dievas mėgsta tais, kurie jo bijos ir jo malone nusitik.
12. Jėruzale, garbink Poną Dievą, liaupsink, *Zion, savo Dievą! * Ps. 146, 10.
13. Nėsa jisai stipriusdaro užkaiščius tavo vartų ir peržegnoja tavo vaikus juose.
14. Jis daro pakajų tavo rubežiams ir pasotina tavę geriausiais kviečiais.
15. Jis siunčia savo kalbėjimą ant žemės; greitai teka jo žodis.
16. Jis *duosti sniegą, kaip vilną, jis barsto šalnas, kaip pelenus. * Ps. 148, 8.
17. Jis meta ledus, kaip kąsnius; kas gal išlikti dėl jo šalčio?
18. Jis sako, tai sutirpsta; jis duosti pusti savam vėjui, tai ištirpsta.
19. Jis praneša Jokubui savo žodį, Izraėliui savo teisybes ir provas.
20. Taip jis *ne daro nei jokiems pagonams, nei duosti jiems žinoti savo provas. Alleluja. * 5 Maiž. 4, 7. Rym. 3, 2.

Psalmas 148.

Visotinas graudenimas, kad visi sutvėrimai Dievą garbintų.

1. Alleluja.
Liaupsinkit, *jus dangus, Poną Dievą, liaupsinkit jį aukštybėje! * Ps. 69, 35.

2. Liaupsinkit jį, *visi jo angielai; liaupsinkit jį, visi jo pulkai! *Luk.2,13.
3. Liaupsinkite jį, saulė ir mėnuo; liaupsinkite jį, visos žibančiosios žvaigždės!
4. Liaupsinkit jį, jus *dangus visur, ir vandens, kurie aukštai pas dangų yra! *Ps.19,2.
5. Tie tur liaupsinti vardą Pono Dievo; nėsa *jam prisakant, jie yra sutveriami. *Ps.33,9 ir 115,3.
6. Jis išlaiko juos iki amžių amžio; jis davadija juos, kad jie kitaip ne tur eiti.
7. Liaupsinkit Poną Dievą ant žemės, jus bangžuvys ir visos gilybės,
8. Ugnis, kruša, sniegas ir garas, umarai, kurie jo žodį pilnavoja,
9. Kalnai ir visi kalneliai, vaisingi medžiai ir visi cėdrai,
10. Žvėrys ir *visokia banda, kirmėlės ir paukščiai; *Ps.150,6.
11. Jus karaliai ant žemės ir visi žmonės, kunįgaikščiai ir visi sudžios ant žemės!
12. Vaikai *ir mergos, senieji su jaunaisiais, *Jėr.31,13.
13. Tur liaupsinti vardą Pono Dievo; nėsa jo vardas vienas yra aukštas; jo šlovė pereiti dangų bei žemę.
14. Ir jis paaukština ragą savo žmonių. *Visi jo šventieji tur liaupsinti, vaikai Izraėlio, žmonės, kurie jam tarnauja. Alleluja. *Ps.149,4.5.

Psalmas 149.

Dėkavojimo giesmė už praplatinimą šventosios Evangėlijos apie Kristų.

1. Alleluja.
Giedokite *Ponui Dievui naują giesmę, susirinkimas šventųjų tur jį liaupsinti. *Ps.96,1 ir 98,1.
2. Izraėl tesidžiaugia to, *kursai jį sutvėrė; vaikai Ziono te esie linksmi dėl savo karaliaus! *Ps.100,3.
3. Jie tur liaupsinti jo vardą šokinėjime, bubnais ir arpomis tur žaisti.
4. Nėsa *Ponas Dievas mėgsta savo žmonėmis; jis gelbti pavargusiuosius šlovingai. *Ps.147,11.
5. Šventieji tur linksmintis ir garbinti ir girti ant savo patalų.
6. Jų burna Dievą tur paaukštinti; ir tur aštrius kardus turėti savo rankose,
7. Kad pagiežimą ataduotų tarp pagonų, koravonę tarp žmonių,
8. Jų karalius surišti retėžiais ir jų vyresniuosius geležies pančiais,
9. Kad jiems darytų provą, apie kurią rašyta yra. Tokią garbę turės visi jo šventieji. Alleluja.

Psalmas 150.

Graudenimas, Poną Dievą garbinti.

1. Alleluja.
Liaupsinkite Poną Dievą jo šventinyčioje; liaupsinkite jį stiprybėje jo macies!
2. Liaupsinkite jį jo darbuose; liaupsinkite jį didėje jo šlovėje!
3. Liaupsinkite jį trubomis; liaupsinkite jį psaltėriais ir ant arpų!
4. Liaupsinkite jį bubnais ir šokinėjimu; liaupsinkite jį striunomis ir vamzdžiais!
5. Liaupsinkite jį skambančiais cimbalais; liaupsinkite jį gerai skambančiais cimbalais!
6. Vislab, *kas dvasią tur, liaupsink Poną Dievą! Alleluja! *Apr.5,13.

Salomono pamokslo žodžiai.

Perskyrimas 1.

Kokiu budu išmintis gaunama arba gaišinama yra.

Šitie yra pamokslo žodžiai *Salomono, Izraėlio karaliaus, Dovido sunaus, *1 Kar.2,12.
2. Išmokti išminties ir viežlybumo ir išmanymo,
3. Proto, teisybės, *viernybės ir prastybės; *Ps.25,21.
4. Kad paikieji išmintingais, ir jaunikaičiai protingais ir akylais pastotų.
5. Išmintingas esąsis, tas klauso ir gerinasi, ir protingas esąsis prima rodą,
6. Kad jisai išmanytų pamokslo žodžius ir jų išguldymą, išmintingųjų pamokslą ir jų prilyginimus.
7. *Pono Dievo baimė yra pradžia išsimokinimo; n'išmintingieji paniekina išmintį ir pamokinimą. *perkš.9,10. Ps.111,10.
8. Mano *sunau, klausyk savo tėvo

pamokslo, neigi paniekink savo motynos prisakymą! * per. 6, 20.
9. Nės toktai yra gražus vainikas tavo galvai, ir raištis aplink tavo kaklą.
10. Mano sunau, jei tavę nelabieji kusina, tai jų ne klausyk!
11. Kad jie sako: „eikš su mumis, mes *kraujo tykosime ir nekaltamjam be reikalo žabangus spęsime; * Mik. 7, 2.
12. Mes juos *gyvus prarysime, kaip pekla, ir geruosius, kaip į duobę nužengiančiuosius; * Ps. 124, 3.
13. Mes norime didį turtą rasti; mes norime savo namus plėšimu papildyti;
14. Bandyk su mumis! musų visų tur buti viena mašna!"
15. Mano sunau, ne eik tuo keliu su jais; drausk savo koją nuo jų tako!
16. Nės *jų kojos bėga ant pikto ir skubinasi kraujo pralieti. * Jėz. 59, 7. Rym. 3, 15.
17. Nės noprosnai žabangai spendžiami po akių paukščių.
18. Priegtam ir jie patys tarp savęs tykoja savo kraujo ir kits kitą jėško nužavinti.
19. Taip daro visi godingi, kad kits kitam galą daro.
20. Išmintis dejuoja lauke ir girdima yra ant ulyčių.
21. Ji *šaukia angoje pas vartus, pryšakyje tarp žmonių; ji kalba savo žodžius mieste: * per. 8, 1.
22. Kaip ilgai, jus durnieji, norite durnuoti? ir jus apjuoktojai apjuoku pamėgti? ir jus n'išmintingieji pamokinimo n'apkęsti?
23. Gręškitės prie mano pabarimo! Štai, aš jums iškalbėsu savo dvasią ir jums savo žodžius pranešiu.
24. (Bet) kadangi *aš šaukiu, ir jus n'apsiimate, aš ištiesiu savo ranką, ir nei vienas to n'atboja, * Jėz. 65, 2. 12.
25. Ir paniekinate visą mano pamokinimą ir ne norite mano pabarimo:
26. Tai ir aš juoksiuos jųsų prapuolime ir jus paniekįsu, kada ateis tai, ko jus bijotės,
27. Kada tai ant jųsų ateis, kaip vėsulas, ko jus bijotės, ir jųsų prapuolimas, kaip vėtra; kad ant jųsų ateis vargai ir tužba.
28. Tai jie manęspi šauks, *bet aš ne atsakysu; jie manęs anksti jėškos ir ne ras. * Jėz. 59, 2.
29. Todėl, kad jie nekentė pamokinimo, ir ne norėjo Pono Dievo baimės priimti;
30. Ne norėjo mano pamokslo ir bluznijo visą mano pabarimą:
31. Tai jie turės *valgyti vaisius savo pasielgimo ir priėsti savo (pikto) pasidumojimo. * Jėz. 3, 10. 11.
32. Ko paikieji *užsigeidžia, toktai juos nužavina, ir durnųjų palaima jiems galą daro. * per. 8, 36. 1 Petr. 2, 11.
33. Bet manęs *klausąsis pasiliks be baimės, ir pilnai turės, ir nepalaimos nesibijosis. * Jėz. 1, 19 ir 32, 18.

Perskyrimas 2.

Apie žmonių procę ir Dievo pagalbą pasimokinime išmintiės.

Mano sunau, jei nori mano žodį priimti ir mano prisakymus pas savę palaikyti,
2. Tai tavo ausys te daboja ant išminties, ir prilenk tikrai savo širdį prie tos!
3. Nės jei tu *tikrai Dievo (jeib ją įgytumbei), prašysi ir dėl to melsies, * Jok. 1, 5.
4. Jei tu jos jėškosi, kaip sidabro, ir ją ištardysi, kaip skarbus:
5. Tai tu Pono Dievo baimę suprasi ir Dievo išpažinimą rasi.
6. Nės Ponas Dievas duosti išmintį, ir iš jo burnos ateiti išpažinimas ir protas.
7. Jis duosti vierniems palaimos ir apsergti geruosius,
8. Ir apsaugoja teisybę darančius ir kavoja kelią savo šventųjų.
9. Tai tu išmanysi teisybę ir provą, nuobažnystę ir visą gerą kelią.
10. Jei išmintis tau į dušią įeiti, kad tu rods mokįtumbeis,
11. Tai tavę geras pamokinimas apsaugos, ir protas tavę apsergės,
12. Kad tu ne nuklystumbei į kelią piktųjų, neigi tarp žmonių, nieko gero šnekančiųjų,
13. Kurie pameta tikrąjį kelią ir eiti tamsiais keliais,
14. Kurie džiaugiasi pikto daryti ir linksmi yra piktame perkreiptame pasielgime,
15. Kurie savo kelią perkreipia ir savo klystkelį seka;
16. Kad *tu ne priklystumbei prie svetimojo moters, ir kuri ne tavo yra, †kuri švelnių žodžių duoda, * per. 6, 24. † per. 5, 3.

17. Ir prastoja poną savo jaunystės ir užmiršta derėjimo savo Dievo.
18. Nėsa jos namai prisilenkia prie smerties, ir jos keliavimai pas prapuolusiuosius.
19. Visi pas ją įeinantieji ne sugrįšta, neigi ne įsigauna į kelią išganymo.
20. Kad tu vaikščiotumbei geru keliu ir pasiliktumbei ant tikrojo tako.
21. Nės *teisieji paveldės žemę, ir gerieji toje pasiliks; *Mat. 5, 5.
22. Bet *Dievo nesibijantieji iš žemės bus išrauti, ir papeiktojai iš tos išgaišinti. *Job. 18, 17.

Perskyrimas 3.

Pagraudenimas ant gero pasielgimo; pagarbinimas išminties.

Mano sunau, *ne užmiršk mano pamokslo, ir tavo širdis te palaiko mano prisakymus! *Ps. 119, 11.
2. Nės tie tau *ilgą amžią ir gerų metų ir pakajaus atneš. *per. 4, 10. 5 Maiž. 8, 1. per. 30, 20.
3. Malonė ir viernybė tavę ne prastos. Kabink juos aplink savo kaklą ir *įrašyk juos į toblyčią savo širdies! *per. 7, 3. Jėr. 31, 33.
4. Tai tu meilę ir išmintį rasi, *Dievui ir žmonėms patinkančią. *Luk. 2, 52.
5. Nusitikėkis Ponu Dievu iš visos širdies ir ne nusitikėkis savo išminčia;
6. Bet atsiminkis jo visuose savo keliuose! tai jisai tavę gerai vadžios.
7. *Nesilaikykis per išmintingą, bet bijokis Pono Dievo ir atsitraukis nuo pikto! *Jėz. 5, 21. s.
8. Toktai tavo bambai bus sveika, ir tavo kaulus atgaivįs.
9. Garbink Poną Dievą iš savo lobio ir iš pirmonių viso savo prievaisiaus!
10. Tai tavo skunės bus pilnos, ir tavo spaustuvos vynu bus sklidinos.
11. Mano sunau, ne pamesk pamokinimą Pono Dievo ir ne buk nekantrus jo koravonių dėlei.
12. Nės *kurį Ponas Dievas myl, tą jisai baudžia, ir juomi pasimėgsta, kaip tėvas sunumi. *Ebr. 12, 6. Apr. 3, 19. s.
13. Gerai žmogui, *išminties randančiam, ir žmogui, proto gaunančiam. *Job. 28, 28.
14. Nės geriaus yra, *ją prekioti, neng sidabrą, ir jos turtas yra geresnis už auksą. *per. 8, 10. 19.
15. Ji yra brangesnė *už perlas; ir vislab, ką tu sau velytumbei, su ja ne sulyginama. *per. 8, 11.
16. *Ilgas amžias yra prie jos dešinios rankos, prie jos kairios yra bagotystė ir garbė. *perkš. 2. per. 8, 35.
17. Jos keliai yra meilingi keliai, ir visi jos takai yra pakajus.
18. Ji yra *medis gyvasties visiems ją nutverantiems, ir išganytingi yra tie, kurie ją laiko. *per. 11, 30.
19. Nės *Ponas Dievas per išmintį žemę yra pagruntavojęs ir per savo rodą dangus sutaisęs. *Ps. 33, 6.
20. Per jo išmintį yra gilybės perdalytos, ir debesys, rasa varvančios, darytos.
21. Mano sunau, ne duok ją nuo tavo akių atstoti! tai tu laimingas ir protingas pastosi.
22. Toktai tavo dušios gyvastis bus, ir tavo burna bus meilinga.
23. Tai tu pakajuje vaikščiosi savo keliu, kad *tavo koja ne pasitrenks. *Ps. 37, 24.
24. *Atsigulęs tu nesibijosi, bet skaniai miegosi, *3 Maiž. 26, 6. Ps. 3, 6 ir 4, 9.
25. Kad ne *privalytumbei bijotisi nuoglaus išsigandimo, nei tranksmo Dievo nesibijančiųjų, kad jis ateiti. *Ps. 112, 7.
26. Nės Ponas Dievas yra tavo *nusitikėjimas, jis apsaugoja tavo koją, kad ne butų sugauta. *per. 10, 29 ir 14, 26.
27. Nesiginkis pavargėliui gero daryti, jei tavo ranka nuo Dievo tur, tai daryti.
28. Ne sakyk savo prieteliui: „eik šalin ir sugrįšk rytoj, aš tau duosu;“ o tačiaus turi.
29. *Ne sudumok pikto prieš savo prietelių, kurs tavimi pasitikėdamas pas tavę gyvena! *1 Zom. 23, 9.
30. Nesibarkis su kuomi be reikalo, jei jisai tau nieko pikto ne padaręs!
31. Ne *procevokis prilygti gvoltą darančiam, ir nei vieną jo kelių ne išsiskirkis! *Ps. 37, 1.
32. Nėsa Ponas Dievas didei ne apkenčia atsiskyrusiųjų, ir *jo paslėptinė yra pas geruosius. *Ps. 25, 14.
33. Namuose Dievo nesibijančiojo *yra prakeikimas Pono Dievo, bet namai teisiųjų peržegnojami yra. *Ps. 15, 6.
34. Jis apjuokiančiųjų juoksis, bet biedniems jisai malonės duos.

35. Išmintingieji garbės gaus, bet kad paikieji ir didei yra pagarbinami, tačiau jie bus apgėdinti.

Perskyrimas 4.

Susigriešijimo priežastį reik vengti.

Klausykite, mano vaikai, savo tėvo pamokinimą; padabokite, kad išmoktumbite ir protingi pastotumbite!
2. Nės aš jus mokinu gerą pamokslą; ne prastokite mano prisakymus!
3. Nės aš buvau savo tėvo sunus, labai mylimas ir vienintėlis po savo motynos akių.
4. Ir jisai mokino manę tarydamas: te priima tavo širdis mano žodžius, *laikyk mano prisakymus! tai tu gyvas busi. *3 Maiž. 18, 5.
5. Priimk išmintį, priimk protą; ne *užmiršk, neigi atstok nuo kalbos mano burnos! *per. 3, 1.
6. Ne prastok ją, tai ji tavę išlaikys; mylėk ją, tai ji tavę apsaugos.
7. Nėsa pradžia išminties yra, jos rods klausyti, ir protą daugiaus mylėti už visus lobius.
8. Laikyk ją garbėje, tai ji tavę paaukštįs ir tavę į garbę įdės, jei tu ją globosi.
9. Ji tavo galvą didei gražią padarys ir tavę išrėdys gražiu vainiku.
10. Taigi klausyk, mano sunau, ir priimk mano kalbą! tai tavo amžias *pasiilgįsis. *per. 3, 2. 2 Maiž. 20, 12.
11. *Aš tavę keliu išminties vesu, aš tavę †tikru taku vadžiosu, *Ps. 32, 8. † Ps. 27, 11.
12. Kad tau be einant, tavo žygis tau ne persunkus butų, ir tu be bėgdamas ne pasitrenktumbei.
13. Priimk pamokinimą, ne paleisk jį; kavok jį! nės jis yra tavo gyvastis.
14. *Ne ateik ant tako Dievo nesibijančiųjų ir ne mink ant kelio piktųjų! *Ps. 1, 1.
15. Atmesk jį ir ne eik ant to; atstok nuo to ir eik pro šalį!
16. Nės jie ne miegti, pikto ne padarę, neigi atsiilsia, iškados ne padarę.
17. Nės jie penasi duona Dievo nesibijančiųjų ir geria vyno didės neteisybės.
18. Bet teisiųjų takas žiba, kaip žvakė vis žibanti ir šviečianti, iki dienai tikrai prabrėkštant.
19. Bet Dievo nesibijančiųjų kelias yra kaip tamsa, ir jie ne žino, kur jie pulsią.
20. Mano sunau, *dabok ant mano žodžio ir prilenk savo ausis prie mano kalbos; *per. 5, 1.
21. Ne leisk juos iš tavo akių atstoti; palaikyk juos savo širdyje!
22. Nėsa jie yra gyvastis juos randantiems ir sveiki visam jų kunui.
23. Apsaugok savo širdį tikrai! nės iš tos išeiti gyvastis.
24. Atmesk nuo savęs negerai kalbančią burną, ir bluznijančiąją burną duok toli buti nuo tavęs!
25. Duok savo akis tiesiog žiurėti ir savo akių vokus tiesiog pirm tavęs žiurėti!
26. Leisk savo koją tiesiog keliauti, tai tu eini tikrai.
27. Ne virsnok *nei ant dešinės, nei ant kairės linkai; atkreipk savo koją nuo pikto! *5 Maiž. 5, 32. Joz. 1, 7.

Perskyrimas 5.

Uždraudimas kekšystės; pagraudenimas ant viežlybumo.

Mano sunau, *dabok ant mano išminties; †prilenk savo ausį prie mano pamokslo, *per. 4, 20. † Ps. 45, 11.
2. Kad palaikytumbei gerą rodą, ir tavo burna žinotų gerai perskirti.
3. Nės lupos kekšės yra saldžios, kaip medaus syvas, ir jos gerklė yra *glitesnė už aliejų; *Ps. 55, 23.
4. Bet potam *karčios, kaip metėlės, ir aštrios, kaip kardas su dviem ašmenim piaująs. *Job. 20, 12. s.
5. Jos kojos bėga žemyn į *smertį, ir jos žingsniai gauna peklą. *per. 2, 18.
6. Ji ne eiti tiesiog keliu išganymopi; jos žingsniai vartos, kad pati ne žino, kur einanti.
7. Taigi klausykite manęs, mano vaikai, ir ne atstokite nuo kalbos mano burnos!
8. Testov tavo keliai toli nuo jos ir ne artinkis prie vartų jos namų!
9. Kad tu svetimiems ne duotumbei savo garbę, ir savo metus baisiamjam;
10. Kad ne svetimi tavo turtu sotintųs, ir tavo darbas ne butų svetimojo namuose,
11. Ir turėtumbei potam dusauti, kuną ir lobį sugaišinęs,
12. Ir tarti: „ak, kaip aš pamoki-

nimo nekenčiau, ir mano širdis pamokinimus paniekino,
13. Ir ne klausiau balso savo mokįtojų ir savo ausį ne prilenkiau tiems, kurie manę mokino!
14. Aš bemaž į visą bėdą įėjau po akių viso svieto ir visų žmonių."
15. Gerk vandens iš savo duobės, ir srovės iš savo šulinio!
16. Leisk savo šulinius ištekėti ir sroves ant ulyčių!
17. Bet turėk tu juos vienas, ir ne koksai svetimasis su tavimi.
18. Tavo šulinys te esie peržegnotas; ir džiaugkisi moteriške savo jaunystės.
19. Ji yra meilinga, kaip lonė, ir mylima, kaip stirna. Sotinkis visados jos meile ir pasidžiaugkis visadai jos meile!
20. Mano sunau, kam tu nori svetima pasidžiaugtis ir apsikabini su kita?
21. Nės kožno keliai tuojaus yra po akių Pono Dievo, ir jisai tuojaus matuoja visus jų žingsnius.
22. *Nusidėjimas Dievo nesibijančiojo jį sugaus, ir jisai su virve savo griekų bus laikytas. *Est. 7, 9. 10. Ps. 140, 10.
23. Jisai numirs, todėl, kad ne norėjo pamokinimą priimti; ir dėl jo didžiosios paikystės jam ne gerai pasiseks.

Perskyrimas 6.

Pagraudenimas neteisybę vengti, kaip kupčystėje, taip ir pasielgime.

Mano sunau, *jei tu laidu stojies už savo artymą ir savo ranką pas svetimą užstatęs esi, *per. 11, 15 ir 17, 18.
2. Tai tu įsipainiojai žodžiais savo burnos, sugautas esi žodžiais savo burnos.
3. Taigi, mano sunau, taipo daryk ir išsivalnįkis; nėsa tu į rankas savo artymo įkliuvai; skubink, sylįk ir strošįk savo artymą!
4. Ne leisk savo akis užmigti, nei savo akių vokus snausti!
5. Išsivalnįkis nei stirna iš rankos, ir kaip *paukštis iš rankos paukštininko. *Ps. 124, 7.
6. Eik prie skruzdėlės, tu tinginy, padabok jos budo ir mokinkis!
7. Kačeig ji nei kunįgaikščio, nei pulkauninko, nei valdono ne tur,
8. Tačiau ji savo duoną sau vasaroje pasitaiso, ir surenka savo valgį čėse piuties.
9. Kaip ilgai guli, tu tinginy? kada tu kelsies iš savo miego?
10. Beje, *miegok dar mažumą, snausk dar mažumą, sudėk rankas dar mažumą, kad miegotumbei, *per. 20, 13 ir 24, 33.
11. Tai tavę ubagystė greitai užeis, kaip pėstininkas, ir pristokumas, kaip vyras, ginklais išrėdytas.
12. Nelabas žmogus, iškadingas vyras, elgiasi su klastuojančia burna,
13. Moja *akimis, ženklina kojomis, rodo pirštais, *per. 10, 10.
14. Mislija visados pikto ir perkreipto savo širdyje, ir pakelia vaidą.
15. Todėl umai jo prapuolimas jam ateis, ir jisai bus greitai sulaužytas, kad nei jokios pagalbos ne bus.
16. Šitus šešis dalykus ne myl Ponas Dievas, ir septintojo jisai nekenčia:
17. Pasididžiuojančias akis, neviernus liežuvius, rankas, nekaltą kraują praliejančias,
18. *Širdį klastuojančią, kojas pasiskubinančias iškados padaryti, * per. 11, 20.
19. Nevierną liudininką, drąsiai melus kalbantį ir vaidą tarp brolių keliantį.
20. *Mano sunau, saugok prisakymus savo tėvo, ir ne pamesk įsakymą savo motynos! *per. 1, 8.
21. Surišk juos į kruvą ant savo širdies visadai, ir prikabink juos prie savo kaklo;
22. Jei tu vaikščioji, kad tavę palydėtų; jei atsiguli, kad tavę apsaugotų; jei pabundi, *kad butų tavo kalbesiai. * Ps. 119, 172.
23. Nės *prisakymas yra žibnyčia, ir zokanas yra žvakė, ir pamokinimo graudenimas yra kelias išganymo; * per. 30, 5.
24. Kad *apsaugotas butumbei nuo piktosios moteriškės, nuo glitojo liežuvio svetimosios. *per. 7, 5.
25. Ne užsigeisk jos gražumo savo širdyje, ir ne pamėgk jos akių vokais!
26. Nės kekšė kožną iš duonos varo, bet privenčiavota moteriškė (venčiavonystės peržengtoja) gaudo brangiausįjį gyvastį (ant prapuolimo).
27. Bau gal kas ugnį savo antyje nešioti, kad jo rubai ne užsidegtųs?
28. Kaip kas ant žarijų vaikščiotų, kad jo kojos ne butų sudegintos?
29. Taipo destis, jei kas prie savo artymo moters eiti; nei vienas ne koravotas išliekti, ją pakrutinęs.
30. Niera vagiui taip didė gėda;

kad jisai vagia, savo dušią sotinti, kadangi išalkęs;
31. Ir norint jisai sugautas butų, *septyneropai jis atduosti; ir visą savo lobį savo namuose paguldo.
*2 Maiž. 22, 1. 4.
32. Bet kas su moterimi venčiavonystę peržengia, tas durnas yra, tas savo gyvastį į prapuolimą įveda.
33. Priegtam jį užtinka sloga ir gėda, ir jo gėda ne bus išgesoma.
34. Nės narsas vyro keršija ir ne čėdija čėse pagiežimo,
35. Ir n'atboja nei šokio, nei tokio žmogaus, kursai jį numaldytų, ir ne priima, kad tu ir daug norėtumbei dovanoti.

Perskyrimas 7.

Gydykla prieš venčiavonystės peržengimą ir jo išguldymas.

Mano sunau, palaikyk mano kalbą ir paslėpk mano prisakymus pas savę;
2. Palaikyk mano prisakymus, tai tu gyvas busi, ir mano zokaną, kaip savo akies vyzdį!
3. *Pririšk juos prie savo pirštų, rašyk juos į toblyčią savo širdies!
*2 Maiž. 13, 9.
4. Tark išminčiai: „tu esi mano sesuo!“ ir vadink protą savo prietelką,
5. Kad tu *apsaugotas butumbei nuo svetimosios moteriškės, nuo kitos, viliojančius žodžius duodančios. *per. 22, 14.
6. Nės pro langą savo namų žiurėjau aš per narinyčias ir veizdėjau tarp durnųjų,
7. Ir išvydau tarp vaikų neprotingą jaunikaitį,
8. Bevaikščiojantį ant ulyčios prie vieno kampo ir be einantį keliu pas jos namus,
9. Apytamsoje ant vakaro dienos, kaip naktis buvo ir aptemo;
10. Ir štai, tai sutiko jį moteriškė, kekšės rubais apsirėdžiusi, kytri,
11. Nerimstanti ir savvalninkė, kad jos kojos savo namuose pasilikti ne gal.
12. Veik ji yra lauke, veik ant ulyčios ir tykoja ant visų kampų.
13. Ir sugavo jį, ir pabučiavo jį nesigėdėdama ir sakė jam:
14. Aš šiandien *dėkavonės apieras už savę užmokėjau, už savo pažadus;
*3 Maiž. 3, 3. s.
15. Todėl aš išėjau tavę sutikti, tavo veido anksti jėškoti ir suradau tavę.
16. Aš savo lovą gražiai išrėdžiau margais kaurais iš Egypto.
17. Aš savo patalą myromis, aloe ir cinamėtu apšlaksčiau.
18. Eikiva, gana kekšaukiva iki rytui, ir kits kitą prisimylėkiva!
19. Nės vyro niera namieje, jisai tolimu keliu nukeliavo.
20. Jis pinįgų mašną draug su savimi ėmė, jis pirm švenčių ne pargrįš.
21. Ir perkalbėjo jį daug žodžiais ir prigavo jį savo viliojančiais žodžiais.
22. Jis sekė ją veikiai, kaip jautys nuvedamas, kad pamuštas butų, ir kaip prie pančių, kuriais paikieji baudžiami,
23. Pakol ji jam su striela jo kepenis perskėlė, kaip paukštis prie žabango skubinasi, ne žinodamas, čia galą gausiąs.
24. Togidėl klausykite manęs, mano vaikai, ir dabokite ant kalbos mano burnos!
25. Te ne pasileidžia tavo širdis ant jos kelio, neigi duokis išvadžiotisi ant jos tako.
26. Nės ji daug įžeidė ir nužavino, ir visokie sylingųjų jos yra pasmaugti.
27. Jos namai yra keliai į prapuolimą, kur nukeliaujama žemyn į smerties kamarą.

Perskyrimas 8.

Apie tikrąją išmintį, Dievo Sunų.

Ar ne *šaukia išmintis, ir išmanymas išleidžia savo balsą? *per. 1, 21.
2. Ant aukštybių pakelėje ir ant ulyčių ji stov.
3. Pas vartus prie miesto, kur per duris įeinama yra, ji šaukia:
4. Ak jus *vyrai, aš jus įšaukiu, ir vadinu žmones. *Ps. 49, 3.
5. Supraskit, jus paikieji, išmanymą, ir jus durnieji, priimkit toktai į širdį!
6. Klausykite, nėsa aš noru kalbėti, kas kunįgaikščiams pritinka, ir mokinti, kas teisu yra.
7. Nės mano burna tur teisybę kalbėti, ir mano lupos ne tur *apkęsti, kas piktą yra. *Ps. 45, 8.
8. Visi *žodžiai mano burnos yra tikri; niera juose †nieko perkreipto ir nevierno. *Ps. 78, 1. 2. †Jėz. 53, 9.
9. Jie visi yra tiesus išmanantiemus ir tikri juos priimantiemus.
10. Priimkite *mano pamokinimą

meiliaus už sidabrą, ir pamokinimą laikykite brangesnį už brangų auksą! * per. 3, 14.
11. Nėsa išmintis yra geresnė už perlas; ir vislab, ko tikt sau velytumbeis, su ja ne sulyginama.
12. Aš, išmintis, gyvenu pas kytrystę, ir aš žinau gerą rodą duoti.
13. Pono Dievo *baimė nekenč pikto, puikystės, pasididžiavimo ir pikto kelio; ir aš nekenčiu perkreiptosios burnos. * per. 16, 6.
14. *Mano yra tiek pamokinimas, tiek ištaisymas, aš turu išminties ir sylos. * Jėr. 32, 19.
15. Per manę karaliauja karaliai, ir rotponiai daro provą.
16. Per manę ponavoja kunįgaikščiai ir visi valdonai ant žemės.
17. Aš *myliu manę mylinčius, ir anksti manęs jėškantieji manę suranda. * Jon. 14, 21.
18. Bagotystė ir garbė yra prie manęs, tikras lobis ir teisybė.
19. Mano vaisius *yra geresnis už auksą ir už čystą auksą, ir mano turtas geresnis už išskirtą sidabrą. * per. 3, 14.
20. Aš keliauju tikru keliu, teisybės keliu.
21. Kad gerai aprupinčiau manę mylinčius ir jų skarbus pilnus padaryčiau.
22. Ponas Dievas manę turėjo pradžioje savo kelių; pirmneng jisai ką padarė, aš čionai buvau.
23. Aš esmi įdėta iš amžių, nuo pradžios pirm žemės.
24. Gilybėms dar gatavoms ne esant, aš jau buvau gatava, kada šuliniai dar vandenu ne tekėjo.
25. Pirmneng kalnai buvo įstatyti, pirm kaukarų aš jau buvau gatava.
26. *Jis dar žemę ne buvo padaręs, ir kas aplink ją yra, neigi kalnus apskritumo žemės. * Kol. 1, 17.
27. Jam dangus betaisant aš čia jau buvau; jam *gilybes savo mieru suglaudžiant; * Job. 26, 10.
28. Jam debesis aukštai be patvirtinant, jam bepatvirtinant šulinius gilybės;
29. Jam *jurėms mierį bestatant ir vandenims, kad ne peržengtų jo prisakymą; gruntą žemės jam bededant: * Job. 38, 10. 11. Ps. 104, 9.
30. Tai aš buvau vyriausiuoju mistru pas jį ir turėjau savo pasimėgimą kasdien, ir žaidžiau po jo akių visados;
31. Ir aš žaidžiau ant jo žemės apskritumo; ir *mano pasimėgimas yra pas žmonių vaikus. * 5 Maiž. 33, 3.
32. Taigi klausykite manęs, mano vaikai; gerai tiems, kurie mano kelius laiko!
33. Klausykite pamokinimo ir pastokit išmintingi, ir ne paleiskite ją!
34. Gerai tam žmogui, kurs manęs klauso, kad kasdien pas mano duris budėtų, kad lauktų pas stulpus mano vartų.
35. Manę randąsis randa *gyvastį, ir pasimėgimą nuo Pono Dievo sulauks. * per. 3. 16.
36. Bet kursai prieš manę susigriešija, *tas įžeidžia savo dušią. Visi manęs nekenčiantieji myl smertį. * per. 1, 32.

Perskyrimas 9.

Apie Kristaus meilingystę, išganymą duodančiąją, ir apie Kristaus priešininko prakeiktąją durnystę.

Išmintis budavojo savo namus ir kirto septynis stulpus,
2. Pamušė *savo galvijus ir užnešė savo vyną, ir pritaisė savo stalą, * Mat. 22, 4. Luk. 14, 16.
3. Ir išsiuntė savo tarnaites, pakviesti aukštai ant paločių miesto:
4. Kursai n'išmano, tas te ateiti čionai! Ir durniui sakė ji:
5. Eikit, valgykite mano duonos ir gerkite vyno, kurį aš jums duosu;
6. Pameskite neprotingąjį pasielgimą, tai jus gyvi išliksite; ir eikite keliu išminties!
7. Kurs apjuoktojį pamokina, tas tur gėdą ant savęs užimti; ir kurs Dievo nesibijantįjį pabara, tas tur buti paniekintas.
8. Ne pabark *apjuoktojį; jisai nekenčia tavęs; pabark išmintingąjį, tas tavę mylės. * per. 23, 9.
9. Duok išmintingam, tai jisai dar išmintingesnis pastos; pamokįk teisųjį, tai jisai pamokinime augte augs.
10. *Išminties pradžia yra Pono Dievo baimė, ir išmanymas mokina, kas šventu yra. * Ps. 111, 10. s.
11. Nėsa per manę bus tavo dienų daugybė, ir tau metai tavo amžio prisidės.
12. Jei išmintingas esi, tai sau išmintingas esi; jei apjuoktojas esi, tai tu vienas tai turėsi nešioti.

13. Bet durna, netikusi moteriškė yra tikra pliuškė, ir nieko ne žinanti;
14. Toji sėd duryse savo namų ant krėslo aukštai mieste,
15. Kad pakviestų visus pro šalį einančius ir gerai savo keliu vaikščiojančius:
16. Jei kas neišmanąs, tas tesiartina čionai! ir durniui sako ji:
17. „*Vogtieji vandens yra saldus, ir paslėpta duona yra skani.“ * per. 20, 17.
18. Bet jisai ne žino, čionai numirusius esančius, ir jos svečius peklos gilybėje.

Perskyrimas 10.

Apie teisybę.

1. Šitie yra pamokslo žodžiai Salomono:
*Išmintingas sunus yra savo tėvui džiaugsmas, bet sunus †neišmintingas yra savo motynos apmaudas.
* per. 15, 20. † per. 17, 21. 25.
2. Neteisus lobis nieko ne gelbti, bet teisybė išgelbti iš smerties.
3. Ponas Dievas dušią teisiojo ne duosti badėti, bet jisai nugramzdina Dievo nesibijančių lupimą.
4. Patingusi *ranka pavargina, bet stropiai dirbančiųjų ranka pralobina.
* per. 12, 24. 27.
5. Per *vasarą renkąsis išmintingas yra, bet per darbimetį miegąsis suteška. * per. 6, 8.
6. Žegnonę tur teisiojo galva, bet burną Dievo nesibijančiųjų netikumas užpuls.
7. Atsiminimas teisiųjų pasiliekti žegnonėje, bet vardas *Dievo nesibijančiųjų patręš. * Ps. 9, 6.
8. Iš širdies išmintingas esąsis prima prisakymus, bet netikusią burną turįsis bus ištiktas.
9. Kursai *viernai pasielgia, tas gyvena pakajuje; bet kursai neviernas yra savo pasielgimuose, tas visados tur bijotis. * Ps. 24, 3. 4.
10. Kursai *savo akimis moja, tas procės padarys; ir neprotingą burną turįsis bus ištiktas. * per. 6, 13.
11. *Teisiojo burna yra gyvas šulinys, bet nelabųjų burną jų netikumas užpuls. * Ps. 37, 30.
12. Nenukentimas pakelia barnį, bet *meilė uždengia visus peržengimus.
* 1 Petr. 4, 8.
13. Lupose išmintingojo randama yra išmintis, bet nugarai durnojo reik rykštės.
14. Išmintingieji apsaugoja pamokslą, bet durnųjų burna yra ne toli nuo išgąsčio.
15. *Lobis bagotojo yra jo drutas miestas, bet ubagystė pavargulius daro lėtus. * per. 18, 11. Ps. 49, 7.
16. Teisusis vartoja savo lobį ant išlaikymo, bet *Dievo nesibijąsis savo pelną praranda griekais. * Luk. 16, 19.
17. Pamokslą pildyti yra kelias *ant išganymo, bet pabarimą paniekinąsis pasiliekti paklydęs. * per. 14, 27.
18. Nevierna burna slepia keřštą; ir kursai apžodžiuoja, tas yra netikęs.
19. Kur žodžių daugumas, tie be griekų ne bus pranešti; bet kursai savo lupas ramdo, tasai protingas yra.
20. Teisiojo liežuvis yra brangus sidabras, bet Dievo nesibijančių širdis yra niekai.
21. Teisiojo lupos gano daugumą (žmonių), bet durnieji savo durnystėje numirs.
22. Pono Dievo žegnonė bagotais daro *be procės. * Ps. 127, 2.
23. Durnasis darkos ir dar iš to juokiasi; bet tas žmogus išmintingas yra, kurs ant to daboja.
24. Ko Dievo nesibijąsis *bijosi, tai jam nusitiks; ir ko teisieji užsigeidžia, tai jiems duodama. * per. 1, 27.
25. *Dievo nesibijąsis yra kaip vėtra praeinanti ir ne beesanti; bet teisusis pasiliekti amžinai. * per. 14, 32.
26. Kaip rugpyvė dantimis, ir dumai akimis daro, taip daro tinginys tiems, kurie jį siunčia.
27. Pono Dievo baimė pailgina dienas, bet metai Dievo nesibijančiųjų bus patrumpinti.
28. Laukimas teisiųjų bus džiaugsmas, bet nusitikėjimas Dievo nesibijančiųjų prapuls.
29. Kelias Pono Dievo yra Dievo bijančio tyčiavimas, bet piktadėjai yra nuliudę.
30. Teisusis *niekados ne bus parstumtas, bet negerieji ne pasiliks žemėje. * Ps. 112, 6.
31. Teisiojo *burna atneš išmintį, bet burna perkreiptųjų bus išgaišinta.
* perkš. 11. per. 13, 14.

32. Lupos teisiųjų mokina Dievui įtinkančius daiktus, bet Dievo nesibijančių burna yra perkreipta.

Perskyrimas 11.

Apsteanis pamokinimas apie teisybę, jos naudą bei paines.

Netikras *svartis Pono Dievo n'apkenčiamas daiktas, bet pilnas svartis yra jo pasimėgimas. * per. 16, 11 ir 20, 10.
2. Kur puikystė yra, čionai ir gėda; bet išmintis yra pas žemuosius.
3. Nekaltybė geruosius vadžios, bet *piktenybė paniekintojus išpustys. * Ps. 52, 7.
4. Lobis *ne gelbti dienoje keršto, bet teisybė išgelbti iš mirties. *per. 10, 2.
5. Teisybė Dievo prisibijančiojo jo kelią lygų padaro, bet Dievo nesibijąsis puls dėl savo pikto pasielgimo.
6. Teisybė gerųjų juos išgelbės, bet paniekintojai bus sugauti savo piktenybėje.
7. Kad Dievo nesibijąsis žmogus numiršta, nusitikėjimas yra prapuolęs; ir neteisiųjų *laukimas sugaišta. *per. 10, 28.
8. Teisusis yra iš bėdos išgelbamas, ir Dievo nesibijąsis ateiti į jo vietą.
9. Per burną klastoriaus jo artymas yra pagadinamas, bet teisieji toktai supranta ir išgelbami yra.
10. Miestas džiaugiasi, kad teisiemus gerai pasiseka; ir Dievo nesibijantiems prapuolant visi džiaugiasi.
11. Per žegnonę *teisiųjų miestas yra pagarbinamas, bet per burną Dievo nesibijančiųjų išgaišinamas. * per. 28, 12.
12. Kas savo artymą išpeikia, tas durnas yra; bet išmintingas vyras toktai nutildo.
13. Apkalbėtojis išduosti, ką jisai slapčiai žino; bet viernos širdies esąsis toktai paslepia.
14. Kur niera pamokinimo, čia žmonės sugaišta; bet kur daug rotininkų yra, čia gerai destis.
15. Kurs už kitą laidu pastojo, tas iškados turės; bet kursai laiduoti vengia, tas yra pakajuje.
16. Viežlyba moteriškė išlaiko garbę; bet smarkininkai išlaiko bagotystę.
17. Mielaširdingas vyras savo kuną šelpia, bet nemielaširdingas apsmutnija ir savo kuną bei kraują.
18. Dievo nesibijančiųjų *darbas ne laimės; bet kurs teisybę sėja, tai (yra) tikrai gerai. * Ps. 37, 20.
19. Nėsa teisybė *paskubina išganymą, bet piktenybę vyti, skubina smertį. * per. 19, 23.
20. *Ponas Dievas n'apkenčia perkreiptųjų širdžių ir pasimėgsta geraisiais. * per. 12, 22.
21. Piktiemus nieko ne gelbti, kad ir iš vieno visas rankas sudėtų; bet teisiųjų sėkla bus išgelbėta.
22. Graži moteriškė be patogumo yra kaip kiaulė su aukso kaspinu.
23. *Teisiųjų velijimas tačiau tur išsipildyti, ir †Dievo nesibijančiųjų nusitikėjimas yra nelaimė. * per. 10, 24. † Job. 8, 13. 14.
24. *Kitas išdalija, ir palaiko vis daugiaus; kitas šykštuoja, kur jam ne reiktų, ir tačiaus vis daugiaus pavargsta. * Ps. 112, 9.
25. Dušia, *pilnai žegnojanti, tunka; ir kursai apgirdo, tas taipjau bus apgirdytas. * per. 19, 17.
26. Rugius užlaikantį keikia žmonės, bet žegnonė ateiti ant tus parduodančiojo.
27. Gero jėškančiamjam gerai nusiduosti, bet iškados jėškančiam, tam ta nusiduos.
28. Kas ant savo bagotystės nusitik, tas sugaiš; bet *teisieji žaliuos, kaip lapas. * Ps. 52, 10.
29. Kurs savo paties namus apsmutnija, tas vėją į dalyką gaus; ir durnasis tur išmintingojo tarnas buti.
30. Vaisius teisiojo yra *medis gyvasties, ir išmintingasis žmonių iš širdies pasigail. * per. 3, 18 ir 15, 4.
31. Jei *teisusis ant žemės tur kentėti, juo daugiaus Dievo nesibijąsis ir griešnas. * 1 Petr. 4, 18.

Perskyrimas 12.

Apie gerą pamokinimą ir draugmę.

Kursai rods *duodasi pasigraudenti, tas pastos išmintingas; bet kursai be pamokinimo nor buti, tas pasiliekti durnas. * per. 13, 18. Ps. 141, 5.
2. Gerasis gauna palinksminojimo iš Pono Dievo, bet piktasis pats savę pražudo.
3. Piktas pasielgimas ne tarpdina žmogų, bet šaknis teisiųjų pasiliks.
4. Moteriškė darbininkė yra vainikas savo vyro, bet tinginė yra pulis jo kauluose.
5. *Gerųjų mislys yra viernos; bet

Dievo nesibijančiųjų mislys yra viena klasta. * 1 Kar. 12, 6.

6. *Dievo nesibijančiųjų kozonis kelia kraujo praliejimą, bet †Dievo prisibijančiųjų burna išgelbti. *p. 15, 1. †1 Maiž. 37, 22.

7. Dievo nesibijantieji bus apversti ir daugiaus ne bus; bet namai teisiųjų pasiliekti.

8. Išmintingojo vyro pamokinimas yra pagarbinimas, bet prigavimai bus gėdoje.

9. Kurs pasižemina ir savo ukį aprupina, tas geresnis yra už tą, kurs didžiu nor buti, duonos pristokdamas.

10. *Teisusis pasigail savo galvijų, bet Dievo nesibijančiųjų širdis ne susimilsta. * 2 Maiž. 23, 5.

11. Savo *dirvą įgyvenąsis duonos pilnai turės, bet nereikalingus daiktus sekąsis durnas yra. * per. 28, 19.

12. Dievo nesibijančiųjų *džiaugsmas yra, iškados padaryti, bet šaknis teisiųjų vaisiaus neša. * per. 2, 14.

13. Piktasis yra sugaunamas savo paties neviernuose žodžiuose, bet teisusis išvengia tužbą.

14. Daug naudos randasi žmogui iš vaisiaus jo burnos; ir *žmogui užmokama yra, kaip jis savo rankomis pelnęs. * Ps. 62, 13. Mat. 16, 27.

15. *Neišmintingam gerai patinka jo budas; bet kas pamokinimo klauso, tas išmintingas yra. * per. 18, 2.

16. Durnas savo papykį veikiai išrodo; bet kas apgėdinimą slepia, tas protingas yra.

17. Teisus esąsis drąsiai teisybę iškalba, bet *neviernas liudininkas prigauna. * per. 6, 19 ir 24, 28.

18. Kas *ne apsidumodamas ką ištar, tas duria, kaip kardas; bet liežuvis išmintingųjų yra naudingas. * per. 13, 3.

19. Tiesą kalbanti burna pasiliekti amžinai, bet neviernas liežuvis ne ilgai pasiliekti.

20. Tie, kurie piktai rodija, prigauna, bet kurie ant pakajaus rodija, padaro džiaugsmą.

21. Teisiamui nei jokia iškada ne nusiduos, bet *Dievo nesibijantieji apsčiai turės nelaimės. * Ps. 32, 10 ir 34, 22.

22. *Neviernos burnos Pono Dievo yra ne apkenčiamos; bet kurie viernai daro, tie jam gerai patinka. * per. 6, 17 ir 11, 20. Ps. 5, 7.

23. Protingas vyras nesigiria savo išminčia, bet širdis durnųjų iššaukia savo durnystę.

24. Dirbanti ranka ponavos, bet tingianti turės čyžės duoti.

25. Širdies tužba kremta, *bet meilingas žodis palinksmina. * per. 15, 13.

26. Teisiamjam geriaus sekasi už savo artymą, bet Dievo nesibijančiųjų kelias išvadžioja juos.

27. Tinginiui nesisek jo veikalas, bet žmogus darbininkas pralobsta.

28. Ant tikrojo kelio yra gyvastis, ir ant sumintojo tako niera smerties.

Perskyrimas 13.

Tolesnis pamokinimas apie pamokslo priėmimą.

Išmintingas sunus priima pamokslą savo tėvo, bet apjuoktojis ne klauso pabarimo.

2. Vaisiaus burnos (išmintingojo) pasinaudojame, bet papeiktojai mislija tikt iškados daryti.

3. Kas *savo burną apsergti, tas apsergti savo gyvastį; bet kursai savo burna bile ką zaunija, tą užpuol išgąstis. * per. 18, 21.

4. *Tinginys rods meilija, ir tačiaus to ne gauna; bet darbininkai gauna gana. * per. 10, 4 ir 12, 24. 27.

5. *Teisusis melų ne apkenčia, bet Dievo nesibijąsis peikia ir gėdina pats savę. * Ps. 119, 163.

6. *Teisybė apsaugoja nekaltąjį, bet piktasis pasielgimas įbradina kožną į griekus. * Ps. 112, 6.

7. Kits yra pavargęs, didį turtą turėdamas, ir kits yra bagotas savo pavargime.

8. Su bagotyste gal kas savo gyvastį išgelbėti, bet pavargęs ne gird pabarimo.

9. Teisiųjų žvakė palinksmina, bet *žibnyčia Dievo nesibijančiųjų išges. * per. 24, 20.

10. Tarp *puikiųjų yra visados vaidas, bet †išmintis daro protingus žmones. * per. 28, 25. † per. 13, 16.

11. Bagotystė pasimažina, noprosnai išleidžiama; bet ką prikavojame, tai pasidaugsina.

12. Nusitikėjimas, kursai užsitrukina, slogina širdį, bet *kad ateiti, ko meilijame, tai yra medis gyvasčio. * Ps. 14, 7.

13. Kas žodį paniekina, tas savę

patį sugaišina; bet kas prisakymo bijosi, tam bus atlyginta.
14. Išmintingojo pamokslas yra gyva versmė, vengti žabangus mirties.
15. Geras pamokslas įtinka, bet paniekinančiųjų kelias atneša bėdą.
16. Išmintingas žmogus viską daro su protu, bet *durnas durnystę išplatina. *per. 15, 2. Jėz. 32, 6.
17. Piktas paslas atneša nelaimę; bet viernas pasiuntinys yra naudingas.
18. Kas pamokinimo ne atboja, tas tur pavargimą ir gėdą; kas *rods priima pabarimą, tas gaus garbės. *per. 10, 8 ir 12, 1.
19. Kad ateiti, ko laukiame, tai širdžiai patinka; bet kas piktą vengia, to bepročiai nekenčia.
20. Kursai laikosi prie išmintingųjų, tas išmintingas pastoja; bet kursai durnųjų draugas yra, tas gaus nelaimę.
21. Nelaimė persekinėja griešnuosius, bet teisiems gerybė bus atpildyta.
22. Gerasis tėviškę gaus ant vaikų vaikų, bet griekininko lobis teisiamjam yra išlaikomas.
23. Daug yra penukšlo vagose pavargulių, bet neteisybę darantieji sugaišta.
24. Kas savo rykštės čėdija, tas nekenčia savo sunaus; bet kas jį myli, tas jį tuojaus plaka.
25. *Teisusis valgo, kiek jo dušiai reikia, bet Dievo nesibijančiųjų pilvas niekados ne tur gana. *Ps. 22, 27.

Perskyrimas 14.

Išminties liaupsė ukio priveizdėjime, visokiame pasielgime ir svietiškame valdyme.

Per išmintingas moteris pabudavojami yra namai, bet neišmananti sulaužia tus savo darbais.
2. Pono Dievo prisibijąsis eiti tikru keliu, bet jį paniekinąsis paklysta iš jo kelio.
3. Durnieji kalba smarkiai, bet išmintingieji saugoja savo burną.
4. Kur jaučių niera, čionai ėdžios yra čystos; bet kur jautys gerai dirba, čia daug yra lobio.
5. Viernas liudininkas ne meluoja, bet neviernas liudininkas kalba drąsiai melus.
6. Apjuoktojis jėško išminties ir jos ne randa; bet išmintingam išpažinimas yra lengvas.
7. Traukis nuo *durnojo! nės tu iš jo nieką ne primoksi. *per. 1, 22.
8. Tai yra kytriojo išmintis, *kad jis ant savo kelio dabojas; bet tai yra durnojo paikystė, kad su jais tikt viena klasta yra. *Epėz. 5, 15.
9. Durnieji apjuoką tur iš grieko, bet gerieji tur savo pasimėgimą iš gerųjų.
10. Kad širdis smutna yra, tai ne gelbti nei jokia regima linksmybė.
11. Namai Dievo nesibijančiųjų bus išpustyti, bet *šėtra gerųjų žaliuos. *per. 12, 7.
12. Kitam patinka koksai kelias, bet galiausiai jį smertiesp gabena.
13. *Po juoko užeiti raudojimas, ir po džiaugsmo randasi tužba. *Luk. 6, 25.
14. Nelabam žmogui nusiduos, kaip jisai elgiasi; bet Dievo prisibijąsis bus už jį aukštesnis.
15. Paikasis vislab vierija, bet kytrasis dabojas ant savo žingsnio.
16. Išmintingas bijosi ir vengia piktenybę, bet durnasis elgiasi drąsiai, nieko nesibijodamas.
17. Nekantrus (žmogus) elgiasi durnai, bet prisidabojąsis to nekenčia.
18. Paikieji pavelda paikystę; bet tai išmintingųjų vainikas yra, kad *prisidabodami elgiasi. *Epėz. 5, 15.
19. Piktieji tur pasikloniotis po akimis gerųjų, ir Dievo nesibijantieji vartuose teisiųjų.
20. *Pavargusio ir jo artimieji ne kenčia, bet bagotieji tur daug prietelių. *per. 19, 7.
21. Griekininkas paniekina savo artymą; bet *gerai tam, kursai biednųjų pasigail. *Ps. 41, 2.
22. Kurie su klastomis elgiasi, ne tropys; bet kurie ger dumoja, tiems viernybė ir gerybė nusiduos.
23. Kur *dirbama, čia gana yra; bet kur tikt žodžiais pasielgiama, čionai yra stokojimas. *per. 10, 4 ir 12, 24.
24. Išmintingiems jų bagotystė yra vainikas, bet durnystė netikusiųjų pasiliekti durnystė.
25. Viernas liudininkas išgelbti gyvastį, bet neviernas liudininkas privilioja.
26. Pono Dievo prisibijąsis *tur tvirtą pilį, ir jo vaikai taipojau yra apsaugojami. *per. 10, 29 ir 18, 10.
27. Pono Dievo baimė yra *gyva-

sties versmė, kad vengtumbime smerties žabangus. *per. 10, 17. 27.

28. Kur karalius daug žmonių tur, tai jo garbė; bet kur mažumas žmonių yra, tai viešpatį padaro lėtą.

29. Kurs *kantrus yra, tas išmintingas yra; bet kursai nekantrus yra, tas parodo savo durnystę. *per. 19, 11.

30. Gero daranti širdis yra kuno gyvastis, bet pavydėjimas yra pulis kauluose.

31. Kurs spaudžia *prastą žmogų, tas bluznija jo †sutvertojį; bet **kursai pavargusiojo pasigail, tas garbina Dievą. *Ps. 17, 5. †2 Maiž. 4, 11. 5. **Jėz. 58, 7.

32. Dievo nesibijąsis ne išsilaiko savo bėdoje, bet teisusis ir savo smertyje yra linksmas.

33. Širdyje išmintingojo ilsis išmintis, ir pasirodo tarp durnųjų.

34. Teisybė iškelia žmones, bet griekas yra žmonių prapultis.

35. *Protingas tarnas gerai patinka karaliui; bet tarno, smirdo esančio, jisai nekenčia. *1 Maiž. 41, 38. s.

Perskyrimas 15.

Išmintingojo pasielgimo nauda: davadas apsisaugojimo nuo griekų.

Lengvas atsakymas nutildo papykį, bet rustus žodis pakel didį kerštą.

2. Išmintingųjų liežuvis padaro moksla meilingą, ir *durnųjų burna vemja vienus niekus. *per. 13, 16.

3. Pono Dievo akys veizd visose vietose taip piktuosius, kaip geruosius.

4. Padorus liežuvis yra *medis gyvasties, bet meluojąs padaro širdies bėdą. *per. 12, 13.

5. Durnasis bluznija pamokinimą savo tėvo; *bet pamokinimą priimąsis protingu pastos. *Ps. 141, 5.

6. *Teisiojo namuose yra gana lobio, bet turte Dievo nesibijančiojo yra prapuolimas. *per. 3, 33.

7. Išmintingųjų burna barsto gerą parodą, bet durnųjų širdis niera taipo.

8. Dievo nesibijančiųjų apiera yra Ponui Dievui biaurybė, bet malda gerųjų jam patinka.

9. *Dievo nesibijančio kelio Ponas Dievas nekenč; bet kas teisybę veja, tas bus mylėtas. *per. 11, 20.

10. Tai piktas yra pamokslas, kelią pamesti; ir *kas pabarimo nekenčia, tas tur mirti. *per. 29, 1.

11. Pekla *ir prapultis yra po akių Pono Dievo; juo daugiaus žmonių širdys. *Job. 26, 6.

12. *Apjuoktojis nekenčia to, kurs jį pamokina, ir ne eiti pas išmintinguosius. *Amos 5, 10.

13. *Linksma širdis padaro linksmą veidą; bet kad dušia rupinasi, tai ir (širdies) drąsumas pasileidžia. *perkš. 15.

14. Protinga širdis elgiasi protingai, bet drąsieji netikėliai karaliauja durnai.

15. Smutnas (žmogus) niekados ne tur gerą dieną; bet *linksmos dušios buti, yra dieniška česnis. *per. 17, 22. 1 Tim. 6, 16.

16. *Geresnis daiktas yra mažumas su Pono Dievo baime, ne kaip didis skarbas, kuriame nepakajus yra. *per. 16, 8.

17. *Geresnis yra viralas lapienės su meile, ne kaip penėtas jautys su pavydėjimu. *per. 17, 1.

18. Rustus vyras pakelia vaidą, bet kantrus nutildo barnį.

19. Kelias tinginio yra *pilnas erškėčių, bet kelias gerųjų yra gerai pramintas. *per. 24, 30. 31.

20. *Išmintingas sunus palinksmina tėvą, ir netikęs žmogus yra savo motynos gėda. *per. 10, 1.

21. Durnamui yra jo durnystė džiaugsmu, bet išmintingas vyras pasiliekti tikru keliu.

22. Tie padumojimai sugaišta, kur parodos niera; bet kur *daug rodininkų yra, jie išsilaikos. *per. 11, 14.

23. Tai kožnam yra džiaugsmas, kad jam patogiai atsakoma; ir žodis savo čėsu (kalbėtas) yra labai meilus.

24. *Kelias išganymo eiti aukštyn linkai, išmintingą padaryti, kad vengtumbime peklą žemyn linkai. *Kol. 3, 1. 2.

25. Ponas Dievas *namus puikiųjų sulaužys, ir rubežius našlių patvirtįs. *per. 12, 7. 1 Petr. 5, 5.

26. *Susirodijimai nelabojo Ponui Dievui yra neapkenčiami, bet palinksmingai kalba čystieji. *1 Maiž. 37, 19. 20.

27. Šykštasis suardo *savo paties namus, bet †dovanų n'apkenčiąsis gyvas bus. *per. 11, 39. †Ps. 15, 5.

28. *Širdis teisiųjų sudumoja, ką atsakyti reikia; bet burna Dievo nesibijančiųjų putoja piktenybę. *perkš. 14.

29. Ponas Dievas *toli yra nuo Dievo nesibijančiųjų, bet teisiųjų maldą jisai išklauso. *Jon. 9, 31.

30. Meilingas įžvelgimas palinksmina širdį, *geras pagyrimas tunkančius daro kaulus. *per. 22, 1.
31. Ausis, klausanti pabarimo gyvasties, tarp išmintingųjų gyvęs.
32. Kas nesiduoda mokintis, tas savę patį nieku verčia; bet *pabarimo klausąsis išmintingas pastoja. *Ps. 141, 5.
33. Baimė Pono Dievo yra pamokinimas išminties; ir *pirmneng kas į garbę įeina, tur tasai daug kęsti. *per. 18, 12. Ps. 18, 36.

Perskyrimas 16.

Apie Dievo širdingąjį aprupinimą ir valdymą, ir kas žmonėms daryti puolasi.

Žmogus tiesa padumoja ką savo širdyje, bet nuo Pono Dievo ateiti, ką liežuvis tur kalbėti.
2. Kožnam jo keliai rodos čysti esą, bet vienas Ponas Dievas širdį patvirtina.
3. Paduok *Ponui Dievui savo darbus! tai tavo sudumojimai gerai seksis. *Ps. 37, 5.
4. Ponas Dievas vislab savo mierio dėlei daro, ir Dievo nesibijantį ant piktosios dienos.
5. Puiki širdis Pono Dievo nekenčiama yra; ir ne išliks nekoravota, kad ir visi susikabintų.
6. Per *gėrybę ir viernybę nusidėjimas yra numaldomas, ir per baimę Pono Dievo piktenybė vengiama. *per. 10, 12.
7. Kad žmogaus elgimai Ponui Dievui gerai patinka, tai *jisai ir jo neprietelius su juomi suderina. *1 Maiž. 31, 24.
8. *Geresnis daiktas yra mažumas su teisybe, kaip didis turtas su neteisybe. * per. 15, 16.
9. Žmogaus širdis sudumoja savo kelią, bet Ponas Dievas vienas duosti tą gerai pasekti.
10. Prarakavimas yra karaliaus burnoje, jo burna ne klajoja sude.
11. Tikra *svarstyklė ir svartis yra nuo Pono Dievo, ir kožnas svaras žake yra jo darbai. * per. 11, 1.
12. Po akių karalių neteisybę daryti, yra biaurybė, nėsa per *teisybę (karalių) sostas yra patvirtinamas. *per. 20, 28 ir 25, 5.
13. Viernai rodyti patinka karaliams, ir tikrai rodijąsis yra mylimas.
14. *Karaliaus narsas yra smerties paslas, bet išmintingas vyras jį numaldys. *Jėr. 20, 2.
15. Kada karaliaus veidas yra meilingas, tai yra gyvastis; ir jo malonė yra kaip vakarinis lietus.
16. Priimk išmintį; nėsa ji yra *geresnė už auksą, ir protingai elgtis yra šlovingesnis daiktas už sidabrą. *per. 3, 14.
17. Gerųjų elgimas vengia piktenybę; ir kurs savo kelią apsaugoja, tas palaiko savo gyvastį.
18. Kas *sugaišti tur, tas pirma pasipučia; ir puiki mislis randasi pirm sugaišimo. * per. 18, 12.
19. Geriaus yra, pažemintos dumos buti su biednaisiais, kaip plėšimą išdalyti su puikiaisiais.
20. Kas kokį reikalą išmintingai atliekti, tas randa palaimos; ir *gerai tam, kursai Ponu Dievu nusitik. *Ps. 2, 12 ir 146, 5. Jėr. 17, 7.
21. Protingas žmogus garbinamas yra per išmintingą vyrą, ir meilingi kalbesiai gerai mokina.
22. Išmintis yra gyvas šulinys tam, kursai ją tur; bet pamokinimas durnųjų yra paikystė.
23. Išmintinga širdis kalba kytriai ir gerai mokina.
24. *Žodžiai meilingojo yra medaus syvas, palinksmina širdį ir gaivina kaulus. * per. 12, 25.
25. Kitam *patinka koksai kelias, bet jo pabaiga ateiti ant smerties. *per. 14, 12.
26. Kits *ateiti į didę bėdą per savo paties burną. * 2 Zom. 1, 16.
27. Piktas žmogus kasa negandą, ir jo burnoje dega ugnis.
28. Nelabas žmogus kelia vaidą, ir apkalbėtojis kunįgaikščius daro nesandoringus.
29. Nelabas (žmogus) pagundo savo artymą ir veda jį negeru keliu.
30. *Akimis savo mojąsis nieko gero ne mislija, ir lupomis ženklinąsis išpildo piktą. *per. 6, 13 ir 10, 10.
31. *Žili plaukai yra garbės vainikas tiems, kurie teisybės keliu randami. * per. 20, 29.
32. Kantrusis yra geresnis už drutąjį, ir savo širdį valdyti galįsis (yra geresnis,) ne kaip tas, kurs miestus pergal.
33. Burta metama yra į prieglobstį; bet puola, kaip Ponas Dievas nor.

Perskyrimas 17.

Apie nereikalingą barnį bei susivaidijimą.

*Sausas kąsnis, kuriuomi pasikakdini, geresnis yra, ne kaip namai pilni pamuštųjų galvijų su barniu.
* per. 15, 16. 17.
2. *Išmintingas tarnas ponavos ant tinginių kudikių (savo Pono) ir tarp brolių išdalys tėviškę.
3. Kaipo *ugnis sidabrą, ir pečius auksą, taipo mėgina Ponas Dievas širdis. * Zak. 13, 9.
4. Piktasis klauso piktų burnų, ir neviernasis rods klauso iškadingų liežuvių.
5. *Vargdienį apjuokiąsis išpeikia jo sutvertojį; ir jo iškada pasidžiaugiąsis ne išliks nekoravotas. * per. 14, 31.
6. *Senųjų vainikas yra vaikų vaikai, ir vaikų garbė yra jų tėvai. * Ps. 128, 6.
7. Ne pritinka durnamjam apie didžius daiktus kalbėti; juo mažiaus kunįgaikščiui, kad mielai meluoja.
8. Kas ką gal dovanoti, tam tai yra kaip brangus žibąs akmenaitis; kur jisai tikt nusikreipia, čia jis per išmintingą yra laikomas.
9. Kas griekus dengia, tas daro prietelystę; bet kurs (nedengdamas) atkartoja, tas *ardo kunįgaikščių sandorą.
* per. 16, 28.
10. Pabarimas daugiaus gandina išmintingąjį, kaip šimtas mušių durnąjį.
11. Gailus žmogus jėško iškados daryti, bet smarkus angielas jį užklups.
12. Geriaus yra mešką sutikti, kuriai vaikai yra išplėšti, kaip durnąjį jo durnystėje.
13. Kursai už *gerą piktą atduosti, nuo to namų piktumas ne liausis. * 1 Tes. 5, 15.
14. Kas vaidą kelia, lygus yra tam, kurs vandenims pylimą praplėšia. Liaukis nuo vaido, pirmneng tu į tą butumbei įmaišytas!
15. Kas piktąjį teisina ir teisųjį pražudo, tuodu abudu Ponui Dievui nekenčiamu.
16. Kam dar durnamjam pinįgai rankoje, išminties pirkti, ir tačiaus durnu esančiam.
17. Prietelius myl visados, ir brolis bėdoje pažįstamas.
18. Tas netikęs, kurs *ranką duodamas ką pažada ir laiduoja už savo artymą. * per. 6, 1 ir 11, 15.
19. Kurs barnį myl, tas myl griekus; ir savo vartus aukštai pakeliąsis jėško nelaimės.
20. Perkreipta širdis nieko gero ne randa, ir perkreiptos burnos esąsis į bėdą įpuls.
21. Kas *durną pagimdo, tas tur raudojimą; ir durnojo tėvas ne tur džiaugsmo. * per. 15, 20 ir 17, 25.
22. *Linksma širdis padaro gyvastį linksmą; bet smutnas umas išdžiovina kaulus. * per. 15, 13. 15.
23. Dievo nesibijąsis mielai ima dovanų *slapčiai, kad †perkreiptų provos teisybę. * per. 28, 16. † per. 21, 14. Jėz. 10, 2.
24. *Protingas elgiasi išmintingai, ir durnas savo akis šen ir ten kreipia.
* Mok. 2, 14. per. 8, 1.
25. Neišmintingas sunus yra savo tėvo gedėjimas, ir raudojimas savo motynos, kuri jį pagimdė.
26. Ne ger yra teisųjį lupti, (nei) kunįgaikštį mušti, teisiai valdantįjį.
27. *Išmintingasis valdo savo burną, ir protingas vyras yra brangi dušia.
* Jok. 1, 19.
28. Kad durnasis tylėtų, jis taipojau per *išmintingą butų laikomas, ir per protingą, kad burną laikytų. * Job. 13, 15.

Perskyrimas 18.

Apie atsiskyrimą gerų prietelių.

Kursai atsiskiria, tas jėško, ko jis užsigeidžia ir stengiasi prieš tą visą, kas ger yra.
2. Durnasis ne pasimėgsta išminčia, bet tuomi, kas jo širdyje yra.
3. Kur Dievo nesibijąsis nueiti, čia randasi paniekinimas bei gėda su apjuoku.
4. Žodžiai žmogaus širdyje yra kaip gilus vanduo, ir versmė išminties yra pilna sriovė.
5. Ne ger yra, *žmogaus Dievo nesibijančiojo atboti, kad prova teisiųjų butų perkreipta. * 5 Maiž. 1, 17.
6. Lupos durnojo atneša vaidą, ir jo burna jėško mušių.
7. Burna durnojo sau pačiam *iškados daro, ir jo lupos gaudo jo paties dušią. * 2 Zom. 1, 16.
8. *Žodžiai apkalbėtojo yra mušiai ir pereiti žmogaus širdį.
* per. 26, 22. Ps. 55, 22. Jėr. 9, 8.
9. Kas savo darbuose *tingia, tas yra brolis to, kurs savo turtą išgaišina.
* per. 10, 4.

10. Pono Dievo *vardas yra druta pilis; teisusis bėga prie to ir yra apsaugojamas. * Ps. 20, 2 ir 61, 4.

11. *Lobis bagotojo yra jam kaip tvirtas miestas ir kaip aukštas muras aplink jį. * per. 10, 15.

12. Kad *kas tur sugaišti, tai jo širdis pirm pasipučia, ir pirmneng kas į garbę iškeliamas, tai jis tur ką kentėti. * per. 15, 33 ir 16, 19.

13. Kad kas atsako, pirm jis dar ne girdėjęs, tam tai yra durnystė ir gėda.

14. Linksmos širdies esąsis, savę žinosavo bėdoje ramdyti; bet kad *širdis nusimena, kas tai gal iškęsti? * per. 15, 13.

15. Išmintinga širdis žino protingai elgtisi, ir išmintingieji mielai klauso, kitiems protingai pasielgiant.

16. Žmogaus dovanos jam vietą daro ir veda po akių didžiųjų ponų.

17. Teisusis yra pirmasis provoje; bet kad jo artymas ateiti, tai tirdinėk, kas teisu!

18. Burta *nutildo barnį ir perskiria sylinguosius. * per. 16, 33.

19. Brolis įpykintas339 dručiaus laiko, ne kaip drutas miestas; ir barnis dručiaus laiko, ne kaip užkaištis paločiaus.

20. Vyrui bus užmokėta, kaip jo burna kalbėjusi; ir bus *pasotintas iš vaisiaus savo lupų. * per. 13, 2.

21. *Mirtis ir gyvastis yra liežuvio valėje; kurs jį myl, tas jo vaisiaus valgys. * per. 13, 3.

22. Kas sau *venčiavonės moterį randa, tas randa ko gero ir pasimėgimo iš Pono Dievo. * per. 19, 14 ir 31, 10.

23. Vargdienys kalba bemelsdamas, bagotasis atsako stačiai.

24. Viernas *prietelius daugiaus myli ir dručiaus pristoja, ne kaip brolis. * per. 27, 10.

Perskyrimas 19.

Apie paniekinimą pavargėlių ir nuvaldymą keršto.

*Vargdienys, nuobažnai pasielgiąsis, yra geresnis, ne kaip piktasis savo lupomis, kurs tačiaus paikas yra. * per. 28, 6.

2. Kur ne protingai pasielgiama, čia ne gerai destis, ir greitas esąsis savo kojomis padaro iškados.

3. Durnystė žmogaus perkreipia jo kelią, kad jo širdis prieš Poną Dievą siaučia.

4. *Lobis padaro daug prietelių, bet pavargėlis nuo savo prietelių prastojamas. * per. 14, 20.

5. *Neteisus liudininkas n'išliekti nekoravotas, ir drąsiai melus kalbąsis ne išbėgs. * per. 24, 28. 5 Maiž. 19, 18.

6. Daug laukia kunįgaikščio, ir visi yra prieteliai dovanų duodančiojo.

7. *Vargdienio nekenčia visi jo broliai, irgi jo prieteliai atsitolina nuo jo; ir kas ant žodžių nusitikės, tam niekas bus iš tų. * per. 14, 20.

8. Išmintingas esąsis myl savo gyvastį, ir protingasis randa gero.

9. *Neteisus liudininkas n'išliks nekoravotas, ir drąsiai melus kalbąsis prapuls. * per. 21, 28.

10. Durnamui ne tinka gerų dienų turėti; juo mažiaus bernui ant kunįgaikščių ponavoti.

11. Kantrus esąsis išmintingas žmogus yra, ir tai jam yra garbė, kad jis mok dėtisi, buk neviežlibystę ne girdįs.

12. Karaliaus *nemalonė yra kaip rėkimas jauno liuto, bet jo malonė yra kaip rasa ant žolės. * per. 20, 2 ir 16, 14.

13. *Neprotingas sunus yra savo tėvo širdies bėda, ir vaidininkė moteriškė yra nesiliaująs varvėjimas. * per. 15, 20.

14. Namus ir lobį iš gimdytojų į dalyką gauname, bet *išmintinga moteriškė ateiti nuo Pono Dievo. * per. 18, 22.

15. Tingėjimas atneš miegą, ir *pateikianti dušia badą kentės. * per. 10, 4.

16. Kas (Dievo) *prisakymą pildo, tas apsaugoja savo gyvastį; bet kas jo kelią paniekina, tas numirs. * Luk. 10, 28.

17. Kas *pavargusiojo pasigail, tas pažyčija Ponui Dievui, ir tas jam vėl gerą atpildys. * Ps. 112, 5. 9. Mat. 10, 42. Luk. 6, 38.

18. Bausk savo sunų, kol nusitikėjimo dar yra; bet te ne apsiima tavo dušia jį nužavinti!

19. Nėsa didis įkeršijimas daro iškadą; todėl paleisk jį, tai gali jį daugiaus bausti.

20. Klausyk parodos ir priimk pamokslą, kad tu potam išmintingas pastotumbei!

21. Daug *yra padumojimų vyro širdyje, bet roda Pono Dievo pasiliekti. * per. 16, 1. Jėr. 10, 23.

22. Žmogus mėgstasi, geradėjystę padaręs; ir pavargėlis yra geresnis, ne kaip melagis.

23. *Pono Dievo baimė paskubina išganymą ir pasiliks pasotinta, kad nei jokia bėda ją n'užeis. * per. 11, 19.
24. *Tinginys paslepia savo ranką puode, ir ją ne vėl prilenk prie burnos. * per. 26, 15.
25. Jei *ištinki apjuokiantįjį, tai paikasis protingas pastoja; jei mokinamas išmintingas, tai jis protingu pastoja. * per. 21, 11.
26. Kas tėvą supustija, ir motyną pravaro, tas yra gėdingas ir prakeiktas sunus.
27. Liaukis sunau, to mokinimo klausyti, kursai atkreipia nuo protingojo pamokslo.
28. Piktas liudininkas juokiasi provos; ir Dievo nesibijančiųjų burna prarija neteisybę.
29. Apjuoktojams yra koravonės pagatavytos, ir mušiai ant durnojo nugaros.

Perskyrimas 20.

Pagraudenimas, apsirijimą ir girtavimą vengti.

Vynas *daro nelabus žmones, ir drutas gėrimas daro pasiutusius; kurs tuomi pasimėgsta, tas niekados ne pastos išmintingas. * per. 31, 5.
2. *Gandinamas karaliaus yra kaip rėkimas jauno liuto; kurs jį įpykina, tas susigriešija prieš savo gyvastį. * per. 16, 14.
3. Tai yra vyrui garbė, nuo vaido atsitolintis; bet kurie rods vaidijas, tie visi netikę.
4. Dėl šalčio tinginys ne nor arti, todėl jis per darbimetį tur ubagauti ir nieko ne gauti.
5. Padumojimas širdyje vyro yra kaip *gilus vandens; bet išmintingas gal suprasti, ką jisai dumoja. * per. 18, 4.
6. Daug žmonių yra giriami kaip geri; bet kas gal rasti vieną tikrai gerą esantį?
7. Teisusis, nuobažnystėje savo pasielgiąs, *to vaikams gerai pasiseksis po jo. * Ps. 112, 2.
8. Karalius, ant krasės sėdįs sudyti, išgaišina visą piktenybę savo akimis.
9. Kas gal sakyti: *aš esmi čystas savo širdyje, ir valnas nuo savo griekų? * 1 Kar. 8, 46. Mok. 7, 21. Job. 14, 1. 1 Jon. 1, 8.
10. Dvejopas *svartis ir saikas, abejaip Ponui Dievui yra n'apkenčiamas. * 3 Maiž. 19, 36.
11. Taipjau *jaunikaitis yra pažįstamas savo elgimuose, bau jisai geru ir viernu pastosiąs. * per. 22, 6.
12. Ausį girdinčią ir akį matančią, abi padaro Ponas Dievas.
13. Ne mylėk *miegą, kad tu ne pavargtumbei; duok savo akims budrioms buti, tai tu pilnai duonos turėsi. * per. 6, 10.
14. „Pikta, pikta," sakoma, kada tai be turime; bet kad jau niera, tada tai giriama.
15. Yra (brangus daiktas) auksas ir daugumas brangių akmenaičių, bet išmintinga burna yra toli brangesnė už akmenaičius.
16. Imk *tojo rubą, kurs už kitą laiduoja; ir pantyk jį nepažįstamo dėlei! * per. 27, 13.
17. *Pavogta duona kožnam skani, bet potam jam burna pilna bus akmenaičių. * per. 9, 17.
18. *Susirodijimai pasiliekti, kad protingai yra sudumoti; ir †karą reik su protu kelti. * per. 15, 22. † per. 24, 6.
19. *Ne turėk nieko darbo su tuomi, kurs paslėptines daro žinomas, ir su †apkalbėtoju bei su nevierna burna! * per. 11, 13. † per. 17, 4.
20. Kurs *savo tėvui bei motynai keikia, to žvakė išges viduje tamsybės. * 2 Maiž. 17, 21. s.
21. Tėviškė, kurią kas pirma pergreitai nor įgyti, paskui ne bus peržegnota.
22. Ne tark: „*aš pikto atduosu;" lukurk Pono Dievo, tas tavę gelbės. * per. 17, 13 ir 24, 29. Rym. 12, 17. 21. 1 Petr. 3, 9.
23. Dvejopas *svaras Ponui Dievui nekenčiamas, ir netikras svartis ne ger yra. * perkš. 10. 3 Maiž. 19, 35. Ez. 45, 10.
24. Kožno keliavimai ateiti nuo Pono Dievo; koksai žmogus išmano savo kelią?
25. Tai žmogui yra žabangas, pašventintąjį daiktą bluznyti ir pažadėjus apsidumoti.
26. Išmintingas karalius pravaro Dievo nesibijančiuosius ir prisudija jiems ratą.
27. Žibnyčia Pono Dievo yra žmogaus dvasė, ta pereiti visą širdį.
28. Geru ir teisiu buti, apsaugoja karalių, ir *jo sostas išsilaikosi per nuobažnystę. * per. 16, 12.
29. Jaunųjų syla yra jų garbė, ir *žili plaukai yra senųjų grožybė. * per. 16, 31.

30. Piktuosius reik drausti su druta *koravone ir su tikrais mušiais, kurių jie jaučia. * per. 10, 13.

Perskyrimas 21.

Apie Dievo maloningąjį aprupinimą, ir kas krikščionims daryti puolasi.

Karaliaus *širdis yra Pono Dievo rankoje, kaip upės; ir jisai tą nulenkia, kur jisai nor. * Ps. 33, 15.

2. *Kožnam regiasi jo kelias tikras esąs, bet vienas Ponas Dievas tiktai patvirtina širdis. * Ps. 16, 2. Ebr. 13, 9.

3. Gerai ir teisiai elgtis Ponui Dievui geriaus patinka, ne kaip apiera.

4. *Pasididžiuojančios akys ir puiki duma, žibnyčia piktųjų, yra griekas. * Ps. 18, 28.

5. Sudumojimai stropiojo atneš pilnybę, bet perskubrus esąsis pristoks.

6. Kas *skarbų renka su melais, tas ne tropys, bei puls į rankas (jo) smerties jėškančiųjų. * per. 10, 2.

7. Dievo nesibijančiųjų plėšimas juos gandįs; nėsa jie ne norėjo daryti, kas teisu buvo.

8. Kurs kitu keliu eina, tas yra perkreiptas; bet kurs daro, kas jam paliepta, to darbas yra tikras.

9. *Geriaus yra gyventi kampe ant stogo, kaip su moteriške vaidininke viename bute kruvoje. * perkš. 19.

10. Dušia Dievo nesibijančio pikto velija, ir savo artymui nieko ne velija.

11. Kad *apjuoktojas koravojamas yra, tai paikieji išmintingais pastoja; ir kad išmintingas yra pamokinamas, tai jisai protingu pastoja. * per. 19, 25.

12. Teisusis elgiasi išmintingai prieš Dievo nesibijančiojo namus, bet *bedieviai mislija tikt iškados padaryti. * Ps. 35, 20.

13. Kurs savo ausis užkemš, pavargėliui šaukiant, tas taipjau šauks ir ne bus išklausytas.

14. *Paslėpta dovana nutildo papykį, ir dovana prieglobstyje baisų narsą. * 1 Žom. 25, 18.

15. Teisiamjam yra džiaugsmas daryti, kas teisu yra, bet baimė piktadėjams.

16. Žmogus, nuo kelio teisybės paklydęs, pasiliks susirinkime numirusiųjų.

17. Kurs *rods paleistuvauja, tas pristoks; ir kurs vyną bei aliejų myl, tas ne pralobs. * Luk. 15, 13. s.

18. *Dievo nesibijąsis tur už teisųjį duodamas buti, ir apjuoktojas už geruosius. * per. 11. 8.

19. *Geriaus yra gyventi pustoje žemėje, ne kaip su vaidininke ir rusčia moteriške. * perkš. 9. per. 25, 24.

20. Namuose išmintingojo yra meilingas skarbas ir aliejaus, bet paikasis tai prapluškena.

21. Sekąsis *mielaširdingystę ir malonę randa gyvastį, mielaširdingystę ir garbę. * Jok. 2, 13.

22. Išmintingas laimia miestą macniųjų, ir pergal jų macį per jų nesisaugojimą.

23. Kas savo burną ir liežuvį apsaugoja, tas *apsergti savo dvasią nuo tužbos. * per. 13, 3.

24. Kas puikus ir perdrąsus yra, tas nelabas žmogus vadinamas, kurs keršte puikystę išrodo.

25. *Tinginys numiršta besivelydamas, nėsa jo rankos nieko ne nor dirbti. * per. 13, 4.

26. Jis velijasi kasdien, bet teisusis duosti ir ne užgina.

27. *Dievo nesibijančiųjų apiera yra n'apykanta, nėsa griekuose apieravojama. * per. 15, 29. Jėz. 1, 11. Amos 5, 21.

28. *Meluojąsis liudininkas prapuls; bet kursai klauso, tam ir visados pavelija vėl kalbėti. * per. 19, 5. 9.

29. Dievo nesibijąsis drąsiai elgiasi; bet kurs geras yra, to kelias išsilaikysis.

30. Ne gelbti nei išmintis, nei protas, nei *roda prieš Poną Dievą. * Ps. 33, 10. 11.

31. Žirgai ant kariavimo dienos yra pagatavijami, bet *laimėjimas ateiti nuo Pono Dievo. * Ps. 144, 10 ir 147, 10.

Perskyrimas 22.

Apie gerą pagyrimą ir vardą, kokiu budu tą įgyti ir gaišinti gali.

Viežlybas vardas yra brangesnis už didį bagotumą, ir malonė geresnė už sidabrą ir auksą.

2. *Bagoti ir pavargėliai tur podraug buti, Ponas Dievas juos visus yra leidęs. * per. 29, 13.

3. Kytrusis išvysta nepalaimą ir pasislepia; bepročiai perdėm eiti ir iškados gauna.

4. Kur kenčiama yra Pono Dievo baimėje, čionai yra bagotystė, garbė ir gyvastis.

5. Akstinai ir žabangai yra ant ke-

lio perkreiptųjų; bet kurs nuo to atsitolina, tas apsergti savo gyvastį.
6. Kaip koksai vaikas *prijaukinamas, toks jisai pasiliekti ir pasenęs. * per. 20, 11.
7. Bagotasis ponavoja ant pavargėlių, ir kas įlyko, tas yra bernas to, kurs jam žyčijo.
8. Kas neteisybę sėja, tas procę piaus ir per rykštę savo piktenybės prapuls.
9. Gera akis bus peržegnota, nėsa jisai *duosti savo duonos vargdieniams. * Jėz. 58, 7.
10. Išvaryk apjuoktojį! taip vaidas atstos, taip liaujas barnis ir gėda.
11. Kas vierną širdį ir meilingą kalbą tur, to prietelis yra karalius.
12. Akys Pono Dievo apsergti gerą parodą, bet žodžius apjuoktojo jisai perkreipia.
13. *Tinginys sako: yra liutas lauke, rasi aš bučiau pasmaugtas ant ulyčios. * per. 26, 13.
14. Kekšės burna yra *gili duobė; kuriam Ponas Dievas nemalonus, tas į tą įpuola. * per. 2, 16 ir 5, 3 ir 7, 5 ir 53, 27.
15. Netikumas yra vaiko širdyje, bet pabaudimo rykštė tą toli iš jo pravarys.
16. *Kurs pavargusiamjam neteisybę daro, kad savo lobį platintų, tas ir bagotam duos, ir pristoks. * per. 14, 31.
17. *Prilenk savo ausis ir klausyk žodžių išmintingųjų, ir priimk į širdį mano pamokslą! * per. 5, 1.
18. Nėsa tai tau miela bus, jei tu tus (žodžius) pas savę palaikysi; ir visi (kiti su tavimi) per tavo burną naudos turės;
19. Kad idant tavo *nusitikėjimas butų ant Pono Dievo; aš tau to kasdien turu priminti, tau ant gero. * Ps. 71, 5.
20. Ar aš tau tai ne tulą kartą nei rašyte parašiau, tau pamokslą duodamas ir tavę pamokindamas?
21. Kad aš tau parodyčiau tikrą davadą tiesos, kad tu tikrai atsakyti galėtumbei tiems, kurie tavę siunčia?
22. Ne *apiplėšk vargdienį, kačeig jisai pavargęs yra; ir ne pamink biednąjį vartuose! perkš. 16.
23. Nėsa Ponas Dievas jų bylą išjėškos ir pamįs juos paminančiuosius.
24. Ne buk draugas *rustojo vyro, ir ne turėk draugystę su dukusiu vyru! * per. 29, 22.
25. Tu jo kelią išmoktumbei ir savo dušiai papiktinimo gautumbei.
26. Ne buk prie tų draugas, kurie *savo ranką užstato ir už skolą laiduoja! * per. 11, 15. 17. 18.
27. Nės jei tu ne turi, kuomi užmokėti, tai tau ir tavo patalus po tavimi atims.
28. Ne *perkreipk pirmuosius rubežius, kurius tavo tėvai padarę yra! * per. 21, 10. 5 Maiž. 27, 17. Job. 24, 2. Oz. 5, 10.
29. Jei tu regi *kokį vyrą nepateikiantį savo darbuose, tas po akimis karalių stovės, ir ne po akimis prastųjų stovės. * 1 Maiž. 39, 3.

Perskyrimas 23.

Apie miernąjį priėmimą valgio bei gėrimo.

Kad tu sėdi ir valgai su kokiu viešpatimi, tai dabokis, kokį tu po savo akių turi,
2. Ir pridėk peilį prie savo gerklės, jei nori gyvas išlikti.
3. Ne velykis jo valgio, nės tai ne vierna duona yra.
4. Nesiprocevok pralobti ir liaukis nuo savo klastų!
5. Ne duok savo akį ten linkai žiurėti, kas tau ne gal tekti; nėsa toktai sau padaro sparnus, kaip erelis, ir lekia dangun.
6. Ne valgyk duonos pas pavydintį ir ne velykis sau jo valgio!
7. Nėsa jisai viduje yra, kaip (kokia) deivė, jis sako: „valgyk ir gerk!“ ir jo širdis tačiaus niera su tavimi.
8. Savo kąsnius, kurius tu valgei, turi išvemti, ir savo meilingus žodžius turi prarasti.
9. *Ne kalbėk durnam beklausant! nėsa jisai paniekina išmintį tavo kalbos. * per. 9, 8.
10. Ne *pamažįk pirmuosius rubežius, ir ne eik ant siratų dirvos! * per. 22, 28. s.
11. Nės jų išgelbėtojis yra macnus, tas jų bylą prieš tavę išbylinės.
12. Prilenk savo širdį ant pamokinimo, ir savo ausis ant išmintingos kalbos!
13. Ne *paliauk vaiką bausti; nėsa jei tu jį su rykšte plaksi, tai ne reiks jį žavinti. * per. 13, 24.
14. Tu plaki jį su *rykšte, ale tu išvalniji jo dušią iš peklos. * per. 22, 15.

15. Mano sunau, *jei tu išmintingas esi, tai džiaugiasi mano širdis, * per. 27, 11.
16. Ir mano inkstai yra linksmi, kad tavo lupos kalba, kas tiesa yra.
17. Tavo *širdis te ne klauso griešnųjų; bet kasdien buk Pono Dievo baimėje. * per. 24, 1. 8.
18. Nėsa tai potam tau gerai bus, ir tavo *laukimas ne vilios. * per. 24, 14.
19. Klausyk, mano sunau, ir buk išmintingas ir laikyk savo širdį į kelią!
20. *Ne buk tarp girtuoklių ir palaidunų! * Luk. 21, 34.
21. Nėsa girtuokliai ir *palaidunai pavargsta, ir miegalius tur sudriskusiais rubais vilkėti. * Luk. 15, 13. 14.
22. Klausyk *savo tėvo, kuriam tu gimei; ir ne paniekįk savo motynos, jai pasenus! * per. 1, 8.
23. *Pirk teisybę ir ne parduok ją, išmintį, pamokslą ir protą. * per. 4, 7.
24. *Tėvas teisiojo džiaugiasi, ir kuriam išmintingas gimęs, linksmas yra iš to. * per. 9, 1.
25. Tavo tėvas ir tavo motyna te džiaugiasi, ir testov linksma, kuri tavę pagimdė.
26. Duok man, mano sunau, *savo širdį, ir te pamėgsta tavo akys mano keliais. * Joz. 24, 23.
27. Nėsa *kekšė yra gili duobė, ir venčiavonystės peržengtoja yra ankšta duobė. * per. 22, 14.
28. Priegtam ji ir *tykoja, kaip razbainininkas, ir drąsiuosius tarp žmonių ji prie savęs suvadina. * per. 7, 12,
29. Kur yra bėda? kur apmaudas? kur vaidas? kur raudojimas? kur yra ronos be priežasties? kur yra raudonos akys?
30. Butent, *kur pas vyną sėdžiama, kur ateinama išgerti, kas įpilta yra. * Jėz. 5, 11. 22.
31. Ne žiurėk į vyną, kad tas taip raudonas yra ir stikle taip gražus pasirodo; jis lengvai nuslenk,
32. Bet paskui jis įkanda, kaip žaltys, ir įžeidžia kaip angis;
33. Tai tavo akys dabosis ant kitų moterų, ir tavo širdis perkreiptus daiktus kalbės,
34. Ir busi, kaip viduje jurių miegąsis, ir kaip miegąsis viršuje ant masto.
35. „Jie muša manę, bet man ne skausti; jie bubija manę, bet aš tai ne jaučiu. *Kadagi aš pabusu, kad tai daugiaus daryčiau?“ * Jėz. 56, 12.

Perskyrimas 24.

Apie kantrumą ir apie sandorą.

Ne klausyk *piktų žmonių ir ne velykis pas juos buti. * per. 1, 10 ir 23, 17. Ps. 1, 1. 2.
2. Nėsa jų širdis trokšta iškados, ir jų *lupos rodija į nepalaimą. * Ps. 10, 7.
3. Per išmintį namai yra budavojami ir su protu išlaikomi.
4. Per išmintingą ukio valdymą *kamaros prisipildo visokia brangiausia ir meilingiausia bagotyste. * per. 3, 10 ir 8, 21 ir 21, 20. Ps. 144, 13.
5. Išmintingas vyras yra macnus, ir *protingas vyras yra galįs syloje. * per. 21, 22.
6. Nės su *roda reik kariauti; ir kur †daug rodininkų yra, čionai yra laimės. * per. 20, 18. † per. 11, 14 ir 15, 22.
7. Išmintis yra durnam perraukšta, jis ne drįsta savo burną atverti vartuose.
8. Kas sau pačiam iškados daro, tas vertai yra vadinamas pikčiausias smirdas.
9. Durnojo sudumojimai yra griekas, ir apjuoktojas žmonėms yra nekenčiamas.
10. Tas ne drutas yra, kurs bėdoje ne stiprinasi.
11. Išgelbėk *tus, kurius nor (nekaltai) žavinti, ir ne atsitraukis nuo tų, kurius nor smaugti. * Job. 29, 12. Ps. 82, 4.
12. Jei tu sakai: „štai, mes tai ne išmanome;“ ar ne misliji, kad tas, *kurs širdis pažįsta, tai suprantąs? ir kurs ant dušių daboja, tai pažįstąs, ir †atduodąs žmogui pagal jo pelną? * 1 Zom. 16, 7. † Ps. 62, 13.
13. Valgyk, mano sunau, medaus, nės tai ger yra; ir medaus syvas saldus yra tavo kakle.
14. Taipo mokinkis išminties savo dušiai. Tau ją radus, potam gerai seksis, ir tavo *tikėjimas ne bus noprosnas. * per. 23, 18.
15. Ne tykok, *kaip Dievo nesibijąsis, namų teisiojo, neigi ne ardyk jo pakajų! * Ps. 10, 9.
16. Nėsa teisusis *puola septynis kartus ir vėl atsikelia; bet †Dievo nesibijantieji nugrimsta bėdoje. * per. 11, 28. Job. 5, 19. Ps. 34, 20 ir 37, 24. Mik. 7, 8. † Ps. 9, 4.
17. Nesidžiaugkis iš puolimo tavo neprieteliaus, ir tavo širdis te nesilinksminas iš jo bėdos;

18. Ponas Dievas tai regėtų, ir jam negerai patiktų, ir savo kerštą nuo jo atimtų.
19. Ne *supyk ant piktųjų ir ne pavydėk Dievo nesibijantiems! *Ps.37,1 ir 73,3.
20. Nėsa piktasis nieko ne tur sulaukti, ir *žibnyčia nelabųjų išges. *per.13,9.
21. Mano sunau, *bijokis Pono Dievo ir karaliaus, ir ne maišykis tarp maištą darančiųjų! *1 Petr.2,17.
22. Nėsa jų nelaimė umai rasis, ir kas žino, kada abiejų bėda ateiti?
23. Ir tai ateiti nuo išmintingųjų: ar *šiokio, ar tokio žmogaus daboti sude, ne ger yra. *3 Maiž.19,15.
24. Kas Dievo nesibijančiam sako: „tu esi geras," tą keikia žmonės, ir žmonės jo nekenčia.
25. Bet kurie pabar, tie gerai patinka, ir ateiti bagota žegnonė ant jų.
26. Tikras atsakymas yra kaip meilingas bučiavimas.
27. Atlik lauke savo darbus ir įgyvenk savo dirvą; potam budavok savo namus!
28. Ne buk *liudininku be priežasties prieš savo artymą, ir ne priviliok su savo burna. *per.19,5.
29. Ne tark: „kaip man daro, taip aš vėl darysu, ir kožnam jo darbą atlygįsu."
30. Aš praėjau dirvą tinginio ir vynyčią durnojo;
31. Ir štai, čia buvo vienos dilgynės ant jos, ir vienos usnys, ir muras buvo pargriuvęs.
32. Aš tai pamatęs sau į širdį dėjau, ir padabojau, ir pasimokinausi iš to.
33. Tu *nori mažumą miegoti ir mažumą snausti ir mažumą rankas suglausti, kad ilsėtumbeis; *per.6,9–11.
34. Bet tau *ateis tavo pavargimas, kaip keleivis, ir tavo †pristokimas, kaip šarvuotas vyras. *per.28,19. †per.6,11.

Perskyrimas 25.

Garbė ir šlovė, tikra išminties alga.

Šitie yra taipjau priežodžiai Salomono, kurius pridėjo vyrai Iskijo, karaliaus Juda.
2. Tai garbė Ponui Dievui yra, kokį daiktą paslėpti; bet karalių garbė yra, kokį daiktą ištardyti.
3. Dangus yra aukštas, ir žemė gili; bet karalių širdis ne ištardoma yra.
4. Atskirk putą nuo sidabro, tai iš to bus čystas rykas.
5. Atskirk piktenybę nuo karaliaus, tai *jo sostas per teisybę bus patvirtintas. *per.16,12 ir 29,14.
6. Ne puikavok po akių karaliaus ir ne stovėk ant vietos didžiųjų.
7. Nės geriaus tau yra, kad tau sakoma: „*stovėk čia aukštai," kaip kad tu po akių kunįgaikščio butumbei pažemintas, kad tavo akys tur toktai regėti. *Luk.14,8.
8. Ne pradėk tuojaus susivaidyti; nės ką tu potam veiksi, savo artymą išdarkęs?
9. Persižinok savo bylą su savo artymu, ir ne daryk žinomą svetimo paslėptinę,
10. Kad tau tai ne padyvytų kits, tai girdėdamas, ir tavo pikta paskalba niekados nesiliautųs.
11. *Žodis, tikru čėsu kalbėtas, yra kaip aukso obuolai sidabriniuose bliuduose. *per.15,23.
12. Kas išmintingąjį *pamokina, jam paklausantį, tai yra kaip auksina priekaktė ir auksina apikaklė. *Ps.141,5.
13. Kaip sniego šaltis čėse darbymečio, taip yra viernas *paslas tam, kurs jį siuntė, ir gaivina savo pono dušią. *per.13,17.
14. Kas daug žadėjęs ir tai ne išpildo, tas yra kaip *debesys ir vėjas be lietaus. *2 Petr.2,17.
15. Per kantrumą kunįgaikštis suderinamas yra, ir *lengvas liežuvis pamankština kietumą. *per.15,1.
16. Medaus radęs valgyk to iki pakankant, kad ne perdaug valgytumbei ir išvemtumbei.
17. Attrauk savo koją nuo namų savo artymo; jis tavimi nusibostų ir tavęs ne apkęstų.
18. Kalbąsis *prieš savo artymą neteisaus liudymo, tas yra ragotinė, kardas ir aštri striela. *per.19,5 ir 24,28.
19. Nusitikėjimas ant nevierno čėse bėdos yra kaip išpuvusi dantis ir slystanti koja.
20. Kurs nelabai širdžiai giesmes giesta, tai yra kaip suplyšęs rubas žiemoje, ir rugpyvė ant kreidos.
21. Jei *alksta tavo neprietelius, tai valgydįk jį duona; jei jis trokšta, girdįk jį vandenimi.
*2 Maiž.23,4.5. 2 Kar.6,22. Mat.5,44. Rym.12,20.

22. Tai tu žarijas ant jo galvos užkrausi, ir Ponas Dievas tau atpildys.
23. Šiaurvėjis atgabena vėtrą, ir slapčiai kalbąsis liežuvis susiraukusį veidą daro.
24. *Geriaus yra, kampe ant stogo sėdėti, kaip su moteriške vaidininke viename bute kruvoje. *per. 27, 15.
25. Geras pagyrimas iš tolimų žemių yra kaip šaltas vanduo ištroškusiai dušiai.
26. Teisusis, po akių Dievo nesibijančiojo puoląs, yra kaip drumstus šulinys ir pagadinta versmė.
27. Kurs perdaug medaus valgo, tai ne ger yra, ir kurs sunkius daiktus išjėško, tam tai persunku.
28. Vyras, savo dvasę nuvaldyti ne galįs, yra kaip atviras miestas be murų.

Perskyrimas 26.

Kokie žmonės nei jokios garbės ne verti.

Kaip sniegas vasaros čėse ir lietus per darbymetį, taip ne pritinka garbė *ne išmanančiam, *perkš. 8.
2. Kaip paukštis nueiti, ir kregždė lekia, taip ne užpelnytas keikimas ne tropija.
3. Žirgui (reik) botago, ir asilui *brizgilo, ir durnam rykštės ant nugaros. *Ps. 32, 9.
4. Ne atsakyk durnam pagal jo durnystę, kad ir tu jam lygus ne pastotumbei.
5. Bet atsakyk durnam pagal jo durnystę, kad jisai savę * ne per išmintingą laikytų. *perkš. 12. 16.
6. Kas kokį reikalą per durną pasią ištaiso, tas yra kaip raišas kojomis ir gauna iškados.
7. Kaip luošamjam šokinėjimas, taip pritinka durnam apie išmintį kalbėti.
8. Kas durnam * garbės padaro, tiek yra, kaip kada kas brangų akmenėlį ant kartuvių meta. *perkš. 1.
9. Kalbesis durnojo burnoje yra kaip erškėčių šaka, į girtojo ranką durianti.
10. Geras mistras darbą gerai padaro; bet kas darbo tikrai nemokantį samdo, tam bus tas pagadintas.
11. Kaip *šuo, ką išvėmęs, vėl prarija, taip yra durnas, savo durnystę vėl varąsis. *2 Petr. 2, 22.
12. Jei tu regi kokį, *savę per išmintingą laikantį, tai iš netikėlio veikiaus ko gero sulauksi, ne kaip iš tokio. *Rym. 12, 17.
13. Tinginys sako: *yra jaunas liutas ant kelio ir liutas ant ulyčios. *per. 22, 13.
14. Tinginys voliojas lovoje, kaip durys zovieckuose.
15. *Tinginys paslepia savo ranką puode, ir sunku jam yra, kad tą prie burnos vėl prilenktų. *per. 19, 24.
16. Tinginys mislija išmintingesnis esąs už septynis, gerą pamokslą mokinančius.
17. Pirm pradedąs kištis į svetimą barnį, tas yra, kaip kurs šunį prie ausių nutvėręs kibina.
18. Kaip kursai *slapčiai strielomis ir vylyčiomis šaudo ir žavina, *Ps. 11, 2.
19. Taip daro neviernas žmogus su savo artymu, ir sako potam: „aš tikt šutijau."
20. Malkų ne b'esant, išgesta ugnis, ir apkalbėtojo ne b'esant, vaidas paliauja.
21. Kaip *anglys liepsną, ir malka ugnį, taip vyras vaidininkas vaidą varo. *per. 15, 18.
22. *Žodžiai apkalbėtojo yra kaip mušiai ir pereiti širdį. *per. 18, 8. Ps. 55, 22.
23. Nuodinga burna ir pikta širdis yra kaip šukė, sidabro puta aptraukta.
24. Neprietelius pažįstamas yra iš savo kalbos, kačeig jis širdyje neviernas yra.
25. Kad jis savo balsą meilingą daro, tai ne vieryk jam; nėsa yra septynios biaurybės jo širdyje.
26. Kurs kerštą slepia, jeib iškados padarytų, to piktenybė po akimis susirinkimo bus žinoma daryta.
27. Kursai *duobę kasa, tas į tą įpuls, ir kursai akmenį rita, ant to tasai užsirisis. *Ps. 7, 16 ir 9, 16. Mok. 10, 8.
28. Neviernas liežuvis nekenčia to, kurs jį pabar, ir klastuojanti burna kelia prapuolimą.

Perskyrimas 27.

Apie noprosnų pasididžiavimą ir pasidrąsinimą, kaip apie pirmąję painę, išminties ne prisimokintis, ir apie išminties tuleropą naudą.

Nesigirkis *rytiškosios dienos; nėsa tu ne žinai, kas šiandien gal nusiduotis. *Jok. 4, 13. 14.
2. Te girie tavę kitsai, ir *ne tavo paties burna, svetimasis, ir ne tavo paties lupos. *2 Kor. 10, 12.

3. Akmuo yra sunkus, ir žiezdra yra našta; bet durnojo kerštas yra sunkesnis už tuodu abudu.
4. Kerštas yra smarkus daiktas, ir narsas yra siutimas, ir kas gal prieš pavydą išstovėti?
5. Regimas pabarimas yra geresnis už slaptą meilę.
6. *Mušiai mylinčiojo tikrai gerai dumoja, bet bučiavimas nekenčiančiojo yra pluškiavimas. *Ps. 141, 5.
7. Dušia pasotinta sumina ir medaus korį, bet išalkusiai dušiai ir, kas kartu, yra saldu.
8. Kaip paukštis nuo savo lizdo atstojąs, taip yra tas, kurs iš savo (šlužmos) vietos atstoja.
9. Širdis džiaugiasi iš mosties ir rukymų, bet prietelius yra meilingas dėl dušios pamokinimo.
10. Savo prietelių ir savo tėvo prietelių ne prastok ir ne *eik į savo brolio namus, kad tau piktai destisi; nės viernas †kaimynas, arti esąs, geresnis yra už brolį, toli esantį.
* per. 14, 20. † Pam. 18, 24.
11. Buk *išmintingas, mano sunau, tai džiaugiasi mano širdis, tai aš atsakysu manę išdarkančiam. *per. 23, 15.
12. *Kytrasis išvysta nelaimę ir pasislepia; bet paikieji perdėm eiti ir kenčia iškadą. * per. 21, 29 ir 22, 3.
13. Atimk *tam jo rubą, kurs už kitą laiduoja, ir išpantyk jį dėl svetimųjų. *per. 20, 16.
14. Kurs savo artymą pilnu balsu žegnoja anksti keldamas, tai jam į keikimą bus prirokuojama.
15. Moteriškė *vaidininkė ir varvėjimas nepaliaująs, kada didei lija, mandagiai su kits kitu sulyginami.
* per. 19, 13 ir 25, 24.
16. Kurs ją apstabdo, tas stabdo vėją ir nor aliejų ranka nutverti.
17. Peilis peilį pagalanda, ir vienas vyras kitą.
18. Kas savo pygų medį apsaugoja, tas valgo vaisiaus nuo to; ir kurs savo poną apsergti, tas pagarbinamas yra.
19. Kaip šešėlis vandenyje prieš veidą, taipo vieno žmogaus širdis prieš kitą yra.
20. Pekla ir prapultis niekados ne pilna pastoja, taip ir *žmonių akys ne yra pasotinamos. * Mok. 1, 8.
21. Vyras per burną giriančiojo yra mėginamas, *kaip sidabras tirpimo puode ir auksas pečiuje. *Ps. 12, 7.
22. Kad tu durnąjį piestoje sugriustumbei, kaip kruopas su griustuve, tačiaus jo durnumas nuo jo ne atstotų.
23. Ant savo avių dabok ir prisirupink savo kaimenės.
24. *Nės lobis ne amžinai patenka, nei (karalių) vainikas ne pasiliekti visados. * 1 Tim. 6, 7. 17.
25. Šienas (kaip tiktai) išdygo, ir po akių žolė yra, tai ir žolė ant kalnų renkama yra.
26. Eryčiai tavę dengia, ir ožiai duosti tau dirvos pinįgus.
27. Tu oškų pieno gana turi valgiui savo namiškiams ir penukšlui savo tarnaitėms.

Perskyrimas 28.

Apie antrąją painę išminties, apie negerą sąžinę, jos budą, pradžią ir gydyklą prieš tą.

Dievo nesibijąsis *bėga, ir nieks jį ne veja; bet †teisusis yra drąsus, kaip jaunas liutas. *3 Maiž. 26, 36. †per. 10. 32 ir 30, 30.
2. Dėl žemės griekų randasi daug persimainymų kunįgaikštysčių, bet dėl žmonių išmintingųjų ir išmanančiųjų jos ilgai pasiliekti.
3. Vyras ubagas, pavargėlius spaudžiąs, yra lygus amarams, jaunąjį vaisių pagadinantiems.
4. Kurie Dievo prisakymus prastoja, tie giria Dievo nesibijantį; bet kurie tus pildo, pyksta ant jų.
5. Nelabi žmonės ne daboja ant teisybės; bet kurie Pono Dievo bijosi, ant visko daboja.
6. *Geresnis yra vargdienys, nuobažnai elgiąsis, už bagotąjį, nešventais keliais einantį. * per. 19, 1.
7. Kursai prisakymus pilnavoja, tas yra išmintingas kudikis; bet kursai lėbauninkus pena, tas apgėdina savo tėvą.
8. Kursai savo naudą daugsina palukanomis ir branginimu, tasai tai renka pavarguliams ant naudos.
9. Kursai savo ausį nukreipia, kad ne klausytų Dievo prisakymų, *to malda yra biaurybė. * per. 21, 27.
10. Kursai geruosius išvadžioja ant pikto kelio, tas į savo duobę įpuls; bet gerieji gero gaus.
11. Bagotas dingosi išmintingas

esąs; bet protingas pavargęs išmano, koks jisai esąs.

12. Kad *teisieji viršų tur, tai labai gerai destis; bet kad Dievo nesibijantieji pasigauna, kitaip verčiasi tarp žmonių. * per. 11, 10. 11 ir 29, 2.

13. Kurs *savo nusidėjimų užsigina, tas ne laimės; bet kurs tus išsipažįsta, ir nuo jų liaujasi, tas mielaširdingystę įgys. * Ps. 32, 3. 1 Jon. 1, 8. 9.

14. Gerai tam, kurs visados prisibijosi; bet kietsprandis į bėdą įpuls.

15. Dievo nesibijąsis, ant pavargusių žmonių ponavojąs, yra liutas rėkiąsis ir peralkusi meška.

16. Kad kunįgaikštis be proto yra, tai daug neteisybės nusiduosti; bet kurs *godo nekenčia, tas ilgai gyvas pasiliks. *Jėz. 33, 15.

17. Žmogus, dušiai per kraują neteisybę darąs, ne bus išlaikytas, norint jisai ir į peklą nužengtų.

18. Kurs nuobažnai elgiasi, tas bus išgelbėtas; bet kurs iš tikrojo kelio iškrypsta, tas vienu kartu prapuls.

19. Savo *dirvą įgyvenąsis duonos pilnai turės; bet kurs †tinginys yra, tas gana pavargs. * per. 12, 11. † per. 24, 34.

20. Viernas vyras bus labai peržegnotas; bet kurs *skubinasi pralobti, tas ne išliks nekaltas. * perkš. 22. per. 20, 21.

21. Ne ger yra, žmogų kokį be teisybės pasudyti; nės jisai pikto darytų ir už duonos kąsnį.

22. Kurs *skubinasi pralobti bei pavydžia, tas ne žino, kad jam iškada nusiduos. * perkš. 20. per. 23, 4. 1 Tim. 6, 9.

23. Kursai *žmogų pabar, tas potam meilės ras daugiaus, ne kaip tas, kurs neviernai švelnius žodžius kalba. * per. 25, 12.

24. Kursai *savo tėvui arba motynai neteisiai ko ima, ir sako, kad tai ne griekas esąs, tasai yra draugas žudytojo. * Mat. 15, 5.

25. Puikusis pakelia barnį; bet kursai ant Pono Dievo nusitik, tas tunka.

26. Kursai ant savo širdies nusitik, tas yra durnas; bet kurs išmintingai elgiasi, tas ištruks.

27. Kursai * pavarguliams duosti, tas nieko ne stokos; bet kursai savo akis atkreipia, tas didei sugaiš. * 2 Kor. 9, 6. 9.

28. Kada *Dievo nesibijantieji pasigauna, tai žmonės pasislepia; bet jiems išgaištant, teisiųjų daugybė randasi. * Ps. 29, 2.

Perskyrimas 29.

Trečioji paine išminties yra nuopertumas.

Kurs *prieš pabarimą kietsprandis yra, tas umai prapuls be jokios pagalbos. * per. 13, 18.

2. Kad teisiųjų daug yra, džiaugiasi žmones; bet kad Dievo nesibijąsis ponavoja, dusauja žmonės.

3. Kursai išmintį myl, tas palinksmina savo tėvą; bet kursai su *kekšėmis penasi, tas išgaišina savo lobį. * Luk. 15, 13.

4. Karalius žemę iškel per teisybę, bet *godingas išpustija tą. * Jėz. 33. 7.

5. *Kurs su artymu savo neviernai elgiasi, tas jo pėdoms tinklą spendžia. * per. 28, 23.

6. Kad piktasis susigriešija, jisai pats įsipainioja; bet teisusis džiaugiasi ir tur linksmybę.

7. Teisusis išmano pavargusių provą; Dievo nesibijąsis ne atboja proto.

8. Apjuoktojai drąsiai miestą į bėdą įveda, bet *išmintingieji nutildo narsą. * 2 Zom. 20, 16.

9. Kad išmintingas su netikėliu darbo gauna, ar *jisai pyktų, ar jisai juoktųs, tikt ne tur pakajaus. * Mat. 11, 17.

10. Kraujo trokštantieji nekenčia gerojo, bet teisieji jėško jo dušios.

11. Netikėlis *visai išleidžia savo dvasią, bet †išmintingas pasisaugodamas kalba. * per. 25, 28. † per. 12, 16.

12. Viešpaties, melus mylinčio, tarnai yra visi pikti.

13. *Pavargėliai ir bagotieji susitinka, bet abiejų akis peršviečia Ponas Dievas. * per. 22, 2.

14. Karalius, kursai pavargusiuosius viernai sudija, to sostas bus amžinai patvirtįtas.

15. Rykštė *ir pabarimas duoda išminties, bet vaikas savvalninkas gėdina savo motyną. * perkš. 17. per. 13, 24 ir 22, 15.

16. Kur daug yra Dievo nesibijančiųjų, čia yra daug griekų; bet *teisieji jų prapultį sulauks. * Ps. 37, 36.

17. *Bausk savo vaiką, tai jisai tavę palinksmįs ir tavo dušią patiešys. * per. 19, 18 ir 23, 13.

18. Kad prarakavimas liaujasi, tai žmonės išdyksta ir padauksta; bet gerai tam, kursai *prisakymus pilnavoja! * Neėm. 8, 2 s.

19. Bernas ne duodasi žodžiais pamokintis; nes kačeig jisai ir tai išmano, tačiaus to ne atboja.
20. Jei tu matai žmogų, *greitą kalbėti, tai iš durnojo veikiaus ko gero sulauksi, kaip iš jo. *Mok.5,1.2.
21. Kad bernas iš jaunų dienų lepinamas yra, tai jisai potam ponaitis nor buti.
22. Rustus vyras pakelia vaidą, ir smarkus daug griekų daro.
23. *Puikystė žmogaus jį parklupdys, bet pasižeminąsis garbės apturės. *Ps.31,24. Mat.23,12.s. 1 Petr.5,5.
24. Kurs su vagimis bendrauja, *girdžia keikiant, ir tai ne apsako: tas nekenčia savo gyvasties. *3 Maiž.5,1.
25. Žmonių baidytis atneš prapuolimą; bet kurs Ponu Dievu nusitik, bus apsaugojamas.
26. Daug jėško veido kunįgaikščio, bet kožno prova ateiti nuo Pono Dievo.
27. *Neteisus vyras teisiamjam yra neapykanta; bet †kursai tikru keliu laikosi, to neapkenč Dievo nesibijantieji. *Gal.6,14. †Jon.15,19 ir 17,14.

Perskyrimas 30.

Salomono išsipažinimas ir malda.

Šitie yra žodžiai Aguro, Sunaus Jakės, pamokslai ir žodžiai vyro Leitiėl, Leitiėl ir Ukal.
2. Nės aš esmi visų paikiausiasis, ir niera prie manęs žmogiško proto.
3. Aš išminties ne mokinaus; ir kas šventu yra, to aš ne žinau.
4. Kas užžengia aukštyn dangun ir nužengia? *Kas nutver vėją savo rankomis? Kas suriša vandenis savo rubais? Kas visus svieto kraštus pastatė? Kuo vardu jisai, ir kuo vardu jo sunus? Ar tu tai žinai? *Job.38,5.s.
5. Visi Dievo *žodžiai yra peršviesti ir yra skydas ant jo nusitikintiems. *Ps. 12,7 ir 19,9.
6. Ne pridėk *nieko prie jo žodžių, kad jis tavę ne koravotų, ir butumbei prie melų nutvertas! *5 Maiž.4,2 ir 12,32.
7. Dviejų daiktų aš iš tavęs prašau, tų ne norėtumbei tu man užginti, pirmneng aš mirčiau:
8. Dievaičių garbinimą ir melus duok toli nuo manęs buti, ubagystę ir bagotystę man ne duok; bet duok man priskirtąjį valgio *dalyką atsiimti! *1 Maiž.47,22.
9. Aš kitaip, perdaug pasotintas, užsiginčiau ir sakyčiau: *kas yra Ponas Dievas? Arba jei perlabai bučiau pavargęs, vogčiau ir prieš vardą savo Dievo susigriešyčiau. *2 Maiž.5,2.
10. Ne išduok berną savo ponui; jisai tau keiktų, ir tu turėtumbei kaltas buti.
11. Yra veislė, savo tėvui keikianti ir savo motyną nežegnojanti;
12. Veislė, kuri čysta dingosi ir tačiau nuo savo biaurybės nemazgota yra;
13. *Veislė, savo akis aukštai keliant ir savo akių vokus aukštai laikanti; *per.21,4.
14. Veislė, kuri dantų vietoje kardus tur, kuri savo kruminėmis rija ir suėda biednuosius žemėje ir pavargusius žmonėse.
15. Dielė tur dvi dukteri: „nešk šen, nešk šen!“ Trys daiktai ne yra pasotinami, ir ketvirtasis ne sako: „jau gana.“
16. Pekla, moteriškės užrakintasis žyvatas, žemė ne gana priger vandens, ir ugnis ne sako: „jau gana.“
17. *Akį tėvą išjuokiančią ir augyvės klausyti nenorinčią, tą tur varnai prie upės iškapoti, ir jauni ereliai suėsti. *per.20,20.
18. Trys daiktai man yra per dyvni, ir ketvirtąjį aš ne žinau:
19. Erelio kelią po dangumi, žalčio kelią po uolos, laivo kelią viduje jurių, ir vyro kelią prie mergos.
20. Taipo yra ir kelias venčiavonystę peržengiančiosios; ta prarija ir šluosto savo burną sakydama: „aš nieko pikto ne dariau.“
21. Žemė trejopais daiktais sujudinama, ir ketvirtąjį ne gal ji nešioti:
22. Berną, kad jisai karaliumi pastoja; durną, kad jisai persivalgęs yra;
23. Neprietelką, kad ji vyrą gauna; ir tarnaitę, kad ji savo žiuponės lobį laimia.
24. Keturi yra maži ant žemės, ir išmintingesni už išmintinguosius:
25. *Skruzdėlės, silpnas pulkelis, ir tačiau †vasaroje pasizopostija sau valgį; *per.6,7.8. †per.10,5.
26. *Kralikai, silpnas pulkelis, ir tačiau jie budavoja savo namus uolose; *Ps.104,18.
27. Žogai ne tur karaliaus, ir tačiau jie išlek pulkais;

28. Voras audžia savo rankomis ir yra karalių pilyse.
29. Trys daiktai tur gražų vaikštinėjimą, ir ketvirtasis gražiai vaikščioja:
30. Liutas, galįs tarp žvėrių, ir ne sugrįšta nei dėl jokio,
31. Kurtas gerų strėnų, ir avinas, ir karalius, prieš kurį nei vienas ne gal drįsti stengtis.
32. Jei esi durnavęs ir pasididžiavęs ir pikto ko sudumojęs, tai *uždėk ranką ant burnos. *Mik. 7, 16.
33. Pieną mušant, pasidaro iš to sviestas, ir kursai nosį skaudžiai šnypščia, tas kraują išvaro, ir kurs papykį kusina, tas pakelia vaidą.

Perskyrimas 31.

Viežlybos moteriškės garbė.

Šitie yra žodžiai karaliaus Lamuėlio, pamokslas, kurį jį jo motyna mokino.
2. Ak mano išrinktasis, ak tu sunau mano žyvato, ak mano brangusis sunau!
3. Ne duok moterims savo nujėgimą, ir ne eik tais keliais, kuriais karaliai prasipuldo!
4. Ak ne duok karaliams, Lamuėl, ne duok karaliams vyno gerti, nei kunįgaikščiams druto gėrimo!
5. Jie gertų ir teisybės užmirštų ir perkreiptų provas pavargusiųjų žmonių.
6. Duokite druto gėrimo tiems, kurie tur buti gadinami, ir vyno smutnoms dušioms,
7. Kad jie gertų ir savo vargų užmirštų, ir savo bėdos daugiaus ne atsimintų.
8. Atverk *savo burną už nebylius ir už provą visų prastotųjų! *Job. 29, 12. 15.
9. Atverk savo burną ir sudyk teisiai, ir pajėškok bėdnąjį ir vargdienį!
10. Kuriam *viežlyba moteriškė yra priskirta, ta yra toli brangesnė, ne kaip brangiausios perlos. *per. 18, 22.
11. Jos vyro širdis gal ant jos nusitikėti, ir penukšlo jisai ne pristoks.
12. Ji daro jam gero, ir nieko pikto per visą jo amžią.
13. Ji darbą tur su vilnomis ir su linais, ir rods dirba savo rankomis.
14. Ji yra kaip pirklio laivas, kursai savo penukšlą iš tolo atgabena.
15. Ji nakščia keliasi ir duosti valgio savo namiškiams ir darbo savo tarnaitėms.
16. Ji dumoja apie dirvą ir tą nuperka; ji sodina vynyčią iš vaisių savo rankų.
17. Ir apjuosia drutai savo strėnas ir patvirtina savo pečius.
18. Ji supranta, kaip jos prekystė naudos pelnys; jos žvakė ne užgesta nei nakčia.
19. Ji ištiesia savo ranką prie vindo, ir jos pirštai nutveria varpstę.
20. Ji išplatina savo rankas vargdieniams, ir kyšter savo ranką pristokstantiems.
21. Ji nesibijosi savo namų be sniegant, nės visi jos namiškiai tur dvigubus rubus.
22. Ji sau pačiai taiso apdangalus; balti šilkai ir purpuras yra jos rubas.
23. Jos *vyras yra pagirtas vartuose, kad jisai sėdi pas žemės vyresniuosius. *per. 11, 16.
24. Ji siuva sermėgą ir parduosti tą; diržą ji duosti kromininkui.
25. Jos grožybė yra, kad ji čysta ir netinginė yra, ir potam juoksis.
26. Ji atveria savo burną su išminčia, ir ant jos liežuvio yra meilingas pamokslas.
27. Ji dabojasi, kaip jos namuose destis, ir ne valgo savo duoną tingėdama.
28. Jos sunus pasigauna ir ją garbina per išganytingą, jos vyras ją šlovina.
29. Daug dukterų atneš bagotystę; bet tu pereini jas visas.
30. Meilingu ir gražiu buti nieks yra; moteriškė Pono Dievo prisibijanti, pagarbinama tur buti.
31. Ji bus giriama iš vaisių savo rankų, ir jos darbai ją pagarbįs vartuose.

Salomonas Mokįtojas.

Perskyrimas 1.

Žmogus savo svietiškoje išmintyje ne laimingas, bet niekingas.

Šitie yra žodžiai mokįtojo (Salomono), sunaus Dovido, karaliaus Jėruzalėje.
2. Visi daiktai vieni niekai yra, tarė mokįtojas, visi daiktai vieni niekai yra.
3. Ką tur žmogus daugiaus iš visos savo procės, *kurią jis tur po saule? *per. 2, 22.

4. Viena giminė pragaišta, ir antroji randasi; bet *žemė amžinai pasiliekti. * Ps. 104, 5.
5. Saulė užteka ir nusileidžia, ir nuteka į savo vietą, kad tenai vėl užtekėtų.
6. Vėjas šok į pietus ir eiti aplink į šiaurę, ir vėl aplink į tą vietą, kur prasidėjo.
7. Visi vandens bėga į jures, ir tačiaus jurės ne pastoja pilnesnios; į tą vietą, iš kur jie atteka, ir vėl nuteka.
8. Visi daiktai taip pilni yra procės, kad ir nei vienas ne gal iškalbėti. Akis niekadai ne atsižiur, ir ausis niekadai ne atsigird.
9. Kas yra, kas nusidavė? Ar ne, kas paskui nusiduos? Kas yra, ką padarėme? Tai yra, ką paskui darysime; ir nieko naujo ne nusiduosti po saule.
10. Bau ir nusiduosti kas, apie ką galėtum sakyti: „štai, tai kas naujo?" nėsa tai ir pirm to nusidavė pirmose gadyniose, kurios pirm musų buvo.
11. Nemenama yra, kaip pirm to nusidavė; taip ir to, kas potam rasis, ne atsimįs tie, kurie paskui bus.
12. Aš, mokįtojas, buvau karalius ant Izraėlio Jėruzalėje,
13. Ir guldžiau savo širdį, veizdėti ir tardyti išmintingai viskąąi, kas po dangumi yra veikiama. Tokią nelabą procę Dievas žmonių vaikams davęs, kad toje prisivargtų.
14. Aš padabojau ant visų darbų, kurie po saule daromi; ir štai, vislab buvo vieni niekai ir vargai.
15. *Kas kreiva yra, ne gal pastoti lygu, nei nusidėjimai ne paskaitomi yra. * per. 7, 14.
16. Aš *tariau savo širdyje: štai, aš šlovingu pastojau ir daugiaus išminties turu, ne kaip visi, kurie pirm manęs buvo Jėruzalėje; ir mano širdis daug išmoko ir ištyrė. * per. 2, 1.
17. Ir padaviau savo širdį ant to, kad pasimokinčiau išminties ir paikystės ir *protingystės. Ale aš pajutau, ir tai procę esant. * per. 2, 12 ir 7, 16.
18. Nėsa, kur daug išminties yra, čia ir daug tužbos yra; ir kas daug nor mokinti, tas daug tur kentėti.

Perskyrimas 2.

Svietiškas pasilinksminimas vieni niekai.

Aš *tariau savo širdyje: tegul, aš noru linksmai gyventi ir gerų dienų turėti; ale štai, ir tai buvo niekai. * per. 1, 16 ir 3, 18.
2. Aš tariau juokui: „tu durnas esi," ir linksmybei: „ką tu darai?"
3. Tai dumojau savo širdyje, savo kuną nuo vyno nujaukinti, ir savo širdį prie išminties prijaukinti, kad permanyčiau, kas paikystė yra, ikikol išmokčiau, kas žmonėms ger butų daryti, kol jie po dangumi gyvi.
4. Aš didžius daiktus ištaisiau; aš pakurdinau butus, apsodinau vynkalnius;
5. Aš taisiau sau daržų ir sodų ant pasilinksminimo ir įsodinau juose visokių vaisingų medžių;
6. Aš pasidariau sau ežerų, iš tų apdrėkinti girią žaliuojančių medžių;
7. Aš turėjau tarnų ir tarnaičių bei šeimynos; aš didesnį turėjau turtą jaučių ir avių už visus, kurie pirm manęs Jėruzalėje buvę;
8. Aš ir surinkau sau sidabro ir aukso, ir nuo karalių ir žemių skarbą; aš pasizopostijau giedančius ir giedančias ir žmonių pasilinksminimą, visokį ant striunų žaislą;
9. Ir didesniu pastojau *už visus, pirm manęs buvusius Jėruzalėje; ir pasilikau išmintingas. * 1 Kar. 10, 23.
10. Ir vislab, ko tiktai mano akys užsigeidė, tai velijau joms; neigi gyniau savo širdžiai nei jokios linksmybės, kad linksma buvo iš visų mano darbų; ir tai už savo dalį laikiau nuo visų savo darbų.
11. Bet *apžvalgydamas visus savo darbus, savo ranka padarytus, ir procę, kurią buvau turėjęs, štai, †tai viskas buvo niekai ir vargai, ir nieko kito po saule. * Mat. 6, 29. † Mok. 1, 14.
12. Tai *pasidabojau veizdėti išminties ir kytrystės ir durnystės. Nėsa kas žino, koksai tai žmogus po karaliaus bus, kurį anie jau sau skyrė? * per. 1, 17.
13. Tai išvydau, kad išmintis durnystę perėjo, kaip šviesybė tamsybę,
14. Kad *išmintingam jo akys galvoje stov, bet paikieji tamsybėje vaikščioja; ir tačiau supratau, kad vienam taip destis, kaip kitam. * per. 8, 1. Pam. 17, 24.
15. Tai aš dumojau savo širdyje: kadangi durnam taip sekasi, kaip man, kamgi aš troškau išminties? Tai aš dumojau savo širdyje, kad ir tai niekai yra.
16. Nėsa ne atmenama išmintingojo visados, lygiai kaip ir durnojo; ir

sekančiosios dienos vislab užmiršta;
ir kaipo išmintingasis numiršta, taipo
ir durnasis.
17. Todėl aš nugrisau gyvasčio; nėsa
man ne patiko, kas po saule destis, ka-
dangi visiškai vieni niekai bei procė yra.
18. Ir nekenčiau visų savo darbų,
kurius po saule turėjau, kad *tus
žmogui turėjau palikti, po mano gal-
vos busiančiam. *perkš. 21. Ps. 39, 7. 8.
19. Nėsa kas žino, jį ar išmintingą,
arba durną busiantį? Ir tačiau turė-
siąs viešpatauti visuose mano dar-
buose, kurius išmintingai padariau
po saule. Ir tai yra vieni niekai.
20. Todėl kitaip pasidumojau, kad
mano širdis liautųs nuo visų darbų,
kurius dariau po saule.
21. Nėsa žmogus tur savo darbą, kurį
išmintingai, protingai ir dailiai nu-
dirbęs, kitam į dalyką palikti, kurs nei
ranką prie to darbo ne prikišęs; ir tai
yra vieni niekai bei didė nepalaima.
22. Nėsa, ką gauna žmogus iš viso
savo darbo ir iš savo širdies procės,
kurią tur po saule,
23. Kaip tiktai per visą savo amžią
sopulius su tužba ir vargais, kad jo
širdis ir naktį nepakajuoja? Ir tai
taipojau yra vieni niekai.
24. Taigi ar ne *geriaus yra žmogui,
valgyti ir gerti ir savo dušią linksminti
savo darbe? Bet ir tai aš regėjau, nuo
Dievo rankos ateinant. *per. 3, 12 ir 5, 17.
25. Nėsa kas su didesne linksmybe
valgęs ir pasilinksminojęs, ne kaip aš?
26. Nėsa tam žmogui, kursai jam
patinka, jis duosti išminties, proto ir
linksmybės; bet griešnam duosti jis
nepalaimos, kad *surinktų ir sukrau-
tų, ir tačiau tam tektų, kurs Dievui
įtinka; todėlei ir tai tikt vargai yra.
*Pam. 13, 22 ir 28, 8.

Perskyrimas 3.

Dievo aprupinimas išrodo, kad pagoniškasis rupestis dėl išlaikymo vieni niekai yra.

Kožnas (daiktas) tur savo čėsą, ir visi
darbai po dangumi tur savo adyną.
2. Užgimti,
numirti,
sodinti,
išrauti, kas sodinta yra,
3. Smaugti,
gydyti,
ardyti,
budavoti,
4. Verkti,
juoktisi,
dejuoti,
šokinėti,
5. Akmenis išmėtyti,
akmenis rankioti,
apsikabinti,
atsitolinti nuo apsikabi-
nimo,
6. Jėškoti,
pamesti,
palaikyti,
atmesti,
7. Suplėšyti,
susiųti,
tylėti,
kalbėti,
8. Mylėti,
nekęsti,
karas,
pakajus,
} tur savo čėsą.
9. Kačeig ir kaszin kaip dirbame,
tačiau daugiaus ištaisyti ne galime.
10. Iš to regėjau procę, kurią Die-
vas žmonėms uždėjęs, kad toje var-
ginti butų.
11. (Bet jis vislab gražiai daro tikru
čėsu,) ir duosti jų širdžiai tužytis, kaip
tur nusiduotis ant svieto; nėsa žmogus
tikt ne gal numanyti tą darbą, kurį Die-
vas daro, nei pradžią, nei pabaigą.
12. Todėl supratau, *kad nieko ge-
resnio tame (sviete) niera, kaip link-
smam buti ir sau ger daryti per sa-
vo amžią. *per. 8, 15.
13. Nėsa kožnas žmogus, kursai val-
go ir geria ir linksmą širdį tur visuose
savo darbuose, tai yra Dievo dovana.
14. Aš supratau, kad vislab, ką Die-
vas daro, tai pasiliekti visadai; ne
gali tam nei ko pridėti, nei nutraukti;
ir toktai Dievas daro, idant jo bi-
jotumbimės.
15. Kas dabar *nusiduoda, tai jau
pirm to buvo, o kas kartunt nusiduos,
tai ir pirm to jau buvo; nėsa Dievas
senuosius daiktus atnaujina. *per. 1, 9.
16. Toliaus aš regėjau po saule pro-
vos vietas, čia buvo piktas pasielgi-
mas; ir teisybės vietas, čia buvo Die-
vo nesibijančiųjų.
17. Tai aš *dumojau savo širdyje:
Dievas tur sudyti teisųjį ir piktąjį;

nėsa visi dumojimai tur savo čėsą,
ir visi darbai. *per. 1, 16.
18. Aš savo širdyje tariau apie nu-
sidavimą žmonių, kurius Dievas mė-
gina ir regėti duosti, kad jie tarp
savęs yra lyg gyvuoliai.
19. Nėsa žmogui taipo *nusiduo-
das, kaip galvijams; kaip šie nu-
miršta, taipo ir ansai, ir visi lygią tur
dvasę; ir žmogus nieko daugiaus ne
tur, kaip banda; nėsa visi daiktai
vieni niekai. *Ps. 49, 13. 21.
20. Vislab iškanka į vieną vietą;
vislab *iš dulkių yra daryta ir į dul-
kes vėl pavirsta. *1 Maiž. 3, 19.
21. Kas apdumoja, ar žmogaus
dvasė aukštyn užžengianti, ir bandos
dvasė žemyn po žeme nužengianti?
22. Todėl aš numaniau, kad nieko
geresnio žmogui niera, kaip linksmam
buti savo darbuose, nėsa tai yra jo
dalis; nėsa kas jam tai po akių sta-
tys, kad regėtų, kas po jo bus?

Perskyrimas 4.

Tolesnis pamokinimas apie laimę.

Aš atsigręžęs veizdėjau ant visų ne-
teisiai kenčiančiųjų po saule, ir štai,
čia buvo ašaros neteisiai kenčian-
čiųjų ir ne turėjo palinksmintojo; ir
tie, kurie jiems neteisybę darė, buvo
per macnus, kad negalėjo nei vieno
palinksmintojo turėti.
2. Tai aš pagyriau negyvuosius, kurie
jau buvo numirę, daugiaus ne kaip
gyvuosius, kurie dar gyvi be buvo;
3. Ir kursai dar ne yra, tas geres-
nis už abudu, ir pikto ne pajunta,
kas po saule destis.
4. Aš dabojau ant darbo ir gadnu-
mo visuose daiktuose; čia kits kitam
pavydi; juk ir tai yra niekai ir procė.
5. Nėsa durnas sudesti pirštus ir
kremta savo kuną.
6. *Geriaus yra sauja su pakajumi,
neng abi ranki pilni su proce ir su
vargu. *Pam. 15, 16.
7. Aš *atsigręžęs regėjau niekystę
po saule. *per. 2, 12.
8. *Vienintėlis yra, ir ne su antru,
ir ne turįs nei vaiko, nei brolių; ta-
čiau jo darbų niera galo, ir jo akims
lobio ne pakanka. Kamgi aš dirbu nu-
traukdamas savo dušiai? Ir tai juk yra
vieni niekai ir pikta procė. *1 Maiž. 2, 18.
9. Taigi geriaus yra du, ne kaip vienas;
nėsa juodu tur naudos iš savo darbo.
10. Jei tų dviejų vienas puola, tai
draugas antrąjį atties. Bėda tam,
kurs vienas yra! jam parpuolus niera
kito, kursai jį attiestų.
11. Ir du sugulėdamu sušyla; kaip
gal vienas sušilti?
12. Vienas apgalimas yra, bet du
gal atsiginti; nėsa trilinka virvė ne
veik truksta.
13. Vaikelis pavargęs, o išmintingas
geresnis yra už seną karalių, neišmin-
tingą esantį ir ne žinantį saugotisi.
14. Kits *iš temnyčios išėjęs į ka-
ralystę įstovja, o kits savo karalystėje
užgimęs pavargsta. *1 Maiž. 41, 14.
15. Ir regėjau, kad visi gyvieji po
saule vaikščioja pas kitą, vaiką, kurs
į ano vietą bus paaukštintas.
16. Ir žmonių, pirm jo vaikščiojan-
čių, ne buvo galo, nei tų jį sekančiųjų;
ir tačiau ne gavo jo pasidžiaugtisi.
Tai taipojau yra niekai bei vargai.
17. Apsaugok savo koją, eidamas į
Dievo namus, ir ateik, kad klausy-
tumbei! Tai *geriaus yra už apierą
paikųjų; nėsa jie nesižino, ką jie
pikto daro. *1 Zom. 15, 22. s.

Perskyrimas 5.

Pamokinimas, tikrai laimingas dienas sulaukti.

Ne buk *greitas su savo burna, ir
te nesiskubina tavo širdis, ką kalbėti
po Dievo akių! Nėsa Dievas yra
danguje, ir tu ant žemės; todėl maž
t'esie tavo žodžių. *Jok. 1, 19.
2. Nėsa, kur daug yra rupesčių, čia
randasi sapnų; ir kur daug yra žo-
džių, čia pažįstamas yra durnasis.
3. Dievui pažadą pažadėjęs, ne už-
truk tą attesėti; nėsa jis ne mėgsta
durnaisiais. Ką tu žadi, tai attesėk!
4. Geriaus yra tau, nieko ne žadėti,
ne kaip, ką žadėjęs esi, ne attesėti.
5. Ne duok valę savo burnai, kad ta-
vo kuną suviliotų; neigi sakyk po akių
*angielo: „aš esmi nekaltas!“ Dievas
papyktų dėlei tavo balso ir pražudytų
visus tavo rankų darbus. *Apreišk. 2, 1.
6. Kur daug sapnų yra, čia yra niekystė
ir daug žodžių; bet tu Dievo bijokis!
7. Jei regi pavargusiam neteisybę
daromą ir provą bei teisybę attrau-
kiamą, nesidyvykis todėlei; nėsa dar

aukštesnis yra sargas už aukštąjį, ir dar kiti aukštesni yra už šiuodu.

8. Priegtam yra karalius visoje žemėje, kad žemė gyvenama butų.

9. Pinįgų mylinčiam pinįgų niekados ne pakanka; ir bagotumą mylįsis nei jokios naudos iš to ne turės; ir tai yra vieni niekai.

10. Nėsa, kur daug yra lobio, čia ir daug yra to valgančių; ir kam kitkam dera turinčiam, kaip tiktai akimis apžvalgyti?

11. Dirbančiam miegas saldus yra, ar daug, ar maž butų valgęs; bet apstumas bagotojo ne duosti jam miegoti.

12. Pikta yra sloga, kurią regėjau po saule, bagotumą užlaikyti ant iškados tam, kurs jį tur.

13. Nėsa bagotasis prapuola su didžiu vargu; ir jei jam sunus užgimė, tam nieko nesiliekti jo rankoje.

14. Kaipo *nuogas užgimęs iš savo augyvės žyvato, taipo ir vėl nueiti, kaip atėjęs yra; ir nieko ne ima su savimi iš savo darbų savo rankoje numirdamas.

* Joh. 1, 21. Ps. 49, 18. 1 Tim. 6, 7.

15. Tai yra didė kančia, kad nueiti, kaip atėjęs. Kągi tai gelbti jam, kad noprosnai ir lyg į vėją dirbęs?

16. Per savo amžią jis tamsumoje valgęs ir didžiame rupestyje, ir ligoje ir smutkoje.

17. Taigi man *regisi, ger ir gražu esant, valgyti, gerti ir linksmos širdies buti visuose darbuose, kurius kas daro po saule per visą savo amžią, kurį jam Dievas duosti; nės tai yra jo dalykas.

* perkš. 18. per. 8, 17 ir 9, 7.

18. Nėsa kuriam žmogui Dievas duosti bagotumo ir lobio ir macės, kad *iš to valgytų ir gertų už savo dalį, ir linksmas yra savo darbuose, tai yra Dievo dovana. * per. 2, 24 ir 3, 13.

19. Nėsa jis ne daug atsimena savo vargingųjų dienų, kadangi Dievas jo širdį palinksmina.

Perskyrimas 6.

Godas ir svietiška garbė vieni niekai.

Tai nepalaima, kurią regėjau po saulę, ir toji yra paprasta žmonėse.

2. Žmogus, kuriam Dievas bagotumo, lobio ir garbės davęs, ir jis nieko ne stokoja, ko jo širdis užsigeidžia; ir Dievas tačiau jam valę ne duoda, iš to penėtis, bet svetimas tai suvartoja; tai yra vieni niekai ir pikta sloga.

3. Kačeig jis šimto vaikų tėvas butų ir taip ilgai patektų, kad didį metų pulką sulauktų, ir jo dušia iš jo lobio ne pasisotintų, ir pasiliktų be grabo, apie tą sakau, kad ne čėsu gimęs kudikis geresnis yra, ne kaip jis.

4. Nėsa niekystėje jis užgema, ir tamsumoje jisai prapuola, ir jo vardas tamsybėje apdengtas pasiliekti;

5. Iš saulės jis ne gal džiaugtisi ir ne žino atilsies nei čia, nei ten.

6. Ir kačeig du tukstančiu metų patektų, tačiau niekadai linksmą širdį ne tur; ar ne vislab į vieną ateiti vietą?

7. Kožnam žmogui priskirtas yra darbas pagal jo mierą, ale jo širdis prie to nerimsta.

8. Nėsa ką išmintingas daugiaus ištaiso už durnąjį? kam procevojas pavargęsis, kad butų tarp gyvųjų?

9. Geriaus yra vartoti lobį, po akių esantįjį, ne kaip kitų trokšti; ir tai taipojau niekystė yra ir vargai.

10. Kam dera didei pagirtu buti, ir tačiau žinoma yra, jį žmogų esantį; nei gal su tuomi bartisi, kurs jam per macnus yra.

11. Nėsa niekingų daiktų perdaug yra; kągi be tur žmogus daugiaus iš tų?

Perskyrimas 7.

Kokiu budu mes galime laimingais pastoti.

Nėsa kas žino, kas žmogui ger yra jo amže, kol jis gyvas savo niekystėje, kuri nueiti, kaip *šešėlis? arba, kas nor žmogui sakyti, kas po jo rasis po saule?

* 1 Nus. 30, 15.

2. *Viežlybas vardas yra geresnis, ne kaip mostis, ir smerties diena, ne kaip diena užgimimo. * Pam. 22, 1.

3. Geriaus yra eiti į dejavimo namus, ne kaip į girtavimo namus; anuose yra galas visų žmonių, ir gyvasis tai į širdį savo deda.

4. Tužba geresnė yra už juoką; nėsa iš tužbos gerinasi širdis.

5. Širdis išmintingųjų yra namuose vaitojimo, ir širdis durnųjų namuose linksmybės.

6. Geriaus yra girdėti pabarimą išmintingojo, kaip girdėti giesmę durnųjų.

7. Nėsa juokas durnojo yra kaip braškėjimas erškėčių tarp puodų; bet ir tai yra niekai.

8. Priešingasis išmintingą padaro durnu, ir dovana pagadina širdį.
9. Pabaiga kokio daikto geresnė yra, kaip jo pradžia. Dvasė pakenčianti geresnė yra, ne kaip pasididžiuojanti dvasė.
10. Ne *buk greitas ant papykio! nėsa †papykys laikosi širdyje durnojo.
* Jok. 1, 19. † Pam. 12, 16.
11. Ne tark: „kodėlei pirmosios dienos geresnios buvo, kaip šios?" nėsa tu tai klausi netikusiai.
12. Išmintis gera yra su tėviške ir gelbti, kad kas saulės gal džiaugtisi.
13. Nėsa lyg kaip išmintis apsergti, taip ir pinįgai apsaugoja; bet išmintis duosti gyvastį tam, *kurs tą tur. * Apr. 2, 7.
14. Dabok ant Dievo darbų! nėsa kas gal tai *išlyginti, ką jis kreivą daro? * per. 1, 15.
15. Geroje dienoje buk linksmas, o ir piktąją dieną priimk už ger; nėsa šią Dievas daro draug su ana, kad žmogus ne turėtų žinoti, kas potam nusiduos.
16. Aš visokių daiktų regėjau čėse savo niekystės. *Čia yra teisusis ir sugaišta savo teisybėje; ir yra Dievo nesibijąsis, kurs ilgai patenka savo piktenybėje. * per. 8, 14.
17. Ne buk per mierą teisus, nei per mierą išmintingas, kad ne prapultumbei!
18. Ne buk nerėdu piktas ir durnas, kad ne numirtumbei nečėsu!
19. Ger yra, kad šito atboji, nei ano iš savo rankos ne išleidi; nėsa Dievo prisibijąsis to viso išvengia.
20. Išmintis išmanantį daugiaus stiprina, neng dešimt macniųjų, mieste esančiųjų.
21. Nėsa *niera nei vieno žmogaus ant žemės, kurs ger darytų ir ne susigriešytų. * 1 Kar. 8, 46.
22. Neigi klausyk visų kalbų, kad tau ne reiktų girdėti savo berną, tavę keikiantį!
23. Nėsa tavo širdis žino, kad ir tu kitus tankiai keikei.
24. Tai vislab aš išmintingai esmi išbandęs. Aš tariau: aš busu išmintingu; bet jie toli nuo manęs atsitraukė.
25. Toli yra; kas bus? ir labai gilu yra; kas tai gal rasti?
26. Aš *gręžiau savo širdį, kad žinočiau ir ištirčiau ir pajėškočiau išmintį ir pamislijimą, kad suprasčiau durnystę Dievo nesibijančiųjų ir paikystę durnųjų; * per. 1, 17 ir 2, 12.
27. Ir radau, kad tokia (neviežlyba) moteriškė, kurios širdis tinklai ir žabangai yra, ir jos rankos ryšiai, kartesnė yra, ne kaip smertis. Dievui įtinkąsis jai išbėgs, bet griekininkas per ją bus sugautas.
28. Žiurėk, tai aš jėškojau, sako mokįtojas, vieną po antro, kad aš mokslus išrasčiau.
29. Ir mano dušia dar be jėško ir ne surado. Tarp tukstančių vieną žmogų radau, bet nei vienos moteriškės tarp jų visų ne radau.
30. Bet to veizdėk: radau, kad Dievas žmogų teisų leidęs; bet jie išjėško daug pramonių.
31. Kas yra taip išmintingas? ir kas gal tai išguldyti?

Perskyrimas 8.

Kitokie pamokslai, permanyti šio svieto niekystę.

Žmogaus *išmintis apšviečia jo veidą; bet kas per mierą drąsus, tas peikiamas yra. * Pam. 17, 24.
2. Aš pilnavoju karaliaus žodį ir Dievo prysiegą.
3. Ne skubinkis atstoti nuo jo veido, nei pasilik piktoje byloje! nės jis daro, kas jam patinka.
4. Karaliaus žodyje yra stiprybė, ir kas gal jam sakyti: *ką tu darai? * Dan. 4, 32.
5. Pilnavojąsis prisakymą nieko pikto ne pajus, bet išmintingojo širdis žino čėsą ir budą.
6. Nėsa *kožnas darbas tur savo čėsą ir budą; nėsa žmogaus nelaimės daug yra prie jo. * per. 3, 1.
7. Nėsa *jis ne žino, kas buvo: ir †kas jam sakys, kas paskui bus?
* per. 10, 14. † per. 7, 1.
8. Žmogus ne tur valės ant dvasės, kad draustų dvasę; ir ne tur valės čėse mirties, neigi valnai paleidžiamas kovoje; ir piktas pasielgimas ne išgelbti Dievo nesibijantįjį.
9. Tai aš vislab regėjau ir *dabojau savo širdyje ant visų darbų, po saule nusiduodančių. Žmogus kartais ponavoja ant žmogaus, sau ant nelaimės. * per. 1, 13.
10. Ir regėjau Dievo nesibijančius, kurie buvo palaidoti, kurie buvo

ėję ir vaikščioję šventoje vietoje, ir buvo užmiršti mieste, kad taip buvo darę; bet ir tai niekai yra.

11. Kadangi *ne tuojau sudijami yra piktieji darbai, iš to žmogaus širdis pilna pastoja, pikto daryti. *Job.35, 15.

12. Kačeig griešnas šimtą kartų pikto daro, ir tačiau ilgai patenka, tai tačiau žinau, kad gerai seksis Dievo bijantiems, kurie jo veido bijosi.

13. Nėsa Dievo nesibijantiems ne bus gerai, ir *kaip šešėlis ne ilgai pateks, kurie Dievo nesibijo. *Job.8,9.

14. Niekystė yra, kuri ant žemės destisi; *yra teisių, tiems sekasi, kaip darbus Dievo nesibijančiųjų turintiems; ir yra Dievo nesibijančių, tiems sekasi, kaip darbus teisiųjų turintiems. Aš tariau: ir tai yra niekai. *per. 7, 16.

15. Todėl aš pagyriau linksmybę, *žmogų ne turintį ko geresnio po saule, kaip valgyti ir gerti ir linksmu buti; ir toktai jam tenka iš darbo, pakolei gyvas yra, koktai jam Dievas duosti po saule. *per. 2, 24 ir 3, 12. 22.

16. Aš *savo širdį guldžiau, žinoti išminties ir veizdėti procės, kuri ant žemės destisi, kad ir kits nei dieną, nei naktį miego ne matąs savo akimis. * per. 1, 17 ir 7, 26.

17. Ir aš regėjau visus Dievo darbus; nėsa žmogus ne gal rasti to darbo, kurs po saule destisi; ir juo daugiaus žmogus procevojasi jėškoti, juo mažiaus jis randa; kačeig jis sako: „aš esmi išmintingas ir žinau tai", tačiaus to ne gal rasti.

Perskyrimas 9.

Niekystę reik paniekinti ir išminties prisimokintis.

Nėsa aš tai vislab sau į širdį dėjau, kad tardyčiau to viso, kad teisus ir išmintingi ir jų darbai yra Dievo rankoje. Bet tačiau nei vienas žmogus ne pažįsta nei meilės, nei neapkentimo nekurio, kurs po jo akių yra.

2. *Vienam taip nusiduosti, kaip kitam, teisiamui kaip piktamui, geramui ir čystamui, kaip nečystamui, apieravojančiam, kaip ne apieravojančiam. Kaip geramui nusiduosti, taip nusiduosti ir griešnamui. Kaip nusiduosti prysiegą laužančiam, taip ir nusiduosti prysiegą laikančiam. *Ps. 73, 2—16.

3. Tai yra piktas daiktas, tarp viso, kas destis po saule, kad vienam taip destis, kaip kitam; ir iš to žmogaus širdis pilna pastoja viso pikto, ir paikystė yra jų širdyse, kol gyvi; potam tur numirti.

4. Nėsa tai tarp visų gyvųjų yra velijama, butent pasitikėjimas; nėsa šuo gyvas geresnis yra, ne kaip liutas negyvas;

5. Nėsa gyvieji žino, kad mirsią, bet numirusieji nieko ne žino, neigi nieko daugiaus ne nusipelno, nėsa *jų paminklas yra užmirštas, *Ps. 31, 13.

6. Kad juos daugiaus ne be mylime, nei ne apkenčiame, nei pavydime; ir nei jokios dalies ne be tur ant svieto iš viso, kas po saule destisi.

7. Taigi nuėjęs valgyk linksmas savo duoną ir gerk savo vyną su linksma širdžia; nėsa tavo darbas Dievui patinka.

8. T'esie tavo drabužiai visados balti, ir savo galvai ne duok mosties stokoti.

9. Pasigėrėkis amžiu *su savo mylima moteriške, kolei šį niekingąjį amžią turi, kurį tau Dievas po saule davęs, kolei tavo niekingasis amžias patenka! nėsa tai yra tavo dalis tavo amže ir tavo darbe, kurį po saule dirbi. * Pam. 5, 18.

10. Visą darbą, kurs į tavo *rankas įkliuvo, tą mudriai nudirbk! nėsa grabe, į kurį nueini, niera nei darbo, nei mokslo, nei proto, nei išminties. * 1 Zom. 10, 17.

11. Aš atsigręžęs veizdėjau, kaip destisi po saule, kad ant bėgimo ne gelbti greitam buti, ant kariavimo ne gelbti stipriam buti, ant išsimaitinimo ne gelbti kytriam buti, ant bagotystės ne gelbti išmintingam buti. Kad kas mylimas butų, ne gelbti jam, kad jisai kokį daiktą gerai mokąs; bet vislab nusiduosti pagal čėsą ir palaimą.

12. Irgi žmogus ne žino savo čėsą, bet lygiai kaip žuvys yra sugaunamos su iškadinga meškere, ir kaip paukščiai yra sugaunami žabangu, taip ir žmonės yra sugaunami piktu čėsu, kada tas umai juos užklumpa.

13. Aš ir tą išmintį regėjau po saule, kurią tikėjau didę esančią,

14. Kad mažas buvo miestas, ir maž žmonių tame, ir atėjo didis karalius ir apguldė tą, ir padarė didžius pylimus aplink tą;

15. Ir rastas buvo tame vargstąs išmintingas vyras, kursai tą miestą

savo išmინčia galėjo išgelbėti; ir nei
vienas žmogus to pavargusiojo vyro
ne atsiminė.
16. Tai aš sakiau: išmintis rods geresnė yra kaip stiprybė, tačiau *pavargusiojo išmintis paniekinta buvo, nei jo žodžių klausoma. * Ps. 14, 6.
17. Tai todėlei: išmintingųjų žodžiai daugiaus ištaiso prie tykųjų, kaip ponų šauksmas prie durnųjų.
18. Nėsa išmintis geresnė yra kaip šarvas; bet vienintėlis nelemtas žmogus daug gero sugadina.

Perskyrimas 10.

Apie vyriausybę ir valsčionis.

Kaip nuodingos musės gerą mostį supustija, taip ir *mažumas paikystės išmintingą ir garbingą žmogų prapuldo. * 1 Kar. 3, 18.
2. Nėsa išmintingojo širdis yra po jo dešinės, bet durnojo širdis yra po jo kairės.
3. Ir kačeig durnasis patsai durnai elgiasi savo darbe, tačiau jis kožną per durną laiko.
4. Todėl, kada macniojo tyčiavimas viršų gauna prieš tavę, *tai ne papyk! nėsa atsileidimas nutildo daug pikto. * Ps. 37, 1. Pam. 24, 19.
5. Nepalaima yra, kurią regėjau po saule, butent neišmintį, kuri tarp macniųjų nereta yra,
6. Kad durnasis sėd didžioje garbėje, ir bagotieji žemai sėd.
7. Aš regėjau tarnus ant žirgų, ir kunįgaikščius pėsčius einančius, kaip tarnus.
8. Ale *kas duobę kasa, pats įpuls į tą; ir kas tvorą ardo, tą žaltys įgels. * Pam. 26, 27. s.
9. Kas akmenis šalin rita, tas procę tais turės; ir kas medį skaldo, iš jo bus pažeistas.
10. Kad geležis atšimpa, ir ašmuo negaląstas pasiliekti, tai jį su syla reik paaštrinti; šitaipo ir išmintis paseka procę.
11. Pliuškis niera geresnis už žaltį, kursai, ne užkalbėtas, įgel.
12. Žodžiai iš burnos išmintingojo yra meilingi, bet lupos durnojo jį prarija.
13. Pradžia jo žodžių yra durnystė, ir pabaiga iškadinga paikystė.
14. Durnasis daug šneka; ale *žmogus ne žino, kas buvo; ir †kas pasakys jam, kas po jo bus? *per. 8, 7. †per. 7, 1.
15. Durniemsiems darbas sunkus yra, kadangi ne žino, katru keliu į miestą keliauti.
16. Bėda tau, žeme, kurios karalius *kudikis yra, ir kurios kunįgaikščiai anksti valgo! * Jėz. 3, 4.
17. Gerai tau, žeme, kurios karalius šlovingas yra, ir kurios kunįgaikščiai tikru čėsu valgo, ant pasistiprinimo ir ne ant išdykumo!
18. (Nėsa tingėjimo dėlei linksta balkiai, ir dėl rankų tinginčiųjų įlaš į trobas.)
19. Tatai todėlei: jie duoną daro ant juoko, ir *vynas gyvuosius tur palinksminti, ir pinįgai jiems vislab tur ištaisyti. * Vald. 9, 13.
20. Ne keik *karaliui savo širdyje, ir ne keik bagotam savo miegamoje kamaroje! nėsa paukščiai dangaus neša balsą, ir kurie tur sparnų, pasakoja tai. * 2 Maiž. 22, 18. Darb. 23, 5.

Perskyrimas 11.

Geradėjystę reik daryti, ir rupesčius, širdį kremtančius, reik vengti.

Išdalyk savo duoną per vandenį (siųsdamas), tai tu ją rasi po ilgo čėso.
2. Išdalyk septyniems ir aštuoniems; nėsa tu ne žinai, kokie vargai bus ant žemės.
3. Kad debesiai pilni yra vandens, tai duosti lietaus ant žemės, ir kad medis puola, norint pultų arba į pietus, arba į šiaurę, katrul jis puola, ten ir gulės.
4. Kursai ant vėjo daboja, tas ne sėja; ir kurs ant debesų veizdi, tas ne piauja.
5. Lygiai *kaip tu ne žinai vėjo kelią, nei kaipo kaulai motynos žyvate daromi yra, taip ir Dievo darbų ne gali žinoti, ką jis visur daro. * Ps. 135, 7. Jon. 3, 8.
6. Anksti sėk savo sėklą, ir tavo ranka vakare te ne liaujasi; nėsa tu ne žinai, ar šis arba ansai užtiks; ir kad abudu užtiktų, tai juo geriaus butų.
7. *Šviesybė yra saldi, ir akimis malonu yra, saulę regėti. * Mat. 20, 33.
8. Kad žmogus ilgai patenka ir linksmas yra visuose daiktuose, tai jis tačiau tikt atsimena piktųjų dienų, kad jų taip daug yra; nėsa vislab, kas jam tikosi, niekai yra.
9. Taigi džiaugkisi, jaunikait, savo jaunystėje, ir testov širdis linksma

savo jaunystėje. Daryk, ko tavo širdis geidžia ir kas *tavo akimis patinka; ir žinok, kad Dievas tavę dėlei šio viso į sudą vesiąs. * per. 2, 10.
10. Išvaryk smutnybę iš savo širdies ir atstatyk, kas pikta, nuo savo kuno! nėsa kudikystė ir jaunystė yra pragaištanti.

Perskyrimas 12.

Apie senystės sunkenybę ir Dievo sudus.

Atsimink savo sutvertojo jaunas be budamas, pirmneng piktos randasi dienos, ir ne prispyrus dar piktiemsiems metams, kuriuose tu sakysi: „man jie ne patinka;“
2. *Pirmneng saulė ir šviesybė, mėnuo ir žvaigždės aptems, ir iki ne atėjus debesimis po lietaus; * 1 Maiž. 27, 1. per. 48, 10.
3. Tuo čėsu, kada sargai namų dreba, ir susiriečia stiprieji, ir pateikia maluninninkai, kad jų taip maž pastojo, ir aptemsta regėjimai pro langus,
4. Ir vartai ant ulyčių užrakinti yra, kad balsas maluninninkės pasimažina ir pabunda paukščiui giestant, ir kloniojasi visos dukters giesmės,
5. Kad ir aukštybių bijosi ir baidosi ant kelio; kada migdalas žydi, ir žogas apkraujamas yra, ir visas džiaugsmas sugaišti; (nėsa žmogus nueiti, kur amžinai pasiliekti, ir raudotojai vaikščioja ant ulyčios;)
6. Iki ne pragaištant sidabrinei virvei, ir auksinaijai versmei nutekant, ir kibirui perdžiustant prie versmės, ir ratui sulušant prie šulinio.
7. Nėsa *dulkės tur vėl į žemę pavirsti, kaip pirma buvo, ir dvasia Dievopi vėl sugrįšti, kursai ją davęs. * per. 3, 20. 1 Maiž. 3, 19. Job. 34, 15.
8. Visi daiktai *yra vieni niekai, tarė mokįtojas, čystai niekai. * per. 1, 2.
9. Tas mokįtojas ne tiktai buvo išmintingas, bet ir žmones mokino gerą pamokslą, ir dabojo ir tardė, ir *sutaisė daug išmintingų pamokslų. * 1 Kar. 4, 32.
10. Jis pasirupino, kad rastų meilių žodžių; ir tikrai rašė tiesos žodžius.
11. Šie žodžiai išmintingųjų yra *ragotinės ir vinys, rašyti mistrų susirinkimo, ir vieno ganytojo duoti. * Ebr. 4, 12.
12. Saugokis, mano sunau, toliaus nuo kitų! nėsa knygų surašymas be galo yra, ir daug pamokinti pailsina kuna.
13. Klausykime trumpais žodžiais viso zokano *pamokslą: bijokis Dievo ir pilnavok jo prisakymus! nėsa tai pareitis visiems žmonėms. * 1 Tim. 1, 5.
14. Nėsa Dievas visus darbus *persudys, kurie yra paslėpti, ar butų geri, ar butų pikti. * Rym. 2, 16.

Aukštoji giesmė Salomono.

Perskyrimas 1.

Šventųjų išsiilgimas savo jaunikio Kristaus, su kuriuomi meilėje susižadėję.

Aukštoji giesmė Salomono.
2. Jis te bučiuoja manę bučiavimu savo burnos; nėsa tavo meilė meilingesnė yra, ne kaip vynas;
3. Kad tavo gerąją mostį suuostumbime; tavo vardas yra išlieta mostis, todėl myl tavę mergos.
4. Trauk *manę paskui savę, tai bėgsime. Karalius veda manę į savo kamarą; mes džiaugiamės ir linksmi esme dėl tavęs; mes daugiaus atsimename tavo meilės, ne kaip vyno. Gerieji myl tavę. * Jėr. 31, 3. Jon. 6, 44.
5. Aš esmi juoda, bet didei meilinga, jus dukters Jėruzalės, kaip *šėtros Kėdar, kaip kaurai Salomono, * Ps. 120, 5.
6. Ne žiurėkite į manę, kad taip juoda esmi, nėsa saulė manę taip apdegė; mano motynos vaikai rustauja su manimi; manę įdėjo per sargą vynyčių; bet savo vynyčią, kurią turėjau, aš ne sergėjau.
7. Apsakyk tu man, tu, kurį mano dušia myl, kur tu ganaisi, kur tu pietumis atsiilsi, kad ne privalyčiau šen ir ten valkiotis pas kaimenes tavo draugų.
8. Jei toktai ne žinai, *tu gražiausioji tarp moterų, tai išeik laukan ant pėdų avių ir ganyk savo avinus pas avininkų namus. * per. 5, 9. 17.
9. Aš tavę prilyginu, mano prietelka, gražiam žirgų rėdui prie vežimo Paraono.
10. Tavo skrostai gražiai stovia tverėse, ir tavo kaklas lencugėliuose.
11. Mes tau auksinas saktis darysime su sidabriniais guzikais.

12. Kaip karalius šen kreipės, davė mano *mostis savo kvapą. * Mark. 14, 3.
13. Mano prietelius yra man kvietka myros, tarp mano kručių kabanti.
14. Mano prietelius man yra (vynuogių) kekė iš Koper vynyčiose Engėdi.
15. Štai, mano prietelka, *tu esi graži; graži esi tu, tavo akys lygios yra akims karvelių. * per. 2, 14 ir 4, 7.
16. Štai, mans prieteliau, tu esi gražus ir meilingas; musų patalas žaliuoja.
17. Musų namai yra iš cėdro, musų pašiurė yra iš cypresų.

Perskyrimas 2.

Meilė ir bėda prie Kristaus ir jo marčios vis randasi.

Aš esmi kvietka Sarone ir rožė dauboje.
2. Kaip rožė tarp erškėčių, taip yra mano prietelka tarp dukterų.
3. Kaip obelis tarp girės medžių, taip yra mano prietelius tarp sunų. *Aš sėdžiu po pavėsiu to, kurio aš noru, ir jo vaisius yra mano gerklei saldus. * Ps. 61, 5 ir 91, 1.
4. Jis veda manę į vyno kelnorę, ir meilė yra jo karuna ant manęs.
5. Jis atgaivina manę žolėmis ir pamyl manę obuolais; nės *aš sergu iš meilės. * per. 5, 8.
6. Jo *kairė gul po mano galvos, ir jo dešinė apsikabina manę. * per. 8, 3.
7. Aš per prysiegą *prisiekiu jums, jus dukters Jėruzalės, prie stirnų, arba prie lonių ant lauko, idant jus mano prietelką ne pabudįtumbite, nei krutintumbite, iki jai pačiai patiks. * per. 3, 5.
8. Tai yra balsas mano prieteliaus; štai, jis ateiti ir šokinėja ant kalnų ir šoka ant kalnelių.
9. Mano prietelius lygus yra *stirnai, arba jaunam elniui. Štai jis stov už musų sienos, ir veizdi pro langą, ir žiuri pro kratus. * perkš. 17. per. 8, 14.
10. Mano prietelius atsiliepia ir sako man: kelkis, mano prietelka, *mano gražioji, ir ateik šen! * per. 1, 8 ir 4, 1.
11. Nėsa, štai, žiema nubėgo, lietus pęrėjo ir jau neb'yra.
12. Žolės pasirodė žemėje, pavasaris atėjo, ir kurklelis girdimas musų žemėje;
13. *Pygų medis išsprogo, vynmedžiai gavo spurgus ir išduosti savo kvapą; kelkis, mano prietelka, ir ateik, mano gražioji, ateik! * Mat. 24, 23.
14. Mano balandis uolos skylėse, akmenų plyšiuose, rodyk man savo veidą, duok man girdėti savo balsą! nės tavo balsas yra saldus, ir *tavo veidas yra meilingas. * per. 4, 7.
15. Sugaukite mums lapes, mažasias laputes, išpustijančias vynyčias! nėsa musų vynyčios gavo spurgus.
16. Mano *prietelius yra manas, ir aš esmi jo, kursai tarp rožių gano, * per. 6, 2.
17. Iki diena atsivėsina, ir šešėlis atstoja. *Sugrįšk, buk kaip stirna, mans prieteliau, arba kaip jaunas elnis ant kalnų persiskyrimo! * per. 8, 14.

Perskyrimas 3.

Kristus savo tikinčiųjų labai macnus sargas.

Aš jėškojau naktyje savo patale, kurį mano dušia myl; aš *jėškojau, bet jo ne radau. * per. 5, 6.
2. Aš kelsiuos ir vaikščiosu per miestą ant ulyčių ir ant kelių ir jėškosu, kurį mano dušia myl. Aš jėškojau ir ne radau jo.
3. Sargai manę rado, kurie mieste aplink eiti: „ar ne regėjote, kurį mano dušia myl?"
4. Kaip aš mažumą anus praėjau, tai radau tą, kurį mano dušia myl. Aš laikau jį ir ne paleisu, iki *jį nuvesu į savo motynos namus, į savo motynos kamarą. * per. 8, 2.
5. Aš *prisiektinai jums prisakau, jus dukters Jėruzalės, prie stirnų arba lonių ant lauko, †kad jus mano prietelką ne pabudintumbite, nei krutintumbite, iki jai pačiai patiks. * per. 2, 7 ir 5, 8. † per. 8, 4.
6. Kas yra toji, kuri ateiti iš pusčios, kaip ištisi dumai, kaip rukymas iš myrų, kodylų ir visokių žolių, sutrintų aptiekoriaus.
7. Štai, aplink patalą Salomono šešisdešimts stipriųjų stovia, iš stipriųjų Izraėlio.
8. Jie visi tur kardus ir gatavi yra ant kariavimo. Kožnas tur savo *kardą prie savo strėnų (prijuostą) dėl †baimės naktyje. * Ps. 45, 5. † Ps. 91, 5.
9. Karalius Salomonas pasidarydino sau lovą, nešamą iš medžio Libanono.
10. Tos stulpai buvo sidabrini, dangtis auksinis, sostas iš purpuro, dugnas viduryje gražiai buvo išklotas, dėlei dukterų Jėruzalės.
11. Išeikite ir žvalgykite, jus dukters

Ziono, karalių Salomoną su vainiku, kuriuomi jo motyna jį apvainikavo dienoje jo svotbos ir dienoje linksmybės jo širdies!

Perskyrimas 4.

Bažnyčios grožybė Dievo malonės dovana.

Štai, mano prietelka, tu esi graži, štai, graži esi tu. *Tavo akys yra kaip karvelių akys tarp tavo kasų. †Tavo plaukai yra kaip oškų kaimenės, kurios nukirptos yra ant kalno Gilėad. * per. 5, 12. † per. 6, 4.

2. Tavo *dantys yra kaip kaimenė su nukirptomis vilnomis, kuri iš trinkimo ateiti, kurios visos dvynus tur, ir niera tarp jų nei vienos nevaisingos. * per. 6, 5.

3. Tavo lupos yra kaip raudonas ryšys, ir tavo kalba meilinga. *Tavo skrostai yra kaip plyšys granotobuolių tarp tavo kasų. * per. 6, 6.

4. Tavo kaklas *yra kaip Dovido koryčia, su atsargomis pabudavota, ant kurios tukstantis skydų kaba ir visokie ginklai stipriųjų. * per. 7, 4.

5. Tavo *dvi kruti yra kaip du jaunų stirnų dvynu, kuriuodu tarp rožių ganosi, * per. 7, 3.

6. Iki *diena atsivėsina ir šešėlis atstoja. Aš noru pas myrų kalną eiti ir prie kodylo kalnelio. * per. 2, 17.

7. Tu visiškai graži esi, mano prietelka, ir niera nei jokios *biaurybės ant tavęs. * Ps. 45, 14. Ep. 5, 27.

8. Eikš, mano marti, iš Libanono, eikš iš Libanono! Eikš į vidų, žengk šen iš aukštumo Amana, iš aukštybės Seniro bei Ermono, iš namų liutų, iš kalnų leopardų!

9. Tu mano širdį man atėmei, mano sesuo, mieloji marti, su savo akių viena, ir su savo kaklo lencugelių vienu.

10. Kaip graži yra tavo meilė, mano sesuo, mieloji marti! Tavo *krutys meilingesnios yra kaip vynas, ir tavo mosties kvapas pereiti visas brangias žoles.

11. Tavo lupos, mano marti, yra kaip varvąsis medaus syvas; medaus ir pieno yra po tavo liežuviu, ir tavo drabužių kvapas yra kaip kvapas Libanono.

12. Mano sesuo, mieloji marti, tu esi užrakintas daržas, užrakinta versmė, užpečvietytas šulinys.

13. Tavo želmens yra kaip linksmybės sodas iš granotobuolių, su brangiais vaisiumis cypro su nardu,

14. Nardo su čepronų, kalmėmis ir cinamomu, su visokiais medžiais kodylo, myros bei aloės, su visomis brangiausiomis žolėmis.

15. Kaip daržo šaltinis, kaip šulinys gyvųjų vandenų, iš Libanono tekančių.

16. Kelkis, šiaury, ir ateik, pietų vėje, ir perpusk mano daržą, kad jo brangiosios žolės varvėtų!

17. Mano prietelius te ateit į savo sodą ir te valgo jo brangiųjų vaisių!

Perskyrimas 5.

Kristus nuo savo marčios iš meilės į česnį pakviečiamas ir jo gražumas pagiriamas.

Aš ateimi, mano sesuo, mieloji marti, į savo daržą; *aš savo myrą ir savo brangiausias žoles nuskynau; aš syvo ir savo medaus valgiau; aš savo vyno ir savo pieno gėriau. Valgykite, mano mielieji, ir gerkite, mano prieteliai, ir atsigerkite. * per. 6, 1.

2. Aš miegmi, ale mano širdis bunda. Čia yra balsas mano prieteliaus, *tuzgenančio: „atverk man, mieloji prietelka, mano sesuo, mano balandėlė, mano geroji! nėsa mano galva yra pilna rasos, ir mano plaukai pilni nakties šlakų.“ * Apr. 3, 20.

3. Aš savo sermėgą išvilkau, kaipgi aš ją vėl apsivilksu? Aš savo kojas mazgojau, kaipgi aš jas vėl apbiaurįsu?

4. Bet mano prietelius kišo savo ranką pro skylę, ir mano kunas padrebėjo iš to.

5. Tai aš atsikėliau, kad savo prieteliui atverčiau; mano rankos varvėjo myromis, ir myros lašėjo per mano pirštus ant užkaiščio spynos.

6. Ir kaip aš savo prieteliui buvau atvėrusi, jo jau ne buvo ir buvo atstojęs. Tai išėjo mano dušia pagal jo žodį; aš *jėškojau jo, ale aš jo ne radau; aš šaukiau jo, ale jis ne atsiliepė man. * per. 3, 1.

7. Sargai, per miestą vaikščiojantieji rado manę, tie mušė ir sužeidė manę; sargai ant muro atėmė man mano galvos ryšį.

8. Aš *prisiektinai jums prisakau, jus dukters Jėruzalės, jei jus rasite mano prietelių, tai pasakykite jam, †manę iš meilės sergant. * per. 2, 7 ir 3, 5. † per. 2, 5.

9. „Kuo tavo prietelius yra (geresnis) už kitus prietelius, ak tu moterų gražiausioji? Kuo tavo prietelius yra (geresnis) už kitus prietelius, kad tu mums taip drutai su prysiega prisakei?"
10. Mano prietelius yra baltas bei raudonas, išrinktas tarp daug tukstančių.
11. Jo galva yra kaip brangiausiasis auksas; plaukai yra garbanuoti, juodi kaip varnas.
12. Jo *akys yra kaip karvelių akys pas vandens upelius, pienu mazgotos, ir stov pilnume. *per. 4, 1.
13. Jo skrostai yra kaip žaliuojąsis brangių žolelių darželis aptiekorių. *Jo lupos yra kaip rožės, tekančia myra varvančios. *Ps. 45, 3.
14. Jo rankos yra kaip auksini žiedai, pilni (brangiausių akmenėlių) Turkisų. Jo kunas yra kaip čystas elepantų kaulas, Sapyrais išgrožintas.
15. Jo blauzdkauliai yra kaip stulpai marmoro, (kurie) stov ant auksinų kojų. Jo veidas yra kaip Libanonas, išrinktas kaip cėdras.
16. Jo kaklas yra saldus ir labai gražus. Toksai yra mano prietelius, mano prietelius yra toksai, jus dukters Jėruzalės.
17. „Katrulgi nuėjo tavo prietelius, ak tu gražiausioji tarp moterų? Katrulgi nusisuko tavo prietelius? Tai mes jo su tavimi jėškosime."

Perskyrimas 6.

Marti savo išsipažinimo dėlei nuo Kristaus pagiriama ir atlankoma.

Mano prietelius nuėjęs į daržą, į brangių žolelių darželį, kad pasiganytų daržuose ir rožių skintų.
2. *Mano prietelius yra manas, ir aš esmi jo, kursai tarp rožių ganosi. *per. 2, 16.
3. Tu esi *graži, mano prietelka, kaip (gražusis miestas) Tirza, meilinga kaip Jėruzalė, baisinga kaip vaisko pryšakys. *per. 2, 10.
4. Atkreipk savo akis nuo manęs! nėsa jos manę nei degte uždega. Tavo *plaukai yra kaip kaimenė oškų, kurios ant kalno Gilėad nukirptos yra. *per. 4, 1.
5. Tavo *dantys yra kaip kaimenė avių, kurios iš trinkimo ateiti, kurios visos dvynus neša, ir niera nei vienos nevaisingos tarp jų. *per. 4, 2.
6. Tavo *skrostai yra kaip įpiovimas ant granotobuolių tarp tavo kasų. *per. 4, 3.
7. Šešisdešimts yra karalienių, ir aštuonisdešimts yra neprivenčiavotų moterų, ir *mergų niera skaitliaus. *Ps. 45, 15.
8. Ale viena *yra mano balandis, mano geroji, viena yra savo motynos mieliausioji ir išrinktoji augyvės. Kaip ją dukters regėjo, palaimingą ją pagyrė; karalienės ir neprivenčiavotosios moters liaupsino ją. *per. 5, 2.
9. Kokia ta, kuri užtek kaip aušra, graži kaip mėnuo, išrinkta kaip saulė, baisi kaip vaisko pryšakys?
10. Aš nuėjau į riešutų daržą, apžvalgyti krumelius pas upelį, kad veizdėčiau, bau ne žyd vynmedis, bau ne žaliuoja granotobuoliai.
11. Mano dušia tai ne žinojo, kad jis manę vežimu Ami-Nadabo pastatęs.
12. Sugrįšk, sugrįšk, ak Sulamit! sugrįšk, kad tavę apžvalgytumbime! Ką regite jus Sulamitę? šokinėjimą Maanaimuose.

Perskyrimas 7.

Tolesnė liaupsė ir malda Kristaus marčios.

Kaip gražus yra tavo vaikštinėjimas kurpėse, tu kunįgaikščio duktė! Tavo strėnos lygiai sutaisytos stov, kaip dvi sakti, kurias mistro ranka padariusi.
2. Tavo bamba yra kaip apvali kupka, kuri gėrimo niekad ne pristoksta. Tavo pilvas yra kaip kviečių kruva, rožėmis apkaišyta.
3. Tavo *dvi kruti yra kaip dvynu jaunų stirnų. *per. 4, 5.
4. Tavo *kaklas yra kaip koryčia iš elepantų kaulų. Tavo akys yra kaip ežerai Esbone pas vartus Batrabim. Tavo nosis yra kaip koryčia ant Libanon, kuri prieš Damašką stov. *per. 4, 4.
5. Tavo galva ant tavęs stov kaip Karmelis. Plaukai ant tavo galvos yra kaip purpuras karaliaus, stulpuotai surištas.
6. Kaip *graži ir kaip meilinga esi, tu mylimoji (mano) palinksminime. *per. 1, 15 ir 2, 14.
7. Tavo stomuo lyginasi palmo medžiui, ir tavo krutys vynuogioms.
8. Aš tariau: aš užkopsu ant palmo medžio ir jo šakas nutversu. T'esie

tavo krutys, kaip kekės ant vynmedžio,
ir tavo nosies kvapas kaip obuolai,
9. Ir tavo gerklė, kaip geras vynas,
kursai mano prieteliui lengvai nu-
slenk ir nuteka per lupas ir dantis.
10. Mano *prietelius yra manas irgi
laikosi prie manęs. * per. 2, 16.
11. Eikš mano prieteliau, išeikima
į lauką ir pasilikiva kiemuose,
12. Kad anksti mudu keltumbiva vy-
nyčiump, kad mudu regėtumbiva,
bau žyd vynmedis ir akis jau gavo,
bau išsprogo granotobuolių medžiai;
tenai aš tau duosu savo krutis.
13. Lelijos duosti kvapą, ir ties musų
vartais yra visokio brangaus vaisiaus.
Mans prieteliau, aš tau tiek *šio meto,
tiek pernykščiųjų išlaikiau. * Mat. 13, 52.

Perskyrimas 8.

Paskučiausioji meilės kalba Kristaus ir Jo marčios.

Ak, kad aš tavę, mans brolau, mano
motynos krutis žindantį lauke ras-
čiau, ir tavę bučiuočiau, kad nei vie-
nas manęs nesijuoktų!
2. Aš tavę vadžiočiau ir į namus
*savo augyves vesčiau, kur tu manę
mokįti turėtumbei; tenai aš tavę gir-
dyčiau vynu priprovytu ir jaunu vy-
nu savo granotobuolių. * per. 3, 4.
3. *Jo kairė gul po mano galvos
ir jo dešinė globoja manę. * per. 2, 6.
4. Ak *prisiektinai prisakau jums duk-
terims Jėruzalės, kad mano mylimąją
ne pabudįtumbite, neigi krutintumbi-
te, iki jai pačiai patinka. * per. 2, 7 ir 3, 5.
5. Kokia yra ta, kuri keliasi iš pus-
čios, ir atsiremia ant savo prieteliaus?
Po obelimi aš pabudinau tavę, kur
tavo augyvė tavę buvo pagimdžiusi,
kur su tavimi gulėjo toji, kuri tavę
pagimdė.
6. Statyk manę kaip pečvietį ant sa-
vo širdies ir kaip pečvietį ant savo
peties! Nėsa meilė stipri yra kaip
smertis, ir žėlavojimas yra drutas kaip
pekla. Jos liepsna yra ugninga ir
Pono Dievo liepsna,
7. Kad ir daug vandenų ne gal
meilę išgesyti, nei sroves ją nuskan-
dinti. Kačeig kas ir visą savo turtą
už meilę duoti norėtų, tai tačiau nie-
ko ne mačytų.
8. Musų sesuo maža yra ir kručių
ne tur. Kągi mes darysime savo se-
serei dienoje, kad peršama.
9. Jeigu ji muras yra, tai mes ant
jos sidabrinį pylimą darysime. Jeigu
ji vartai yra, tai mes ją patvirtysime
cėdrų lentomis.
10. Aš esmi muras, ir mano krutys
yra kaip koryčia; čionai pastojau aš
po jo akių, kaip kuri pakajaus randa.
11. Salomonas tur vynyčią Baal-
Amone. Jis davė vynyčią sargams,
kad kožnas už jos vaisius atneštų
tukstantį sidabrininkų.
12. Mano vynyčia yra po mano akių.
Tau, Salomonui, pareitis tukstantis,
bet sargams du šimtu su jos vaisiumis.
13. Tu, kuri gyveni daržuose, duok
man išgirsti savo balsą! *draugalkos
daboja ant to. * Ps. 45, 15.
14. Tekinas bėgk, mans prieteliau, ir
buk *lygus stirnai, arba jaunam elniui
ant brangiųjų žolių kalnų! * per. 2, 9. 17.

Prarakas Jėzaiošius.

Perskyrimas 1.

Prisivertimo kozonis nedėkingiemsiems Żydams sakoma.

Tai regėjimas Jėzaiošiaus, sunaus
Amozo, kurį jis regėjo apie Judą bei
Jėruzalę čėse Usijo, Jotamo, Ajo bei
Iskijo, karalių Judavos.
2. *Girdėkit, jus dangus, ir žemė dėk
į ausis! nės Ponas Dievas kalba: „Aš
vaikus užauginau ir paaukštinau, ir jie
nuo manęs atpuolė. * 5 Maiž. 32, 1. Jėr. 6, 19.
3. Jautis pažįsta savo poną, ir asilas
rindą savo pono; ale Izraėlis tai nepa-
žįsta, ir mano žmonės to ne permano.
4. Ak bėda su tais griešnaisiais žmo-
nėmis, su tais žmonėmis didei nusi-
žengiančiais, su ta nuopertaja gimine,
su *vaikais iškadingais, kurie Poną
Dievą prastoja, Šventąjį Izraėlyje
bluznydami eina atbulai! * 5 Maiž. 32, 20.
5. Ką mačija dar *daugiaus jus mu-
šti, jums tikt vis toliaus atsiskiriant?
Visa galva negalinga, visa širdis bloga.
* Ez. 21, 13.
6. Nuo *pado iki galvos nieko jame
niera sveiko, bet ronos bei randai ir
skauduliai, ne išspausti, nei aprišti, nei
aliejumi mankštįti. * 5 Maiž. 28. 35. Job. 2. 7.

7. Jųsų žemė yra pusta, jųsų miestai ugnimi sudeginti; svetimieji suėda jųsų laukus po jųsų akių, ir pusta yra, kaip kad svetimųjų išgaišinta. *per.5, 5.
8. Bet kas dar išliko iš dukters Ziono, tai yra lyg butelis vynkalnyje, lyg naktbudė molugdaržuose, lyg miestas koks išgaišintas.
9. Jei Ponas Dievas Zebaot *mums ne paliktų mažumą, tai mes butumbime kaip †Sodoma ir lyg kaip Gomora.
* Rym. 9, 29. † 1 Maiž. 19, 24.
10. Klausykite *Pono Dievo žodžio, jus kunigaikščiai iš Sodomo, dėkite į ausis musų Dievo prisakymus, jus žmonės iš Gomoros! *Oz. 5, 1. Mik. 3, 1. 9.
11. „Kas *man iš daugybės jųsų apierų?“ sako Ponas Dievas. „Aš nusibodęs esmi deginimo apierų avinų bei taukų penamųjų galvijų, ir nesimėgstu kraujais veršių, ėryčių bei ožių.
* Pam. 26, 17. Jėr. 6, 20. per. 14, 12. Amos 5, 22. Mik. 6, 6. 7.
12. Kad ateinate į vidų pasirodyti po mano akių, kas tai prašo iš jųsų rankų, kad į mano prybažnytį stojatės?
13. Ne be neškite daugiaus valgio apierų taip noprosnai! Rukinimo žolės man biaurybė, jauno mėnesio švenčių bei Sabatų, kad susiėję procevojatės ir trusuojate, tų ne noru.
14. Mano dušia nekenčia jųsų jauno mėnesio švenčių bei kasmetinių švenčių, aš tų nusibodau, aš pailsau jų kęsti.
15. Ir norint jus *savo rankas išsplėčiate, tai aš tačiau savo akis nuo jųsų paslepiu; o norint ir daug meldžiatės, tai aš tačiaus ne klausau jųsų; nės †jųsų rankos pilnos yra kraujo.
* 2 Maiž. 9, 29. 1 Kar. 8, 33. Jon. 9, 31. † Jėz. 59, 2. 3.
16. Mazgokitės, čystykitės, *pameskite savo nelabą pasielgimą nuo mano akių, †liaukitės nuo to, kas pikta,
* Ez. 18, 23. 31 Joėl. 2, 12. 13. 1 Petr. 3, 11. † Ps. 34, 15. Ps. 37, 27.
17. *Mokinkitės gero daryti, apsiimkite teisybės, pagelbėkite pamintamjam, darykite †siratoms teisybę ir išgelbėkite našlių provą!
* Jėr. 7, 3. † Ps. 82, 3. Amos 5, 15.
18. Taigi tada ateikite su manimi *bylinėti, sako Ponas Dievas. Norint jųsų griekas butų raudonas kaip kraujas, tai †tačiau tur baltas pastoti, lyg sniegas; ir norint jis yra kaip purpuros krosas, tai tačiau tur pastoti lyg vilna. *per. 41, 3 ir 43. 26. Jėr. 2, 35. † per. 43, 25 ir 44, 22. Ps. 51. 9.
19. Jei manęs *norite klausyti, tai tos žemės gerybes valgysite. *3 Maiž. 25, 18. 19.
20. Ale jei ne apsiimate ir nepaklusnus este, tai kardo busite suėsti; nės burna Pono Dievo tai sako.
21. Kaip tai nusidavė, kad tas viernasis miestas kekšė pastojo? Jis buvo pilnas tiesos, teisybė jame gyveno, o dabar *razbaininkai. * Mat. 23, 37.
22. Tavo sidabras į putas pavirto, ir tavo gėrimas vandeniu praskiestas.
23. Tavo *kunigaikščiai yra nuo Dievo atsiskyrę ir vagių draugai, jie visi rods ima dovanų ir padorkų jėško; jie †siratoms teisybės ne daro, ir našlių prova ne iškanka pas juos.“
* Oz. 9, 15. † 2 Maiž. 22, 22. Jėr. 5, 28. Sak. 7, 10.
24. Todėl sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, ans Macnusis Izraėlyje: „ak bėda, aš pasitiešysu ant savo neprietelių, ir atsikeršysu ant savo neprietelių;
25. Ir turu savo ranką prieš tavę gręšti ir tavo putas čysčiausiai *nušveisti ir visus tavo cinus išmesti;
* Mal. 3, 2.
26. Ir vėl tau duosu valdonus kaip pirma, bei rotponius, kaip pradžioje. *Tada tu vadinamas busi teisybės miestas, bei viernas miestas. * Jėr. 3, 17.
27. *Zion tur per provą išvalnytas buti, ir jo apkaltieji per teisybę,
* per. 59, 17. 20.
28. Kad peržengtojai bei griekininkai podraugei suluštų, ir kurie Poną Dievą prastoja, prapultų.
29. Nėsa jie tur į gėdą įeiti dėl aužuolų, kuriais jus mėgstate, ir gėdėtis dėl sodų, kurius (dievaičiams ant garbės) išsirenkate;
30. Kad jus busite nei aužuolas su sausais lapais, ir kaip sodas be vandens;
31. Kad apgynimas bus nei pakulos, ir jo darbas nei kibirkštis, ir abeji su viens vienu uždegti bus, kad nieks ne užgesįs.

Perskyrimas 2.

Pagonų pavadinimas Žydų vietoje.

Tai yra, ką Jėzaiošius, Amozo sunus, regėjo apie Judavą bei Jėruzalę.
2. *Paskiausiame čėse tas kalnas, kur Pono Dievo namai stov, tikrai žinomas bus, aukštesnis už visus kalnus, ir pakilus bus ant visų kaukarų; ir visi pagonai čionai susibėgs,
* Jėr. 3, 17. Mik. 4, 1.

3. Ir daugumas svieto prieis saky-
dami: ateikite, užeikime ant Pono
Dievo kalno, į namus Dievo Jokubo,
kad mus pamokįtų savo kelius, ir
mes keliautumbime jo takais! Nės iš
Ziono zokanas išeis, ir *žodis Pono
Dievo iš Jėruzalės. * Luk. 24, 47.
4. Ir jis sudys tarp pagonų, ir kora-
vos daug žmonių. Tada jie *savo kar-
dus pavers į noragus, ir savo ragoti-
nes į piautuvus. Nės nei jokie žmo-
nės ne pakels kardą prieš kitus, neigi
ne mokįsis daugiaus kariauti. * Mik. 4, 3.
5. Eikitgi šenai, jus iš namų Joku-
bo, *vaikščiokime šviesoje Pono
Dievo. * Jon. 8, 12.
6. Ale tu savo žmones, namus Jo-
kubo, prastojai; nės jie daugiaus
siaučia ne kaip tie, kurie į rytus gy-
vena, ir dienskirėjais yra kaip Pyli-
stėnai, ir daugsina vaikus svetimųjų.
7. Jų žemė yra pilna sidabro bei
aukso, ir jų turtų niera galo; jų
žemė yra pilna *žirgų, ir jų vežimų
niera galo. * Ps. 20, 8. Mik. 5, 9.
8. Ir dievaičių pilna jų žemė, ir jie
*pasimeldžia savo rankų darbų, ku-
rius jų pirštai padarė. * Mik. 5, 12. 13.
9. Ten kloniojasi prastieji žmonės,
ten pasižemina vyresnieji; tai tu jiems
ne atleisi.
10. *Eik į uolą ir pasislėpk žemėje
iš Pono Dievo baimės, ir po akių
Jo šlovingosios garbės! * per. 26, 20.
11. Nės *visos aukštos akys bus
pažemintos, ir aukšti žmonės turės
pasilenkti; ale Ponas Dievas vienas
tuočės bus aukštas. * per. 5, 15.
12. Nės diena Pono Dievo Zebaot
eis per viskągi, kas didžiuojas ir
aukšta yra, ir ant viso, kas pakelta,
kad nužeminta butų;
13. Ir ant visų aukštųjų ir išaugu-
siųjų cėdrų ant Libanono ir ant visų
aužuolų Bazane;
14. Ant visų aukštųjų kalnų ir ant
visų pakilųjų kaukarų;
15. Ant visų aukštųjų koryčių ir
ant visų drutųjų murų;
16. Ant *visų laivų jurėse ir ant
visų brangiųjų darbų; * Ps. 48, 8.
17. Kad tur pasilenkti visa žmonių
aukštybė, ir žemintis, kurie aukšti
žmonės yra; ir vienas Ponas Dievas
aukštas butų tame čėse.
18. Ir dievaičių abelnai gloda bus.
19. Tada *bus einama į uolų dau-
bas ir į žemės prasivėrimus iš Pono
Dievo baimės, ir po akių šlovingo-
sios jo garbės, kad jis kelsis išgan-
dįti žemę. * Luk. 23, 30. s.
20. *Tuočės kiekvienas šalin mes
savo sidabro bei aukso dievaičius
(kurius sau pasidarydino, jų melstis),
į urvus kurmių bei šikšnosparnių.
* per. 27, 9 ir 30, 22 ir 31, 7.
21. Kad galėtų įlįsti į akmenų plyšius
bei į uolų prasivėrimus iš Pono Dievo
baimės, ir *po akių šlovingosios jo
garbės, jam kelsiantis išgandįti žemę.
* 2 Tes. 1, 9.
22. Taigi liaukitės nuo žmogaus,
kursai kvapo tur nosyje! nės kam
jis taip aukštai laikomas butų?

Perskyrimas 3.

Koravonė nemielaširdingystės ir puikystės.

Nės štai, Viešpats Ponas Dievas Ze-
baot atims nuo Jėruzalės bei Juda-
vos visokį *zopostą, visą duonos
zopostą ir visą vandens zopostą,
* 3 Maiž. 26, 26. Ez. 4, 16. per. 5, 16. 17.
2. Macniuosius ir karžygius, valdo-
nus, prarakus, numanančiuosius bei
vyresniuosius,
3. Vyresniuosius ant penkisdešimts
ir garbingus žmones, rodininkus ir
išmintingus remestninkus, ir protin-
gai kalbančius.
4. Ir *jaunuosius duosu jiems per
kunįgaikščius, ir kudikiški tur ant jų
karaliauti. * Mok. 10, 16.
5. Ir žmonės lupte lups kits kitą,
ir kožnas savo artymą; ir jaunasis
didžiuosis prieš senąjį, bei ledekas
žmogus prieš garbingąjį.
6. Tada vienas savo brolį iš savo
tėvo namų nutvers (sakydamas): „tu
turi drabužių, buk vyriausiasis ant
musų, perveik tu šitą negandą!“
7. Ale ans tuočės pasibažydamas
tars: „aš ne esmi gydytojas, niera
nei duonos, nei sermėgos mano na-
muose; ne statykite manę per vyriau-
sįjį ant žmonių!“
8. Nėsa Jėruzalė bepuola, ir Judava
begul, kadangi jų liežuviai bei jų
darbai prieš Poną Dievą stov, kad
jo šlovės akims prieštarauja.
9. Kietumas jų gymio apskundžia
juos, ir jie giriasi savo griekais, kaip

Sodomytai, ir ne slepia tus. Bėda jų dušiai! nėsa tuomi jie savę patys į visą nelaimę įveda.
10. Sakykite apie teisiuosius, jiems gerai busint; nėsa jie valgys vaisių savo darbų.
11. Ale bėda Dievo nesibijantiems, nėsa jie pikti yra, ir atduota bus *jiems, kaip jie užsipelno. * Pam. 1, 31.
12. Kudikei yra varytojai mano žmonių, ir moteriškės karaliauja ant jų. Mano žmones, tavo linksmintojai prigauna tavę ir pagadina tą kelią, kur tau reiktų eiti.
13. Ale Ponas Dievas čionai stov po dešinės ir pasikėlęs yra, *žmones sudyti. * Ps. 96, 10. 13.
14. Ir Ponas Dievas *ateiti ant sudijimo su vyresniaisiais savo žmonių ir su jų kunįgaikščiais. Nės jus vynkalnį pagadinote, ir kas vargdieniams išplėšta, yra jųsų namuose. * Dan. 7, 13.
15. Kam jus sumindžiojate mano žmones, ir sumušate biednųjų veidą? sako Viešpats Ponas Dievas Zebaot.
16. Ir Ponas Dievas sako: todėl, kad *dukters Ziono puikios, ir iškėlusios kaklą vaikščioja, veidais išgrožįtais, eina mažais žingsneliais ir †brangiomis kurpėmis aunasi: * 1 Tim. 2, 9. † 5 Maiž. 28, 56.
17. Tai Ponas Dievas pliką padarys viršugalvį dukterų Ziono, ir Ponas Dievas jų žemčugus atims.
18. Tuočės Ponas Dievas atims, kas gražu yra ant brangiųjų kurpių, ir kabes, kaklaryšius,
19. Lencugėlius, rankaryšius, tvankas,
20. Blizgus, aprankes, šniurelius, obuolėlius uostomus, auskaras,
21. Žiedus, kaspinus,
22. Švenčių rubus, skreistes, sektines, mašnas,
23. Zerkolus, kulnerus, burtikas, kedelius (margines).
24. Ir smarvė bus už gerą kvapą, bei ryšpalaikis į diržo vietą, bei plikė už garbanotą plauką, ir už plačią skreistę ankštas žakas. Tai vislab į tavo grožybės vietą.
25. Tavo prastieji kardu puls, ir tavo karžygiai mušyje.
26. Ir jos vartai gedės ir raudos, ir ji vargingai sedės ant žemės.

Perskyrimas 4.

Kristus karalius ir jo padonai.

Kad septynios moters tame čėse vieną vyrą nusitvėrusios tars: mes pačios duoną bei apdangalą sau pelnysime; tikt tavo vardu duok mums vadintis, kad musų gėda nuo musų butų atimta.
2. Tame čėse bus Pono Dievo *atžala miela ir garbinga, ir tos žemės vaisius šlovingas ir gražus tiems, kurie išlaikomi Izraėlyje. * Per. 11, 1. Sak. 3, 8.
3. Ir kas išlikęs bus Zione, ir užsiliks Jėruzalėje, tas bus šventu vadinamas, kožnas rašytasis tarp gyvųjų Jėruzalėje.
4. Tada Ponas Dievas dukterų Ziono biaurumą nuplaus, ir Jėruzalės kraujo kaltybes pravarys nuo jos per *Dvasę, kuri sudys ir ugnį uždegs. * Jon. 16, 8.
5. Ir Ponas Dievas padarys ant visų namų kalno Ziono ir, kur jis susirinkęs, debesų bei dumų dienoje, ir ugnies žibėjimo, kad degtų naktyje. Nės bus *apsarga ant viso, kas šlovinga yra. * Ps. 32, 7.
6. Ir *šėtra bus pavėsiui dienoje prieš karštį, ir prybėga bei pasislėpimas nuo pikto oro ir lietaus. * Ps. 25, 4. 5.

Perskyrimas 5.

Žydiškos vynyčios nevaisingystė.

Gerai, aš pagiedosu savo mylimamjam giesmę savo dėdžiaus apie jo *vynkalnį. Mano mielasis turėjo vynkalnį riebioje vietoje. * Mark. 12, 1. s.
2. Ir jis buvo tą užtvėręs ir akmenų kruvomis aptaisęs, ir brangių želmenų įsodinęs. Jis ir sargbutį jame pakurė ir spaustuvą tenai iškasė, laukdamas, kad vynuogių neštų; ale jis nešė smirdinčių (nenunokusių) vynuogių.
3. Taigi provą darykite, jus miesčionys Jėruzalėje ir jus vyrai Judavoje, tarp manęs bei mano vynkalnio!
4. Kągi daugiaus daryčiau prie mano vynkalnio, ką aš ne esmi daręs prie jo? Kamgi jis smirdinčių nešė, man laukiant, kad jis vynuogių neštų?
5. Gerai, aš jums parodysu, ką savo vynkalniui darysu. Jo siena tur atimama buti, kad jis išpustytas butų; ir jo tvora tur suardyta buti, kad jis butų sumindžiotas.
6. Aš jį *pustą paliksu, kad jis nei apgenėtas butų, nei apkapotas, bet

usnys bei erškėčiai ant jo želtų; ir
debesims paliepsu, kad ant jo ne lytų.
* Ps. 80, 13.
7. Bet Pono Dievo Zebaot vynyčia
yra namai Izraėlio, ir vyrai Judavos jo
meilingi čiepeliai. Jis laukia provos
darymo, štai, tikt lupimai; teisybės,
štai, tikt skundos.
8. Bėda tiems, kurie *butą prie buto
pritraukia, ir dirvą prie dirvos pri-
plėšia, iki jau ne telpant, kad jie
vieni žemę apsėstų! * Mik. 2, 2.
9. Tai yra po ausių Pono Dievo
Zebaot: matysime, bau ne pustas bus
tas butų *daugumas, ir didieji bei gra-
žieji ne apgyvenami? * per. 6, 11. Jėr. 19, 8.
10. Nėsa *dešimtis dirvų vynkalnio
tikt vieno kibiro mierą duos, ir sai-
kas sėklos tikt vieną ketvirtį duos.
* Agg. 1, 11 ir 2, 17.
11. Bėda tiems, kurie rytmetyje
anksti kelias, kad girtuotų, ir sėd į
naktį, kad vynas juos perkaitintų,
12. Ir tur *kankles, psaltėrius, bub-
nus, vamzdžius bei vyno savo česnyse,
ir ne †žiur ant Pono Dievo darbo,
ir ne veizdi ant veikalo jų rankų!
* Amos 6, 5. 6. † Ps. 28, 5.
13. Dėl to turės mano žmonės šalin
vesti buti iš nežinių; ir jų garbingieji
turės badą kęsti, ir jo prastieji troškulį.
14. Todėl pekla žiomenis didei at-
vėrė, ir jos nasrai išsižiojo be jokios
mieros, kad nugrimstų abeji, ir jų
garbingieji ir prastieji žmonės, abeji,
jų bagotieji ir linksmieji;
15. Kad kožnas *turėtų pasilenkti, ir
kiekvienas nužemintas butų, ir didžiuo-
jančiųjų akys nužemintos butų; * per. 2, 11.
16. Bet Ponas Dievas Zebaot pa-
aukštįtas butų provoje; ir Dievas,
Šventasis, šventįtas butų teisybėje.
17. Taigi tada ėryčiai ganysis anų
vietoje, ir svetimieji penėsis pusčioje
riebiųjų.
18. Bėda tiems, kurie susinarina
virvėmis klastos, neteisybės daryti,
ir vežimų strangais, griekų daryti,
19. Ir taria: „te *ateiti umai ir grei-
tai jo darbas, kad tą matytumbime; te
ateiti ir te artinasi ta roda Šventojo
Izraėlyje, kad mes ją jaustumbime!“
* Jėr. 17, 15. 2 Petr. 3, 4.
20. Bėda tiems, kurie, kas *pikta, per
gerą, ir kas gera, per piktą šaukia;
kurie iš tamsos šviesą, ir iš šviesos
tamsybę padaro; kurie iš rukštaus
saldų, ir iš saldaus rukštų padaro!
* Amos 5, 7. per. 6, 12.
21. Bėda tiems, kurie *sau patys
išmintingi yra, ir savę patys per pro-
tingus laiko! * Pam. 3, 7. Rym. 12, 17.
22. Bėda tiems, kurie karžygiais yra,
vyno maukti, ir macnus vyrai girta-
vime;
23. Kurie provą darydami *piktuo-
sius teisina dėl dovanų, ir provą teisių-
jų nuo jų šalin kreipia! * Ps. 82, 2. Ez. 13, 19.
24. Todėl, kaip ugnies liepsna šiau-
dus suėda, ir degimas rugienas atima,
šitaip jų šaknis supus, ir jų želmuo
kelsis, lyg dulkės. Nėsa jie peikia
įstatymą Pono Dievo Zebaot, ir *bluz-
nija kalbą Šventojo Izraėlyje. * per. 1, 4.
25. Todėl kerštas Pono Dievo įniršo
ant savo žmonių, ir ištiesęs savo ran-
ką ant jų muša juos, kad kalnai dre-
ba; ir jų lavonai yra lyg purvas ant
ulyčių. Ir tame *visame jo kerštas
ne atsileidžia, bet jo ranka dar ištiesta.
* per. 9, 12. 17. 21 ir 10, 4.
26. Nėsa jis pakels karunženklį toli
tarp pagonų ir juos suvadįs iš že-
mės krašto. Ir štai, umai ir skub-
riai jie ateiti;
27. Ir jų nei vienas ne pailsęs, nei
silpnas yra, nei vienas ne snaudžia,
nei miegti, nei vienam ne atsileidžia
diržas ant jo strėnų, ir nei vienam
ne patruksta dirželis koksai kurpių.
28. Jų strielos yra aštrios, ir visi
jų kilpiniai įtempti. Jų žirgų nagus
tarytumbei esant akmenimis, ir jų
vežimų ratus lyg vėtrą.
29. Jie rėkia kaip liutai, ir rėkia kaip
jauni liutai. Jie ūš ir plėšimą sugaus
ir nuneš, kad nei vienas ne išgelbės.
30. Ir ant jų ūš tuočės kaip jurės.
Tada į žemę žiurint, štai ji tamsi iš
nerimimo, ir šviesa ne žiba daugiaus
aukštai ant jų.

Perskyrimas 6.

Dievo šlovė; Žydų kietsprandystė.

Tą metą, kada karalius Usijas mirė,
aš *regėjau Poną Dievą sėdintį ant
aukšto ir pakelto krėslo; ir jo (rubo)
siulė išpildė bažnyčią. * Jon. 12, 41.
2. Sėrapimai stovėjo iš aukšto ties
juomi, kožnas turėjo šešis sparnus;
dviem užsidengė savo gymį, dviem
apdengė savo kojas, ir dviem lėkė.

3. Ir kits kitam *šaukdamas tarė: Šventas, Šventas, Šventas Ponas Dievas Zebaot, †visos žemės pilnos yra jo garbės! *Apr. 4, 8. †Abak. 3, 3.
4. Kad lubos padrebėjo iš balso jų šaukimo; ir namai *pilni buvo dumų. *Ez. 10, 4.
5. Tai aš tariau: bėda man, aš prapuolu, nės aš esmi žmogus su nečystomis lupomis, ir gyvenu tarp tokių žmonių, kurių lupos nečystos; nės aš Karalių, Poną Dievą Zėbaot, regėjau savo akimis.
6. Tai Sėrapimų vienas atlėkė pas manę, turėdamas žėrinčią anglį rankoje, kurią replėmis nuo altoriaus ėmęs,
7. Ir pakrutindamas mano burną tarė: „štai, tuomi tavo lupos pakrutintos yra, *kad tavo nusižengimas nuo tavęs butų atimtas ir tavo griekas atleistas.“ *Sak. 3, 4.
8. Ir aš girdėjau Pono Dievo balsą, jį sakantį: „kurį aš siųsu? kas nor musų paslas buti?“ Ir aš sakiau: štai, aš čia esmi, siųsk manę!
9. Ir jis tarė: „eik ir sakyk šitiems žmonėms: *girdėkite ir ne išmanykite to, matykite ir to ne supraskite! *Luk. 8, 10. Jon. 12, 40. Darb. Ap. 28, 26.
10. Užkietįk *širdį šių žmonių, ir t'esie storos jų ausys, ir apjekdįk jų akis, kad ne regėtų savo akimis, nei girdėtų savo ausimis, nei išmanytų savo širdžia, jeib prisivertę išgytų.“ *5 Maiž. 28, 28 ir 29, 4.
11. Ale aš tariau: Pone Dieve, ikkolei? Jis tarė: „iki miestai pusti bus be gyvatininkų, ir *namai be žmonių, ir laukas abelnai negyvenamas gulėtų. *per. 5, 9.
12. Nėsa Ponas Dievas žmones toli išmes, kad žemė labai prastota bus.
13. Tačiau dar dešimtasis dalykas toje pasiliks, nės ji bus išvesta ir išgaišinta, lyg aužuolas bei liepa, kurie kamieną tur, norint jų lapai nubraukiami. Šventa sėkla bus šitas kamienas.“

Perskyrimas 7.

Mesiošius tur iš čystos mergos užgimti.

Nusidavė čėse Ajo, sunaus Jotamo, sunaus Usijo, karaliaus Judavos, užsitraukė *Rėzinas, karalius Syrioje, bei Peka, sunus Rėmaljo, karalius Izraėlio, ant Jėruzalės prieš ją kariauti; ale jie ne galėjo ją įveikti. *2 Kar. 16, 5.
2. Tai Dovido namams buvo apsakyta: Syrionai pasitikia ant Epraimo. Tai drebėjo jam širdis, ir širdis jo žmonių, kaip medžiai girioje dreba iš vėjo.
3. Ale Ponas Dievas tarė Jėzaiošiui: išeik priešais Ajui, tu bei tavo sunus Sėar-Jasub, pas galą vandens rurų aukštesniojo prudo, prie kelio arti dirvos dažytojo,
4. Ir tark jam: saugokis ir tylėk; nesibijok, ir tavo širdis te ne nusimena dėl tų dviejų tukstančių nuodėgulių, butent dėl keršto Rėzino su Syrijonais bei sunaus Rėmaljo,
5. Kad Syrionai prieš tavę piktai susikalbėję yra drauge su Epraimu bei su sunumi Rėmaljo sakydami:
6. „Užeikime pas Judą, ir juos pabudįkime, ir dalykimės juos ir per karalių tenai įdėkime sunų Tabealio.“
7. Nėsa taip taria Viešpats Ponas Dievas: tai ne tur tvirta buti, nei taipo nusiduoti.
8. Bet kaip Damaškas galva yra Syrioje, taipo Rėzinas galva tur buti Damaške. Ir po šešisdešimts bei penkių metų tur su Epraimu galas buti žmonėse.
9. Ir kaip Samaria galva yra Epraime, taip sunus Rėmaljo tur galva buti Samarioje. *Jei ne tikite, tai ne išlikste. *2 Nus. 20, 20.
10. Ir Ponas Dievas vėl su Aju kalbėdamas tarė:
11. Prašyk sau ženklą nuo Viešpaties, savo Dievo, ar žemai butų pekloje, arba aukštai iš aukštybės!
12. Bet Ajas tarė: aš to ne prašysu, kad ne gundyčiau Poną Dievą.
13. Tai jis tarė: taigi klausykite, jus iš namų Dovido: ar jums per maž yra, žmones įartinti, argi taipojau ir mano Dievą įartįsite?
14. Todėl Ponas Dievas pats jums ženklą duos: *štai, merga nėščia yra, ir pagimdys sunų, tą ji vadįs †Imanuėl. *Mat. 1, 22. 23. Luk. 1, 31. Mik. 5, 2. †Jėz. 8, 8. 10.
15. Sviesto bei medaus jis valgys, iki *žinos, kas pikta, atmesti ir kas gera, išskirti. *Ebr. 5, 14.
16. Nės pirmneng *vaikelis išmoks, kas pikta, atmesti ir kas gera, išskirti, ta žemė, kurios tu baidaisi, prastota bus nuo savo dviejų karalių. *per. 8, 4.
17. Ale Ponas Dievas duos ateiti ant tavęs, ant tavo žmonių ir ant tavo tėvo

giminės dienas, kokios dar ne buvo atėjusios iš to čėso, kaip Epraimas nuo Judo atsiskyrė, per Asyrios karalių.
18. Nėsa tame čėse Ponas Dievas švilpterės anai musei gale vandenų Egypto bei bitei žemėje Asur.
19. Kad jie atėję visi gultųs prie išdžiuvusiųjų upelių, ir į uolų plyšius, ir į visus usnynus, ir į visus pakrumius.
20. Tame čėse Ponas Dievas nuskus galvą ir kojų plaukus, ir barzdą nuims samdytų *barzdskučių, butent per tus, kurie anašal vandens yra, per Asyrios karalių. *per. 10, 5.
21. Tame čėse vienas vyras pulką karvių ir dvi kaimeni turės,
22. Ir turės tiek milšti, kad sviesto valgys; nės sviesto bei medaus valgys, kas išliks šioje žemėje.
23. Nėsa tame čėse nusiduos, kad, kur dabar tukstantis vynmedžių stov, tukstantį sidabrininkų vertų, čia bus erškėčiai bei usnys,
24. Kad tenai reikės eiti su strielomis bei su strielnyčia. Nėsa visoje žemėje bus erškėčiai bei usnys,
25. Aža ir prie tų kalnų, kurie kirviais apkapojami, ne bus prieinama iš baimės dėl erškėčių ir usnių, bet bus jaučiais apleidžiami ir avių minami.

Perskyrimas 8.

Koravonė visų žmonių Izraėlio ir palinksminojimas Dievo prisibijančiųjų.

Ir Ponas Dievas tarė man: imkis sau didę gromatą, ir rašyk ant jos žmogaus rašykle: Greitai-plėšk, plėšimu-skubįkis!
2. Ir aš ėmęs su savimi du viernu liudininku, kunįgą Uriją bei Sakarją, sunų Jėberekjo,
3. Nuėjau pas (nekurią) prarakienę, ta nėščia buvo ir pagimdė sunų, ir Ponas Dievas tarė man: vadįk jį: Greitai-plėšk, plėšimu-skubįkis.
4. Nėsa pirm ne kaip tas vaikelis šaukti gal: „tėtat, mamat“, drutybė Damaško bei plėšimas Samarios tur atimti buti per Asyrios karalių.
5. Ir Ponas Dievas daugiaus su manimi kalbėdamas tarė:
6. Todėl, kad šitie žmonės niekina tą vandenį Siloą, tykai tekantįjį, ir linksminasi iš Rėzino bei iš sunaus Rėmaljo,
7. Štai, todėl Ponas Dievas ant jų užleis drutus ir didžius upės vandenis, butent, karalių Asyrios ir visą jo garbę, kad visus jų upelius pereitų ir per visus jų pakraščius;
8. Ir užtvys į Judavą ir papluks ir per viršų eis, iki eis iki kaklo; ir savo sparnus išsplės, kad tavo žemę, ak *Imanuėl, pripildytų, kaip plati ji yra. *per. 7, 14.
9. Pykite, jus svieto žmonės, ir tačiau *bėgkite! Ar girdite tai, jus visi, kurie tolimose žemėse este? †apsijuoskite, ir tačiau bėgkite; apsijuoskite, ir tačiau bėgkite! *2 Kar. 19, 21. † Jėz. 19, 3.
10. Sudumkite rodą, ir iš to *nieko te ne esie. Susikalbėkite, ir tai te ne tinka, nėsa čia yra Imanuėl. *Ps. 33, 10.
11. Nės taipo taria Ponas Dievas man, lyg prie rankos manę nutverdamas, ir pamokina manę, kad aš ne eičiau keliu šių žmonių, sakydamas:
12. Jus ne turite sakyti: suderėjimas. Šitie žmonės apie nieką daugiaus ne kalba, kaip apie suderėjimą. Jus *nesibijokite šitaip, kaip jie daro, ir ne nusigąskite; *Luk. 12, 4. 9.
13. Bet *šventįkite Poną Dievą Zebaot; †tas t'esie jųsų baimė ir nuogąstis! *per. 29, 23. † Luk. 12, 4. 5.
14. Tai jis bus pašventimu; ale *akmuo užsigavimo bei uola pasipiktinimo tiem dviem namam Izraėlio, žabangu ir spąstu miesčionims Jėruzalėje, *Luk. 2, 34. Rym. 9, 33. Oz. 14, 10.
15. Kad daug jų juomi tur *užsigauti, pulti, sulušti, įkliuti ir sugauti buti. *per. 28, 13.
16. Užrišk liudijimą, užpečvietyk prisakymus mano mokįtiniams!
17. Nės aš Ponu Dievu *nusitikiu, kursai savo akis paslėpė nuo namų Jokubo; ale aš jo laukiu. *Ps. 33, 20.
18. Štai, *čia esmi ir tie †vaikai, kurius man Ponas Dievas davęs, ženklui ir stebuklui Izraėlyje, nuo Pono Dievo Zebaot, gyvenančiojo ant kalno Ziono. *Ebr. 2, 13. † Ps. 45, 17.
19. Ale kad jie jums sako: „jus turite klausti *žynių bei ženklų išguldytojų, kurie zaunija ir šneka iš didžio,“ (tai sakykite) ar ne žmonės savo Dievo tur klausti? arba ar negyvuosius už gyvuosius reik klausti? *1 Zom. 28, 7.
20. Ir mielai, pagal prisakymus bei liudijimą. Jei to ne sakys, tai *aušros ne turės, *2 Petr. 1, 19.

21. Bet žemėje suksis, baisiai sumušti *ir išalkę. Ale badą bekęsdami jie pyks ir keiks savo karaliui ir savo Dievui, *Ps. 59, 16.
22. Ir aukštyn per savę žioplinės, ir po savimi į žemę žiurės, o nieko ne ras, kaip tužbą bei *tamsybę; nės jie pailsę nerimime ir klaidinėja tamsoje. *per. 5, 30.

Perskyrimas 9.

Mesiošiaus užgimimas, vardas ir karalystė.

Bet ne bus rupestis visados, jiems baimę darąs. Nės kaip pirmoje gadynėje žemė Zėbulono bei žemė Naptali paniekinta buvo, taip ji potam šlovnesnė pastos prie jurių kelio, šiąšal Jordano, pagonų Galilėoje.
2. Žmonės, kurie tamsoje vaikščioja, mato didę šviesą, ir ant tų, kurie tamsioje žemėje gyvena, žiba šviesiai. *per. 42, 7. Mat. 4, 16. Luk. 1, 79.
3. Didį tu padarai tų žmonių pulką, tuomi jiems daug linksmybės padarai; po tavo akių džiaugsis, kaip džiaugias piutyje, kaip linksminasi, *plėšimus išdalijant. *Ps. 119, 162.
4. Nės tu jungą jų naštos, ir jų pečių rykštę, ir lazdą juos varančiojo sulaužei, *kaip čėse Midiano. *Vald. 7, 22.
5. Nės visas šarvas kariaujančių bei rubas kruvinas bus sudegįtas ir ugnies suėstas.
6. Nėsa *Kudikis mums yra užgimęs, †Sunus mums yra duotas, kurio valdžia ant jo peties; ir jis vardu **Dyvnas, Rota, Syla, Karžygys, Amžinas Tėvas, Pakajaus Kunįgaikštis; *Luk. 1, 31. s. per. 2, 7. 11. † Ev. Jon. 3, 16. Rym. 8, 3. Gal. 4, 4. ** Vald. 13, 18.
7. Kad *jo valdžia didė butų, bei †pakajaus be galo, ant krėslo Dovido ir jo karalystėje, kad ją įtaisytų ir padrutįtų sudu ir teisybe nuo dabar iki į amžių amžius. Tai **padarys atkeršijimas Pono Dievo Zebaot. *Luk. 1, 32. † Ps. 72, 3. 7. Jėz. 26, 3. ** Jėz. 37, 32. 2 Kar. 19, 31.
8. Ponas Dievas žodį siuntė į Jokubą, ir jis puolė Iyraėlyje,
9. Kad tai tur pajusti visi žmonės Epraimo ir miesčionys Samarijoje, kurie sako pasiputę ir pasididžiuodami:
10. Plytos sugriuvo, bet mes akmenimis sutašytais tai atbudavosime. Morų medžius jie nukirto, taigi mes cėdrus į tą vietą sodįsime.
11. Nėsa Ponas Dievas Rėzino vaiskus pakels prieš juos ir jų neprietelius į kruvą surinks,
12. Syrionus į pryšakį ir Pylistėnus iš užpakalio, kad Izraėlį ėstų pilna burna. *Tame visame jo kerštas dar ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *per. 5, 25 ir 10, 4.
13. Ogi ir žmonės nesiverčia prie to, *kursai juos muša, ir nieko ne atboja Pono Dievo Zebaot. *per. 42, 5.
14. Todėl Ponas Dievas *atkirs nuo Izraėlio abu, ir †galvą ir uodegą, abu, ir šaką ir kelmą, į vieną dieną. *per. 10, 33. † per. 19, 15
15. Senieji viežlybieji žmonės yra galva, ale prarakai, neteisiai mokinantieji, yra uodega.
16. Nės *vadai šių žmonių yra išvadžiotojai, ir kurie vesdinasi, prapuolė. *per. 3, 12. Luk. 6, 39.
17. Todėl Ponas Dievas jų jaunikaičiais ne gal džiaugtisi, nei jų siratų bei našlų susimilti; nės jie visi yra veidmainiai ir pikti, ir visų burna kalba netikumą. *Tame visame jo kerštas dar ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *per. 5, 25 ir 10, 4.
18. Nės nelabumas užsidegęs nei ugnis, ir suėda erškėčius ir usnis, ir dega, kaip tankioje girioje, ir varo aukštą dumą.
19. Nėsa papykyje Pono Dievo Zebaot žemė aptemo, kad žmonės yra nei ugnies valgis; nei vienas ne čėdija kito.
20. Jei jie plėša po dešinės, tai kenčia badą; jei jie valgo po kairės, tai ne privalgo. Kožnas ėda mėsą savo rankos:
21. Manasė (ėda) Epraimą, Epraimas (ėda) Manasę, ir juodu abudu prieš Judą. *Tame visame dar jo kerštas ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *perkš. 12, 17. per. 5, 25 ir 10, 4.

Perskyrimas 10.

Neteisybės koravonė; Asyrionų prapuolimas.

Bėda *rašte mokįtiems, neteisius įstatymus darantiems, ir neteisius sudo išprovijimus rašantiems, *Mat. 23, 4. 14.
2. Kad vargstančiųjų provas kraipytų, ir gvoltą darytų apsudijimuose biednųjų mano žmonėse; kad našlės jų išplėšimas, ir siratos jų apgalėtas dalykas tur buti!
3. Ką beveiksite dienoje atlankymo ir nepalaimos, iš tolo ateinančios?

pas ką bėgsite pagalbos (jėškoti)?
ir kur dėsite savo garbę,
4. Kad ne butų palenkta po surištaisiais, nei ne pultų tarp užmuštųjų? *Tame visame dar jo kerštas ne atsileidžia, †jo ranka dar ištiesta.
* per. 9, 12. 17. 21. † per. 5, 25.
5. Ak bėda Asur, kursai mano *keršto rykštė, ir jų ranka yra lazda mano didžiojo papykio! * per. 7, 20. Ez. 30, 24.
6. Aš jį siųsų prieš žmones (mançsp) neviernai prisiverčiančius, ir jam paliepsu prieš žmones mano keršto, kad juos išplėštų ir išdalytų, ir sumindžiotų juos kaip purvus ant ulyčios;
7. Norint jis ne taip mislija, ir jo širdis ne taip dumoja; bet jo širdis nor išpustyti ir išgaišįti ne mať svieto žmonių.
8. Nės jis sako: „ar mano valdonai ne visi karaliai?
9. Ar *Kalno ne kaip Karkėmis? ar ne Amat kaip Arpad? ar ne Samaria kaip Damaškas? * per. 36, 18. 19. ir 37, 12.
10. Kaip mano ranka surado dievaičių karalystes, kačeig jų dievaičiai drutesni buvo, ne kaip tie, kurie Jėruzalėje bei Samarioje yra;
11. Ar aš ne padaryčiau Jėruzalei bei jos dievaičiams, kaip padariau Samariai bei jos dievaičiams?"
12. Ale Ponui Dievui atlikus visus savo darbus ant kalno Ziono bei Jėruzalėje, tai *aš atlankysu vaisių pasididžiuojančiojo karaliaus Asyrioje ir puikystę jo didžiuojančiųjų akių;
* per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.
13. Todėl, kad jis tarė: „aš tai savo rankų syla padariau ir savo išminčia, nės aš esmi išmintingas; aš žemes kitaip perdalijau ir jų gerybę išplėšiau, ir kaip nujėgęsis gyvatininkus parbloškiau;
14. Ir mano ranka rado svieto žmones kaip paukščių lizdą, kad aš visas žemes sugrėbiau, kaip kiaušiai prastotieji pagrėbiami, kad nieks nei plunksnos ne krutina, nei kas snapą ne atveria, arba šnypščia."
15. Begu kirvis gal girtis prieš tą, kursai juomi kerta? arba piuklas stengtis prieš tą, kursai jį traukia? kaip tas gal girtis, kursai lazdą neša ir pakelia, ir taip lengviai nešiojo, kaip kad medis ne butų?

16. Todėl Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, užsiųs ant jo nutukusiųjų džiovą, ir jo garbę jis uždegs, kad ta degs kaip ugnis.
17. Ir šviesa Izraėlio bus ugnis, ir jo Šventasis bus liepsna, ir uždegs jo erškėčius bei usnis ir suės su viena diena.
18. Ir šlovė jo girės bei jo lauko tur nieku pavirsti, nuo dušių iki kunui, ir sugaiš bei pražus,
19. Kad likusiejie medžiai jo girės gal paskaityti buti, ir vaikas juos gal parašyti.
20. Tuočės užsilikusieji Izraėlyje ir išgelbėtieji namuose Jokūbo jau ne tikėsis daugiaus tuomi, kurs juos ištinka, bet tikęsis Ponu Dievu, Šventuoju Izraėlyje iš tiesos.
21. Likusieji prisivers, likusieji Jokubo, mielai *Dievop, kurs macnus.
* per. 9, 6.
22. Nėsa *norint tavo žmonių, ak Izraėl, yra kaip žiezdrų prie jurių, tačiau tur jų likusieji priversti buti. Nėsa kad gaišinimas bus apdraustas, teisybė ateina pilnai. * Oz. 1, 10. Rym. 9, 27.
23. Nėsa *Viešpats Ponas Dievas Zebaot gaišinimą užeidįs, ir tačiau tą apdraus visoje žemėje. * per. 28, 22.
24. Todėl sako Ponas Dievas, Viešpats Zebaot: nesibijokitės Asuro, mano žmonės, Zione gyvenantieji! jis tavę lazda ištiks ir savo lazdelę prieš tavę pakels, kaip Egypte tikosi.
25. Nėsa dar tikt mažumėlio reikia, tai mano nemalonė bei papykimas ant jų neviežlybystės galą turės.
26. Tada Ponas Dievas Zebaot ant jo užleis botagą, kaip *susimušime Midiano ant uolos Oreb; ir savo lazdą, †kurią prie jurių vartojo, pakels kaip Egypte. * Vald. 7, 25. † 2 Maiž. 14, 26.
27. Tuočės jo *našta nuo tavo pečių turės atstoti ir jo jungas nuo tavo kaklo; nės jungas patręš dėl riebumo. * per. 14, 25.
28. Jis ateiti į Ajatus, traukiasi per Migron, jis perveizdi savo abažą Mikmase;
29. Jie traukiasi pro šalį musų abažo Gėba; Rama išsigąsta, Gibėa Saulo bėga;
30. Tu duktė Galimo, rėk didžiu balsu; numanyk, Laisa, tu biednasis Anatot!

31. Madmėna atsitrauk; miesčionys
Gėbimuose pasidrutina.
32. Mažu vieną dieną pasiliekama
Nobe, tai jis savo ranką pajudįs prieš
kalną dukters Ziono ir prieš kalnelį
Jėruzalės.
33. Ale štai, Ponas Dievas, Viešpats
Zebaot, šakas su syla nugenės ir, kas
aukštai stačias stov, nutrumpįs, kad
aukštieji butų pažeminti. * per. 9, 14 ir 37, 36.
34. Ir tankioji girė geležimi bus pa-
kirsta, ir Libanonas puls per macnųjį.

Perskyrimas 11.

Kristus bei Jo Evangėlijos macis.

Ir *rykštė išsprogs iš kelmo Izai,
ir †šaka iš jo šaknies vaisiaus neš;
* Ps. 4, 2. † Mat. 2, 23.
2. Ant kurios ilsėsis *Dvasė Pono
Dievo, Dvasė išminties bei proto, Dva-
sė rodos bei sylos, Dvasė išpažinimo
ir baimės Pono Dievo. * Mat. 17, 18.
3. Ir skanus kvapas bus jam bai-
mė Pono Dievo. *Jis ne sudys, kaip
jo akys mato, nei koravos, kaip jo
ausys girdi; * Rym. 3, 6.
4. Bet po teisybe sudys pavargėlius,
ir kaip verta, bars biednuosius žemėje.
Ir su lazda *savo burnos ištiks žemę,
ir su kvapu savo lupų nužudys Die-
vo nesibijantįjį. * per. 49, 2. 2 Tesal. 2, 8.
5. Teisybė bus juosta jo strėnų, ir
tikėjimas juosta jo inkstų.
6. *Vilkai gyvęs prie ėryčių, ir par-
dėliai prie ožių gulės. Mažas vai-
kelis veršiukus ir jaunus liutus bei
penamus galvijus podraugei išgįs.
* per. 65, 25. Job. 5, 23, 24.
7. Karvės bei meškos ganykloje
vaikščios, kad jų vaikai vienoje vie-
toje gulės; ir liutai šiaudus ės, kaip
jaučiai.
8. Ir žindamas kudikis žais prie
angių urvos; ir (nuo krutiės) nutrauktas
savo ranką įkiš į uolą basiliškio.
9. Niekur ne bus pažeidžiama nei
pagadinama ant mano šventojo kal-
no; nės toji *žemė yra pilna išpa-
žinimo Pono Dievo, kaip jurių van-
denimi aptvįta. * Ab. 2, 14.
10. Ir nusiduos tuočės, kad ta *šak-
nis Izai, kuri stovi per karunženklį
svieto žmonėms, tos †pagonai klau-
sinės; ir jo atilsis bus garbė.
* Rym. 15, 12. † Luk. 2, 31. 32.
11. Ir Ponas Dievas tuočės savo
ranką antru kartu išties, kad atstan-
ką savo žmonių atgautų, kas užsi-
likę nuo Asyrionų, Egypcionų, Pat-
ros, Murinų žemės, Elamytų, Sinėar,
Amato, ir nuo jurių salų.
12. Ir pastatys karunženklį tarp
pagonų, ir surinks išvarinėtuosius
Izraėlio ir išsklaidinėtuosius iš Ju-
do parvedinės iš keturių žemės pa-
saulių.
13. Ir pavydas prieš Epraimą pasi-
liaus, ir neprieteliai Judo bus išgaišinti,
kad Epraimas ne pavydėtų Judui, nei
Juda ne eitų prieš Epraimą.
14. Ale Pylistėnams jie ant kaklo
bus į vakarus ir išplėš visus tus,
kurie į rytus gyvena. Edomas bei
Moab savo rankas suims po jo akių.
Vaikai Amon klausys.
15. Ir Ponas Dievas prakeiks srovę
jurių Egypte, ir savo ranką užeidįs
ant vandens su sunkiuoju savo vėju,
ir ištiks anas septynes upes, kad
kurpėtas galės pereiti.
16. Ir bus kelias atstankui jo žmo-
nių, likusiųjų nuo Asyrionų, kaip
*Izraėliui nusidavė, jiems iš Egypto
traukiantis. * Maiž. 14, 29.

Perskyrimas 12.

Dėkavonės giesmė už Mesiošiaus geradėjystes.

Tuočės tu sakysi: dėkavoju tau,
Pone Dieve, kad papykęs buvai ant
manęs, ir tavo kerštas nusikreipė, ir
palinksmini manę.
2. Štai, *Dievas yra mano išgany-
mas, aš nusitikiu ir nesibijaus; nėsa
Ponas Dievas yra mano syla ir ma-
no giesmė ir mano išganymas.
* 2 Maiž. 15, 2. Ps. 27. 1.
3. Jus su džiaugsmu *vandens sem-
site iš išganymo šulinio.
* per. 44, 3. Joel 3, 1. 23. Jon. 7, 38.
4. Ir sakysite tuočės: *dėkavokite
Ponui Dievui, apsakykite jo vardą,
apreikškite tarp svieto žmonių jo dar-
bą; primįkite, kaip jo vardas taip di-
dei aukštas yra. * 1 Nus. 17, 8. Ps. 105, 1.
5. *Giedokite Ponui Dievui, nės
jis šlovingai apsireiškė; tai t'esie ži-
noma visose žemėse! * Ps. 47, 7.
6. Šukauk ir garbink, tu gyvatnin-
ke Zione! nės Šventasis Izraėlio
didis yra pas tavę.

Perskyrimas 13.

Išpustijimas Babyloniškojo valdymo.

Šita yra sunkybė ant *Babėlės, kurią Jėzaiošius, sunus Amozo, regėjo.
* per. 14, 4. Jėr. 50, 1 ir 51, 1.
2. Iškelkite karunženklį ant aukštų kalnų, šaukite drąsiai prieš juos, pakelkite ranką, įsitraukdįkite pro vartus kunįgaikščių!
3. Aš paliepiau savo šventiemsiems ir pavadinau savo macniuosius ant savo keršto, kurie linksmi mano garbėje yra.
4. Yra rėkavimas daugybės ant kalnų, kaip daug svieto, rėkavimas nei jokio maišto susiėjusiųjų pagonų karalysčių. Ponas Dievas Zėbaot rėdo vaiską ant kovos,
5. Kurie iš tolimų žemių ateina nuo dangaus krašto; berods, Ponas Dievas pats drauge su priprovomis savo keršto, pagadinti visą žemę.
6. Kaukite, nės Pono Dievo diena arti yra; ji ateina, kaip išpustijimas nuo Visogalinčiojo. * Joėl 1, 15.
7. Todėl visos rankos bus nutirpusios, ir visų žmonių *širdys prisibijosis.
* Na. 2, 11.
8. Išgąstis, tužba ir peršulai juos užpuls, jie nerims nei kokia *gimdysianti, kits kito išsigąs, jų veidai apsiraudonuos nei ugnis. * per. 21, 3.
9. Nės štai, Pono Dievo diena ateiti baisiai, kerštingai, rusčiai, žemę išpustyti ir griekininkus iš jos išgaišinti.
10. Nėsa žvaigždės prie dangaus, ir jo *Orijonas nešviesiai žiba; †saulė tamsiai užteka, ir mėnuo nešviesiai šviečia.
* Ez. 32, 7. Joėl 2, 10 ir 3, 4. 20. Amos 5, 8. Mat. 24, 29. Mark. 13, 24. 25. Luk. 21, 25. † Job. 9, 9.
11. Aš svietą aplankysu dėl jo piktumo, ir Dievo nesibijančiuosius dėl jų neviežlybumo, ir padarysu galą didžiavimo puikiųjų, ir puikystę macniųjų pažemįsu,
12. Kad vyras brangesnis bus už čystą auksą, ir žmogus mielesnis, ne kaip aukso šmotai iš Opiro.
13. Todėl aš dangų pajudįsu, kad žemė padrebėti turės iš savo vietos, iš didžiojo keršto Pono Dievo Zėbaot ir per dieną jo keršto.
14. O ji (Babėlė) bus lyg pabaidyta stirna, ir kaip kaimenė be kerdžiaus, kad kožnas savo žmoniump pargrįš, ir kožnas į savo žemę bėgs;
15. Todėl, kad tas čia rastasis bus nuduriamas, ir kurs čia pribus, kardu puls.
16. Ir jų *kudikiai po jų akių bus sutruškįti, jų namai išplėšti ir jų moteriškės apgėdintos. * Ps. 137, 9.
17. Nės štai, aš Mėdus ant jų pabudįsu, kurie nei sidabro jėško, nei aukso atboja,
18. Bet jaunuosius strielyčiomis nušauja, nei žyvatos *vaisiaus ne susimilsta, nei kudikių ne čėdija.
* perkš. 16. Na. 3, 10.
19. Šitaip Babėlė, gražiausioji karalysčių, gražioji Kaldėonų puikystė, Dievo bus apversta, *kaip Sodoma bei Gomora, * 1 Maiž. 19, 24. 25. s.
20. Kad jau daugiaus čia ne butų gyvenama, nei kas tenai laikytųs į eilių eiles; kad nei Arabijonai tenai ne darytų budelių, nei kerdžiai trobelių tenai ne pastatytų;
21. *Bet Zijim tenai susitups, ir jų namai krebždės Oimais; ir štrusai tenai gyvęs, ir medini ožiai tenai šokinės; * per. 34, 11.
22. Ir apuokai jų paločiuose šauks, ir smakai linksmose pilyse. Ir jos čėsas veik prieis, ir jos dienos ne užgaiš.

Perskyrimas 14.

Babylonų, Asyrionų ir Pylistėnų prapuolimas.

Nės Ponas Dievas Jokubo susimils, ir *Izraėlį dar toliaus išrinks, ir juos į jų žemę įsodįs. Ir svetimi prie jų prisiglaudę namams Jokubo prilips. * Sak. 1, 17.
2. Ir svieto žmonės juos priėmę nugabęs į jų vietą, kad juos namai Izraėlio laikys žemėje Pono Dievo per bernus bei tarnaites; ir sugautus laikys tus, kurie juos sugautus laike, ir ponavos ant juos spaudusiųjų.
3. Ir tuočės, kad tau Ponas Dievas pakajaus duos nuo tavo apmaudų bei dejavimų ir nuo sunkiosios tarnystės, kurioje tu buvęs esi,
4. Tai tu tokią pasaką sakysi prieš karalių Babėlės ir tarsi: kaip abelnai sugaišo tas *spaudikas, ir čyžė pasiliovė! * per. 9, 4.
5. Ponas Dievas sulaužė rykštę piktųjų, rykštę ponavojančiųjų,
6. Kuri svieto žmones plakė didžiu kerštu be paliovimo, ir smarkiai ponavojo ant pagonu, ir persekinėjo nesigailėdama.

7. Dabar ben *atsiilsia visas svietas
ir tykas yra ir šukauja linksmas.
* Ab. 2, 20.
8. Ir eglės džiaugiasi dėl tavęs, ir
cėdrai ant Libanono (tarydami): kadangi tu guli, nieks ne užeiti, kurs
mus pakirstų.
9. Pekla žemai padrebėjo dėl tavęs,
kada tu jai priešais ėjai. Ji prikel tau
numirusius, visus svieto macniuosius, ir liepia visiems pagonų karaliams nuo savo krėslų atsikelti,
10. Kad jie visi po kits kito kalbėdami tau sako: tu taipjau esi ištiktas, lyg kaip mes, ir tau taip destis,
kaip mums.
11. Tavo puikystė *žemyn į peklą
nužengė drauge su skambėjimu tavo
kanklių. Kandės bus tavo patalas, ir
kirmėlės tavo užklodė. * Ez. 32, 18. s.
12. Kaip tu *iš dangaus išpuolei,
tu gražioji aušros žvaigždė! Kaip tu
į žemę parblokštas esi, pagonis iš
sylos išvarąsis! * Mat. 11, 23. Luk. 10, 15.
13. Juk tu dingojai savo širdyje:
*aš į dangų įkopsu ir savo krėslą per
Dievo žvaigždes aukščiaus pakelsu;
* 2 Tes. 2, 4.
14. Aš sėsiuos ant kalno susiėjimo
(Ziono) *prie šalies į šiaurę; aš užeisu per aukštasias debesis ir prilygsu
Aukščiausiamjam. * Ps. 48, 3.
15. Bemielai, į peklą tu nužengi,
*pašalyje duobės. * per. 30, 33.
16. Kas tavę mato, veizdės į tavę
ir žiurės (sakydamas): ar tai tas vyras, kursai svietą drebantį ir karalystes virpančias padarė?
17. Kurs gyvenamąją žemę į pusčią
pavertė, ir jos miestus pargriovė, ir
jo sugautuosius ne išleido?
18. Tiesa visi pagonų karaliai podraugei gul, tačiau garbingai, kožnas
savo namuose;
19. Ale tu pamestas esi nuo savo
kapo, nei paniekinta šakelė, nei užmuštųjų drabužis, kardu nudurtųjų,
kurie nužengė į peklos akmenų kruvas, nei sumindžiotas lavonas.
20. Tu ne kaip jie palaidotas busi,
nės tu savo žemę supustijai ir savo
žmones užmušei; nės tų *nuopertųjų
sėklos niekadai ne bus minėta. * per. 1, 4.
21. Priprovykite, kad jo vaikai butų
papiauti dėl nusižengimo savo tėvų,
kad jie ne patarptų, nei tą žemę palaikytų, nei svietą miestais prikurtų.
22. Ir aš ant jų ateisu, sako Ponas
Dievas Zebaot, ir Babelėje išgaišįsu
jų paminklą, jų užsilikusius, vaikų
vaikus ir giminę, sako Ponas Dievas;
23. Ir juos padarysu dalyku ežių ir
vandens ežerų, ir iššluosu juos su išpustijimo šluota, sako Ponas Dievas
Zebaot.
24. Ponas Dievas Zebaot pasibažydamas sakė: matysi, taipo bus, kaip
aš misliju, ir tur pasilikti taipo, kaip
aš dumoju:
25. Kad Asur sumuštas butų mano
žemėje, ir aš jį sumindžiočiau ant
savo kalnų; *jeib jo jungas nuo jų
butų atimtas, ir jo našta nuo jų kaklo
atstotų. * per. 10, 27.
26. Tai tas susimislijimas, kurį jis
tur ant visų žemių, ir tai yra ištiestoji
ranka ant visų pagonų.
27. Nės Ponas Dievas Zebaot tai
nulėmė, kas tai apdraus? ir jo ranka
ištiesta, kas ją atkreips?
28. Tame mete, kada *karalius Ajas pamirė, tai ta buvo sunkybė: * 2 Nus. 28, 27.
29. Nesidžiaugk, tu visa Pylistėnų
žemė, *kad rykštė tavę ištikusioji sulaužyta; nės †iš žalčio šaknies išeis
basiliškis, ir vaisius jo bus žariojąs
lekiąsis smakas. * Jėr. 47, 1. † Jėr. 48, 17.
30. Nės pirmgimusieji stokojančiųjų
ganysis, ir vargstantieji be baimės ilsėsis; ale tavo šaknį aš badu numarįsu,
ir tavo likusiuosius jis pasmaugs.
31. Kaukite, miesto vartai! klyk,
mieste! Visa Pylistėnų žemė baimės
pilna; nės iš šiaurės užeiti dumai, ir
nei vienintėlis niera jų šėtrose.
32. Ir ką pagonų paslai čia ir ten
atsakys? Butent: Zioną Ponas Dievas
*nugruntavojo, ir tenai biednieji jo
žmonių nusitikėjimą turės.
* per. 26, 1. Ps. 87, 1 ir 102, 17.

Perskyrimas 15.

Sunkybė ant Moabo.

Šita yra sunkybė *ant Moabo: naktyje
ateiti išgaišinimas ant Ar (vyriausiojo
miesto) Moabe; jis prapuolė. Naktyje
ateiti išgaišinimas ant (miesto) Kir
Moabe; jis prapuolė. * Jėr. 48, 1. s. Zep. 1, 8. s.
2. Jie užeiti į Baitą ir Diboną pas
altorius, kad verktų ir kauktų dėl Nėbo

bei Medbo Moabe. Visų *galvos yra
nukirptos, visų barzdos yra nuskustos.
* Jėr. 48, 37. Ez. 7, 18.
3. Ant savo ulyčių jie vaikščioja, ža-
kais apsisiautę, *ant savo stogų bei
vieškelių jie visi kaukia, be verkdami
nukopia žemyn. * per. 22, 1.
4. Esbon *bei Elealė klykia, kad tai
Jazoje išgirsta. Todėl raudoja ginklais
aprėdytieji Moabe; nės su jo dušia
negerai stov. * 4 Maiž. 21, 23. 26.
5. Mano *širdis šauk Moabop; jo
išbėgantieji bėga (nuo treigės karvės)
iki Zoarui; nės be eidami iki Lujito
verkia; ir ant kelio tenlinkai ant Oro-
najimo pasikelia dejuojančių klyki-
mas. * Jėr. 48, 34. 36.
6. Nės vandens Nimrimo nusenka,
aža šienas padžiusta ir žolė pavysta,
neigi želia žolė žaliuojanti.
7. Nės tą lobį, kurį jie surinko, ir
tus žmones, kurius jie ginklais ap-
rėdė, veda per karklų upelį.
8. Rėksmas sukas apyrubežiuose
Moabo, jie kaukia iki Eglaimo, ir
kaukia prie šaltinio Elimo.
9. Nės vandens Dimono yra pilni
kraujo. Priegtam aš ant Dimono dar
daugiaus užvesu, butent liutą, ant
abiejų, kurie išlaikyti yra Moabe ir
ant likusiųjų žemėje.

Perskyrimas 16.

Slogos ir prapuolimas Moabytų.

Aigi! siųskit, jus žemės ponai, ėryčių
nuo *Sėla iš pusčios, pas kalną duk-
ters Ziono! * 2 Kar. 14, 7.
2. Ale kaip paukštis palek, iš lizdo
išvaromas, taip bus dukters Moabo,
prie šalies Arnono šalin traukiančios.
3. Sumislykite gerą mislį, taisykite
provą, pasidaryk sau pavėsį per pietus
kaip kokią naktį, paslėpk išvarytuo-
sius ir ne apsakyk apie bėgančiuosius!
4. Te randa gaspadą mano išvary-
tieji, mielasis Moab, buk jiems at-
sarga prieš išgaišintojį! tai spaudikas
galą gaus, pustelninkas pasiliaus, ir
pamindžiotojis pasiliaus žemėje.
5. Ale krėslas bus įtaisytas iš ma-
lonės, kad *vienas ant jo sėdės tie-
soje, šėtroje Dovido, ir sudys ir jėš-
kos provos ir įtaisys teisybę.
* per. 9, 6. 7. Dan. 7, 14. 27. Mik. 4, 7. Luk. 1, 32. 33.
6. Ale mes *girdime apie Moabo
didžiavimą, jį nerėdu didį esant, jog ir
jo didžiavimą, puikystę ir papykimą
pereinantį jo sylą. * Jėr. 48, 29. Zep. 2, 8.
7. Todėl Moabytas ant Moabyto
kauks; jie visi iš vieno kauks. Ap-
dusaus tvirtumus Kir-Aresėto, visai
išpustytus.
8. Nės Esbonas pustu lauku pastojo,
vynmedis Sibmoje pagedo, pagonų
ponai brangiausias jo šakeles sudaužė,
ir atėjo iki Jaėzer, ir traukiasi aplin-
kui pusčioje; jų sodinėliai išmėtyti
ir anašal jurių nugabenti.
9. Todėl aš apverkiu Jaėzerį ir vyn-
medį Sibmoje, ir daug ašarų pralieju
dėl Esbono bei Elealės. Nės (ne-
prietelių) šauksmas į tavo vasarą ir
į tavo piutį įpuolė,
10. Kad *džiaugsmas ir linksmybė
ant lauko paliauja, ir vynkalnuose ne
šukauja, nei šaukia. Ne išspaudžiama
vyno spaustuvėse; aš dainoms galą
padariau. * per. 9, 3. Jėr. 48, 5. 33.
11. Todėl mano širdis *gaudžia ant
Moabo, kaip kankalas, ir mano vi-
duriai ant Kir-Arės. * per. 15, 6. Jėr. 48, 36.
12. Tada bus žinoma, kaip Moab
apilsęs prie altorių, ir kaip jis į savo
bažnyčią ėjęs melstis, ir tačiau nieko
ne ištaisęs.
13. Tai yra, ką Ponas Dievas tuo
čėsu prieš Moabą yra kalbėjęs.
14. Ale dabar kalba Ponas Dievas ir
sako: su trimis metais, kaip *samdi-
ninko metai yra, gerybė Moabo menka
pastos didėje daugybėje, kad abelnai
mažpasiliks, ir ne daug. * per. 21, 16.

Perskyrimas 17.

Sunkybė ant Damaško, Izraėlitėnų ir Asyrionų.

Šita yra sunkybė ant *Damaško:
štai, Damaškas jau ne bus miestas,
bet sugriuvusių akmenų kruva.
* per. 7, 8. Jėr. 49, 23. Amos 1, 3.
2. Miestai Aroer bus prastoti, kad
kaimenės ten ganysis, kurias nieks
ne baidys.
3. Ir gloda bus su pilaite Epraimo;
ir karalyste Damaško, ir kas išliko
Syrijoje, bus kaip šlovė vaikų Izraėlio,
sako Ponas Dievas Zebaot.
4. Tuočės šlovė Jokubo reta bus,
ir jo riebus kunas bus palysęs.
5. Nės ji bus, kaip kad kas javų
suvalytų, ir kaip kad kas piutyje var-
pas glėbiu suvalytų, ir kaip kad kas
varpas rinktų pakalnėje Repaim,

6. Ir piuties palaikas ten pasiliktų, nei aliejaus medį krečiant, kad dvi arba trys uogos pasiliekti aukštai viršunėje, arba kad keturi arba penki vaisius (aliejaus uogos) prie šakelių kaba, taria Ponas Dievas, Izraėlio Dievas.
7. Tuočės žmogus laikysis prie to, kursai jį sutvėrė, ir jo akys veizdės ant Šventojo Izraėlyje,
8. Ir ne laikysis prie altorių, savo rankomis darytųjų, ir ne veizdės ant to, ką jo pirštai padarė, nei ant šventįtų girių, nei ant paveikslų.
9. Tuočės jų drutybės miestai bus, kaip pamesta kokia šaka ir šakelė, kuri pamesta buvo vaikų Izraėlio; ir jie bus pusti.
10. Nės tu užmiršai Dievo, savo išganymo ir ne minėjai uolos savo drutybės. Todėl tu linksmus čiepus čiepysi, ale tuomi svetimiems sodinamasias šakeles busi įdėjęs.
11. Sodinimo čėse tu tiesa to lauksi, kad tavo sėkla ankstybai želtų; ale piutyje, kad mandelius tau reikia valyti, į tą vietą turėsi sopėjimą smutnojo.
12. Ak bėda *su daugybe tieko žmonių! ji kaip jurės ūš, ir žmonių niukimas siautės, †kaip didi vandens ūžia.
* perkš. 14. † Jėr. 46, 7.
13. Ir mielai, kaip didi vandens umaru plėša, šitaip žmonės siautės. Ale Jis (Ponas Dievas) pabars juos, tai jie toli pabėgs; ir persekinės juos, kaip pelams ant kalnų nuo vėjo tropijas, ir kaip dulkėms nuo vėtros nusiduosti.
14. *Aplink vakarą, štai, yra išgąstis, ir rytui dar ne atėjus, jau jų nebiera. Tai alga musų plėšikų ir dalykas tų, kurie musų turtelį atima.
* per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.

Perskyrimas 18.

Murinų atlankymas ir prisivertimas.

Bėda tai žemei braškančių sparnų anašal vandenų Murinų žemės,
2. Kuri paslus jurėmis pasiunčia, ir iš nendrių padarytais laivais per vandenis persiiria! Nueikite, jus greitieji paslai, į žmones sudraskytus ir išplėštus, į žmones, kurie biauresni yra, ne kaip jokie kiti, į žmones, kurie šen ir ten išmatuoti ir sumindžioti yra, kurių žemę vandenų upės užima.
3. Jus visi, kurie ant žemės gyvenate, ir kurie žemėje sėdite, matysite, kaip karunženklis ant kalnų bus pastatytas, ir girdėsite, kaip *trimituota bus.
* Jėr. 4, 5 ir 6, 1.
4. Nės taip taria man Ponas Dievas: aš tykas busu ir žiurėsu savo soste, kaip karštis lytų išdžiovinąsis, lyg amaras tvanke piuties.
5. Nėsa pirm piuties pagęs uoglis, ir ne išnokęs vaisius be žydint padžius, kad stagarus reiks piautuvais nupiauti ir vynšakėles išmesti ir nukirsti;
6. Kad vislab podraugei turės palikta buti paukščiams ant kalnų ir žvėrims žemėje; kad vasarą paukščiai tenai lizdus krautų, ir žiemą visokios žvėrys žemės tenai gulėtų.
7. Tuočės žmonės sudraskytieji ir išplėštieji, kurie biauresni yra, ne kaip jokie kiti, išmatuoti šen ir ten ir sumindžioti, kurių žemę vandenų upės užima, dovanų atneša Ponui Dievui Zebaot *į tą vietą, kur vardas Pono Dievo Zebaot yra, pas kalną Ziono. * 5 Maiž. 12, 5. s.

Perskyrimas 19.

Išpustijimas ir prisivertimas Egypcionų.

Šita yra sunkybė ant *Egypto: štai, Ponas Dievas greitu debesiu važiuodamas ateis į Egypto žemę. Tai Epypto †dievaičiai po jo akių drebės, ir Egypcionams širdis pabugs jų kune.
* Jėr. 46, 2. Ez. 29, 2. per. 30, 4. † 2 Maiž. 12, 12.
2. Ir aš Egypcionus ant kits kito pakusįsu, kad brolis prieš brolį, artymas prieš artymą, miestas prieš miestą, karalystė prieš karalystę stengsis.
3. Ir Egypcionų drąsumas tur juose prapulti, ir jų susirodijimus *išniekįsu. Tadagi jie klaus savo dievaičių ir klebonpalaikių ir žynių ir ženklų išguldytojų. * per. 8, 10.
4. Ale aš paduosu Egypcionus į ranką baisių ponų; ir kietas karalius ant jų ponavos, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot.
5. Ir vanduo ežeruose išdžius, priegtam ir upė nuseks ir prapuls.
6. Ir vandens išbėgs, kad ežerai prie pylimų bus negilus ir sausi, ir nendrės bei vikšriai podraugei padžius,
7. Ir žolė prie vandenų išdulkės, ir visa sėkla prie vandens padžius ir į nieką pavirs.
8. Ir žvejai apmauduosis, ir visi meškeres į vandenį metantieji dejuos, ir

tie, kurie tinklus ant vandens meta, bus nuliudę.
9. Apgėdįti bus, kurie geras gijas audžia ir tinklus mezga.
10. Ir kurie takišus tur, drauge su visais, kurie prudus už mokestį daro, bus apmaudingi.
11. Kunįgaikščiai Zoano yra glupi, išmintingieji rodininkai Paraono rotoje durnais pastojo. Kągi jus sakote Paraonui: aš esmi išmintingųjų kudikis ir vaikas senų karalių?
12. Kamegi dabar tavo išmintingieji? Te apsako jie tau ir te parodo, ką Ponas Dievas Zebaot ant Egypto nulėmęs.
13. Ale kunįgaikščiai Zoane glupais pastojo, kunįgaikščiai Nope prigauti; jie suvilioja drauge su Egypcionais kampinįjį akmenį giminių.
14. Nės Ponas Dievas durną dvasę į jų tarpą išliejo, kad jie Egyptą suvilioja visuose jo darbuose, lyg kaip girtuoklis svyrinėja be vemdamas.
15. Ir Egyptas nieko ne turės, ką *galva arba uodega, šaka arba lėmuo išveikti gal. * per. 9, 14.
16. Tuočės Egyptas bus nei moteriškės, ir bijosis ir nusigąs, kad Ponas Dievas Zebaot ranką ant jų kilnos.
17. Ir Egyptas bijosis žemės Judavos, kad, kas tiktai tos minės, jos išsigąs, dėl rodos Pono Dievo Zebaot, kurią jis ant jų sudumojo.
18. Tuočės penki miestai Egypto žemės kalbės liežuviu Kanaan ir prisieks prie Pono Dievo Zebaot; vienas vardu bus Ir-Eres.
19. Tuočės Pono Dievo altorius bus viduryje Egypto, ir paminklo akmuo Ponui Dievui parubežiuose,
20. Kursai bus ženklu ir liudijimu Ponui Dievui Zebaot Egypto žemėje. Nės jie Ponop Dievop šauks dėl (juos) spaudančiųjų; tai jis jiems siųs išgelbėtojį ir mokįtojį, kursai juos išgelbės.
21. Nės Ponas Dievas Egypcionams pažįstamas bus, ir Egypcionai Poną Dievą išpažįs tuočės ir jam šlužys apieromis ir valgio apieromis, ir *Ponui Dievui prisižadės ir attesės. * Mok. 5, 3.
22. Ir Ponas Dievas Egypcionus *slogįs ir išgydys; nės jie prisivers Ponop Dievop; ir jis nusimaldįdįs ir juos išgydys. * 1 Zom. 2, 6.
23. Tuočės bus vieškelis iš Egypto į Asyrią, kad Asyrionai į Egyptą, ir Egypcionai į Asyrią ateis ir Egypcionai su Asyrionais Dievui šlužys.
24. Tuočės Izraėlis trečiasis bus su Egypcionais bei Asyrionais peržegnojimu ant žemės busiančiu.
25. Nės Ponas Dievas Zebaot juos peržegnos ir tars: buk peržegnotas, Egypte, mano žmonės, ir tu Asur, mano rankų darbas, ir tu, Izraėl, mano dalykas!

Perskyrimas 20.

Egypcionų bei Murinų kalėjimas.

Tame mete, kada *Tartanas į Asdodą atėjo, kaip jį pasiuntęs buvo Sargonas, karalius Asyrioje, ir kovojo prieš †Asdodą, ir jį laimėjo, * 2 Kar. 18, 17. † 1 Zom. 5. 1.
2. Tame patime čėse kalbėjo Ponas Dievas per Jėzaiošių, sunų Amozo, tarydamas: nuėjęs nusivilk žaką nuo savo strėnų ir nusiauk kurpes nuo savo kojų! Ir jis padarė taipo, ėjo nuogas ir basas.
3. Tai tarė Ponas Dievas; lyg kaip mano tarnas Jėzaiošius nuogas ir basas vaikščioja, ženklui ir stebuklui trijų metų ant Egypto bei Murinų žemės;
4. Šitaip Asyrios karalius nuvarys sugrėbtąjį Egyptą ir išvarytąją Murinų žemę, jaunus ir senus, nuogus ir basus, su atdengta gėda ant apgėdinimo Egypto.
5. Ir jie išsigąs ir apgėdįti stovės dėl Murinų žemės, ant kurios pasitikėjo, o vėl Murinų žemė dėl Egypcionų, kuriais jie gyrėsi.
6. Ir gyventojai šių salų sakys tame čėse: ar tai musų nusitikėjimas, kur mes nubėgdavome dėl pagalbos, kad išvalnyti butumbime nuo Asyrionų karaliaus? Kaip švankiai mes ištrukome!

Perskyrimas 21.

Sunkybė ant Babėlės, Dumos ir Arabios.

Šita yra sunkybė ant pusčios pajurėse. Kaip vėtra iš pietų užeiti, vislab apverčianti, šitaip užeiti iš pusčios, iš baisios žemės.
2. Nėsa man sunkus regėjimas yra apreikštas. Paniekintojis ateiti prieš paniekintojį, pustelninkas prieš pustelninką. Užsitrauk šenai, Elam; gulkis aplink ją, Madai! aš visam jo dusavimui galą padarysu.
3. Dėl to mano strėnos pilnos yra

sopėjimo, ir nerimimas nutvėrė manę, kaip kokią *gimdysiančią; aš tai girdėdamas susiriečiu, ir nusigąstu tai matydamas. * per. 13, 8.
4. Mano širdis dreba, baisėjimas manę nugandino; aš mieloje naktyje nerimstu dėl to.
5. Beje, pritaisyk stalą, te sergti ant sargbučio, valgykite, gerkite; pasikelkite, jus kunįgaikščiai, tepkite skydą!
6. Nės Ponas Dievas šitaip man sako: eik, pavadink sargą, kursai apsidairytų ir apsakytų.
7. Ale jis mato raitelius jojant ir važiuojant ant žirgų, asilų ir verbludų, ir didei besirupindamas ant to daboja.
8. Ir jis kaip liutas šaukia: viešpatie, *aš stoviu sargbutyje visados dienoje ir ant savo sargybės eimi kas naktį. * Ab. 2, 1.
9. Ir štai, ten ateiti vienas bevažiuodamas ant vežimo, *tas atsakydamas taria: Babėlė puolė, ji puolė, ir visi jos dievaičių abrozai yra parblokšti į žemę. * Apr. 18, 2.
10. Mano miels klojime, (tu mieste Babėl), ant kurio kuliama! ką aš girdėjęs esmi iš Pono Dievo Zebaot, Izraėlio Dievo, tai jums apsakau.
11. Šita yra sunkybė ant Dumos: man šaukia iš Sėir: „sarge, naktis ar jau baigės? sarge, naktis ar jau baigės?“
12. Ale sargas tarė: norint rytmetis ateiti, tačiau naktis bus. Norint jus klausiate, tačiau vėl sugrįšite ir vėl klausite.
13. Šita yra sunkybė ant Arabios: jus girioje gyvęsite Arabioje, ant kelio ties Dėdanim.
14. Neškite ištroškusiems vandens priešais, jus, kurie gyvenate žemėje Tėma; pasiulykite duonos bėgantiemsiems!
15. Nėsa jie bėga dėl kardo, beje dėl nuogojo kardo, dėl įtemptosios strielyčios, dėl didžio karo.
16. Nės taipo Ponas Dievas man taria: dar viename mete, kaip *samdininko metai yra, tur visa šlovė Kėdaro pasibaigti. * per. 16, 14.
17. Ir likusiųjų strielčių karžygių Kėdare tur mažiaus buti; nėsa *Ponas Dievas, Izraėlio Dievas, tai kalbėjęs. * per. 22, 25.

Perskyrimas 22.

Jėruzalė apguliama, Sėbnas parbloškiamas, Eljakymas pavadinamas.

Šita yra sunkybė ant regėjimo pakalnės: *kasgi jums nusitiko, kad visi taip ant stogų užbėgate? * per. 15, 3. Jėr. 48, 38.
2. Tu buvai pilna skambėjimo, miestas žmonių pilnas, linksmas miestas. Tavo užmuštieji ne kardu užmušti ir ne mušyje numirė;
3. Bet visi tavo kareivių vyresnieji strielnyčios dėl pabėgo ir sugauti yra; visi tavyje rastieji sugauti yra ir toli pabėgo.
4. Todėl aš sakau: atstokite nuo manęs, duokite man graudžiai verkti; nesiprocevokite manę palinksminti dėl išpustijimo dukters mano žmonių!
5. Nės yra diena maišto ir sumindžiojimo ir sumišimo nuo Viešpaties, Pono Dievo Zebaot, regėjimo pakalnėje, dėl pakasimo murų ir rėkavimo prie kalno.
6. Nės Elamas šen traukiasi su seidokais, vežimais, žmonėmis ir raiteliais; ir Kir atblizga su skydais.
7. Ir nusiduos, kad tavo išrinktosios pakalnės bus pilnos vežimų, ir raiteliai apstos vartus.
8. Tai uždanga Judavos bus atdengta, kad matytas bus tuočės šarvas girios trioboje.
9. Ir jus matysite daug išgriuvimų miesto Dovido ir turėsite vandens žemesniame prude jėškoti.
10. Jus ir butus Jėruzalėje suskaitysite, berods jus *butus išardysite, murus padrutįti; * Jėz. 33, 4.
11. Ir padarysite perkasą tarp abiejų murų nuo vandens senojo prudo. Tačiau dar ne žiurite ant to, kursai tai daro, ir ne veizdite ant to, kurs tai dirba iš tolo.
12. Todėl Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, tuočės užšaukdįs, kad verktų ir raudotų ir apsiskųstų ir žakais apsivilktų.
13. Kačeig dabar, štai, vienas tikt džiaugsmas ir linksmybė, jaučius pamušti, avis papiauti, mėsos valgyti, vyno gerti, (ir tariate): *bevalgykime ir begėrkime, juk rytoj mirsime. * per. 56, 12. 1 Kor 15, 32.
14. Tai po ausių Pono Dievo Zebaot apreikšta. Matysite, bau jums bus at-

leistas šitas peržengimas iki mirštant, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot.
15. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot: eik į vidų pas skarbininką Sėbną, kurs ant dvaro statytas, ir kalbėk jam:
16. Ką tu čia veiki? kieno tu esi, kad čionai sau kapą iškapodini, kaip kursai savo kapą aukštai iškapodina, ir kaip kurs savo namus uoloje padarydina?
17. Štai, Ponas Dievas tavę išmes, kaip antai drutas kokį parbloškia, ir tavę apžers;
18. Riste raičios tavę, lyg kaip kulką ant plačios žemės; tenai tu mirsi, tenai brangieji tavo vežimai pasiliks, apgėdinimui namų tavo pono;
19. Ir aš stumsu tavę nuo tavo garbės vietos, ir iš tavo šlužmos aš tavę atstatysu.
20. Ir tuočės aš šauksu savo tarnui Eljakymui, Ilkio sunui;
21. Ir jį aprėdysu tavo sermėga ir jį apjuosu tavo juosta, ir tavo macį į jo ranką duosu, kad jis tėvu butų tų, kurie Jėruzalėje gyvena, ir namų Judavos.
22. Ir raktus namų Dovido uždėsu ant jo pečių, kad jam *atrakinant nieks ne užrakįtų, jam užrakinant nieks ne atrakįtų. * Job. 12, 14. Apr. 3, 7.
23. Ir jį per *vinį įkalsu į drutą vietą, ir jis tur gauti garbės krėslą savo tėvo namuose. * Ezr. 9, 8.
24. Kad ant jo kabinta butų visa šlovė jo tėvo namų, vaikų ir vaikų vaikų, visi maži rykeliai, podraugei ir gėrimų saikeliai ir visokių striunų žaislai.
25. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, tur vinis atimta buti, kuri drutoje vietoje kyšo, kad suluštų ir pultų, ir jos našta prapultų. Nės *Ponas Dievas tai sako. * Jer. 21, 17.

Perskyrimas 23.

Tyrus išpustijamas ir iš naujo pabudavojamas.

Šita yra sunkybė ant *Tyraus: kaukite, jus laivai ant jurių, nės jis išpustytas, kad nei jokios triobos tenai niera, ir nei vienas ten ne traukias; iš žemės Kitim jie tai numanys.
* Jėr. 47, 4. Ez. 26, 3 ir 27, 2. 16. s. Sak. 9, 2.
2. Gyvatininkai salų nutilo; kupčiai Zidono, kurie jures perkeliaudavo, pripildydavo tavę.
3. Ir kas vaisių prie Sijoro bei javų pavandenyje augdavo, atgabenta buvo jopi didžiu vandenimi; ir tu buvai pastojęs pagonų kupčystės vieta.
4. Tu beje gali išsigąsti, Zidon; nėsa jurės, ir pati tvirtybė prie jurių sako: aš jau ne be esmi nėščia, aš jau ne be gimdau daugiaus; taip aš ne auginu jaunikaičių ir ne užauginu mergaičių.
5. Lyg kaip išsigando apie Egyptą girdėdami, šitaip ir išsigąs, kada apie Tyrų išgirs.
6. Persiirkite jurėmis, kaukite, jus salose gyvenantieji!
7. Begu tai tas jųsų linksmasis miestas, kursai savo senystės dėl girdavos? Jo kojos jį toli nuves, sviete bastyties.
8. Kas tai butų tikėjęs, Tyrui, anam karališkam vainikui, taipo nusiduosiant! kadangi jo *kupčiai kunįgaikščiai yra, ir jo krominինkai šlovingiausieji žemėje. * Apr. 18, 23.
9. Ponas Dievas Zebaot šitaip mislijo, kad pasilpnįtų visą puikumą to linksmojo miesto, ir niekinamus padarytų visus šlovinguosius žemėje.
10. Bėgk per savo žemę, kaip tvanas, tu jurių duktė! čia neb'iera jau nei jokios juostos.
11. Jis ištiesia savo ranką per jures ir išgandina karalystes. Ponas Dievas paliepia ant Kanaan, kad išgaišinti butų jos macnieji, * Job. 12, 24.
12. Sakydamas: tu jau daugiaus ne busi linksma, tu gėdiškai prispaustoji merga, tu duktė *Zidono. Kelkis ir traukis į Kitim! Bet ir tenai ne rasi atilsies. * Ez. 28, 21.
13. Vei žemė Kaldėonų, kurie (pirm to) ne buvo žmonių pulkas, Asuras iš jų pustynę padaręs, drutas savo koryčias tenai pastatė ir jų paločius pargriovė, kad vislab su žeme butų sulygįta.
14. Kaukite, jus jurių laivai! nės jųsų macis išpustyta.
15. Tuočės bus užmiršta Tyraus septynisdešimts metų, pakol vienas karalius gyvas gal buti. Ale po septynisdešimts metų bus Tyrus kekšių giesme apgiedotas:
16. Imkis kankles, vaikščiok aplinkui mieste, tu užmirštoji kekšė, pažaisk gerai ant striunų ir dainuok drąsiai, kad tavęs vėl butų minėta!
17. Nės po septynisdešimts metų

Ponas Dievas Tyrų vėl aplankys, kad jai vėl atgrįštų jos kekšės alga, ir ji kekšautų su visomis karalystėmis ant žemės.
18. Ale jo kupčystė ir kekšystės alga bus Ponui Dievui pašvęsta; ne bus tai į skarbą rinkta, nei pakavota; bet tie, kurie po akių Pono Dievo gyvena, jo tavorą turės, kad valgys ir privalgys ir gerai aprėdyti bus.

Perskyrimas 24.

Išpustijimas żydiškosios żemės.

Štai, Ponas Dievas padaro žemę tuščią ir pustą ir parverčia, kas toje yra, ir išsklaidina toje gyvenančius.
2. Ir *klebonui taip nusiduosti, kaip žmonėms, ponui kaip bernui, žiuponei kaip tarnaitei, parduodančiam kaip perkančiam, pažyčijančiam kaip žyčijančiam, skolinėjančiam kaip skelinčiam. * Oz. 4, 9.
3. Nėsa žemė bus tuščia ir išplėšta, nėsą Ponas Dievas tai kalbėjęs yra.
4. Žemė *yra varginga ir pagadinta; svietas pakusta ir pagenda; vyriausieji žmonių tos žemės eiti mažyn. * Jėr. 14, 2.
5. Žemė nešventa nuo savo gyventojų pastojo, nėsa jie peržengia įstatymą ir perkreipia prisakymus ir pameta amžinąjį suderėjimą.
6. Todėl prakeikimas ėda žemę; nės jie tai užpelno, kurie toje gyvena. Todėl padžiusta žemėje gyvenantieji, kad maž žmonių išliekti.
7. *Šviežasis vynas prapuola, vynmedis nutrokšta, ir visi, kurie iš širdies linksmi buvo, dusauja. *Joėl 1, 12, 18.
8. Bubnų *linksmybė švenčia, šukavimas pasidžiaugiančiųjų pasibaigė, ir kanklių linksmybė tur galo. * Jėr. 7, 34 ir 16, 9.
9. Ne dainuoja vyno gerdami, ir geras gėrimas yra kartus tą geriantiems.
10. Tuščiasis miestas yra sugriautas, visi butai yra užrakįti, kad nei vienas į juos ne įeiti.
11. Skundžiasi dėl vyno (stokojimo) ant ulyčių, kad visa linksmybė prapuolusi, visas palinksminimas ne b'esąs.
12. Vienas išpustijimas mieste pasiliko, ir miesto vartai stov nelankomi.
13. Nėsa šitaip destis toje žemėje, bei tuose žmonėse, kaip kad aliejaus medis nuskintas, kaip kad kas paskui renka, vyną jau suvalius.
14. Jie savo balsą pakėlę garbina ir šukauja nuo jurių šenlink, ant šlovės Pono Dievo.
15. Taigi šlovinkite Poną Dievą daubose, jurių salose, vardą Viešpaties, Pono Dievo Izraėlio.
16. Mes girdime liaupsės giesmes nuo svieto krašto ant garbės teisiamjam. Ir aš turu sakyti: ale kaip aš taip liesas! ale kaip aš taip liesas esmi! bėda man! nės paniekintojai paniekina, beje paniekintojai paniekina.
17. Todėl užeiti ant jųsų, toje žemėje gyvenančiųjų, nuogąstis, duobė ir virvė.
18. Ir *norint vienas išbėgtų, išgandinimo rėksmą girdėdamas, tai tačiau į duobę įpuls; jei jis iš duobės išeina, tačiau žabange bus sugautas. Nės langai iš aukšto atverti, ir žemės gruntavonės dreba. * Jėr. 48, 44. Amos 5, 19.
19. Negerai bus tai žemei, *nei vienas daiktas jai ant gero ne seksis ir sugrius. * 4 Maiž. 14, 41. Jėr. 2, 37.
20. Žemė *svyrinės lyg girtas, ir bus pagrėbta lyg šėtra; nėsa jos nusidėjimas ją spaudžia, kad tur pulti ir ne gal stačia išlikti. * per. 19, 14.
21. Tuočės Ponas Dievas atlankys aukštuosius pulkus, aukštai esančiuosius, ir karalius žemės, ant žemės esančiuosius.
22. Kad jie surinkti bus į vieną ryšį duoben, ir užrakįti bus apkalime, ir po ilgam čėsui vėl atlankyti bus.
23. Ir mėnuo apsiraudonuos, ir saulė gėdėsis, kad Ponas Dievas Zebaot karaliumi bus ant kalno Ziono ir Jėruzalėje ir po akių savo senųjų šlovėje.

Perskyrimas 25.

Dėkavonė už praplatinimą Kristaus karalystės.

Pone Dieve, tu esi mano Dievas, aš tavę šlovinu. Aš liaupsinu tavo vardą, nės tu darai dyvus. Tavo apsiėmimai iš senovės yra vierni ir teisus.
2. Nės tu paverti miestą į akmenų kruvą, tą drutąjį miestą, kad vienoje kruvoje gul, svetimųjų paločių, kad jau daugiaus ne butų miestu ir niekados ne butų pakurtas.
3. Todėl garbina tavę macnus žmonių pulkas, miestai macningų pagonų bijosi tavęs.
4. Nės tu esi prastųjų syla, *varg-

dienų syla priespaudoje, prybėga
nuo vėtros, pavėsis prieš tvanką,
smarkininkams smarkaujant, kaip
vėtra prieš sieną. * Jėz. 4, 6.
5. Tu pažemini svetimųjų siautėjimą,
kaip karštį sausoje vietoje, kad tvankas
smarkininkų vynšakes pagadintų,
ir debesiai tačiau pavėsį duotų.
6. Ir Ponas Dievas Zebaot visiems
žmonėms padarys ant šio kalno * riebią
česnį, česnį čysto vyno, riebumo,
smagenių, vyno, kuriame niera mielių.
* Mat. 22, 2. Luk. 14, 16. 17.
7. Ir jisai atstatys nuo šio kalno
apdengimą akių, kuriuomi visi žmonės
apdengti yra, ir tą užklodę, kuria
visi pagonai užkloti;
8. Nėsa jis * smertį prarys amžinai.
Ir Viešpats Ponas Dievas †ašaras
nuo visų veidų nušluostys ir nukels
šalin darkumą savo žmonių visose
žemėse; nėsa Ponas Dievas tai yra
sakęs. * 1 Kor. 15, 55. 2 Tim. 1, 10. † Apr. 7, 17.
9. Tuočės (taip) sakys: * štai tas
yra musų Dievas, kurio † laukiame,
ir jis mums gelbės; tai tas Ponas
Dievas, kurio laukiame, kad džiaugtumbimės
ir linksmi butumbime jo
išganyme. * Ps. 48, 15. † Ps. 42, 6. 12.
10. Nėsa Pono Dievo ranka stov
ant šito kalno. Ale Moab po juomi
bus sukultas, kaip šiaudai sukulami
ir kaip mėšlas.
11. Ir jis savo rankas išskės į patį
jų tarpą, kaip plaukiąsis išsiskėčia
plaukti; ir jų puikystę nužemįs drutybe
savo rankų,
12. Ir aukštuosius pylimus jųsų
murų nulenks, pažemįs ir į dulkes
parblokš.

Perskyrimas 26.

Paraginimas šventojo susirinkimo, Dievu bėdoje nusitikėti,

Tuočės tokią giesmę giedos žemėje Judavos:
mes turime * drutą miestą; murai
ir pylimai yra neapgalimi. * Ps. 87, 1.
2. * Atverkite vartus, kad įeitų teisieji
žmonės, kurie vierą apsaugoja!
* Ps. 27, 4. s.
3. Tu vis * išlaikai pakajų pagal tikrą
pažadėjimą, nės tavimi nusitikime.
* Ps. 44, 23 ir 52, 7.
4. Todėl * nusitikėkite Ponu Dievu
amžinai, nėsa Ponas Dievas yra uola
amžinai! * Ps. 118, 8. 9. s.
5. Ir jis palenkia aukštai gyvenančiuosius,
aukštąjį miestą; jis pažemina
ir mielai jį parstumia į žemę,
kad dulkėse gul,
6. Kad jis kojomis sumindžiojamas,
beje kojomis vargdienių, kulnimis
prastųjų.
7. Ale teisiojo kelias yra tikras, teisiųjų
taką tu tikrą padarai.
8. Nėsa mes laukiame tavęs, Pone
Dieve, ant kelio tavo teisybių, * širdies
išsiilgimas stov ant tavo vardo
ir ant tavo atsiminimo. * Ps. 37, 4.
9. Iš širdies aš tavęs geidžiu nakčia,
priegtam su savo dvase manyje aš
anksti tavęspi bundu. Nėsa kad tavo
teisybės žemėje žinomos, tai svieto
gyvatininkai išmoksta teisybės.
10. Ale norint Dievo nesibijantiems
malonė pasiulijama, tačiau jie nesimokina
teisybės, bet tiktai pikto daro
žemėje teisiųjų; nėsa jie nemato Pono
Dievo šlovės.
11. Pone Dieve, tavo ranka yra paaukštinta,
to jie ne reg; ale kad tai ne regės,
tai jie apgėdįti bus keršte ant žmonių;
priegtam tu juos ugnimi, kuria tu
savo priešininkus sudegini, sudegįsi.
12. Ale mums, Pone Dieve, įtaisysi
pakajų; nės * vislab, ką mes atliekame,
tai tu mums esi davęs. * Jon. 15, 5.
13. Viešpatie, musų Dieve, kiti tiesa
ponai viešpatauja ant mųsų be tavęs;
ale mes tačiaus tikt tavęs mename
ir tavo vardo.
14. Smertelnieji ne išliko gyvi, numirieji
* ne vėl prisikels; nės tu juos
atlankei ir išgaišinai, ir nieku pavertei
visą jų paminklą. * Apr. 20, 5.
15. Ale tu, Pone Dieve, tolyn eini
(savo žodžiu) tarp pagonų, tu vis tolyn
eini tarp pagonų, išrodai savo
šlovę, ir iškanki toli iki svieto kraštų.
16. Pone Dieve, kad * bėda randasi,
tai jėško tavęs; kada tu juos baudi,
tai jie nerimdami šaukia.
* Ps. 18, 7 ir 77, 4. Oz. 5, 15.
17. Lygiai kaip * nešČia, tuojau gimdysianti,
nerimsta, rėkia savo peršuluose,
taip ir mums nusiduosti, Pone
Dieve, po tavo akių. * Jon. 16, 21. Apr. 12, 2.
18. Čia ir mes * laukiamės ir nerimstame,
kad vos atsikvėpteriame; ir tačiau
žemei ne galime gelbėti, ir gyvatininkai
žemės ne nor atgimti. * Mik. 4, 10.
19. Ale tavo * negyvieji bus gyvi, ir

su (savo) lavonu kelsis. Pabuskite ir
girkite jus, kurie po žeme gulite! nės
tavo rasa yra rasa žaliuojančio lauko,
ale žemę negyvųjų tu parversi.
*Ez.37,3—6. Apr.20,12.s.
20. *Nueikite, mano žmonės, į savo
kamaras, ir užrakįkite duris po savęs;
†pasislėpkitės mažą akies mirksnį, iki
keršlui pereinant! *per.2,10. †Ps.57,2.
21. Nės štai, Ponas Dievas *išeis iš
savo vietos, atlankyti nelabumą gy-
vatininkų tos žemės ant jų, kad ta
žemė parodys jų kraują ir ne toliaus
paslėps toje pasmaugtuosius. *Mik.1,3.

Perskyrimas 27.

Dievo sudas ant visų pustytojų dvasiškosios vynyčios.

Tuočės Ponas Dievas *atlankys su sa-
vo kietuoju, didžiuoju ir drutuoju kar-
du taip tą Leviataną, kurs išilgas žaltys,
taip ir tą †Leviataną, kurs susisukęs
žaltys yra, ir pasmaugs smakus jurėse.
*per.24,21. Apr.12,9 ir 19,20 ir 20,2.10. †Job.40,20.
2. Tuočės bus giedota apie vyn-
kalnį geriausiojo vyno:
3. Aš, Ponas Dievas, sergmi jį ir veik
atdrėkinu jį, kad ne butų pasigesta jo
lapų; aš jį apsergėsu dieną ir naktį.
4. Dievas *ne pyksta ant manęs. Ak,
kad su usnimis ir erškėčiais man butų
kariauti, tai į juos įėjęs, ant vienos
kruvos juos uždegčiau. *Ps.118,18.
5. Jis manę išlaikys mano syloje
ir pakajų man padarys, pakajų jis
man tačiau padarys.
6. Tačiau tai ateis, kad Jokubas *įsi-
šaknys, ir Izraėlis žydės bei žaliuos, kad
svietą vaisiumis pripildys. *per.37.31.
7. Juk jis nemušamas, kaip jį jo ne-
prieteliai muša, neigi nepasmaugia-
mas, kaip jį jo neprieteliai pasmaugia;
8. Bet su miera tu juos sudiji, ir palei-
di juos apsmutnijęs savo aštriu vėju,
*butent ryto vėju. *Jėr.18,17. Ez.17,10.
9. Todėl per tą *griekas Jokubo pa-
siliaus, ir tai ta nauda iš to, kad jo
griekai atimami yra tame, kad jis vi-
sus altoriaus akmenis padaro, kaip ak-
menis, į pelenus sutrintus, kad nei jo-
kie šventįti medžiai, nei abrozai dau-
giaus ne pasiliekti. *per.2,20 ir 30,22 ir 31,7.
10. Nės apmurytas miestas tur ne-
gyvenamas buti, gražieji butai apleisti
ir palikti, kaip kokia pustynė, kad
veršiukai tenai ganysis ir ilsėsis, ir
tenai atžalėles nukąs.
11. Jų šakelės iš sausumo luš, kad
moters atėjusios jomis ugnį pakurs.
Nės jie yra žmonės neišmaną; todėl
jų ir ne susimils tas, kursai juos
leidęs; ir kursai juos sutvėręs, ne
bus jiems malonus.
12. Tuočės Ponas Dievas vėtys nuo
vandens kranto iki Egypto upelio;
ir jus vaikai Izraėlio busite suvalyti
po kits kito.
13. Tuočės bus trubyta didė truba, tai
ateis prapuolusieji žemėje Asur, ap-
leistieji žemėje Egypto ir melsis Pono
Dievo ant šventojo kalno Jėruzalėje.

Perskyrimas 28.

Sunkybė karalystės Judavos bei Izraėlio.

Bėda puikiamjam karališkam vaini-
kui girtųjų iš Epraimo, pavytusiam
žiedui jo gražiosios šlovės, kursai
stov aukštai ant riebios daubos tų,
kurie iš vyno svyrinėja!
2. Štai, drutas ir macnus nuo Pono
Dievo, kaip ledų vėtra, kaip iškadi-
jąs oras, kaip vandenų užtvinimas,
nerėdu įsiveržiančių, įleidžiamas į
žemę per nevalę,
3. Kad puikusis vainikas girtųjų iš
Epraimo kojomis butų sumindžiotas.
4. Ir pavytęsis žiedas jo gražosios šlo-
vės, kursai stov aukštai ant riebios
daubos, bus lygiai, kaip kas išnoksta
pirm vasaros, koktai pagenda, kad tą
dar matai prie savo šakelių kabant.
5. Tuočės Ponas Dievas Zebaot bus
gražiu vainiku ir brangiu vainiku li-
kusiemsiems savo žmonių,
6. Ir provos dvasė tam, kursai sėdi
provoje, ir syla tiems, kurie iš ko-
vos pareina prie (miestų) vartų.
7. Priegtam ir šitie iš vyno paduko ir
svyrinėja iš druto gėrimo. Nės abeji,
ir klebonai ir prarakai, padukę iš druto
gėrimo, vyne nuskendę, svyrinėja iš
druto gėrimo, jie yra durni praraka-
vime ir išvemia provos padarymus.
8. Nės visi stalai pilni yra vėmalų
ir darkumo visuose kampuose.
9. Kurįgi jis pamokįs išmanymą?
Kurį jis duos permanyti kozonį? At-
trauktiems nuo pieno, tiems, kurie
nuo kručių nutraukti.
10. Nės (jie sako:) liepk šen, liepk
ten; liepk šen, liepk ten; lauk čio-
nai, lauk tenai; lauk čionai, lauk
tenai; šičia kieką, tenai kieką!

11. Gerai, jis kalbės kartą lupomis
pamėgščiojančiomis ir *kitu liežuviu
šiems žmonėms, kuriems dabar ši-
taip sakoma: * 1 Kor. 14, 21.
12. „Šitaip turime *atilsies, šitaip pail-
susieji atgaivinami, šitaip nutilstame“;
ir tačiau jie ne nor tokios kozonies.
* Mat. 11, 28. 29.
13. Todėl jiems ir Pono Dievo žodis
toks bus: liepk šen, liepk ten; liepk šen,
liepk ten; lauk čionai, lauk tenai; lauk
čionai, lauk tenai; šičia kieką, tenai kie-
ką! kad nueidami *atbulai puls, suluš, į
virves įpainioti ir sugauti bus. * per. 8, 15.
14. Togidėl girdėkite Pono Dievo
žodžio, jus išjuoktojai, kurie pona-
vojat, ant šių žmonių, Jėruzalėje esan-
čiųjų!
15. Nėsa jus sakote: mes su smer-
timi suderėjimą, ir su pekla žinę pa-
darėme; kad koksai tvanas užeiti, tai
mus ne tropįs; nės *mes melą sau
per prybėgą ir neviernystę sau per
atsargą pasidarėme. * per. 59, 13. Jėr. 7, 10.
16. Todėl taip sako Viešpats Ponas
Dievas: štai, *aš Zione guldau grun-
tinį akmenį, bandytą akmenį, brangų
kampinį akmenį, drutai padrutintą.
Kas tik, tas ne pabėga.
* Ps. 118, 22. Jėz. 8, 14. Mat. 21, 42. Mark. 12, 10.
Luk. 20, 17. Darb. 4, 11. 1 Petr. 2, 6. Rym. 9, 33 ir 10, 11.
17. Ir aš provą padarysu mačiaus
virvute ir teisybės svarčiu, tai ledai
netikrąją prybėgą pavarys, ir van-
dens tur atsargą panešti,
18. Kad jųsų suderėjimas su smertimi
iširtų, ir jųsų žinė su pekla ne išliktų.
Ir tvanas užtvindamas jus sumindžios;
kaip veik jis užeis, jus paneš.
19. Jei ateiti rytmetyje, tai [te] bus
rytmetyje; taipojau, ar ateitų dieną
arba naktį. Nėsa pagundymas tiktai
pamokina ant žodžio dabotis.
20. Nės lova taip ankšta, kad joje
ne gali gulėti, ir užklodas taip trum-
pas, kad jame reikia susiriesti.
21. Nėsa Ponas Dievas pasikels,
*kaip ant kalno Prazim, ir keršys,
†kaip dauboje Gibėono, kad savo
darbą darytų svetimu budu, ir kad
savo procevojimą darytų kitu budu.
* 2 Zom. 5, 20. 1 Nus. 15, 11, †Joz. 10, 12.
22. Togidėl pameskite savo apjuo-
kimą, kad jųsų pančiai ne pastotų
kietesni; nės aš girdėjau *paga-
dinimą ir pabaigimą, kurs nuo Vieš-
paties, Pono Dievo Zebaot, bus per
visą svietą. * per. 10. 23.
23. Dėkite į ausis ir girdėkite mano
balso, dabokitės ir klausykite mano
kalbos:
24. Begu laukininkas savo dirvą
nepaliaudamas aria, kartoja, arba
dirba sėjimui?
25. Ar ne taip yra? kad jisai, kaip
reikia, tą įdirbęs, tai tasai barsto vi-
kius, ir įmeta kimelius, ir sėja kvie-
čius bei miežius, viskągi, katrul jis
nor, ir rugius į jų vietą?
26. Šitaip koznija juos ir jų Die-
vas per teisybę, ir pamokina juos.
27. Nėsa vikiai ne ekėčiomis ku-
lami, neigi ne leidžiamas vežimo teki-
nys ant kimelių; bet vikiai yra išbloš-
kiami su lazda, ir kimeliai su lazdele.
28. Javai tiktai kuliami, kad iš jų
duona butų; ir ne abelnai į nieką
sukulia, kad juos vežimų tekiniais
bei arkliais iškulia.
29. Toktai taipojau daroma Pono
Dievo Zebaot; nės Jo susimislijimas
yra dyvinas, ir Jis tą šlovingai ištesa.

Perskyrimas 29.

Jėruzalė tur išpustijama, Žydai apjekinami, ir pagonai Dievopi priverčiami buti.

Bėda Ariėl, Ariėl, tu mieste abažo
Dovido! Jus metų dienas laikote ir
šventes švenčiate.
2. Ale aš tą Ariėlį įbausu, kad nu-
liudęs ir nuvargęs butų; ir turės jis
man buti tikras Ariėl.
3. Nės *aš abažą statysu aplink tavę
ir išgandįsu tavę apstatymais karei-
viškais, ir pylimus aplink tavę pil-
dįsu. * Jėr. 6, 3. Ez. 17, 17. Luk. 19, 43.
4. Tada turi tu nužeminta buti ir iš
žemės kalbėti, ir iš dulkių savo kal-
bą murmėsi, kad tavo balsas bus nei
kokio žynio iš žemės, ir tavo kalba
iš dulkių šnibždės.
5. Ir daugybė tavę išbarstančiųjų
tieka bus, kieka mažintėlės dulkės,
ir daugybė smarkininkų, kaip pelai
lakstą; ir tai umai veik tur buti.
6. Nės tu busi atlankytas nuo Pono
Dievo Zebaot su vėtra ir žemės pa-
drebėjimu ir didžių perkunų griovimu,
su vėsulu ir su baisiais orais, ir lieps-
nomis *suėdančios ugnies. * per. 30, 30.
7. Ale kaip nakties regėjimas sapne,
taip tur buti daugybė visų pagonų, prieš

Ariėlį besipriešijančiųjų, draugesu visu
jų vaisku ir pylimu ir kurie jį gandina.
8. Nėsa lyg kaip išalkęsis sapnuoja,
buk valgąs; ale pabudus, jo dušia dar
tuščia; ir kaip ištroškęsis sapnuoja,
buk geriąs; ir pabudęs apalpęs ir iš-
troškęs yra: šitaip tur buti daugybė
visų pagonų, prieš kalną Ziono ka-
riaujančiųjų.
9. Apsistokite pastyrę ir persigąs-
kite, apmarkusiomis akimis bukite
girti, tačiau ne iš druto gėrimo!
10. Nėsa Ponas Dievas jums dvasę
sunkaus miego įpylė ir jųsų akis už-
vėrė; jųsų prarakus ir vyresniuosius,
podraug ir *regėtojus jis apjekdino,
* 1 Zom. 9, 9. Jon. 9, 40. 41.
11. Kad jums visų (prarakų) regė-
jimai bus lyg žodžiai užpečvietytų
kokių knygų, kurias kas duotų vie-
nam skaityti mokančiam ir sakytų:
„prašau, skaityk tai“, ir jis tartų: „aš
ne galiu, nės yra užpečvietytos“;
12. Arba, lyg kaip kad jas duotum-
bei skaityti ne mokančiam, ir saky-
tumbei: „ben paskaityk tai“; ir ans
tartų: „aš ne moku skaityti.“
13. Ir Ponas Dievas sako: *todėl,
kad šie žmonės manespi artinasi savo
burna, ir savo lupomis manę gar-
bina, ale jų †širdis toli nuo manęs
yra, ir manęs bijos pagal žmonių
prisakymus, jų mokinamus:
* per. 1, 11—13. 15 ir 58, 2. 3. Jėr. 2, 21. Amos 5, 23. Mat. 15, 8. Jon. 9, 31. † Ps. 19, 15. Luk. 18, 11.
14. Todėl ir aš su šiais žmonėmis
dyvnai darysu, dyvnų dyvniausiai ir
rečiausiai, kad *išmintis jų išmintin-
gųjų prapultų, ir išmanymas jų pro-
tingųjų apjekįtas butų. * Ob. 8. 1 Kor. 1, 19.
15. Bėda tiems, kurie paslėpti nor
buti Ponui Dievui, savo apsiėmimą
slapįdami ir savo veikalus tamsoje
laiko, *tarydami: „kas mato mus? ir
kas pažįsta mus?“ * Job. 24, 15.
16. Kaip jus taip perversti este? ly-
giai kaip kad puodžiaus molis mi-
slytų, ir koks rykas sakytų apie savo
mistrą: „jis manę ne padarė“; ir ry-
kas darytas tartų apie savo podžių:
„jis manęs ne pažįsta.“
17. Gerai, dar tikt mažumėlio reikia,
tai Libanonas *dirva pastos, ir dirva
per girę bus skaitoma. * per. 32, 15.
18. Nės į tą čėsą kurtinieji išgirs
žodžius tų knygų, ir aklųjų *akys iš
nešviesos ir tamsybės regės. * per. 35, 5.
19. Ir biednieji vėl džiaugsmo turės
iš Pono Dievo, ir žmonių vargdieniai
linksmi bus iš Šventojo Izraėlyje;
20. Kad smarkininkams galas bus, ir
apjuoktojų gloda, ir išgaišinti bus visi
tie, kurie bunda, jeib bėdos padarytų,
21. Kurie žmones į grieką įveda
kozonimis, ir to tyko, kursai juos
pabara (miesto) vartuose, ir melais pra-
puldina teisųjį.
22. Todėl sako Ponas Dievas, Abrao-
mą išgelbėjęsis, Jokubo giminei šitaip:
Jokubas ne tur daugiaus į gėdą įeiti,
ir jo veidas ne tur daugiaus gėdėtis.
23. Nėsa kad jie matys savo vaikus,
mano rankų darbus tarp jų, tai ma-
no vardą šventįs, ir Šventąjį Jokube
šventįs, ir Dievo Izraėlio bijosis.
24. Nėsa kurie klajojančią dvasę tur,
protą priims, ir zauniai pasimokįdįs.

Perskyrimas 30.

Ant Dievo, o ne ant sutvertų daiktų reik pasitikėtis.

Bėda vaikams *atsiskyrusiems, sako
Ponas Dievas, kurie be manęs susiro-
dija, ir be mano Dvasės užstojimo jėš-
ko, kad grieką griekui pridėtų; * per. 1, 2.
2. Kurie nusitrauk į Egyptą ir mano
burnos ne klauso, kad pasidrutintų
su mace Paraono, ir užsidengtų po
pavėsiu Egypto!
3. Nėsa Paraono macis tur jums ant
gėdos buti, ir užstojimas po pavėsiu
Egypto ant apjuoko.
4. Jų kunįgaikščiai tiesa buvo Zo-
ane, ir jų paslai iškako į Anėsą;
5. Ale tačiau jie visi tur į gėdą įeiti
dėl žmonių, kurie jiems niekam ne
tinka, nei pagalbai, nei kitkam ant nau-
dos, bet tiktai gėdai bei apjuokui.
6. Šita yra sunkybė ant žvėrių, į
pietus traukiančiųjų, kur liutų bei liu-
tienių yra, beje angių ir žerplojančių,
lekiančių smakų, žemėje smutkos ir
nerimimo. Jie neša savo lobį ant
asilaičių nugaros, ir savo skarbus ant
verbludų kuprų pas svieto žmones,
kurie jiems nieko ne mačija.
7. Nės Egyptas yra niekai, ir jo pa-
gelbėjimas yra noprosnas. Todėl aš
apie tai šitaip sakau: *Raaba prie to
tyka sėdės. * Ps. 87, 4 ir 89, 11.
8. Taigi nuėjęs parašyk jiems tai

ant toblyčios, ir įženklįk į knygas, kad tai pasiliktų neperstojančiai į amžių amžius!
9. Nėsa yra jie žmonės nepaklusnus, ir vaikai melagiai, kurie ne nor klausyti Pono Dievo įstatymo,
10. Bet sako regėtojams: „jus ne turite regėti“, ir regėjimų turintiems: „jus ne turite regėjimuose regėti tikrąjį pamokslą; bet sakykite mums (kozonį) švelniai, regėkite mums pramones;
11. Atstokite iš kelio, sukitės nuo tako, te liaujasi musip Šventasis Izraėlyje!“
12. Todėl Šventasis Izraėlyje šitaip sako: kadangi jus žodį atmetate, ir tikitės *nuopertumu ir savvalnyste ir tuomi stengiatės, * Ps. 47, 10.
13. Tai bus jums šitas netikumas lyg plyšys aukšto muro, kad pradeda braškėti, kurs umai iš nežinių įgriuva ir sutruška;
14. Kaip antai, kad puodas sudaužiamas, kursai sukuliamas, ir jo ne čėdyjama, šitaip, kad iš jo stukių nei šukelę ne randa, kurioje ugnies parneštumbei nuo pečiaus, arba vandens pasemtumbei iš šulinio.
15. Nės taip sako Ponas Dievas, Šventasis Izraėlyje: kad *jus tylėtumbite, tai jums gelbėta butų; tylėdami ir laukdami jus druti butumbite. Ale jus ne norite, * Ps. 37, 7 ir 62, 2.
16. Ir tariate: „ne, bet ant žirgų pabėgsime“; (todėl bėginėsite); „ir ant zovadninkų josime“; (todėl jus tie, kurie jus veja, pavys).
17. Nėsa *jųsų tukstantis bėgs vienam vienintėliui barant, mielai penkių dėl jus visi bėgsite, iki pasiliksite, kaip stiebas aukštai ant kalno, ir kaip karunženklis ant kalnelio. * 3 Maiž. 26, 36. s.
18. Todėl laukia Ponas Dievas, kad jums malonus butų, ir keliasi, kad jums susimiltų; nės Ponas Dievas yra sudo Dievas; *gerai visiems jo laukiantiems. * Ps. 2, 12 ir 34, 9.
19. Nėsa žmonės Ziono Jėruzalėje gyvęs; tu ne verksi. Jis tau malonus bus, tau *šaukiant atsilieps tau, kaip veik išgirs. * per. 65, 24.
20. Ir Ponas Dievas duos jums smutnybėje *duonos ir priespaudime vandens. Nės jis tavo mokįtojį jau ne duos daugiaus šalin bėgti, bet tavo akys matys tavo mokįtojį, * per. 33, 16.
21. Ir tavo ausys girdės žodį, už tavęs užpakalyje be sakant: štai (tikras) kelias, tuomi eikite, *kitur nei po dešinės, nei po kairės! * 5 Maiž. 5, 32. per. 28, 14.
22. Ir jus *nešventais padarysite savo apsidabrįtus dievaičius ir aukso drabužius savo abrozų, ir juos šalin mesite, kaip biaurėsčius, ir sakysite jiems: laukan! * per. 2, 20 ir 27, 9. 1 Maiž. 35, 2. 4.
23. Tai jis tavo sėklai, kurią į dirvą sėjęs esi, lietaus duos, ir duonos iš dirvos prievaisiaus, ir to abelnai pilnai. Ir tavo banda tada ganysis plačioje lankoje.
24. Jaučiai ir kumeliai, kurie dirvą įgyvena, čystai maišyto abrako ės, išvėtyto su vėtykle bei su gelda.
25. Ir ant visų aukštų kalnų, ir ant visų aukštų kaukarų tekės perdalytos vandenų srovės čėse didžio susimišimo, kad koryčios parvirs.
26. Ir mėnesiena bus kaip saulės šviesumas, ir saulės spindulys septynis kart šviesesnis bus, ne kaip dabar, tuočės, kada Ponas Dievas savo žmonių žaizdą apriš ir *jų ronas išgydys. * per. 53, 5 ir 61, 1.
27. Štai, Pono Dievo vardas ateiti iš tolo, jo kerštas dega ir labai sunkus; jo lupos yra didžio keršto pilnos, ir jo liežuvis nei suėdanti ugnis,
28. Ir jo kvapas nei vandens patvinimas, iki kaklo siekiančio, jeib išvajotų pagonus, iki jiems sugaištant, ir kad svieto žmones kamanomis jų burnoje šen ir ten varytų.
29. Tai jus giedosite, kaip naktyje šventos kokios dienos, ir iš širdies džiaugsitės, kaip su vamzdžiu einant Pono Dievo kalnop, uolospi Izraėlio.
30. Ir Ponas Dievas savo šlovingąjį balsą duos išgirsti, kad matyta butų jo ištiestoji ranka su keršijančiu grumzdimu ir su *liepsnomis ugnies suėdančios, su stulpais, su sunkiu lietumi ir su ledais. * per. 29, 6.
31. Nės Asur nusigąs iš Pono Dievo *balso, jį su rykšte plakančio. * Ps. 29, 4. 7.
32. Nės rykštė perdėm pereis ir gerai tropys, kada Ponas Dievas ją ant jo užves su bubnais ir su kanklėmis, ir visur prieš juos kariaus.
33. Nės duobė iš vakarykščios dienos pritaisyta, beje, toji ir karaliui gatava, gana gili ir plati; ir šitoje (peklos) duobėje ugnies bei malkos

pilnai yra. Pono Dievo putimas ją
uždegs, kaip sieros srovę.

Perskyrimas 31.

Niekinga Egypcionų pagalba: Dievo duotas laimėjimas prieš Asyrionus.

Bėda tiems, kurie nueit į Egyptą dėl
pagalbos ir tikisi žirgais, ir nusitik
karo vežimais, kad jų daug yra, ir
raiteliais, todėl, kad jie labai druti,
ir ne laikosi prie Šventojo Izraėlyje
ir nieko ne atboja Pono Dievo.
2. Ale jis yra išmintingas, ir *nelaimę
atveda, ir savo žodžius ne kreipia;
bet kelsis prieš nelabųjų namus
ir prieš pagalbą piktadėjų.
* per. 45, 7. 2 Kar. 6, 33. Amos 3, 6.
3. Nės Egyptas yra žmogus, o ne Dievas,
ir jų žirgai yra kunas, o ne dvasė.
Ir Ponas Dievas savo ranką išties, kad
pagalbininkas klupinėtų, o pagelbėtasis
pultų, ir visi iš vieno prapultų.
4. Nės šitaip tarė man Ponas Dievas:
lyg kaip liutas ir jaunas liutas
rėkia ant savo plėšimo; kad kerdžių
daugumas prieš jį šaukia, tai jis jų
šaukimo ne išsigąsta ir ne atboja jų
daugumo: šitaip Ponas Dievas Zebaot
nužengs kariauti ant kalno Ziono
ir ant jo kaukaros.
5. Ir Ponas Dievas Zebaot Jėruzalę
apdengs, (kaip paukščiai daro sparnais,)
užstos, išgelbės, čiajau (savuosius)
apgįs ir išganys.
6. Atgrįškite, jus vaikai Izraėlio,
kurie (nuo Dievo) labai atsiskyrėte!
7. Nės tuočės *kožnas savo auksinius
bei sidabrinius dievaičius atmes,
kurius jums jųsų rankos buvo padariusios
griekui. * per. 2, 20 ir 27, 9 ir 30, 22.
8. Ir Asuras tur pulti, ne *vyro kardu,
ir tur suėstas buti, ne žmogaus
kardu; o tačiau kardo dėl bėgs, ir jo
jaunuomenė vyriškoji turės mokėti;
* per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.
9. Ir jų uola iš baimės šalin trauksis,
ir jo vyresnieji karunženklio dėlei
bėgs, sako Ponas Dievas, kurs Zione
ugnį ir Jėruzalėje pečių tur.

Perskyrimas 32.

Pasiliekanti laimė Kristaus karalystės.

Štai, karalius karaliaus, teisybę įtaisyti,
ir kunįgaikščiai viešpataus, provas
vartoti,
2. Kad kiekvienas bus nei nuo vėjo
apsaugotasis, ir nei nuo skaudaus lietaus
paslėptasis, nei tekantieji vandenėliai
išdžiuvusioje vietoje, nei *pavėsis
didės uolos sausoje žemėje. * per. 25, 4.
3. Ir reginčiųjų akys ne apjekdįsis,
ir klausytojų ausys dabosis,
4. Ir nesisaugojantieji išmoks proto,
ir meknojančiųjų liežuvis greitai ir
čystai kalbės.
5. Jau ne bus glupasis daugiaus
vadinamas kunįgaikščiu, nei godusis
ne šaukiamas viešpatimi.
6. Nės *glupas apie netikumą kalba,
ir jo širdis dumoja ant nelaimės, kad
klastą įprovytų ir sakytų apie Poną
Dievą nevierną pamokslą, jeib dušeles
išalkusiasias išbadėdintų, ir trokštantiems
gėrimą draustų. * Pam. 13, 16 ir 15, 2.
7. Nėsa *godingojo valdymas yra
viena iškada; nės jis išranda klastas,
pagadįti biednuosius neviernais žodžiais,
kad jam reik vargdienio provą
kalbėti. * Pam. 29, 4.
8. Ale kunįgaikščiai kunįgaikščiams
tinkančias mislis turės, ir pagal tas
elgsis.
9. Kelkitės, jus puikiosios žiuponės,
girdėkite mano balsą, jus dukters,
taipo be baimės esančios, dėkite į
ausis mano kalbą!
10. Pereis metas ir kelios dienos,
tai drebėsite jus be baimės esančiosios;
nės ne bus vyno suvalymas,
neigi rinkimo bus.
11. Nusigąskite, jus puikiosios žiuponės,
drebėkite, jus be baimės esančiosios!
artinasi išrėdymas, nuoginimas
ir strėnų apjuosimas.
12. Apraudotos bus dirvos, berods
mielosios dirvos, vaisingieji vynmedžiai.
13. Nės ant dirvos mano žmonių erškėčiai
bei dagiai žels, priegtam ant visų
linksmybės butų linksmame mieste.
14. Nės paločiai bus prastoti, ir žmonių
pulkas mieste tykame prastojime
kad koryčios bei pylimai amžinomis
uolomis pastos ir žvėrims ant džiaugsmo,
kaimenėms ant ganyklos,
15. Iki tam čėsui, kad ant musų bus
išlieta *Dvasė iš aukštybės. Taigi tada
pusčia pastos dirva, ir dirva per girę
bus skaitoma. * per. 44, 3. Ez. 39, 29. Joėl 3, 1.
16. Ir prova pusčioje gyvęs, bei teisybė
ant dirvos laikysis.
17. Ir *teisybės vaisius bus paka-

jus, ir teisybės nauda bus amžina tyka ir bebaimė; *Rym.5,1.
18. Kad mano žmonės pakajaus namuose gyvęs, gyvatose, be baimės esančiose, ir puikiame atilsyje.
19. Ale ledai bus žemyn pagal girę, ir miestas ansai pakalnėje bus pažemintas.
20. Gerai jums, kurie visur pavandenyse sėjate; nėsa tenai jus galite užleisti kojas jaučių ir asilų.

Perskyrimas 33.

Asyrionai tur pravaromi, ir Jėruzalė bei Šventasis susirinkimas apsaugomas buti.

Ale bėda tau, tu pustelninke! ar *dingai, kad tu ne busi išpustytas? ir tu niekintojau! ar dingai, kad tu ne busi niekintas? Kad tu išpustijimą busi pabaigęs, tai ir †tu busi išpustytas; kad tu niekinimą busi pabaigęs, tai ir tavę niekįs. * Apr. 13, 10. s. † per. 37, 36. 38.
2. Pone Dieve, buk mums malonus, nės tavęs mes laukiame; buk jiems petimi kas rytą, priegtam ir mums išganymu čėse priespaudos!
3. Te bėga svieto *žmonės dėl didžio maišto, ir te išklysta pagonai, tau pasiaukštinant. *Ps. 68, 2.
4. Tai jus užgrėbs, kaip kokį plėšimą, kaip žogai užgrėbiami, ir kaip vabalai pabaidomi yra, kada ant jų užeina.
5. Ponas Dievas yra iškeltas, nės aukštybėje jis gyvena; jis Zioną pripildė sudu ir teisybe.
6. Ir tavo čėse bus vieros ir valdžios, išganymas, išmintis, protingystė; Pono Dievo baimė bus jo skarbas.
7. Štai, jų paslai rėkia lauke, pakajaus angielai graudžiai verkia (tarydami):
8. Takai yra pusti, nei vienas jau daugiaus ne vaikščioja vieškeliu. Jis ne laiko nei derėjimą, nei žodį; jis atmeta miestus, ir ne atboja žmonių.
9. Žemė apmaudingai raudoja, Libanonas stov biauriai sukapotas, ir Saronas lygus yra laukui, ir Bazan bei Karmelis ne gyvenamas.
10. Dabar aš kelsuos, taria Ponas Dievas, dabar aš pasistiebsu, dabar pasiaukštįsu.
11. *Šiaudais nėšči budami vaikščiojate, rugienas jus auginate; ugnis jus suės su jųsų drąsumu. *Ps. 7, 15.
12. Nėsa svieto žmonės lyg kaip kalkės bus sudeginti, kaip antai erškėčius nukirstus ugnimi uždega.
13. Taigi jus dabar girdėkite, jus tolimieji, ką aš esmi daręs; ir jus arti esantieji, numanykite mano sylą!
14. Griekininkai Zione nusigando, drebėjimas neviernuosius ištiko (ir jie taria): „kas yra tarp musų, kurs galėtų prie suėdančios ugnies gyventi? kasgi iš musų prie amžinos liepsnos gyventų?“
15. Kas *teisybėje vaikščioja ir kalba, kas teisu; kas neteisybės nekenčia bei godumo, ir savo rankas attraukia, kad dovanų ne imtų; kas savo ausis užkemša, kad kraujo kaltybių ne girdėtų; ir savo akis užmerkia, kad ko pikto ne matytų: *Ps. 15, 2 ir 24, 3. 4. Mat. 5, 5. 8.
16. Tas aukštybėje gyvęs, ir uolos jo pilys ir apgynimas bus. Jo duona jam duodama, savo vandens tur jis iš tiesos.
17. Tavo akys karalių matys jo grožybėje; žemę tu matysi praplatintą.
18. Kad tavo širdis labai pasidyvydama sakys: *kame dabar raštemokįtieji? kame rodininkai? kame raštininkai? * 1 Kor. 1, 20.
19. Priegtam tu žmonių drutųjų ne matysi, žmonių su tamsia kalba, kuri ne permanoma, ir su liežuviu neaiškiai kalbančiu, kursai ne išmanomas.
20. Žiurėk, Zion, į *miestą musų paminklo! tavo akys matys Jėruzalę, be baimės šėtrą šalin ne keliamą, kurios vinys niekad ne tur ištrauktos buti, ir nei viena jos virvių ne tur sutraukįta buti. * Ps. 122, 3. 4.
21. Nėsa Ponas Dievas macnus tenai prie musų bus, ir platus vandens perkasai bus, kad per juos ne eis nei joks varomas laivas, nei laiveliai, su irklais varomi, ten ne iškaks.
22. Nėsa Ponas Dievas yra musų sudžia, Ponas Dievas musų mokįtojis, Ponas Dievas musų karalius, tasai mus gelbti.
23. Te įtemp jie savo virves, tačiau jos ne laikys, taipojau nei karunėlę ant masto ne užkiš. Tada daug brangių išplėštų daiktų išdalyta bus, kad ir šlubieji išplėš.
24. Ir nei vienas gyventojis ne sakys: „aš ne galiu;“ nėsa žmonės, tenai gyvenantieji, turės griekų atleidimą.

Perskyrimas 34.

Dievo kerštas bei sudas prieš visus nepritelius šventojo susirinkimo.

Eikite šen, jus pagonai, ir *girdėkite, jus svieto žmonės, klausykite; žemė te gird ir kas toje yra; žemės apskritumas podraugei su savo želmeniu! * per. 28, 23.
2. Nėsa Ponas Dievas supykęs ant visų pagonų ir labai keršija ant viso jų pulko; jis juos prakeiks ir ant pamušimo paduos.
3. Ir jų užmuštieji bus pamesti, kad jų lavonų smarvė pasikels, ir kalnai jų krauju sravės.
4. Ir visas dangaus pulkas supus, ir *dangus bus suriestas, kaip gromata, ir visas jo pulkas pavys, kaip antai lapas pavysta prie vynmedžio, ir kaip sudžiuvęs lapas prie pygmedžio. * Apr. 6, 14.
5. Nės mano kardas danguje girtas; ir štai, jis nužengs ant Edomo ir ant žmonių prakeiktųjų, koravonei.
6. Pono Dievo kardas yra kraujo pilnas ir dužas iš riebumo, iš kraujo ėryčių bei ožių, iš inkstų taukų avinų; nės Ponas Dievas pamušimą laiko Bozroje ir didį pasmaugimą žemėje Edomo.
7. Tai vienragiai drauge su jais turės žemyn eiti, ir veršiai drauge su penėtaisiais jaučiais. Nės jų žemė prigers kraujo, ir jų žemė nutuks iš riebumo.
8. Nės ta *diena yra Pono Dievo atkeršijimo diena ir užmokėjimo metas, pasitiešijant dėl Ziono. * per. 63, 4.
9. Tai jų upeliai pavirs į pikį, ir jų žemė į sierą, beje jų žemė pavirs į degantį pikį,
10. Kursai nei dieną, nei naktį ne išges, bet *amžinai jos dumai kelsis, ir į eilių eiles bus pusta, kad nieks ne eis per ją amžinai; * Apr. 19, 3.
11. Bet baubliai bei ežiai ją laikys, apuokai bei varnai tenai gyvęs. Nės jis trauks per ją virvę matininkų, kad ji pusta pastotų, ir šviną mieravimo, kad negyvenama butų,
12. Kad jos viešpačiai vadinami butų viešpačiai be žemės, ir visi jų kunigaikščiai galą turėtų;
13. Ir erškėčiai užaugs jos paločiuose, dilgelės bei usnys jos pilyse; ir bus smakų *butas bei štrusų ganykla. * per. 13, 21.
14. *Tai podraugei bėginės kiaunės bei baisios žvėrys, ir medini ožiai kits kitą sutiks; aitvaras taipojau tenai nakvinai bus ir savo atilsį tenai ras. * Apr. 18, 2.
15. Baublys taipojau tenai lizdą kraustysis ir padės bei perės ir išperės po jų pavėsiu; taipojau ir lingės tenai susiras.
16. Jėškokitegi knygose Pono Dievo ir skaitykite; nei jokio tų ne bus rasta, neigi ne pasigendama nei šio, nei to; nės jis yra per mano burną įsakąsis, ir jo Dvasė yra tai sutaikanti.
17. Jis meta burtą ant jų, ir jo ranka išdalija mierą tarp jų, kad jie toje gauna dalykus amžinai, ir toje pasiliekti į eilių eiles.

Perskyrimas 35.

Laimingas pasilaikymas krikščioniško susirinkimo čėse naujojo Testamento.

Ale pusčia ir negyvenamoji žemė bus linksma, ir laukai džiaugsme stovės ir žydės, kaip lelijos.
2. Žydės ir džiaugsme stovės, visokiame šukavime ir pasilinksminime. Nės Libanono šlovė jai duota, aprėdymas Karmelio bei Sarono. Jie *mato šlovę Viešpaties, aprėdymą musų Dievo. * Ev. Jon. 1, 14.
3. Padrutįkite *pailsusias rankas, ir atgaivinkite kelius svyrinėjančius. * Zep. 3, 16. Sak. 8, 9. 13. Ebr. 12, 12.
4. Sakykite širdims nusiminusioms: pasidrąsįkite, nesibijokite! štai, *jųsų Dievas ateiti ant atsikeršijimo, Dievas †atduodąsis ateiti ir jums gelbės. * per. 45, 17. Oz. 1, 7. † Ps. 94, 1.
5. Tada *aklųjų akys bus atvertos, ir kurtiniųjų ausys bus atdarytos. * per. 29, 18. Mat. 11, 5 ir 15, 30.
6. Tada *šlubieji šokinės, kaip elnis, ir nebilkų liežuvis garbįs. Nėsa vandens pusčioje šen ir ten tekės, ir upės laukuose. * Darb. 3, 2. 7.
7. Ir kur pirma sausa buvo, prudai stovės; ir kur išdžiuvę buvo, tur šaltiniai buti. Kur pirma žalčiai gulėjo, tur šienas ir nendrės bei vikšriai stovėti.
8. Ir tenai *vieškelis bus, ir kelias, kurs vadinamas bus šventkelis, kad nei vienas nečystas juomi ne vaikščios; ir tas pats jiems bus, kad ant to vaikščiotų, kad ir paikieji ne klaidinėtų. * Jon. 12, 44. per. 14, 6.
9. Tenai ne bus nei jokio liuto, ir nei joks draskąsis žvėris savo koją ant jo

ne uždės, nei tenai ne bus rastas; bet drąsiai be baimės tenai bus einama.
10. *Išgelbėtieji Pono Dievo atgrįš ir į Zioną pareis su šukavimu; amžina †linksmybė ir džiaugsmas bus ant jų galvos; linksmybė ir džiaugsmas juos nutvers, ir sopėjimas bei **dusavimas turės atstoti. * per. 51, 11 ir 62, 12. † per. 61, 7 ir 66, 14. Jon. 16, 22. ** Apr. 21, 4.

Perskyrimas 36.

Saneribas apgul Jėruzalę.

Ir nusidavė keturioliktame mete karaliaus Iskijo, *traukėsi aukštyn karalius Asyrioje, Saneribas, prieš visus padrutįtuosius miestus Judavos ir įveikė juos. * 2 Kar. 18, 13. s.
2. Ir karalius Asyrios atsiuntė Rabsakę iš Lakis į Jėruzalę pas karalių Iskiją su didžiu kareivių pulku. Ir jis stojos arti vandens ruros aukštesniojo prudo, prie kelio arti dirvos krosininko.
3. Ir išėjo pas jį *Eljakymas, Ilkijo sunus, dvaro užveizdas, ir Sebėnas kancleris, ir Joa, Asapo sunus, raštininkas. * per. 22, 20.
4. Ir vyriausiasis šinkorius (Rabsakė) tarė jiems: ben sakykite Iskijui: šitaip taria *didysis karalius, Asyrios karalius: „kas tai per pasistengimas, kuriuomi tu pasitiki? * perkš. 13.
5. Manding, tu duodi persikalbėti, buk dar rodos ir sylos turi kariauti; kuomigi pasitiki, kad nuo manęs atpuolei?
6. Begu tikies ana *sulužusiaja nendrine Egypto, kuri, jei kas ja pasiremia, jam į ranką įlenda ir ją perskverbia? Taip padaro Paraonas, Egypto karalius, visiems juomi pasitikintiems. * 2 Kar. 18, 21.
7. Ir jei man vėl nori sakyti: „mes pasitikime Viešpačiu, savo Dievu;“ argi tai ne tas, kurio aukštybes bei altorius Iskijas atmetė šalin ir sakė Judavai bei Jėruzalei: „ties šiuom altoriumi turite melstis?“
8. Eikšgi, susižinok su mano viešpatim, Asyrios karaliumi: aš tau duosu du tukstančių žirgų; parodyk, bau surasi tarp jųsų ant jų joti galinčių!
9. Kaipgi tu išliksi po akių vieno kareivių vyresnio, mažiausiųjų šlužauninkų vieno mano viešpaties? Ir tu pasitiki Egyptu dėl karo vežimų bei raitelių?
10. Priegtam begu dingai, manę be Pono Dievo šen užsitraukusį į šią žemę, ją išpustyti? Ir mielai, Ponas Dievas tarė man: „traukis aukštyn į šitą žemę ir išpustyk ją!“
11. Ale Eljakymas ir Sebėnas bei Joa tarė vyriausiam šinkoriui: ben kalbėk su savo tarnais syrioniškai, nės mes tai gerai permanome; ir ne kalbėk žydiškai su mumis, tiems žmonėms be girdint, kurie ant muro yra!
12. Tai tarė vyriausiasis šinkorius: begu dingai, mano viešpatį manę atsiuntusį pas tavo viešpatį arba pas tavę, tokių žodžių kalbėti, o ne daugiaus pas tuos vyrus, ant muro sėdinčius, kad jie drauge su jumis savo pačių mėšlą ėstų ir savo myžalus gertų?
13. Ir vyriausiasis šinkorius stovėdamas labai šaukė žydiškai ir tarė: *girdėkite žodžius didžiojo karaliaus, karaliaus Asyrios! * perkš. 4.
14. Taip sako karalius: nesiduokitės per Iskiją suklastuoti, nės jis ne gal jus išgelbėti.
15. Ir te ne perkalba jus Iskijas Ponu Dievu, sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės, ir šis miestas ne bus duotas į ranką karaliaus Asyrios.“
16. Ne klausykite Iskijui! nės taip sako karalius Asyrios: priimkite mano malonę ir išeikite laukan manęspi, tai jus *kožnas savo vynmedžio ir pygmedžio valgysite ir iš savo šulinio gersite, * 1 Kar. 4, 25. 2 Kar. 18, 31. Mik. 4, 4.
17. Iki aš atėjęs jus nugabęsu į žemę, kuri kaip jųsų žemė yra, į žemę, kurioje rugių ir saldaus vyno yra, į žemę, kur duonos ir vynkalnių yra.
18. Te ne perkalba jus Iskijas, sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės.“ Begu ir išplėšė *pagonų dievai, kožnas savo žemę iš rankos karaliaus Asyrios? * per. 10, 10. s. ir 37, 12.
19. Kame dievai (žemių) Amat bei Arpad? kame dievai Separvaim? begu jie Samariją išgelbėjo iš mano rankos?
20. Koksai visų dievų šių žemių savo žemę išgelbėjo iš mano rankos? kad Ponas Dievas turėtų Jėruzalę išgelbėti iš mano rankos?
21. Ale jie tylėdami jam nieko ne atsakė, nės karalius buvo liepęs ir sakęs: ne atsakykite jam nieko!

22. Tai atėjo (pas Iskiją) Eljakymas, Ilkijo sunus, dvaro užveizdas, ir Sebėnas, kancléris, bei Joa, Asapo sunus, raštininkas, rubais įplėštais, ir apsakė jam žodžius vyriausiojo šinkoriaus.

Perskyrimas 37.

Karaliaus Seneribo vaiskas per Iskijo maldą pamušamas.

Ale karalius Iskijas tai išgirdęs įplėšė savo rubus ir žaku apsisiautęs įėjo į Pono Dievo namus;
2. Ir pasiuntė Eljakymą, vyresnįjį ant dvaro, ir Sebėną, kanclérį, su vyresniaisiais kunįgais, žakais apsisiautusius, *pas praraką Jėzaiošių, sunų Amozo,
* 2 Kar. 19, 2.
3. Kad jie jam sakytų: taip sako Iskijas: „tai yra diena priespaudos, barimo ir bluznijimo; ir lygiai taip yra, kaip kad kudikiai artinasi gimdymui, ir niera sylos pagimdyti.
4. Kad ben Viešpats, tavo Dievas, girdėtų žodžius vyriausiojo šinkoriaus, kurį jo viešpats, Asyrios karalius, siuntęs, bluznyti gyvąjį Dievą, ir kolioti šitokiais žodžiais, kaip Viešpats, tavo Dievas, girdėjo. Irgi tu Dievopi šauktumbei už atstanką dar b'esančiųjų!"
5. Ir *tarnai karaliaus Iskijo atėjo pas Jėzaiošių. * 2 Kar. 19, 5.
6. Ale Jėzaiošius tarė jiems: taip sakykite savo viešpačiui: Ponas Dievas taipo kalba: „tu nesibijokis tų žodžių, kurius girdėjai, kuriais manę vaikai karaliaus Asyrios išdarkė;
7. Štai, aš jam kitą dumą padarysu, ir jis tur ko išgirsti, kad vėl atgalios trauksis į savo žemę, ir prapuldysu jį kardu jo žemėje.
8. O vyriausiasis šinkorius atgrįžęs, rado Asyrios karalių be kariaujantį prieš Libną; nės jis buvo girdėjęs, jį nuo Lakis šalin atsitraukusį.
9. Nės atėjo kalba apie Tiraką, Murinų karalių, sakant: jis išėjo kariauti su tavimi.
10. Ir jis *tai išgirdęs siuntė paslus pas Iskiją ir sakydino jam: sakykite Iskijui, karaliui Judavos, šitaip: te ne suvilioja tavę tavo Dievas, kuriuomi nusitiki, tarydamas: „Jėruzalė ne bus duota į ranką Asyrios karaliaus."
* 2 Kar. 19, 9.
11. Štai, tu girdėjai, ką Asyrios karaliai padarė visoms svieto žemėms, ir jas prapultei priskyrė; ir tu turėtumbei buti išgelbėtas?
12. Begu ir pagonų dievai tas žemes išgelbėjo, kurias mano tėvai sugaišino, butent Gozan, Aran, Rezep, ir vaikus Eden Telasaryje?
13. Kame karalius iš Amato bei karalius iš Arpado ir karalius miesto Separvaim, Ena bei Iva?
14. Ir Iskijas, šitą gromatą nuo paslų budamas gavęs ir skaitęs, užėjo į namus Pono Dievo ir išsplėtė ją po akių Pono Dievo.
15. Ir Iskijas pasimelsdamas Pono Dievo tarė:
16. Pone Dieve Zebaot, tu Izraėlio Dieve, kurs tu sėdi aukštai ant Kėrubim! tu vienas esi Dievas ant visų svieto karalysčių, *tu dangų bei žemę padaręs esi. * per. 40, 28. Ps. 24, 2.
17. Pone Dieve, prikreipk savo ausis ir ben girdėk, Pone Dieve, atverk savo akis ir ben žiurėk; ben girdėk visus žodžius Saneribo, kurius atsiuntė išdarkyti gyvąjį Dievą!
18. Tai tiesa, Pone Dieve, Asyrios karaliai pustas padarė visas karalystes su jų žemėmis,
19. Ir jų dievus į ugnį įmetė, nėsa jie ne buvo dievai, bet žmonių rankų darbas, medis bei akmuo; tie prapuolė.
20. Dabargi, Viešpatie, musų Dieve, gelbėk mus nuo jo rankos, *kad visos svieto karalystės ištirtų, tavę vieną esantį Poną Dievą! * per. 40, 5.
21. Tai Jėzaiošius, Amozo sunus, nusiuntęs pas Iskiją, sakydino jam: taip kalba Viešpats, Izraėlio Dievas: „ką tu manęs meldei dėl Saneribo, Asyrios karaliaus,
22. Tai yra tai, ką Ponas Dievas apie jį kalba: merga, duktė Ziono, paniekina tavę ir juokiasi tavęs, ir duktė Jėruzalės krato galvą paskui tavę.
23. Kokį tu išdarkei ir bluznijai? ant ko tu balsą pakėlei? ir pakeli savo akis prieš Šventąjį Izraėlyje?
24. Per savo tarnus tu išdarkei Poną Dievą, ir tari: aš aukštyn traukiaus su daugybe savo karo vežimų ant viršaus kalnų prie šalies Libanono; ir jo aukštuosius cėdrus pakirtau, podraugei su jo išrinktomis eglėmis, ir viršumi iki galo iškakau pas šią girę ant žemės.
25. Aš kasiau ir gėriau vandenis,

ir savo padais išdžiovinau visus kavojamus vandenis.

26. Ale ar ne girdėjai, kad aš senose gadynėse šitaip padariau ir iš senovės šitaip išprovijau irgi dabar dar šitaip darau, kad druti miestai sugriaujami į akmenų kruvas,

27. Ir juose gyvenantieji silpni pastotų ir nuliudę, ir sau gėdos rastų, ir nei lauko žolė pastotų ir nei daržovė, *kaip šienas ant stogų, kursai padžiusta, pirmneng išnoksta? * Ps. 37, 2.

28. Ale aš pažįstų tavo gyvenimą, tavo išėjimą ir įėjimą, ir tavo dukimą prieš manę.

29. Kadangi tu prieš manę duksti, ir tavo didžiavimas aukštyn užėjo į mano ausis, aš tau rinkę ant tavo nosies užmausu, ir brizgilą į tavo snukį, ir tavę tuom keliu vėl sugrąžįsu, kuriuomi tu atėjęs esi.

30. Ir *tai tau t'esie ženklu: valgyk šį metą, kas sumindžiota; antrąjį metą, kas iš savęs auga; trečiąjį metą sėkite ir piaukite, apsodįkite vynkalnius ir valgykite jų vaisių. * 2 Kar. 19, 29.

31. Nės išgelbėtieji namų Judavos, ir kurie pasiliekti, dar vėl po savimi įsišaknys ir viršuje savęs vaisiaus neš.

32. Nės iš Jėruzalės dar išeis, kurie išlikę, ir išgelbėtieji nuo kalno Ziono. Tai padarys atkeršijimas Pono Dievo Zebaot."

33. Todėl taip sako Ponas Dievas apie karalių Asyrios: „jis ne tur įeiti į šį miestą, ir nei vienos strielos ne tur į tą įšauti, ir nei vienas skydas ne tur prie to iškakti, ir nei jokį pylimą ne tur aplink tą pilti.

34. Bet tuo keliu, kuriuomi jis atėjo, tur pargrįšti, kad į šį miestą ne įeitų, sako Ponas Dievas.

35. Nės *aš šį miestą užstosu, kad tą išgelbėčiau dėl savęs ir dėl savo tarno Dovido." * 2 Kar. 20, 6.

36. Tai išėjęs angielas Pono Dievo *užmušė Asyrionų abaže šimtą tukstančių ir aštuonisdešimts bei penkis tukstančius vyrų. Ir rytmetyje jiems keliantis anksti, štai visur pilna gulėjo vienų negyvų lavonų.

* 2 Kar. 19, 35. Jėz. 17, 14 ir 31, 8.

37. Ir Asyrios karalius, Saneribas, kėlėsi, šalin traukės ir vėl pargrįžo namon ir pasiliko Ninivėje.

38. Ir nusidavė, jam meldžiantis namuose Nisroko, jo dievo, užmušė jį jo sunudu, Adramelėkas bei Sar-Ezėras, kardu, ir juodu pabėgo į žemę Ararat. Ir jo sunus Asar-Adonas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 38.

Iskijo smertiškoji liga, pagilbimas ir Dievo liaupsinimas.

Tuočės *Iskijas smertnai apsirgo; ir atėjo pas jį prarakas Jėzaiošius, Amozo sunus, ir tarė jam: taip sako Ponas Dievas: „aprupįk savo namus! nės tu numirsi, ir gyvas ne išliksi."

* 2 Kar. 20, 1. 2 Nus. 32, 24.

2. Tai Iskijas savo veidą į sieną nukreipęs meldėsi Pono Dievo,

3. Tarydamas: ben atsimink, Pone Dieve, kaip aš po tavo akių pasielgiau be klastos ir *tikrai vierna širdžia, ir dariau, kas tau patiko. Ir Iskijas labai verkė. * 2 Kar. 18, 4–6.

4. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jėzaiošiui ir tarė:

5. Nuėjęs sakyk Iskijui: taip sako Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovido: „aš girdėjau tavo maldą ir regėjau tavo ašaras; štai, pridėsu dar tavo dienoms penkiolika metų,

6. Ir išgelbėsu tavę bei šį miestą nuo rankos karaliaus Asyrios; nės aš šį miestą gerai užstosu.

7. Ir tai sau turėk per ženklą nuo Pono Dievo, kad Ponas Dievas tai darysiąs, ką jis kalbėjęs:

8. Štai, aš šešėlį ant saulės rodyklės Ajo atgalios vesu dešimt žingsnių, per kurius jis perbėgo, kad saulė dešimt žingsnių tur atgalios bėgti ant rodyklės, per kurius ji perbėgusi."

9. Tai yra raštas Iskijo, karaliaus Judavos, jam sirgus ir vėl iš ligos pasveikus.

10. Aš tariau: dabar turu nueiti prie peklos durų, čėsui mano pasibaigus, kaip aš mislijau, dar ilgiaus gyvu buti.

11. Aš tariau: jau dabar ne turu daugiaus regėti Poną Dievą, *beje Poną Dievą žemėje šių gyvųjų; jau dabar ne turu matyti žmonių prie tų, kurie savo čėsą gyvi. * Ps. 27, 13.

12. Mano čėsas atstojo ir nuo manęs suliobtas, lyg kerdžiaus budelė; ir patraukiau savo gyvastį, kaip audiejus. Jis manę sausai išsurbia; tu su manimi galą darai dienoje pirm vakaro.

13. Aš tariau: kad ben iki rytmečiui gyvas bučiau! Ale jis sulaužė visus mano kaulus, *kaip liutas; nės tu manę pabaigi dienoje pirm vakaro. * Job. 10, 16.
14. Aš *vaitojau, kaip geršė bei kregždė, ir uldavau kaip karvelis; mano akys norėjo apgesti; Pone Dieve, aš bėdą kenčiu, palengvįk man tą! *per. 59, 11.
15. Ak, kaip dar kalbėsu, kad man pažadėjo ir tai daro! Kol gyvas busu, baidysuos tokio apsmutnijimo savo dušios.
16. Pone Dieve, iš to gyvi esme, ir gyvastis mano dvasės abelnai tame stov; nės tu manę užmigdei ir duodi man gyvam buti.
17. Štai, aš labai troškau palinksminojimo; ale tau už mano dušelę širdingai rupėjo, kad ji ne prapultų; nės *tu visus mano griekus numeti į savo užpakalį. * Ps. 32, 1. 2. Mik. 7, 18, 19.
18. Nės pekla tavę ne pagir, taipjau smertis tavę ne garbina; ir kurie į duobę nueiti, ne lukur tavo tiesos;
19. Bet vieni gyvieji pagir tavę, kaip aš dabar darau; tėvas vaikams tavo tiesą apsakys.
20. Pone Dieve, gelbėk manę! tai mano giesmes giedosime, kol gyvi busime, namuose Pono Dievo.
21. Ir Jėzaiošius liepė imti pygų plosterį ir ant jo skaudulio dėti, kad išgytų.
22. O Iskijas tarė: koks tai stebuklas, kad aš aukštyn eiti turu į namus Pono Dievo!

Perskyrimas 39.

Iskijo pasididžiavimas koravojamas.

Tuočės Mėrodak-Bal-Adanas, Bal-Adano sunus, karalius Babėlėje, *siuntė gromatų ir dovanų Iskijui; nės jis buvo girdėjęs, jį sirgusį ir vėl pagilbusį. * 2 Kar. 20, 12.
2. Iš to džiaugės Iskijas ir parodė jiems turtbutį, sidabrą bei auksą ir brangiasias žoles, kaštaunas mostis ir visus savo ginklų butus bei visą turtą, kurį turėjo. Nieko ne buvo, ką jiems Iskijas ne parodė savo namuose ir savo karalystėje.
3. Tai prarakas Jėzaiošius atėjęs pas karalių Iskiją tarė jam: ką sako tie vyrai? ir iš kur jie ateina tavęspi? Iskijas tarė: jie iš tolo ateiti manęspi, butent iš Babėlės.
4. Ale jis tarė: ką jie tavo namuose matė? Iskijas tarė: visk ągi, kas mano namuose yra, jie matė, ir nieko niera mano turtuose, ką jiems ne bučiau parodęs.
5. Ir Jėzaiošius tarė Iskijui: girdėk žodį Pono Dievo Zebaot!
6. Štai, ateiti čėsas, kad vislab, kas tavo namuose yra, ir ką tavo tėvai sudėjo iki šiai dienai, į Babėlę bus nugabenta, kad nieko ne pasiliks, sako Ponas Dievas.
7. Priegtam jie tavo vaikus, kurie iš tavęs ateis ir tau užgims, ims, ir jie tur kamarninkais buti dvare karaliaus Babėlėje.
8. Bet Iskijas tarė Jėzaiošiui: tas žodis Pono Dievo geras yra, kurį tu sakai; ir tarė: tikt t'esie pakajus ir viernybė, kol aš gyvas busu.

Perskyrimas 40.

Kristaus atėjimas; jo pirmtakuno kozonis.

Palinksminkite, palinksminkite mano žmones, sako jųsų Dievas.
2. Kalbėkite meilingai *su Jėruzale ir apsakykite jai, jos sunkiąją šlužmą galą turinčią! nės jos piktenybė atleista, kadangi dvejopą gavo iš rankos Pono Dievo už visus savo griekus. * Oz. 2, 14. Zep. 3, 9.
3. Balsas *yra Dievo žodį sakančio pusčioje: taisykite kelią Ponui Dievui, padarykite lygu taką ant lauko musų Dievui! * Mat. 3, 3. Mark. 1, 3. Luk. 3, 4. Ev. Jon. 1, 23.
4. Visos daubos tur buti paaukštįtos, ir visi kalnai bei kaukaros bus pažeminti; ir kas nelygu yra, tur sulyginta buti, ir kas kupstuota, tur lygu pastoti;
5. Nės Pono Dievo šlovė tur apreikšta buti; ir visas kunas drauge regės, Pono Dievo burną kalbančią.
6. Tarė balsas: šauk! Ir jis tarė: ką šauksu? Visas *kunas šienas, ir visa jo gerybė, kaip žolelė ant lauko. * per. 51, 12. 1 Petr. 1, 24.
7. Šienas padžiusta, žolelė pavysta; nės Pono Dievo Dvasė į ją pučia. Beje, žmonės yra tas šienas.
8. Šienas padžiusta, žolelė pavysta; ale musų Dievo žodis *pasiliekti amžinai. * Ps. 119, 89. Luk. 21, 33. 1 Petr. 1, 25.
9. Zion, tu koznadėjienė, užkopk ant aukšto kalno! Jėruzalė, tu koznadėjienė, iškelk savo balsą su syla,

iškelk ir nesibijok; sakyk miestams
Judavos: štai, jųsų Dievas!
10. Nės štai, Viešpats Ponas Dievas
ateiti sylingai, ir jo ranka karaliaus.
Štai, jo alga yra prie jo, ir jo už-
mokėjimas *yra po jo akių. * Rym. 2, 6. s.
11. Jis savo kaimenę ganys, kaip
*kerdžius; jis ėryčius į savo glėbį
suvalys ir savo antyje nešios, ir žin-
damasias avis vadžios. * Jon. 10, 11. 12. s.
12. Kas *matuoja vandenis su plaš-
taka ir dangų mieruoja su sprindžiu,
ir trimis pirštais apčiopia žemę, ir
pasver kalnus svarčiu ir kaukaras su
svarčio bliudais? * Pam. 30, 4.
13. Kas *pamokina Pono Dievo Dva-
sę, ir kursai rodininkas pamokina jį?
* Jėr. 23, 18. Rym. 11, 34.
14. Kurį jis klausia parodos, kurs jam
išmanymo duotų ir pamokįtų jį pro-
vos kelią, ir pamokįtų jį išpažinimą
ir parodytų jam išmanymo kelią?
15. Štai, pagonai yra skaitomi nei
lašelis, kibire užsilieką̨sis, ir nei dul-
kių grudelis, kurs svarčio bliude pa-
siliekti. Štai, salos yra nei dulkelė.
16. Libanonas per menkas butų pra-
kurimui, ir jo galvijai per maž de-
ginimo apierai.
17. Visi pagonai prieš jį *nieks, ir per
nieką ir ničnieką laikomi. * Ps. 39, 6. 12.
18. Su kuomgi jus sulygįsite Dievą? *ir
kokį abrozą jam pritaisysite? * per. 46, 5.
19. Mistras tiesa nulieja paveikslą, ir
aukskalis jį aptraukia auksu, ir si-
dabro lencugėlius prie jo padaro.
20. Taipojau kas ne daugiu išsi-
tenka, tas išsirenka medį ne tręštantį;
ir protingo mistro tam jėško, kurs
abrozą padarytų išliekantį.
21. Ar ne žinote? ar ne girdite? ar
tai jums ne pirma apsakyta? ar tai
ne išmanėte nuo žemės prasidėjimo?
22. Jis sėd viršuje žemės apskritu-
mo, ir ant jos gyvenantieji yra nei
žogai. Kursai *dangų ištiesia kaip
kokią ploną odelę ir išsplėčia tą lyg
budą gyvenamą; * per. 44, 24. Ps. 104, 2.
23. Kurs kunįgaikščius nieku pa-
verčia, ir žemės sudžias pragaišina,
24. Kaip kad jų kamienas ne turėtų
nei čiepų, nei sėklos, nei šaknių že-
mėje, kad jie, vėjui į jų tarpą pu-
čiant, padžiusta, ir vėsulis juos lyg
rugienas paneša.
25. Su kuomgi jus manę sulygįsite,
kam aš lygus bučiau? sako Šventasis.
26. Pakelkite savo akis aukštyn ir žiu-
rėkite! Kas tokius daiktus sutvėręs ir
jų pulką išveda su skaitliu, kurs juos
visus *vardu šaukia? Jo galybė ir
drutoji syla yra taip didė, kad nei
vieno niera užsilikusio. * Ps. 147, 4.
27. Kamgi tu tari, Jokube, ir tu,
Izraėl, sakai: „mano kelias Ponui
Dievui yra paslėptas, ir mano prova
pro šalį eiti mano Dievui?“
28. Ar tu tai ne žinai? ar ne girdė-
jai? Viešpats, amžinasis Dievas, kurs
žemės *kraštus sutvėrė, ne pailsta nei
nusilpsta, jo protas yra ne pertyriamas.
* per. 42, 5 ir 45, 12.
29. Jis pailsusiam duosti sylos ir
gana drutumo negalinčiam.
30. Vaikaičiai pailsta ir sylos pri-
stoksta, ir jaunikaičiai puolinėja;
31. Ale Pono Dievo laukiantieji gauna
naujos sylos, kad sparnais pasikelia,
kaip *ereliai, kad tekinėdami sylos ne
pristoksta, kad vaikščiodami ne pailsta.
* Ps. 103, 5.

Perskyrimas 41.

Balvonystės niekystė.

Te nutyl man salos, ir svieto žmonės
te pasistiprina! Te prieiti artyn ir dabar
te kalbie: *eikime podraug į provą!
* per. 1, 18 ir 43, 26. Jėr. 2, 35.
2. Kas *teisųjį prikėlė nuo užtekėjimo?
kam vadinant jis ėjo? kas padavė pa-
gonus ir karalius po jo akių, kad juos
įveikdamas savo kardui padavė, kaip
dulkes, ir savo strielnyčiai lyg išblakš-
tytas rugienas, 1 Maiž. 12, 1 ir 17, 1. Darb. 7, 3.
3. Kad juos vydamas perdėm per-
ėjo su pakajumi ir to kelio ne nu-
ilso niekadai?
4. Kas tai daro ir atliekt ir pava-
dina visus žmones paeiliui iš pradžios?
Aš tai esmi, Ponas Dievas, taip *pir-
masis, kaip paskiausiasis.
* per. 44, 6 ir 48, 12. Apr. 1, 17.
5. Tai matydamos salos bijojos, ir
žemės kraštai nusigando; jie prisi-
artino ir priėjo.
6. Vienas antram pasigelbėjo ir tarė
savo artymui: buk drąsus!
7. Cimerninkas priėmė sau aukskalį,
ir jie su kugiu blekį glitino ant prie-
kalo tarydami: „tai gražu bus,“ ir
prikalė tai vinimis, kad ne judėtų.
8. Ale tu, *Izraėl, mano tarne, Jo-

kube, kurį aš išrinkau, tu sėkla Abraomo, mano mylėtojo, *per. 43, 10.
9. Kursai tavę pastiprinau nuo svieto krašto ir pavadinau tavę nuo jų macniųjų, ir tariau tau: tu busi mano tarnas; nės tavę išrenku ir ne patremiu;
10. *Nesibijok, aš esmi su tavimi, ne atstok! nės aš esmi tavo Dievas. Aš tavę pastiprinu, aš ir pagelbmi tau, aš tavę išlaikau su dešine ranka savo teisybės. *per. 43, 1.
11. Štai, jie tur į apjuoką ir į gėdą pareiti, visi, kurie tavęs nekenčia: jie tur buti, kaip niekas. Ir tie žmonės, kurie su tavimi barasi, tur prapulti,
12. Kad tu jų *klausinėdamas juos ne rasi. Žmonės, kurie su tavimi barasi, tur buti, kaip niekas, ir žmonės, kurie prieš tavę kariauja, tur pasibaigti. *Ps. 37, 36.
13. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, pastiprinąsis tavo dešinę ranką ir tau sakąsis: nesibijok, aš tau gelbmi!
14. Taigi nesibijok, tu kirmėlaite Jokubo, tu vargstąsis pulke Izraėl! Aš tau gelbmi, sako Ponas Dievas ir tavo *Išganytojis, Šventasis Izraėlyje. *per. 42, 3 ir 59, 26.
15. Štai, aš tavę padariau aštriu nauju kuliamu vežimu, dantų turinčiu, kad kalnus sukultumbei ir sutruškįtumbei, ir kaukaras kaip pelus padarytumbei.
16. Tu juos išbarstysi, kad vėjas juos paneš, ir vėsulis išvajos. Ale tu linksmas busi Ponu Dievu ir pasigirsi Šventuoju Izraėlyje.
17. Biednieji ir vargdieniai jėško vandens, ir nieko niera; jų liežuvis sudžiusta troškuliu. Ale aš, Ponas Dievas, juos išklausysu, Aš, Izraėlio Dievas, juos ne prastosu;
18. Bet aš vandenų upes ant aukštųjų kalnų atversu ir šaltinius viduryje laukuose; aš *pusčias padarysu vandenų ežerais, ir sausą žemę vandenų paversmėmis; *per. 43, 20.
19. Aš pusčiose duosu cėdrų, brangiausių cėdro medžių, myrtos medžių ir alyvmedžių; aš lauko dirvose duosu eglių, jovarų ir bukso medžių podraugei,
20. Kad butų matyta ir išpažinta ir numanyta, ir drauge išmanyta, Pono Dievo ranką tai padariusią, ir Šventąjį Izraėlyje tai sutvėrusį.

21. Taigi jųsų prova te ateiti, sako Ponas Dievas; atneškite savo atsikalbėjimo sylą, taria Jokubo karalius.
22. Te *atženg jie šen artyn ir te apsako mums, kas busią! Apsakykite mums ką pirma ir prarakaukite, tai dabosime savo širdžia ant to ir numanysime, kaipo potam bus; arba ben duokite mums išgirsti, kas potam bus! *per. 43, 8. 9 ir 44, 7.
23. Apsakykite mums, kas potam ateis, tai numanysime, kad jus dievai este. Šukštu, darykite ar gero, arba iškados; tai apie tai mes kalbėsime ir podraugei žiurėsime.
24. Štai, jus este iš nieko, ir jųsų darbas taipojau niekai; ir jus išrinkti, tai yra biaurybė.
25. Ale aš vieną pabudinu iš šiaurės, ir jis ateiti iš saulės užtekėjimo; jisai jiems mano vardą apsakys, ir per macniuosius pereis, kaip per molį, ir purvą mindžios, kaip puodžius.
26. Kas gal ką apsakyti iš pradžios? tai mes tai klausysime; arba pirma prarakauti? tai mes sakysime: tu tiesą kalbi. Ale čia niera nei vieno apsakytojo, nei vieno, kurs ką duotų išgirsti, nei vieno, kurs iš jųsų vieną žodį išgirstų.
27. Aš esmi pirmasis, kurs sako Zionui: štai, čia jie; ir *duomi Jėruzalei koznadėjų. *Mat. 23, 34.
28. Ir aš tenai žiuru, ale čia niera nei vieno, ir veizdmi tarp jų, ale niera ten nei vieno rodininko; aš jų klausu, ale jie ne atsiliepia.
29. Štai, tikt viena procė ir niekai su jų darbais; jų *dievaičiai tikt vėjas ir niekingi. *Ps. 96, 5.

Perskyrimas 42.

Kristaus malonybė, Žydų nedėkingystė.

Štai, *tas yra mano tarnas, aš jį išlaikau, ir mano išrinktasis, †kuriuomi mano dušia mėgsta. Aš jam daviau savo **Dvasę; jis teisybę pagonams pasakys.
* Mat. 12, 18. † Mat. 3, 17 ir 17, 5. 2 Petr. 1, 17. ** Jėz. 11, 2.
2. Jis ne rėks, nei klykaus, neigi girdėtas bus jo balsas ant ulyčių.
3. Įlužusią *nendrę jis ne sulaužys, ir gruzdantį knatą jis ne išgesįs; jis tikrai mokįs teisybę laikyti. *Mat. 12, 20. Ps. 34, 19.
4. Jis ne bus nei rustus, nei baisus, kad ant žemės teisybę įtaisytų; ir salos jo įstatymų lauks.

5. Šitaip kalba Dievas, Ponas Dievas, kursai dangus sutvėrė ir plačiai išskėčia, kursai žemę padaręs ir jos uglius, kurs duoda kvapą žmonėms, ant jos esantiemsiems, ir dvasę ant jos vaikščiojantiems:
6. Aš, Ponas Dievas, tavę vadinau su teisybe ir tavę nutvėriau prie tavo rankos ir tavę apsaugojau, ir daviau tavę suderėjimui tarp žmonių, šviesybei *pagonams, *per. 9, 2 ir 49, 6 ir 60, 1.
7. Kad atvertumbei akis aklųjų, ir apkaltuosius iš temnyčios išvestumbei ir *sėdinčius tamsoje iš kalėjimo. *Mat. 4, 16.
8. *Aš, Ponas Dievas, tai mano vardas, †ir savo garbę ne duosu nei vienam kitam, nei savo šlovę dievaičiams. *2 Maiž. 3, 15. † Jėz. 48, 11.
9. Štai, kas tur ateiti, aš pirma apsakau ir naujų daiktų apreiškiu; jiems dar ne keliantis, duomi jums išgirsti.
10. Giedokite Ponui Dievui naują giesmę! jo gyrių svieto gale, kurie jurėse keliauja, ir kas jose yra, salos, ir kurie jose gyvena.
11. Šaukite labai, jus pusčios ir miestai jose, drauge su kiemais, *kur Kėdar gyvena! Te šukauja uolose gyvenantieji ir te šaukie nuo viršų kalnų! *Jėz. 60, 7.
12. Te duodie jie garbę *Ponui Dievui, ir jo gyrių te apsako salose! *Apr. 14, 7.
13. Ponas Dievas išeis, kaip milžinas; jis užkeršijimą savo pabudįs, kaip karžygys; jis šukaus ir skambės, jis ant savo neprietelių viršų gaus.
14. Aš tiesa *tyliu valandą ir tykas esmi ir nusiramdau; ale dabar rėksu, kaip kokia gimdanti. Aš juos išpustysu ir visus prarysu. *per. 57, 11 ir 50, 21.
15. Aš kalnus ir kaukaras išpustysu ir visą jų žolę sudžiudįsu; ir vandenų upes paversu į salas ir ežerus išdžiovįsu.
16. Ale akluosius aš vadžiosu keliu, jiems ne žinomu, aš juos vesu takais, jiems ne pažįstamais; aš tamsybę jų pryšakyje į šviesą paversu, ir kas kupstuota į lygumą. Tai aš jiems darysu, *ir juos ne apleisu. *per. 40, 4.
17. Ale kurie ant dievaičių nusitik ir nulietam paveikslui sako: *„jus este musų dievai," tie tur †atbulai eiti ir gėdoje buti. *per. 44, 10. 17. Ps. 115, 4. s. † Ps. 6, 11. Jėz. 1, 29.
18. Klausykite, *jus kurtiniai, ir žiurėkite šen, jus aklieji, kad regėtumbite. *per. 43, 8.
19. Kas taip aklas, kaip mano tarnas? ir kas taip užkurtęs, kaip mano paslas, kurį aš siunčiu? kas taip aklas, kaip tobulasis, ir taip apjekęs, kaip tarnas Pono Dievo?
20. Daug tiesa *sakoma, ale jie to ne laiko; gana jiems sakoma, ale jie to ne nor klausyti. *Jėz. 53, 1.
21. Vienok jiems Ponas Dievas gero velija dėl savo teisybės, kad zokaną šlovingą ir aukštą padarytų.
22. Jie yra žmonės išplėšti ir išdraskyti; jie visi supančiuoti uolose ir paslėpti kalėjimuose; jie plėšimu pastojo, ir niera čia išgelbėtojo; išdraskyti, ir niera nei vieno, kursai sakytų: atduok juos vėl!
23. Kas tarp jųsų yra, kas tai į ausis dėtų, kurs įsitėmytų ir klausytų, kas potam ateis?
24. Kas Jokubą *padavė išdraskyti, ir Izraėlį plėšikams? Ar tai ne Ponas Dievas padarė, prieš kurį esme susigriešiję? Ir jie ne norėjo jo keliu vaikščioti ir ne klausė jo prisakymams. *Jėr. 2, 19.
25. Todėl jis ant jų išliejo savo papykio kerštą ir sunkiausius karus; ir aplinkui juos uždegė, ale jie tai ne supranta; *ir ugnį jiems prakurė, ale jie tai į širdį ne deda. *per. 57. 1.

Perskyrimas 43.

Krikščionių susirinkimas tur palinksminojimą pas Kristų ir iš Jo kentėjimo.

Ir dabar, sako Ponas Dievas, kurs tavę sutvėrė, Jokub, ir tavę padarė, Izraėl: *Nesibijok, nės aš tavę išganiau, aš tavę tavo vardu šaukiau, tu manasis esi. *per. 44, 2.
2. Nės jei tu per *vandenį eisi, aš pas tavę busu, kad tavę srovės ne nuskandintų; ir jei į †ugnį eini, ne turi sudegti, ir liepsna ne tur tavę uždegti. *Ps. 66, 12. † Dan. 3, 17. 27.
3. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, Šventasis Izraėlyje, tavo Išganytojis. Aš Egyptą, Murinus ir Sėbą už tavę daviau ant suderinimo.
4. Kadangi tu esi taip vertas laikytas po mano akių, turi ir šlovėje buti, ir aš tavę myliu; todėl žmones už tavę duomi ir svieto žmones už tavo dušią.
5. Todėlgi *nesibijok, nės aš esmi prie tavęs; aš tavo vaikus iš rytų atvesu, ir surankiosu tavę iš vakarų; *per. 44, 2.

6. Ir sakysu prieš šiaurę: duok šen! ir į pietus: ne užgįk! Atgabenk mano sunus iš tolo ir mano dukteris nuo svieto krašto,
7. Visus mano *vardu pramintuosius, butent, kuriuos sutvėręs esmi ant savo šlovės ir juos sudabinęs ir padaręs.
* Jėr. 14, 7. 9. per. 15, 16.
8. Te ateina į akis tie aklieji žmonės, kurie tačiau akių tur, ir užkurtusieji, kurie tačiau ausių tur!
9. Te susieiti į kruvą visi pagonai, ir svieto žmonės te susirenka! Kas jų yra tai galįs apsakyti, (kurs) mums pirm duotų išgirsti, kas nusiduoti tur? Te stato jie savo liudininkus ir te išrodo; tai girdėsime ir *sakysime: tai tiesa. * per. 41, 22. 26.
10. Ale jus este mano liudininkais, sako Ponas Dievas, bei mano *tarnas, kurį esmi išsirinkęs, kad žinotumbite ir man vierytumbite ir išmanytumbite, kad Aš pats esmi. Pirm manęs nei vienas Dievas ne buvo padarytas, taipojau ir po manęs nei vieno ne bus. * per. 41, 8.
11. Aš, *Aš esmi Ponas Dievas, ir be manęs niera Išganytojo.
* per. 44, 6. 8. Ps. 18, 32. Oz. 13, 4. 9. 14.
12. Aš tai apsakiau, ogi ir gelbėjau; ir jums sakydinau, ir niera kito *svetimo (Dievo) tarp jųsų; jus este mano liudininkais, sako Ponas Dievas, taigi aš esmi Dievas. * perkš. 10.
13. Irgi aš esmi, pirmneng nei jokia diena ne buvo, ir niera nei vieno, kursai galėtų išgelbėti iš mano rankos; aš darau, kas tai nukreips?
14. Taip sako Ponas Dievas, jųsų Išgelbėtojis, Šventasis Izraėlyje: aš jųsų dėl į Babėlę siunčiau ir užkaiščius visus atstumiau, ir Kaldėonus dejuojančiuosius į laivus įvariau.
15. Aš esmi Ponas Dievas, jųsų Šventasis, kurs Izraėlį sutvėriau, jųsų karalius.
16. Taip sako Ponas Dievas, kurs *kelius jurėse, ir didžiuose vandenyse takus daro, * 2 Maiž. 14, 22.
17. Kurs išveda karo vežimus ir žirgus, vaiską ir macį, kad jie ant vienos kruvos čionai gul ir ne atsikelia, kad išgesta, kaip knatas išgesta.
18. Ne minėkite to, kas sena, ir ne atbokite to, kas pirm to buvo!
19. Nės štai, aš padarysu *ko naujo; dabar tai išdygs, kad ištirsite, manę kelius pusčioje padarantį ir vandenų upes negyvenamoje žemėje;
* 2 Kor. 5, 17. Apr. 21, 5.
20. Kad žvėrys ant lauko manę pagirtų, smakai ir štrusai. Nės duosu *vandens pusčioje ir sroves negyvenamoje žemėje, pagirdyti mano žmones, mano išrinktuosius. * per. 41, 18.
21. Šius žmones aš sau pritaisiau, jie mano garbę tur apsakyti.
22. Ne, kad tu manę vadinęs butumbei, Jokub, arba, kad tu manęs dėl butumbei pasiprocevojęs, Izraėl.
23. Man tiesa tu ne atnešei avių savo deginimo apieros, neigi manę garbinai savo apieromis; aš ne užsigeidžiau tavo služmos valgio apierose, neigi mėgstu tavo pasiprocevojimu kodyle.
24. Tu man už pinįgus ne pirkai kalmusų, tu manę taukais savo apierų ne pripildei. Beje, tu man darbo padarei savo griekais ir procės padarei man savo nusižengimais.
25. *Aš, Aš išgaišinu tavo peržengimus dėl manęs ir ne menu tavo griekų. * per. 44, 22. Jėr. 31, 34.
26. Primįk man, *bylinėkiva su viens antru; pasakyk, kaip tu nori teisus buti! * per. 58, 2. Jėr. 2, 35.
27. *Tavo tėvų tėvai susigriešijo, ir tavo mokįtojai prieš manę nusidėjo.
* Dan. 9, 6. 8.
28. Todėl aš nešventus padariau šventinyčios vyresniuosius, ir padariau Jokubą prakeikimu ir Izraėlį apjuoku.

Perskyrimas 44.

Dievo šlovė garbinama, ir dievaičių šlužma paniekinama.

Taigi dabar girdėk, mano tarne Jokub, ir tu Izraėl, kurį išsirinkau!
2. Taipo sako Ponas Dievas, *kursai tavę padaręs ir įtaisęs, ir tavę pristoja nuo motynos žyvato: †nesibijokis, mano tarne Jokub, ir tu teisusis, kurį išsirinkau! * per. 43, 1. 5. Ps. 139, 14. † Jėr. 30, 10.
3. Nės aš *vandenų liesu ant trokštančiųjų ir upes ant išdžiuvusiųjų, aš savo Dvasę liesu ant tavo vaikų ir savo žegnonę ant tavo vaikų vaikų,
* Ezėk. 36, 25. Joėl 3, 1. Jon. 7, 38.
4. Kad jie žels nei žolė, nei *glosniai paupiuose. * Ps. 1, 3.
5. Šis sakys: „aš esmi Pono Dievo“; ir ansai bus vadintas vardu Jo-

kubo; ir šis savo ranka Ponui Dievui prisirašys ir vardu Izraėlio bus vadintas.
6. Taip sako Ponas Dievas, Karalius Izraėlio ir jo Išgelbėtojis, Ponas Dievas Zebaot: *aš pirmučiausias, aš ir paskučiausias, ir †be manęs niera nei jokio Dievo.
* per. 41, 4 ir 48, 12. † per. 45, 5. 14.
7. Ir kas man *lygus, kursai vadintų ir apsakytų ir man tai prigatavytų, man nuo svieto amžio žmones statant? †Te apsako jiems ženklus ir kas tur nusiduoti. * per. 45, 25. † per. 41, 22.
8. Nesibijokite ir ne nusigąskite? Ar ne anuočės tai tau daviau girdėti ir apsakydinau? Nės jus este mano liudininkais. Begu yra joks Dievas be manęs vieno? Niera aukštos uolos, juk aš ne žinau nei jokios.
9. Dievaičių darytojai yra visi iš vieno niekingi, ir brangieji jų daiktai niekam neverti. Jie yra jų liudininkai ir nieko ne mato, neigi nieko ne numano, todėl jie tur buti išgėdįti.
10. Kas tie, kurie dievą padaro ir *dievaičius nulieja, iš kurių nieko niera naudos? * per. 45, 16. Jėr. 51, 17, 47.
11. Štai, *visi jų draugai išgėdinami, nės jie mistrai iš žmonių. Norint jie visi į kruvą susieina, tai tačiaus tur bijotis ir išgėdįti buti. * Jėr. 10, 14.
12. Vienas *kala geležį replėse, dirba žarijose ir nutaiso jį kugiais; ir dirba tą iš visos sylos savo pečių ir badą kenčia, pakol jau daugiaus ne gal, neigi neger vandens iki apalpstant. * per. 40, 19.
13. *Kits tašo medį ir matuoja jį virvute ir nuženklina jį su raudonaja kreida, ir aptašo, ir nuskrieja ir padaro tą nei vyriškį, nei kokį gražų žmogų, namuose gyvenantį. * per. 40, 20 ir 41, 7. Jėr. 10, 3.
14. Jis drąsiai eiti į girę po medžiais, kad cėdrų pakirstų ir imtų jovarų bei aužuolų, beje, cėdrą sodįtą ir iš lietaus užaugusį,
15. Ir kurs žmonėms ugnies duoda, kurio imama, kad prie jo šildytųs, ir kurį uždega ir duonos prie jo kepa. Iš to jis padaro dievą ir meldžiasi jo, jis padaro iš jo dievaitį ir atsiklaupia ties juomi.
16. Pusę jis sukurena ugnyje, ir ant antrosios pusės valgo jis mėsos; jis kepa kepsnį ir pasisotina irgi pasišildęs taria: gerai, aš sušilau, aš pasigėrauju ugnimi.
17. Ale iš atstanko padaro jis dievą, kad jo dievaičiu butų, ties kuriuomi jis klupoja, į kelius puola ir meldžiasi tarydamas: išgelbėk manę! nės tu esi mano dievas.
18. Jie nieko ne žino ir nieko ne išmano, nės jie apjėkįti, kad jų akys ne gal regėti, nei jų širdys ne gal numanyti,
19. Neigi į savo širdį ne įeiti; niera tenai nei jokio proto, nei išminties, kad ben dumotų: aš pusę ugnimi sukurenau, ir ant anglių duonos pakepiau, ir mėsos iškepęs valgiau; ir iš atstanko turėčiau biaurestį padaryti ir turėčiau atsiklaupti ties medžio strampu?
20. Jis duosti pelenų ir brėdija širdį, kuri jopi kreipiasi, ir ne gal jo dušią išgelbėti. Ir tačiau jis ne dumoja: begu tai ne vylius, ką dešinė mano vartoja?
21. To minėk, Jokube bei Izraėl! nės tu esi mano tarnas. *Aš tavę įtaisiau, kad mano tarnas butumbei; Izraėl, ne užmiršk manęs! * perkš. 2.
22. Aš tavo nusidėjimus *išgaišinu, kaip debesį, ir tavo griekus kaip myglą. Kreipkis manęspi, nės aš tavę išgelbmi! * per. 1, 18 ir 43, 25.
23. Šaukite, *jus dangus, nės Ponas Dievas tai padaręs; šauk, tu žemė, žemai; †jus kalnai, klykaudami linksmįkitės, girė ir visi jos medžiai, nės Ponas Dievas Jokubą išgelbėjo, ir Izraėlyje jis šlovingas!
* per. 49, 13. Ps. 96, 11. †Jėz. 55, 12.
24. Šitaip sako Ponas Dievas, tavo išgelbėtojis, įtaisęsis tavę nuo augyvės žyvato: Aš esmi Ponas Dievas, vislab darąsis, aš *dangų išsplėčiu vienas ir žemę išplatinu be pagalbininko; * per. 40, 22.
25. Kursai žynių ženklus išniekinu ir (klastuojančius) prarakus dukstančius darau; aš išmintinguosius atgrąžinu ir jų remestą į durnystę paverčiu,
26. Ale esmi padrutinąsis žodį savo tarno, ir sumislijimą savo paslų pabaigiąsis, aš tariu Jėruzalei: buk gyvenama; o miestams Judavos: bukite apbudavoti! ir aš jų pustynes attaisau.
27. Aš sakau *gelmei: nusęk! ir upių tvanams: išdžiukite! * 2 Maiž. 14, 21. Joz. 3, 16.

28. Aš tariu Korėsui: tas yra mano ga-
nytojis, ir visą mano valę pabaigs, kad
Jėruzalei sakyta bus: buk budavota!
o bažnyčiai: buk pagruntavota!

Perskyrimas 45.

Išgelbėjimas iš Babyloniškojo kalėjimo.

Taip sako Ponas Dievas savo pamo-
stytamjam, *Korėsui, kurį aš prie jo
dešinės nutveriu, kad pagonus jam pa-
duočiau ir karaliams kardą nujuos-
čiau, kad po jo akių durys butų atdaro-
mos, ir vartai ne pasiliktų užrakinti:
* per. 44, 28. 2 Nus. Kar. 36, 22.
2. Aš eisu pirm tavęs ir kupstus iš-
lygįsu; aš varinias duris sudaužysu
ir geležinius užkaiščius sulaužysu;
3. Ir duosu tau nežinomuosius turtus
ir paslėptuosius brangumynus, kad iš-
pažintumbei, kad aš, Viešpats, Izraėlio
Dievas, tavę *vardu esmi šaukęs,
* per. 43, 1.
4. Dėl Jokubo, mano tarno, ir dėl
Izraėlio, mano išrinktojo. Beje, aš
tavę šaukiau tavo vardu ir praminiau
tavę, tau manęs dar ne pažįstant.
5. Aš *esmi Ponas Dievas, ir nei
joks kitas, niera nei vieno Dievo,
kaip tikt Aš. Aš tavę ginklais aprė-
džiau, tau manęs dar ne pažįstant;
* 5 Maiž. 4, 35. per. 32, 39.
6. Kad ištirta butų, taip nuo saulės
užtekėjimo, kaip nuo saulės nusilei-
dimo, be manęs nieko n'esant. Aš
esmi Ponas Dievas, ir nei joks kitsai.
7. Aš esmi darąsis *šviesą ir užlei-
džiąsis aptemimą, aš duodąsis pakajų
ir †užleidžiąsis, kas pikta. Aš esmi
Ponas Dievas, tai vislab darąsis.
* 1 Maiž. 1, 4. † Am. 3, 6. Mik. 1, 12.
8. Lašnokite, jus dangus, iš aukšto,
ir debesiai *lykite teisybę; žemė te
atsiveria ir te atnešie išganymą, ir
teisybė te želie drauge! Aš, Ponas
Dievas, tai darau. * Oz. 10, 12.
9. Bėda tam, kursai *su savo Sutver-
toju baras, išmanyk: šukė su molio
puodžiumi. Begu ir taria †molis
savo puodžiui: ką tu darai? Tu ne
išrodai savo rankas prie savo darbo.
* 1 Zom. 2, 10. † Jėr. 18, 6. Rym. 9, 20. 21.
10. Bėda tam, kursai tėvui sako:
kam tu manę pagimdįdinai? ir mo-
teriškei: kam tu gimdai?
11. Taip kalba Ponas Dievas, Šven-
tasis Izraėlyje ir jo Sutvertojis: pra-
šykite iš manęs ženklų; prirodykite
man vaikus ir mano rankų darbus!
12. *Aš žemę padariau ir žmogų ant jos
sutvėriau; aš esmi tas, kurio rankos
†dangų išsplėtė ir visam jo pulkui pa-
liepiau. * per. 40, 28 ir 42, 5. † Ps. 33, 6 ir 104, 2.
13. Aš jį prikėliau teisybėje, ir visus
jo kelius lygius padarysu. Jis tur ma-
no miestą pabudavoti ir mano apkal-
tuosius paleisti ne už pinįgus, nei už
dovanas, sako Ponas Dievas Zebaot.
14. Taip sako Ponas Dievas: Egyp-
cionų kupčiavimas ir Murinų tavorystė
ir aukštieji žmonės Sėboje tau pasiduos
ir taviškei bus; jie tavę seks, pančiuo-
se jie eis ir ties tavimi atsiklaupę mal-
dys tavę; nės prie tavęs yra Dievas, ir
niera nei vieno *Dievo kito. * per. 44, 6.
15. Iš tiesos, tu esi paslėptas Die-
vas, tu Izraėlio Dieve, Išganytojau!
16. Ale *dievaičių darytojai visi tur
į gėdą ir apjuoką įeiti ir podraug
apsiraudonavę šalin eiti. * Ps. 44, 9, 11.
17. Ale Izraėlis yra išgelbamas per
Poną Dievą, per amžiną išgelbėjimą,
ir ne įeiti į gėdą, nei į apjuoką į
amžių amžius.
18. Nės taip sako Ponas Dievas, kurs
dangų sutvėrė, tas Dievas, kursai žemę
dabino ir ją padarė ir įtaisė, ir ją ne
padarė, kad tuščia butų, bet ją pritaisė,
kad gyvenama butų ant jos: Aš esmi
Ponas Dievas, ir niera nei jokio kito.
19. Aš ne kalbėjau į paslaptą, tamsioje
vietoje žemės. Aš ne noprosnai sakiau
sėklai Jokubo: *jėškokite manęs! Nės
aš esmi Ponas Dievas, kalbąsis apie
teisybę ir apsakąsis, kas tiesa yra.
* Ps. 27, 8.
20. Te *susirenka ir te susieina po-
draug šenai pagonų karžygiai, kurie
nieko ne žino ir nešiojasi su strampais
savo dievaičių ir meldžiasi dievo, nie-
ko negalinčiojo gelbėti. * per. 43, 9.
21. Apsakykite ir susieikite šenai, su-
dumkite podraugei! Kas tai pasaky-
dino iš senovės ir anuočės apreiškė?
Ar ne aš tai padariau, Ponas Dievas?
ir niera kito Dievo *už manę, teisus
Dievas ir Išganytojis, ir niera nei
vieno, kaip tikt Aš. * perkš. 5.
22. *Kreipkitės manęspi! tai išganyti
busite, viso svieto kraštai; nės aš esmi
Dievas, ir nei joks kitsai. * per. 55, 7.
23. Aš pasibažiju per savę patį, ir

teisybės žodis iš mano burnos išeiti,
taipo tur pasilikti, butent: *visi keliai tur man pasilenkti, ir visi liežuviai bažitis, * Rym. 14, 11. Pil. 2, 10.
24. Ir sakyti: Viešpatyje aš turu
*teisybę ir stiprybę. Tokie ir iškaks
pas jį; ale visi, kurie jam pasipriešija, tur išgėdįti buti. * per. 53, 11.
25. Nės dėl Pono Dievo teisus pastoja
visi vaikai Izraėlio ir juomi *pasigirs.
* Jėr. 4, 2.

Perskyrimas 46.

Dievas yra savo šventojo susirinkimo sargybė.

Bėlas yra palenktas, Nėbo yra prapuolęs, jų dievaičiai teko žvėrims ir galvijams, kad ir pailsta nešiodami jųsų sunkybę.
2. Beje, jie puola, ir visi pasilenkia
ir sunkiąją naštą ne gal šalin nešti,
bet jų dušios tur į apkalimą nueiti.
3. Klausykite manęs, jus iš namų Jokubo ir visi likusieji iš namų Izraėlio, jus, kurie mano žyvate esti nešiojami ir man žyvate gulite!
4. Aš mielai jus nešiosu iki *pasęstant
ir iki pražilsite. Aš tai darysu, aš kilnosu ir nešiosu ir išgelbėsu. * Ps. 71, 18.
5. Įgi *ką jus mano abrozą darysite
ir kam manę prilygįsite? su kuomi
manę matuojate, kuriam aš lygus
buti turėčiau? * per. 40, 18 ir 41, 7 ir 44, 9.
6. Jie išpila *aukso iš mašnos ir prisveria sidabro svarčiu, ir algą duosti aukskaliui, kad iš to dievą padarytų, ties kuriuomi jie klaupiasi ir meldžiasi.
* per. 44, 10. 12. Vald. 17, 4.
7. Jie *pakelia jį ant pečių ir neša jį,
pastato jį į jo vietą. Ten jis be stovia
ir iš savo vietos ne eiti. Jei kas jopi
šaukia, tai jis ne atsiliepia ir ne išgelbti jį iš jo bėdos. * per. 45, 20.
8. Šito ben minėkite ir bukite stiprus; jus peržengtojai, ben savo širdyje tai apdumokite.
9. Minėkite *pirmųjų dienų iš senovės; nės aš esmi Dievas, ir nei †joks
kitsai Dievas, kuriam lygaus niekur
niera. * 5 Maiž. 32, 7. † per. 45, 5. 21.
10. Aš pirma *apsakau, kas potam
ateis, ir dar tam ne nusidavus, ir sakau; mano padumojimas drutai stovia,
ir aš darau vislab, kas man patinka.
* per. 42, 9.
11. Aš pašaukiu paukščiui iš rytų,
ir vyrui, padumojimą mano darysiančiam, iš tolimos žemės. Ką aš sakau,
tai ateidinu; ką aš misliju, tai ir darau.
12. Klausykite manęs, jus *puikios
širdys, kurios toli este nuo teisybės!
* Ps. 131, 1.
13. Aš savo teisybę artyn privedžiau,
ji ne toli yra, ir mano *išganymas
ne užgaišta; nės aš Zione išganymą
duosu ir Izraėlyje savo šlovę. * Luk. 2, 30.

Perskyrimas 47.

Išpustijimas smarkininkės Babėlės.

Žemyn eik, merga, tu duktė Babėlės, sėskis į dulkes, sėskis ant žemės! Nės duktė Kaldėonų ne tur daugiaus krėslo; tu jau ne busi daugiaus vadinama: tu lepunėlė ir gražinėlė.
2. Imk girnas ir malk miltų; išpįk
savo kasas, nusiauk koją, atdengk
blauzdkaulį, brisk per vandenį,
3. Kad tavo *gėda atdengta, ir tavo
biaurybė matoma butų! Aš atsikeršysu, ir nei vienas žmogus ne numaldys manę. Na. 3, 5.
4. (Toktai daro) *musų Išgelbėtojis,
kursai vardu Ponas Dievas Zėbaot,
Šventasis Izraėlyje. * per. 41, 14. s.
5. Atsisėsk, kur tyka, eik į tamsą, tu duktė Kaldėonų! Nės tu ne turi daugiaus
vadinta buti: žiuponė ant karalysčių.
6. Nės kaip aš ant savo žmonių buvau papykęs ir išpustydinau saviškius, padaviau aš juos į tavo ranką;
ale tu ne parodei jiems nei jokio susimilimo, ir ant senųjų tu padarei
per sunkų savo jungą,
7. Mislydama: aš karalienė esmi
amžinai. Tu tai ikšiolei dar į širdį
ne įdėjai, nei to ne mislyjai, kaip su
jais potam turėtų buti.
8. Taigi dabar tai girdėk, tu geiduliuose gyvenantiji ir taip be baimės
sėdintiji ir savo širdyje *tarantiji: „aš
tokia esmi, ir nei jokia tokia, kaip
aš. Aš ne pastosu našlė, neigi ne
busu nevaisinga. * Apr. 18, 7.
9. Ale *abeju tuodu daiktu tau ateis
umai ant vienos dienos, kad našlė ir
bevaikė busi; beje, pilnai tuodu daiktu
ant tavęs užeis dėl daugybės tavo
žynių ir dėl tavo apmonytojų, kurių
didis pulkas pas tavę yra. * per. 51, 19.
10. Nės tu savo *nelabumu pasitikėjai, dingodama: „ne mato manęs.“ Tavo išmintis ir mokslas tavę parklupdė,

ir tari savo širdyje: „aš tokia esmi, ir nei jokia kita tokia, kaip aš.“ * per. 30, 12.

11. Todėl ant tavęs užeis nepalaima, kurią tu ne žinosi, kada ta atbraškės; ir bėda tavę užpuls, kurios tu ne galėsi atsimelsti. Nės umai išpustijimas atbildės ant tavęs, tau to ne mislijant.

12. Taigi stokis su savo apmonytojais ir su daugybe savo *žynių, po kuriais tu iš jaunų savo dienų procevojais, bau sau pamačytumbei, bau pasistiprįtumbei! * Dan. 2, 2.

13. Nės tu pailsai iš daugybės savo sumislijimų. Te ateiti šen ir te pagelbti tavę dangaus kelių mokįtieji ir žvaigždininkai, kurie mėnesiais rokuoja, kas ant tavęs ateis!

14. Štai, jie yra nei javienos, ugnies išdegtos; jie ne gal gyvi išsilaikyti nuo liepsnos, nės tai ne bus žarijos, jomis pasišildyti, arba ugnis, prie jos susėsti.

15. Tokie jie yra, po kuriais tu procevojais, tavo kupčelninkai iš jaunų tavo dienų; kožnas viens savo keliu eis šenai ir tenai, ir ne turi nei vieno pagalbininko.

Perskyrimas 48.

Žmonių griekai koravojami, ir Dievo šlovė pagarbinama.

Girdėkite, jus iš namų Jokubo, vadinamieji vardu Izraėlio ir iš vandens Judavos išėjusieji, jus, kurie bažijatės per vardą Pono Dievo ir atsimenate Dievo Izraėlyje, ale ne *viernybėje, nei teisybėje! * Jér. 4, 2. Mik. 3, 11.

2. Nės jie šaukiasi iš šventojo miesto, ir stengiasi Izraėlio Dievu, kursai vardu Ponas Dievas Zebaot.

3. Aš pirma apsakiau, kas busią; iš mano burnos tai išėjo, ir aš tai sakydinau; aš tai ir umai padarau, kad nusiduoda.

4. Nėsa aš žinau, tavę *kietą esantį; ir tavo sprandas yra geležinė gysla, ir tavo kakta yra varinė. * Jér. 5, 3. Ez. 2, 4.

5. Aš tau pirma apsakiau ir tau sakydinau, dar ne nusidavus, kad ne sakytumbei: tai mano dievaitis daro, ir mano abrozas ir stabas tai paliepė.

6. Tai vislab tu girdi ir tai matai, ir tačiau to ne apsakei. Nės aš tau pirmą naujieną sakydinau ir paslėptą, ką tu ne žinojai.

7. Dabargi tai daryta ir ne anuočės, ir nei vieną dieną pirm to ne girdėjai, kad ne sakytumbei: štai, tai aš gerai žinojau.

8. Nės tu to ne buvai girdėjęs, neigi ne žinojai, ir tavo ausis tuočės ne buvo atverta; ale aš gerai žinojau, tavę niekįsiantį, ir nuo augyvės žyvato peržengtoju vadinamą esantį.

9. Taigi aš dėl savo vardo esmi kantrus, ir dėl savo šlovės tau ant gero (nuo savo keršto) paliausu, kad ne butumbei išgaišintas.

10. Štai, *aš tavę perbandysu, ale ne kaip sidabrą; bet tavę išrinktą padarysu pečiuje vargų. * 1 Petr. 4, 11.

11. Dėl savęs, beje dėl savęs aš tai darysu, kad ne bučiau bluznijamas; nės aš savo garbę ne duosu nei vienam kitam.

12. Klausyk manęs, Jokube, ir tu, Izraėl, mano pavadįtasis: aš pats esmi, *aš esmi pirmučiausias ir taipjau ir paskučiausias! * per. 41, 4 ir 44, 6. Apr. 1, 17.

13. Mano *ranka žemę gruntavojo, ir mano dešinė dangų apsprendė; †ką aš šaukiu, tai vislab stov gatava. * per. 40, 28. † Ps. 33, 9.

14. Susieikite visi ir girdėkite: kas yra tarp šių, galįs tokius daiktus apreikšti? Ponas Dievas jį myl; todėl savo valę ant Babėlės ir savo petį ant Kaldėonų parodys.

15. Aš, beje aš tai sakiau, aš jį pašaukiau; aš jį ir ateidįsu, ir jo kelias tur jam sektis.

16. Žengkite šen manęspi ir to klausykite! aš ne *slapčiai tai pirma pranešiau. Iš to čėso, kaip tai kalbama, esmi čionai; ir dabar manę siunčia Viešpats, Ponas Dievas, ir jo dvasė. * per. 45, 19. Jon. 18, 20.

17. Taip sako Ponas Dievas, tavo Išgelbėtojis, Šventasis Izraėlyje: aš esmi Viešpats, tavo Dievas, tavę mokinąsis, kas naudinga; aš tavę vadžioju ant kelio, tau einamojo.

18. Ak, kad tu ant mano prisakymų dabotumbei, tai tavo pakajus butų, kaip vandens srovė, ir tavo *teisybė, kaip jurių vilnys, * Ps. 24, 5.

19. Ir tavo sėkla butų, kaip žiezdros, ir tavo kuno uoglis, kaip tų žiezdrų akmenaičiai; kurio vardas ne butų išgaišinamas, nei išgesomas po mano akių!

20. *Išeikite iš Babėlės, bėgkite nuo

Kaldėonų su linksmu balsu; praneškite ir išgirsdįkite tai, išskelbkite tai iki svieto krašto, tarkite: Ponas Dievas išgelbėjo savo tarną Jokubą!
* Jėr. 51, 6. 45. 2 Kor. 6, 17. Apr. 18, 4.
21. Jie ne ištroško, kaip jis juos vadžiojo pusčioje; jis davė jiems vandens tekėti *iš uolos; jis uolą praplėšė, kad vandens iš jos tekėjo. * 2 Maiž. 17, 6. s.
22. Ale * Dievo nesibijantieji, sako Ponas Dievas, ne tur pakajaus. * per. 57, 21.

Perskyrimas 49.

Kristus savo šventojo susirinkimo niekados ne užmiršta.

Klausykite manęs, jus salos, ir jus svieto žmonės tolimieji, įsidabokite! * Ponas Dievas manę pašaukė nuo motynos žyvato; jis mano vardo minėjo, man dar motynos žyvate esant. * Jėr. 1, 5.
2. Ir * mano burną padarė lyg aštrų kardą; pavėsiu savo rankos jis manę apdengė. †Jis padarė manę šveista striela ir manę į savo seidoką įkišo,
* Apr. 1, 16. Jėz. 51, 16.
3. Ir tarė man: * tu esi mano tarnas Izraėl, per kurį aš noru pagarbintas buti. * per. 51, 16.
4. Ale aš dingojau, * noprosnai be dirbąs ir savo sylą noprosnai ir be naudos gaišinąs; kačeigi †mano reikalas Pono Dievo, ir mano šlužma mano Dievo yra. * 1 Kor. 15, 58. † Ps. 74, 22.
5. Dabargi sako Ponas Dievas, iš motynos žyvato manę per savo tarną priprovijęsis, kad aš Jokubą jopi priversčiau, kad Izraėlis ne butų pagrėbtas (Todėl aš akyse Pono Dievo šlovingas esmi, ir mano * Dievas yra mano drutybė,) * Ps. 18, 2.
6. Ir sako: tai menk, kad tu mano tarnas esi, Jokubo gimines pakelti ir, kas ne apsergėta Izraėlyje, atgrąžįti; bet * aš ir pagonams per šviesybę tavę padariau, kad butumbei mano išganymu iki svieto krašto.
* per. 9, 1 ir 42, 6 ir 60, 3. Ps. 2, 8. Ps. 72, 11. Ag. 2, 8. Luk. 2, 32. Darb. 13, 47.
7. Šitaip kalba Ponas Dievas, Išgelbėtojis Izraėlio, jo Šventas, paniekintaijai dušiai, tiems žmonėms, kurie per biaurybę laikomi, tam tarnui, po smarkininkais esančiam: karaliai tur matyti ir atsikelti, ir kunįgaikščiai tur melstis dėl Pono Dievo, kursai yra viernas, dėl Šventojo Izraėlyje, kursai tavę yra išrinkęs.
8. Taip sako Ponas Dievas: * Aš išklausiau tavę malonės čėse ir tavę gelbėjau dienoje išganymo; ir apsaugojau tavę ir per suderinimą tarp žmonių stačiau, kad žemę attaisytumbei ir išgaišintasias tėviškes užimtumbei, * 2 Kor. 9, 2 ir 6, 2. Ps. 69, 14.
9. * Sakyti apkaltiemsiems: „išeikit!“ ir tamsybėje esantiems: „pasirodykit!“ kad jie šalyje kelio ganytųs ir ant visų kalnėlių savo ganyklą turėtų.
* per. 42, 6. 7. 22 ir 52, 2.
10. Jie nei * alks, nei trokš; juos nei joks karštis, nei saulė ne kaitįs; nės jų †Susimiltojis juos vadžios ir prie šaltinių vandenų prives.
* Apr. 7, 16. † Jėz. 54, 10. Ps. 116, 5.
11. Aš visus savo kalnus į kelią paversu, ir mano takai tur buti praminti.
12. Štai, šie ateis iš tolo, ir štai, anie * iš šiaurės, ir šitie nuo jurių, ir anie nuo žemės Sinim. * Mat. 8, 11.
13. Šukaukite, jus * dangus, džiaugkis, žemė, garbinkite, jus kalnai, su šukavimu! nės Ponas Dievas savo žmones palinksminojo ir susimilsta savo biednųjų. * per. 44, 23.
14. Ale Zionas sako: Ponas Dievas manę prastojo, Ponas Dievas * manęs užmiršo. * Ps. 13, 2 ir 42, 10.
15. Begu ir gal * moteriškė savo kudikėlio užmiršti, kad ne susimiltų sunaus savo kuno? Ir norint jiji jo užmirštų, tai aš tačiau tavęs ne † užmirštu. * 1 Kar. 3, 26. † Ps. 9, 10.
16. Štai, į rankas aš tavę įženklinau; tavo murai visados yra po mano akių.
17. Tavo budavotojai skubįsis, ale tavo sulaužytojai ir sugaišįtojai atstos.
18. * Pakelk savo akis aplinkui ir veizdėk! visi šitie susirinkę ateina pas tavę. Kaip tikrai aš gyvas, sako Ponas Dievas, tu šiais visais kaip išgrožinimu aprėdyta busi ir apsiriši jais lyg marti. * per. 60, 4.
19. Nės tavo pustoji, sugaišintoji ir sugriautoji žemė tau tada per ankšta bus, toje gyventi, kad tavo pagadintojai toli nuo tavęs atstos;
20. Kad vaikai tavo nevaisingystės dar sakys po tavo ausių: ta vieta man per ankšta, traukis ten, kad prie tavęs gyventi galėčiau.
21. Ir tu tarsi savo širdyje: kas man

šitus pagimdė? Aš esmi nevaisinga, viena, pavaryta ir pamesta; kas man šitus užaugino? Štai, aš vienystėje buvau palikta; ogi šitie kur buvo?
22. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš savo ranką pakelsu pagonump ir svieto žmoniump savo karunženklį statysu; tai jie *tavo sunus atgabęs ant rankų ir tavo dukteris ant pečių atneš. * Luk. 18, 15.
23. Ir *karaliai tur buti tavo prikavotojai, ir jų viešpatienės tavo žindinyčios. Jie ties tavimi ant žemės †kniupšti parpuolę dulkes tavo kojų laižys. Tai tu ištirsi, manę esantį **Poną Dievą, kuriuomi ne išgėdinti yra manęs laukiantieji. * per. 60, 16. † Ps. 72, 9. Mik. 7, 17. ** Ps. 25, 3. Rym. 9, 33.
24. Begu galima atimti milžinui plėšimą? arba begu galima teisiamjam jo sugautuosius išvalnyti?
25. Nės taipo sako Ponas Dievas: *dabar sugautieji milžinui bus atimti, ir plėšimas macniojo bus valnas; ir aš su tavo †bylinėjančiais bylinėsu ir tavo vaikams gelbėsu. * Luk. 11, 22. † Ps. 35, 1.
26. Ir *tavo lupikus valgydįsu jų pačių mėsa; ir jie tur savo pačių krauju, kaip saldžiu vynu, prisigerti; ir †kožnas kunas ištirs, manę esantį Poną Dievą, tavo Išganytojį ir tavo Išgelbėtojį, Macnųjį Jokube.
* per. 51, 23. † per. 37, 20. Ez. 21, 5.

Perskyrimas 50.

Žydų patrėmimas, Kristaus paklusnumas.

Taip kalba Ponas Dievas: kame atsiskyrimo gromata jųsų motynos, kuria aš ją paleidau? Arba kas yra mano nuomininkas, kuriam jus pardavęs esmi? Štai, jus savo griekų dėl parduoti este, ir jųsų motyna jųsų peržengimo dėl paleista yra.
2. Kodėl aš atėjau, ir nei vieno čia ne buvo? Aš šaukiau, ir nei vienas ne atsiliepė? Ar dabar *mano ranka taip trumpa pastojo, kad ne gal išgelbėti? arba ar manyje niera sylos išvalnyti? Štai, aš savo barimu †jures išdžiovinu ir vandenų sroves paverčiu į pusčią, kad jų žuvys vandens pristokusios smird, ir iš troškulio miršta.
* 4 Maiž. 11, 23. s. † 2 Maiž. 14, 22.
3. Aš *dangų apvelku tamsa ir jo apdangalą padariau, kaip žaką.
* per. 13, 10. s. 2 Maiž. 10, 21.
4. Viešpats, Ponas Dievas, davė man *išmokįtą liežuvį, kad žinočiau su pailsusiaisiais kalbėti tikru čėsu. Jis manę budina kas rytą; jis budina man ausį, kad klausau, kaip mokįtinis.
* Mat. 7, 29.
5. Viešpats, Ponas Dievas, man *ausį atvėrė, ir aš ne esmi nepaklusnus ir ne grįštu atgalios. * 2 Zom. 7, 27. s.
6. *Aš savo pakalą laikiau manę mušantiems, ir savo skruostus manę pešantiemsiems; aš savo veidą ne paslėpiau nuo apgėdinimo bei spiaudulų. * Mat. 26, 67. Jon. 19, 1.
7. Nėsa Viešpats, Ponas Dievas, gelbti manę, todėl ne įeimi į gėdą. Todėl aš savo veidą pasiuliau kaip titnagą; nės žinausi, gėdoje ne pasiliksiąs.
8. Jis arti yra, *kurs manę apteisina; kas nor su manimi bylinėti? Susieikime į kruvą! kas yra, kurs teisią provą prieš manę tur? tas te ateiti manęspi! * Rym. 8, 33.
9. Štai, Viešpats, Ponas Dievas, man gelbti; kas yra, *kursai manę nor pražudyti? Štai, jie †visi kaip rubas pasęs, kandės juos suės.
* Job. 34, 29. Rym. 8, 34. † Ps. 102, 27. Jėz. 51, 6. 8.
10. Kas yra tarp jųsų, Pono Dievo prisibijąs, jo tarno balso klausąs? kurs tamsoje vaikščioja, ir jam ne šviečia? Tas *te pasitik vardu Pono Dievo ir te nusitik savo Dievu! * Raud. 3, 26.
11. Štai, jus visi, kurie ugnį uždegate, liepsnomis aprėdyti, bevaikščiokite šviesybėje savo ugnies ir liepsnose, kurias jus uždegėte. Tai jums nusiduosti nuo mano rankos, sopėjimuose jus turite gulėti.

Perskyrimas 51.

Palinksminojimas visų Dievu nusitikinčiųjų Dievo žadėjimuose gruntavotas.

Klausykite manęs, jus, kurie teisybę vejate, kurie Pono Dievo jėškote; žiurėkite į tą uolą, iš kurios jus iškirsti este, ir į to šulinio duobę, iš kurio jus iškasti este!
2. Žiurėkite į Abraomą, savo tėvą, ir į Zorę, iš kurios jus gimę este! Nės aš jam *šaukiau, dar †vienam esančiam, ir peržegnojau jį ir išplatinau jį.
* 1 Maiž. 12. 1. Joz. 24, 3. † Ez. 33, 24.
3. Nės Ponas Dievas *linksmina Zioną, jis palinksmina visas jo pusčias ir jo pustynes padaro lyg kaip pasilinksminimo sodą, ir jo laukus lyg

Pono Dievo daržą, kad linksmybės ir džiaugsmo ten randama, dėkavojimo ir garbės giesmių. * per. 61, 3.

4. Dabokite ant manęs, mano žmonės, klausykite manęs, jus manieji! nės nuo manęs išeis įstatymas, ir savo provą aš veik pastatysu per šviesybę svieto žmonėms.

5. Nės mano teisybė yra arti, mano išganymas išeiti, ir mano rankos sudys svieto žmones. Salos laukia manęs ir lukur mano peties.

6. Pakelkite savo akis danguna, ir žiurėkite žemyn į žemę! nės *dangus kaip dumai pragaiš, ir žemė kaip rubas pasęs; ant jos gyvenantieji pamirs, kaip musės. Ale †mano išganymas išliekti amžinai, ir mano teisybė ne prapuls. * Ps. 102, 27. Luk. 21, 33. †Jėz. 45, 17. Ebr. 9, 12.

7. Klausykite manęs, jus, kurie pažįstate teisybę, tų, žmonių pulke, *kurio širdyje mano prisakymai yra! Nesibijokite, †žmonėms jus išdarkant, ir ne persigąskite, jiems jus į nusiminimą vedant! * Ps. 37, 31. †Mat. 5, 11.

8. *Nės kandės juos suės, kaip rubą, ir kirmėlės juos ės, kaip vilnonį milą; ale mano teisybė išliekti amžinai, ir mano išganymas į eilių eiles. * per. 50, 9.

9. Pabusk, pabusk, apsirėdyk mace, tu Pono Dievo ranka! Pabusk, *kaip pirmose gadynėse iš senovės! Ar ne tu tas esi, kursai puikiuosius iškirto ir smaką sužeidė? * 2 Maiž. 14, 14. 15. per. 15, 7.

10. Ar ne tu tas, kursai *jures didžiųjų giliųjų vandenų išdžiovino? kursai jurių dugną į kelią pavertė, išgelbėtiemsiems tuomi perdėm pereiti? * 2 Maiž. 14, 21. Joz. 3, 16.

11. Šitaip Pono Dievo *išgelbėtieji sugrįš ir į Zioną pareis bešlovįdami; ir †amžinas džiaugsmas bus ant jų galvos. Linksmybė bei džiaugsmas juos nutvers, ale smutka bei dusavimas nuo jų pabėgs. * per. 35, 10. † per. 66, 14. Jon. 16, 22.

12. Aš, Aš esmi jųsų linksmintojis. Kasgi tu esi, kad *žmonių bijaisi, kurie tačiau miršta? ir žmonių vaikų, lyg †šienui suėdamųjų? * Mat. 10, 28. † 1 Petr. 1, 24. s.

13. Ir užmiršti Pono Dievo, kursai tavę sutvėręs, kursai *dangų išsplečia ir žemę gruntavoja? ir tu bijaisi kasdien per visą dieną smarkininko rustybės, jam taisantis sugaišinti? Kur pasiliko smarkininko rustybė, * per. 44, 14.

14. Kaip jis turėjo skubįtis ir aplink bėginėti, kad išleistų, ir jis ne mirtų išgaišinime, nei pristoktų duonos?

15. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, sujudinąsis jures, kad jų vilnys baisiai užia; jo *vardas vadinamas Ponas Dievas Zebaot. * per. 54, 5.

16. Aš savo *žodžius į tavo burną įdėmi ir apdengiu tavę po pavėsiu savo rankų; kad dangų sodįčiau ir žemę gruntavočiau ir †Zionui tarčiau: tu esi mano žmonių pulkas. * per. 59, 21. † per. 49; 2. 3.

17. Pabusk, pabusk, atsikelk, Jėruzalė, kuri tu gėrei iš Pono Dievo rankos jo narso kyliką; mieles *puolinėjimo kyliko tu išgėrei ir lašelius laižei. * Ps. 60, 5 ir 75, 9. Jėr. 25, 15. Ez. 23, 33. 34.

18. Ne buvo nei vieno iš visų vaikų, jos augintųjų, kursai ją vadžiotų; nei vienas iš visų vaikų jos gimdytųjų, kurs ją prie rankos nutvertų.

19. *Tuodu tau nusitiko; kas tavęs pasigailėjo? Čia buvo išpustijimas, iškada, badas ir kardas, kas tavę palinksminotų? * per. 47, 9.

20. Tavo vaikai buvo *apalpę jie gulėjo ant visų ulyčių, kaip koks supančiuotas stumbras, pilni papykimo Pono Dievo ir barimo tavo Dievo. * Raud, 2, 11. 19.

21. Todėl girdėk tai, tu biednoji, ir girtoji be vyno!

22. Šitaip sako tavo Viešpats, Ponas Dievas, ir tavo Dievas, atkeršijąsis savo žmonės: *štai, aš atimu puolinėjimo kyliką iš tavo rankos, drauge su mielėmis kyliko savo didžiojo keršto; tu ne turi to daugiaus gerti; * Apr. 14, 10.

23. Bet aš jį tavo *lupikams įduosu į rankas, kurie tavo dušiai buvo sakę: „†pasilenk, kad mes viršumi pereitumbime; ir dėk savo nugarą ant žemės ir kaip ulyčią, kad per viršų perbėgiotumbime!“ * per. 49, 26. † Ps. 129, 3.

Perskyrimas 52.

Apie išgelbėjimą šventojo susirinkimo ir Evangėlijos saldybę.

Nusibudįk, nusibudįk, Zione, apsivilkis savo mace, šlovingai išsirėdyk, tu šventasis mieste Jėruzalė! Nės iš to čėso nei joks neappiaustytas arba nečystas tavyje ne karaliaus.

2. Išeik iš dulkių, *kelkis, tu apkaltoji Jėruzalė; atsirišk iš ryšių savo kaklo, tu apkaltoji duktė Ziono! * per. 49, 9.

3. Nės taipo sako Ponas Dievas:
jus dovanai este parduoti, ir be pi-
nigų busite išvaduoti.
4. Nės taip sako Ponas Dievas: mano
žmonės pirma *nusitraukė į Egyptą,
kad tenai svečiais butų; ir †Asuras
jiems be reikalo nevalę padarė.
* 1 Maiž. 46, 1. 6. s. † 2 Kar. 17, 3 ir 18, 19. s.
5. Ale kaip man dabar čionai daro!
sako Ponas Dievas. Mano žmonės
dovanai yra suklastuojami; jų viešpa-
taujantieji padaro vienus kaukimus,
sako Ponas Dievas, ir *mano var-
das visados kasdien bluznijamas.
* Ez. 36, 20. Rym. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.
6. Todėl mano žmonės tur mano
vardą pažinti tame patime čėse. Nės
štai, aš pats kalbėsu.
7. Kaip *mielos yra ant kalnų paslų
kojos, pakajų apsakančiųjų, gero pra-
nešančių, išganymą apsakančiųjų, sa-
kančių Zionui: †tavo Dievas yra ka-
ralius! * Naum. 2, 1. Rym. 10, 15. 2 Kar. 5, 20. † Jėz. 40, 9 ir 54, 5. Zak. 9, 9.
8. Tavo sargai šaukia iš didžio savo
balso ir pagir podraugei; nės aki-
mis bus matoma, kad Ponas Dievas
Zioną privers.
9. Tesilinksminie ir podraugei tepa-
girie pustynes Jėruzalės! nės Ponas
Dievas savo žmones palinksminojo
ir išgelbėjo Jėruzalę.
10. Ponas Dievas *apreiškė šven-
tąją savo ranką po akių visų pagonų,
kad †viso svieto kraštas mato išga-
nymą musų Dievo. * per. 53, 1. † Ps. 98, 3. 4.
11. Atstokite, *atstokite, išsitraukite
šalin iš čia ir ne krutįkite nieko nečy-
sto; išeikite nuo jos, čystykitės jus, ku-
rie nešate Pono Dievo rykus! * 2 Kor. 6, 17.
12. Nės jus nesiskubindami turite
šalin trauktis, nei bėgdami keliauti;
nės Ponas Dievas trauksis pirm jųsų,
ir Dievas Izraėlio jus suvalys.
13. Štai, mano tarnas išmintingai
elgsis, ir bus *iškeltas ir labai aukš-
tai paaukštintas; * per. 57, 15.
14. Kad daug tavimi pasipiktįs, ka-
dangi jo gymys biauresnis už kitų žmo-
nių, ir jo veidas ne kaip žmonių vaikų.
15. Ale šitaip jis daug pagonų *ap-
šlakstys, kad ir karaliai prieš jį savo
burną ne atvers. Nės †kuriems nie-
ko apie tai ne sakyta, šitie tai ma-
tys besigėrėdami; ir kurie nieko apie
tai ne girdėję, tie įsidabos to.
* Ebr. 12, 24. † Jėz. 65, 1. Rym. 15, 21.

Perskyrimas 53.

Kristaus muka ir prisikėlimas.

Ale *kas tik musų kozonei ir kuriam
apreiškiamas †petys Pono Dievo?
* Jon. 12, 38. Rym. 10, 16. † Jėz. 52, 10.
2. Nės jis želia po jo akių kaip čiep-
rykštė ir kaip *šaknis iš sausos že-
mės. Jis ne turėjo nei jokio manda-
gumo, nei grožybės; mes matėme jį,
ale ne buvo čia nei jokios grožybės,
kokia mums butų patikusi. * per. 11, 1.
3. Jis buvo *visų papeikčiausiasis ir
neverčiausiasis, pilnas peršulų ir ligų.
Jis taip papeiktas buvo, kad akis nuo
jo šalin nukreipė; todėl jį per nieką
laikėme. * Ps. 22, 7. 8. Mark. 9, 12.
4. Iš tiesos, *jis nešiojo musų ligą
ir ant savęs uždėjo musų peršulus.
Bet mes jį laikėme per slogintą ir Die-
vo ištiktą bei mučytą. * Mat. 8, 17. Jon. 1, 29.
5. Ale jis dėl musų nusižengimo su-
žeistas ir dėl musų griekų sumuštas.
Koravonė ant jo gul, kad mes paka-
jaus turėtumbime, *ir per jo ronas
esmi išgydyti. * 1 Petr. 2, 24.
6. Mes *visi paklydę vaikščiojome
lyg avys, kožnas žiurėjo į savo ke-
lią; ale Ponas Dievas visų musų grie-
kus ant jo †užmetė. * Ps. 119, 176. † 2 Kor. 5, 21.
7. Kaip *jis buvo koravojamas ir
mučijamas, †tai jis ne atvėrė savo
burnos, nei ėrytis **ant papiovimo
vedamas, ir nei avis nutylanti prieš sa-
vo kirpiką ir savo burną neatverianti.
* Darb. Ap. 8, 2. Mat. 26, 63 ir 27, 14. Mark. 14, 61 ir 15, 5. † Darb. 8, 32. Jon. 1, 29. ** Jėr. 11, 19.
8. Ale jis iš tužbos ir iš sudo iš-
imtas yra, kas jo amžio ilgumą iš-
kalbės! Nės jis iš gyvųjų žemės iš-
plėštas yra, kaip dėl nusižengimo
mano žmonių slogintas buvo.
9. Ir jis numirė, kaip Dievo nesibi-
jantieji, ir palaidotas yra, kaip bago-
tas; kačeig *jis nei vienam neteisy-
bės ne padaręs, nei †vyliaus jo burnoje
ne buvo. * 1 Petr. 2, 22. 1 Jon. 3, 5. † 4 Maiž. 23, 19.
10. Ale Ponas Dievas norėjo jį liga
taip sudaužyti. Kad jis savo dušią į
kaltapierę bus davęs, tai *sėklos tu-
rės ir ilgai pateks, ir ką Ponas Die-
vas (daryti) apsiėmęs, per jo ranką
bus atlikta. * Ps. 22, 31.
11. Dėl to, kad jo dušia darbo tu-
rėjo, jis savo džiaugsmą regės ir viso
pilnai turės; ir savo pažinimu jis,

mano tarnas, teisusis, daugumą apteisįs, nės *jis jų griekus neša.
* Jon. 1, 29.
12. Todėl aš jam *didį daugumą į plėšimą duosu, ir drutieji jam tur tekti į pagrėbimą, todėl, kad jis savo dušią į smertį davęs, ir †piktadėjams priskaitytas yra, ir daugumo griekus nešiojęs, ir **už piktadėjus meldęs.
* Ps. 2, 8 ir 16, 6. † Mark. 15, 28. Luk. 22, 37. ** Luk. 23, 34.

Perskyrimas 54.

Šventojo susirinkimo malonės dovana iš Kristaus, jo jaunikio.

Garbink, *tu nevaisingoji, ne auginantiji, †džiaugkis su pagarbinimu ir šukauk, tu ne esantiji nėščia! Nės bevaikė daugiaus tur vaikų, ne kaip vyrą turintiji, sako Ponas Dievas.
* Gal. 4, 27. † Zak. 9, 9.
2. Užleisk platyn ruimą savo budelės ir išplatink kaurus savo namų, ne skupčiuok; ištiesk savo virves ilgyn ir savo vinis įkalk drutai!
3. Nės išsiverši po dešinės ir po kairės; ir tavo vaikai pagonus į dalykus gaus ir išpustytuose miestuose gyvęs.
4. Nesibijok, nės tu ne busi išgėdįta; ne buk lėta, nės tu ne busi apjuokta; bet užmirši gėdos savo mergystės ir apjuoko savo našlystės daugiaus ne minėsi.
5. Nės tavo sutvertojis yra *tavo vyras, Ponas Dievas Zebaot yra jo vardas, ir tavo išgelbėtojis, Šventasis Izraėlyje, vadinamasis Dievas viso svieto.
* Oz. 2, 19.
6. Nės Ponas Dievas tavę davė paskalboje buti, kad butumbei lyg pamesta ir iš širdies smutna moteriškė, ir lyg jauna moteriškė, pravaryta budama, sako tavo Dievas.
7. Aš tavę *mažą akies mirksnį prastojau, ale su dide mielaširdingyste aš tavę surinksu.
* Ps. 30, 6.
8. Aš *savo veidą akies mirksnyje keršto mažumėlį nuo tavęs paslėpiau, ale su amžina malone tavęs susimilsu, sako Ponas Dievas, tavo Išgelbėtojis.
* per. 60, 10. Ps. 30, 6. Jėr. 33, 5.
9. Nės tai man tur buti, kaip čėse vandens Noako, kad *aš prisiekiau, vandenis Noako ne užeisiančius daugiaus ant žemės; taipo aš prisiekiau, kad aš ant tavęs ne pyksiąs, nei tavę barsiąs.
* 1 Maiž. 9, 15.
10. Nėsa ir kalnai atstos, ir kalneliai sugrius, ale mano malonė nuo tavęs ne atstos, ir mano *pakajaus suderėjimas nieku ne pavirs, sako Ponas Dievas, †tavo Susimiltojis.
* Ez. 34, 25 ir 37, 26. † Jėz. 49, 10. Ps. 116, 5.
11. Tu biednoji, kurią visos vėtros tropiją, irgi be palinksminojimo esantiji! Štai, aš tavo akimis kaip išsirėdijimą sudabįsu, ir tavo gruntą dėsu sapyrais;
12. Ir tavo langus padarysu iš kristolo, ir tavo vartus iš rubynų, ir visus tavo rubežius iš išrinktųjų akmenėlių;
13. Ir *visus tavo vaikus Pono Dievo išmokintus, ir didį †pakajų tavo vaikams.
* Jon. 6. 45. † Rym. 5, 1.
14. Tu turi įtaisyta buti teisybe. Tu busi toli nuo nevalės ir nuo neteisybės, kad to tau ne reiks bijotis, ir nuo išgąsčio, nės jis tau ne tur prisiartįti.
15. Štai, kas *prieš tavę maištą darys ir tavę užpuls, jei jie be manęs pasistengia?
* Rym. 8. 31.
16. Štai, aš tai darau, kad kalvis anglis ugnyje įpučia, jeib iš to ryką padarytų savo darbui; nės aš tai darau, kad išgaišintojas prapuola.
17. Nės visi rykai, prieš tavę įtaisomi, ne laimės. Ir kožną liežuvį, kurs prieš tavę stengiasi, *tu provoje prasudysi. Tai yra dalis tarnų Pono Dievo ir jų teisybė iš manęs, sako Ponas Dievas.
* 1 Kor. 6, 2.

Perskyrimas 55.

Apie tikrą prisivertimą Dievopi, ir apie Dievo žodį.

Klausykite visi, *kurie ištroškę este, eikite šen pas vandenį; ir jus, kurie pinįgų ne turite, eikite šen, pirkite ir valgykite; eikite šen ir pirkite be pinįgų ir dovanai, abejų, ir vyno ir pieno!
* Jon. 7, 37. Apr. 22, 17.
2. Kam pinįgų mokate, kur duonos niera, ir savo darbą, iš ko ne galite pasisotįti? Ben klausykite manęs ir valgykite gero, tai jųsų dušia su pasimėgimu *nutuks.
* Ps. 36, 9. Mal. 4, 2.
3. Palenkite šen savo ausis ir ateikite šen pas manę; klausykite, tai jųsų dušia gyva bus. Nės aš su jumis *amžiną suderėjimą darysu, butent duodamas tikrai †žadėtasias Dovido malones.
* per. 9, 6. 7. † Ps. 89, 4 s.
4. Štai, aš jį žmonėms stačiau per liudininką, per kunįgaikštį ir valdoną svieto žmonėms.
5. Štai, tu pagonus pavadįsi, kurių tu ne pažįsti; ir pagonai, kurie tavęs

ne pažįsta, tavęspi bėgs, dėl Viešpaties, tavo Dievo, ir dėl Šventojo Izraėlyje, tavę garbinančio.
6. Jėškokite Pono Dievo, kolei jis randamas yra, šaukite jopi, kolei jis arti yra!
7. * Dievo nesibijąsis te pametie savo kelią, ir piktadėjas savo mislis, ir te prisiverčia Dievopi, tai Jis jo susimils, ir musų Dievopi, nės † prie Jo yra daug atleidimo. * Ez. 18, 30. 31 ir 33, 11. † Ps. 130, 4.
8. Nės mano mislys ne jųsų mislys, ir jųsų keliai ne mano keliai, sako Ponas Dievas;
9. Bet kieku dangus yra aukštesnis už žemę, tieku ir mano keliai aukštesni už jųsų kelius, ir * mano mislys už jųsų mislis. * Ps. 92, 6.
10. Nėsa lyg kaip lietus bei sniegas iš dangaus puola ir ten ne vėl sugrįšta, bet žemę padrėkina ir ją daro vaisingą bei žaliuojančią, kad duoda sėklos sėti, bei duonos valgyti:
11. Taip tur buti ir * žodis, iš mano burnos išeinąsis; ne tur jis manęspi sugrįšti tuščias, bet darys, kas man įtinka, ir tur jam sektis, ant ko jį siunčiu. * Darb. 12, 24.
12. Nės jus pasidžiaugdami išeisite, ir pakajuje busite palydėti. * Kalnai ir kaukaros pirm jųsų linksmai šukaus pagarbindamos, ir visi medžiai ant lauko į rankas plos. * per. 44, 23.
13. Eglės augs dagių vietoje bei myrtos medžiai vietoje erškėčių; ir Ponui Dievui bus vardas ir amžinas ženklas, ne išgaišinamas.

Perskyrimas 56.

Graudenimas Dievo prisibijotis; pabarimas šunų nelojančiųjų (neviernų klebonų).

Taip sako Ponas Dievas: laikykite provą ir darykite teisybę! nės mano išganymas yra arti, kad ateitų, ir mano teisybė, kad butų žinoma daryta.
2. Gerai tam žmogui, kurs tai daro, ir tam žmogaus vaikui, kurs tai drutai laiko, kad Sabatą šwęstų ir tą ne darytų nešventą, ir savo ranką nuramdytų, kad nieko pikto ne darytų!
3. Ir * svetimasis, prie Pono Dievo prisiglaudęsis, ne tur sakyti: „Ponas Dievas manę atskirs nuo savo žmonių;“ ir išromytasis ne tur sakyti: „štai, aš esmi padžiuvęs medis.“ * per. 14, 1. Darb. 10, 35.
4. Nės taip sako Ponas Dievas išromytiemsiems, kurie * mano Sabatas švenčia ir apsiima to, kas man patinka, ir mano suderėjimą drutai laiko: * per. 58, 13.
5. Aš jiems savo namuose ir savo tarpmuryje vietos duosu ir geresnį vardą, ne kaip sunums bei dukterims; amžiną vardą aš jiems duosu, ne pragaištantį.
6. Ir svetimuosius vaikus, kurie prie Pono Dievo prisiglaudė, kad jam šlužytų ir jo vardą mylėtų, kad jo tarnais butų; kožną, Sabatą laikantįjį, kad ją ne darytų nešventą, ir mano suderėjimą drutai laikytų, —
7. Šitus privesu prie * savo šventojo kalno ir palinksmįsu juos savo maldų namuose, ir jų apieros ir deginimo apieros man mielos bus ant mano altoriaus; nės † mano namai maldų namai vadinami visiems svieto žmonėms. * Ps. 2, 61. † Mat. 21, 13. Mark. 11, 17. Luk. 19, 46.
8. Viešpats, Ponas Dievas, patremtuosius iš Izraėlio surenkąsis, sako: Aš dar daugiaus surinksu prie to pulko, kurie surinkti yra.
9. Visos žvėrys ant lauko, ateikite ir ėskite, beje visos žvėrys girioje.
10. Visi jų sargai yra akli, jie visi nieko ne žino; jie yra šunys neloją, kurie ne gal barti: tinginiai, gul ir rods miegti.
11. Ale jie druti šunys ant kuno, jie niekados ne pasotinami. Jie, ganytojai, ne žino nei jokio proto; kožnas * žiuri į savo kelią, † kožnas sau godžiai naudojasi, sau tikrai. † per. 53, 6. † Jėr. 6, 13 ir 8, 10.
12. * „Eikite šen, atsineškime vyno ir apsigerkime; ir rytoj bus, kaip šendien, ir dar toli daugiaus.“ * per. 22, 13.

Perskyrimas 57.

Dievas nor kietsprandžius koravoti ir Dievopi prisiverčiantiems pakajų sutekti.

Ale teisusis prapuola, ir niera nei vieno, * tai į širdį dedančio; ir šventi žmonės suvalomi, ir nei vienas to ne atboja. † Nės teisieji suvalomi pirm negandos; * Jėr. 12, 11. † Ps. 12, 2.
2. Ir kurie be klastos elgėsi, pareina į pakajų ir ilsis savo kamarose.
3. Ir jus, prieikite artyn, jus vaikai apmonytojos, jus vaikai * venčiavonystės peržengtojo ir kekšės! * Mat. 12, 39.
4. Kuriuomi dabar jus pasidžiaugsite? ant kurio dabar nasrus atversite ir liežuvį iškišite? Ar ne jus este vaikai peržengimo ir netikroji sėkla?

5. Jus, kurie lyg zyliodami dievaičiumpi bėgate po visais žaliuojančiais medžiais, ir papiaujate kudikius prie upelių po uolų rievomis?
6. Tavo darbas yra prie glitųjų upelių akmenų, šitie yra tavo dalykas; šitiems tu palieji savo gėrimo apierą, valgio apierą apieravodamas. Begu aš tuomi pasilinksminčiau?
7. Tu savo lovą dedi ant aukšto iškelto kalno, o ten ir užeini aukštyn apieravoti.
8. Ir už durų bei atverijų statai tu savo paminklą. Nės tu nuo manęs kuliais šalin verties, ir užeini aukštyn ir savo lovą padarai plačią, ir su jais iš vieno eini; tu myli jų guolį, kur juos tikt pamatai.
9. Tu su aliejumi eini pas karalių ir turi visokių skaniai kvepiančių žolių, ir savo paslus tu toli nusiunti, ir pažeminta esi iki peklos.
10. Tu prisidirbai daugybėje savo kelių ir ne tarei: „aš liaujuos," bet kadangi randi gyvastį savo rankoje, tai ne pailsti.
11. Dėl ko tu taip rupestinga esi ir taip bijaisi, ir tačiau su melais apsieidama ir manęs ne minėdama tai prie širdies ne prileidi? Begu dingai, *manę amžinai tylėsiantį, kad tu manęs taip abelnai nesibijai? *Ps. 50, 21.
12. Ale aš tau parodysu tavo teisybę ir tavo darbus, kad jie tau niekam ne derės.
13. Kad šauksi, tai tau tavo pulkai te pagelbti. Ale vėjas juos visus paneš šalin, ir niekystė juos atims. Ale *kas manimi nusitik, tas žemę palaikytinai gaus ir †mano šventąjį kalną per tėviškę apturės, *per. 60, 21. Ps. 2, 12. † Ps. 15, 1.
14. Ir sakys: *klokite, klokite, taisykite kelią, atimkite iš mano žmonių kelių nuotrankas! *per. 62, 10.
15. Nėsa *šitaip sako Aukštasis ir aukštai Iškeltasis, amžinai Gyvenąsis, kurio vardas šventas yra: aš, Gyvenąsis aukštybėje ir šventoje vietoje, ir †prie tų, kurie sudaužytą ir žemą dvasę tur, kad atgaivinčiau dvasę **nužemintųjų ir širdį sudaužytųjų; *Ps. 113, 5. s. † Jėz. 66, 2. ** Mat. 5, 3.
16. Aš ne visados *bylinėsu, neigi amžinai keršysu; bet nuo mano veido dvasė pus, ir aš kvėpimo padarysu. *Ps. 103, 9.
17. Aš papykęs buvau ant neviežlybumo jų godo ir mušiau juos, *pasislėpiau ir pykau; tai jie šen ir ten vaikščiojo keliu savo širdies. *per. 59, 2.
18. Ale žiurėdamas į jų kelius, išgydžiau juos ir vadžiojau juos, ir daviau jiems vėl palinksminojimo, ir tiems, kurie anus apgedėjo.
19. Aš leisu lupų vaisių, taip sakančių: pakajus, pakajus abejiems, ir toli ir arti esantiems, sako Ponas Dievas, ir juos išgydįsu.
20. Ale Dievo nesibijantieji yra lyg jurės nepakajingos, kurios ne gal buti tykos, ir jų vilnys purvus ir mėšlą išmeta.
21. *Dievo nesibijantieji ne tur pakajaus, sako mano Dievas. *per. 48, 22.

Perskyrimas 58.

Apie pastnįkavimą ir šventos dienos pašventinimą.

Šauk drąsiai, ne čėdyk, pakelk savo balsą, kaip trubą, ir pasakyk *mano žmonėms jų peržengimą ir giminei Jokubo jų griekus! *Mik. 3, 8.
2. Jie kasdien manęs jėško ir nor žinoti mano kelius, kaip žmonės, kurie teisybę jau butų darę ir provą savo Dievo ne butų prastoję. Jie manę vadina *į provą ir nor su savo Dievu bylinėti. *per. 1, 18 ir 43, 26.
3. „Kam mes pastnįkaujame, ir tu ant to ne žiuri? kam savo kuną varginame, ir tu to ne nori žinoti?" Štai, jus pastnįkaudami darote savo valę, ir visus savo skolininkus spaudžiate.
4. Štai, jus pastnįkaujate besibardami ir susivaidįdami, ir mušate su kumščia bedieviškai. Ne taip pastnįkaukite, kaip dabar darote, kad garsas apie jus aukštybėje girdimas yra!
5. Ar tai butų *pastnįkavimas, man patinkąs, kad žmogus savo kunui tą dieną pikto daro, arba savo galvą nuleidžia, kaip plušė, arba ant žako ir pelenuose gul? Ar tai norite pastnįką vadinti ir dieną, Ponui Dievui įtinkančią? *Zak. 7, 5 ir 8, 19. Mat. 6, 16. s.
6. Ale tai yra pastnįkavimas, kuriuomi aš mėgstu: paleisk, kurius su neteisybe surišai, *palengvįk, kurius apsunkini, paleisk, kurius spaudi, plėšk šalin visą sunkybę! *Ez. 18, 16.
7. *Laušk išalkusiam savo duoną, ir bėdoje esančius įvesk į namus!

Jei tu kokį nuogą matai, tai aprėdyk
jį, ir ne atsitrauk nuo savo kuno!
* Ez. 18, 7. Mat. 25, 35.
8. Tada *tavo šviesa prabrėkš lyg
aušra, ir tavo pasigerinimas umai
augs, ir tavo teisybė eis pirm tavęs,
ir Pono Dievo šlovė tavę priims prie
savęs. * perkš. 10. Ps. 37, 6.
9. Tada tau prašant Ponas Dievas
tau atsilieps, tau be šaukiant jis sa-
kys: štai, čia esmi! Jei tu nei vieno
pas savę ne apsunkįsi, nei pirštais
ne rodysi, nei pikto ne kalbėsi,
10. Ir išalkusiam duosi rasti tavo širdį,
ir biednąją dušią pasotįsi: tai *tavo
šviesybė tamsumoje užtekės, ir tavo
tamsa bus kaip pietus; * Ps. 112, 4.
11. Ir Ponas Dievas tavę nepaliau-
damas ves ir tavo dušią pasotįs; ir
busi kaip *daržas, vandenimi pašla-
pintas, ir kaip šaltinis, vandens nie-
kados ne pristokstąs. * Ps. 51, 3. Jėr. 31, 12.
12. Ir per tavę *bus budavota, kas
ilgai pusta gulėjo; ir gruntą dėsi, į
eilių eiles išliekantį, ir vadinamas
busi: spragas užtveriąsis ir kelius tai-
sąsis čion gyventinai. * per. 61, 4.
13. Jei tu savo koją nuo *Sabatos
nukreipsi, ne darydamas, kas tau pa-
tinka mano šventoje dienoje, tai link-
sma Sabata bus vadinama, Poną Die-
vą šventinti ir garbinti. Nėsa taipo
tu jį garbįsi, ne darydamas savo ke-
lius, nei ne randamas tame, kas tau
įtinka, arba ką tu kalbi. * per. 56, 4.
14. Tada tu pasimėgsi Ponu Dievu,
ir aš paaukštįsu tavę į žemės aukš-
tybes ir valgydįsu tavę tėviške tavo
tėvo Jokubo; nės *Pono Dievo bur-
na tai sako. * per. 1, 20.

Perskyrimas 59.

Žydų griekai suskaitomi, ir Kristus pažadamas.

Štai, *Pono Dievo ranka ne per-
trumpa, kad ne galėtų gelbėti; ir jo
ausis ne apkurto, kad ne išgirstų;
* per. 50, 2. 4 Maiž. 11, 23. Luk. 1, 37.
2. Bet jųsų neviežlybumai atskiria
jus bei jųsų Dievą, ir jųsų griekai
*paslepia veidą nuo jųsų, kad ne
išklausomi este. * Pam. 1, 28. Mik. 3, 4.
3. Nės *jųsų rankos krauju ištep-
tos ir jųsų pirštai neviežlybumu;
jųsų lupos kalba melagiškai, jųsų lie-
žuvis neteisybę sumislija. * per. 1, 15.
4. Niera nei vieno, teisybę mokinan-
čio, arba viernai sudijančio. Kiekvie-
nas niekingais daiktais nusitik, ir
kožnas kalba niekam ne vertus daik-
tus; jie *nelaime yra nėšči ir augina
apmaudą. * Job. 15, 35.
5. Jie peria Basiliskio kiaušus ir
audžia vortinklius. Jei kas jų kiau-
šių valgo, tas tur mirti; bet jei juos
sumindžioji, tai angis iššok.
6. Jų *vortinkliai ne deri drabužiams,
ir jų audimas ne deri užklodei; nės jų
darbai yra apmaudas, ir jų rankose
yra prispaudimas per nevalę. * Job. 8, 14.
7. Jų *kojos yra tekinos ant nelabu-
mo ir greitos, nekalto kraujo pralieti;
jų mislys yra apmaudas, jų kelias yra
vienas pagadinimas ir iškada. * Rym. 3, 15.
8. Jie ne pažįsta pakajaus kelio, ir
niera teisybės jų žingsniuose; jie yra
perkreipti savo keliuose; kas ant jų
vaikščioja, tas niekadai ne tur pakajaus.
9. Todėl yra sudas toli nuo musų,
ir mes teisybės ne įgauname. Mes
laukiame šviesybės, ir štai, aptemsta;
(mes laukiame) spindulio, ir štai, tamsoje
*be vaikščiojame. * per. 9, 2.
10. *Mes čiupinėjame sienas lyg ak-
lieji, ir krapinėjame lyg akių ne tu-
rintieji. Mes užsigauname vidurdie-
nyje, kaip apytamsoje; mes esme tam-
sybėje, kaip negyvieji. * 5 Maiž. 28, 29.
11. Mes visi murmime kaip meš-
kos, ir *ulduojame kaip karveliai; nės
mes laukiame sudo, tai jo niera; iš-
ganymo, ir jis toli nuo musų. * Ez. 7, 16.
12. Nės musų peržengimų po tavo
akių yra perdaug, ir musų griekai
atsako prieš mus. Nės musų per-
žengimai yra musip, ir mes jaučiame
savo griekus,
13. Ką mes nusidedame ir *meluo-
jame prieš Poną Dievą, ir ką atsi-
kreipiame nuo savo Dievo, ir ką mes
kalbame, (kitus) prispausti ir ne klau-
syti, sudumodami ir išmislydami ne-
viernius žodžius iš širdies. * Ps. 55, 12.
14. Todėl ir sudo padarymas atga-
lios atstojo, ir teisybė tolyn nužengė;
nės tiesa puolinėja ant ulyčios, ir
sudas ne gal pavaikščioti;
15. Ir tiesos yra gloda, ir kas nuo
piktumo atsitrauk, tas kožno plėšimas
tur buti. Toktai mato Ponas Dievas,
ir jam ne įtinka, kad provos niera.
16. Ir jis mato, nei vieno čia ne esant,

ir dyvijas, kad nei vienas juos ne užstoja. Todėl jis pats sau *gelbti savo ranka, ir jo teisybė jį išlaiko. * per. 63, 5.
17. Nėsa *jis teisybe apsirėdo, kaip pancėrium, ir šalmą išganymo ant savo galvos uždeda; ir apsivelk ant atkeršijimo, ir kerštu apsirėdo, kaip sermėga, * Ep. 6, 14. 17. 1 Tes. 5, 8.
18. Kaip savo priešininkams atlygįsias ir savo neprieteliams didžiu kerštu užmokėsiąs; ir mielai saloms nor mokėte užmokėti,
19. Kad Pono Dievo vardo butų prisibijota nuo nusileidimo, ir jo šlovės nuo saulės užtekėjimo; kad jis ateis lyg užlaikyta upės srovė, kurią vėjas Pono Dievo varo.
20. Nėsa *tiems iš Ziono ateis Išgelbėtojis, ir tiems, kurie prisiverčia nuo griekų Jokubo, sako Ponas Dievas. * per. 1, 27. Rym. 11, 26.
21. Ir aš darau tokį susiderėjimą su jais, sako Ponas Dievas: mano Dvasė, pas tavę esantiji, ir *mano žodžiai, kurius aš į tavo burną įdėjau, nuo tavo burnos ne tur atstoti, nei nuo burnos tavo vaikų bei vaikų vaikų, sako Ponas Dievas, iš šio čėso iki amžių amžių. * per. 51, 16. Jėr. 1, 9.

Perskyrimas 60.

Krikščionių naujojo Testamento susirinkimas, turtai ir lobis.

*Kelkis, prašvisk! nėsa tavo †šviesybė ateiti, ir Pono Dievo šlovė užteka ant tavęs. * per. 52, 1. † per. 9, 2.
2. Nėsa štai, *tamsybė apdengia žemę, ir nešviesybė žmones. Ale ant tavęs užteka Ponas Dievas, ir jo šlovė pasirodė ant tavęs. * Maiž. 10, 23.
3. Ir pagonai vaikščios tavo *šviesybėje, ir karaliai skaistume, kursai ant tavęs užteka. * Mat. 4, 16.
4. *Pakelk savo akis ir žiurėk aplinkui! šie visi susirinkę ateina tavęspi. Tavo sunus iš tolo ateis, ir tavo dukters prie †šalies bus ušaugintos. * per. 49, 18. † per. 66, 12.
5. Tada tu išvysi savo pasimėgimą ir didei pasidžiaugsi, ir tavo širdis dyvysis ir išsiplatįs, kad *daugybė pajuriuose tavęspi prisivers, ir pagonų pulkai tavęspi ateis. * Mat. 8, 11.
6. Nėsa verbludų daugybė tavę apdengs, tekunai iš Midiano ir iš Epa. Iš *Sabos jie visi ateis; aukso bei kodylo atneš ir Pono Dievo garbę apsakys. * Mat. 2, 11.
7. Visos kaimenės Kėdaro tavęspi bus sugintos, ir avinai Nėbajoto tau šlužys. Jie bus ant mano mielojo altoriaus apieravojami; nėsa aš namus savo šlovės išgrožįsu.
8. Kas tai per vieni, kurie lekia, kaip debesys, ir kaip karveliai savo langumpi?
9. Salos manęs laukia, ir jurių laivai iš senų dienų, kad tavo vaikus iš tolo atgabentų *su jų sidabru ir auksu, vardui Viešpaties, tavo Dievo, ir Šventamjam Izraėlyje, kurs tavę šlovingą padarė. * Ps. 45, 13.
10. Svetimi tavo murus budavos, ir jų karaliai tau šlužys. Nės aš savo *papykime tavę ištikau, ir savo malonėje susimilstu ant tavęs. * per. 54, 7. 8.
11. Ir tavo *vartai visados bus atviri, nei dieną, nei naktį ne bus užrakinti, kad pagonų pulkai tavęspi butų atvesti, ir jų karaliai artyn pridažioti. * Apr. 21, 25.
12. Nės kurie pagonai arba karalystės tau ne norės šlužyti, tie turės prapulti, ir pagonai išpustyti buti.
13. *Šlovė Libanono tau teks, eglės, jovarai ir bukso medžiai podraugei, išdabinti vietą mano šventinyčios; nės aš vietą savo kojų šlovingą padarysu. * per. 35, 2.
14. Taipjau ir tie pasikloniodami prie tavęs ateis, kurie tavę pamynė; ir visi, kurie tavę papeikė, tau prie kojų puls ir vadįs tavę miestu Pono Dievo, Zionu Šventojo Izraėlyje.
15. Nės todėl, kad tu buvai prastota ir nekenčiama, kur nieks ne ėjo, padarysu aš tavę puikybe amžinai ir džiaugsmu į eilių eiles,
16. Kad tu pieno iš pagonų žįsi, ir karalių krutys tavę žindys; *kad tu ištirtumbei, manę esantį Poną Dievą, tavo Išganytojį, ir manę esantį macnųjį Jokubo, tavo Atpirktojį. * per. 49, 23.
17. Aš auksą į vario vietą ir sidabrą į geležies vietą atgabęsu, ir varią į medžio vietą ir geležį į akmenų vietą; ir darysu, kad tavo užveizdai *pakajų mokįtų, ir tavo dušios rupįtojai teisybę apsakytų. * per. 52, 7.
18. Ne bus daugiaus girdėti prispaudimų tavo žemėje, nei iškados arba

pagadinimo tavo rubežiuose; bet tavo *murai bus vadinami išganymas, ir tavo vartai liaupsė. * per. 26, 1.

19. *Saulė tau daugiaus ne švies dienoje, nei mėnesio skaistumas tau ne žibės; bet Ponas Dievas bus tau amžina šviesybė, ir tavo Dievas bus tavo garbė. * Apr. 21, 23.

20. Tavo saulė jau ne nusileis daugiaus, neigi tavo mėnuo šviesybę ne pames; nės Ponas Dievas tau bus amžina šviesybė, ir dienos tavo vargų pasibaigsis.

21. Ir tavo žmonės bus vieni teisus ir žemę amžinai apturės, kaip kurie čiepas mano čiepijimo ir darbas mano rankų yra ant šlovės.

22. Iš mažiausiojo bus tukstančiai, ir iš prasčiausiojo didė daugybė žmonių. Aš, Ponas Dievas, tai tikru čėsu umai ištaisysu.

Perskyrimas 61.

Kristaus pamokinančiojo urėdystė ir krikščioniškojo susirinkimo džiaugsmas.

Pono Dievo *Dvasė yra ant manęs, todėl manę Ponas Dievas pamostijo. Jis manę siuntė biedniemsiems (malonės žodį) apsakyti, sulaužytasias širdis †palinksmįti, pasakyti apkaltiems išvalnijimą, surištiems atrišimą, * Luk. 4, 18. † Jėz. 30, 26.

2. Apsakyti maloningą Pono Dievo metą, ir atkeršijimo dieną musų Dievo, *palinksminti visus smutnuosius, * Mat. 5, 4.

3. Padaryti smutniemsiems *Zione, kad jiems išsigrožinimas už pelenus, ir linksmybės aliejus už smutką, ir gražus rubai už smutną dvasę duoti butų; kad jie vadinami butų teisybės medžiai, Pono Dievo †čiepai ant šlovės. * per. 51, 3. † per. 60, 21.

4. Jie senasias pustynes budavos, ir kas senose gadynėse buvo išgaišinta, pakurs; jie išpustytuosius miestus, į eilių eiles gulėjusius, atnaujįs.

5. Svetimi stovės, jųsų kaimenę be ganydami, ir kitų žemių žmonės bus jųsų laukininkai ir vyno daržininkai.

6. Ale jus turite *kunįgai Pono Dievo vadinami buti, ir šauks jus tarnais musų Dievo; ir valgysite pagonų gerybę ir jų šlovę pasigirsite.* per. 66, 21.

7. Už jųsų apjuoką dvigubai ateis, ir už gėdą jie tur *linksmi buti ant savo dirvų. Nės jie dukart tiek apturės savo žemėje, jie amžiną džiaugsmą apturės. * per. 35, 10.

8. Nės aš esmi Ponas Dievas, teisybę mylįs, ir nekenčiu plėšimo apierų; ir padarysu, kad jų darbas butų tikrai naudingas; ir *amžiną derėjimą su jais padarysu. * per. 54, 10 ir 55, 3.

9. Ir jų sėkla tur pažįstama buti tarp pagonų, ir jų vaikų vaikai tarp svieto žmonių; kad, kas juos matys, juos pažįs, kad jie esą sėkla, Pono Dievo peržegnota.

10. Aš *džiaugiuos Ponu Dievu, ir mano dušia linksminasi savo Dievu; nėsa jis manę apvilko †rubais išganymo ir sermėga teisybės aprėdė, kaip jaunikį kunįgišku aprėdymu, ir kaip marti savo graikštume puikavoja. * Abak. 3, 18. † Sak. 3. 5.

11. Nėsa lyg kaip uglis iš žemės auga, ir sėkla darže išdygsta, šitaip teisybė ir *gyrus po akimis visų pagonų pažels iš Viešpaties Pono Dievo.* Zep. 3, 20.

Perskyrimas 62.

Šlovė krikščioniškojo susirinkimo naujame įstatyme.

Dėl Ziono aš ne tylėsu, ir dėl Jėruzalės aš ne apsistosu, pakolei jos teisybė išeis kaip žibėjimas, ir jos išganymas užsidegs kaip žiburys;

2. Kad pagonai matytų tavo teisybę, ir visi karaliai tavo šlovę; ir tu busi *nauju vardu vadinama, kurį Pono Dievo burna pramįs. * per. 65, 15. Apr. 2, 17.

3. Ir tu busi gražus vainikas rankoje Pono Dievo ir karališka kepurė rankoje tavo Dievo.

4. Ne busi toliaus vadinama *apleistoji, nei tavo žemė pustynė, bet tu vardu busi: „aš ja †pasigėriu“, ir tavo žemė: „mielulė.“ Nės Ponas Dievas tavimi pasigėrėjo, ir tavo žemė tur mielulį. * per. 60, 15. † Ps. 16, 3.

5. Nėsa kaip susižadėjęsis savo mylimąją myl, šitaip tavo vaikai tavę mylės; ir kaip jaunikis džiaugias iš marčios, šitaip tavo Dievas *tavimi džiaugsis. * Zep. 3, 17.

6. Ak Jėruzalė, aš *sargus pastatysu ant tavo murų, kurie ne tur tylėti niekadai, per visą dieną ir per visą naktį, ir kurie Pono Dievo turės minėti, idant pas jus ne butų nei jokio tylėjimo, * per. 52, 8.

7. Ir jus apie Jį ne tylėtumbite, iki

Jėruzalė gatava ir statyta butų *per
garbę ant žemės. * per. 61, 11.
8. Ponas Dievas pasibažijo per savo
dešinę ir per ranką savo macies: aš tavo javus ne duosu daugiaus valgyti *tavo nerieteliams, nei tavo šviežų vyną, kuriuomi prisidirbai, ne duosu svetimiems gerti; * per. 65, 21. 22. Vald. 6, 3.
9. Bet tie, kurie juos suvalo, ir valgys jų, Poną Dievą pagarbindami; ir kurie jį suneša, jo gers prybažnyčiose mano šventinyčios.
10. Nueikite, nueikite pro vartus, pritaisykite žmonėms kelią, *išklokite, išklokite kelią, išrankiokite akmenis, pakelkite karunženklį ant svieto žmonių! * per. 57, 14. Ps. 68, 5.
11. Štai, Ponas Dievas duodasi išgirst iki svieto kraštų. *Sakykit dukterei Ziono: štai, tavo išganymas ateiti; štai, jo †alga yra su juomi, ir jo atlyginimas po jo akių yra!
* Sak. 9, 9. † Jėz. 40, 10. Apr. 22, 12.
12. Jie bus vadinti šventieji žmonės, *išgelbėtieji Pono Dievo; ir tavę šauks miestu atlankytu ir ne pamestu miestu. * per. 35, 10.

Perskyrimas 63.

Kristaus kova ir pergalėjimas; šlovė Dievo dyvnų darbų.

Kas tai per vienas, kurs iš Edomo ateiti, su raudonokais rubais iš Bozros? taip išrėdytas savo rubais ir atžengiąs didėje savo syloje? „Aš esmi *teisybę mokinąsis ir didei mokąsis pagelbėti.“ * per. 45, 19.
2. Kodėlgi *tavo drabužis taip raudonokas, ir tavo rubas lyg mindžiojančio vynspaustuvėje? * Apr. 19, 13.
3. „Aš vienas mindžioju spaustuvėje, ir nei vienas svieto žmonių niera su manimi. Aš juos mindžiojau savo papykime ir sumindžiojau savo didime narse. Iš to jų pergalėjimas ant mano rubų užteškėjo, ir visus savo drabužius ištepiau.
4. Nės aš užsiėmiau *atkeršijimo dieną; metas, savuosius išvaduoti, priėjo. * per. 13, 9 ir 34, 8. Jėr. 51, 6.
5. Nės aš apsižvalgiau, ir ne buvo nei vieno pagelbėtojo; ir aš persigandau, ir nei vienas manęs ne prilaikė; bet mano petys turėjo manę pagelbėti, ir mano narsas manę prilaikė.
6. Todėl aš svieto žmones *sumindžiojau savo papykime ir apgirdžiau juos savo didime narse, ir jų išgalėjimą į žemę parstumiau.“ * Ps. 18, 39. Apr. 14, 20.
7. Aš Pono Dievo geradėjystės minėsu, ir Pono Dievo pagarbinimo visuose dalykuose, kurius mums Ponas Dievas padaręs yra, ir didžiosios gerybės ant namų Izraėlio, kurią jis jiems padaręs yra per savo mielaširdingystę ir didį susimilimą.
8. Nės jis tarė: juk jie yra mano žmonės, vaikai tikrai vierni. Todėl jis buvo jiems išganytoju.
9. Kas juos vargino, tas ir jį vargino, ir *angielas, po jo akių esąs, pagelbėjo jiems. Jis išgelbėjo juos todėl, †kad juos mylėjo ir jų čėdijo. Jis priėmė juos ir **nešiojo juos visada iš senovės. * 2 Maiž. 32, 34. s. † Ep. 5, 25. ** Jėz. 46, 4.
10. Ale jie *papykino ir įraudino Jo šventąją Dvasę, todėl Jis jiems pastojo jų nerieteliu ir kariavo prieš juos.
* Ep. 4, 30.
11. Ir jis vėl atsiminė pirmosios gadynės, Maižėšiaus, tarp jo žmonių buvusiojo. Kamegi dabar tas juos *iš jurių išvedęsis podraugei su ganytojais jo kaimenės? kame tas, kursai savo šventąją Dvasę į juos davė? * 2 Maiž. 14, 30.
12. Kursai Maižėšių prie dešinės vedė savo šlovinga ranka, kursai vandenis perskyrė jų pryšakyje, kad sau amžiną paminklą pasidarytų?
13. Kursai juos vedė per gilybę, kaip žirgus pusčioje neslystančius?
14. Kaip galvijus į lauką nueinančius, kvapu Pono Dievo varomus, šitaipjau tu savo žmones vedei, kad sau šlovingą paminėjimą pasidarytumbei.
15. Taigi *dabar žiurėk iš dangaus ir veizdėk žemyn iš savo šventųjų, šlovingųjų namų! Kame dabar tavo keršijimas, tavo macis? Tavo didysis širdingasis susimilimas apsikietina prieš manę. * 5 Maiž. 26, 15. s.
16. Juk tu esi musų tėvas. Nės Abraomas apie mus ne žino, ir Izraėlis musų ne pažįsta. Ale tu, Pone Dieve, *esi musų tėvas ir musų išgelbėtojis, iš senovės tai tavo vardas.
* 5 Maiž. 32, 6.
17. Kodėl tu duodi, Pone Dieve, mus klajoti nuo tavo kelių, ir musų širdį užsikietinti, kad tavęs nesibijomės? Atgrįšk dėl savo tarnų, dėl giminių, sau išrinktųjų!

18. Jie tavo šventuosius žmones kone visus pergal, tavo priešininkai *sumindžioja tavo šventybę. * Ps. 79, 1.
19. Mes esme lygiai kaip pirma, tau ant musų ne karaliaujant, ir kaip mes tavo vardu ne buvome vadinami.

Perskyrimas 64.

Malda dėl išgelbėjimo.

Ak, kad tu dangų sudraskytumbei ir nueitumbei žemyn, kad kalnai ties tavimi sutirptų,
2. Kaip karštas vanduo iš didės ugnies verda per viršų, kad tavo vardas pažįstamas butų tarp tavo neprietelių, ir pagonai prieš tavę drebėti turėtų
3. Per dyvus, tavęs daromuosius, kurių nelaukiama, kaip tu nužengei žemyn, ir kalnai po tavo akių sutirpo!
4. Kaipgi *nuo svieto pradžios ne patirta, nei ausimis girdėta, neigi nei viena akis ne regėjo, be tavęs, Dieve, kas nusiduosti tavęs laukiantiems. * 1 Kor. 2, 9.
5. Tu sutikai linksmuosius bei teisybę išpildančuosius ir ant tavo kelių tavęs menančuosius. Štai, tu tiesa supykai, mums susigriešijant ir tame ilgai pasiliekant; ale tačiau mums buvo pagelbėta.
6. Ale dabar mes visi *kaip nečystieji esme, ir visa musų teisybė yra lyg išteptas drabužis. Mes visi pavytome, kaip lapai, ir musų griekai mus nuneša kaip vėjas. * Joh. 14, 4. Ez. 36, 17.
7. Nei vienas ne šaukia tavo vardo, arba *keliasi, prie tavęs laikytis. Nės tu savo veidą †paslepi nuo musų ir mus musų griekuose užtrokšdini. * Ps. 106, 23. Ez. 13, 5. † Jėz. 54, 8.
8. Ale dabar, Pone Dieve, tu esi *musų tėvas; mes †esme molis, tu musų puodžius, ir mes visi esme tavo rankų darbas. * Mal. 2, 16. † Rym. 9, 20. 21.
9. Pone Dieve, ne pyk taip labai ir *ne minėk amžinai grieko! Ben veizdėk ant to, kad mes visi tavo žmonės esme! * Ps. 25, 7 ir 79, 8.
10. *Miestai tavo šventinyčios pustynė pastojo, Zionas pustynė pastojo, Jėruzalė gul išpustyta. * Ps. 74, 7 ir 79, 1.
11. *Namai musų šventybės ir šlovės, kuriuose tavę musų tėvai garbino, ugnimi yra sudegįti, ir vislab, ką gražių daiktų turėjome, sudarkyta. * 2 Kar. 25, 9.
12. Pone Dieve, *argi ne pasigailėsi musų tokioje (bėdoje esančių), ir †tylėsi ir mus taip didei vargįsi? * 4 Maiž. 17, 13. † Jėz. 65, 6.

Perskyrimas 65.

Žydų patrėmimas; pagonų pavadinimas.

Aš *jėškomas esmi tų, kurie manęs ne klausinėjo; aš atrandamas esmi tų, kurie manęs ne jėškojo; ir pagonams, kurie mano vardo ne šaukia, aš sakau: †štai esmi! štai esmi! * per. 55, 5. Rym. 20, 20. † Jėz. 58, 9.
2. Nės aš *savo rankas ištiesiu per čielą dieną žmoniump nepaklusniump, kurie †savo dumas seka keliu ne geru. * Pam. 1, 24. † Jėr. 3, 17.
3. Žmonės, kurie manę įpykina, visados yra po mano akių, apieravoja daržuose ir rukina ant plytų,
4. Gyvena tarp kapinių ir laikosi duobėse, ėda *kiaulieną ir nekenčiamų valgių tur savo puoduose, * per. 66, 17.
5. Ir sako: „pasilik namieje ir ne lytėk manęs, nės aš turu tavę šventinti.“ Tokie tur dumais pastoti mano keršte, ugnimi, per visą dieną deganČia.
6. Štai, po mano akių yra parašyta: *aš ne tylėsu, bet užmokėsu, beje, aš jiems į jų antį užmokėsu, * per. 64, 6. 12.
7. Abiejus, ir jų nusižengimus ir jų tėvų nusižengimus podraugei, sako Ponas Dievas, kurie ant kalnų rukino ir manę ant kalnelių darkė; aš jiems *priseikėsu jų pirmuosius darbus į jų antį. * Luk. 6, 38.
8. Taip sako Ponas Dievas: lyg kaip šviežų vyną vynkekėje randant sako: „ne pagadįk tai, nės *žegnonė viduje yra“; šitaip aš dėl savo tarnų tai darysu, †kad ne vislab pagadįsu. * Joėl 2, 14. † Jėz. 6, 13.
9. Bet iš Jokubo duosu sėklos užaugti, ir iš Judo, kursai manąjį kalną apturėtų; nės mano išrinktieji tur jį apturėti, ir mano tarnai tur tenai gyventi.
10. Ir Saron bus namai kaimenei, ir *dauba Akor bus prydaržė galvijinė mano žmonėms, manęs jėškantiems. * Joz. 7, 26.
11. Ale jus, kurie Poną Dievą prastojate ir mano šventojo kalno užmirštate ir stalą Gadui įtaisote, ir pilnai pripilate gėrimo apierą *Menui, — * Jėr. 7, 18.
12. Gerai, aš jus priskaitysu kardui, kad jus visi pasilenkti turėsite papiovimui, todėl, kad *aš šaukiau, ir

jus man ne atsiliepėte; kad aš kalbėjau, ir jus ne klausėte, bet darėte, kas man ne patiko, ir apsiėmėte sau, kas man ne miela buvo. * Rym. 10, 21.
13. Dėl to taip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, mano tarnai *valgys, ale jus alksite; štai, mano tarnai gers, ale jus trokšite; štai, mano tarnai linksmi bus, ale jus išgėdįti busite; * per. 55, 1. Ps. 22, 27. Mat. 5, 6.
14. Štai, mano tarnai iš linksmos širdies šukaus, ale jus iš širdies skaudėjimo rėksite ir dejuodami kauksite,
15. Ir savo vardą paliksite mano išrinktiemsiems pasibažijimui; ir Viešpats Ponas Dievas tavę nužavįs, ir savo tarnus *kitu vardu pramįs, * per. 62, 2.
16. Kad, kurs persižegnosis ant žemės, tas tikru Dievu persižegnos; ir kas prisieks ant žemės, tas *per tikrąjį Dievą prisieks; nės pirmosios tužbos yra užmirštos ir nuo mano akių jos yra paslėptos. * Jėr. 4, 2 ir 12, 16.
17. Nės štai, aš *naują dangų ir naują žemę sutversu, kad pirmųjų ne bus daugiaus minėta, neigi širdyje atsimįs; * per. 66, 22. 2 Petr. 3, 13. Apr. 21, 1.
18. Bet jie *amžinai džiaugsis ir linksmi bus iš to, ką aš sutveriu. Nės štai, aš Jėruzalę sutversu pasilinksminimui ir jos žmones džiaugsmui. * per. 35, 10.
19. Ir aš linksmįsiuos dėl Jėruzalės ir džiaugsiuos savo žmonėmis; ir ne bus joje daugiaus girdėtas balsas verksmo, nei balsas raudojimo.
20. Ne bus tenai daugiaus kudikių, keletą dienų tepatenkančių, arba senųjų, savo metų ne išpildančiųjų; bet vaikaičiai šimto metų numirs, ir griekininkai šimto metų bus prakeikti.
21. Jie butus pakurę gyvęs juose; jie *vynkalnius apsodįs ir jų vaisių valgys. * per. 62, 8.
22. Jie *ne budavos, ką kiti apgyvęs, ir ne sodįs, ką kitsai valgys. Nės dienos mano žmonių bus, kaip †dienos kokio medžio, ir jų rankų darbas pasęs prie mano išrinktųjų. * 5 Maiž. 28, 30. † Ps. 1, 3.
23. Jie ne dirbs noprosnai, ir ne gimdys nečėsu; nės jie yra sėkla peržegnotųjų Pono Dievo, ir jų vaikai su jais. * per. 61, 8.
24. Ir nusiduos, jiems dar ne *šaukiant, aš atsiliepsu, jiems dar bekalbant aš išgirsu. * per. 30, 19.
25. *Vilkas bei ėrytis ganysis podraugei, liutas šiaudų ės, kaip jautys, ir žaltys žemę valgys. Jie ne iškadys, nei išpustys ant mano šventojo kalno, sako Ponas Dievas. * per. 11, 6—9.

Perskyrimas 66.

Praplatinimas tikrosios Dievo šlnžmos.

Taip sako Ponas Dievas: *dangus mano krėslas, ir žemė mano pakojis; kokieji tie namai, kurius man norite budavoti? arba kuri yra ta †vieta, kur aš laikytis turėčiau? * 1 Kar. 8, 27. 2 Nus. 5, 18. Mat. 5, 34. 35. Darb. 7, 49 ir 17, 24. † Ps. 132, 14.
2. Mano ranka vislab padarė, kas čionai yra, sako Ponas Dievas. Ale aš *veizdmi ant biednojo ir dvasę sulaužytą turinčiojo ir mano žodžio †prisibijančiojo. * Ps. 34, 19 ir 51, 19. † Ps. 119. 161.
3. Nės kas jautį pamuša, yra lygus vyrą užmušančiam. Kas avį apieravoja, yra lygus šuniui sprandą nutraukiančiam. Kas valgio apierą atneša, yra lygus kiaulės kraują apieravojančiam. Kas kodylo mena, yra lygus neteisybę pagiriančiam. Toktai jie velija savo keliuose, ir jų dušia pasimėgsta jų biaurybėmis.
4. Todėl ir aš sau išrinksu, ką jie apjuokia; ir ko jie baidosi, aš ant jų užeidįsu; todėl, kad *man šaukiant nieks ne atsiliepė, man kalbant jie ne klausė, ir darė, kas man ne patiko, ir sau velijo, kas man ne miela buvo. * per. 65, 12. Pam. 1, 24.
5. Girdėkite Pono Dievo žodį, jus, kurie bijotės jo žodžio; jųsų broliai, kurie jųsų nekenčia ir *jus atskiria dėl mano vardo, sakydami: „parodykite, kaip šlovingas esąs Ponas Dievas, te pasirodo jis jums ant džiaugsmo!“ šitie tur išgėdyti buti. * Luk. 6, 22.
6. Nės girdėtas bus maišto balsas mieste, balsas nuo bažnyčios, balsas Pono Dievo, savo nepritelaims užmokančiojo.
7. Ji gimdo, skaudėjimams ją ne sugavus; ji augina vaikelį, ant gimdymo dar ne stovint.
8. Kas tai kuočės girdėjo? kas tai kuočės regėjo? Begu gal, pirm ne kaip žemė sopėjimą tur, pulkas žmonių podraugei užgimti? Ir juk tačiau Zionas savo vaikus be skaudėjimų gimdė.
9. Argi aš kitiems duočiau pagimdyti, ir aš pats ne gimdyčiau? sako

Ponas Dievas. Ar kitus duočiau
gimdyti, ir patsai bučiau užrakintas?
sako tavo Dievas.
10. Džiaugkitės su Jėruzale ir link-
smįkitės su ja, visi ją mylintieji!
Džiaugkitės su ja visi, kurie dėl jos
smutni buvote!
11. Nės už tai žįsite ir prižįsite iš kru-
čių jos palinksminojimo; už tai jus žįsi-
te ir pasidžiaugsite jos šlovės apstumu.
12. Nėsa šitaip sako Ponas Dievas:
štai, aš pakajų prie jos išplatinau, kaip
upę, ir pagonų šlovę, kaip patvinusį
upelį; tai žįsite. Jus prie pažasties busite
nešiojami ir ant kelių meiliai jus laikys.
13. *Aš jus palinksminosu, kaip kurį
jo motyna palinksminoja; berods, jus
Jėruzale linksmai pasigėrėsite. *p. 40, 11.
14. Jus tai matysite, ir jųsų *širdis
džiaugsis, ir jųsų kaulai žaliuos, kaip
žolė. Tai bus pažinta Pono Dievo
ranka prie jo tarnų, ir jo pykimas
ant jo neprietelių. * per. 35, 10 ir 51, 11.
15. Nės štai, Ponas Dievas ateis su
ugnimi, ir jo vežimai lyg vėtra, kad
*užmokėtų didime papykyje savo ker-
što, ir jo barimas †ugnies liepsnose.
* 2 Tes. 1, 8. 2 Petr. 3, 7. † Ps. 29, 7.
16. Nėsa Ponas Dievas su ugnimi
sudys ir *savo kardu visą kuną; ir
Pono Dievo nužudytųjų daugumas
bus. * Apr. 19, 21.
17. Kurie šventinasi ir čystijas dar-
žuose, vienas čionai, kitas tenai, ir
*valgo kiaulieną, biaurybes ir peles,
tur pagrėbti buti podraugei, sako
Ponas Dievas. * per. 65, 4. 5.

18. Nės aš atėjęs surinksu jų dar-
bus ir mislis drauge su visais pago-
nais ir liežuviais, kad jie atėję *re-
gėtų mano šlovę. * Jon. 17, 24.
19. Ir aš ženklą į jų tarpą duosu,
ir kelis išgelbėtųjų siųsu pas pago-
nus pajuriuose, į Pul bei į Lud, pas
strielčius, į Tubal ir į Javan, ir toli
į salas, kur nieko apie manę ne gir-
dėta, ir kurie mano šlovės ne regėję;
ir mano šlovę tarp pagonų apsakys.
20. Ir visus jųsų brolius iš visų pa-
gonų šen atves Ponui Dievui ant
valgio apieros, ant arklių ir ant ve-
žimų, ant nešamų krasių, ant asil-
arklių ir ant zovadninkų, į Jėruzalę
pas mano šventąjį kalną, sako Po-
nas Dievas, lyg kaip vaikai Izraėlio
valgio apierą į čystą ryką atneša į
Pono Dievo namus.
21. Ir iš tų aš imsu *kunįgus ir Lė-
vytus, sako Ponas Dievas.
* per. 61. 6. 1 Petr. 2. 5.
22. Nės lyg kaip *naujasis dangus
ir naujoji žemė, kuriuodu aš pada-
riau, po mano akių stov, sako Po-
nas Dievas, šitaip tur ir jųsų vaikai
bei vardas stovėti. * per. 65, 17. s.
23. Ir kožnas kunas mėnesį į mė-
nesį ir Sabatą į Sabatą ateis *mel-
stis po mano akių, sako Ponas Dievas.
* Apr. 15, 4.
24. Ir jie išeis ir matys lavonus
žmonių, prieš manę nusidėjusių; nė-
sa *jų kirmėlė ne mirs, ir jų ugnis
ne užges, ir jie bus †biaurybė vi-
siems žmonėms. * Mark. 9, 44. † Dan. 12, 2.

Prarakas Jėremiošius.

Perskyrimas 1.

Jėremiošius pavadinamas, išpustijimą miesto Jėruzalės apsakyti.

Šitie yra nusidavimai Jėremiošiaus,
Ilkijo sunaus, iš klebonų Anatote,
žemėje Benjamino,
2. Kuriam Pono Dievo žodis tikosi
čėse *Josijo, Amono sunaus, Juda-
vos karaliaus, tryliktame mete jo
karalystės, * 2 Kar. 21, 24.
3. Ir paskui čėse Judavos karaliaus,
*Jojakymo, Josijo sunaus, iki pasibai-
giant vienuoliktam metui Zedekijo, su-
naus Josijo, Judavos karaliaus, iki ka-
lėjimo Jėruzalės penktame mėnesyje.
* 2 Kar. 23, 34.

4. Ir Pono Dievo žodis man tikos
ir tarė:
5. Aš tavę *pažinau, pirm ne kaip
aš tavę motynos žyvate sutaisiau; ir
išskyriau tavę, pirm ne kaip motyna
tavę pagimdė; ir įdėjau tavę į prara-
kus tarp žmonių. * Jėz. 45, 4. 5. per. 49, 1. 5.
6. Bet aš tariau: ak Viešpatie, Po-
ne Dieve, *aš ne tinku tavo žodį sa-
kyti; nėsa per jaunas esmi. * 2 Maiž. 3, 11.
7. Ale Ponas Dievas tarė man: ne
sakyk: „aš per jaunas;“ bet tu turi
eiti, kur aš tavę siunčiu, ir *apsa-
kyti, ką aš tau liepiu. * Ez. 3, 17.
8. Tu nesibijokis jų! nės aš esmi

pas tavę ir išgelbėsu tavę, sako Ponas Dievas.
9. Ir Ponas Dievas savo ranką iš-
tiesęs pakrutino mano burną ir tarė man: štai, *aš savo žodžius dėmi į tavo burną. * per. 5, 14.
10. Štai, aš tavę šiandien iš šios dienos statau ant žmonių pulkų ir karalysčių, *kad tu išrautumbei, sulaužytumbei, išpustytumbei ir sugadintumbei, ir budavotumbei bei sodintumbei. * per. 18, 7. s.
11. Ir Dievo žodis man tikos ir ta-
rė: Jėremiošiau, *ką tu regi? Aš tariau: aš regiu mygdalo šaką, anksti išsprogstančią. * Amos 8, 2.
12. Ir Ponas Dievas tarė man: tu
tikrai matei; nės aš budrus busu ant savo žodžio, kad tą anksti daryčiau.
13. Ir Dievo žodis antru kartu man
tikos ir tarė: ką tu matai? Aš tariau: matau karštai verdantį puodą iš šiaurės linkai.
14. Ir Ponas Dievas tarė man: *iš
šiaurės linkai bėda rasis ant visų, toje žemėje gyvenančių. * per. 4, 6.
15. Nės štai, aš vadįsu visus kunį-
gaikščius per karalystes iš šiaurės linkai, sako Ponas Dievas, kad jie atėję savo krėslus pastatytų ties vartais Jėruzalės ir aplink murus, bei ties visais miestais Judavos.
16. Ir aš duosu (teisybės) suda ant jų
užeiti dėl visos jų piktenybės, kad jie manę prastoja, ir rukina kitiems dievams ir meldžiasi savo rankų darbų.
17. Taigi *apjuosk savo strėnas ir
pasikėlęs jiems apsakyk vislab, ką aš tau liepiu; nesibijokis jų, kaip kad aš tavę išgandįsiąs! * Luk. 12, 35. 1 Petr. 1, 13.
18. Nės *aš tavę šiandien padarysu
drutu miestu, geležiniu stulpu ir variniu muru per visą žemę, prieš Judavos karalius, prieš jos kunįgaikščius, prieš jų klebonus, prieš žmones žemėje, * per. 6, 27 ir 15, 20. Ez. 3, 8. 9.
19. Kad, norint jie ir kariautų prieš
tavę, tačiaus tavę ne turėtų pergalėti; nės *aš esmi pas tavę, sako Ponas Dievas, kad tavę išgelbėčiau. * per. 15, 20. Jėz. 41, 10

Perskyrimas 2.

Dievo geradėjystės. Žydų griekai ir nedėkingystė.

Ir Pono Dievo žodis man tikos ir tarė:
2. Eik ir sakyk mano žodį visiems
be girdint Jėruzalėje, tarydamas: taip sako Ponas Dievas: aš atsimenu, kaip tu meilinga jauna mergaitė ir miela marti buvai, kaip tu manę sekei pusčioje, žemėje, kur nieko ne sėjama;
3. Kaip Izraėlis Pono Dievo žmo-
nės buvo ir jo pirmasis vaisius. Kas juos suėsti norėjo, tas turėjo kaltas buti, ir nelaimė ant jo užeiti, sako Ponas Dievas.
4. Klausykite Pono Dievo žodžio,
jus iš namų Jokubo ir visos giminės iš namų Izraėlio.
5. Taip sako Ponas Dievas: kokios-
gi kaltybės jųsų tėvai ant manęs rado, kad jie nuo manęs kreipėsi ir kabinosi prie niekam ne vertų dievaičių, iš kurių jie nieko ne gaudavo?
6. Ir niekados nei vieną kartą ne du-
mojo: kame yra Ponas Dievas, *kurs mus išvedė iš Egypto žemės ir vadžiojo mus pusčioje, žemėje negyvenamoje ir nekeliaujamoje, žemėje išdžiuvusioje ir tamsioje, žemėje, kur nieks ne keliaudavo, ir nei viens žmogus ne gyvendavo? * 2 Maiž. 12, 33. 51. per. 20, 2.
7. Ir aš nugabenau jus į gerą žemę,
kad valgytumbite jos vaisių ir gerybių. Ir jus į tą įėję subiaurinote mano žemę ir padarėte man iš mano tėviškės biaurybę.
8. Klebonai ne dumojo: „kame Ponas
Dievas?“ ir išmokįtieji *ne atbojo manęs, ir ganytojai žmones šalin vedė nuo manęs, ir prarakai prarakavo apie Baalą ir kabinosi prie niekam ne vertų dievaičių. * per. 3, 20.
9. Aš vis turu su jumis ir su jųsų vaikų
vaikais bartis, sako Ponas Dievas.
10. Nueikite į salas Kitim ir matykite,
ir siųskite į Kėdar ir tikrai dabokite bei matykite, bau taipo tenai daroma?
11. Bau pagonai savo dievus per-
maino, *kurie tačiau dievais niera? Ir mano žmonės tačiaus permainė savo šlovę dėl nenaudingo dievaičio. * per. 5, 7. 5 Maiž. 32, 21.
12. Juk ir daugiaus galėtų to ste-
bėtis, nusigąsti ir labai drebėti, sako Ponas Dievas.
13. Nės mano žmonės dvigubai su-
sigriešija: manę, *gyvąją versmę jie prastoja, ir kasa sau šen ir ten iškaltus šulinius, kiaurus ir vandens ne duodančius. * per. 17, 13.
14. Argi Izraėlis tarnas arba *vergi-

nis yra, kad jis kožnam plėšimu tur buti? * 3 Maiž. 25, 39 ir 42, 55.
15. Nės liutai ant jo baubia ir rėkia ir išpustija jo žemę ir sudegina jo miestus, kad nieks tuose ne gyvena.
16. Priegtam tie iš Nopo bei iš Takpanes tau galvą sumuša.
17. *Toktai tu sau pats darai, kad Viešpatį, savo Dievą, prastoji, kiek kart jis tavę nor tikru keliu vesti. * Jėz. 42, 24. Oz. 13, 9.
18. Ką gelbti tau, kad tu į Egyptą nusitrauki ir nori vandens Sioro gerti? Ir ką gelbti tau, kad tu į Asyrią nusitrauki ir nori vandens Prato gerti?
19. Tavo *piktenybė kalta, kad taipo plakamas, ir tavo nepaklusnumas, kad taipo koravojamas esi. Taipo tu turi †suprąsti ir ištirti, kokią tužbą ir širdies bėdą tai daro, Viešpatį, savo Dievą, prastoti ir jo ne bijotis, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot. * per. 4, 18. † 4 Maiž. 14, 34. 2 Nus. 12, 6. 8.
20. Nės tu visados savo jungą sulaužei ir savo virves sutraukei ir sakei: „aš ne noru taipo paduotas buti“; bet *ant visų aukštų kaukarų ir po visais žaliuojančiais medžiais tu sekiojai kekšystę. * per. 3, 6. Jėz. 57, 5. Ez. 6, 13.
21. Bet aš buvau tavę *įsodinęs per saldų vynmedį iš tikrai geros sėklos. Kaipogi tačiau tu man pavirtai į kartų laukinį vynmedį? * Mark. 12, 1. s.
22. Ir *norint tu ir šarmu nusiprausįumbei ir imtumbei tam daug muilo, tai tačiaus tavo piktenybė juo daugiaus matoma po mano akių, sako Viešpats, Ponas Dievas. * Job. 9, 30.
23. Kaipogi tu dar drįsti sakyti: „aš ne esmi nečystas, aš nesekioju Baalim?“ Veizdėk, kaip tu tai darai dauboje, ir apmislyk, kaip tu tai esi ištaisęs!
24. Tu *aplink bėginėji, kaip verbludė, kad sekiodinasi, ir kaip žvėris pusčioje be daro, kad iš didžio gašlumo lakioja ir bėginėja, kad nieks ne gal stabdyti. Kas to nor žinoti, neprivalo toli bėgti; šventoje dienoje tai pilnai gali matyti. * per. 5, 7. 8.
25. Meldžiu, stovėk ir ne bėgk, kad patrokštumbei! Ale tu sakai: „aš to ne apsiimu, aš su svetimais turu kekšauti ir jiems paskui bėgti.“
26. Kaip vagis gėdoje prapuola, kad ji nutver, taipo Izraėlio namai prapuls gėdoje draug su savo karaliais, kunįgaikščiais, klebonais ir prarakais,
27. Kurie medžiui sako: „tu esi mano tėvas“, ir akmeniui: „tu manę pagimdei.“ Nės jie man nugarą prikreipia, o ne veidą. Ale kad bėda randasi, tai jie sako: „kelkis ir gelbėk mus!“
28. Ale *kame tada yra tavo dievai, kurius sau pasidarei? Sakyk jiems, kad keltųs! matysime, ar jie tavę galės gelbėti tavo bėdoje. Nės †kiek tu miestų, tiek ir dievų turi, Judava. * Vald. 10, 14. † Jėr. 11, 13.
29. Ką jus dar norite teisintis prieš manę? Jus *visi nuo manęs atpuolėte, sako Ponas Dievas. * Ps. 53, 4.
30. Iškada tikt, mušus jųsų vaikus; jie tačiau *ne priima pamokinimą. Nės jųsų kardas juk prarija jųsų prarakus, kaip draskąsis liutas. * Ps. 36, 4.
31. Tu nelaboji veislė, dabokis ant Pono Dievo žodžio! Argi aš Izraėliui esmi pusčia, arba pusta žemė? Kodėlgi sako mano žmonės: „mes esme ponai ir ne privalome paskui tavę bėgti?“
32. Juk merga ne pamiršta savo išgrožinimo, nei marti savo raiščio; ale *mano žmonės užmiršta manęs amžinai. * per. 18, 14.
33. Ką tu daug *dabini savo pasielgimą, kad aš tau malonus bučiau? Taip besišvaistydama tu juo daugiaus vis piktenybę darai. * 2 Kar. 17, 9.
34. Ir be to kraujas pavargėlių ir nekaltųjų dušių pas tavę randamas visuose kampuose ir niera paslėptas, bet atvirai tuose kampuose.
35. Tačiaus tu sakai: „aš esmi nekaltas; jis te nugręžia savo narsą nuo manęs!“ Štai, *aš su tavimi noru provavoti, kad tu sakai: „aš ne susigriešijau.“ * Jėz. 43, 26.
36. Kaipgi tu taip rods šalin kreipiesi ir puolinėji veik šen, veik ten! Ale tu dėl Egypto gėdą gausi, kaip tu dėl Asyrionų gėdą gavai.
37. Nės tu ir iš čia turi šalin trauktis ir savo rankas viršuje galvos suploti; nės Ponas Dievas tavo nusitikėjimą nieku vers, ir prie jų nieko gero tau ne seksis.

Perskyrimas 3.

Graudenimas Dievopi verstis; pažadėjimas Dievo malonės.

Ir jis sako: kad koksai *vyras atsiskirdina nuo savo pačios, ir ji šalin

traukias nuo jo ir kitą vyrą ima, argi
jisai ir privalo ją vėl priimti? Ar ne
taipo, kad žemė iš to subiaurinta butų?
Ir tu su daug kekšininkais kekšavai;
ale tačiaus † grįšk vėl pas manę, sa-
ko Ponas Dievas. * 5 Maiž. 24, 4. † Sak. 1, 3.
2. Pakelk savo akis į aukštybes ir žiu-
rėk, kaip tu visur kekšauji; ant * vieš-
kelių tu sėdi ir lauki jų, kaip Arabijo-
nas pusčioje, ir subiaurini tą žemę su
savo kekšavimu ir piktenybe. * 1 Maiž. 38, 14.
3. Todėl ir ankstybasis lietus tur
užtrukti, ir nei joks vėlybas lietus
ne užeiti. Tu turi kekšės kaktą, tu
ne nori daugiaus gėdėtis;
4. Ir tačiaus dar šauki manęspi:
„* mielas tėve, tu vade mano jaunystės,
* Oz. 8, 2.
5. Argi tu amžinai nori pykti ir ne
atsileisti nuo savo didžiojo keršto?“
Štai, tu mokini ir darai, kas pikta,
ir ne duodi sau drausti.
6. Ir Ponas Dievas tarė man čėse
karaliaus Josijo: bau tu ir regėjai, ką
Izraėlis, ana atpuolinė, darė? Ji nuėjus
* ant visų aukštų kalnų ir po visais ža-
liuojančiais medžiais kekšavo čionai.
* per. 2, 20. 2 Kar. 16, 4. Jėz. 57, 5.
7. Ir aš tariau, jai tai vislab pada-
rius: prisiverskis manęspi! Ale ji ne
prisivertė. Ir norint jos sesuo, Ju-
dava, ana užsikietinusioji, matė,
8. Kaip aš * atpuolusiosios Izraėl
venčiavonės peržengimą koravojau,
ją prastojau ir jai atsiskyrimo gro-
matą daviau, tai tačiaus jos sesuo, už-
sikietinusioji Judava, nesibijosi, bet
nuėjusi taipjau kekšauja. * 2 Kar. 17, 18. 19.
9. Ir iš garso jos kekšavimo žemė
yra apbiaurinta, nės ji venčiavonę per-
žengia su akmenimis ir su medžiais.
10. Ir prie to viso užsikietinusioji
Judava, jos sesuo, ne prisiverčia ma-
nęspi iš visos širdies, bet klastuoja
taipo, sako Ponas Dievas.
11. Ir Ponas Dievas tarė man: at-
puolusioji Izraėl dar gera yra prieš
užsikietinusiąją Judavą.
12. Nuėjęs sakyk mano žodį į šiaurę
linkai taipo: * sugrįšk, tu atpuolusioji
Izraėl, sako Ponas Dievas! tai aš savo
veidą prieš jus ne statysu; nės aš
esmi † mielaširdingas, sako Ponas
Dievas, ir ne noru amžinai keršyti.
* Jėz. 31, 6. 2 Nus. 30, 9. † Ps. 103, 8. 9.
13. Ale išpažink savo nusidėjimą,
kad tu prieš Viešpatį, savo Dievą, su-
sigriešijai, ir šen ir ten * bėginėjai pas
svetimus dievus po visais žaliuojan-
čiais medžiais, ir ne klausėte mano
balso, sako Ponas Dievas. * Jėz. 57, 6.
14. * Prisiverskite, jus manę prasto-
jantieji vaikai, sako Ponas Dievas;
nės aš jus sau vestinai sužadėsu ir
jus parvesu, kad jųsų vienas visą mie-
stą, ir dvejėtas visą žemę gaus, ir
nugabęsu jus į Zioną. * per. 18, 11.
15. Ir duosu jums ganytojų pagal
savo širdį, kurie jus ganys su pa-
mokslu ir su išminčia.
16. Ir nusiduos, kad jus busite augę, ir
jųsų daug bus pastoję toje žemėje, tai
tuočės, sako Ponas Dievas, ne bus dau-
giaus sakoma apie derėjimo skrynę
Pono Dievo, nei tos daugiaus ne bus
minėta, nei apie tą kalbėta, nei ji lan-
kyta, nei čionai daugiaus apieravota;
17. Bet tuočės Jėruzalė * bus vadi-
nama Pono Dievo garbės sostas; ir
susirinks tenjau visi pagonai dėl vardo
Pono Dievo Jėruzalėje; ir ne elgsis
daugiaus † pagal mislis nelabos sa-
vo širdies. * Jėz. 2, 2. s. † Jėz. 65, 2. Jėr. 7, 24.
18. Tuočės giminė Judo eis pas gi-
minę Izraėlio; ir podraug ateis iš
šiaurės linkai į tą žemę, kurią aš
jųsų tėvams daviau į tėviškės dalį.
19. Ir aš tau pažadu, kad aš tau
noru taip daug vaikų duoti, ir tą
mieląją žemę, aną gražiąją tėviškės
dalį, butent vaiską pagonų. Ir aš tau
žadu: tu manę tada vadįsi mielu
tėvu, ir ne atstosi nuo manęs.
20. Ale giminė Izraėlio manęs nieko
* ne atboja, lygiai kaip moteriškė to,
kurs ją mylėjęs, daugiaus ne atboja,
sako Ponas Dievas. * per. 2, 8.
21. Todėl graudingas kaukimas ir
verksmas vaikų Izraėlio bus girdėtas
ant aukštybių, už tai, ką jie pikto darė
ir Viešpaties, savo Dievo, užmiršo.
22. Taigi vėl * sugrįškite, jus atpuo-
lusieji vaikai! tai aš jus gydysu nuo
jųsų nepaklusnumo. * per. 25, 5.
23. Štai, mes ateiname pas tavę, nėsa
tu esi Viešpats, musų Dievas. Iš tie-
sos, viena tikt klasta su kaukaromis
ir su visais kalnais. Iš tiesos, Izraėlis
ne tur * kitos pagalbos, kaip tikt pas
Viešpatį, musų Dievą. * Ps. 3, 9 ir 68, 20. 21.
24. Ir musų tėvų darbai, kurius mes

iš mažų dienų pilnavojame, tur su gėda prapulti, drauge su jų avimis, jaučiais, vaikais ir dukterimis.
25. Nės kuomi mes buvome nusitikėję, tai mums dabar tikt viena gėda; ir kuomi mes buvome pasilinksminoję, to mes dabar turime gėdėtis; nės mes tuomi susigriešijome prieš Viešpatį, savo Dievą, tiek mes, tiek ir musų tėvai, iš mažų savo dienų ir iki šiai dabar esančiai dienai, ir ne klausėme balso Viešpaties, savo Dievo.

Perskyrimas 4.

Atkartotas prisivertimo apsakymas; prarakavimas apie išpustijimą Żydų žemės.

Jei tu, Izraėli, nori prisiversti, sako Ponas Dievas, tai prisiverskis manęspi; ir jei tu savo biaurybes šalin dedi nuo mano akių, tai ne busi pravarytas.
2. Tada tu be jokios klastos tikrai ir šventai *bažysies: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra. Ir pagonai jame bus žegnoti ir jo †girsis.
* Ps. 63, 12. Jėz. 48, 1. † Jėz. 45, 25.
3. Nės taipo sako Ponas Dievas tiems iš Judavos ir iš Jėruzalės: *arkite plėšinį ir ne sėkite į erškėčius! * Oz. 10, 12.
4. Apsipiaustykite Ponui Dievui ir šalin meskite pryodę savo širdies, jus vyrai iš Judavos ir jus žmonės iš Jėruzalės, kad mano didysis kerštas ne iššoktų, kaip ugnis, ir degtų, kad nieks tą gesyti ne galėtų, dėl jųsų nelabumo.
* 5 Maiž. 10, 16.
5. Beje, tada apsakykite Judavoje ir drąsiai šaukite Jėruzalėje, tarydami: „*trimituokite trimitomis toje žemėje!“ Šaukite didžiu balsu ir tarkite: „susirinkite ir įsitraukime į miestus, neįveiktinai padrutintus!“
* 4 Maiž. 10, 9 ir 31, 6. Jėz. 18, 3.
6. Pakelkite Zione karuną, kruvon susieikite ir ne trukite! *Nės aš parsiunčiu nelaimę iš šiaurės linkai ir didę bėdą. * per. 1, 14.
7. Liutas išeiti iš savo uolos, ir pagonų išpustytojis iš savo vietos, kad jis tavo žemę išpustytų ir tavo miestus išdegintų, kad nieks tuose ne gyventų.
8. Todėl žakais apsisiauskite, dejuokite ir kaukite! nės keršto pilnasis narsas Pono Dievo ne nor liautis nuo musų.
9. Tuočės, sako Ponas Dievas, karaliui ir kunįgaikščiams širdis lyg tirpte nutirps, klebonai pilni baimės bus, ir prarakai nusigąs. * 1 Maiž. 42, 28.
10. O aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, tu šiems žmonėms ir Jėruzalei ne davei pasisekti, kaip jie norėjo, kad jie sakė: „bus pakajaus pas jus;“ ir tačiaus kardas iki dušiai pritenka.
11. Tuočės šitiems žmonėms ir Jėruzalei bus sakoma: „sausas vėjas atpuč per kalnus, kaip iš pusčios, keliu linkai ant dukters mano žmonių, nei vėtyti, nei niekuoti.“
12. Beje, vėjas ateiti, kurs jiems per macnus bus; tai ir aš su jais bylinėsu.
13. „Štai, jis traukias aukštyn nei debesys, ir jo vežimai yra nei vėjo vėsulis, jo žirgai greitesni yra už erelį. Bėda mums! mes turime išpustyti buti.“
14. Taigi *mazgok, Jėruzalė, savo širdį nuo savo piktenybės, kad tau gelbėta butų! Kolei tavyje pasiliks niekam ne verti pamokslai? * Jėz. 1, 16.
15. Nės šauksmas ateiti iš Dano, ir pikta naujiena nuo kalnų Epraimo,
16. Kaip pagonai giriasi. Ir toktai nukako iki į Jėruzalę, kad sargai ateiti iš tolimos žemės ir rėkaus prieš miestus Judavos.
17. Jie *apstos juos aplinkui, kaip sargai ant lauko; nės jie manę įpykino, sako Ponas Dievas. * per. 6, 3.
18. Šita yra tavo *alga už tavo darbą bei už tavo procę. Tada tavo širdis numanys, kad tavo piktenybė taip didė. * per. 2, 19.
19. Kaip baisiai pikt mano širdžiai! mano širdis man dreba mano kune, ir ne turu nei jokio pakajaus. Nės mano dušia girdi trubos balsą ir mušį,
20. Ir razbajaus rėksmą ant rėksmo; nės visa žemė išpustijama; umai mano šėtros ir mano šėtrelės apverčiamos.
21. Kaip ilgaigi aš tą karuną regėsu ir trubos balsą girdėsu?
22. Ale mano žmonės duksta ir man ne vierija, jie durni yra ir to ne atboja. Jie gana išmintingi, ko pikto daryti, ale ko gero daryti jie ne nor mokintis.
23. Aš apžvalgiau tą žemę, štai, ji buvo pusta ir negyvenama; ir dangų, ir jis buvo tamsus.
24. Aš apžvalgiau kalnus, ir štai, tie drebėjo; ir visi kalneliai virpėjo.
25. Aš žvalgiausi, ir štai, čia ne bu-

vo nei vieno žmogaus; ir visi paukš-
čiai po dangumi buvo palėkę.
26. Aš žvalgiausi, ir štai, dirva gyve-
namoji buvo pusčia, ir visi miestai
toje buvo išpustyti po akių Pono
Dievo ir dėl baisaus jo keršto.
27. Nės taipo sako Ponas Dievas:
visa žemė tur pusta pastoti ir tačiaus
jai galą nedarysu.
28. Todėl žemė bus nuliudusi, ir
dangus viršuje smutnas; nės aš tai
kalbėjau, aš tai apsiėmiau, ir man
to ne gailės, neigi nuo to liausuos.
29. Visi miestai bėgs dėl šauksmo
raitelių bei strielčių, ir bėgs į tankias
gires, ir lįs į uolas; visi miestai pastos
pusti, kad nei vienas tuose ne gyvęs.
30. Ką tu tada veiksi, tu išpustytoji?
Kad ir norėtumbei su purpura apsi-
rėdyti ir su aukso brangumynais išsi-
dabinti ir *savo veidą gražiausiuoju
krosu apteptumbei, tai tu tačiaus
noprosnai išsidabini; nės kurie tau
dabar pasiklonioja, tie tavę paniekįs,
jie tykos tau galą daryti. * 2 Kar. 9, 30.
31. Nės aš girdžiu klykimą, kaip *gim-
dančios, tužbą, kaip tos, kuri pirmąjį
vaiką pagimdo, šauksmą dukters Zio-
no, raudojančios ir rankas sumetan-
čios: „ak bėda man, aš kone turu
prapulti dėl to smaugimo!“ * per. 6, 24.

Perskyrimas 5.

Visokie griekai Žydų ir koravonės, jiems grumztos.

Eikite per ulyčias Jėruzalės ir maty-
kite bei tardykite ir jėškokite ant jos
kelių, bau ben vieną rasite teisybę
darantį ir viernumo atbojantį! tai aš
jai malonus busu.
2. Ir norint jie sako: „prie gyvojo
Dievo;“ tai jie tačiaus neteisiai pasi-
bažija.
3. Pone Dieve, tavo akys žiur ant
viernumo. Tu *muši juos, ale jie
to ne jaučia; tu slogini juos, ale jie
ne eiti geryn. Jie †kietesnį veidą tur
už akmenį ir ne nor prisiversti.
* per. 2, 30. Jėz. 9, 13. † Jėz. 48, 4. Ez. 2, 4.
4. Ale aš mislijau: gerai, vargingasis
pulkelis ne išmano, jie nieko ne žino
apie Pono Dievo kelią, nei apie savo
Dievo teisybę.
5. Aš eisu pas macniuosius ir su jais
kalbėsu; tie žinos kelią Pono Dievo ir
savo Dievo teisybę. Bet tie visi *jungą
buvo sulaužę ir virves sutraukę. * per. 2, 20.
6. Todėl juos ir liutas suplėš, kurs
ateiti iš girės, ir *vilkas iš pusčios
juos sudraskys, ir pardėlis tykos jų
miestų; visus čia išeinančius jis prarys.
Nės jų griekų per daug yra, ir pasi-
liekti užsikietinę savo nepaklusnume.
* 3 Maiž. 26, 22. Zep. 3, 3.
7. Kaipgi aš galiu tau malonus buti,
kadangi tavo vaikai manę prastoja ir
bažijas *prie to, kas Dievu ne yra?
Ir dabar, man juos pasotinus, jie
peržengia venčiavonystę ir bėga į
kekšės namus. * per. 2, 11.
8. *Kožnas žvengia savo artymo
moteriškės, kaip nušerti išlepę eržilai.
* Ez. 22, 11 ir 23, 20 ir 33, 26.
9. Ir *aš juos dėl to ne koravočiau,
sako Ponas Dievas, ir mano dušia
ne atsikeršytų ant tokių žmonių,
kokie šie yra? * per. 9, 9.
10. Užkopkite ant jų murų ir par-
griaukite juos, ale jų gloda ne dary-
kite; šalin veškite jų vynšakes! nės
jos ne Pono Dievo yra;
11. Bet jie paniekina manę, tiek gi-
minė Izraėlio, tiek giminė Judo, sako
Ponas Dievas.
12. Jie užsigina Pono Dievo saky-
dami: „tai ne jisai, ir taip *piktai
mums ne nusiduos, kardo ir bado
mes ne matysime; * 1 Maiž. 19, 14.
13. Beje, prarakai yra *šnekučiai,
o ir ne tur Dievo žodį; jiems patims
taipo te nusiduodie!“ * Mik. 2, 11.
14. Todėl sako Viešpats, Dievas Ze-
baot: kadangi jus tokius žodžius šne-
kate, štai, todėl aš savo žodžius tavo
burnoje noru ugnimi daryti, ir šius
žmones malka, ir ta tur juos *suėsti.
* Jėz. 5, 24.
15. Štai, aš ant jųsų, kurie iš gimi-
nės Izraėlio esate, sako Ponas Die-
vas, *žmonių pulkus iš tolo atvesu,
macnius žmones, kurie pirmučiausi
žmonės buvo, žmonės, kurių kalbą
tu ne permanai ir ne gali išmanyti,
ką jie sako. * per. 6, 22.
16. Jų seidokai yra atviri grabai,
jie visi vieni milžinai.
17. Jie tavo javus suvalgys ir tavo
duoną, jie suės tavo sunus ir tavo
dukteris, jie prarys tavo avis ir tavo
jaučius, jie išgaišįs tavo vynmedžius
ir pygmedžius, tavo apmurytus mie-
stus, *ant kurių tu nusitiki, jie kardu
išpustys. * Amos 6, 1.

18. Ir aš tuočės, sako Ponas Dievas, jų abelnai gloda ne darysu.

19. Ir norint ir jie sakytų: „*kodėl Viešpats, musų Dievas, mums tai vislab daro?“ tai tu turi jiems atsakyti: kaipo jus manę prastojate ir svetimiems dievams šlužijate savo paties žemėje, taipo jus ir svetimiems turėsite šlužyti žemėje, kuri ne jųsų yra. * per. 16, 10.

20. Toktai turite apsakyti giminėje Jokubo ir pranešti Judavoje, tarydami:

21. *Klausykite, jus durnieji žmonės, proto ne turintieji, kurie akių tur ir ne mato, ausių tur ir ne girdi! *Jėz. 6, 9. 10.

22. Ar jus manęs ne norite *bijotis, sako Ponas Dievas, ir manęs ne nusigąsti? †manęs, jurėms žiezdras per pakraščius statančio, kuriuose jos visados tur pasilaikyti, kurius ne tur pereiti; ir kačeig jos sujunda, tai tačiau ne pergal, ir kačeig jų vilnys siaučia, tai tačiau ne tur juos pereiti? * per. 10, 7. † Job. 38, 8. s.

23. Ale šie žmonės tur atpuolusią nepaklusnią širdį, pasiliekti atpuolę ir vis tolyn atstoja,

24. Ir ne sako nei vieną kartą savo širdyje: „bengi bijokimės Viešpaties, savo Dievo, kursai mums ir *ankstybą ir vėlybą lietų tikru čėsu duosti, ir mums piutį viernai ir kas metą apsaugoja.“ *3 Maiž. 26, 4. Jėz. 30, 23. Darb. 14, 17.

25. Ale jųsų nusidėjimai tai užlaiko, ir *jųsų griekai šitą gerą nuo jųsų nukreipia. * Jėz. 59, 2.

26. Nės tarp mano žmonių randami yra bedieviai, kurie ant žmonių tyko ir jiems žabangus pritaiso, jeib juos sugautų, kaip tie daro, kurie paukščius gaudo savo žabangais.

27. Ir jų namai yra klastos pilni, kaip paukščių klėtkelė pilna yra paukščių įviliojančiųjų. Iš to jie didyn eiti ir pralobsta, nutunka ir glitus yra.

28. Jie negerus daiktus išmislija, jie teisybės ne daro, *siratų provą jie ne skubina, ir tačiau jiems sekasi; ir ne gelbti pavarguliams provoje. * 2 Maiž. 22, 22. Jėz. 1, 23. Sak. 7, 10.

29. Argi *aš tai ne pajėškočiau, sako Ponas Dievas, ir mano dušia ar ne turėtų atsikeršyti ant tokių žmonių, kokie šitie yra? * per. 9, 9.

30. Biauriai ir baisiai destis žemėje.

31. Prarakai mokina melus, ir klebonai ponavoja savo urėde, ir mano žmonės rods nor taipo. Kaipgi galiausei jums nusiduos dėl to?

Perskyrimas 6.

Babyloniškasis kalėjimas ir jo priežastis.

Susirinkite, *jus vaikai Benjamino, iš Jėruzalės, ir trimituokite ant trimitų ant koryčios Tekoa, ir attieskite karuną ant koryčios Bėt-Kerem! nės nelaima randasi iš šiaurės linkai ir didis apmaudojimas. * per. 4, 5. 4 Maiž. 10, 9. Jėz. 18, 3.

2. Duktė Ziono yra lyg kaip graži ir linksma lanka.

3. Ale ganytojai ant jos užeis su savo kaimenėmis, *tie šėtras sustatys aplink ją, ir kožnas jų ganys savo vietoje (tarydami): * per. 4, 17.

4. Taisykitės ant karo prieš ją! gerai, užsitraukime aukštyn, kadangi dienos dar gana yra! vei, vakaras ne toli, ir šešėliai didyn eina;

5. Taigi kelkimės, kad ir nakčia užsitrauktumbime ir jų paločius išpustykime!

6. Nės taipo sako Ponas Dievas Zebaot: nukirskite medžius ir pilkite pylimus prieš Jėruzalę! nės ji yra miestas, kurs tur pajėškotas buti. *Juk viena tikt neteisybė jame yra. * per. 5, 1.

7. Nės lygiai kaip šulinys savo vandenį duosti tekėti, taip ir jų nelabumas teka. Jų patyčia ir gvoltas šaukia prieš juos, ir kasdien jie po mano akių razbajų daro ir mušasi.

8. *Pasigerink, Jėruzalė, pirm ne kaip mano širdis nuo tavęs šalin kreiptųs, ir aš tavę pustą žemę daryčiau, kurioje nieks ne gyventų. * Ps. 2, 20.

9. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:, kas liko Izraėlitėnų, ir tie paskui turės nurinkti buti, kaip koks vynmedis. Kurs vynuoges skina, tas vieną po kits kitos mes į kubilus.

10. Ak, su kuruomigi aš tačiaus kalbėsu ir liudysu? kad ben kas klausyti norėtų! Ale jų *ausys ne apiaustytos, jie ne nor to girdėti. Štai, jie Pono Dievo žodį per juoką laiko ir ne nor jo. * per. 5, 21 ir 7, 26.

11. Todėl aš Pono Dievo grumzdimo taip pilnas esmi, kad ne galiu iškęsti. Išpilk, taip ant kudikių ant ulyčios, kaip ant vyrų, kurie rotponiais yra podraugei! nės tur abeji, taip vyrai,

kaip ir moters, abeji, taip senieji,
kaip ir iškaršusieji, sugaunami buti.
12. Jų butai teks svetimiems draug
su laukais ir moterimis, nės aš savo
ranką ištiesu, sako Ponas Dievas, ant
tos žemės gyventojų.
13. Nės *jie visi yra godingi, mažieji
ir didieji; ir abeji, prarakai ir klebonai,
visi mokina netikrąją Dievo šlužmą,
* per. 8, 10. s.
14. Ir palinksmina mano žmones jų
nelaimėje, kad tą per menką laikytų,
ir sako: „*pakajus! pakajus!“ ir ta-
čiaus niera pakajaus. * per. 8, 11. Ez. 13, 10. 16.
15. Todėl jie bus apgėdinti, kad to-
kias biaurybes ištaiso, kačeig jie ne
nor apgėdinti buti ir ne nor gėdėtis.
Todėl jie tur prapulti į vieną kruvą;
ir kada aš juos pajėškosu, tur jie pra-
pulti, sako Ponas Dievas, * per. 8, 12.
16. Taipo sako Ponas Dievas: sto-
kitės ant kelių ir žvalgykite, ir klau-
sinėkite pirmųjų kelių, kursai kelias
geras butų, ir ant to vaikščiokite, *tai
jus rasite atilsies savo dušiai! Ale
jie sako: „tai mes ne norime daryti.“
* Mat. 11, 29. † Jėr. 44, 16.
17. Aš sargus ant jųsų stačiau, dabo-
kite ant skambėjimo trimitų! Ale jie
sako: „mes tai ne norime daryti.“
18. Todėl klausykite, jus pagonai, ir
numanykite drauge su savo žmonėmis!
19. Tu *žemė, klausyki! štai, aš ne-
palaimą užvesu ant šių žmonių, butent
jų užpelnytą algą, kad jie mano žodžių
ne atboja ir mano zokaną paniekina!
* 5 Maiž. 32, 1. Jėz. 1, 2.
20. Ką aš *atboju kodylo iš Arabi-
jonų žemės ir cimeto žievių, iš tolimos
žemės atgabenamųjų? Jųsų deginimo
apieros man ne mielos, ir jųsų apie-
ros man ne patinka. * Jėz. 1, 11. s.
21. Todėl Ponas Dievas taipo sako:
štai, aš šitiems žmonėms papiktini-
mą statysu, kuriuomi pasipiktįs abeji,
ir tėvai ir vaikai podraug, ir kaimy-
nas su kaimynu prapuls.
22. Taipo sako Ponas Dievas; štai,
žmonių pulkas *ateis iš šiaurės linkai,
ir didis žmonių pulkas pasikels arti
musų žemės, * per. 5, 15. 5 Maiž. 28, 49.
23. Kurie kilpinius ir skydus tur; jie
smarkus yra ir be jokio susimilimo;
*jie užia, kaip sujudįtos jurės, ir joja
ant arklių, karui išrėdyti, kaip kareiviai
prieš tavę, tu duktė Ziono. * Luk. 21. 25.
24. Kad mes apie juos girdėsime, tai
musų kumsčios žemyn leisis, *tužba
ir skaudėjimai mus užpuls, kaip ko-
kią gimdančią. * per. 4, 31 ir 22, 23 ir 30, 6 ir 48, 41.
25. Idant nei vienas te ne išeiti į
dirvą, nei vienas te ne eiti į lauką!
nės visur bus nepakajus dėl kardo
neprieteliaus.
26. Ak duktė mano žmonių, apsi-
siausk žakais ir gulkis į pelenus, gedėk,
kaip dėl vienturčio sunaus ir raudok,
kaip tie, kurie labai smutni yra; nės
pustelninkas staigiai ateiti ant musų.
* Amos 8, 10. Zak. 12, 10. Luk. 7, 12.
27. Aš tavę įdėjau tirpėju tarp savo
žmonių, kurie taip kieti yra, kad jų
veikalus ištardytumbei ir perbandy-
tumbei.
28. Jie visi yra didei kietsprandžiai ir
elgiasi, kaip išdavėjai; *jie tikt vienas
pagadįtas varias bei geležis. * Ez. 22, 18.
29. Dumples sugedusios, švinas pra-
puola, tirpymas tikt noprosnas, nės,
kas pikt, ne atskirta nuo jų.
30. Todėl jie ir vadinami *pame-
stas sidabras; nės Ponas Dievas juos
pametė. * Ps. 7, 15. Jėz. 1, 22.

Perskyrimas 7.

Regimoji Dievo šlužma be tikro prisivertimo yra po Dievo akių didei koravotina biaurybė.

Šitas yra tas žodis, kursai atėjo Jė-
remiošiui nuo Pono Dievo ir tarė:
2. Stokis į vartus Pono Dievo na-
muose, ir sakyk tenai šitą žodį ir
tark: girdėkite Pono Dievo žodį, jus
visi iš Judavos, jus, kurie šiais var-
tais įeinate, Pono Dievo melstis!
3. Taip sako Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: *pagerinkite savo
pasielgimą ir budą! tai aš pas jus
gyvęsu šioje vietoje. * per. 26, 13. Jėz. 1, 16.
4. *Nesitikėkite tais melavimo žo-
džiais, kad sakoma: „čia yra Pono
Dievo bažnyčia, čia yra Pono Dievo
bažnyčia, čia yra Pono Dievo baž-
nyčia!“ * Zep. 3, 11.
5. Bet pagerįkite savo pasielgimą
ir budą, kad *teisiai elgtumbitės prieš
kits kitą, * per. 5, 28.
6. Ir *svetimiems, siratoms bei naš-
lėms ne darytumbite nevalės, neigi ne-
kaltą kraują ne pralietumbite šioje vie-
toje, neigi ne sektumbite kitus dievus
ant savo pačių iškados! * 2 Maiž. 22, 22. s.
7. Tai aš visados ir amžinai su ju-

mis gyvęsu šioje vietoje, toje žemėje, kurią aš jųsų tėvams daviau.
8. Ale dabar tikitės melais, nieko ne vertais.
9. Priegtam este vagys, razbaininkai, venčiavonystės peržengtojai ir neteisei prisiekią, ir rukinate Baalui, ir sekate svetimus dievus, jums ne pažįstamus.
10. Taigi potam atėję stojatės po mano akių šiuose namuose, pagal mano vardą pramintuose, ir tariate: „*ne bus mums bėdos, norint mes tokias biaurybes darome.“ * per. 4, 10.
11. Argi jus šius namus, pagal mano vardą pramintuosius, laikote *per razbaininkų uolą? Štai, aš tai gerai matau, sako Ponas Dievas.
* Ez. 56, 7. Mat. 21, 13. Mark. 11, 17. Luk. 19, 46.
12. Nuėję į manąją vietą į *Silo, kur senose gadynėse mano vardas gyveno, žiurėkite, ką aš tenai padariau dėl nelabumo mano žmonių Izraėl!
* Joz. 18. 1. 1 Zom. 4, 3. 11.
13. Kadangi dabar jus visi tokius daiktus darote, sako Ponas Dievas, ir aš jums *visados sakydinu, ir jus ne norite klausyti, aš jus šaukiu, ir jus ne norite atsiliepti: * Pam. 1, 24. Jėz. 65, 12.
14. Tai *aš namams, pagal mano vardą pramintiems, kuriais jus tikitės, ir tai vietai, kurią aš jųsų tėvams davęs esmi, taipjau padarysu, kaip aš Siloai esmi padaręs; * per. 26, 6.
15. *Ir jus iš savo akių mesu šalin, kaip šalin numečiau visus jųsų brolius, visą sėklą Epraimo; * 2 Kar. 24, 20.
16. Ir tu, *idant ne melsk už šitus žmones ir už juos nei jokį paskundimą, nei maldą ne atsinešk, neigi ne užtark juos po mano akių! nės tavę ne išklausysu. * per. 11, 14 ir 14, 11.
17. Nės tu ar ne matai, ką jie daro miestuose Judavos ir ant ulyčių Jėruzalėje.
18. *Vaikaičiai renka malkos, tai tėvai kurena ugnį, ir moters minko tašlą, kad Melekėtei (karalienei) dangaus prapločių pakeptų ir gėrimo apierų svetimiems dievams duotų, jeib man padarytų patyčias. * per. 44, 19.
19. Ale tuomi jie ne man, taria Ponas Dievas, bet sau patiems patyčias padarys ir išgėdįti bus.
20. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, mano kerštas ir mano narsas yra išlietas ant šios vietos, tiek ant žmonių, tiek ant galvijų, ant lauko medžių ir ant žemės vaisių, ir užsidegs, *aža ir nei vienas tą ne galės išgesyti. * per. 4, 4 ir 21, 12.
21. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: *sudėkite savo deginimo apieras su kitomis apieromis į kruvą ir valgykite mėsos. * Ps. 50, 8. s.
22. Nės aš jųsų tėvams tą dieną, kaip juos iš Egypto žemės išvedžiau, nei sakęs, nei paliepęs esmi apie deginimo apieras, nei apie kitas apieras;
23. Bet tai jiems paliepiau ir tariau: *klausykite mano žodžių, tai aš busu jųsų Dievu, ir jus busite mano žmonėmis; ir vaikščiokite ant visų kelių, kurius jums įsakiau, kad jums gerai butų.
* per. 11, 4.
24. Ale jie ne norėjo klausyti, nei savo ausis prilenkti; *bet savo rėštu ėjo ir nelabosios savo širdies užsimanymu, ir ėjo atbulai, ir ne tiesiog.
* per. 3, 17 ir 11, 8. Jėz. 65, 2.
25. Ir mielai, iš tos dienos, kaip aš jųsų tėvus iš Egypto žemės išvedęs esmi, iki šiai dienai aš vis siunčiau pas jus visus savo tarnus, prarakus.
26. Ale *jie ne nor manęs klausyti, nei savo ausis prilenkti, bet kietsprandžiai yra, ir †pikčiaus daro už savo tėvus. * per. 6, 20. 2 Maiž. 32, 9. † per. 16, 12.
27. Ir norįs tu jiems ir sakai tai vislab, tai jie tačiau tavęs ne klausys: tau jų šaukiant, jie tau ne atsilieps.
28. Todėl tark jiems: tai tie žmonės, kurie ne nor Pono Dievo, savo Dievo, klausyti nei gerintis. Viera prapuolė ir išgaišinta yra iš jų burnos.
29. Nusikirpk savo plaukus ir mesk juos šalin nuo savęs, ir kauk raudingai ant kalnelių! nės Ponas Dievas šitą giminę, ant kurios jis pyksta, *pametė ir patrėmė. * per. 6, 30.
30. Nės vaikai Judavos pikto daro po mano akių, taria Ponas Dievas. Jie biauresčius savo įstato į tus namus, kurie mano vardu yra praminti, kad juos apbiaurintų;
31. Ir pakur altorius Topėto, dauboje Ben-Inom, sudeginti *savo sunus ir dukteris, koktai aš niekados ne liepiau, nei man į dumą ne įėjo. * 3 Maiž. 18, 21. s.
32. Todėl štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad jau ne bus šauk-

ta Topėt bei dauba Ben-Inom, bet smaugduobė; ir Topėtoje reiks palaidoti, kas kitur jau ne tilps.
33. Ir *lavonai šitų žmonių teks suėdimui padangių paukščiams ir žemės žvėrims, nieks juos nuo anų ne baidys. * per. 9, 22 ir 19, 7 ir 34, 20.
34. Ir miestuose Judavos bei ant ulyčių Jėruzalės atimsu *šukavimą džiaugsmo ir linksmybės, ir balsą jaunikio bei marčios, nės žemė tur buti pusta. * Apr. 18, 23.

Perskyrimas 8.

Dievopi prisiversti ne norintiemsiems Žydams Dievas grumzdžia Kaldėonų į jų žemę įpuolimą.

Tame čėse, sako Ponas Dievas, kaulus karalių Judavos, kaulus jų kunįgaikščių, kaulus kunįgų, kaulus prarakų, kaulus miesčionių Jėruzalės iš kapinių išmėtys,
2. Ir išbarstys juos po saule, mėnesiu ir visu dangaus pulku, kurį jie *mylėjo ir jam šlužijo ir jį sekė ir jėškojo ir jo meldėsi. Jie ne bus vėl surinkti ir palaidoti, bet mėšlu bus ant žemės. * 5 Maiž. 4, 19 ir 17, 3.
3. Ir visi užsilikusieji iš šitų nelabų žmonių, bile kur jie bus, katrul aš juos busu išstumęs, velysis (geriaus) mirę, ne kaip gyvi esą, taria Ponas Dievas Zebaot.
4. Todėl tark jiems: taip kalba Ponas Dievas: kur yra žmogus, kursai puolęs ne rods vėl keltųs? Kame yra kas, jei paklysta, ir ne rods vėl į tikrąjį kelią grįštų?
5. Ir tačiau beje šie žmonės Jėruzalėje nor klydinėti nepaliautinai. Jie taip drutai laikosi prie netikrosios Dievo šlužmos, kad visaip ne atsitraukdinasi.
6. Aš matau ir girdžiu, juos nieko tikro ne mokinančius. Nei vieno niera, kuriam gaila butų dėl savo nelabumo ir tartų: „kągi tačiau aš darau?“ Jie visi bėga savo bėgimą, lyg įniršęs eržilas kovoje.
7. *Gandras po dangumi žino savo čėsą, kurklelis, geršė bei kregždė numano savo čėsą, kad jiems grįština; ale mano žmonės ne nor žinoti teisybės Pono Dievo. * Jėz. 1, 3.
8. Kaipgi jus galite sakyti: „mes žinome, kas teisu, ir turime Šventą Raštą po savo akių?“ Juk vieni *melai, ką rašte mokintieji parašo. * per. 7, 8.
9. Todėl tokie mokįtojai tur išgėdįti, išgandįti ir sugauti buti; nės ko gal jie gero mokinti, kadangi Pono Dievo žodį paniekina?
10. Togidėl aš jų pačias svetimiems duosu, ir jų dirvas tiems, kurie juos išvarys. Nės jie yra *imčiai, iš vieno visi, abeji, ir mažieji ir didieji, ir abeji, ir kunįgai ir prarakai, mokina netikrą Dievo šlužmą, * per. 6, 13. Jėz. 56, 11.
11. Ir palinksmina mano žmones jų nelaimėje, kad tą per menką laikytų, ir sako: „*pakajus! pakajus!“ ir tačiau niera pakajaus. * per. 6, 14.
12. Todėl *jie apgėdinti stovės, kad tokias biaurybes daro; ir, kas tiesa, jie ne nor gėdėtis, todėl jie tur į vieną kruvą pulti, ir man juos atlankant, tur jie pulti, taria Ponas Dievas. * per. 6, 15.
13. Aš juos visus taipo nurankiosu, taria Ponas Dievas, kad nei vynkekių prie vynmedžio, nei pygų prie pygmedžio ne liktų, aža ir lapai šalin nukristų; ir ką aš jiems davęs esmi, tur jiems buti atimta.
14. Kurgi mes tada gyvęsime? Beje, susieikite tada, ir traukimės į neįveiktinai budavotus miestus ir tenai be laukime pagalbos! nės Ponas Dievas, musų Dievas, mums gelbės *karčiu (gėrimo) malku, kad taip susigriešijome prieš Poną Dievą. * Ps. 60, 5 ir 75, 9.
15. Berods, tikėkitės tikt tuomi, *ne busią bėdos, bemielai nieko gero ne esant, ir jus išgysiant, norįs vienoms iškadoms po akių esant. * per. 7, 10.
16. Girdite jau jų žirgus krankiant Dane, ir jų arklius žvengiant, aža visa žemė iš to padreba. Ir jie traukias šen ir suės žemę su visu, kas joje yra, miestą drauge su visais jame gyvenančiais.
17. Nės štai, aš žalčius bei baziliškius tarp jųsų atsiųsu ne apmonytus, tie jus tur įkąsti, taria Ponas Dievas.
18. Tai aš pasitiešysu po savo smutkos ir širdies tužijimo.
19. Štai, duktė mano žmonių šauks šen iš tolimos žemės: „argi Ponas Dievas jau ne nor Dievu buti Zione? Argu ji ne turės jau savo karaliaus?“ Beje, kodėl jie manę taip įpykino savo paveikslais ir svetimomis, niekam nederinčiomis Dievo šlužmomis?
20. Piutis perėjo, vasaros jau niera; ir mums pagalbos ne atėjo.

21. Man širdingai gaila, kad mano
žmonės taip patėrioti; aš tužijuos ir
dejuoju.
22. Argi niera *mosties Gilėade? arba
ar niera tenai gydytojo? Kodėlgi duk-
tė mano žmonių ne išgydyta? *per. 46, 11.

Perskyrimas 9.

Jėremiošiaus pasiskundimas dėl savo žmonių griekų ir jų koravonės.

Ak, *kad aš vandens gana turėčiau
savo galvoje, ir mano akys ašarų pa-
versmės butų, kad aš dieną ir naktį
apverkti galėčiau užmuštuosius savo
žmonių! *per. 13, 17 ir 14, 17. Raud. 1, 16 ir 2, 11.
2. Ak, kad gaspadą turėčiau pus-
čioje! tai savo žmones palikęs trauk-
čiaus šalin nuo jų. Nės jie vieni
venčiavonystės peržengtojai ir ne-
viernybės pulkas.
3. Jie savo *liežuviais šaute šauja
vienus melus ir nieko tiesos, ir ne-
valę daro žemėje, ir eina iš nela-
bumo į nelabumą, ir manęs ne at-
boja, taria Ponas Dievas. *Ps. 52, 4.
4. Kožnas saugokitės nuo savo prie-
teliaus ir nei savo broliui ne viery-
kite! nės *brolis brolį pamina, ir prie-
telius prietelių išduosti. *Mik. 7, 6. Luk. 12, 53.
5. Prietelius prietelių klastuoja ir
*nei vieno teisaus žodžio ne kalba;
jie mokinasi ant to, kaip kits kitą
prigautų, ir gaila jiems, kad pikčiaus
ne gal padaryti. *Ps. 52, 5.
6. Visur juose tikt vienos klastos,
ir dėl klastavimų manęs jie ne nor
pažinti, taria Ponas Dievas.
7. Todėl taip taria Ponas Dievas
Zebaot: štai, aš juos tirpįsu ir ban-
dysu; nės ką galiu aš kito daryti,
mano žmonėms taip švaistinantis?
8. Jų nevierniejі liežuviai yra razbajiš-
kos strielos, jie *savo burna meilingai
šneka su savo artymu, ale širdyje jie ty-
ko jo. *2 Zom. 20, 9. Ps. 28, 3 ir 55, 22 ir 62, 5. Mat. 26, 49.
9. Argi *aš tai ant jų ne pajėško-
čiau, taria Ponas Dievas, ir mano
dušia ar ne atsikeršytų ant tokių
žmonių, kaip tie yra. *per. 5, 9. 29.
10. Aš turu verkti ir kaukti ant kalnų ir
raudoti prie gardų pusčioje; nės jie taip
nuodėm išgaišinti yra, kad nieks tenai
ne keliauja, irgi nei *galvijo ne girdi
bliaujant. Abejų visai gloda, tiek paukš-
čių padangių, tiek galvijų. *per. 4, 25 ir 12, 4.
11. Ir aš *Jėruzalę paversu į akme-
nų kruvą bei smakų namus, ir miestus
Judavos pustus padarysu, kad nieks
juose ne gyvęs. *per. 26, 18. Ps. 79, 1. Mik. 3, 12.
12. Jei kas dabar *išmintingas butų
ir tai į savo širdį dėtų ir apsakytų,
ką Pono Dievo burna jam sako, dėl
ko ta žemė išpustijama ir sugaišina-
ma lyg kokia pusčia, kurioje nei vie-
nas ne keliauja! *5 Maiž. 32, 29. Ps. 107, 43.
13. Ir Ponas Dievas tarė: todėl, kad
jie mano prisakymus pameta, kurius
aš jiems uždaviau, ir ne klauso mano
kalbos, neigi ne elgiasi pagal tą,
14. Bet *seka savo širdies pramonę
bei Baalimus, kaip juos jų tėvai
mokinę: *per. 3, 17 ir 7, 24. Jėz. 65, 2.
15. Todėl šitaip taria Ponas Dievas
Zebaot, Dievas Izraėlio: štai, aš ši-
tus žmones *metėlėmis valgydįsu ir
tulžimi girdįsu; *per. 23, 15.
16. Aš išsklaidysu juos į pagonis,
kurių nei jie, nei jų tėvai ne pažįsta;
ir kardą jų užpakalyje siųsu, iki jų
gloda bus.
17. Taip taria Ponas Dievas Zeba-
ot: dabokitės ir pavadinkite raudo-
tojas moteriškes, kad ateitų; ir siųs-
kite tų, kurios tikrai moka;
18. Ir greitai mus apraudotų, kad
musų akys ašaromis aptekėtų, ir musų
*vokai vandenimi varvėtų; *perkš. 1, 5.
19. Kad raudingas šauksmas girdė-
tas butų Zione, butent šitaip: „ak, kaip
mes taip nuodėmai sugaišinti esme
ir išgėdinti! Mes iš žemės turime
išeiti; nės jie musų butus sugriovė.“
20. Taigi girdėkite Pono Dievo žo-
dį, jus moteriškės, ir dėkite į ausis
jo burnos kalbą; išmokįkite savo
dukteris verkti, ir pamokįkite kits
kitą raudoti, butent šitaipo:
21. „Smertis *įkopė pro musų lan-
gus ir atėjo į musų paločius, kudi-
kėlius pasmaugti ant gatvių ir jau-
nuomenę ant ulyčių.“ *Joėl 2, 9.
22. Taipo taria Ponas Dievas: sa-
kyk: žmonių *lavonai gulės kaip mėš-
las ant lauko, ir lyg pėdai už piovi-
kų, kurius nieks ne suvalo. *per. 7, 33 ir 19, 7.
23. Taipo taria Ponas Dievas: iš-
mintingas te nesigirie savo išminčia,
drutasis te nesigirie savo drutumu,
bagotasis te nesigirie savo bagotumu;
24. Bet kurs nor pasigirti, tas *te

pasigirie tuomi, kad manę žinąs ir
pažįstąs, kad aš Ponas Dievas esmi,
padarąsis susimilimą, provą ir teisybę
ant žemės, nės tai man įtinka, taria
Ponas Dievas. * Ps. 34, 3. 1 Kor. 1, 31.
25. Štai, ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad aš atlankysu visus api-
piaustytuosius su neapipiaustytaisiais;
26. Butent Egyptą, Judavą, Edom, vai-
kus Amono, Moab ir visus atstu kam-
puose pusčios gyvenančiuosius. Nės
visi pagonai tur neapipiaustytą pry-
odę; ale visi namai Izraėlio tur *ne-
apipiaustytą širdį. * 5 Maiž. 30, 6, Darb. 7, 51.

Perskyrimas 10.

Ne dievaičių, bet vieno Pono Dievo reik prisibijotis ir melstis.

Girdėkite, ką Ponas Dievas jums
iš namų Izraėlio kalba!
2. Taip kalba Ponas Dievas: nesimo-
kįkite jus pagonų budą ir nesibijokite
dangaus ženklų, kaip pagonai bijosi!
3. Nės pagonų dievai vieni niekai.
*Jie pakerta girioje medį, ir cimer-
ninkas (dievaičius) iš to medžio kirviu
padaro, * Jėz. 44, 13.
4. Ir dabina juos sidabru bei auksu
ir padrutina juos vinimis bei kuge-
liais, kad ne prapultų.
5. Juk jie nieko daugiaus niera, kaip
stulpai aptraukti; jie *ne gal kalbėti,
ir taipojau reik juos ir nešioti, nės jie
ne gal vaikščioti. Todėl nesibijoki-
tės jų, nės jie ne gal nei pagelbėti,
nei iškados padaryti. * Ps. 115, 5–7.
6. Ale tau, *Pone Dieve, nieks ne
lygus, tu esi didei didis, ir tavo var-
das yra didis, ir tai gali pačiu darbu
parodyti. * Ps. 71, 19.
7. Kas tavęs *nesibijotų, tu Karaliau
pagonų? juk tavęs beje reiktų klausyti;
nės tarp visų išmintingųjų pagonuose
ir visose karalystėse niera tau lygaus.
* Ps. 33, 8. Apr. 15, 4.
8. Jie visi glupi ir paiki; nės medis
juk niekinga tur buti Dievo šlužma.
9. Sidabrą plonai iškaltą atgabena
jurėmis, auksą iš Upas, mistro bei
aukskalio pritaisytą; geltonais šilkais
bei purpura jį aprėdo, ir vislab tai
išmintingųjų darbas.
10. Ale Ponas Dievas yra tikras
Dievas, gyvas Dievas, amžinas Ka-
ralius. Nuo jo keršto padreba žemė,
ir pagonai jo keršijimo *ne gal iškęsti.
* Ez. 23, 32.
11. Taigi jiems taipo kalbėkite: tie
*dievai, kurie dangų bei žemę ne
darė, tur išgaišinti buti nuo žemės
ir po dangumi. * Darb. 19, 26.
12. Ale jis *žemę savo syla pada-
ręs yra, ir žemės apskritumą įtaisęs
savo išminčia, ir dangų išplatinęs
savo išmanymu. * 1 Maiž. 1, 6. 9. s.
13. Jam *griaujant, vandens yra pil-
nai padangėse, ir mygla užsitraukia
nuo žemės krašto; jis †padaro žai-
bus lietuje ir atveda vėją iš nežino-
mų vietų. * Ps. 135, 7. †Job. 38, 25.
14. Visi *žmonės yra netikėliai su
savo išmintingais mokslais, ir visi
aukskaliai apgėdinti stov su savo pa-
veikslais; nės jų dievaičiai yra vy-
lius ir ne tur dvasės. * Jer. 51, 17.
15. Jie tikt vieni niekai ir darbas
apgaunąs, jie tur prapulti, kad jie at-
lankomi.
16. Ale ne toks yra tas, kursai Jo-
kubo turtas, bet jis yra vislab sutvė-
riąsis, ir Izraėlis jo tėviškės dalykas;
*jis vardu Ponas Dievas Zebaot.
* Jėz. 51, 15.
17. Dėk šalin savo kupčiavimą iš
žemės, tu gyvenančioji (mieste) ap-
drutįtame.
18. Nėsa taip taria Ponas Dievas:
Štai, aš tos žemės gyvatininkus šį
kart mėtykle išmėtysu ir juos pri-
spausu, kad pajaus.
19. Ak mano bėdos ir širdies kan-
čios! Ale aš dumoju: tai mano slo-
ga, aš *turu ją kęsti. * Ps. 77, 11.
20. Mano šėtra išpustyta, ir visos
mano virvės patraukytos. Mano vai-
keliai atstojo, ir jau jų nebiera; nieks
mano šėtrą ne attiesia daugiaus, ir
mano sienas nieks vėl ne pastato.
21. Nės ganytojai pastojo glupais,
ir Pono Dievo ne atboja; todėl jie
ir ne gal ko tikro mokįti, bet visos
kaimenės išsisklaidė.
22. Štai, ateiti garsas, ir didis dre-
bėjimas iš šiaurės žemės, kad mie-
stai Judavos tur buti išpustyti ir sma-
kų namais pastoti.
23. Aš žinau, Pone Dievė, *žmogaus
darbą ne jo valėje stovintį, ir nei vie-
no syloje ne randama, kaip jis vaikš-
čiotų, arba savo žingsnius taisytų.
* Joh. 34, 21. Pam. 5, 21.
24. Bausk manę, *Pone Dieve, ta-

čiau su miera, ir ne didžiame savo
narse, kad manę ne sugaišintumbei!
* per. 46, 28. Ps. 6, 2 ir 38, 2. Abak. 1, 22.
25. Ir *išliek savo pykimą ant pa-
gonų, tavęs ne pažįstančiųjų, ir ant
giminių, tavo vardo ne šaukiančiųjų!
Nės jie Jokubą suėdė ir prarijo, ir jį
subaigė ir jo namus išpustijo.* Ps. 79, 6.

Perskyrimas 11.

Dievo suderėjimas; Žydų nusidėjimas; Jėremiošiaus prapuolimo bėda.

Tai tas žodis, kursai Jėremiošiui at-
ėjo nuo Pono Dievo ir tarė:
2. Girdėkite žodžius šio derėjimo, kad
juos sakytumbite žemėje Judavos esan-
tiemsiems ir miesčionims Jėruzalėje,
3. Ir tark jiems: taip kalba Ponas
Dievas, Izraėlio Dievas: *prakeiktas,
kurs ne klauso žodžiams šio derėjimo,
* 5 Maiž. 27, 26. Ps. 119, 21. Gal. 3, 10.
4. Kurį aš jųsų tėvams įsakiau tą die-
ną, kada juos iš Egypto žemės išve-
džiau, iš geležiniojo pečiaus, ir tariau:
*klausykite mano balso ir darykite,
kaip aš jums įsakęs esmi, tai jus bu-
site mano žmonės, ir aš busu jųsų
Dievas, * per. 7, 23.
5. Kad prysiegą laikyčiau, kurią aš
jųsų tėvams prisiekiau, jiems duoti
*žemę, kurioje pienas bei medus te-
ka, kaipojau šią dieną stov! Aš at-
sakydamas tariau: mielai, Pone Die-
ve, t'esie šitaip. * 1 Maiž. 12, 7. s.
6. Ir Ponas Dievas tarė man: sakyk
šius visus žodžius miestuose Judavos
ir ant ulyčių Jėruzalėje, tarydamas:
girdėkite žodžius šio derėjimo ir ši-
taip darykite!
7. Nėsa aš apliudijau jųsų tėvams iš
tos dienos, kada juos iš Egypto žemės
išvedžiau, iki šiai dienai, ir liudijau iš
anksto tarydamas: klausykite mano
balso!
8. Ale jie *ne klausė, nei savo au-
sis ne prilenkė, bet kožnas ėjo rėštu
nelabosios savo širdies. Todėl ir už-
eidįsu ant jų visus žodžius šio derė-
jimo, kurį aš paliepęs esmi daryti, ir
jie tačiau šitaip ne darė. * per. 7, 24. 26.
9. Ir Ponas Dievas tarė man: aš
mielai žinau, kaip Judavoje ir Jėru-
zalėje maištą daro.
10. Jie kreipias ant tų pačių griekų
savo tėvų pirmųjų, kurie taipojau ne
norėjo klausyti mano žodžių ir taip-
jau kitus dievus sekė ir jiems šlužijo.
Šitaip namai Izraėlio bei namai Judo
mano derėjimą peržengė, kurį su jų
tėvais padaręs esmi.
11. Todėl štai, taria Ponas Dievas,
aš užleisu ant jų nelaimę, iš kurios
jie ne galės išeiti, ir *kad jie ma-
nęspi šauks, aš ne klausysu jų.
* Pam. 1, 28. Jėz. 1, 15.
12. Taigi te einie miestai Judavos bei
miesčionys Jėruzalės ir te šaukie dievų,
kuriems jie rukinę; ale *jie jiems ne pa-
gelbės jų bėdoje. * per. 2, 28. 5 Maiž. 32, 37, 38.
13. Nėsa *kiek tu miestų, tiek dievų
turi, Juda; ir kiek yra ulyčių Jėru-
zalėje, tiek gėdiškų altorių jus paku-
rėte, Baalui rukįti. * Oz. 10, 1. per. 12, 12.
14. Taigi *tu nesimelsk už šitus žmo-
nes, neigi ne atnešk už juos užmeldi-
mų, nei maldų, nės aš jų ne klausysu,
jiems manęsp šaukiant savo bėdoje.
* per. 7, 16 ir 14, 11.
15. Ką tur darbo mano mielieji ma-
no namuose? Jie daro visas klastas
ir dumoja, kad šventįtoji mėsa tai
nuo jų atims, ir pikto darydami tuo-
mi jie yra linksmi.
16. Ponas Dievas tavę vadino ža-
lią, gražų, vaisingą alyvmedį. Ale
dabar jisai su didžiu žudymo šauks-
mu ugnį aplink jį pakurė, *kad jo
šakos tur pagęsti. * Rym. 11, 17.
17. Nėsa Ponas Dievas Zebaot, tavę
sodinęsis, nelaimę tau grumzdė dėl
nelabumo namų Izraėlio ir namų Ju-
do, kurį jie daro, manę supykįdami
savo rukinimu, kurį Baalui duoda.
18. Ponas Dievas tai man apreiš-
kė, kad aš tai žinau, ir parodė man
jų sudumimą,
19. Butent, kad jie manę kaip biedną
*avį nor ant papiovimo vesti. Nės aš
ne žinojau, kad jie prieš manę buvo
susirodiję ir sakę: „†pagadįkime medį
su jo vaisiumis ir išraukime jį iš že-
mės gyvųjų, kad jo vardo niekados
ne butų minėta! * Jėz. 53, 7. † Ps. 83, 5.
20. Ale tu, Pone Dieve Zebaot, tu
teisusis sudžia, tu perbandąsis *ink-
stus ir širdis, duok man tavo atker-
šijimą matyti ant jų! nės aš tau pa-
duodu savo provą. * Ps. 7, 10. s.
21. Todėl šitaip taria Ponas Dievas
prieš vyrus Anatoto, kurie tavo du-
šios jėško, ir taria: „ne prarakauk

mums vardan Pono Dievo, jeigu ne nori nuo musų rankų mirti!“
22. Todėl šitaipo taria Ponas Dievas Zebaot: štai, aš atlankysu juos, jų jaunuomenė bus kardu žudyta, ir jų sunus bei dukters badu mirs, kad nieko iš jų ne liks;
23. Nės aš užeidįsu nelaimę ant vyrų Anatoto tą metą, kada jie bus atlankytini.

Perskyrimas 12.

Dievo nesibijančiųjų laimė veikiai galą gauna.

Pone Dieve, norint aš su tavimi norėčiau bylinėti, tai tačiau tavo yra teisybė; o tačiau aš turu su tavimi apie teisybę kalbėti· Kodėlgi *taip gerai pasiseka bedieviams, ir neviernieji tur viso pilnai? *Job. 21, 7. Ps. 73, 3. s.
2. Tu juos sodini, kad jie įsišaknija ir auga ir atneša vaisiaus; tu duodi jiems daug girtis tavimi, ir ne baudi juos.
3. Ale manę, Pone Dieve, tu pažįsti ir matai manę, ir perbandai mano širdį po savo akių. Ale tu juos jų valėje paleidi *lyg avis, kad butų papiaujami, ir pačėdiji juos, kad butų pasmaugiami. *2 Petr. 2, 12.
4. Iki koleigi žemė taip raudinga bus, ir žolė ant lauko visur padžius dėl nelabumo gyvatninkų, kad jau nei *galvijų nei paukščių ne bus? Nės jie taria: „beje jis daug žino, kaip mums bus.“ * per. 9, 10.
5. Kad tie tavę paalsina, kurie pėsti eina, kaip tav bus, kad su raiteliais bėgti turėsi? Ir jei tu žemėje, kurioje pakajus yra, jėškai pakajaus, ką tu veiksi su pasididžiuojančiu Jordanu?
6. Nės peik tavę ir tavo broliai ir tavo tėvo namiškiai, ir tie šukauja ant tavęs: „atliko!“ Todėl tu jiems ne pavieryk, norint jie meilingai kalba su tavimi!
7. Todėl aš savo namus turėjau palikti ir savo tėviškę prastoti, ir savo mieląją dušelę į ranką neprietelių paduoti.
8. Mano tėviškė man pavirto į girios liutą ir rėkia prieš manę; todėl jo aš nekenčiu.
9. Mano tėviškė yra lyg ans šlakuotasis paukštis, aplink kurį paukščiai susilek. „Eikite, susieikite, visos laukų žvėrys, eikite šen ir ėskite!“
10. Ganytojai, ir tų daugumas, mano vyničią pagadino ir mano dirvą sumindžiojo; jie gražiąją mano dirvą išpustijo, negyventinai tą sugaišino.
11. Jau aš regiu, kaip ji raudingai išpustyta yra, ir mielai visa ta žemė yra pusta: ale nei vienas *ne nor tai dėti į širdį. *Jėz. 57, 1.
12. Nėsa pustelninkai atbilda per visas pusčios kaukaras, ir suėdąsis Pono Dievo kardas nuo vieno žemės galo iki kito; ir nei vienas kunas ne turės pakajaus.
13. Jie *kviečių sėja, ale usnių pjaus; ir ką jie suvalo, tai jiems ne ateiti ant naudos, jie savo prievaisiu ne pasidžiaugs dėl labai didžio pykimo Pono Dievo. *5 Maiž. 28, 38. Oz. 8, 7 ir 10, 13. Agg. 1, 6.
14. Taip kalba Ponas Dievas prieš visus mano nelabuosius kaimynus, kurie tėviškąjį dalyką pakrutina, kurį aš savo žmonėms Izraėl išdalijęs esmi: štai, aš juos iš jų žemės išrausu, ir namus Judo iš jų vidurio išgelbėsu.
15. Ir juos šitaip išplėšęs aš vėl ketinu jų susimilti ir vėl kožną parvesti į jo tėviškę ir į jo žemę.
16. Ir tai bus, jei jie iš mano žmonių išmoks prie mano vardo *prisiekti: „kaip tikrai Ponas Dievas gyvas“, kaip jie pirma mano žmones mokino prisiekti prie Baalą, taip jiems tarp mano žmonių namai bus. * per. 4, 2. 5 Maiž. 6, 13 ir 10, 20.
17. Ir jei jie ne norės klausyti, tai aš tokius žmonės išrausu ir žudysu, taria Ponas Dievas.

Perskyrimas 13.

Žydų sugaišinimas prilyginimuose (pagedusiojo) marškono diržo bei vynlegerės parodomas.

Taip taria man Ponas Dievas: eik ir nusipirk sav marškoną juostą ir taja apsijuosk savo strėnas, ir nepašlapįk ją!
2. Ir aš pirkau juostą iš Pono Dievo paliepimo ir apsijuosiau ja savo strėnas.
3. Tai Pono Dievo žodis antru kartu man atėjo ir tarė:
4. Imk tą juostą, kurią pirkai ir aplink savo strėnas apsijuosei, ir pasikėlęs nueik prie (upės) Prat ir paslėpk ją tenai akmens plyšyje!
5. Aš nuėjęs paslėpjau ją pas Pratą, kaip man Ponas Dievas buvo paliepęs.
6. Ir po ilgo čėso Ponas Dievas man tarė: kelkis ir nueik prie Prato, ir parsinešk vėl aną juostą, kurią aš tav paliepiau tenai paslėpti!

7. Aš prie Prato nuėjęs atkasiau, ir atėmiau juostą nuo tos vietos, kur ją buvau paslėpęs; ir štai, juosta buvo pagedusi, kad jau niekam ne derėjo.
8. Tai atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:
9. Taip taria Ponas Dievas: lyg šitaipo ir aš pagedįsu didžiąją puikystę Judavos bei Jėruzalės.
10. Tie nelabieji žmonės, ne norį klausyti mano žodžio, bet einą savo *širdies rėštu ir seką kitus dievus, kad jiems šlužytų ir jų melstųs, tie bus kaip ta juosta niekam nederinčioji.
* per. 11, 8 ir 16, 12. 5 Maiž. 29, 19.
11. Nėsa lygiai kaip vyras savo strėnas juosta apsijuosia, šitaip aš, taria Ponas Dievas, visus namus Izraėlio ir visus namus Judo sav apsijuosiau, kad jie mano žmonės butų, man ant vardo, gyriaus ir garbės, ale jie nenor klausyti.
12. Taigi sakyk jiems šį žodį: taip kalba Ponas Dievas, Dievas Izraėlio: visos legėrės vynu bus pripiltos. Tai jie tau sakys: „kas tai ne žino, kad visas legėres reik vynu pripilti?“
13. Tai tark jiems: taip taria Ponas Dievas: štai, aš visus šioje žemėje gyvenančius, karalius ant Dovido krėslo sėdinčius, kunįgus ir prarakus, ir visus Jėruzalėje gyvenančius pripildysu, kad prigėrę butų.
14. Ir su viens kitu, tėvus su vaikais, išsklaidysu, taria Ponas Dievas; ir nei čėdysu, nei perleisu, nei gailėsuos jų sugaišimo.
15. Taigi girdėkite ir klausykite ir ne tyčiokite! nės Ponas Dievas tai yra kalbėjęs.
16. Duokite garbę Ponui Dievui, savo Dievui, kolei dar ne aptemsta, ir kolei dar jųsų kojos ne užsigauna į tamsiuosius kalnus, jums šviesos be laukiant, ir jam tačiau abelnai nešviesą ir tamsą padarysiant.
17. Ir jei jus to ne norite klausyti, tai mano dušelė tur paslapčiai nusiverkti dėl tokio pasididžiavimo; mano *akys tur ašaromis aptekėti, kad Pono Dievo kaimenė bus pagrėbta.
* per. 9, 1 ir 14, 17.
18. Sakykite karaliui bei karalienei: sėskitės žemyn! nės šlovės *karuna nupuolė nuo jųsų galvos. * Raud. 5, 16.
19. Miestai į pietus linkai yra užrakinti, ir niera nei vieno, kurs juos atdarytų; visa Judava čystai šalin išvesta.
20. Pakelkite savo akis ir žiurėkite, kaip jie iš šiaurės šenlink ateina! Kame dabar kaimenė tavo pavierytoji, tavo gražioji kaimenė?
21. Ką sakysi, kad jis tavę taip atlankys? nės tu juos taip papratinai sau priešais, kad jie vyresniaisiais ir galvomis nor buti. Kaip bus? bau ne *užeis tau nerimimas, lyg moteriškei dabar gimdysiančiai.
* per. 22, 23. 2 Kar. 19, 3.
22. Ir jei tu savo širdyje sakysi: „kodėlgi man tai nusitiko?“ Dėl daugybės tavo nusižengimų tavo siulės tau yra atdengtos, ir tavo blauzdos (per nevalią) nuogintos.
23. Begu gal Murinas savo odą kitokią daryti, arba pardėlis savo šlakus? *taip ir jus ar galite gero daryti, kad pikto este papratę? * Ps. 55, 20.
24. Todėl aš juos *išdraikysu, kaip šiaudgalius, kurie vėjo iš pusčios papučiami. * Job. 21, 18. Ps. 1, 4. Dan. 2, 35
25. Tai bus tavo alga ir tavo dalykas, kurį aš tau priseikėjau, taria Ponas Dievas. Todėl, kad manęs užmiršusi melais tikies,
26. Tai ir aš tavo siules aukštai atdengsu į tavo akis, kad tavo gėda tikrai butų matyta.
27. Nės aš mačiau tavo venčiavonės peržengimus, tavo gašlumą, tavo begėdiškąjį kekšavimą irgi tavo biaurybes, abejas, ir ant kalnelių ir ant dirvų. Bėda tau, Jėruzalė! kadagi, meldžiu, tu čystyta busi?

Perskyrimas 14.

Sausas čėsas ir badas; Jėremiošiaus užmeldimas.

Tai tas žodis, kurį Ponas Dievas Jėremiošiui sakė apie brangiąją gadynę:
2. Judava *raudoja biedningai, jos vartai stov vargingai, dejavimo visur pilna žemė; ir Jėruzalėje yra nerėdu sausas čėsas. * Raud. 1, 3. 4.
3. Didieji mažuosius siunčia vandens, ale prie šulinio priėję jie ne randa vandens ir savo rykus parsineša tuščius. Jie apmaudingi ir smutni vaikščioja ir savo galvas apdengia,
4. Todėl, kad žemė pleišti, kadangi *ne lija ant žemės. Laukininkai vaikš-

čioja apmaudingi ir savo galvas apdengia. * 1 Kar. 17, 1. 7.
5. Nės ir lonės, kurios lauke jaunų tur, prastoja jaunus, kadangi žolė ne želia.
6. Girių asilai stovėdami ant kalnelių išsižioję orą gaudo, kaip smakai, ir apalpsta, kad pašaro ne žėlė.
7. Ak Pone Dieve, musų *nusižengimai beje tai nupelnė, ale ben išgelbėk mus tačiau dėlei savo vardo! nės musų nepaklusnumas yra didis, kuriuomi *mes prieš tavę susigriešijome. * per. 2, 19.
8. Tu esi Izraėlio palinksminojimas ir jų išgelbėtojis iš bėdos; kam tu dediesi svečiu esąs šioje žemėje ir lyg svetimas, tikt naktvinai toje pasilieką s?
9. Kam tu rodaisi nei koks karžygys, kurs nusiminęs, ir nei milžinas, ne galįs gelbėti? Juk tačiau tu tarp musų esi, Pone Dieve, ir mes *tavo vardu pramintį; ne apleisk mus! *per. 15, 16. Jėz. 43, 7.
10. Taip taria Ponas Dievas apie šitus žmones: jie rods šen ir ten bėginėja ir ne rods namieje pasiliekti, todėl jų Ponas Dievas ne nor, bet dabar atsimena jų nusižengimo ir jų griekus nor atlankyti.
11. Ir Ponas Dievas tarė man: *tu nesimelsk malonės už šitus žmones! * per. 7, 16 ir 11, 14.
12. Nės norint ir jie *pastnįkauja, tai aš tačiau ne klausysu jų pasimeldimų, ir norint jie †deginimo apieras ir valgio apieras atneša, tai tačiau jos man ne patinka; bet aš juos kardu, badu ir maru pabaigsu. * Jėz. 58, 3. † Jėr. 6, 20.
13. Tai aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, štai, prarakai jiems sako: „jus kardo ne regėsite, nei brangybės jusip ne turėsite, bet aš gerą pakajų jums duosu čionai.“
14. Ir Ponas Dievas tarė man: tie *prarakai neteisybę prarakauja mano vardan, aš jų ne siunčiau ir nieko jiems ne liepiau, ir nieko su jais ne kalbėjau; jie jums praneša pramanytus regėjimus, monus, †balvonystes ir savo širdies klastas. * per. 6, 14 ir 23, 21 ir 27, 14. 15 ir 29, 9. † 5 Maiž. 13, 2. 3. 6. 8.
15. Todėl taip kalba Ponas Dievas apie tus prarakus, *mano vardan prarakaujančius, kačeig aš jų ne siunčiau, ir jie tačiau mišioje sako, ne ateisiant į šią žemę nei kardo, nei brangios gadynės: tokie prarakai prapuls kardu ir badu. * 5 Maiž. 18, 20.
16. Ir tie žmonės, kuriems jie prarakauja, iš kardo bei bado ant Jėruzalės ulyčių išmėtyti gulės, kad nei vienas jų ne palaidos, ir taipojau jų moters, sunus ir dukters, ir užpilsu jų nelabumą ant jų.
17. Ir tu jiems sakyk šitą žodį: mano *akys ašaromis sravia dieną ir naktį ir ne paliauja; nėsa merga, duktė mano žmonių, biauriai mučyta ir baisiai mušta. * per. 9, 1. Raud. 1, 16 ir 2, 18.
18. Jei aš išeinu į lauką, štai, tenai gul kardu parblokštieji; jei aš ateimi į miestą, tai čionai gul badu parsileidusieji. Nės ir prarakai, priegtam ir kunįgai, tur į žemę keliauti, jiems ne pažįstamą.
19. Argi tu meste pametei Judą? Argu ar tavo dušia visaip jau nekenčia Ziono? Kodėlgi tu mus taip ištikai, aža nieks ne gal mus išgydyti? Mes *tikėjomės pakajaus busiant, ir štai, nieko gero ne ateiti; mes tikėjomės išgysią, ale štai, dar daugiaus yra iškados. * per. 8, 15. Job. 30, 26.
20. Pone Dieve, *mes išpažįstame savo nelabumą ir savo tėvų nusižengimą, nės prieš tavę susigriešijome. * Ps. 106, 6.
21. Ale dėl savo vardo ne duok apgėdintus mus buti! Ne duok išjuoktą butų karalkrėslį savo šlovės; ben minėk ir ne duok paliauti savo derėjimą su mumis!
22. Juk tačiau nei vieno ne yra tarp pagonų dievaičių, kurs galėtų lietaus duoti; ir dangus taipjau ne gal lyti. Beje, tu juk esi Viešpats, musų Ponas Dievas, kuriuomi mes nusitikime, nės tu gali *tai vislab padaryti. * Job. 5, 10. per. 38, 25. 26.

Perskyrimas 15.

Neišvengiama koravonė ant Dievopi neprisiverčiančiųjų žmonių.

Ir Ponas Dievas tarė man: ir norint *Maižėšius bei Zomėlis po mano akių stovėtų, tai aš tačiau ne busu malonus tiems žmonėms. Varyk juos šalin nuo manęs, ir tesisuka šalin! * Ps. 99, 6. Ez. 14, 14.
2. Ir jeigu jie tau sako: „katrul mes eisime?“ tai tark jiems: taip kalba Ponas Dievas: kurį *smertis užgauna, tą te užgauna; kurį kardas užgauna,

tą te užgauna; kurį badas užgauna, tą te užgauna; kurį kalėjimas užgauna, tą te užgauna! *per. 43, 11. Sak. 11, 9.
3. Nės aš atlankysu juos *keturopomis slogomis, taria Ponas Dievas: kardu, kad jie butų nužudomi; šunimis, kurie juos šen ir ten valkios; paukščiais dangaus ir žvėrimis žemės, kad jie butų suėdami ir supustijami. * Ez. 14, 21.
4. Ir aš juos visose žemės karalystėse duosu bastytis, *dėl Manasės, sunaus Iskijo, karaliaus Judavos, dėl to, ką jis Jėruzalėje nusidėjo. * 2 Kar. 21, 11. s. per. 23, 26. 2 Nus. 33, 9.
5. Ir kasgi tavęs susimils, Jėruzalė? kasgi tavęs gailėsis? kasgi nuėjęs tau pakajų gamįs?
6. Tu *manę prastojai, taria Ponas Dievas, ir nuo manęs atsiskyrei; todėl aš savo ranką ištiesiau prieš tavę, kad tavę sugaišinčiau; aš jau pailstu pasigailėtis. * Jėz. 1, 2. 4.
7. Aš juos su *šiupele laukan iš žemės išvėtysu, ir savo žmones, nuo savo pikto pasielgimo prisiversti ne norinčius, visus siratomis padarysu ir nužudysu. * Mat. 3, 12. Luk. 3, 17.
8. Daugiaus man juose bus našlių, ne kaip žiezdrų yra prie jurių. Aš ateidįsu ant jaunųjų motynos pustelninką, dienviduje ateisiantį, ir miestą tuomi akimoju ir iš nežinių užpuldįsu,
9. Kad ta, kuri septynis vaikus auginusi, visaip biedna bus ir širdingai dusaus. *Nės jų saulė, dar daug dienos esant, nusileis, kad jų ir garbė ir linksmybė galą gaus. Ir atstanką paduosu aš kardui po akių jų nepriet elių, taria Ponas Dievas. * Amos 8, 9.
10. Ak mano *motyna, kad tu manę auginai, prieš kurį kiekvienas vaidijas ir baras visoje žemėje! Juk aš nei ant palukanų ką iššyčijau, nei ėmiau, ir tačiau kožnas ant manęs keikia. *per. 20, 14.
11. Ponas Dievas tarė: gerai, aš jųsų kelis išlikdįsu, kuriems vėl gerai pasiseks, ir ateisu jums ant pagalbos bėdoje ir tužboje tarp neprietelių.
12. Bau ne misliji, geležį kokią esančią, kuri galėtų geležį ir varią iš šiaurės sukulti?
13. Ale aš pirma jųsų lobį ir skarbus *duosu išplėšti, kad nieko už tuos ne gautumbite; ir tai dėl visų jųsų griekų, kurius visuose savo rubežiuose este padarę. * per. 17, 3. Ez. 23, 46.
14. Ir nuvesu jus pas jųsų neprietelius į žemę, jums ne pažįstamą; nės *ugnis mano narse ant jųsų užsidegė. * per. 17, 4. 5 Maiž. 32, 22.
15. Ak Pone Dieve, tu tai žinai; minėk musų ir pristok mus, ir atkeršyk už mus musų persekinėtojams! Priimk mus ir ne trukįk savo narsą ant jų! nės tu žinai, kad mes dėl tavęs išdarkomi.
16. Tame tarpe išlaikyk mums *savo žodį, kada jo gauname; ir šitas tavo žodis yra musų širdies džiaugsmas ir palinksminojimas; nės mes juk tavo vardu esme praminti, Pone Dieve, Dieve Zebaot. * Ps. 119, 43. Jėz. 43, 7.
17. Mes ne sėdžiame su *apjuoktojais, neigi nesilinksminamės su jais, bet tikt prie tavo rankos pasiliekame; nės tu labai pyksti ant musų. * Ps. 1, 1 ir 26, 4. 5.
18. Kodėlgi musų skaudėjimas taip ilgai patenka, ir *musų ronos taip labai skaudžios, kad jas nei vienas ne gal išgydyti? Tu mums pastojai šaltiniu, jau vandenimi ne plustančiu. * per. 30, 12. 15.
19. Todėl Ponas Dievas šitaip sako: *jei tu prie manęs laikaisi, tai ir aš prie tavęs laikysuos, ir pasiliksi mano žodžio sakytoju. Ir jei tu geruosius mokini skirtis nuo piktųjų žmonių, tai busi mano mokįtoju. Ir pirm ne kaip tu prie jų pargrįštumbei, tai jie pirmiaus prie tavęs turės pargrįšti. * Jok. 4, 8.
20. Nės aš tavę prieš šitus žmones padariau drutu variniu muru; kačeig jie prieš tavę kariauja, tačiau jie niekaip tavę *ne įveiks; nės †aš esmi pas tavę, kad tavę gelbėčiau ir tavę išvalnyčiau, sako Ponas Dievas. * per. 1, 18. † Jėz. 41, 10. Jėr. 1, 19.
21. Ir išgelbėsu tavę iš rankos nelabųjų ir išvalnysu iš rankos smarkininkų.

Perskyrimas 16.

Žydai tur į Babėlę nuvedami, ir iš ten vėl išgelbami buti.

Ir Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:
2. Tu ne turi vesti pačios, ir nei sunų, nei dukterų auginti šioje žemėje.
3. Nės taip sako Ponas Dievas apie sunus ir dukteris, kurie čionai užgema, priegtam apie jų augyves, kurios juos gimdo, ir apie jų tėvus, kurie juos augina šioje žemėje:

4. Jie ligomis pamirs ir ne bus nei apraudoti, nei *palaidoti, bet mėšlu pastos ant žemės; priegtam kardu bei badu prapuls, ir jų lavonai bus dangaus paukščiams ir žemės žvėrims ėdesis. *per. 14, 16.

5. Nės taipo sako Ponas Dievas: tu ne eik į namus raudojančiųjų, neigi niekur ne eik apraudoti, neigi jų gailėtis! Nės aš savo pakajų atėmiau nuo šitų žmonių, taria Ponas Dievas, drauge su savo malonė ir susimilimu;

6. Kad abeji, ir didi ir maži, šioje žemėje tur mirti, ir nei *palaidoti, nei apraudoti ne bus, ir nei vienas dėl jų nei rėžysis, nei pliką savę darysis. *per. 22, 18. s.

7. Irgi ne bus jiems išdalyta duonos jų raudojime, juos palinksminti prie lavono; ir ne bus duota jiems nieko gerti iš palinksminojimo kupkos, dėlei (jų) tėvo ir motynos.

8. Todėl tu ne eik į nei jokį girtavimo butą, prie jų atsisėsti, nei valgyti nei gerti.

9. Nės taipo sako Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš *čionai duosu paliauti po jųsų akių ir jums gyviems be esant, balsą džiaugsmo ir linksmybės, balsą jaunikio bei marčios. *per. 7, 34.

10. Ir kada tu tai vislab šitiems žmonėms busi sakęs, ir jie tau tars: „*kodėl kalba Ponas Dievas ant musų visą tą didžiąją slogą? koksaigi tas nusižengimas ir griekas, kuriuomi mes prieš Viešpatį, savo Dieva, susigriešijome?" *per. 5, 19.

11. (Tai) tu jiems sakyk: todėl, kad jųsų tėvai manę prastoję (sako Ponas Dievas) kitus dievus sekė, jiems šlužijo ir jų meldėsi; ale manę prastojo ir mano įstatymą ne laikė;

12. Ir *jus dar pikčiaus darote, ne kaip jųsų tėvai. Nėsa štai, kožnas elgias pagal savo †nelabosios širdies mislį, manęs ne klausydamas. *per. 7, 26. † Ps. 7, 24.

13. Todėl aš jus išstumsu iš šitos žemės į žemę, kurios nei jus, nei jųsų tėvai ne žinote; ten jus kitiems dievams šlužysite dieną ir naktį, tenai aš jums nei jokios malonės ne išrodysu.

14. Todėl štai, ateiti čėsas, sako Ponas Dievas, kad ne bus daugiaus sakyta: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kursai vaikus Izraėlio iš Egypto žemės išvedęs;

15. Bet: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kursai vaikus Izraėlio išvedęs iš šiaurės žemės ir iš visų žemių, į kurias jisai juos buvo prastumęs. Nės aš juos parvesu į tą žemę, kurią jų tėvams davęs esmi.

16. Štai, aš daug žvejų išsiųsu, taria Ponas Dievas, tie juos sužvejos; ir potam daug medžiotojų išsiųsu, tie juos sumedžios ant visų kalnų, ant visų kaukarų ir visuose akmenų tarpplyšiuose.

17. Nės *mano akys veizd ant visų jų kelių, kad jie nuo manęs ne gal pasislėpti; ir jų nusižengimas ne paslėptas yra nuo mano akių. *per. 23, 24.

18. Ale pirmiausei aš jų nusižengimą ir griekus dvigubai užmokėsu, todėl, kad jie mano žemę lavonais savo balvonystės išbiaurino ir mano tėviškę savo biauresčiais pripildė.

19. Pone Dieve, tu esi mano drutybė ir syla, ir mano prybėga bėdoje. Pagonai ateis tavęspi nuo svieto krašto ir sakys: musų tėvai turėjo dievus netikrus ir niekingus, niekam ne derančius.

20. Kaip gal žmogus dievų daryti, kurie ne yra dievais?

21. Todėl štai, dabar aš juos išmokįsu ir savo ranką bei macį jiems žinomą darysu, kad jie ištirtų, mano vardą esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 17.

Balvonystė, nusitikėjimas ant sutvertų daiktų, nešventimas šventos dienos ir t. t. yra visų nelaimių priežasčiai.

Griekas Judo parašytas yra geležinėmis rašyklėmis ir smailiais dėmantais rašytas, ir ant toblyčios jų širdies įrėštas ir ant ragų jų altorių;

2. Kad jų vaikai minėtų šitų altorių ir šventįtųjų girių prie žaliųjų medžių ant aukštųjų kalnų.

3. Ale aš tavo *aukštybes, kaip ant kalnų, taip ant laukų, drauge su tavo turtu ir visais tavo skarbais ant †išplėšimo paduosu, dėl griekų, visuose tavo rubežiuose padarytųjų. *Oz. 10, 8. † per. 15, 13 ir 20, 5. Ez. 23, 46.

4. Ir tu iš savo tėviškės busi patremtas, kurią aš tau daviau, ir tavę *bernais padarysu tavo nepritelių žemėje, kurios tu ne pažįsti; nės jus mano papykio †ugnį uždegėte, amžinai degsiančią. *per. 5, 19. † per. 15, 14. 5 Maiž. 32, 22.

5. Taip taria Ponas Dievas: prakeiktas tas vyras, ant *žmonių pasitikįsis ir kuną per savo ranką laikąsis, ir savo širdžia nuo Pono Dievo atstojąsis. * Ps. 118, 8 ir 146, 3.
6. Tas bus *kaip vienas paliktas (medis) pusčioje, ir ne †regės busiančiojo palinksminojimo, bet pasiliks džiustančiose vietose pusčioje, žemėje nevaisingoje, kur nieks ne gyvena. * per. 48, 6. Ps. 102, 7. † Ps. 68, 7.
7. Ale peržegnotas *tas vyras, kurs Ponu Dievu tikis, ir Ponas Dievas jo nusitikėjimu yra. * Ps. 2. 12 ir 146, 5. Jėz. 30, 18.
8. Tas yra kaip *medis prie vandenų sodįtas ir prie upelio įsišaknijęs. Nėsa, norint ir tvankas užeiti, tačiau jis nesibijo, bet jo lapai išliekti žali, ir nesirupina sausam metui randantis, bet vaisiaus nešti nesiliauja. * Ps. 1, 3 ir 52, 10. Ez. 47, 12.
9. Širdis yra staigus ir nusimenąs daiktas, kas ją gal iš dugno išpažinti?
10. Aš, *Ponas Dievas, galiu širdį iš dugno išpažinti ir inkstus perbandyti; ir †duomi kožnam pagal jo darbus, pagal vaisių jo darbų. * Ps. 7, 10. s. † Rym. 2, 6. s.
11. Nėsa lygiai kaip paukštelis užtupėjęsis ant kiaušių ir juos ne išperįs, šitoks yra neteisų lobį *surenkąsis; nės jis tur atstoti, kada to mažiausiai atboja, ir tur tačiau paskučiausiai iš to išjuokimą gauti. * Ps. 39, 6. 7.
12. Ale musų šventinyčios vieta, butent karalkrėslis dieviškosios šlovės, visadai drutas išliko.
13. Nėsa, Pone Dieve, tu esi pasitikėjimas Izraėlio. Visi, kurie tavę prastoja, tur išgėdinti buti, ir atpuolusieji į žemę bus rašyti; nės jie *prastoja Poną Dievą, gyvųjų vandenų versmę. * per. 2. 13.
14. Išgydyk tu manę, Pone Dieve, tai išgysu; gelbėk tu manę, tai man bus gelbėta; nės tu esi mano gyrius.
15. Štai, jie man *sako: „kamegi Pono Dievo žodis? te ateinie!“ * Jėz. 5, 19.
16. Ale aš dėl to nuo tavęs ne bėgau, mano ganytojau! taipjau žmogaus dienų aš ne geidžiau, tai tu žinai; kas iš mano burnos išėjo, tai yra tiesa po tavo akių.
17. Tikt tu ne buk man baisus, tu mano nusitikėjime bėdoje!
18. T'esie tie išgėdįti, kurie manę persekinėja, o ne aš; te išsigąstie jie, o ne aš; te užeiti ant jų nelaimės diena, ir sudaužyk juos dvigubai!
19. Tai kalba man Ponas Dievas: eik tenai ir stokis po žmonių vartais, kuriais karaliai Judavos išeiti ir įeiti, ir po visais vartais Jėruzalės,
20. Ir tark jiems: girdėkite Pono Dievo žodį, jus karaliai Judavos ir visa Judava ir visi gyvenantieji Jėruzalėje, kurie šiais vartais įeinate!
21. Taip sako Ponas Dievas: saugokitės ir ne įneškite nei jokios naštos dienoje Sabatos pro vartus į vidų Jėruzalės,
22. Ir ne išveškite nei jokios naštos iš savo namų dienoje Sabatos, ir ne dirbkite nei jokio darbo; bet švęskite Sabatos dieną, *kaip aš jųsų tėvams paliepiau! * 2 Maiž. 20, 8. s. 5 Maiž. 5, 13. 14.
23. Ale jie ne *klauso, nei savo ausis ne prilenkia, bet pasiliekti kietsprandžiai, kad manęs abelnai ne klausytų, nei pasimokįdįtų. * per. 7, 24. 26 ir 11, 8.
24. Jei manęs klausysite, taria Ponas Dievas, kad nei jokios naštos ne nešiotumbite *Sabatos dienoje pro šio miesto vartus, bet tą švęsite, nei jokio darbo tą dieną ne dirbdami, * Jėz. 58, 13.
25. Tai šio miesto vartais ir išeis ir įeis karaliai ir kunigaikščiai, kurie sėd ant karalkrėslo Dovido ir joja ir važiuoja vežimais bei žirgais, jie ir jų vyriausieji drauge su visais, Judavoje bei Jėruzalėje gyvenančiaisiais, ir tas miestas bus amžinai apgyvenamas.
26. Ir ateis iš miestų Judavos ir aplink Jėruzalę esantieji, ir iš žemės Benjamino, iš pakalnių ir nuo kalnų ir iš pietų, kurie atneša deginimo apierų, apierų, valgio apierų ir kodylo, į namus Pono Dievo.
27. Bet jei manęs ne klausysite, kad Sabatos dieną švęstumbite, ir nei jokios naštos ne įneštumbite pro vartus Jėruzalės dienoje Sabatos, tai aš ugnį uždegsu *po jų vartais, kuri butus Jėruzalėje supleškįs ir išgesyta ne bus. * Jėz. 1, 31. Ez. 23, 47. Amos 5, 6.

Perskyrimas 18.

Tikras prisivertimas Dievop išlaiko, ir neprisivertimas išpustija.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjęs Jėremiošiui tarė:
2. Kelkis ir nueik į puodžiaus na-

mus, tenai aš tavę duosu išgirsti ma-
no žodžius.
3. Ir aš nuėjau į puodžiaus namus, ir
štai, jis be dirbąs ant savo lentelės.
4. Ir tas puodas, kurį jis iš molio
darė, ne nusišovė jam jo rankose.
Tai jis vėl padarė kitą puodą, kaip
jam padingo.
5. Tai atėjo man Pono Dievo žodis
tariąs:
6. Begu *ne galiu ir aš taipo daryti su
jumis, jus iš giminės Izraėlio, kaip šis
puodžius? taria Ponas Dievas. Štai,
kaip molis yra puodžiaus rankoje,
taip ir jus iš namų Izraėlio este ma-
no rankoje. * Jėz. 45, 9. Rym. 9, 21.
7. Aš umai *kalbu prieš žmones ir
karalystę, kad ją išpustysiąs, sulau-
žįsiąs ir sugaišįsiąs. * per. 1, 10.
8. Ale *jei jie prisiverčia nuo savo
nelabumo, prieš kurį aš kalbu, tai ir
gailėsiuos tos nepalaimos, kurią jiems
ketinau padaryti. * per. 26, 3. 19. Jon. 3, 10.
9. Ir aš umai kalbu apie žmones ir ka-
ralystę, kad ją pakursiąs ir apsodįsiąs.
10. Ale jei ji pikto daro po mano
akių, mano balso ne klausydama, tai
ir gailėsiuos to gero, ką jai pažadė-
jau padaryti.
11. Taigi tark tiems iš Judavos ir mies-
čionims Jėruzalėje: taip taria Ponas
Dievas: štai, aš jums bėdą įtaisau ir
sumisliju mislį prieš jus. Todėl kož-
nas te *atsikreipia nuo savo negero
kelio, ir †pasigerįkite savo keliuose
ir darbuose! * per. 25, 5. s. † per. 7, 3.
12. Ale jie taria: „iš to *ne bus
nieko; mes seksime savo mislis ir
kožnas darysime pagal savo piktos
širdies mislį.“ * per. 6, 16. Jėz. 65, 2.
13. Todėl taria Ponas Dievas: ben
klausinėkite tarp pagonų, kas toktai
kokiu čėsu girdėjo, kad merga Izra-
ėlio taip baisiai biaurų daiktą daro?
14. Juk sniegas ilgiaus išliekti ant ak-
menų lauke, nuo Libanono šen snie-
gant, ir lietaus vanduo ne taip veik
nusenka, kaip mano žmonės manęs
užmiršta.
15. Jie rukina dievams ir pastato pa-
piktinimus ant savo kelių visados ir
vaikščioja nemintais keliais,
16. Kad jų žemė pusčia pastotų,
jiems ant amžinos gėdos, kad pro šalį
einąsis pasidyvytų ir galvą pakratytų.
17. Nės aš juos rytų vėju išsklaidy-
su po jų neprietelių akimis; aš jiems
*pakalą, ir ne akis parodysu, kad
jie prapuls. * per. 2, 27.
18. Ale jie sako: „eikime, susikalbėki-
me prieš Jėremiošių! nės kunįgai ne
gal klajoti nuo (Dievo) prisakymų, ir
išmintingi ne gal piktą pamokinimą
duoti, ir prarakai ne gal netikrai mo-
kįti. Eikite šen, užmuškime jį liežuviu
ir nieko ne atbokime visų jo žodžių!“
19. Pone Dieve, pridabok ant manęs,
ir girdėk balsą mano priešininkų!
20. Begu tai teisybė, *gerą piktu už-
mokėti? nės jie mano †dušiai duobę
iškasė. Ben minėk, kaip aš po tavo
akių stovėjau, kad gero už juos kal-
bėčiau ir tavo didį kerštą nuo jų nu-
kreipčiau! *1 Maiž. 44, 4. † Ps. 35, 7.
21. Taigi koravok jų vaikus badu,
ir duok juos kardu prapulti, kad jų
moters be vaikų ir našlės butų, ir jų vy-
rai į smertį užmušti butų, ir jų jaunuo-
menė kovoje kardu nužavinta butų;
22. Kad rėksmas iš jų butų išgir-
stas butų, kaip tu umai kareivių pul-
kus ant jų užeiti davęs. Nės jie
duobę iškasė, manę sugauti, ir mano
kojoms žabangus padėjo.
23. Ir kadangi tu, Pone Dieve, žinai
visus jų sumislijimus prieš manę, kad
jie manę nužudyti nori, tai *jiems jų
nusižengimą ne atleisk, ir jų griekai te
n'esie išgesyti po tavo akių; te esie jie
parblokšti po tavo akių; ir daryk su
jais pagal savo keršijimą! * Ps. 109, 14. 15.

Perskyrimas 19.

Jėruzalės išpustijimas sulaužymu plėčkos, iš molio darytosios, pirmpaženklinamas.

Taip taria Ponas Dievas: nuėjęs pir-
kis sau molio plėčką nuo puodžiaus
su (savimi ėmęs) kelis vyresniuosius
ant žmonių ir vyresniuosius kunįgus;
2. Ir išėjęs į daubą Ben-Inom, esan-
čiąją ties plytvarčiais, sakyk tenai tus
žodžius, kurius aš tau sakau,
3. Ir tark: girdėkite Pono Dievo žo-
dį, jus karaliai Judavos ir miesčionys
Jėruzalės! taip taria Ponas Dievas Ze-
baot, Dievas Izraėlio: „štai, *aš tokią
nepalaimą ant šios vietos užeidįsu,
aža tai išgirdusiam ausys skambės;
* 1 Zom. 3, 11. 2 Kar. 21, 12.
4. Todėl, kad jie manę prastoję ir
šią vietą svetimam dievui davę yra,

ir kitiems dievams joje rukinę, kurių
nei jie, nei jų tėvai, nei karaliai Judavos
pažino, ir šią vietą nekalto
kraujo pilna padarė.
5. Nėsa jie Baalui aukštybes pakurė,
jeib savo *vaikus sudegintų Baalui ant
deginimo apieros, koktai aš jiems nei
paliepiau, nei apie tai kalbėjau, priegtam
nei į mano širdį ne atėjo. * per. 7, 31.
6. Todėl štai, ateis čėsas, taria Ponas
Dievas, kad šią vietą jau daugiaus
ne vadįs Topėt, nei dauba Benlnom,
bet dauba pasmaugimo.
7. Nėsa aš išgaišįsu šioje vietoje
(netikrąją) Dievo šlužmą Judavos bei
Jėruzalės, ir prapuldysu juos kardu
po akių jų nepritelių, po rankos tų,
kurie jų dušios tyko, ir *jų lavonus
padangių paukščiams ir žemės žvėrims
duosu suėsti; * per. 7, 33.
8. Ir *šį miestą pustą padarysu ir
apjuoku, kad visi, pro šalį einantieji,
dyvysis visų jo slogų ir jį išjuoks.
* per. 18, 16 ir 49, 13 ir 50, 13. 3 Maiž. 26, 32.
9. Aš juos duosu ėsti mėsą *savo sunų
bei dukterų, ir viens antro mėsą ės †toje
bėdoje ir tužboje, kuriomis juos jų neprieteliai
ir tie, kurie jų dušią žudyti
jėško, prispaus. * 5 Maiž. 28, 53. † Luk. 19, 43.
10. Ir tu turi tą plėčką sukulti po
akių tų vyrų, su tavimi nuėjusiųjų,
11. Ir tark jiems: taip taria Ponas Dievas
Zebaot: lyg kaip koksai puodžiaus
rykas sukuliamas, kurs ne gal jau daugiaus
čielas buti, taip ir aš šitus žmones
bei šitą miestą sukulsu; ir priegtam
tur *Topėtoje pakasti buti, kadangi
kitur pakasti vietos ne bus. * per. 7, 32.
12. Taip aš padarysu šitai vietai,
taria Ponas Dievas, ir joje gyvenantiems,
kad šis miestas lygus pastos
kaip Topėt.
13. Priegtam namai Jėruzalėje ir namai
karalių Judavos taipjau bus biaurus,
kaip vieta Topėt, irgi visi namai,
ant kurių stogų jie rukino visam
dangaus pulkui ir kitiems dievams
gėrimo apieras apieravojo.
14. Ir Jėremiošiui vėl parėjus iš Topėtos,
katrul jį Ponas Dievas buvo
siuntęs prarakauti, stojos jis prybažnytyje
prie Pono Dievo namų, tarydamas
visiems žmonėms:
15. Taip taria Ponas Dievas Zebaot,
Dievas Izraėlio: štai, aš ant šito miesto
ir ant visų jų miestų užeidįsu visą tą
nelaimę, kurią aš prieš juos kalbėjęs
esmi, todėl, kad jie kietsprandžiai
yra ir ne nor klausyti mano žodžių.

Perskyrimas 20.

Muštasis ir į sklepą įmestasis Jėremiošius praneša kalėjimą Babėlėje. Dejuoja savo urėdystės ir užgimimo dėlei.

Ale Pasuras, sunus Imero, kunįgo,
kursai per vyresnį namuose Pono
Dievo buvo statytas, girdėdamas Jėremiošių
tokius žodžius prarakaujant,
2. Mušė jis praraką Jėremiošių ir
įmetė jį į sklepą po aukštesniųjų vartų
Benjamino, kurie prie Pono Dievo
namų yra.
3. Ir rytmetyje Pasuras Jėremiošių ištraukė
iš sklepo. Tai jam Jėremiošius
tarė: Ponas Dievas tavę ne vadina Pasuro
vardu, bet Magur iš visų šalių.
4. Nės taip taria Ponas Dievas:
štai, aš tavę drauge su visais tavo
prieteliais ant baimės paduosu, ir jie
puls kardu savo nepritelių, tai tu
matysi savo akimis. Ir aš visą Judą
į ranką karaliaus Babėlės paduosu, tas
juos išves į Babėlę ir kardu nužudys.
5. Ir aš visą gerybę šio miesto su
visu jų darbu, ir visus brangiausius
daiktus ir *visus turtus karalių Judavos
į jų nepritelių ranką duosu, kad juos
pagrėbtų, imtų ir į Babėlę nugabentų.
* Jėz. 39, 9.
6. Ir tu, Pasure, su visais savo namiškiais
pagrėbtas eisi ir į Babėlę iškaksi,
tenai tu mirsi ir pakastas busi
drauge su visais tavo prieteliais,
kuriems tu melus prarakauji.
7. Pone Dieve, tu manę perkalbėjai,
ir aš persikalbėdinau; tu manę
įveikei ir pergalėjai, ale aš tuomi apjuoku
pastojau kasdien, ir kožnas
vienas manę išjuokia.
8. Nės nuo to čėso, kad aš kalbėjau,
šaukiau ir sakiau apie slogą ir išgaišinimą,
man Pono Dievo žodis per apjuoką
ir išgėdinimą pastojo kasdien.
9. Čia aš mislijau: gerai, aš jau daugiaus
ne minėsu to, neigi ne sakysu
kozonį jo vardan; ale (tas Dievo žodis)
buvo mano širdyje lyg deganti ugnis,
mano kauluose užrakinta, kad ne
galėjau iškęsti ir kone prapuoliau.
10. Nėsa aš girdžiu, kaip manę daug
bara ir visur gandina: „eikime, apskųskite
jį! mes apskųsime jį," (sa-

ko mano visi prieteliai ir draugai,)
„bau ne jį prigautumbime ir įveik-
tumbime ir juomi pasigiežtumbime.“
11. Ale Ponas Dievas yra *pas ma-
nę, kaip drutas karžygys; †todėl ma-
no persekinėtojai suklups ir viršų ne
gaus, bet išgėdįti bus labai, todėl, kad
taip durnai elgias; amžina bus (jų)
gėda, kurios ne bus užmiršta.
* per. 1, 8, 9 ir 15, 20. Jėz. 41, 10. † Ps. 27, 2.
12. Jaugi, Pone Dieve Zebaot, tu
perbandąsis teisiuosius, *inkstus ir
širdis matąsis, duok man tavo ant
jų atkeršijimą regėti! nės tau savo
provą padaviau. * Ps. 7, 10. s.
13. Giedokite Ponui Dievui, pagir-
kite Poną Dievą, kursai nabago du-
šią iš nelabųjų rankų išplėšia!
14. Prakeikta *t'esie ta diena, kurioje
aš gimiau; ta diena tur buti nežegnota,
kurioje mano motyna manę pagimdė!
* per. 15, 10. Job. 3, 1. s. per. 10, 18.
15. Prakeiktas tas, kursai mano tė-
vui mielą žodį pranešė tardamas:
„tu jauną sunų gavai,“ norėdamas
jį palinksminti!
16. Šitas vyras t'esie, kaip *anie mie-
stai, kurius Ponas Dievas sugaišino
ir to nesigailėjo; ir jis te girdi ryt-
metyje rėkimą ir pietumis kaukimą!
* 1 Maiž. 9, 24. 25.
17. Kad tu tačiau manę ne nužavi-
nai augyvės žyvate, kad mano mo-
tyna mano grabas butų buvusi, ir jos
žyvatas amžinai nėščias pasilikęs!
18. Kamgi aš iš augyvės žyvato iš-
ėjau, kad tokią tužbą ir širdies skau-
dėjimą turu regėti ir savo dienas gė-
doje pabaigti?

Perskyrimas 21.

Apie pergalėjimą miesto Jėruzalės ir Zedėkijo apkaldinimą.

Šitas yra žodis, kursai nuo Pono
Dievo atėjo Jėremiošiui, kada kara-
lius Zedėkijas pas jį siuntęs Pasurą,
sunų Malkijo, bei Zėpanją, sunų Ma-
ėsėjo, kunįgo, jam sakydino:
2. Ben paklausk Pono Dievo už
mus! Nės Nebukad-Nėzaras, kara-
lius Babėlės, į kovą eiti prieš mus;
kad ben Ponas Dievas su mumis da-
rytų pagal visus savo dyvus, jeib an-
sai nuo musų šalin trauktųs.
3. Jėremiošius tarė jiemdviem:
taip tarkita Zedėkijui:
4. Tai kalba Ponas Dievas, Izraėlio
Dievas: „štai, aš ginklus atgalios
kreipsu, kurius jus savo rankose tu-
rite, kuriais kovojate prieš karalių
Babėlės ir prieš Kaldėonus, kurie jus
iš lauko prie murų apstojo; ir juos
surinksu į kruvą viduryje miesto.
5. Ir aš prieš jus kovosu su ran-
ka ištiesta, su drutu petimi, su di-
džiu pykimu, didžiu kerštu ir nesu-
similimu.
6. Ir miesčionis šio miesto ištiksu,
abejus, ir žmones ir galvijus, kad
numirtų didžiu maru.
7. Ir potam, taria Ponas Dievas, aš
Zedėkiją, karalių Judavos, drauge su
jo šlužauninkais ir žmonėmis, kurie
šime mieste nuo maro, kardo bei
bado išliks, paduosu į rankas Ne-
bukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, ir
į rankas jų nepritelių, ir į rankas tų,
*kurie jų dušios jėško, kad juos kar-
do ašmenimi taip užgautų, aža nei čė-
dijimo, nei malonės, nei mielaširdy-
stės čionai ne butų. * 2 Maiž. 4, 19. 2 Zom. 4, 8.
8. Ir sakyk šiems žmonėms: taip
taria Ponas Dievas: štai, *aš jums
po akių dedu kelią išlikimo ir kelią
prapuolimo. * 5 Maiž. 11, 26.
9. Kas *šime mieste pasiliekti, tas tu-
rės mirti kardu, badu ir maru; ale kas
išėjęs Kaldėonams pasiduos, kurie jus
apstoję, tas išliks gyvas ir savo du-
šią lyg plėšimą išlaikys. * per. 38, 2.
10. Nės aš savo akis ant šio miesto
stačiau ant nepalaimos, o ne ant ko
gero, taria Ponas Dievas. Jis bus
paduotas karaliui Babėlės, kad jisai
jį ugnimi sudegįtų.
11. Ir girdėkite Pono Dievo žodį,
jus iš namų karaliaus Judavos:
12. Jus namai Dovido, taip taria
Ponas Dievas: provas darykite *ryt-
metyje, ir išgelbėkite išplėštąjį iš ran-
kos neteisiai spaudžiančiojo, kad ma-
no †didis kerštas ne išeitų kaip ug-
nis ir taipo degtų, kad nei vienas
ne galėtų išgesyti, dėl jųsų nelabo
pasielgimo. * per. 22, 3. † per. 7, 20.
13. Štai, taria Ponas Dievas, aš tau
sakau, tau gyvenančiai lankose, uo-
lose ir lygumoje, ir sakančiai: „kas
mus užpuls ir į musų neįveikiamus
namus iškaks?“
14. Aš jus atlankysu, taria Ponas
Dievas, pagal vaisių jųsų darbų; aš

ugnį uždegsu jų girioje, ta vislab ap-
linkui suplėškįs.

Perskyrimas 22.

Apie valdonų urėdystę, koravonę trijų karalių, Joajo, Jojakymo ir Jakanjo.

Taip taria Ponas Dievas: Nueik į
namus karaliaus Judavos ir kalbėk
tenai tą žodį,
2. Tardamas: *„girdėk Pono Dievo
žodį, tu karaliau Judavos, sėdįsis ant
Dovido krėslo, abeji, ir tu ir tavo
šlužauninkai, tavo žmonės, šiais var-
tais įeinantieji! * per. 17, 20.
3. Taip taria Ponas Dievas: pilna-
vokite *provą ir teisybę, ir išplėštąjį
ištraukite iš rankos suspaudžiančiojo,
ir ne paminkite †svetimuosius, siratas
ir našles, ir ne darykite nei vienam
nevalės, ir ne praliekite nekalto krau-
jo šioje vietoje. * per. 21, 12. † 2 Maiž. 22, 21.
4. Jei tai darysite, tai *vartais šių
namų įeis karaliai, kurie sėdi ant
Dovido krėslo, ir važiuojantieji ir
jojantieji žirgais, drauge su savo tar-
nais ir žmonėmis. * per. 17, 25.
5. Ale jei jus tam ne klausysite, tai
aš prie savęs paties prisiekiu, taria Po-
nas Dievas: šie namai bus sugaišinti.
6. Nės taip taria Ponas Dievas apie
namus karaliaus Judavos: Gilėad,
tu man esi galva Libanono; matysi,
bau tavę ne padarysu pusčia, ir mie-
stus ne gyvenamais;
7. Nės aš išpustytojus ant tavęs
pavadinau, kožną su jo ginklais, tie
išrinktuosius tavo cėdrus pakirs ir į
ugnį įmes.
8. Tai daug pagonų, pro šalį šio
miesto eidami, tarp savęs sakys: *ko-
dėl Ponas Dievas taip padarė šiam
didžiamjam miestui? * 1 Kar. 9, 8.
9. Ir atsakys: todėl, kad jie derė-
jimą Pono Dievo savo prastojo, ir
kitų dievų meldėsi ir tiems šlužijo.
10. *Ne apverkite numirusuosius ir
dėl to nusitužykite; bet apverkite tą,
kursai ten traukias! nės niekados jis
ne pargrįš, kad žemę savo tėvų ma-
tytų. * 2 Nus. 35, 25.
11. Nės taip taria Ponas Dievas apie
Salumą, sunų Josijo, karaliaus Juda-
vos, kursai karaliumi yra vietoje savo
tėvo Josijo, kursai iš šios vietos iš-
sitraukė: jis ne pargrįš vėl šen;
12. Bet mirs toje vietoje, katrul jis
sugautas nuvestas yra, ir šios žemės
daugiaus ne regės.
13. Bėda tam, kursai savo namus
su griekais budavoja ir savo svetly-
čią su neteisybe; kursai savo arty-
mą dykai duosti dirbti ir *jam jo
algą ne atliekti, * 3 Maiž. 19, 13.
14. Mislydamas: „gerai, ben pasi-
budavosu sau didžius namus ir pla-
čius paločius,“ ir duoda į juos sau
langų iškapoti ir cėdrais iškloti ir
raudonai išmoliavoti.
15. Ar dingai, tu busiąs karaliumi be
puikavodamas cėdrais? Ar ne ir tavo
tėvas valgė ir gėrė, ir tačiau už provą
bei teisybę ėjo, ir gerai jam sekės,
16. Ir teisybę padarė biedniemsiems
bei pavarguliams, ir gerai jam sekės?
Begu tai ne taip, kad tai išsimano, ma-
nę tikrai pažinti? taria Ponas Dievas.
17. Ale tavo akys bei tavo širdis ne
ant to stov, bet ant tavo godumo,
ant nekalto kraujo praliejimo, ant
prispaudimo bei sumindžiojimo.
18. Todėl Ponas Dievas taria apie
Jojakymą, sunų Josijo, karalių Ju-
davos: ne apverks jį: „*ak brolau,
ak sesuo!“ ne apraudos jį: „ak vieš-
patie, ak garbės vertasis!“ * 1 Kar. 13, 30.
19. *Jis bus kaip asilas pakastas,
išvilktas ir laukan išmestas už var-
tų Jėruzalės. * Jėz. 34, 3.
20. Eiman, tai eik aukštyn ant Li-
banono ir klyk, ir duokis išgirsti Ba-
zane, ir rėk iš Abarim! nės visi ta-
vo mieliuliai raudingai yra nužudyti.
21. Aš tau tai pirm pasakiau, dar
tau gerai sekantis; ale tu tarei: „aš
ne klausysu.“ Šitaip tu, kol gyvas,
darei, kad mano balsui ne klausei.
22. Vėjas gano visus tavo ganyto-
jus, ir tavo mieliuliai sugauti ten (į
Babėlę) traukias; čia tu tačiau *ap-
juoku ir gėda turi pastoti dėl viso
savo nelabumo. * per. 25, 9, 18.
23. Tu dabar gyvenanti Libanone, ir
cėdruose sau lizdą daranti, kaip gražiai
tu matysi, kad tau *sopuliai ir per-
šėjimai ateis, kaip kokiai gimdančiai!
* per. 4, 31. Oz. 13, 13. Mik. 4, 10.
24. Kaip tikrai aš gyvas, taria Ponas
Dievas, jei *Kanjas, sunus Jojakymo,
karalius Judavos, pečvietžiedis butų
prie mano dešinės rankos, tai tačiau
tavę nuplėšiu, * 2 Nus. 36, 9.

25. Ir į *rankas paduosu tavo dušios
jėškančiųjų ir kurių tu bijais, butent
į rankas Nebukad-Nėzaro, karaliaus
Babėlės bei Kaldėonų. * per. 21, 7.
26. Ir tavę bei tavo motyną, kuri
tavę augino, į kitą žemę varysu, kuri
ne jųsų tėvų žemė yra, *ir tenai
mirsite. * 2 Kar. 24, 12. 15.
27. Ir į tą žemę, katrul iš širdies rods
vėl norėtų iškakti, jie ne vėl pargrįš.
28. Koks biednas, paniekintas, pa-
tremtas vyras yra Kanjas! niekam ne-
vertas rykas! Ak, kaip jis su savo
sėkla taip pavarytas ir į *nepažįstamą
žemę numestas! * per. 5, 19.
29. Ak žemė, žemė, žemė, klausyk
žodžio Pono Dievo!
30. Taip sako Ponas Dievas: pa-
rašykite šį vyrą per atmestą, per
vyrą, kuriam, kol jis gyvas, nesiseks.
Nės jam ne bus ta palaima, kad kas
jo sėklos ant krėslo Dovido sėdėtų
ir toliaus Žydų žemėje karaliautų.

Perskyrimas 23.

Piktieji ganytojai ir neviernieji prarakai pažénklinami ir koravojami; o Kristus, gerasis ganytojis ir didysis prarakas pažadamas.

Bėda *jums ganytojams, kurie mano
ganyklos kaimenę žudote ir išsklaido-
te, sako Ponas Dievas. *Ez. 13, 2. s. per. 31, 2. s.
2. Todėl sako Ponas Dievas, Dievas
Izraėlio, apie ganytojus, mano žmones
ganančiuosius: *jus mano kaimenę iš-
sklaidinote ir pavarėte, ir ne lankėte.
Štai, aš jus atlankysu jųsų nelabųjų
darbų dėlei, sako Ponas Dievas. *Jon. 10, 8.
3. Ir aš atstanką savo kaimenės su-
rinksu iš visų žemių, į kurias juos
patrėmiau, ir pargabęsu juos vėl į jų
gardus, kad jie didyn ir daugyn eitų.
4. Ir aš ganytojus ant jų statysu,
kurie juos turės ganyti, kad jie dau-
giaus nesibijotų, nei išsigąstų, nei
atlankyti butų, sako Ponas Dievas.
5. Štai, *ateiti čėsas, sako Ponas Die-
vas, kad aš Dovidui †teisų želmenį
pakelsu; ir bus **karalius gerai kara-
liaująs, ir provą bei teisybę ant že-
mės įtaisys. *per. 30, 3. †Jėz. 4, 2. s. **Jėz. 32, 1.
6. Jo čėsu bus *pagelbėta Judava, ir
Izraėlis be baimės gyvęs. Ir tai bus jo
vardas, kad jį vadįs: Pone Dieve, †mu-
sų teisybė. *per. 33, 16. Jėz. 45, 17. †1 Kor. 1, 30.
7. Todėl štai, *ateis čėsas, sako
Ponas Dievas, kad ne sakys daugiaus:
kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kur-
sai vaikus Izraėlio iš Egypto žemės
išvedęs; * per. 16, 14. 15.
8. Bet: kaip tikrai Ponas Dievas gy-
vas, kursai sėklą namų Izraėlio išvedęs
ir pargabenęs iš šiaurės žemės ir iš
visų žemių, į kurias aš juos buvau
pastumęs, kad savo žemėje gyventų.
9. Prieš Prarakus. Mano širdis
man nor mano kune plyšti, visi mano
kaulai dreba, man lyg nei girtam
žmogui ir nei dėl vyno svyrinėjan-
čiam, dėl Pono Dievo ir dėl šven-
tųjų jo žodžių;
10. Kad ta žemė taip pilna esti
venčiavonystę peržengiančiųjų, kad
žemė taip raudingai stov, kad ji taip
prakeikta yra, ir lankos pusčioje pa-
vysta, ir jų gyvenimas negeras, ir jų
valdymas niekam ne vertas.
11. Nės abeji, ir prarakai ir kunįgai,
yra balamutai, o aš ir savo namuose
randu jų nelabumą, sako Ponas Dievas.
12. Todėl jų *kelias yra lyg nei sli-
dus koksai kelias tamsoje, ant kurio
jie paslysta ir parpuola. Nės aš ne-
laimę ant jų duosu užeiti, metą jų at-
lankymo, sako Ponas Dievas. *Ps. 35, 6.
13. Aš tiesa tarp prarakų Samarioje
mačiau netikumą, jiems prarakaujant
per Baalą ir išvadžiojant mano žmo-
nes Izraėl.
14. Ale tarp prarakų Jėruzalėje aš
matau biaurybę, kaip jie venčiavo-
nystę peržengia, ir melagiškai elgiasi,
ir *stiprina nelabuosius, kad juo la-
biaus nei vienas ne prisiverstų nuo
savo nelabumo. Jie visi po mano
akių yra lyg kaip Sodoma, ir jų
miesčionys kaip Gomora. * Ez. 13, 22.
15. Todėl sako Ponas Dievas Zebaot
apie tus prarakus taipo: *štai, aš val-
gydįsu juos metėlėmis ir girdysu tul-
žimi; nės nuo prarakų Jėruzalės iš-
eiti balamutystė į visą žemę. *per. 9, 15.
16. Taip taria Ponas Dievas Zebaot:
*ne klausykite žodžiams prarakų, jums
prarakaujančių! jie jus prigauna, nės
jie sako jums savo širdies regėjimus,
ir ne iš Pono Dievo burnos.
* per. 6, 14 ir 14, 14 ir 27, 14. 15.
17. Jie sako manę bluznijantiems:
„Ponas Dievas tai sakė, gerai jums
bus.“ Ir visiems *pagal savo šir-
dies (piktą) mislį einantiems jie sako:

„ne ateis ant jųsų nei jokia nelaimė.“ * per. 7, 24. Jėz. 65, 2. Mat. 7, 13. 15.
18. Nėsa *kas pribuvo rotoje, Ponui Dievui padumojant, kurs jo žodį butų regėjęs ir girdėjęs? kas jo žodį ištyrė ir išgirdo? * Rym. 11, 34.
19. Štai, Pono Dievo *vėtra, ateis su didžiu kerštu, ir baisus griovimas ant Dievo nesibijančiųjų galvos užpuls. * per. 30, 23. Ps. 11, 6.
20. Ir Pono Dievo *pykimas nesiliaus, iki jam darius ir atlikus, ką Jis savo širdyje mislijęs; paskui jus tai gerai ištirsite. * per. 30, 24.
21. Aš prarakus ne *siunčiau, ir jie tačiau bėgo; aš jiems ne kalbėjau, ir jie tačiau prarakavo. * per. 14, 14. s.
22. Nėsa jei jie prie mano sudumimo butų pasilikę ir butų *mano žodžius mano žmonėms apsakę, tai tas juos nuo jų negero kelio ir nuo jų pikto pasielgimo butų privertęs. * 1 Petr. 4, 11.
23. Ar aš ne esmi Dievas, arti esąs? taria Ponas Dievas; ir ne Dievas, toli esąs?
24. Argi misliji, kad kas kokiame kampe *taip galįs pasislėpti, kad aš jo ne matyčiau? sako Ponas Dievas; ar ne aš tasai, kurs dangų ir žemę pildo? sako Ponas Dievas. * per. 16, 17. Ps. 139, 7. s. Ep. 4, 10.
25. Aš berods girdžiu, prarakus kozonyje kalbančius ir neteisiai prarakaujančius mano vardan ir tariančius: „sapnavau, aš sapne regėjau.“
26. Kada tačiau tie prarakai paliaus, kurie neteisiai prarakauja, ir savo širdies prigavimą prarakauja,
27. Ir nor, kad mano žmonės mano vardo užmirštų jų sapnavimų (beklausydami), kurius kits kitam kozonyje sako, lyg kaip jų tėvai mano vardo užmiršo, savo Baalą (be garbindami)?
28. Prarakas, sapnų turįs, te pasakoja sapnus; ale kas mano žodį tur, tas te apsako mano žodį tikrai. Kaip sutinka šiaudai su kviečiais? taria Ponas Dievas.
29. Ar ne *mano žodis, kaip ugnis, taria Ponas Dievas, ir kaip kugis, akmenį sudaužąs. * Ebr. 4, 12.
30. Todėl štai, aš eisu prieš prarakus, taria Ponas Dievas, kurie mano žodį pavagia kits kitam.
31. Štai, aš eisu prieš tus prarakus, sako Ponas Dievas, kurie savo pačių žodį sakydami kalba: „Jis sakė.“
32. Štai, aš prieš tus eisu, kurie pramanytus sapnus prarakauja, sako Ponas Dievas, ir tus kozonyje sako, ir mano žmones išvadžioja savo melais ir niekingais pramanymais, *norint tačiau aš juos nesiunčiau, neigi jiems ką liepiau, o jie ir nieko nedera šiems žmonėms, taria Ponas Dievas. * per. 27, 10. 15.
33. Jei tavęs šie žmonės, arba koks prarakas, arba koks kunįgas klaus ir sakys: „kokia tai sunkenybė Pono Dievo?“ tai tu turi jiems sakyti, šitą esančią: aš jus šalin mesu, sako Ponas Dievas.
34. Ir jei koks prarakas, arba kunįgas, arba žmonės sakys: „tai sunkenybė Pono Dievo;“ šitą aš atlankysu ir jo namus drauge.
35. Ir šitaip kits su kitu tur kalbėti ir tarp savęs sakyti: „ką atsako Ponas Dievas, ir ką sako Ponas Dievas?“
36. Ir tai ne vadinkite daugiaus sunkenybe Pono Dievo, nės kožnam jo paties žodis sunkenybė bus, kadangi šitaip žodžius gyvojo Dievo, Pono Dievo Zebaot, musų Dievo, perverčiate.
37. Todėl jus šitaip turite sakyti prarakui: „ką atsako tau Ponas Dievas, ir ką sako Ponas Dievas?“
38. Ale kadangi jus kalbate: „sunkenybė Pono Dievo;“ todėl šitaip sako Ponas Dievas: kadangi šį žodį sunkenybę Pono Dievo vadinate, ir aš pas jus siuntęs ir sakydinęs: jus ne turite tai vadinti sunkenybę Pono Dievo;
39. Štai, dėl to aš jus imte atimsu, ir jus drauge su tuom miestu, kurį aš jums ir jųsų tėvams daviau, atmesu iš savo akių;
40. Ir *uždėsu jums amžiną gėdą ir amžiną apjuoką, kurio niekados ne bus užmiršta. * per. 20, 11.

Perskyrimas 24.

Regėjimas apie geras ir apie piktas pygas, ir ką tos ženklina.

Štai, Ponas Dievas man parodė du pintiniu su pygomis, pastatytu ties bažnyčia Pono Dievo, kada *karalius Babėlės, Nebukad-Nėzaras, išvedęs buvo Jekanją, sunų Jojakymo, karalių Judavos, drauge su vyresniaisiais Judavos, cimerninkais ir kal-

viais, iš Jėruzalės, ir į Babėlę nugabenęs. * per. 29, 2. 2 Kar. 24, 14. 15.
2. Viename pintinyje buvo labai geros pygos, kaip pirmosios išnokusios pygos yra; antrame pintinyje buvo labai ledekos pygos, aža ne galėjai jų valgyti, taip ledekos jos buvo.
3. Ir Ponas Dievas tarė man: Jėremiošiau, *ką tu regi? Aš tariau: pygų. Gerosios pygos yra labai geros, ir ledekosios labai ledekos, aža ne gali jų valgyti, taip ledekos jos yra. * per. 1, 11. 13.
4. Tai Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:
5. Taip taria Ponas Dievas, Izraėlio Dievas: lyg kaip šios pygos geros, šitaip maloningai aš užstosu pagrėbtuosius išvestuosius iš Judavos, kurius iš miesto šito daviau nusitraukti į Kaldėonų žemę;
6. Ir maloningai įžvelgsu į juos ir vėl juos įvesu į šią žemę, *ir juos budavosu ir ne sugaišįsu; aš juos įsodįsu ir ne išrausu; * per. 31, 28 ir 45, 4.
7. Ir *duosu jiems širdį, kad manę pažintų, manę esantį Poną Dievą. Ir jie bus mano žmonėmis, tai aš busu jų Dievu, nės jie iš visos širdies manęspi prisiversis. * per. 31, 33. 34.
8. Ale *lyg kaip ledekosios pygos taip ledekos, aža jų ne gali valgyti, taria Ponas Dievas, šitaip aš paduosu Zedekiją, karalių Judavos, drauge su jo kunįgaikščiais, ir kas užsilikusiųjų yra Jėruzalėje ir užsilikusiųjų šioje žemėje, ir kurie Egypto žemėje gyvena. * per. 29, 17.
9. Aš jiems nelaimę užleisu, ir juos nei jokioje karalystėje ant žemės ne palikdįsu, kad jie turėtų *išgėdįti buti, pakalba, pasaka ir prakeikimu visose vietose, katrul aš juos prastumsu. * per. 29, 18 ir 42, 18 ir 44, 12.
10. Ir įsiųsu į juos *kardą, badą ir marą, iki jiems prapuolant iš tos žemės, kurią aš jiems ir jų tėvams davęs esmi. * Ez. 6, 12. per. 14. 21.

Perskyrimas 25.

Septynisdešimts metų patenkąsis kalėjimas žemėje Babėl per keršto kupką pirmpažėnklintas.

Šitas yra tas žodis, kursai Jėremiošiui atėjo apie visus žmones Judavos ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, (tai yra pirmasis metas Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės,)
2. Kurį taipgi prarakas Jėremiošius kalbėdamas visiems žmonėms Judavos ir visiems miesčionims Jėruzalėje tarė:
3. Iš tryliktojo meto Josijo, sunaus Amono, karaliaus Judavos, Pono Dievo žodis man atėjo iki šiai dienai, ir jums dabar jau dvidešimt ir tris metus nepaliautinai sakiau, *ale jus niekados ne norėjote klausyti. * per. 35, 14.
4. Taipjau Ponas Dievas ir siuntė pas jus visus savo tarnus, prarakus, nepaliautinai, ale jus niekados ne norėjote klausyti, nei savo ausis prilenkti, kad paklusnus butumbite buvę,
5. Jam kalbant: *prisiverskite kožnas nuo savo pikto pasielgimo ir nuo nelabųjų savo darbų! tai toje žemėje, kurią Ponas Dievas jums ir jųsų tėvams davęs, pasiliksite visados ir amžinai. * per. 3, 14 ir 18, 11 ir 35, 15.
6. Ne *sekiokite kitus dievus, jiems šlužydami ir jų pasimelsdami, idant manę ne įpykįtumbite darbais savo rankų, ir aš jums nelaimę uždėti turėčiau! * per. 7, 6.
7. Ale jus ne norėjote manęs klausyti, taria Ponas Dievas, kad manę tikrai įpykįtumbite savo rankų darbais, sau patiems ant bėdos.
8. Todėl taip taria Ponas Dievas Zebaot: kadangi jus mano žodžių ne norite klausyti,
9. Štai, tai aš išsiuntinėsu ir ateidįsu visus pulkus žmonių iš šiaurės, sako Ponas Dievas, ir savo tarną Nekukad-Nėzarą, karalių Babėlės, ir užvesu juos ant šios žemės ir ant gyvenančių toje, ir ant visų šių žmonių, aplinkui esančių; ir sugaišįsu juos visiškai ir išpustysu ir apjuoku padarysu, bei amžina pustyne.
10. Ir *išimsu visą linksmą dainavimą, balsą jaunikio bei marčios, balsą malančiųjų ir liktnešų žiburį, * Jėz. 24, 8. Apr. 18, 23. s.
11. Kad visa ši žemė *pusta ir sugaišįta turės gulėti. Ir šie žmonės karaliui Babėlės turės šlužyti †septynisdešimtis metų. * 3 Maiž. 26, 32. † per. 27, 22 ir 29, 10. 2 Nus. 36, 21. 22. Ezr. 1, 1. Dan. 9, 2.
12. Ale tiems septynisdešimts metams perėjus, aš karalių *Babėlės atlankysu ir visus tus žmones, sako Ponas Dievas, dėl jų nusižengimo, priegtam ir Kaldėonų žemę, ir iš jos amžiną pustynę padarysu. * per. 27, 7.

13. Šitaip aš ant šios žemės užeidįsu visus savo žodžius, kurius kalbėjęs esmi prieš ją, butent vislab, kas šiose knygose parašyta stov, ką Jėremiošius prarakavęs apie visus žmonių pulkus.
14. Ogi ir jie turės šlužyti, norint jie didi žmonės ir didi karaliai yra. Šitaip aš jiems užmokėsu, kaip jie pelnę, ir pagal jų rankų darbus.
15. Nėsa šitaip man sako Ponas Dievas, Izraėlio Dievas: imk šią vyno kupką pilną keršto iš mano rankos ir iš jos *girdyk visus svieto žmones, pas kurius aš tavę siunčiu, * Apr. 14, 10. s.
16. Kad jie gertų, svyrinėtų ir duktų dėl kardo, kurį aš į juos siųsu.
17. Ir aš tą kupką ėmęs iš Pono Dievo rankos daviau gerti visiems žmonių pulkams, į kurius manę Ponas Dievas siuntė,
18. Butent Jėruzalei, miestams Judavos, jų karaliams ir kunįgaikščiams, kad jie pusti ir sugaišįti gulėtų, ir *išjuokti bei prakeikti butų, kaip tai šią dieną yra; * Ez. 23, 32.
19. Ir Paraonui, Egypto karaliui, drauge su jo tarnais, su jo kunįgaikščiais ir su visais jo žmonėmis,
20. Visoms žemėms į vakarus, visiems karaliams žemėje Uz, visiems karaliams Pylistėnų žemėje drauge su Askalon, Gaza, Akaron ir likusiems Asdode,
21. Tiems iš Edomo, tiems iš Moabo, vaikams Amono,
22. Visiems karaliams iš Tyraus, visiems karaliams iš Zidono, karaliams salose anašal jurių,
23. Tiems iš Dedano, tiems iš Tėma, tiems iš Bus ir visiems tų kampų kunįgaikščiams,
24. Visiems karaliams Arabijoje, visiems karaliams į vakarus, pusčiose gyvenantiems,
25. Visiems karaliams Simryje, visiems karaliams Elame, visiems karaliams Mėdų žemėje,
26. Visiems karaliams į šiaurę, taip artesniemsiems, kaip tolimiemsiems, vienam su antru, ir visiems karaliams ant žemės, kurie ant svieto yra; ir karalius Sesake po jų gers.
27. Ir tark jiems: taip sako Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: *gerkite, kad apsigertumbite, vemtumbite ir prapultumbite ir keltis ne galėtumbite dėl kardo, kurį tarp jųsų nusiųsų. * per. 51, 7. Ps. 75, 9.
28. Ir jei jie tą kupką iš tavo rankos ne nor imti ir gerti, tai tark jiems: šitaip taria Ponas Dievas Zebaot: dabar jus turite gerti.
29. Nėsa štai, *mieste, mano vardu pramintame, aš pradedu slogįti; o jus turėtumbite buti nekoravoti? Jus ne busite nekoravoti; nės aš šaukiu kardą ant visų, ant žemės gyvenančių, taria Ponas Dievas Zebaot. * 1 Petr. 4. 17. s.
30. Ir tu turi visus šitus žodžius jiems pranešti, ir tark jiems: Ponas Dievas *baubs iš aukšto ir savo griovimą duos girdėti iš savo šventojo gyvenimo. Jis baubs ant savo ganytojų gyvenimo; jis dainuos dainą, kaip antai vyno medžiotojai, ant visų žemės gyvatninkų. Jo balsas atsilieps iki žemės krašto. * Amos 1, 2. s.
31. Ponas Dievas tur bylinėti su pagonais, ir nor provą padaryti visam kunui; Dievo nesibijančiuosius Jis kardui paduos, sako Ponas Dievas.
32. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: štai, sloga ateis nuo vienų žmonių iki kitų, ir didė vėtra bus pakelta nuo žemės šalies.
33. Tai Pono Dievo *užmuštieji tuočės gulės nuo vieno žemės krašto iki kito; tie ne bus apraudoti, nei pakelti, nei palaidoti, bet ant lauko gulės ir mėšlu pataps. * per. 7, 33 ir 9, 22 ir 19, 7. Jėz. 14, 2.
34. Kaukitgi, jus ganytojai, ir klykite, voliokitės pelenuose, jus kaimenės valdonai! nės čėsas atėjo, kad jus butumbite papiauti ir išsklaidyti, ir sulušt umbite, nei koks brangus rykas.
35. Ir ganytojai ne galės pabėgti, ir kaimenės valdonai ne galės išsklįuti.
36. Tai ganytojai rėks, ir kaimenės valdonai kauks, kad Ponas Dievas jų ganyklą taip išpustijęs,
37. Ir jų lankos, taip gražios, sudarkytos iš labai didžio pykimo Pono Dievo.
38. Jis savo šėtrą paliko, kaip jaunas liutas; ir šitaip jų žemė yra sugaišinta iš papykio smarkininko ir iš jo labai didžiojo supykimo.

Perskyrimas 26.

Jėremiošiaus prisivertimo kozonis, apskundimas, atsikalbėjimas ir apgynimas.

Pradžioje karalystės Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, atėjo šis žodis nuo Pono Dievo ir tarė:

2. Taipo taria Ponas Dievas: stokis į prybažnytį prie Pono Dievo namų ir pranešk visiems miestams Judavos, kurie įeina melstis namuose Pono Dievo, visus žodžius, kurius aš tau paliepiau jiems sakyti, ir nieko ne užtylėk!

3. Ar *jie mažu klausys ir prisivers, kožnas nuo negero savo pasielgimo, kad ir man gaila butų dėl to pikto, ką aš misliju jiems daryti dėl piktų jų darbų. * per. 36, 3. Ez. 12, 3.

4. Ir tark jiems: taip kalba Ponas Dievas: Jei jus manęs ne klausysite, pagal mano prisakymus pasielgdami, kurius jums po akių padėjau,

5. Kad klausytumbite žodžių mano tarnų, prarakų, *kurius visados pas jus siunčiau, ir jus tačiau klausyti ne norėjote: * per. 35, 14. 17.

6. Tai aš su šitais namais darysu, kaip *su Silo, ir šį miestą padarysu prakeikimu visiems pagonams ant žemės. * per. 7, 14. 1 Zom. 4, 4, 11.

7. Taigi kunįgams, prarakams ir visiems žmonėms girdėjus, šitus žodžius Jėremiošių kalbantį namuose Pono Dievo,

8. Ir Jėremiošiui iškalbėjus vislab, ką jam Ponas Dievas paliepęs buvo visiems žmonėms sakyti, nutvėrę jį kunįgai, prarakai ir visi žmonės tarė: tu turi žudytas buti.

9. Kam tu drįsti prarakauti vardan Pono Dievo ir sakyti: „šitiems namams bus kaip Silo, ir šitas miestas bus taip pustas, kad nieks daugiaus jame ne gyvęs?“ Ir visi žmonės susiėjo namuosePonoDievo priešJėremiošių.

10. Kaip tai išgirdo kunįgaikščiai Judavos iš karaliaus namų, jie išėję užėjo į Pono Dievo namus ir pasisėdo ties naujaisiais vartais Pono Dievo.

11. Ir kunįgai bei prarakai tarė po akių kunįgaikščių ir visų žmonių: šitas sau *smertį pelnęs; nės jie prarakavo prieš šį miestą, kaip jus savo ausimis girdėjote. * Mat. 26, 66. Mark. 14, 64. Darb. 6, 13.

12. Ale Jėremiošius tarė visiems kunįgaikščiams ir visiems žmonėms: Ponas Dievas manę siuntė, kad tai vislab, ką jus girdėjote, prarakaučiau prieš šitus namus ir prieš šitą miestą.

13. Taigi *pagerinkite savo darbus ir savo pasielgimą, ir klausykite balso Viešpaties, savo Dievo, tai ir Ponas Dievas †gailėsis to pikto, ką prieš jus kalbėjęs. * per. 7, 3. † per. 18, 8.

14. Štai, aš jųsų rankose esmi, bedarykite su manimi, kaip jus ger ir teisinga esant dingotės.

15. Ale tačiau žinokite, jei manę nužudysite, tai jus nekaltą kraują užkrausite ant savęs, ant šito miesto ir jame gyvenančiųjų. Nės iš tiesos, Ponas Dievas manę pas jus siuntęs, kad tai vislab į jųsų ausis kalbėčiau.

16. Tai kunįgaikščiai ir visi žmonės tarė kunįgams bei prarakams: tas ne pelnė smerties, nės jis mums kalbėjo vardan musų Pono Dievo.

17. Ir kėlęsi keli vyresniųjų žemės tarė visam žmonių pulkui:

18. Cėse Iskijo, karaliaus Judavos, buvo prarakas, *Mikas iš Marėsa, ir tarė visiems žmonėms Judavos: „taip taria Ponas Dievas Zebaot: †Zion bus arta kaip dirva, ir iš Jėruzalės bus akmenų kruva, ir iš kalno Pono Dievo namų aukšta girė.“ * Mik. 1, 1. † Jėr. 9, 11. s. Luk. 19, 44.

19. Ir tačiau Iskijas, karalius Judavos, ir visa Judava jį dėl to ne davė nužudyti, bet jie, juo daugiaus Pono Dievo bijodamiesi, meldėsi Pono Dievo. *Tai ir gailėjosi Ponas Dievas to pikto, ką prieš juos buvo kalbėjęs. Todėl mes labai negerai darome prieš savo dušias. * per. 18, 8.

20. Taipojau ir vienas dar buvo, vardan Pono Dievo prarakavęs, Urias, sunus Sėmajo, iš Kirjat-Jėarim; tas pranašavo prieš šį miestą ir prieš šią žemę, lyg kaip Jėremiošius.

21. Ale karaliui Jojakymui ir visiems jo macniemsiems ir kunįgaikščiams jo žodžius išgirdus, karalius norėjo jį nužudydinti. Ir Urias tai ištyręs pasibijojo ir pabėgęs nuėjo į Egyptą.

22. Ale karalius Jojakymas nusiuntė vyrus į Egyptą, Elnataną, Akboro sunų, ir kitus su juomi;

23. Tie jį iš Egypto išvedę parvedė pas karalių Jojakymą; tas jį kardu nužudydino ir jo lavoną pakasdino į prastųjų žmonių kapines.

24. Šitaip ranka *Ajikamo, Sapano sunaus, buvo už Jėremiošių, kad jis ne buvo duotas į rankas žmonių ant jo nužudymo. *2 Kar. 22, 12. 14.

Perskyrimas 27.

Žydai ir jų kaimynai tur pasiduoti po jungu karaliaus Babėlės.

Pradžioje karalystės Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, atėjo šis žodis nuo Pono Dievo Jėremiošiui ir tarė:

2. Taip man taria Ponas Dievas: pasidaryk jungą ir tą prikabįk prie savo kaklo;

3. Ir nusiųsk tą *karaliui iš Edomo, karaliui iš Moabo, karaliui vaikų Amono, karaliui iš Tyraus ir karaliui iš Zidono, per tus paslus, kurie pas Zedekiją, karalių Judavos, į Jėruzalę atėjo; * per. 25, 21. 22.

4. Ir paliepk jiems, idant jie savo viešpačiams sakytų: taip taria Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: taip sakykite savo viešpatiems:

5. Aš *žemę padariau ir žmones ir galvijus, ant žemės esančius, dide savo macimi ir ištiesta ranka; ir duomi ją, kam aš noru. * per. 32, 17.

6. Ale dabar aš *visas šitas žemes daviau į ranką savo †tarno Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės; o jam ir lauko žvėris daviau, kad jam šlužytų. * per. 25, 9 ir 28, 14. † Dan. 2, 37. s. per. 4, 19.

7. Ir visi žmonės tur šlužyti jam ir jo sunui ir jo sunaus sunui, *iki ir jo žemės čėsas ateis; nės jam daug svieto žmonių ir didi karaliai tur šlužyti. * per. 25, 12.

8. Ale kurie žmonės bei kuri karalystė karaliui Babėlės, Nebukad-Nėzarui, šlužyti ne norės, ir kas savo kaklą ne norės paduoti po karaliaus Babėlės jungu, tokius žmones aš atlankysu *kardu, badu bei maru, taria Ponas Dievas, iki juos per jo ranką nužudysu. * per. 14, 12.

9. Todėlgi *ne klausykite savo prarakams, pranašams, sapnų išguldytojams, dienskyrėjams, ir žyniams, kurie sako jums: „ne reiks jums šlužyti karaliui Babėlėje!“ * per. 14, 14. s.

10. Nės *jie mums melus prarakauja, jeib jus toli iš jųsų žemės išvestų, ir aš jus išvaryčiau, ir prapultumbite. * perkš. 14, 16.

11. Nėsa kurie žmonės savo kaklą paduosti po jungu karaliaus Babėlės ir jam šlužija, tus aš jų žemėje paliksu, kad tą įgyventų ir joje gyventų, taria Ponas Dievas.

12. Ir aš tai vislab kalbėjau Zedekijui, karaliui Judavos, tardamas: paduokite savo kaklą po jungu Babėlės karaliaus ir šlužykite jam bei jo žmonėms, tai gyvi išliksite.

13. Kam jus norite prapulti, tu ir tavo žmonės, kardu, badu, bei maru? *kaip tai Ponas Dievas kalbėjęs ant tų žmonių, kurie karaliui Babėlėje ne nor šlužyti. * perkš. 8.

14. Todėl *ne klausykite žodžių prarakų, jums sakančiųjų: „ne reiks jums šlužyti karaliui Babėlėje“; nėsa jie jums melus prarakauja. * per. 14, 14. s. 1 Jon. 4. 1.

15. Ir aš jų ne siunčiau, taria Ponas Dievas, bet jie neteisiai prarakauja mano vardan, kad aš jus išstumčiau, ir jus prapultumbite drauge su prarakais, jums prarakaujančiais.

16. Ir kunįgams bei visiems šiems žmonėms aš kalbėdamas tariau: taip taria Ponas Dievas: ne klausykite žodžių savo prarakų, jums prarakaujančių: „štai, *rykai iš Pono Dievo namų dabar jau veik iš Babėlės vėl šen atgrįš.“ Nėsa jie jums melus prarakauja. * per. 28, 3.

17. Ne klausykite jų, bet šlužykite Babėlės karaliui, tai gyvi išliksite. Kamgi šis miestas turėtų pustynė pastoti?

18. Ale jei jie prarakai, ir Pono Dievo žodį tur, tai te permaldo jie Poną Dievą Zebaot, kad rykai, užsilikusieji Pono Dievo namuose ir namuose karaliaus Judavos ir Jėruzalėje, ne butų taipojau į Babėlę nugabenami.

19. Nės taip taria Ponas Dievas Zebaot apie *stulpus, ir apie mares, ir apie krėslus, ir apie rykus, dar likusiuosius šime mieste, * 2 Kar. 25, 13.

20. Kurius Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, ne atėmė šalin, iš Jėruzalės išvesdamas *Jekanją, sunų Jojakymo, karalių Judavos, į Babėlę, drauge su visais vyresnaisiais Judavoje ir Jėruzalėje; * 2 Kar. 24, 14. 15.

21. Nės taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio, apie rykus, dar likusiuosius namuose karaliaus Judavos bei Jėruzalėje:

22. Jie į Babelę bus nugabenami ir

tenai pasiliks iki tai dienai, kada aš jus *atlankysu, taria Ponas Dievas, ir aš jus vėl šen į šią vietą atgabędįsu.
* 2 Nus. 36, 22.

Perskyrimas 28.

Jėremiošius tur geležinį jungą, apsako Ananjui, neviernam prarakui, kad tikrai mirsiąs.

Ir tame patime mete pradžioje karalystės Zedekijo, karaliaus Judavos, penktame mėnesyje ketvirtojo meto tarė Ananjas, sunus Azuro, prarakas iš Gibėono, man namuose Pono Dievo po akimis kunįgų ir visų žmonių, sakydamas:
2. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: aš jungą karaliaus Babėlės sulaužiau;
3. Ir dviem metam dar ne perėjus, *aš visus rykus namų Pono Dievo, kurius Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, iš šios vietos atėmęs ir į Babėlę nugabenęs, vėl į šią vietą pargabęsu; * per. 27, 16.
4. Priegtam ir *Jekanją, sunų Jojakymo, karalių Judavos, drauge su visais išvestaisiais iš Judavos, kurie į Babėlę nuvesti, aš taipojau vėl į šią vietą parvesu, taria Ponas Dievas; nės aš jungą karaliaus Babėlės sulaužysu. * 2 Kar. 24, 14. s.
5. Tai tarė Jėremiošius prarakas prarakui Ananjui po akimis kunįgų ir visų žmonių, namuose Pono Dievo stovinčiųjų,
6. Sakydamas: Amen, Pone Dieve, padaryk šitaip! Ponas Dievas te attesie tavo žodį, kurį tu prarakavai, kad rykus namų Pono Dievo iš Babėlės vėl pargabentų į šią vietą, drauge ir visus pagrėbtinai išvestuosius.
7. Ale tačiau girdėk ir šį žodį, kurį aš po tavo ausių kalbu ir po ausių visų žmonių:
8. Prarakai, kurie pirm manęs ir pirm tavęs buvę iš senų gadynių, tie prarakavo prieš daug žemių ir prieš dides karalystes apie karą, slogą ir marą.
9. Ale kad prarakas koksai apie pakajų prarakauja, tą pažįsi, ar jį Ponas Dievas iš tiesos siuntęs, kad jo žodis išsipildo.
10. Tai prarakas Ananjas ėmęs *jungą nuo kaklo Jėremiošiaus jį sulaužė.
* per. 27, 2.
11. Ir tarė Ananjas po akių visų žmonių: taip taria Ponas Dievas: lygiai šitaip aš sulaužysu ir jungą Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, *dar dviem metam ne perėjus, nuo kaklo svieto žmonių. Ir prarakas Jėremiošius nuėjo savo keliu. * perk. 3.
12. Ale Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui, kada jau prarakas Ananjas jungą buvo sulaužęs nuo kaklo prarako Jėremiošiaus, ir tarė:
13. Nuėjęs sakyk Ananjui: taip taria Ponas Dievas: tu medžio jungą sulaužei; taigi pasidaryk geležinį jungą į ano vietą!
14. Nės taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: geležinį jungą aš prie kaklo *visų šitų žmonių prikabinau, kad šlužytų Nebukad-Nėzarui, karaliui Babėlės, ir tur jam šlužyti; nėsa aš jam ir žvėris padaviau.
* per. 27, 6.
15. Ir prarakas Jėremiošius tarė prarakui Ananjui: girdėk ben, Ananjai! Ponas Dievas tavę ne siuntė, ir tu padarei, kad šie žmonės melais nusitik.
16. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba: štai, aš tavę nuo svieto suvalysu, tu šį metą mirsi. Nės *tu juos savo kalbėjimu nuo Pono Dievo nukreipei. * per. 29, 31.
17. Šitaip numirė prarakas Ananjas tą patį metą sekmame mėnesyje.

Perskyrimas 29.

Jėremiošiaus gromata Žydams, kalėjime Babėlės esantiemsiems, nusiunčiama, kaip jie turėtų pasielgtis.

Šitie yra žodžiai gromatos, kurią prarakas Jėremiošius siuntė iš Jėruzalės likusiemsiems vyresniemsiems, kurie išvesti buvo, ir kunįgams bei prarakams, ir visiems žmonėms, kurius Nebukad-Nėzaras iš Jėruzalės buvo išvedęs į Babėlę,
2. (Jau *karaliui Jekanjui ir karalienei ne be esant su kamarponiais ir kunįgaikščiais Judavoje bei Jėruzalėje, drauge su cimerninkais bei kalviais Jėruzalės,) * Ps. 24, 1. 2 Kar. 24, 15.
3. Per Elėazą, sunų Sapano, bei Gemarją, sunų Ilkijo, kurius Zedekijas, karalius Judavos, siuntė į Babėlę pas Nebukad-Nėzarą, karalių Babėlės, ir tarė:
4. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio, *visiems išvestiemsiems, kurius aš išvesdinau iš Jėruzalės į Babėlę: * perk. 20.
5. Pasibudavokite butų, kuriuose

galėtumbite gyventi; sodįkite sodų, iš
kurių vaisiaus valgyti galėtumbite;
6. Veskite pačias, auginkite sunų bei
dukterų; imkite savo sunums pačias
ir ant savo dukterų vyrus, kad jie su-
nų bei dukterų pagimdytų; pasipla-
tinkite tenai, kad ne maž jųsų butų!
7. Pasirupinkite, kad tam miestui ge-
rai sektųs, į kurį aš jus išvesdinau, ir
melskitės už jį Pono Dievo! nėsa
kad jam gerai, tai ir jums gerai.
8. Nės taip kalba Ponas Dievas
Zebaot, Izraėlio Dievas: *te ne pri-
gauna jus prarakai, jusip esantieji,
ir burtininkai, ir ne klausykite savo
sapnams, kurius sapnuojate! *per. 14,14. s.
9. Nės jie melus jums praneša mano
vardan; aš jų nesiunčiau, taria Po-
nas Dievas.
10. Nės taipo kalba Ponas Dievas:
kad jus Babėlėje *septynisdešimtis
metų busite perleidę, tai aš jus at-
lankysu ir savo maloningąjį žodį
apie jus patvirtįsu, kad jus vėl į šią
vietą parvesčiau. *per. 25, 11. s.
11. Nėsa aš gerai žinau, kokias *mi-
slis ant jųsų turįs, taria Ponas Dievas,
butent mislis ant pakajaus, ir ne ant
pikto, kad paskučiausiai jums duo-
čiau, ko jus laukiate. *Ps. 92, 6.
12. Ir jus manęspi *šauksite, ir nu-
eidami manęs prašysite; ir aš jus
išklausysu. *Ps. 50, 15.
13. Jus manęs jėškosite ir rasite.
Nėsa *jei manęs iš visos širdies
jėškosite, *5 Maiž. 4, 29. 1 Nus. 29, 9. Jėz. 55, 6.
14. Tai aš jums atsirasdįsu, taria Po-
nas Dievas, ir atgražįsu jųsų *išve-
dimą į nevalę, ir surankiosu jus iš
visų svieto žmonių ir iš visų šalių,
katrul aš jus pavariau, taria Ponas
Dievas, ir jus vėl parvesu į šią vietą, iš
kurios aš jus išvesdinau. *Ps. 126, 4.
15. Berods jus dingotės, Poną Dievą
jums Babėlėje prarakų prikėlusį.
16. Ale šitaip kalba Ponas Dievas
apie karalių, ant Dovido karalkrėslio
sėdintį, ir apie visus žmones, šime mie-
ste gyvenančius, butent, apie jųsų bro-
lius, kurie su jumis ne išėjo į nevalę;
17. Beje, šitaip taria Ponas Dievas
Zebaot: štai, aš *kardą, badą ir marą
į juos siųsu ir su jais darysu nei su le-
dekomis †pygomis, kurių bodu valgyti;
*per. 44, 13. 2 Zom. 24, 13. † Jėr. 24, 8.
18. Ir persekinėsu juos kardu, badu
ir maru, ir *ne išlikdįsu juos nei jo-
kioje karalystėje ant žemės, kad jie
turėtų pastoti †prakeikimu, dyvu, ap-
juoku ir išgėdinimu visuose žmonėse
svieto, į kurius juos pavarysu;
*per. 14, 12 ir 24, 9. † per. 42, 18. Ez. 5, 15.
19. Todėl, kad jie mano žodžių ne
klauso, taria Ponas Dievas, siuntę-
sis savo tarnus, prarakus, jusip ne-
paliautinai; ale jus ne norėjote klau-
syti, taria Ponas Dievas.
20. Ale jus *visi, į nevalę išvestieji,
kurius iš Jėruzalės į Babėlę išeidinau,
girdėkite žodį Pono Dievo! *perkš. 4.
21. Taip kalba Ponas Dievas Ze-
baot, Izraėlio Dievas, prieš Akabą,
sunų Kolajo, bei prieš Zedekiją, su-
nų Masėjo, *kurie melus jums pra-
našauja mano vardan: štai, aš juos
dėsu į rankas karaliaus Nebukad-
Nėzaro, karaliaus Babėlės, tas juodu
mušdįs po jųsų akimis; *per. 27, 10. 15.
22. Kad iš jų keikimas padarytas
bus po visus, iš Judavos išvestuo-
sius, kurie Babėlėje yra, ir sakys:
Ponas Dievas te daro tau, kaip Ze-
dekijui bei Akabui, kurius Babėlės
karalius ant ugnies kepdino;
23. Todėl, kad jie durnumą Izraėlyje
padarė ir venčiavonę peržengė su
svetimomis moterimis, ir melus pra-
nešė mano vardan kozonyse, ką jiems
ne buvau paliepęs. Tai aš žinau ir
išliudiju, taria Ponas Dievas.
24. Ir prieš Semają iš Nealamo tu
turi sakyti:
25. Taip taria Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: todėl, kad tu savo
vardan gromatas siuntei visiems žmo-
nėms, Jėruzalėje esantiems, ir kunį-
gui Zepanjui, sunui Masėjo, ir vi-
siems kunįgams, ir sakei:
26. Ponas Dievas tavę per kunįgą
įstatė į vietą kunįgo Jeojado, kad
užveizdais butumbite namuose Pono
Dievo ant visų padukusių ir prana-
šaujančiųjų, kad juos į temnyčią ir
į pančius įdėtumbei:
27. Taigi, kodėl tu ne koravoji Jė-
remiošių iš Anatoto, jums pranašau-
jantį?
28. Dėl to, kad jis musip į Babėlę
siuntęs sakydino: „dar ilgai taip bus;
pasibudavokite namus juose gyventi,

ir sodįkite sodus, kad jų vaisiaus valgytumbite?“
29. Nėsa Zėpanjas, kunįgas, šitą gromatą buvo paskaitęs ir prarakui Jėremiošiui girdėti davęs.
30. Todėl Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui tardamas:
31. Nusiuntęs pas visus apkaltuosius sakydįk jiems: taip taria Ponas Dievas prieš Sėmają iš Nėalamo: todėl, kad jums Sėmajas prarakauja, ir aš jį tačiau nesiunčiau, ir daro, kad jus melais pasitikite,
32. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas: štai, aš atlankysu Sėmają iš Nėalamo ir drauge jo sėklą, kad nei vienas jo saviškių ne pasiliks šiuose žmonėse ir to gero ne regės, ką aš savo žmonėms darysu, taria Ponas Dievas. Nės *jis savo kalba juos nuo Pono Dievo šalin nukreipė. * per. 28, 16.

Perskyrimas 30.

Išgelbėjimas iš kalėjimo Babėlės ir Kristaus atėjimas apsakomas.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo Jėremiošiui atėjo:
2. Taip kalba Ponas Dievas, Izraėlio Dievas: pasirašyk sau visus žodžius į knygas, kurius tau kalbu.
3. Nės *štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad aš †kalėjimui savo žmonių, ir Judo ir Izraėlio, galą darysu, taria Ponas Dievas, ir juos vėl parvesu į tą žemę, kurią jų tėvams davęs esmi, kad jie sau turėtų.
* per. 23, 5 ir 31, 27. † Zep. 3, 20.
4. Ir šitie yra tie žodžiai, kurius Ponas Dievas kalbėjo apie Izraėlį bei Judą.
5. Nės taip taria Ponas Dievas: mes girdime rėksmą išgąsčio; čia tikt viena baimė ir nei jokio pakajaus.
6. Ale tardinėkite ben ir veizdėkite, bau vyriškis gal vaikų vesti? Kaipgi tai destis, kad aš visus vyrus matau savo rankas ant savo kulšų laikant, *kaip moteriškės gimdymo čėse, ir visų gymius pabalusius?
* per. 4, 31. Jėz. 13, 8. per. 37, 3.
7. Beje, *tai didė diena, ir taijai lygios niekada ne buvo, ir čėsas nerimimo yra Jokube; ir tačiau jam iš to bus gelbėta.* Joėl 2, 11. Amos. 5, 18. Zep. 1, 15.
8. Ir tai tur buti tame čėse, taria Ponas Dievas Zebaot, kad aš jo jungą nuo tavo kaklo sulaužysu ir tavo pančius sutraukysu, kad jam daugiaus ne reiktų tuose svetimiems šlužyti,
9. Bet Ponui Dievui, savo Dievui, bei savo karaliui Dovidui, kurį aš jiems prikelsu.
10. Todėl tu *nesibijok, mano tarne Jukube, taria Ponas Dievas, neigi ne persigąsk, Izraėl! nės štai, aš tavę gelbėsu iš toli esančių žemių ir tavo sėklą iš jų kalėjimo žemės, kad Jokubas vėl pareis, pakajuje gyvęs, ir viso pilnai turės, ir nieks jį ne gandįs.
* per. 46. 27. Jėz. 44, 2.
11. Nes *aš esmi pas tavę, taria Ponas Dievas, kad tavę gelbėčiau. Nėsa aš pabaigsu visus †pagonus, į kurius tavę išsklaidinau, ale tavę aš ne išgaišįsu; ale tavę bausu su miera, kad nesilaikytumbei per nekaltą.
* Ps. 91, 15. † Jėr. 46, 28.
12. Nės taip taria Ponas Dievas: *tu sulaužytas esi nusimįtinai, ir tavo ronoms niera kaip išgyti. * per. 15, 18.
13. Apie tavo provą nei vienas nesirupina, kad išgytumbei; ne gal tavę nieks išgydyti.
14. Visi tavę mylintieji užmiršta tavęs, ir nieko dėl to ne atboja. Aš tavę *ištikau, kaip kad nepritelį kokį bučiau ištikęs, be susimilimo plakdamas dėl tavo didžiojo nusidėjimo ir dėl tavo griekų daugumo. * per. 2, 19 ir 15, 18.
15. Ką tu rėki dėl savo iškados ir dėl savo neišgytinai baisaus skaudėjimo? juk tai tau padariau dėl *didžiojo tavo nusidėjimo ir dėl tavo griekų daugumo. * per. 13, 22.
16. Todėl visi, *kurie tavę suėdė, bus suėsti; ir visi, kurie tavę spaudė, visi tie bus į nevalę išvesti; ir kurie tavę išplėšė, bus išplėšti; ir visi, kurie tavę visai nuogą darė, bus taipojau visai nuogi daryti. * Jėz. 33, 1.
17. Ale *tavę aš vėl išgydysu, ir tavo ronas gydysu, taria Ponas Dievas, dėl to, kad tavę šaukia pamestąją, ir Zioną tą esant, kurios nieks ne atboja. * per. 32, 6.
18. Taip taria Ponas Dievas: *štai, aš atgrąžįsu išvedimą šėtrų Jokubo ir jo namų susimilsu; ir miestas vėl bus ant savo kalnelių budavotas, ir bažnyčia stovės, kaip budavo. * per. 29, 14 ir 31, 23.
19. Ir iš jų išeis giesmės garbės ir džiaugsmo; nės aš juos daugsįsu, ir

ne mažįsu; aš juos šlovingus padarysu, ir ne niekįsu.
20. Jų sunus bus lygiai kaip pirma, ir jų susirinkimas po mano akių bus tvirtas; nėsa aš pajėškosu visus juos spaudžiančius.
21. Ir jų kunįgaikštis iš jų bus, ir jų valdonas iš jų ateis, ir jis manęsp prisiartįs; nėsa kas tas yra, širdžia greita man artinąsis? taria Ponas Dievas.
22. Ir *jus busite mano žmonėmis, ir Aš busu jųsų Dievu. * per. 31, 33.
23. Štai, ateis *vėtra Pono Dievo su didžiu kerštu, baisus vėsulis ant bedievių galvos užpuls. * per. 23, 19.
24. Nėsa Pono Dievo labai didysis kerštas ne perstos, iki padaręs ir atlikęs savo mislį; paskiausiame čėse jus tai ištirsite.

Perskyrimas 31.

Galas Babyloniškojo kalėjimo; malonės karalystė Naujojo Testamento.

Šitame čėse, taria Ponas Dievas, busu aš *Dievu visų giminių Izraėlio, ir jie bus mano žmonėmis. * 2 Kor. 6, 18. s.
2. Taip taria Ponas Dievas: tie žmonės, kurie išliko nuo kardo, malonę gavo pusčioje; Izraėlis traukias šalin į savo atilsį.
3. Ponas Dievas man pasirodė iš tolo: Aš tavę meile ne perstojančia mylėjau, todėl aš tavę savęspi *pritraukiau iš čysto gerumo. * Aukš. G. 1, 4.
4. Eikš, aš vėl tavę apbudavosu, kad busi vadinta apbudavotoji; tu merga Izraėlio, dar linksma bubnysi ir išeisi į šokį.
5. Tu vėl vynyčias sodįsi ant kalnų Samarios; bus sodinama ir švilpinama.
6. Nėsa dar ateis čėsas, kad sargai prie kalnų Epraimo šukaus: „*kelkitės ir užeikime aukštyn į Zioną prie Pono Dievo, savo Dievo.“ * Jėz. 2, 3. Mik. 4, 2.
7. Nės taip taria Ponas Dievas: šaukite ant Jokubo su linksmybe, ir šukaukite ant pagonų galvos; ir šaukite iš didžio, pagirkite ir tarkite: „Pone Dieve, pagelbėk savo žmones, likusiuosius Izraėlyje!“
8. Štai, aš juos iš šiaurės žemės pargabęsu, ir surankiosu juos nuo žemės kraštų, ir akluosius, šlubuosius, nėščias ir šešiauninkes, kad didžiais pulkais šen vėl turės atgrįšti.
9. Ir ateis *be verkdami ir (Dievo) besimelsdami, tai aš juos vesu; aš juos vadžiosu prie vandenų upelių lygium keliu, jeib ne įsitrenktų; nės †aš Izraėlio tėvas, taigi Epraimas mano pirmgimęsis sunus. * per. 50, 4. † 2 Kor. 6, 18. s.
10. Girdėkite, jus pagonai, Pono Dievo žodį ir tą toli apsakykite į salas ir tarkite: kurs Izraėlį išbarstė, tas jį ir vėl surankios ir ganys juos, kaip kerdžius savo kaimenę.
11. Nėsa *Ponas Dievas Jokubą atpirks ir išvalnys iš rankos macniojo. * Ps. 130, 8. Luk. 1, 68.
12. Ir jie atėję ant aukštybės Ziono šukaus, ir susibėgs prie Pono Dievo dovanų, butent prie javų, šviežiojo vyno, aliejaus bei jaunų avių ir jaučių, kad jų dušia bus lyg daržas *drėgniai stovįs, ir daugiaus ne bus apmaudingi. * Jėz. 58, 11.
13. Tada linksmįsis *mergos be šokinėdamos, priegtam vaikų jaunimas ir senieji podraugei. Nės aš jų gedėjimą pakreipsu į džiaugsmą †ir juos palinksminosu, ir palinksmįsu juos po jų smutnybės. * Ps. 148, 12. 13. † Ps. 30, 12. Jon. 16, 12.
14. Ir aš kunįgų širdį džiaugsmu pripildysu, ir mano žmonės *mano dovanų apsčiai turės, taria Ponas Dievas. * perkš. 12.
15. Taip taria Ponas Dievas: *raudojančiųjų balsas yra girdimas, ir graudžiai verkiančiųjų verksmas ant aukštybės; †Raėlė apverkia savo vaikus ir ne nusiramdina savo vaikų dėl, kadangi nei vienas jų ne išliko. * Mat. 2, 18. † 1 Maiž. 35, 19.
16. Ale Ponas Dievas šitaip kalba: *liaukis rėkusi ir verkusi ir ašaromis savo akis šlapinusi; nėsa tavo darbas gerai bus užmokėtas, taria Ponas Dievas. Jie vėl pareis iš nepriėliaus žemės; * Luk. 7, 13 ir 8, 52.
17. Ir tavo vaikų vaikai daug gero gaus sulaukti, taria Ponas Dievas, nėsa tavo vaikai vėl pareis į savo rubežius.
18. Aš mielai girdėjau, kaip Epraim dejuoja: „tu pribaudei manę, ogi ir aš esmi pabaustas, lyg išdykęs veršis. Priversk tu manę, tai aš busu priverstas; nės tu, Pone Dieve, esi mano Dievas.
19. Kada aš prisiverčiau, tai gailėjaus savo nusidėjimų; nės protą priėmęs, savo kulšį pliekiu. Nės aš iš-

gėdįtas esmi ir apsiraudonavęs stoviu; nėsa aš turu kęsti gėdą savo jaunystės.“
20. Ar ne Epraimas mano brangusis
sunus ir mieliausias mano kudikis? nėsa aš dar gerai *atsimenu, ką jam kalbėjęs esmi; todėl mano širdis už jį lyg †plyšte plyšta, kad jo turu susimilti, taria Ponas Dievas.

* Ps. 25, 7 ir 106, 4. † Jėz. 49, 15. Oz. 11, 8.

21. Pastatyk sau kapinių ženklus,
statyk sau stulpus (kaip) raudojimo ženklus, ir kreipk savo širdį ant einamojo vieškelio, kuriuomi aš ėjau; atgrįšk, merga Izraėlio, atsigręšk vėl šen į šius savo miestus!
22. Ikikolei klaidinėsi, tu duktė nu-
klydusioji? nės Ponas Dievas naujieną žemėje padarys: moteriškė apglobs vyrą.
23. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: dar vėl šis žodis bus kalbėtas žemėje Judavos ir jos miestuose, *kad aš jų nevalnybę atgrąžįsu: Ponas Dievas te peržegnoja tavę, tu teisybės gyvenime, tu šventasis kalne! * per. 29, 14 ir 30, 3. 18 ir 32, 44.
24. Ir Juda su visais savo miestais
tenai gyvęs; priegtam laukininkai ir kurie su kaimenėmis aplinkui eidinėja.
25. Nėsa *aš dušias paalsįtasias
atgaivįsu, ir dušias apmaudingasias pasotįsu. * Mat. 11, 28.
26. Todėl aš pabudau ir aukštyn
žvalgiaus, ir taip saldžiai miegojau.
27. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad aš namus Izraėlio ir namus Judo papildysu, ir žmonėmis ir galvijais. * per. 23, 5.
28. Ir lyg kaip aš ant jų budrus
buvau išrauti, suplėšyti, *suardyti, sugaišįti ir vargįti; šitaip aš ant jų budrus busu pabudavoti ir sodįti, taria Ponas Dievas. * per. 45, 4.
29. Tame čėse *jau ne sakys dau-
giaus: tėvai valgė rukščias vynuoges, ir vaikų dantys atšipo; * Raud. 5, 7. Ez. 18, 2.
30. Bet *kožnas dėl savo nusižen-
gimo nužus; ir kursai žmogus rukščių vynuogių valgys, to dantys atšips.

* 2 Kar. 14, 6.

31. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, tai aš su namais Izraėlio bei su namais Judo naują derėjimą darysu; * Ebr. 8, 8.
32. Ne kaip derėjimas buvo, kurį
aš su jų tėvais dariau, kaip aš juos prie rankos nutvėriau, kad juos iš Egypto žemės išvesčiau; kurį derėjimą jie ne attesėjo, ir aš juos sylyti turėjau, taria Ponas Dievas;
33. Bet tas bus šitas derėjimas, kurį
aš su namais Izraėlio darysu po šio čėso, taria Ponas Dievas: *aš savo prisakymus į jų širdį duosu ir į jų mislį įrašysu; ir †jie bus mano žmonėmis, tai aš busu jų Dievu.

* Jėz. 54, 13. Ebr. 8, 10. † Jėr. 24, 7 ir 30, 22.

34. Ir ne mokįs kits kitą, nei brolis
brolį, sakydamas: „išpažink Poną Dievą!“ bet *jie visi manę pažįs, abeji, ir maži ir didi, taria Ponas Dievas, nės †aš jiems jų nusidėjimus atleisu, ir jų griekų daugiaus **ne minėsu.

* Jėz. 54, 13. † Jėr. 33, 8. Darb. 10, 43. ** Jėz. 43, 25. per. 44, 22. Ez. 33, 16. Ebr. 10, 16. 17.

35. Taip taria Ponas Dievas, kursai
*saulę dienai duosti ant šviesybės ir mėnesį bei žvaigždes, kaip jos teka, nakčiai ant šviesybės; kursai jures sujudina, kad jų vilnys užia, Ponas Dievas Zebaot, tai jo vardas: * Ps. 136, 8. 9.
36. Kad tokie *davadijimai liausis
po mano akių, taria Ponas Dievas, tai ir †liausis sėkla Izraėlio, kad jis daugiaus žmonėmis ne be butų po mano akių amžinai. * per. 33, 25. † Rym. 11, 1. s.
37. Taip taria Ponas Dievas: kad
*dangų aukštai išmatuos ir žemės gruntą ištardys, tai ir aš abelnai pamesu visą sėklą Izraėlio dėl viso, ką jie daro, taria Ponas Dievas. * per. 33, 22.
38. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad Pono Dievo miestas bus budavotas nuo koryčios Ananeėlio iki kraštinių miesto vartų; * per. 49, 2.
39. Ir mieruojamoji virvė pagal juos
toliaus išsiteks iki kalnelio Gareb, ir nugrįš Gaato linkai;
40. Ir visa dauba lavonų bei pelenų,
drauge su visa dirva iki upelės Kidrono, iki kampo prie žirgų vartų į rytus, Ponui Dievui švęsta bus, kad niekados ne bus išplėšyta, nei sulaužyta.

Perskyrimas 32.

Jėremiošius perka dirvą, norėdamas paženklįti, apkaltuosius tikrai iš kalėjimo Babėlės į savo žemę pargrįšiančius.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui dešimtame

mete Zedekijo, karaliaus Judavos,
*kurs yra aštuonioliktasis metas Ne-
bukad-Nėzaro. * per. 25, 1.
2. Tuočės *apstojo Jėruzalę abažas
karaliaus Babėlės. Ale prarakas Jėre-
miošius gulėjo sugautas prybutyje
temnyčios prie namų karaliaus Ju-
davos, * 2 Kar. 15, 1. 2.
3. Kur Zedekijas, karalius Judavos,
jį užrakįdinęs ir sakęs buvo: kam tu
prarakauji ir tari: „taip taria Ponas
Dievas: štai, *aš duomi šį miestą į
rankas karaliaus Babėlės, ir jis tą
įveiks, * per. 21, 7 ir 27, 6 ir 34, 2 ir 38, 3 ir 39, 1. s.
4. Ir Zedekijas, *karalius Judavos,
iš Kaldėonų ne ištruks, bet aš jį Ba-
bėlės karaliui į rankas paduosu, kad
jo burna su ano burna kalbės, ir
savo akimis jį matys. * per. 34, 3.
5. Ir jis išves Zedekiją į Babėlę,
tenai jis ir pasiliks, iki man jį atlan-
kant, taria Ponas Dievas; nėsa norint
jus prieš Kaldėonus pasistengiate,
tačiau *jus nieko ne laimėsite.“
* per. 2, 37. 4 Maiž. 14, 41. Jėz. 24, 19.
6. Ir Jėremiošius tarė: Pono Dievo
žodis man atėjo ir tarė:
7. Štai, Anameėlas, Salumo sunus,
tavo dėdžio, atėjęs pas tavę sakys:
„prašau, pirkis mano dirvą Anato-
tuose! nės tu tam arčiausias gentis
esi, kad ją pirktumbei.“
8. Šitaip atėjo Anameėlas, mano dė-
džio sunus, kaip Ponas Dievas buvo
sakęs, pas manę ties prybučiu temny-
čios ir tarė man: „prašau, pirkis mano
dirvą Anatotuose, žemėje Benjamino
esančiąją! nės tai tau *iš tėviškės par-
eitis, ir tu tam artimiausias esi; pra-
šau, pirk ją sau!“ Tai aš supratau,
tai Pono Dievo žodį esantį: * Rut. 4, 3. 4.
9. Ir pirkau tą dirvą iš Anameėlo,
mano dėdžio sunaus, Anatotuose, ir
pasvėriau jam pinįgus, septynis syklus
ir dešimt sidabrininkų;
10. Ir parašęs gromatą tą užpečvie-
tijau, ir liudininkų tam ėmęs pinįgus
pasvėriau svarčiu;
11. Ir ėmiau pas savę užpečviety-
tąją pirkimo gromatą pagal teisybę
paprastą ir atvirą išrašą;
12. Ir daviau tą pirkimo gromatą
Barukui, Nerio sunui, sunaus Maasėjo,
po akių Anameėlo, mano dėdžio, ir
liudininkų pirkimo gromatoje parašy-
tųjų, ir visų Žydų, arti prybučio tem-
nyčios gyvenančiųjų;
13. Ir paliepiau Barukui po jų akių
tarydamas:
14. Taip sako Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: imk šiedvi gromati,
ir užpečvietytąją pirkimo gromatą ir
šį atvirą išrašą, ir įdėk jas į molio
ryką, kad ilgai išsilaikytų!
15. Nės taip sako Ponas Dievas Ze-
baot, Izraėlio Dievas: dar bus pirkta
šioje žemėje butų, dirvų ir vynkalnių.
16. Ir kaip aš buvau davęs tą pir-
kimo gromatą Barukui, Nerio sunui,
tai aš meldžiausi Pono Dievo tary-
damas:
17. Ak Viešpatie, Pone Dieve, štai,
tu *dangų ir žemę padarei su dideja
savo syla ir savo ištiesta ranka, ir
†nei vieno daikto niera tau negalimo;
* per. 27, 5. † Luk. 1, 37.
18. Tu *gero darąsis daug tukstan-
tiems, ir užmokąsis tėvų nusižengimą
į antį jų vaikų po jų; tu didysis ir
drutasis Dieve, Ponas Dievas Zebaot
yra tavo vardas! * 2 Maiž. 34, 7. s.
19. Didis *sudumojime ir †macnus
darbe; ir tavo **akys stov atviros
ant visų kelių žmogaus vaikų, ††kad
kožnam duotumbei pagal jo pasiel-
gimą ir pagal vaisių jo darbų!
* per. 10, 6. † Luk. 1, 37. ** Jėr. 16, 17. †† Ps. 62, 13.
20. Tu darąsis Egypto žemėje ženklus
ir stebuklus iki šiai dienai, taip Izraė-
lyje, taip žmonėse; ir vardą sau pa-
darai, koks šią dieną yra;
21. Ir išvedei savo žmones Izraėl
iš Egypto žemės su ženklais ir ste-
buklais, su macnia ranka, su ištiestu
petimi ir su didžiais išgandinimais;
22. Ir davei jiems šią žemę, kurią
jų tėvams prisiekdamas pažadėjęs
buvai, jiems ją duosiąs, žemę, ku-
rioje pienas ir medus teka.
23. Ir kaip jie į tą įėję ją apturėjo,
ne klausė jie tavo balso, neigi ne
pasielgė pagal tavo įstatymus; ir vi-
slab, ką tu jiems liepei daryti, to jie
ne darė; todėl tu ir jiems viso to
pikto davei nusitikti.
24. Štai, šis miestas abažu yra apsto-
tas, kad įveiktas ir iš kardo, bado bei
maro į Kaldėonų rankas, prieš jį ko-
vojančių, paduotas tur buti; ir kaip kal-
bėjęs esi, taip nusiduosti; tai tu matai.

25. Ir tu, Viešpatie, Pone Dieve, man tari: „nusipirk sau dirvą už pinįgus ir imk tam liudininkų;“ ir tačiau miestas į Kaldėonų rankas yra paduodamas.

26. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui ir tarė:

27. Štai, aš, Ponas Dievas, esmi Dievu viso kuno; *begu man koks daiktas butų negalimas? *perkš.17.Luk.1,37.s.

28. Todėlgi šitaip sako Ponas Dievas: štai, aš šį miestą *paduomi į Kaldėonų rankas ir į ranką Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, ir jis tą laimės. *perkš.3.

29. Ir Kaldėonai, kurie prieš šį miestą kovoja, į tą iškaks ir jį ugnimi uždegs ir sudegįs, drauge ir tus butus, ant kurių *stogų jie Baalui rukino ir kitiems dievams gėrimo apieras apieravojo, kad manę įpykįtų. *per.10,13.

30. Nėsa vaikai Izraėlio bei vaikai Judo *iš savo jaunų dienų darė, kas man ne patiko; ir vaikai Izraėlio įpykino manę savo rankų darbais, taria Ponas Dievas. *1 Maiž.8,21.

31. Nės iš tos dienos, kaip šis miestas yra pakurtas, iki šiai dienai jis manę įkiršino ir didei įpykino, kad aš jį iš savo akių turu atmesti,

32. Dėl viso nelabumo vaikų Izraėlio bei vaikų Judo, kurį jie darė, kad manę įpykintų. Jie, jų karaliai, kunįgaikščiai, kunįgai ir prarakai, ir gyvenantieji Judavoje ir Jėruzalėje,

33. *Pakalą ir ne veidą man prikreipė, kačeig aš juos nepaliaudamas mokįdinau; ale jie ne norėjo klausyti, nei geryn eiti. *per.2,27.Ez.23,35.Zak.7,11.

34. Priegtam jie savo *biaurescius į tus namus pastatė, kurie mano vardu yra praminti, kad tus apbiaurintų; *per.7,30.2 Kar.21,4.5.

35. Ir *Baalo aukštybes pakurė dauboje Ben-Inom, kad savo sunus bei dukteris †Molokui sudegintų, apie kurį daiktą aš jiems nieko ne paliepiau, nei niekados man į mislį ne atėjo, kad jie tokius biaurus daiktuș darysią, kad Judą šitaip į griekus įvestų. *per.7,31 ir 19,5.†3 Maiž.18,21.s.

36. Ir dabar todėl taria Ponas Dievas, Izraėlio Dievas, taipo apie šį miestą, apie kurį jus sakote, kad per kardą, badą ir marą bus paduodamas į rankas karaliaus Babėlės:

37. Štai, *aš juos surankiosu iš visų žemių, į kurias aš juos nustumsu savo kerštu, didžiu papykiu ir nesusimilimu, ir juos vėl į šią vietą parvesu, kad be baimės gyventų. *5 Maiž.30,3.

38. Ir jie *bus mano žmonėmis, tai aš busu jų Dievu, *per.24,7.

39. Ir duosu jiems vieną širdį ir vieną budą, *kad manęs bijotųs, kol jie gyvi, kad jiems ir jų vaikams po jų gerai butų. *per.24,7.

40. Ir amžiną derėjimą su jais darysu, kad aš ne paliausu jiems gero daryti, ir savo baimę jiems į širdį duosu, kad nuo manęs nesiskirs.

41. Ir besidžiaugdamas aš jiems gero darysu; ir aš šioje žemėje juos įsodysu viernai, iš visos širdies ir iš visos dušios.

42. Nės taip kalba Ponas Dievas: lyg kaip aš ant šių žmonių atvedžiau visą tą didžiąją bėdą, šitaip aš ir atvesu ant jų viso gero, ką jiems kalbėjęs esmi.

43. Ir dar dirvos pirktos bus šioje žemėje, apie kurią sakote, ją pustą gulėsiančią, juk nei žmonių, nei galvijų joje liksią, ir busiančią duotą į Kaldėonų rankas.

44. Tačiau dirvų bus pirkta už pinįgus ir surašyta, užpečvietyta, bei užliudyta žemėje Benjamino, ir aplink Jėruzalę, ir miestuose Judavos, miestuose ant kalnų, miestuose pakalnėje, ir miestuose pietų linkai. Nės *aš jų išvedimą į kalėjimą atgrąžįsu, taria Ponas Dievas. *per.29,14 ir 30,3.

Perskyrimas 33.

Išvalnijimas iš kalėjimo Babėlės; Kristus ir jo karalystė pažadama.

Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui antru kartu, kaip jis dar prybutyje temnyčios užrakįtas buvo, ir tarė: *per.32,2.

2. Taip taria Ponas Dievas, tai darąsis, padarąsis ir ištaisąsis; *Ponas Dievas yra jo vardas: *2 Maiž.3,15 ir 15,3.

3. Šauk manęs! tai tau atsakysu ir apsakysu tau didžių ir tvirtų daiktų, kurių tu ne žinai.

4. Nės taip kalba Ponas Dievas, Dievas Izraėlio, *apie butus šio miesto ir apie butus karalių Judavos, kurie pargriauti,pylimu padaryti ant atsigynimo; *Jėz.22,10.

5. Ir apie šen įėjusiuosius kovoti prieš Kaldėonus, kad jie tus tur pildyti ne-

gyvųjų lavonais, kurius aš savo keršte
ir savo didžiame papykime užmušu;
nės aš savo veidą nuo šio miesto
paslėpiau dėl viso jo nelabumo.
6. Štai, aš juos gydysu ir išgydysu;
ir jų maldą dėl pakajaus bei vier-
nybės išklausysu.
7. Nėsa aš *išvedimą į nevalę Judo
bei Jėruzalės grąžįsu ir pabudavosu
juos, kaip iš pradžios; *per. 29, 14 ir 30, 3. 8.
8. Ir čystysu juos nuo viso jų nu-
sižengimo, kuriuomi jie prieš manę
susigriešijo; ir *atleisu jiems visą nu-
sižengimą, kuriuomi jie prieš manę su-
sigriešijo ir nusižengė.* per. 31, 34. Darb. 10, 43.
9. Ir tai man bus linksmas vardas,
garbė ir pagyrimas tarp visų pagonų
ant žemės, kad jie išgirs visą tą gerą,
ką aš jiems darau. Ir jie dyvysis ir
nusistebės iš viso to gero ir visu
tuomi pakajumi, kurį aš jiems duosu.
10. Taip taria Ponas Dievas: šioje
vietoje, kurią jus sakote pustą esant,
kadangi nei žmonių, nei galvijų mie-
stuose Judavos bei ulyčioje Jėruza-
lėje liekti, (kurios taip pustos, kad
nei žmonių, nei miesčionių bei gal-
vijų jose niera,)
11. *Tačiau vėl girdėtas bus šauk-
smas džiaugsmo ir pasilinksminimo,
balsas jaunikio bei marčios, ir balsas
sakančiųjų: „dėkavokite Ponui Die-
vui Zebaot, kad jis taip malonus, ir ne-
paliaudamas gero daro,“ ir tųjų, ku-
rie dėkavonės apieras atneša į namus
Pono Dievo. Nės aš išvedimą tos
žemės į nevalę grąžįsu, kaip pirma,
taria Ponas Dievas. *per. 7, 34.
12. Taip taria Ponas Dievas Zebaot:
šioje vietoje, taip pustoje, kad *nei
žmonių, nei galvijų čia niera, ir visuose
jos miestuose tikt vėl dar bus kerdžių
butelukai, kaimenę ganančiųjų, *per. 32, 43.
13. Tiek *miestuose ant kalnų ir
miestuose pakalnėje ir miestuose pie-
tun linkai, žemėje Benjamino ir ap-
link Jėruzalę ir miestuose Judavos;
tačiau vėl kaimenės skaitytos išeis ir
įeis, taria Ponas Dievas. *per. 32, 44.
14. Štai, ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad aš malonės žodį pa-
tvirtįsu, kurį namams Izraėlio ir na-
mams Judo esmi kalbėjęs.
15. *Tose dienose ir tame patime
čėse aš Dovidui želte želdįsu teisybės
želmenį, ir bus karalius gerai kara-
liaująs, ir †provą bei teisybę įtaisys
ant žemės. *per. 23, 5. Jėz. 4, 2. † Jėz. 32, 1.
16. Tame čėse bus išgelbėta Judava,
ir *Jėruzalė be baimės gyvęs; ir jis
vadintas bus: Ponas Dievas, esąsis
musų teisybė. *per. 23, 6. 5 Maiž. 33, 28.
17. Nės taip taria Ponas Dievas: *nie-
kados ne stokos Dovidas vieno †sė-
dinčio ant karalkrėslio namų Izraėlio.
*per. 35, 19. † 1 Kar. 9, 5.
18. Šitaipjau niekados ne bus pry-
stoka kunįgų ir Lėvytų po mano
akių, apieravojančių deginimo apie-
ras bei uždegančių valgio apieras
bei apieras papiaujančių amžinai.
19. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jė-
remiošiui ir tarė:
20. Taip taria Ponas Dievas: kad
pasiliaus mano derėjimas su diena
bei nakčia, kad ne butų diena bei
naktis savo čėsu:
21. Tai ir mano derėjimas pasiliaus
su mano tarnu Dovidu, kad ne tu-
rėtų sunaus karaliumi ant savo ka-
ralkrėslio, bei su Lėvytais ir kunįgais,
mano šlužauninkais.
22. Lygiai kaip *dangaus pulkus su-
skaityti negalima, nei smiltis pajurėse
išseikėti negalima, šitaip aš daugsįsu
sėklą Dovido, savo tarno, bei Lėvytus,
man šlužijančiuosius. *1 Maiž. 15, 5 ir 22, 17.
23. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jė-
remiošiui ir tarė:
24. Ar tu ne matei, ką šie žmonės
kalba. šnekėdami: „juk Ponas Die-
vas ir tiedvi gimini patrėmė, kuridvi
jis sau buvo išsirinkęs;“ ir niekina
mano žmones, lyg jie jau ne butų
mano žmonėmis?
25. Taip taria Ponas Dievas: jei aš
*ne attesėsu savo derėjimą su diena
bei nakčia, nei davadą dangaus bei
žemės, * per. 31, 36.
26. Tai aš ir pamesu Jokubo sėklą
bei Dovido, savo tarno, kad ne imčiau
iš jų sėklos karaliaujančių ant sėklos
Abraomo, Izaoko bei Jokubo; nės
*aš jų išvedimą į nevalę grąžįsu ir
jų pasigailėsu. *per. 32, 44. Ez. 39, 25. Oz. 6, 11.

Perskyrimas 34.

Zedekijo ir jo valsčionų apkalimas ir koravonė todėl, kad jie valnybės meto dėlei nusidėjo.

Šitas yra tas žodis, kursai nuo Pono
Dievo atėjo Jėremiošiui, *kaip Ne-

bukad-Nėzaras, karalius Babėlės, su
visais savo pulkais ir su visomis ka-
ralystėmis ant žemės, po jo valdžios
esančiomis, ir su visokiais svieto
žmonėmis kovojo prieš Jėruzalę ir
visus jos miestus, ir tarė: *2 Kar. 24, 10. s.
2. Taip kalba Ponas Dievas, Izra-
ėlio Dievas; eik tenai ir sakyk Zede-
kijui, karaliui Judavos, jam tarydamas:
taip kalba Ponas Dievas: štai, aš šį
miestą į rankas karaliaus Babėlės pa-
duosu, ir jis jį ugnimi sudegįs.
3. Ir tu iš jo rankos ne iškliusi, bet bu-
si sugautas ir į jo rankas paduotas, kad
*jį akimis matysi ir savo burna su juo-
mi kalbėsi, ir į Babėlę iškaksi. *per. 32, 4.
4. Taigi ben girdėk, Zedekijai, ka-
raliau Judavos, Pono Dievo žodį:
taip Ponas Dievas kalba apie tavę:
tu ne mirsi kardu,
5. Bet pakajuje mirsi. Ir lygiai kaip
dėl tavo tėvų, pirmbuvusiųjų karalių,
kurie buvo pirm tavęs, *buvo (visokių
rukinimo žolių) deginama, taip ir dėl tavęs
(kad busi palaidotas,) bus deginama ir
†raudojama: ak Viešpatie! Nės aš
tai kalbėjau, taria Ponas Dievas.
* 2 Nus. 16, 14. † Jėr. 22, 18.
6. Ir prarakas Jėremiošius kalbėjo
visus šius žodžius Zedekijui, kara-
liui Judavos, Jėruzalėje,
7. Vaiskui karaliaus Babėlės jau be
kariaujant *prieš Jėruzalę ir prieš vi-
sus likusiuosius †miestus Judavos, bu-
tent prieš Lakis bei Aseką; nės šiuodu,
kaip ne veik įveikiamu miestudu, dar
buvo išlikę miestuose Judavos.
* 2 Kar. 25, 1. † Jėz. 36, 1. 2.
8. Tai yra tas žodis, kursai nuo
Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, kada
karalius Zedekijas jau buvo derėjimą
padaręs su visais žmonėmis Jėruza-
lėje, jeib valnybės metą užšaukdįtų,
9. Kad kožnas savo *berną ir kož-
nas savo tarnaitę, kurie Ebrėonai bei
kurios Ebrėonkos butų, valnus pa-
leistų; kad nei vienas Žydas tarp
jų kitą Žydą vergiškai ne laikytų.
* perkš. 14. 5 Maiž. 17, 12. 3 Maiž. 25, 39.
10. Tai pakluso visi kunįgaikščiai
ir visi žmonės, kurie šitaip derėjimą
buvo padarę, kad kožnas savo ber-
ną bei savo tarnaitę paleistų ir juos
toliaus vergiškai ne laikytų, ir pa-
leido juos valnus.
11. Ale paskui jie (nuo savo derėjimo) at-
simetė, ir tus bernus bei tarnaites vėl
savęspi šaukė, kurius valnus buvo pa-
leidę, ir per nevalę vertė juos, kad
bernais bei tarnaitėmis buti turėjo.
12. Tai Pono Dievo žodis atėjo Jė-
remiošiui nuo Pono Dievo ir tarė:
13. Taip kalba Ponas Dievas, Dievas
Izraėlio: aš *derėjimą dariau su jųsų
tėvais, išvesdamas juos iš Egypto že-
mės, iš šlužmos namų, ir tariau:
* 2 Maiž. 21, 2. 5 Maiž. 15, 12.
14. Perėjus septyniems metams kož-
nas tur savo brolį, kursai Ebrėonas,
ir jam parsidavęs šešis metus šlužijo,
valną paleisti. *Ale jųsų tėvai manęs
†ne klausė, nei savo ausis prilenkė.
* 2 Maiž. 21, 2. s. † Jėr. 7, 24, 26 ir 25, 4 ir 35, 15.
15. Tai jus šiandien prisivertę pada-
rėte, kas man patiko, valnybės metą
užšaukdami kožnas savo artymui,
ir dėl to derėjimą padarėte po mano
akių tuose namuose, mano vardu
pramintuose.
16. Ale jus atsimetėte ir mano var-
dą darkėte, ir kožnas atjėško atgalios
savo berną bei savo tarnaitę, kurius
buvote valnus išleidę, kad jie sau per
savę butų; ir dabar jus per nevalę
juos verčiate, jums buti per bernus
bei tarnaites.
17. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba:
jus manęs ne klausote, užšaukti valny-
bės metą, kožnas savo broliui bei savo
artymui. Štai, tai aš, taria Ponas Die-
vas, jums užšaukiu valnybės metą ant
*kardo, ant maro, ant bado, ir ne
duosu jums išlikusiems nei vienoje
karalystėje žemės rimti. * per. 21, 9.
18. Ir tus žmones, kurie mano de-
rėjimą peržengia ir žodžius derėjimo,
kurį jie po mano akių darė, ne at-
tesa, tokius padarysu, kaip aną ver-
šiuką, kurį jie į dvi dali perdalijo, ir
*tarpu jo šmotų perėjo; * 1 Maiž. 15, 17.
19. Butent kunįgaikščiai Judavos,
kunįgaikščiai Jėruzalės, kamarponiai,
kunįgai ir visi žmonės žemėje, kurie
veršiuko šmotų tarpu perėjo.
20. Ir *duosu juos į ranką jų neprie-
telių ir tų, kurie jų dušios jėško, †kad
jų lavonai ėdesiu pastotų padangių
paukščiams bei žvėrims ant žemės;
* per. 21, 7 ir 22, 25. † per. 7, 33. Apr. 19, 21.
21. Ir Zedekiją, karalių Judavos, ir jo
vyresniuosius įduosu į jų neprietelių
rankas ir *tų, kurie jų dušias jėško,

bei abažui karaliaus Babėlės, kurie da-
bar nuo jųsų šalin traukėsi. * per. 21, 7.
22. Nės štai, aš jiems paliepsu, taria
Ponas Dievas, ir juos *vėl parvesu
pas šį miestą, ir jie kovos prieš jį ir per-
galės jį ir † ugnimi sudegįs; ir miestus
Judavos išpustysu, kad nei vienas to-
liaus juose ne gyvęs.* per. 37, 8. † 2 Kar. 25, 9.

Perskyrimas 35.

Apie Rekabytų paklusnumą, ir apie Žydų nepaklusnumą.

Šitas yra tas žodis, kursai nuo Pono
Dievo atėjo Jėremiošiui čėse Joja-
kymo, sunaus Josijo, karaliaus Ju-
davos, ir tarė:
2. Nuėjes į namus Rebakytų kalbėk
su jais, ir įvesk juos į Pono Dievo
namus, į vieną jų bažnyčkamarę, ir
duok jiems vyno gerti!
3. Tai aš ėmęs Jasanją, sunų Jė-
remiošiaus, sunaus Abazinjo, drauge
su jo broliais ir su visais jo sunu-
mis, ir visą Rebakytų giminę,
4. Įvedžiau juos į Pono Dievo na-
mus, į bažnyčkamarę vaikų Anano,
sunaus Jegdaljo, Dievo vyro, kuri
arti kunįgaikščių bažnyčkamarės yra,
viršuje bažnyčkamarės Masėjo, Sa-
lumo sunaus, vartininko.
5. Ir aš pastatęs vaikams iš Rekaby-
tų giminės kupkas, vynu pripiltas, ir
kaušelius, tariau jiems: gerkite vyno!
6. Ale jie atsakė: mes vyno ne ge-
riame. Nėsa musų tėvas *Jonadabas,
sunus Rekabo, paliepęs mums ir sa-
kęs: „jus ir jųsų vaikai idant nieka-
dos ne turite vyno gerti, * 2 Kar. 10, 15.
7. Ir nei jokio buto pasikurti, nei
jokios sėklos sėti, nei vynkalnio ap-
sodįti, nei turėti; bet turite šėtrose gy-
venti, kol gyvi este, kad ilgai patek-
tumbite žemėje, kurioje svetaujate.“
8. Šitaip mes klausome balso savo
tėvo Jonadabo, sunaus Rekabo, visa-
me, ką jis mums yra paliepęs, ne ger-
dami vyno, kol gyvi esme, nei mes, nei
musų pačios, nei sunus, nei dukters;
9. Neigi butų ne kuriame, kad tuo-
se gyventumbime, neigi ne turime
vynkalnių, nei dirvų, nei sėklos;
10. Bet gyvename šėtrose, ir klau-
some ir darome vislab, kaip musų
tėvas Jonadabas paliepęs.
11. Ale *Nebukad-Nėzarui, Babėlės ka-
raliui, užsitraukiant į šią žemę, tarėme
mes: eikime, traukimės į Jėruzalę, prisi-
bijodami vaisko Kaldėonų bei Syrionų!
ir šitaip Jėruzalėje pasilikome. *per. 34, 1.
12. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jė-
remiošiui ir tarė:
13. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: nuėjęs tark vyrams Ju-
davos ir miesčioniems Jėruzalės: argi
ne norite geryn eiti, kad mano žodžiams
klausytumbite? taria Ponas Dievas.
14. Žodžiai Jonadabo, Rekabo sunaus,
kurius jis savo vaikams paliepė, kad
jie ne gertų vyno, yra pilnavojami; ir
jie ne geria vyno iki šiai dienai, todėl,
kad jie savo tėvo prisakymo klauso; ale
aš *jums ne paliaudamas kozonis saky-
dinau, ir tačiau jus manęs ne klausote.
* per. 25, 3. 4.
15. Taipojau aš nepaliaudamas pas
jus siunčiau visus savo tarnus, prara-
kus, ir sakydinau: *prisiverskitės kož-
nas nuo negero savo pasielgimo, ir
pasigerįkite savo darbuose, ir ne se-
kite kitus dievus, jiems šlužydami!
tai pasiliksite žemėje, kurią aš jums
ir jųsų tėvams davęs esmi. Ale † jus
ne norėjote savo ausis prilenkti, nei
manęs klausyti, *per. 18, 11 ir 25, 5. s. † per. 7, 24, 26.
16. Norint tačiau vaikai Jonadabo,
Rekabo sunaus, savo tėvo prisaky-
mo, kurį jis jiems paliepė, klausė.
Ale šie žmonės ne klauso manęs.
17. Todel, taip kalba Ponas Dievas,
Dievas Zebaot ir Izraėlio Dievas: štai,
aš ateidįsu ant Judavos ir ant visų
miesčionių Jėruzalės visą tą bėdą, ku-
rią aš prieš juos kalbėjęs esmi, todėl,
*kad aš jiems kalbėjau, ir jie ne nor
klausyti; aš šaukiau, ir jie man ne nor
atsiliepti. * per. 7, 13 ir 26, 5. Jėz. 65, 12. per. 66, 4.
18. Ir namams Rėbakytų tarė Jėre-
miošius: taip sako Ponas Dievas Ze-
baot, Izraėlio Dievas; todėl, kad jus
savo tėvo Jonadabo prisakymui klau-
sėte ir visus jo prisakymus pilnavojote,
ir vislab darėte, ką jis jums paliepęs,
19. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas
Zebaot, Izraėlio Dievas: *Jonadabas,
Rėkabo sunus, niekadai ne pristoks, vi-
sados vienas jo giminės po mano akių
stovės. * per. 33, 17. 18.

Perskyrimas 36.

Jėremiošiaus kozonys suplėšytos, sudegintos ir iš naujo surašytos.

Ketvirtame mete Jojakymo, *sunaus
Josijo, karaliaus Judavos, šis žodis

atėjo Jėremiošiui nuo Pono Dievo ir
tarė: * per. 25, 1.
2. Imk sau knygas ir įrašyk į jas
visas kalbas, kurias aš tau kalbėjęs
esmi apie Izraėlį, apie Judą ir visus
svieto žmones iš to čėso, kaip tau
kalbėjęs esmi, butent nuo čėso Jo-
sijo iki šiai dienai;
3. Bau *rasi namai Judo girdėdami
visą †tą bėdą, kurią aš jiems ketinu
padaryti, ne apsiimtų prisiversti, kož-
nas nuo savo piktojo pasielgimo, kad
jiems jų nusižengimą ir griekus at-
leisti galėčiau. * per. 26, 3. Ez. 12, 3. † Jėr. 35, 17.
4. Tai *Jėremiošius pavadino Ba-
ruką, Nerio sunų; tas Barukas įrašė
į knygas iš burnos Jėremiošiaus vi-
sus kalbėjimus Pono Dievo, kurius
jis jam buvo kalbėjęs. * per. 32, 12.
5. Ir Jėremiošius paliepė Barukui
tardamas: aš apkaltas esmi, kad ne
galiu eiti į Pono Dievo namus.
6. Ale tu įėjęs į juos, paskaityk tas
knygas, į kurias tu Pono Dievo kal-
bėjimus iš mano burnos parašei, po
žmonių akimis namuose Pono Dievo
pastnįko dienoje, ir turi jas ir skai-
tyti po ausių viso Judo, kurie iš sa-
vo miestų šen ateina;
7. Bau *rasi jie besimelsdami po akių
Pono Dievo ne norėtų pasižeminti ir
prisiverstų, kožnas nuo savo piktojo
pasielgimo; nės kerštas ir narsas di-
dis yra, kurį Ponas Dievas prieš šiuos
žmones kalbėjęs yra. * per. 26, 3.
8. Ir Barukas, Nerio sunus, vislab
darė, ką jam prarakas Jėremiošius
buvo paliepęs, kad Pono Dievo kal-
bėjimus iš tų knygų skaitytų Pono
Dievo namuose.
9. Ale nusidavė penktame mete Jo-
jakymo, sunaus Josijo, karaliaus Ju-
davos, devintame mėnesyje, kad past-
nįką apsakė po akių Pono Dievo vi-
siems žmonėms Jėruzalėje ir visiems
žmonėms iš miestų Judavos į Jėru-
zalę ateinantiems.
10. Ir Barukas skaitė iš knygų Jė-
remiošiaus kalbėjimą namuose Pono
Dievo, bažnyčkamarėje Gėmarjo, su-
naus Sapano, kanclerio, viršutiniame
prybutyje ties naujaisiais vartais prie
Pono Dievo namų, visiems žmonėms
be girdint.
11. Taigi kaip Mikajas, Gėmarjo su-
nus, Sapano sunaus, visą kalbėjimą
Pono Dievo buvo girdėjęs iš tų knygų,
12. Nuėjo jis žemyn į karaliaus na-
mus, į kanclerio kamarą, ir štai, te-
nai be sėdi visi vyresnieji: Elisamas,
kancleris, Delajas, sunus Sėmajo,
Elnatanas, sunus Akboro, Gėmarjas,
sunus Sapano, ir Zedekijas, sunus
Ananjo, su visais vyresniaisiais.
13. Ir Mikajas pranešė jiems visą
tą kalbėjimą, kurį jis buvo girdėjęs,
Barukui skaitant iš knygų po ausi-
mis žmonių.
14. Tai visi vyresnieji siuntę Judį,
sunų Natanjo, sunaus Sėlemjo, su-
naus Kusi, pas Baruką sakydino jam:
imk su savimi tas knygas, iš kurių
tu po ausimis žmonių skaitei, ir eik
šen! Ir Barukas, sunus Nerio, ėmęs
su savimi tas knygas atėjo pas juos.
15. Ir jie tarė jam: sėskis ir skai-
tyk, kad mes girdėtumbime! Ir Ba-
rukas skaitė jiems po jų ausimis.
16. Ir jie, visus tus kalbėjimus gir-
dėję, nusistebėjo prieš viens antrą ir
tarė Barukui: mes visus tus kalbė-
jimus karaliui pranešime.
17. Ir klausė Baruko: sakyk mums,
kaip tu visus tus kalbėjimus iš jo
burnos parašei?
18. Barukas jiems tarė: jis pasakė
man visą šitą kalbėjimą iš savo bur-
nos, ir aš juos su tinta įrašiau į
knygas.
19. Tai vyresnieji tarė Barukui: ėjęs
tenai pasislėpk su Jėremiošiumi, kad
nieks ne žinotų, kur judu esta!
20. Ale jie įėjo pas karalių į pry-
butį, ir tas knygas palaikydino ka-
maroje Elisamo, kanclerio, ir apsakė
karaliui visus tus kalbėjimus.
21. Tai siuntė karalius Judį, tų kny-
gų atnešti; tas jas ėmė iš kamaros
Elisamo, kanclerio. Ir Judi paskaitė
karaliui ir visiems vyresniemsiems,
prie karaliaus stovintiems.
22. Ir karalius sėdėjo žiemos namuo-
se devintame mėnesyje prie pečiaus.
23. Ale Judi, tris arba keturis laiš-
kus perskaitęs, supiaustė tas (knygas)
peileliu raštininkišku ir įmetė į ugnį,
pečiuje esančiąją, iki knygos abelnai
ugnyje sudegė.
24. Ir nei vienas ne nusigando, nei
savo rubus ne įplėšė, nei karalius,

nei jo tarnai, kurie tačiau visus tus kalbėjimus buvo girdėję.

25. Tačiau Elnatanas, Delajas bei Gemarjas prašė karaliaus, kad tas knygas ne sudegintų; ale jis ne klausė jų.

26. Priegtam dar karalius paliepė Jėrameėliui, sunui Amelėko, ir Sėrajui, sunui Asrijėlio, bei Selėmjui, sunui Abdeėlio, kad Baruką, rašytoji, bei Jėremiošių, praraką, nutvertų. Ale Ponas Dievas juodu buvo paslėpęs.

27. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jėremiošiui, karaliui sudeginus tas knygas bei *tą kalbėjimą, kurį Barukas buvo rašęs iš Jėremiošiaus burnos, ir tarė: * perkš. 4.

28. Imkis vėl sau kitas knygas ir įrašyk visus pirmutinius kalbėjimus, kurie pirmose knygose buvo, kurias Jojakymas, karalius Judavos, sudegino.

29. Ir sakyk apie Jojakymą, karalių Judavos: taip taria Ponas Dievas: tu šias knygas sudeginai ir sakei: „kam tu į jas rašei, karalių iš Babėlės ateisiantį ir šią žemę sugaišįsiantį, ir padarysiantį, *kad nei žmonių, nei galvijų toje daugiaus ne bus?“ * per. 32, 43 ir 33, 10, 12.

30. Todėl kalba Ponas Dievas apie Jojakymą, karalių Judavos: nei vienas jo vaikų ne sėdės ant karalkrėslio Dovido, ir jo *lavonas gulės pamestas dienoje karštyje ir naktyje šaltyje. * per. 22, 19.

31. Ir aš jį ir jo vaikus ir jo šlužauninkus atlankysu dėl jų nusižengimo, ir aš ant jų ir ant miesčionių Jėruzalės ir ant Judavoje esančiųjų užvesu visą *tą bėdą, kurią aš jiems kalbėjęs esmi, ir jie tačiau ne klauso. * per. 35, 17.

32. Tai ėmęs Jėremiošius kitas knygas davė jas Barukui, sunui Nerio, raštininkui; tas į jas įrašė iš burnos Jėremiošiaus visus tus kalbėjimus, anose knygose stovinčius, kurias Jojakymas, karalius Judavos ugnimi buvo sudegįdinęs; ir prie tų dar toli daugiaus pridėta buvo kalbėjimų, ne kaip anų buvo.

Perskyrimas 37.

Jėremiošius sumuštas ir apkaldintas.

Ir *Zedekijas, sunus Josijo, karaliumi pastojo į vietą Jekanjo, sunaus Jojakymo; nės Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, jį per karalių įstatė žemėje Judavos. * per. 52, 1.

2. Ale jis bei jo šlužauninkai ir žmonės toje žemėje ne klausė Pono Dievo žodžių, kurius per praraką Jėremiošių kalbėjo.

3. Tačiau siuntė karalius Zedekijas Jukalą, sunų Sėlemjo, bei Zėpanją, sunų Masėjo, kunįgą pas praraką Jėremiošių ir sakydino jam: *melskis Viešpaties, musų Pono Dievo, už mus! * per. 42, 2. Jėr. 37, 4.

4. Nės Jėremiošius šiuo čėsu tarp žmonių šen ir ten vaikščiojo, ir nieks jį į temnyčią ne įdėjo.

5. Priegtam Paraono abažas iš Egypto buvo išėjęs, ir Kaldėonai, kurie buvo apstoję Jėruzalę, tą garsą išgirdę, buvo šalin atsitraukę nuo Jėruzalės.

6. Ir Pono Dievo žodis atėjęs prarakui Jėremiošiui tarė:

7. Taip kalba Ponas Dievas, Izraėlio Dievas: taip sakykite karaliui Judavos, kursai jus manęspi siuntė manęs klausti: štai, Paraono abažas, kursai jums ant pagalbos išsitraukė, vėl trauksis namon į Egyptą;

8. Ir Kaldėonai *atgrįš ir prieš šį miesta kovos, ir jį įveikę ugnimi sudegįs. * per. 34, 22.

9. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba: ne prigaukite savo dušias, mislydami: „Kaldėonai trauksis šalin nuo musų“; jie ne trauksis šalin.

10. Ir norint jus pamuštumbite visą Kaldėonų abažą, prieš jus karaujančių, ir keli jų užsiliktų įžeisti, tai jie tačiau kožnas savo šėtroje keltųs ir šį miestą ugnimi sudegintų.

11. Taigi abažui Kaldėonų nuo Jėruzalės atstojus dėl abažo Paraono,

12. Išėjo Jėremiošius iš Jėruzalės ir norejo eiti į žemę Benjamino, savo lauką pasisavinti tarp žmonių.

13. Ir jam atėjus po vartais Benjamino, ten buvo viens statytas per vartininką, vardu Jėrijas, sunus Selėmjo, sunaus Ananjo; šitas nutvėręs praraką Jėremiošių tarė: tu bėgsi pas Kaldėonus.

14. Jėremiošius tarė: tai ne tiesa, aš ne bėgsu pas Kaldėonus. Ale Jėrijas jo ne norėjo klausyti, bet sugavęs Jėremiošių nuvedė jį prie vyresniųjų.

15. Ir vyresnieji papyko ant Jėremiošiaus, ir *mušdinę jį įmetė į temnyčią namuose Jonatano, raštininko;

tą patį jie statė per temnyčios užveizdą. * per. 20, 2.

16. Šitaip Jėremiošius įėjo į duobę ir temnyčią, ir ten daug dienų pasiliko.

17. Ir Zedekijas, karalius, nusiuntęs jį pargabendino, ir klausė jo paslaptomis savo namuose, tarydamas: bau ne yra koks žodis nuo Pono Dievo? Jėremiošius tarė: yra, *nės tu paduotas busi į rankas karaliaus Babėlės. * per. 34, 21.

18. Ir Jėremiošius tarė karaliui Zedekijui: kuomi aš susigriešijau prieš tavę, prieš tau šlužijančiuosius, bei prieš šitus žmones, kad jie manę į temnyčią įmetė?

19. Kame dabar jųsų prarakai, kurie jums prarakaudavo, tarydami: „Babėlės karalius ne ateis ant jųsų, nei ant šios žemės?

20. Ir dabar, mano viešpatie karaliau, išklausyk manę, ir te geliuoja mano malda po tavo akių, ir ne nugabendįk manę vėl į namus Jonatano, raštininko, kad ne mirčiau tenai!

21. Tai paliepė karalius Zedekijas, kad *Jėremiošius palaikytas butų prybutyje temnyčios, ir duodino jam ant dienos kepalėlį duonos iš kepėjų ulyčios, iki visai duonai mieste pasibaigus. Šitaip Jėremiošius pasiliko prybutyje temnyčios. * per. 32, 2.

Perskyrimas 38.

Jėremiošius į duobę įmestas, iš tos ištrauktas ir pas karalių pavadintas skyriu su juomi vienu pasikalba.

Ale girdėjo Sapatjas, sunus Matano, bei Gedaljas, sunus Pasuro, ir Jukalas, sunus Selėmjo, ir *Pasuras, sunus Malkijo, tą kalbą, kurią Jėremiošius visiems žmonėms kalbėjo tarydamas: * per. 20, 1.

2. Taip kalba Ponas Dievas: *kas šime mieste pasiliekti, tas turės kardu, badu ir maru numirti; ale kas išeis laukan pas Kaldėonus, tas gyvas išliks ir savo †dušią nei plėšte išplėštą palaikys. * per. 21, 9. † per. 39, 18 ir 46, 5.

3. Nėsa šitaip kalba Ponas Dievas: šitas miestas paduotas bus abažui karaliaus Babėlės, ir jis įveiks jį.

4. Tai tarė vyresnieji karaliui: duok ben nužudyti šitą vyrą! nės tokiu budu jis *daro visai drebančius kareivius, dar likusiuosius šime mieste, šitaip ir visus žmones, kadangi jiems tokius žodžius sako. Nės †tas vyras ne jėško to, kas pakajui šių žmonių, bet kas bėdai dera. * Luk. 23, 2. 14. † Amos 7, 10.

5. Karalius Zedekijas tarė: štai, jis jųsų rankose; nės karalius nieko ne gal prieš jus.

6. Tai jie ėmę Jėremiošių įmetė jį į *duobę Malkijo, Amelėko sunaus, kuri arti prybučio temnyčios buvo, ir nuleido jį žemyn virvėmis į tą duobę, kurioje ne buvo vandens, bet purvai. Ir Jėremiošius nugrimzdo į tą purvyną. * per. 37, 16. 1 Maiž. 37, 24.

7. Ale kaip *Ebed-Melėkas, Murinas, kamarponis karaliaus namuose, išgirdo, Jėremiošių į duobę įmestą, ir pačiam karaliui sėdint vartuose Benjamino, * per. 39, 16.

8. Tai Ebed-Melėkas išėjęs iš karaliaus namų kalbėjo su karaliumi tardamas:

9. Mano viešpatie karaliau, tie vyrai negerai daro su praraku Jėremiošiumi, jį į duobę įmesdami, kur badu mirti tur; nės jau *niera duonos mieste. * per. 37, 21.

10. Tai paliepė karalius Ebed-Melėkui, Murinui, ir tarė: ėmęs drauge su savimi trisdešimts vyrų iš šitų ištrauk praraką Jėremiošių iš duobės, pirm ne kaip jis numirtų!

11. Ir Ebed-Melėkas, ėmęs tus vyrus su savimi, įėjo į karaliaus namus po skarbų kamara, ir iš čia ėmęs suplėšytų ir nudėvėtų senų skarų, ir virve tus nuleisdino žemyn pas Jėremiošių į duobę.

12. Ir Ebed-Melėkas, Murinas, tarė Jėremiošiui: pasidėk šitas suplėšytasias ir nudėvėtasias senasias skaras po savo pažasčiais aplink virvę. Ir Jėremiošius padarė taipo.

13. Ir jie ištraukė Jėremiošių iš tos duobės su virvėmis. Ir šitaip Jėremiošius pasiliko prybutyje temnyčios.

14. Ir karalius Zedekijas nusiuntęs pargabendino pas savę praraką Jėremiošių po trečiaisiais įeinamaisiais vartais prie Pono Dievo namų. Ir karalius tarė Jėremiošiui: aš tavę ko klausiu, ben ne slėpk man nieko!

15. Jėremiošius tarė Zedekijui: jei aš tau ką sakau, tai tu tačiau manę nužudai; ir jei aš tau kokią rodą duomi, tai tu manęs ne klausai.

16. Tai prisiekė karalius Zedekijas Jėremiošiui paslaptomis ir tarė: kaip tik-

rai Ponas Dievas gyvas, kursai mums
šią dušelę padaręs, aš tavę ne žudydį-
su, nei *tiems vyrams į jų rankas duo-
su, kurie tavo dušios jėško! *perkš.4,5.
17. Ir Jėremiošius tarė Zedekijui:
taip kalba Ponas Dievas, Dievas Ze-
baot, Izraėlio Dievas: jei tu išeisi pas
vyresniuosius karaliaus Babėlės, tai
tu gyvas išliksi, ir šis miestas ne bus
sudegintas, bet tu ir tavo giminė
gyvi išliks.
18. Ale jei tu ne išeisi pas vyresniuo-
sius karaliaus Babėlės, tai *šis mie-
stas Kaldėonams į jų rankas paduo-
tas bus, ir jie jį ugnimi sudegįs, ir nei
tu iš jų rankų ne ištruksi. *per.34,2.
19. Karalius Zedekijas tarė Jėremio-
šiui: ale bijaus, kad tiems Žydams, ku-
rie Kaldėonams pristojo, bučiau pa-
duotas, kad manę išjuoktų.
20. Jėremiošius tarė: ne paduos
tavę. Ben klausyk balso Pono Die-
vo, kurį aš tau sakau; tai tau gerai
bus, ir tu gyvas išliksi!
21. Ale jei *tu ne išeisi, tai šitas
yra tas žodis, kurį man Ponas Die-
vas parodęs: *2 Nus.36,12.
22. Štai, visos moters, kurios dar
tebiera namuose karaliaus Judavos,
turės laukan išeiti pas vyresniuosius
karaliaus Babėlės; šitos tada sakys:
„ak! *tavo palinksmintojai tavę per-
kalbėjo ir išvadžiojo ir į purvyną įvedė
ir dabar tavę prastojo.“ *Jėz.3,12.
23. Šitaip tada visos tavo pačios ir
kudikiai turės išeiti pas Kaldėonus,
ir *tu pats iš jų rankų ne ištruksi; bet
tu busi Babėlės karaliaus sugautas, ir
šis miestas ugnimi bus sudegįtas.
*per.32,4 ir 34,3.
24. Ir Zedekijas tarė Jėremiošiui:
dabokis, kad nieks ne ištirtų šitus
žodžius, tai tu gyvas išliksi.
25. Ir norint vyresnieji ištirtų, manę
su tavimi kalbėjusį, ir tavęsp atėję
sakytų: „sakyk, ką tu su karaliumi
kalbėjai, ne užtylėk tai mums, tai tau
galą ne darysime; ir ką karalius su
tavimi kalbėjo?“
26. Tai sakyk: „aš karaliaus prašiau,
kad ne nuvesdįtų manę vėl į namus
Jonatano; aš tenai turėčiau mirti.“
27. Tai atėję visi vyresnieji pas Jė-
remiošių klausė jo; ir jis jiems sakė,
kaip jam karalius buvo paliepęs.
Tai jie jį pakajuje paliko, nieko ne
galėdami iš jo ištirti.
28. Ir Jėremiošius pasiliko *prybu-
tyje temnyčios iki tai dienai, kada
Jėruzalė buvo įveikta. *per.37,21.

Perskyrimas 39.

Jėruzalė įveikiama; Zedekijas sugaunamas; Jėremiošius bei Ebed-Melėkas išlaikomi.

Ir nusidavė, kad Jėruzalė tapė įveikta.
Nėsa devintame mete *Zedekijo, ka-
raliaus Judavos, dešimtame mėnesyje,
atėjo Nebukad-Nėzaras, Babėlės ka-
ralius, ir visas jo abažas prie Jėru-
zalės ir apgulė ją. *per.52,4. 2 Kar.25,1.
2. Ir vienuoliktame mete Zedekijo
devintoje dienoje ketvirtojo mėnesio
įsigavo į miestą.
3. Ir įėję visi vyresnieji Babėlės ka-
raliaus sustojo po vidutiniaisiais var-
tais, butent: Nergal-Sarezėras, Sam-
gar-Nebo, Sarsekimas, vyriausiasis
kamarponis, Nergal-Sarezėras, vy-
riausiasis užveizdas ant dvaro, ir visi
kiti vyresnieji karaliaus Babėlės.
4. Ir *Zedekijas, karalius Judavos,
su savo kareiviais juos pamatę, iš-
bėgo nakčia iš miesto arti karaliaus
sodo vartais tarp dviejų murų, ir
lauku traukėsi šalin. *Ez.12,12.
5. Ale Kaldėonų abažas juos vijo
ir sugavo Zedekiją ant lauko arti
Jėriko, ir jį sugavę, atvedė jį pas
Nebukad-Nėzarą, karalių Babėlės, į
Riblatus, kurie žemėje Emat gul; tas
provos galą jam padarė.
6. Ir karalius Babėlės davė Zede-
kijo vaikus nužudydinti po jo akių
Riblatuose; ir nužavino visus kunį-
gaikščius Judavos.
7. Ale Zedekijui jis išbadydino *akis,
ir jį retėžiais surišdino, kad jį į Ba-
bėlę nusivestų. *2 Kar.25,7. 1 Zom.11,2.
8. Ir Kaldėonai *sudegino ir kara-
liaus namus ir miesčionių butus, ir
pargriovė murus Jėruzalės. *per.52,13.
9. Ale kas dar žmonių mieste buvo,
ir kas daugiaus prie jų buvo nuėję,
šitus Nebusar-Adanas, vyresnysis ant
dvaro, visus podraugei į kalėjimą
Babėlės išvedė.
10. Ale prastųjų žmonių, nieko ne
turinčiųjų, tuočės Nebusar-Adanas, vy-
resnysis, paliko kelis žemėje Judavos,
ir padavė jiems vynkalnių bei kiemelių.
11. Ale Nebukad-Nėzaras, Babėlės

karalius, buvo paliepęs Nebusar-Adanui, vyresniamjam, apie Jėremiošių ir sakęs:
12. Ėmęs jį pridabok, ir ne *daryk jam nieko pikto; bet kaip jis iš tavęs nor, taip su juomi daryk! * Ps. 105, 14. 15.
13. Tai nusiuntę Nebusar-Adanas, vyresnysis, bei Nebu-Sasbanas, kamarponių vyriausiasis, Nergal-Sarezėris, vyresnysis ant dvaro, ir visi vyresnieji karaliaus Babėlės,
14. Atvesdino Jėremiošių iš temnyčios prybučio, ir padavė jį Gedaljui, sunui Ajikamo, sunaus Sapano, kad jį išvestų į savo namus, ir pas žmones pasiliktų.
15. Buvo ir atėjęs Pono Dievo žodis Jėremiošiui, jam dar prybutyje temnyčios b'esant, ir taręs:
16. Nuėjęs sakyk Ebed-Melėkui, Murinui: taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš išpildysu savo žodžius ant šito miesto ant bėdos, ir ne ant gero, ir tu tai regėsi šitame čėse.
17. Bet tavę aš išgelbėsu šitame čėse, taria Ponas Dievas, ir tu ne teksi tiems žmonėms, kurių bijaisi.
18. Nės aš tavę lyg traukte ištrauksu, kad *ne prapultumbei kardu, bet savo dušią lyg išplėštą kokį daiktą išlaikysi, todėl, kad tu manimi nusitikėjai, taria Ponas Dievas. * Joh. 5, 20.

Perskyrimas 40.

Jėremiošius pasiliekti pas Gedalją žemėje.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, kada jį Nebusar-Adanas, vyresnysis, atvalnijo Ramoje; nės ir jis buvo retėžiais surištas su visais tais, kurie Jėruzalėje bei Judavoje nutverti buvo, kad į Babėlę išvesti butų.
2. Taigi vyresnysis, Jėremiošių pas savę atvesdinęs, tarė jam: Ponas Dievas, tavo Dievas, šitą bėdą ant šitos vietos kalbėjęs yra,
3. Irgi tai ateidino ir padarė, kaip jis kalbėjęs; nėsa jus *susigriešijote prieš Poną Dievą ir jo balso ne klausėte; todėl tai jums nusitiko. * per. 50, 7.
4. Ir štai, dabar aš tavę šiandien išvalnijau iš tų retėžių, kuriais tavo rankos buvo surištos. Jei tau patinka su manimi į Babėlę nueiti, tai eikš, aš tavę aprupįsu; ale jei tau ne patinka su manimi į Babėlę eiti, tai testov. Štai, visa žemė tau po akių; kur tau gerai rodos ir tau patinka, tenai nueik.
5. Nės tolyn iškakus ne bus, kaip atgrįšti. Todėl vale tau atgrįšti pas *Gedalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano, kurį karalius Babėlės statęs ant miestų Judavos, ir prie jo tarp žmonių pasilikti; arba eik, kur tau patinka. Ir tas vyresnysis davęs jam čėringės ir dovanų paleido jį. * per. 39, 14.
6. Šitaip Jėremiošius, atėjęs pas Gedalją, sunų Ajikamo, į Mizpą, pasiliko pas jį tarp žmonių, kurie dar žemėje buvo užsilikę.
7. Ir aniems kareivių vyresniemsiems, kurie ant lauko laikėsi, su savo žmonėmis ištyrus, karalių Babėlės Gedalją, sunų Ajikamo, per vyresnįjį ant žemės įstačiusį, ir ant vyrų bei moterų, vaikaičių ir prastųjų žemėje, kurie ne buvo į Babėlę išvesti,
8. Atėjo jie pas Gedalją į Mizpą, butent: *Ismaėlis, sunus Netanjo, Joananas bei Jonatanas, sunus Karėo, ir Serajas, sunus Tanumėto, ir sunus Epai iš Netopato, ir Jėsanjas, sunus Maakati, su savo vyrais. * per. 41, 1.
9. Ir *Gedaljas, Ajikamo sunus, sunaus Sapano, prisiekė jiems ir jų vyrams tardamas: nesibijokite, kad Kaldėonams paduoti turite buti; pasilikite toje žemėje ir šlužykite karaliui Babėlės! tai jums gerai bus. * 2 Kar. 25, 24.
10. Štai, aš šičia gyvenu Mizpoje, Kaldėonams šlužydamas, musump ateinantiemsiems; todėlgi suvalykite vyną bei pygas bei aliejų ir supilkite į savo rykus, ir gyvenkite savo miestuose, kurius jus gavote!
11. Ir visi Žydai, kurie žemėje Moab bei vaikų Amono bei Edome ir visose žemėse buvo, išgirdę, kad karalius Babėlės palikdinęs kelis Žydų žemėje, ir ant jų statęs Gedalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano,
12. Visi atgrįžo iš visų kampų, katrul jie buvo išvaryti, į žemę Judavą pas Gedalją į Mizpą; ir suvalė labai daug vyno ir vasaros vaisių.
13. Ale Joananas, sunus Karėo, su visais kareivių vyresniaisiais, kurie ant lauko buvo laikęsi, atėję pas Gedalją į Mizpą,
14. Tarė jam: bau ir žinai, kad Baalis, karalius vaikų Amono, siuntęs

Ismaėlį, sunų Netanjo, kad jis tavę
nužavintų? Ale tai jiems Gedaljas,
sunus Ajikamo, ne norėjo vieryti.
15. Tai Joananas, sunus Karėo, Ge-
daljui tylomis tarė Mizpoje: *eisu ben
ir Ismaėlį, sunų Netanjo, užmušiu, kad
nieks ne įštirs. Kam jis tavę nužavįs,
kad visi Žydai, pas tavę susirinkę, iš-
sisklaidytų, ir iš Judavos dar išliku-
sieji prapultų? * 1 Zom. 26, 8. 2 Zom. 16, 9.
16. Ale Gedaljas, sunus Ajikamo, tarė
Joananui, sunui Karėo: idant ne daryk
to! tai ne tiesa, ką apie Ismaėlį sakai.

Perskyrimas 41.

Ismaėlis užmuša Gedalją, ir todėl nuo Joanano persekinėjamas.

Ale sekmame mėnesyje atėjo *Isma-
ėlis, Netanjo sunus, Elisamo sunaus,
iš karališkos giminės, drauge su kara-
liaus vyriausiaisiais, ir dešimtis vyrų
su juomi, pas Gedalją, sunų Ajikamo,
į Mizpą, ir valgė tenai Mizpoje po-
draugei. * per. 40, 8.
2. Ir Ismaėlis, Netanjo sunus, kėlėsi
drauge su tais dešimt vyrais, prie jo
esančiaisiais, ir kardu nužavino *Ge-
dalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano,
todėl, kad jį karalius Babėlės per že-
mės valdoną buvo statęs; * per. 40, 5.
3. Priegtam ir visus Žydus, kurie pas
Gedalją buvo Mizpoje, ir Kaldėonus,
kurius jie tenai rado, ir visus karei-
vius užmušė Ismaėlis.
4. Antrąją dieną, Gedaljui esant nu-
žavintam, ir dar niekam ne žinant,
5. Atėjo aštuonisdešimts vyrų iš
Sikemo, iš Silo ir iš Samarios, ir
barzdas buvo nusiskutę, ir savo ru-
bus sudraskę, ir susirėžę, ir atsinešė
valgio apierų bei kodylo, jeib tai nu-
gabentų į Pono Dievo namus.
6. Ir Ismaėlis, sunus Netanjo, išėjo
laukan iš Mizpos jiems priešais, ir
be eidamas verkė. Ir jau prie jų pri-
ėjęs tarė jiems: eikite šen pas Gedalją,
sunų Ajikamo!
7. Ale į miesto vidurį įėjusius nuža-
vino juos Ismaėlis, sunus Netanjo, bei
vyrai, su juomi esantieji, arti šulinio.
8. Ale buvo dešimts vyrų juose, ku-
rie Ismaėliui tarė: ben ne nužavink
mus! mes turime turtų dirvoje pa-
slėptų, kviečių, miežių, aliejaus bei
medaus. Šitaip jis paliovė ir juos ne
žavino su kitais.
9. Ir tas šulinys, į kurį Ismaėlis ne-
gyvuosius lavonus įmetė, kurius buvo
užmušęs su Gedalju, tai tas, kurį
karalius Asas įtaisydino prieš Baėsą,
karalių Izraėlio; šitą pripildė Ismaėlis,
sunus Netanjo, tais užmuštaisiais.
10. Ir kas likusių žmonių buvo Miz-
poje, ir karaliaus dukteris, išvedė su-
gautas Ismaėlis, sunus Netanjo, šalin,
drauge su visais likusiais žmonėmis
Mizpoje, ant kurių Nebusar-Adanas,
vyresnysis, buvo statęs Gedalją, Aji-
kamo sunų, ir traukės, norėdamas
pereiti pas vaikus Amono.
11. Ale Joananas, Karėo sunus, ir
visi ant abažo vyresnieji, prie jo esan-
tieji, ištyrę visą tą nelabumą, ką Is-
maėlis, Netanjo sunus, buvo padaręs,
12. Ėmė jie su savimi visus vyrus
ir nusitraukė prieš Ismaėlį, Netanjo
sunų, kariauti; ir užtropijo jį prie
didžiųjų vandenų arti Gibėono.
13. Ir visi žmonės, prie Ismaėlio
esantieji, pamatę Joananą, sunų Ka-
rėo, ir visus abažo vyresniuosius,
prie jo esančius, prasidžiugo.
14. Ir visi žmonės, kurius Ismaėlis
iš Mizpos buvo išvedęs, sugrįšdami
atgrįžo pas Joananą, Karėo sunų.
15. Ale Ismaėlis, sunus Netanjo, iš-
truko Joananui su aštuoniais vyrais,
ir nuėjo pas vaikus Amono.
16. Ir Joananas, Karėo sunus, drauge
su visais abažo vyresniaisiais, prie jo
esančiais, ėmė visus likusius žmones
(kurius jie atgrąžinę buvo nuo Ismaė-
lio, Netanjo sunaus,) iš Mizpos su savi-
mi, kadangi Gedaljas, Ajikamo sunus,
užmuštas buvo, butent, kareivius, mo-
teris ir vaikaičius ir kamarponius,
kurius jie iš Gibėono buvo parsivedę,
17. Ir traukėsi šalin, ir įėjo gaspadą
imti pas Kimam, kursai arti Bėtlėem
gyveno, ir *norėjo į Egyptą trauktis
nuo Kaldėonų. * 2 Kar. 25, 26.
18. Nės jie bijojos jų, kadangi Isma-
ėlis, Natanjo sunus, Gedalją, Ajika-
mo sunų, buvo užmušęs, kurį kara-
lius Babėlės ant tos žemės buvo statęs.

Perskyrimas 42.

Jėremiošius nor perkalbėti Žydus, kad ne trauktųs į Egyptą.

Tai susiėjo visi abažo vyresnieji, Jo-
ananas, Karėo sunus, Jesanjas, su-

nus Osajo, drauge su visais žmonė-
mis, abeji, ir mažieji ir didieji,
2. Ir tarė prarakui Jėremiošiui: ben
duok musų maldą po tavo akių ge-
liuoti, ir melskis už mus Pono Dievo,
savo Dievo, už visus šius likusiuo-
sius, (nėsa, žėlėk Dieve! maž musų
išliko iš daugybės, kaip tu pats mus
matai savo akimis),
3. Kad mums Ponas Dievas, tavo
Dievas, praneštų, katrul mums eiti
ir ko mums veikti!
4. Ir prarakas Jėremiošius tarė jiems:
gerai, aš paklausysu, ir štai, Poną
Dievą, jųsų Dievą, prašysu, kaip jus
sakėte; ir vislab, ką jums Ponas Die-
vas atsakys, tai aš jums pranešiu ir
nieko jums ne užtylėsu.
5. Ir jie tarė Jėremiošiui: Ponas Die-
vas t'esie tikras ir teisus liudininkas
tarp musų, jei mes ne darysime *vi-
slab, ką per tavę Ponas Dievas, tavo
Dievas, mums palieps. * 2 Maiž. 19, 8.
6. Ar tai butų gero ar pikto, tai mes
klausysime balso Pono Dievo, savo
Dievo, pas kurį mes tavę siunčiame,
kad mums gerai butų, klausant mums
balso Pono Dievo, savo Dievo.
7. Ir po dešimt dienų atėjo Jėre-
miošiui Pono Dievo žodis.
8. Tai jis pavadinęs Joananą, Ka-
rėo sunų, ir visus abažo vyresniuo-
sius, prie jo esančius, ir visus žmones,
taip mažuosius, kaip ir didžiuosius,
9. Tarė jiems: taip kalba Ponas
Dievas, Izraėlio Dievas, pas kurį jus
manę siuntėte, kad aš jųsų maldą
jam praneščiau:
10. Jei jus šioje žemėje pasiliksite, tai
aš jus budavosu ir ne suardysu; aš jus
sodįsu, ir ne išrausu; nės aš jau gailė-
jausi to pikto, ką jums daręs esmi.
11. Nesibijokite jus Babėlės karaliaus,
*kurio jus bijotės, taria Ponas Die-
vas, nesibijokite jus †jo! nės aš ju-
sip busu, jums pagelbėti ir iš jo ran-
kos išvalnyti. * per. 41, 18. †Jėz. 41, 10.
12. Aš jums mielaširdystę darysu
ir susimilsu ant jųsų, ir į jųsų žemę
jus parvesu.
13. Ale jei sakysite: „mes ne norime
toje žemėje pasilikti," visiškai ne klau-
sydami balso Pono Dievo, savo Dievo,
14. Bet sakysite: „ne, mes trauk-
simės į Egypto žemę, kad ne regė-
tumbime karo, nei trubos skambė-
jimo ne girdėtumbime, nei ne turė-
tumbime bado kęsti, duonos pristok-
dami; tenai mes pasiliksime;"
15. Taigi girdėkite Pono Dievo žodį, jus
likusieji iš Judavos: taip kalba Ponas
Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: jei
jus savo akis kreipsite į Egypto žemę
trauktis, norėdami tenjau pasilikti,
16. Tai jus kardas, kurio jus bijo-
tės, Egypto žemėje tropys, ir badas,
kurio baidotės, nepaliaudamas jus
sekinės Egypte, ir tenai mirsite.
17. Nėsa, ar jie šie ar tie butų, ku-
rie savo akis kreipia, į Egyptą trauk-
tis, jeib tenai pasiliktų, tie prapuls
*kardu, badu bei maru; ir nei vienas
ne išliks, nei išklius iš to pikto, ką
aš ant jų užvesu. * 2 Zom. 24, 13.
18. Nės taip kalba Ponas Dievas
Zebaot, Izraėlio Dievas: lyg kaip ma-
no kerštas ir didis pykimas ėjo ant
Jėruzalėje gyvenančiųjų, taip ir ant
jųsų eis, jei į Egyptą trauksitės, kad
*prakeikimu, dyvu, pasibažijimu ir
apjuoku pastosite, ir šios vietos dau-
giaus ne regėsite. * per. 24, 9.
19. Jums kalba tas Pono Dievo žodis,
jus likusieji iš Judavos, idant ne trauk-
tumbitės į Egyptą. Togidėl žinokite,
manę šiandien jus pagraudenantį!
20. Kitaip jus savo dušias ne apru-
pįsite. Nėsa jus manę siuntėte pas
Poną Dievą, savo Dievą, ir sakėte:
„melskis Pono Dievo, musų Dievo,
už mus! ir *viskągi, ką Ponas Dievas,
musų Dievas, sakys, tai mums pra-
nešk, tai mes taip darysime." * perkš. 5.
21. Tai aš jums šiandien pranešiau,
ale jus ne norite klausyti balsui Po-
no Dievo, savo Dievo, nei visam
tam, ką jis jums per manę paliepė.
22. Taigi dabar žinokite, kad kardu,
badu bei maru prapulti turėsite toje
vietoje, katrul trauktisi ketinate, ten gy-
ventinai.

Perskyrimas 43.

Žydai traukiasi į Egyptą.

Jėremiošiui iškalbėjus visus žodžius
Pono Dievo, jų Dievo, visiems žmo-
nėms, kaip tai Viešpats, jų Ponas
Dievas, jiems visus šitus žodžius
per jį apsakyti buvo liepęs,
2. Tarė Asarjas, sunus Osajo, bei
Joananas, Karėo sunus, ir visi vyrai

savvalnninkai Jėremiošiui: tu meluoji;
Viešpats, musų Dievas, tavę pas mus
ne siuntė, nei sakė: „jus ne turite
į Egyptą trauktis gyventinai.“
3. Bet Barukas, Nerio sunus, tai tau
įkalba prieš mus, kad mes Kaldėo-
nams paduoti butumbime, kad jie
mus nužavintų ir į Babėlę išvestų.
4. Šitaip Joananas, Karėo sunus,
ne klausė balso Pono Dievo, ir
visi abažo vyresnieji su visais žmo-
nėmis, kad butų žemėje Judavos pa-
silikę;
5. Bet Joananas, Karėo sunus, ir
visi abažo vyresnieji, ėmę su savi-
mi visus likusiuosius iš Judavos, ku-
rie iš visų svieto žmonių, katrul pa-
bėgę buvo ir atgrįžę, kad žemėje Ju-
davos gyventų,
6. Butent vyrus, moteris ir kudikius,
priegtam karaliaus dukteris ir visas
dušias, kurias Nebusar-Adanas, abažo
vyresnysis, prie Gedaljo, sunaus Aji-
kamo, sunaus Sapano, buvo palikęs,
ir praraką Jėremiošių bei Baruką,
Nerjo sunų,
7. Traukėsi į Egypto žemę, nėsa
ne norėjo klausyti balso Pono Die-
vo; ir atėjo į Takpanes.
8. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėre-
miošiui Takpanėsyje ir tarė:
9. Imk didžių akmenų ir apžarstyk
juos plytų pečiuje, kursai yra ties du-
rimis prie namų Paraono Takpanė-
syje, žiurint vyrams iš Judavos,
10. Ir tark jiems: taip kalba Ponas
Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai,
aš nusiųsu ir pavadįsu savo tarną
Nebukad-Nėzarą, Babėlės karalių, ir
jo krėslą pastatysu aukštai ant vir-
šaus šių akmenų, kurius apžarsčiau,
ir jis savo šėtrą ant jų pastatys.
11. Ir jis ateis ir Egypto žemę iš-
tiks, ir žudys, kuriam tai tenka, išves
į kalėjimą, *kuriam tai tenka, kardu
muš, kuriam tai tenka. * per. 15, 12.
12. Ir aš dievų *namus Egypte ugni-
mi uždegsu, kad jis juos sudegintų ir
išgabentų. Ir jis Egypto žeme apsirė-
dys, kaip koksai ganąsis savo rubu
apsivelka, ir iš čia su pakajumi išeis.
* 2 Maiž. 12, 12. 4 Maiž. 33, 4.
13. Jis sulaužys abrozo stulpus Bet-
Semėje, Egypto žemėje, ir dievaičių
bažnyčias Egypte sudegįs.

Perskyrimas 44.

Žydai, ne apsiimantieji klausyti, bet dievaičius garbinantieji, Jėremiošiaus pabarami.

Tai yra tas žodis, kursai Jėremiošiui
atėjo dėl visų Žydų, Egypto žemėje
gyvenančiųjų, butent Migdale, Tak-
panėsyje, Nopėje iki žemėje Patros
gyvenančiųjų, ir tarė:
2. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: jus matėte visą tą
piktą, ką aš užvedžiau ant Jėruzalės
ir ant visų miestų žemėje Judavos;
ir štai, šią dieną jie yra pusti, ir
nieks tuose ne gyvena;
3. Ir tai dėl jų nelabumo, kurį jie da-
rė, kad manę įpykino ir nuėję rukino
ir šlužijo kitiems *dievams, kurių nei
jie, nei jus, nei jųsų tėvai ne pažino.
* 2 Maiž. 23, 24. 4 Maiž. 25, 2. 3,
4. Ir aš ne užtrukdamas siunčiau
pas jus visus savo tarnus, prarakus,
ir jums sakydinau: ben ne darykite
tokias biaurybes, kurių aš nekenčiu!
5. Ale jie *ne klausė, neigi ne nu-
kreipė savo ausis nuo savo nelabu-
mo, kad prisiverstų ir kitiems die-
vams ne butų rukinę. * per. 7, 24, 26 ir 11, 8.
6. Todėl ir pasikėlė mano kerštas
bei mano didis perpykimas, ir užsi-
degė ant miestų Judavos ir ant uly-
čių Jėruzalės, kad pusčia ir pustynė
pastojo, kaip šią dieną yra.
7. Taigi šitaip kalba Ponas Dievas,
Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: dėl
kogi jus taip labai negerai darėte
prieš savo pačių dušias, kad iš jųsų
išgaišinta butų, ir vyras ir moteriškė,
ir kudikis ir žindomasis iš Judavos,
ir nieko jųsų ne išliktų,
8. Kad manę taip supykinote savo
rankų darbu, ir rukinate kitiems die-
vams Egypto žemėje, į kurią jus nu-
ėjote, gaspados tenai sau imti, jeib iš-
gaišinti ir prakeikimu bei apjuoku bu-
tumbite tarp visų pagonų ant žemės?
9. Ar jus užmiršote bėdos savo tėvų,
bėdos karalių Judavos, bėdos jų pačių,
priegtam ir savosios bėdos, bei savo
moterų bėdos, kuri jums nusitiko že-
mėje Judavos bei ant ulyčių Jėruzalėje?
10. Ir tačiau jie iki šiai dienai dar ne-
silenkę yra, nei nesibijo, nei ne vaikš-
čioja mano įstatymuose bei provose,
kurius aš jums ir jųsų tėvams daviau.
11. Todėl šitaip kalba Ponas Die-
vas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš

savo akis prieš jus statysu ant pikto,
ir visas Juda bus išgaišintas.
12. Ir aš imsu likusiuosius iš Judo,
kurie savo akis statė, į Egypto žemę
keliauti, tenai lyg gaspadoje viešėti;
galas bus su jais visais Egypto že-
mėje. *Kardu jie prapuls, ir badu jie
išgaiš, taip maži, taip didi; kardu bei
badu jie tur prapulti ir pastoti †pasi-
bažijimu, dyvu, prakeikiu bei apjuoku.
* per. 42, 17. † per. 24, 9.
13. Aš ir Egypto žemėje gyvenan-
čius atlankysu *kardu, badu bei ma-
ru, lyg kaip aš Jėruzalėje padariau,
* per. 24, 10 ir 29, 17 ir 42, 17.
14. Kad ir iš likusiųjų iš Judo nei
viens ne ištruks, nei išliks, kurie ta-
čiau dėl to šen atėjo į Egypto žemę,
lyg keliauninkai į gaspadą, kad jie vėl
į žemę Judavos atgrįštų, katrul jie
rods vėl parėję gyventų; ale nei vie-
nas ne pareis vėl ten, kaip tikt pa-
bėgantieji iš čia.
15. Tai atsakė Jėremiošiui visi vyrai,
kurie gerai žinojo, savo moteris *ki-
tiems dievams rukinančias, ir visos
moteriškės, didžiu pulku čionai sto-
vinčios, drauge su visais žmonėmis,
Egypto žemėje gyvenančiais bei †Pa-
trose, ir tarė: * per. 7, 17. 18. † Jėz. 11, 11.
16. Pagal tą žodį, kurį tu vardan
Pono Dievo mums sakai, mes tau
ne klausysime;
17. Bet *mes darysime pagal visą tą
žodį, kursai iš musų burnos išeiti, ir
rukįsime dangaus Melekėtai ir jai gė-
rimo apieros apieravosime, kaip mes
ir musų tėvai, karaliai ir musų kunį-
gaikščiai darė miestuose Judavos bei
ant ulyčių Jėruzalėje. *Tuočės ir duo-
nos mes apsčiai turėjome, ir gerai
mums pasisekė ir pikto ne matėme.
* per. 13, 10. Oz. 2, 5.
18. Ale iš to čėso, kaip paliovėme
dangaus Melekėtai rukinti, bei gėrimo
apierų apieravoti, mes viso pristo-
kome ir prapuolėme kardu bei badu.
19. O ir dangaus Melekėtai rukįda-
mos bei gėrimo apierų apieravoda-
mos juk tai ne darome be paveliji-
mo savo vyrų, kad jai prapločių kep-
tumbime, bei gėrimo apieras apiera-
votumbime, jeib musų pasigailėtų.
20. Tai Jėremiošius tarė visiems žmo-
nėms, ir vyrams, ir moterims, ir visiems
žmonėms, kurie jam taip buvo atsakė:
21. Bemielai Ponas Dievas minėjo
to rukinimo, kurį jus darote mie-
stuose Judavos bei ant ulyčių Jėru-
zalėje, drauge su savo tėvais, kara-
liais, kunįgaikščiais ir visais žmonė-
mis žemėje, ir į širdį sau dėjo,
22. Kad jau daugiaus ne galėjo kęsti
jųsų darbų nelabumo ir biaurybių,
ką jus padarėte. Dėl to ir jųsų že-
mė *pusčia, dyvu ir prakeikimu pa-
stojo, kad nieks toje ne gyvena, kaip
šią dieną yra. * perkš. 2, 6.
23. Todėl, kad jus rukinote ir prieš
Poną Dievą susigriešijote ir Pono
Dievo balso ne klausėte, ir jo įsta-
tymuose, provose bei liudijime ne
vaikščiojote, todėl ir tokia bėda jums
nusitiko, kaip šią dieną yra.
24. Ir Jėremiošius tarė visiems žmo-
nėms ir visoms moterims: girdėkite
Pono Dievo žodį, jus visi iš Juda-
vos, kurie Egypto žemėje este!
25. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot,
Izraėlio Dievas: „jus ir jųsų moters
savo burna kalbėjote ir savo ranko-
mis padarėte, ką jus sakote: „mes no-
rime savo priežadus atlikti, kurius paža-
dėjome Melekėtai dangaus, kad jai ru-
kįtumbime bei gėrimo apieras apiera-
votumbime.“ Gerai jus savo priežadus
išpildėte ir savo priežadus attesėjote.
26. Taigi dabar girdėkite Pono Dievo
žodį, jus visi iš Judavos, gyvenantieji
Egypto žemėje: štai, aš prisiekiu prie
savo aukštojo vardo, taria Ponas
Dievas, kad mano vardas jau dau-
giaus ne tur buti šaukiamas nei jokio
žmogaus burna iš Judavos visoje Egyp-
to žemėje, kursai sakytų: kaip tikrai
Viešpats Ponas Dievas gyvas yra!
27. Štai, aš ant jų *budėsu ant jų
bėdos, ir ne ant jų gero, kad, kurs iš
Judavos Egypto žemėje yra, kardu
bei badu prapuls, iki jų gloda bus;
* per. 31, 28.
28. Ale kurie iš kardo ištruks, tie
tačiau iš Egypto žemės turės *atgrįšti
į žemę Judavą mažais pulkeliais. Ir
taipo tada visi iš Judavos likusieji,
kurie į Egypto žemę buvo nuėję, tenai
gaspados sau jėškodami, ištirs, katro
žodis bus tiesa buvęs, ar mano, ar jų.
* Jėz. 11, 11.
29. Ir ženklui, taria Ponas Dievas,
kad aš jus šioje vietoje atlankysu,

jeib žinotumbite, mano žodį įvyksiantį jums ant bėdos,
30. Tai Ponas Dievas šitaip kalba: štai, aš Paraoną Aprą, karalių Egypte, paduosu į rankas jo neprietelių ir tų, kurie jo dušios jėško; lyg kaip aš Zedekiją, karalių Judavos, padaviau į ranką *Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, jo neprieteliaus, ir kursai jo dušios jėškojo. *2 Nus. 36, 13. 20.

Perskyrimas 45.

Barukas gauna palinksminojimą iš Jėremiošiaus.

Šitas yra tas žodis, kurį prarakas Jėremiošius kalbėjo Barukui, Nėrio sunui, *šius žodžius į knygas rašančiam iš Jėremiošiaus burnos, ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, ir tarė: *per. 36, 4.
2. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas, apie tavę, Barukai:
3. Tu tari: „bėda man! kaip man Ponas Dievas dejavimą prie mano skaudėjimo pridėjęs yra! *aš pailstu iš dusavimo, ir atilsies ne randu.“ *Ps. 6, 7.
4. Šitaip jam sakyk: taip taria Ponas Dievas: vei, ką aš pabudavojau, tai suardau; ir ką sodinau, tai išrauju, drauge su šiaja visa savaja žeme.
5. Ir tu sau didžių daiktų užsigeidi; ne geisk jų! nės štai, aš bėdą užvesu ant viso kuno, taria Ponas Dievas, ale tavąją dušią aš tau nei plėšte išplėštą (iš tos bėdos) duosu, bilekur tu nueisi.

Perskyrimas 46.

Egyptas tur įveikiamas ir išpustijamas, ir Żydai iš kalėjimo išvalnijami buti.

Šitas yra tas Pono Dievo žodis, kursai prarakui Jėremiošiui atėjo prieš visus pagonus.
2. Prieš Egyptą. Prieš abažą Paraono Nėko, Egypto karaliaus, kursai buvo prie vandens Prat Karkemise, kurį karalius iš Babėlės, Nebukad-Nėzaras, išmušė ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judo:
3. Įsitaisykite atsargų bei skydų ir eikite ant mušio!
4. Pakinkykite žirgus, ir te užsisėd raiteliai, užsidėkite geležiniasias kepures ir aštrįkite ragotines, ir apsivilkite pancėriais!
5. Ale dėl ko tai, kad aš matau juos taip nusiminusius ir pabėgančius, ir jų karžygius nužudytus? Jie bėga, aža nei ne atsižvelgia; nuogąstis yra iš visų kampų, taria Ponas Dievas.
6. Greitasis ne gal išbėgti, nei drutasis ištrukti. Į pietus prie vandenų Prat jie puolė ir paguldyti.
7. Kame dabar tasai, kurs aukštyn traukėsi kaip *upė, ir jo vilnys pasikėlė kaip vandens? *Ps. 93, 3.
8. Egyptas traukėsi aukštyn nei upė, ir jo vilnys pasikėlė nei vandenų užtvinimas; ir tarė: „aš užeisu, žemę apdengsu ir miestą išpustysu, drauge ir jame gyvenančiuosius.“
9. Nugi, užsisėskite ant žirgų, bildėkite vežimais, karžygiai te traukias laukan, Murinai, ir iš Put, kurie skydą nusitvėrė, ir strielčiai iš Lydijos!
10. Nėsa tai yra diena Pono Dievo, Viešpaties Zebaot, diena atkeršijimo, kad jis atsikeršytų ant savo neprietelių, kuomet kardas ės, ir jų krauju sotįsis ir apsigers. Nės jie Ponui Dievui, Viešpačiui Zebaot, apiera papiaujama pastos žemėje šiaurės linkai prie vandenų Prat.
11. Užeik į *Gilėadą ir parsinešk mosties, jumprova, duktė iš Egypto! ale noprosna, kad tiek gydaisi; tu tačiau ne išgiji. *per. 8, 22.
12. Tavo gėda tarp pagonų išgirsta, tavo kaukimo visa žemė pilna; nės viens karžygys puola ant kito, ir abu drauge ant žemės gul.
13. Šitas yra tas Pono Dievo žodis, kurį jis prarakui Jėremiošiui kalbėjo, šenlink traukiantis Nebukad-Nėzarui, Babėlės karaliui, Egypto žemę ištikti.
14. Praneškite tai Egypte ir apsakykite tai Migdale, apsakykite tai Nopėje bei Takpanėsyje, ir tarkite: stokis gintis! nės kardas suės, kas aplink tavę yra.
15. Kaip tai dedasi, kad tavo macnieji ant žemės parpuola ir ne gal pastovėti? Ponas Dievas juos taip parbloškė.
16. Jis daug padaro puolančių, kad su viens kitu parpuolęs. Tai jie tarė: gerai, grįškime prie savo žmonių į savo tėvų žemę nuo smarkininko kardo!
17. Tenai jiems paskui bešaukta: Paraonas, Egypto karalius, gul; jis savo šėtrą palikęs.
18. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria

Karalius, kursai vardu Ponas Dievas Zebaot, jis trauksis šen taip aukštai, kaip kalnas Tabor yra tarp kalnų, ir kaip Karmelis yra prie jurių. Ps. 24, 10.
19. Imkis sau keliauninko pryprovas, tu gyvatininke, duktė Egypto! nėsa Nop pusta ir sudeginta bus, kad nieks joje ne gyvęs.
20. Egyptas labai graži telyčia, ale iš šiaurės ateiti mėsininkas.
21. Ir samdininkai, jame gyvenantieji, taipjau yra lyg kaip penėti veršiukai; ale jie tačiau tur atsikreipti, bėgimui pasiduoti podraugei, ir ne išliks; nėsa *diena jų negandos ant jų užeis, butent jų atlankymo †diena. * per. 50, 31. † Oz. 9, 7.
22. Jiems traukiantis, šarvai girgžda ir ateina drutu abažu, ir atsineša ant jų kirvius, lyg medžius kertantieji.
23. Tie šitaip kirs jų girioje, taria Ponas Dievas, kad ne bus skaitliaus; nėsa jų daugiaus yra, ne kaip *žogų, kurius nieks ne gal suskaityti. * Vald. 6, 5 ir 7, 12.
24. Duktė Egypto apgėdįta stov, nėsa ji žmonėms iš šiaurės į ranką paduota.
25. Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas, taria: štai, aš atlankysu valdoną (miesto) No bei Paraoną, ir Egyptą drauge su jo *dievais ir karaliais, beje Paraoną ir visus, juomi nusitikinčiuosius; * per. 43, 12. Jėz. 19, 1.
26. Jeib juos duočiau į rankas *jų dušios tykojančiųjų, ir į rankas Nebukad-Nėzaro, karaliaus iš Babėlės, bei jam šlužijančiųjų; ir potam tu busi gyvenama, kaip iš senų gadynių, taria Ponas Dievas. * per. 21, 7 ir 34, 20.
27. Ir *tu, mano tarne Jokube, nesibijok, ir tu, Izraėli, ne nusimink! Nės štai, aš tavę išgelbėsu iš tolimų žemių, ir tavo sėklą iš jos nevalnybės žemės, kad Jokubas atgrįš ir pakajuje bus ir viso apsčiai turės, ir nieks jį ne gandįs. * per. 30, 10. Jėz. 44, 2.
28. Todėl *nesibijok, tu mano tarne Jokube, taria Ponas Dievas, nės aš esmi su tavimi. Visus pagonus, į kurius tavę nustumiau, aš pabaigsu, ale tavę ne pabaigsu, bet su miera aš tavę pabausu, kad tavę ne palikčiau nekoravotą nei nekaltą. * per. 31, 10 ir 30, 11.

Perskyrimas 47.

Prarakavimas prieš Pylistėnus, Tyrų ir Zidoną.

Šitas yra tas žodis Pono Dievo, kursai atėjo prarakui Jėremiošiui prieš *Pylistėnus, Paraonui dar Gazą ne ištikus. * Jėz. 14, 29. Ez. 25, 15. 16.
2. Taip taria Ponas Dievas: štai, vandens užtvysta iš šiaurės, kurie tvaną padarys, ir taip žemę, ir kas joje yra, taip miestus, ir kurie juose gyvena, paplukinę paneš, kad žmonės klyks, ir visi žemės gyvatininkai kauks
3. Dėl bildėjimo jų drutųjų žirgų, riščia bėgančiųjų, ir dėl braškėjimo jų vežimų ir bildėjimo jų tekinių, aža tėvai ne atsižvilgės vaikų; taip jie bus nusiminę
4. Dėl dienos ateinančios išgaišinti visus Pylistėnus ir išpustyti Tyrų bei Zidoną drauge su jų kitais pagalbininkais. Nėsa Ponas Dievas Pylistėnus, kurie likusioji dalis yra iš *salos Kaptor, išgaišįs. * Amos 9, 7.
5. Gaza bus plika, ir Askalon drauge su likusiaisiais jų pakalnėse bus išpustyta. Pakolei tu *susirėžysi? * 3 Maiž. 19, 28.
6. Ak tu Pono Dievo karde, kadagi tu liausies? ben įsikišk į savo makštį ir ilsėkis ir nutilk!
7. Ale kaip tu gali liautis, kadangi tau Ponas Dievas paliepęs prieš Askaloną, ir tavę prieš jurių pakrušį pavadinęs?

Perskyrimas 48.

Prarakavimas prieš Moabą.

Prieš *Moabą. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: bėda miestui Nėbo! nėsa jis sugaišįtas ir biaurus; Kirjataim yra įveiktas; pilies miestas yra biaurus ir suplėšytas. * Jėz. 15, 1.
2. Moabo tyčiavimas pasibaigė, kurį jie prieš Esboną turėjo. Nės pikto prieš jį dumojama, butent: „eikime, *išgaišįkime jį, kad jie daugiaus ne butų svieto žmonėmis.“ Irgi tu, Madmen, taipjau busi pagadįtas; kardas eis paskui tavę. * Ps. 83, 4. 5. per. 11, 19.
3. Rėksmas yra girdimas Oronaimuose apie išpustijimą ir didį dejavimą.
4. Moabas yra sulaužįtas; girdime jo jauniuosius klykiant.
5. Nėsa jie beverkdami užeiti keliu Lujit linkai, ir priešininkai išgirsti dejuojančių rėksmą žemyn linkai nuo Oronaim,
6. Butent: „sukitės šalin, ir savo dušią išvalnykite!“ Ale tu busi nei lyčnas medis pusčioje;

7. Dėl to, kad savo budavonėmis
tikies bei savo turtais, tu taipjau busi
įveiktas; ir *Kamos tur pagrėbtas ša-
lin išeiti, drauge su savo klebonais
ir kunįgaikščiais. * 1 Kar. 11, 7.
8. Nėsa pustelninkas (Babėlės karalius)
užeis ant visų miestų, kad nei vie-
nas miestas ne išpustytas išliks; abe-
jos, taip pakalnės bus sugadintos,
taip lygumos bus išgaišintos, nėsa
Ponas Dievas tai sakęs.
9. Duokite Moabui plunksnų! jis
išeis nei lėkdamas; ir jų miestai pusti
gulės, kad nieks juose ne gyvęs.
10. Prakeiktas t'esie, kurs Pono
Dievo darbą neviernai daro; pra-
keiktas, kursai savo kardą užtrukina
(Moabytų) kraujo pralieti!
11. Moabas iš savo mažųjų dienų
be baimės buvo, ir ant savo mielių
tykai gulėjo, ir niekados iš vieno boso
į kitą nepiltas, ir niekados ne ėjo į
nevalę; todėl jo gardumas jam pasi-
liko, ir jo kvapas ne pastojo kitoks.
12. Todėl štai, taria Ponas Dievas,
ateiti čėsas, kad aš jiems siųsu lei-
dikus (vyno iš boso leidžiančius), kurie juos
praleidę išleis, ir jų bosus ištuštįs,
ir jų legeres sudaužys.
13. Ir Moabas su Kamosu (dievaičiu)
bus išgėdįtas, lyg kaip namai Izraėlio
*su Bėtėl (arba su nedieviškaja veršių služba)
yra išgėdįti, kuriuomi tačiau tikėjosi.
* 1 Kar. 12, 29. 30.
14. Kaip *jus drįstate sakyti: „mes
esme karžygiai ir tikri kareiviai?“
* Jėz. 16, 6.
15. Ir tačiau Moabas tur išgaišįtas, ir
jo miestai pergalėti buti, ir jo geriausio-
ji jaunuomenė ant papiovimo tur že-
myn nueiti, * taria Karalius, kursai va-
dinamas Ponas Dievas Zebaot.* per. 46, 18.
16. Nės arti yra Moabo prapuoli-
mas, ir jo bėda labai atsiskubina.
17. Ben pasigailėkite jų, jus aplink
gyvenantieji ir jo vardą pažįstantieji,
ir tarkite: „kaipgi *drutoji rykštė ir
garbingoji lazda taipo sulužo!“* per. 46, 15.
18. (Kopk) žemyn iš šlovės, tu
duktė, Dibone gyvenantiji, ir sėdėk
sausumoje! nės išgaišintojis Moabo
užeis tavęsp ir tavo pylimus išplėšys.
19. Stokis ant vieškelio ir dairykis,
tu gyvenantiji Aroėryje! klausk bė-
gančiųjų ir užtrukusiųjų, tarydama:
kaip destis?
20. Ak, Moabas yra išpustytas ir su-
gaišįtas; kaukite ir klykite, apsakykite
tai Arnone, Moabą esantį sugaišintą!
21. Koravonė ištiko žemės lygumus,
butent Oloną,* Jazą, Mepaatą,* 4 Mž. 21, 23.
22. Diboną, Nebo, Bėt-Diblataim,
23. Kirjataimą, Bėt-Gamulą, Bėt-
Meoną,
24. Kirijotą, Bazrą ir visus miestus
žemėje Moabo, taipo tolimuosius,
kaip artimuosius.
25. Ragas Moabo nukirstas, ir jo pe-
tys sulaužtas, taria Ponas Dievas.
26. Apgirdykite jį, (nės jis prieš
Poną Dievą pasididžiavęs,) kad vemtų
ir rankas grąžįtų, kad ir jis apjuoku
pastotų!
27. Nės Izraėlis turėjo tau apjuoku
buti, kaip kad butų tarp vagių rastas;
ir kadangi tu tai prieš juos kalbi,
tai turėsi ir tu šalin nuvestas buti.
28. Ak jus gyvatininkai Moabo, pa-
likite miestus, ir gyvenkite uolose,
darydami kaip balandžiai, kurie liz-
dus krauja išdubusiose skylėse!
29. Vis buvo kalbama apie pasidi-
džiuojantįjį Moabą, jį labai saurėdų
esant, puikų, pasididžiuojantį, stangų
ir išdykėlį.
30. Ale Ponas Dievas taria: aš ge-
rai pažįstu jo kerštą, jį tiek ne iš-
galintį ir daugiaus ne apsiimantį, ne
kaip gal ištesėti.
31. Todėl aš turu kaukti ant Mo-
abo ir ant viso Moabo klykti, ir ant
žmonių Kir-Eres raudoti.
32. Aš tavę, Jaėzer, tu vynmedi Sib-
moje, turu apverkti, nės tavo vyn-
kekės per jures nugabentos, ir iki ma-
rių Jaėzerio iškako; išgaišintojis puolė
į tavo piutį ir vyno suvalymą.
33. Džiaugsmas bei linksmybė at-
stojo iš lauko ir iš žemės Moabo, ir
*ne bus daugiaus vyno išspausta,
vyno mindžiotojis jau ne dainuos dau-
giaus savo dainą, * Jėz. 16, 10.
34. Dėl šauksmo Esbone iki Elealės,
kursai girdimas iki Jazos, nuo Zoaro
pradėjus, treigiosios karvės, iki į
Oronaim; nės ir vandens Nimrimo
sausai išdžius.
35. Ir aš noru, taria Ponas Dievas,
tuomi Moabe galą padaryti, kad jie
daugiaus ne turės apieravoti ant aukš-
tybių, nei jų dievams ne rukyti.

36. Todėl *mano širdis murmia ant
Moabo, kaip trimita, ir ant žmonių
Kir-Eres mano širdis užia, kaip tri-
mita. Nės jie per mierą nusidėjo, dėl
to jie tur į plentą prapulti. * Jėz. 16, 11.
37. Visos *galvos bus plikos, ir vi-
sos barzdos nuskustos, visų rankos
surėšytos, ir kožnas žaku apsisiaus.
* Jėz. 3, 17 s. per. 15, 2. 3.
38. Ant visų stogų ir ulyčių, visur
Moabe bus raudojama, nės aš Mo-
abą sukuliau, nei kokį nevertą ryką,
taria Ponas Dievas.
39. Ak kaip jis pagadintas, kaip jie
(žemės Moabo žmonės) kaukia! kaip biauriai
jie galvas nulenkia! ir Moabas iš-
juoku ir gandinimu pastojo visiems,
aplink jį gyvenantiems.
40. Nės taip kalba Ponas Dievas:
štai, jis *atlekia, kaip erelis, ir savo
sparnus išsplėčia ant Moabo. * per. 49, 22.
41. Kirjat yra laimėtas, ir neįveikti-
nieji miestai yra įgauti; ir širdis kar-
žygių Moabe tame čėse bus lyg *mo-
teriškės širdis, kudikį gimdančios.
* per. 30, 6 ir 49, 22. 24.
42. Nėsa Moabas tur išgaišintas
buti, kad jis ne daugiaus butų svieto
žmonėmis, todėl, kad jis prieš Poną
Dievą pasikėlė.
43. Baimė, duobė ir virvė užeiti ant
tavęs, tu gyvatninke Moabe, taria
Ponas Dievas.
44. Kas *baimei išbėga, tas į duobę
įpuls, ir kas iš duobės išeis, tas vir-
vėje bus sugautas; nės aš užvesu ant
Moabo metą jų atlankymo, taria Po-
nas Dievas. * Jėz. 24, 18. Amos 5, 19.
45. Kurie iš mušio ištruks, sau pri-
bėgos jėškosis Esbone; ale išeis ug-
nis iš Esbono bei liepsna iš Sijono,
kuri kampus Moabo bei karu pri-
spaustuosius žmones suės.
46. Bėda tau, Moab! prapuolė žmo-
nės Kamos; nės tavo sunus ir dukte-
ris atėmė ir į nevalę išvedė.
47. Ale čėse, potam ateisiančiame,
aš Moabo pagrėbimą į kalėjimą vėl
grąžįsu, taria Ponas Dievas. Tai t'esie
kalbėta apie koravonę ant Moabo.

Perskyrimas 49.

Prarakavimas prieš keletus kitus žmonių pulkus, Žydų kaimynus.

Prieš *vaikus Amono šitaip kalba Po-
nas Dievas: argi Izraėlis ne tur vaikų,
arba ar ne tur jis nei vieno, kuriam tė-
viškė puolas? Kodėlgi Milkomas pa-
laikytinai pasilaiko žemę Gado, ir jo
žmonės gyvena anų miestuose? * Ez. 25, 2.
2. Todėl *štai, ateiti čėsas, taria Po-
nas Dievas, kad aš duosu paskambėti
karo balsą ant (miesto) † Rabato vaikų
Amono, kad jis ant vienos kruvos iš-
pustytas gulės, ir jo dukters ugnimi bus
uždegtos. Ale Izraėlis gaus tus, kurie
juos buvo valdę, taria Ponas Dievas.
* Jėz. 39, 6. † 5 Maiž. 3, 11. 2 Zom. 12, 26.
3. Kauk, ak Esbone! nės Ai yra išpu-
stytas; rėkite, jus dukters Raba, ir ap-
sisiauskite žakais, raudokite ir bėginė-
kite aplink ant murų! nės Milkomas
*pagrėbtas, išgabėnamas drauge su jo
klebonais ir kunįgaikščiais. * per. 48, 7.
4. Ko tu didžiuojiesi savo lankomis?
tavo lankos yra paskandįtos, tu nepa-
klusnioji duktė, tu savo turtais pasi-
tikinčioji, ir tari savo širdyje: „kas
drįsta manę užkabįti?“
5. Štai, taria Ponas Dievas, Vieš-
pats Zebaot: aš duosu užeiti ant ta-
vęs baimę nuo visų aplink tavę gy-
venančiųjų, kad kožnas savo keliu
ties savimi bus laukan išvarytas, ir
nei vieno ne butų, tus bėginėjančius
suvadinančio.
6. Ale potam aš vėl *grąžįsu ne-
valnybę vaikų Amono, taria Ponas
Dievas. * per. 33, 7. 26 ir 48, 47.
7. *Prieš Edomą. Taip taria Po-
nas Dievas Zebaot: argi jau niera iš-
minties Temanėje? argi jau niera ro-
dos pas išmanančiuosius? ar jų išmin-
tis jau taip menka? * Jėz. 21, 11. Ez. 25, 12. 13.
8. *Bėgkite, eikite į šalį, palyskite,
kur giliai, jus miesčionys iš Dedano!
nės aš duomi užeiti bėdą ant Esavo,
čėsą jo atlankymo. * perkš. 30.
9. Užeis ant tavęs vynuogių renkan-
tieji, kurie tau ne paliks ko paskui
parinkti; ir nakties vagys užeis ant ta-
vęs, tie jiems ganolei iškados darys.
10. Nės aš Esavą nuoginau ir slėp-
jamasias jo vietas atdengiau, kad jis
ne gal pasislėpti; jo sėkla, jo broliai
ir jo kaimynai yra sugaišinti, kad jų
jau nei vieno nebiera.
11. Tačiau kas išliekti iš tavo si-
ratų, tiems aš duosu gyviems buti,
ir tavo našlės manimi tikėsis.
12. Nės taip taria Ponas Dievas: štai
*tie, kurie to ne buvo užpelnę, tą ky-

liką gerti, tur tą gerti; ir tu turėtumbei
buti nekoravotas? Tu ne busi neko-
ravotas, bet ir tu turi gerti. * per. 25, 29.
13. Nės aš prie savęs paties prisie-
kiau, taria Ponas Dievas, kad Bazra
tur *nusidyvijimu pastoti, išjuoku,
pusčia ir prakeikimu, ir visi jos mie-
stai amžina pustynė. * per. 42, 18.
14. Aš iš Pono Dievo girdėjau, *pa-
slus į pagonus pasiųstus esant: „su-
sieikite į kruvą ir eikite šen prieš juos,
pasikelkite ant mušio!“ * Obad. perkš. 1.
15. Nės štai, aš mažą tavę padariau
tarp pagonų, ir paniekįtą žmonėse.
16. Tavo tyčiojimas bei tavo širdies
pasididžiavimas tavę prigavo, kad uo-
lų plyšiuose gyveni ir aukštus kalnus
turi. *Taigi norįs tu savo lizdą taip
aukštai krautumbei, kaip erelis, ta-
čiau aš iš ten tavę žemyn nublokšu,
taria Ponas Dievas. * Obad. perkš. 4.
17. Šitaip Edomas pustas bus, *kad
visi pro šalį einantieji nusidyvydami
švilpįs dėl visų jo slogų; * per. 50, 14 ir 51, 37.
18. Lyg kaip *Sodomas bei Gomora
drauge su jų kaimynkėmis buvo iš-
pustytos, taria Ponas Dievas, kad
nieks tenai ne gyventų, nei neijoks
žmogus čia nesilaikytų. * 1 Maiž. 19, 25.
19. Nės, štai, jis ateiti aukštyn nei
koks liutas nuo pasididžiuojančiojo
Jordano prieš drutasias šėtras; nės aš
jį iš tenai šenlink skubriai atbėgdįsu.
Ir *kas žino, koks tai jaunas vyras
esąs, kurį prieš jį ginklais išrėdysu?
Nėsa kas yra man lygus? kas manę mo-
kįs? ir kursai tai toks ganytojis, kurs
man galėtų pasipriešyti? * per. 50, 44.
20. Taigi girdėkite sudumojimą Pono
Dievo, kurį jis ant Edomo tur, ir jo
mislis, kurias jis tur ant gyvatninkų
Temano! Begu *ne sulygįs juos
piemens bei jų namus išpustys,
* per. 50, 45.
21. Aža žemė padrebės, jiems su-
griuvant, ir jų rėksmas bus išgirstas
prie švendrų jurių?
22. Štai, jis *atlekia nei koks erelis,
ir išsplės savo sparnus ant Bazra.
†Tame čėse širdis karžygių Edome
bus kaip širdis moteriškės, kudikį be
gimdančios. * per. 48, 40. † per. 48, 41.
23. *Prieš Damašką. (Miestai)
Emat bei Arpat biedningai stov; juodu
yra nusiminusiu, nės juodu gird ne-
gerą garsą; ant jurių gyvenantieji taip
yra nusigandę, kad ne gal rimti.
* Jėz. 17, 1.
24. Damaškas yra nusiminęs ir pa-
bėga, jis kapanojas ir nerimsta *skau-
dėjimuose, nei kokia moteriškė, jau
gimdanti. * per. 50, 43.
25. Kaipgi? bau dabar ne prastotas,
tas miestas pagirtasis ir linksmasis?
26. Todėl jaunieji jo vyriškiai ant
jo ulyčių parklupę gulės, ir visi jo
kareiviai prapuls tame čėse, taria
Ponas Dievas Zebaot.
27. Ir aš murus *Damaško ugnimi
uždegsu, kad ji paločius Ben-Adado
suės. * Amos 1, 4.
28. Prieš Kėdar bei karalystes Azor,
kurias Nebukad - Nėzaras, karalius
Babėlės, mušė. Taip taria Ponas
Dievas: kelkitės, užeikite aukštyn
į Kėdar, ir sugaišįkite vaikus rytų
(žemės)!
29. Atims jiems jų budeles ir kaime-
nes; jų šėtras, visus rykus ir verblu-
dus jie išves šalin; ir baisiai bus rė-
kauta ant jų iš visų kampų.
30. *Pabėgkite, sukitės greitai šalin,
sulįskite giliai, jus gyvatininkai Azoro,
taria Ponas Dievas; nėsa Nebukad-
Nėzaras, karalius Babėlės, dumoja ką
prieš jus ir mislija ant jųsų. * perkš. 8.
31. Kelkitės, traukitės aukštyn prieš
žmones, viso pilnai turinčius ir be bai-
mės gyvenančius, taria Ponas Dievas;
jie ne tur nei miesto vartų, nei už-
kaiščių, ir vieni sau gyvena.
32. Jų verbludai bus pagrėbti, ir jų
galvijų daugybė atimta; ir aš juos iš-
sklaidysu į visus vėjus, kampuose esan-
čius, ir iš visų kraštų aš jų bėdą ant
jų užvesu, taria Ponas Dievas;
33. Kad Azor *smaku butų ir am-
žina pustynė pastos, kad nei vienas
ne gyventų tenai, ir nei vienas žmo-
gus tenai nesilaikytų. * per. 9, 11.
34. Šitas yra Pono Dievo žodis,
kursai atėjo Jėremiošiui, prarakui,
prieš Elamą, pradžioje karalystės Ze-
dekijo, karaliaus Judavos, ir tarė:
35. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot:
štai, aš kilpinį Elamo sulaužysu, vy-
riausiąją jų salą;
36. Ir atvesu ant jų keturis vėjus iš
keturių dangaus kampų, ir išsklaidy-
su juos į visus šitus vėjus, kad nei

jokių žmonių ne bus, į kurius ne nueis išvarytieji iš Elamo.

37. Ir aš Elamą nusimįdįsu po akimis jų neprietelių ir tų, kurie jų dušios jėško, ir bėdą ant jų užvesu savo sunkiausiuoju keršłu, taria Ponas Dievas, ir *kardą siųsu paskui juos, iki juos pabaigsu. *per. 9, 16. 3 Maiž. 26, 33.

38. Aš savo karalkrėslį pastatysu Elame, ir nužavįsu tenai kaip karalių, taip kunįgaikščius, taria Ponas Dievas.

39. Ale busiančiame čėse *aš nevalnybę Elamo vėl grąžįsu, taria Ponas Dievas. *per. 48, 47.

Perskyrimas 50.

Babėlės išpustijimas, Żydų išvalnijimas.

Šitaip yra tas žodis, kurį Ponas Dievas per praraką Jėremiošių kalbėjęs yra *prieš Babėlę ir Kaldėonų žemę: *Jėz. 13, 1 ir 14, 4. per. 51, 1.

2. Praneškite tarp pagonų ir duokite išgirsti, pakelkite karuną, duokite išgirsti ir ne slėpkite to ir tarkite: Babėlė yra įveikta, Bel stov apgėdįtas, Merodakas sutruškįtas, jų dievaičiai stov apgėdįti ir jų dievai sutruškįti!

3. Nėsa traukiasi šen iš šiaurės prieš ją žmonės, kurie jos žemę pustynę padarys, kad nieks tenai ne gyvęs, bet abeji, ir žmonės ir galvijai, iš ten pabėgs.

4. Tose dienose bei tame čėse, taria Ponas Dievas, ateis vaikai Izraėlio drauge su vaikais Judo, ir *beverkdami eite eis ir Pono Dievo, savo Dievo, jėškos. *per. 31, 9.

5. Jie klausinės kelio į Zioną, tenlink jie pargrįš (sakydami): *eikime, prisiglauskime prie Pono Dievo amžinu derėjimu, kurio niekados ne bus miršėta. *Jėz. 2, 3.

6. Nėsa mano žmonės yra nei prapuolusi kaimenė; jų ganytojai juos išvadžiojo ir ant kalnų davė paklysti, kad nuo kalnų ant kaukarų eidinėdami savo gardų užmiršo.

7. Bile kurie tikt juos užtropijo, tie juos suėdė, ir jų neprieteliai tarė: „mes ne darome, kas ne verta, todėl, kad jie susigriešįję prieš Poną Dievą jo teisybės namuose, ir prieš Poną Dievą, kursai jų tėvų nusitikėjimas yra.“

8. *Išbėgkite iš Babėlės ir išeikitie iš Kaldėonų žemės, ir stokitės kaip avinai pryšakyje kaimenės! *per. 51, 6. 45.

9. Nės štai, aš prikelsu daugumą didžių svieto žmonių iš šiaurės žemės, ir prieš Babėlę užvesu, kurie prieš ją vaiską įtaisys, kurie ją ir įveiks; jų strielos yra kaip išmanančio karžygio, kursai visados tropija.

10. Ir Kaldėonų žemė pastos plėšimu, kad visi ją išplėšantieji gana iš jos gaus, taria Ponas Dievas;

11. Todėl, kad jus tuomi džiaugiatės ir giriatės, kad mano tėviškės dalyką išdraskėte, ir spiriate, kaip išdykęjie veršiai, ir *žvengiate, kaip drutieji eržilai. *per. 5, 8.

12. Jųsų motyna didžioje gėdoje stov, ir jųsų augyvė apjuoku pastojo; štai, ji tarp pagonų menkiausioji, pusta, sudžiuvėlė ir negyvenama.

13. Nės iš supykimo Pono Dievo ji tur pasilikti *negyvenama ir abelnai pusta, kad visi, pro Babėlės šalį praeinantieji, †nusidyvys ir švilpįs ant visų jos slogų. *per. 9, 11 ir 51, 37. †per. 49, 17.

14. Imkitės ginklų prieš Babėlę aplinkui, visi strielčiai, šaukite į ją, ne čėdykite strielų! nės ji prieš Poną Dievą susigriešijo.

15. Šukaukite ant jos iš visų šalių! ji tur pasiduoti; jos gruntavonės parpuolė, jos murai suardyti. Nėsa tai Pono Dievo pagiežimas; *atsikeršykite ant jos, padarykite jai, kaip jiji padariusi! *Apr. 18, 6.

16. Išraukite iš Babėlės taip sėjėją, kaip piovėją piutyje, kad kožnas nuo smarkininko *kardo grįštų savo žmoniump, ir kožnas bėgtų į savo žemę! *per. 46, 16.

17. Izraėlis turėjo buti išsklaidyta kaimenė, kurią liutai pabaidė. Pirma ėdė juos karalius Asyrios, potam įveikė juos Nebukad-Nėzaras, karalius iš Babėlės.

18. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš karalių Babėlės atlankysu ir jo žemę, lyg kaip aš atlankiau karalių Asyrioje.

19. Ale (vaikus) Izraėl aš vėl namon parvesu į jų namus, kad jie ant Karmelio bei Bazane ganysis, ir jų dušia ant kalnų Epraimo bei Gilėado pasotinta bus.

20. Tame čėse ir tose dienose nusidėjimas Izraėlio bus jėškotas, taria Ponas Dievas, ale nei jokio čia ne bus; ir griekai Judo, ale jų ne bus rasta;

nės aš juos *atleisu tiems, kuriems duosu išlikti. *per.31,34 ir 33,8.

21. Traukis aukštyn prieš tą žemę, kuri visus įpykino; traukis aukštyn prieš atlankymo gyvatninkus; išpustyk ir visiškai išgaišįk jų vaikų vaikus, taria Ponas Dievas, ir tai vislab daryk, ką aš tau esmi paliepęs!

22. Karo šukavimas žemėje yra, ir didė priespauda.

23. Kaip tai, kad viso svieto *kugis sulauštas ir sudaužytas? kaip tai, kad †Babėlė pusčia pastojo tarp visų pagonų? *per.51,20. †Jėz.13,19.s.

24. Aš tau spendžiau, Babėlė, todėl tu ir sugauta esi to nesitikėdama; tu tropyta ir nutverta esi, nės Ponui Dievui tyčiavaisi.

25. Ponas Dievas savo skarbnyčią atvėręs ginklus *savo keršto išsinešė; nėsa toktai Ponas Dievas, Dievas Zebaot, Kaldėonų žemėje padarė. *Rym.2,5.

26. Eikite šen, prieš ją, jus galinieji, atverkite jų javų triobas, sugriaukite jas į vieną kruvą ir išpustykite ją, kad jai nieko ne liktų zoposto!

27. Pasmaugkite visus jos jaučius, parsiveskite juos ant papiovimo! Bėda jiems! nėsa diena atėjo, *čėsas jų atlankymo. *Oz.9,7.

28. Girdimas yra balsas išbėgančiųjų ir ištrukusiųjų iš žemės Babėlės, kad apsakytų Zione atkeršijimą Pono Dievo, musų Dievo, ir atkeršijimą jo bažnyčios (išpustijimo).

29. Prišaukite daugybei prieš Babėlę, apstokite ją abažu iš visų šalių, visi strielčiai, ir ne duokite ištrukti nei vieną; *atpildykite jai, kaip ji užpelnė; kaip jiji darė, taip vėl jai darykite! nės ji pasididžiavo prieš Poną Dievą, Šventąjį Izraėlyje. *perkš.15. Ps.137,8.

30. Todėl jos vyriškoji jaunuomenė parklups ant ulyčių, ir visi jos kareiviai prapuls tame čėse, taria Ponas Dievas.

31. Štai, tu pasididžiuojąsis, aš eisu ant tavęs, taria Ponas Dievas, Viešpats Zebaot; nėsa tavo diena atėjo, čėsas tavo atlankymo.

32. Tada pasididžiuojąsis parklups ir parpuls, kad jį nieks ne pakels; aš jo miestus ugnimi uždegsu, toji viskągi, kas aplink jį yra, suės.

33. Taipo kalba Ponas Dievas Zebaot: štai vaikai Izraėlio, drauge ir vaikai Judo, tur nevalę ir neteisybę kęsti; visi, kurie juos į kalėjimą išvedė, aptvėrė juos, ir ne nor juos paleisti.

34. Ale jų išgelbėtojis drutas, tas vardu Ponas Dievas Zebaot, tas jų provą taipo pasudys, kad žemę drebančią ir Babėlės gyvatninkus virpinčius padarys.

35. Kardas ateis, taria Ponas Dievas, ant Kaldėonų ir ant gyvatninkų Babėlės, ir ant jos kunįgaikščių ir ant jos išmintingųjų.

36. Kardas ateis ant jos burtininkų, kad durnais pastotų. Kardas ateis ant jos drutųjų, kad nusimintų.

37. Kardas ateis ant jos *žirgų ir vežimų, ir ant viso prastųjų žmonių pulko, toje esančiųjų, kad jie moteriškėms lygus pastos. Kardas ateis ant jos skarbų, kad jie bus išplėšyti. *per.51,30.

38. Išdžiuvimas ateis ant jos vandenų, kad sausai išdžiųtų; nės tai dievaičių žemė, ir jie stengias savo baisiais dievaičiais.

39. Todėl *baisus žvėrys ir vilkai toje laikysis ir jaunieji štrusai, ir niekados ne bus gyvenama, ir nieks toje ne pabus niekad ir niekados; Apr.18,2.s.

40. Lyg kaip Dievas *Sodomą bei Gomorą su jų kaimynais išgaišino, taria Ponas Dievas, kad nieks tuose ne gyventų, ir nei joks žmogus tenai ne pabutų. *1 Maiž.19,24.25.s.

41. Štai, ateiti *žmonės iš šiaurės, daug pagonų ir daug karalių iš žemės kraštų pasikels. *perkš.9.

42. Tie tur strielnyčių ir atsargų, jie baisus ir ne susimilstą, jų šauksmas nei *užimas jurių, jie joja ant žirgų, šarvuoti, kaip karui tikri vyrai, prieš tavę, tu duktė Babėlė. *per.6,23.

43. Kada karalius Babėlės jų garsą išgirs, tai jis savo kumsčias paleis; toks jam nerimimas ir užsibijojimas tiksis, kaip moteriškei prieš gimdysiant. *per.48,41.

44. Štai, jis ateiti aukštyn nei liutas nuo pasididžiuojančiojo Jordano prieš drutasias šėtras; nės aš iš ten jį šenlink greitai atbėgdįsu. Ir *kas žino, kas tai per vienas, tas jaunasis, kurį aš prieš ją šarvįsu? Nėsa †kas man lygus? kas manę mokįs? ir kas tai per ganytojis, kurs man galėtų pasipriešyti? *per.49,19. †Job.38,2—4.

45. Taigi dabar girdėkite Pono Dievo sudumojimą, kurį ant Babėlės sudumojo, ir jo mislis, kurias jis tur ant gyvenančiųjų žemėje Kaldėonų! Veizdėk, bau *ne piemens ją žemei sulygįs ir jos namus suardys! * per. 49, 20.
46. Ir žemė padrebės iš to šauksmo, ir tarp pagonų paskambės, kad Babėlė bus įveikta.

Perskyrimas 51.

Prarakavimas apie Babėlės išpustijimą atkartojamas ir patvirtinamas.

Taip taria Ponas Dievas: štai aš aštrų vėją pakelsu prieš Babėlę ir prieš jos gyvatininkus, kurie prieš manę pasikėlė.
2. Aš ir vėtančius siųsu į Babėlę, kurie ją išvėtys ir jos žemę išklės, kurie visur aplink ją bus dienoje jos bėdos.
3. Nės jos strielčiai ne galės šauti, ir jos šarvuotieji ne galės gintis. Taigi ne čėdįkite jos vyriškosios jaunuomenės sugaišinkite visą jos abažą,
4. Kad užmuštieji tenai gulėtų žemėje Kaldėonų, ir nudurtieji ant jos ulyčių!
5. Nės Izraėlis bei Juda ne bus paliktos našlėmis nuo savo Dievo, Pono Dievo Zebaot. Nės anų žemė didei nusidėjo Šventamjam Izraėlyje.
6. *Pabėgkite iš Babėlės, kad kožnas savo dušią nei plėšte išplėštų, kad ne prapultumbite jos nusižengime! Nėsa šis yra †čėsas atkeršijimo Pono Dievo, kursai jai užmokėte užmokės. * per. 50, 8. Apreišk. Jon. 18, 4. † Jėz. 34, 3.
7. Aukso kupka Babėlėje, kuri visą svietą *apgirdė, yra Pono Dievo rankoje; visi pagonai gėrė jos vyno, todėl pagonai taip paduko. * per. 35, 27.
8. Kaip umai *Babėlė puolė ir lyg sutrupėjo! apkaukite ją, imkitės ir mosties jos ronoms, begu ji išgytų. * Apr. 18, 2. s.
9. Mes gydome Babėlę, ale ji ne nor išgyti. Taigi palikite ją, ir kožnas eikime į savo žemę! Nėsa jos *koravonė pritenka iki dangaus ir išsitiesė iki debesų. * Apr. 18, 8.
10. Ponas Dievas musų teisybę atjėškojo. *Eikime, pasakokime Zione Pono Dievo darbus, savo Dievo! * Ps. 66, 16.
11. Eiman, gerai pagaląskite strielas, ir skydus sutaisykite! Ponas Dievas drąsumą karalių Mėdų žemės pabudino; nės jo dumas stov prieš Babėlę, kad ją sugaišintų; nėsa tai tas yra *atsikeršijimas Pono Dievo, atkeršijimas jo bažnyčios. * per. 50, 28.
12. Eiman, dabar pakelkite karunėles ant murų Babėlės, pilnavokite sargybes, pastatykite sargus, pavadinkite sargybę! nės Ponas Dievas ko dumoja, o ir darys, ką ant gyvatininkų Babėlės kalbėjęs.
13. Tu gyvenantiji *prie didžių vandenų, ir didžių turtų turintiji, tavo galas atėjo, tavo godumas pasibaigė. * Apr. 17, 1.
14. Ponas Dievas Zebaot pasibažijo *prie savo dušios: aš tavę pilną padarysu žmonių, kaip vabalų, tie tau dainą padainuos. * Amos 6, 8.
15. Aš *žemę savo syla padarąsis, ir svieto apskritumą savo išminčia pritaisąsis, ir dangų davadniai priprovijąsis; * 1 Maiž. 1, 6. s. Jėr. 10, 12.
16. Jam *griaujant, tai čia gana vandenų po dangumi; jis myglas užtraukia nuo žemės krašto; jis padaro žaibus lietuje ir atveda vėją iš nežinomų vietų. * per. 10, 13.
17. *Visi žmonės yra netikę su savo išmanymu, ir visi aukskaliai stov apgėdįti su savo abrozais; nėsa jų dievaičiai tikt klasta irgi negyvi. * Jėr. 10, 14.
18. Vieni niekai jie ir klasta; jie tur prapulti, kada atlankomi.
19. Ale ne toks yra *Jokubo turtu esąsis; bet visus daiktus sutvėręsis tai yra tasai, ir Izraėlis jam primatuotas dalykas; jo vardas yra Ponas Dievas Zebaot. * per. 10, 16.
20. Tu *mano kugis, mano karo ginklas esi; tavimi aš pagonus sudaužiau ir karalystes sugaišinau. * per. 50, 23.
21. *Aš tavo arklius ir raitelius išguiniosu; aš tavo vežimus ir važnyčias išvaikysu. * per. 50, 37.
22. Aš tavo vyrus ir moteriškes išsklaidysu; aš tavo senuosius ir jaunuosius išbarstysu; aš tavo jaunuomenę vyrišką ir mergišką išbyrinėsu;
23. Aš tavo ganantįjį ir jo kaimenę išguiniosu; aš tavo laukininkus ir jų (jaučių) jungus išvaikysu; aš tavo valdonus ir viešpataujančius išsklaidysu.
24. Nėsa aš Babėlei ir visiems Kaldėonų gyvatininkams *užmokėsu vi-

są jų piktumą, kurį jie Zionui padarė po jųsų akių, taria Ponas Dievas.
* per. 50, 29. 2 Tes. 2, 8.
25. Štai, aš eisu prieš tavę, tu iškadingasis kalne, tu pateriojąsis visą svietą, taria Ponas Dievas; aš savo ranką prieš tavę ištiesu ir tavę nurisu nuo rievos (uolos), ir padarysu iš tavęs kalną išdegintą,
26. Kad ne galės iš tavęs imti nei kampinį, nei pagruntinį akmenį, bet amžina pustynė tu busi, taria Ponas Dievas.
27. Pakelkite karunėles žemėje, trubykite trubomis tarp pagonų, skirstykite pagonus prieš ją, pavadįkite prieš ją karalystes *Ararat, Meni ir Askenas, pasteliuokite kareivių vyresniuosius prieš ją, veskite žirgus aukštyn, nei lakstančiuosius vabalus!
* 1 Maiž. 8, 4. Jėz. 37, 38.
28. Skirstykite pagonus prieš ją, butent karalius iš Mėdų, drauge su visais jų vyresniaisiais ir valdonais, ir visą jų valdonystės žemę,
29. Kad žemė padrebėtų ir nusigąstų; nėsa Pono Dievo dumos nor išsipildyti prieš Babėlę, kad žemę Babėlę pustynę padarytų, kurioje nieks ne gyvęs.
30. Karžygiai Babėlės ne drįs ant mušio eiti, bet tur pylime pasilikti; jų macis pasibaigė, ir jie moteriškėmis pastojo; jos namai yra uždegti, ir jos užkaiščiai yra sulaušti.
31. Bėga vienas čia, kitas ten, vienas kitam priešais, ir paslas pasią sutinka čia ir ten, karaliui Babėlės apsakyti, jo miestą atimtą esantį pabaigtinai,
32. Ir prieigas užimtas, ir ežerus išdegintus, ir kareivius persigandusius.
33. Nėsa šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: duktė Babėlės yra nei koks klojimas, dabar kulamas; abelnai veik jau ateis jos suvalymas.
34. Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, manę suėdė ir nužudė; jis iš manęs padarė tuščią ryką, jis manę prarijo, kaip smakas, jis savo pilvą prikimšo mano skaniausiais (daiktais); jis manę išvaikė.
35. Ale dabar atsiranda ant Babėlės nevalė, man padarytoji ir mano kunui, taria Ziono gyvatininkė, ir mano kraujas ant gyvatininkų Kaldėos, taria Jėruzalė.
36. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas: štai, aš tau tavo provą išbylinėsu ir tavę atkeršysu; aš jos mares išdžiudįsu ir jos paversmius nusekdįsu.
37. Ir Babėlė pastos akmenų kruva ir smakų namais, nusidyvijimui ir išsvilpimui, kad nei vienas joje ne gyvenąs.
38. Jie visi iš vieno rėks, kaip liutai, ir rėks, kaip jaunieji liutyčiai.
39. Aš juos su jų gėrimu į karštį pasodįsu, ir juos apgirdysu, kad pasilinksminę amžiną miegą miegotų, iš kurio niekadai ne pabustų, taria Ponas Dievas.
40. Aš juos nuvesu, kaip *avinėlius ant papiovimo, kaip avinus su ožiais.
* Jėz. 53, 7.
41. Kaip Sėsak taip laimėta, ir visame sviete giriamoji taip įveikta! kaip taip Babėlė nusidyvijimu pastojo tarp pagonų!
42. Jurės užtvino Babėlę, ir jiji yra tų vilnių bažmų apsemta.
43. Jos miestai pustynė ir sausa negyvenama žemė pastojo, žemė, kurioje nieks ne gyvena, ir kur nei joks žmogus ne vaikščioja.
44. Nėsa aš atlankiau Belą Babėlėje, ir iš jo nasrų ištraukiau, ką jis buvo prarijęs, ir pagonai jau daugiaus ne be bėgs pas jį; nėsa ir murai Babėlės pargriuvo.
45. Išeikite iš jos, mano žmonės, ir kožnas traukte ištraukite savo dušią nuo didžiausiojo papykimo Pono Dievo!
46. Jųsų širdis šeip pasileistų ir nusimintų iš to garso, kursai žemėje bus girdėtas. Nėsa su metu garsas užeis, ir po to antrame mete vėl garsas dėl nevalės žemėje, ir ponavojąsis prieš ponavojantįjį eis.
47. Todėl štai, ateiti čėsas, kad aš dievaičius Babėlėje atlankysu, ir visa jos žemė bus išgėdįta, ir jos užmuštieji joje gulės.
48. *Dangus ir žemė ir vislab, kasgi juose yra, šukaus ant Babėlės, kad jos išgaišintojai iš šiaurės atėjo, taria Ponas Dievas. * Apr. 18, 20.
49. Ir lygiai kaip Babėlė Izraėlyje nužavintuosius parbloškė, šitaip Babėlėje nužavintieji parblošti bus visoje žemėje.
50. Taigi eikite jus, kurie kardui ištrukote, ir ne užtrukite. Minėkite Po-

no Dievo svetimoje žemėje ir t'esie Jėruzalė jųsų širdyje.
51. Mes buvome į gėdą įėję, turėdami išgirsti išdarkymą, ir gėda musų veidą apdengė, svetimiems užeinant ant šventybės namų Pono Dievo.
52. Todėl štai, čėsas ateiti, taria Ponas Dievas, kad aš jos dievaičius atlankysu, ir visoje žemėje mirtinai įžeistieji dusaus.
53. Ir jei Babėlė *į dangų užžengtų ir savo macį aukštybėje patvirtįtų, tai tačiau pustelninkai nuo manęs ant jos užeis, taria Ponas Dievas. * per. 49, 16.
54. Rėksmas yra girdimas Babėlėje ir didis vaitojimas Kaldėonų žemėje;
55. Nėsa Ponas Dievas išgaišina Babėlę, jis išpustija ją su šitokiu didžiu rėksmu ir bildėjimu, kad jos vilnys ūžte ūžia, nei nerėdnas tvanas.
56. Nėsa užėjo ant Babėlės pustelninkas, jos karžygiai sugaunami, jos strielnyčios sulaužomos; nės atkeršijimo Dievas, Ponas Dievas, jai *užmoka. * per. 16, 18. Luk. 23, 41.
57. Aš jos kunįgaikščius, išmintinguosius, valdonus ir kareivių vyresniuosius ir kareivius *apgirdysu, kad jie amžiną miegą turės miegoti, iš kurio jie niekadai ne pabus, taria tas †Karalius, kurio vardas Ponas Dievas Zebaot. * perkš. 39. † Ps. 24, 10.
58. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: murai didžiosios Babėlės kaste bus pakasti, ir jos aukštieji vartai ugnimi uždegti, kad pagonų darbas noprosnas bus, ir sudegįta bus, ką svieto žmonės su proce pakurė.
59. Tai yra tas žodis, kurį prarakas Jėremiošius paliepė Serajui, sunui Nerio, sunaus Masėo, jam nueinant su Zedekiju, karaliumi Judavos, į Babėlę, ketvirtame mete jo karalystės; ir Serajas buvo pakajingas kunįgaikštis.
60. Ir Jėremiošius surašė visą tą nelaimę, ant Babėlės ateisiančią, į knygas, butent visus šiuos žodžius, prieš Babėlę surašytus.
61. Ir Jėremiošius tarė Serajui: kad tu į Babėlę iškaksi, tai dabokis, ir paskaitęs visus šius žodžius,
62. Tark: „Pone Dieve, tu kalbėjęs esi prieš šią vietą, kad tu ją išgaišįsiąs, kad nieks joje ne gyvęs, nei žmogus, nei galvijas, bet amžinai pusta butų."
63. Ir kad tu tas knygas busi iki galo išskaitęs, tai pririšęs *prie jų akmenį įmesk jas į (upę) Prat, * Apr. 18. 21.
64. Ir tark: „šitaip Babėlė bus nugramzdįta ir ne pasikels vėl iš tos bėdos, kurią aš jai užvesu, bet pražus. Iki tolei Jėremiošius yra kalbėjęs.

Perskyrimas 52.

Miesto Jėruzalės išpustijimas; Jojakymo iškėlimas į garbę.

Zedekijas *buvo dvidešimt ir vieno meto, karaliumi pastodamas, ir karaliavo vienuoliką metų Jėruzalėje. Jo augyvė vardu buvo Amutal, duktė Jėremiošiaus Libnoje; * per. 37, 1. 2 Kar. 24, 17. 18. 2 Nus. 36, 10. 11.
2. Ir darė, kas Ponui Dievui ne įtiko, lyg kaip Jojakymas buvo daręs.
3. Nės Pono Dievo kerštas užėjo Jėruzalę bei Judavą, iki jis juos nuo savo akių pametė. Ir Zedekijas pasistengė *prieš karalių Babėlės. * 2 Kar. 24, 20. Ez. 17, 15.
4. Ale devintame mete jo karalystės *dešimtoje dienoje dešimtojo mėnesio atėjęs Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, su visu savo abažu prieš Jėruzalę, abažu ją apstojo ir pylimu aptraukė ją aplinkui. * 2 Kar. 25, 1. s.
5. Ir pasiliko šitaip miestas abažu apstotas iki į vienuoliktąjį metą karaliaus Zedekijo.
6. Ale devintąją dieną ketvirtojo mėnesio badas perėmė miestą, ir žmonės iš kiemų susiėjęjie jau ne turėjo nieko valgyti.
7. Tai įsiveržimas nusidavė į miestą, ir visi kareiviai išbėginėjo, ir išėjo iš miesto nakčia keliu vartump linkai tarp abiejų murų pagal karaliaus daržą. Ale Kaldėonai stovėjo aplink miestą.
8. Ir šiems traukiantis keliu per laukus, Kaldėonų abažas karalių vijo ir sugavo Zedekiją lauke arti Jėriko; tai visas jo abažas nuo jo išsisklaidė.
9. Ir anie, *karalių sugavę, nugabeno jį karaliui Babėlės Riblatėn, kuri žemėje Emat gul; tas provą jam padarė. * 3 Maiž. 28, 36.
10. Čionai *karalius iš Babėlės vaikus Zedekijo po jo akių nužudįdino, ir visus kunįgaikščius Judavos nužavino jis Riblatėje. * per. 39, 6. 7.
11. Ale Zedekijui *akis jis išdurdino ir surišdino jį dviem lencugam; ir šitaip jį karalius Babėlės nusivedė į

Babėlę ir apkaldino jį temnyčioje iki
jam mirštant. * 2 Kar. 25, 7.
12. Dešimtąją dieną penktojo mėnesio, tai esti devynioliktasis metas
Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės,
atėjo Nebusar-Adanas, tas vyresnysis, kursai vis prie šalies karaliaus
Babėlės budavo, į Jėruzalę,
13. Ir sudegino Pono Dievo namus
ir karaliaus namus ir visus butus Jėruzalėje; visus didžiuosius butus jis
ugnimi sudegino.
14. Ir visas Kaldėonų abažas, kursai
su tuom vyresniuoju buvo, pargriovė
visus murus Jėruzalės aplinkui.
15. Ale prastuosius žmones ir kitus,
dar užsilikusiuosius mieste bei karaliui Babėlės pasiduodančiuosius, ir
likusiuosius remestininkiškus žmones
Nebusar-Adanas, vyresnysis, į nevalnybę išvedė.
16. Ir iš prastųjų (Žydų-) žemės
žmonių Nebusar-Adanas, vyresnysis,
paliko vynui bei laukui nudirbti.
17. Ale *variniu stulpudu prie Pono
Dievo namų ir jų pamatus bei variniasias mares prie Pono Dievo namų
sulaužė Kaldėonai, ir visą nuo tųjų
varią nugabeno į Babėlę. * per. 27, 19.
18. Ir katilus, šiupeles, peilius, kupkas, bliudus ir visus varinius rykus,
kurie prie Dievo šlužmos vartojami
budavo, atėmė jie šalin.
19. Priegtam atėmė vyresnysis ir
kas aukso bei sidabro buvo, kupkas, rukinimo puodus, taures, katilus, liktorius, šaukštus ir bliudus;
20. Anuodu stulpu, tas mares, dvylika variniuosius jaučius, vietoje pakrėslių stovinčius, kurius *karalius Salomonas buvo padarydinęs prie Pono
Dievo namų. Šitų visų vario rykų buvo nepasvertinai daug. * 1 Kar. 7, 25. s.
21. Ir *tų dviejų stulpų kožnas buvo
aštuoniolika mastų aukštas, ir virvutė,
dvylika mastų ilga, apteko juos aplinkui, ir buvo keturių pirštų storas
ir viduryje dubus. * 1 Kar. 7, 15. 2 Kar. 25, 17.
22. Ir ant kožno stovėjo *varinė kulka, penkis mastus aukšta, ir pjtinėliai
bei granotobuoliai buvo prie kožnos
kulkos apsukui, vislab iš vario; ir
viens stulpas toks buvo, kaip ir antrasis,
ir granotobuoliai taipojau. * 1 Kar. 7, 16. s.
23. Buvo granotobuolių prie jų devynisdešimts ir šeši, ir visų granotobuolių buvo šimtas prie lankelio
kožno vieno apsukui aplinkui.
24. Ir vyresnysis ėmė kunįgą Serają
iš pirmosios eilės ir kunįgą Zepanją
iš antrosios eilės ir tris vartininkus,
25. Ir *vieną kamarponį iš miesto,
kursai ant kareivių statytas buvo, ir
septynis vyrus, kurie pas karalių turėjo
buti, kurie mieste buvo rasti, priegtam
Soporį, abažo vyresnįjį, kursai žmones,
kiemuose esančius, į vaiską išrinkdavo,
priegtam šešisdešimtis žmonių iš kiemų, kurie mieste radosi: * 2 Kar. 25, 19.
26. Šitus *Nebusar-Adanas, vyresnysis, ėmęs nugabeno juos karaliui
Babėlės į Riblatę. * 2 Kar. 25, 20. s.
27. Ir *karalius Babėlės nužudė juos
Riblatėje, kuri gul žemėje Emat. Šitaip
buvo Juda iš savo žemės išvestas.
* 2 Kar. 25, 21.
28. Šitie yra tie žmonės, kurius Nebukad-Nėzaras šalin išgabendino, butent sekmame mete, trys tukstančiai
ir dvidešimt ir trys Žydai;
29. Ale aštuonioliktame mete Nebukad-Nėzaro aštuoni šimtai ir trisdešimt ir dvi duši iš Jėruzalės.
30. Ir dvidešimt trečiame mete Nebukad-Nėzaro išvedė Nebusar-Adanas, vyresnysis, septynis šimtus bei
keturisdešimtis ir penkes dušias iš
Judavos. Visų dušių yra keturi tukstančiai ir šeši šimtai.
31. *Ale trisdešimt septintame mete,
kaip jau Jojakynas, karalius Judavos,
buvo išvestas, dvidešimt penktoje dienoje dvyliktojo mėnesio, Evil-Merodakas, karalius Babėlės, tame mete,
kaip jis karaliumi pastojo, iškėlė Jojakyno galvą, karaliaus Judavos, ir
išleido jį iš kalėjimo, * 2 Kar. 25, 27.
32. Ir meilingai su juomi kalbėjo, ir jo
krėslą dėjo aukščiaus už karalių krėslus, prie jo Babėlėje esančių;
33. Ir permainė jam jo kalėjimo rubus, kad *po jo akių valgė nepaliautinai, kolei jis gyvas buvo. * 2 Zom. 9, 7.
34. Ir jam vis buvo kasdieniškasis
išsilaikymas duodamas nuo karaliaus
Babėlės, kaip jam privelyta buvo,
*kolei jis tikt gyvas buvo, iki jam
numirštant. * 2 Kar. 25, 30.

Jėremiošiaus Raudojimo Giesmės.

Perskyrimas 1.

Żydų biedningoji tužba.

Kaip pustas gul tas miestas, kursai žmonių pilnas buvo! Jis lyg našlė stov; kuri vyriausioji tarp pagonų ir karalienė tarp žemių buvo, dabar tur šlužyti.

2. Ji verkte verkia naktyje, ašaroms per skrostus ritantis; niera * nei vieno iš visų jos prietelių, ją palinksminančio; visi jos artimieji niekina ją ir jai priešininkais pastojo. * Ps. 69, 21.

3. Juda yra apkalta bėdoje ir sunkioje šlužmoje, ji gyvena tarp pagonų ir ne randa atilsio; visi jos persekinėtojai sunkiai ją laiko.

4. Keliai į Zioną gul pusti, niekam ne einant ant nei jokios šventės; visi jos vartai stov sugaišinti, jos kunįgai dusauja, jos mergos apmaudingos, ir ji smutna.

5. Jos priešininkai galvą pakėlė, jos neprieteliams gerai sekasi; nėsa Ponas Dievas ją tužba užpylė dėl didžių jos griekų; ir jos kudikiai į kalėjimą išvesti yra po akių neprieteliaus.

6. Visas graikštumas dukters Ziono prapuolė; jos kunįgaikščiai yra lygus avinams, ganyklos ne randantiems, ir pirm varančiojo einant pailsusiems.

7. Jėruzalė šioje gadynėje dumoja, kaip varginga ir apleista ji esanti, ir kiek gero ji iš senųjų gadynių turėjusi, kaip visi jos žmonės įpuolė į jos neprietelių rankas, ir nieks jai ne gelbti; jos neprieteliai į ją žiurėdami džiaugias, ir juokias iš jos Sabatų.

8. Jėruzalė susigriešijo, todėl ji tur buti lyg nečysta moteriškė; visi tie, kurie ją garbėje laikė, dabar nieku ją verčia, jos gėdą matydami; ale jiji atsikreipusi dusauja.

9. Jos biaurumynai prie jos siulės limpa; ji ne dingojo, jai galiausiai taip busiant; per baisiai ji žemyn nustumta, ir dar ant to ne tur nei vieno, ją palinksminojančio. Ak Pone Dieve, žiurėk į mano vargą! nėsa neprietelius didei puikavojasi.

10. Neprietelius savo ranką pridėjo prie visų jos brangiųjų daiktų! nės ji turėjo matyti, pagonus į jos šventinyčią einančius, *kurius tu paliepei, ne turint įeiti į tavo susirinkimą. * 5 Maiž. 23, 3.

11. Visi jos žmonės dusauja ir duonos jėško; jie brangiuosius savo daiktus duosti už valgį, kad dušią patiešytų. Ak Pone Dieve, ben žiurėk ir matyk, kaip paniekinta aš pastojau!

12. Aš sakau jums visiems, pro šalį einantiems: ben žiurėkite ir matykite, bau joks skaudėjimas toks esąs, koks mano skaudėjimas, kurs manę ištiko! Nėsa Ponas Dievas manę užpylė *tužba dienoje savo sunkiausiojo pykimo. * perkš. 5. Ps. 88, 4.

13. Jis ugnį iš aukšto atsiuntė į mano kaulus ir jai valės davė. Jis mano kojoms tinklą paspendė ir apstabdė manę; jis padarė iš manęs pustynę, kad kasdien smutnytis turu.

14. Mano sunkieji griekai iš jo koravonių pabudo ir pulkais ant mano kaklo atėjo, aža visas mano nujėgimas man prapuola. Ponas Dievas manę šitaip sudaužė, kad keltis negaliu.

15. Ponas Dievas sumindžiojo visus mano drutuosius, kurius aš turėjau; jis ant manęs šventę užšaukdino, mano vyriškąją jaunuomenę sugaišinti. Ponas Dievas davė mindžioti mergai, dukterei Judo, (vyno) * spaustuvėje. * Apr. 14, 20.

16. Todėl aš taip * verkiu, ir abi mano aki teka vandenėliu, kad palinksmintojis, kursai mano dušelę turėtų atgaivinti, toli yra nuo manęs. Mano vaikai sugaišo, nėsa neprietelius viršų gavo. * Jėr. 14, 17.

17. Zion išsplėčia savo rankas, ir tačiau niera nei vieno, ją palinksminoti; nėsa Ponas Dievas apsukai aplink Jokubą jo neprieteliams paliepė, kad Jėruzalė jų tarpe tur buti lyg moteriškė nečysta.

18. Ponas Dievas teisus, nės aš jo burnai ne paklusnus buvau. Girdėkite, visi svieto žmonės, ir žiurėkite į mano skaudėjimą! mano mergos ir jaunikaičiai išvesti nuėjo į kalėjimą.

19. Aš šaukiau savo prietelių, ale jie manę prigavo; mano kunįgai ir miesto vyresnieji apalpo, butent *duonos jėškodami, dušią savo patiešyti. * Ps. 37. 25.

20. Ak Pone Dieve, ben veizdėk, kaip *aš nerimstu, aža man iš to kune skaudu! Mano širdis man kune apsi-

verčia, nėsa aš didei smutna esmi. Lauke kardas ir namieje smertis man padarė našlystę. * Ps. 25, 17. Luk. 1, 25, s.
21. Bile kas gerai gird manę dusaujant, ir tačiau ne turu *palinksminojančio; mano visi priešininkai, mano nelaimę girdėdami, džiaugiasi; tai tu padarei. Taigi te ateiti ta diena, kurią tu iššauki, kad jiems taip butų, kaip man! * Ps. 69, 21.
22. Te ateiti visas jų piktumas po tavo akių, ir sudaužyk juos, kaip tu manę dėl visų mano nusižengimų sudaužei! nės mano dusavimo daugel yra, ir mano širdis smutna.

Perskyrimas 2.

Dejavimo giesmė dukters Ziono dėl jos visiškojo sugaišinimo.

Kaipo Ponas Dievas dukterį Ziono savo papykiu užpylė! Jis šlovę Izraėlio iš dangaus ant žemės numetė; jis ne minėjo savo *pakojo dienoje savo papykio. * Ps. 99, 5. Darb. 7, 49.
2. Ponas Dievas visus Jokubo gyvenimus ne susimildamas išgaišino; jisai miestus, neįveiktinai apdrutintuosius, dukters Judo suardė savo didžiausiame papykime ir su žeme sulygino; jis nešventus padarydino, taip jos karalystę, kaip ir jos kunįgaikščius;
3. Jis visus ragus Izraėlio didžiausiame savo keršte sulaužė; jis savo dešinę į užpakalį attraukė, priešininkui ateinant, ir Jokubo (žemėje) *ugnį užkurė, aplinkui supleškinančią. * Jėr. 17, 27.
4. Jis savo *strielyčią įtempė, kaip koks neprietelius, savo dešinę jis pakėlė, kaip koks priešininkas, ir nužudė viskągi, kas gražų žiurėti buvo, ir savo sunkiausįjį kerštą kaip ugnį išliejo šėtroje dukters Ziono. * Ps. 7, 13.
5. Ponas Dievas pastojo lyg neprieteliu; jis išgaišino Izraėlį, jis išgaišino visus jo paločius, ir jo pilis pagadino; jis dukterei Judo padarė daug raudojimų ir tužbų;
6. Jis jos šėtras išknisdino lyg kokį daržą, ir jos namus pagadino. Ponas Dievas Zione taip švenčių, kaip Sabatų užmiršdino, ir savo sunkiausiame keršijime taip ir karalius, kaip ir kunįgus išgėdįdino.
7. Ponas Dievas savo altorių pametė ir savo šventybę prakeikė, jis murus jos paločių padavė į neprieteliaus rankas, kad jie Pono Dievo namuose šaukė, lyg šventoje kokioje dienoje.
8. Ponas Dievas pamislijo pagadįti murus dukters Ziono; jis virvę ant jų ištempė, ir savo ranką ne attraukė, iki ją išgaišinant; pamuriai stov raudingai, ir muras gul pasileidęs.
9. Jos vartai giliai į žemę įgrimzdo, jis jos užkaiščius sulaužė ir pagadino; jos karaliai ir kunįgaikščiai yra tarp pagonų, kur jie pagal (Dievo) įstatymus ne gal elgtis, ir jos prarakai regėjimus nuo Pono Dievo ne gauna regėti.
10. Vyresnieji dukters Ziono gul ant žemės, ir be tyl; jie dulkėmis savo galvas apbarsto ir žakais apsisiautė; mergos Jėruzalės savo galvas nuleidžia į žemę.
11. Aš *savo akis kone išsiverkiau, aža mano kunui iš to sunku yra; mano kepenos (lyg) ant žemės yra iškritusios dėl vargimo mano žmonių dukters, kudikiams dar žindomiems ir ne iškalbantiems ant miesto ulyčių (badu) apalpstant. * Jėr. 9, 1. Raud. 1, 16.
12. Kaip jie savo augyvėms tarė: „kame duonos bei vyno?“ kaip jie ant miesto ulyčių apalpo, kaip kokie smertnai įžeistieji, ir ant savo augyvių rankų dušią atdavė.
13. Ak tu duktė Jėruzalės, kam aš tavę prilygįsu ir kam tavę priskaitysu, tu merga, duktė Zion? su kuomi aš tavę sulygįčiau, kad tavę galėčiau palinksmįti? nės tavo žaizda yra didumu lyg jurės; kas gal tavę išgydyti?
14. Tavo prarakai pasakė tau niekam ne vertus regėjimus ir ne apreiškė tavo nusižengimus tau, kuomi jie tavo kalėjimą butų nukreipę; bet sakė tau niekingas prarakystes, kuriomis jie tavę iš žemės iškoznijo.
15. Visi pro šalį einantieji rankas suploję švilpina į tavę, ir galvas krato ant dukters Jėruzalės: „begu tai tas miestas, apie kurį sakydavo, jį visų gražiausįjį esantį, kuriuomi visa žemė džiaugias?“
16. Visi tavo neprieteliai prieš tavę išsižioję išsvilpina tavę, *išsišiepę dantis rodo, tarydami: „čeba! mes ją sugaišinome; tai yra ta diena, kurios mes geidėme; tai gavome, tai sulaukėme.“ * Job. 16, 9. Ps. 35, 16.
17. Ponas Dievas padarė, ką buvo

apsiėmęs; jis savo žodį išpildė, kurį
seniai pirm to buvo įsakęs; jis ne su-
simildamas sugaišino, jis neprietelių
ant tavęs pradžiugdino ir tavo prie-
šininkų ragą paaukštino.
18. Jų širdis rėkė Ponop Dievop:
ak tu mure dukters Ziono, te ritasi
ašaros žemyn dieną ir naktį, kaip
upelis, neigi ne paliauk, ir tavo akies
obuolys te nesiliauja!
19. Naktyje atsikėlusi rėk, išliek savo
širdį pirmoje gaidgystėje po akių Po-
no Dievo lyg vandenį; pakelk savo
rankas jopi dėl jaunųjų dušelių tavo
kudikių, badu gaištančiųjų pryšakyje
visų ulyčių!
20. Pone Dieve, ben žiurėk ir veizdėk,
ką tu taipo pagadinęs! Argi moteriš-
kės *savo kuno vaisių valgys, jaunin-
tėlius kudikėlius, sprindį ilgus? Argi
prarakai ir kunįgai Pono Dievo šventi-
nyčioje taipo bus žudyti? *5 Maiž. 28, 53. s.
21. Gulėjo ulyčiose ant žemės vai-
kaičiai ir senieji; jaunuomenė mano
mergiškoji ir vyriškoji kardu puolė.
Tu pasmaugei dienoje savo keršiji-
mo, tu ne pasigailėdamas papiovei.
22. Tu pašaukei mano neprietelius
iš visų kraštų, lyg ant kokios šven-
tės, aža nei vienas ne ištruko, nei ne
išliko dienoje keršijimo Pono Dievo;
mano prikavotuosius ir užaugintuo-
sius neprietelius nužudė.

Perskyrimas 3.

Dejavimo, palinksminojimo ir pagraudenimo raštas, Żydams parašytas.

Aš biednas vyras, turu regėti jo di-
džiojo keršto rykštę.
2. Jis manę vedė ir įvedė į tamsybę
ir ne į šviesą.
3. Jis savo ranką pakreipė prieš
manę, ir abelnai kitaip daro su ma-
nimi į dieną dienos.
4. Jis mano mėsą ir odą seną pa-
darė, ir mano kaulus sudaužė.
5. Jis manę kurte apkurė ir manę
tulžimi bei tužba apdėjo.
6. Jis *manę į tamsą įdėjo, kaip
negyvuosius sviete. *Ps. 143, 3.
7. Jis manę apmurijo ne išeitinai,
ir į sunkius pančius įpančiavo manę.
8. Ir *norint aš šaukiu ir rėkiu, tai
jis ausis užsikemša mano maldoms.
*Ps. 22, 3 ir 69, 4.
9. Jis mano kelią apmurijo su ap-
kaltais akmenimis, ir mano takus
apkasė.
10. Jis manęs *tykojo nei lokys,
nei koksai liutas uolose. *Ps. 10, 9.
11. Jis iš kelio manę paklaidino,
jis manę supiaustė ir išpustijo.
12. Jis savo strielnyčią įtempęs ir
manę strielai per mierį pastatė.
13. Jis iš seidoko į mano inkstus
strielas įšovė.
14. Aš išjuoku esmi visiems savo
žmonėms, ir dieniška jų dainelė.
15. Jis manę kartumynais privalgy-
dino ir metėlėmis prigirdė.
16. *Jis mano dantis į šmotelius
sukulė, †jis manę pelenuose voliojo.
*Darb. 7, 54. † Ez. 27, 30.
17. Mano dušelė yra pavaryta iš
pakajaus, man gero reik užmiršti.
18. Aš tariau: mano išgalėjimo yra
gloda, ir mano pasitikėjimo ant Po-
no Dievo.
19. Ben minėk, kaip aš taip biedna
ir prastota, metėlėmis bei *tulžimi
girdoma esmi! *Mat. 27, 34.
20. Tu juk minėsi to, nėsa mano
dušia man tai sako.
21. Tai aš į širdį dėmi, todėl aš
dar tikiuosi.
22. Pono Dievo *susimilimas yra,
kad mes visiškai ne prapuolėme; jo
mielaširdingystė dar ne pasiliovė;
*Neėm. 9, 31. 1 Nus. 22, 13.
23. Bet ji kas rytą nauja, ir tavo
(Pone Dieve) viernumas didis yra.
24. Ponas Dievas yra *mano da-
lykas, taria mano dušelė; todėl aš
tuomi tikėsuos. *Ps. 16, 5 ir 73, 26.
25. Nėsa *Ponas Dievas yra mei-
lingas tam, kursai jo laukia, ir du-
šei jo jėškančiai. *Ps. 40, 2.
26. Grečnas tai daiktas, kantriai kę-
sti ir *Pono Dievo pagalba tikėtis.
*Joz. 50, 10.
27. Grečnas tai daiktas, vyrui jungą
savo jaunystėje nešioti;
28. Kad prastotasis kantrus yra,
jei kas jį užpuola,
29. Ir savo burną į dulkes įkišęs,
kas lauktina, laukia;
30. Ir besiduodas (nevertai) į veidą
siekti ir didei apsigėdįti.
31. Nėsa Ponas Dievas ne amžinai
atmeta;
32. Bet *apsmutniįęs vėl susimilsta
pagal savo didį susimilimą; *Jėz. 54, 8.

33. Nėsa jis ne iš širdies žmones vargina ir apsmutnija,
34. Nei visus apkaltuosius ant žemės abelnai po savo kojomis pamįsiąs,
35. Ir vyro kokio provą po akių Aukščiausiojo duosiąs kraipyti,
36. Arba kokio žmogaus provą perversti, nei Ponui Dievui to ne matant.
37. Taigi kas drįs sakyti: *tai nusiduosti, Ponui Dievui ne paliepus,
* Jėz. 45, 7. Amos 3, 6. Mik. 1, 12.
38. Ir kad nei kas pikta, nei kas gera ateina iš Aukščiausiojo burnos?
39. Kamgi šitaip *murmia gyvieji žmonės? Kožnas te murmia ant savo griekų! * Jon. 6, 43.
40. Ir pertardykime bei išklausinėkime savo pasielgimą, ir Ponop Dievop prisiverskime!
41. *Pakelkime savo širdį bei rankas Dievop į dangų! * Ps. 28, 2.
42. Mes, *mes susigriešijome ir neklusnus buvome; todėl tu (Dieve) vertai musų ne čėdijai; * Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.
43. Bet mus papykiu nei pilte appylei ir persekinėjai, ir ne pasigailėdamas pasmaugei.
44. Tu lyg debesiu užsidengei, kad musų maldos ne galėjo persigauti.
45. Tu mus iššlava ir mėšlu davei pastoti svieto žmonėse.
46. Visi musų neprieteliai savo burna išsižioja prieš mus.
47. Mes spaudžiami ir varginami esme išgąsčiais ir nerimimu.
48. Iš mano *akių teka vandens upeliai dėl bėdos dukters mano žmonių.
* Jėr. 9, 1 ir 13, 17.
49. Mano akys lyg tekėte teka ir ne gal liautis; nėsa niera nei jokio paliovimo,
50. Iki Ponas Dievas iš dangaus šen žemyn žiurės ir tai pamatys.
51. Mano akis (matydama tą bėdą) mano gyvastį sukremta *dėl dukters mano miesto. * per. 1, 16.
52. Mano neprieteliai manę medžiote medžiojo nei paukštytį, be jokios priežasties.
53. Jie mano dušią duobėje žudė ir akmenimis manę užmetė;
54. Jie ir mano galvą vandenimi užpylė; tai aš tariau: „dabar jau abelnai prapuoliau."
55. Ale aš tavo vardo šaukiau, Pone Dieve, žemai iš duobės,
56. Ir tu išklausei mano balsą. Ne paslėpk savo ausis nuo mano dusavimo ir rėkimo.
57. Prisiartįk man tavęspi šaukiant ir tark: nesibijok!
58. Tu, Pone Dieve, bylinėk mano dušios provą, ir išgelbėk mano gyvastį.
59. Pone Dieve, žiurėk, kaip man neteisybė daroma, ir įtaisyk mano provą!
60. Tu matai visą jų pagiežimą ir visas jų mislis ant manęs.
61. Pone Dieve, tu girdi jų išdarkymą ir visas jų mislis ant manęs.
62. (Tu girdi išdarkančiasias) lupas mano priešininkų, ir jų dieniškąjį išdumojimą ant manęs.
63. Ben žiurėk! jie ar atsisėda, ar atsikelia, tai *dainą ant manęs dainuoja.
* Job. 30, 9.
64. Užmokėk *jiems, Pone Dieve, kaip jie pelnę! * Ps. 37, 8.
65. Te išgandina juos jų širdis, ir te jaučia jie tavo keikimą!
66. Persekinėk juos su didžiausiuoju kerštu, išgaišįk juos po Pono Dievo dangumi!

Perskyrimas 4.

Biedninga giesmė Żydų tužbos dėlei; prarakavimas apie Edomytų prapuolimą.

Kaipgi *auksas taip abelnai tamsus pastojo, ir skaistusis auksas taip biaurus, ir šventinyčios akmens pryšakyje ant visų ulyčių išmėtyti! * Jėz. 1, 22.
2. Brangieji Ziono suneliai, auksui lygus laikomieji, kaipgi tie dabar molio puodams prilygįti, puodžiaus daromiems!
3. Vilkai paduoda papus savo vaikams ir juos pažindo; ale mano žmonių duktė tur nepasigailėti, kaip koks štrusas pusčioje.
4. Žindomamjam kudikiui jo liežuvis prie jo gomurio prilimpa iš troškulio; jaunieji kudikiai prašo duonos, ir niera nei vieno, jiems tos priduodančio.
5. Kurie pirm to skaniausius valgius valgė, tie dabar apalpsta ant ulyčių; kurie pirma buvo šilkuose užauginti, tie dabar tur mėšlynuose gulėti.
6. Nusižengimas dukters mano žmonių yra didesnis už *grieką Sodomos, kuri nuoglai sugaišinta buvo, nei jokios (žmonių) rankos ne pridėjus.
* 1 Maiž. 18, 20 ir 19, 4. s.
7. Jos Nazarėai buvo čystesni už

sniegą ir baltesni už pieną; jie raudonesni buvo už karelkas, jie išsirėdę rodėsi nei Sapyras.
8. Ale dabar jų veidas taip tamsiai pajuodavo, kad jų ant ulyčių ne pažįsti; jų oda prie kaulų kaba, ir jie taip sudžiuvo, kaip malkos plauskelė.
9. Kardu nužudytiems buvo geriaus, ne kaip tiems, kurie badu numirė, kurie susmuko ir nudurti buvo dėl pristokimo lauko vaisiaus.
10. *Mielaširdingiausiosios moteriškės turėjo pačios savo kudikius išvirti, kad ko valgyti turėtų toje bėdoje dukters mano žmonių. * per. 2, 20. 5 Maiž. 28, 53.
11. Ponas Dievas savo didį supykimą pabaigė, jis savo labai didį pykimą išliejo; jis Zione *ugnį pakurė, kuri ir jos gruntavones suėdė. * Jėr. 17, 27.
12. Tai karaliai ant žemės ne butų tikėję, neigi visi svieto žmonės, kad priešininkas bei neprietelius vartais į Jėruzalę įeisiąs.
13. Ale tai nusitiko dėl griekų jų prarakų ir dėl nusižengimo jų kunįgų, kurie toje teisiųjų kraują praliejo.
14. Jie šen ir ten vaikščiojo ant ulyčių nei aklieji, ir kraujais buvo išsitepę, kad nei anų drabužių negalėjai palytėti;
15. Bet jiems buvo prišaukiama: „atstokit, jus nečystieji, atstokit, atstokit, nieko ne krutįkit!“ Nėsa jie jų baisėjosi ir bėgo nuo jų, ir tarp pagonų buvo sakoma: „jie ne ilgai tenai bus.“
16. Todėl juos Pono Dievo papykys išsklaidino ir ne nor daugiaus į juos žiurėti, kadangi jie kunįgus ne laikė garbėje, nei vyresniųjų ne susimilo.
17. Ir tačiau musų akys dairėsi niekingosios pagalbos, iki joms pailstant, mums be laukiant žmonių, kurie tačiau mus išgelbėti ne galėjo.
18. Jie vijo mus, aža ant musų ulyčių nepigu buvo vaikščioti. Taigi ir galas mums atėjo, musų dienos pasibaigė, mums likimas atėjo.
19. Musų persekinėtojai buvo greitesni už padangių erelius; jie ant kalnų mus vajojo, ir pusčioje ant musų tykojo.
20. *Pono Dievo apmostytasis, kuriuomi pasitikėjome, apkaltinai yra sugautas, kada jie mus išgaišino; kuriuomi pasilinksminomės, po jo pavėsiu gyvęsią tarp pagonų. * Jėr. 52, 8. 11. s.
21. Nukait, džiaugkis tikt ir buk linksma, tu duktė Edomo, tu gyvenantiji žemėje Uz! nėsa ir iki tavęs nueis kylikas, ir tu turi girta ir nuoginta buti.
22. Ale *tavo nusižengimas pasibaigė, tu duktė Ziono; jis tavę daugiaus ne išvesdįs; ale tavo nusižengimą, tu duktė Edomo, jis atlankys ir tavo griekus atdangįs. * Jėz. 40, 2.

Perskyrimas 5.

Jėremiošiaus malda dėl vadavimo didei varginti jų Žydų.

Minėk, Pone Dieve, kas mums nusiduosti; žiurėk ir atsiveizdėk į musų išgėdinimą!
2. Musų tėviškasis dalykas pagonams teko, ir musų namai ateiviams.
3. Mes esme siratos ir ne turime tėvo, musų motynos yra nei našlės.
4. Mes savo pačių vandenį turime pinįgais pirktą gerti, savo pačių malką turime užmokėdami parsigabenti.
5. Mes per mierą varomi esme, ir jau pailsusiems jie ne duosti mums atsiilsėti.
6. Mes turėjome pasiduoti (karaliui) Egypto ir Asuro, kad ben duonos turėtumbime prisivalgyti.
7. Musų *tėvai susigriešijo, ir jų jau ne yra; ir mes jų nusidėjimų dėlei turime tokią bėdą kęsti. * 2 Maiž. 20, 5. Jėr. 31, 19. Ez. 18, 2.
8. Bernai ponavoja ant musų, ir niera nei vieno, mus nuo jų rankos išgelbančio.
9. Mes turime savo duoną parsinešti su prisibijojimu, gyvi ne išliksią dėl kardo pusčioje.
10. Musų odos sudegusios kaip pečiuje iš baisaus bado.
11. Jie moteris Zione apgėdino, ir mergas miestuose Judavos.
12. Kunįgaikščiai nuo jų yra pakarti, ir *senieji ne buvo garbėje laikomi. * 5 Maiž. 28, 50.
13. Vyriškoji jaunuomenė turėjo maluno akmenis nešioti, ir vaikaičiai medžius nešiodami klupinėti.
14. Senieji ne sėd po vartais, ir vyriškoji jaunuomenė jau ne žaidžia ant striunų.
15. Musų širdies džiaugsmas pasibaigė, musų šokinėjimas pavirto į vaitojimą.
16. Musų galvos *vainikas nupuolė; ak bėda, kad taip susigriešijome. Jėr. 13, 18.

17. Iš to ir musų širdis smutna, ir musų akys tamsios,
18. Dėl kalno Ziono, kad jis taip pustas gul, kad lapės per jį bėginėja.
19. Ale, Pone Dieve, *tu amžinai pasilieki, ir tavo karališkasis krėslas nesiliauja niekados. *Ps. 10, 16. Jėr. 10, 10.
20. Kodėl *tu musų taip abelnai nori užmiršti ir mus taip ilgai nuodėm apleisti? *Ps. 13, 2.
21. Privesk mus, Pone Dieve, vėl prie savęs, kad mes vėl į savo namus iškaktumbime; atnaujink musų dienas, kaip iš senovės!
22. Nėsa tu mus meste pametei ir per mierą ant musų supykai.

Prarakas Ezekiėlis.

Perskyrimas 1.

Regėjimas apie Kristaus karalystės praplatinimą per Dievo tarnų urėdą.

Trisdešimtame mete penktąją dieną ketvirtojo mėnesio, man b'esant tarp sugautųjų prie vandens *Kėbar, atsivėrė dangus, ir Dievas parodė man regėjimų. *per. 10, 15. 20. 22.
2. Ta pati penktoji diena to mėnesio buvo tame patime penktame mete po to, kaip *Jojakynas, karalius Judavos, sugautas tapė išvestas. *2 Kar. 24, 19.
3. Tai Pono Dievo žodis atėjo Ezekiėliui, sunui Busi, kunigo, Kaldėonų žemėje prie vandens Kėbar; tenai Pono Dievo ranka ant jo užėjo.
4. Ir aš regėjau, ir štai: atėjo didis vėsulis iš šiaurės su didžiu debesiu, ugnies pilnu, tasai visur aplinkui švietė; ir patime viduryje tos ugnies buvo lyg šviesiausia šviesybė ugnyje;
5. Ir *viduje jos rodėsi lyg keturi gyvuoliai, ir tarp jų vienas buvo regėti veidu, lyg koksai žmogus; *per. 10, 9.
6. Ir *kožnas turėjo keturis gymius bei keturis sparnus; *per. 10, 14.
7. Ir jų blauzdkauliai buvo ištisi, ale jų kojos buvo lyg apskritos kojos, ir žibėjo kaip šviesus glitus varias;
8. Ir turėjo žmogaus rankas po savo sparnais keturiose jų vietose, nės jie visi keturi turėjo savo gymius ir savo sparnus;
9. Ir tų pačių sparnų kožnas susiėjo su kits kitu. Ir jiems einant ne reikėjo jiems kraipytis, bet katrul jie ėjo, jie tuojaus tiesiog sau ėjo.
10. Jų veidai po dešinės šalies tų keturių buvo *lygus žmogui kokiam bei liutui, ale po kairės šalies tų keturių buvo jų veidai lyg jaučio bei erelio. *Apr. 4, 7.
11. Ir jų veidai bei sparnai buvo viršuje atskirti, kad vis du sparnu susisieko, ir dviem sparnam jie savo kuną apdengė.
12. Katrul jie ėjo, tai tuojaus tiesiog sau ėjo, ir jie ėjo, *katrul vėjas putė, ir ne reikėjo jiems kraipytis einant. *perkš. 20.
13. Ir tie gyvuoliai žiurint buvo nei anglys žėrinčios ir nei žiburiai, tarp gyvųjų daiktų einantieji. Ir ugnis spindulį iš savęs išleido, ir iš ugnies išėjo žaibas.
14. Ir tie gyvuoliai šen ir ten tekinėjo, lyg kaip žaibas.
15. Man tus gyvuolius taip regint, štai, ratas (tekinys) be stovįs ant žemės prie tų keturių gyvuolių, ir žiurint buvo nei keturi ratai.
16. Ir tie *ratai buvo lyg darbas iš Turkyso, ir visi keturi viens kaip kits, ir žiurint buvo jie lygiai kaip (kad) butų viens antrame ratas. *per. 10, 9.
17. Kad jiems eiti reikėjo, tai galėjo jie į visas savo ketures šalis eiti, neigi reikėjo jiems kraipytis einant.
18. Jų skrytys bei aukštumas buvo baisus, ir jų skrytys buvo pilnos akių apskritui visuose keturiuose ratuose.
19. Ir tiems gyvuoliams einant, ėjo ir ratai pagal juos; ir tiems gyvuoliams nuo žemės aukštyn pasikeliant, ir ratai pasikėlė aukštyn.
20. Katrul *vėjas putė, tenai ir jie ėjo; ir ratai pasikėlė prie jų aukštyn; nėsa gyvas vėjas buvo tuose ratuose. *perkš. 12.
21. Aniems einant, ėjo ir šie, aniems stovint, stovėjo ir šie, ir aniems pasikeliant nuo žemės, tai ir ratai pagal juos pasikėlė; nėsa buvo gyva dvasė tuose ratuose.
22. Ale viršuje tų gyvuolių buvo lyg dangus, kaip kristolas baisu žiurėti, iš aukšto ties jais išsiplėtęs,
23. Kad po dangumi jų sparnai

tiesiog prieš kitą stovėjo, ir kožno
kuną uždengė du sparnu.
24. Ir aš girdėjau sparnus užiant,
nei didžius vandenis ir nei dundėji-
mą Visogalinčiojo, jiems einant, ir
kaip bildėjimą abaže. Ale apsisto-
dami sparnus paleido.
25. Ir jiems apsistojus ir sparnus pa-
leidus, griovė danguje aukštai ties jais.
26. Ir viršuje dangaus, aukštai ties
jais esančiojo, buvo matyti, kaip sa-
pyras, lyg koks sostas, ir ant to pa-
ties sosto sėdėjo vienas, žiurint ly-
giai kaip žmogus.
27. Ir aš regėjau, ir buvo kaip skaisti
šviesybė, ir viduryje buvo matyti, kaip
ugnis iš visų kraštų; nuo jo strėnų
aukštynai ir žemynai regėjau aš, kaip
ugnį žibančią iš visų šalių.
28. Lygiai kaip antai dangaus juosta
debesyse stov nulijus, taipo žibėjo iš
visų šalių. Šitaipo aš regėjime re-
gėjau Pono Dievo šlovę. Ir aš tą
regėjęs puoliau ant savo veido, ir aš
išgirdau kalbančio balsą.

Perskyrimas 2.

Prarako Ezekiėlio pavadinimas į prarakų urėdą.

Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike,
*stokis ant savo kojų, tai aš su ta-
vimi kalbėsu. * Dan. 10, 11.
2. Ir jam taipo su manimi be kalbant,
aš vėl atsigavau ir ant savo kojų sto-
jęs klausiau to su manimi kalbančiojo.
3. Ir jis tarė man: tu žmogaus vai-
ke, aš tavę siunčiu pas vaikus Izra-
ėlio, pas žmones, nuo manęs atsi-
skyrusius, kurie manę prastoję yra.
Jie ir jų tėvai taipjau iki šiai pačiai
dienai prieš manę nusižengė.
4. Ale tie vaikai, pas kurius aš tavę
siunčiu, tur kietas galvas ir užkietį-
tas širdis; tiems tu turi sakyti: taipo
kalba Viešpats, Ponas Dievas:
5. Ar jie *klausytų, ar ne klausytų, jie
tiesa yra nepaklusnus namai; ale ta-
čiau jie tur žinoti, praraką tarp jų esantį.
* per. 3, 11. 27.
6. Ir tu, žmogaus vaike, ne turi jų
pabugti, nei jų žodžių bijotis. Yra
tiesa prie tavęs kietsprandžiai ir dygus
erškėčiai, ir tu gyveni tarp skorpijo-
nų; ale tu ne turi bijotis jų žodžių,
nei nuo jų akių ne išsigąsti, norint
jie namai nepaklusnus yra;
7. Bet tu turi jiems mano žodį sakyti,
jie apsiimtų jų ar klausyti, ar ne klau-
syti; nės jie yra nepaklusnus žmonės.
8. Ale tu, žmogaus vaike, tu girdėk,
ką aš tau sakau, ir ne buk nepaklus-
nus, kaip tie neklausantieji namai
yra! Atverk savo burną ir valgyk, ką
aš tau duosu.
9. Ir aš regėjau, ir štai, čia buvo
ranka ties manimi ištiesta, toji turėjo
sudėtą gromatą.
10. Tą ji išsplėtė po mano akių, ir
toji buvo aprašyta iš viršaus ir vi-
duje, ir buvo toje parašyti *skundi-
mai, dusavimas ir bėda. * Pam. 23, 29.

Perskyrimas 3.

Prarakas į Babėlę gabenamas ir sargu Izraėlio pramenamas.

Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike,
*valgyk, kas po tavo akių yra, bu-
tent šią gromatą, ir nuėjęs kalbėk
namams Izraėlio. * Apr. 10, 19.
2. Tai aš savo burną atvėriau, ir
jis man davė tą gromatą suvalgyti,
3. Ir tarė man: tu žmogaus vaike,
tu turi šią gromatą, kurią aš tau duo-
mi, į savo kuną valgyti, ir savo pil-
vą su ta pildyti. Tai aš ją valgiau,
ir ji buvo mano burnoje taip saldi,
kaip medus.
4. Ir jis tarė man: tu žmogaus vai-
ke, eik pas namus Izraėlio ir sakyk
jiems mano žodį!
5. Nėsa aš tavę juk ne siunčiu pas
žmones, svetimą kokią kalbą arba
nepažįstamą liežuvį turinčius, bet į
namus Izraėlio!
6. Beje ne į daugybę žmonių, tu-
rinčių svetimą kalbą bei nepažįstamą
liežuvį, kurių žodžius tu ne galėtum-
bei permanyti. Ir norint aš tavę į
tokius siųsčiau, tai jie tačiau tavęs
rods klausytų.
7. Ale namai Izraėlio ne nor tavęs
klausyti, nės nei manęs paties jie ne-
nor klausyti; nės visi namai Izraėlio
tur *kietas kaktas ir užkietįtas širdis.
* per. 2, 4. Sak. 7, 12.
8. Ale aš tačiau tavo *veidą kietą
padariau prieš jų veidus, bei tavo
kaktą prieš jų kaktas. * Jėr. 1, 18.
9. Beje aš mielai tavo kaktą pada-
riau taip kietą, kaip deimantą, kurs
kietesnis už akmenį. Todėl nesibi-
jok, neigi ne išsigąsk jų, kad jie taip
nepaklusnus namai yra!

10. Ir jis tarė man: tu žmogaus
vaike, visus mano žodžius, kurius aš
tau sakau, tus dėk sau į širdį ir pri-
imk į ausis!
11. Ir nuėjęs pas apkaltinai pagrėb-
tuosius savo žmonių, sakyk jiems ir
tark jiems: šitaip taria Viešpats, Po-
nas Dievas; *jie ar apsiimtų klau-
syti, ar ne. * per. 2, 5. 7.
12. Ir vėjas pakėlė manę, ir aš iš-
girdau už savęs užimą lyg didžio že-
mės padrebėjimo: pagirta t'esie Pono
Dievo šlovė savo vietoje.
13. Ir buvo bruzgėjimas sparnų anų
gyvuolių, kurie lyg su kits kitu susi-
bučiavo, podraugei bildėjimas ratų,
abelnai arti prie jų esančiųjų, irgi
užimas didžio žemės padrebėjimo.
14. Tai *vėjas manę pakėlęs nuga-
beno manę šalin. Ir aš einant didei
išsigandau, ale Pono Dievo ranka
laikė manę drutai. * Darb. 8, 39.
15. Ir aš iškakau pas apkaltinai pa-
grėbtuosius, prie vandens Kėbar gy-
venančius, mandelėms (ant lauko) sto-
vint, mėnesyje Abib, ir atsisėdau pas
juos sėdinčius, ir pasilikau tenai su
jais septynes dienas visiškai nuliudęs.
16. Ir toms septynioms dienoms perė-
jus, Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:
17. Tu žmogaus vaike, *aš tavę įsta-
čiau sargu ant namų Izraėlio; tu turi
iš mano burnos žodį girdėti ir juos
manęs dėl pagraudenti. * per. 33, 7. Ebr. 13, 17.
18. Kad aš nelabamjam sakau: „tu
turi pražuti", ir tu jį ne graudeni ir
tai jam ne sakai, kad tas nelabasis
nuo savo pikto pasielgimo saugotųs,
jeib gyvas išliktų: tai nelabasis savo
griekų dėl pražus, *ale jo kraują aš
nuo tavo rankos jėškosu. * perkš. 20.
19. Ale jei tu nelabąjį graudeni, ir
jis ne prisiverčia nuo savo nelabu-
mo bei pikto pasielgimo, tai jis savo
griekų dėl pražus; ale tu savo dušią
išgelbėjai.
20. Ir jei *teisusis nuo savo teisybės
atstoja ir pikto daro, tai aš jį per-
leisu nusitrenkti, kad jis pražutų;
nėsa kadangi tu jį ne pagraudenai,
jis savo griekų dėl prapulti turės, ir
ant jo teisybės, kurią jis darė, ne bus
veizdėta; ale jo kraują aš nuo tavo
rankos jėškosu. * per. 18, 24. 26.
21. Ale jei tu teisųjį graudeni, idant
ne susigriešytų, o jis ir ne susigriešija,
tai jis išliks, nės jis priėmė pagrau-
denimą; ir tu savo dušią išgelbėjai.
22. Ir *tenjau Pono Dievo ranka
atėjo ant manęs ir tarė man: kelkis
ir išeik į lauką! tenai aš su tavimi
kalbėsu. * Ezr. 7, 6.
23. Ir aš kėlęsi išėjau į lauką; ir
štai, čia (regėjau) be stovinčią Pono
Dievo šlovę, lyg kaip aš ją *prie van-
dens Kėbar buvau regėjęs; ir aš par-
puoliau kniupščias ant savo veido.
* per. 10, 15.
24. Ir aš buvau *atgaivintas ir sto-
jaus ant savo kojų; ir jis su manimi
kalbėdamas tarė man: nueik ir užsi-
rakink savo namuose! * per. 2, 2.
25. Ir tu žmogaus vaike, štai, už-
dės tau virves ir tavę tomis riš, kad
tu jiems ne ištruktumbei.
26. Ir aš *tau perleisu liežuvį prie
gomurio prilipti, kad tu be žado busi
ir jų daugiaus ne barsi; nės jie yra
nepaklusnus namai. * Ps. 137, 6.
27. Ale kad aš su tavimi kalbėsu, tai
aš burną tau atversu, kad jiems sakyti
turėsi: šitaip taria Viešpats, Ponas
Dievas: kas *klauso, tas te klauso;
kas ne klauso, tas te ne klauso; nės
tai yra nepaklusnus namai. * per. 2, 5. 7.

Perskyrimas 4.

Miesto Jėruzalės apgulimas pirma paženklinamas.

Ir tu žmogaus vaike, ėmęs plytą pa-
dėk tą po savo akių ir nuženklįk
ant jos miestą Jėruzalę!
2. Ir padaryk abažo *apgulimą ap-
link jį, ir padaryk pylimą aplinkui, ir
padaryk vaiską aplinkui ir statyk
karo ožius aplink jį! * 2 Kar. 25, 1.
3. Ir prieš savę imk geležinę skau-
radą, ta t'esie geležinis muras tarp
tavęs bei miesto; ir statyk savo akis
prieš jį ir apstatyk jį! Tai t'esi
ženklas namams Izraėlio.
4. Tu turi ir ant savo kairio šono gul-
tis ir nusižengimą vaikų Izraėlio ant
to uždėti; keles dienas tu ant to guli,
taip ilgai ir jų nusižengimą turi nešioti.
5. Ir aš tau metus jų nusižengimų
į tieką dienų paversu, butent tris
šimtus ir devynisdešimts dienų; taip
ilgai tu turi nusižengimą vaikų Izra-
ėlio nešioti.
6. Ir tai atlikęs, tu potam ant savo
dešinio šono turi gultis ir *turi nešioti

nusižengimą namų Judo keturisde-
šimts dienų; nėsa ir čia aš tau už tiek
metų tiek dienų duomi.* p.18,19. 4 Maiž. 14,33.
7. Ir statyk savo akis ir savo nuo-
gąją ranką prieš apstatytąją Jėruzalę
ir prarakauk prieš ją!
8. Ir štai, aš ant tavęs virvių už-
dėsu, kad ne galėtumbei kreiptis iš
vienos šalies į kitą, iki tu dienas
savo apgulimo busi pabaigęs.
9. Taigi imk sau kviečių, miežių,
pupų, lešukų, naminių sorų ir speltų,
ir tai vislab įdėjęs į vieną kubilą pri-
taisyk sau tiek duonos iš to, kiek
dienų tu ant savo šono guli, kad
*tris šimtus ir devynisdešimts dienų
valgyti ištektumbei, * perkš. 5.
10. Šitaip, kad tavo valgis, kasdien
valgomasis, dvidešimt syklų svertų.
Toktai tu čėsą po čėso valgysi.
11. Ir vandens tu taipojau pagal
mierą gersi, butent šeštą dalį In; ir
tai taipojau čėsą po čėso gersi.
12. Miežių ragaišių tu turi valgyti,
kurius po jų akimis ant žmogaus
mėšlų turi kepti.
13. Ir Ponas Dievas tarė: šitaip
tur vaikai Izraėlio savo nečystą duo-
ną valgyti tarp pagonų, į kurius aš
juos išstumiau.
14. O aš tariau: ak Viešpatie, Pone
Dieve, štai mano dušia dar *niekadai
ne pastojo nečysta; nės aš iš savo jau-
nų dienų iki šiam čėsui nei jokios mai-
tos, nei kokio suplėšyto ne valgiau, ir
niekados nei jokios nečystos mėsos
į mano burną ne yra dėta.* Darb. 10, 14.
15. Ale jis tarė man: štai, aš tau
pavelysu karvių mėšlą už žmogaus
mėšlą, kuriuomi tu savo duoną pri-
taisyti turi.
16. Ir tarė man: tu žmogaus vaike,
štai, *aš duonos zopostą Jėruzalėje
atimsu, kad jie duoną turės valgyti
svarčiu svertą bei su apmauda, ir
vandenį saikeliu įpiltą gerti su smutka,
* per. 5, 16. s.
17. Todėl, kad duonos bei vandens
pristokimas bus, ir viens su antru
smutnytis ir nusižengime apalpti tur.

Perskyrimas 5.

Paveikslas sunkiausiųjų slogų, Žydams pasakytųjų, ir tų pačių priežasčiai.

Ir tu, žmogaus vaike, imk savo kardą,
aštrų kaip britvą, ir leisk tą per savo
galvą bei barzdą, ir ėmęs svarčius
tais plaukus perdalyk!
2. Vieną trečią dalį tu turi ugnimi
sudeginti patime miesto viduryje, pra-
ėjus dienoms apgulimo; antrąją ėmęs
kardu mušk į visas šalis aplinkui;
paskutiniąją išbarstyk į vėją, ir aš
kardą jų užpakalyje ištrauksu.
3. Ale mažumėlį jų ėmęs, įrišk į
savo skreistės kampą!
4. Ir vėl ėmęs kelis jų įmesk į ugnį,
juos ugnimi sudegindamas; iš tų ug-
nis tur keltis ant visų namų Izraėlio.
5. Taip taria Viešpats, Ponas Die-
vas: tai yra Jėruzalė, kurią aš į
tarpą pagonų stačiau, ir aplink ją
apsukui žemes.
6. Ale jiji mano įstatymą pervertė į
nelabus pamokslus, daugiaus ne kaip
pagonai, ir mano provas labiaus ne
kaip tos žemės, kurios aplink juos
yra. Nės jie atmeta mano įstatymą ir
ne nor pagal mano provas pasielgti.
7. Todėl taria Viešpats, Ponas Die-
vas, taipo: kadangi jus daugiaus pa-
darote ne kaip pagonai, kurie aplink
jus yra, ir ne elgiatės pagal mano pri-
sakymus, nei *pagal mano provas ne
darote, bet darote pagal budą pagonų,
aplink jus esančiųjų, * per. 11, 12.
8. Tai Viešpats, Ponas Dievas, ši-
taip sako: štai, aš prieš tavę eisu ir
provą ant tavęs užleisu, kad pago-
nai turės matyti;
9. Ir taipo su tavimi padarysu, kaip
aš niekados ne dariau, nei potam ne
darysu, dėl visų tavo biaurybių;
10. Kad tavyje tėvai *savo vaikus,
ir vaikai savo tėvus turės ėsti; ir
tokią provą ant tavęs užleisu, kad
visi tavo likusieji į visus vėjus tur
buti išsklaidyti. * 5 Maiž. 28, 53.
11. Todėl, kaip tikrai aš gyvas esmi,
taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi
tu mano šventinyčią visokiais savo
biauresčiais bei dievaičiais apbiauri-
nai, ir aš tavę sudaužysu, ir *mano
akys tavęs ne tur čėdyti, nei ne busu
malonus. * per. 7, 4.
12. Trečioji dalis iš tavęs tur maru
numirti bei badu pasibaigti, ir an-
troji iš tų trijų dalių kardu pulti ap-
link tavę, ir trečiąją tų trijų dalių aš
į visus vėjus išsklaistysu ir *kardą
jų užpakalyje ištrauksu. * perkš. 2.

13. Taip mano kerštas tur pabaigtas, ir mano didysis kerštas ant jų buti išpildytas, kad aš *atsikeršyčiau; ir jie tur ištirti, manę, Poną Dievą, savo keršte kalbėjusį, kada savo didįjį kerštą juose busu ištaisęs. *per. 16, 42.
14. Aš tavę statysu pustyne ir gėda po akimis pagonų, aplink tavę esančiųjų, po akimis visų pro šalį einančiųjų.
15. Ir turėsi buti *gėda, apjuoku, paveikslu ir dyvu visiems pagonams, aplink tavę esantiems, kad aš provą ant tavęs užleisu su papykiu, didžiu kerštu ir keršijančiu barimu, (tai aš sakau, Ponas Dievas,)
*per. 14, 8. Jėr. 24, 9 ir 29, 18.
16. Bei kad aš bado *piktas strielas tarp jų šausu, iškadysiančias, ir aš jas iššausu, jus pagadinti; ir †badą pas jus vis didesnį duosu buti ir duonos zopostą atimsu.
*5 Maiž. 32, 32. † Jėz. 3, 1. Ez. 4, 16 ir 14, 13.
17. Mielai *badą ir piktas girių žvėris aš tarp jųsų nusiųsu, tos turės bevaikiais jus padaryti; ir tur maras bei kraujas pas tavę ateiti, ir kardą ant tavęs užvesu. †Aš, Ponas Dievas, tai sakiau. *per. 14, 21. Apr. 6, 8. † per. 21, 17.

Perskyrimas 6.

Apie išpustijimą Žydų žemės.

Ir Pono Dievo žodis atėjo man ir tarė:
2. Tu žmogaus vaike, gręšk savo akis *prieš kalnus Izraėlio ir prarakauk prieš juos, *per. 36, 1.
3. Tarydamas: jus kalnai Izraėlio, girdėkite žodį Viešpaties, Pono Dievo! šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas, abejiems, kalnams bei kalneliams, abejiems, ir upeliams ir dauboms: štai, aš kardą jums užvesu ir jųsų aukštybes išgaišįsu,
4. Kad jųsų altoriai išpustyti, ir jųsų dievaičiai sulaužyti bus; ir jųsų kunus po akių paveikslų užmušdįsu.
5. Beje, aš kunus vaikų Izraėlio po akių jųsų paveikslų duosu pulti ir jųsų kaulus aplink jųsų altorius pabarstysu.
6. Kur jus tikt gyvęsite, čia miestai tur išpustyti, ir aukštybės pustynėmis buti. Nėsa jųsų altoriai bus išpustyti ir į pustynes paversti, ir jųsų dievaičiai sulaužyti ir nieku paversti, ir jųsų paveikslai sudaužyti, ir jųsų budavonės išgaišintos.
7. Ir užmuštųjų tarp jųsų begulės, kad *ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą. *Jėz. 37, 20.
8. Ale *kelis iš jųsų aš duosu išlikti, kardui ištrukstančius, tarp pagonų, kad aš jus į žemes busu išbarstęs. *Jėz. 1, 8. 9.
9. Šitie jųsų išlikusieji tada manęs minės tarp pagonų, kur sugauti tur buti, kad aš jų kekšaujančią širdį, nuo manęs pabėgusiąją, ir jų kekšaujančias akis, kurios į savo dievaičius žiurėjo, busu sukulęs; ir jie gailėsis dėl nelabumo, visokioms jų biaurybėmis darytojo;
10. Ir tur jie ištirti, manę esantį Poną Dievą, ir ne noprosnai kalbėjusį, jeib tokią bėdą jiems padaryčiau.
11. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: suplok savo rankas ir savo kojomis trypdamas tark: bėda ant visų griekų biaurybių namuose Izraėlio, kurių dėl jie *kardu, badu bei maru tur pulti! *per. 5, 17.
12. Kas *toli yra, tas maru mirs; ir kas arti yra, tas kardu puls; ale kas išliekti ir nuo anų apsaugotas yra, tas badu mirs. Šitaip aš savo didį kerštą tarp jų pabaigsu,
*per. 14. 21. Jėr. 24, 10 ir 42, 17.
13. Kad ištirtumbite, manę Poną Dievą esantį, kad jų užmuštieji gulės tarp savo dievaičių aplinkui jų altorius, aukštai ant visų kaukarėlių, ir aukštai *ant visų kalnų ir po visais žaliaisiais medžiais ir po visais tankiausiais aužuolais, kuriose vietose jie visokiems dievaičiams saldžias rukinimo apieras duodavo. *1 Kar. 14, 23.
14. Aš savo ranką prieš juos ištiesu, ir tą žemę pustą ir negyvenamą padarysu, nuo pusčios iki Diblato, kur jie gyvena; ir tur *ištirti, manę esantį Poną Dievą. *2 Maiž. 7, 5. s.

Perskyrimas 7.

Prarakavimas apie sugaišimą karalystės Judo.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie žemę Izraėlio: galas ateina, galas ant visų keturių žemės kampų.
3. Dabar galas ateina ant tavęs; nėsa aš savo didį kerštą tau užsiųsu ir tavę sudysu, kaip tu užpelnei, ir tau duosu, kas visoms tavo biaurybėms pareitis.
4. Mano *akis ne tur tavęs čėdyti, nei

aplenkti, bet aš tau duosu, kaip tu užsipelnei, ir tavo biaurybės tur į tavo paties vidurį ateiti, kad ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą. * per. 5, 11 ir 8, 18.
5. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, ateiti bėda ant bėdos.
6. Galas ateiti, ateiti galas, pabudo jau ant tavęs; štai, ateina.
7. Jau užeiti ir anksti ateiti ant tavęs, tu gyvatninkė tos žemės; čėsas ateiti, raudojimo diena yra arti, kurioje ne bus dainų ant kalnų.
8. Jau dabar aš veik *savo narsą ant tavęs išliesu ir savo papykį ant tavęs pabaigsu; ir tavę sudysu, kaip tu užpelnei, ir tau duosu vislab, kas tavo visoms biaurybėms pareitis. * per. 36, 18.
9. Mano *akys ne tur tavęs čėdyti, neigi susimilsu; bet aš tau duosu, kaip tu užpelnei, ir tavo biaurybės tur tau į vidurį ateiti, kad ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą, jus ištinkantį. * per. 5, 11 ir 20, 17.
10. Štai, *ta diena, štai, ateiti, išaušta; rykštė žydi, ir pasididžiuojąsis (Nebukad-Nėzaras) žaliuoja. * perkš. 7.
11. Smarkininkas pasikėlė per rykštę ant nelabųjų, kad nieks iš jų, nei iš jų žmonių, nei iš jų pulko palinksminojimo ne turės.
12. Todėl ateiti čėsas, diena prisiartina. Perkąsis te nesidžiaugie, ir parduodąsis te nesitužijie, nėsa papykys ateiti ant viso jų pulko.
13. Todėl parduodąsis te ne jėško savo parduotojo turto! nėsa kurs išliks, tas tą turės. Nės prarakavimas ant viso jų pulko ne sugrįš; nei vienas ne išliks gyvas dėl savo nusidėjimo.
14. Te patrubija tiktai trubą ir te pritaiso tikt vislab; tačiau nei vienas ne eis kariauti. Nės mano didis kerštas eina ant visų jų pulkų.
15. Ulyčiose vaikščioja kardas, butuose vaikščioja maras bei badas. Kas ant lauko yra, tas kardu mirs; ale kurs mieste yra, tą maras ir badas suės.
16. Ir kurie iš jų išbėgs, tie tur kalnuose buti, ir *lyg karveliai daubose, visi podraugei dejuodami, kožnas savo nusižengimo dėlei. * Jėz. 38, 14 ir 59, 11.
17. Visų rankos pasileis, ir visų keliai taip nestipriai stovės, kaip vanduo;
18. Ir žakais apsijuos, ir baime pilte bus užpilti; ir visų *gymiai raudingi išveizdės, ir visų galvos bus nuskustos. * Jėz. 15, 2. Jėr. 48, 37.
19. Jie savo *sidabrą laukan ant ulyčių išmes ir savo auksą per biaurų kokį daiktą. Nėsa jų sidabras bei auksas ne išgelbės juos dienoje papykio Pono Dievo. Ir tačiau savo dušias tuomi ne sotįs, nei savo pilvą tuomi pripils; nės tai jiems buvo pasipiktinimu ant jų nusidėjimų. * Pam. 14, 4. Zėp. 1, 18.
20. Jie iš savo brangiųjų akmenaičių, kuriais jie puikavojo, paveikslus padarė savo biaurybių ir savo baidyklių. Todėl aš tai jiems biauriu daiktu padarysu,
21. Ir į svetimų rankas paduosu, kad tai išplėštų, ir nelabiems ant žemės per plėšimą, kad jie tai padarytų nešventu.
22. Aš savo akis nukreipsu šalin, kad jie mano lobį ben tikrai nešventu darytų, ir mielai plėšikai tur ant jo užeiti ir tą darkyti.
23. Padaryk retežių! nės ta žemė yra pilna kraujo kaltybių, ir tas miestas pilnas nevalijimo.
24. Tai aš pikčiausius iš pagonų ateidįsu, kad jie jų namus tur atimti; ir macniųjų didžiavimui galą padarysu ir jų bažnyčias suderksu.
25. Išgaišintojis ateiti; tai jie pakajaus jėškos, ir jo ne bus.
26. *Bėda ant bėdos ateis, garsas ant garso; tada jie regėjimo prie prarakų jėškos, ale jau ne bus nei pamokslo prie †kunįgų, nei pamokinimo prie senųjų. * Job. 1, 14. s. † Mal. 2, 7.
27. Karalius bus smutnas, ir kunįgaikščiai gedulingai bus apsivilkę, ir rankos tos žemės žmonių bus lyg nusiminusios. Aš su jais darysu, kaip jie pasielgę, ir juos sudysu, kaip jie užpelnę; kad *ištirtų, manę esantį Poną Dievą. * per. 13, 23 ir 23, 49.

Perskyrimas 8.

Stabmeldystė priežastis ateisiančiosios koravonės.

Ir nusidavė šeštame mete penktoje dienoje šeštojo mėnesio, man be sėdint savo namuose, ir seniemsiems iš Judavos sėdint po mano akių, čiajau Viešpaties Pono Dievo ranka puolė ant manęs.
2. Ir štai, aš regėjau, kad nuo jo strėnų žemyn linkai buvo nei ugnis, ale aukštai ties jo strėnomis buvo skaisčiai šviesu;

3. Ir lyg ranką ištiesęs čiupterėjo
manę mano galvos plaukais. Tai vė-
jas manę nešė tarp dangaus bei žemės
ir nugabeno manę į Jėruzalę dieviška-
me regėjime pas vidutiniuosius var-
tus, kurie į šiaurę stov; tenjau besto-
vįs abrozas, nepatinkąs šeimininkui.
4. Ir štai, tenai buvo šlovė Dievo
Izraėlio, kaip aš ją pirma buvau re-
gėjęs ant lauko.
5. Ir jis tarė man: tu žmogaus vai-
ke, pakylėk savo akis į šiaurę! Ir
man savo akis pakylėjus į šiaurę,
štai, čia sėdėjo į šiaurę ans neken-
čiamasis abrozas prie altoriaus var-
tų, tenpat, kur įeinama.
6. Ir jis tarė man: tu žmogaus vai-
ke, begu tu regi, ką šie daro, butent
dides biaurybes, kurias namai Izra-
ėlio čionai daro, kad jie manę juo
tolyn nuo mano šventinyčios pava-
rytų? Ale tu dar daugiaus didesnių
biaurybių regėsi.
7. Ir jis vedė manę pas duris pry-
bažnyčio, tai aš regėjau, ir štai, te-
nai be esanti skylė sienoje.
8. Ir jis tarė man: tu žmogaus vai-
ke, kask į sieną! Ir man į sieną
kasant, štai, be esanti anga.
9. Ir jis tarė man: įeik ir matyk ne-
labasias biaurybes, kurias jie čia daro!
10. Ir man įėjus ir be žiurint, štai,
čia buvo *visokie abrozai kirminų
bei galvijų, vienų baisybių ir visokių
dievaičių namų Izraėlio, visur aplin-
kui prie sienos padarytų; * Rym. 1, 23.
11. Ties kuriais stovėjo septynisde-
šimt vyrų iš vyresniųjų namų Izraėlio;
ir Jasanjas, Sapano sunus, taipjau
tarp jų be stovįs, ir kožnas savo ru-
kinimo žoles turėjo rankoje, ir tamsi
mygla kėlės aukštyn nuo rukinimų.
12. Ir jis tarė man: žmogaus vaike, ar
rėgi, ką vyresnieji namų Izraėlio daro
tamsoje, kožnas savo gražiausioje ka-
maroje? Nės *jie sako: „Ponas Dievas
musų ne mato, bet Ponas Dievas nuo
tos žemės atstojo.“ * per. 9, 9. Ps. 94, 7. Jėz. 29, 15.
13. Ir jis tarė man: tu dar toli di-
desnių biaurybių regėsi, jų daromųjų.
14. Ir jis įvedė manę pas vartus, prie
Pono Dievo namų į šiaurę stovin-
čiuosius; ir štai, tenai besėdinčios
moteriškės, apverkiančios Tamusą.
15. Ir jis tarė man: žmogaus vaike,
ar tu tai regi? Ale tu dar didesnių
biaurybių regėsi, ne kaip šios yra.
16. Ir jis manę įvedė į vidutinįjį pry-
bažnytį prie Pono Dievo namų; ir štai,
ties durimis prie Pono Dievo bažny-
čios, tarp prybažnyčio bei altoriaus,
tenai buvo apie dvidešimtis ir penki
vyrai, kurie savo *pakalą prieš Po-
no Dievo bačnyčią ir savo veidą į
rytus buvo nukreipę ir meldėsi prieš
saulės užtekėjimą. * 2 Nus. 29, 6.
17. Ir jis tarė man: žmogaus vaike,
ar tu regi? ar tai permaž namams
Judo, kad jie visas tokias biaurybes
čia daro? norint jie tačiau be to vi-
soje žemėje vienus tikt gvoltavojimus
bei neteisybes daro, ir nuo to nesi-
liauja, irgi manę dar kibina; ir štai,
jie dar vynšakes prie nosies laiko.
18. Togidėl ir aš prieš juos didei ne-
maloningai elgsuos, ir *mano akys ne
tur jų čėdyti, neigi noru jų susimilti.
Ir †norint jie didžiu balsu į mano au-
sis rėktų, tačiau aš jų ne klausysu.
* per. 7, 4. 9 ir 9, 10. Jėz. 1, 15.

Perskyrimas 9.

Koravonė dievaičius garbinančių.

Ir jis šaukė didžiu balsu man girdint
ir tarė: jau prisiartino šito miesto at-
lankymas, ir kožnas jų te tur savo
rankoje smertną grieką.
2. Ir štai, be ateiną šeši vyrai ke-
liu nuo aukštųjų vartų, kurie į šiaurę
stov, ir kožnas turėjo iškadijantį
ginklą savo rankoje. Ale vienas bu-
vo tarp jų, tas marškoniu buvo ap-
sivilkęs, ir turėjo ryką parašymui prie
savo šalies: Ir jie įėję stojosi prie
šalies variniojo altoriaus.
3. Ir šlovė Dievo Izraėlio pasikėlė
nuo Kėrubo, ant kurio ji buvo, ten-
link pas slenkstį namų, ir šaukė tam
marškoniu vilkančiam bei rašymui
pryprovas turinčiam prie savo šalies.
4. Ir Ponas Dievas tarė jam: eik per-
dėm per miestą Jėruzalę ir *paženklink
ženklu į kaktą tus žmones, kurie †du-
sauja ir raudoja dėl visų biaurybių,
tenai daromųjų. * Apr. 7, 3. † 2 Petr. 2, 8.
5. Ale aniems tarė jis, man girdint:
eikite paskui šį per miestą ir muškite!
jųsų *akys ne tur čėdyti, nei aplenkti.
* per. 8, 18.
6. Nužudykite podraugei senuosius,
jaunuosius vaikus, mergas, kudikius

ir moteriškes, vislab į mirtį; ale tų, kurie aną ženklą ant savęs tur, tų neigi vieno ne krutįkite; *ir pradėkite nuo šventinyčios! Ir jie pradėjo nuo senųjų žmonių, kurie prie namų buvo. * 1 Petr. 4, 17.
7. Ir jis tarė jiems: padarykite nečystus tus namus, ir prybažnyčius pripildykite lavonais; išeikite! Ir jie išėję išmušė mieste.
8. Ir jiems išmušus, aš dar buvau išlikęs. Ir aš *ant savo veido puolęs rėkdamas sakiau: ak Viešpatie, Pone Dieve, argi tu visus likusius Izraėlyje išgaišįsi, kad savo papykį taip išlieji ant Jėruzalės? * per. 11, 13.
9. Ir jis tarė man: nusidėjimas namų Izraėlio bei Judo yra perlabai didis; tikt viens gvoltavojimas yra žemėje bei neteisybė mieste. Nės jie *sako: „Ponas Dievas tą žemę prastojo, ir Ponas Dievas ne mato musų.“ * per. 8, 12.
10. Todėl tur *mano akys ir ne čėdyti, neigi ne susimilstu, bet aš jų darbus ant jų galvos užmesu. * per. 7, 4. 9 ir 8, 18.
11. Ir štai, tas vyras marškoniu apvilktasis, bei su rašymo pryprova prie savo šalies, atsakydamas tarė: aš padariau, kaip tu man paliepei.

Perskyrimas 10.

Regėjimas apie žėriančias anglis ir apie Pono Dievo šlovę.

Ir aš regėjau, ir štai, padangėje ties galva Kėrubinų rodės nei sapyras, ir viršuje rodėsi nei karalkrėslis.
2. Ir jis sakė tam vyrui, marškoniu vilkinčiamjam: eik į tarpą anų ratų prie Kėrubų, ir ėmęs žėriančių anglių pilnas rankas, kurios tarp Kėrubinų yra, išberk jas ant miesto! Ir jis įėjo, man tai regint, jį įeinantį.
3. Ale Kėrubinai stovėjo po dešinės prie namų; ir prybažnytis viduje pilnas buvo myglos.
4. Ir Pono Dievo šlovė *pasikėlė nuo Kėrubo tenlink pas slenkstį prie namų, ir †namai pilni radosi myglos, ir prybažnytis pilnas žibėjimo iš šlovės Pono Dievo. * per. 9, 3. † Jėz. 6, 4.
5. Ir buvo girdėti Kėrubinų sparnus užiant iki iš prybažnyčio, kaip koksai balsas Visogalinčiojo Dievo, jam kalbant.
6. Ir kaip jis tam vyrui marškonyje paliepęs buvo, sakydamas: „imk ugnies tarp ratų po Kėrubinais“, įėjo tas į vidų ir stojosi pas tą ratą.
7. Ir Kėrubas savo ranką ištiesęs tarp Kėrubinų ugnies linkui, kuri tarp Kėrubinų buvo, ėmė tos ir įdavė tam vyrui marškonyje į rankas; tas ją gavęs išėjo laukan.
8. Ir buvo matyti prie Kėrubinų nei žmogaus ranka po jų sparnais.
9. Ir aš regėjau, ir štai, keturi ratai be stovį prie Kėrubinų, prie kožno Kėrubo po ratą; ir žiurint buvo *ratai lyg nei turkysas. * per. 1, 16.
10. Ir visi keturi buvo viens kaip kits, kaip kada butų kits kitame ratas.
11. Jiems eiti reikiant, galėjo jie į visus savo keturis kampus eiti, ir ne privalė atsigręšti eidami; bet katrul pirmasis ėjo, jie visi paskui ėjo, ir ne privalė apsigręšti,
12. Podraugei su savo visu kunu, pakala, rankomis bei sparnais. Ir *ratai buvo pilni akių iš visų šalių, visuose keturiuose ratuose. * per. 1, 15. s.
13. Ir buvo šaukta ratams: „Galgal“! man girdint.
14. Kožnas turėjo *keturis gymius; pirmasis gymys buvo Kėrubas, antrasis žmogus, trečiasis liutas, ketvirtasis erelis. * per. 1, 6.
15. Ir Kėrubinai pasikėlė aukštyn. Tai tas pats buvo gyvuolis, *kurį aš mačiau prie vandens Kėbar. * per. 1, 3. s.
16. Kėrubinams einant, ėjo taipjau ir ratai pagal juos; ir Kėrubinams savo sparnus išsplečiant, jeib nuo žemės pasikeltų, tai nei ratai nesikreipė nuo jų.
17. Aniems stovint, taipjau ir šie stovėjo; ir aniems pasikeliant, ir šie taipjau pasikėlė; nės buvo gyvas vėjas juose.
18. Ir Pono Dievo šlovė vėl išėjo nuo slenkscio namų ir stojosi viršuje Kėrubinų.
19. Tai Kėrubinai savo sparnus išsplėtę pasikėlė nuo žemės po mano akių, ir jiems išeinant ėjo ratai pagal juos; ir jie stojosi vartuose namų Pono Dievo tenlink į rytus; ir šlovė Dievo Izraėlio buvo *aukštai viršuje jų. * perk. 1.
20. Tai yra tas gyvuolis, kurį aš po Dievu Izraėlio mačiau *prie vandens Kėbar, ir numaniau, tai esant Kėrubinus, * per. 1, 3. s.
21. Kad kožnas ketverius gymius tu-

rėjo bei ketverius sparnus, ir po tais sparnais lyg nei žmogaus rankas.
22. Jų gymiai buvo lyg tokie, kokius aš prie vandens Kėbar mačiau; ir tiesiog sau ėjo.

Perskyrimas 11.

Apie neprisibijojimą Pono Dievo ir koravonę vyriausiųjų žmonių.

Ir vėjas manę pakėlęs nunešė manę pas vartus prie namų Pono Dievo, kurie į rytus yra; ir štai, vartuose buvo dvidešimt ir penki vyrai. Ir aš tarp jų mačiau Jasanją, sunų Asuro, bei Platją, sunų Benajo, žmonių vyriausiuosius.
2. Ir jis tarė man: žmogaus vaike, šie žmonės tur nelabas mislis ir iškadijančius sudumojimus šime mieste;
3. Nės jie sako: „dar tai ne taip arti, pasikurkime tikt butų! ji (Jėruzalė) yra puodas, ir mes mėsa esme."
4. Todėl tu, žmogaus vaike, turi prieš juos prarakauti.
5. Ir Pono Dievo Dvasė, ant manęs puolusi, tarė: tark! taip sako Ponas Dievas: jus šitaip kalbėjote, jus iš namų Izraėlio; ir jųsų dvasės *mislis aš gerai pažįstu. * Ps. 139, 2.
6. Jus daugumą užmušėte šime mieste, ir jo ulyčios pilnos gul lavonų.
7. Todėl taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kurius jus jame nužudėte, tie yra mėsa, ir jis yra puodas; ale jus iš to miesto turite išvaryti buti.
8. Kardą, kurio jus bijotės, tą aš duosu užeiti ant jųsų, taria Viešpats, Ponas Dievas.
9. Aš jus iš ten išstumsu ir švetimiems į rankas paduosu, ir jums jųsų provą darysu.
10. Jus turite kardu pulti, rubežiuose Izraėlio aš jus sudysu; ir turite *ištirti, manę esantį Poną Dievą. * per. 6, 7. 10.
11. Ale miestas ne tur buti jųsų puodas, nei jus mėsa jame, bet rubežiuose Izraėlio aš jus sudysu.
12. Ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą; kadangi jus pagal mano prisakymus ne pasielgėte, nei mano provas ne laikėte, bet padarėte pagal budą pagonų, aplink jus esančiųjų.
13. Ir man taip prarakaujant, mirė Platjas, sunus Benajo. Tai *aš ant savo veido puolęs rėkiau didžiu balsu ir tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, tu atstanką Izraėlio abelnai išgaišįsi. * per. 9, 8.
14. Tai Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
15. Žmogaus vaike, tavo broliai bei artimieji gentys ir visi namai Izraėlio, dar Jėruzalėje gyvenantieji, tiesa tarp savęs kalba: „anie nuo Pono Dievo toli pabėgo, ale mes žemę apturime."
16. Todėl tark tu: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: eiman, *aš juos toli išvarydinau į pagonus ir į žemes išbarsčiau; †vienok aš tuojau jiems busu išgelbėtoju tose žemėse, į kurias jie iškako. * per. 12, 15. † Jėr. 24, 5.
17. Todėl sakyk: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: aš jus *suvalysu iš žmonių ir jus surinksu iš žemių, į kurias jus išsklaidyti este, ir duosu jums žemę Izraėlio. * Jėr. 23, 3.
18. Ten jie turės ateiti ir visas baisybes bei biauresčius išmesti.
19. Ir aš jums sandoringą širdį duosu, ir naują dvasę į jus duosu; ir *akmens širdį iš jųsų kuno atimsu, ir minkštą širdį duosu, * 5 Maiž. 30, 6. s.
20. Kad jie pagal mano budą pasielgtų, ir mano provas laikytų ir tas tikrai pildytų. *Ir jie tur mano žmonės buti, tai aš jų Dievas busu. * Jėr. 31, 33. Ezek. 36, 28. Sak. 8, 8.
21. Ale tiems, kurie savo širdies baisybėje ir biaurybėje vaikščioja, aš *jų darbus ant jų galvos užmesu, sako Viešpats, Ponas Dievas. * per. 9, 10 ir 16, 43.
22. Tai Kėrubinai savo sparnus išsplėtė, ir ratai ėjo pagal juos, ir *šlovė Dievo Izraėlio buvo viršuje jų. * per. 9, 3 ir 10, 1.
23. Ir Pono Dievo šlovė pasikėlusi iš miesto statėsi ant kalno, kursai į rytus ties miestu stov.
24. Ir vėjas manę pakėlęs nugabeno manę regėjime ir Dievo Dvasėje į Kaldėą pas išvestuosius į kalėjimą, ir regėjimas, kurį aš buvau regėjęs, prapuolė po mano akių.
25. Ir aš pasakiau išvestiemsiems į kalėjimą visus Pono Dievo žodžius, jo man sakytuosius.

Perskyrimas 12.

Paveikslas tos bėdos, kuri užeisianti karalių Zedekiją ir visus jo artimuosius.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, tu gyveni viduryje nepaklusniųjų namų, kurie

*tur tiesa akių, kad matyti galėtų, ir ne nor matyti; ausių, kad galėtų girdėti, ir ne nor girdėti; bet yra nepaklusnus namai. * Jėz. 6, 9. 10.
3. Todėl tu žmogaus vaike, imk savo keliaujamasias pryprovas ir šviesioje dienoje iškeliauk po jų akių! Tu iš savo vietos turi išsitraukti į kitą vietą, jiems matant; *begu jie rasi susiprastųs, esą neklausančiais namais. * Jėr. 36, 3.
4. Ir savo rykus turi išnešti nei kelionės rykus šviesioje dienoje, jiems matant; ir tu turi išeiti ant vakaro, jiems matant, kaip antai išeinama keliausiant;
5. Ir tu turi sieną išlaužęs jiems matant per tą iškeliauti;
6. Ir tu anus (rykus) turi ant savo pečių uždėti, jiems be matant, ir sutemus išnešti. Tu savo akis turi uždengti, kad tą žemę ne matytumbei; nės aš tavę Izraėlio namams *dyvnu ženklu pastačiau. * per. 24, 24. 27.
7. Ir aš padariau, kaip man paliepta buvo, ir išnešiau savo rykus, kaip keliaujančio rykus šviesioje dienoje; ir ant vakaro aš sieną (savo) ranka išlaužiau, ir sutemus aš anus ant pečių užsidėjęs išnešiau, jiems matant.
8. Ir rytmetyje anksti Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
9. Žmogaus vaike, namai Izraėlio, tie nepaklusnieji namai, ar ne sakė tau: „ką tu darai?“
10. Tai tu sakyk jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: šita sunkenybė ženklina kunįgaikštį Jėruzalėje ir visus namus Izraėlio, joje esančius.
11. Sakyk: *aš jums esmi dyvnu ženklu; kaip aš dariau, taip tur jums buti, kad jus keliauti turite ir apkaltinai pagrėbti ir išvesti buti. * Ps. 71, 7.
12. Jų *kunįgaikštis neš ant pečių tamsoje ir tur išsitraukti per sieną, kurią jie išlauš, kad per tą išsitrauktų; jo veidas bus apdengtas, kad jis nei viena akia ne regėtų tos žemės. * Jėr. 39, 4.
13. *Ir aš savo tinklą ant jo užmesu, kad jis mano medžioklėje butų sugautas; ir jį nugabęsu į Babėlę, į Kaldėonų žemę, kurios tačiau jis ne regės, ir tenai tur mirti. * per. 17, 20 ir 32, 3. s.
14. Ir visus aplink jį esančius, jo pagalbininkus bei visus po juomi esančius kareivius aš į visus vėjus išsklaidysu ir *kardą jų užpakalyje ištrauksu. * per. 5, 2.
15. Šitaip *jie turės ištirti, manę esantį Poną Dievą, kad aš juos į pagonus nustumsu ir į žemes išsklaidysu. * per. 7, 27 ir 13. 23.
16. Ale aš jų *ne daug išlikdįsu nuo kardo, bado bei maro; tie turės anų biaurybes pasakoti tarp pagonų, į kurius jie iškaks; ir turės ištirti, manę esantį Poną Dievą. * Jėz. 1, 9.
17. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
18. Tu žmogaus vaike, tu turi savo duoną valgyti drebėdamas bei savo vandenį gerti drebėdamas ir apmaudoodamas.
19. Ir tark žmonėms toje žemėje: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, apie gyvatininkus Jėruzalės žemėje Izraėlio: jie tur *savo duoną valgyti apmaudoje bei savo vandenį gerti varge; nėsa ta žemė tur pusta buti viso to, joje esančio, dėl nuopertumo visų joje gyvenančiųjų. * Ps. 127, 2.
20. Ir miestai, pilnai apgyvenami, tur išpustijami, ir žemė tuščia buti; taipo jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą.
21. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
22. Tu žmogaus vaike, kokią jus šnektą turite žemėje Izraėlio sakydami: „*kadangi taip ilgai užtrunka, tai jau nieko daugiaus ne bus iš to prarakavimo?“ * Abak. 2, 3. 2 Petr. 3, 4.
23. Todėl tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš tą šnektą atimsu, kad ji daugiaus ne bus kalbėta Izraėlyje. Ir kalbėk jiems: tas čėsas yra arti, ir vislab tai, kas prarakauta yra.
24. Nės jus dabar tuojau pajusite, nei vieną regėjimą ne užtruksiantį, ir nei vieną prarakavimą ne meluosiantį prieš namus Izraėlio.
25. Nės aš esmi Ponas Dievas; ką aš kalbu, tai tur buti ir ne ilgiaus užtrukti; bet jųsų čėse, jus neklausantieji namai, aš padarysu, ką aš kalbu, sako Viešpats, Ponas Dievas.
26. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
27. Tu žmogaus vaike, štai, namai Izraėlio tarė: tas regėjimas, kurį šitas reg, dar toli braška, ir jis prarakauja ant to čėso, kurio dar ne veik bus.

28. Todėl sakyk jiems: šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ką aš kalbu, tai *ne ilgiaus užtruks, bet tur buti, taria Viešpats, Ponas Dievas. *Abak. 2, 3.

Perskyrimas 13.

Aprašymas ir koravonė netikrųjų prarakų.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, prarakauk *prieš prarakus Izraėlio ir tark tiems, kurie iš savo pačių širdies prarakauja: girdėkite Pono Dievo žodį! *per. 34, 2. s.
3. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: *bėda tiems durniemsiems prarakams, kurie savo pačių dvasę seka, ir tačiau ne tur regėjimų. *Jér. 23, 1. 21.
4. Ak Izraėl, tavo prarakai lyg nei lapės pustuose laukuose!
5. Jie ne stov *už spragas, neigi nesidaro tvartais aplink namus Izraėlio, nei ne stov kare dienoje Pono Dievo. * per. 22, 30.
6. Jų regėjimai yra vieni niekai, ir jų *prarakavimai vieni melai. Jie sako: „Ponas Dievas tai kalbėjo;“ kačeig ponas Dievas juos ne siuntęs, ir Procevojasi, savo (žadėtų) daiktų gauti. * per. 22, 28. Jér. 23, 32.
7. Ar ne taip yra, (kad) jųsų regėjimai yra vieni niekai, ir jųsų prarakavimai yra vieni melavimai? Ir tačiau tariate: „Ponas Dievas tai kalbėjęs,“ kačeig aš to ne esmi kalbėjęs?
8. Dėl to Ponas Dievas taip kalba: kadangi jus tai sakote, iš ko nieko ne bus, bei melus prarakaujate, tai aš prieš jus eisu, taria Viešpats, Ponas Dievas.
9. Ir mano ranka užeis ant prarakų, kurie tai sako, iš ko nieko ne bus, bei melus prarakauja. Jie *ne tur buti susirinkime žmonių manųjų, neigi ne tur buti rašyti į skaitlių namų Izraėlio, nei į žemę Izraėlio ne įškakti; ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą; * per. 14, 9.
10. Todėl, kad jie mano žmones išvadžioja *sakydami: „pakajus,“ ir tačiau pakajaus n'esant. Žmonės budavoja sieną, tai anie tą laisto ledekomis kalkėmis. * Mik. 3, 5. 11.
11. Kalbėk tiems laistikams, kurie ledekomis kalkėmis laisto, kad atšoks; nės ateis didis lietus, ir puls didi ledai, kurie tai pargriaus, ir vėsulis tai išplėšys.
12. Štai, taip siena pargrius. Matysite, bau ne sakys tada jums: kame dabar anie laistymai, jųsų laistyti?
13. Šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš vėsulį duosu draskyti savo didžiame narse, ir *skaudų lietų savo papykyje, ir didžius ledus didžiame keršte, šitie tai vislab tur pardaužyti. * Mat. 7, 27.
14. Šitaip aš tą sieną paversu, kurią jus ledekomis kalkėmis laistėte, ir žemyn ją pardaušu, kad jos pamatas bus matytas, kad ji čionai gulėtų; ir čiajau ir jus turite prapulti, ir *ištirti, manę esantį Poną Dievą. *per. 11, 10. 12.
15. Taipo aš savo didį kerštą atliksu ant tos sienos ir ant tų, kurie ją ledekomis kalkėmis laisto, ir jums sakysu: gloda čia ir sienos ir laistančiojo.
16. Tai yra tie prarakai Izraėlio, kurie Jėruzalėje prarakaudami apsako pakajų, ir tačiau n'esant pakajaus, sako Viešpats, Ponas Dievas.
17. Ir tu žmogaus vaike, kreipk savo akis prieš dukteris savo žmonėse, kurios prarakauja iš savo širdies, ir prarakauk prieš jas!
18. Ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: bėda jums, kurios paklodėlius darote žmonėms po jų rankomis, bei priegalvius po galvomis, lygiai jauniems, kaip ir seniems, jų dušioms sugauti. Ogi dušias sugavusios mano žmonėse, tai pažadate jiems, gyviems išliksiant;
19. Ir nešventu manę padarote mano žmonėse dėl miežių saujos bei duonos kąsnio tuomi, kad jus *dušioms smertį prisudijate, kurioms tačiau ne reiktų prapulti, ir toms išlikimą apsakote, kurioms tačiau ne reiktų išlikti, per savo melavimą mano žmonėse, kurie rods melų klauso. *Jéz. 5, 23. Pam. 17, 15.
20. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisu prieš jųsų paklodėlius, kuriais jus dušias gaudote ir linksminate, ir juos nuo jųsų rankų išveršu, ir dušias, kurias jus gaudote ir linksminate, atvalnysu,
21. *Ir jųsų priegalvius suplėšysu, ir savo žmones iš jųsų rankų išgelbėsu, kad jų daugiaus ne gaudytumbite, ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą. * perkš. 18. Rym. 16, 18.
22. Todėl, kad jus teisiųjų širdį me-

lagiškai apsmutnijote, kurius aš ne ap-
smutnijau, ir *pastiprinote rankas ne-
labųjų, kad jie nuo savo nelabumo ne
prisiverčia, jeib gyvi išliktų: *Jėr.23,14.
23. Todėl jus ne apsakysite daugiaus
niekam ne verto pamokslo, nei ne pra-
rakausite; bet aš savo žmones iš jųsų
rankų išgelbėsu, ir *jus turite ištirti,
manę esantį Poną Dievą. *per.7,4.27 ir 12,15.

Perskyrimas 14.

Paniekinimas Dievo žodį paniekinančiųjų.

Ir *atėję pas manę keli vyresniųjų
Izraėlio atsisėdo ties manimi. *per.20,1.
2. Tai Pono Dievo žodis man at-
ėjęs tarė:
3. Žmogaus vaike, šitie žmonės
savo širdyje labai myl savo dievai-
čius ir savo nusižengimo pasipikti-
nimą; argi aš turėčiau jiems atsa-
kyti, kad jie manęs ko klausia?
4. Todėl kalbėdamas su jais sakyk
jiems: taip kalba Viešpats, Ponas
Dievas: kurs žmogus iš namų Izra-
ėlio savo širdyje savo dievaitį my-
lės ir nepaliautinai garbina savo nu-
sižengimo pasipiktinimą, ir ateiti pas
praraką, tai aš, Ponas Dievas, jam
atsakysu, kaip jis užpelnęs yra su
dide savo stabmeldyste;
5. Kad namai Izraėlio prigauti butų
savo širdyje, todėl, kad jie visi nuo
manęs atstojo per savo stabmeldystę.
6. Todėl tu turi namams Izraėlio sa-
kyti: taip kalba Viešpats, Ponas Die-
vas: *grįškite ir atsigręškite nuo savo
stabmeldystės, ir kreipkite savo akis
šalin nuo visų savo biaurybių! *Jėz.31,6.
7. Nėsa kurs žmogus iš namų Izraė-
lio, arba svetimas, Izraėlyje gyvenąsis,
nuo manęs atstoja, ir savo širdyje savo
dievaitį myl, ir pasipiktinimą savo stab-
meldystės myl, ir pas praraką ateiti,
kad per jį manęs ko klaustų: tam aš,
Ponas Dievas, pats atsakysu;
8. Ir *statysu prieš tą savo veidą,
kad jie tur išpustyti ir ženklu bei pa-
saka buti, †ir juos iš savo žmonių
išgaišįsu, kad jus ištirtumbite, manę
esantį Poną Dievą. *per.15,7. †per.5,15.
9. Ale jei koks prigautas prarakas ką
kalba, tą aš, Ponas Dievas, vėl pri-
gaudįsu, ir savo ranką prieš jį ištiesęs
jį iš *savo žmonių Izraėlio išgaišįsu.
*per.13,9.
10. Taip juodu abudu savo nusižengi-
mą neš; kaip klausiančiojo nusižengi-
mas, taip ir bus prarako nusižengimas;
11. Kad jie daugiaus namus Izraėlio
ne paklaidįtų nuo manęs, neigi dau-
giaus ne apsibiaurintų visokiuose savo
nusižengimuose; bet jie turės *mano
žmonės buti, ir aš noru jų Dievas
buti, sako Viešpats, Ponas Dievas.
*per.11,20 ir 36,28.
12. Ir atėjo man Pono Dievo žo-
dis ir tarė:
13. Tu žmogaus vaike, kad kokia
žemė prieš manę susigriešija ir prieg-
tam tai man ant patyčių daro, tai aš
savo ranką prieš tą ištiesu ir duonos
*zopostą atimsu ir brangią gadynę
įsiųsu, kad abejus, ir žmones ir gal-
vijus, išgaišįčiau. *per.5,16.
14. Ir *kačeig tie trys vyrai, Noa-
kas, Dangielas bei Jobas, joje butų,
tai jie tikt vieni savo pačių dušias
išlaikytų savo teisybe, taria Viešpats,
Ponas Dievas. *Jėr.15,1.
15. Ir jei aš *piktas žvėris į žemę
įvesčiau, kurios žmones pateriotų, bei
tą žemę taip pustą padarytų, kad nieks
per tą ne galėtų perkeliauti tų žvėrių dėl,
*3 Maiž.26,22. 2 Kar.2,24 ir 17,25.
16. Ir šie trys vyrai taipojau toje
butų: kaip tikrai aš gyvas esmi, ta-
ria Viešpats, Ponas Dievas, tai jie
nei sunų, nei dukterų ne galėtų iš-
gelbėti, tiktai savę vienus pačius, ir
ta žemė turėtų buti visaip pusta.
17. Arba jei aš kardą duočiau at-
eiti ant žemės ir sakyčiau: „karde,
pereik žemę!“ ir šitaip abejus, ir
žmones ir galvijus išgaišinčiau,
18. Ir tie trys vyrai butų toje: kaip
tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats,
Ponas Dievas, jie nei sunų nei duk-
terų ne išgelbėtų, bet jie vieni butų
išgelbami.
19. Arba jei aš marą į tą žemę
siųsčiau ir savo didį kerštą ant jos
išliečiau su kraujo praliejimu, taipo,
aža aš žmones ir galvijus podrau-
gei išgaišinčiau,
20. Ir Noakas, Dangielas bei Jobas
toje butų: kaip tikrai aš gyvas esmi,
taria Viešpats, Ponas Dievas, jie nei
sunų, nei dukterų, bet tiktai savo pa-
čių dušias savo teisybe išlaikytų.
21. Nės taip kalba Viešpats, Ponas
Dievas: jei *aš savo ketures pikta-

sias koravones, butent: kardą, badą, piktas žvėris bei marą ant Jėruzalės užsiųsčiau, kad aš toje išgaišinčiau podraugei žmones ir galvijus,

* 3 Maiž. 26, 16. s. 2 Zom. 24, 13.

22. Štai, tada keli toje užlikusieji ištruks, kurie sunų bei dukterų išsives, ir pas jus šen ateis, kad matysite, kaip jiems yra, ir linksminsitės iš tos bėdos, kurią aš ant Jėruzalės užeidinau su visu kitu, ką aš ant jos užsiunčiau.

23. Jie jums bus palinksminojimu, jums matant, kaip jiems yra; ir ištirsite, manę ne be priežasties darius, ką aš dariau, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 15.

Išgaišinimas žmonių Jėruzalėje nevaisingu vynmedžiu pirmpaženklinamas.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, kokiame dalyke vynmedžio medis pereiti visą kitą medį? arba vynšakė kitą girios medį?

3. Begu ima (žmonės) jį, jeib ką iš jo padarytų? arba begu daro iš jo vinį, jeib ant jo kokį daiktą užkabitų?

4. Štai, *į ugnį jį meta, kad sudega, kad abu jo galu ugnis suėda, ir vidurys jo sudega; kamgi tai tiktų? Begu vienam kokiam daiktui tinka? * Jon. 15, 6.

5. Štai, jam dar čielam esant, nieko iš jo ne galėjo padaryti; kieku mažiaus dabar jau kas iš jo gal padaryta buti, ugnei jį jau suėdus ir sudeginus?

6. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: lyg kaip aš vynmedžio medį už kitus medžius girioje ugnei sukurentiną paduomi, taipjau ir su Jėruzalėje gyvenančiais darysu;

7. Ir savo veidą prieš juos statysu, kad jie ugnei ne išbėgtų; bet ugnis tur juos suėsti. Ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą, kad aš savo veidą prieš juos statau,

8. Ir tą žemę išpustiju, todėl, kad jie manęs ne klauso, sako Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 16.

Nedėkingystės koravonė; darymas naujojo derėjimo.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, žinomas padaryk miestui Jėruzalei jų biaurybes ir sakyk:

3. Taip sako Viešpats, Ponas Dievas, Jėruzalei: tavo giminė ir tavo gimtinė yra iš Kananytų žemės, tavo tėvas iš Amorytų ir tavo augyvė iš Etytų.

4. Tavo užgimimas toks buvo: tavo bamba, tau užgemant, ne buvo apiaustyta; neigi vandens tavę ne pėrė, kad tu čysta butumbei; nei druska ne apbarstyta esi, nei vystyklais ne vystyta.

5. Nėsa *nieks nesigailėjo tavęs, kad butų tavęs susimilęs ir tų daiktų ben vieną tau padaręs; bet tu į lauką buvai pamesta. Taipo per nieką laikyta buvo tavo dušia, kada užgimei.

* Luk. 10, 31. 32.

6. Ale Aš, pro šalį eidamas, mačiau tavę tavo krauje gulinčią, ir tariau tau taip gulinčiai tavo krauje: tu gyva busi. Ir mielai Aš, tau, tavo krauje gulint, tariau: buk gyva!

7. Ir užauginau tavę ir praplatinau, kaip kokį želmenį ant lauko; ir buvai jau užaugusi, ir aukšta ir graži pastojusi. Tavo krutys buvo augusios, ir buvai gavusi gražius ilgus plaukus; ale tu dar nuoga buvai ir gėdiška.

8. Ir aš pro tavę praeidamas žiurėjau į tavę, ir štai, čėsas buvo tavęs meilytis. Tai *aš, savo skverną išsplėtęs ant tavęs, apdengiau tavo gėdą. Ir aš tau pasižadėjau ir derybas padariau su tavimi, sako Viešpats, Ponas Dievas, kad tu manoji butumbei. * Rut. 3, 9.

9. Ir aš pėriau tavę vandenimi ir nučystijau tavę nuo tavo kraujo, ir mostijau tavę balsumu,

10. Ir aprėdžiau tavę rubais *išrašytais, ir apaviau tavę brangiausiomis kurpėmis; aš daviau tau plonos drobės drapanų bei šilkų tvanką;

* perkš. 14. Ps. 45, 15.

11. Ir išrėdžiau tavę brangiais daiktais, ir tavo rankoms uždėjau žiedus ir lencugelius tavo kaklui.

12. Ir daviau tau plaukų raiščius prie tavo kaktos bei auskarus į tavo ausis ir gražų vainiką ant tavo galvos.

13. Žodžiu kalbant, tu buvai apdabįta vienu auksu bei sidabru, ir apvilkta viena drobe, šilkais bei raštais siutais. Ogi tu ir valgei vienų pyragų, medaus bei aliejaus, ir buvai gražių gražiausioji, ir gavai karalystę.

14. Ir tavo gyrius buvo išgirstas tarp pagonų, tavo gražumo dėl, kursai abelnai tobulas buvo tuomi aprė-

dymu, kuriuomi aš tavę apkabinėjęs buvau, sako Viešpats, Ponas Dievas.
15. Ale tu pasitikėjai savo grožybe; ir šitaipo giriama tu į kekšavimą pasileidai taipo, kad tu bilekam, pro šalį einančiam, pasidavei, jo valę daryti.
16. Ir ėmusi savo rubų, sav margus altorius iš tų pasidarei, ir savo kekšavimą ant jų varei, kaip niekados ne buvo, nei ne bus.
17. Tu ėmei ir savo gražiųjų daiktų, kurius aš nuo savo aukso bei sidabro tau buvau davęs, ir iš tų sau vyriškų abrozų padarei, savo kekšystę su jais pildydama.
18. Ir ėmusi savo išrašytuosius rubus, juos tais aprėdei, ir mano aliejų bei rukinimo žoles tu jiems padėjai.
19. Mano valgius, kurius aš tau valgyti daviau, pyragus, aliejų, medų, tu jiems padėjai saldžiam kvapui. Beje, dar taip nusidavė, taria Viešpats, Ponas Dievas,
20. Kad tu ėmusi savo sunus bei dukteris, kurius man buvai auginusi, tus jiems apieravojai, jiems ant ėdesio. Begu tu misliji, šitą savo kekšystę menką kokį daiktą esant?
21. Kad tu mano vaikus man papiauji ir duodi juos jiems sudeginti?
22. Tačiau tu visose savo biaurybėse bei kekšavime niekados ne minėjai čėso savo jaunystės, *kokia nuoga ir neapdengta tu buvusi ir savo krauje tu gulėjusi. * perkš. 6, 7.
23. Ir be viso šito tavo nelabumo, (ak bėda, bėda tau!) taria Viešpats, Ponas Dievas,
24. Pasikurei dar sau miesto bažnyčias ir padarei sau kalno altorius visose ulyčiose;
25. Ir į pryšakį visų kelių pakurei tu savo kalno altorius, ir savo grožybę į vieną biaurybę pavertei; tu išsižergei savo kojomis prieš visus praeinančius ir didę kekšystę varei.
26. Pirma kekšavai su vaikais Egypto, tavo kaimynais, didę mėsą turinčiais, ir didę kekšystę varei, manę kusindama.
27. Ale aš, ištiesęs savo ranką prieš tavę, draudžiau šitą tavo budą ir padaviau tavę į valę tavo neprietelkų, Pylistėnų dukterų, kurios gėdėjos tavo nuodėm pikto pasielgimo. * Vald. 13, 1.
28. Potam tu *kekšavai su vaikais Asuro, ir ne galėjo tau to pakakti; irgi su jais kekšavusi, kaip to pakakti ne galėjo, * per. 23, 5
29. Tu kekšavimą dar padauginai žemėje Kanaan iki į Kaldėą; tačiau ir to dar ne galėjai sotįtis.
30. Kaipogi aš tačiau tau tavo širdį appiaustyčiau, taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi tu darai tokius darbus didžiausiosios kekšių kekšės,
31. Tuomi, kad tu savo *kalno bažnyčias pakurei pryšakyje ant visų kelių ir savo altorius padarei ant visų ulyčių? Priegtam tu ne buvai kaip kita kekšė, pinįgais paperkama, * perkš. 25
32. Neigi kaip venčiavonės peržengtoja, kuri į savo vyro vietą kitų prisileidžia.
33. Nės visoms kitoms kekšėms mokama pinįgų; ale tu visiems savo mylimiemsiems pinįgų pridedi ir dovanoji jiems, kad jie iš visų šalių tavęspi atėję su tavimi kekšautų.
34. Irgi iš viso kitokiu budu su tavimi destis, ne kaip su kitomis moterimis, su tavo kekšavimu, kadangi nei vienas paskui tavę ne bėga, bet tu pinįgų pridedi, ir ne tau pinįgų pridedama; šitaipo tu iš viso kitu budu elgeisi.
35. Todėl, tu kekšė, klausyk Pono Dievo žodžio!
36. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: kadangi tu taip dosniai pinįgų pridedi, ir savo gėdą per savo kekšystę prieš savo mylimuosius atdengi ir prieš visus savo biaurybės dievaičius, ir pralieji kraują savo vaikų, kurius tu jiems apieravoji:
37. Todėl štai, aš surinksu visus tavo mylimuosius, su kuriais tu pasidžiaugdama prisimylėjai, drauge su visais, kurius per prietelius laikei, pas tavo neprietelius; ir juos abejus prieš tavę suvadįsu iš visų šalių, ir atdengsu jiems tavo gėdą, kad *jie tavo gėdą visai pamatytų. * per. 23, 10. 29.
38. Ir *provą venčiavonės peržengtojos ir kraujo pralietojos tau padarydįsu, ir tavo kraują praliedįsu su didžiausiuoju papykiu ir keršijimu. * per. 23, 24.
39. Ir tavę paduosu į jų rankas, kad jie tavo kalno bažnyčias sugriautų ir tavo kalno altorius parplėštų, ir tau

tavo rubus nuvilktų, ir gražiuosius
tavo rykus tau atimtų, ir tavę nuo-
gą ir atdengtą paliktų.
40. Ir tur žmonių pulkus ant tavęs
užvesti, kurie tavę akmenimis mėtys
ir savo kardais sukapos,
41. Ir *tavo butus ugnimi sudegįs,
ir tau tavo provą padarys po akimis
daug moterų. Šitaip aš tavo kekša-
vimui galą padarysu, kad tu jau dau-
giaus pinįgų ne pridėsi. * 2 Kar. 25, 9.
42. Ir šitaip aš ant tavęs *pasitie-
šysu ir savo didžiame keršijime taip
tavę koravosu, kad aš liaučiaus, ir ne
reiktų man daugiaus pykti. * per. 5, 13.
43. Dėl to, kad tu ne minėjai čėso
savo jaunystės, bet manę tuomi visu
kusinai, todėl aš ir uždėsu *visą tavo
darbą tau ant tavo galvos, sako Vieš-
pats, Ponas Dievas, kačeig tuomi ne
padariau pagal biauriausį nemanda-
gumą tavo biaurybių. * per. 9, 10. 11. 21.
44. Štai, visi tie, kurie papratę pakal-
bomis šnekėti, apie tavę tokią pakalbą
kalbės: kokia motina, tokia duktė.
45. Tu savo augyvės duktė esi, kuri
savo vyrą ir vaikus patremia, ir esi se-
suo savo seserų, kurios savo vyrus ir
vaikus patremia. *Jųsų motyna yra
viena iš Etytų, ir jųsų tėvas Amorytas.
* perkš. 3.
46. Samaria *yra tavo didėji sesuo
su savo dukterimis, kuri tau po kai-
rės gyvena, ir Sodoma yra tavo ma-
žoji sesuo su savo dukterimis, tau
po dešinės gyvenanti; * per. 23, 4. s.
47. Norint tu tačiau ne lygiai kaip tos
pasielgei, nei ne darei pagal jų biau-
rybes. Bemaž tu kone pikčiaus pada-
rei už jas visuose savo pasielgimuose.
48. Kaip tikrai aš gyvas esmi, sako
Viešpats, Ponas Dievas, Sodoma, ta-
vo sesuo, su savo dukterimis ne taip
darė, kaip tu bei tavo dukters.
49. Štai, tie te buvo tavo sesers *So-
domos nusižengimai: puikavimas,
duonos apstumas ir geras pakajus,
kurį ji bei jos dukters turėjo; ale
vargstančiojo bei pristokstančiojo jos
ne pasigailėjo; * 1 Maiž. 13, 13. per. 18, 20.
50. Bet buvo puikios, ir biaurybes
darė po mano akių; todėl aš ir jas at-
stačiau, *pradėdamas (biaurybes) įžiurėti.
* 1 Maiž. 18, 20. s.
51. Taipjau ir *Samaria nei per pusę
tavo griekų ne padarė, bet tu savo biau-
rybių tieką daugiaus už ją padarei,
aža savo seseris lyg teisesnias pada-
rei prieš visas savo biaurybes, kurias
tu padarei. * 2 Kar. 17, 7. s. † Ez. 23, 11. s.
52. Taigi dabar ir savo gėdą nešiok,
tu savo seserį teisią padarantiji savo
griekais, kuriuose tu didesnias biau-
rybes ne kaip jiji padarei, ir ją tei-
sesnę padarei už savę. Taigi dabar
ir tu buk apgėdįta ir nešiok savo gė-
dą, kad seserį savo teisią padarei!
53. Ale aš jų *kalėjimą nukreipsu,
butent kalėjimą šios Sodomos bei jos
dukterų, ir kalėjimą šios Samarios bei
jos dukterų, ir apkaltuosius šito tavo
kalėjimo (Babėlės) drauge su jomis,
* per. 39, 25. Jėr. 29, 14.
54. Kad tu nešiotumbei savo gėdą ir
apjuoką už vislab tai, ką tu padarei; ir
tačiau jos palinksmintos butų.
55. Ir tavo sesuo, ši Sodoma, bei
jos dukters tur buti priverstos, kaipo
jos pirma buvo; ir Samaria bei jos
dukters tur priverstos buti, kaipo jos
pirma buvo; priegtam ir tu bei tavo
dukters turite priverstos buti, kaip
pirm to buvote.
56. Ir ne daugiaus pagarbįsi tą So-
domą, savo seserį, kaip čėse savo
pasididžiavimo,
57. Kada tavo nelabumas dar ne
buvo atdengtas, kaip tame čėse, kad
tavę Syrios dukters bei Pylistėnų
dukters visur apgėdįdavo ir tavę pa-
niekindavo iš visų šalių;
58. Kada jums reikėjo nešioti savo
koravonę bei biaurybes, taria Vieš-
pats, Ponas Dievas.
59. Nės taip kalba Viešpats, Ponas
Dievas: aš tau padarysu, kaip tu da-
rei, prysiegą niekindama bei suderė-
jimą ardydama.
60. Ale aš minėsu savo suderėjimo,
kaip su tavimi suderėjau tavo jauny-
stės *čėse, ir su tavimi amžiną su-
derėjimą padarysu. * Oz. 2, 15.
61. Tai *tu savo kelių atsimindama
gėdėsies, kada tu savo mažasias ir
didesias seseris pas savę priimsi, ku-
rias aš tau per dukteris duosu, ale
ne iš tavo suderėjimo. * per. 20, 44.
62. Bet aš savo suderėjimą su ta-
vimi padarysu, kad ištirtumbei, manę
esantį Poną Dievą;

63. Kad to *minėdama tu †gėdėtumbeis, ir del gėdos daugiaus savo burną atverti ne drįstumbei, man vislab atleidžiant, ką tu padariusi esi, sako Viešpats, Ponas Dievas.
* per.36,31.32. † Jėr.3,25. Rym.6,21.

Perskyrimas 17.

Apie karaliaus Zedekijo kalėjimą ir apie Kristaus karalystę.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, užmįk namams Izraėlio mįslę bei prilyginimą,
3. Ir sakyk: šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: didis erelis su dideis sparnais ir ilgais pasparniais ir pilnais margųjų plunksnų atėjęs ant Libanono ėmė cėdro viršunę;
4. Ir nulaužęs viršgalį nunešė tą į kromininkų žemę, ir sodino ją į pirklių miestą.
5. Jis ėmęs ir sėklos iš tos pačios žemės pasėjo tą į gerą žemę, kur daug vandenų yra, ir įsodino ją negiliai.
6. Ir ji augdama pastojo *plačiai stovinčiu vynmedžiu, žemu kelmu, nės jo kekės prie jo lenkėsi, ir jo šaknys buvo po juomi; ir buvo taipo vynmedis, gaunąs kekių ir šakelių. * Ps.80,9.s.
7. O čia buvo ir kitas didis erelis su dideis sparnais ir daug plunksnomis; ir štai, vynmedis savo šaknis tiesė šitop ereliop linkai, ir savo vynkekes skėtė ties juomi, kad jis drėkįtas butų iš vietos, kur sodintas buvo.
8. Ir buvo tačiau geroje žemėje prie daug vandenų sodįtas, kad gerai bųtų galėjęs šakelių įgyti, vaisiaus nešti ir brangiumi vynmedžiu pastoti.
9. Taigi tark: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: bau tas turėtų tarpti? Ar ne jo šaknys bus išgaišintos, ir jo vaisius nuplėšti, ir jis padžius, aža visi jo želmens lapai padžius? ir tai ne bus per didę ranką, nei žmonių daugumą, kad jį nuo jo šaknių nuplėštų.
10. Štai, jis tiesa yra sodįtas, ale bau turėtų jis tarpti? Ar ne, kaip veik jį rytų vėjas užgaus, jis padžius ant vietos savo želmens.
11. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
12. Mano mielasis, ben tark neklausantiems namams: ar jus ne žinote, kas tai esą? Ir tark: štai *atėjo Babėlės karalius į Jėruzalę, ir ėmęs jos karalių ir jos kunįgaikščius išvedė juos pas savę į Babėlę. * 2Kar.24,10.15.
13. Ir ėmęs nuo karališkosios sėklos vieną susiderėjo su juomi ir jį sau prisiekdino; ale žemės macniuosius jis atėmė,
14. Jeib karalystė pakarni pasiliktų ir ne pasikeltų, kad jo suderėjimas butų attesėtas ir išliktų.
15. Ale šita (sėkla) pasipriešijo jam ir siuntė savo paslus į Egyptą, kad jai žirgų ir daug žmonių parsiunčiama butų. Ar tam turėtų gerai sekties? ar tas turėtų išlikti, taipo darąsis? ir ar turėtų tas išlikti, suderėjimą ardąsis?
16 Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, šitoje vietoje to karaliaus, jį per karalių įstačiusiojo, kurio prysiegą jis niekino ir kurio derėjimą jis ardė, čia jis tur mirti, butent Babėlėje.
17. Ir nei Paraonas jam ne pristos kare su didžiu kareivių pulku ir žmonių daugumu, kad pylimai bus pilami ir *apkasimai padaromi, kad daug žmonių butų nužudomi. * Jėz.29,3.
18. Nėsa kadangi jis prysiegą nieku vertė ir derėjimą ardė, ant kurio jis savo ranką davęs yra, ir tai vislab padaro, jis ne išliks.
19. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas, šitaip: kaip tikrai aš gyvas esmi, taip aš savo prysiegą, kurią jis nieku vertė, ir mano suderėjimą, kurį jis ardė, ant jo galvos užvesu.
20. Nės aš *savo tinklą ant jo užmesu, ir mano medžioklėje jis tur buti sugautas; ir nugabenęs jį į Babėlę, tenai su juomi bylinėsu dėl to, kad jis šitaip prieš manę nusidėjo. * per.12,13.
21. Ir visi jo bėgantieji, kurie su juomi iš vieno ėjo, tur *kardu pulti, ir jų užlikusieji į visus vėjus tur buti išsklaidyti; ir jus ištirsite, tai manę, Poną Dievą, kalbėjusį. * per.12,14.
22. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš ir nuo paties viršaus aukštojo cėdro medžio ėmęs aukštai nuo jo šakelių *smulkintėlę rykštelę nulaušu ir ant aukšto pilto kalno įsodįsu. * Jėz.53,2.
23. Butent ant aukštojo kalno Izraėlio aš ją įsodįsu, kad šakelių gautų ir vaisių neštų, ir brangus cėdro medis pastotų, šitaip, †kad visokie paukš-

čiai po juomi gyventų, ir visoks lekiąs po pavėsiu jo šakelių laikytųs.
* per. 20, 40. † Dan. 4, 9.
24. Ir ištirs visi lauko medžiai, kad aš, Ponas Dievas, tą aukštąjį medį nužeminau, ir žemąjį medį paaukštinau, ir žaliąjį medį padžiudinau, ir padžiuvusįjį medį atželdinau. Aš, Ponas Dievas, tai kalbu, ogi tai ir padariau.
* per. 21, 26. Mat. 23, 13.

Perskyrimas 18.

Dievas yra teisus ir susimilstąs; todėl reik Dievop prisiversti.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Kam jus žemėje Izraėlio tarp savęs tą pakalbą kalbinėjate sakydami: „*tėvai rukščias uogas valgė, ale vaikams dantys iš jų atšipo?“ * Jėr. 31, 29. Raud. 5, 7.
3. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, tokia pakalba ne tur daugiaus kalbėta buti tarp jųsų Izraėlyje.
4. Nės štai, visos dušios mano yra; tėvo dušia taipjau mano yra, kaip sunaus dušia. Kuri dušia susigriešija, toji tur prapulti.
5. Taigi jei kursai yra teisus, tikrai ir gerai darąs,
6. Kurs ant kalnų ne valgo, kurs savo akis ne pakel, pagarbinti dievaičius namų Izraėlio, ir savo artymo moterį ne apgėdina, ir *ne gul prie pačios, jei ant drapanų turint, * 3 Maiž. 18, 19.
7. Kurs *nei vienam iškados ne daro, kurs †skolininkui jo užstatą atduoda, kurs nei vienam nieko ne ima su nevale, kurs **išalkusiam savo duonos padalija ir nuogą aprėdo,
* Ps. 15, 1. s. † 5 Maiž. 24, 10. s. ** Mat. 25, 35. s.
8. Kurs ne išduosti ant palukanų, kurs nuomų ne išveržia, kurs savo ranką nuo neteisumo šalin kreipia, kurs žmonėms tikrą provą padaro,
9. Kurs pagal mano tiesas elgiasi ir mano prisakymus laiko, kad tikrai juos darytų: tai yra teisus vyras, tas gyvas bus butinai, taria Viešpats, Ponas Dievas.
10. Ale jei jam sunus gema, ir tas stojasi užmušėju, kraują praliejančiu, arba daro tų daiktų vieną,
11. Ir kitų daiktų nei vieno ne daro, bet valgo ant kalnų ir apgėdina savo artymo pačią,
12. Nevertai spaudžia vargdienius ir biednuosius, su nevale ką ima, užstatą ne atduosti, savo akis dievaičiump pakelia, biaurų daiktą tuomi padarydamas,
13. *Išduosti ant palukanų, nuomus išveržia: bau tas gyvas bus? Jis ne bus gyvas; bet, kadangi jis visus tokius biaurius daiktus daręs, jis mirtimi tur prapulti; jo kraujas bus ant jo.
* perkš. 8. per. 22, 12.
14. Ir jei vėl toks sunus jam gema, kurs visus tokius griekus mato, kurius jo tėvas daro, ir (Dievo) prisibijodamas šitaip ne daro,
15. Ne valgo ant kalnų, savo akis ne pakel dievaičiump namų Izraėlio, ne apgėdina savo artymo pačią,
16. Nei vieną nevertai spaudžia, užstatą ne užlaiko, su nevale ko ne ima, pridalija savo duoną išalkusiam ir aprėdo nuogąjį,
17. Kurs savo ranką nuo neteisybės šalin kreipia, nei jokių nuomų, nei užviržių ne išveržia, bet mano prisakymus laiko ir pagal mano tiesas elgiasi: tas ne tur prapulti dėl savo tėvo nusižengimo, bet tur gyvas išlikti.
18. Ale jo tėvas, kursai nevalę ir neteisybę daręs ir savo žmonėse veikęs, kas ne ger buvo, štai, tas tur prapulti dėl savo nusižengimo.
19. Tai jus tariate: „kodėlgi sunus ne tur nešioti savo tėvo nusižengimą?“ Todėl, kad jis tikrai ir gerai daręs yra, ir visas mano tiesas laikęs ir daręs yra, tur jis gyvas buti.
20. Nės *kuri dušia susigriešija, ta tur prapulti. †Sunus ne tur nešioti tėvo nusižengimą, ir tėvas ne tur nešioti sunaus nusižengimą; bet teisiojo teisybė tur ant jo buti, ir neteisiojo neteisybė tur ant jo buti. * 5 Maiž. 24, 16. s. † 4 Maiž. 26, 11.
21. Ir jei Dievo nesibijąsis prisiverčia nuo visų savo griekų, kurius jis daręs, ir laiko visas mano provas ir daro tikrai ir gerai, tai jis išliks ir ne prapuls.
22. Visų jo peržengimų, kuriais peržengęs yra, *ne bus minėta; bet jis gyvas bus dėl teisybės, jo daromosios.
* Jėz. 43, 25. per. 44, 22.
23. Begu tu misliji, kad *aš mėgstu prapuolimu Dievo nesibijančiojo, taria Viešpats, Ponas Dievas, ir ne toli labiaus, kad jis prisiverstų nuo savo nelabo pasielgimo ir išliktų?
* perkš. 32. per. 33, 11. 2 Zom. 14, 14. 2 Petr. 3, 9.
24. Ir jei *teisusis šalin kreipias nuo

savo teisybės ir pikto daro, ir elgiasi
pagal visas biaurybes, Dievo nesibi-
jančiojo daromasias, ar tas turėtų
išlikti? Beje, visos jo teisybės, jo
darytosios, ne bus minėta, bet savo
nusidėjimuose ir griekuose, kurius
jis padaręs, jis prapuls. *per.3,20.
25. Tačiau tariate: „*Ponas Dievas
neteisiai daro.“ Taigi girdėkite, jus iš
namų Izraėlio: ar ne taip yra, kad aš
teisiai sudiju, ir jus neteisiai? *per.33,11.20.
26. Nės jei teisusis šalin kreipiasi nuo
savo teisybės ir pikto daro, tai jis tur
prapulti; ale dėl savo nelabumo, kurį
jis padaręs, jis tur prapulti.
27. Ir vėl, jei nelabasis Dievopi pri-
siverčia nuo savo neteisybės padary-
tosios, ir dabar teisiai ir gerai elgiasi,
tas savo dušelę gyvą išlaikys.
28. Nės kadangi jis mato ir prisi-
verčia nuo viso savo padarytojo ne-
labumo, tai jis išliks ir ne prapuls.
29. Tačiau taria (žmonės) iš namų Iz-
raėlio: „Ponas Dievas neteisiai daro.“
Begu aš neteisiai daryčiau? Jus iš
namų Izraėlio neteisiai darote.
30. Todėl aš jus sudysu, jus iš namų
Izraėlio, kožną vieną pagal jo pasiel-
gimą, taria Viešpats, Ponas Dievas.
*Todėl prisiverskite nuo visų savo nu-
sidėjimų, kad ne reiktų jums parklupti
dėl savo nusižengimo! *per.33,11. Jėz.55,7.
31. Meskite šalin nuo savęs visus
savo peržengimus, kuriais peržen-
gėte, ir įtaisykite sau naują širdį ir
naują dvasę! Nės kodėl jus taip no-
rite prapulti, jus namai Izraėlio?
32. Nės *aš nesimėgstu prapuolimu
prapuolančiojo, taria Viešpats, Po-
nas Dievas. Todėl prisiverskite, tai
išliksite. *perkš.23.

Perskyrimas 19.

Raudojimo giesmė apie išpustijimą karalystės Judavos ir jų kunigaikščių.

Ir tu pradėk apraudoti vyriausiuosius
Izraėlyje,
2. Ir tark: kam gul tavo motyna,
liutienė, tarp liutienių, ir užaugina
savo liutyčius tarp jaunųjų liutų?
3. Tų pačių vieną ji užaugino, ir
iš to jaunas liutas pastojo; tas pri-
prato žmones suplėšyti ir suėsti.
4. Tai pagonai, apie jį išgirdę, *su-
gavo jį savo duobėse ir nuvedė jį prie
retežių į Egypto žemę. *2Kar.23,33.
5. Taigi motyna matydama, ne esant,
kuomi jai pasitikėti, kada jau ilgai
buvo laukusi, ėmusi ji kitą iš savo
liutyčių užaugino tą per jauną liutą.
6. Kaip tas tarp liutienų vaikščiojo,
pastojo jis jaunu liutu; tas taipojau
priprato žmones suplėšyti ir suėsti.
7. Jis pasižino su jų našlėmis, ir iš-
pustijo jų miestus, aža žemė ir, kas joje
yra, iš balso jo baubimo persigando.
8. Tai pagonai iš visų žemių apy-
rubežių jo tykojo, ir tinklą užmetę
ant jo sugavo jį savo duobėse,
9. Ir įstumė jį supančiuotą į užra-
kinamą skrynę, *ir nugabeno jį pas
Babėlės karalių; ir jis buvo uždary-
tas, kad jo balso daugiaus ne butų
girdėta ant kalnų Izraėlio. *2Nus.36,6.
10. Tavo motyna buvo *nei vyn-
medis, lyg kaip tu, prie vandens so-
dįtas; ir jo vaisius ir šakelės žėlė
iš daugumo vandens, *Ps.80,9.s.
11. Iki jo šakelės tokelės užaugo, kad
karaliaujančių lazdelėms tinkančios
buvo, ir jis aukštas pastojo tarp vyn-
šakelių. Ir žiurint, jį taip aukštu esantį,
ir daug vynšakelių turintį,
12. Jis rusčiai buvo išplėšamas ir
šalin pametamas; rytų vėjas sudžio-
vino jo vaisių, ir jo drutos šakelės
buvo sulaužytos, kad jos *sudžiuvo
ir sudegįtos tapė. *per.15,4.
13. Ale dabar jis yra sodintas pus-
čioje, sausoje ir trokštančioje žemėje.
14. Ir ugnis išėjo iš jo drutų vyn-
šakelių, ta suėda jo vaisių, kad jame
jau nei jokios drutos vynšakelės niera
lazdelei karaliaujančio. Tai yra rau-
dingas ir apdejuotinas daiktas.

Perskyrimas 20.

Balamutystės ir nedėkingystės koravonė.

Ir nusidavė sekmame mete dešimtoje
dienoje penktojo mėnesio, atėjo *keli
vyresniųjų Izraėlio, Pono Dievo pasi-
klausti, ir ties manimi atsisėdo. *per.14,1.
2. Tai atėjęs man Pono Dievo žo-
dis tarė:
3. Tu žmogaus vaike, sakyk vyres-
niemsiems Izraėlio ir tark jiems: taip
taria Viešpats, Ponas Dievas: ar jus
atėjote manęs klausti? Kaip tikrai aš
gyvas esmi, aš noru buti jųsų neklau-
siamas, taria Viešpats, Ponas Dievas.
4. Ale jei tu juos nori pabarti, tu žmo-

gaus vaike, tai taipo juos be pabark!
pasakyk jiems jų tėvų biaurybes,
5. Ir tark jiems: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: tuočės, kada aš
Izraėlį sau išrinkau, aš savo ranką
iškėliau ant sėklos namų Jokubo ir
daviau jiems pasižinti Egypto žemėje.
Ir mielai, *aš ištiesęs jiems savo
ranką tariau: Aš esmi Viešpats, jųsų
Dievas. *2 Maiž. 6, 8.
6. Bet aš tuočės savo ranką pakėliau, kad juos išvesčiau iš Egypto
žemės į žemę, kurią aš jiems buvau
išsižiurėjęs, kurioje *pienas ir medus teka, brangią žemę, ne kaip visos kitos žemės. *2 Maiž. 3, 8. 17.
7. Ir tariau jiems: *kožnas meskite
šalin biaurybes, po jųsų akių esančias,
ir ne apsibiaurįkite Egypto dievaičiais!
nės aš esmi Viešpats, jųsų Dievas.
*2 Maiž. 23, 24. per. 34, 13.
8. Ale jie man nepaklusnus buvo ir
ne norėjo manęs klausyti, ir nei vienas ne metė šalin biaurybes iš savo
akių ir ne pametė Egypto dievaičius.
Tai aš mislijau savo didį narsą ant
jų išlieti ir visą savo keršta ant jų
užeidįti dar Egypto žemėje.
9. Ale *aš tai dariau dėl savo vardo,
kad tas ne butų darkomas po akimis
pagonų, tarp kurių jie buvo, ir po
kurių akių aš jiems buvau pasižįdįnęs, kad juos iš Egypto žemės išvesčiau. *per. 36, 21. 22. 4 Maiž. 14, 16.
10. Ir *aš juos iš Egypto žemės išvedęs ir į pusčią įvedęs budamas,
*2 Maiž. 20, 1. s.
11. Daviau jiems savo prisakymus ir
išmokinau juos savo provas, *per kurias žmogus gyvas yra, jas darąsis.
*3 Maiž. 18, 5. Gal. 3, 12.
12. Aš daviau jiems ir *mano Sabatas ant ženklo tarp manęs bei jų,
kad jie išmoktų, manę esantį Poną
Dievą, juos šventinantį. *2 Maiž. 20, 8. s.
13. Ale namai Izraėlio man buvo nepaklusnus ir pusčioje, ir *ne elgėsi pagal mano prisakymus, ir paniekino
mano provas, per kurias žmogus gyvas išliekti, jas laikąsis, ir nešventas
darė mano Sabatas labai. Tai aš mislijau savo didį kerštą ant jų išlieti
pusčioje ir juos abelnai nužudyti.
*2 Maiž. 16, 27—29.
14. Ale *aš tai dariau dėl savo vardo, kad tas ne butų darkomas po
akimis pagonų, po kurių akimis aš
juos buvau išvedęs. *4 Maiž. 14, 15. s.
15. Ir taipojau *savo ranką pakėliau
prieš juos pusčioje, juos ne norėdamas įvesti į žemę, jiems duotąją, kurioje pienas ir medus teka, brangią žemę, ne kaip visos kitos žemės, *4 Maiž. 14, 12.
16. Todėl, kad jie mano provas per
menkas laikė ir pagal mano prisakymus nesielgė, ir mano Sabatas buvo
darkę; nės jie sekė dievaičius savo
širdies.
17. Ale *mano akis jų čėdijo, kad
aš juos ne sugaišinčiau, nei abelnai
nužudyčiau pusčioje. *per. 5. 11.
18. Ir aš sakiau jų vaikams pusčioje:
jus ne turite elgtis pagal savo tėvų
prisakymus, ir jų provas ne laikyti,
ir jų dievaičiais ne apsibiaurinti.
19. Nėsa aš esmi Ponas Dievas, jųsų
Dievas; pagal mano prisakymus turite jus elgtis, ir mano provas turite
jus laikyti ir pagal jas elgtis.
20. Ir mano *Sabatas jus turite švęsti,
kad jos butų ženklu tarp manęs bei tarp
jųsų, kad žinotumbite, manę esantį
Poną Dievą, jųsų Dievą. *2 Maiž. 20, 8. s.
21. Ale vaikai man taipjau nepaklusnus buvo, pagal mano prisakymus nesielgė irgi mano provas ne laike, kad
pagal jas butų pasielgę, *per kurias
žmogus išliekti, jas laikąsis, ir darkė
mano Sabatas. Tai aš dumojau savo
didį narsą ant jų išlieti, ir visą savo
keršta ant jų užeidįti pusčioje. *perkš. 11.
22. Ale aš nukreipiau savo ranką, tai
ne darydamas dėl savo vardo, kad jis
ne butų darkomas po akių pagonų, po
kurių akimis aš juos buvau išvedęs.
23. Aš ir pakėliau savo ranką prieš
juos pusčioje, *kad aš juos išsklaidyčiau į pagonus ir išdulkinčiau juos
į žemes; *per. 36. 19.
24. Todėl, kad jie mano prisakymų
ne laike ir mano provas papeikė, ir
mano Sabatas buvo darkę, ant savo
tėvų dievaičių veizdėdami;
25. Todėl aš juos padaviau į pamokslą negerąjį ir į provas, kuriomis jie ne galėjo išlikti,
26. Ir atmečiau juos šalin su jų apieromis, *jiems visus savo pirmgimusius ugnimi sudeginant, kad aš juos
išgaišinčiau, ir jie išmokti turėtų,
manę esantį Poną Dievą. *2 Nus. 33, 6.

27. Todėl kalbėk, tu žmogaus vaike, su namais Izraėlio ir tark jiems: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: jųsų tėvai dar daugiaus manę bluznijo ir patyčias darė.

28. Nėsa kaip aš juos į tą žemę buvau įvedęs, ant kurios aš savo ranką buvau pakėlęs, jeib jiems tą duočiau: kur jie kokį aukštą kalnelį arba storą medį pamatė, tenai jie aukaudavo savo apieras, ir ten nugabendavo savo dovanas neprieteliškas, ir rukįdino tenai savo saldų kvapą ir liedavo tenai savo gėrimo apieras.

29. Ale aš tariau jiems: kamgi ta aukštvietė, kur jus einate? Ir šitaip ji vardu iki šiai dienai aukštvietė.

30. Todėl tark namams Izraėlio: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: jus apsibiaurinate keliuose savo tėvų ir apsikekšaujate su jų biauresčiais,

31. Ir apsibiaurinate savo dievaičiais, kuriems jus savo dovanas aukaujate ir *savo sunus bei dukteris ugnimi sudeginate, iki šiai dienai; o aš duočiaus klaustis jums iš namų Izraėlio? Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš noru jųsų neklausiamas buti. * 2 Kar. 16, 3. per. 17, 17.

32. Priegtam, jeigu jus mislijate: „darysime kaip pagonai, ir kaip kiti žmonės žemėse medžių bei akmenų melsimės,“ iš to ne bus nieko.

33. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš ant jųsų ponavosu druta ranka ir ištiestu petimi ir išlietu didžiu papykiu;

34. Ir išvesu jus iš svieto žmonių, ir iš tu žemių, į kurias išsklaidyti este, suvalysu druta ranka, ištiestu petimi ir išlietu didžiu papykiu;

35. Ir įvesu jus į pusčią svieto žmonių, ir tenai su jumis bylinėsu po akių į akis.

36. Kaip aš su jųsų *tėvais pusčioje prie Egypto bylinėjau, lyg taipo aš ir su jumis bylinėsu, taria Viešpats, Ponas Dievas. * 4 Maiž. 14, 22. 23.

37. Ir aš gerai jus po rykšte pavesu ir į derėjimo ryšius jus įtrauksu.

38. Ir manę prastojusiuosius ir prieš manę nusižengiančiuosius iš jųsų iššluosu; ir tikrai iš tos žemės, kurioje jus dabar gyvenate, aš juos išvesu, ir į žemę Izraėlio juos ne duosu įeiti, kad žinotumbite, manę esantį Poną Dievą.

39. Todėl, jus iš namų Izraėlio, taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus man klausyti visaip ne apsiimate, tai žinokitės ir šlužykite kožnas savo dievaičiui, ale mano šventąjį vardą palikite ne darkytą iš to čėso savo aukomis ir dievaičiais!

40. Nės taip taria Viešpats, Ponas Dievas: ant mano šventojo kalno, ant *aukštojo kalno Izraėlio, tenai man visi namai Izraėlio ir visi žemėje esantieji šlužys; tenai jie man bus mieli, ir tenai aš prašysu jųsų duoklės apierų ir pirmones jųsų apierų su viskuomgi, ką jus man šventinate. * Ps. 15, 1.

41. Jus man mieli busite su saldžiuoju kvapu, kad aš jus iš svieto žmonių parvesu ir iš žemių suvalysu, katrul jus išsklaidyti este; ir šventįtas busu jusip po akių pagonų.

42. Ir jus ištirsite, manę esantį Poną Dievą, man jus į žemę Izraėlio įvedus, į tą žemę, ant kurios aš savo ranką pakėliau, ją jųsų tėvams duosiąs.

43. Tenai jus *minėsite savo pasielgimų ir visų savo darbų, kuriuose jus apbiaurinti este, ir ne patiks jums visas jųsų nelabumas, kurį darėte. * per. 16, 61 ir 36, 31. 32.

44. Ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą, kad su jumis darau dėl savo vardo, ir ne pagal jųsų netikusį elgimą ir iškadingus darbus, jus namai Izraėlio, taria Viešpats, Ponas Dievas.

45. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

46. Tu žmogaus vaike, pakreipk savo akis tenlink į pietų vėją ir šlakįk į pietus, ir pranašauk prieš girę, lauke į pietus!

47. Ir tark girei į pietus: klausyk Pono Dievo žodį! taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš tavyje ugnį uždegsu, ta abejus, žaliuojančius ir sausus medžius suės, kad ne galima bus jos liepsną išgesyti, bet tur sudeginta buti vislab, kas nuo pietų į šiaurę stov. * Jėr. 17, 27. Amos 8, 6.

48. Ir *kožnas kunas matys, manę, Poną Dievą, tai uždegusį, ir nei vieną ne išgesysiantį. * Jėz. 40, 5.

49. Ir aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, jie apie manę kalba: „šitas tikt vienus nepermanomus žodžius kalba.“

Perskyrimas 21.

Kaldėonų kardas prieš Żydus ir Amonytus.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, *statyk savo
akis prieš Jėruzalę ir lašnok prieš
šventinyčią, ir prarakauk prieš žemę
Izraėlio, * per. 20, 46.
3. Ir tark žemei Izraėlio: taip taria
Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisu
ant tavęs, aš savo kardą ištrauksu
iš makšties ir tavyje išgaišįsu abejus,
ir teisiuosius ir neteisiuosius.
4. Kadangi aš tavyje abejus išgaišinu,
ir teisiuosius ir neteisiuosius, tai ma-
no kardas iš makšties išeis ant kožno
kuno, nuo pietų šenlink iki į šiaurę.
5. Ir ištirs kožnas kunas, manę, Po-
ną Dievą, savo kardą iš makšties iš-
traukusį; ir ne tur vėl buti įkištas.
6. Ir tu, žmogaus vaike, turi du-
sauti, iki strėnoms tau praskaustant;
beje, tu karčiai turi dusauti, kad jie
tai regėtų.
7. Ir kad jie tau sakys: „kam tu
dusauji?“ turi tu sakyti: dėl garso
ateinančio, dėl kurio visos širdys nusi-
mįs, ir visos rankos pasileis, ir visos
dvasės nulius, ir visi keliai kaip van-
duo nusės. Štai, tai ateiti ir bus,
taria Viešpats, Ponas Dievas.
8. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs
tarė:
9. Tu žmogaus vaike, pranašauk ir
tark: taip taria Ponas Dievas: tark:
*kardas, jaugi kardas paaštrįtas ir
nušveistas. * per. 32, 10. 20.
10. Jis yra paaštrįtas, kad piaute
piautų; yra nušveistas, kad blizgėtų.
Ak, kaip džiaugtumbimės, norint jis
iš visų medžių rykštes padarytų ant
vaikų nelabųjų!
11. Ale jis kardą davė nušveisti, kad
butų į ranką imamas; jis yra paaštrį-
tas ir nušveistas, kad į rankas žudy-
tojo butų įduotas.
12. Šauk ir kauk, tu žmogaus vaike!
nės jis eiti ant mano žmonių ir ant
visų valdonų Izraėlyje, kurie prie
kardo drauge su mano žmonėmis
surinkti. Todėl įplak savo strėnas!
13. Nės jis tankiai juos pabaudė;
*ką mačijo? Rykštė nelabųjų vaikų
ne nor mačyti, taria Viešpats, Ponas
Dievas. * Jėz. 9, 13.
14. Ir tu, žmogaus vaike, prarakauk
ir savo rankas suplok! Nėsa kardas
dvigubai irgi trigubai ateis, pasmau-
gimo kardas, kardas didžio papiovi-
mo, tropijąsis juos ir kamarose, į
kurias jie bėga.
15. Aš duosu kardą skambėti, kad
širdys nusimįs, ir daug jų puls prie
visų jų vartų. Ak, kaip jis blizga ir
kerta ant papiovimo!
16. Ir tarsu: kirsk abejus, ir po deši-
nės ir po kairės, kas ties tavimi yra!
17. Tadagi aš ant to savo rankomis
suplodamas šukausu, ir savo kerštą iš-
leisu. *Aš, Ponas Dievas, tai sakiau.
* per. 5, 17 ir 30, 12.
18. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs
tarė:
19. Tu žmogaus vaike, padaryk du
keliu, kuriemdviem tur ateiti kardas
karaliaus iš Babėlės ir abu juodu tur
iš vienos žemės išeiti.
20. Ir statyk ženklą pryšakyje pagal
kelią į miestą, katrul jis tur rodyti;
ir padaryk kelią, kad kardas ateitų į
Rabatą vaikų Amono ir į Judavą, ant
drutojo miesto Jėruzalės!
21. Nėsa karalius Babėlės stosis pa-
gal pradžią dviejų kelių, į pryšakį (tų)
dviejų kelių, kad sau duotų nusiburti,
strielas burtinai šautų, savo dievačio
klaustų ir (galvijų) kepenis apžvalgytų.
22. Ir burtininkavimas rodys į dešinę
šalį Jėruzalės linkai, kad jis turėtų
karo ožius priveždįti ir skyles išdur-
styti, ir su didžiu rėkimu ją užpultų
ir žudytų, ir kad jis karo ožius vež-
dįtų prieš miesto vartus ir tenai py-
limus piltų ir volus budavotų.
23. Ale tas burtininkavimas jiems
rodysis neteisus, te pasibažija jisai,
kaip didei jis nor. Ale jis minės
nusidėjimo, kad ją įgautų.
24. Todėl šitaip taria Viešpats, Po-
nas Dievas: todėl, kad jųsų yra me-
nama dėl jųsų nusidėjimo, ir jųsų ne-
paklusnumas visiems yra žinomas da-
rytas, kad jųsų griekai matomi visuose
jųsų darbuose, beje dėl to, kad jųsų
menama, per nevalę jus busite sugauti.
25. Ir tu, vyriausiasis Izraėlyje, tu pra-
žudytasis ir prasudytasis, kurio diena
ateis, kad nusidėjimas bus pabaigtas,
26. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas:
padėk į šalį kepurę ir nuimk vainiką!
Nėsa nei kepurė, nei vainikas ne iš-

liks; bet *tas, kurs pasiaukštino, bus nužemintas, ir kurs nusižemino, bus paaukštįtas. *per.17,24.
27. Aš vainiką nieku, nieku, nieku paversu, iki tas ateis, kuriam jis tur tekti; tam aš jį duosu.
28. Ir tu, žmogaus vaike, prarakauk ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie vaikus Amono ir apie jų apgėdinimą; ir tark: kardas, kardas yra ištrauktas ant papiovimo; ir nušveistas ant pasmaugimo, ir blizgės;
29. Todėl, kad tu sau meluojančius regėjimus sakydini ir melus prarakaudini; kad ir tu paduotas butumbei tarp užmuštųjų Dievo nesibijančiųjų, kuriems jų diena atėjo, nusidėjimui pasibaigus.
30. Ir norint jis vėl į makštį įkištas butų, tai aš tačiau tavę sudysu toje vietoje, kurioje tu esi sutvertas, ir žemėje, kurioje tu užgimei.
31. Ir aš savo kerštą išliesu ant tavęs, aš ugnį savo didžio keršto ant tavęs įpusu; ir aš tavę žmonėms, degįti ir pagadinti mokantiems, paduosu.
32. Tu turi ugnei valgiu pastoti, ir tavo kraujas tur žemėje pralietas buti; ir tavęs daugiaus ne bus minėta; nės aš, Ponas Dievas, tai kalbėjau.

Perskyrimas 22.

Żydų griekai priežastis jų kalėjimo ir kitų koravonių.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, ar ne barsi tą razbaininkiškąjį miestą ir ne apsakysi jam visas jo biaurybes?
3. Tark: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: ak mieste, tu savųjų kraują praliejęsis, kad tavo čėsas ateitų, ir dievaičius sau darąsis, kad apsibiaurintumbei!
4. Tu kaltu pasidarai to kraujo, kurį tu pralieji, ir apsibiaurini dievaičiais, kurius tu darai; tuomi tu savo dienas prisitrauki ir padarai, kad tavo metai tur ateiti. Todėl aš tavę padarysu apjuoku tarp pagonų ir gėda visose žemėse.
5. Taip artimieji, kaip tolimieji iš tavęs juoksis, kad tu biaurią paskalbą turėsi ir didį vargą kęsi.
6. Štai, vyriausieji Izraėlyje, kožnas tur įgalėjimą tavyje kraujo pralieti.
7. Tėvą bei motiną jie paniekina, *svetimiems daro jie nevalę ir neteisybę, našles bei siratas jie lupa. *Ps.94,5.6.
8. Tu paniekini mano šventybes ir nešventas darai mano Sabatas.
9. Išduotojai yra tavyje ant kraujo praliejimo. Jie valgo ant kalnų ir savo valę daro tavyje;
10. Jie atdengia tėvų gėdą, ir sylija *moteriškes, joms ant drapanų turint; *3Maiž.18,7.
11. Ir tarp savęs *prietelius su prieteliaus pačia biaurybes daro, jie savo †sunų pačias apkekšauja, abelnai išdykę, jie apgvoltavoja savasias seseris, savo tėvo dukteris. *per.33.26. Jėr.5,8. †3Maiž.18,15.
12. Jie ima dovanų, kad kraujo pralietų; jie *ima nuomus ir kits kitą nugauna, ir savo godumą pildo prieš savo artymą, ir kits kitam nevalę daro, ir manęs šitaip užmiršta, taria Viešpats, Ponas Dievas. *perkš.25. Neėm.5,7.
13. Štai, aš savo rankas suploju ant godumo, kurį tu seki, ir ant kraujo, tavyje pralietojo.
14. Ale begu dingai, tavo širdį tai iškęsiančią, arba tavo rankas tai pakelsiančias tame čėse, kada aš tai su tavimi padarysu? *Aš, Ponas Dievas, tai kalbėjau, aš taipo ir padarysu.*per.17,21.
15. Ir aš tavę išsklaidysu į pagonus ir tavę išstumsu į žemes, ir tavo nečystybei galą padarysu,
16. Kad tu prie pagonų per prakeiktą busi laikomas, ir ištirsi, manę esantį Poną Dievą.
17. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
18. Tu žmogaus vaike, namai Izraėlio man į putą pavirto; visas jų varias, cinas, geležis ir švinas pečiuje pavirto į sidabro putą.
19. Todėl šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus visi į putą pavirtote, štai, todėl aš visus jus į Jėruzalę suvesu.
20. Lygiai kaip sidabrą, varią, geležį, šviną bei ciną sudeda į pečių, kad ugnį po jais įpustų ir sutirpįtų: šitaip ir aš jus savo keršte ir didžiame papykyje sudėsu, įdėsu ir sutirpįsu.
21. Beje aš jus surinksu, ir savo keršto ugnį po jumis įpusu, kad tame sutirpti turėsite.
22. Kaip *sidabras sutirpsta pečiuje,

taip ir jus turite sutirpti, ir ištirti, manę, Poną Dievą, savo didžiausįjį keršta ant jųsų išliejusį. * Mal. 3, 3.
23. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
24. Tu žmogus vaike, tark jiems: tu esi žemė, kuri ne apčystijama, kaip kokia, kuri ne aplijama čėse pykimo.
25. Prarakai, toje esantieji, pulkais susiėjo *dušias suėsti, lyg koks rėkiąsis liutas plėšimą sugrėbdamas; jie pinįgų bei lobio savęspi plėšia, ir padaro daug našlių toje. * per. 34, 8. s.
26. Jos *kunįgai perverčia savvalninkiškai mano įstatymą, ir nešventą daro mano šventinyčią; jie ne atskiria tai, kas šventa yra, nuo to, kas nešventa yra, ir ne pamokina, kas čysta bei kas nečysta butų; ir ne pridaboja mano Sabatų, irgi aš nešventai tarp jų esmi laikomas. * Mik. 3, 11.
27. Jos *vyriausieji toje yra lyg draskantieji vilkai, kraujo pralieti ir dušių nužudyti savo godumo dėl. * Mik. 3. 11. Zep. 3, 3.
28. Ir jos *prarakai ją išlaisto ledekomis kalkėmis, kozonyse sako niekam ne vertas pramones, ir prarakauja jiems melus sakydami: „taip taria Viešpats, Ponas Dievas!“ o tačiau to ne sakius Ponui Dievui. * per. 13, 6. † Jėr. 23, 32.
29. Žmonės tos žemės daro nevalę ir plėšia drąsiai, ir lupa vargdienius ir bėdnuosius, ir *daro nevalę svetimiemsiems ir neteisybę. * perkš. 7.
30. Aš jėškojau tarp jų, begu kas pasitaisytų muru, ir prieš *plyšimą stovėtų ties manimi už tą žemę, kad aš ją ne sugaišinčiau; ale aš ne radau nei vieno. * per. 13, 5. Jėz. 64, 7.
31. Todėl *aš išliejau savo kerštą ant jos, ir ugnimi savo didžio papykio aš jai galą padariau, irgi šitaip daviau jiems jų pelną †ant jų galvos, taria Viešpats, Ponas Dievas. * per. 21. 31. † per. 16, 43.

Perskyrimas 23.

Sulyginimas tų dviejų karalysčių Judavos bei Izraėlio su dviem kekšėm.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, buvo dvi moteriški, vienos augyvės dukteri;
3. Tiedvi *kekšavimui pasidavė Egypte savo jaunystėje; tenai jiedvi savo krutis apgraibįdino ir savo mergystės papus apčiupinėdino. * perkš. 8. 21.
4. Didėji vardu yra Ajala, ir jos sesuo Ajaliba. Ir aš jiedvi vedžiau per pačias, ir jiedvi man *gimdė sunų ir dukterų. Ir Ajala †vardu yra Samaria, o Ajaliba Jėruzalė. * per. 16, 20. † per. 16, 46.
5. Ajala pasidavė į kekšavimą, man ją vedus, ir degte degė prieš savo mylimuosius, butent prieš *Asyrionus, pas ją ateinančius; * per. 16, 28.
6. Prieš kunįgaikščius ir ponus, kurie šilkais vilkėjo, ir visus jaunus mandagiuosius jaunikaičius, butent prieš raitelius, ant žirgų jojančius.
7. Ir kekšavo su visais gražiaisiais jaunikaičiais Asyrioje ir apsibiaurino su visais dievaičiais, kad ant kurio užsidegė.
8. Priegtam ji taipjau ne pametė savo kekšavimą su Egypto (žemės žmonėmis), kurie ją buvo prigulę iš jos jaunų dienų, ir jos mergystės krutis apčiupinėję ir didę kekšystę su ja buvo varę.
9. Taigi aš padaviau ją į rankas jos mylimųjų, vaikams Asur, su kuriais kekšauti ji lyg degte degė gašlume.
10. Tie atdengė jos gėdą ir atėmė jos sunus ir dukteris, bet ją nužudė jie kardu. Ir išsireiškė tarp moteriškių ją koravotą esant.
11. Ale jos sesuo, Ajaliba, tai matydama, dar *juo pikčiaus užsidegė, ne kaip ana, ir kekšavimo daugiaus padarė, ne kaip jos sesuo. * per. 16, 51.
12. Ir užsidegė ant vaikų Asur, butent ant kunįgaikščių ir ponų, kurie pas ją atėjo gražiai aprėdyti, raitelių bei vežimų, ir visų jaunų mandagiųjų jaunikaičių.
13. Tai aš mačiau, jiedvi abidvi vienu budu apbiaurinti esant.
14. Ale ši savo kekšavimo daugiaus padarė; nės ji matydama moliavotų vyrų prie sienos raudonuojant, Kaldėonų abrozų,
15. Ir jų strėnas juostomis apjuostas ir margus apraiščius ant jų galvų, ir žiurint visus lygius, kaip didžius karžygius, kaip antai vaikai Babėlės ir Kaldėonai nešioja savo tėviškoje žemėje:
16. Užsidegė ji ant jų, juos pajutusi, ir nusiuntė paslus pas juos į Kaldėą.
17. Ir vaikams iš Babėlės pas ją atėjus, jai meilėje prigulti, apbiaurino jie ją savo kekšavimu, ir ji apsibiaurino su jais, *aža ji jų nusibodo. * perkš. 22.

18. Ir taip jos kekšavimui, kaip ir gėdai visiškai žinomai pastojus, ir aš jos nusibodau, kaip aš ir jos sesers buvau nusibodęs.
19. Ale ji savo kekšavimą vis už vis daugiaus padidino, minėdama čėso savo jaunystės, kada ji Egypto žemėje kekšavimą buvo sekusi;
20. Ir užsidegė ant savo mylimųjų, kurių *kekšystės užsidegimas buvo kaip asilų paėjimas, arba kaip eržilų eržilavimas. * Jėr. 5, 8.
21. Ir įtaisei savo neviežlybumą kaip savo jaunystėje, kad tau Egypte *tavo krutys apgraibomos, ir tavo papai apčiupinėjami buvo. * perkš. 3.
22. Todėl, Ajaliba, taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš *tavo mylimuosius, kurių tu nusibodai, prieš tavę prikelsu, ir atvesu juos prieš tavę iš visų kampų aplinkui; * per. 16, 37.
23. Butent vaikus Babėlės ir visus Kaldėonus su vyresniaisiais, kunįgaikščiais ir ponais, ir visus Asyrionus su jais; gražiąją vyrišką jaunuomenę, visus kunįgaikščius ir ponus, karžygius ir dumčius, ir visokius raitelius.
24. Ir *užeis ant tavęs, ginklais apsirėdę, su vežimais ir ratais ir su didžiu žmonių pulku, ir tavę apstos su atsargomis, skydais ir šalmais iš visų šalių; tiems aš provą paduosu, kad tavę atsudytų pagal savo provas.
* per. 21, 22. Luk. 19, 43.
25. Aš savo atkeršijimą ant tavęs užeidįsu, kad jie be pasigailėjimo su tavimi darytų; jie tau nosį ir ausis nupiaus, ir kas liekti, tur kardu pulti. Jie tavo sunus ir dukteris atims, ir kas liko, ugnimi sudegįs.
26. Jie tavo rubus tau nuvilks, ir tavo graikštumą atims.
27. Šitaip aš tavo neviežlybumui ir tavo kekšavimui su Egypto žeme galą padarysu, kad tu savo akis daugiaus ant jų ne pakelsi ir Egypto daugiaus ne minėsi.
28. Nės taipo taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš tavę paduosu tiems, kurių tu nekenti ir kurių tu nusibodai.
29. Tie kaip neprieteliai tavę vartos ir vislab atims, ką tu užsipelnei, ir tavę *nuogą ir ne apdengtą paliks, kad tavo gėda butų atdengta drauge su tavo neviežlybumu ir kekšavimu. * per. 16, 37.
30. Toktai tau nusiduos del tavo kekšavimo, kurį tu su pagonais varei, kurių dievaičiais su apsibiaurinai.
31. Tu keliu *savo sesers ėjai; todėl aš ir jos kyliką tau į tavo ranką duomi.
* perkš. 5, 11.
32. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tu turi gerti savo sesers kyliką, kaip gilus ir platus jis yra; tu turi į didį *apjuoką ir paniekinimą įeiti, kad negalima bus iškęsti. * per. 22, 4.
33. Tu turi *prisigerti druto gėrimo ir vargimo; nės kylikas tavo sesers Samarios yra kylikas vargimo ir smutkos.
* Ps. 60, 5 ir 79, 5. Jėz. 51, 17. Jėr. 25, 15.
34. Šitą tu čystai turi išgerti, potam šukes sukulti ir savo krutis suplėšyti; nės aš tai kalbėjęs esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas.
35. Todėl taip taria Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad tu manęs užmiršai ir manę į *savo užpakalį numetei, taigi ir nešiok dabar savo neviežlybumą ir savo kekšavimą! * Jėr. 2, 27. per. 32, 33.
36. Ir Ponas Dievas tarė man: tu žmogaus vaike, ar tu ne barsi Ajalą bei Ajalibą? Tai jomdviem jų biaurybes parodyk,
37. Kaip jiedvi su svetimais vyrais sugulė, ir kraujo praliejo, ir su dievaičiais kekšavo; priegtam *savo kudikius, kurie man iš jų buvo gimę, jiedvi sudegino jiems aukai. * per. 16, 20. Jėr. 7, 31.
38. Be to jiedvi man tai padarė: jiedvi mano šventvietę apbiaurino tuočės, ir mano *Sabatas nešventas darė.
* 2 Maiž. 20, 8. s.
39. Nėsa jiedvi, savo kudikius dievaičiams papiovus, tą pačią dieną įėjo į mano šventinyčią, šitą apdarkyti. Štai, toktai jiedvi padaro mano namuose.
40. Jiedvi ir paslų siuntė į žmones, kurie iš tolimų žemių šen ateiti turėtų; ir štai, jiems atėjus, tu maudeisi ir savo veidą apmoliavojai ir graikštumu puikiai išsirėdei, jiems ant garbės;
41. Ir sėdėjai ant brangaus patalo, ties kuriuomi stovėjo stalas pritaisytas; ant to tu rukinai ir aukavai ant to mano aliejų.
42. Tenjau pasikėlė didei linksmųjų šauksmas; ir jiedvi davė žmonėms, iš visų kampų, iš daugumo svieto žmonių ir iš pusčios atėjusiems, rankaryšius ant jų rankų ir gražius vainikus ant jų galvų.

43. O aš mislijau: ji jau yra pajunkusi, su svetimais laikytis iš senovės, ji nuo kekšystės ne gal liautis.
44. Nėsa pas ją įeinama, kaip antai pas kekšę įeinama; lyg šitaip einama prie Ajalos bei Ajalibos, tų dviejų neviežlybųjų moterų.
45. Todėl jas tie vyrai koravos, kurie * teisybę daro, kaip venčiavonystės peržengtojos ir kraują praliejančios koravotinos. Nės jiedvi su svetimais laikosi, ir †jųdviejų rankos yra pilnos kraujo. * per. 16, 38. † Jėz. 1, 15. per. 59, 3.
46. Šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: užvesk ant jųdviejų didį pulką ir paduok jas * išdraskyti ir išplėšyti, * Jėr. 15, 13. per. 17, 3.
47. Kad jiedvi akmenimis žudytų ir savo kardais nudurtų, ir jųdviejų sunus bei dukteris pasmaugtų, ir jųdviejų namus ugnimi sudegintų.
48. Šitaip * aš tam neviežlybumui toje žemėje galą padarysu, kad visos moters tai numanytų, ir ne darytų tokio neviežlybumo. * perkš. 27.
49. Ir jųsų dviejų neviežlybumas bus ant jųsų uždėtas, ir turėsite dvi savųjų dievaičių griekus nešioti, kad * ištirtumbita, manę esantį Poną Dievą. * per. 7, 27 ir 26, 6.

Perskyrimas 24.

Jėruzalės išpustijimas pirmpaženklinamas.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs devintame mete dešimtoje dienoje dešimtojo mėnesio tarė:
2. Tu žmogaus vaike, parašyk šią dieną, beje šią pačią dieną! nėsa karalius Babėlėje šioje pačioje dienoje prieš Jėruzalę prisigatavojo.
3. Ir duok neklausantiems žmonėms prilyginimą, jiems tarydamas: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: prikaisk puodą, prikaisk ir įpilk į tą vandens;
4. Sudėk į jį dalykus įdėtinus, ir geriausiuosius dalykus, rietus ir pečius, ir pridėk jį pilną geriausiais smaginių šmotais;
5. Imk, kas geriausia, iš kaimenės, ir prakurk po tuomi ugnį, smaginių šmotus virti, ir duok gerai virti ir smaginių šmotus tame gerai išvirti!
6. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: * bėda tam razbaininkiškam miestui, kurs tokiu puodu yra, kuriame kas prisvilo, limpa ir ne atgaunama! Išimk šmotą po šmoto! ir ne reik dėl to burtą mesti, katrą šmotą pirmučiaus reik išimti. * perkš. 9.
7. Nėsa jos (Jėruzalės) kraujas viduje yra, kurį ji ant plikos uolos ir ne ant žemės praliejo, kur tačiaus galima buvo, žeme jį apžarstyti.
8. Irgi aš locnai dėl to tą patį kraują ant plikos uolos praliedinau, kad jis ne butų apžarstytas, kad didysis papykys ant jos užeitų ir atkeršyta butų.
9. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas taipo: * bėda tam razbaininkiškam miestui, kurį aš į didę ugnį paversu! * Na. 3, 1. Abak. 2, 12.
10. Atnešk tiktai daug malkų, prakurk ugnį, kad mėsa išvirtų, ir pridėk pilnai kvapylų, kad smaginių šmotai prisviltų!
11. Uždėk ir puodą tuščią ant žarijų, kad karštas pastotų, ir jo varias žėrėtų, bau jo nečystumas ištirpytas, bei jo prisvilimas atimtas butų.
12. Ale prisvilimas, taip labai degant, ne nor atšusti, nės perlabai prisvilo; jis tur ugnyje sutirpti.
13. Tavo nečystybė yra taip užkietįta, kad, norint aš tavę rods čystyti norėčiau, tu tačiau ne nori duoti čystytis nuo savo nečystybės. Todėl tu jau daugiaus ne gali čysta pastoti, iki mano * didžiam papykiui ant tavęs ataušus. * per. 5, 13.
14. Aš, * Ponas Dievas, tai kalbėjau, ateis tai, aš taip darysu ir ne užtruksu, aš ne čėdysu, nei ne gailėsuos to; bet jie sudys tavę, kaip tu elgeisi ir darei, taria Viešpats, Ponas Dievas. * per. 23, 34.
15. Ir Pono Dievo žodis atėjęs tarė:
16. Tu žmogaus vaike, štai, aš tau atimsu tavo akių džiaugsmą per slogą; ale tu ne turi nei raudoti, nei verkti, neigi nei vienos ašaros išleisti.
17. Tylomis tu gali dusauti, ale raudote ne turi raudoti; bet tu savo gražiąją kepurę užsidėk ir apsiauk savo kurpėmis; tu savo burnos ne apsirišk, nei gedėjimo duonos ne valgyk!
18. Ir man rytmetyje anksti žmonėms kalbėjus, numirė man ant vakaro mano pati. Ir aš antrą rytą padariau, kaip man paliepta buvo.
19. Ir žmonės man tarė: „argi tu ne nori mums pasakyti, ką tai mums ženklina, ką tu darai?“

20. Ir aš tariau jiems: Ponas Dievas su manimi kalbėjo ir sakė:
21. Sakyk namams Izraėlio, Viešpatį, Poną Dievą, šitaip kalbantį: štai, aš savo šventinyčią, jųsų didžiausįjį palinksminojimą, jųsų akių pasigėrėjimą ir jųsų širdies geidimą nešventą padarysu; ir jųsų sunus bei dukters, kurius palikti turite, kardu puls;
22. Ir turite daryti, kaip aš dariau; *jus savo burnas ne turite apsirišti, nei gedėjimo duonos ne valgyti, *perkš.17.
23. Bet savo galvą turite gražiai kepure apdėti, ir savo kurpėmis apsiauti. Jus nei raudosite, nei verksite, bet savo griekų dėl ne žinosite, kur dėtis, ir su kits kitu dusausite.
24. Ir taipo Ezekiėlis jums bus *dyvu, kad jus turite daryti, kaip jis daręs, taip nusiduodant, kad ištirtumbite, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą. *perkš.27. per.12, 11.
25. Ir tu, žmogaus vaike, tame čėse, kada aš jiems atimsu jų macį ir palinksminojimą, jų akių pasigėrėjimą ir jų širdies geidimą, jų sunus ir dukteris,
26. Beje, tame čėse *nekursai, kurs išbėgęs, pas tavę ateis ir tau tai apsakys. *per.33,21.
27. Tame čėse bus tavo burna atverta su išbėgusiojo (burna), kad kalbėtum ir jau daugiaus ne tylėtum. Nės tu turi jiems dyvu buti, kad jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 25.

Aštriai pirmpasakytos koravonės Amonytų, Moabytų, Edomytų ir Pylistėnų.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis prieš vaikus *Amono ir prarakauk prieš juos, *Jėr.49, 1.
3. Ir tark vaikams Amono: girdėkite Viešpaties, Pono Dievo, žodį! Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad jus ant mano šventinyčios tarėte: „čeba, ji yra sudarkyta!“ ir ant žemės Izraėlio: „ji yra išpustyta!“ ir ant namų Judo: „jie nevalen yra išvesti!“
4. Dėl to štai, aš tavę paduosu vaikams į rytus, kad jie savo pilis čionai pakurtų ir savo namus čionai pasidarytų; jie valgys tavo vaisius ir gers tavo pieną.
5. Ir iš Rabato verbludų staldą padarysu, ir vaikus Amono avių gardu padarysu; ir *ištirsite, manę esantį Poną Dievą. *per.24, 27.
6. Nėsa taip taria Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad tu savo rankas suplodama ir kojomis treplędama ir iš žemės Izraėlio visa širdžia taip besijuokdama džiaugiaisi,
7. Todėl štai, aš savo ranką ant tavęs ištiesu ir tavę pagonams į plėšimą duosu, ir iš svieto žmonių tavę išgaišįsu ir iš žemių pražudysu, ir tavę visiškai sugaišįsu, ir *ištirsi, manę esantį Poną Dievą. *per.7, 27.
8. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad *Moab bei Sėir šneka: „štai, namai Judo lygus visiems kitiems pagonams,“ *Jėz.15, 1.
9. Štai, tai aš Moabą atversu iš šalies jo miestuose ir jo parubežiuose, brangiausias žemes, butent Bėt-Jesimot, Baal-Meon bei Kirjataim,
10. Vaikams į rytus podraugei su vaikais Amono, ir jas jiems per tėvišką dalyką įteiksu, aža vaikų Amono jau daugiaus ne butų minėta tarp pagonų.
11. Ir sudų provas užvesu ant Moabo; ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.
12. Taip sako Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad Edomas ant namų Judo atsikeršijo ir nusikalto savo atsikeršijimu,
13. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo ranką ištiesu ant Edomo ir išgaišįsu iš jo taip žmones, kaip galvijus, ir ją pustą padarysu nuo Temano iki Dedano, ir kardu nužudysu;
14. Ir vėl atsikeršysu ant Edomo per savo žmones Izraėl, ir jie Edomui darys pagal mano kerštą ir didį narsą, kad jie mano atkeršijimą turės ištirti, taria Viešpats, Ponas Dievas.
15. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad *Pylistėnai pasitiešijo ir savo senąjį kerštą taip iškeršijo, kaip tikt įmanė atkeršyti iškadydami, *Jėr.47, 1.
16. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš savo ranką ištiesu ant *Pylistėnų, ir Krėtėnus išgaišįsu; ir likusiuosius pakrušiuose jurių nužudysu; *Jėz.14, 29. Jėr.47, 1. Zep.2, 5. Zak.9, 5.
17. Ir didžiu atsikeršijimu ant jų atsikeršysu, ir didei supykęs juos plaksu, *kad ištirtų, manę esantį Poną

Dievą, kad aš ant jų atsikeršijęs busu. *per.24,27.

Perskyrimas 26.

Prarakavimas prieš Tyrų.

Ir nusidavė vienuoliktame mete pirmoje dienoje pirmojo mėnesio, tai Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, todėl, kad *Tyrus ant Jėruzalės tarė: „čeba, vartai svieto žmonių yra sulaužyti, jie manęspi atverti; aš dabar pilnas busu, kadangi ji pusta stov!“ *Jėz.23,1.s.
3. Todėl šitaip kalba Viešpats Ponas Dievas: štai, aš eisu ant tavęs, Tyrau, ir daug pagonų ant tavęs užvesu, lyg kaip antai jurės savo vilnimis pasikelia.
4. Šitie Tyraus murus pagadįs ir jo korus ardys; beje aš ir jo dulkes šalin pašluodįsu ir sausą akmenį iš jo padarysu;
5. Ir iš jo bus takišas jurėse, ant kurio žvejų tinklai ištiesiami; nės aš tai kalbėjau, taria Viešpats, Ponas Dievas, ir jis bus pagonams per plėšimą;
6. Ir jo dukters, laukuose esančios, kardu bus žudytos; ir *ištirs, manę esantį Poną Dievą. *per.25,7.11.17 ir 33,29.
7. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant Tyraus užvesu Nebukad-Nėzarą, karalių Babėlės, iš šiaurės, kursai *karalius visų karalių yra, su žirgais, vežimais, raiteliais ir su didžiu žmonių pulku. *Dan.2,37.
8. Tas tavo dukteris, laukuose esančias, kardu nužudys; *ale prieš tavę jis volus taisys, ir pylimus užpils, ir atsargą prieš tavę pakels. *perkš.6.
9. Jis karo ožiais tavo murus subadys ir tavo bokštus savo ginklais pargriaus.
10. Dulkės jo arklių daugumo tavę apdengs; irgi tavo murai padrebės iš bildėjimo jo žirgų, ratų ir raitelių, jam tavo vartais įsitraukiant, kaip įsitraukiama į išardytą miestą.
11. Jis savo žirgų kojomis visas tavo ulyčias sumindžios. Jis tavo žmones kardu žudys, ir tavo drutuosius stulpus į žemę parplėš.
12. Jie tavo gėrybę išplėš ir tavo prekes išplėšys. Tavo murus jie pargriaus, ir tavo gražiuosius butus parplėš, ir tavo akmenis, medžius ir dulkes į vandenį įmes.
13. Šitaip aš tavo *dainų skambėjimui galą padarysu, kad balso tavo kanklių jau daugiaus ne bus girdėta. *Jėr.7,34. per.16,9.
14. Ir aš nuogą uolą iš tavęs padarysu ir takišą, kur žvejų tinklai išsplečiami, kad tu jau daugiaus ne butumbei budavotas; nės aš esmi Ponas Dievas, tai kalbąsis, taria Viešpats, Ponas Dievas.
15. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, prieš Tyrų: matysi, bau ne padrebės salos, tau taip baisiai suteškant ir tavo įžeistiemsiems dusaujant, kurie tavyje tur buti žudomi.
16. Visi kunįgaikščiai pajurėse nuo savo krėslų atsikels, ir savo sermėgas pames, ir savo rubus, adatomis išrašytus, išsivilks, ir gedulingais rubais vilkėdami ant žemės sėdės ir nusigąs ir persigąs iš nuoglo tavo puolimo.
17. Jie tavę apraudodami apie tavę kalbės: ak! iš ko tu taip abelnai pustas pastojai, tu giriamasis mieste, tu prie jurių stovėdamas taip macnus buvęsis ant jurių su savo gyvatininkais, aža visa žemė tavęs bijotis turėjo!
18. Ak! kaip persigąsta salos tavo puolimu! beje jurių salos nusigąsta tavo sugaišimu.
19. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš iš tavęs padarysu pustmiestį, kaip kitus miestus, kuriuose nei vienas ne gyvena; ir didį tvaną ant tavęs patvįdįsu, kad didi vandens tavę apdengs.
20. Ir tavę *nustumsu žemyn pas nužengiančius į duobę, butent pas negyvuosius. Aš tavę pastumsu žemyn po žeme ir padarysu lygu amžinai pustynei su tais, kurie į duobę nužengia, kad niekas tavyje ne gyventų. Ir tavę, tu puikioji gyvųjų žemėje, darysu, *per.28.8 ir 31.14, ir 32.18.
21. Beje, išgandinimu aš tavę padarysu, kad tu nieku toliaus ne butumbei; ir tavęs klausinėjant, kad tavęs amžinai ne butų surasta, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 27.

Raudojimo giesmė dėl išpustijimo Tyraus.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, *pakelk raudojimus ant Tyraus, * Jėz. 23, 1. s.
3. Ir tark Tyrui, kursai gul pryšakyje prie jurių ir su daugumu salų svieto žmonių prekiuoja: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ak Tyrau, tu sakai: „aš *gražių gražiausiasis.“ * Oz. 9, 13.
4. Tavo apyruba yra viduryje jurių, ir kurie tavę budavojo, tavę gražių gražiausiai įtaisė.
5. Jie visus tavo išklojimus iš eglių medžio iš Saniro padarė; ir cėdrų nuo Libanono atveždinę tau laivų stiebus iš jų padarė,
6. Ir tavo irklus iš aužuolų Bazano, ir tavo suolus iš elepanto kaulų, ir brangiuosius pakrėslus iš salų Kitim.
7. Tavo žėgliai buvo šilkais išrašyti iš Egypto, kad tau per karuną butų; ir tavo užklodai mėlynų šilkų bei purpuros iš salų Elisa.
8. Žmonės iš Zidono bei Arvado buvo tavo laivų varininkais, ir Tyruje sau turėjai žmonių, išmanančių laivais eiti.
9. Vyresnieji bei išmintingieji iš *Gebalo turėjo tavo laivus sutašyti. Visų jurių laivai ir laivininkai buvo tavyje randami, tie savo prekystę varė tavyje. * 1 Kar. 5, 18.
10. Žmonės iš Persios, Lydios bei Lybios buvo tavo kareiviai, kurie savo skydus bei šalmus tavyje pakabino ir tavę taip išdabino.
11. Žmonės Arvadėnai, tavo abaže esantieji, buvo lyg apskritai aplink tavo murus ir sargais ant tavo koryčių; tie savo šalmus visur prie tavo murų prikabino ir tavę taip išdabino.
12. Tu savo prekystę varei ant jurių, ir visokias prekes, sidabrą, geležį, ciną ir šviną į savo turgus pasivežei.
13. Javan, Tubal ir Mėsek su tavimi prekiavo ir padoniškus vergus bei varią tau į tavo turgus sugabeno.
14. Togarmiškiai tau arklių bei vežimų ir pusasilių į tavo turgus sugabeno.
15. Dedanėnai tavo pirkliai buvo, ir visur salose tu prekiavai; tos tau elepantų kaulų bei eglių medį pardavė.
16. Syrionai iš tavęs parsigabeno tavo darbus, kurius tu padarydavai; ir rubynų, šarlotų, išsiutų šilkų ir karelkų ir kristolų į tavo turgus suvežė.
17. Juda bei visa žemė Izraėlio taipojau su tavimi prekiavo ir tau kviečių iš Minito ir balsamų ir medaus ir aliejaus ir mastikės į tavo turgus suvežė.
18. Priegtam ir Damaškas iš tavęs parsigabeno tavo darbų ir visokių prekių už drutus vynus bei brangias vilnas.
19. Dan bei Javan ir Mėusal taipjau į tavo turgus suvežė geležinių rykų, kasijos bei kalmusų, kad su tais prekiautumbei.
20. Dedan su tavimi prekiavo kaurais, ant kurių sėdima.
21. Arabia ir visi kunįgaikščiai *Kedaro su tavimi prekiavo avimis, avinais bei ožiais. * 1 Maiž. 25, 18.
22. Pirkliai iš Saba bei Raėma su tavimi prekiavo ir visokias brangiausias aptiekžoles ir brangiausių akmenelių ir aukso į tavo turgus suvežė.
23. Aran bei Kanė bei Eden, podraug ir pirkliai iš Sėba, iš Asuro bei Kilmado, taipojau tavo pirkliai buvo.
24. Tie visi su tavimi prekiavo brangiausiais audimais, su tavorais šilkiniais ir adatomis išrašytais, kurius jie brangiose skrynėse, iš cėdrų darytose ir gerai pakavotose, į tavo turgus suvežė.
25. Ale laivai, ant jurių ateinantieji, daugiausiai ant tavo turgų vertėjo. Šitaip tu labai pralobai ir puikus pastojai viduryje jurių.
26. Ir tavo laivininkai tau ant didžių vandenų privežė. Ale rytų vėjas tavę viduryje jurių sulaužys;
27. Šitaip, aža tavo prekės, pirkliai, tavorninkai, pervazninkai, laivininkai ir laivus darantieji, ir kurie tavyje vertės, ir visi tavo kareiviai, ir visas tavo žmonių pulkas ant paties jurių vidurio prapuls tavo prapuolimo čėse;
28. Aža ir pakrušiai padrebės iš klykimo tavo laivininkų.
29. Ir visi vairininkai, laivininkai ir jų mistrai iš laivų ant žemės stosis,
30. Ir *didžiu balsu ant tavęs rėks, karčiai raudos ir dulkes ant savo galvų mėtydami pelenuose voliosis. * Apr. 18, 9. 19.
31. Jie *plikai nusiskus tavęs dėl, ir

žakais apsisiaus ir iš širdies karčiai
tavę apverkdami raudos. * Jėr. 48, 37.
32. Ir jų vaikai tavę apraudos: ak!
kas kada ant jurių taip nutilo, kaip
tu, Tyrau?
33. Tu ant jurių prekiaudama, daugumą žemių pralobdinai; tikrai, su daugybe savo prekių ir savo kupčiavimu tu pralobdinai žemės karalius.
34. Ale dabar tu iš jurių į tikras vandenų gelmes įstumtas esi, kad tavo prekiavimas ir visi tavo žmonės tavyje prapuolė.
35. Visi salose gyvenantieji tavimi išsigąsta, ir jų karaliai persigandę ir išblyškę stov.
36. Žemių pirkliai apšvilpina tavę, kad tu *taip umai nugrimzdai ir ne gali jau atsigauti amžinai.
* per. 28, 19. Apr. 18, 17, 19.

Perskyrimas 28.

Apie prapuolimą karaliaus Tyraus bei Zidonytų; išvalnijimas Dievo žmonių.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, sakyk kunįgaikščiui iš Tyraus: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, *kad tavo širdis didžiuojasi tarydama: „aš esmi Dievu, aš sėdmi Dievo karalkrėslyje ant jurių vidurio," ir tačiau žmogumi, o ne Dievu budamas, ir vienok tavo širdis didžiuojasi nei Dievo širdis; * Dan. 5, 20. Darb. 12, 23.
3. Štai, tu dingais protingesnis esąs už Dangielą, kad tau nei jokia paslėptinė ne paslėpta esanti,
4. Ir buk savo išminčia ir protu tokį turtą sau nusigaminęs, ir aukso bei sidabro turtus sukrovęs,
5. Ir buk savo dide išminčia bei prekiavimu šitokelį turtą padaugsinęs; iš to tu taip pasididžiavai iš didės savo gerybės:
6. Dėl to Viešpats, Ponas Dievas, šitaip kalba: kadangi tavo širdis didžiuojasi nei Dievo širdis,
7. Todėl štai, aš svetimus ant tavęs užsiųsu, butent pagonų smarkiuosius; tie savo kardą ištrauks ant tavo gražios išminties ir tavo didęją garbę į gėdą pavers.
8. Jie tavę žemyn į duobę įstums, kad tu ant vidurio jurių mirtumbei lyg (mirtimi) užmuštųjų.
9. Matysi, bau tu tada sakysi po akių savo žudytojo: *aš esmi Dievu;" tikrai tu ne Dievu, bet žmogumi, ir savo žudytojų rankose esi. * perkš. 2.
10. Tu turėsi mirti, kaip neapipiaustytieji, rankoje svetimųjų; nės aš tai kalbėjau, taria Viešpats, Ponas Dievas.
11. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
12. Tu žmogaus vaike, *pakelk raudojimą ant karaliaus iš Tyraus ir tark apie jį: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tu esi čystas pečvietis, pilnas išminties ir tikrai tobulai gražus.* per. 27, 2.
13. Tu esi linksmame Dievo sode ir visokiais brangiausiais akmenėliais išrėdytas, butent *sardėriais, topasais, deimantais, turkysais, onikais, jaspisais, sapyrais, ametystais, smaragdais ir auksu. Toje dienoje, kada tavę (karaliumi) padarė, tai tenai prie tavęs gatavi turėjo buti darbai ant bubnų ir ant vamzdžių. * 2 Maiž. 28, 17. 9.
14. Tu esi kaip Kėrubas, plačiai išsisplečiąs ir apdengiąs; ir aš tavę ant šventojo Dievo kalno stačiau, kad žėrinčiuose akmenyse vaikščioji.
15. Ir tu buvai didei palaimingas visuose savo veikaluose toje dienoje, kada tavę padarė, patolei, iki tavo nusižengimas radosi.
16. Nėsa tu viduje pilnu pastojai nelabumo iš didžios savo prekystės ir susigriešijai. Todėl aš tavę kaip nešventą išmesu nuo Dievo kalno, ir tavę, išsisplėtusįjį Kėrubą, iš žėrinčiųjų akmenų išstumsu.
17. Ir kadangi tavo širdis didžiuojasi, tau taip gražiam esant, ir nuo savo išminties susiklastuodinai savo puikybėje, todėl aš tavę į žemę parblokšu ir paveikslą iš tavęs padarysu po akimis karalių.
18. Nėsa tu pagadinai savo šventybę didžiu savo nusižengimu ir neteisia prekyste. Todėl aš ugnį iš tavęs uždegdįsu, kurį tavę suės, ir į pelenus tavę paversu ant žemės, visam svietui tai matant.
19. Visi tavę pažįstantieji tarp pagonų persigąs tavimi, kad tu *taip nuoglai pragaišai ir niekadai atsigauti ne gali. * per. 27, 36.
20. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
21. Tu žmogaus vaike, statyk savo

akis prieš *Zidoną ir pranašauk prieš jį, *Jėz. 23, 2. 12.
22. Ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eimi ant tavęs, Zidone, ir *garbę sau ant tavęs pasidarysu, kada ištirta bus, manę esantį Poną Dievą, kad aš ant jo provą darydįsu ir ant jo išrodysu, manę šventą esantį. *2 Maiž. 14, 18.
23. Ir aš įsiųsu marą bei kraujo praliejimą į juos, į jų ulyčias, ir mirtinai sužeisti tarp jų prapuls kardu, visur ant jų eisiančiu, ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.
24. Ir iš to čėso iš visų šalių aplink namus Izraėlio, kur jų neprieteliai yra, ne liks nei jokių jų erškėčių, juos durančiųjų, nei dagių skaudžiųjų, kad jie ištirtų, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą.
25. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kad aš namus Izraėlio vėl surankiosu iš svieto žmonių, į kurius jie išbarstyti yra, tai aš po akimis pagonų ant anų parodysu, manę šventą esantį. Ir jie gyvęs savo žemėje, kurią aš savo tarnui Jokubui davęs esmi;
26. Ir be baimės toje gyvęs ir butų sau pasikurs ir vynkalnių sodįs; beje, be baimės jie gyvęs, kad aš provą užeidįsu ant visų jų neprietelių visose apyrubose; ir jie ištirs, manę Viešpatį esantį, jų Dievą.

Perskyrimas 29.

Pranašavimas prieš karalystę Egypto.

Dešimtame mete dešimtoje dienoje dvyliktojo mėnesio atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:
2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis prieš Paraoną, Egypto karalių, ir pranašauk prieš jį ir prieš visą Egypto žemę!
3. Kozonį sakyk ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant tavęs eisu, Paraone, tu Egypto karaliau, tu *didysis smake, tu gulįsis savo tarpupiuose ir tariąsis: „tai mano upė, ir aš ją sau pasidariau.“ *per. 32, 2.
4. Ale aš tau *brizgilą į tavo tarpsmakrį įdėsu, ir tavo vandenų žuvis prie tavo žvynų prikabinėsu, ir tavę iš tavo upės ištrauksu drauge su visomis tavo vandenų žuvimis, prie tavo žvynų kabančiomis. *per. 38, 4. 2 Kar. 19, 28.
5. Aš tavę su tomis žuvimis iš tavo vandenų į pusčią išmesu; tu ant žemės pulsi, ir jau ne busi daugiaus vėl nei surinktas, nei suvalytas; bet tu žemės *žvėrims bei padangių paukščiams ėdesiu pastosi. *per. 32, 4.
6. Ir visi Egypte gyvenantieji ištirs, manę esantį Poną Dievą; todėl, kad jie namams Izraėlio *nendrinė lazda buvo, *2 Kar. 18, 21. Jėz. 36, 6.
7. Kuri, kada jų rankoje buvo laikoma, sulužo ir jų šoną perdurė; ale jiems ja remiantis, sulužo ir jų strėnas perskverbė.
8. Todėl Viešpats, Ponas Dievas, šitaip kalba: štai, aš kardą ant tavęs užvesu ir podraugei taip žmonės, taip galvijus tavyje išgaišįsu.
9. Ir Egypto žemė bus pusčia ir negyvenama, ir jie *ištirs, manę esantį Poną Dievą, todėl, kad jis sako: „ta upė mano yra, ir aš esmi tas, kursai tą padaręs.“ *per. 28, 22.
10. Todėl štai, aš eisu ant tavęs ir ant tavo upių vandenų, ir Egypto žemę paversu į pustynę, ir negyvenamą darysu, nuo bokšto Siėnės iki Murinų žemės rubežių,
11. Kad nei galvijų, nei žmonių tenai ne vaikščios, arba tenai ne gyvęs per keturisdešimt metų.
12. Nėsa aš išpustysu Egypto žemę, ir jo pustą rubežių ir jo miestus pustus duosu gulėti, kaip kitus pustmiesčius per keturisdešimt metų; ir išsklaidysu Egypcionus tarp pagonų, ir į svieto žemes aš juos išvarinėsu.
13. Ale tačiau, taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, tiems keturisdešimt metams perėjus, aš Egypcionus vėl surinksu iš svieto žmonių, į kurius jie tur išsklaidyti buti;
14. Ir gražįsu išvedimą Egypto žemės, ir juos vėl parvesu į žemę Patros, kuri jų tėviška gimtinė yra; ir tenai jie bus mažintėlė karalystė.
15. Nėsa jie maži bus prieš kitas karalystes, ir daugiaus ne be ponavos ant pagonų; ir aš juos numažįsu, kad jie daugiaus ne be ponavos ant pagonų;
16. Kad namai Izraėlio daugiaus jais nesitikėtų ir tuomi ne susigriešytų, prie jų toliaus prisiglausdami; ir *ištirs, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą. *per. 26, 6.

17. Ir nusidavė dvidešimt sekmame
mete pirmoje dienoje pirmojo mėne-
sio, atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:
18. Tu žmogaus vaike, Nebukad-Nė-
zaras, karalius Babėlėje, savo abažą
su didžiu procevojimu ant Tyraus at-
vedė, aža visos galvos plikos, ir vi-
sos šalys appeštos buvo, ir tačiau nei
jam, nei jo abažui jo darbas su Ty-
rumi ne buvo užmokėtas.
19. Todėl Viešpats, Ponas Dievas,
šitaip kalba: štai, aš Nebukad-Nėza-
rui, karaliui Babėlės, duosu Egypto
žemę, kad jis visą tos lobį atimtų,
ir ją applėšytų ir išdraskytų, kad savo
abažui algą duotų.
20. Ale Egypto žemę aš jam duosu
už jo darbą, kurį jis su juomi turėjo;
nėsa jie man šlužijo, taria Viešpats,
Ponas Dievas.
21. Tame čėse aš duosu užaugti
ragą namų Izraėlio, ir tavo burną at-
versu tarp jų, kad jie ištirtų, manę
esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 30.

Pranašavimas prieš Egypto žemę ir karalių Paraoną.

Ir atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:
2. Tu žmogaus vaike, pranašauk ir
tark: taip kalba Viešpats, Ponas Die-
vas: kaukite (ir tarkite): „ak bėda,
kokia tai diena!“
3. Nėsa ta *diena yra arti, beje Po-
no Dievo diena arti yra, tamsi diena;
čėsas atėjo, kad pagonai tur ateiti.
* Joėl. 2, 1. s.
4. Ir kardas *Egyptą užeis, ir Mu-
rinų žemė išsigąs, kad Egypto už-
muštieji puls, ir jų žmonės bus išvesti,
ir jų pamatai bus pargriauti.
* per. 29, 2. Jėz. 19, 1. Jėr. 46, 2.
5. Murinų žemė ir Lybia ir Lydia
sù visokiais prastais žmonėmis, ir
Kub, ir kurie iš derėjimo žemės te-
nai yra, drauge su jais kardu puls.
6. Taip taria Ponas Dievas: ponai,
Egypto (žemę) savo stiprybe pagelban-
tieji, puls, ir jų drutybės didžiavimas
žemyn eis; nuo bokšto Siėnės pradė-
jus jie kardu prapuls, taria Viešpats,
Ponas Dievas.
7. Ir jie tur, lyg kaip jų kaimynų pu-
sti rubežiai, pusti pastoti, ir jų miestai
pusti gulės tarp kitų pustmiesčių,
8. Kad *ištirtų, manę esantį Poną
Dievą, man ugnį pakuriant Egypte,
jeib visi jiems pagelbantieji sugaišinti
butų. * per. 29, 16.
9. Tame čėse paslai nuo manęs išeis
ant laivų, išgandįti *Murinų žemę,
dabar be baimės esančiąją; tarp jų bus
nuogąstis, lyg kaip Egyptui tikosi,
jo čėsui atėjus; nės štai, iš tiesos
tai ateiti. * Jėz. 20, 3. s.
10. Taip taria Viešpats, Ponas Die-
vas: aš daugumą Egypte numažįsu
per Nebukad-Nėzarą, karalių Babėlės;
11. Nėsa jis ir jo žmonės su juomi,
drauge ir pagonų smarkieji yra atvesti,
tą žemę sugaišinti; ir savo *kardus
ištrauks ant Egypto, kad ta žemė vi-
sur užmuštųjų pilna gulės. * Jėr. 44, 13.
12. Ir aš vandenų upes išdžiudįsu, ir
tą žemę piktiems žmonėms parduosu,
ir tą žemę, ir kas toje yra, duosu per
svetimus išpustyti. Aš, *Ponas Die-
vas, tai kalbėjau. * per. 5, 17 ir 21, 27.
13. Taip kalba Viešpats, Ponas Die-
vas: aš *balvonus Nopėje išpustysu
ir dievaičius išgaišįsu, ir Egyptui ne
bus daugiaus kunįgaikštis; ir įsiųsu
išgąstį į Egypto žemę. * Sak. 13, 2.
14. Aš Patrosą pustą padarysu, ir
Zoane ugnį prakursu, ir ant No pro-
vos galą padarysu.
15. Ir savo didį papykį išliesu ant
Sin, kuri yra apkasta pylis Egypte,
ir daugybę No išgaišįsu.
16. Aš Egypte ugnį prakursu, ir Sin
didei nerims, ir No bus suplėšytas,
ir Nop kasdien išgandįtas.
17. Vyriškoji jaunuomenė One bei
Bubaste kardu puls, ir moteriškės
apkaltinai bus išvestos.
18. Takpanės tamsią dieną turės,
kada aš Egypto jungą sulaužysu, kada
didžiavimas jo macies toje baigsis;
ji debesiais bus apdengta, ir jos duk-
ters apkaltinai bus išvedamos.
19. Ir aš provos galą Egyptui pa-
darysu, kad ištirtų, manę esantį Poną
Dievą.
20. Ir nusidavė vienuoliktame mete
sekmoje dienoje pirmojo mėnesio
atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:
21. Tu žmogaus vaike, aš ranką
Paraono, Egypto karaliaus, perlaušu;
ir štai, jis ne bus apraišiotas išgyti-
nai, nei ryšiais aprištas, kad sylos
gautų, kardą laikyti.
22. Dėl to šitaip kalba Viešpats, Po-

nas Dievas: štai, aš eisu ant Paraono,
Egypto karaliaus, iki jo rankas perlaušu, taip drutąją, kaip ir nedrutąją, kad jam kardas iš rankos tur išpulti.
23. Ir išsklaidysu Egypcionus į pagonus ir išvaikysu juos į žemes,
24. Ale rankas karaliaus iš Babėlės aš pastiprįsu, ir įduosu į jo rankas savo kardą; ir Paraono rankas sulaužysu, kad jis po jo akių vaitos, kaip koks mirtinai sužeistas.
25. Beje, aš pastiprįsu rankas karaliaus Babėlės, aža Paraono rankos pasileis, kad jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą, kad aš savo kardą į ranką karaliaus Babėlės įduosu, kad tą ant Egypto žemės ištrauktų,
26. Ir aš *Egypcionus tarp pagonų išbarstyčiau ir į žemes išguiniočiau, kad jie ištirtų, †manę esantį Poną Dievą. * perkš. 23. † per. 29, 6.

Perskyrimas 31.

Ans (pirmasis) pranašavimas patvirtinamas.

Ir nusidavė vienuoliktame mete pirmąją dieną trečiojo mėnesio atėjęs Pono Dievo žodis tarė:
2. Tu žmogaus vaike, sakyk Paraonui, Egypto karaliui, ir visiems jo žmonėms: kokiamgi tu dingai lygus esąs savo šlovėje?
3. Štai, Asur buvo nei koks cėdro medis ant Libanono su gražiomis šakomis ir tankiais lapais, ir labai aukštas, kad jo viršunė aukštai buvo išaugusi tarp tankių storų šakų.
4. Vandens jam tokį ugį padarė, ir gilumas tokį užaugimą. Jo upės tekėjo aplink jo kelmą, ir jo upeliai teko visiems lauko medžiams.
5. Todėl jis didesnis užaugo už visus lauko medžius, ir daug šakų įgijo ir ilgų šakelių; nėsa jis vandens ganolei turėjo išsiskėsti.
6. Visi padangių paukščiai lizdus krovė ant jo šakų, ir visos lauko žvėrys vaikus augino po jo šakelėmis; ir po jo pavėsiu gyveno visa svieto žmonių didybė.
7. Jis turėjo gražias, dides ir ilgas šakas, nės jo šaknys labai drėgniai stovėjo;
8. Ir ne prilygo jam nei vienas cėdro medis Dievo sode, ir eglių medžiai ne sulyginami buvo jo šakoms, ir kaštonų medžiai per nieką buvo prieš jo šakeles. Beje, jis buvo taip gražus, kaip nei vienas medis Dievo sode.
9. Aš jį taip gražų padariau, kad tiek šakų įgijo, aža jam visi linksmieji medžiai Dievo sode tai pavydėjo.
10. Dėl to šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jis tokelis užaugo, kad jo viršunė stovėjo didžiose aukštose tankiose šakose, ir jo širdis pasididžiavo tokiu savo aukštumu,
11. Todėl aš jį padaviau į rankas stipriausiojo tarp pagonų, kursai jam (pagal savo valę) darytų, ir jį išvarytų, kaip jis savo bedievišku elgimu buvo pelnęs;
12. Kad svetimi jį išgaišintų, butent pagonų smarkininkai, ir jį išdraikytų, ir jo šakos ant kalnų ir visose daubose gulėti turėjo, ir jo šakelės sulaužytos prie visų žemės upelių, kad visi svieto žmonės nuo jo pavėsio atstoti turėjo ir jį pamesti;
13. Ir visi padangių paukščiai ant jo parpuolusiojo kelmo tupėjo, ir visi laukų žvėrys gulėjo ant jo šakų;
14. Idant iš to čėso nei joks medis pavandenyje dėl savo aukštumo nesididžiuotų, kad jo viršunė didžiose tankiose šakose stov; ir nei vienas pavandenų medis ne pasipustų ant kitų; nės jie visi po žeme myriui tur tekti, kaip kiti žmonės, į duobę lendantieji.
15. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tame čėse, kada ansai į duobę nuėjo, aš raudojimą padariau, kad jį gelmė apdengė, ir jo upių tvanai apsistoti turėjo, ir didieji vandens ne galėjo tekėti; ir padariau, kad Libanonas jį apgedėjo, ir visi lauko medžiai padžiuvo dėl jo.
16. Aš nugandinau pagonus, girdinčius jį puolant, kaip aš jį žemyn nustumiau į peklą su nueinančiaisiais į duobę. Ir visi linksmieji medžiai po žeme, brangiausieji ir geriausieji ant Libanono, ir visi, kurie pavandenyse buvo stovėję, rods jam tai velijo.
17. Nės ir jie su juomi turėjo žemyn nueiti į duobę, pas užmuštuosius kardu; kadangi jie po jo rankos pavėsiu buvo gyvenę tarp pagonų.
18. Kaipgi didelis tu dingais esąs, Paraone, savo puikystėje ir savo šlovėje tarp linksmųjų medžių? *Nėsa tu

su linksmaisiais medžiais turi žemyn nulysti po žeme ir gulėti tarp ne apipiaustytųjų, kardu užmuštųjų. Šitaip bus Paraonui ir visam jo pulkui, taria Viešpats, Ponas Dievas. * Ps. 82, 7.

Perskyrimas 32.

Raudojimas dėl Egypto žemės.

Ir nusidavė dvyliktame mete pirmoje dienoje dvyliktojo mėnesio, atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:

2. Tu žmogaus vaike, *pakelk raudojimus ant Paraono, karaliaus Egypto, ir sakyk jam: tu esi lyg kaip koksai liutas tarp pagonų, ir lyg marinis smakas, ir šokinėji savo upių srovėse ir sudrumsti vandenis savo kojomis ir padarai jų upes tirštas. * per. 27, 2.

3. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš savo tinklą ant tavęs *paspęsu, (suvadinęs) didį žmonių pulką, kurie tavę įvarys į mano tinklą, * per. 12, 13 ir 17, 20.

4. Ir aš tavę laukan ištrauksu ir ant žemės pamesu, kad visi *padangių paukščiai tavę užtups, ir visos žemės žvėrys tavimi pasisotįs. * per. 29, 5.

5. Ir tavo stervą išmesu ant kalnų, ir su tavo aukštybe daubas pripildysu.

6. Tą žemę, kurioje tu plauki, aš tavo krauju raudoną padarysu iki kalnų, aža upeliai patvįs tavimi.

7. Ir tau abelnai atlikus, tai aš *dangų apdengsu ir jo žvaigždes aptemdįsu, ir saulę debesiais aptrauksu, ir mėnuo ne švies. * Jėz. 13, 10.

8. Visus dangaus žiburius aš aptemdįsu ant tavęs ir tamsybę padarysu tavo žemėje, taria Viešpats, Ponas Dievas.

9. Priegtam aš daug svieto žmonių širdį nugandįsu, kad aš pagonams tavo slogą duosu ištirti, ir daug žemių, kurių tu ne pažįsti.

10. Daug svieto žmonių tavimi nusistebės, ir jų karaliai tavęs baidyte baidysis, kad aš savo kardą prieš juos blizgėdįsu, ir jie nuoglai išsigąs, aža jų *širdis pasileis tavo puolimu. * 1 Maiž. 42, 28.

11. Nėsa taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kardas karaliaus Babėlės tavę tropys.

12. Ir aš tavo žmones parmušiu karžygių kardu ir visokiais pagonų smarkininkais; šitie Egypto šlovę išpustys, kad visi jos žmonės išgaišinti butų.

13. Ir aš visus jos galvijus nužudysu prie didžiųjų vandenų, kad nei jokio žmogaus koja, neigi nei jokio galvijo nagas juos ne sudrumstys.

14. Tada aš jos vandenis čystus padarysu, kad jos upės tekės, lyg aliejus, taria Viešpats, Ponas Dievas,

15. Kad aš Egypto žemę busu išpustijęs, ir viskągi, kas toje žemėje yra, busu ištuštinęs, ir visus toje gyvenančius busu užmušęs, kad *jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą. * per. 30, 8 ir 33, 29.

16. Tai bus tas raudojimas mielai raudotinas; beje, daug pagonų dukterų tokį raudojimą raudos ant Egypto, ir visi jo žmonės bus apraudojami, taria Viešpats, Ponas Dievas.

17. Ir dvyliktame mete penkioliktoje dienoje to paties mėnesio atėjo man Pono Dievo žodis, tardamas:

18. Tu žmogaus vaike, apverk žmones Egypto, ir nustumk juos su macniųjų pagonų dukterimis žemyn po žeme pas *tus, kurie į duobę nužengia! * per. 26, 20 ir 31, 16.

19. *Kame dabar tavo paleistuvavimas? Lysk žemyn ir atsigulk prie neapipiaustytųjų! * Jėz. 14, 11. s.

20. Jie puls tarp *kardu žudytųjų. †Kardas jau yra imtas ir jau ištrauktas ant viso pulko. * Apreiš. 19, 21. † Ez. 21, 9.

21. Apie tai kalbės pekloje stiprieji karžygiai su savo pagalbninkais, kurie visi žemyn nužengę, tenai gul tarp neapipiaustytųjų ir kardu žudytųjų.

22. Tenai gul Asuras su visu savo pulku aplinkui pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė.

23. Jų kapinės yra giliai duobėje, ir jo žmonių pulkąs iš visų šalių aplink jį gul pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė, kurių visas svietas pirma prisibijojosi.

24. Tenai gul ir Elamas su visu savo pulku aplink jį pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė, ir žemyn nužengė kaip neapipiaustytieji po žeme, kurių taipjau visas svietas bijojosi; ir tur savo gėdą nešioti su nužengiančiaisiais į duobę.

25. Padėjo juos tarp užmuštųjų drauge su visu jų pulku, ir gul aplinkui pakasti; ir yra visi kaip neapipiaustytieji ir kardu žudytieji, kurių taipjau visas svietas pirma turėjo bijotis, ir tur savo gėdą nešioti su nužengian-

čiaisiais į duobę ir tarp užmuštųjų
pasilikti.
26. Tenai gul Mesek bei Tubal su
visu savo pulku aplinkui pakasti, kurie visi neapipiaustyti ir kardu žudyti yra, kurių taipjau ir visas svietas bijotisi turėjo;
27. Ir visi kiti karžygiai, kurie su neapipiaustytaisiais puolė, ir su savo karo ginklais į peklą nužengė, ir savo kardus po savo galvomis padėti turėjo, ir jų nusižengimas ant jų kaulų atėjo, kurių karžygių tačiau taipjau pasibaisėdavo visas svietas; šitaip jie tur gulėti.
28. Taipjau beje ir tu (Paraone) viduryje neapipiaustytųjų busi sutruškįtas, ir viduryje tų, kurie kardu nužudyti, gulėsi.
29. Tenai gul Edomas su savo karaliais ir su visais savo kunįgaikščiais tarp kardu nužudytųjų ir tarp neapipiaustytųjų, su kitais į duobę nužengiančiais, kurie tačiau galingi buvo.
30. Ir mielai visų šiaurės kunįgaikščių gloda bus, ir visų Zidonytų, kurie su užmuštaisiais žemyn nužengė, ir jų baisioji galybė yra išgėdįta; ir jie tur gulėti tarp neapipiaustytųjų ir kardu nužudytųjų, ir savo gėdą nešioti su tais, kurie į duobę nužengia.
31. Šitus Paraonas matys ir *tiešysis su visu savo pulku, kurie su juomi kardu yra žudyti, ir su visu savo abažu, taria Viešpats, Ponas Dievas. *Jėz. 14, 10.
32. Nės ir visas svietas tur kartunta manęs bijotis, kad Paraonas ir visa jo daugybė gulės tarp neapipiaustytųjų ir kardu nužudytųjų, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 33.

Apie urėdą dvasiškų sargų.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:
2. Tu žmogaus vaike, kalbėk prieš savo žmones ir tark jiems: jei aš kokį kardą ant žemės užvesčiau, ir tos žemės žmonės, ėmęsi iš jų kokį vyrą, jį sau *per sargą statytų, *Jėz. 62, 6. Ebr. 13, 17.
3. Ir jis matytų kardą užeinantį ant tos žemės ir trimituodamas pagraudentų žmones;
4. Kursai tada trimitos balsą girdėdamas ne norėtų graudenimo priimti, ir kardas užeitų ir jį atimtų, šito kraujas t'esie ant jo galvos.
5. Nėsa jis trimitos balsą išgirdęs, ir tačiau pagraudenimą ne priėmė, todėl jo kraujas t'esie ant jo. Ale jei kas graudenimą priima, tas savo dušią išlaikys.
6. Ale jei sargas matydamas kardą atent, į trimitą ne trimituotų, nei savo žmones ne graudentų, ir kardas užeidamas kai-kurius atimtų: šitie tiesa dėl savo grieko butų atimami, ale jų kraują aš iš sargo rankos jėškosu.
7. Taigi, tu žmogaus vaike, aš *tavę per sargą stačiau ant namų Izraėlio, kad tu, girdėdamas ką iš mano burnos, juos dėl manęs pagraudentumbei. * per. 3, 17.
8. Taigi jei aš sakau Dievo nesibijančiamjam: „tu Dievo nesibijąsis mirtinai turi prapulti;“ ir tu jam to ne sakai, kad Dievo nesibijąsis graudenimą priimtų, nuo savo griekų liautis: tai tiesa Dievo nesibijąsis dėl savo nelabo pasielgimo prapuls, ale jo kraują aš iš tavo rankos jėškosu.
9. Ale jei tu pagraudeni Dievo nesibijantįjį dėl jo pasielgimo, kad jis nuo to prisiverstų, ir jis ne nor nuo savo pasielgimo liautis, tai jis savo griekų dėl prapuls, ir tu savo dušią išvalnijai.
10. Todėl, tu žmogaus vaike, sakyk namams Izraėlio: jus šitaip kalbate: „musų griekai ir nusidėjimai gul ant musų, kad po jais sugaištame, kaipgi mes galime išlikti?“
11. Tai tark jiems: kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, *aš nesimėgstu prapuolimu Dievo nesibijančiojo, bet kad Dievo nesibijąsis prisiverstų nuo savo nelabumo ir išliktų. †Taigi ben prisiverskite nuo nelabo savo pasielgimo! Kam jus norite prapulti, jus iš namų Izraėlio? *per. 18, 23. 32. 2 Zom. 14, 14. †Jėz. 55, 7. Joėl. 2, 12. 13.
12. Ir tu žmogaus vaike, tark savo žmonėms: *jei teisusis pikto daro, tai jam nieko ne mačys, kad jis geras buvęs; ir jei Dievo nesibijąsis Dievopi verčias, tai jam nieko ne kenks, kad jis buvęs Dievo nesibijąs. Neigi teisusis ne gal tuomi išlikti, jei susigriešija. * per. 3, 20 ir 18, 24.
13. Nėsa jei aš teisiamjam tariu, jis išliksiąs; ir jis savo teisybe tikis ir pikto daro, tai viso jo gerumo ne bus minėta, bet jis prapuls visame savo nelabume, kurį jis daro.
14. Ir kad aš Dievo nesibijančiam-

jam tariu, (kad) jis pražus, ir jis nuo
savo griekų prisiverčia ir daro, kas
teisu ir ger yra,
15. Šitaip, kad Dievo nesibijąsis,
užstatą atduosti, ir *užmoka, ką jis iš-
plėšęs, ir pagal gyvasties žodį elgia-
si, nieko pikto ne darydamas: tai jis
išliks ir ne prapuls, * Luk. 19, 8.
16. Ir visų griekų, kurius jis daręs,
ne bus minėta; nėsa jis dabar daro,
kas teisu ir ger yra; todėl jis tur išlikti.
17. Tačiau sako tavo žmonės: „Po-
nas Dievas neteisiai sudija;" ale jie
patys sudija neteisiai.
18. Nėsa jei teisusis nusikreipia nuo
savo teisybės ir pikto daro, tai jis
vertai dėl to prapuola.
19. Ir jei Dievo nesibijąsis prisiver-
čia nuo savo nelabo pasielgimo ir
daro, kas teisu ir ger yra, tai juk
vertai jis tur išlikti.
20. Ir tačiau dar jus tariate: „*Ponas
Dievas neteisią provą padaro"; norint
aš jums iš namų Izraėlio kožnam pa-
gal jo darbus provą darau. * per. 18, 25.
21. Ir nusidavė dvyliktame mete po
musų apkalimo, penktoje dienoje de-
šimtojo mėnesio, atėjo pas manę
viens *ištrukęsis iš Jėruzalės ir tarė:
miestas yra perveiktas. * per. 24, 26.
22. Ir Pono Dievo ranka buvo ant
manęs tą vakarą, tam ištrukusiamjam
dar ne atėjus, ir atvėrė man mano
burną, iki jam pas manę ateinant ryt-
metyje; ir man atvėrė mano burną taip,
kad aš jau ne galėjau daugiaus tylėti.
23. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man
tarė:
24. Tu žmogaus vaike, gyvatininkai
šitų pustynių žemėje Izraėlio šitaip
šneka: „Abraomas buvo *vienintėlis
vyras, ir į tėvišką dalyką šią žemę
gavo; ale musų daug yra, taigi mums
verčiaus ta žemė tenka. * Mal. 2, 15.
25. Todėl tark jiems: taip kalba
Viešpats, Ponas Dievas: jus kraujo
ėdėte ir savo akis į dievaičius pakė-
lėte ir kraujo praliejote, ir jus din-
gotės, tą žemę gausią?
26. Beje, jus dar nesiliaujate užmu-
šystę kelti, ir biaurius daiktus darote,
ir viens kito pačią apkekšaujate, ir
dingotės, tą žemę gausią?
27. Taipo tark jiems: taip sako Vieš-
pats, Ponas Dievas: kaip tikrai aš
gyvas esmi, taip turės visi tose pu-
stynėse gyvenantieji kardu pulti, ir
kas ant laukų yra, aš žvėrims duosu
suėsti; ir kurie pilyse bei uolose
yra, maru mirs.
28. Nėsa aš tą žemę abelnai išpu-
stysu ir jos puikystei bei galybei galą
padarysu, kad kalnai Izraėlio šitaip
pusti pastotų, kad ir nieks jais ne
vaikščiotų.
29. Ir *ištirs, manę esantį Poną
Dievą, kad aš tą žemę abelnai busu
išpustijęs dėl visų jų biaurybių, ku-
rias jie daro. * per. 35, 4.
30. Ir tu žmogaus vaike, tavo žmo-
nės pakalba tavę pasieniuose ir pry-
angiuose, ir sako kožnas viens ki-
tam: „mielai eikime ir girdėkime, ką
Ponas Dievas sakąs!"
31. Ir jie pas tavę ateis į susirin-
kimą ir po tavo akių sėdės, kaip
mano žmonės, ir girdės tavo žodžius,
ale pagal tus *nieko ne darys, bet
švilpįs į tavę, ir tačiau nuo savo go-
dumo nesiliaus. * Jėz. 42, 20 ir 53, 1.
32. Ir štai, *tu jiems per dainą turi
buti, kurią jie rods dainuos ir žais.
Šitaip jie tavo žodžius girdės, ale jų
niekaip ne klausys. * Jėz. 28, 10. s.
33. Ale ateinant, kas ateiti tur, štai,
tada jie istirs, *praraką tarp jų bu-
vusį. * per. 2, 5.

Perskyrimas 34.

Apie neviernus ganytojus ir Kristų, viernąjį vyriausįjį ganytoją.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, prarakauk
prieš ganytojus Izraėlyje, prarakauk
ir tark jiems: taip sako Viešpats, Po-
nas Dievas: bėda *ganytojams Izra-
ėlio, kurie savę pačius gano! Begu
ne turėtų ganytojai kaimenę ganyti?
* Jėr. 23, 1. s. Ez. 13. 13.
3. Ale jus suėdate taukus ir apsirė-
dote vilnomis ir papiaujate penėtą;
ale avių paganyti ne norite apsiimti.
4. *Silpnasias jus ne pridabojate ir
sergančias jus ne išgydote, kas įžeista,
jus ne aprišate, kas išklydo, jus ne par-
vedate, ir kas prapuolė, jus ne sujėško-
te; bet jus aštriai ir smarkiai jas valdote.
* Zak. 11, 16.
5. *Ir mano avys yra išklydusios, lyg
nei jokio ganytojo ne turinčios, ir vi-
siems žvėrims ėdesiu pavirto, ir abelnai
išsisklaidė, * Jėz. 53, 6. Mat. 9, 36. 1 Petr. 2, 25.

6. Ir klaidinėja šen ir ten ant kalnų, ant pakilųjų kaukarų, ir išvaikytos yra per visą žemę, ir nei vieno niera, jų klausinėjančio arba jų pridabojančio.
7. Todėl girdėkite, jus ganytojai, Pono Dievo žodį!
8. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi jus mano avis duodate plėšimu pastoti, ir mano kaimenę ėdesiu visiems žvėrims, kadangi jos nei jokio ganančio ne tur, ir mano ganytojai mano kaimenės ne pridabojo, bet tokie ganytojai yra, kurie savę pačius gano, ale mano avis ne nor ganyti:
9. Todėl, jus ganytojai, girdėkite Pono Dievo žodį!
10. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš prieš ganytojus eisu, ir savo kaimenę iš jų rankų atjėškosu ir galą jiems padarysu, kad jie ne bus toliaus ganytojais irgi savę pačius daugiaus ne ganys. Aš savo avis ištrauksu iš jų nasrų, kad iš to jas jau ne suėstų daugiaus.
11. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš pats pridabosu savo kaimenę ir ją sujėškosu.
12. Kaip antai *avininkas savo avis sujėško, nuo jo kaimenės išklydusias, šitaip aš savo avis sujėškosu ir išgelbėsu jas iš visų kampų, katrul jos išsklaidytos buvo tame čėse, kada ukana ir tamsu buvo.
* Mat. 18, 12. 14. Luk. 15, 4. Jon. 10, 12—19.
13. Aš jas iš visų žmonių išvesu ir iš visų žemių surankiosu, ir jas į jų žemę įvedęs jas ganysu ant kalnų Izraėlio ir visose lankose ir visose žemės tarpupiuose.
14. Aš jas išvesu *ant geriausiųjų ganyklų, ir jų gardai ant aukštųjų kalnų Izraėlyje stovės; tenai jos minkštame garde gulės ir riebią ganyklą turės ant kalnų Izraėlio. * Ps. 23, 2.
15. *Aš pats savo aveles ganysu, ir aš joms guolį įtaisysu, taria Viešpats, Ponas Dievas. * perkš. 11, 23.
16. Aš prapuolusiąją sujėškosu, ir paklydusiąją parvesu, ir įžeistąją apraišiosu, ir negalinčiąją pridabosu; ir kuri riebi ir druta yra, aš apsergėsu, ir jos priveizdėsu, kaip pareitis.
17. Ale jums, mano kaimenei, šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, *aš provą padarysu tarp avies bei avies, ir tarp avinų bei ožių. * Mat. 25, 32.
18. Ar tai ne gana, kad jus taip gerą ganyklą turite ir taip apsčiai, aža kojomis ją sumindžiojate, ir taip gražias upeles gerti, taip apsčiai, aža į jas įėję jas sudrumstate,
19. Kad mano akys tur valgyti, ką jus savo kojomis sudrumstėte?
20. Todėl, taip taria jiems Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš provą padarysu tarp riebiųjų bei liesųjų avių,
21. Todėl, kad jus kojomis spiriate ir silpnasias šalin stumiate savo ragais, iki jas visas nuo savęs šalin išvajojus.
22. Ir aš savo kaimenę išgelbėsu, kad ji jau daugiaus ne pastos plėšimu; ir provą padarysu tarp avies bei avies.
23. Ir aš jiems įstatysu *vieną vienintėlį ganytojį, jas ganysiantį, butent savo tarną Dovidą; tas jas ganys ir joms bus ganytoju,
* Jon. 10, 12. 1 Petr. 5, 4.
24. Ir aš, Ponas Dievas, busų jų Dievu, ale mano tarnas *Dovidas bus kunigaikštis tarp jų; tai aš sakau, Ponas Dievas. * Oz. 3, 5.
25. Ir aš su jais *pakajaus derėjimą padarysu ir visas iškadingas žvėris iš žemės išgaišįsu, kad jie be baimės gyventų pusčioje, ir giriose miegotų.
* per. 37, 26. Jėz. 44, 10.
26. Aš juos ir visus savo kalnelius aplink peržegnosu, ir ant jų duosu užlyti tikru čėsu; tai bus *malonės lietus,
* Ps. 68, 10. Jėz. 44, 3. 4.
27. Kad *medžiai ant lauko savo vaisius neš, ir žemė savo ūgį duos, ir jie be baimės ant tos žemės gyvęs ir ištirs, manę esantį Poną Dievą, man sulaužius jų jungą ir juos išgelbėjus iš tų rankos, kuriems jie šlužyti turėjo. * per. 36, 30.
28. Ir jie ne bus daugiaus pagonams plėšimui, ir nei jokia žvėris ant žemės jų daugiaus ne ės; bet drąsiai gyvęs be jokios baimės.
29. Ir aš jiems prikelsu pagarbinamą čiepą, kad jau ne reiks jiems bado kęsti toje žemėje, ir jau daugiaus ne nešios savo išdarkymą tarp pagonų.
30. Ir ištirs, manę Poną Dievą, *jų Dievą, pas juos esantį, ir juos iš namų Izraėlio mano žmones esant, taria Viešpats, Ponas Dievas.
* per. 11, 20 ir 37, 23. Jėr. 31, 33.

31. Ir mielai, jus žmonės busite *kaimenė mano ganyklos, ir aš jųsų Dievu busu, taria Viešpats, Ponas Dievas.
* Ps. 100, 3. Jon. 10, 11. s.

Perskyrimas 35.

Prarakavimas prieš Edomytus.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis *prieš kalnus Sėir ir pranašauk prieš juos, * per. 25, 8.
3. Ir tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisu prieš tavę, tu kalne Sėir, ir savo ranką prieš tavę ištiesęs tavę abelnai pustą padarysu.
4. Aš tavo miestus padarysu negyvenamus, kad tu į pustynę pavirsi, ir *ištirsi, manę esantį Poną Dievą; * per. 7, 27 ir 28, 22.
5. Todėl, kad jus amžinai nepriteliais este vaikams Izraėlio, ir juos į kardą įvarote, kada jiems negerai tikos, ir jų griekas buvo pabaigtas.
6. Todėl, kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš ir tavę kruviną padarysu, ir kraujo (praliejimui) ne išbėgsi; *kadangi tu krauju pasigėrėjai, tai tu kraujui ne išbėgsi.
* Apr. 13, 10.
7. Ir aš kalną Sėir pustą ir negyvenamą padarysu, kad nieks ant jo ne keliaus, nei vaikščios.
8. Ir visus jo kalnus ir kaukaras, daubas ir visus tarpkalnius pripildysu negyvais, kurie kardu žudyti tenai gulės.
9. Ir mielai, amžiną pusčią aš tavę padarysu, kad nieks tavo miestuose ne gyventų; ir jus *ištirsite, manę esantį Poną Dievą. * per. 36. 11.
10. Ir dėl to, kad tu tari: „šitie dveji žmonės su abejomis žemėmis tur man tekti, ir mes jas įveiksime, norint Ponas Dievas tenai gyvena:“
11. Dėl to, kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, *aš pagal tavo pykimą ir neapykantą su tavimi darysu, kaip tu su jais darei iš didžios neapykantos, ir pažįstamas busu tarp jų, man tavę pakoravojus.
* Jėr. 33, 1.
12. Ir ištirsi, manę, Poną Dievą, išgirdusį *visą tavo bluznijimą, kurį tu kalbėjai prieš kalnus Izraėlio, ir sakei: „jie yra išpustyti ir mums ant sugaišinimo duoti.“ * Jėz. 37, 28. 29.
13. Ir prieš manę pasigyrėte, ir daug zaunijote prieš manę; tai aš girdėjau.
14. Taigi taipo kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš tavę pusčią padarysu, kad visos žemės džiaugtųs.
15. Ir kaip tu pasidžiaugei iš tėviškų dalykų namų Izraėlio todėl, kad jie pusti buvo pastoję, lyg šitaip aš tau padarysu, kad kalnas Sėir pustas tur buti drauge su visu Edomu; ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 36.

Pažadėjimas kuniškojo ir dvasiškojo išgelbėjimo.

Ir tu žmogaus vaike, pranašauk *kalnams Izraėlio ir tark: klausykite Pono Dievo žodžio, jus kalnai Izraėlio! * per. 6, 2.
2. Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad nprietelius iš jųsų pasigyrė: „*čeba, amžinosios aukštybės dabar mums į tėviškę teko!“ * per. 25, 3.
3. Todėl pranašauk ir tark: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus iš visų šalių išpustija ir išgaišina, ir likusiems pagonams tekote, ir žmonių liežuviais skelbiami este ir biauriai aptariami,
4. Todėl girdėkite, jus kalnai Izraėlio, Viešpaties, Pono Dievo žodį! Taip sako Viešpats, Ponas Dievas, taip kalnams, kaip ir kalneliams, upeliams ir dauboms, negyvenamoms pustynėms ir apleistiems miestams, kurie likusiems pagonams aplink plėšimu ir apjuoku pastojo;
5. Ir mielai, šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo *degančiame papykyje kalbėjau prieš užsilikusiuosius pagonus ir prieš visą Edomą, kurie mano žemę užėmė, iš visos širdies pasidžiaugdami ir juokte išjuokdami, ją supustysią ir išplėšysią. * Ps. 79, 5.
6. Todėl pranašauk apie žemę Izraėlio, ir tark kalnams ir kalneliams, upeliams ir dauboms: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš keršydamas ir didei pykdamas kalbėjau, kadangi jus tokį pagonų apjuoką turite nešioti.
7. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo ranką *pakeliu, kad jųsų kaimynai, pagonai aplink, vėl savo gėdą nešios. * 2 Maiž. 6, 8.
8. Ale jus, kalnai Izraėlio, vėl žaliuosite ir savo vaisių nešite mano žmonėms Izraėlio; ir po neilgų metų taipo bus.

9. Nėsa štai, aš vėl pas jus atsigręšu ir į jus žiurėsu, kad jus apbudavoti ir apsėti busite;
10. Ir aš žmonių daugybę pas jus pagamįsu, visą Izraėlį visai; ir miestai vėl bus apgyvenami, ir pustynės vėl apbudavotos.
11. Beje, aš pas jus žmonių ir galvijų daugybę privaisįsu, kad jus daugsįsitės ir augsite. Ir aš jus vėl įstatysu, kur pirma gyvenote, ir daugiaus jums gero padarysu, ne kaip pirma kuo čėsu; ir *ištirsite, manę esantį Poną Dievą. * per. 35, 4 ir 37, 6.
12. Aš jums žmonių atvesu, kurie bus mano žmonės Izraėl, tie tavę sau laikys, ir jiems tėvišku dalyku busite, ir ne busite daugiaus be tėviško dalyko palikti.
13. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kadangi taip apie jus kalba: „tu žmones suėdei ir savo žmones be tėviškų dalykų palikai,"
14. Todėl tu jau ne daugiaus žmonių ėsi, nei savo žmones be tėviškų dalykų ne paliksi, taria Viešpats, Ponas Dievas.
15. Ir aš jau ne duosu tau išgirsti daugiaus išdarkymo pagonų, neigi ne nešiosi daugiaus išjuokimą pagonų, neigi ne paliksi daugiaus savo žmones be tėviškų dalykų, taria Viešpats, Ponas Dievas.
16. Ir Pono Dievo žodis vėl man atėjo:
17. Tu žmogaus vaike, kada namai Izraėlio savoje žemėje gyveno ir tą apbiaurino savo pasielgimais ir darbais, kad jų pasielgimas po mano akių buvo *lyg nečystumas kokios moteriškės savo ligoje, * Jėz. 64, 6.
18. Tai aš savo didį papykį ant jų *išpyliau dėl kraujo, kurį jie žemėje buvo praliejęs, ir tą buvo apbiaurinę savo dievaičiais. * per. 7, 8.
19. Ir *išsklaidinau juos į pagonus, ir išdulkinau juos į žemes, ir apsudijau juos pagal jų pasielgimą ir darbus. * per. 20, 23 ir 22, 15.
20. Ir jie pagonų budą priėmė, į kurius jie iškako, ir *darkė mano šventąjį vardą, kad apie juos buvo kalbama: „begu tai Pono Dievo žmonės yra, tie, kurie turėjo iš savo žemės išeiti?" * Jėz. 52, 5. s.
21. Ale aš čėdijau *savo šventojo vardo, kurį namai Izraėlio buvo darkę tarp pagonų, į kurius jie iškako. * per. 20, 9. 4 Maiž. 14, 14. s.
22. Todėl tu namams Izraėlio turi sakyti: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš tai ne dėl jųsų darau, jus iš namų Izraėlio, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jus darkėte tarp pagonų, į kurius jus iškakote.
23. Nės aš savo didįjį vardą, per jus po pagonų akimis darkytą, kurį jus tarp jų darkėte, šventu padarysu. Ir pagonai *ištirs, manę esantį Poną Dievą, taria Viešpats, Ponas Dievas, kad aš po jų akimis ant jųsų pasirodysu, šventu esąs. * per. 30, 8 ir 32, 15 ir 37, 28.
24. Nės aš parvesu jus iš pagonų ir jus suvadinėsu iš visų žemių ir vėl į jųsų žemę įvesu.
25. Ir *apšlakstysu jus čystu vandenimi, kad čystyti busite nuo visų savo nečystybių, ir nuo visų jųsų dievaičių aš jus čystysu. * Jėz. 41, 3. Zak. 13, 1. Ep. 5, 26.
26. *Ir aš jums naują širdį ir naują dvasę į jus duosu; ir atimsu akmens širdį iš jųsų kuno ir duosu jums kunišką širdį; * per. 11, 19. Jėr. 32, 39. per. 24, 7.
27. *Aš savo dvasę į jus duosu, ir jus tokius žmones padarysu, kurie †pagal mano prisakymus pasielgsis ir mano provas laikys ir jas tikrai pildys. * per. 39, 29. † per. 37, 24.
28. Ir jus gyvęsite žemėje, kurią aš jųsų tėvams davęs esmi, ir *busite mano žmonėmis, ir aš busu jųsų Dievu. * per. 34, 30. Jėr. 31, 33.
29. Ir aš jus atvalnysu nuo visų jųsų nečystybių; ir rugiams pašauksu ir juos daugsįsu, ir ne duosu jums brangią gadynę ateiti.
30. Aš *vaisius ant medžių ir ugį ant lauko daugsįsu, kad jus pagonai daugiaus ne apjuoks dėl brangybės. * Zak. 8, 12.
31. Tada *jus minėsite savo netikumo ir savo darbų, kurie ne geri buvo, ir gailėsitės dėl savo griekų ir bedievystės. * per. 16, 61. 63 ir 20, 43.
32. Toktai aš darysu, ne dėl jųsų, taria Viešpats, Ponas Dievas, kad tai žinotumbite; bet jus turėsite gėdėtis ir apsiraudonuoti, jus iš namų Izraėlio, dėl savo pasielgimo.
33. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: tame čėse, kada aš jus čystysu nuo jųsų griekų, tai aš miestus vėl

apsodįsu, ir pustynės vėl bus apbudavotos.
34. Žemė išpustytoji vėl bus ariama
už tai, kad ji pustynė buvo, kad tai
matytų visi per tą pereinantieji,
35. Ir sakytų: „šita žemė buvo išpustyta, ir dabar ji yra lygi linksmam
daržui; ir šie miestai buvo sugaišinti,
negyvenami ir suplėšyti, ir dabar stov
neįveiktinai pabudavoti."
36. Ir atstankos pagonų aplink jus
tur ištirti, manę esantį Poną Dievą,
budavojantį, kas sudraskyta, ir apsodinantį, kas pusta buvo; *aš, Ponas
Dievas, tai sakau ir taipojau darau.
* per. 17, 24.
37. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš vėl duosu pasiklausti nuo
namų Izraėlio, kad aš jiems pasirodyčiau; ir aš juos privysdįsu žmonėmis, lyg kokią žmonių kaimenę.
38. Lyg kaip šventųjų kaimenė, kaip
kaimenė Jėruzalėje jų šventėse, taip
sugaišintieji miestai pilni bus žmonių pulkų, ir jie ištirs, manę esantį
Poną Dievą.

Perskyrimas 37.

Išgelbėjimas ir susivienijimas Izraėlitėnų paveikslais padrutinamas.

Ir Pono Dievo ranka, atėjusi ant
manęs, išvedė manę Pono Dievo Dvasėje ir pastatė manę į platų lauką,
pilną kaulų.
2. Ir jis tenai manę visur pervadžiojo, ir štai, daug tų kaulų gulėjo ant
lauko; ir štai, jie buvo labai sudžiuvę.
3. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike,
begu dingais, šitus kaulus vėl atgysiančius? Ir aš tariau: Viešpatie,
Pone Dieve, tai tu tikrai žinai.
4. Ir jis tarė man: pranašauk apie
šitus kaulus ir tark jiems: jus sudžiuvusieji kaulai, girdėkite Pono
Dievo žodį!
5. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie šitus kaulus: štai, aš dvasę
jums įdėsu, kad gyvi busite.
6. Aš jums *duosu gyslas, ir mėsą
jums duosu užaugti, ir oda apvilksu ir
jums kvapą duosu, kad vėl gyvi busite ir ištirsite, manę esantį Poną
Dievą. * Job. 10, 11.
7. Ir aš *pranašavau, kaip man buvo
paliepta; ir štai, užimas rados, man
be pranašaujant, ir štai, susijudino;
ir anie kaulai vėl susiėjo, kožnas
kaulas prie savo kaulo. * perkš. 10.
8. Ir aš regėjau, ir štai, užaugo ant
jų gyslos ir mėsa, ir jis aptraukė juos
oda; ale kvapo dar juose ne buvo.
9. Ir jis tarė man: pranašauk vėjui!
pranašauk, tu žmogaus vaike, ir tark
vėjui: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: vėje, ateik šen iš keturių vėjų,
ir pusk į šitus numarįtuosius, kad
vėl gyvi butų!
10. Ir aš *pranašavau, kaip jis man
buvo paliepęs. Tai įėjo kvapas į juos,
ir jie vėl gyvi buvo ir stojosi ant
savo kojų. Ir jų buvo labai didis
abažas. * perkš. 7.
11. Ir jis tarė man: tu žmogaus
vaike, šitie kaulai yra visi namai
Izraėlio. Štai, dabar jie sako: „musų
kaulai yra sudžiuvę, ir musų lukestis
prapuolęs, ir mes atlikome."
12. Todėl prarakauk ir tark jiems:
taip kalba Viešpats, Ponas Dievas:
štai, aš jųsų kapus atversu, ir jus,
savo žmones, iš tų iškelsu ir jus į
žemę Izraėlio įvesu;
13. Ir *ištirsite, manę esantį Poną
Dievą, kad aš jųsų kapus busu atvėręs ir jus, savo žmones, iš jų iškėlęs. * per. 36, 38.
14. Ir aš savo Dvasę į jus duosu,
kad jus vėl gyvi busite, ir įstatysu
jus į jųsų žemę; ir ištirsite, manę
esantį Poną Dievą. Aš tai kalbu, o
tai ir darau, taria Ponas Dievas.
15. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man
tarė:
16. Tu žmogaus vaike, ėmęs sau
medį parašyk ant to: tai Judo ir
vaikų Izraėlio bei draugų jų. Ir vėl
kitą medį ėmęs parašyk ant to: tai
Juozėpo, butent medis Epraimo ir
visų namų Izraėlio bei jų draugų.
17. Ir sudėk vieną su kitu, kad butų
vienas medis tavo rankoje.
18. Taigi, jei tavo žmonės tau sakydami tars: „ar tu mums ne nori parodyti, ką tu tuomi misliji?"
19. Tai tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš imsu Juozėpo medį, kursai rankoje Epraimo,
ir jų draugus, gimines Izraėlio, ir sudėsu juos su medžiu Judo ir vieną
medį iš jų padarysu, ir jie bus vienas daiktas mano rankoje.

20. Ir turi šitaip tuodu medžiu, ant
kurių rašei, savo rankoje laikyti po
jų akimis.
21. Ir turi jiems sakyti: taip sako
Viešpats, Ponas Dievas: štai, *aš
pargabęsu vaikus Izraėlio iš pagonų,
į kurius jie nusitraukė, ir surinksu
juos iš visų kampų ir juos vėl į jų
žemę parvesu. * per. 36, 24.
22. Ir padarysu iš jų *vienus tus
pačius žmones toje žemėje ant kalnų
Izraėlio, ir jie visi turės vieną tą patį
karalių, ir ne bus daugiaus dveji
žmonės, nei į dvi karalysti skirti;
* Oz. 1, 11. Jon. 10, 16.
23. Ir ne apsibiaurįs daugiaus su savo
dievaičiais ir biaurescžiais bei visokiais
griekais. Aš juos išgelbėsu iš visų
vietų, kur jie susigriešijo, ir čystysu
juos, ir jie *bus mano žmonėmis, ir
aš busu jų Dievu. * per. 36, 28. Jėr. 24, 7.
24. Ir *mano tarnas Dovidas bus
jiems karalius ir jų visų vienintėlis
ganytojis. Ir jie vaikščios mano pro-
vose ir mano prisakymus pildys ir
pagal tus pasielgsis. * per. 34, 23.
25. Ir jie vėl gyvęs žemėje, kurią
aš savo tarnui Jokubui davęs esmi,
kurioje jųsų tėvai gyveno; jie ir jų
vaikai ir vaikų vaikai tenai gyvęs
amžinai; ir mano tarnas Dovidas bus
jiems amžinai per kunįgaikštį.
26. Ir aš su jais *pakajaus derėjimą
derėsu, tas bus amžinu derėjimu su
jais; ir juos išlaikysu ir daugsįsu, ir
mano šventinyčia tarp jų bus amžinai.
* per. 34, 25. Jėz. 54, 10 ir 31, 31. s.
27. Ir aš *tarp jų gyvęsu ir busu
jų Dievu, ir jie bus mano žmonėmis;
* 2 Kor. 6, 16. Apreiš. 21, 3.
28. Kad ir *pagonai ištirtų, manę
esantį Poną Dievą, Izraėlį šventi-
nantį, kad mano šventinyčia tarp jų
bus amžinai. * per. 36, 36.

Perskyrimas 38.

Apie išsitraukimą Gogo ir Magogo prieš Dievo žmones.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:
2. Tu žmogaus vaike, kreipkis savo
akimis ties *Gogu, esančiuoju žemėje
†Magog, vyriausiuoju kunįgaikščiu Mė-
seke bei Tubale, ir pranašauk apie jį,
* per. 39, 1. † Apr. 20, 8.
3. Ir tark: taip taria Viešpats, Po-
nas Dievas: štai, aš ant tavęs eisu,
Goge, tu vyriausiasis iš viešpačių
Mėseke bei Tubale.
4. Štai, aš tavę aplink kraipysu ir tau
*brizgilą įdėsu į tavo burną ir išvesu
tavę su visu tavo abažu, žirgais ir vy-
rais, visais pilnai išrėdytais, kurių didis
yra pulkas, kurie visi tur skydų ir at-
sargų ir kardų. *per. 29, 4. 2 Kar. 19, 28. Ps. 32, 9.
5. Tu vediesi su savimi Persionų,
Murinų ir Libyonų, kurie visi atsar-
gas bei šalmus nešioja;
6. Priegtam Gomerį ir visą jo abažą
su namais Togarma, kurie į šiaurę
stov, su visu jo abažu; ir mielai tu
daugybę svieto žmonių su savimi vedi.
7. Nugi, prisitaisyk tikrai, tu ir visi
tavo pulkai, kurie prie tavęs yra ir
buk tu ant jų vyresnysis!
8. Po ilgo čėso tu busi atlankomas.
Paskiausiame čėse tu ateisi į tą žemę,
iš kardo atgrąžįtąją, ir iš daug svieto
žmonių susiėjusiąją, butent ant kalnų
Izraėlio, kurie ilgą čėsą pusti buvo,
ir dabar išvesti iš daug svieto žmo-
nių, ir visi be baimės gyvena.
9. Tu aukštyn trauksies ir užeisi nei
didė kokia vėtra; ir busi nei kokia debe-
sis, žemę apdengsianti, tu ir visas tavo
abažas, ir žmonių daugybė su tavimi.
10. Taip taria Viešpats, Ponas Die-
vas: tame čėse tu tai daryti apsiimsi
ir savo mislyje pikto mislysi,
11. Ir dumosi: „aš tą žemę be muro
užklupsu ir ant tų užeisu, kurie tykai
ir be baimės gyvena, kurie visi be
muro ten sau sėdį, ir ne tur nei už-
kaiščių, nei vartų;“
12. Kad tu plėšyte plėšytumbei ir
draskyte draskytumbei, ir savo ranką
paleistumbei ant sugaišįtųjų ir vėl
gyvenamųjų, ir ant tų žmonių, kurie
iš pagonų yra sugraibstyti ir prie
galvijų bei gyvenimo dirbinėja ir vi-
duryje žemės gyvena.
13. Karalystė Saba, Dėdan, ir pirkliai
ant jurių, ir visi macnieji, tenai esan-
tieji, tau sakys: „bemielai, tu atėjai
tikrai išplėšyti, ir savo pulkus su-
vadinai išdraskyti, kad atimtumbei
aukso bei sidabro ir surinktumbei
galvijų bei lobio, iki plėšimą su-
plėštumbei.“
14. Todėl prarakauk, tu žmogaus
vaike, ir tark į Gogą: taip sako Vieš-
pats, Ponas Dievas: bau ne taip yra?
kad tu numanysi mano žmones Izraėl
be baimės gyvenant,

15. Tai tu ateisi iš savo kampo, butent nuo (žemės) kraštų šiaurės linkai, tu ir daugybė žmonių su tavimi, visi raiti, didis pulkas ir abažas, daug galįs;
16. Ir *trauksies aukštyn ant mano žmonių Izraėl lyg debesis, žemę apdengti. Toktai nusiduos paskiausiame čėse. Ale aš dėl to tavę į savo žemę atvesu, kad pagonai manę pažintų, kaip aš ant tavęs, Goge, šventįtas busu po jų akių. * perkš. 9.
17. Taip sako Viešpats, Ponas Dievas: tu tas esi, apie kurį aš senose gadynėse sakęs esmi per savo tarnus, prarakus Izraėlyje, tuočės pranašaujančius, kad aš tavę ant jų užvesiąs.
18. Ir tai nusiduos tame čėse, kad Gogas ateis ant žemės Izraėlio, taria Viešpats, Ponas Dievas, tai aukštyn trauksis mano papykys mano didžiausiojo narso.
19. Ir aš toktai kalbu savo keršte ir karštyje savo papykimo; nės tame čėse didis padrebėjimas bus žemėje Izraėlio,
20. Aža drebės po mano akių jurių žuvys, padangių paukščiai, lauko galvijai, ir viskasgi, kas kruta ir krebžda ant žemės, ir visi žmonės, esantieji ant žemės; ir kalnai bus parversti, ir sienos ir visi murai pargrius ant žemės.
21. Ale ant jo aš atvadįsu kardą nuo visų mano kalnų, taria Viešpats, Ponas Dievas, kad kožno kardas eis prieš kits kitą.
22. Ir aš provą jam padarysu maru ir krauju, ir duosu *lyti skaudų lietų su didžiais ledais, ugnimi ir siera ant jo ir ant jo abažo ir ant tos žmonių daugybės, kuri su juomi yra. *Ps.11,6. Apr.20,9.
23. Šitaipgi aš šlovingas, šventas ir pažįstamas busu po akimis daug pagonų, kad *jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą. * per. 29, 6.

Perskyrimas 39.

Apie pamušimą Gogo ir Magogo ir pasielgimą Dievo žmonių.

Ir tu žmogaus vaike, prarakauk prieš *Gogą ir tark: šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant tavęs eisu, Goge, tu vyresnysis iš viešpačių Mėseke bei Tubale. *per.38,2. Apreiš.20,8.
2. Štai, aš tavę aplinkui kraipysu ir jaukįsu, ir ateidįsu tavę šen iš pakraščių šiaurės ir užvesu ant kalnų Izraėlio.
3. Ir tau strielnyčią iš tavo kairės rankos išdaužysu, ir tavo strielas iš tavo dešinės rankos išmesu.
4. Ant kalnų Izraėlio tu busi pagulдytas, tu su visu savo abažu ir su pulku, prie tavęs esančiu. Aš tavę *paukščiams, iš kur jie ir atlekia, ir lauko žvėrims paduosu suėsti.
*per.29,5 ir 32,4.5. Apr.19,17.18.
5. Tu ant žemės lauko gulėsi; nės aš, Ponas Dievas, tai sakiau.
6. Ir aš ugnį mesu ant Magogo ir ant salose be baimės gyvenančių, ir ištirs, manę esantį Poną Dievą.
7. Nėsa aš savo šventąjį vardą žinomą darysu tarp savo žmonių Izraėl, ir ne duosu savo šventąjį vardą daugiaus išgėdįti; bet pagonai ištirs, manę esantį Poną Dievą, Šventąjį Izraėlyje.
8. Štai, tai jau atėjo ir nusidavė, taria Viešpats, Ponas Dievas, tai yra ta diena, apie kurią aš kalbėjau.
9. Ir miesčionys miestuose Izraėlio išėję ugnį pakurs ir sudegįs ginklus, atsargas, skydus, strielnyčias, strielas, kucius, vėzdus ir ilgasias ragotines; ir septynis metus iš šitų ginklų ugnį sau kuręs,
10. Kad jiems ne reiks malkų iš lauko parsinešti, nei girioje pasikirsti, bet iš tų ginklų jie ugnies turės; ir išplėšys tus, kurių jie išplėšyti yra, ir apdraskys tus, kurių jie buvo apdraskomi, taria Viešpats, Ponas Dievas.
11. Ir nusiduos tame čėse, aš duosu Gogui vietą kapinėms tenai Izraėlyje, butent tą daubą, kur einama ant marių į rytus, taipo, aža pro šalį einantieji to pasibiaurės, kad tenai Gogas su jo pulku pakastas, ir vardu bus Gogo pulkų duobė.
12. Ir juos pakas namai Izraėlio septynis mėnesius, kad žemė butų čystyta.
13. Beje visiems žemės žmonėms teks juos pakasti, ir garbės iš to turės, kad aš tą dieną savo šlovę parodęs, taria Viešpats, Ponas Dievas.
14. Ir jie išskirs žmonių, kurie nepaliaudami žemėje aplink vaikštinėja, ir su tais duobkasiai, jeib palaidotų atstanką ant žemės, kad ji apčystyta butų; po septynių mėnesių tai tardinės.
15. Ir tie, kurie žemėje aplink vaikštinėja ir kokį žmogaus kaulą išvys,

tie ženklą prie jo pastatys, iki duob-
kasiai ir tą į Gogo pulkų duobę pakas.
16. Taipjau ir miestui bus vardas
Amona (kruva). Šitaip jie žemę iščystys.
17. Taigi, tu žmogaus vaike, taip
kalba Viešpats, Ponas Dievas: sakyk
visiems paukščiams, iš bile kur jie
lekia, ir visoms laukų žvėrims: *su-
sirinkite ir eikite šen, susiraskite iš
visų kampų į pulką ant mano †pa-
piovimo apieros, kurią aš jums pa-
piauju, didę papiovimo apierą ant
kalnų Izraėlio, ir ėskite mėsos ir ger-
kite kraujo! *Jėr. 12, 9, Apr. 19, 17. 18. †Jok. 5, 5.
18. Macniųjų mėsą jus ėsite, ir kraują
vyresniųjų ant žemės jus gersite, avi-
nų, avinaičių, ožių, jaučių, kurie visi
riebus ir tikrai yra papenėti.
19. Ir riebiojo ėskite, iki priėdant, ir
kraujo gerkite, iki apsigeriant, iš papio-
vimo aukos, kurią aš jums papiauju!
20. Dabar jau sotįkitės prie mano
stalo iš (pamuštųjų) žirgų ir raitelių, iš
macniųjų ir visokių kariauninkų! ta-
ria Viešpats, Ponas Dievas.
21. Ir aš savo šlovę išnešiosu į pa-
gonus, kad visi pagonai matytų mano
provą, kurią aš padariau, ir mano
ranką, kurią aš prie jų pridėjau;
22. Ir šitaip namai Izraėlio ištirtų,
manę esantį Poną Dievą, jų Dievą,
iš tos dienos ir potam;
23. Ir pagonai ištirtų, kaip namai
Izraėlio dėl savo nusižengimo šalin
išvesti esą, ir kad jie prieš manę buvo
susigriešiję. Todėl aš savo akis nuo
jų *paslėpiau ir juos padaviau į ran-
kas jų priešininkų, kad jie visi kardu
pulti turėjo. * Jėz. 54, 8.
24. Aš jiems padariau, kaip jų grie-
kai ir peržengimai užpelnė, ir šitaip
savo akis nuo jų paslėpiau.
25. Todėl taip kalba Viešpats, Ponas
Dievas: dabar aš kalėjimą Jokubo
nukreipsu ir visų Izraėlio namų su-
similsu, ir gailiai eisu už šventąjį
savo vardą.
26. Ale jie savo gėdą ir visus savo
griekus, kuriais jie prieš manę susigrie-
šijo, nešios, kad jau be baimės savo
žemėje gyvęs, niekam jų ne gandinant,
27. Ir aš juos vėl iš svieto žmonių
parvedęs ir iš jų neprietelių žemių
surankiojęs, ir aš juose šventįtas
busu po akimis daugumo pagonų.
28. Šitaip jie ištirs, *manę esantį
Poną Dievą, jų Dievą, kursai daviau
juos į pagonus išvesti ir vėl į jų
žemę suvesti, ir nei vieno jų tenai
ne palikau. * perkš. 22.
29. Ir savo akis daugiaus nuo jų
ne paslėpsu; nėsa *aš savo Dvasę
ant namų Izraėlio išliejau, taria Vieš-
pats, Ponas Dievas. * per. 36, 25. Jėz. 44, 3.

Perskyrimas 40.

Apie naujosios bažnyčios prybutį.

Dvidešimt penktame mete musų ka-
lėjimo, meto pradžioje, dešimtoje die-
noje mėnesio, tai yra keturioliktasis
metas, miestui jau įveiktam, toje pa-
čioje dienoje Pono Dievo ranka ant
manęs atėjo ir manę tenjau nuvedė
2. Dievo regėjimuose, butent į žemę
Izraėlio, ir pastatė manę ant labai
aukšto kalno; ant to buvo lyg koks
budavotas miestas iš pietų šenlinkai.
3. Ir jam manę ten nuboginus, štai,
b'esąs tenai vyras, kursai žiurint
buvo nei varias; tas turėjo savo ran-
koje lininį šniurą ir *matuojamą ryk-
štę, ir stovėjo po (bažnyčios) vartais.
* Apr. 21, 15.
4. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike,
*matyk ir girdėk ir pridėk širdį prie
to viso, ką aš tau parodysu! Nėsa
dėl to tu šen esi atbogįtas, kad aš tai
tau parodyčiau, kad tu tai vislab, ką
regi, praneštumbei namams Izraėlio.
* per. 44, 5.
5. Ir štai, muras b'esąs iš lauko ap-
sukai aplink tus namus; ir tas vyras
turėjo tą matuojamąją rykštę rankoje,
ta buvo šešių mastų ilgio; kožnas
mastas per plaštaką ilgesnis buvo už
kitą (prastą) mastą. Ir jis matavo tos
budavonės pločio vieną rykštę ir
aukščio taipojau vieną rykštę.
6. Ir jis atėjo pas vartus, į rytus sto-
vinčius, ir užėjo aukštyn jų pakopo-
mis ir matavo vartų slenksčius, kož-
no vieno slenksčio plotį vieną rykštę.
7. Ir tas kamaras, kurios iš abiejų
šalių vartų buvo, jis taipjau matavo,
ilgio vieną rykštę ir pločio vieną
rykštę; ir tarpas tarp tų kamarų buvo
penkių mastų. Ir jis taipojau ma-
tavo ir vartų slenksčius prie prybaž-
nyčio iš vidaus vieną rykštę.
8. Ir jis matavo prybažnytį prie
vartų iš vidaus vieną rykštę.

9. Ir matavo vartų prybažnytį aštuonių mastų, ir jo stulpus dviejų mastų, ir pryangį iš vidaus vartų.
10. Ir tų kamarų buvo iš kožnos šalies po tris prie vartų į rytus, kožna viena taip plati kaip kita; ir iš abiejų šalių stovėjo stulpai vieno didumo.
11. Potam jis matavo platumą durų vartuose, butent dešimt mastų, ir vartų ilgį trylika mastų.
12. Ir pryšakyje ties anoms kamaroms buvo tarpas iš abiejų šalių po vieną mastą; ale kamarų kožna buvo šešių mastų iš abiejų šalių.
13. Priegtam jis matavo vartus nuo kamaros stogo iki vartų stogui, dvidešimt ir penkis mastus pločio; ir stovėjo anga prieš angą.
14. Jis ir stulpų padarė šešisdešimtis mastų, ir ties kožnu stulpu pryangį apsukai aplink vartus.
15. Ir iki prybučio prie vidutiniųjų vartų, kur einama, buvo penkisdešimts mastų.
16. Ir buvo ankšti langeliai prie kamarų ir palėpių į vidų prie vartų apsukai aplinkui. Taipjau buvo ir langai viduje prie kamarų aplinkui, ir prie stulpų aplinkui buvo palmų šakelės išpiaustytos.
17. Ir jis nuvedė manę tolyn pas kraštinįjį prybažnytį, ir štai, tenai be esą kamarėlių ir asla padaryta, prybažnytyje aplinkui; ir trisdešimts kamarėlių ant tos aslos.
18. Ir aukštesnioji asla prie vartų buvo, kaip ilgi vartai buvo, prie žemesniosios aslos.
19. Ir jis matavo plotį žemesniųjų vartų ties vidutiniuoju prybučiu iš lauko šimtą mastų, taip į rytus, kaip į šiaurę.
20. Šitaip matavo ir tus vartus, kurie į šiaurę stovėjo ties kraštiniuoju prybučiu, pagal ilgį ir plotį.
21. Ogi ir tie iš abejų šalių turėjo trejas kamaras. Ir taipojau ir turėjo savo stulpus ir prybučius, lyg taip dideles, kaip prie pirmųjų vartų, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt bei penkių mastų pločio.
22. Ir taipjau turėjo savo langus bei savo prybučius, bei savo palmų šakeles išpiaustytas, lyg kaip vartai į rytus; ir turėjo septynes pakopas (laipsnius), kuriomis aukštyn buvo einama, ir už tų turėjo savo prybutį.
23. Ir buvo tie vartai prie vidutiniojo prybažnyčio ties vartais, į šiaurę bei į rytus stovinčiaisiais; ir matavo šimtą mastų nuo vienų vartų iki antrųjų.
24. Potam jis nuvedė manę pietunlinkai, o štai, ir tenai buvo vieni vartai į pietus; ir jis matavo jų stulpus ir pryanges, lyg kaip anų.
25. Ir tie turėjo langų bei prybučių aplinkui, lyg kaip anie langai, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt bei penkių mastų pločio.
26. Ir buvo taipjau septynios pakopos aukštyn, ir prybutis pryšakyje, ir palmų šakelės išpiaustytos abišaliai jo stulpų.
27. O jis matavo ir vartus vidutiniojo prybažnyčio į pietus, butent šimtą mastų nuo vienų vartų pietunlinkai iki antrųjų.
28. Ir jis įvedė manę tolyn pietų vartais į vidutinįjį prybažnytį, ir matavo tus vartus pietunlink, lygiai didžius kaip kitus,
29. Su jų kamaromis, stulpais ir prybučiais, ir su langais bei tų pryangiais, lyg dideis, kaip anie aplinkui, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.
30. Ir buvo aplinkui viens prybutis, ilgas dvidešimt ir penkių mastų ir platus penkių mastų.
31. Šitas stovėjo pryšakyje ties kraštiniuoju prybažnyčiu, ir taipjau turėjo palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų; ale buvo aštuonios pakopos aukštyn eiti.
32. Potam nusivedė jis manę prie vidutiniųjų vartų į rytus; ir matavo tus, didumu lygius kitiems aniems,
33. Su jų kamaromis, stulpais ir prybučiais, ir jų langais ir pryangėmis aplinkui, lyg taip didės, kaip anos kitos, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.
34. Ir turėjo taipjau prybutį ties kraštiniuoju prybažnyčiu, ir palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų iš abiejų šalių, ir aštuones pakopas aukštynai.
35. Potam jis manę nusivedė pas vartus į šiaurę; tus matavo jis lyg taip didžius, kaip anus kitus,
36. Su jų kamaromis, stulpais ir pry-

bučiais, ir jų langais ir pryangėmis aplinkui, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.
37. Ir taipojau turėjo vieną prybutį ties prybažnyčiu kraštiniuoju, ir palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų abišaliai, ir aštuones pakopas aukštynai.
38. Ir žemai prie stulpų prie kožnų vartų buvo kamara su anga, katrul deginimo apieros (mėsa) buvo čystijama.
39. Ale prybutyje už vartų stovėjo iš abiejų šalių dveji stalai, ant kurių deginimo apieros, griekų apieros ir kaltybės apieros buvo piautinos.
40. Ir laukan į šalį, kur aukštyn einama pas vartus į šiaurę, stovėjo taipojau du stalu; ir antroje šalyje po vartų prybučių taipojau du stalu.
41. Šitaip į abi šali ties vartais stovėjo po keturis stalus, tai yra aštuoni stalai iš viso, ant kurių apieros papiaujamos buvo.
42. Ir tie keturi stalai, deginimo apierai darytieji, buvo kaltų akmenų, kožnas pusantro masto ilgio ir pločio, ir vieno masto aukščio, ant kurių dedami buvo visokie rykai papiovimui deginimo apierų ir kitų apierų.
43. Ir buvo aplinkui lystelės, į vidų lenktos, plaštakos mierą aukščio. Ir ant tų stalų dėtina buvo mėsa apierų.
44. Ir laukan už vidutiniųjų vartų buvo kamaros giedotojams vidutiniame prybažnytyje, viena ant šalies arti vartų į šiaurę, ta stovėjo prieš pietus; antroji ant šalies į rytus, ta stovėjo prieš šiaurę.
45. Ir jis tarė man: kamara į pietus pareitis kunįgams, kurie tuose namuose tur šlužyti;
46. Ale kamara į šiaurę pareitis tiems kunįgams, kurie ant altoriaus šlužmą atliekti. Tai yra vaikai Zadoko, kurie vieni iš vaikų Lėvy po akių Pono Dievo tur stotis, jam šlužydami.
47. Ir jis matavo ruimą tų namų, butent šimtą mastų ilgio ir šimtą mastų pločio, keturiais lygiais kampais; ir altorius stovėjo lyg ties bažnyčios pryšakiu.
48. Ir jis manę išsivedė į bažnyčios pryangį ir matavo tą prybažnytį, penkis mastus į kožną šalį, ir vartus tris mastus pločio į kožną šalį.
49. Ale prybažnytis buvo ilgas dvidešimt mastų ir platus vienuolika mastų, ir turėjo pakopas, ant kurių aukštyn buvo kopiama; ir ramčiai stovėjo žemai prie stulpų, ant kožnos šalies po vieną.

Perskyrimas 41.

Aprašymas vidutiniosios Bažnyčios.

Ir jis įvedė manę į bažnyčią ir matavo stulpus prie sienų; tos buvo iš visų šalių šešių mastų pločio; tai plotis namų.
2. Ir durys buvo dešimts mastų pločio, ale sienos už durų iš abiejų šalių buvo kožna penkių mastų pločio. Ir jis matavo bažnyčios (vidutinįjį) ruimą; tas buvo ilgio keturisdešimt mastų, ir dvidešimt mastų pločio.
3. Ir jis įėjo į vidutinę vietą, ir matavo durų (užviršius) du mastu; ir durų (plotis) buvo šeši mastai, ir visas plotis tų durų septyni mastai.
4. Ir jis matavo dvidešimt mastų išilgai ir dvidešimt mastų į plotį prie bažnyčios. Ir jis tarė man: *tai švenčių švenčiausioji! *per. 43, 12.
5. Ir jis matavo tų namų sieną, šešis mastus aukščio; prie tos buvo lipynės visur aplinkui, į kamaras dalytos; tos buvo visur keturių mastų pločio.
6. Ir tų pačių kamarų buvo iš abiejų šalių po trisdešimt ir trys, kožna prie viena vienos, ir stovėjo stulpai apačioje prie sienų tų namų visur aplinkui, kurie juos parėmė.
7. Ir aukščiaus tų buvo dar daugiaus lipynių aplink, ir viršutiniosios erdvesnios buvo lipynės, kad iš žemutinios į vidutinę, ir nuo vidutinios ant viršutinios einama buvo.
8. Ir stovėjo kožna viena šešiais mastais aukščiaus už kits kitą.
9. Ir plotis viršutiniųjų lipynių buvo penkių mastų; ir stulpai šitas lipynes parėmė prie tų namų.
10. Ir visur nuo kožnos vienos namų sienos iki kitai buvo dvidešimt mastų.
11. Ir buvo dvejos durys prie suktiniųjų lipynių, aukštyn einamųjų, vienos į šiaurę, antrosios į pietus; ir tos suktiniosios lipynės buvo penkių mastų pločio.
12. Ir muras į vakarus buvo septynisdešimt ir penkių mastų platus ir devynisdešimt mastų ilgas.

13. Ir jis matavo ilgį tų namų; tas iš viso buvo šimto mąstų, muras su visukuogi, kas prie jo buvo.
14. Ir plotis pryšakyje namų į rytus su tuomi, kas pribudavota buvo, taipjau buvo šimtas mastų.
15. Ir jis matavo tos budavonės ilgį su visu, kas pribudavota buvo, nuo vieno kampo iki antrojo; tai buvo iš abiejų šalių po šimtą mastų su bažnyčios viduriu ir prybučiais prybažnytyje,
16. Drauge su durimis, langais, stulpais ir trimis lipynėmis, ir medžio apbudavojimais visur aplinkui.
17. Taipjau jis matavo, kaip aukšta nuo žemės iki langų buvo, ir kaip platus turėtų buti langai; ir matavo nuo vartų iki švenčių švenčiausiosios iš lauko ir iš vidaus aplinkui.
18. Ir prie visų namų aplinkui iš apačios iki viršaus prie durų ir prie sienų buvo Kėrubinai ir palmų šakelės išpiaustytos po Kėrubinais.
19. Ir kožnas Kėrubas turėjo dvi galvi, ant vienos pusės nei žmogaus galvą, ant antrosios pusės nei liuto galvą.
20. Nuo aslos aukštyn iki per viršų vartų buvo Kėrubinai bei verbos išpiaustyti, taipjau prie bažnyčios sienos.
21. Ir bažnyčios durys buvo keturkampės, ir vislab buvo dailiai su kits kitu sudabinta.
22. Ir medžio altorius buvo trijų mastų aukštas, o du mastu ir ilgas ir platus, ir jo kraštai ir visos jo šalys buvo iš medžio. Ir jis tarė man: tai tas stalas, kursai ties Ponu Dievu tur stovėti.
23. O durys ir prie bažnyčios ir prie švenčių švenčiausiosios
24. Turėjo du sparnu, atveriamu ir užveriamu.
25. O buvo ir Kėrubinų bei palmų šakelių išpiaustytų ant jų, kaip ant sienų; ir už jų buvo druti užkaiščiai prieš prybažnytį.
26. Ir buvo aukšti langai ir daug verbų šakelių išpiaustytų aplinkui prie prybažnyčio ir prie sienų.

Perskyrimas 42.

Apie bažnyčios budavonę pribudavotąją.

Ir jis išvedė manę laukan į kraštinįjį apymurį prieš šiaurę į kamaras, kurios buvo ties budavone, bažnyčiai pribudavotaja, ir prieš bažnyčią į šiaurę stovėjo;
2. Kursai ruimas buvo šimtą mastų ilgas nuo vartų į šiaurę ir penkisdešimt mastų platus.
3. Dvidešimt mastų buvo ties vidutiniuoju apymuriu ir ties brukiu kraštiniojo apymurio, ir trisdešimts mastų nuo vieno kampo į antrąjį.
4. Ir viduje ties kamaromis buvo ruimas, dvidešimts mastų pločio, ties kamarų durimis; tai vislab buvo į šiaurę.
5. Ir ant šitų kamarų buvo kitos aukštesnios kamaros, nėsa ruimas ant apatiniųjų bei vidutiniųjų kamarų ne buvo didis.
6. Nės ta budavonė buvo trijų rentinių aukščio, ir tačiau ne turėjo stulpų, kaip prybučiai stulpų turėjo; bet buvo prastai viena ant kitos pastatyta.
7. Ir kraštinysis apybažnytis buvo muru aptvertas, prie kurio kamaros buvo; tas buvo penkisdešimts mastų ilgas.
8. Ir kamaros stovėjo į eilę, viena prie kitos, taipjau į penkisdešimt mastų ilgį prie kraštiniojo apybažnyčio; ale ruimas ties bažnyčia buvo šimtą mastų ilgio.
9. Ir žemai ties kamaromis buvo ruimas į rytus, kur iš kraštiniojo apymurio einama buvo.
10. Ir prie to muro į rytus taipojau buvo kamaros.
11. Ir buvo taipojau ruimas už tų, kaip už anų kamarų į šiaurę, ir vislab lygiu buvo ilgiu, pločiu ir visu, kas prie jų buvo, kaip prie anų pirmųjų.
12. Ir į pietus taipjau buvo kamaros su savo durimis, ir ties ruimu buvo durys į pietus, katrul einama nuo muro, į rytus stovinčiojo.
13. Ir jis tarė man: kamaros į šiaurę bei kamaros į pietus ties bažnyčia, tos prie šventinyčios yra, kurioje kunįgai valgo Ponui Dievui apieravodami apierą visų švenčiausiąją. Ir tur visų švenčiausiasias apieras, butent valgio apieras, griekų apieras bei kaltės apieras čionai įdėti, nės tai yra šventa vieta.
14. Ir kada kunįgai bus įėję, ne tur jie vėl išeiti iš šventinyčios į kraštinįjį apybažnytį, bet pirma tur savo rubus, kuriuose jie šlužmą atliko, padėti tose kamarose, nės jie yra šventi;

ir tur kitais savo drabužiais apsivilkti ir tada išeiti laukan tarp žmonių.

15. Ir jam tus namus viduje abelnai išmatavus, išsivedė jis manę prie vartų į rytus, ir nuo tų matavo visur aplinkui.

16. Į rytus matavo jis penkis šimtus rykščių ilgio;

17. Ir į šiaurę taipjau matavo penkis šimtus rykščių ilgio;

18. Taipjau ir į pietus penkis šimtus rykščių.

19. Ir jam atėjus į vakarus, taipjau jis matavo penkis šimtus rykščių.

20. Šitaip turėjo muras, kurį jis buvo išmatavęs, į visas ketures šalis po penkis šimtus rykščių; kad šventoji nuo nešventosios atskirta butų.

Perskyrimas 43.

Apie naujosios bažnyčios šlovę, Dievo šlužmą ir pašventinimą.

Ir jis manę vėl nusivedė prie vartų į rytus.

2. Ir štai, šlovė Dievo Izraėlio atėjo iš rytų ir ūžė, kaip didis koks vanduo ūžia; ir labai prašvito ant žemės nuo jo šlovės.

3. Ir buvo lygu anam regėjimui, kurį aš buvau regėjęs prie *vandens Kėbar, kaip aš atėjau prieš miesto išpustijimą. Tai aš ant savo veido parpuoliau. * per. 1, 3.

4. Ir Pono Dievo šlovė įėjo į namus, *vartais į rytus. * per. 10, 19 ir 11, 22. 23.

5. Tai manę vėjas pakėlęs įnešė manę į vidutinįjį prybažnytį; ir štai, Pono Dievo *šlovė pripildė namus. * 2 Maiž. 40, 34. 1 Kar. 8, 10. 11.

6. Ir aš išgirdau vieną su manimi kalbantį iš namų laukan; ir kaškoks vyras stojosi prie manęs.

7. Tas tarė man: tu žmogaus vaike, tai *yra vieta mano karališkojo krėslo ir vieta mano padų; toje aš amžinai gyvęsu tarp vaikų Izraėlio. Ir namai Izraėlio jau daugiaus ne apbiaurįs šventąjį mano vardą, nei jie, nei jų karaliai, savo kekšavimu, nei lavonais savo karalių jų aukštybėse; * Ps. 9, 12 ir 68, 17 ir 132, 13. 14.

8. Kurie savo slenksčius prie mano slenksčių, ir savo stulpus prie mano stulpų dėjo, kad tikt viena siena tarp manęs ir tarp jų buvo; ir šitaip mano šventąjį vardą apbiaurino savo biaurybėmis, kurias jie padarė; todėl aš ir juos savo papykime suėdžiau.

9. Ale dabar jie savo kekšavimą bei lavonus savo karalių attolįs nuo manęs; ir aš amžinai tarp jų gyvęsu.

10. Ir tu žmogaus vaike, apsakyk namams Izraėlio tą bažnyčią, kad *jie gėdėtųs savo nusižengimų; ir te imie jie čystą paveikslą iš to. * per. 16, 61. 63 ir 36, 32.

11. Ir jiems jau gėdintis visų savo darbų, tai *parodyk jiems budą ir paveikslą tų namų, ir jų išėjimus ir įėjimus ir visą jų budą ir visus jų įstatymus; ir visus jų aprašymus ir visus jų įsakymus pamokįk juos; ir parašyk tai po jų akių, kad jie visą jų budą ir visus jų įstatymus palaikytų ir taip darytų! * per. 44, 5.

12. Ir tai tur buti prisakymas tų namų: ant kalno viršaus, kiek jie ruimo užimą, bus švenčių švenčiausioji; tai yra prisakymus tų namų.

13. O tai yra miera to altoriaus, mastu, kurs plaštaką yra ilgesnis už prastą mastą; jo koja yra mastą aukščio ir mastą pločio; ir altorius pritenka aukštyn iki krašto, kursai sprindžio plotį tur apsukai; ir tai yra jo aukštis.

14. Ir nuo kojos žemyn iki apatiniosios atsodos du mastu yra aukščio, ir vienas prastas pločio; ale nuo šitos mažesniosios atsodos iki didesniosios atsodos yra keturi mastai aukščio ir vienas mastas pločio.

15. Ir Ariėl (altorius) keturių mastų aukščio, ir nuo Ariėlio aukštynui keturi ragai.

16. Ale Ariėl buvo dvylika mastų ilgas ir dvylika mastų platus, keturkampis.

17. Ir viršutinioji atsoda buvo keturiolika mastų ilga ir keturiolika mastų plati keturkampiai; ir kraštas iš visur aplinkui buvo pusės masto pločio, ir jo koja buvo masto aukščio, ir jo laipsniai stovėjo į rytus.

18. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: tai bus budai to altoriaus toje dienoje, kurioje jis yra padarytas, kad deginimo apierą ant jo uždėtų ir kraują ant jo šlakstytų.

19. Ir kunigams Lėvy iš sėklos *Zadoko, kurie po mano akių stoja, man šlužyti, taria Viešpats, Ponas Dievas, turi tu duoti jauną jautuką griekų apierai. * per. 40, 46.

20. Ir šitojo kraujo tu imsi ir keturis jo ragus apšlakstysi ir keturis kraštus viršutiniosios atsodos ir aplink briaunas; tuomi tu jį nuo griekų apčystysi ir Dievui suvienysi.
21. Ir *apieros už griekus jaunąjį jautuką imsi ir jį sudegįsi vienoje vietoje namuose, tam pridavadytuose, lauke šventinyčios. *3 Maiž. 16, 27. s.
22. Ale antrą dieną turi tu apieravoti ožį nekliaudingą griekų apierai, ir altorių tuomi apčystyti, kaip jis jaunu jautuku apčystytas yra.
23. Ir tą apčystijimą atlikus, tai turi tu apieravoti jauną jautuką nekliaudingą ir aviną iš kaimenės nekliaudingą.
24. Ir juodu abu apieravosi po akių Pono Dievo; ir kunįgai tur druskos ant jų barstyti ir šitaip juodu apieravoti Ponui Dievui deginimo apierai.
25. Šitaip turi tu septynes dienas kasdien apieravoti ožį griekų apierai; ir jie jauną jautuką bei aviną iš kaimenės, abu nekliaudingu, apieravos.
26. Ir tur šitaip per septynes dienas altorių įtiktiną padaryti ir jį apčystyti ir jų rankas papildyti.
27. Ir po tų dienų tur kunįgai ašmoje dienoje ir potam visados ant to altoriaus apieravoti jųsų deginimo apieras ir jųsų dėkavonės apieras; tai aš jums malonus busu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 44.

Apie naujosios bažnyčios kunįgus ir jų davadijimą.

Ir jis manę vėl nuvedė prie vartų kraštiniosios šventvietės į rytus; ale tie buvo užrakįti.
2. Ir Ponas Dievas tarė man: šitie vartai tur pasilikti užrakįti ir ne atverti buti; ir nieks ne tur jais įeiti, kaip tiktai vienas Viešpats, Dievas Izraėlio, tais įeis; ir užrakįti pasiliks.
3. Bet tiktai kunįgaikštis, nės kunįgaikštis po jais sėdės, duonos valgyti po akių Pono Dievo; keliu prybučio vartų jis įeis ir tuo pačiu vėl ir išeis.
4. Potam jis manę išvedė pas vartus į šiaurę ties namais; ir aš regėjau, ir štai, *Pono Dievo namai pilni buvo šlovės Pono Dievo; ir aš kniupščias parklupau ant savo veido. *2 Maiž. 40, 34.
5. Ir Ponas Dievas tarė man: tu žmogaus vaike, *dėk tai į savo širdį ir žiurėk ir girdėk tikrai vislab, ką aš tau sakysu apie visus įstatymus ir prisakymus namuose Pono Dievo, ir dėk į savo širdį, kaip į vidų įeitina, ir visus išėjimus tos šventinyčios! *per. 40, 4.
6. Ir sakyk neklausantiems namams Izraėlio: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: *jus perdaug padarote, jus iš namų Izraėlio, su visomis savo biaurybėmis, *4 Maiž. 16, 7.
7. Nėsa jus įvedate svetimus žmones neapipiaustytos širdies ir neapipiaustyto kuno į mano šventinyčią; tuomi jus mano namus apdarkote, apieravodami mano duoną, taukus bei kraują, ir šitaip išniekinate mano derėjimą su visomis savo biaurybėmis.
8. Ir mano šventinyčios įstatymus ne laikote, bet patys sau darote naujus įstatymus mano šventinyčioje.
9. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ne tur nei joks svetimas neapipiaustytos širdies ir kunu neapipiaustytas į mano šventvietę įeiti iš visų ateivių, kurie tarp vaikų Izraėlio yra;
10. Neigi nei Lėvytai, kurie nuo manęs atstojo ir drauge su Izraėliu nuo manęs paklydo, savo dievaičius sekdami; todėl jie nešios savo griekų (koravonę).
11. Ale jie (Lėvytai) tur mano šventinyčioje šlužyti prie šlužmų tų namų durų, ir prie namų šlužyti; ir tiktai deginimo apierą ir kitas apieras, kurias žmones atgabena, papiauti, ir po kunįgų akimis stovėti, kad jiems šlužytų.
12. Todėl, kad jie aniems šlužijo po akimis jų dievaičių ir namams Izraėlio papiktinimą davė ant grieko; todėl aš savo ranką ant jų ištiesiau, taria Viešpats, Ponas Dievas, kad jie tur savo grieko (koravonę) nešioti.
13. Ir ne tur artįtis prie manęs, kunįgų šlužmą atliktų, nei ne prieiti prie jokios mano šventinyčios, prie švenčių švenčiausiosios; bet tur savo gėdą nešioti ir savo biaurybes, kurias jie padarė.
14. Todėl aš juos užveizdais padariau prie visos namų šlužmos ir prie viso, kas juose darytina.
15. Ale kunįgai iš Lėvytų, vaikai *Zadoko, kurie mano šventybės įstatymus yra laikę, vaikams Izraėlio nuo manęs atstojant, tie tur po mano akių stotisi ir man šlužyti, ir po mano

akių stovėti, kad jie man riebumą bei kraujus apieravotu, taria Viešpats, Ponas Dievas. * per. 48, 11.

16. Ir jie įeis į mano šventinyčią ir ties mano stalu stosis, man šlužyti ir mano įstatymus laikyti.

17. Ir kad jie norės vartais vidutiniojo prybažnyčio įeiti, tur jie marškonais drabužiais apsivilkti ir nei jokių vilnonių vilkėti, pakolei vartuose vidutiniojo prybažnyčio šlužija.

18. Ir tur marškoną graikštumą ant savo galvų turėti ir marškonas kelines aplink savo strėnas; ir ne tur prakaite apsijuosti.

19. Ir jei kuočės kraštiniu prybažnyčiu prie žmonių išeitu, *tur jie tus rubus, kuriuose jie šlužmą atliko, išsivilkti ir juos į kamaras šventinyčios įdėti ir kitais rubais apsivilkti, ir žmones ne šventįti savo pačių rubuose. * per. 42, 14.

20. Savo *galvą jie ne tur nuskusti, neigi nei plaukus ne tur duoti augti, kaip jie auga, bet tur plaukus aplinkui apkarpyti. * 3 Maiž. 19, 27.

21. Ir *nei vienas kunįgas ne tur nei jokio vyno gerti, prieš įeisiant į vidutinįjį prybažnytį.
* 3 Maiž. 10, 9. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.

22. Neigi ne tur vesti nei jokią *našlę, nei vyro apleistą, bet mergų iš sėklos namų Izraėlio, arba kunįgo paliktą našlę. * 3 Maiž. 21, 7. 13.

23. Ir jie tur mokįti mano žmones, kad žinotu *atskirti, kas šventa nuo nešvento, bei kas čysta nuo nečysto.
* 3 Maiž. 10, 10.

24. Ir jei kokia prova jiems butų pranešama, tai jie tur stovėti ir atsudyti ir pagal mano įsakymus provą daryti, ir mano prisakymus bei įstatymus ir visas mano šventes laikyti ir mano Sabatas švęsti.

25. Ir ne tur prie kokio negyvo eiti ir apsibiaurinti, kaip tiktai prie tėvo bei motynos, sunaus arba dukters, brolio arba sesers, dar ne tekėjusios; prie tų gal jie nečystais pastoti.

26. Ir po jo apčystijimo reik jam rokuoti septynes dienas.

27. Ir vėl įeidamas į vidų šventinyčios į vidutinįjį prybažnytį, šventinyčioje šlužmą atliktų, tai tur jis savo griekų apierą apieravoti, taria Viešpats, Ponas Dievas.

28. Ale tas tėviškasis dalykas, kurs jiems pareina, Aš pats busu. Todėl jus ne duosite jiems nei jokios žemės saviškai laikyti Izraėlyje; nės *aš esmi jų tėviškasis dalykas. * 4 Maiž. 18, 20.

29. Jie maitįsis iš valgio apierų, griekų apierų ir kaltės apierų, ir vislab, kas užkeiktinai Dievui žadėta yra Izraėlyje, jų bus.

30. Ir visas pirmasis vaisius bei pirmasis pirmdėlys iš visų duoklės apierų bus kunįgų. Ogi ir pirmones visų valgomų daiktų jus turite kunįgams duoti, kad žegnonė tavo namuose pasiliktų.

31. Ale kas *maita arba suplėšyta yra, ar butų paukščių arba žvėrių, to kunįgai ne tur valgyti.
2 Maiž. 22, 31. 3 Maiž. 22, 8.

Perskyrimas 45.

Žemės išdalijimas: kunįgaikščių prova; apierų prisakymas.

Taigi, kad jus žemę pagal burtą išdalijate, tai jus turite duoklės apierą nuo tos žemės atskirti, Ponui Dievui šventai prižadėtą, dvidešimt ir penkis tukstančius (rykščių) ilgio ir trijų tukstančių pločio; tas ruimas bus šventas, kolei jis užtenka.

2. Ir nuo šito teks šventinyčiai penki šimtai (rykščių) keturkampiai, ir priegtam aplinkui ruimas penkisdešimt mastų.

3. Ir ant to paties ruimo, kursai ilgas dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių ir dešimt tukstančių platus yra, tur šventinyčia stovėti ir švenčių švenčiausioji.

4. Ale atstankas tos pašvęstos žemės bus kunįgų, šventinyčioje šlužijančiųjų ir po akių Pono Dievo stovinčiųjų, jam šlužyti, kad jie savo butams vietos turėtų, ir taipjau šventas bus.

5. Ale Lėvytai, kurie namuose šlužmą atliekti, taipjau turės dvidešimt ir penkių tukstančių ilgį ir dešimt tukstančių plotį į savo dalį, dviem dešimtiem kamarų.

6. Ir miestui jus taipjau ruimą paliksite, visiems namams Izraėlio penkis tukstančius rykščių platų ir dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilgą, greta pagal atskirtąjį ruimą šventinyčios.

7. Ale ir kunįgaikščiui taipjau tu-

rite ruimą duoti į abi šalį tarp kunįgų ruimo bei tarp miesto ruimo, į vakarus bei į rytus; ir abeji, ir į rytus ir į vakarus, bus vieno ilgumo.

8. Tai bus jam saviškas dalykas Izraėlyje, kad mano kunįgaikščiai mano žmonėms ne atimtų daugiaus, kas jų yra, bet tą žemę namams Izraėlio paliktų jų giminėms.

9. Nėsa šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: *jus gana ilgai taip darėte, jus kunįgaikščiai Izraėlio, liaukitės nuo nelabumo ir prisylijimo, ir darykite, kas teisybė ir gera; ir paliaukite išvaryti mano žmones! taria Viešpats, Ponas Dievas. * per. 44, 6.

10. Turėkit *tikrus svarčius ir tikrus ketvirčius ir tikrus saikus!
* 3 Maiž. 19, 36. 5 Maiž. 25, 13.

11. Epa *bei Bat tur lygus buti, kad Bat turėtų dešimtąją dalį Omerio, ir Epa taipjau dešimtąją dalį Omerio, nėsa Omeriu reik juodu abu išmatuoti. * Pam. 20, 13.

12. Ale vienas Syklas tur tverti dvidešimt Gerų, ir Mina turi dvidešimt Syklų, pustrečios dešimties Syklų ir penkiolika Syklų.

13. Taigi ta bus duoklės apiera, kurią jus turite duoti, butent: šešta dalis Epos iš Omerio kviečių, ir šešta dalis Epos iš Omerio miežių.

14. Ir aliejaus jus duosite Bato mierą, butent kožną dešimtąjį Batą nuo Koro, ir dešimtąjį nuo Omerio; nėsa dešimts Batų padaro vieną Omerį.

15. Ir po ėrytį nuo dviejų šimtų avių iš kaimenės nuo ganyklos Izraėlio valgio apierai bei deginimo apierai ir dėkavonės apierai suderinimui už juos, taria Viešpats, Ponas Dievas.

16. Visi tos žemės žmonės šitą duoklės apierą tur atnešti pas kunįgaikštį Izraėlyje.

17. Ir kunįgaikštis tur savo deginimo apierą, valgio apierą ir gėrimo apierą apieravoti ant švenčių, jaunų mėnesių švenčių ir Sabatų, ir ant visų didžiųjų švenčių namų Izraėlio; priegtam griekų apieras bei valgio apieras, deginimo apieras bei dėkavonės apieras duos suderinimui už namus Izraėlio.

18. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: pirmoje dienoje pirmojo mėnesio turi tu imti jauną jautuką, nekliaudingą, ir šventinyčią šventįti.

19. Ir kunįgas tur imti kraujo griekų apieros ir tuomi namų stulpus apšlakstyti ir tus keturis kampus atsodo prie altoriaus, drauge ir stulpus vartų vidutiniojo prybažnyčio.

20. Šitaip turi tu ir daryti sekmoje dienoje to mėnesio, jei kas išklydo arba išvadžiotas yra, kad jus tus namus pašventintumbite.

21. *Keturioliktoje dienoje pirmojo mėnesio turite jus Pasą švęsti, ir septynes dienas švęsite bei neraugįtos duonos valgysite. * 3 Maiž. 23, 5.

22. Ir tą pačią dieną tur kunįgaikštis už savę ir už visus žemės žmones vieną jauną jautuką griekų apierai apieravoti.

23. Ale per tas septynes dienas šventės tur jis kasdien Ponui Dievui duoti deginimo apieras, po septynis jaunus jautukus ir po septynis avinus, nekliaudingus, ir po ožį prie griekų apieros.

24. Ale valgio apierai tur jis prie kožno jauno jautuko po Epą, ir po Epą prie avino apieravoti, ir po *Iną aliejaus prie kožnos Epos. * per. 46, 5.

25. Penkioliktoje dienoje sekmojo mėnesio tur jis septynes dienas pagrečiam švęsti, lyg kaip anas septynes dienas, ir taipjau daryti su griekų apieromis, deginimo apieromis, valgio apieromis bei su aliejumi.

Perskyrimas 46.

Apie apierų vietą ir čėsą.

Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: vartai prie vidutinio prybažnyčio į rytus linkai tur per tas šešes dirbamasias dienas užrakįti buti, ale Sabatos dienoje bei jauno mėnesio (šventėje) reik tus atdaryti.

2. Ir kunįgaikštis tur lauke į vartų prybutį stotis ir lauke prie stulpų pas vartus apsistoti. Ir kunįgai tur jo deginimo apierą ir dėkavonės apierą apieravoti; ale jis tur ant vartų slengsčio melstis ir potam vėl išeiti laukan; ale vartai tur atviri pasilikti iki vakarui.

3. Taipjau žmonės žemėje tur duryse tų pačių vartų melstis po Pono Dievo akių Sabatomis bei jaunais mėnesiais.

4. Ir ta deginimo apiera, kurią kunįgaikštis tur apieravoti Sabatos dienoje, tur buti šeši ėryčiai nekliaudingi bei viens avinas nekliaudingas,
5. Ir po Epą valgio apieros prie kožno avino valgio apierai; ale prie ėryčių, kiek jo ranka gal, valgio apierai, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos.
6. Ale jauname mėnesyje tur jis apieravoti jauną jautuką, nekliaudingą esantį, bei šešis ėryčius ir vieną aviną, taipjau nekliaudingus,
7. Ir po *Epą prie kožno jauno jautuko, bei Epą prie avino valgio apierai; ale prie ėryčių, kiek jis gal, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos. *per. 45, 24.
8. Ir kunįgaikščiui įeinant, tur jis įeiti pro prybučio vartus ir tuo pačiu keliu vėl ir išeiti.
9. Ale žemės žmonės, kurie po akių Pono Dievo ateina ant didžiųjų švenčių, ir pro vartus į šiaurę įeina melstis, tie tur pro vartus į pietus vėl išeiti; ir kurie vartais į pietus įeina, tie pro vartus į šiaurę tur vėl išeiti; ir ne tur vėl išeiti pro tus vartus, kuriais jie įėjo, bet tiesiog ties savimi išeiti.
10. Ale kunįgaikštis tur drauge su jais ir įeiti ir išeiti.
11. Ale šventose dienose ir ant didžiųjų švenčių reik prie valgio apieros, prie *kožno jauno jautuko po Epą, ir prie kožno avino po Epą apieravoti, ir prie ėryčių, kiek jo ranka duosti, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos. *per. 45, 24.
12. Ale jei kunįgaikštis iš geros valės deginimo apierą arba dėkavonės apierą Ponui Dievui norėtų duoti, tai reik jam atverti vartus į rytus, kad jis savo deginimo apierą bei dėkavonės apierą apieravotų, kaip jis ją kitados Sabatoje be apieravodavo; ir jam vėl išėjus, tai reik vartus už jo užrakįti.
13. Ir jis tur Ponui Dievui *kasdien duoti deginimo apierą, butent avį mitulę nekliaudingą; šitą jis kas rytą tur apieravoti. *2 Maiž. 29, 38. 39.
14. Ir tur kasryt pridėti šeštąjį dalyką Epos valgio apierai ir trečiąjį dalyką Ino aliejaus, kviečių miltus apšlakstyti, Ponui Dievui valgio apierai; tai bus amžinas išprovijimas kasdieniškai apierai.
15. Ir šitaip jie tur avį drauge su valgio apiera ir aliejumi kasryt apieravoti dieniškai deginimo apierai.
16. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kad kunįgaikštis vienam savo sunų dovaną duosti iš savo tėviško dalyko, ta tur jo sunums pasilikti, ir tai jie tur per savo tėvišką dalyką palaikyti.
17. Ale jei jis vienam savo šlužauninkų ką iš tėviško savo dalyko dovanoja, tai jie tur laikyti iki atlaidos meto, ir tada vėl kunįgaikščiui tur tekti; nėsa jo dalykas jo vieniems sunums tur palaikytinai tekti.
18. Neigi tur kunįgaikštis žmonėms nieko ne atimti jų tėviško dalyko, nei juos iš jų tėviškės išstumti, bet savo paties gerybę savo vaikams duoti, kad mano žmonių nei vienas nuo savo tėviškės ne butų pravarytas.
19. Ir jis įvedė manę po prybučiu prie šalies vartų į šiaurę pas kamaras šventinyčios, kunįgams prigulinčias, ir štai, tenai buvo vieta viename kampe į vakarus.
20. Ir jis tarė man: tai ta vieta, kur kunįgai tur virti kaltės apierą bei griekų apierą, ir valgio apierą kepti, kad ne reiktų jiems tai išnešti į kraštinįjį prybažnytį, žmonių pašventinimui.
21. Potam išvedė jis manę į kraštinįjį apybažnytį ir paliepė man eiti į tus keturis kampus apybažnyčio;
22. Ir štai, tenai buvo kožname tų keturių kampų po kitą prybutelį rukinimui, keturisdešimt mastų ilgio ir trisdešimt mastų pločio; visi keturi vienos mieros.
23. Ir murelis buvo aplink kožną tų keturių; čia buvo ugnavietės padarytos žemai prie murų.
24. Ir jis tarė man: tai yra virenė, kurioje namuose šlužijantieji tur virti, ką žmonės apieravoja.

Perskyrimas 47.

Vaisingystė ir apyrubos šventosios žemės.

Ir jis manę vėl nuvedė pas bažnyčios duris. Ir štai, iš ten *vanduo tekėjo po bažnyčios slengsčiu į rytus; nėsa bažnyčios durys taipjau buvo į rytus. Ir tas vanduo tekėjo po dešinės šalies bažnyčios šale altoriaus į pietus. *Apr. 22, 1. s.
2. Ir jis manę nuvedė anašal pas vartus į šiaurę, nuo kraštiniųjų vartų

į rytus; ir štai, vanduo be plustąs iš dešinės šalies.

3. Ir tas vyras išėjo rytų linkai ir turėjo matuojamą šniurą rankoje, ir jis matavo tukstantį mastų, ir vedė manę per vandenį iki kulkšnų.

4. Ir jis vėl matavo tukstantį mastų ir vedė manę per vandenį iki kelių. Ir vėl matavo tukstantį mastų ir davė pereiti per tą manę, iki priteko mano strėnas.

5. Tai jis vėl matavo tukstantį mastų, ir taip gilu tai buvo, aža aš jau ne galėjau kakėti; nėsa vanduo taip gilus buvo, kad per jį plaukti reikėjo, ir ne galėjai kakėti.

6. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, juk tu tai regėjai. Ir jis manę vėl vedė atgalios prie krašto to upelio.

7. Ir štai, čia bestovį daug medžių prie pakrušio iš abiejų šalių.

8. Ir jis tarė man: šitas vanduo, į rytus tekąsis, laukų lygumomis nubėgs į jures, ir nuo vienų jurių į kitas jures; ir jam ten iškakus į jures, tai tie vandens sveiki bus.

9. Ir mielai vislab, kas juose laikosi ir kruta, katrul šitų vandenų upės iškanka, bus gyva, ir labai daug žuvių turės; ir vislab sveika bus ir gyva, katrul šitos upės vanduo iškanka.

10. Ir žvejai prie jo stovės; nuo Engedi iki En-Eglaimo žvejų tinklai bus spendžiami; nėsa tenai daug žuvių bus, lyg kaip didėse jurėse.

11. Ale prudai bei rudynos prie jų ne bus sveikos, bet suros pasiliks.

12. Ir prie tos pačios upės pakrušio abyšaliai visokie vaisingi medžiai augs, ir jų lapai ne pavys, nei jų vaisius ne patreš; ir kas mėnesį šviežių vaisių neša, nėsa jų vanduo iš šventinyčios teka. Jų vaisius tiks valgiui, ir jų lapai gydyklai.

13. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tai yra rubežiai, pagal kurius jus žemę turite padalyti toms dvylika giminėms Izraėlio; nės *dvi dali puolasi giminei Juozėpo. *1 Maiž. 48, 5. Joz. 17, 17.

14. Ir jus turite ją lygiai išdalyti, kaip vienam, taip kitam; nės aš *savo ranką pakėliau, tą žemę jųsų tėvams bei jums į dalykus duosiąs. *1 Maiž. 15, 18. 2 Maiž. 6, 8.

15. Taigi tas yra rubežius tos žemės į šiaurę, nuo didžiųjų jurių nuo Etlono iki Zėdado:

16. Butent Emat, Berota, Sibraim, kurių rubežiai susieina su Damašku bei Ematu, ir Azar-Tikon prie rubežiaus Avėrano.

17. Tai tur buti rubežius nuo jurių iki Azar-Enono; ir Damaškas bei Emat bus kraštas į šiaurę.

18. Ale rubežių į rytus jus matuosite tarp Avėrano bei Damaško, ir tarp Gilėado bei tarp žemės Izraėlio, prie Jordano žemynui iki marių į rytus. Tai tur buti rubežius rytun linkai.

19. Ir rubežius į pietus yra nuo Tamaro iki *Vaidvandens Kadesyje, ir ties vandenimi didžiųjų jurių. Tai tur buti rubežius pietun linkai. *4 Maiž. 20, 3. 13.

20. Ir rubežius į vakarus yra nuo didžiųjų jurių tiesiog iki Emato. Tai t'esie rubežius vakarun linkai.

21. Šitaip jus turite žemę išdalyti tarp giminių Izraėlio.

22. Ir kad jus burtą metate, tą žemę tarp savęs išdalyti, tai turite jus *svetimuosius, tarp jųsų gyvenančiuosius ir tarp jųsų vaikų gimusiuosius lyg laikyti, kaip čia gimusiuosius tarp vaikų Izraėlio; *2 Maiž. 22, 21. s.

23. Ir jie taipjau savo dalyką toje žemėje turės, kožnas toje giminėje, pas kurią jis gyvena, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 48.

Išdalijimas šventosios žemės; aprašymas šventojo miesto.

Tai yra vardai giminių: iš šiaurės nuo *Etlono ties Ematu ir Azar-Enonu bei nuo Damaško ties Ematu, tai Danas sau per dalyką turės iš rytų iki į vakarus. *per. 47, 15. 17.

2. Šale Dano turės Asėris savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

3. Šale Asėrio turės Naptali savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

4. Šale Naptali turės Manasė savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

5. Šale Manasės turės Epraimas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

6. Šale Epraimo turės Rubėnas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

7. Šale Rubėno turės Judas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

8. Ale šale Judo jus vieną dalį turite atskirti nuo rytų iki į vakarus,

*kuri turėtų taip pločio, kaip ilgio dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių, dalyką tų dalių, kurios nuo rytų iki į vakarus nutenka; toje (vietoje) stovės šventinyčia. * per. 45, 1.
9. Ir nuo to turite jus vieną dalyką atskirti Ponui Dievui, dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilgą ir dešimts tukstančių rykščių platų.
10. Ir šita šventoji dalis bus kunįgų, butent dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilga į šiaurę bei į pietus, ir dešimt tukstančių plati į rytus bei į vakarus. Ir Pono Dievo šventinyčia patim viduryje stovės.
11. Ta bus šventįta kunįgams, vaikams Zadoko, *kurie mano įstatymus laikė ir ne atpuolė su vaikais Izraėlio, kaip Lėvytai atpuolė. * per. 44, 15.
12. Ir tur šitaip tas atskirtasis žemės dalykas jų saviškai buti, kuriame visų švenčiausioji yra, parubežyje Lėvytų.
13. Ale Lėvytai taipjau prie kunįgų rubežiaus tur turėti dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių išilgai ir dešimt tukstančius plačiai; nėsa viso ilgumo tur buti dvidešimt ir penki tukstančiai ir pločio dešimt tukstančių ryksčių.
14. Ir nuo to nieko ne tur parduoti, nei permainyti, idant tos žemės pirmonės ne prapultų; nėsa tai Ponui Dievui šventai pažadėta.
15. Ale liekančiųjų penkių tukstančių rykščių į platumą, ties ilgumu tų dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių, tie nešventi bus miestui, tenai gyventi, bei prymiesčiams; ir miestas patim viduryje tur stovėti.
16. Ir tai jo bus miera: keturi tukstančiai ir penki šimtai rykščių į šiaurę bei į pietus, taipjau ir į rytus bei į vakarus keturi tukstančiai ir penki šimtai.
17. Ale prymiestis tur turėti du šimtu ir penkisdešimt rykščių į šiaurę bei į pietus, o taipjau ir į rytus bei į vakarus du šimtu ir penkisdešimt rykščių.
18. Ale kas ilgumo jo liekti, šale atskirtojo ir pašventįtojo, butent dešimt tukstančių rykščių į rytus bei į vakarus, tai puolasi išsilaikymui (tų), kurie mieste dirba.
19. Ir darbininkai tur iš visų giminių Izraėlio miestui dirbti.
20. Kad visas atskyrimas tų dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių keturkampiai šventai priskirtas dalykas butų miestui saviškai.
21. Ale kas dar užsiliekti abyšaliai, šale to šventai atskirtojo dalyko bei šale miesto dalyko, butent dvidešimt ir penki tukstančiai rykščių į rytus bei į vakarus, tai vislab t'esie kunįgaikščio. Ale atskirtasis šventasis dalykas bei namai šventinyčios tur patime viduryje buti.
22. Ale kas tame tarpe yra tarp Lėvytų dalyko bei tarp miesto dalyko, ir tarp rubežiaus Judo bei rubežiaus Benjamino, tai t'esie kunįgaikščio.
23. Potam tur buti kitų giminių; Benjaminas turės savo dalyką nuo rytų iki vakarų.
24. Ale parubežyje Benjamino tuėrs savo dalyką Simėonas nuo rytų iki vakarų.
25. Parubežyje Simėono turės savo dalyką Izašaras nuo rytų iki vakarų.
26. Parubežyje Izašaro turės savo dalyką Sebulonas nuo rytų iki vakarų.
27. Parubežyje Sebulono turės savo dalyką Gadas nuo rytų iki vakarų.
28. Ale šalyje Gado yra rubežius pietunlinkai nuo Tamaro iki Vaidvandenio Kadėsyje, bei ties vandenimi arti didžiųjų jurių.
29. Šitaip tur išdalyta buti žemė per tėviškės dalyką į gimines Izraėlio, ir tai tur jų tėviškasis dalykas buti, taria Viešpats, Ponas Dievas.
30. Ir taip platus tur buti miestas, keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių šiaurės linkai.
31. Ir miesto vartai tur praminti buti vardais giminių Izraėlio, trys vartai į šiaurę: pirmieji vartai Rubėno, antrieji Judo, trečieji Lėvy.
32. Šitaip ir į rytus keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir taipjau trys vartai; butent pirmieji vartai Juozėpo, antrieji Benjamino, trečieji Dano.
33. Į pietus taipjau taipo keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir taipjau trys vartai: pirmieji vartai Simėono, antrieji Izašaro, trečieji Sebulono.
34. Šitaip ir į vakarus keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir

trys vartai: vieni vartai Gado, antrieji Asėro, trečieji Naptali.

35. Šitaip apskričiai aplinkui aštuoniolika tukstančių rykščių bus, ir tada tas miestas tur buti vadinamas: „*Čionai yra Ponas Dievas." *per. 43, 7. Ps. 68, 17.

Prarakas Dangiėlas.

Perskyrimas 1.

Dangiėlo ir jo draugų užauginimas ir pas karalių Nebukad-Nėzar atvedimas.

Trečiame mete karaliavimo Jojakymo, Żydų karaliaus, *atėjo Nebukad-Nėzaras, karalius iš Babėlės, ant Jėruzalės ir ją abažu apstojo. *2 Kar. 24, 10.

2. Ir Ponas Dievas padavė jam Jojakymą, karalių Judavos, ir kelis rykus iš Pono Dievo namų; tus jis nuveždino į žemę *Sinėar, į savo dievo namus, ir įdėjo tus rykus į savo dievo skarbnyčią. *1 Maiž. 10, 10.

3. Ir karalius tarė Aspėnui, vyriausiam savo kamarponiui, kad jis turėtų iš vaikų Izraėlio išrinkti iš *karališkosios giminės ir iš vyriausiųjų valdonų sunų, *2 Kar. 20, 18.

4. Vaikelius nekliaudingus, bet gražius, išmanančius, išmintingus, sumanymo ir proto turinčius, kurie tinką butų šlužyti karaliaus dvare ir išmokti Kaldėoniško rašto bei liežuvio.

5. Šitiems karalius privelijo, kad jiems kasdien reiktų duoti jo valgių ir vyno, jo paties gėriamo, kad jie šitaip tris metus užaugįti, potam po akių karaliaus šlužytų.

6. Tarp tų buvo Dangiėlas, Ananjas, Misaėlis bei Asarjas, iš vaikų Judo.

7. Ir vyriausiasis kamarponis davė jiems vardus, ir praminė Dangiėlą Beltsazaru, ir Ananją Sadraku, ir Misaėlį Mesaku, ir Asarją Abed-Nėgo.

8. Ale Dangiėlas savo širdyje apsiėmė ne apsibiaurinti karaliaus valgiu, nei vynu, jo paties gėriamu, ir meldė vyriausiojo kamarponio, kad ne reiktų jam apsibiaurįti.

8. Ir Dievas davė Dangiėlui, kad *jam vyriausiasis kamarponis malonus ir geras buvo. *1 Maiž. 39, 21.

10. Šitas tarė jam: aš bijaus savo viešpaties karaliaus, kursai jums jųsų valgį bei gėrimą privelijo; jei jis matytų, jųsų gymius kudesnius esant, ne kaip kitų vaikų, vienmečių su jumis, tai jus manę smerties kaltą padarytumbite prie karaliaus.

11. Tai tarė Dangiėlas Melzarui, kuriam vyriausiasis kamarponis Dangiėlą, Ananją, Misaėlį bei Asarją priveizdėti buvo paliepęs:

12. Ben pabandyk su savo tarnais dešimt dienų, ir te duodie mums viralo valgyti bei vandens gerti,

13. Ir tada apžvalgydįk po tavo akių musų gymį ir tų vaikų, karaliaus valgį valgančiųjų; ir kaip tu regėsi, taip daryk su savo tarnais!

14. Ir jis tame dalyke jų pakluso ir pabandė su jais dešimt dienų.

15. Ir po tų dešimt dienų buvo jie gražesni ir kuningesni už visus anus jaunuosius, karaliaus valgį valgančiuosius.

16. Tai Melzaras atėmė jiems pavelytąjį valgį bei gėrimą ir davė jiems viralų.

17. Ale šitų keturių Dievas davė jiems žinoti ir išmanyti visokius raštus ir išmanymus; bet Dangiėlui davė išmanymą visokių regėjimų ir sapnų.

18. Ir tam čėsui perėjus, kurį karalius buvo įsakęs, kad jie turėtų įvesti buti, įvedė juos vyriausiasis kamarponis pas Nebukad-Nėzarą.

19. Ir karalius kalbėjo su jais, ir iš kitų visų nei vienas ne atsirado, kursai prilygtų Dangiėlui, Ananjui, Misaėliui bei Asarjui; ir jie karaliaus tarnais pastojo.

20. Ir karalius rado juos visuose daiktuose, kad juos ko klausė, dešimt kartų protingesnius ir išmintingesnius už visus žvaigždininkus bei išmintinguosius visoje savo karalystėje.

21. Ir *Dangiėlas toks pasiliko iki į pirmąjį metą karaliaus Kores. *per. 6, 28.

Perskyrimas 2.

Dangiėlas išguldo Nebukad-Nėzaro sapne regėtąjį abrozą apie vyriausiasias karalystes, ir ant didės garbės iškeliamas.

Antrame mete karalystės Nebukad-Nėzaro sapnavo Nebukad-Nėzaras sapną, kuriuomi nusigandęs pabudo.

2. Ir jis suvadįdino visus ženklų išguldytojus ir išmintinguosius ir žy-

nius ir Kaldėonus, kad karaliui jo sapną pasakytų. Ir jie atėję stojos po akių karaliaus.

3. Ir karalius tarė jiems: aš sapną mačiau, tas manę nugandino, ir aš rods žinočiau, kas tai per sapnas buvęs.

4. Tai Kaldėonai tarė karaliui kaldėoniškai: viešpatie karaliau, *Dieve duok tau ilgą amžią! pasakyk savo tarnams tą sapną, tai mes jį išguldysime. * per. 3, 9.

5. Karalius atsakydamas tarė Kaldėonams: aš užmiršau jį. Jei jus man tą sapną ne atmįsite ir išguldysite, tai jus abelnai prapulsite, ir jųsų namai bus biauriai išgaišinami.

6. Ale jei jus man tą sapną atmįsite ir išguldysite, tai jus gausite nuo manęs *dovanų, turtų ir didės garbės. Todėl pasakykite man tą sapną ir jo išguldymą! * perkš. 48.

7. Jie vėl atsakydami tarė: karaliui savo tarnams tą sapną sakius, mes jį išguldysime.

8. Karalius atsakydamas tarė: iš tiesos, aš numanau, jus čėsą traukiančius, kadangi jus regite, tai manę užmiršusį.

9. Ale jei jus man tą sapną ne pasakysite, tai prova jus tropija, kadangi jus ketinate melų ir pramonių man kalbėti, iki čėsui kitaip virstant. Togidėl pasakykite man tą sapną, tai aš galiu numanyti, kad jus ir išguldymą tropysite.

10. Tai Kaldėonai po akių karaliaus atsakydami tarė jam: niera nei vieno žmogaus ant žemės, kursai galėtų sakyti, ką karalius liepia; ir taipojau nei jokio karaliaus niera, norint kasžin kaip didis ir macnus jis butų, kursai tokio daikto iš kokio ženklų išguldytojo, išmintingo arba Kaldėono jėškotų.

11. Nės tai, ko karalius jėško, per aukštas daiktas, ir niera nei jokio kito, kursai tai karaliui galėtų sakyti, kaip tikt vieni dievai, kurie ne gyvena su žmonėmis.

12. Tai karalius labai papykęs paliepė nužavinti visus išmintinguosius Babėlėje.

13. Ir tas apsudijimas išprovytas buvo, kad išmintinguosius turėtų nužavinti. Ir Dangiėlo bei jo draugų taipjau jėškojo, kad jie butų nužudomi.

14. Tai Dangiėlas ištyrė šitą apsudijimą ir paliepimą iš *Arjoko, vyriausiojo sudžios karaliaus, kursai išėjo nužavinti išmintinguosius Babėlėje. * perkš. 24.

15. Ir jis pradėjęs tarė karaliaus ant provų vyresniamjam, Arjokui: dėl ko šitokia aštri prova nuo karaliaus paliepta? Ir Arjokas žinę dėl to davė Dangiėlui.

16. Tai Dangiėlas nuėjęs prašė karaliaus, kad jam čėso duotų, išguldymą karaliui jau sakysiąs.

17. Ir Dangiėlas nuėjęs namon tai apsakė *savo draugams, Ananjui, Misaėliui bei Asarjui, * perkš 13.

18. Kad jie dangiškąjį Dievą susimilimo melstųs dėl to paslėptojo daikto, kad Dangiėlas bei jo draugai ne prapultų drauge su kitais išmintingaisiais Babėlėje.

19. *Tai tas paslėptasis daiktas Dangiėlui naktyje regėjimu buvo apreikštas. * perkš. 30.

20. Dėl to Dangiėlas garbino dangiškąjį Dievą, ir pradėjęs tarė: pašlovintas te esie Dievo vardas į amžių amžius! nės Jo yra ir išmintis ir macis;

21. Jis kitaip verčia čėsus ir gadynes; Jis karalius * atstato ir karalius įstato; Jis duosti išmintį išmintingiemsiems, ir protingiemsiems jų išmanymą;
* per. 4, 14. 22, 29 ir 5, 21.

22. Jis apreiškia, kas *gilu ir paslėpta; Jis žino, kas tamsoje, nėsa Jame viena šviesa. * 1 Kor. 2. 10.

23. Aš tau dėkavoju ir garbinu tavę, tu Dieve mano tėvų, kad tu man išminties ir drąsos duodi ir dabar apreiškei tai, ko mes tavęs prašome, butent tu apreiškei mums karaliaus daiktą.

24. Tai Dangiėlas užėjęs pas Arjoką, kuriam karalius buvo paliepęs, išmintinguosius Babėlėje nužudyti, šitaip jam kalbėjo: tu ne nužudyk išmintinguosius Babėlėje, bet užvesk manę pas karalių! aš karaliui išguldymą apsakysu.

25. Arjokas Dangiėlą pasiskubindamas užvedė pas karalių ir tarė jam šitaipo: atsirado vienas išvestųjų iš Judavos, kursai išguldymą karaliui gal sakyti.

26. Karalius atsakydamas tarė Dangiėlui, kurį jie Beltsazaru vadino: ar tu esi tas, kursai man gal sakyti sapną, manęs regėtąjį, bei jo išguldymą?

27. Dangiėlas po akių karaliaus pra-

dėjęs kalbėjo: tas paslėptasis daiktas, kurį karalius jėško iš išmintingųjų, mokįtųjų, ženklų išguldytojų bei pranašų, ne stovi jų syloje, karaliui apsakyti;
28. Bet dangujęsis Dievas, tas gal paslėptuosius daiktus apreikšti, tas karaliui Nebukao-Nėzarui parodė, kas busiančiose gadynėse nusiduosią.
29. Tavo sapnas ir tavo regėjimas, tau be miegant, iš to radosi: tu, karaliau, ant savo patalo dumojai, kaip tikt potam busią, ir Šitas, *kursai paslėptuosius daiktus apreiškia, parodė tau, kaip busią. * perkš. 22.
30. Taigi tas paslėptasis daiktas man yra apreikštas, *ne per mano išmintį, buk ji butų didesnė už visų gyvųjų, bet dėl to, kad karaliui išguldymas butų parodytas, ir tu savo širdies mislis ištirtumbei. * 1 Maiž. 41, 16.
31. Tu, karaliau, regėjai, ir štai, nerėdu didis ir aukštas abrozas bestovįs ties tavimi, tas baisus buvo žiurėti.
32. Šito abrozo galva buvo iš čysto aukso, jo krutinė bei jo rankos buvo iš sidabro, jo pilvas bei strėnos buvo varinės,
33. Ir blauzdkauliai buvo geležini, ir kojos buvo iš dalies geležinės ir iš dalies molio.
34. Tai tu regėjai, iki viens akmuo buvo išplėštas be rankų; tas tą abrozą ištiko į jo kojas, kurios iš geležies bei molio buvo, ir sutrynė jas.
35. Tada podraugei sutrupėjo geležis, molis, varias, sidabras ir auksas, ir pastojo lyg kaip pelai ant vasarinio klojimo; ir vėjas juos išnešiojo, aža jų niekur ne galėjai surasti. Ale ans akmuo, kursai tą abrozą ištiko, pavirto į aukštą kalną, aža visą svietą pripildė.
36. Tai yra sapnas. Dabar mes jo išguldymą karaliui pasakysime.
37. Tu, karaliau, esi *karalius visų karalių, kuriam dangujęsis Dievas karalystę, macį, sylą ir šlovę yra davęs * Ez. 26, 7.
38. Ir viskągi, kur žmonių gyvenama, priegtam *galvijus ant lauko ir padangių paukščius į tavo rankas davęs, ir tau valę ant viso sutekęs; tu esi ta aukso galvą. * Jėr. 27, 6. per. 28, 14.
39. Po tavęs kita karalystė pasikels, žemesnė už tavąją. Potam trečioji karalystė, varinė, kuri ant visų žemių ponavos.
40. Ketvirtoji bus kieta, nei geležis. Nėsa lyg kaip geležis vislab sudaužia ir sukula, beje kaip geležis vislab sulaužia, šitaip ir ji viskągi sutrįs ir sutruškįs.
41. Ale kad tu regėjai kojų bei pirštų dalyką molio ir dalyką geležies, šita bus karalystė perdalyta, tačiau geležies drutybė joje išliks; kaipgi tu ir regėjai geležį su moliu maišytą.
42. Ir kad jo kojų pirštų dalis geležies, ir dalis molio yra, bus ta karalystė iš dalies druta ir iš dalies silpna.
43. Ir kad tu regėjai geležį moliui įmaišytą (tiek ženklina): jie tiesa susimaišys žmogaus krauju, ale jie tačiau nesilaikys prie kits kito, lyg kaip geležis su moliu ne sulimpa maišant.
44. Ale čėse šitų karalysčių Dievas iš dangaus pakels karalystę, *niekadai ne sugaišįtiną; ir Jo karalystė ne teks nei jokiems kitiems žmonėms. Ta †visas šias karalystes sutrupįs ir sugaišįs; ale ji amžinai išliks.
* Ebr. 12, 28. † 1 Kor. 15, 24.
45. Kaipgi tu ir regėjai *akmenį nuo kalno be rankų atplėštą, kursai geležį, varią, molį, sidabrą bei auksą sutrupino; šitaip aukštasis Dievas karaliui parodė, kaip potam busią; ir tai tikras tas sapnas, ir jo išguldymas yra tikras. * perkš. 34.
46. Tai karalius Nebukad-Nėzaras kniupščias ant savo veido puolęs kloniojosi po akių Dangiėlo ir paliepė, kad jam apieravotos butų valgio apieros ir rukinimo apieros.
47. Ir karalius atsakydamas Dangiėlui tarė: tai tikrai tiesa, jųsų Dievas yra *Dievas ant visų dievų ir Viešpats ant visų karalių; jis gal paslėptus daiktus apreikšti, kadangi tu šitą paslėptąjį daiktą galėjai apreikšti. * 2 Maiž. 15, 11. Ps. 86, 8. Jėz. 42, 8.
48. Ir karalius paaukštino Dangiėlą ir *davė jam didžių ir daug dovanų, ir statė jį per vyriausįjį ant visos žemės Babėlės, ir įdėjo jį per vyresnįjį ant visų išmintingųjų Babėlėje.
* perkš. 6.
49. Ir Dangiėlas prašė karaliaus, kad ant valdymo žemių Babėlės įstatytų Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo; ir jis, Dangiėlas, pasiliko pas karalių prie dvaro.

Perskyrimas 3.

Dangiėlo draugų tvirtybė ir Dievo prisibijojimas.

Karalius Nebukad-Nėzaras padarydino aukso abrozą, šešisdešimts mastų aukštą ir šešių mastų platų; ir pastatydino jį žemėje Babėlė, dauboje Dura.
2. Ir karalius Nebukad-Nėzaras siuntė suvadįti kunįgaikščius, viešpačius, žemių valdonus, sudžias, užveizdus, rotponius, urėdininkus ir visus valdžią turinčius žemėje, kad jie susieitų, tą abrozą įšventįti, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.
3. Tai susiėjo kunįgaikščiai, viešpačiai, žemių valdonai, sudžios, užveizdai, rotponiai, urėdininkai ir visi valdžią turintieji žemėje, tą abrozą įšventįti, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs. Ir jie turėjo stotis ties tuo paveikslu, kurį Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.
4. Ir apsakytojis šaukė didžiu balsu: tai jums sakoma, jus svieto žmonės, giminės ir liežuviai:
5. Kad jus išgirsite skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, tai jus turite ant kelių pulti ir prieš tą aukso abrozą kloniotis, kurį Nebukad-Nėzaras pastatydino.
6. Ale jei kas tada ant kelių ne puola, nei nesimels, tas iš tos adynos bus įmestas į pečių, ugnimi žėrintį.
7. Taigi, jiems išgirdus skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių ir visokių striuninių žaislų, puolė ant kelių visokio svieto giminės ir liežuvio žmonės, kloniojos ir meldėsi prieš tą aukso paveikslą, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.
8. Tam patime čėse nekurie kaldėoniški vyrai atėję artyn apskundė Żydus;
9. Pradėjo ir tarė karaliui Nebukad-Nėzarui: viešpatie karaliau, Dieve duok tau ilgą amžią!
10. Tu apsakydinai *paliepimą, kad visi žmonės, išgirdę skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, turėtų pulti ant kelių ir prieš tą aukso paveikslą kloniotis; * per. 6, 12.
11. Ir jei kas ne norėtų pulti ant kelių, neigi kloniotųs, kad tas turėtų buti įmestas į pečių, ugnimi žėrintį.
12. Ir vei, čia yra żydiški vyrai, kurius tu statai ant valdymo žemių Babėlės, Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo; šitie niekina tavo paliepimą ir ne garbina tavo dievus, neigi nesiklonioja prieš tą aukso paveikslą, kurį tu pastatydinai.
13. Tai Nebukad-Nėzaras įniršęs ir papykęs paliepė, kad po jo akių butų atvesti Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo. Ir tie vyrai buvo atvesti po akių karaliaus.
14. Tai Nebukad-Nėzaras pradėjęs kalbėjo jiems: kaip tai? ar jus, Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo, ne norite mano dievą garbinti, nei tam aukso paveikslui kloniotis, kurį aš pastatydinau?
15. Dabargi, bukite gatavi, kaip tikt išgirsite skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, tai pulkite ant kelių ir kloniokitės tam paveikslui, kurį aš padarydinau! Jei jus jam nesikloniosite, tai akimoju busite įmetami į pečių, ugnimi žėrintį. Matysime, kas tas Dievas, jus iš mano rankos išgelbėsiąs!
16. Tai pradėję Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo kalbėjo karaliui Nebukad-Nėzarui: ne privalome tau ant to nei žodžio atsakyti.
17. Štai, musų Dievas, kurį mes garbiname, gal mus išgelbėti iš *to pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, priegtam ir iš tavo rankų išgelbėti. * Ps. 66, 12. Jėz. 43, 2.
18. Ir jei jis to ne nor daryti, tai tu tačiau žinok, kad mes tavo dievus ne garbįsime, nei tam *aukso paveikslui, kurį tu pastatydinai, nesikloniosime. * 2 Maiž. 23, 24.
19. Tai Nebukad-Nėzaras abelnai įniršęs baisiomis akimis žiurėjo į Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo, ir paliepė, kad pečių septynis kartus tiek karštesnį padarytų, ne kaip kitais kartais įkurdavo.
20. Ir paliepė dručiausiems kareiviams savo abaže, kad jie Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo surišę į pečių, ugnimi žėrintįjį, įmėstų.
21. Šitaip buvo tie vyrai savo sermėgose, kurpėse, kepurėse ir kituose drabužiuose surišami ir į pečių, ugnimi žėrintįjį, įmetami.
22. Nėsa karaliaus paliepimas umai turėjo buti atliekamas. Ir ugnį pečiuje

taip labai prižarstė, aža tie vyrai, kurie
Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo sudegįti turėjo, nuo ugnies liepsnos pragaišo.
23. Ale tie trys vyrai, Sadrak, Mėsak
bei Abed-Nėgo, puolė į vidurį pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, kaip jie buvo surišti.
24. Tai karalius Nebukad-Nėzaras nusigando, ir greitai kėlęsi tarė savo valdonams: ar mes ne tris vyrus surištus į ugnį įmesdinome? Jie atsakydami tarė karaliui: tris, viešpatie karaliau!
25. Jis atsakydamas tarė: juk aš matau keturis vyrus valnus *ugnyje vaikščiojančius, ir jiems nieko ne kenkia; ir ketvirtasis, lyg nei jis butų koks dievų sunus. * Jėz. 43, 2.
26. Ir Nebukad-Nėzaras stojosi ties anga pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, ir tarė: Sadrak, Mėsak, Abed-Nėgo, jus aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite laukan ir eikite šen! Tai Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo išėjo iš ugnies.
27. Ir kunįgaikščiai, viešpačiai, užveizdai ir rotponiai karaliaus susiėję matė, ugnį nieko kunams šitų vyrų ne galėjusią padaryti, nei jų galvų plaukus ne apsisvilusius, nei jų sermėgas ne žeistas; neigi ne galėjai nei jokį ugnies kvapą ant jų suuosti.
28. Tai Nebukad-Nėzaras pradėjęs tarė: pašlovintas buk Dieve Sadrako, Mėsako bei Abed-Nėgo, *kurs savo angielą siuntė ir savo tarnus išgelbėjo, kurie juomi nusitikėdami karaliaus paliepimo ne atbojo, bet savo kuną padavė, ne norėdami nei jokio dievo garbinti, nei melstis, kaip tikt savojo vieno Dievo! * per. 6, 22.
29. Taigi dabar tas t'esie mano paliepimas: kursai iš visų svieto žmonių, giminių ir liežuvių bluznija Dievą Sadrako, Mėsako bei Abed-Nėgo, tas tur prapulti, ir jo namai biauriai bus sugaišinami. Nėsa niera nei jokio kito Dievo, kurs galėtų šitaip išgelbėti, kaip šitas.
30. Ir *karalius davė Sadrakui, Mėsakui bei Abed-Nėgo daug garbės žemėje Babėlės. * per. 2, 48. 49.
31. Karalius Nebukad-Nėzaras visiems savo žemių žmonėms ir liežuviams: *Dieve duok jums daug pakajaus! * per. 10, 19.
32. Aš per gerą daiktą laikau, kad aš apsakyčiau tus ženklus ir stebuklus, kurius aukščiausiasis Dievas ant manęs padarė.
33. Nėsa Jo ženklai yra didi, ir Jo stebuklai labai macnus; ir Jo *karalystė yra amžina karalystė, ir Jo valdymas patenka į amžių amžius.
* per. 6, 26 ir 7, 14.

Perskyrimas 4.

Nebukad-Nėzaro sapnas ir to išguldymas per Dangiėlą.

Aš Nebukad-Nėzaras gerame pakajuje budamas savo namuose ir gerai gyvendamas savo paločiuje
2. Regėjau kokį sapną ir nusigandau, ir tos mislys, kurias aš ant savo lovos dėl to sapno turėjau, kurį aš buvau regėjęs, manę apsmutnijo.
3. Ir aš paliepiau, kad visi išmintingieji Babėlėje butų atgabenami manęspi, jeib man sakytų, ką tas sapnas rodąs.
4. Tai man atgabeno ženklų išguldytojus, išmintinguosius, Kaldėonus bei žynius; ir aš sapną jiems pasakojau, ale jie man ne galėjo sakyti, ką jis rodąs;
5. Iki paskučiaus Dangiėlas pas manę atėjo, (kursai Beltsazar vardu į vardą mano dievo), turįsis *dvasę šventųjų dievų. Ir aš jam pasakojau tą sapną: * per. 5, 11. 14.
6. Beltsazar, tu vyresnysis žvaigždininkų, kurį aš žinau turintį dvasę šventųjų dievų, ir *tau nieko n'esant paslėpto, pasakyk tą regėjimą mano sapno, kurį aš regėjau, ir ką jis rodąs!
* Ez. 28, 3.
7. Ale tai yra tas regėjimas, kurį aš regėjau ant savo lovos: štai, be stovįs medis patime viduryje žemės, tas buvo labai aukštas,
8. Didis ir storas; jis buvo užaugęs iki dangaus ir buvo išsiskėtęs iki visos žemės krašto;
9. Jo šakos buvo gražios ir daug vaisių atnešė, iš kurių kožnam buvo pilnai prisivalgyti; visi lauko galvijai rado pavėsio po juomi, ir padangių *paukščiai tupėjo ant jo šakų; ir visas kunas iš jo išsilaikė. * perkš. 18. Ez. 17, 23.
10. Ir aš regėjau regėjimą ant savo lovos, ir štai, šventas koksai sargas nuo dangaus atėjo žemyn;
11. Tas iš didžio šaukdamas taipo tarė: *pakirskite šitą medį ir apkapokite jo šakas, ir nubraukite jo lapus, ir

išbarstykite jo vaisius, kad galvijai, po juomi gulintieji, pabėgtų, ir paukščiai nuo jo šakelių palėktų! * perkš. 20.

12. Tačiau palikite kamieną su jo šaknimis žemėje; ale jis tur geležiniuose ir variniuose retežiuose ant lauko žolės vaikščioti; jis po dangaus rasa gulės ir pašlaps, ir jo dalykas bus su žvėrimis žemės žolė.

13. Ir žmogiškoji širdis bus jam atimta, ir galvijiška širdis jam bus duota, iki septyni čėsai jam pereis.

14. Toktai yra sargų rotoje sudumta ir susikalbėjime šventųjų sukalbėta, idant gyvieji žinotų, kad *Aukščiausiasis valę turįs ant žmonių karalysčių ir duodąs jas, kam jis nor, ir †pakeliąs į jas pasižeminančiuosius. * per. 2, 21. † 1 Zom. 16, 1. 11.

15. Šitokį sapną aš, karalius Nebukad-Nėzaras, regėjau. Ale tu, Beltsazar, sakyk, ką jis rodo! nėsa visi išmintingieji mano karalystėje ne gal man apsakyti, ką jis apženklinąs; ale tu mielai tai gali, nėsa šventųjų dievų dvasė yra tavyje.

16. Tai persigando Dangiėlas, kitaip Beltsazar vadinamasis, per čielą adyną, ir jo mislys apsmutnijo jį. Ale karalius tarė: Beltsazar, te ne apsmutnija tavę tas sapnas bei jo išguldymas! Beltsazar pradėjęs tarė: ak mano viešpatie, kad tas sapnas tavo neprietelius, ir jo išguldymas tavo priešininkus tropytų!

17. Tas medis, kurį tu regėjai, kad jis didis ir storas buvo, ir jo aukštumas dangų priteko, ir jis ant visos žemės išsiskėtė,

18. Ir jo šakos gražios, ir jo vaisių daug, iš kurių kožnam buvo pilnai prisivalgyti, ir lauko galvijai po juomi laikėsi, ir padangių paukščiai ant jo šakų tupėjo:

19. Tasai tu esi, *karaliau, taip užaugęsis ir macnus esąsis; nėsa tavo macis didė ir pritenka iki svieto krašto. * per. 2, 37 ir 5, 18.

20. Ale kad karalius regėjo šventą kokį sargą iš dangaus žemyn žengiantį ir sakantį: „pakirskite tą medį ir pagadįkite jį, tačiau kamieną su šaknimis žemėje palikite! ale jis geležiniuose bei variniuose retežiuose lauko žolėse vaikščios ir po dangaus rasa gulės ir pašlaps, ir jo dalykas bus su žemės žvėrimis žolėje, iki septyni čėsai jam pereis:“

21. Tai yra tas išguldymas, viešpatie karaliau, ir šitas Aukščiausiojo sudumojimas tropija mano viešpatį karalių:

22. Tu busi nuo žmonių varytas ir turėsi pasilikti pas galvijus lauke; ir valgydįs tavę žole kaip jaučius, ir gulėsi po dangaus rasa ir pašlapsi, iki tau septyni čėsai pereis, kad žinotumbei, Aukščiausiąjį valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor.

23. Bet kad sakyta yra, kad tačiau kamienas su jo šaknimis turėtų to medžio paliktas buti, (tai tavę mokina:) tavo karalystė tur tau išlikti, iki tau pažinus (Dievo) macį danguje.

24. Todėl, viešpatie karaliau, te patinka tau tas mano pamokinimas, ir atsivalnyk nuo savo griekų, teisybę darydamas, ir nuo savo nusižengimų, *gerą darydamas pavarguliams! tai Ponas Dievas tavo griekų nukęs. * Pam. 16, 6.

25. Tai vislab nusitiko karaliui Nebukad-Nėzarui.

26. Nėsa po dvylika mėnesių, karaliui karališkoje pilyje Babėlėje vaikščiojant,

27. Pradėjęs jis tarė: tai ta didėji Babėlė, kurią aš pakuriau karališkiems namams, didėje savo macyje, ant garbės savo šlovės.

28. Dar karaliui šitus žodžius ne iškalbėjus, balsas iš dangaus buvo girdimas: tau, karaliau Nebukad-Nėzar, sakoma: tavo karalystė tau bus atimta;

29. Ir tu patremtas busi nuo žmonių, ir pasiliksi prie galvijų, ant lauko vaikščiojančiųjų; žolę tau duos ėsti kaip jaučiams, iki tau perėjus septyniems čėsams; kad *žinotumbei, Aukščiausiąjį valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor. * per. 5, 21.

30. Tą pačią adyną tas žodis išsipildė ant Nebukad-Nėzaro, ir jis buvo patremtas nuo žmonių, ir jis ėdė žolę kaip jaučiai, ir jo kunas gulėjo po dangaus rasa ir pašlapo, iki jo plaukai pažėlė tokėli, kaip erelio plunksnos, ir jo nagai lyg kaip paukščių nagai pastojo.

31. Po to čėso aš, Nebukad-Nėzaras, savo akis pakėliau dangun, ir protas man vėl atgrįžo, ir pagyriau Aukščiausiąjį; aš šlovinau ir garbi-

nau tą, kursai amžinai gyvas, kurio *macis amžina, ir jo karalystė patenka į amžių amžius; *per. 7, 14.
32. Prieš kurį visi, ant žemės gyvenantieji, per nieką skaitytini. Jis daro, kaip jis nor, ir su dangaus abažu ir su gyvenančiaisiais ant žemės; ir nei vienas ne gal jo ranką drausti, nei jam sakyti: ką tu darai?
33. Šitame čėse man protas vėl atgrįžo, ir karališkoji mano garbė, mano šlovė ir mano veidas. Ir mano rotponiai bei valdonai jėškojo manęs; ir vėl įstatytas buvau į savo karalystę, ir aš dar didesnę šlovę gavau.
34. Todėl aš, Nebukad-Nėzaras, giriu ir garbinu ir šlovinu Karalių dangiškąjį; nėsa vislab, ką jis daro, tai tiesa, ir jo keliai yra teisybė; ir *kas didžiuojasi, tą jis gal pažeminti. * per. 5, 20. Luk. 1, 51.

Perskyrimas 5.

Nelabojo karaliaus Belsazėro česnis ir prapuolimas.

Karalius Belsazėras *kėlė šlovną česnį tukstant savo valdonams bei kareivių vyriausiems, ir su jais apsigėrė. * Ester. 1, 3. 5.
2. Ir girtas budamas paliepė jis atnešti anus auksiniuosius bei sidabriniuosius rykus, kurius jo tėvas Nebukad-Nėzaras iš bažnyčios Jėruzalėje buvo išėmęs, kad karalius su savo valdonais, su savo pačiomis ir su savo priemotėrimis iš jų gertų.
3. Šitaip buvo atnešti auksinieji rykai, kurie iš bažnyčios, iš Dievo namų Jėruzalėje, imti buvo; ir karalius, jo valdonai, jo pačios ir priemoterės gėrė iš jų.
4. Ir taip girtuodami garbino jie anus aukso, sidabro, vario, geležies, medžio ir akmens dievus.
5. Tą pačią adyną išėjo pirštai, nei žmogaus kokio rankos; tie rašė ties liktoriumi į moliavotąją sieną, karaliaus svetlyčioje. Ir karalius išvydo tą ranką rašančią.
6. Tai išblyško karalius, ir jo mislys nugandino jį, aža jam strėnos virpėjo ir kojos drebėjo.
7. Ir karalius kiek įgalėdamas šaukė, *kad išmintingieji, Kaldėonai ir burtininkai butų atvesti. Ir išmintingiemsiems Babėlėje sakydino: kursai žmogus tą raštą paskaito ir gal sakyti, ką jis ženklina, tas bus purpura aprėdytas ir aukso raiščius apie savo kaklą nešios, ir trečiasis viešpats bus mano karalystėje. * per. 2, 2 ir 4, 3.
8. Tai buvo atvesti visi karaliaus išmintingieji, ale jie nei tą raštą paskaityti ne galėjo, nei išguldymą karaliui apsakyti.
9. Dėl to karalius Belsazėras dar sunkiaus nusigando, ir jo veidas visiškai išblyško; ir jo valdonai labai nusigando.
10. Tai karalienė dėl to nusidavimo su karaliumi bei jo valdonais užėjusi į svetlyčią tarė: viešpatie karaliau, Dieve sutek tau ilgą amžią! te ne išgandina tavę šitaip tavo mislys, ir ne pabalk taipo!
11. Yra vyras tavo karalystėje, turįs *dvasę šventųjų dievų. Nėsa tavo tėvo čėse jame buvo apšvietimas randamas, protingystė ir išmintis, kokia dievų išmintis yra; ir tavo tėvas, karalius Nebukad-Nėzaras, statė jį ant žvaigždininkų, išmintingųjų, Kaldėonų bei burtininkų, * per. 4, 5. 6. 15.
12. Todėl, kad jame rasta buvo didės išminties dvasė, priegtam išmanymas ir protingystė, sapnus išguldyti, žodžius tamsiai kalbėtus atmįti ir paslėptus daiktus apreikšti; butent Dangiėlas, kurį karalius davė Beltsazaru praminti. Taigi te atvadina Dangiėlą! tas sakys, kaip tai reik išmanyti.
13. Tai buvo Dangiėlas atvedamas pas karalių. Ir karalius tarė Dangiėlui: ar tu esi tas Dangiėlas, vienas anų sugautųjų iš Judavos, kurius karalius, mano tėvas, iš Judavos šen atvedęs?
14. Aš girdėjau apie tavę kalbant, tavę turint dvasę šventųjų dievų, ir apšvietimą, išmanymą ir aukštą išmintį tavyje randamą.
15. Taigi aš pavadįdinau pas savę protinguosius ir išmintinguosius, kad man šį raštą paskaitytų ir pasakytų, kaip jį reik išmanyti; ir jie man ne gal pasakyti, ką jis rodąs.
16. Ale tavę girdžiu mokantį išguldymą duoti, ir kas nežinoma, apreikšti. Jeigu tu dabar gali tą raštą paskaityti ir man apsakyti, ką jis rodo, tai tu busi aprėdytas purpura, ir aukso raiščiai bus prie tavo kaklo, ir trečiasis Viešpats busi mano karalystėje.

17. Tai pradėjęs Dangiėlas kalbėjo prie karaliaus: pasilaikyk sau pats savo gerybes, ir duok savo dovanas kitam! aš tačiau tą raštą karaliui paskaitysu ir parodysu, ką jis ženklina.

18. Viešpatie karaliau, Aukščiausiasis Dievas tavo tėvui Nebukad-Nėzarui buvo davęs *karalystę, macį, garbę ir šlovę. *per.2,37 ir 4,19.

19. Ir dėl šitokios macies, jam duotosios, prisibijojo ir lenkės jo viso svieto žmonės ir liežuviai. Jis nužudė, kurį jis norėjo; jis ištiko, kurį jis norėjo; jis paaukštino, kurį jis norėjo; jis nužemino, kurį jis norėjo.

20. Ale kaip jo širdis pasididžiavo, ir jis puikus ir saurėdus pastojo, buvo jis išmetamas iš karališkojo krėslo, ir savo garbės ne teko,

21. Ir buvo *patremtas nuo žmonių, ir jo širdis galvijams lygi pastojo, ir jis turėjo bėgioti su girių paukščiais ir ėdė žolę kaip jaučiai, ir jo kunas gulėjo po dangaus rasa ir pašlapo, iki jis išmoko, Aukščiausiąjį Dievą valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor. *per.4,29.

22. Ir tu, Belsazėr, jo sunau, ne pažeminai savo širdį, norįs tu tai vislab žinai,

23. Bet pasikėlei prieš dangaus Viešpatį, ir jo namų *rykai turėjo buti tau atgabenami; ir tu, tavo valdonai, tavo pačios ir tavo priemoterės iš jų gėrėte; ir prie to dar sidabrinius, auksinius, varinius, geležinius, ir iš medžio bei akmens darytuosius dievus pagarbinote, †kurie nei reg, nei gird, nei jaučia; ale tą Dievą, kursai tavo dušią ir visus tavo kelius savo rankoje tur, tu ne garbinai. *perkš.2. †Ps.115,4.

24. Todėl nuo jo atsiųsta yra šita ranka ir šitas raštas, šičionai paženklintas.

25. Ir šitas parašytasis raštas taip išsimano: mene, mene, tekel, uparsin.

26. Ir tai yra taip išmanoma: mene, tai yra: Dievas tavo karalystę suskaitė ir pabaigė.

27. Tekel, tai yra: svėrė tavę svarčiais ir per lengvą išrado.

28. Peres tai yra: tavo karalystė yra dalyta ir Mėdams bei Persionams duota.

29. Tai paliepė Belsazėras, kad Dangiėlą purpura aprėdytų ir aukso raiščius prie jo kaklo prikabįtų; ir *davė apie jį iššaukti, jį karalystėje esantį trečiąjį viešpatį. *1Maiž.41,43.

30. Ale toje naktyje buvo Kaldėonų karalius Belsazėras nužavįtas.

31. Ir Darius iš Mėdų užėmė karalystę, šešisdešimt ir dviejų metų budamas.

Perskyrimas 6.

Dangiėlo išgelbėjimas iš liutų duobės po Dariumi.

Ir Darius per ger laikė, ant visos karalystės statyti šimtą ir dvidešimt žemių valdonų.

2. Ant tų statė jis tris vyresniuosius, (vienas tų buvo Dangiėlas,) kuriems anie valdonai turėtų rokundą duoti, ir karaliui tos procės ne reiktų.

3. Ale Dangiėlas perėjo tus vyresniuosius ir žemių valdonus visus, nėsa jame buvo didės išminties dvasė; todėl karalius ketino jam visą karalystę pavelyti.

4. Todėl *priežasties jėškojo vyresnieji bei žemių valdonai, kaip ką galėtų prieš Dangiėlą išrasti, buk karalystei iškadinga esą. Ale jie ne galėjo nei jokio daikto, nei nukaltimo išrasti, nėsa jis buvo viernas, kad nei jokios kaltybės, nei nusižengimo jame ne galėjo išrasti. *Ps.94,21.

5. Tai tarė tie vyrai: mes ne rasime nei jokios priežasties prieš Dangiėlą, jei ne dėl jo Diėvo šlužmos.

6. Tai anie vyriausieji ir žemių valdonai pulkais susiėję pas karalių šitaip jam kalbėjo: *viešpatie karaliau Dariau, Dievas te sutenka tau ilgą amžią! *per.3,9 ir 5,10.

7. Visi karalystės vyriausieji viešpačiai, žemių valdonai, rotininkai ir visi vyresnieji sudumė, kad karaliaus paliepimas butų palieptas, ir aštrus prisakymas butų apsakytas, kad, jei kas, iki pereinant drisdešimt dienoms, ko melsis iš bile kokio Dievo arba kito žmogaus, kaip iš tavęs, karaliau, vienintėlio, tas įmestas butų į duobę pas liutus.

8. Todėl, maloningasis karaliau, tu šitą įsakymą patvirtįk ir savo vardą prirašyk, idant ne butų vėl ardytas, pagal *provą Mėdų bei Persionų, kurią nieks ne tur peržengti. *Ester.1,19.

9. Šitaip savo vardą prirašė karalius Darius.

10. Taigi Dangiėlas ištyręs, šitą įsa-

kymą parašytą esant, jis nuėjo į savo namus; (ir langai jo namų vasarinių atviri stovėjo Jėruzalės linkai;) ir jis klaupėsi per dieną tris kartus ant savo kelių, meldėsi, garbino ir dėkavojo savo Dievui, kaipgi jau ir pirm to darydavo.
11. Tai šitie vyrai pulkais atėję rado Dangiėlą meldžiantis ir prašantis savo Dievo;
12. Ir priėję kalbėjo su karaliumi apie karaliaus įsakymą: viešpatie karaliau, ar tu ne pasirašei po įsakymu, kad, jei kas, iki perėjus trisdešimt dienoms, ko mels iš bile kokio Dievo arba kito žmogaus, kaip tikt iš tavęs, karaliau, vienintėlio, tas tur įmestas buti į duobę pas liutus? Karalius atsakydamas tarė: tai tiesa, ir provą Mėdų bei Persionų nei vienas ne tur peržengti.
13. Jie atsakydami tarė po akių karaliaus: Dangiėlas, viens *sugautųjų iš Judavos, tas ne atboja nei tavęs, nei tavo įsakymo, kurį tu užpečvietijai; nėsa jis tris kartus kasdien meldžiasi. * per. 5, 13.
14. Karalius, tai išgirdęs, labai nuliudo, ir kiek įmanydamas dabojosi, kad Dangiėlą išgelbėtų, ir rupinosi, iki saulei nusileidžiant, jį išvalnyti.
15. Ale tie vyrai pulkais atėję pas karalių tarė jam: tu žinai, viešpatie karaliau, *tai Mėdų bei Persionų provą esant, kad visi įsakymai ir paliepimai, karaliaus patvirtinamieji, ne tur buti atkraipyti. * Ester. 1, 19.
16. Tai paliepė karalius, kad Dangiėlą atvestų; ir įmetė jį į duobę pas liutus. Ale karalius tarė Dangiėlui: *tavo Dievas, kuriam tu ne paliaudamas šlužiji, te gelbti tau! * perkš. 20.
17. Ir jie atgabeno *akmenį, tą užrito jie už duobės angos; šitą karalius užpečvietijo savo paties žiedu bei žiedu savo didžiųjų tarnų, kad nieks kitaip su Dangiėlu savo valę ne darytų. * Mat. 27, 60. 66.
18. Ir karalius nuėjęs šalin į savo pilį pasiliko ne valgęs, ir ne davė sau atnešti nei jokio valgio, nei miegoti ne galėjo.
19. Rytmetyje anksti auštant karalius atsikėlęs skubindamas nuėjo prie duobės, kur liutai buvo.
20. Ir priėjęs prie duobės šaukė jis Dangiėlo raudingu balsu. Ir karalius tarė Dangiėlui: Dangiėl, tu tarne gyvojo Dievo, begu galėjo tavę Dievas tavasis, *kuriam tu ne paliaudamas šlužiji, nuo liutų išgelbėti? * perkš. 16.
21. Ale Dangiėlas kalbėjo su karaliumi: viešpatie karaliau, Dievas te sutenka tau ilgą amžią!
22. Mano Dievas atsiuntė savo *angielą, tasai †liutų snukius uždarytus laikė, kad man nieko iškados ne padarė; nėsa po jo akių aš nekaltu esmi rastas, ir aš taipojau ir prieš tavę, viešpatie karaliau, nieku ne nusidėjau. * per. 3, 28. † Ebr. 11, 33.
23. Tai karalius labai prasidžiugęs liepė Dangiėlą iš duobės ištraukti. Ir jie ištraukė Dangiėlą iš duobės, ir nei jokios iškados ant jo ne buvo numanyti; nėsa jis *buvo savo Dievu nusitikėjęs. * Ps. 37, 14.
24. Tai liepė karalius atgabenti tus vyrus, kurie Dangiėlą buvo apskundę, ir įmesdino juos į duobę pas liutus, ir jų vaikus ir pačias. Ir jiems dar ne įpuolus iki dugno duobės, sugavo juos liutai, o ir jų kaulus sutruškino.
25. Tai karalius Darius rašydino visiems svieto žmonėms, bile kokį liežuvį kalbantiems: Dievas te sutenka jums daug pakajaus!
26. Tai yra mano paliepimas, kad visame valdyme mano karalystės Dangiėlo Dievo bijotųs ir jį garbėje laikytų. Nėsa jis yra gyvasis Dievas, amžinai patenkąsis, ir jo karalystė niekados ne pasiliauja, ir jo valdymas galo ne tur.
27. Jis yra Išganytojis ir Išgelbėtojis iš bėdų, ir jis daro ženklų ir dyvų taip danguje, kaip ir ant žemės; tas Dangiėlą iš liutų išgelbėjo.
28. Ir Dangiėlas didyn ėjo karalystėje Dariaus, ir taipjau karalystėje *Korėso, Persiono. * per. 1, 21.

Perskyrimas 7.

Apie ketures vyriausias karalystes, per žvėris paženklytas, ir Kristaus amžinąją karalystę.

Pirmame mete Belsazėro, karaliaus Babėlės, regėjo Dangiėlas sapną ir regėjimą savo lovoje; ir jis šitą sapną prarašydamas šitaip tą surašė:
2. Aš, Dangiėlas, regėjau regėjimą naktyje, ir štai, tie keturi dangaus vėjai prieš kits kitą vėtroje putė ant didžiųjų jurių.
3. Ir didi keturi žvėrys iškopo iš jurių, ir kožnas vienas ne toks, kaip kits.

4. Pirmasis nei liutas, ir turėjo sparnus, lyg kaip erelis. Aš žiurėjau, iki jam sparnai buvo išpešti; ir jis buvo nuo žemės atimtas, ir stovėjo ant savo kojų, kaip koks žmogus, ir jam buvo duota žmogiška širdis.
5. Ir štai, antroji žvėris po to buvo lygi meškai; ir stovėjo ant vienos šalies ir turėjo savo snukyje po savo dantimis tris dides ilgas dantis. Ir sakyta jai buvo: kelkis ir ėsk daug mėsos!
6. Po to aš regėjau, ir štai, kita žvėris, lygi pardui; ta turėjo keturis sparnus, kaip paukštis ant savo pakalos; ir ta žvėris turėjo ketures galvas, ir jai buvo duota macis.
7. Potam aš regėjau šitame regėjime naktyje, ir štai, ketvirtoji žvėris buvo biauri ir baisi ir labai druta, ir turėjo dides geležines dantis, ėdė aplink savę ir sutruškino, ir atstanką ji sumindžiojo savo kojomis; bet ir daug kitokia buvo, ne kaip pirmosios, ir turėjo dešimt ragų.
8. Ale man į tus ragus žiurint, štai, viduryje jų pasikėlė kits mažas ragas, dėl kurio pirmųjų ragų trys išplėšti buvo; ir štai, šitas ragas turėjo akis, lyg kaip žmogaus akys, ir snukį, *tas kalbėjo didžius daiktus. *per. 11, 36.
9. Tai aš regėjau, iki krėslai buvo pastatyti; ir Senasis atsisėdo, to rubas buvo baltas, lyg kaip sniegas, ir plaukai ant jo galvos, lyg kaip čysta vilna; jo krėslas buvo vienos ugnies liepsnos, ir jo tekiniai degė kaip ugnis.
10. Ir nuo to išėjo ilgas ugnies stulpas. *Tukstančių tukstančiai šlužijo jam, ir dešimt tukstančių kartų dešimt tukstančių stovėjo po jo akių. Sudas buvo laikomas, ir knygos buvo atvertos. *Ps. 68, 18. Apreiš. 5, 11.
11. Aš žiurėjau dėl to didžiojo kalbėjimo, kurį tas ragas kalbėjo; aš žiurėjau, iki ta žvėris buvo nužudyta, ir jos kunas pražuvo ir į ugnį įmestas buvo,
12. Ir kitų žvėrių macis taipojau galą gavo; nėsa joms buvo statytas *čėsas ir adyna, ikikolei kožna turėtų patekti. *per. 2, 21.
13. Aš regėjau tame regėjime naktyje, ir štai, be ateinąs vienas dangaus debesyse, lyg *žmogaus sunus, iki Senojo, ir privedė jį po jo akių. *Luk. 21, 27.
14. Tas jam davė macį, garbę ir karalystę, kad jam visi svieto žmonės visokių liežuvių šlužytų. Jo macis yra *amžina, ne pragaištanti, ir jo karalystė ne tur galo. *Luk. 1, 33.
15. Aš, Dangiėlis, stebėjaus tuomi, ir šitas regėjimas nugandino manę.
16. Ir aš priėjęs prie vieno, tenai stovinčio, prašiau jo, kad jis man tikrą žinę duotų dėl to viso. Ir jis su manimi kalbėdamas parodė man, kaip tai butų išmanoma.
17. Šitos keturios didės žvėrys, tai yra keturios karalystės, ant žemės ateisiančios.
18. Ale šventieji Aukščiausiojo karalystę užims, ir ją nepaliautinai ir į amžių amžius apturės.
19. Potam aš rods bučiau norėjęs tikrą žinę gauti apie *ketvirtąją žvėrį, kuri visaip kitokia buvo, ne kaip visos kitos, baisiai biauri, kuri geležines dantis ir varinius nagus turėjo, kuri ėdė aplink savę ir sutruškino, ir atstanką savo kojomis sumindžiojo, *perkš. 7.
20. Ir apie dešimt ragus ant jos galvos, ir apie kitą išsikeliantį, dėl kurio trys nupuolė, ir apie tą ragą, akis turintįjį, ir snukį, didžius daiktus kalbantį, ir didesnį esantį už kitus pagal jį.
21. Ir aš regėjau *šitą ragą kariaujantį prieš šventuosius ir juos pergalintį, *Apr. 11, 7.
22. Iki Senasis atėjęs sudą pasudijo už šventuosius Aukščiausiojo, ir čėsas atėjo šventiemsiems užimti karalystę.
23. Jis šitaip tarė: ketvirtoji žvėris bus ketvirtoji karalystė ant žemės, kuri macnesnė bus už visas karalystes; ji visas žemes suės, sumindžios ir sutruškįs.
24. Tie dešimt ragai ženklina dešimt karalių, *kurie iš tos karalystės rasis. Ale po to kits pasikels; tas macnesnis bus, kaip nei viens pirmųjų, ir pažemįs tris karalius. *Apr. 17, 12.
25. Tas *Aukščiausiąjį bluznys ir Aukščiausiojo šventuosius sugaišįs; ir pasidrąsįs, čėsus ir įstatymus kitaip versti. Ale jie į jo ranką bus paduoti vieną čėsą ir kelis čėsus ir pusę čėso. *Apr. 13, 6.
26. Potam sudas bus laikytas, taigi tada jo macis bus atimta, kad jis į plentą butų išgaišintas ir pražudytas.

27. Ale karalystė, valdžia ir macis
po visu dangumi bus duota šventiemsiems žmonėms Aukščiausiojo,
kurio *karalystė yra amžina, ir visos
macys jam šlužys ir klausys. *Apr. 11, 15.
28. Tai buvo tos kalbos pabaiga.
Ale aš, Dangiėlas, buvau labai nuliudęs savo mislyse, ir mano gymys
visiškai pervirto; tačiau aš tą kalbą
savo širdyje palaikiau.

Perskyrimas 8.

Pabaiga antrosios ir pradžia trečiosios vyriausiosios karalystės.

Trečiame mete karalystės karaliaus
Belsazėro pasirodė man, Dangiėlui,
koksai regėjimas po to, kursai man
pirmučiausiai buvo pasirodęs.
2. Ir aš tą regėjimą regėdamas buvau pilyje Susane, žemėje Elam, prie
upės Ulai.
3. Ir aš savo akis pakėlęs regėjau,
ir štai, vienas avinas bestovįs ties
upe, tas turėjo du aukštu ragu, tatačiau vieną aukštesnį už kitą, ir
aukštesnysis užaugo paskučiaus.
4. Aš regėjau, tą aviną badantį ragais į vakarus, į šiaurę ir į pietus,
ir nei jokia žvėris ne galėjo prieš jį
stengtis, nei nuo jo rankos buti išgelbėta; bet jis darė, ką tikt norėjo,
ir didis pastojo.
5. Ir man to besidabojant, štai, ateinąs ožys iš vakarų per visą žemę, žemės ne lipstydamas; ir tas ožys turėjo
gražų ragą, tarpe savo akių matyti.
6. Ir jis atėjęs iki pas aną aviną,
du ragu turintįjį, kurį aš regėjau stovintį ties upe, savo papykyje iš visos sylos ant jo užbėgo.
7. Ir aš dabojaus ant jo, kad avinui
prisiartino, ir įniršes ant jo tą aviną
ištiko, ir sułaužė tuodu jo ragu. Ir avinas ne turėjo tiek sylos, kad butų galėjęs prieš jį pasistengti; bet ansai ji parbloškė ir jį sumindžiojo, ir niekas ne
galėjo tą aviną iš jo rankos išplėšti.
8. Ir tas ožys labai didis pastojo.
Ir jam labiaus pasidrutinus, sulužo
ans didysis ragas, ir į to vietą užaugo keturi, gražus žiurėti, tų keturių dangaus vėjų linkai.
9. Ir iš tųjų vieno užaugo viens
mažas ragas; tas labai didis užaugo
į pietus, į rytus ir į *mylimąją žemę.
*per. 11, 16.
10. Ir tas užaugo iki dangaus abažo,
ir kelis iš jo išmetė, ir iš žvaigždžių
į žemę, ir sumindžiojo jas.
11. Irgi jis užaugo iki vyriausiojo
abažo; ir jam atėmė dieniškąją apierą, ir supustijo jo šventvietės namus.
12. Ir šitokia valė jam buvo duota
ant dieniškosios apieros dėl grieko,
kad jis teisybę pardauštų, ir, ką jis
darė, jam sektųs.
13. Ale aš išgirdau vieną šventųjų
kalbantį, ir šitas šventasis tarė vienam kalbančiam: „iki koleigi pateks
šitas regėjimas apie dieniškąją apierą
bei apie grieką, kurio dėl šitas supustijimas ateiti, kad ir šventvietė ir
abažas sumindžiojami?"
14. Ir jis atsakė man: yra du tukstančiu ir trys šimtai dienų, nuo
vakaro iki ryto skaitant, tai ta šventvietė vėl bus įšventįta.
15. Ir man, Dangiėlui, šitą regėjimą be
regint ir rods išmanyti norint, štai, be
stovįs ties manimi nei koksai vyras.
16. Ir aš išgirdau tarp Ulai žmogaus balsą, tas šaukdamas tarė: Gabriėl, išguldyk šitam tą regėjimą,
kad jis jį permanytų!
17. Ir jis atėjo arti manęs. Ale aš jam
ateinant nusigandau ir knupščias *puoliau ant savo veido. Ale jis tarė man:
įsidabok, tu žmogaus vaike! nėsa šitas
regėjimas tropija galo čėsą. *per. 10, 9.
18. Ir jam su manimi be kalbant, aš apgaišdamas parpuoliau knupščias ant
žemės. Ale jis manę *pakrutįdamas manę pakėlė, kad stačias buvau. *Mat. 17, 7.
19. Ir jis tarė: Štai, aš tau parodysu,
kaip nusiduos čėse paskutinio keršto,
nėsa galas tur savo paskirtą čėsą.
20. Tas avinas su dviem ragam,
kurį tu regėjai, tai yra karaliai Mėdų
bei Persionų žemės.
21. Ale ožys yra karalius Grykonų žemėje. Didysis ragas tarp jo
akių yra pirmutinis karalius.
22. Ir kad keturi jo vietoje stovėjo,
jam sulužus, paženklina, kad keturios
karalystės iš tų žmonių atsirasiančios,
ale ne taip macnios, kaip jis buvo.
23. Po šitų karalysčių, kad Dievo
prisakymų peržengtojai viršų turės,
kelsis *karalius visaip Dievo nesibijąs ir be jokios viernybės. *5 Maiž. 28, 50.
24. Tasai bus labai macnus ir tačiau

ne iš savo sylos. Tas baisiai išpustys, ir jam seksis, ir tai ištesės. Jis drutuosius drauge su šventaisiais žmonėmis išgaišįs.

25. Ir per jo kytrystę jam jo klasta seksis. Ir savo širdyje jis pasididžiuos, ir gerų dienų dinkščia tytveiką žmonių sugaišįs ir pasistengs prieš visų vyriausiųjų Vyriausįjį; ale jis be rankos bus sulaužytas.

26. Šitas regėjimas, apie vakarą bei rytmetį tau sakytasis, yra tikra teisybė; ale tu šitą regėjimą turi *slėptą laikyti, nėsa tas čėsas dar toli. *per. 12, 4.

27. Ir aš, Dangiėlas, pablogau ir ne galėjau keles dienas. Potam aš atsikėlęs atlikau karaliui jo darbą; ir nusidyvijau dėl to regėjimo, ir nei vieno ne buvo, manę dėl to pamokinančio.

Perskyrimas 9.

Dangiėlo malda ir prarakavimas apie tas septynisdešimtis nedėlių.

Pirmame mete *Dariaus, Aasvėraus sunaus, iš Mėdų giminės, kursai ant Kaldėonų karalystės karaliumi pastojo, * per. 5, 31.

2. Tame patime pirmame mete jo karalystės įsidabojau aš, Dangiėlas, knygose metų skaitliaus, apie kurius Ponas Dievas buvo kalbėjęs prarakui Jėremiošiui, Jėruzalę pustą gulesiančią *septynisdešimt metų. * Jėr. 25, 11. s.

3. Ir aš verčiaus Ponop Dievop melstis, ir prašymais jį maldyti, pastnįkaudamas žake ir pelenuose.

4. Ir aš pasimelsdamas Pono Dievo, savojo Dievo, išsipažinau ir tariau: ak mielasis Pone Dieve, tu didysis ir bijotinasis Dieve, tu attesąsis derėjimą ir malonę tavę mylintiems ir tavo prisakymų klausantiems!

5. Mes susigriešijome, neteisybę darėme, negeri buvome ir tavę pametėme, mes nuo tavo prisakymų ir provų nukrypome.

6. Mes ne klausėme tavo tarnams, prarakams, kurie tavo vardan musų karaliams, kunįgaikščiams, tėvams ir visiems žmonėms žemėje kozonyse kalbėjo.

7. Tu, Pone Dieve, esi teisus, ale *mes turime gėdėtis, kaipo ir dabar tikosi tiems, kurie iš Judavos, ir tiems, kurie iš Jėruzalės, ir visam Izraėliui, taip artimiemsiems, kaip tolimiemsiems, visose žemėse, į kurias tu mus prastumei dėl jų nusižengimo, kuriuomi jie prieš tavę nusižengė. * Ez. 9, 6. Luk. 18, 13.

8. Beje, Pone Dieve, mes, *musų karaliai, musų vyresnieji ir musų tėvai, turime gėdėtis, kad prieš tavę susigriešiję esme. * Neėm. 9, 34. Jėz. 43, 27.

9. Ale *prie tavęs, musų Pone Dieve, yra susimilimas ir atleidimas. Nėsa mes atsimetėme nuo tavęs. * Ps. 130, 4.

10. Ir ne klausėme balso Pono Dievo, savo Dievo, kad mes butumbime vaikščioję jo prisakymuose, kurius jis mums įgraudendavo per savo tarnus, pranašus;

11. Bet visas Izraėlis peržengė tavo įstatymą, ir išbludo, tavo balso ne kausydami. Todėl ir tropijo mus prakeikimas ir prysiega, kursai parašytas *stov Maižėšiaus, Dievo tarno, prisakymuose, kad prieš jį susigriešijome. * 5 Maiž. 28, 15. s.

12. Ir jis savo žodžius attesėjo, kurius jis yra kalbėjęs prieš mus ir musų sudžias, kuriems reikėjo mus sudyti, tokią didę bėdą ant musų užleisdamas, kad toktai po visu dangumi ne nusitiko, kaip ant Jėruzalės nusitiko.

13. Lygiai kaip parašyta stov Maižėšiaus įstatyme, taip visa ta didžioji bėda ant musų užėjo. Ir taipojau mes nei nesimeldėme po akių Pono Dievo, savo Dievo, kad nuo griekų prisivertę tavo teisybės butumbime prisibijoję.

14. Todėl Ponas Dievas *ir nei budėte budėjo šitaja bėda, ir ją ant musų užvedė. Nėsa Ponas Dievas, musų Dievas, yra teisus visuose savo darbuose, kurius jis daro; nėsa mes ne klausėme Jo balso. * Jėr. 1, 12.

15. Ogi dabar, Pone Dieve, musų Dieve, juk tu išvedei savo žmones iš Egypto žemės druta ranka ir vardą sau pasidarei, kaip jis dabar yra; mes beje susigriešijome, ir, gailėkis Dieve! visaip nešventai pasielgėme.

16. Ak Pone Dieve, dėl visos savo teisybės nugręšk šalin savo kerštą ir didį papykimą nuo savo miesto Jėruzalės ir nuo savo šventojo kalno! Nėsa dėl musų griekų bei dėl musų tėvų nusižengimų nešioja Jėruzalė

bei tavo žmonės išgėdinimą prie visų, iš visų šalių mus apstojančių.

17. Taigi, musų Dieve, girdėk savo tarno maldą ir jo meldimą, ir maloningai įžvelgk savo šventinyčią, sugaišįtąją dėl Pono Dievo!

18. Prilenk savo ausis, mano Dieve, ir girdėk, atverk savo akis ir žiurėk, kaip mes sugaišinti esme ir miestas, tavo vardu pramįtasis! Nės mes guldomės po tavo akių savo maldomis, ne ant savo teisybės, bet ant tavo didės mielaširdingystės.

19. Ak Pone Dieve, išklausyk, ak Pone Dieve, atsileiskis, ak Pone Dieve, dabok ir tai daryk, ir ne užtruk dėl savo paties garbės, mano Dieve! nėsa tavo miestas ir tavo žmonės yra tavo vardu vadinti.

20. Man dar taip be kalbant ir besimeldžiant ir savo bei žmonių Izraėl griekus be išsipažįstant ir be gulint savo malda po akių Pono Dievo, savo Dievo, dėl šventojo kalno savo Dievo;

21. Man šitaip be kalbant savo maldoje, lėkte atlėkė vyras *Gabriėl, kurį aš pirma buvau regėjęs regėjime, ir pakrutino manę aplink čėsą vakaro apieros. *per. 8, 16.

22. Ir jis man žinę davė ir kalbėdamas su manimi tarė: Dangiėle, dabar aš išėjęs esmi, tau žinę duoti.

23. Nėsa tau pradedant *Dievo melstis, išėjo tas paliepimas, ir aš dėl to ateimi, kad tau tai apsakyčiau; nėsa tu (Dievui) mylimas ir mielas esi. Taigi dėk į savo širdį, kad tu tą regėjimą išmanytumbei! *Luk. 1, 13.

24. Septynisdešimts sanvaičių yra statytos ant tavo žmonių ir ant tavo šventojo miesto, tai peržengimas bus atleistas, ir griekai užpečvietyti, ir nusižengimas atmelstas, ir amžinoji teisybė atnešta, ir regėjimai bei prarakavimai užpečvietyti, ir švenčių *Švenčiausiasis bus pamostytas. *Mark. 1, 24.

25. Taigi dabar žinok ir dekis į širdį: nuo to čėso, kada žodis išeiti, kad Jėruzalė vėl tur budavota buti, iki Kristaus, ano kunįgaikščio, yra septynios sanvaitės bei šešisdešimt ir dvi sanvaiti, tai gatvės bei murai vėl bus budavoti, norint tiesa priespaudų gadynėje.

26. Ir po tų šešisdešimt bei dviejų sanvaičių bus Kristus išrautas, ir nieko ne bus. Ir pulkas kunįgaikščio atėjęs miestą ir šventinyčią sugaišįs, kad galas bus lyg kokiu tvanu; ir *iki galo kovos pustynė pasiliks. *Luk. 21, 24.

27. Ale jis daugumui derėjimą patvirtįs per vieną sanvaitę. Ir patime viduryje tos sanvaitės pasiliaus apiera ir valgio apiera; ir prie sparnų (Kėrubinų) stovės *biaurybės išpustijimo; ir yra nulemta, kad iki galo tas išpustijimas nei lašėte lašės. *per. 12, 11. Mat. 24, 15.

Perskyrimas 10.

Prisigatavojimas išmanyti sekančius regėjimus.

Trečiame mete karaliaus Kores iš Persionų žemės buvo Dangiėlui, *Beltsazar vadinamam, koks žodis apreikštas, tikrai tiesa esąs, ir apie didžius daiktus; ir jis to įsidabodamas tą regėjimą gerai išmanė. *per. 1, 7.

2. Tuočės buvau aš, Dangiėlas, smutnas per tris sanvaites.

3. Aš ne valgiau nei jokio gardaus valgio, mėsa bei vynas ne teko mano burnai, irgi niekadai nesimostijaus, iki toms trims sanvaitėms perėjus.

4. Ketvirtoje dienoje po dvidešimt (dienų) pirmojo mėnesio buvau aš prie kranto didėsės upės Idėkel,

5. Ir savo akis pakeldamas regėjau, ir štai, čia be stovįs vienas vyras, drobės sermėga apsivilkęs ir aukso juosta apjuostas.

6. Jo kunas buvo nei turkisas, jo gymys žiurint nei žaibai, jo akys nei žėrį žiburiai, jo rankos bei kojos nei žibąsis varias, ir jo *kalba buvo lyg kaip didis užimas. *Apr. 1, 15.

7. Ale aš, Dangiėlas, šitą regėjimą viens regėjau, ir vyrai, pas manę esantieji, to ne regėjo; tačiau didis nuogąstis juos užpuolė, kad jie pabėgę pasislėpė.

8. Ir aš viens pasilikęs regėjau šį didįjį regėjimą. Ale nieko sylos man ne liko, ir aš tytveik negražus pastojau, ir jau nieko daugiaus sylos ne tekau.

9. Ir aš išgirdau jo kalbą, ir begirdėdamas ją *suklupau aš knupščias ant žemės. *per. 8, 17. 18.

10. Ir štai, ranka kokia pakrutino manę ir pakėlė manę ant kelių ir ant rankų,

11. Ir tarė man: tu mielasis Dangiėl, įsiklausyk tų žodžių, kurius aš

su tavimi kalbu, ir stokis stačias!
nės aš dabar esmi tavęsp atsiųstas.
Ir jam tai su manimi be kalbant, aš
atsitiesiau ir drebėjau.
12. Ir jis tarė man: nesibijok, Dan-
giėl! nės iš pirmosios dienos, kaip tu
širdingai geidei išmanyti, ir po akių
savo Dievo labai smutnas pasižemi-
nai, yra tavo žodžiai išklausyti; ir aš
atėjau tavęs dėl.
13. Ale kunįgaikštis karalystės Per-
sionų žemėje priešijosi man dvide-
šimt ir vieną dieną; ir štai, Mikelis,
vyriausiųjų kunįgaikščių vienas, at-
ėjo man ant pagelbos; tai aš viršų
gavau prie karalių Persios.
14. Ale dabar aš ateimi *tau apsa-
kyti, kaipo tavo žmonėms potam bus;
nėsa tas regėjimas po kelių čėsų
išsipildys. *per. 9, 22.
15. Ir jam tai su manimi be kalbant,
aš savo akis į žemę nunėręs tylėjau.
16. Ir štai, viens lygus žmogui mano
lupas prilypstė. Tai aš savo burną
atvėręs kalbėjau ir tariau tam ties
manimi stovinčiamjam: mans pone,
mano sanariai man dreba iš to re-
gėjimo, ir aš jau ne tekau sylos;
17. Ir kaipo gal tarnas mano pono
su mano ponu kalbėti, kadangi da-
bar jau nieko sylos manyje niera, ir
jau nei atsidvėsti ne galiu?
18. Tai manę vėl viens pakrutino, vei-
du lyg nei žmogus, ir padrutino manę,
19. Ir tarė: nesibijok, tu miels vyre!
pakajus te esie su tavimi, ir pasidrąsįk,
pasidrąsįk! Ir jam su manimi be kal-
bant, aš pasidrąsinęs tariau: mano po-
ne, kalbėk! nės tu manę padrutinai.
20. Ir jis tarė: begu tu ir žinai, dėl
ko aš pas tavę atėjęs esmi? Dabar
aš jau vėl nuėjęs su *kunįgaikščiu
Persionų žemėje kovysuos; ale man
atstojant, dabok, tai kunįgaikštis iš
Grykonų žemės ateis. *perkš. 13.
21. Tačiau aš tau apie tai žinę duosu,
kas parašyta yra, kas iš tiesų nusi-
duos. Ir nei vieno niera man pri-
stojančio prieš anus, kaip tikt jųsų
kunįgaikštis Mikelis.

Perskyrimas 11.

Apie karalius Persionų žemėje, Aleksandro didžiojo ir jo po jo galvos busiančiųjų kovą, Antiokaus smarkumą ir Kristaus priešininką.

Nėsa aš taipjau jam pristojau pir-
mame mete Dariaus Mėdiškio, kad
jam pagelbėčiau ir jį padrutįčiau.
2. Ir dabar *aš tau žinę duosu, kas
tikrai nusitiksią: štai, dar trys kara-
liai Persioje stovės, ale ketvirtasis dau-
giaus gerybės turės už visus kitus; ir
kad jis savo bagotystėse labių labiaus
bus pralobęs, tai jis vislab sujudįs ant
karalystės Grykonų žemės. *per. 10, 21.
3. Potam pasikels labai galįs kara-
lius ir su dide mace karaliaus, ir ką
jis norės, tai jis ištaisys.
4. Ir jam didžiausioje garbėje b'esant,
jo karalystė nei lušte suluš ir *į ke-
turis dangaus vėjus pasidalys, ne (ant
tų) po jo galvos busiančiųjų, neigi nei
tokiame drutume, kokiame jo buvo;
nėsa jo karalystė bus išgaišinta ir
svetimiems teks. *per. 8, 8.
5. Ir karalius pietunlinkai, viens jo
vyresniųjų, bus labai drutas; ale prieš
jį vėl viens labai drutas bus ir po-
navos, ir jo karaliavimas bus platus.
6. Ale po kelių metų juodu susigen-
tavos; ir karaliaus duktė pietunlinkai
ateis pas karalių šiaurės linkai, susi-
vienijimo dėl; ale ji ne išliks syloje tos
rankos, priegtam nei jos sėkla ne pa-
stovės; bet ji bus paduota su tais, kurie
ją atgabenę, ir su kudikiu ir su tuomi,
kursai ją valandą padrutinęs buvo.
7. Ale šakelių viena jos giminės
pasikels; šitas ateidamas su drutu
abažu į karaliaus šiaurės linkai pilį
padrutįtąją įeis, ir laimės ir pergalės.
8. Taipojau jis ir jų dievus ir paveik-
slus drauge su brangiaisiais graikštu-
mais, ir sidabriniaisiais ir auksiniai-
siais, išveš į Egyptą, ir kelis metus prieš
karalių šiaurės linkai berods išliks.
9. Ir per jo karalystę persitraukęs
jis vėl į savo žemę atgrįš.
10. Ale jo sunus papykę didžius
abažus sutrauks; ir viens atėjęs nei
tvįte užtvįs ir aną vėl pas padrutįta-
sias pilis atvilios.
11. Tai karalius pietunlinkai įniršęs
išeis ir su karaliumi šiaurės linkai mu-
šis, ir šitokėlį pulką surinks, kad jam
ans pulkas į jo ranką bus duotas;
12. Ir šitą pulką jis šalin išves; iš
to *širdis jo pasididžiuos, kad jis
tieką tukstančių pamušęs, ale tuomi
jis jį ne pergalės. *per. 5, 20.
13. Nėsa karalius šiaurės linkai vėl

didesnį pulką surinks, ne kaip pirmasis buvo; ir po kelių metų jis šen trauksis su didžiu abažu ir su didžiu lobiu.

14. Ir tame čėse daug jų prieš karalių pietunlink pasistengs; ir keli savvalninkai iš tavo žmonių pasikels ir tą prarakavimą išpildys, ir prapuls.

15. Šitaip karalius šiaurės link šen trauksis, ir pylimus pils ir drutus miestus įveiks; ir pietų kareivių pulkai tai ne galės uždrausti, ir geriausieji jo žmonės ne galės pasistengti;

16. Bet jis pas jį iškakęs savo valę darys, ir nieks ne galės jam pasipriešyti. Jis iškaks ir į *mylimąją žemę, ir tai pabaigs savo ranka. *per. 8, 9.

17. Ir savo akis ant to kreips, kad su savo visos karalystės syla ateitų. Ale ans su juomi susivienys ir jam savo dukterį per pačią duos, kad jį pražudytų; ale tai jam nesiseks, ir nieko ne bus iš to.

18. Potam jis nusigręš ant salų ir tų daugumą laimės. Ale viens kunįgaikštis pamokįs jį paliauti išjuokti, kad jį jau toliaus ne išjuoktų.

19. Šitaip jis vėl grįš į padrutįtasias pilis savo žemės, ir užsigaus ir prapuls, kad jo niekur ne rasi.

20. Ir į jo vietą viens pasikels, tas karališkoje garbėje sėdės nei koks plėšikas; ale po maž dienų jis sulūš, tačiau nei susipykus, nei susimušus.

21. Į to vietą ateis viens niekam nevertas, kuriam karalystės garbė ne buvo pažadėta. Tas ateis, ir jam seksis, ir jis karalystę saldžiais žodžiais užims.

22. Ale kareivių pulkai, kurie nei tvanas užtvįdavo, bus nuo jo nei tvanu kokiu aptvįti ir sulaužyti, priegtam ir kunįgaikštis, su kuriuomi buvo susiderėjime stovįs.

23. Nėsa kadangi anam gentis yra, jis prigautinai prieš jį elgsis ir aukštyn užėjęs jį su mažu žmonių pulku įveiks;

24. Ir jam seksis, kad į geriausiuosius žemės miestus įeis, ir tai taipo padarys, ką nei jo tėvai, nei jo tėvų tėvai padaryti ne galėjo su plėšimu, išdraskymu ir išmėtymu, ir miestų drutų dručiausiųjų tykos, ir tai iki čėsui.

25. Ir jis savo sylą ir savo širdį pabudįs prieš karalių pietun linkai su didžiu abažo pulku. Tai karalius pietun linkai bus pakibįtas ant mušio su didžiu daug galinčiu pulku; ale jis prieš jį ne pastovės, nėsa išdavimai ant jo sudumti yra.

26. Ir tie patys, *kurie jo duonos valgo, padės jį sugaišinti ir jo abažą prispausti, kad jų daugumas bus užmušti. *Jon. 13, 18.

27. Ir abiejų karalių širdis išmislys, kaipo viens antram iškados padarytų, ir prie to paties stalo su viens antru neširdingai kalbės; ale jiems ne nusiduos (pagal jų širdies mislį); nėsa galas dar kitam čėsui yra nulemtas.

28. Potam jis vėl namon trauksis su didžiu lobiu, ir savo širdį statys prieš šventąjį derėjimą; čia jis ištaisys ką, ir šitaip namon nusitrauks į savo žemę.

29. Potam jis sau tikru čėsu vėl pietun linkai trauksis; ale jis antru kartu ne laimės, kaip pirmą sykį.

30. Nėsa ateis laivai prieš jį iš Kitim, kad jis nusiminęs turės atgalion grįšti. Tai jis įniršęs prieš šventąjį derėjimą toktai ištesės, ir apsidairydamas pritrauks prie savęs tus, kurie šventąjį derėjimą prastoję.

31. Ir jo kareivių pulkai tenai stovės, tie šventinyčią drutame mieste sudarkys ir dieniškąją apierą išmes ir išpustijimo biaurybę pastatys.

32. Ir jis balamutaudamas gerų žodžių duos Dievo nesibijantiemsiems, derėjimą peržengiantiems. Ale tie žmonės, kurie savo Dievo pažįsta, pasidrąsinę laimės.

33. Ir išmintingieji žmonėse daug kitų pamokįs; dėl to jie puls kardu, ugnimi, apkalimu ir apiplėšimu iki čėsui.

34. Ir jiems taip puolant, tačiau dar maža pagalba bus. Ale daug su jais iš vieno eis klastuodami.

35. Ir išmintingųjų keli puls, kad butų išmėginti, čysti ir vierni išrasti, iki tų (bėdų) galas bus; nėsa dar kits čėsas bus.

36. Ir karalius darys, ką jis norės, ir pasididžiuos ir pasikels prieš viskągi, kas Dievu yra, ir prieš visų dievų Dievą jis *baisius daiktus kalbės; ir seksis jam, iki kerštas pasiliaus; nėsa yra nulemta, ikikolei taip turės buti. *per. 7, 8.

37. Ir savo tėvų Dievo jis ne atbos, jis ne atbos *nei moterų mei-

lės, nei jokio Dievo, nėsa jis prieš viskągi pasistengs. * 1 Tim. 4, 2. 3.

38. Ale į to vietą jis savo dievą Mausim garbįs; nėsa jis dievą, apie kurį jo tėvai nieko ne žinojo, garbįs su auksu, sidabru, brangiais akmenėliais ir brangiausiais daiktais.

39. Ir tiems, kurie jam padeda padrutinti Mausim su svetimuoju dievu, kurį jis išsirinko, jis didę garbę duos ir juos ponais padarys ant daugumo gerybių, ir jiems žemę į algą išdalys.

40. Ir gale karalius pietun linkai su juomi susibadys; ir karalius šiaurės link prieš jį didei gįsis su vežimais, raiteliais ir su daugybe laivų; ir į žemes įpuolęs jas sugaišįs ir per jas persitrauksis;

41. Ir įšoks į mieląją žemę, ir daug prapuls. Ale šitie iš jo rankos ištruks: Edomas, Moabas bei pirmieji vaikų Amono.

42. Ir jis savo sylą į žemes nusiųs, ir Egyptas jam ne ištruks;

43. Bet jis iš savo traukimo ponavos ant aukso ir sidabro turtų ir ant visų brangiųjų daiktų Egypto, Libyos bei Murinų.

44. Ale išgandįs jį garsas iš rytų ir iš šiaurės, ir jis su didžiu rustumu išeis, ketįdamas daugumą išgaišinti ir supustyti.

45. Ir jis savo abažo šėtras pastatys tarp dviejų jurių aplink mieląjį šventąjį kalną, iki jam galas bus; ir nieks jam ne gelbės.

Perskyrimas 12.

Apie paskutiniuosius čėsus ir numirusiųjų prisikėlimą.

Tame patime čėse didysis kunįgaikštis Mikelis, kursai tavo žmones užstoja, kelsis. *Nėsa tokių priespaudų gadynė bus, kokios ne buvo, iš to čėso, kada žmonių buvo iki šitam čėsui. Šitame čėse tavo žmonės bus išgelbėti, visi tie, kurie †knygose yra rašyti. * Mat. 24, 21. † Pil. 4, 3.

2. Ir daugybė po žeme mieganćiųjų pabus, *vieni ant amžinos gyvatos, kiti ant amžino apjuoko bei gėdos. * Jon. 5, 29. per. 11. 24.

3. Ale mokįtojai *žibės kaip dangaus žibėjimas, ir šitie, kurie žmonių daugumą pamokino, teisiai elgtis, kaip žvaigždės nepaliautinai ir amžinai. * Mat. 13, 43. 1 Kor. 15, 41. 42.

4. Ogi, tu Dangiėle, paslėpk šitus žodžius, ir *užpečvietyk šį raštą iki paskučiausiamjam čėsui! tai daugumas, tą užėję, daug išmanymo ras. * Apr. 10. 4.

5. Ir aš, Dangiėlas, regėjau, ir štai, du kitu tenai be stovį, viens pakrušyje šiąšal *upės, kits kitoje šalyje. * Apr. 10, 5.

6. Ir jis tarė tam drobės drabužiais apsivilkusiamjam, aukštai prie vandens stovinčiamjam: kadagi bus galas šitų dyvų?

7. Ir aš klausiau to drobės drabužiais vilkinčiojo, aukštai prie vandens stovinčiojo, ir jis *pakėlęs savo dešinę ir kairę ranką dangun prisiekė per Tą, kursai amžinai gyvas yra, kad tai bus †vieną čėsą ir kelis čėsus ir pusę čėso; ir kada šventųjų žmonių išsklaidinimas pasiliaus, tai vislab nusiduos.
* 1 Maiž. 14, 22. 5 Maiž. 32, 40. † Dan. 7, 25. Apr. 12, 14.

8. Ir aš tai girdėjau, ale aš ne išmaniau, ir tariau: mans pone, kasgi potam bus?

9. Ale jis tarė: eik, Dangiėle, nėsa tai yra paslėpta ir užpečvietyta iki paskučiausiam čėsui.

10. Daugybė (žmonių) bus čystyta, nušveista ir perbandyta; ir piktieji piktai elgsis, ir bedieviai to ne atbos; ale išmanantieji tai numanys.

11. Ir iš to čėso, kad dieniškoji apiera bus pamesta *ir išpustijimo biaurybė bus pastatyta, yra tukstantis du šimtu ir devynisdešimt dienų. * Mat. 24, 15. s.

12. Gerai tam, kursai sulaukia ir patenka iki tukstantis trijų šimtų ir trisdešimt bei penkių dienų!

13. Ale tu, Dangiėle, eik, iki galas ateis, ir atsiilsėk, iki prisikelsiąs ant savo dalykų gale dienų!

Prarakas Ozėas.

Perskyrimas 1.

Izraėlitėnų balvonystė ir koravonė prilyginimu paženklinama.

Šitas yra žodis Pono Dievo, sakytas Ozėui, Bejėrio sunui, čėse Usijo, Jotamo, Ajo bei Iskijo, karalių Judavos, ir čėse *Jėrobėamo, sunaus Joaso, Izraėlio karaliaus.
* 2 Kar. 11, 23. Amos 1, 1.

2. Ir Ponas Dievas, pradėjęs kalbėti per Ozėą, tarė jam: nuėjęs išsiskirk *kekšę ir iškekšinius! nės ta žemė, Poną Dievą prastojusi, pasileidžia ant kekšavimo. * Jėz. 57, 3.

3. Ir jis nuėjęs išsiskyrė Gomėrę, Diblaimo dukterį; ta nėščia pastojusi pagimdė jam sunų.

4. Ir Ponas Dievas tarė jam: vadįk jį Jesreėliu, nės dar mažas bus čėsas, tai aš kraujo kaltybes Jesreėlyje pajieškosu ant *namų Jėu, ir galop varysu karalystę namų Izraėlio. * 2 Kar. 10, 30.

5. Tuočės aš *kilpinį Izraėlio sulaužysu pakalnėje Jesreėl. * Ps. 44, 7.

6. Ir ji vėl nėščia pastojusi pagimdė dukterį. Ir jis tarė jam: vadįk ją Lo-Rujama (nepasigailėtina)! nės aš ne noru daugiaus susimilti ant namų Izraėlio, bet aš noru juos šalin mesti.

7. Ir tačiau aš susimilsu ant namų Judo ir *gelbėsu jiems per Viešpatį, jų Dievą; ale aš jiems ne gelbėsu per kilpinį, kardą, karą, žirgus arba raitelius. * Jėz. 35, 4. per. 45, 17.

8. Ir jai Lo-Rujumą nutraukus, ji vėl nėščia pastojo ir pagimdė sunų.

9. Ir jis tarė: vadįk jį Lo-Ami (Nemano-žmonės)! nės jus *ne este mano žmonėmis, tai aš ir ne busų jusiškis.
* per. 2, 23.

10. Bet skaitlius vaikų Izraėlio bus *lyg žiezdros prie jurių, kurias ne gali nei seikėti, nei skaityti. †Ir nusiduos, kad ant tos vietos, kur jiems sakyta buvo: „jus ne este mano žmonėmis,“ jiems sakys: „ak jus vaikai gyvojo Dievo!“
* 1 Maiž. 13, 16. †Rym. 9, 25. 26.

11. Nės vaikai Judo ir vaikai Izraėlio kruvon *susieis, ir visi iš vieno laikysis prie vienos galvos, ir aukštyn trauksis iš tos žemės; nės diena Jesreėl bus didė diena.
* Jėz. 11, 13. Jėr. 3, 18. Ez. 37, 22. Jon. 10, 16.

Perskyrimas 2.

Suderėjimas Pono Dievo su savo susirinkimu.

Sakykite savo broliams: „jie yra mano žmonėmis“, ir savo seserei: „ji gavo malonės.“

2. Darykite provą savo motynai, kad ji ne mano pati, ir aš jos ne noru; liepkite jai, savo kekšavimą šalin dėti nuo savo veido ir savo venčiavonės peržengimą nuo savo kručių,

3. Kad aš ją nuogą ne išvilkčiau, nei tokią po akių statyčiau, *kokia ji buvusi, kaip ji užgimė; ir aš ją ne daryčiau, kaip kokią pustynę ir kaip sausą žemę, kad aš ją ne duočiau trokšte nutrokšti; * Ez. 16, 4.

4. Ir jos vaikų ne susimilčiau; nės jie yra iškekšiniai,

5. Ir jų motyna yra kekšė, ir kuri juos nešiojusi, biauriai elgiasi tarydama: „*aš paskui bėgsu savo mylimiemsiems, kurie man duoda duonos, vandens, vilnų, linų, aliejaus bei gėrimo.“
* Jėr. 44, 17.

6. Todėl štai, aš tavo kelią užtversu erškėčiais, ir sieną už to darysu, kad ji ne surastų savo taką;

7. Ir kad jį paskui bėga savo mylimiemsiems, kad ji tus ne nutvertų; ir kad jų jėško, jų ne galėtų surasti, ir turėtų sakyti: „aš vėl nueisu pas savo pirmąjį vyrą, kur man geriaus buvo, ne kaip dabar.“

8. Nės ji ne nor suprasti, manę esant, kurs jai duoda rugių, šviežaus vyno bei aliejaus, ir jai daviau daug sidabro bei aukso, koktai jie ant garbės Baalo vartojo.

9. Todėl aš savo rugius bei šviežųjį vyną vėl atimsu savo čėsu, ir savo vilnas bei linus išveršu, kuriais ji savo gėdą apdengusi.

10. Dabar aš jos gėdą atdengsu po akių jos mylimųjų; ir nei vienas ją ne išgelbės iš mano rankos.

11. Ir aš galą darysu visam jų džiaugsmui, šventėms, naujmėnesiams, Sabatoms ir visoms jų šventoms dienoms.

12. Aš jos vynmedžius ir pygmedžius tuščius darysu, kadangi ji sako: „tai mano alga, kurią man duoda

mano mylimieji.“ Aš girę iš tų darysu, kad žvėrys jų turės ėsti.
13. Taipo aš ant jos pajėškosu dienas Baalimų, kuriems ji duoda rukinimo apierą, ir išsigrožina su kaktos sakčiais ir su kaklo ryšiais, ir paskui bėga savo mylimiemsiems ir užmiršta manęs, sako Ponas Dievas.
14. Todėl štai, aš ją (perkalbėjimais) vadįsu ir ją į pusčią nuvesu ir *meilingai su ja kalbėsu. * Vald. 19, 3. Jėz. 40, 3. Zep. 3, 9.
15. Čia aš jai duosu jos vynkalnius iš tos pačios vietos ir pakalnę Akor, kad pradėtų pasitikėti. Ir čiapat ji giedos, *kaip dar jauna be budama, kad išsitraukė iš Egypto žemės. * Ez. 16, 60.
16. Tada, sako Ponas Dievas, tu manę vadįsi: „mans vyre!“ ir ne vadįsi manę daugiaus: „mans Baal!“
17. Nės aš *vardus Baalimų šalin dėsu nuo jų burnos, kad daugiaus ne bus minėta tų vardų. * 2 Maiž. 23, 13. 5 Maiž. 12, 3.
18. Ir aš tuočės jiems *derėjimą darysu su žvėrimis ant lauko, su paukščiais po dangumi ir su gnusais ant žemės; ir sulaužysu kilpinį, kardą bei karą nuo žemės, ir duosu jiems be baimės gyventi. * Job. 5, 23. Jėz. 11, 6. s.
19. Aš su tavimi susiderėsu į amžių amžią; Aš su tavimi susijednosu į teisybę ir į sudą, į malonę ir į mielaširdingystę;
20. Beje tikėjime aš su tavimi susiderėsu; ir *tu Poną Dievą išpažįsi. * Jėr. 31, 34.
21. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš išklausysu; aš dangų išklausysu, ir dangus išklausys žemę;
22. Ir žemė išklausys rugius, šviežų vyną ir aliejų; ir tie išklausys Jesreėlį.
23. Ir aš juos išlaikysu ant žemės sau per sėklą, ir susimilsu ant tos, kuri nemalonėje buvo, ir sakysu tiems, *kurie ne mano žmonėms buvo: „jus este mano žmonės;“ ir jie atsakys: „tu esi musų Dievas.“ * Rym. 9, 26. 1 Petr. 2, 10.

Perskyrimas 3.

Apie žmonių nevierny bę ir Dievo kantrumą.

Ir Ponas Dievas tarė man: eik dar kartą ir pamylėk aną kekšaujančiąją ir venčiavonę peržengiančiąją moteriškę; kaip ir Ponas Dievas vaikus Izraėlio pamyl, ir jie tačiau svetimus dievus seka, ir tus pamyl už kragą vyno.
2. Ir aš sutikau su ja ant penkiolika sidabrininkų ir pusantro (saiko) Omer miežių.
3. Ir sakiau jai: laikykis prie manęs kokią valandą ir ne kekšauk, ir ne prisileisk kito! nės ir aš prie tavęs laikysuos.
4. Nės *vaikai Izraėlio bus gerą čėsą be karaliaus, be kunįgaikščių, be apierų, be altoriaus, be vyskupiškos sermėgos ir be šventinyčios. * 2 Nus. 15, 3.
5. Paskui vaikai Izraėlio prisivers ir jėškos Viešpaties, savo Dievo, ir *savo karaliaus Dovido; ir garbįs Poną Dievą ir jo malonę paskiausiame čėse. * Jėr. 30, 9. 21. 22. Ps. 2, 6 ir 89, 4. 5. Ez. 34, 23. 24.

Perskyrimas 4.

Pabarimo kozonis prieš griekus Izraėlitėnų.

Klausykite, jus vaikai Izraėlio, Pono Dievo žodžio! nės Ponas Dievas priežastį tur, barti toje žemėje gyvenančius. Nės niera toje žemėje nei viernybės, nei meilės, nei išpažinimo Dievo;
2. Bet Dievo bluznijimas, melai, razbajus bei venčiavonės peržengimas viršų gavo, ir randasi viena kraujo kaltybė pagal kitą.
3. Todėl ta žemė vargingai stovės, ir visiems susėdams piktai nusiduos; nės ir žvėrys ant lauko ir paukščiai po dangumi ir žuvys jurėse bus išgaišinti.
4. Ale tačiau ne reikia barti, nei ką kolioti; nės tavo žmonės lygus yra tiems, kurie kunįgus kolioja.
5. Todėl tu parklupsi dienoje, ir pranašas naktimis pas tavo šalį parpuls; taipo aš tavo motyną sugaišįsu.
6. Mano žmonių gloda, todėl, kad jie ne nor mokįtis. Nės tu paniekini Dievo žodį, todėl aš ir tavę paniekįsu, kad jau ne busi mano kunįgu. Tu pamiršti prisakymų savo Dievo, todėl aš ir pamiršu tavo vaikų.
7. Juo daugiaus jų yra, juo daugiaus jie prieš manę susigriešija; todėl aš *jų garbę išgėdįsu. * Pil. 3, 19.
8. Jie prarija apieras už griekus mano žmonių, ir trokšta jų griekų.
9. Todėl lygiai taipo nusiduos *žmonėms, kaip ir kunįgui; nės aš jų veikalą pajėškosu, ir jiems attesėsu, kaip jie užpelnė. * Jėz. 24, 2.
10. Valgydami jie ne privalgys, apsikekšaudami jie tuomi ne laimės, todėl, kad jie Poną Dievą prastoję ir jo ne atboja.

11. Kekšavimas, vynas bei šviežus
vynas padukusius daro (žmones).
12. Mano žmonės klausia savo me-
džio ir nor, kad jų lazda jiems (Dievo)
žodį sakytų; nės *kekšavimo dvasė
juos išvadžioja, kad priėš savo Dievą
kekšauja. * per. 5, 4.
13. *Viršuje kalnų jie apieravoja, ir
ant kaukarų jie rukina, po aužuolais,
liepomis bei jovarais; nės tie duoda
daug pavėsio. Todėl ir jųsų dukters
pastos kekšėmis, ir jųsų marčios ven-
čiavonystės peržengtojoms. * Ez. 6, 13.
14. O aš tai ir ne užgįsu, kad jųsų
dukters bei marčios bus apgėdintos
ir pastos kekšėmis, kadangi kitą Dievo
šlužmą pramanote su kekšėmis, ir
apieravojate su kurvomis. Nės tie dur-
nieji žmonės nor mušių.
15. Ir jei tu, Izraėli, tačiau nori kek-
šauti, kad ben ir Juda ne susigrie-
šytų. Ne nueikite į Gilgalį, ir ne
eikite aukštyn į Bėt-Aven, neigi ba-
žykitės: kaip tikrai Ponas Dievas gy-
vas yra!
16. Nės Izraėlis zylioja lyg pasiu-
tusi karvė: tai ir Ponas Dievas duos
jį ganyti, kaip avį pusčioje.
17. Nės Epraimas susidraugavojo su
dievaičiais; tai jis te einie.
18. Jie pasileido ant girtavimo ir
kekšavimo; jų ponai tuomi mėgsta,
kad gėdos daro.
19. Vėjas su savo sparnais juos su-
rištus šalin neš, ir be apieravodami
turės gėdoje prapulti.

Perskyrimas 5.

Abiem karalystėm dėl jų griekų teisi koravonė Dievo grumzdžiama.

Taigi šito *klausykite, jus kunįgai,
ir ant to dabok, tu giminė Izraėlio,
ir dėk tai į savo ausis, tu giminė ka-
raliaus! nės koravonė jus užeis, ku-
rie jus virve pastojote Mizpoje ir iš-
tiestas tinklas Tabore. * Jėz. 1, 10.
2. Jie tikt vis papiaudami atsiskiria
nuo Pono Dievo; todėl aš juos vi-
sus turu koravoti.
3. Aš Epraimą gerai pažįstu, ir Izra-
ėlis man ne esti užslėptas, kad Epra-
imas dabar kekšė pastojęs, ir Izraė-
lis nečystas.
4. Jie ne mislija ant to, kad prisi-
verstųs savo Dievop; nės jie tur *kek-
šavimo dvasę savo širdyje ir ne pa-
žįsta Pono Dievo. * per. 4, 12.
5. Todėl pasididžiavimas Izraėlio po
jų akių bus pažemintas; ir abu puls,
tiek Izraėlis, tiek Epraimas, dėl jų nusi-
dėjimo; tiekajau ir Juda parpuls su jais.
6. Tada jie ateis su savo avimis bei
jaučiais, Pono Dievo jėškoti, ale ne su-
ras; nės jis šalin nusikreipė nuo jųjų.
7. Jie paniekina Poną Dievą, ir pa-
gimdo svetimus vaikus; todėl juos
ir suės naujmėnesio šventė draug su
jų tėviškės dalimi.
8. Beje, trubykite ant trubų Gibėoje,
beje trimituokite Ramoje, beje šau-
kite Bėt-Avenyje: „paskui tavę (jau yra
neprieteliai, ak) Benjamin!"
9. Nės Epraimas pastos pustyne tuo-
čės, kada aš juos koravosu. Dėl to
aš gimines Izraėlio viernai graudenau.
10. Kunįgaikščiai Judo lygus yra
tiems, kurie rubežių atgalion stato;
todėl aš savo narsą ant jų išliesu
lyg vandenį.
11. Epraimas kenčia gvoltą ir esti
sloginamas; tame dalyke jam, kas
verta, daroma; nės jis pasidavė ant
(žmonių) prisakymų.
12. Aš Epraimui esmi kandis, ir
giminei Judo kirmelaitė.
13. Ir Epraimui be jaučiant savo
ligą, ir Judui savo ronas, nusitraukė
Epraimas pas Asurą ir siuntė pas
karalių iš Jarėb; ale jis ne galėjo jus
gelbėti, nei jųsų žaizdas gydyti.
14. Nės aš esmi Epraimui *nei liu-
tas, ir giminei Judo nei jaunas liutas.
Aš, †aš juos suplėšau ir eimi šalin,
ir juos šalin gabenu, ir nei vienas
ne gal juos išgelbėti. * per. 13, 7. † per. 6, 1.
15. Aš vėl nueisu į savo vietą, iki-
kol jie išpažįs savo kaltybę ir jėškos
mano veido; *kad jiems negerai sek-
sis, tai jie turės manęs anksti jėškoti
(ir sakyti): * Jėz. 26, 16.

Perskyrimas 6.

Dievo koravonė ir pabaudimas graudena Dievopi verstis.

Eime, mes vėl norime pas Poną
Dievą! nės *jis mus sudraskė, jis
mus ir gydys; jis mus sumušė, jis
mus ir apriš. * per. 5, 14.
2. *Jis mus gyvus daro po dviejų
dienų, jis trečiąją dieną mus prikels,
kad mes po jo akių gyvi busime.
* 5 Maiž. 32, 39. s.

3. Tada mes ant to dabosime ir prisiprocevosime, kad Poną Dievą išpažintumbime. Nės jis prašvis nei gražioji aušra, ir ateis pas mus *nei lietus, nei vėlybas lietus, kurs žemę drėkina. * 5 Maiž. 11, 14.
4. Kaip aš tau noru tiek gero daryti, Epraime! kaip aš tau noru tiek gero daryti, Juda! Nės ta malonė, kurią aš jums ketu išrodyti, *bus nei rasos debesis rytmečiais ir nei rasa, kuri anksti iš ryto išsiplatina. * per. 14, 6. Mik. 5, 6.
5. Todėl aš juos kertu per prarakus, ir *žudau juos mano burnos kalba, kad tavo prova ateitų į šviesą. *Jėr. 23, 29.
6. Nės *aš mėgstu meile, o ne apiera; ir išpažinimu Dievo, o ne deginimo apiera. * 1 Zom. 15, 22. s. Mat. 9, 13 ir 12, 7.
7. Ale jie peržengia tą derėjimą *lyg Adomas; tame jie manę paniekina. * 1 Maiž. 3, 6.
8. Nės *Gilėadas yra miestas pilnas dievaičių garbinimo bei kraujo kaltybių. * per. 12, 12.
9. Ir klebonai su savo pulku yra lyg razbaininkai, ant žmonių tykantieji, ir smaugiantieji ant kelio, į Sikėmą vedančiojo; nės jie daro, ką jie nor.
10. Aš tai matau namuose Izraėlio, ko aš nugristu; nės čia *kekšauja Epraimas, ten susibiaurina Izraėlis. *per. 5, 3.
11. Ale Juda dar turės piutį sau ant gero, kada aš *savo žmonių kalėjimą nukreipsu. * 5 Maiž. 30, 3. Jėr. 29, 14 ir 31, 23.

Perskyrimas 7.

Pasiskundimas dėl griekų Izraėlitėnų ir apsakymas užpelnytosios koravonės.

Kad aš Izraėlį noru gydyti, tai pirma randasi griekas Epraimo ir piktenybė Samarios, kaip *jie dievaičius garbina. Nės kačeig jie tarp savęs vagimis ir regimai plėšikais yra sloginami, *per. 12, 1.
2. Tai jie tačiau ne nor daboti, kad aš ant visos jų piktenybės daboju. Ale *aš gerai matau jų veikalą, kurį jie visur daro. * per. 5, 3.
3. Jie linksmina karalių savo piktenybe, ir kunįgaikščius savo melais;
4. Ir visi yra venčiavonystės peržengtojai, lygiai kaip pečius kepėjo kurenamas, kad jis išminkęs, ir duoda tešlą perrugti ir keltis.
5. Šiandien *yra musų karaliaus šventė, (sako jie,) tai pradeda kunįgaikščiai padukti iš vyno; taip jis apjuoktojus tavęspi traukia. * 2 Maiž. 32, 5.
6. Nės jų širdis per mierą pikta yra, lyg pečius, kada jie apieravoja ir žmones prigauna; ale jų kepėjas miegti per visą naktį, ir ryto metą jis degte dega.
7. Jie per mierą pikti yra, lyg pečius; kačeig jų valdonai suėdami, ir visi jų karaliai prapuola, tačiau nei vieno tarp jų niera, kurs manęs melstųs.
8. Epraimas maišosi į žmonių pulkus; Epraimas yra lyg praplotis, nei vieno ne apverčiamas;
9. Bet svetimieji ėda jo sylą, ir tačiau jis to ne nor daboti; jis ir žilų plaukų gavęs, ir tačiau jis to ne nor daboti.
10. Ir pasididžiavimas Izraėlio po jų akių yra pažeminamas; ir tačiau jie ne prisiverčia Viešpatiesp, savo Dievop, ir jo ne atboja aplink tai vislab.
11. Nės Epraimas yra lyg priviliotas karvelis, kurs nieko ne nor daboti. Dabar jie Egypto prašo, kitą kartą bėga į Asurus.
12. Ale *jiems šen ir ten be bėginėjant, aš savo tinklą ant jų mesu ir juos žemyn trauksu, lyg paukščius po dangumi; aš juos koravosu, kaip sakoma jų susirinkimuose. * 2 Kar. 17, 4. s.
13. Bėda *jiems, kad nuo manęs šalin kreipias; jie tur išpustijami buti, nės jie atpuolė nuo manęs. †Aš beje norėčiau juos išgelbėti, kad jie prieš manę melus ne kalbėtų. * per. 9, 12. † Ps. 81, 15.
14. Taipjau *jie ir ne prašo manęs iš širdies, bet kaukia ant savo guolių. Jie susirenk dėl rugių ir už šviežaus vyno, ir manęs ne klauso. * Ps. 14, 4.
15. Aš juos mokinu ir padrutinu jų petį; ale jie mislija apie manę, kas pikta.
16. Jie prisiverčia, ale ne tikrai, bet yra *lyg netikras kilpinys; todėl jų kunįgaikščiai prapuls kardu; jų grumzdimas apjuokų pastos Egypto žemėje. * Ps. 78, 15.

Perskyrimas 8.

Dievo nesibijantieji ir atpuoliniai bus išpustyti.

Šauk *didžiu balsu lyg truba (ir tark): jis jau ateiti prieš Dievo namus lyg erelis, todėl, kad jie mano derėjimą peržengia ir nuo mano prisakymų atsiskiria. * Jėz. 58, 1.
2. Jie tada manęspi šauks: *tu esi

mano Dievas, mes tavę pažįstame, Izraėlitėnai. * Jėr. 3, 4.

3. Izraėlis pamet, kas ger; todėl neprietelius juos tur persekinėti.

4. Jie įstato karalius, ale be manęs; jie daro kunįgaikščius, ir aš tai ne turu žinoti; iš savo sidabro bei aukso jie pasidaro dievaičius, kad *ben veik butų išgaišinti. * 5 Maiž. 8, 19.

5. Tavo veršį, Samaria, jis prastumia; mano narsas ant jų įniršęs; ne gal ilgai buti, jie tur koravojami buti.

6. Nės tas veršis Izraėlyje prasidėjo, ir mistras jį padaręs, ir ne gal Dievu buti; todėl tas veršis Samarioje į dulkes tur sutrįtas buti.

7. Nės jie *vėją sėja, ir vėtrą sudagos; jų sėkla ne tarps, ir jų uglis miltų ne duos; ir norint ir tai duotų, tai tačiau svetimieji suės. *Jėr.12,13. Mik.6,15.

8. Izraėlis suryjamas; pagonai su jais taip daro, kaip su nevertu kokiu *ryku; * Ps. 31, 13.

9. Todėl, kad jie aukštyn *į Asurus bėga, kaip žvėris, kurs klajoja. Epraimas dovanų duoda mylintiemus ir mežlavą duoda pagonams. *per.5,13 ir 7,1.

10. Tus pačius pagonus aš dabar ant jų surinksu; jie veikiai pails (nešioti) naštą karaliaus bei kunįgaikščių.

11. Nės Epraimas daug altorių pasidarė, jeib susigriešytų; tai ir tie altoriai jam bus susigriešijimui.

12. Kad aš jam ir daug rašau apie savo įstatymą, tai tačiau toktai laikoma *per svetimą pamokslą. *Mark.1,27.

13. Ir kad jie daug apieravoja, ir mėsos parnešę tos valgo, tuomi Ponas Dievas visai ne mėgsta; bet jis nor minėti jų nusidėjimo ir nor pajieškoti griekus tų, kurie į Egyptą kreipiasi.

14. Izraėlis užmiršta savo Sutvertojo ir budavoja bažnyčias, taipjau Juda murais aptveria daug miestų; ale aš *ugnį siųsu į jo miestus, kuri tur suėsti jo butus. * Jėr. 17, 27.

Perskyrimas 9.

Sunki koravonė seka sunkius griekus.

Tu ne privalai džiaugtis, Izraėli, nei girtis, kaip žmonių pulkai; nės *tu kekšauji prieš savo Dievą; tuomi tu jėškai kekšavimo pelno, kad visi klojimai javų butų pilni. * Ps. 73, 27.

2. Todėl tavę ne penės nei klojimai, nei spaustuvės, ir šviežiojo vyno tu pristoksi.

3. Ir jie ne turės pasilikti žemėje Pono Dievo; bet Epraimas tur vėl atgal į Egyptą, ir tur valgyti Asyrioje, kas nečysta;

4. Čionai jie Ponui Dievui ne galės (duoti) nei gėrimo apierą iš vyno, nei ką daryti, kas jam pamėgtų. Jų apiera turės buti, kaip smutnųjų duona, iš kurios nečysti pastoja visi tos valgantieji; nės savo duoną jie patys už savę valgys, ir ne turės gabenta buti į Dievo namus.

5. Ką jus tada norite veikti ant meto švenčių ir ant švenčių Pono Dievo?

6. Štai, jie tur šalin prapulti dėl išpustytojo; Egyptas juos surinks, ir Mop juos palaidos. Dilginės augs, kur dabar jų mieliausias dievaičių sidabras yra, ir erškėčiai jų šėtrose.

7. *Čėsas pajėškojimo priėjo, čėsas atrokavimo; to Izraėl pajus. Prarakai yra durni, ir atsiskyrimus darantieji be proto, dėl didžio tavo nusidėjimo ir dėl didžio neprieteliško dievaičių garbinimo. * Jėr. 46, 21. per. 50, 27.

8. Sargai iš Epraimo laikėsi valandą prie mano Dievo; ale dabar jie prarakai yra, kurie *žabangus spendžia ant visų jų kelių, neprieteliškų dievaičių garbinimu, namuose savo Dievo. * per. 5, 1.

9. Jie perdaug sugadina, kaip *čėse Gibėos; todėl jis minės jų nusidėjimo ir pajėškos jų griekus. *Vald. 19, 15. s. per. 20, 13.

10. Aš suradau Izraėlį pusčioje lyg vynuoges, ir mačiau jųsų tėvus lyg pirmuosius pygus ant pygmedžio; ale paskui jie nuėjo pas *Baal-Peorą ir pasižadėjo tam biauriam dievui, ir pastojo pilnai tokie biaurus, kaip tie, kurius mylėjo. * 4 Maiž. 25, 3.

11. Todėl šlovė Epraimo tur lėkte palėkti lyg paukštis, kad ne turės nei gimdyti, nei nešioti, nei nėščiomis pastoti.

12. O norint jos ir užaugintų savo vaikus, aš jas tačiau darysu be vaikų, kad ne (daug) žmonių tarp jų butų. Bet ir bėda joms, kad aš nuo jų busu atstojęs!

13. Epraimas, kaip aš regiu, yra sodįtas ir *gražus, kaip Tyrus; ale dabar tur išleisti savo vaikus žudytojui. * Ez. 27, 3.

14. Pone Dieve, duok jiems! ale ką

tu jiems duosi? Duok jiems nevaisingus žyvatus ir nežindančias krutis!
15. Visa jų piktenybė nusiduosti Gilgaliuose, čionai aš jų nekenčiu; taigi aš juos ir išstumsu iš savo namų dėl nelabojo jų elgimo, ir nei jokią meilę daugiaus jiems ne išrodysu; *nės visi jų kunįgaikščiai yra nuklydę. *Jėz.1,23.
16. Epraimas yra ištiktas; jų šaknis padžiuvo, kad ne gal daugiaus vaisiaus nešti; ir kačeig jos gimdytų, tai aš tačiau žavįsu mieląjį vaisių jų žyvato.
17. Mano Dievas juos prastums, todėl, kad jie ne nor jo klausyti; ir tur aplinkui klajoti tarp pagonų.

Perskyrimas 10.

Izraėlitėnai graudenami, kad ne prapultų.

Izraėlis yra išpustytas vynmedis, jo vaisius lygiai toksai yra; *kiek vaisių jis turėjo, tiek sau altorių pasidarė; kur žemė geriausia buvo, čia jie budavojo gražiausiasias bažnyčias. *per.12,12.
2. Jų širdis perdalyta, dabar jų kaltybė juos suras; jų altoriai bus sulaužyti ir jų bažnyčios išpustytos.
3. Tada jie tur sakyti: *mes ne turime karaliaus, nės mes nesibijome Pono Dievo; ką dabar karalius mus gal gelbėti? *Mik.4,9. Jon.19,15.
4. Jie *noprosnai prisiekė ir derėjimą darė; ir tas susitarimas žaliavo ant visų vagų ant lauko, lyg kukaliai. *per.4,2.
5. Samarios gyvatininkai (drebėdami) rupinasi dėl veršių *Bėt-Avenyje (šalingabenimo); nės to (veršio) žmonės tužysis dėl to (veršio), iš kurio tačiau jo Kamarim (klebonai, tą veršį garbinantieji) labai pasidžiaugdavo dėl jo šlovės; nėsa ta (veršių šlovė) yra nuo jų šalin gabenta. *per.4,15.
6. Beje, tas veršis į Asyrią nugabentas dovanai karaliui iš Jarėbo. Taipo *Epraimas tur apgėdįtas stovėti, ir Izraėlis gėdėsis iš to, ką apsiėmęs. *per.5,9.
7. Nės karalius Samarios prapuolęs, lyg putos ant vandens.
8. Aukštybės Avenyje yra išpustytos, kuriomis Izraėlis susigriešijo; erškėčiai ir usnys aug ant jų altorių. Ir *jie sakys: „jus kalnai, apdengkite mus, ir jus kaukaros, griukite ant musų!" *Luk.23,30.s.
9. Izraėli, tu *iš čėso Gibėos susigriešijai; prie to jie ir pasiliko; ale ne tropys juos toksai karas, koks Gibėoje buvo, kurs prieš nelabus žmones nusidavė; *Vald.19,25.
10. Bet aš juos koravosu pagal savo velijimą, kad žmonių pulkai susirinkę ant jų ateis, kad aš juos koravosu dėl dviejų jų nusidėjimų.
11. Epraimas yra veršis, pripratintas rods kulti. Aš užeisu ant gražiojo jo kaklo; aš Epraimą joti mokįsu, Juda turės arti, Jokubas ekėti.
12. Todėl sėkite sau teisybę ir dagokite meilę, ir arkite plėšinį, kadangi *čėsas yra, Pono Dievo jėškoti, iki jis ateis ir †lys ant jųsų teisybe. *Jėz.55,6. Jėz.45,8.
13. Nės *jus ariate, kas pikta, ir dagojate piktenybę ir valgote melavimo vaisius. *Jėr.4,3. Oz.8,7.
14. Taigi, kadangi tu nusitiki ant savo elgimo ir ant daugumo savo karžygių, tai tranksmas rasis tarp tavo žmonių, kad visi tavo pylimai butų išpustyti. Lygiai kaip Salmanas išpustijo giminę Arbeėlo čėse karo, kada motyna ant vaikų smarkiausiai buvo nužavinama,
15. Lygiai taipo nusiduos ir jums iš Bėtėl dėl didžios jųsų piktenybės, kad Izraėlio karalius ryto metą anksti prapultų.

Perskyrimas 11.

Gyrius Dievo malonės, nedėkingiemsiems Izraėlitėnams išrodytosios.

Izraėliui jaunam esant, aš jį mylėjau ir *vadinau jį, šavo sunų, iš Egypto. *Mat.2,15.
2. Ale dabar jį vadinant, jis šalin kreipias ir apieravoja Baalimams (ant garbės), ir rukina abrozams.
3. Aš ėmiau Epraimą prie jo rankų ir vedžiau jį; ale jie ne numanė, kaip aš jiems gelbėjau.
4. Aš daviau jiems žmogišką jungą traukti ir meilės virvėse eiti, ir gelbėjau jiems jungą prie jų kaklo nešioti, ir daviau jiems pašaro,
5. Kad ben niekaip ne nusitrauktų vėl į Egypto žemę. Taipgi dabar Asuras jų karaliumi pastojo; nės jie ne nor prisiversti.
6. Todėl kardas užeis jų miestus ir sutruškįs jų užkaiščius, ir suės dėl to, *ką jie apsiėmė. *per.14,1.2.
7. Mano žmonės pailso manęspi verstis; ir kačeig Dievo žodis jiems

sakomas, tačiau nei vienas nesiverčia (Dievopi).
8. Ką aš iš tavęs darysu, Epraime? ar aš tavę apgįsu, Izraėli? ar aš ne daryčiau tavę vertai, kaip *Adamą, ir tavę ištikčiau, kaip Zeboimą? Ale †mano širdis kitaip mislija; mano mielaširdingystė per didė,
* 1 Maiž. 19, 24. 25. s. † Jėr. 31, 20.
9. Kad aš ne noru daryti pagal baisųjį savo keršta, neigi kreiptis, Epraimą butinai išpustyti; nės aš esmi Dievas, *o ne žmogus, ir esmi Šventasis tarp tavęs; ale į miestą aš ne noru įeiti. * 4 Maiž. 23, 19.
10. Tada jie seks Poną Dievą, ir jis rėks nei liutas; ir jam rėkiant nusigąs tie, kurie į vakarus yra.
11. Ir tie iš Egypto taipjau nusigąs nei paukštis, ir tie iš žemės Asur nei karveliai; ir aš juos statysu į jų butus, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 12.

Graudenimas Dievop verstis.

Tarp Epraimo visur yra melai prieš manę, ir namuose Izraėlio netikra Dievo šlužma. Ale Juda *drutai dar laikosi prie Dievo ir prie tikrosios Dievo šlužmos. * Joh. 2, 3. 9.
2. Ale Epraimas ganosi vėju, ir paskui bėga rytvėjui, ir kasdien daugiaus daro dievaičių garbinimo bei iškados; jie suderėjimą daro su Asuru ir pargabena Balsamą į Egyptą.
3. Todėl Ponas Dievas provą Judo išjėškos, ir Jokubą pajėškos pagal jo veikalą ir jam atrokuos pagal jo užpelnymą.
4. Berods (sako jie,) *jis savo brolį motynos žyvate pamynė ir iš visos sylos su Dievu ėmėsi.* 1 Maiž. 25, 22 ir 32, 24. 25.
5. Jis ėmėsi su angielu ir pergalėjo, nės jis verkdamas meldė jo; čionai juk jis jį Bėt-Elyje rado, ir čionai jis su mumis kalbėjo.
6. Ale Ponas Dievas yra Dievas Zebaot, Ponas Dievas yra *jo vardas.
* 2 Maiž. 15, 3.
7. Taigi dabar prisiverskis savo Dievop, turėk mielaširdingystę ir teisybę, ir lauk visados savo Dievo!
8. Ale pirklys tur netikrą svartį savo rankoje ir mielai prigauna.
9. Nės Epraimas sako: aš esmi turtingas, aš gana turu, manyje ne išras nei jokį nusidėjimą visuose mano darbuose, kursai griekas butų.
10. Bet aš, Ponas Dievas, *esmi tavo Dievas dar iš Egypto, ir dar duodąsis tau gyventi šėtrose, kaip lubijama ant meto švenčių, * per. 13, 4.
11. Ir kalbąsis prarakams; ir aš esmi tas, kurs tiek prarakavimų duoda ir per prarakus apsisakau.
12. Gilėade yra dievaičių garbinimas, ir Gilgaliuose jie jaučius apieravoja noprosnai; ir tur tiek altorių, kiek mandelių ant lauko stovinčių.
13. Jokubas *turėjo bėgti į žemę Syrią, ir †Izraėlis turėjo šlužyti už moteriškę; dėl moteriškės jis turėjo ganyti. * 1 Maiž. 28, 5. † 1 Maiž. 29. 20.
14. Ale paskui *Ponas Dievas Izraėlį išvedė iš Egypto per praraką, ir jį kavodino per praraką.* 2 Maiž. 12, 37.
15. Bet dabar Epraimas jį įpykina savo dievaičiais; todėl jų kraujas ant jų užeis, ir jų Viešpats jiems užmokės jų išgėdijimą.

Perskyrimas 13.

Griekas duoda prapuolimą, Kristaus pergalėjimas duoda išganymą.

Epraimui baisius pamokslus mokinant, buvo jis Izraėlyje iškeltas; paskui jie susigriešijo su Baalu, ir dėl to jie buvo žavinami.
2. Ale dabar jie susigriešijimų toli daugiaus daro ir iš savo sidabro abrozų, kaip tikt gal išmislyti, butent dievaičių, kurie tačiau tikt kalvio darbai; ir tačiau jie sako apie tus: kas tus veršius nor bučiuoti, tas žmonių tur apieravoti.
3. Tie bus nei ryto debesis ir nei rasa, anksti krintanti, beje *kaip pelai, nuo klojimo šalin pučiami, ir kaip dumai iš pečiaus. * Ps. 1, 4.
4. Ale aš *esmi Ponas Dievas, tavo Dievas, dar iš Egypto; ir tau idant ne reiktų pažinti kito Dievo, kaip tikt manę, ir ne kitą Išgelbėtojį, kaip manę vieną. * 2 Maiž. 20, 2. s.
5. *Juk aš tavę aprupinau pusčioje, sausoje žemėje. * 5 Maiž. 8, 15 ir 32, 10.
6. Ale *kadangi jie paganyti, kad prisivalgė, ir gana tur, tai jų širdis pučiasi; todėl jie užmiršta manęs. * 5 Maiž. 32, 17.
7. Taigi ir aš busu prieš juos *kaip liutas, ir kaip pardelis tykosu jų ant kelio. * per. 5, 14.

8. Aš jiems priešais eisu, lyg meška,
kuriai meškyčiai šalin imti, ir jų užkie-
tįtą širdį suplėšysu, ir ėsu juos čionai,
kaip liutas; žvėrys juos sudraskys.
9. Izraėli, *tu savę į bėdą įvedi;
nės tavo išganymas vienintėliai prie
manęs stov. *Jėz. 3, 9. Jėr. 2, 17.
10. Kame dabar tavo karalius, kurs
tavę galėtų gelbėti per visus tavo
miestus? ir tavo valdonai, *apie ku-
rius tu sakydavai: „duok man kara-
lių bei kunįgaikščių?“ *1 Zom. 8, 5. 6. s.
11. Gerai, aš tau daviau karalių
savo papykyje, ir savo keršte aš jį
tau atimsu.
12. Nusidėjimas Epraimo yra su-
rištas, ir jų griekai ne atleisti.
13. Nės jie sopėjimų turės, kaip *ko-
kia gimdanti; nės tai yra vaikai ne pri-
sidaboją. Čėsas prieis, kad jie ne iš-
liks dėl tužbos vaikų. *Mik. 4, 10. Ps. 48, 7.
14. Ale *aš juos išgelbėsu iš pek-
los ir išvalnysu iš †smerties. Smer-
tie, aš busu tavo nuodais; pekla, aš
busu tavo maru. Tačiau tas palinks-
minojimas mano akims yra užslėp-
tas. *1 Kor. 15, 54. 55. †2 Tim. 1, 10.
15. Nės jis tarp brolių vaisių neš.
Rytvėjys ateis, Ponas Dievas iš pus-
čios aukštyn žengs ir jų šulinį išdžio-
vįs bei jų paversmį sausą darys, ir
išplėš turtą visų kaštuojančių rykų.

Perskyrimas 14.

Dievas prisiverčiantiemsiems išrodo savo malonę.

Samaria pusta pastos, nės jie ne
klauso savam Dievui. Jie kardu pra-
puls, ir jų mažieji vaikaičiai bus su-
treškįti, ir jų nėščios moters bus
smarkiai nužavinamos.
2. *Prisiversk, Izraėli, Viešpatiesp,
savo Dievop! nės tu puolei dėl savo
nusidėjimo. *per. 12, 7. Sak. 1, 4.
3. Priimkite šius žodžius ir prisi-
verskite Ponop Dievop, ir tarkite
jam: atleisk mums visus griekus ir
daryk mums gerai! tai mes *apiera-
vosime jautukus savo lupų. *Ebr. 13, 15.
4. Asuras *ne tur mus gelbėti, ir ne
norime daugiaus joti ant žirgų, ir ne
sakyti daugiaus darbams savo rankų:
„jus este musų Dievu!“ bet duok sira-
toms malonę rasti pas tavę! *Jėr. 17, 5.
5. Tai aš jų atstojimą vėl gydysu,
mielai aš noru juos mylėti; tai mano
kerštas šalin kreipsis nuo jų.
6. Aš busu Izraėliui nei *rasa, kad
turės žydėti, nei rožė; ir jo šaknys
turės išsprogti nei Libanonas, *per. 6, 4.
7. Ir jo želmens išsiplatįti, kad butų
taip gražus, kaip alyvos medis; ir tur
tokį gerą kvapą duoti, kaip Libanonas.
8. Ir jie vėl turės sėdėti po jo pa-
vėsiu; iš rugių jie išsilaikys ir žydės
nei vynmedis; jo paminklas bus lyg
vienas prie Libanono.
9. Epraime, kam man daugiaus die-
vaičiai? Aš jį išklausysu ir vadžiosu.
Aš busu nei žalia eglė; prie manęs
bus randamas tavo vaisius.
10. Kas yra išmintingas, kurs tai
permanytų, ir protingas, kurs tai su-
prastų? Nės *keliai Pono Dievo yra
tikri, ir teisieji vaikščioja ant tų; ale
†peržengiantieji parpuola ant tų.
*Ps. 25, 10. †Jėz. 8, 14.

Prarakas Joėlis.

Perskyrimas 1.

Koravonės Pono Dievo Žydams apsakomos.

Šitas yra Pono Dievo žodis, kurs sa-
kytas buvo Joėliui, sunui Petuėlio:
2. Klausykite to, jus vyresnieji, ir
dabokite ant to, visi gyventojai že-
mėje, bau toktai nusidavė jųsų čė-
suose, arba jųsų tėvų čėsuose!
3. Sakykite *savo vaikams apie tai,
ir jųsų vaikai te sako tai savo vai-
kams, ir tie vaikai kitiems savo vai-
kų vaikams! *Ps. 78, 3. 4.
4. Butent, ką kirmėlės paliekti, tai
suėda žogai; ir ką žogai paliekti, tai
suėda vabalai; ir ką vabalai paliekti,
tai suėda gnusai.
5. Pabuskite, jus girtieji, ir verkite
ir kaukite, visi vyno girtuokliai dėl
šviežiojo vyno! nės jis jums pagrėb-
tas iš po jųsų burnos.
6. Nės atsitraukia į mano žemę di-
dis *žmonių pulkas, ir jų be skait-
liaus; tie tur dantis nei liutai, ir kru-
mines dantis nei liutienės. *per. 2, 2.
7. Tie išpustija mano vynkalnį ir
nubraukia mano pygmedį, nulup jį
ir meta jį šalin, kad jo šakos baltos
čia stovi.

8. Kauk, kaip kokia merga, žaku
apsisiaučianti dėl savo jaunikio!
9. Nės *valgymo apiera ir gėrimo
apiera yra šalin iš namų Pono Dievo,
ir kunįgai, Pono Dievo tarnai, yra
smutni. * perkš. 13. per. 2, 14.
10. Laukas yra supustytas, ir dirva
stov vargingai; javai sugedę, vynas
stov vargingai, ir aliejus biedningai.
11. Laukininkai išveizd vargingi, ir
vynininkai kaukia dėl kviečių ir dėl
miežių, kad iš dagos ant lauko nieko
ne gal buti.
12. Taipjau ir vynmedis stov var-
gingai, ir pygmedis biedningai; prieg-
tam granotmedžiai, palmų medžiai,
obelys ir visi medžiai ant lauko pa-
džiuvę; nės žmonių *džiaugsmas į
bėdą pavirto. * perkš. 16.
13. Apsijuoskite ir dejuokite, jus ku-
nįgai, kaukite, jus tarnai altoriaus;
įeidami gulėkite žakuose, jus tarnai
mano Dievo! nės tiek *valgymo
apiera, tiek gėrimo apiera šalin yra
iš namų jųsų Dievo. * perkš. 9.
14. Švęskite pastnįką, sušaukite su-
sirinkimą, surinkite vyresniuosius ir
visus gyventojus tos žemės į namus
Pono Dievo, savo Dievo, ir šaukite
Ponop Dievop!
15. Ak bėda tai dienai! nės Pono
Dievo *diena arti yra, ir ateiti kaip
sugaišinimas nuo Visagalinčiojo.
* per. 2, 1. Jėz. 13, 6.
16. Čia valgis po musų akių bus ša-
lin imtas, ir iš namų musų Dievo
*džiaugsmas bei linksmumas.
* perkš. 12. 5 Maiž. 16, 11.
17. Sėkla po žeme supuvo, rugių
butai stov pusti, skunės suirusios;
nės javai sugedę.
18. Ak banda, *kaip ta dejuoja!
jaučiai išrodo biedningi, nės ne tur
ganyklos, ir avys nutrokšta. * Jėz. 24, 7.
19. Pone Dieve, tavę aš prašau;
nės ugnis sudegino lankas pusčioje,
ir *liepsna visus medžius ant dirvos
uždegė. * per. 2, 3.
20. Ir *žvėrys šaukia tavęsp; nės
vandens versmės išdžiuvusios, ir ug-
nis sudegino lankas pusčioje. * Ps. 104, 11.

Perskyrimas 2.

Apie tikrąjį prisivertimą, apie Poną Kristų, ir
apie išliejimą Šventosios Dvasės.

Trubykite su truba Zione, šaukite ant
šventojo mano kalno; drebėkite, visi
gyventojai žemėje, nės diena Pono
Dievo ateiti ir yra arti. * per. 1, 15.
2. Tamsi diena, aptemusi diena, de-
besuota diena, mygluota diena, lyg
kaip aušra išsiplatina per kalnus,
butent didis ir sylingas žmonių pul-
kas, *kurio lygaus pirm to ne bu-
vę ir paskui ne bus į amžinus čė-
sus visados. * 2 Maiž. 10, 14.
3. Pirm jo eina sudeginanti ugnis,
ir paskui jį *deganti liepsna. Žemė
po jo akių yra nei daržas, ale pa-
skui jį nei pusta pusčia, ir nei viens
jam ne išsprus. * per. 1, 19.
4. Jie išveizdi nei žirgai, ir bėga
nei raiteliai;
5. Jie šokinėja viršuje kalnų, kaip
vežimai bilda, ir kaip liepsna ūžia
šiauduose, kaip didis žmonių pul-
kas, karui išrėdytas.
6. Žmonių pulkai baidysis jo, visų
gymiai taip išblyškę,
7. Jie bėgs, nei milžinai, ir murus
įveiks, nei kareiviai; kožnas tuojaus
tiesiog trauksis ir ne eis iš kelio.
8. Nei vienas antram painių ne da-
rys, bet kožnas keliaus pagal savo
davadą; ir persilauš per ginklus ir
ne bus įžeisti.
9. Jie jodinės aplinkun per miestą,
ant murų bėginės, ir kops į butus ir
įeis *pro langus lyg vagis. * Jėr. 9, 21.
10. Dėl jo dreba žemė, ir virp dan-
gus; *saulė bei mėnuo aptemsta, ir
žvaigždės užlaiko savo šviesą.
* Jėz. 13, 10. s.
11. Nėsa Ponas Dievas savo per-
kuną duos pirma eiti pirm savo vai-
sko; nės jo vaiskas yra labai didis
ir sylingas, kurs darys, ką jis liepia;
nės *diena Pono Dievo yra didi ir
labai baisinga; kas gal ją iškęsti?
* Jėr. 30, 7.
12. Taigi dabar sako Ponas Die-
vas: *prisiverskite manęspi iš visos
širdies pastnįkavimu, verksmu ir de-
javimu! * Ez. 33, 11.
13. Sudraskykite savo širdis, ir ne
savo rubus, ir prisiverskite Viešpa-
tiespi, savo Dievopi! nės *jis yra
malonus, mielaširdingas, kantrus ir
didžios gerybės, ir veik gailiasi ko-
ravonės. * 2 Maiž. 34, 6. s.
14. *Kas žin, rasi jis vėl gailėtųs
ir žegnonę paskui savę paliktų, apie-

ravoti valgymo apierą ir gėrimo apierą Ponui Dievui, jųsų Dievui.
* Jonoš. 3, 9. per. 4, 2.
15. Trubykite su trubomis Zione, švęskite pastnįką, suvadinkite susirinkimą,
16. Surinkite žmonių pulką, šventinkite susirinkimą, sušaukite vyresniuosius, kruvon šaukite mažus vaikaičius ir žindomus; jaunikis te išeiti iš savo kamaros, ir marti iš savo lovos!
17. Te verkia kunįgai, Pono Dievo tarnai, tarp prybažnyčio bei altoriaus, ir te sako: „Pone Dieve, čėdyk savo žmonių, ir ne duok sugėdįtai buti savo tėviškei, kad pagonai ant jų ne ponavotų! *Kodėl tu velytumbei sakyti tarp žmonių: kame dabar jų Dievas?“
* Ps. 42, 4.
18. Tai tada Ponas Dievas atkeršys savo žemę ir čėdys savo žmonių.
19. Ir Ponas Dievas atsakydamas tars savo žmonėms: štai, aš jums javų, šviežaus vyno ir aliejaus apsčiai siųsu, kad to pilnai turėsite, ir *ne duosu jums daugiaus tarp pagonų gėdoje buti.
* perkš. 26, 27.
20. Ir tą iš šiaurės aš toli nuo jųsų šalin varysu, ir jį stumsu į išdžiuvusią ir sausą žemę, butent jo veidą aš kreipsu ant jurių linkai į rytus, ir jo galą į kraštiniasias jures. Jis turės suputi ir smirdėti, nės jis nesvietiškus daiktus ištaisęs.
21. Nesibijok, mieloji žemė, bet buk linksma ir be baimės! nės Ponas Dievas taipjau gal didžius daiktus ištaisyti.
22. Nesibijokite, jus žvėrys ant lauko! nės gyvenimai pusčioje turės žaliuoti, ir medžiai savo vaisių nešti, ir pygmedžiai bei vynmedžiai gana vaisių turės.
23. Ir jus, vaikai Ziono, *džiaugkitės ir bukite linksmi iš Pono Dievo, savo Dievo, jums duodančiojo mokįtojus ant teisybės; ir jums nusiunčia †ankstybą lietų ir vėlybą lietų, kaip pirma,
* Jėz. 61, 10. † 3 Maiž. 26, 4.
24. Kad *klojimai pilni butų rugių, ir spaustuvės sklystų šviežiu vynu bei aliejumi.
* Pam. 3, 10.
25. Ir aš jums atpildysu tus metus, kurius *žogai, vabalai, gnusai bei kirmėlės suėdė, — mano didysis vaiskas, kurius tarp jųsų siunčiau, —
* per. 1. 4.
26. Kad gana turėsite valgyti ir *vardą Pono Dievo, savo Dievo, garbįti, dyvus tarp jųsu dariusio; ir mano žmonės ne turės daugiaus išgėdįti buti.
* 5 Maiž. 8, 10 ir 32, 15.
27. Ir jus tai ištirsite, *kad aš esmi viduje tarp Izraėlio, ir kad aš esmi Ponas Dievas, jųsų Dievas, ir nei vieno daugiaus; ir mano žmonės ne turės daugiaus išgėdįti buti.
* 5 Maiž. 31, 17.

Perskyrimas 3.

Apie apgynimą bažnyčios prieš neprietelius

Ir po to aš *savo Dvasę išliesu ant viso kuno, ir jųsų sunus bei †dukters prarakaus; jųsų vyresnieji sapnų matys, ir jųsų jaunikaičiai regėjimų regės.
* Jėz. 44, 3. Ez. 39, 29. Darb. Ap. 2, 16. 17. per. 10, 44. Tit. 3, 6. † Darb. 21, 9.
2. Taipjau aš į tą čėsą ir išliesu savo Dvasę, tiek ant bernų, tiek ant tarnaičių.
3. Ir duosu stebuklų ir danguje ir ant žemės, butent kraują, ugnį bei dumų smalktį.
4. Saulė pavirs į tamsumą, ir mėnuo į kraują, pirm ne kaip prieis ana didžioji ir išgąsties pilnoji diena Pono Dievo.
5. Ir nusiduos, kurs Viešpaties vardo melsis, bus išgelbėtas. *Nės ant kalno Ziono bei Jėruzalėje bus išgelbėjimas, kaip Ponas Dievas pažadėjęs, ir prie kitų likusiųjų, Pono Dievo vadįsiamųjų.
* Rym. 10, 13.
6. Nės štai, tose dienose ir tame čėse, kada aš nukreipsu kalėjimą Judo bei Jėruzalės,
7. Aš visus pagonus suvesu ir nuvesu juos žemyn į pakalnę Jozapato, ir čionai su jais provavosu dėl savo žmonių ir dėl savo tėviškės dalies Izraėlio, kurią jie tarp pagonų išbarstė, ir mano žemę išsidalijo,
8. Ir *burtą metė ant mano žmonių, ir vaikus už valgį šalin davė, bei mergaites už vyną pardavė ir pragėrė.
* Na. 3, 10.
9. Ir jus iš Zoro bei Zidono ir iš visų rubežių Pylistėnų, ką jus darbo turite su manimi? *Ar jus norite man tyčiuotis? Gerai, jei prieš manę tyčiuojatės, tai aš jums toktai

greitai ir veik užmokėsu ant jųsų
galvos. * 1 Kor. 10, 22.
10. Kurie jus ėmėte mano sidabrą,
bei auksą, ir mano gražius brangu-
mynus, ir tus į savo bažnyčias įnešėte,
11. Priegtam ir vaikus Judo bei vai-
kus Jėruzalės pardavėte Grykonams,
kad ben juos labai toli šalin gaben-
tumbite nuo jų rubežių.
12. Štai, aš juos prikelsu iš to kam-
po, į kurį jus juos pardavėte, ir noru
jums tai atrokuoti ant jųsų galvos.
13. Ir jųsų sunus bei jųsų dukteris
aš vėl parduosu per vaikus Judo;
tie tus parduos aniems iš Arabionų
žemės, žmonėms iš tolimos žemės;
nės Ponas Dievas tai kalbėjo.
14. Iššaukite tai tarp pagonų, šven-
tįkite kokį karą, prikelkite drutuo-
sius, te prieiti ir tesitraukia aukštyn
visi kareiviai!
15. Darykite kardų iš savo noragų,
ir ragotinių iš savo piautuvų; silp-
nasis te sako: aš esmi drutas!
16. Susipulkavokite ir prieikite, visi
pagonai, iš visų šalių, ir susieikite
kruvon! čia jau Ponas Dievas tavo
drutuosius paguldys.
17. Pagonai kelsis ir aukštyn eis į
pakalnę Jozapato; nės čionai aš sėdė-
su sudyti visus pagonus iš visų šalių.
18. *Pradėkite piauti! nės javai pri-
noko; eikšte žemyn! nės spaustuvė
pilna, ir spaustuvė perbėga; nės jų
piktenybė didė. * Apreiš. 14, 18.
19. Bus šen ir ten žmonių pulkai
pakalnėje provos, nės Pono Dievo
diena arti yra pakalnėje provos.
20. *Saulė bei mėnuo aptems, ir
žvaigždės užlaikys savo šviesą.
* per. 2, 10 ir 3, 4.
21. Ir *Ponas Dievas rėkaus iš Zi-
ono, ir duos girdėti savo balsą iš
Jėruzalės, kad dangus ir žemė pa-
drebės. Ale Ponas Dievas bus pri-
sitikėjimu savo žmonėms ir tvirtybe
vaikams Izraėlio. * Amos 1, 2. s.
22. Ir *jus ištirsite, kad Aš, Ponas
Dievas, jųsų Dievas, Zione gyvenu
ant šventojo savo kalno. Tada Jėru-
zalė bus šventa, ir nei joks svetimas
daugiaus ne vaikščios per ją. * Ez. 34, 30.
23. Tuočės *kalnai varvės saldžiu
vynu, ir kaukaros pienu, ir visos
upės Judavos bus pilnos vandens;
ir iš Pono Dievo namų †versmė iš-
eis, šlapinanti upę Sitim.
* Amos 9, 13. † Ps. 68, 67. Jėz. 12, 3.
24. Ale Egyptas pustas pastos, ir Edo-
mas pusta pustynė, dėl piktenybės,
vaikams Judo išrodytosios, kad jie
nekaltą kraują praliejo savo žemėje.
25. Ale Judava bus apgyvenama
amžinai, ir Jėruzalė visados.
26. Ir aš ne liksu ne atkeršytą jų
*kraują. Ir †Ponas Dievas gyvęs
Zione. * 5 Maiž. 32, 43. † Ez. 48, 35.

Prarakas Amos.

Perskyrimas 1.

Dievas grumzdžia Izraėlitėnų kaimynus koravoti.

Šitai yra, ką Amos, kurs tarp *ker-
džių Tekooje buvo, regėjęs ant Izraė-
lio †čėse Usijo, karaliaus Judavos,
ir Jerobėamo, Joaso sunaus, Izraėlio
karaliaus, du metu pirm žemės pa-
drebėjimo, * per. 7, 14. † Sak. 14, 5.
2. Ir tarė: *Ponas Dievas rėkaus iš
Ziono, ir savo balsą duos girdėti iš
Jėruzalės, kad †lankos kerdžių var-
gingai stovės, ir Karmelis viršuje pa-
džius. * Jėr. 25, 30. Joėl 3, 21. † Joėl 1, 10.
3. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų
ir keturių biaurių nusidėjimų *Da-
maško aš jų ne čėdysu, todėl, kad
jie Gilėadytus geležiniais spragilais
sukulė; * Jėz. 17, 1. s.
4. Bet aš *ugnį siųsu į namus Azaėlio,
ta sudegįs paločius Ben-Adado. * perkš. 7.
5. Ir aš užkaiščius Damaško sulau-
žysu, ir gyventojus ant lauko Aven
draug su tuomi, kurs karališkąją lazdą
laiko, iš linksmojo buto išpustysu,
kad žmonės iš Syrios į Kir bus šalin
gabenami, sako Ponas Dievas.
6. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų
ir keturių biaurių nusidėjimų Gazos
aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie su-
gautuosius tolyn pavedė ir į žemę
Edom pravarė;
7. Bet aš *ugnį siųsu į murus Gazos,
ta sudegįs jų paločius. * per. 2, 2. 5.
8. Ir gyventojus Asdodo draug su
tuomi, kurs karališkąją lazdą laiko,
iš Askalono išpustysu, ir kreipsu sa-

vo ranką prieš Akroną, kad prapulti turės, kas Pylistėnų dar liko, sako Viešpats Ponas Dievas.

9. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų miesto *Zoro aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie apkaltuosius toliaus į žemę Edom pravarė, ne minėdami derėjimo su broliais; * Joël. 3, 9.

10. Bet aš *ugnį siųsu į murus Zoro, ta sudegįs jų paločius. * perkš. 4, 7.

11. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų Edomo aš jo ne čėdysu, todėl, kad jis savo brolį kardu persekinėjęs, ir kad jisai jo nėščias nužavinęs ir vis suplėšęs savo keršte, ir savo narsą amžinai laiko;

12. Bet aš ugnį siųsu į Tėmaną, ta sudegįs paločius Bazroje.

13. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų vaikų Amono aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie nėščias sudraskė Gilėade, kad savo rubežių praplatintų;

14. Bet aš ugnį uždegsu muruose Raba; ta sudegįs jų paločius, kad šauksmas bus čėse karo, ir kad vėtra prieis čėse umaro.

15. Tai tada jų karalius draug su jo kunįgaikščiais sugautas bus šalin gabenamas, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 2.

Ponas Dievas nedėkingąją giminę Judo bei Izraėlio grumzdžia koravoti.

Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Moabo aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie kaulus Edomo karaliaus į pelenus sudegino;

2. Bet aš ugnį siųsu į Moabą, ta sudegįs paločius Kirjotoje; ir Moabas turės mirti tranksme ir rėksme ir trubų garse.

3. Ir aš jų valdoną išgaišįsu ir visus jų kunįgaikščius draug su juomi nužudysu, sako Ponas Dievas.

4. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Judo aš jo ne čėdysu, todėl, kad jie Pono Dievo *prisakymus paniekina ir jo provas ne laiko, ir duodasi išvadžioti savo melais, kurius jų tėvai sekė; * Oz. 4, 6.

5. Bet aš *ugnį siųsu į Judą, ta sudegįs paločius Jėruzalės. * per. 1, 4 ir 7, 10.

6. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Izraėlio aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie teisiuosius už pinįgus ir pavargulius *už porą kurpių parduoda. * per. 8, 6. Joël. 3, 8.

7. Jie pavargulių *galvą pamina į purvą, ir gaišina kelią biednųjų. Sunus ir tėvas gul prie vienos mergos, kad jie šventąjį mano vardą nešventą darytų. * per. 8, 4.

8. Ir prie visų altorių jie paleistuvauja iš užstatytų rubų, ir geria vyno savo dievaičių namuose iš koravonės (pinįgų).

9. Juk aš *Amorytą pirm jų akių išgaišinau, taip išsikėlusįjį, kaip cėdrai, ir jo syla, kaip aužuolai; ir aš išgaišinau viršuje jo vaisių ir apačioje jo šaknį. * 4 Maiž. 21, 21. 24.

10. Ir *iš Egypto žemės aš jus išvedžiau ir per keturisdešimts metų pusčioje vadžiojau, kad Amorytų žemę apgyventumbite. * 2 Maiž. 12, 51.

11. Ir iš jųsų vaikų aš prarakus prikėliau ir *Nazirėnus iš jųsų jaunikaičių. Ar ne taipo, jus vaikai Izraėlio? sako Ponas Dievas. * 4 Maiž. 6, 2—13.

12. Tai jus duodate Nazirėnams vyno gerti, ir prisakote prarakams tarydami: *jus ne turite prarakauti. * per. 3, 8 ir 7, 13.

13. Štai, aš tarp jųsų braškėdįsu, kaip vežimas pėdais prikrautas braška,

14. Kad greitasis ne galės išbėgti, nei drutasis nieko ne įgalės, ir galįsis ne galės savo gyvastį išvalnyti;

15. Ir strielčiai ne ištrivos, ir greitai bėgti galįsis ne išbėgs, ir jojąsis ne išvalnys savo gyvastį;

16. Ir kurs tarp drutųjų sylingiausiasis yra, nuogas turės išbėgti tuočės, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 3.

Nedėkingieji Izraėlitėnai tur koravojami buti.

Girdėkite, ką Ponas Dievas su jumis kalba, jus vaikai Izraėlio, butent su visomis giminėmis, *kurias aš iš Egypto žemės išvedžiau; ir tarė: * 2 Maiž. 12, 37.

2. Iš *visų giminių ant žemės aš jus vienus išpažinau; todėl aš ir noru jus koravoti dėl visų jųsų nusidėjimų. * 5 Maiž. 4, 34.

3. Begu ir gal dvejetas podraug vaikščioti, net, kad juodu gerai sutinka?

4. *Begu liutas rėkia girioje, plėšimo ne turįs? Begu liutytis bliauja iš savo urvos, net, kad jis ką sumedžiojęs? * Jėz. 31, 4.

5. Begu paukštis ir įsipainioja į

žabangą ant žemės, čia, kur nieks paukščių ne gaudo? Begu ir žabangą kas pakelia nuo žemės, su kuriuomi dar nieko ne sugavęs?
6. Begu ir kas su truba kokiame mieste trubija, kad žmonės iš to ne nusigąstų? Begu ir yra kokia *nelaimė mieste, kurią Ponas Dievas ne darytų? * Jėz. 45, 7. Raud. 3, 37.
7. Nės Viešpats, Ponas Dievas, nieko ne daro, jei jis ne savo paslėptinę žinomą darytų pranašams, *savo tarnams. * Ps. 25, 14.
8. Liutas rėkia, kasgi nesibijotųs? Viešpats, Ponas Dievas, kalba, kasgi ne prarakautų?
9. Apsakykite paločiuose Asdode ir paločiuose Egypto žemės tarydami: susirinkite ant kalnų Samarios ir žiurėkite, koks didis čionai yra rėksmas ir neteisybė!
10. Jie ne atboja nei jokios teisybės, sako Ponas Dievas, surenk turtų, neteisiai sugrėbtų, savo paločiuose.
11. Todėl Viešpats, Ponas Dievas, taipo sako: ši žemė abažu aplink bus apgulta, ir tavę žemyn plėš nuo tavo macies ir tavo butus išplėš.
12. Taip sako Ponas Dievas: lygiai, kaip kerdžius liutui porą blauzdkaulių arba ausies galelį iš nasrų išplėšia, taipo vaikai Izraėlio, Samarioje gyvenantieji, bus išplėšti, ir tur kampe patalą, bei Damaške lovą.
13. Klausykite ir liudykite namuose Jokubo, sako Viešpats, Ponas Dievas, Dievas Zebaot.
14. Nės tuočės, kad aš griekus Izraėlio pajėškosu, tai aš altorius Bėt-Elio pajėškosu, ir ragus altoriaus nulaušu, kad ant žemės turės parpulti;
15. Ir ištiksu butus, tiek vasaros, tiek žiemos čėse gyvenamus; ir prapuls butai, *iš elepanto kaulų daryti, ir daugumas butų bus išpustyti, sako Ponas Dievas. * per. 6, 4.

Perskyrimas 4.

Grumzdimas prieš vyresniuosius Izraėlio.

Girdėkite šitą žodį, jus riebios karvės, ant kalno Samarios esančios, kurie jus pavarguliams, kas ne verta, darote, ir paminate pavargusius, tarydami savo ponams: atneške, girtuokime!
2. Viešpats, Ponas Dievas, prisiekė prie savo šventybės: štai, čėsas ateiti ant jųsų, kad su meškerėmis busite ištraukti, ir jųsų vaikų vaikai su kebeklėliais, žuvių gaudomaisiais.
3. Ir išeisite laukan pro spragas, kožnas tiesiog ties savimi, ir busite šalin metami į Armoną, sako Ponas Dievas.
4. Beje, eikite šen į Bėt-Elį ir pelnykite griekus, bei į Gilgalį, kad jųsų griekų daug butų; ir neškite savo apieras rytmečiais ir savo desėtines trečiąją dieną;
5. Ir sudeginkite raugo dėkavonės apierai, ir sakykite apie apierą, iš geros valės duotąją, ir apsakykite tai; nės taip jums patinka, jus vaikai Izraėlio, sako Viešpats, Ponas Dievas.
6. Todėl aš jums ir daviau per visus jųsų miestus dantis pateikiančias ir duonos stoką per visas jųsų šalis, ir tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.
7. Taipjau aš ir *lietaus jums nedaviau, iki dar trims mėnesims te b'esant iki dago čėsui, ir vienam miestui aš sutekau lietaus, ir antramjam aš to ne sutekau; viena dirva gavo lietaus, ir antroji dirva, kuri lietaus ne gavo, perdžiuvo. * 1 Kar. 17, 1.
8. Ir išėjo du, trys miestai į vieną miestą, kad vandens gautų gerti, ir ne galėjo gana to rasti; tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.
9. Aš jus sloginau sausu *oru ir kuliais; taipjau ir gnusai suėdė vislab, kas jųsų daržuose, vynkalniuose ir ant pygmedžių bei aliejaus medžių augo; ir tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas. * Ag. 1, 11.
10. Aš marą siunčiau tarp jųsų, lygiai kaip *Egypte; aš nužudžiau jųsų jaunuomenę kardu, ir daviau jųsų arklius pagrėbtus šalin gabenti; aš smarvę jųsų abažo jums daviau eiti į jųsų nosį; ir tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas. * 2 Maiž. 9, 3.
11. Aš nekurius iš jųsų supustijau, kaip *Dievas Sodomą bei Gomorą supustijo, kad buvote lyg †nuodėgulys, iš ugnies ištrauktas; ir tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas. * 1 Maiž. 19, 24. 25. s. † Jud. perkš. 23.
12. Todėl aš noru tau toliaus taipo daryti, Izraėli; ir kadangi aš tau taipo

noru daryti, taigi taisykis, Izraėli, ir eik priešais savo Dievui!

13. Nės štai, jis yra tasai, kurs kalnus daro, vėją sutver, ir rodo *žmogui, ką jis tur kalbėti. Jis daro ir aušrą ir tamsybę, jis eiti ant aukštybių žemės; jis vardu Viešpats, Dievas Zebaot. *Mat. 10, 19. 20.

Perskyrimas 5.

Dejavimo giesmė, prisivertimop vadinanti dėl nusižengimo Izraėlio.

Klausykite, jus iš giminės Izraėlio, šitą žodį! nės aš turu šią dejavimo giesmę ant jųsų sutaisyti:

2. Merga Izraėlio parpuolusi, kad ne vėl prisikels; ji ant žemės parstumta, ir niera nei jokio, ją prikelančio.

3. Nės taip sako Ponas Dievas: mieste, kur tukstantis išeina, tikt šimtas pasiliks; ir kur šimtas išeina, tikt dešimt pasiliks giminėje Izraėlio.

4. Todėl taipo sako Ponas Dievas namams Izraėlio: *jėškokite manę, tai gyvi išliksite! *1 Nus. 29, 9.

5. Ne jėškokite *Bėt-Elį, ir ne nueikite į Gilgalį, ir ne eikite į Ber-Sėbą! Nės Gilgalis apkaltas bus šalin gabenamas, ir Bėt-Elis bus Bėt-Aven (nieku pavirs). *per. 4, 4.

6. Jėškokite *Pono Dievo, tai gyvi išliksite, kad †ugnis namuose Juozėpo viršų ne gautų, kuri degtų, kad nieks ne galėtų gesyti Bėt-Elyje, *Jėz. 55, 6. †Jėr. 17, 27.

7. Kurie jus *provą į metėles perverčiate, ir teisybę žemyn parstumjate. *Jėz. 5, 20. Amos 6, 12.

8. Jis *daro Sietą ir Orioną, iš tamsybės rytą ir iš dienos tamsią naktį darąsis. Jis †vandenį jurėse vadina, ir išlieja tą ant žemės, jis vardu Ponas Dievas; *Job. 38, 31. 32. †Amos 9, 6.

9. Jis daro, kad drutasis tur supustytas buti, ir apmurytas miestas tur išpustijimui tekti.

10. Ale jie to nekenčia, kurs juos pabara vartuose, ir tą per nuobodą laiko, kurs ko gero mokina.

11. Todėl, kad jus pavargulius prispaudžiate ir rugių imate iš jų didžiais saikais, tai jus *ne gausite gyventi tuose butuose, kurius iš kaldįtų akmenų pasibudavojote, ir to vyno ne gausite gerti, kurį ant anų gražiųjų vynkalnių sodinote. *Zep. 1, 13.

12. Nės aš žinau jųsų nusižengimą, kurio daug yra, ir jųsų griekus, kurie sunkus yra, kaip jus teisiuosius prispaudžiate, ir už kraują pinįgų imate, ir pavargulius vartuose paminate.

13. Todėl išmintingasis tuočės tur tylėti, nės piktas čėsas.

14. Jėškokite, *kas ger, ir ne, kas pikt, kad gyvi išliktumbite! tai Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, bus pas jus, kaip jus giriatės. *Ps. 97, 10.

15. N'apkęskite, *kas pikt, ir mylėkite, kas ger; darykite, kad provos butų vartuose! tai Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, malonus bus likusiemsiems iš Juozėpo. *Ps. 34, 15 ir 97, 10. Rym. 12, 9.

16. Todėl taip sako Ponas Dievas, Dievas Zebaot, ansai Viešpats: bus dejavimo per visas gatves, ir ant visų kelių bus sakoma: „bėda, bėda!“ ir kas tikt gal verkti, tas laukininką vadįs, kad dejuotų ir raudotų.

17. Per visas *vynyčias bus dejavimo, nės aš noru tarp jųsų nužengti, sako Ponas Dievas. *Joėl. 1, 11.

18. Bėda tiems, kurie nor dienos Pono Dievo! Ką ji jums mačys? nės *Pono Dievo diena yra tamsybė, ir ne šviesa. *Jėr. 30, 7. Joėl. 2, 11. Zep. 1, 15.

19. *Lygiai, kaip kad kas dėl liuto bėgtų, ir lokys jį sutiktų; ir lygiai, kaip kad kas į kokį butą eitų ir su ranka prie sienos prisiglaustų, ir žaltys jį įgeltų; *Jėz. 24, 18.

20. Nės Pono Dievo *diena juk bus tamsi ir ne šviesi, aptemusi ir ne gaidri. *Joėl. 2, 2.

21. *Aš nekenčiu jųsų šventės, ir ne noru uostyti (apierų kvapo) jųsų susirinkimuose. *Jėz. 1, 11. s. Mal. 2, 3.

22. Ir *norint jus man deginimo apierų bei valgymo apierų apieravojate, tai aš tačiau tų ne mėgstu; taipjau ir riebių jųsų dėkavonės apierų ne noru nei žiurėte žiurėti. *Mik. 6, 6. 7.

23. Šalin dėk nuo manęs rėksmą savo giesmių! nės aš tavo psalteržaislio ne noru girdėti.

24. Ale prova bus apreiškiama nei vanduo, ir teisybė nei didė upė.

25. Ar *jus iš giminės Izraėlio man pusčioje per tus keturisdešimts metų papiovimo apierą bei valgymo apierą apieravojote? Berods, *Darb. Ap. 7, 42.

26. Jus nešėte šėtra savo karaliaus, ir Kijuną, savo abrozą, žvaigždę sa-

vo dievų, kurius sau patys buvote pa-
sidarę.
27. Tai aš jus duosu anašal Damaš-
kon šalin gabenti, sako Ponas Die-
vas, Dievu Zebaot vadinamasis.

Perskyrimas 6.

Tolesnis koravonių grumzdimas dėl Žydų bei Izraėlitėnų griekų.

Bėda nerupestingiems Zione ir pasi-
tikiantiems ant *kalno Samarios; ku-
rie giriasi didžiausiais ant pagonų, ir
(puikiai) vaikščioja namuose Izraėlio.
* Jėr. 5, 17. per. 48, 7.
2. Eikite į *Kalnę ir žiurėkite, ir iš
čia į Ematą, didįjį miestą, ir trauki-
tės žemyn į Gatą Pylistėnų, kurios ge-
resnios buvo karalystės, ne kaip šitos,
ir jų rubežiai didesni už jųsų rubežius.
* 1 Maiž. 10, 10.
3. Kurie *dingotės, toli esą nuo
piktos dienos, ir vis tykote nelabo
valdymo; * Ps. 10, 5.
4. Ir miegate ant lovų iš elepantų
kaulų, ir per daug puikavojate su
savo patalais; jus valgote eryčius iš
kaimenės ir penėtus veršius,
5. Ir žaidžiate ant psaltėriaus, ir iš-
dumojate sau giesmes, lygiai kaip
Dovidas;
6. Ir geriate vyno iš bliudų, ir mo-
stijatės su balsamu, ir nieko nesiru-
pinate iškados Juozėpo.
7. Todėl jie dabar pryšakyje tur eiti
tarp tų, kurie sugauti šalin gabena-
mi; ir turės liautis paleistuvavimas
puikavojančiųjų.
8. Nės Viešpats, Ponas Dievas pri-
siekė prie savo dušios, sako Viešpats,
Dievas Zebaot: aš didei nekenčiu pui-
kavojimo Jokubo, ir labai pykstu ant
jų paločių; ogi aš ir tą miestą (nepriete-
liams) paduosu su visu, kas tame yra.
9. O kad ir dešimts vyrų viename
bute liktų, tai jie tačiau tur mirti;
10. Kad kožną jų jo dėdžius ir jo
avynus tur imti, ir (jo) kaulus iš buto
išnešti, ir sakyti tam, kurs stubose na-
mų yra: ar jų ir dar daugiaus yra? Ir
tas atsakys: jie visi prapuolė. Ir sa-
kys: buk linksmas! nės jie ne norėjo,
kad Pono Dievo vardo minėta butų.
11. Nės štai, Ponas Dievas liepė,
kad ištiktum didžiuosius butus, kad
skylių gautų, ir mažuosius, kad spra-
gų gautų.
12. Kas gal su arkliais bėgti, arba
su jaučiais arti ant uolų? Nės *jus
provą perkreipiate į tulžį, ir teisybės
vaisių į metėles; * per. 5, 7.
13. Ir linksminatės tuomi, kas abel-
nai nieku yra, tarydami: argi mes
ne gana druti esme su savo ragais?
14. Todėl štai, aš ant jųsų iš giminės
Izraėlio žmonių pulką prikelsu, sako
Viešpats, Dievas Zebaot, tie jums tuž-
bos darys, pradėję iš tos vietos, kur
į Ematą einama, iki upėlės pusčioje.

Perskyrimas 7.

Amazjas apskundžia Amosą, kad tris regėjimus regėjo apie busiančią koravonę.

Viešpats Ponas Dievas rodė man re-
gėjimą, ir štai, čia stovėjo vienas,
kurs žogų padarė pradžioje, atolui
pradedant želti; ir štai, atolas buvo
pažėlęs, kaip karalius savo avis bu-
vo nukirpdinęs.
2. Ir jiems žolę ant žemės butinai
norėjus nuėsti, tariau aš: ak Viešpa-
tie, Pone Dieve, buk malonus! kas
gal Jokubą vėl pagelbėti? nės jo juk
nedaug yra.
3. Tai Ponas Dievas to gailėjos *ir
tarė: gerai, ne nusiduos toktai.
* 1 Maiž. 18, 26.
4. Viešpats, Ponas Dievas, rodė
man regėjimą, ir štai, Viešpats Po-
nas Dievas vadino ugnį, jeib taja kora-
votų; taijai reikėjo didį gilumą sučė-
rauti, ir jau suėdė to gerą dalyką.
5. Tai aš tariau: *ak Viešpatie, Po-
ne Dieve, paliauk! kas gal Jokubą
vėl pagelbėti? nės jo juk nedaug yra.
* 4 Maiž. 11, 2.
6. Tai Ponas Dievas ir to gailėjos,
ir Viešpats, Ponas Dievas, tarė: ir tai
ne tur nusiduoti.
7. Ale jis rodė man šitą regėjimą,
ir štai, Ponas Dievas stovėjo ant ko-
kio muro su šniuru matuojamu; ir
jis tą šniurą turėjo savo rankoje.
8. Ir Viešpats, Ponas Dievas, tarė
man: ką tu matai, Amos? Aš ta-
riau: šniurą. Tai Ponas Dievas man
tarė: štai, aš šniurą trauksu per vidų
mano žmonių Izraėlio *ir jų dau-
giaus ne čėdysu; * per. 8, 2.
9. Bet aukštybės Izaoko bus išpu-
styjamos, ir bažnyčios Izraėlio su-
griaujamos; ir aš kardu ištiksu na-
mus Jėrobėamo.

10. Tai Amazjas, Bėt-Elio kunįgas,
siuntęs pas Jėrobėamą, Izraėlio ka-
ralių, jam sakydino: Amos maištą
kelia prieš tavę namuose Izraėlio;
ši žemė ne gal pakęsti jo žodžio.
11. Nės taipo sako Amos: Jėrobė-
amas kardu bus žudomas, ir Izraė-
litėnai iš savo žemės apkalti bus ša-
lin gabenami.
12. Ir Amazjas tarė Amosui: tu re-
gėtojau, eik šalin, ir nubėgęs į žemę
Judavos tenai valgyk duonos ir pra-
rakauk tęjau,
13. Ir ne prarakauk daugiaus Bėt-
Elyje! nės tai karaliaus pilis ir ka-
ralystės dvaras.
14. Amos atsakydamas tarė Amaz-
jui: aš ne esmi nei prarakas, nei
prarako sunus, bet aš esmi kerdžių
vienas, morų uogas nuskinąs.
15. Ale Ponas Dievas atėmė manę
nuo kaimenės ir tarė man: nuėjęs
prarakauk mano žmonėms Izraėl!
16. Taigi klausyk dabar Pono Die-
vo žodžio! tu sakai: ne prarakauk
prieš Izraėlį ir ne *lašnok (Dievo žodį)
prieš giminę Izaoko! *Mik. 2, 6.
17. Todėl Ponas Dievas taipo sako:
tavo pati mieste apsikekšaus, ir tavo
sunus bei dukters kardu prapuls, ir
tavo dirva šniuru bus išmatuojama;
ale tu numirsi nečystoje žemėje, ir
(žmonės) Izraėlio bus pravaryti iš savo
žemės.

Perskyrimas 8.

Apie prapuolimą giminės Izraėl, ir apie dvasišką badą.

Viešpats, Ponas Dievas, rodė man
kokį regėjimą, ir štai, čia stovėjo
pintinys obuolais (prikrautas).
2. Ir jis tarė: ką tu matai, Amos?
Ir aš atsakiau: pintinį obuolais (pri-
krautą). Tai Ponas Dievas man tarė:
galas priėjo ant mano žmonių Izraėl;
aš jų daugiaus ne čėdysu.
3. Ir giesmės bažnyčioje į kaukimą
bus perkreiptos tuočės, sako Vieš-
pats, Ponas Dievas; daug numirusių
lavonų gulės visuose kampuose, ku-
rius slapčiai turės šalin nešti.
4. Klausykite to, *kurie jus pavar-
gulius prispaudžiate ir biednuosius
žemėje sugaišinate, *per. 2, 7.
5. Tarydami: kadagi liausis naujmė-
nesio šventė, kad javų parduoti, ir
*Sabata, kad rugių ant turgaus vešti
galėtumbime, ir Epą pamažinti bei
Syklą padidįti, ir netikrą svartį laikyti,
*Neėm. 10, 31 ir 13, 15.
6. Kad mes pavargulius už pinįgus,
ir nieko ne turinčiuosius *už porą
kurpių prisisavįtumbime, ir pelus už
rugius parduotumbime? *per. 2, 6.
7. Ponas Dievas prisiekė prieš pui-
kavimą Jokubo: žiurėsite, bau aš to
jų elgimo amžinai miršėsu.
8. Ar žemei ne reiktų dėl to pa-
drebėti, ir visi gyvatininkai (ne tu-
rėtų) smutni pastoti? Berods, ji vi-
siškai kaip *su vandenimi bus ap-
tvinta, paplėšta ir nuskandinta lyg su
srove Egypto. *per. 9, 5.
9. Tuočės, sako Viešpats, Ponas
Dievas, aš *saulei per pietus duosu
nusileisti, ir žemę šviesioje dienoje
duosu aptemti. *Jėr. 15, 9. Luk. 23, 44.
10. Aš jųsų šventes į smutką, ir vi-
sas jųsų giesmes į dejavimą perkreip-
su; aš visų strėnas žaku apsiausdįsu,
ir visų galvas darysu plikas, ir darysu
jiems gedėjimą, *kaip kad kas dėl vie-
nintėlio sunaus geda, ir jie turės bied-
ningai prapulti. *Jėr. 6, 26. Zak. 12, 10.
11. Štai, ateiti čėsas, sako Viešpats,
Ponas Dievas, kad aš badą siųsu į
žemę, ne badą duonos arba troškulį
vandens, bet žodžio Pono Dievo
girdėti;
12. Kad šen ir ten aplink bėginės,
nuo vienų jurių iki kitų, nuo šiaurės
iki į rytus, žodžio Pono Dievo jėš-
kodami, ir tačiau to ne suras.
13. Tuočės gražios mergaitės ir jau-
nikaičiai trokšte nutrokš,
14. Kurie dabar bažijas prie pra-
keikimo Samarios, tarydami: kaip
tikrai tavo Dievas Dane gyvas yra,
kaip tikrai budas Bėr-Sėboje te biera!
Nės jie taipo parpuls, kad ne galės
vėl atsikelti.

Perskyrimas 9.

Prarakavimas apie Kristų ir apie jo susirinkimą.

Aš mačiau Poną Dievą ant altoriaus
stovintį, ir jis tarė: mušk į kulką,
kad stulpai drebėtų! nės jų godas bus
jiems visiems rokuojamas ant jų gal-
vos, ir noru jų gyvatininkus kardu
žudyti, kad nei viens ne galės išbėgti,
ir nei vienintėlis išsprusti.
2. O *kad jie ir į peklą įsikastų, tai
mano ranka juos tačiau iš čia išga-

bęs; ir kad jie į dangų užžengtų, tai aš juos tačiau žemyn stumsu. *Ps. 139, 8.

3. O *kad jie ir pasislėptų viršuje ant kalno Karmel, tai aš juos tačiau tenai jėškosu ir žemyn gabęsu; o norint jie dėl manęs ir pasislėptų ant dugno jurių, tai aš tačiau žalčiams prisakysu, kad jie juos tenai įgeltų; *Obad. perkš. 4.

4. Ir norint jie dėl savo neprietelių į kalėjimą šalin eitų, tai aš tačiau kardui liepsu, kad jis tenai juos žudytų; nės *aš savo akis ant jų laikysu ant nelaimės, ir ne ant ko gero. *Jėr. 44, 11.

5. Nės Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, yra toksai: kad jis kokią žemę pakrutina, tai ji sutirpsta, kad visi gyvatininkai tur smutni pastoti, kad visai per jų viršų turės tekėti, *nei vanduo, ir bus aptvinta, nei su srove Egypto. *per. 8, 8.

6. Jis yra tas, kurs savo svetlyčią danguje budavoja, ir savo šėtrą ant žemės gruntavoja; jis prišauk vandeniui jurėse, *ir išlieja tą ant žemės; jis †vardu Ponas Dievas. *per. 5, 8. †2 Maiž. 6, 3.

7. Ar jus vaikai Izraėlio man ne prilygstate Murinams, sako Ponas Dievas? Ar aš Izraėlį ne išvedžiau iš Egypto žemės, ir *Pylistėnus iš Kaptoro bei Syrionus iš Kiro? *Jėr. 47, 4.

8. Štai, akys Viešpaties, Pono Dievo, žiur ant griešnos karalystės, kad aš ją butinai nuo žemės išpustyčiau; kačeig aš namus Jokubo ne butinai noru išgaišįti, sako Ponas Dievas.

9. Ale tačiau, štai, aš prisakysu ir sijodįsu namus Izraėlio tarp visų pagonų, lygiai kaip su rėčiu sijojama, ir grudeliai ne turės kristi ant žemės.

10. Visi griekininkai mano žmonėse kardu prapuls, kurie *sako: ne bus taip arti ta bėda ir mus ne tropys. *per. 6, 3.

11. Tuočės *aš sugruvusiąją šėtrą Dovido vėl attiesu, ir jos spragas užtversu, ir kas nulaušta, vėl attiesu ir budavosu, kaip pirm senų gadynių buvo, *Darb. 15, 16. Jėr. 24, 6. per. 31, 38.

12. Kad jie į dalykus gautų likusiuosius iš Edomo ir likusiuosius tarp visų pagonų, kuriems mano vardas bus apsakytas, sako Ponas Dievas, tai darąsis.

13. Štai, ateiti čėsas, sako Ponas Dievas, kad į vieną čėsą ir ars ir dagos, ir į vieną čėsą ir spaus ir sės; ir *kalnai lašnos saldžiu vynu, ir visos kaukaros bus vaisingos. *Joėl. 3, 23.

14. Nės *aš nukreipsu kalėjimą savo žmonių Izraėlio, kad jie gaus pustuosius miestus budavoti ir apgyventi, †vynyčias apsodįti ir vyno iš tų gerti, sodų sodįti ir jų vaisiaus valgyti. *5 Maiž. 30, 3. †Jėz. 65, 21.

15. Nės aš juos sodįsu į jų žemę, kad ne butų daugiaus išpustijami iš savo žemės, kurią aš jiems duosu, sako Viešpats, tavo Dievas.

Prarakas Obadjas.

Apie Edomytų koravonę, ir apie Izraėlitėnų išvalnijimą.

Šitas yra regėjimas Obadjo. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas, apie Edomą: *mes iš Pono Dievo girdėjome, kad paslai siųsti į pagonus: gerai, kariaukime prieš juos! *Jėr. 49, 14.

2. Štai, aš tavę pažeminau tarp pagonų ir labai papeikiau.

3. Pasididžiavimas tavo širdies tavę prigavo, kadangi tu uolų *plyšiuose gyvenai, aukštose savo pilyse, ir sakai savo širdyje: kas nor manę žemyn stumti? *4 Maiž. 24, 21.

4. Taigi, kad tu ir *aukštyn lėktumbei lyg erelis, ir krautumbei savo lizdą tarp žvaigždžių, tačiau aš tavę noru iš čia žemyn stumti, sako Ponas Dievas. *Jėr. 49, 16. Amos 9, 3.

5. Kad vagys arba pustelninkai nakčia ant tavęs užeitų, kad tu tada nieku pavirstumbei! Beje, jie gana vogtų; ir kad vyno rinkikai tavę užpultų, tai jie nieko tau ne liktų, ką paskui nurinktumbei.

6. Kaip jie Esavą ištyrinės ir jo skarbų jėškos!

7. Visi tie, kurie su tavimi suderėjo, išstums tavę iš žemės; žmonės, ant kurių tu tyčiuodamas pasitiki, tavę prigaus ir pergalės; kurie *tavo duonos valgo, tie tavę išduos, pirm ne kaip tu tai suprasi. *Ps. 41, 10.

8. Matysite, sako Ponas Dievas, aš tuočės išmintinguosius iš Edomo išniekįsu, ir kytriuosius ant kalnų Esavo.

9. Nės tavo drutieji Temane turės

smutnįtis, kad visi ant kalnų Esavo per razbajų butų išgaišinami,
10. Dėl piktenybės, *tavo broliui Jokubui išrodytosios, * 1 Maiž. 27, 14.
11. Tuočės, kaip tu prieš jį stovėjai, kada svetimieji jo abažą šalin gabeno, ir žmonės iš svetimos žemės pro jo vartus įėjo ir ant Jėruzalės burtą metė, tai tu buvai lygiai kaip tųjų vienas. Todėl tu visai apgėdįtas busi ir amžinai busi išpustytas.
12. Tu daugiaus ne matysi taipo *savo džiaugsmą ant savo brolio čėse jo bėdos, ir ne džiaugsies iš vaikų Judo čėse jų vargų, ir su savo burna ne kalbėsi taip iš didžio čėse jų tužbos. * Mik. 4, 11.
13. Tu neturi įeiti pro vartus mano žmonių čėse jų vargų. Tu neturi džiaugtisi jų nelaimės čėse jų vargų. Tu neturi siųsti prieš jo abažą čėse jų vargų.
14. Tu neturi stovėti ant kryžkelių, jo išbėgusiuosius užmušti. Tu jo likusiuosius neturi išduoti čėse tužbos.
15. Nės Pono Dievo diena arti yra ant visų pagonų. *Kaip tu darei, taip tau atpenč nusiduos, ir kaip tu užpelnei, taip tau vėl užeis ant tavo galvos. * 2 Maiž. 21, 24. 3 Maiž. 24, 19. Luk. 6, 38.
16. Nės kaip jus gėrėte ant šventojo mano kalno, *taip visi pagonai kas dien turės gerti; beje jie turės tai išgerti ir praryti, kad butų, kaip niekados čia nieko ne buvus. * Ps. 75, 9.
17. Ale ant kalno Ziono dar keli bus išgelbėti, tie bus šventinyčia; ir giminė Jokubo apgyvęs jį apgyvenančius.
18. Ir giminė Jokubo pastos ugnimi, ir giminė Juozėpo liepsna, ale giminė Esavo šiaudais; tus jie uždegs ir sudegįs, kad giminei Esavo nieko ne liktų; nės Ponas Dievas tai kalbėjęs.
19. Ir tie į pietus apgyvęs kalnus Esavo, ir tie iš pakalnių Pylistėnus; beje, jie apgyvęs laukus Epraimo ir laukus Samarios, ir Benjaminas kalnus Gilėado.
20. Ir pravarytieji šio vaisko vaikų Izraėlio, tarp Kananytų iki Zarpato esą, bei pravarytieji miesto Jėruzalės, Separade esą, apgyvęs miestus į pietus linkai.
21. Ir užeis išgelbėtojai ant kalno Ziono, kalnus Esavo sudyti, taipo ta karalystė bus Pono Dievo.

Prarakas Jonas.

(Arba Jonošius.)

Perskyrimas 1.

Jonošiaus vadinimas, nepaklusnumas ir koravonė.

Pono Dievo žodis atėjęs Jonošiui, Amitajo sunui, tarė:
2. Pasikėlęs eik į didįjį miestą Ninivę ir sakyk tame (Dievo) žodį! nės jų piktenybė aukštyn iškako į mano akis.
3. Ale Jonošius pasikėlęs bėgo nuo Pono Dievo, ir norėjo laivu pasiduoti į Tartėšų, ir ėjo žemyn iki į *Japo. Ir radęs laivą, į Tartėšų bėgti norintį, mokėjo jis pervažiavimo pinįgus, ir į tą įkopęs keliavo su jais į Tartėšų †nuo Dievo veido. * Joz. 19, 46. † Ps. 139, 9.
4. Tai *Ponas Dievas davė didį vėją pakilti ant jurių, ir didė vėtra kėlėsi ant jurių, aža dumojo, buk laivas bus sudaužytas. * Mat. 8, 24.
5. Ir žmonės laive bijojos, ir šaukė kožnas *savo dievopi, ir metė rykus, laive esančius, į jures, kad pasilengvįtų. Ale Jonošius žemyn buvo nukopęs į (dugną) laivo, gulėjo ir miegojo. * 2 Kar. 17, 29.
6. Tai priėjęs jį laivo valdonas tarė jam: ko tu miegi? Pasikėlęs melsk savo Dievo, bau ne rasi Dievas musų minėtų, kad ne prapultumbime!
7. Ir vienas tarė antram: eime ir meskime burtą, kad ištirtumbime, dėl kurio mums taip piktai destis? Ir jiems burtą be metant, Jonošius buvo tropytas.
8. Tai jie tarė jam: sakyk mums, kodėl mums taip piktai destis? Kokį tu amatą varai? Kas tu per vienas, ir iš kur tu ateini? Iš kurios žemės tu esi, ir nuo kurių žmonių tu esi?
9. Jis tarė jiems: aš esmi Ebrėonas ir bijausi Pono Dievo, Dievo iš dangaus, kurs *daręs ir jures, ir kur sausa. 3 Maiž. 1, 9. 10.
10. Tai žmonės labai bijodamies tarė jam: kodėlgi tu tai darai? Nės jie žinojo, jį bėgant nuo Pono Dievo; nės jis tai jiems buvo sakęs.
11. Tai jie tarė jam: kągi mes dary-

sime su tavimi, kad jurės mums nutiltų? Nės jurės baisiai buvo sujudįtos.
12. Jis tarė jiems: imkite manę ir meskite manę į jures, tai jurės jums nutils; nės aš žinau, tą didęją vėtrą jums užeinant dėl manęs.
13. Ir žmonės yrė, prie kranto vėl prisileisti norėdami, ale jie ne galėjo; nės jurės baisiai susijudino jiems priešais.
14. Tai jie šaukė Dievopi ir tarė: ak Pone Dieve, ne duok mums prapulti dėl dušios šio vyro ir ne prirokuok mums nekaltą kraują! nės tu, Pone Dieve, darai, kaip tau mėgsta.
15. Ir jie ėmę Jonošių metė jį į jures; tai jurės *nutilo nuo savo ūžimo.
* Mat. 8, 26.
16. Ir žmonės labai bijojos Pono Dievo, ir nešė Ponui Dievui apieras bei pažadas.

Perskyrimas 2.

Jonošiaus malda ir išvalnijimas.

Ale Ponas Dievas pritaikė didę žuvį, Jonošių praryti. Ir *Jonošius buvo pilve tos žuvies tris dienas ir tris naktis.
* Mat. 12, 40 ir 16, 4. Luk. 11, 29.
2. Ir Jonošius meldė Viešpaties, savo Dievo, žuvies pilve,
3. Ir tarė: aš *šaukiau Ponop Dievop savo bėdoje, ir jis atsakė man; aš šaukiau iš pilvo peklos, ir tu išgirdai mano balsą. * Ps. 120, 1 ir 130, 1.
4. Tu numetei manę į gilumą, į vidurį jurių, kad vilnys manę apsėmė; visos tavo bangos bei vilnys ėjo per manę,
5. Kad dumojau, manę esant prastumtą nuo tavo akių, kad ne matysiąs daugiaus šventąją tavo bažnyčią.
6. Vandens manę apsėmė iki mano gyvasčio, gelmė aptvino manę; švendros apdengė mano galvą.
7. Aš žemyn nugrimzdau iki kalnų gruntų, žemė manę buvo užrakinusi į amžius; ale tu mano gyvastį iš prapuolimo išgelbėjai, Viešpatie, mano Dieve.
8. Kaip mano dušia manyje nusismutnijo, tai aš minėjau Pono Dievo; ir mano malda iškako pas tavę į tavo šventąją bažnyčią.
9. Kurie ant niekingų daiktų pasitik, prastoja malonę, jiems išsirodysiančią.
10. Ale aš su dėkavone *noru apieravoti; savo pažadas aš užmokėsu Ponui Dievui, kad jisai manę gelbėjęs.
* Ps. 50, 14 ir 116, 17.
11. Ir Ponas Dievas prišaukė žuvei, ir ta išspiovė Jonošių į krantą.

Perskyrimas 3.

Jonošiaus prisivertimo kozonis daug gero daro.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs antrą kartą Jonošiui tarė:
2. *Pasikėlęs eik į didįjį miestą Ninivę ir sakyk jiems tą žodį, kurį tau liepiu! * per. 1, 2.
3. Tai Jonošius pasikėlęs nuėjo į Ninivę, kaip Ponas Dievas buvo sakęs. Ir Ninivė buvo didis Dievo miestas, trijų dienų kelionės ilgas.
4. Ir kaip Jonošius pradėjo vieną dienos kelionę eiti į tą miestą, tai jis (Dievo žodį) sakydamas tarė: dar keturisdešimts dienų yra, tai Ninivė bus išpustyta.
5. Tai *žmonės Ninivėje Dievui įtikėjo ir davė apsakyti, kad kožnas pastinįkautų, ir apsisiautė žakais, tiek didieji, tiek mažieji. * Mat. 12, 40.
6. Ir tai ištyręs Ninivės karalius, kėlės jisai nuo savo karalkrėslio ir padėjo savo purpurą, ir žaku apsisiautęs pasisėdo į pelenus;
7. Ir liepė iššaukti bei sakyti Ninivėje pagal prisakymą karaliaus bei jo vyresniųjų taipo: nei žmogus, nei galvijas, nei jaučiai, nei avys tur ko ragauti, ir ne reikia juos nei ganyti, nei jiems vandens duoti gerti;
8. Ir žakais tur apsisiausti, tiek žmonės, tiek galvijai, ir Dievop šaukti širdingai; ir kožnas prisiverskite nuo nelabo savo elgimo ir nuo piktenybės savo rankų!
9. *Kas žin, rasi Ponas Dievas apsimislytų ir gailėtųs, ir kreiptųs nuo savo didžiojo keršto, kad mes ne prapultumbime. * Dan. 4, 24. Joėl. 2, 14.
10. Ir Ponas Dievas matydamas jų veikalą, kad jie nusikreipė nuo nelabo savo elgimo, tai jis *gailėjosi tos koravonės, kurią jis jiems išrodyti buvo kalbėjęs, ir ne darė tai. * Jėr. 18, 7. 8.

Perskyrimas 4.

Jonošiaus nekantrumas ir pavydėjimas.

Dėl to Jonošius labai supyko ir apsiniršo.
2. Ir jis Poną Dievą melsdamas tarė: ak Pone Dieve, tatai juk sakiau, savo žemėje dar be budamas; dėl to aš ir norėjau tai aplenkti ir bėgti per ju-

res; nės aš žinau, *tavę esant malonų, mielaširdingą, kantrų ir didžios gerybės, ir tau gaila koravonės. *2 Maiž. 34, 6.
3 Tai ben atimk dabar, Pone Dieve, mano dušią nuo manęs! nės aš velyčiaus miręs buti, ne kaip gyvas.
4. Ale Ponas Dievas tarė: *ar tu dingais, vertai pykstąs? *perkš. 9.
5. Ir Jonošius išėjęs iš miesto pasisėdo rytun linkai ties miestu, ir pasidarė čionai šėtrą; po ta jis pasisėdo į pavėsį, ikikol matytų, kas tam miestui nusiduosią.
6. Ale Ponas Dievas augdino moliugą; tas augo per Jonošiaus galvą, kad pavėsį davė Jonošiui per jo galvą ir išgelbėjo jį iš tos bėdos; ir Jonošius labai pasidžiaugė iš to moliugo.
7. Ale Ponas Dievas pritaikė ryto metą kirmėlę, aušrai prašvitus; ta nudurė tą moliugą, kad jis padžiuvo.
8. Ir saulei užtekėjus darė Ponas Dievas, kad sausas rytvėjys pūtė; ir saulė Jonošiaus galvą *įkaitino, kad jis alpo. Tai jis savo dušiai smertį velydamas tarė: aš velyčiaus miręs buti, ne kaip gyvas. *Ps. 121, 6.
9. Tai Dievas tarė Jonošiui: ar *dingais, vertai pykstąs dėl to moliugo? Ir jis tarė: vertai aš pykstu iki mirštant. *perkš. 4.
10. Ir Ponas Dievas tarė: tu gailies to moliugo, prie kurio tu nieko ne dirbai, neigi jį užauginai, kurs į vieną naktį rados ir į vieną naktį prapuolęs;
11. O aš nesigailėčiaus Ninivės, tokio *didžio miesto, kuriame yra daugiaus, ne kaip šimts ir dvidešimt tukstančių žmonių, kurie ne žino skirtumą daryti, kas dešinė, kas kairė, priegtam ir daug galvijų. *per. 3, 3.

Parakas Mikas.

Perskyrimas 1.

Judava bei Samaria dėl dievaičių garbinimo išpustytos.

Šitas yra žodis Pono Dievo, kursai atėjo *Mikui iš Marėsa, čėse Jotamo, Ajo, Iskijo, karalių Judavos, kurį jis regėjęs ant Samarios bei Jėruzalės. *Jėr. 26, 18.
2. Klausykite *visi žmonių pulkai, dabok ant to, žemė ir visi toje esantieji! nės Dievas, ansai Viešpats, tur su jumis kalbėti, beje Ponas Dievas iš šventosios savo bažnyčios. *5 Maiž. 32, 1. Jėz. 1, 2.
3. Nės štai, Ponas Dievas *išeis iš savo vietos, ir žemyn žengs ir stosis †ant aukštybių žemėje, *Jėz. 26, 21. †Amos 4, 13.
4. Kad *kalnai po juomi sutirps, ir pakalnės perplyš, lygiai kaip vaškas prie ugnies sutirpsta, kaip vandens, žemyn linkai tekantieji. *Ps. 97, 5.
5. Tai vislab (nusiduos) dėl nusižengimo Jokubo ir dėl griekų namų Izraėlio. Ale kursai yra nusižengimas Jokubo? *Ar ne Samaria? Ir kurios yra aukštybės Judavos? Ar ne Jėruzalė? *Jėr. 23, 13. s.
6. Ir aš Samarią darysu akmenų kruva dirvoje, kurius aplink vynkalnius deda, ir jos akmenis į pakalnę sugriausu ir iki pamatui perplėšiu.
7. Visi jos dievaičiai bus sulaužyti, ir visas jos *kekšavimo pelnas ugnimi bus sudegįtas, ir visus jos abrozus supustysu; nės jie iš kekšavimo pelno sukrapštyti, ir vėl pastos kekšavimo pelnu. *Oz. 2, 5. 12.
8. Dėl to aš turu skųstis ir dejuoti, aš apiplėštas ir nuogas turu vaikščioti; aš turu skųstis, nei smakai, ir smutįtis, *nei štrusai. *Job. 30, 28. 29.
9. Nės jų slogai niera pagalbos, kuri iki į Judą nukakusi, ir iki į mano žmonių vartus į Jėruzalę išsiteks.
10. *Idant ne apsakykite tai (mieste) Gate, ne duokite išgirsti savo verksmą; bet eikite į gedėjimo kamarą ir sėdėkite pelenuose! *2 Zom. 1, 20.
11. Tu gražusis mieste turi nueiti su visa gėda; gyvatninkė Zaėnano ne išeis dėl gedėjimo artimiausių namų; jis tą atims nuo jųsų, kada čia jus abažu apstos.
12. Smutnasis miestas ne gal savę linksmįti; nės *nelaimė užeis nuo Pono Dievo ir iki vartų Jėruzalės. *Jėz. 45, 7. Amos 3, 6.
13. Tu miestas Lakis, kinkyk zovadninkus ir važiuok šalin! nės tu dukterei Ziono esi pradžia griekų, ir tavyje yra išrasti nusidėjimai Izraėlio.
14. Tu tiekajau turėsi nekurius apkalimui paduoti, lyg kaip Gatėnai. Mie-

stui *Aksib ne nusiduos taipo, kaip karaliai Izraėlio nor. * Joz. 15, 54. per. 19, 29.
15. Aš tau, Marėsa, užvesu tikrąjį tėvonį; ir Izraėlio šlovė nukaks iki į Adulam.
16. Nusikirpdįk *plaukus ir eik plikas dėl mandagių savo vaikaičių, visai nusiskusdįk lyg erelis! nės jie sugauti yra nuo tavęs šalin gabenti. * Jėz. 22, 12.

Perskyrimas 2.

Žmonių susigriešijimai prieš antrąją (Dievo prisakymų) toblyčią, ir koravonės jiems grumztos.

Bėda tiems, kurie *dumoja (artymui) iškados daryti, ir išmislija biaurią klastą ant savo guolių, kad anksti prašvintant tai atliktų, kada tam jie gana stiprybės tur. * Ps. 36, 5.
2. Jie savęspi plėšia dirvas ir ima butų, kurių jie užsigeidžia; taipo jie gvoltą daro su kožnojo butu ir su kožnojo ukiu.
3. Todėl Ponas Dievas taipo sako: štai, aš ko pikto misliju ant šios giminės, iš kurio jus savo kaklą n'išsitrauksite, ir ne taip iš didžio vaikščiosite; nės tas čėsas bus *piktas čėsas. * Amos 5, 13.
4. Tuočės priežodį apie jus pramanys, ir dejavimo giesmę sakys: jau atlikome, bus sakoma, mes esme išpustyti. Mano žmonių žemė gauna svetimą poną. Kada jisai mums vėl pridalys tas dirvas, kurias jis mums atėmęs?
5. Berods, jus dalies ne palaikysite susirinkime Pono Dievo.
6. Jie sako: *ne reikia lašnoti (prarakauti): nės tas lašnojimas mus ne tropija, mes ne busime taipo apgėdįti. * Amos 7, 16.
7. Jus, kurie Jokubo namais vadinami, ar jums dingo, Pono Dievo Dvasę nutrumpįtą esant? Ar jis tai daryti norėtų? Tai tiesa, mano kalbos yra meilingos geriemsiems.
8. Ale mano žmonės pasikėlė lyg koksai neprietelius; nės jie nuvelka tiek sermėgą, tiek skreistę tiems, kurie be baimės vaikščioja, lyg kaip tie, kurie iš karo pargrįšta.
9. Jus *išvarote moteris mano žmonių iš gražiųjų jų butų, ir nuo jų jaunųjų vaikaičių atimate visados mano gražumą. * Mat. 23, 14.
10. Todėl pasikelkite, jus turite šalin eiti, jus ne turite čionai pasilikti; dėl jų nečystumo jie turės skaudžiai išpustyti buti.
11. Kad aš klastorius bučiau ir *melus kalbėčiau bei mokįčiau, kaip jiems reikia girtuoti bei paleistuvauti, †tai bučiau (patinkąs) klebonas šitiems žmonėms. * Jėr. 5, 13. † Amos 4, 5.
12. Ale aš noru tavę, Jokub, *surinkti visai, ir likusiuosius Izraėlyje į kruvą suvesu; aš juos visus podraug nei kokią kaimenę į apmurytą staldą ir nei kaimenę į jų staldą įvesu, kad iš daugumo žmonių nei dundėte dundės. * Rym. 11, 26.
13. Perlauštojis pirm jų užžengs aukštyn, jie persilauš ir pro vartus, ir išeis ir įeis; ir jų *karalius eis pirm jų, ir Ponas Dievas pryšakyje. * per. 4, 7.

Perskyrimas 3.

Koravonė vyresniųjų, tiek kunįgų, tiek svietiškų ponų.

Ir aš tariau: ben girdėkite, *jus vyresnieji namuose Jokubo ir jus kunįgaikščiai namuose Izraėlio! jums vertai reiktų provą žinoti. * Jėz. 1, 10.
2. Ale jus n'apkenčiate, kas gera, ir mylite, kas pikta, jus nulupate jiems odą ir kuną nuo jų kaulų,
3. Ir ėdate kuną mano žmonių, ir odą jiems nulupę sulaužote jus jiems ir jų kaulus, ir sudedate tus, kaip į puodą ir kaip mėsą į katilą.
4. Todėl, kad jus dabar Dievopi šauksite, tai jis jųsų ne išklausys, bet savo veidą paslėps nuo jųsų tuočės, kaip su nelabu savo elgimu užpelnėte.
5. Taip sako Ponas Dievas prieš (neviernus) prarakus, mano žmones išvadžiojančius: jie ant mišios sako: *vislab gerai pasiseks, jei jiems gana duosite valgio. Ale jei nieko ne duoste jiems į burną, tai jie sako, kad karas ateisiąs. * Ezr. 13, 10.
6. Todėl jųsų regėjimas nakčia pastos, ir jųsų burtininkavimas tamsybe. Saulė nusileis ant tų prarakų, ir diena ant jų bus tamsi.
7. Ir regėtojai bus apgėdįti, bei burtininkai prapuls gėdoje, ir jie visi turės *savo burną užkimšti, kadangi čia ne bus Dievo žodžio. * 3 Maiž. 13, 45.
8. Ale aš esmi *pilnas stiprybės ir Dvasės Pono Dievo, pilnas provos ir sylos, kad aš Jokubui jo nusižen-

gimą ir Izraėliui jo grieką apsakyti galiu. * Darb. 1, 8.
9. Taigi klausykite šito, jus vyresnieji namuose Jokubo ir jus kunįgaikščiai namuose Izraėlio, kurie *provą paniekinate ir vislab, kas vierna, perkreipiate; * Amos 5, 7.
10. Kurie jus Zioną *su kraujais budavojate, ir Jėruzalę su neteisybe! * Abak. 2, 12.
11. *Jų vyresnieji daro provą už dovanas, jų kunįgai mokina už algą, ir jų prarakai Dievo žodį praneša už pinįgus, (ir tikt) pasitik ant Pono Dievo ir sako: ar ne Ponas Dievas tarp musų? Ne gal mus nei jokia nelaimė užeiti. * Zep. 3, 3.
12. Todėl *bus Zionas jųsų dėl lyg dirva ariama, ir Jėruzalė bus akmenų kruva, ir bažnyčios kalnas pastos aukšta gire. * Jėr. 9, 11. per. 26, 18.

Perskyrimas 4.

Apie Kristaus karalystę, ir apie išvalnijimą iš Babėliškojo kalėjimo.

Bet *paskučiausiose dienose tas kalnas, ant kurio Dievo namai stov, bus drutai stovįs, aukštesnis už visus kalnus, ir pakilus už visas kaukaras. * Jėz. 2, 2.
2. Ir *žmonių pulkai pribėgs, ir daug pagonų nueis ir sakys: ateikite, užeikime aukštyn ant kalno Pono Dievo ir į namus Dievo Jokubo, kad jis mus pamokįtų savo kelius, ir mes keliautumbime jo keliais! nės iš Ziono zokanas išeis, ir žodis Pono Dievo †iš Jėruzalės. * Jėz. 60, 3. 5. † Luk. 24, 27.
3. Jis sudys tarp didžių žmonių pulkų, ir daug pagonų koravos svetimose šalyse. Jie *savo kardus pavers į noragus, ir savo ragotines į piautuvus. Nei vienas žmonių pulkas pakels kardą prieš kitą ir ne mokįsis daugiaus kariauti. * Jėz. 2, 4.
4. Kožnas po savo vynmedžiu ir po savo pygmedžiu gyvęs be baimės; nės burna Pono Dievo Zebaot tai kalbėjusi.
5. Nės kožnas žmonių pulkas pasielgsis vardan savo (netikro) dievo; ale mes pasielgsimės vardan Viešpaties, savo Dievo, visados ir amžinai.
6. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš raišuosius surinksu ir prastumtuosius kruvon suvesu, ir manęs slogintuosius.
7. Ir darysu, kad raišoji vaikų turės, ir prastumtąją darysu didžiu žmonių pulku; ir Ponas Dievas *bus karalium mi ant jų ant kalno Ziono nuo dabar iki amžių amžių. * Obad. perkš. 21. Luk. 1, 33. s.
8. Ir tu, koryčia Eder, pylime dukters Ziono, ateis tavo auksinoji rožė, *pirmbuvęsis ponavojimas, karalystė dukters Jėruzalės. * Jėz. 1, 26.
9. Kodėlgi tu dabar kabiniesi prie kitų prietelių? *Ar ne karalius pas tavę? Ogi tavo pamokintojai, ar visi šalin yra, kad sopėjimai tavę taipo prispaudžia, kaip kokią gimdančią? * Oz. 10, 3.
10. Ben geriaus kentėk tą sopėjimą ir dusauk, tu duktė Ziono, *kaip kokia gimdanti! Nės tu tiesa turi (dabar) laukan iš miesto (eiti), ir turi ant lauko gyventi, ir į Babėlę nukakti, ale tačiau tu iš ten vėl išgelbėta busi; tenai Ponas Dievas tavę išgelbės nuo tavo nepYrietelių. * 2 Kar. 19, 3
11. Nės umai daug pagonų prieš tavę susipulkavos ir sakys: ji išgaišinimui yra paduota; mes savo pasimėgimą matysime ant Ziono.
12. Ale jie ne žino mislis Pono Dievo ir ne numano jo padumojimą, kad jisai juos suvalęs lyg pėdus *ant klojimo. * Jėr. 51, 33.
13. Todėl pasikėlusi kulk (ir išgaišink), tu duktė Ziono (savo neprietelius)! nės aš tau darysu geležinius ragus ir varinius nagus, ir turi žmonių pulkus sutreškįti; tai aš jų turtą Ponui Dievui pašventįsu ir jų lobį valdonui viso svieto.
14. Ale dabar, tu kareivienė, išsitaisyk! nės apguls mus abažu ir *valdoną Izraėlio ištiks su rykšte ant skrostų. * Jon. 18, 22.

Perskyrimas 5.

Apie tą miestą, kur Kristus užgimsiąs.

Ir tu *Bėtleėm Eprata, kursai tu mažas esi tarp tukstančių Judo, iš tavęs man ateis tas, kurs Izraėlyje †Viešpatimi butų, kurio išėjimas iš pradžios ir pirm visų amžių esti buvęs. * Mat. 2, 5. 6. s. † 4 Maiž. 24, 19. Ps. 8, 7 ir 22, 29. Obad. perkš. 21.
2. Tame tarpe jisai duosti juos varginti iki tuočės, kuriame gimdysianti bus pagimdžiusi. Tai tada užsilikusieji jo brolių atpenč pargrįš pas vaikus Izraėlio.
3. Ale jis pasistojęs ganys galybėje Pono Dievo ir pergalėjime vardo savo

Dievo. Ir jie gyvęs; nės jis tuočės šlovnas pastos, kol svietas patenka.

4. Priegtam mes ir pakajaus turėsime dėl Asuro, kurs dabar į musų žemę įpuolęs ir musų butus sumynęs. Nės septyni ganytojai ir aštuoni valdonai ant jo bus prikelti,

5. Kurie žemę Asuro supustys kardu ir žemę Nimrodo nuogais savo ginklais. Taipo mes nuo Asuro busime išgelbėti, kurs į musų žemę įpuolęs ir musų rubežius sumynęs.

6. Ogi likusieji iš Jokubo bus tarp daug žmonių pulkų nei *rasa nuo Pono Dievo ir nei lašeliai ant žolės, kurie nei vieno ne laukia, nei žmonių išsiilgsta. * Ps. 110, 3.

7. Beje likusieji iš Jokubo bus tarp pagonų prie daug žmonių pulkų nei koksai liutas tąrp žvėrių girioje, nei jaunas liutas tarp avių pulko, kuriam nieks ne gal užgįti, kad jis perdėm per juos eiti, *sumindžioja ir suplėšo. * Ps. 7, 3. 6.

8. Nės tavo ranka pergalės prieš visus tau pasipriešijančius, kad visi tavo neprieteliai turės išpustyti buti.

9. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš tavo žirgus šalin dėsu nuo tavęs, ir tavo vežimus sudaužysu,

10. Ir išpustysu miestus tavo žemės, ir sutruškįsu visus tavo pylimus,

11. Ir išgaišįsu žynius pas tavę, kad nei jokie ženklų išguldytojai pas tavę ne pasiliks.

12. Aš tavo *abrozus bei balvonus nuo tavęs išgaišįsu, kad ne daugiaus parsiklaupęs melsies savo rankų darbo. * Jėz. 21, 9 ir 30, 22. Sak. 13, 2.

13. Aš tavo šventįtasias giraites sulaužysu ir tavo miestus išpustysu.

14. Ir aš su didžiu kerštu ir su didžiu narsu atkeršysu visiems pagonams, klausyti ne apsiimantiems.

Perskyrimas 6.

Apie apieras, Dievui patinkančias.

Ben klausykite, ką Ponas Dievas sako: pasikėlęs bark kalnus, ir kaukaros te gird tavo balsą!

2. Klausykite, jus kalnai, kaip Ponas Dievas nor koravoti, taipjau ir jus tvirtosios žemės gruntavonės! nės Ponas Dievas nor savo žmones barti, ir nor Izraėlį koravoti.

3. Ką aš jums dariau, mano žmonės, ir kuomi aš jus užkabinau? tai sakykite man!

4. Juk aš jus iš Egypto žemės išvedžiau ir iš šlužmos namų išgelbėjau, ir pirm tavęs siunčiau Maižėšių, Aaroną ir Mirjamą.

5. Mano žmonės, ben minėkite to, ką *Balakas, Moabo karalius, pradėjo, ir ką jam Bilėamas, Bėoro sunus, atsakė, pradėjus nuo Sitimo iki į Gilgalio! ant kurio jus pilnai butumbite galėję numanyti, kaip Ponas Dievas jums visą gerą išrodęs. * 4 Maiž. 22, 5. 6. 7.

6. Kuomi aš galiu Poną Dievą suderinti? Ar parsiklaupimu po akių didžiojo Dievo? Ar aš jį *deginimo apieromis bei mituliais veršiais suderįsu? * Jėz. 1, 14.

7. Bės dingais, Poną Dievą mėgstantį daug tukstančiais avinų? arba aliejumi, norint to ir nepaskaitomos srovės pilnos butų? Arba ar aš savo pirmgimusįjį sunų už savo nusidėjimą duosu? arba savo žyvato vaisių už griekus savo dušios?

8. Tau yra sakyta, žmogau, kas ger yra, ir ką Ponas Dievas iš tavęs *jėško, butent: Dievo žodį laikyti, meilę išrodyti ir pasižemįti po akių savo Dievo. * 5 Maiž. 10, 12.

9. Pono Dievo balsas šauks ant miesto (Samarios); ale kas tavo vardo bijosis, tas laimės. Girdėkite, jus giminės, kokia mišia sakoma!

10. Tačiau neteisus turtas pasiliekti namuose Dievo nesibijančiojo, ir netikrasis mažasis (saikas vadinamas) Epa.

11. Arba ar aš netikrąjį svartį ir negeruosius bezmėnus, Sykle esančius, už gerus laikyčiau,

12. Kuriais jų bagotieji daug neteisybės daro? Ir jų gyvatininkai šelpiasi melais ir tur netikrus liežuvius savo burnoje.

13. Todėl aš ir tavę pradėsu slogįti, ir tavę dėl tavo griekų pustą darysu.

14. Tu ne gana turėsi valgyti ir turėsi apalpti. Ir ką tu nutversi, tačiau ne bus išvalnyta; ir kas išvalnyta bus, aš tačiau kardui paduosu.

15. Tu *pasęsi, ir ne suvalysi; tu aliejų išspausi, ir tuomi nesimostysi; ir šviežų vyną išspausi, ir vyno ne gersi. * 5 Maiž. 28, 38. Ag. 1, 6 ir 2, 17.

16. Nės jus elgiatės pagal budą *Amri ir pagal visą veikalą namų Akabo ir

klausote jų pamokslo; todėl aš jus pustyne darysu, ir jos gyvatininkus, kad į tus švilpterės, ir turėsite mano žmonių išgėdinimą nešioti. * 1 Kar. 16, 25. 29. 30.

Perskyrimas 7.

Gerųjų ne daug yra randama.

Ak, man destis, kaip kokiam vynyčioje paskui renkančiam, kur vynuogių ne randa valgyti, ir tačiau norėtumbei geriausiųjų vaisių turėti.

2. Gerieji žmonės prapuolė šioje žemėje, ir teisieji jau daugiaus niera tarp žmonių. Jie visi tyko kraujo, kits kitą guja, kad jį pražudytų;

3. Ir mislija, buk gerai darą, kad ko pikto daro. Ką vyresnysis nor, tai per provą sako sudžia, kad jam vėl kuomi pašlužytų. Galintieji pamokinimą duoda, pagal savo išdykumą iškados daryti, ir sukina (provą), kaip jie nor.

4. Geriausiasis tarp jų yra nei erškėtis, ir vierniausiasis nei erškėtynas. Ale kad diena tavo kunįgų prieis, kad tu pajėškotas turėsi buti, tai jie tuočės ne žinos, kur dingsią.

5. Nei viens te ne vierija savo artymui, nei viens *te ne pasitikie ant kunįgaikščių; saugok savo burnos angą nuo tos, kuri tavo glėbyje miegti! * Ps. 118, 9 ir 146, 3.

6. Nės *sunus paniekina tėvą, duktė priešinasi prieš motyną, marti keliasi prieš uošvę, ir žmogaus neprieteliai yra jo paties šeimyna. * Jėr. 9, 4. 5. Mat. 10, 21. 35. 36. Luk. 12, 53.

7. Ale aš ant Pono Dievo žiurėsu, ir Dievo, savo išganymo, lauksu; mano Dievas manę išklausys.

8. Nesidžiaugkis, mano neprietelka, *kad aš ant žemės gulių, aš vėl atsikelsu. Ir norint aš tamsybėje sėdžiu, tai tačiau Ponas Dievas yra †mano šviesybė. * Patn. 24, 17. † Ps. 27, 1.

9. Aš Pono Dievo kerštą nešiosu, nės aš prieš jį susigriešijau, ikikol jis ištaisys mano skundą, ir man provą darys; jis manę į šviesą statys, kad aš savo pasimėgimą matysu iš jo malonės.

10. Mano neprietelka turės tai regėti, ir bus labai apgėdinta, man dabar sakančioji: „kame dabar Viešpats, tavo Dievas?“ Mano akys tai matys, kad ji tada nei purvai ant ulyčios bus sumindžiota.

11. Tuočės tavo murai bus budavoti ir Dievo žodis toli išsiplatįs.

12. Ir tuočės jie ateis pas tavę iš Asuro ir iš apmurytų miestų, nuo apmurytų miestų iki vandenų, nuo vienų jurių iki antrųjų, nuo vieno kalno iki antrojo.

13. Nės žemė bus pusta dėl savo gyvatininkų, dėl vaisiaus jų elgimo.

14. Ale tu *ganyk savo žmones savo lazda, kaimenę savo tėviškosios dalies, kuri viena gyvena tiek girioje, tiek ant lauko; duok jai ganytis Bazane ir Gileade, kaip po senovės! * Per. 5, 3. Ps. 23, 4.

15. Aš duosu jiems dyvų matyti lyg kaip anuočės, kada jie iš Egypto žemės išsitraukė;

16. Kad pagonai tai matytų, ir visi jų sylingieji gėdėtųs ir *savo ranką ant savo burnos dėtų bei savo ausis užkimštų. * Job. 21, 5.

17. Jie *dulkes laižys, lyg kaip žalčiai, ir lyg kaip gnusai ant žemės padrebės savo skylėse; jie bijosis Pono Dievo, musų Dievo, ir tavęs nusigąs. * Ps. 72, 9.

18. Kame toksai Dievas, koks tu esi? *kurs griekus atleidžia, ir ne pirokuoja nusidėjimus likusiemsiems savo tėviškės, kurs savo kerštą ne amžinai laiko; nės jis mielaširdingas. * 2 Maiž. 34, 6. 7. Ps. 103, 3. 8. 11. 12.

19. Jis musų vėl susimils, musų nusidėjimus jis nuramdys, ir visus musų griekus mes į jurių gilumą.

20. Tu Jokubui *viernybę ir Abraomui malonę laikysi, kaip tu musų tėvams jau seniai †prisiekdamas pažadėjai. * Ps. 89, 3. 29. † Luk. 1, 73.

Prarakas Naum.

Perskyrimas 1.

Dievo didžioji šlovė prieš smarkininkus.

Šita yra sunkenybė ant Ninivės ir prarakavimo knygos Naumo iš Elkos.

2. Ponas Dievas yra *atkeršijąsis Dievas ir (griekus) pajėškąsis, berods pajėškąsis yra Ponas Dievas ir pykstąsis, Ponas Dievas yra pajėškąsis savo priešininkus, kursai ne pamirš savo neprietelius (koravoti). * 2 Maiž. 20, 5.

3. Ponas Dievas yra kantrus ir didžios stiprybės, *po kurio akių nei vienas

niera nekaltas; jis yra Ponas Dievas,
kurio keliai yra vėtroje bei umare, ir
po jo kojų drumstos dulkes; *2 Maiž. 34, 7.
4. Kurs *jures bara ir sausas daro, ir
visus vandenis išdžiovina. Bazan bei
Karmel padžiusta, ir kas ant kalno Libanono žaliuoja, padžiusta. *2 Maiž. 14, 21.
5. *Kalnai virpia dėl jo, ir kaukaros lyg sutirpsta; žemė dreba dėl jo,
priegtam svieto apskritumas ir visi,
ant to gyvenantieji. *Ps. 97, 5.
6. Kas gal dėl jo keršto stovėti, ir
kas dėl jo narso buti? *Jo kerštas
dega lyg ugnis, ir uolos skelda dėl jo. *5 Maiž. 32, 22.
7. Ponas Dievas yra malonus ir nei
apmuryta vieta čėse bėdos, ir *pažįsta
tus, kurie juomi nusitik. *Ps. 1, 6.
8. Kad tvanas per mierą užtvinęs, tai
jis tą galop varo; ale savo nprietelius jis persekinėja su *tamsybe. *Mik. 7, 8.
9. Ką mislijate jus prieš Poną Dievą? Jis tiktai galą darys; nelaimė
ne užeis du kartu.
10. Nės lyg kaip erškėčiai, kurie
be augdami susipainioja ir dar visai
žali yra, tačiau sudeginami lyg kaip
sausi šiaudai:
11. Toksai bus ansai nelabasis parodininkas, nuo tavęs (Ninivė) išeinąsis, ir kas pikta, prieš Poną Dievą
sudumojąsis.
12. Taipo sako Ponas Dievas: kačeig jie ir kasžin kaip šarvuoti ir su
didžia mace ateitų, tai jie tačiau bus
lyg kirste pakirsti ir prapuls. Aš
tavę pažeminau, ale aš tavę daugiaus
ne pažemįsu.
13. Tada aš jo jungą, tavęs nešiotą,
sulaužysu, ir tavo pančius sutraukysu.
14. Ale prieš tavę Ponas Dievas
liepė, kad tavo vardo paminklo nei
viens daugiaus ne liktų; iš namų tavo
dievo aš tavę išgaišįsu, dievaičius bei
paveikslus aš tau grabu darysu; nės
tu nieku pavirtai.

Perskyrimas 2.

Išpustijimas miesto Ninivės.

Štai, *ant kalnų ateiti kojos gero paslo,
pakajų apsakančio: švęsk savo šventes, Juda, ir užmokėk savo pažadas!
nės ne užeis tavę daugiaus nelabasis;
jis yra butinai išgaišįtas. *Jėz. 52, 7. 8.
2. Pustelnininkas aukštyn trauksis
prieš tavę ir pylimus abažu apguls.
Ir berods gerai kavok kelią, taisykis,
kaip įmanai, ir drutįkis su visa syla!
3. Nės Ponas Dievas puikavimą Jokubo jam atgrąžįs, kaip puikavimą
Izraėlio; nės nurenkantieji juos nurankios ir jų šakneles išgaišįs.
4. Skydos jo drutųjų yra raudonos,
jo vaiskas prisilygina purpurai, jo
vežimai šviesuoja nei ugnis, kada jis
nor muštis; jo ragotinės dreba.
5. Vežimai bilda per ulyčias ir
braška ant kelių, jie žiba nei žiburiai ir šviesuoja sąmišriai nei žaibai.
6. Ale jis atsimįs savo galingųjų;
ir tačiau tie parklups, katrul išbėgti
norės, ir skubįsis prie murų ir prie
apgynimo (vietos), kur jie be baimės galėtų buti.
7. Ir vartai prie vandenų tačiau bus
atverti, ir paločius bus pargriautas.
8. Karalienė bus sugauta šalin gabenama, ir jos mergos turės dusauti
nei karveliai, mušdamos į savo krutis.
9. Nės Ninivė yra nei ežeras pilnas vandens, ale jis turės ištekėti.
„Stovėkite, stovėkite!“ (šauks jie),
ale čia nei vienas ne apsidairys.
10. Taigi išplėškite dabar sidabrą,
išplėškite auksą! nės čionai turtų yra
be galo, ir daugumas visų brangių
akmenaičių.
11. Ale dabar jis (miestas Ninivė) visai
tur nuskintas ir išplėštas buti, kad
*jo širdis tur nuliusti, keliai drebėti,
visų strėnos virpėti, ir visų gymiai
išblyškę buti. *Jėz. 13, 7. 8.
12. Kame dabar yra gyvenimas liutų, ir ganykla liutyčių? Kaip liutas
bei liutienė su liutyčiais vaikščiojo,
ir nieks ne drįso juos pabaidyti?
13. Bet liutas gana sumedžiojo savo vaikams ir nužudė savo (senoms)
liutienėms; savo urvus jis pildė plėšimu ir savo namus tuomi, ką jis
buvo sudraskęs.
14. Štai, aš noru prieš tavę, sako
Ponas Dievas Zebaot, ir tavo vežimus iki dumų sudegįsu, ir kardas
suės tavo liutyčius; ir galop varysu
tavo plėšimą ant žemės, kad balsas
tavo paslų daugiaus ne bus girdėtas.

Perskyrimas 3.

Griekai miesto Ninivės.

Bėda *tam razbaininkiškamjam miestui (Ninivei), kursai pilnas yra melų

bei plėšimo, ir nuo savo plėšimo ne
nor liautis! * Ez. 24, 6. 9. Abak. 2, 12.
2. Nės čia girdėsi su botagais pauš-
kinant, ir ratus bildant, ir žirgus
žvengiant, bei vežimus braškant.
3. Jis raitelių aukštyn gabena su
švintančiais kardais ir su blizgan-
čiomis ragotinėmis. Čia gul daug
užmuštųjų ir didžios kruvos lavonų,
kad jų nei skaitliaus niera, ir ant jų
lavonų parklupti turi.
4. Tai vislab dėl to didžio kekšavi-
mo *anos gražiosios mielosios kekšės,
žynauti mokančiosios, kuri savo kek-
šavimu pagonus ir savo žynavimu že-
mę ir žmones užpelniusi. * Apr. 17, 1. s.
5. Štai, aš prieš tavę eisu, sako
Ponas Dievas Zebaot, aš *tau tavo
siules atdengsu tau į akis, ir noru
pagonams tavo nuogumą, ir karaly-
stėms tavo gėdą rodyti. * Jėz. 47, 3.
6. Aš tavę visai biaurią noru da-
ryti ir tavę apgėdinti bei biaurestį
iš tavęs daryti,
7. Kad visi, tavę matantieji, nuo ta-
vęs turės bėgti ir sakyti: Ninivė yra
supustyta; kas nor susimilti ant jos?
ogi iš kur aš tau linksmintojų jėš-
kosu?
8. Ar dingais geresnė esanti, ne kaip
miestas No valdonų, kurs prie van-
denų buvo budavotas, ir aplinkui
vandens turėjo, kurio murai bei py-
limas buvo jurės?
9. Murinų bei Egypto žemė buvo
jo nesuskaitoma galybė, Put bei Ly-
bia buvo tavo pagalba.
10. Tačiau jis turėjo pravarytas buti
ir sugautas šalin keliauti, ir jo *vai-
kai ant visų ulyčių yra užmušti; ir
ant jo didžiųjų (ponų) burtą metė, ir
visi jo vyresnieji į retežius bei į pan-
čius buvo surakįti. * Jėz. 13, 18.
11. Taipo ir tu turi girtas buti ir
pasislėpti ir apmurytą vietą jėškoti
dėl neprieteliaus.
12. Visi tavo apmuryti miestai yra
kaip pygmedžiai su prinokusiomis
pygomis; kad juos kas krato, tai tam
į burną krinta, kurs jų nor valgyti.
13. Štai, tavo žmonės moterims ly-
gus pastos tavyje, ir vartai tavo že-
mės bus tavo neprieteliams atverti,
ir ugnis sudegįs tavo užkaiščius.
14. Semkis vandens! nės tu busi
abažu apstotas; pataisyk savo pyli-
mus; eik į molynę ir mink molį ir
darykis drutų plytų!
15. Ale ugnis tavę sudegįs, ir kar-
das nužudys; jis tavę suės nei va-
balai, užpuls tavę nei vabalai, už-
puls tavę nei žogai.
16. Tu daugiaus pirklių turi, ne kaip
žvaigždžių prie dangaus; ale dabar
jie išsiplatįs nei vabalai ir lėkte ša-
lin lėks.
17. Tavo ponų taip daug yra nei žo-
gų, ir tavo vyresniųjų nei vabalų,
kurie prie tvorų laikos, šaltoms die-
noms be esant; ale saulei užtekant
jie šalin lekia, kad ne žinai, kur jie
dingę.
18. Tavo ganytojai miegos, ak ka-
raliau iš Asur, tavo sylingieji atsi-
guls; ir tavo žmonės bus išsklaidyti
ant kalnų, ir nieks juos ne surinks.
19. Nei viens ne smutnysis dėl ta-
vo iškados ir ne tužysis dėl tavo
slogos, bet visi, kurie tai apie tavę
ištirs, savo rankas suplos ant tavęs.
Nės kurį tu ne savo piktenybe be
paliovimo spaudei?

Prarakas Abakuk.

Perskyrimas 1.

Kaldėonų įpuolimas į Žydų žemę.

Šita yra sunkenybė, kurią prarakas
Abakukas regėjęs.
2. Pone Dieve, *kaip ilgai aš turu
šaukti, ir tu ne nori girdėti? Kaip
ilgai aš tavęspi šauksu dėl didės ne-
teisybės, ir tu ne nori gelbėti?
* Ps. 13, 2. 3 ir 22, 2.
3. Kodėl tu man duodi regėti procę
bei darbą? Kodėl tu man rodai plė-
šimą ir didę neteisybę aplink manę?
Už teisybę gvoltas daromas.
4. Todėl visai kitaip daroma, ne
kaip teisybė, ir kas vertą skundą tur,
ne gal provos gauti; nės Dievo ne-
sibijąsis prigauna teisųjį, todėl ne-
teisiǫs provos daromos.
5. Žvalgykitės tarp pagonų, žiurė-
kite ir dyvykitės! nės aš noru ką da-
ryti jųsų čėsu, koktai jus ne viery-
site, kad apie tai bus sakoma.

6. Nės štai, aš Kaldėonus prikelsu,
rustus ir greitus žmones, kurie trauksis per visą žemę, gyvenimus pasisavįti, kurie ne jų yra.
7. Ir bus smarkus bei išgąstingi, kurie
(aštriai) prisako ir priverčia, kaip jie nor.
8. Jų žirgai yra greitesni už pardėlius; taipjau jie ir piktesni už *vilkus vakarais. Jų raiteliai didžiais pulkais traukiasi iš tolo, nei lėkte lėktų, †kaip ereliai skubinasi prie maitos. *Zep. 3, 3. † Mat. 24, 28.
9. Jie visi iš vieno ateiti, iškados daryti; kur jie tikt nor nusisukti, čia jie prasiplėšia nei rytvėjys; ir sugrėbs sugautuosius nei smiltis.
10. Jie karalius apjuoks ir iš kunįgaikščių juoksis; visi apmuryti miestai bus jiems tikt šutka, nės jie pylimą pils ir juos tiktai įveiks.
11. Tai jie iš naujo pasidrąsįs, toliaus taipo darys ir susigriešys; tada jie sakysis, tą pergalėjimą iš savo dievo gavę.
12. Ale tu, Pone Dieve, mano Dieve, mano Šventasis, tu pirm visų amžių buvęsis, *ne duok mums prapulti, bet t'esie jie mums, ak Pone Dieve, tikt koravonė, ir duok, ak musų Apgintojau, kad jie mus tikt pabaustų! *Jėr. 10, 24.
13. Tavo akys yra čystos, kad ne gali žiurėti, kas pikta, ir tą bėdą ne gali paregėti. Kodėlgi *tu pakenti papeiktojams, ir tyli, kad Dievo nesibijąsis praryja tą, kurs geresnis už jį patį yra? *Job. 21, 7. 8. Jėr. 12, 1.
14. Ir duodi žmonėms eiti nei žuvims jurėse, nei kirmėlėms, *pono ne turinčioms? *4 Maiž. 27, 17.
15. Jie vislab savęspi traukia su meškere ir gaudo su savo tinklu, ir suvalo su savo tinklu; iš to jie džiaugiasi ir yra linksmi.
16. Todėl jie apieravoja savo tinklui ir rukina savo tinklui, kadangi tais jų dalis taip riebi, ir jų valgio taip pilnai pastojo.
17. Todėl jie dar vis išmeta savo tinklą, ir ne nor paliauti žmones pasmaugti.

Perskyrimas 2.

Dievo pažadėjimas ir tiesa; nusitikėjimas apteisina.

Čia aš stoviu ant savo sargybos, ir eimi ant druto miesto (muro), ir žiurėdamas matau, kas man sakoma, ir ką aš atsakyti turu manę barančiam.
2. Ale Ponas Dievas man atsakydamas sako: rašyk tą regėjimą ir moliavok tą į toblyčią, kad tą skaityti galėtų kožnas pro šalį bėgąsis, (butent taipo:)
3. Tas prarakavimas juk dar išsipildys savo čėsu, ir tikt kartą kožnam bus žinomas darytas, ir ne išliks (ne išpildytas). Ir norint jis užtrunka, tai lauk jo! *jis tikrai išsipildys ir ne užtruks! *Ps. 27, 14 ir 42, 6.
4. Štai, kurs kietsprandis yra, tas ne rims savo širdyje; nės *teisusis savo tikėjimu gyvas yra. *Rym. 1, 17. s.

Perskyrimas 3.

Apie prapuolimą Babyloniečių.

5. Ale vynas prigauna pasididžiuojantįjį vyrą, (Babėlės karalių), kad ne gal pasilikti, kurs savo dušią atver nei peklą, ir esti lygus smerčiui, kurs ne gal sotįtas buti, bet savęspi traukia visus pagonus, ir savęspi suvalo visus žmonių pulkus (ant prapuolimo).
6. Ale matysite, tie visi pasaką iš jo darys ir kalbą bei priežodį, ir sakys: bėda tam, kurs savo lobį didina iš svetimo lobio! kaip ilgai tas pateks? Ir ant savęs tikt krauja daug biaurybės.
7. Ak, kaip greitai pabus tavę kandantieji, ir išsibudįs tavę šalin stumiantieji. Ir tu jiems turėsi tekti.
8. Nės tu daug pagonų išplėšei; tai tavę vėl išplės visi likusieji iš žmonių pulkų, *dėl žmonių kraujo ir dėl didės neteisybės, žemėje bei mieste ir visiems toje gyvenantiems išrodytosios. *perkš. 17.
9. Bėda tam, kurs godus, ant nelaimės savo namų savo lizdą aukštai kraudamas, kad išbėgtų nelaimei!
10. Ale tavo sudumimas teks tavo namams ant gėdos, nės tu perdaug žmonių pulkus sumušei ir iš visų patyčių susigriešijai.
11. Nės ir akmens mure šauks, ir balkiai po sparų jiems atsilieps.
12. Bėda *tam, kurs miestą su kraujais budavoja ir pakur miestą su neteisybe! *Jėr. 22, 13. Mik. 3, 10.
13. Ar ne taip, kad nuo Pono Dievo Zebaot tai nusiduos? Ką žmonių pulkai tau dirbę, turės ugnimi buti sudegįta, ir ant ko žmonės prisiprocevojo, turės prapulti.
14. Nės *žemė pilna bus išpažinimo

garbės Pono Dievo, nei vanduo, ju-
rių dugną apdengiąs. * Jėz. 11, 9.
15. Bėda tau, kurs savo artymui įpili,
maišydamas į tą savo kerštą, ir da-
rai girtą, kad jo gėdą matytumbei!
16. Ir tavę sotįs su gėda už garbę.
Taigi *gerk ir tu, kad svyrinėtumbei!
nės tavę apniks kylikas dešinėje Po-
no Dievo, ir turėsi biauriai vemti už
savo šlovę. * Ps. 60, 5 ir 75, 9. Jėz. 51, 17.
17. Nės neteisybė, Libanonui daryta,
užpuls tavę, ir pabaidytieji žvėrys iš-
gandįs tavę dėl žmonių kraujo ir dėl
neteisybės, žemėje ir mieste ir visiems
čia gyvenantiems darytosios.
18. Kągi tada mačys abrozas, savo
mistro darytas, ir netikrasis nulietas
abrozas, ant kurio pasitik jo mistras,
nekalbančius dievaičius darąs?
19. Bėda tam, *kurs medžiui sako:
„pabusk!" ir nekalbančiam akmeniui:
„kelkis!" Kaip galėtų tas mokįti? Štai,
†jis auksu bei sidabru aptrauktas, ir
niera kvapo jame. * 1 Kar. 18, 26. 27. † Ps. 115, 4.
20. Ale *Ponas Dievas yra šventoje
savo bažnyčioje; po jo akių †tylėk
visas svietas! * Ps. 11, 4. † Ps. 46, 11.

Perskyrimas 4.

Malda Dievop už išlaikymą Jo žmonių.

3. Persk. Šita yra malda prarako
Abakuko už nekaltuosius:
2. Pone Dieve, aš girdėjau tavo (aštriąją)
kalbą, ir nusigąstu. Pone Dieve, tu
savo darbą darai gyvą viduje metų, ir
tą žinomą darai viduje metų. Tuž-
bai esant, atsimink mielaširdingystės.
3. Dievas atėjo iš Tėman, ir Šventasis
nuo kalnų Paran. Sėla. Jo liaup-
sės dangus buvo pilnas, ir *jo gar-
bės žemė pilna. * Ps. 72, 19. Jėz. 6, 3.
4. Jo skaistumas buvo nei šviesa,
skaistumai buvo regėti ant jo rankų;
čionai slapta buvo jo macis.
5. Pirm jo ėjo maras; ir sloga iš-
ėjo, kur Jis tikt nužengė.
6. Jis stovėdamas matavo žemę, Jis
regėdamas išsklaidė pagonus, kad
svieto kalnai buvo sutreškįti, ir tu-
rėjo pasilenkti kaukaros svieto, jam
be einant sviete.
7. Aš mačiau Murinų šėtras pro-
cėje, ir Midianytų budeles smutnas.
8. Ar tu ne buvai bepykstąs, Pone
Dieve, tvane, ir tavo narsas vande-
nyse, ir tavo kerštas jurėse, kaip tu
ant savo žirgų jojai, ir tavo vežimams
pergalėjimas teko?
9. Tu kilpinį ištraukei, kaip tu pri-
siekdamas buvai sakęs giminėms,
(Sėla) ir dalijai sroves į žemę.
10. Kalnai tavę regėjo, ir jie bijo-
jos, vandens srovė nutekėjo, gelmę
galėjai girdėti (užiant), aukštumas pa-
kėlė rankas.
11. *Saulė bei mėnuo apsistojo; tavo
strielos su skaistumu palėkė, ir tavo ra-
gotinės žibančiu žaibavimu. * Joz. 10, 13.
12. Tu sumynei žemę keršte, ir su-
kulei pagonus narse.
13. Tu išsitraukei savo žmonėms
ant pagalbos, pagelbėti savo mosty-
tąjį; tu sukulei galvą namuose Dievo
nesibijančiųjų ir atdengei tvirtumą iki
kaklo. Sėla.
14. Tu norėjai keikti karališkai lazdai
vyresniojo ir jo karžygiams, kurie nei
vėtra ateiti, manę išsklaidyti, ir džiau-
giasi, (kaip tie), kurie vargdienį suėd
slaptomis.
15. Tavo arkliai eiti jurėse, klam-
pyne didžių vandenų.
16. Kadangi aš tai girdžiu, mano
pilvas smutnas, mano lupos dreba iš
to šauksmo; puliai yra mano kau-
luose, aš savyje esmi smutnas. Ak,
kad galėčiau ilsėtis čėse tužbos, kad
reiks aukštyn trauktis pas žmonių
pulkus, mus karu aptraukiančius!
17. Nės pygmedis ne žaliuos, ir ne bus
augmens ant vynmedžių; darbas prie
aliejmedžio bus noprosnas, ir dirvos
ne neša išlaikymą; ir avys iš gar-
dų išplėšiamos, ir ne bus jaučių stal-
duose.
18. Ale aš *džiaugiuos iš Pono
Dievo, ir linksmas busu iš Dievo,
mano išganymo. * Jėz. 61, 10.
19. Nės Viešpats, Ponas Dievas, yra
mano syla, ir jis darys mano kojas nei
elnių kojas, ir ves manę ant aukštumo,
kad giedočiau ant savo striunžaislių.

Prarakas Zepanjas.

Perskyrimas 1.

Apie išpustijimą karalystės Judavos.

Šitas yra žodis Pono Dievo, kurs
atėjo Zepanjui, sunui Kusi, sunaus
Gedaljo, sunaus Amarjo, sunaus Is-
kijo, čėse Josijo, sunaus Amono, ka-
raliaus Judavos.
2. Aš vislab atimsu iš tos žemės,
sako Ponas Dievas.
3. Aš tiek žmones bei galvijus, tiek
paukščius po dangumi bei žuvis ju-
rėse atimsu, draug *su papiktinimais
ir Dievo nesibijančiaisiais; beje aš
noru ir žmones išgaišinti iš tos že-
mės, sako Ponas Dievas. * Mat. 13, 41.
4. Aš savo ranką ištiesiu per Judavą
ir per visus Jėruzalėje gyvenančius;
taipo aš palaiką Baalo išrausu, prieg-
tam ir vardą *Kamarimų bei klebo-
nų iš šios vietos, * 2 Kar. 23, 5.
5. Ir tus, kurie ant stogų dangaus
pulkų meldžiasi; kurie jų meldžiasi,
ir tačiau bažijas prie Pono Dievo ir
prie (balvono) Malkom;
6. Ir tus, kurie nuo Pono Dievo at-
sikreipia, ir kurie Pono Dievo nieko
ne atboja ir jį paniekina.
7. *Tylėkite po akių Viešpaties Po-
no Dievo! nės Pono Dievo (atkeršijimo)
diena arti yra, nės Ponas Dievas pa-
piovimo apierą pritaisęs ir savo sve-
čius ant tos pakvietęs. * Ps. 46, 11.
8. Ir *dienoje Pono Dievo papiovi-
mo apieros aš pajėškosu vyresniuo-
sius ir karaliaus vaikus ir visus sve-
timais rubais dėvinčius. * Jėz. 30, 25.
9. Aš tuočės ir tus koravosu, kurie
*per slenkstį šoka, kurie savo ponų
namus pildo su plėšimu bei su klasta.
* Oz. 5, 10.
10. Tuočės, sako Ponas Dievas, di-
dis šauksmas kelsis, prasidedąs nuo
žuvių vartų, ir kaukimas nuo antrųjų
vartų, ir didė bėda ant kaukarų.
11. Kaukite jus, kurie malune gy-
venate! nės visų pirklių gloda yra,
ir visi, kurie pinįgus surenka, yra
išpustyti.
12. Tuočės aš Jėruzalę su žibnyčio-
mis perjėškosu; ir pajėškosu tus žmo-
nes, kurie gul ant savo mielių, tary-
dami savo širdyje: Ponas Dievas ne
darys nei gero, nei pikto.
13. Ir jų turtas bus išplėštas, ir jų bu-
tai bus pusti. Jie *butų pakurs, ir
tuose ne gyvęs; jie †vynyčias sodįs, ir
vyno iš tų ne gers. * Amos 5, 11. † 5 Maiž. 28, 39.
14. Nės *didžioji diena Pono Dievo
arti yra, ji arti yra ir labai prisisku-
bina. Kad šauksmas apie Pono Die-
vo dieną bus girdėtas, tai drutieji
tada baisiai šauks. * Joėl. 1, 15.
15. Nės *ši diena yra diena narso,
diena tužbos bei bėdos, diena vėtros
bei vėsulio, diena tamsybės bei apy-
tamsos, diena debesų bei myglos,
* Jėr. 30, 1.
16. Diena trubų bei trimitų prieš ap-
murytuosius miestus ir aukštasias pilis.
17. Aš darysu žmones drebančius,
kad aplink turės vaikštinėti, nei ak-
lieji, todėl, kad jie prieš Poną Dievą
susigriešiję. Jų kraujas bus pralie-
tas, nei kad butų dulkės, ir jų ku-
nas, nei kad butų purvas.
18. Jų *sidabras bei auksas juos ne
išgelbės dienoje keršto Pono Dievo;
bet †visa žemė turės jo keršto ug-
nimi sudeginta buti; nės jis umai
galą darys su visais toje žemėje gy-
venančiaisiais. * Ez. 7, 19. † per. 3, 8.

Perskyrimas 2.

Graudenimas Dievop verstis; koravonė pašalyje gyvenančių žmonių pulkų.

Susirinkite ir eikšte šen, jus neprie-
teliški žmonės,
2. Pirm ne kaip (aštriausioji Dievo) prova
(ant jųsų) išsirodytų, kad jus *nei pelai
dienoje butumbite pavaromi, pirm ne
kaip baisingasis Pono Dievo kerštas
ant jųsų užeitų, pirm ne kaip diena
Pono Dievo keršto jus tropytų! * Ps. 1, 4.
3. Jėškokite Pono Dievo, visi jus
vargdieniai žemėje, kurie elgiatės pa-
gal jo provas, jėškokite teisybės, jėš-
kokite pakarnumo, kad dienoje keršto
Pono Dievo galėtumbite paslėpti buti!
4. Nės Gaza tur buti prastota, ir
Askalonas pustynė pastoti; Asdodas
per pietus bus pravarytas, ir Akaro-
nas iš šaknių išrautas.
5. Bėda tiems, kurie pajurėmis gy-
vena, kareiviams! Pono Dievo žodis
ateis ant jųsų. Tu Kanaan, *Pylistėnų
žemė, aš tavę žudysu, kad nieks čia
daugiaus ne gyvęs. * Jėr. 47, 1. s.

6. Pajurėmis bus tiktai vieni kerdžių buteliai bei avių staldai.

7. Ir tai teks likusiems iš namų Judo, kad jie ant tų gautų ganytis. Vakarais jie tur atsigulti butuose Askalono, kad juos dabar Ponas Dievas, jų Dievas, vėl bus pajėškojęs ir jų kalėjimą nukreipęs. * Jėr. 29, 14. per. 3, 20. s.

8. Aš girdėjau gėdiškąją kalbą Moabo ir iškoliojimą vaikų Amono, kuriuomi jie mano žmones iškoliojo, ir ant jų rubežių to gyrėsi.

9. Gerai, kaip tikrai aš gyvas esmi, sako Viešpats Zebaot, Izraėlio Dievas, Moabas pastos nei *Sodoma, ir vaikai Amono nei Gomora, priegtam nei dilgynė bei druskos dauba, ir amžina pustynė. Užsilikusieji mano žmonių juos išplėš, ir likusieji mano žmonių į dalykus juos gaus. * 1 Maiž. 19, 24.

10. Tatai jiems nusiduos už jų puikavimą, kad jie Pono Dievo Zebaot žmones iškoliojo ir to gyrėsi.

11. Ponas Dievas bus jiems išgąstingas, nės jis išgaišįs visus dievaičius ant žemės; ir jo turės melstis visos salos tarp pagonų, kožnas savo vietoje.

12. Taipjau ir jus murinai busite užmušti mano kardu.

13. Ir jis išties savo ranką ant šiaurės ir žudys Asurą. Ninivę jis išpustys, išdžiuvusią (darys) nei pusčią;

14. Kad *toje atsiguls visokie gyvuoliai tarp pagonų; ir †baubliai bei ežiai laikysis ant jų koryčių ir giedos languose, ir varnai ant balkių; nės cėdrų lentos bus nuplėštos. * Jėz. 13, 21. † Ps. 102, 7. Jėz. 34, 11.

15. Tai esti tas linksmasis miestas, kurs taipo be baimės budavo ir sakydavo savo širdyje: „aš esmi, ir nei joks kitsai.“ Kaipgi jis taip pustas pastojęs, kad žvėrys jame gyvena! ir praeinąsis švilpia į jį ir suploja rankas ant jo.

Perskyrimas 3.

Skunda bei grumzdimas prieš neklausančiąją Jėruzalę; palinksminojimas tikinčiųjų iš Mesiošiaus.

Bėda tam biauriam, nečystam ir razbaininkiškam miestui!

2. Jis ne nor nei klausyti, nei duotis pabarti; jis ne nor ant Pono Dievo tikėti, neigi prie Dievo savo laikytis.

3. Jų *kunįgaikščiai tarp jų yra rėkiantieji liutai, ir jų sudžios vilkai prie vakaro, kurie nieko ne paliekti iki rytojaus. * Ez. 22, 27. Mik. 3, 11.

4. Jų prarakai yra klastoriai ir papeiktojai, jų klebonai subiaurina šventinyčią, ir išguldo zokaną, kaip ne reiktų.

5. Ale Ponas Dievas, tarp jų esąsis, tiesa gerai mokina ir pikto ne daro; jis kas rytą savo provas visiems girdint mokįdina ir ne paliauja; ale piktieji žmonės ne nor gėdėtis mokinties.

6. Todėl aš šius žmones noru išgaišinti, jų pilis išpustyti ir jų ulyčias pustas daryti, kad nei viens ant tų ne gaus keliauti; jų miestai bus išpustyti, kad nieks daugiaus čia ne gyventų.

7. Aš tau sakydinau: manęs tu turi bijotis ir duotis pabausti! tai jų gyvenimas ne butų išpustytas, ir tųjų nei viens juos ne užpultų, kuriuomi aš juos pajėškosu; ale jie *greiti, visokią piktenybę daryti. * Jėr. 4, 22.

8. Todėl, sako Ponas Dievas, ir jus vėl turite manęs laukti, iki aš pasikelsu savo čėsu, kur aš taipjau provavosu ir pagonus surinksu bei karalystes kruvon sušauksu, mano kerštą ant jų išlieti ir visą kerštą mano narso; nės visas svietas bus sudegįtas ugnimi mano keršto.

9. Tada aš žmonių pulkams kitaip duosu sakyti *su meilingomis lupomis, kad jie visi turės Pono Dievo vardo melstis ir jam šlužyti vienširdžiai. * Jėz. 40, 2. Oz. 2, 14.

10. Tus, kurie manęs meldžias, butent išsklaidytuosius anapus vandens *Murinų žemėje, man parves dovanai. * Darb. 8, 27.

11. Tame čėse tu daugiaus nesigėdėsi viso savo veikalo, kuriuomi prieš manę nusižengei; nės aš pasididžiuojančius šventuosius šalin dėsu nuo tavęs, *kad daugiaus ne pasididžiuosi dėl šventojo mano kalno. * Jėr. 7, 4.

12. Aš tarp tavęs duosu *išlikti pavargusį, mažą žmonių pulkelį, tie nusitikės ant Pono Dievo vardo. * Jėz. 1, 9. Ez. 6, 8.

13. Užsilikusieji Izraėlyje ne darys nieko pikto ir ne kalbės neteisiai, ir ne bus rastas *jų burnoje klastą darąs liežuvis; bet jie ganysis ir ilsėsis be jokios baimės. * Apr. 14, 5.

14. *Šukauk, tu duktė Ziono, šauk, Izraėli; džiaugkis ir buk linksma iš visos širdies, tu duktė Jėruzalė!* Sak.9,9.s.
15. Nės Ponas Dievas atėmė šalin tavo koravonę, ir tavo neprietelius nukreipė. Ponas Dievas, Izraėlio Karalius, yra *pas tavę, kad neprivalytumbei nei jokios nelaimės bijotis. * Jėz. 41, 10. per. 43, 1.
16. Tame čėse bus sakoma Jėruzalei: „nesibijok!“ ir Zionui: „te ne pailsta tavo rankos!“
17. Nės Viešpats, tavo Dievas, yra pas tavę, sylos turįs Išgelbėtojis. *Jis džiaugsis iš tavęs, ir bus tau meilingas ir atsileis, ir su šukavimu džiaugsis iš tavęs. * Jėz. 62, 5.
18. Pramonėmis slogintuosius aš šalin dėsu, kad nuo tavęs atsitolintų, kurios pramonės jiems sunkenybė buvo, iš kurių jie gėdos turėjo.
19. Štai, aš tų visų gloda darysu tame čėse, kurie tau neteisybės daro; ir *gelbėsu raišąją, ir surinksu prastumtąją ir iškelsu ją ant didžios garbės bei šlovės per visas žemes, kuriose ji papeikiama. * Mik. 4, 7.
20. Tame čėse aš jus atgabęsu ir jus tame čėse surinksu. Nės *aš iškelsu jus ant gyriaus bei garbės tarp visų žmonių ant žemės, kad aš †jųsų kalėjimą nukreipsu po jųsų akių, sako Ponas Dievas. * Jėz. 62, 7. Sak. 1, 16. † 5 Maiž. 30, 3. Jėz. 29, 14. per. 30, 3. Oz. 6, 11. per. 2, 7.

Prarakas Agai.

Perskyrimas 1.

Pabarimo kozonis tiems sakoma, kurie nesiskubino bažnyčią pakurti.

Antrame mete karaliaus Dariaus, į šeštąjį mėnesį, pirmoje dienoje to mėnesio, atėjo Dievo žodis per praraką *Agajų Sėrubabėliui, Sealtiėlio sunui, vyresniamjam Judo, ir Jozuvui, Jozadako sunui, vyriausiamjam kunįgui, ir tarė: * Ezr. 5, 1, 2.
2. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: šie žmonės sako: dar čėsas ne priėjo, kad Pono Dievo namus pakurtų.
3. Ir Pono Dievo žodis atėjo pas praraką Agajų:
4. Ale jųsų čėsas priėjo, kad išdailytuose butuose gyventumbite, ir šie (Dievo) namai tur pusti stovėti?
5. Taigi šitaip sako Ponas Dievas Zebaot: žiurėkite, kaip jums destis?
6. Jus daug sėjate, *ir maž suvalote; jus valgote, ir tačiau ne este pasotinami; jus geriate, ir tačiau ne atsigeriate; jus apsirėdote, ir tačiau ne galite sušilti; ir kurs pinįgų pelno, tas deda tus į skylėtą mašną. * per. 2, 17. 5 Maiž. 28, 38.
7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: žiurėkite, kaip jums destis!
8. Nuėję ant kalno parsigabenkite medžių ir budavokite šitus namus! tai man pamėgs, ir aš savo garbę įšrodysu, sako Ponas Dievas.
9. Nės jus tiesa daugio laukiate, ir štai, vislab mažyn eiti, ir norint ir tai namon gabenate, tai aš tačiau tai vislab išdulkinu. Kodėl tai? sako Ponas Dievas Zebaot. Todėl, kad mano namai taipo pusti stov, ir kožnas skubina savo butą (pakurti).
10. Todėl dangus viršuje jųsų *rasą užlaikė, ir žemė savo augmenį. * 1 Kar. 17, 1.
11. Ir aš vadinau *sausą čėsą, tiek ant žemės bei kalnų, tiek ant rugių, ant šviežaus vyno, ant aliejaus ir ant viso, kas iš žemės auga, ir ant žmonių bei galvijų, ir ant visų rankų darbų. * per. 2, 18. Amos 4, 9.
12. Tai pakluso Sėrubabėlis, Sealtiėlio sunus, bei Jozuvas, Jozadako sunus, vyriausiasis kunįgas, ir visi kiti žmonės tokiam balsui Pono Dievo, savo Dievo, ir žodžiams prarako Agajaus, kaip jį Ponas Dievas, jų Dievas, buvo siuntęs; ir žmonės prisibijojo Pono Dievo.
13. Tai tarė Agajus, angielas Pono Dievo, kurs Pono Dievo siųstas buvo iki žmonių: Aš esmi su jumis, sako Ponas Dievas.
14. Ir Ponas Dievas paragino dvasę Sėrubabėlio, Sealtiėlio sunaus, vyresniojo Judo, ir dvasę Jozuvo, Jozadako sunaus, vyresniojo vyskupo, ir dvasę visų žmonių palaikų, kad jie atėję dirbo prie namų Viešpaties Zebaot, savo Dievo.

Perskyrimas 2.

Prarakavimas apie šlovę antrosios bažnyčios dėl atėjimo Mesiošiaus.

Dvidešimt ketvirtoje dienoje šeštojo mėnesio, antrame mete karaliaus Dariaus,

2. Dvidešimt pirmoje dienoje sekmojo mėnesio buvo *sakytas Pono Dievo žodis per praraką Agajų, ir tarė: * per. 1, 1.
3. Sakyk Sėrubabėliui, Sealtiėlio sunui, vyresniamjam Judo, ir Jozuvui, Jozadako sunui, vyriausiamjam kunįgui, bei kitiems žmonėms, ir tark:
4. Kas liko tarp jųsų, kurs šitus (Dievo) namus *pirmoje jų šlovėje regėjęs? ir kokie jie dabar jums rodos? Ar ne taipo, šie jums per nieką rodos? * Ezr. 3, 12.
5. Ir dabar, Sėrubabėl, buk linksmas, sako Ponas Dievas; buk linksmas, Jozuvai, Jozadako sunau, tu vyriausiasis kunįge! bukite linksmi, visi žmonės žemėje, sako Ponas Dievas, ir dirbkite! *nės aš esmi su jumis, sako Ponas Dievas Zebaot. * per. 1, 13.
6. Pagal tą žodį, kaip aš su jumis *derėjimą dariau, jums iš Egypto išsitraukiant, mano Dvasė pasiliks tarp jųsų; nesibijokite! * 2 Maiž. 19, 5.
7. Nės taipo sako Ponas Dievas Zebaot: *Dar tikt mažas te bus čėsas, tai aš dangų bei žemę, jures ir kur sausa, sujudįsu. * Ebr. 12, 26.
8. Beje ir visus pagonus aš sujudįsu; tai tada ateis *visų pagonų palinksminojimas; ir aš šitus namus darysu šlovės pilnus, sako Ponas Dievas Zebaot. * Jėz. 49, 6.
9. Nės mano yra tiek sidabras, tiek auksas, sako Ponas Dievas Zebaot.
10. Šlovė šitų antrųjų (Dievo) *namų bus didesnė, ne kaip pirmųjų buvusi, sako Ponas Dievas Zebaot; ir aš pakajaus suteksu šime kampe, sako Ponas Dievas Zebaot. * Mal. 3, 1.
11. Dvidešimt ketvirtoje dienoje devintojo mėnesio, antrame mete Dariaus, atėjo Pono Dievo žodis prarakui Agajui ir tarė:
12. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: klausk kunįgus apie zokaną ir sakyk:
13. Jei kas šventįtą mėsą nešiotų į atlanką savo sermėgos, ir paskui su ta atlanka pakrutįtų duoną, viralą, vyną, aliejų, arba kitą kokį valgį: ar ir tie daiktai šventi pastotų? Ir kunįgai atsakydami tarė: ne.
14. Agajus tarė: ale jei koks nečystas, kurs *maitą pakrutinęs, tųjų ką pakrutintų, argi ir šie daiktai tuomi nečysti pastotų? Kunįgai atsakydami tarė: nečysti pastotų. * 3 Maiž. 5, 2. per. 11, 24. 36. 39.
15. Tai Agajus atsakydamas tarė: lygiai taipo yra ir šis žmonių pulkas ir šitie žmonės po mano akių, sako Ponas Dievas, ir visi jų rankų darbai ir ką jie apieravoja, tai nečysta.
16. Ir dabar žiurėkite, kaip jums dėjosi iš šios dienos ir pirm to, pirm ne kaip akmuo ant akmens buvo dėtas prie bažnyčios Pono Dievo:
17. Kad vienam prieinant prie *rugių kruvos, kurioje dvidešimt ketvirčių reiktų buti, tai vos dešimt buvo; jam prieinant prie spaustuvės ir dumojant, penkisdešimts kibirų semsiąs, tai vos dvidešimt buvo. * per. 1, 6.
18. Nės *aš sloginau jus sausu čėsu, kuliais bei ledais prie viso jųsų darbo; tačiau jus manęspi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas. * per. 1, 11. Amos 4, 9.
19. Taigi dabar ant to žiurėkite, iš šios dienos ir pirm to, butent nuo dvidešimt ketvirtosios dienos devintojo mėnesio iki tai dienai, kurioje pamatas Pono Dievo namams esti dėtas, žiurėkite ant to!
20. Nės sėkla dar gul skunėje ir nieko dar ne neša, nei vynmedžiai, nei pygmedžiai, nei granotmedžiai, nei aliejmedžiai; ale nuo šios dienos aš žegnonę suteksu.
21. Ir Pono Dievo žodis sakytas buvo antru kartu Agajui dvidešimtketvirtoje dienoje to mėnesio, ir tarė:
22. Sakyk Sėrubabėliui, vyresniamjam Judo, ir tark: *Aš dangų bei žemę sujudįsu; * perkš. 7.
23. Ir apversu krėslus karalysčių, ir išpustysu sylingasias karalystes pagonų; ir apversu tiek vežimus, tiek jų raitelius, kad tiek arkliai, tiek vyrai parvirs, kožnas kardu kitojo.
24. Tame čėse, sako Ponas Dievas Zebaot, aš imsu tavę, Sėrubabėl, Sealtiėlio sunau, savo tarną, sako Ponas Dievas, ir laikysu tavę kaip pečvieties žiedą; nės aš tavę paskyriau, sako Ponas Dievas Zebaot.

Prarakas Sakarjas.

Perskyrimas 1.

Graudenimas Dievopi verstis ir Dievo bijotis, dvejais regėjimais patvirtinamas.

Ašmame mėnesyje antrojo meto karaliaus Dariaus buvo sakytas šis Dievo žodis *Sakarjui, Berekio sunui, Ido sunaus, prarakui, ir tarė: * Ezr. 5, 1.
2. Ponas Dievas buvo supykęs ant jųsų tėvų.
3. Ir sakyk jiems: taip sako Ponas Dievas Zebaot: *prisiverskite manęspi! sako Ponas Dievas Zebaot, tai aš jusump gręšuos, sako Ponas Dievas Zebaot. * Mal. 3, 7. Jok. 4, 8.
4. Ne bukite kaip jųsų tėvai, kuriems *pirmieji prarakai mišiose sakydavo ir tarė: taip sako Ponas Dievas Zebaot: „liaukitės nuo nelabo savo elgimo ir nuo nelabo savo veikalo!“ ale jie ne klausė ir manęs ne atbojo, sako Ponas Dievas. * Jėz. 31, 6 ir 45, 22. Jėr. 3, 12. Ez. 33, 11.
5. Kame dabar jųsų tėvai bei prarakai? Bau jie ir dar gyvi?
6. Ar ne taipo, kad mano žodžiai ir mano provos, kurius aš per savo tarnus, prarakus, liepiau, jųsų tėvus tropijo? kad jie turėjo susiprasti ir sakyti: lygiai kaip Ponas Dievas Zebaot buvo pasimislijęs mums daryti, taipo jis mums ir daręs?
7. Dvidešimt ketvirtoje dienoje vienuoliktojo mėnesio, kurs yra mėnesis Sėbat, antrame mete (karaliaus) Dariaus, buvo sakytas Pono Dievo žodis Sakarjui, Berekio sunui, Ido sunaus, prarakui, ir tarė:
8. Aš regėjau nakčia, ir štai, vyras sėdėjo ant sarto arklio, ir jis apsistojo tarp myrtų lankoje, ir užpakalyje jo buvo sarti, bėri bei balti arkliai.
9. Ir aš tariau: mans viešpatie, kas tai per kokie? Ir angielas, su manimi kalbąsis, tarė man: aš tau rodysu, kas tai per kokie.
10. Ir tas vyras, tarp myrtų stojąsis, atsakydamas tarė: šitie yra tie, kurius Ponas Dievas išsiuntęs žemę perkeliauti.
11. Ale jie atsakydami Pono Dievo angielui, tarp myrtų stovinčiam, tarė: mes žemę perkeliavome, ir štai, visos žemės tur pakajaus.
12. Tai angielas Pono Dievo atsakydamas tarė: Pone Dieve Zebaot, kaip ilgaigi tu ne nori *susimilti ant Jėruzalės ir ant miestų Judavos, ant kurių tu buvai supykęs per šius septynisdešimts metus? * Ps. 102, 14.
13. Ir Ponas Dievas atsakė angielui, su manim kalbančiamjam, meilingus žodžius ir palinksminančius žodžius.
14. Ir angielas, su manimi kalbąsis, tarė man: sakydamas ant mišios tark: taip sako Ponas Dievas Zebaot: aš labai buvau be keršijąs ant Jėruzalės ir ant Ziono;
15. Ale aš labai pykstu ant pasididžiuojančiųjų pagonų; nės aš tikt mažumą buvau papykęs, ale jie gelbti ant prapuolimo.
16. Todėl sako Ponas Dievas: *aš vėl Jėruzalėspi kreipsuos su mielaširdingyste, ir mano namai toje bus pabudavoti, sako Ponas Dievas Zebaot; priegtam cimernininkų šniuras Jėruzalėje bus trauktas. * per. 8, 3.
17. Ir toliaus ant mišios sakyk ir tark: taip sako Ponas Dievas Zebaot: mano miestams vėl gerai seksis, ir Ponas Dievas Zioną vėl palinksmįs, ir Jėruzalę *vėl išskirs. * Jėz. 14, 1.
18. Ir aš pakėliau savo akis ir mačiau, ir štai, čia buvo keturi ragai.
19. Ir aš tariau angielui, su manimi kalbančiam: kas tai per kokie? Jis tarė man: tai yra ragai, kurie (vaikus) Judo draug su Izraėlio bei Jėruzalės (vaikais) išsklaidė.
20. Ir Ponas Dievas rodė man keturis kalvius.
21. Tai aš tariau: ką tie nor daryti? Jis atsakė: tus ragus, kurie (vaikus) Judo taip išsklaidė, kad nieks ne galėjo savo galvą pakylėti, tus nugandįti šie (kalviai) atėjo, kad pagonų ragus nudauštų, kurie ragą pakėlė ant žemės Judavos (gyvatninkų), tus išsklaidyti.

Perskyrimas 2.

Apie apgynimą dvasiškosios Jėruzalės, ir apie pagonų pavadinimą.

Ir aš savo akis pakėlęs regėjau, ir štai, vyras nekursai turėjo matuojamą šniurą savo rankoje.
2. Ir aš tariau: kur tu nueini? Ale jis atsakė man: kad Jėruzalę matuo-

čiau ir žiurėčiau, kaip ilgai ir kaip plačiai jai reiktų buti.

3. Ir štai, angielas, su manimi kalbąsis, išėjo laukan. Ir kitsai angielas, išėjęs laukan jam priešais,

4. Tarė jam: nubėgdamas sakyk šitam vaikui ir tark: Jėruzalė bus apgyvenama be murų dėl didžios daugybės žmonių bei galvijų, joje busiančių.

5. Ir *Aš noru, sako Ponas Dievas, ugningas muras buti aplinkui, ir noru toje buti, ir toje šlovingai ketu pasirodyti. * per. 9, 8.

6. Greitai! greitai! bėgkite iš šiaurės žemės, sako Ponas Dievas; nės aš išsklaidžiau jus į tus keturis vėjus po dangumi, sako Ponas Dievas.

7. Greitai, Zione, tu gyvenančioji prie dukters Babėlio, išbėgk!

8. Nės taipo sako Ponas Dievas Zebaot: jis manę siuntęs pagal garbę į pagonus, kurie jus išplėšė; jų galybė tur galo. Kas jus pakrutina, tas pakrutina jo *akies pavidulį. * Ps. 17, 8.

9. Nės štai, aš savo ranką ant jų pakelsu, kad jie teks plėšimui tiems, kurie jiems šlužijo; kad jus ištirtumbite, Poną Dievą Zebaot manę siuntusį.

10. Džiaugkis ir buk linksma, tu duktė Ziono! nės štai, aš ateimi, ir noru pas tavę gyventi, sako Ponas Dievas.

11. Ir tuočės *daug pagonų prisivers Dievop, ir jie bus mano žmonės; ir aš pas tavę gyvęsu, kad tu ištirtumbei, kad Ponas Dievas Zebaot manę pas tavę siuntęs. * 1 Maiž. 49, 10.

12. Ir Ponas Dievas Judą priims per savo dalį šventoje žemėje, ir vėl *Jėruzalę išskirs. * per. 1, 17.

13. Visų kunas te tyl po akių Pono Dievo! nės jis pasikėlęs iš šventos savo vietos.

Perskyrimas 3.

Kristaus, vyriausiojo kunįgo, urėdas pirmpaženklinamas ant Jozuvo.

Ir man buvo parodytas vyriausiasis kunįgas Jozuvas, stovįs po akių angielo Pono Dievo; ir šėtonas stovėjo po jo dešinės, kad jam priešsistengtų.

2. Ir Ponas Dievas tarė šėtonui: *Ponas Dievas tavę te pabar, tu šėtone; beje Ponas Dievas tavę te pabar, kurs Jėruzalę (sau) išsiskyręs! Ar šis (Jozuvas) ne nuodėgulys, iš ugnies išrauktas? * Jud. perkš. 4.

3. Ir Jozuvas nečystais rubais buvo apsirėdęs ir stovėjo po akių angielo,

4. Kurs atsakydamas tarė tiems, po jo akių stovintiems: išvilkite jam nečystuosius rubus! Ir jis tarė jam: štai, *aš tavo griekus atėmiau nuo tavęs ir †aprėdžiau tavę rubais, šventomis dienomis vilkiamais.

* 2 Zom. 12, 13. Jėz. 6, 7. † Jėz. 61, 3.

5. Ir jis tarė: uždėkite čystą kepurę ant jo galvos! Ir jie uždėjo čystą kepurę ant jo galvos, ir aprėdė jį rubais; ir angielas Pono Dievo stovėjo čia.

6. Ir angielas Pono Dievo išliudijo Jozuvui ir tarė:

7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: jei tu mano keliuose vaikščiosi ir mano sargybę pilnavosi, tai tu valdysi mano namus ir apsergėsi mano dvarus; ir aš duosu tau *šiųjų, čia stovinčiųjų (angielų), kad jie tavę lydėtu. * Ps. 91, 11.

8. Klausyk, Jozuvai, tu vyriausiasis kunįge, tu ir tavo prieteliai, ties tavimi gyvenantieji! nės jie tikt vienais *dyvais yra. Nės štai, aš savo tarną †Zėmak duosu ateiti. * Jėz. 8, 18. † Jėz. 4, 2. per. 11, 1.

9. Nės štai, ant to vienintėlio akmens, kurį aš dėjau po akių Jozuvo, bus *septynios akys. Ale štai, aš jį iškaposu, sako Ponas Dievas Zebaot, ir atimsu griekus tos žemės ant vienos dienos. * per. 4, 10.

10. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, kits kitą kvies po vynmedžiu ir po pygmedžiu. * 1 Kar. 4, 25. Mik. 4, 4.

Perskyrimas 4.

Išlaikymas susirinkimo Dievo per Dievo galybę.

Ir tas angielas, su manimi kalbąsis, vėl atėjęs manę pabudino, kaip kad kas iš miego pabudinamas,

2. Ir tarė man: *ką tu regi? Bet aš tariau: aš regiu; ir štai, čia stovėjo liktorius, visas iš aukso, su kaušu ant viršaus, prie kurio septynios liampos buvo ir po septynes rureles prie vienos liampos; * Jėr. 1, 11. 13. Amos 8, 2.

3. Ir dvejetas aliejmedžių prie to, viens ant dešinės to kaušo, ir antrasis ant kairės.

4. Ir aš atsakydamas tariau angielui, su manimi kalbančiam: mans viešpatie, kas tai?

5. Ir angielas, su manimi kalbąsis, atsakydamas tarė man: ar tu ne ži-

nai, kas tai yra? Ir aš atsakiau: ne,
mans viešpatie.
6. Ir jis atsakydamas tarė man: ši-
tas yra Pono Dievo žodis apie Sė-
rubabėlį: tatai ne bus ištaisyta per
vaiską arba sylą, bet per mano Dvasę,
sako Ponas Dievas Zebaot.
7. Kas tu esi, tu didysis kalne, kurs
tu tačiau po akių Sėrubabėlio plynas
laukas turi buti? Ir jis dės pirmąjį
akmenį, kad jam *prišauks: Dieve
padėk! Dieve padėk! *Ps.122,6.
8. Ir buvo sakytas man Pono Die-
vo žodis, ir tarė:
9. Rankos Sėrubabėlio pamatą dėjo
šiems namams; jo rankos ir pabaigs tą
darbą; kad jus *ištirtumbite, kad Ponas
Dievas manę pas jus siuntęs. *per.2,9.11.
10. Nės kas yra, kurs mažasias šias
dienas papeiktų, kuriose tačiau pasi-
džiaugs ir matys cino mačių rankose
Sėrubabėlio su *anomis septyniomis,
kurios yra akys Pono Dievo, visą že-
mę peržvelgiančios. *per.3,9. Apr.5,6.
11. Ir aš atsakydamas tariau jam:
kas tai per dvejetas aliejmedžių po
dešinės ir po kairės liktoriaus?
12. Ir aš antrą kartą atsakydamas
tariau jam: kas tai per dvejetas žel-
menų tų dviejų aliejmedžių, stovin-
čių prie tų dviejų auksinių žnypšlių
auksinio liktoriaus, kuriomis nužnyp-
ša viršuje nuo auksiniojo liktoriaus?
13. Ir jis tarė man: *ar tu ne ži-
nai, kas tai yra? Ale aš atsakiau:
ne, mans viešpatie. *perkš. 5.
14. Ir jis tarė: tai yra dvejetas aliej-
vaikių, stovinčių prie valdono visos
tos žemės.

Perskyrimas 5.

Regėjimas apie lekiančią gromatą ir apie moteriškę saike, Epa vadiname, sėdinčią.

Ir aš savo akis vėl *pakėlęs regėjau,
ir štai, buvo lekianti gromata. *per.1,18.
2. Ir jis tarė man: *ką tu matai?
Ir aš tariau: aš matau lekiančią gro-
matą, dvidešimt mastų ilgą ir dešimt
mastų plačią. *Jėr. 1, 11. 13.
3. Ir jis tarė man: tai yra keikimas,
išeinąs per tą visą žemę; nės visi
vagys pagal tą gromatą bus išgaiši-
nami, ir visi, kurie neteisiai prisiekė,
pagal tą gromatą bus išgaišinami.
4. Ale aš tai išpildysu, sako Ponas
Dievas Zebaot, kad užeis namus va-
gies, ir namus tųjų, kurie prie mano
vardo neteisiai prisiek; ir pasiliks jų
namuose, ir suės jį, draug su jo
medžiais bei akmenimis.
5. Ir angielas, su manimi kalbąsis,
išėjo laukan ir tarė man: pakylėk
savo akis ir žiurėk, kas čia išeiti?
6. Ir aš tariau: kas tai? Ir jis tarė:
Epa išeiti; ir tarė: tai yra jų pavi-
dulis per visą žemę.
7. Ir štai, švino centneris laikėsi
ore; ir čia buvo moteriškė, ta sėdėjo
(saikė) Epa.
8. Ir jis tarė: tai yra pamokslas
Dievo nesibijančiųjų. Ir jis įmetė tą
į tą Epą, ir metė tą švino stukį vir-
šuje ant skylės.
9. Ir aš *pakėlęs savo akis žiurė-
jau, ir štai, dvi moteri išėjo, sparnų
turinti, kurius vėjas varė; ir buvo
sparnai nei gandro sparnai, ir jiedvi
lakiodami nešė tą Epą tarp žemės
bei dangaus. *per. 1, 18 ir 2, 1 ir 5, 1.
10. Ir aš tariau angielui, su manimi
kalbančiam: kur jiedvi tą Epą nuneš?
11. Ale jis man tarė: kad jam namai
butų budavoti žemėje Sinėar, ir iš-
kurti ir ant savo pamato gruntavoti.

Perskyrimas 6.

Šventieji angielai geruosius apsaugoja; Kristaus urėdas bei karalystė.

Ir aš savo akis vėl pakėlęs regėjau,
ir štai, čia buvo keturi vežimai, tie
tarp dviejų kalnų išėjo; ir tuodu
kalnu buvo iš vario.
2. Prie pirmojo vežimo *buvo sarti
žirgai; prie antrojo vežimo buvo
juodi žirgai; *Apr. 6, 4.
3. Prie trečiojo vežimo buvo balti
žirgai; prie ketvirtojo vežimo buvo
čekiai, druti žirgai.
4. Ir aš atsakydamas tariau angielui,
su manimi kalbančiam: mans vieš-
patie, *kas tai per kokie? *per. 1, 19.
5. Angielas atsakydamas tarė man:
tai yra tie keturi vėjai po dangumi,
išeiną, kad stotųs po akių *valdono
visų žemių. *per. 4, 14.
6. Prie kurio juodieji žirgai buvo,
tie ėjo į šiaurę, ir baltieji ėjo paskui
juos; ale čekiai ėjo į pietus.
7. Ir anie drutieji ėjo ir keliavo, kad
visas žemes perkeliautų. Ir jis tarė:
eikite ir perkeliaukite *žemę! Ir jie
perkeliavo žemę. *per. 1, 10.

8. Ir jis vadino manę, ir kalbėdamas su manimi tarė: štai, kurie į šiaurę eiti, daro mano Dvasę atsiilstančią (paliaujančią koravoti) žemėje į šiaurę linkai.
9. Ir Pono Dievo žodis atėjo man ir tarė:
10. Imk nekurius iš apkaltųjų, butent Eldają, Tobiją ir Jedają, ir ateik tu tą pačią dieną, ir eik į namus Josijo, Zepanjo sunaus, kurie iš Babėlės pargrįžo;
11. Ale imk sidabro bei aukso ir daryk vainikus, ir uždėk tus ant galvos Jozuvo, vyriausiojo kunįgo, Jozadako sunaus;
12. Ir kalbėk jam: taip sako Ponas Dievas Zebaot: štai, yra vyras, vardu *Zėmak, nės po juomi augs; ir jis budavos Pono Dievo bažnyčią.
* per. 3, 8. Jėr. 23, 5.
13. Beje, Pono Dievo bažnyčią jis budavos, ir nešios tą išgrožinimą, ir sėdėdamas ponavos ant savo karalkrėslio; ir bus ir vyskupu ant savo karalkrėslio, ir bus pakajaus tarp tų dviejų.
14. Ir tie vainikai turės buti paminklui Elėmui, Tobijui, Jedajui ir Enui, Zepanjo sunui, bažnyčioje Pono Dievo.
15. Ir ateis iš tolo, kurie budavos bažnyčią Pono Dievo; tai jus ištirsite, kad Ponas Dievas Zebaot manę pas jus siuntęs. Ir toktai nusiduos, jei jus klausysite balso Pono Dievo, savo Dievo.

Perskyrimas 7.

Apie pastnįkavimą bei mielaširdingystės išrodijimą.

Ir nusidavė ketvirtame mete karaliaus Dariaus, kad Pono Dievo žodis buvo sakytas Sakarjui ketvirtoje dienoje devintojo mėnesio, kurs vadinamas Kislev;
2. Kaip Sar-Ezer bei Regem-Melek draug su savo žmonėmis siuntė į Bėtėlį, Pono Dievo melstis,
3. Ir sakydino kunįgams, esantiems aplink namus Pono Dievo Zebaot, bei prarakams: argi aš dar ir penktame mėnesyje turu verkti ir atsilaikyti, kaip aš tai daręs esmi jau kelis metus?
4. Ir Pono Dievo Zebaot žodis man buvo sakytas ir tarė:
5. Sakyk visiems žmonėms žemėje ir kunįgams, tarydamas: kaip jus *pastnįkavote bei gedėjote penktame bei sekmame mėnesyje per šius septynisdešimts metus, ar jus man taipo pastnįkavote? * per. 8, 19. Jėz. 58, 5.
6. Arba valgydami bei gerdami, ar jus ne sau valgėte bei gėrėte?
7. Ar ne tai yra, ką Ponas Dievas ant mišios davė sakyti per pirmuosius prarakus, kada Jėruzalė buvo apgyvenama ir vislab apsčiai turėjo draug su savo miestais aplinkui, ir žmonės gyvendavo tiek į pietus, tiek pakalnėse?
8. Ir Pono Dievo žodis atėjęs Sakarjui tarė:
9. Tai sako Pon s Dievas Zebaot: *sudykite teisiai, ir kožnas t'išrodo savo broliui malonę ir mielaširdingystę! * per. 8, 16. Oz. 12, 7.
10. Ir *ne darykite neteisybę nei našlėms, nei siratoms, nei svetimiems, nei pavarguliams; ir nei vienas ne mislykite ko pikto prieš savo brolį savo širdyje! * 2 Maiž. 21, 21. 22. s.
11. Ale *jie ne norėjo ant to daboti, ir prigręžė man nugarą, ir užkimšo savo ausis, kad ne girdėtų, * Jėz. 42, 23.
12. Ir užkietino savo širdis *nei deimantą, kad ne girdėtų zokaną bei žodžius, kurius Ponas Dievas Zebaot siuntė savo Dvasėje per pirmuosius prarakus. Iš to toks didis supykimas nuo Pono Dievo Zebaot išėjęs. * Jėz. 48, 4.
13. Ir taipo nusidavė: kaip sakyta buvo, ir jie ne klausė, tai ir aš ne norėjau klausyti, jiems be šaukiant, sako Ponas Dievas Zebaot.
14. Taipo aš juos išbarsčiau tarp visų pagonų, kurių jie ne pažįsta; ir žemė paskui jų pasiliko pusta, kad nieks toje nei keliauja, nei gyvena, ir ta labai geroji žemė pustynė pastojo.

Perskyrimas 8.

Apie Mesiošiaus atėjimą ir apie jo karalystę.

Ir Pono Dievo žodis man buvo sakytas ir tarė:
2. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: aš už Zioną labai buvau *supykęs, ir didžiame savo keršte už jį labai atkeršijau. * per. 1, 14.
3. Taip sako Ponas Dievas: aš vėl *gręžiuos Zionop, ir noru Jėruzalėje gyventi, kad Jėruzalė miestas teisybės bus vadinamas, ir kalnas Pono Dievo Zebaot šventybės kalnas. * per. 1, 16.
4. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:

dar ir toliaus gyvęs ulyčiose Jėruzalės
seni vyrai ir (senos) moters ir prie ram-
čio einantieji dėl didžios senystės.
5. Ir to miesto ulyčios bus pilnos
vaikaičių bei mergaičių, ant jo uly-
čių be žaidžiančių.
6. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: jei
jiems tai rodos negalima esant po akių
šitų likusiųjų žmonių šiuo čėsu, argi
todėl ir butų *negalima po mano akių?
sako Ponas Dievas Zebaot. * Luk. 1, 37. s.
7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:
štai, aš savo žmones išgelbėsu iš
žemės į užtekėjimą ir iš žemės į nusi-
leidimą saulės;
8. Ir noru juos prigabenti, kad Jėru-
zalėje gyventų, ir *jie tur buti mano
žmonėmis, ir aš noru buti jų Dievu, tei-
sybėje bei viernybėje. * Jėr. 24, 7. per. 31, 33.
9. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:
*padrutįkite savo rankas, jus girdintieji
šitus žodžius šiuo čėsu per prarakų
burną, toje dienoje, kurioje pamatas
dėtas Pono Dievo Zebaot namams,
kad bažnyčia butų budavota! * Jėz. 35, 3.
10. Nės pirm šių dienų žmonių darbai
buvo noprosni, ir galvijų darbai buvo
per nieką; ir ne buvo pakajaus dėl
tužbos tiems, kurie išsitraukė ir įsi-
traukė, bet aš perleidau visus žmones
eiti, kožną prieš savo artymą.
11. Ale dabar aš ne darysu su liku-
siaisiais šių žmonių, kaip senose gady-
nėse, sako Ponas Dievas Zebaot;
12. Bet jie turės buti sėkla pakajaus.
Vynmedis tur savo vaisių duoti, ir
*žemė savo uglį, ir dangus savo rasą;
ir aš likusiems šių žmonių tai vislab
duosu palaikytinai turėti. * 3 Maiž. 26, 4.
13. Ir nusiduos: lygiai kaip jus iš
namų Judo ir iš namų Izraėlio per
prakeikimą buvote tarp pagonų, taipo
aš jus išgelbėsu, kad žegnonė turė-
site buti; tikt nesibijokite, ir padrutį-
kite savo rankas!
14. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:
lygiai kaip aš mislijau jus slogįti, kaip
jųsų tėvai manę įpykino, sako Ponas
Dievas Zebaot, ir aš iš to nesigailėjau,
15. Taipo aš dabar šiose dienose vėl
misliju gero daryti Jėruzalei ir na-
mams Judo; tikt nieko nesibijokite.
16. Ale tai yra, kas jums puolasi
daryti: *kalbėkite su kits kitu, kas
tiesa, ir sudykite, pagal teisybę da-
rydami, kad pakajaus butų jųsų var-
tuose; * Ep. 4, 25.
17. Ir nei vienas *te ne mislija ko
pikto savo širdyje prieš savo arty-
mą ir ne mylėkite neteisias prysie-
gas! nės to vislab aš nekenčiu, sako
Ponas Dievas. * per. 7, 10.
18. Ir Pono Dievo Zebaot žodis
man buvo sakytas ir tarė:
19. Taip sako Ponas Dievas Ze-
baot: *pastninkai ketvirtojo, penkto-
jo, sekmojo bei dešimtojo mėnesio
tur namams Judo buti per džiaug-
smą bei linksmybę ir per linksmas
meto šventes; ale mylėkite viernybę
bei pakajų! * per. 7, 5. Jėz. 58, 5.
20. Taip sako Ponas Dievas Ze-
baot: dar toliaus ateis daug žmonių
pulkai ir daug miestų miesčionys;
21. Ir miesčionys eis iš vieno mie-
sto į kitą, *sakydami: eikime ir mel-
skimės po akių Pono Dievo, jėško-
dami Poną Dievą Zebaot! ir mes
drauge eisime su jumis. * Jėz. 2, 3.
22. Taipo daug žmonių pulkai bei
pagonai pulkais ateis, jėškoti Po-
ną Dievą Zebaot Jėruzalėje, melstis
po akių Pono Dievo.
23. Taip sako Ponas Dievas Zeba-
ot: tuočės dešimt vyrų visokių lie-
žuvių pagonų žydišką vyrą nutvers
prie skvernos ir sakys: mes norime
su jumis eiti, nės mes girdime Poną
Dievą su jumis esantį.

Perskyrimas 9.

Pažadėjimas geradėjysčių Dievo; prarakavimas
apie pavadinimą pagonų.

Šita yra ta sunkenybė, kurią Ponas
Dievas kalbėjo apie žemę Adrak ir
apie Damašką, ant kurios pasitik,
(nės * Ponas Dievas veizd ant žmonių,
ir ant visų giminių Izraėlio;) * Ps. 14, 2.
2. Priegtam ir ant Amato, kurio rube-
žius su ja susiduria, ir ant *Tyraus bei
Sidono taipojau, kurie rodos labai iš-
mintingi esą. * Jėz. 23, 1. Jėr. 47, 4. Ez. 26, 3.
3. Nės Tyrus pylimus budavoja ir
surenka sidabro nei žiezdras, bei
aukso nei purvus ant ulyčios.
4. Ale štai, Ponas Dievas jį sugai-
šįs ir pamuš jo macį, kurią jis tur
ant jurių, kad jis bus, kaip tarytum
ugnimi sudegįtas.
5. Kad *Asklonas tai pamatys, jis nu-
sigąs, ir Gaza labai tužysis; priegtam

ir Ekron bus smutnas, tai matydamas. Nės gloda bus karaliaus iš Gaza, ir Asklone nieks ne gyvęs. * Jėr. 47, 1. s.

6. Asdode svetimieji gyvęs, ir aš Pylistėnų puikavimą išgaišįsu.

7. Ir aš jų kraują šalin dėsu nuo jų burnos, ir jų biaurybes nuo jų dantų, kad jie turės išlikti musų Dievui, kad jie butų nei kunįgaikščiai Judo, ir Ekronas nei Jebusytai.

8. Ir *aš pats aplink savo namus busu abažu, kad nieks ne privalytų čia nei stovėti, nei šen ir ten vaikščioti, kad daugiaus ant jų ne užeitų varytojis; nės aš tai dabar mačiau savo akimis. * per. 2, 5.

9. Ale tu, duktė *Ziono, džiaugkisi labai, ir tu, duktė Jėruzalė, šukauk! štai, tavo karalius ateiti pas tavę, teisusis ir gelbėtojis, žemas ir jojąs ant asilo ir asilaičio asilienės. * Jėz. 62, 11. Zep. 3, 14. Mat. 21, 5. Jon. 12, 15.

10. Nės aš vežimus šalin dėsu nuo Epraimo ir žirgus nuo Jėruzalės, ir kariavimo kilpinis bus sulaužytas. Nės jis pakajų mokįs tarp pagonų, ir jo viešpatavimas bus nuo jurių iki jurių ir nuo vandens iki svieto galo.

11. Tu ir išleidi krauju savo derėjimo savo apkaltuosius iš duobės, kurioje vandens niera.

12. Taigi dabar kreipkitės ant tvirtynės linkai, jus, kurie ant pasitikėjimo sugauti gulite! nės ir šiandien aš apsakysu ir tau *dvigubai atpildįsu. * Jėz. 40, 2.

13. Nės aš Judą sau įtempiau per kilpinį, ir Epraimą ginklais išrėdžiau. Ir aš tavo vaikus, Zione, prikelsu ant tavo vaikų, tu Grykonų žemė, ir tavę statysu per kardą milžinų.

14. Ir Ponas Dievas ant jųsų pasirodys, ir jo strielos išlėks nei žaibas; ir Viešpats Ponas Dievas ant trubų trubys ir atžengs, nei vėtra iš pietų.

15. Ponas Dievas Zebaot juos apgįs, kad jie (savo nepriedelius) ėste ės ir po savimi pavers su vilpštynėmis, kad jie gers ir didei džiaugsis lyg iš vyno, ir bus pripilti lyg apieros bliudas ir lyg kampai altoriaus (krauju aplieti).

16. Ir Ponas Dievas, jų Dievas, gelbės juos tuočės, kaip kokią kaimenę savo žmonių; nės šventi akmens jo žemėje bus attiesti.

17. Nės ką jie gero tur per kitus, ir ką jie gražiaus tur per kitus? Rugius, kurie jaunikaičius, ir šviežų vyną, kurs mergas užaugdina.

Perskyrimas 10.

Apie geradėjystes, kurių gauname karalystėje Kristaus.

Taigi dabar melskite iš Pono Dievo *vėlybą lietų; tai Ponas Dievas sutaisys debesis ir jums gana lietaus duos visam augmeniui ant žemės. * Jėr. 5, 24. Joėl. 2, 23.

2. Nės balvonai kalba tikt vieną procę, ir burtininkai mato vienus melus ir pasakoja noprosnus sapnus, ir jų palinksminojimas yra per nieką; todėl jie *klajoja nei kaimenė, ir yra apalpę, kadangi ganančio niera. * Mat. 9, 36.

3. Mano narsas įniršo ant ganančiųjų, aš koravosu ožius; nės Ponas Dievas Zebaot pajėškos savo kaimenę, butent namus Judo, ir juos išdabįs nei žirgą, karui ištaisytą.

4. Kampai, vinys, kariavimo kilpiniai ir varytojai, visi nuo jų turės ateiti.

5. Ir tačiau jie bus nei milžinai, kurie purvus ant ulyčios mina be kariaudami, ir tur kariauti; nės Ponas Dievas bus su jais, kad raiteliai butų apgėdinti.

6. Ir aš namus Judo padrutįsu, ir namus Juozėpo išgelbėsu, ir juos vėl įsodįsu. Nės aš susimilstu jųjų, ir jie bus, kokie jie buvo, kaip aš juos ne buvau prastumęs; nės aš Ponas Dievas, jų Dievas, juos išklausysu.

7. Ir Epraimas bus lyg milžinas, ir jų širdis bus linksma, lyg iš vyno; priegtam jų vaikai tai regės ir džiaugsis, kad jų širdis iš Pono Dievo linksma butų.

8. Aš į juos kvėpsu ir juos surinksu, nės aš juos išgelbėsu; ir daugsįsis, kaip jie pirm to daugsinos.

9. Ir aš sėsu juos tarp žmonių, kad manęs minėtų attolintose žemėse; ir išliks gyvi su savo vaikais ir pargrįš.

10. Nės aš juos atgražįsu iš Egypto žemės, ir surinksu juos iš Asyrios; ir nugabęsu juos į žemę Gilėad ir Libanoną, kad jiems ne gana vietos bus rasta.

11. Ir *jis (Epraimas) pereis per jures tužbos, ir vilnis ištiks jurėse, kad visos gilybės vandens išdžius; tai tada bus pažemintas puikavimas Asyrioje, ir karališkosios lazdos Egypte daugiaus ne bus. * 2 Maiž. 14, 16.

12. Aš juos padrutįsu iš Pono Die-

vo, kad galės vaikščioti jo vardan,
sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 11.

Apie išpustijimą Žydų žemės dėl papeikimo Kristaus, tikrojo ganytojo.

Atverk savo vartus, Libanone, kad
ugnis tavo cėdrus suėstų!
2. Kaukite, jus eglės! nės cėdrai su-
griuvo, ir tos brangios triobos yra iš-
pustytos. Kaukite, jus aužuolai iš Ba-
zan! nės aptvertoji girė yra iškirsta.
3. Ganytojus gali girdėti kaukian-
čius, nės jų gražios triobos yra iš-
pustytos; *liutyčius gali girdėti rė-
kiančius, nės puikumas Jordano yra
išpustytas. * Na. 2, 12.
4. Taip sako Viešpats, mano Die-
vas: kavok avis papiaujamasias!
5. Nės jų ponai jas papiauja ir tai
ne laiko per grieką, parduoda jas
sakydami: „pašlovintas te esie Po-
nas Dievas! aš dabar esmi bogo-
tas;“ ir jų ganytojai jų ne čėdija.
6. Todėl ir aš jau daugiaus ne čė-
dysu gyvatninkų žemėje, sako Ponas
Dievas. Ir štai, aš leisu žmones,
kožną rankoje antrojo ir rankoje jo
karaliaus, kad jie tą žemę sumuštų;
ir juos ne išgelbėsu nuo jų rankos.
7. Ir aš ganiau avių papiaujamųjų,
biednųjų avių; ir ėmiau pas savę dvi
lazdi, vieną praminiau Meilingą, antrą-
ją praminiau Skaudžią; ir ganiau avių.
8. Ir aš išgaišinau tris ganytojus
viename mėnesyje; nės aš ne norė-
jau jų, tai jie ir manęs ne norėjo.
9. Ir aš tariau: aš jųsų ne ganysu;
kas jų nugaišta, tas te nugaišta;
kas apalpsta, tas te apalpsta; ir li-
kusieji te ėdie kits kito kuną.
10. Ir aš ėmiau savo lazdą Meilin-
gą ir perlaužiau ją, kad ne laikyčiau
savo derėjimą, su visais žmonių pul-
kais darytąjį.
11. Ir jis liko nelaikytas toje dienoje.
Ir *biednosios avys, kurios ant ma-
nęs dabojo, numanė iš to, kad tai
Pono Dievo žodis esąs. * perk. 7.
12. Ir aš tariau jiems: jei jums pa-
tinka, tai atneškite, kiek aš vertas; jei
ne, tai ne darykite tai! Ir jie pasvėrė,
kiek aš vertėjau, *trisdešimt sidabri-
ninkų. * 2 Maiž. 21, 32. Mat. 26, 15.
13. Ir Ponas Dievas tarė man: mesk
tai šalin, kad puodžiui butų duota!
Ak, ar tai ne gražus pinigai, kurių aš
vertas laikomas esmi nuo jų? Ir *aš
ėmiau tus trisdešimts sidabrininkus ir
numečiau juos į Pono Dievo namus,
kad puodžiui butų duoti. * Mat. 27, 9. 10.
14. Ir aš perlaužiau antrąją savo
lazdą, Skaudžią (vadinamąją), kad paliau-
dinčiau brolystę tarp Judo bei Izraėlio.
15. Ir Ponas Dievas tarė man: imk
vėl pas savę rykus netikusio ganytojo!
16. Nės štai, *aš ganytojus prikelsu
toje žemėje, kurie apalpusiuosius ne
lankys, sumuštųjų ne jėškos, ir įžei-
stuosius ne gydys, ir sveikuosius ne
aprupįs; ale kuną riebiųjų jie ės ir
jų nagus nuplėš. * Ezėk. 34, 3. 4.
17. Ak balvonų ganytojai, kaimenę
prastojantieji! Kardas (Dievo atkeršijimo)
te užeit jų ranką ir jų dešinę akį. Jų
ranka turėtų padžiuti, ir jų dešinė akis
aptemti.

Perskyrimas 12.

Krikščionių susirinkimas esti tarp vargų nepergalėtinas dėl Kristaus nukryžiavotojo per Dvasę malonės bei maldos.

Šita yra sunkenybė žodžio nuo Pono
Dievo ant Izraėlio, sako Ponas Die-
vas, *dangų išsplečiąsis ir žemei pa-
matą dedąsis ir kvapą žmogaus jame
darąsis: * Ps. 104, 2.
2. Štai, aš iš Jėruzalės darysu *svy-
rinėjimo kupką visiems žmonių pul-
kams, aplink esantiems; nės ir Judai
bus bėdos, kad Jėruzalė bus apgulta.
* Jėz. 51, 22.
3. Tačiau tuočės aš iš Jėruzalės da-
rysu akmenį, per mierą sunkų visiems
žmonių pulkams; visi, kurie norės tą
(akmenį) šalin kelti, prie to įsižeis; nės
*visi pagonai ant žemės prieš jį su-
sirinks. * per. 14, 2.
4. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš
baukštus darysu visus žirgus, ir jų
raiteliai turės bijotis; ale ant Jėru-
zalės aš atviras turėsu savo *akis, ir
visus žirgus žmonių pulkų apjekimu
slogįsu. * 1 Kar. 8, 29.
5. Ir kunįgaikščiai Judo sakys savo
širdyje: miesčionys Jėruzalės man
tiktai t'esie linksmi Viešpatyje Ze-
baot, savo Dievyje.
6. Tuočės aš kunįgaikščius Judo da-
rysu žerplinčiu pečiu girioje ir žiburiu
šiauduose, kad jie sudegintų, tiek po
dešinės, tiek po kairės, visus žmo-
nių pulkus aplinkui. Ir Jėruzalė taip-

jau toliaus pasiliks savo vietoje Jėruzalėje.
7. Ir Ponas Dievas šėtras Judo išgelbės, kaip senose gadynėse, kad ne per mierą girtųs namai Dovido, nei miesčionys Jėruzalės prieš Judą.
8. Tuočės Ponas Dievas apgįs miesčionis Jėruzalėje; ir nusiduos, kad tas, kurs silpnas bus tarp jų tuo čėsu, tas bus lyg Dovidas; ir Dovido namai bus lyg Dievo namai, kaip Pono Dievo angielas po jų akių.
9. Ir tuočės aš paminėsu išpustyti visus pagonus, prieš Jėruzalę išsitraukusius.
10. Ale *ant namų Dovido ir ant miesčionių Jėruzalėje aš išliesu Dvasę malonės bei maldos; †nės jie įžvelgs manę, kurį anie perdurė; ir apraudos jį, kaip vienturtis kudikis apraudojamas, ir smutnysis iš jo, kaip smutnijasi dėl pirmgimusio kudikio.
* Joėl. 3, 1. † Jon. 19, 37.
11. Tuočės bus didis raudojimas Jėruzalėje, kaip ansai buvo Adad-Rimone *ant lauko Megido. * 2 Nus. 35, 22. 23.
12. Ir ta žemė dejuos, kožna giminė skyriu; giminė namų Dovido skyriu, ir jų moters vėl skyriu; giminė namų Natono skyriu, ir jų moters vėl skyriu;
13. Giminė namų Lėvy skyriu, ir jų moters vėl skyriu; giminė Simėjo skyriu, ir jų moters vėl skyriu;
14. Taipo visos palaikos giminės, kožna skyriu, ir jų moters vėl skyriu.

Perskyrimas 13.

Apie neišsemjamąjį Dievo malonės šulinį.

Tuočės namai Dovido ir miesčionys Jėruzalės turės *valną, atvirą šulinį prieš griekus bei nečystybę.
* Jėz. 55, 1. Jon. 7, 37. 38.
2. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, *aš dievaičių vardus išpustysu iš tos žemės, kad jų daugiaus ne turės buti minėta; priegtam aš ir prarakus bei nečystas dvases išvarysu iš tos žemės;
* Ez. 30, 13. Mik. 5, 12.
3. Kad taipo turės stotis: jei kas toliaus prarakauja, tai jo tėvas bei motyna, kuriuodu jį pagimdė, turės jam sakyti: *tu ne turi gyvas išlikti, nės tu kalbi, kas ne tiesa, vardan Pono Dievo. Ir taipo tėvas bei motyna, kuriuodu jį pagimdė, jį subadys be prarakaujantį.
* 5 Maiž. 13, 5.
4. Nės nusiduos tuočės, kad prarakai bus apgėdinti su savo regėjimais, apie tus prarakaudami; ir daugiaus ne apsisiaus plaukuota skreiste, jeib taja prigautų;
5. Bet turės sakyti: aš ne esmi prarakas, bet laukininkas, nės aš žmonėms šlužijau iš mažų savo dienų.
6. Ale jei jam bus sakoma: kokios tai ronos tavo rankose? tai jis sakys: taip aš sumuštas esmi namuose manę mylinčiųjų.
7. Karde, pasikylėk ant mano ganytojo ir ant to vyro, kurs man arčiausiasis, sako Ponas Dievas Zebaot. *Ištik ganytojį, tai kaimenė išsisklaidys, tai aš savo ranką prikreipsu prie mažųjų. * Mat. 14, 27. Jon. 10, 11.
8. Ir nusiduos: kurioje žemėje, sako Ponas Dievas, dvi dali yra, tiedvi bus išpustyti ir pražus, ir trečioji dalis toje išliks.
9. Ir tą trečiąją dalį aš per ugnį vesu ir čystysu, kaip sidabras čystijamas, ir šveisu, kaip auksas šveičiamas. Tie tada mano vardo melsis, ir aš juos išklausysu; aš sakysu: „jie yra mano žmonės“, ir jie sakys: „Pone Dieve, mano Dieve!“

Perskyrimas 14.

Kristus savo susirinkimo karalius bei apgintojis.

Štai, *čėsas prieiti Ponui Dievui, kad tavo plėšimą išdalys tavyje. * Jėz. 39, 6.
2. Nės aš *visokius pagonus prieš Jėruzalę surinksu karui; ir miestas bus įveiktas, butai išplėšti ir moters apgėdintos; ir pusė miesto sugauta bus šalin gabenami, ir likusieji žmonės iš miesto ne bus išgaišįti. * per. 12, 3.
3. Ale Ponas Dievas išsitraukęs kariaus prieš tus pagonus, lygiai kaip jis kariaudavo čėse karo.
4. Ir jo kojos stovės tuočės *ant aliejaus kalno, prie Jėruzalės esančiojo į rytus; ir tas aliejaus kalnas pusiau perplyš nuo užtekėjimo iki nusileidimo, labai toli nuo kits kito, kad viena pusė to kalno į šiaurę, ir antroji pusė į pietus lenksis. * Darb. 1, 12.
5. Ir jus bėgste nuo tos pakalnės tarp mano kalnų, nės ta pakalnė tarp tų dviejų kalnų nusiteks iki į Azal; ir bėgste, kaip senose gadynėse *bėgote dėl žemės drebėjimo čėse Usijo,

karaliaus iš Judavos. Tai tada ateis
Viešpats, mano Dievas, ir visi šven-
tieji su tavimi. * Amos 1, 1.
6. Tuočės ne bus šviesu, bet šalta
bei šalčio.
7. Ir bus viena diena, Ponui Dievui
žinoma, nei diena, nei naktis; ir apie
vakarą bus šviesu.
8. Tuočės šviežus vandens tekės iš
Jėruzalės, pusė ties jurėmis į rytus
ir antroji pusė ties galutinėmis ju-
rėmis; ir pasiliks tiek vasaroje, tiek
žiemoje.
9. Ir Ponas Dievas bus *karaliumi
ant visų žemių. †Tuočės Ponas Die-
vas tikt vienu bus ir jo vardas tikt
vienas. * Ps. 97, 1. † Darb. 4, 12. 1 Kor. 8, 6.
10. Ir bus einama per visą žemę ap-
link, kaip ant kokio lauko, nuo Gi-
bėos ant Kimonų linkai, į pietus Jė-
ruzalėp; nės ji bus paaukštinta ir
apgyventa savo vietoje nuo vartų
Benjamino iki vietos pirmutiniųjų
vartų, iki kampiniųjų vartų, ir nuo
koryčios Ananeėlio iki karaliaus
spaustuvės.
11. Ir toje bus gyvenama, ir *pra-
keikimo daugiaus ne bus; nės †Jė-
ruzalė gyvęs visai be baimės.
* Darb. 22. 3. † Jėr. 33, 16.
12. Ir tai bus ta sloga, su kuria
Ponas Dievas slogįs visus žmonių
pulkus, kurie prieš Jėruzalę bus ka-
riavę: jų kunas sutręš, jiems dar ant
savo kojų bestovint, jų akys jau
sutręš duobėse, ir jų liežuvis bur-
noje sutręš.
13. Tuočės Ponas Dievas didį trenk-
smą tarp jų pakels, kad kits kitą
prie rankos nutvers ir savo ranką
dės ant rankos antrojo.
14. Nės ir Juda kariaus prieš Jėru-
zalę, kad butų sugabentas turtas visų
pagonų, aplink esančiųjų, auksas, si-
dabras, rubai, per mierą daug.
15. Ir tada šita sloga tropys žirgus,
pusasilius, verbludus, asilus ir viso-
kius galvijus, tame vaiske esančius,
lyg kaip anie yra sloginti.
16. Ir visi likusieji tarp visų pagonų,
kurie prieš Jėruzalę traukės, kas metą
aukštyn eis melstis *Karaliaus, Pono
Dievo Zebaot, ir kad švęstų Lapbu-
džių šventę. * Mal. 1, 14.
17. Ale kuri giminė ant žemės ne
ateis aukštyn į Jėruzalę, melstis Ka-
raliaus, Pono Dievo Zebaot, ant tų
ne lys.
18. Ir jei Egypcionų giminė aukš-
tyn ne trauktuos ir ne ateitų, *tai ir
ant jų ne lys. Tai bus ta sloga, su
kuria Ponas Dievas slogįs visus pa-
gonus, ne užeinančius, kad švęstų
Lapbudžių šventę. * Jėz. 5, 6.
19. Nės tai bus griekas Egypcionų
bei visų pagonų, ne užeinančių, kad
švęstų Lapbudžių šventę.
20. Tuočės žirgų įtaisymas Ponui
Dievui bus šventas, ir katilai Pono
Dievo namuose bus lygus taurėms
prie altoriaus.
21. Nės visi katilai, tiek Jėruzalėje,
tiek Žydų žemėje, šventi bus Ponui
Dievui Zebaot taipo, kad visi apie-
ravoti norintieji ateis ir tus ėmę
tuose virs. Ir ne bus daugiaus nei
vieno Kananyto namuose Pono Die-
vo Zebaot tuočės.

Prarakas Malakia.

Perskyrimas 1.

Koravonė nedėkingųjų už Dievo meilę.

Šita yra sunkenybė, kurią Ponas Die-
vas kalbėjo prieš Izraėlį per Malakią.
2. Aš jus myliu, sako Ponas Die-
vas. Tai jus sakote: „kuomi tu mus
myli?“ Ar ne Esavas Jokubo bro-
lis? sako Ponas Dievas, *tačiau aš
Jokubą myliu, * 1 Maiž. 25, 23. Rym. 9, 10. s.
3. Ir Esavo nekenčiu, ir pustus da-
riau jo kalnus, ir jo gyvatą *sma-
kams per pustynę. * Jėz. 34, 13.
4. Ir jei Edomas sakytų: „mes esme
sugaišinti, bet vėl pakursime, kas pu-
sta,“ tai Ponas Dievas Zebaot šitaipo
sako: jei jie kurs, tai aš nulaušu;
ir bus vadintas prakeiktasis rubežius
ir žmonių pulkas, ant kurio Ponas
Dievas pyksta amžinai.
5. Tai matys jųsų akys, ir jus sa-
kysite: „Ponas Dievas yra šlovnas
per rubežius Izraėlio.“
6. *Sunus tur garbįti savo tėvą, ir
bernas savo poną. Taigi jei aš tėvu
esmi, kame mano garbinimas? jei aš
ponu esmi, kame bijosi manęs? sako

Ponas Dievas Zebaot jums kunigams,
mano vardą papeikiantiems. Tai jus
sakote: „kuomi mes papeikiame ta-
vo vardą?“ *2 Maiž. 20, 12. Jon. 8, 49.
7. Tuomi, kad jus apieravojate ant
mano altoriaus nečystos duonos.
Tai jus sakote: „kuomi mes tau apie-
ravojame, kas nečysta?“ Tuomi,
kad jus sakote: „Pono Dievo sta-
las papeiktas.“
8. Ir kad jus, kas *akla, apieravo-
jate, tai ne tur nelabu sakoma buti; ir
kad jus, kas raiša, arba sergantį apie-
ravojate, ir tai ne tur ne labu vadinama
buti. Nunešk tai savo kunigaikščiui!
matysi, bau tu jam įtiksi, arba bau jis
meilingai į tavę žiurės, sako Ponas
Dievas Zebaot. *3 Maiž. 22, 20.
9. Taigi dabar melskite Dievo, kad
jis mums malonus butų! Nės jus
kalti, kad tai nusidavė. Ar dingotės,
jį meilingai į jus žiurėsiantį? sako
Ponas Dievas Zebaot.
10. Ir kas yra tarp jųsų, duris už-
rakinąsis? Jus ant mano altoriaus
dykai ugnį ne prakuriate. Aš ne
mėgstu jumis, sako Ponas Dievas
Zebaot, ir *valgymo apiera iš jųsų
rankų man ne patinka, *per. 2, 13.
11. Ale nuo užtekėjimo saulės iki
nusileidimui mano vardas tur buti
šlovnas tarp pagonų; ir visose ša-
lyse tur but rukinta mano vardui,
ir čysta valgymo apiera apieravo-
jama; nės mano vardas tur buti
šlovnas tarp pagonų, sako Ponas
Dievas Zebaot.
12. Ale jus per nešventą jį laikote
sakydami: „Pono Dievo stalas yra
nešventas, ir jo apiera papeikta draug
su jo valgiu.“
13. Ir jus sakote: „štai, tikt procė;“
ir tai per nieką laikote, sako Ponas
Dievas Zebaot. Ir jus apieravojate,
kas pavogta, raiša, arba serga, ir
tada valgymo apierą apieravojate.
Ar tai man patiktų nuo jųsų rankos?
sako Ponas Dievas.
14. Prakeiktas t'esie klastuojąsis,
kurs savo kaimenėje patinėlį tur, ir
kad pažadėjimą žada, tai Ponui Die-
vui niekam ne vertą apieravoja. Nės
aš esmi didis karalius, sako Ponas
Dievas Zebaot, ir mano vardas yra
baisingas tarp pagonų.

Perskyrimas 2.

Koravojimo žodžiai dėl griekų kunigų bei žmonių.

Ir dabar, jus kunigai, šis prisakymas
jus tropija.
2. Jei jus to ne klausysite ir tą į savo
širdį ne dėsite, kad mano vardui garbę
duotumbite, sako Ponas Dievas Ze-
baot, tai aš *prakeikimą į jus siųsu,
ir jųsų žegnonę prakeiksu, beje aš
noru ją prakeikti, kadangi tai ne no-
rite į savo širdį dėti. *5 Maiž. 28, 15. s.
3. Štai, aš barsu jus ir jųsų vaikus,
ir *purvą jųsų švenčių jums į akis
mesu, ir tas prie jųsų prilips. *Am. 5, 21.
4. Tai jus tada ištirsite, kad aš tokį
prisakymą jums esmi siuntęs, kad tai
mano derėjimas butų su Lėvy, sako
Ponas Dievas Zebaot.
5. Nės mano derėjimas buvo su
juomi ant gyvasčio bei pakajaus, ir
aš jam daviau baimės, kad manęs
bijojos ir mano vardą garbėje laikė.
6. Zokanas tiesos buvo jo burnoje,
ir ne buvo *ko pikto randama ant
jo lupų. Jis elgėsi po mano akių
pakajingai ir be klastos, ir daug jis
nukreipė nuo griekų. *Zep. 3, 13.
7. Nės *kunigo lupos tur pamok-
slą saugoti, kad iš jo burnos zoka-
nas butų jėškomas; nės jis †angie-
las yra Pono Dievo Zebaot.
*Ez. 7, 26. † Gal. 4, 14.
8. Ale jus nusikreipėte nuo jo ke-
lio, ir daug papiktinote zokane ir
peržengėte derėjimą Lėvy, sako Po-
nas Dievas Zebaot.
9. Todėl aš ir jus dariau, kad jus
papeikti ir neverti esate po akių visų
žmonių; kadangi mano kelius ne
laikote ir neteisiai sudijate per zo-
kaną.
10. Nės ar mes ne visi turime vieną
tėvą? ar ne *vienas Dievas mus su-
tvėrė? Dėlgi ko mes kits kitą pa-
niekiname ir peržengiame derėjimą,
su musų tėvais darytąjį? *Job. 31, 15.
11. Nės (vaikai) Judo papeiktojai pa-
stojo, ir Izraėlyje bei Jėruzalėje yra
daromos biaurybės. Nės Juda iš-
darko šventybę Pono Dievo, kurią
jis myl, ir kekšauja su svetimo die-
vaičio dukterimi.
12. Ale Ponas Dievas išgaišįs tą,
kurs tai daro, iš šėtros Jokubo, tiek
mokįtojį, tiek mokinį, draug su tuomi,

kurs Ponui Dievui Zebaot valgymo apierą neša.
13. Toliaus jus ir tai darote, kad prie altoriaus Pono Dievo vienos ašaros ir verksmai ir dejavimai yra; kad aš daugiaus visaip vengiu pažiurėti *valgymo apierą, nei kas meilinga butų, nuo jųsų rankų priimti. *per. 1, 10.
14. Ir taipo jus sakote: „kodėl tai?“ Todėl, kad Ponas Dievas tarp tavęs ir tarp moters tavo jaunystės liudijęs, kurią tu papeikei, kuri tačiau tavo draugė ir moteriškė tau privenčiavota yra.
15. Taipo *ans vienatijis (Abraomas) ne darė, ir tačiau buvo didžios dvasės. Ale ką darė tas vienatijis? Jis jėškojo sėklą Dievo [žadėtąją]. Taigi saugokitės savo dvasės, ir nei viens te ne papeik moterį savo jaunystės! *Jėz. 51, 2. Ez. 33, 24.
16. Ale kurs jos nekenčia, tas ją te išleidžia, sako Viešpats, Izraėlio Dievas, ir te duodie jai dangalą išdykumo nuo savo rubo, sako Ponas Dievas Zebaot. Taigi saugokitės savo dvasės, ir ne papeikite ją!
17. Jus Poną Dievą įpykinate *savo kalbomis. Tai jus sakote: „kuomi mes jį įpykiname?“ Tuomi kad jus sakot: „kas pikto daro, tas Ponui Dievui patinka, ir jis mėgsta juomi;“ arba: „kame tas Dievas, kurs koravoja?“ *per. 3, 13. 14.

Perskyrimas 3.

Prarakavimas apie Joną bei Kristų ir apie abiejų urėdą; skunda dėl griekų žmonių.

Štai, aš siųsu savo angielą, *kurs kelią pagatavys pirm manęs. Ir veik ateis į savo bažnyčią Viešpats, kurio jus jėškote, ir angielas derėjimo, kurio geidžiate. Štai, jis ateiti, sako Ponas Dievas Zebaot. *Mat. 11, 10. Mark. 1, 2. Luk. 1, 17.
2. Ale kas galės iškęsti dieną jo atėjimo? ir kas išstovės, jam pasirodant? *Nėsa jis yra nei ugnis aukskalio ir nei muilas skalbėjų. *Jėz. 1, 25.
3. Ir *sėdėdamas tirpįs ir sidabrą čystys; jis vaikus Lėvy čystys ir atskirs nei auksą bei sidabrą. Tada jie Ponui Dievui atneš valgymo apierą teisybėje; *Ps. 66, 10.
4. Ir Ponas Dievas pasimėgs valgymo apiera Judo bei Jėruzalės, kaip pirm to ir kaip pirm senų metų.
5. Ir aš pas jus atėjęs jus koravosu, ir busu labai greitas liudininkas prieš žynius, prieš venčiavonės peržengtojus ir prieš neteisiai prisiekiančius, ir prieš tus, kurie gvoltą ir neteisybę daro darbininkams, našlėms bei siratoms, ir prieš tus, kurie svetimąjį spaudžia, manęs nesibijodami, sako Ponas Dievas Zebaot.
6. Nės aš esmi tas Ponas Dievas, kurs ne atsimainau; ir su jumis, Jokubo vaikais, ne bus visai atlikta.
7. Jus iš savo tėvų dienų visados nusikreipėte nuo mano prisakymų, ir tų ne pilnavojote. *Taigi dabar prisiverskite manęspi! tai ir aš jusump gręšuos, sako Ponas Dievas Zebaot. Tai jus sakote: „kokių griekų dėl mes turime prisiversti?“ *Sak. 1, 3.
8. Ar tai vertas daiktas, kad žmogus Dievą nugauna, kaip jus manę nugaunate? Tai jus sakote: „kuomi mes tavę nugauname?“ Ant desėtinių bei duoklės apierų!
9. Todėl jus ir este prakeikti, *kad vislab jums tarp rankų sugaišta; nės jus manę nugaunate iš vieno visi. *Ag. 1, 6.
10. Ale pargabenkite desėtines pilnas į mano javų namus, kad mano namuose butų valgio, ir mėgįkite manę tame dalyke, sako Ponas Dievas Zebaot, bau aš jums ne atversu dangaus langus ir žegnonę žemyn krėsu pilnai!
11. Ir aš jums ant gero barsu ėdiką, kad jis jums vaisių ant lauko ne supustytų, ir vynmedis ant dirvos jums ne butų nevaisingas, sako Ponas Dievas Zebaot,
12. Kad visi pagonai jus per išganytingus turės iššaukti; nės jus busite brangiausia žemė, sako Ponas Dievas Zebaot.
13. Jus šauniai kalbate prieš manę, sako Ponas Dievas. Tai jus sakote: „ką mes kalbame prieš tavę?“
14. Tuomi, kad jus sakote: „noprosnai yra, kad Dievui šlužijame; ir kam tai dera, kad mes jo prisakymus laikome ir prisisaugodami elgiamės po akių Pono Dievo Zebaot?
15. Todėl mes giriame papeiktojus; nės Dievo nesibijantieji tarpsta, jie

Dievą gundo, ir vislab jiems gerai sekasi."
16. Ale Dievo prisibijantieji linksmina kits kitą taipo: Ponas Dievas ant to daboja ir gird to, ir po jo akių paminklo ženklas yra rašytas tiems (ant gero), kurie Pono Dievo bijosi ir jo vardo atsimena.
17. Jie turės, sako Ponas Dievas Zebaot, toje dienoje, kurią aš darysu, manieji buti; ir aš jų čėdysu, kaip vyras savo sunaus čėdija, kurs jam šlužija.
18. Ir jus atpenč vėl gausite matyti, koks skirtumas yra tarp teisiojo ir tarp Dievo nesibijančiojo, ir tarp to, kurs Dievui šlužija, bei tarp to, kurs jam ne šlužija.

Perskyrimas 4.

Apie Kristų, teisybės saulę, ir apie Joną, antrąjį Eliošių.

Nės štai, diena ateiti, deganti lyg pečius; čia visi papeiktojai ir Dievo nesibijantieji bus šiaudais, ir ateisiančioji diena juos uždegs, sako Ponas Dievas Zebaot, ir ne paliks jiems nei šaknį, nei želmenį.
2. Ale jums, mano vardo prisibijantiemus, *užtekės saulė teisybės, ir išganymas po jos sparnais; ir jus ir išeiste ir įeiste, ir †įtuksite nei penami veršiai. * Luk. 1, 78. † Jėz. 55, 2.
3. Jus sumįsite bedievius; nės jie pelenais po jųsų kojomis pastos toje dienoje, kurią aš darysu, sako Ponas Dievas Zebaot.
4. Minėkite *zokano Maižėšiaus, mano tarno, kurį aš jam liepiau ant kalno Orėb po akių viso Izraėlio, draug su prisakymais bei provomis! * 2 Maiž. 20, 1. s.
5. Štai *aš jums siųsu praraką Eliošių, pirm ne kaip ateina didžioji ir baisingoji diena Pono Dievo. * Mat. 11, 14. per. 17, 12.
6. Tas širdį tėvų privers vaikump, ir širdį vaikų jų tėvump; kad aš atėjęs žemę ne ištikčiau prakeikimu.

NAUJAS
TESTAMENTAS
MUSŲ
VIEŠPATIES IR IŠGANYTOJO
JĖZAUS KRISTAUS,
Į
LIETUVIŠKĄJĄ KALBĄ
IŠVERSTAS.

BERLYNE.
Atspausdinta nuo Britiškosios bei svetimųjų žemių biblijų draugystės.
1908.

Suorašas visų knygų naujo testamento.

Evangėlia švento Matėošiaus.

Perskyrimas 1.

Surašymas Kristaus giminės, prasidėjimo, vardo ir užgimimo.

Šitos yra knygos *giminės Jėzaus Kristaus, sunaus Dovido, sunaus Abraomo. * Luk. 3, 23.
2. Abraomui *gimė Izaokas; Izaokui †gimė Jokubas; **Jokubui gimė Judas ir jo broliai;
* 1 Maiž. 21, 2. 3. † 1 Maiž. 25, 26. ** 1 Maiž. 29, 35.
3. Judui *gimė Parėzas ir Zarag iš Tamaros; †Parėzui gimė Ezronas; Ezronui gimė Ramas;
* 1 Maiž. 38, 37, i. t. † Rut. 4, 18. i. t. 1 Nus. Kar. 2, 5. 9. i. t.
4. Ramui gimė *Aminadabas; Aminadabui gimė Naasas; Naasui gimė Salmas. * 1 Nus. Kar. 2, 10.
5. Salmui gimė Boasas iš Rakabos; *Boasui gimė Obėdas iš Rutos; Obėdui gimė Jesas; * Rut. 4, 17. i. t.
6. Jesui *gimė karalius Dovidas; Dovidui †karaliui gimė Salomonas iš Uriošiaus pačios; * 1 Zom. 16, 1, † 2 Zom. 12, 24.
7. Salomonui *gimė Reabėamas; Reabėamui gimė Abias; Abiui gimė Asas; * 1 Nus. 3, 10. i. t.
8. Asui gimė Jozapatas; Jozapatui gimė Joramas; Joramui gimė Ozias;
9. Oziui gimė Jotamas; Jotamui gimė Akazas; Akazui gimė Ezekiošius;
10. Ezekiošiui *gimė Manasas; Manasui gimė Amonas; Amonui gimė Jozias; * 1 Nus. Kar. 3, 13.
11. Joziui *gimė Jėkoniošius ir jo broliai, čėse Babyloniško kalėjimo. * 1 Nus. Kar. 3, 15. 16.
12. Po Babyloniško kalėjimo Jėkaniošiui gimė Sealtiėlis; Sealtiėliui gimė Zorobabėlas;
13. Zorobabėlui gimė Abiudas; Abiudui gimė Eliakimas; Eliakimui gimė Azoras;
14. Azorui gimė Zadokas; Zadokui gimė Akinas; Akinui gimė Eliudas;
15. Eliudui gimė Eleazaras; Eleazarui gimė Matanas; Matanui gimė Jokubas;
16. Jokubui gimi Juozėpas, Marijos vyras, iš kurios gimęs Jėzus, vadinams Kristus.
17. Visų vaikų eilių nuo Abraomo iki Dovido yra keturiolika eilių. Nuo Dovido iki nuvedimo į kalėjimą Babėlės yra keturiolika eilių. Nuo nuvedimo į kalėjimą Babėlės iki Kristaus, keturiolika eilių.
18. O gimimas *Jėzaus Kristaus toksai buvo: kada Marija, jo motyna, pažadėta buvo Juozėpui, dar ne parvesta, radosi, kad ji nėščia buvo †iš Šventos Dvasės. * Luk. 1, 27. † Luk. 1, 35.
19. Bet Juozėpas, jos vyras, budamas Dievo bijąs ir ne *norėdamas ją apskelbti, norėjo ją slapčiai prastoti.
* 4 Maiž. 5, 15. 5 Maiž. 24, 1.
20. Bet jam tai dumojant, štai, angielas Viešpaties jam pasirodė sapne, sakydamas: Juozėpe, tu sunau Dovido, nesibijokis, Mariją, savo pačią, primti; nės tai, *kas joje prasidėjo, yra iš Šventos Dvasės. * Luk. 1, 35.
21. Ir ji pagimdys sunų, *ir pramįsi jį vardu Jėzumi; nės †jisai išganys savo žmones nuo jų griekų.
* Luk. 2, 21. † Darb. 4, 12 ir 5, 31.
22. Bet tai vis nusidavė, kad išsipildytų, ką Ponas Dievas per praraką sakęs, tariantį:
23. Štai, *merga bus nėščia, ir pagimdys sunų, ir pramįs jį vardu Emanuėl, tai musų žodžiais: Dievas su mumis. * Jėz. 7, 14.
24. Taigi Juozėpas pabudęs iš miego, padarė, kaip jam įsakė angielas Pono Dievo, ir priėmė savo pačią.
25. Ir neišpažino ją, iki ji *pagimdė pirmgimį savo sunų, ir vadino jį Jėzumi. * Luk. 2, 7.

Perskyrimas 2.

Kristaus kudikystė ir užauginimas.

Jėzui *užgimus Bėtleėme, Žydų žemėje, čėse karaliaus Erodo, štai, išmintingieji iš rytų žemės atėjo į Jėruzalę, klausdami: * Luk. 2, 4. 6. 7.

2. Kur yra naujai gimęsis Žydų ka-
ralius? mes matę *jo žvaigždę rytų
žemėje, atėjome jo melstis. * 4 Maiž. 24, 17.
3. Tai išgirdęs karalius Erodas nu-
sigando ir visa Jėruzalė su juomi;
4. Ir suvadinęs visus vyriausius ku-
nįgus ir raštemokįtus žmonėse, klausė
jų: kur Kristus užgimsiąs?
5. Ir jie atsakė jam: Bėtleėme, Žydų
žemėje. Nės taip *prarako parašyta
yra: * Mik. 5, 1.
6. Ir tu Bėtleėm, Žydų žemėje, nieku
budu n'esi mažiausia tarp kunįgaikš-
čių Judo; nės iš tavęs man išeis ku-
nįgaikštis, mano žmones Izraėl val-
dysiąsis.
7. Tai Erodas, slapčiai pavadinęs
išmintinguosius, tyčiomis klausinėjo
iš jų, kuočės žvaigždė pasirodė.
8. Ir siųsdamas juos į Bėtleėmę
tarė: eikite ir klauskite tikrai apie tą
vaikelį; ir radę jį pasakykite ir man,
jeib ir aš atėjęs jį garbinčiau.
9. Tai jie karaliaus paklusę nuėjo;
ir štai, ana žvaigždė, jų regėta rytų
žemėje, tekėjo pirm jų, iki atėjo ir
stovėjo ties tuo butu, kuriame buvo
vaikelis.
10. Ir pamatę žvaigždę, džiaugėsi
labai didžiu džiaugsmu;
11. Ir įėję į tus namus, rado vaikelį
ir Mariją, jo motyną, ir ant kelių par-
siklaupę jo meldėsi, ir išėmę savo
skarbus *dovanojo jam auksą, ko-
dylą ir mirą. * Ps. 72. 10. Jėz. 60, 6.
12. Ir Dievas liepė jiems sapne, kad
ne grįštų pas Erodą, ir jie parėjo
kitu keliu į savo žemę.
13. Bet jiems atstojus, štai, angielas
Viešpaties pasirodė Juozėpui sapne,
sakydamas: kėlęs imk savęspi vaikelį
ir jo motyną ir bėgk į Egypto žemę
ir buk ten, iki tau vėl sakysu. Nėsa
yra dabar tas čėsas, kuriame Erodas
jėško, tą vaikelį nužavinti.
14. Ir jis kėlęs nakčia ėmė vaikelį
ir jo motyną ir bėgo į Egypto žemę;
15. Ir ten pasiliko iki Erodui numi-
rus; kad išsipildytų žodis Viešpaties,
per praraką sakytas: *Iš Egypto že-
mės vadinau savo sunų. * Oze. 11, 1. Ps. 80, 9.
16. Erodas tada numanydamas, iš-
mintingųjų prigautas, labai papyko,
ir išsiuntęs nužavindino visus vaike-
lius Bėtleėme ir po visus jų rubežius,
dviejų metų ir dar jaunesnius, pagal
čėsą, iš išmintingųjų tyčiomis ištirtą.
17. Tuočės išsipildė *žodis, prarako
Jėremiošiaus sakytas: * Jėr. 31, 15.
18. Ant kalno girdėtas didis raudo-
jimas, dejavimas, verksmas ir kauki-
mas: *Raėlė apverkianti savo vaikus
ne nusiramdino; nės nei vienas jų
ne išliko. * 1 Maiž. 35, 19.
19. Bet Erodui numirus, štai, angie-
las Viešpaties pasirodė Juozėpui sap-
ne Egypto žemėje, sakydamas:
20. Kėlęs savęspi imk vaikelį ir jo
motyną ir sugrįšk į žemę Izraėlio;
jau numirė, kurie jėškojo vaikeliui
galą daryti.
21. Ir jis pabudęs ėmė savęspi vai-
kelį ir jo motyną, ir parėjo į žemę
Izraėlio.
22. Bet girdėdamas, Arkėlaų esantį
karaliumi Žydų žemėje, vietoje savo
tėvo Erodo, bijojosi ten eiti. Ir Po-
nas Dievas sapne jam liepė eiti, ir
jis nuėjo į šalis Galilėos žemės.
23. Ir atėjęs gyveno mieste, vadi-
namame *Nazaret; kad išsipildytų
†žodis prarakų sakytas: jis bus va-
dinams Nazarėniškis.
* Jon. 1, 45. † Vald. 13, 5. 1 Zom. 11, 1.

Perskyrimas 3.

Kristus Jono krikštijamas.

Tuočės atėjo *Jonas krikštytojįs ir
apsakė Dievo žodį pusčioje, Žydų
žemėje, * Mark. 1, 4. 15. Luk. 3, 2. 3.
2. Tarydamas: *prisiverskitės, nės
karalystė dangaus prisiartino. * per. 4. 17.
3. Ir jis yra tasai, apie kurį prara-
kas Jėzaiošius *kalbėjęs yra, sakyda-
mas: yra balsas šaukiančio pusčioje:
taisykite kelią Viešpaties; lygius da-
rykite jo takus! * Jėz. 40, 3.
4. Ir jis, *Jonas, vilkėjo rubu, iš
verbludų †plaukų darytu, ir apsijuo-
sęs buvo šikšnos diržu; bet jo val-
gis buvo žogai ir laukinis medus.
* Mark. 1, 6. † 2 Kar. 1, 8.
5. Tai išėjo pas jį miestas Jėruzalė,
ir visa Žydų žemė, bei visa šalis ap-
linkui pas Jordaną,
6. Ir krikštydinos nuog jo (upėje)
Jordane, savo griekus išpažindami.
7. Bet išvydęs daug Parizėušių ir
Sadučėušių ateinančių pas jo krik-
štą, tarė jiems: *Jus angių veislė,

kasgi jums parodė, kad išvengsite busiantį kerštą? * Luk. 3, 7.

8. Dabokitės, darykite vertus vaisius prisivertimo;

9. Ir nesitikėkitės, *norėdami patys savyje sakyti: mes Abraomą turime tėvu. Aš sakau jums: Dievas gal ir iš šių akmenų vaikus prikelti Abraomui. * Jon. 8, 33. 39.

10. Jau kirvis pridėtas prie medžių šaknies; *todėl, kiekvienas medis, ne nešąs gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. * per. 7, 19. Luk. 13, 7. 9. Jon. 15, 6.

11. Aš *krikštiju jus vandenimi prisivertimopi; bet ateinąsis paskui manę, sylingesnis yra už manę, kurio aš ir ne esmi vertas kurpes nešioti, tas krikštys jus šventa Dvase ir ugnimi. * Mark. 1, 8. Jon. 1, 26. Darb. 1, 5.

12. Jisai tur savo vėtyklę savo rankoje; jisai šluos savo klojimą ir suvalys savo kviečius į skunę, ir pelus jis sudegįs amžina ugnimi.

13. Tuočės atėjo Jėzus iš Galilėos pas Jordaną, prie Jono, jeib krikštytas butų.

14. Bet Jonas to ne norėjo apsiimti, sakydamas: man privalu iš tavęs gauti krikštą, ir tu ateini pas manę?

15. Bet atsakydamas Jėzus tarė jam: testov dabar taipo; nės taip mum puolasi visą teisybę išpildyti. Tai jis apsiėmė.

16. Ir Jėzus pakrikštytas išėjo tuojaus iš vandens. Ir štai, dangus atsivėrė ties juomi. Ir Jonas regėjo Dvasę Dievo, nusileidžiančią kaip karvelį, ir ateinančią ant jo.

17. Ir štai, *balsas iš dangaus sakė: †Tas mano mielasis sunus, tuomi aš mėgstu. * Jon. 12, 28. † per. 12, 18 ir 17, 5. Mark. 1, 11. Luk. 9, 35.

Perskyrimas 4.

Kristus pradeda mokinti.

Po to *Jėzus Dvasės nuvestas buvo į pusčią, kad velnio gundinamas butų. * Mark. 1, 12 i. t. Luk. 4, 1.

2. Ir kaip keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių pastininkavęs buvo, jis išalko.

3. Ir gundįtojis atėjęs pas jį sakė: jei esi Dievo sunus, *tai liepk, kad tie akmens į duoną pavirstų. * 1 Tes. 3, 5. Mat. 3, 17.

4. Bet jisai atsakydamas tarė: parašyta yra: *ne vienintėliai duona minta žmogus, bet kožnu žodžiu, iš Dievo burnos išeinančiu. * 5 Maiž. 8, 3.

5. Po to vedė jį velnias į šventąjį miestą ir statė jį ant bažnyčios viršaus,

6. Ir sakė jam: jei esi Dievo sunus, tai nusileisk žemyn; nės parašyta yra: Jis *savo angielams įsakys apie tavę, ir nešios tavę ant rankų, kad ne įtrenktumbei į akmenį savo koją. * Ps. 91, 11. 12.

7. Tai atsakė jam Jėzus: vėl parašyta yra: *ne gundįk Dievą, savo Viešpatį. * 5 Maiž. 6, 16.

8. Vėl vedė jį velnias ant labai aukšto kalno ir parodęs jam visas svieto karalystes ir jų šlovę,

9. Sakė jam: tai vislab duosu tau, *jei parsiklaupęs melsies manęs. * Luk. 4, 6. 7.

10. Jėzus jam atsakė: atstok nuog manęs, šėtone! nės parašyta yra: *tu turi melsties Dievo, savo Viešpaties, ir jam vienam šlužyti. 5 Maiž. 6, 13. Luk. 4, 8.

11. Tai atstojo nuo jo velnias, ir štai, angielai *atėję šlužijo jam. * Ebr. 1, 14.

12. Ir *Jėzus išgirdęs Joną sugautą, nuėjo į Galilėos žemę. * Luk. 4, 14. 31.

13. Ir palikęs miestą Nazaretą, atėjo ir gyveno Kapernaume, kursai yra pas mares, rubežiuose Zabulono ir Naptalimo;

14. Kad išsipildytų žodis, prarako Jėzaiošiaus sakytas:

15. Žemė *Zabulono ir žemė Naptalimo pakelėje marių, anoje šalyje Jordano, ir pagoniška Galilėa, * Jėz. 9, 1. 2.

16. Žmonės, *kurie sėdėjo tamsybėje, išvydo didę šviesybę; ir sėdintiems vietoje ir šešėlyje smerties užtekėjo šviesybė. * Luk. 1, 79.

17. Iš to čėso pradėjo Jėzus mokinti, sakydamas: *prisiverskitės, nės prisiartino dangaus karalystė. * Mark. 1, 14. 15. per. 3, 2 ir 10, 7.

18. Ir kaip Jėzus vaikščiojo pas mares Galilėos, išvydo *du broliu, Simoną, †vadinamą Petrą, ir Endriejų, jo brolį, metančiu tinklą į mares; nės buvo žveju. * Mark. 1, 16. 17. 18. † Jon. 1, 42.

19. Ir sakė jiemdviem: sekita manę, aš *padarysu judu žmonių žvejais. * Luk. 5, 10. 11.

20. Juodu *tuojaus palikusiu tinklus jį sekė. * Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.

21. Ir iš čia toliaus eidamas išvydo kitu du broliu, Jokubą, sunų Zebedėjaus, ir Joną, jo brolį, laive, su

savo tėvu Zebedėjumi taisančius savo tinklus, ir pavadino juodu.
22. Ir juodu, tuojaus palikusiu laivą ir savo tėvą, sekė jį.
23. Ir *Jėzus pervaikščiojo visą žemę Galilėos, mokįdamas jų mokyklose ir apsakydamas †Evangėliją karalystės, bei gydydamas **visokias ligas ir visokias negales tarp žmonių. *per. 9, 35. Mark. 1, 21. † per. 24, 14. Mark. 1, 14. ** Mark. 1, 34.
24. Ir jo garsas išėjo į visą Syrionų žemę. Ir atvedė pas jį visokius ligonis, tuleropomis ligomis ir mukomis apimtus, ir velnio vargintus, ir mėnesio liga sergančius, ir stabu ištiktus, ir jis išgydė juos.
25. Ir *sekė jį didis žmonių pulkas iš Galilėos, iš dešimtis miestų, iš Jėruzalės, iš Żydų žemės, ir iš anos pusės Jordano. * Mark. 3, 7.

Perskyrimas 5.

Kristus ant kalno mokina apie krikščionių išganymą.

Ir pamatęs žmones, užėjo ant kalno ir sėdosi, ir atėjo pas jį jo mokįtiniai.
2. Ir jis, atvėręs savo burną, mokino juos sakydamas:
3. Išganytingi (palaiminti) *kurie vargsta dvasėje; nės jų dangaus karalystė. * Luk. 6. 20. Jėz. 57, 15.
4. Išganytingi, *kurie smutnijasi; nės jie bus palinksminti. * Jėz. 61, 2. 3. Luk. 6, 21. 2 Kor. 1, 7.
5. Išganytingi *lengvaširdingieji; nės jie žemę gaus į dalykus. * Ps. 37, 11.
6. Išganytingi, *kurie alksta ir trokšta teisybės; nės jie bus pasotinti. * Jėz. 55, 1 ir 65. 13.
7. Išganytingi *mielaširdingieji; nės jie gaus mielaširdingystę. * Ps. 41, 1. Mat. 11, 25. 2Tim. 1, 16. Ebr. 10, 6. Jok. 2, 13.
8. Išganytingi *čystos širdies esantieji; nės †jie Dievą regės. * Ps. 15, 2 ir 24, 4. Ebr. 12, 14. †1 Kor. 13, 12. 1 Jon. 3, 2. 3.
9. Išganytingi pakajingieji; nės jie vadinami bus Dievo vaikais.
10. Išganytingi *persekinėjimą kenčią dėl teisybės; nės jų dangaus karalystė. * 1 Petr. 3, 14.
11. Išganytingi *este, kada žmonės jus išgėdina ir persekinėja dėl manęs, †ir apskelbia jus, meluodami. * Luk. 6, 22. † 1 Petr. 4, 14.
12. Džiaugkitės *ir linksmi bukite, nės pilnai jums bus danguje atpildoma. Nės †taip persekinėjo prarakus pirm jųsų buvusius. * Luk. 6, 23. Darb. 5. 41. Jok. 1, 2. 1 Petr. 4. 13. †2 Nus. Kar. 36, 16. Neėm. 9, 26. per. 23, 34. 37. Darb. 7, 52. 1 Tes. 2, 15.
13. Jus este žemės druska. *Jei druska surumą savo pameta, kuomi sudysime? Niekam daugiaus ne tinka, kaip tikt kad butų išmetama ir žmonių sumindžioma. * Mark. 9, 50. Luk. 14, 34. 35.
14. Jus este svieto šviesybė. Miestas, gulįs ant kalno, ne gal buti paslėptas.
15. Żvakė *uždegama, ne pastatoma po ketvirčiu (saiku), bet ant liktoriaus, tai visiems, namuose esantiems, šviečia. * Mark. 4, 21.
16. Taip *te šviečia šviesybė jųsų po žmonių akių, kad regėtų jųsų gerus darbus ir garbintų jųsų tėvą, danguje esantį. * 1 Petr. 2, 12.
17. Ne mislykite, manę atėjusį zokaną ir prarakus paniekinti; ne *atėjau paniekinti, bet išpildyti. * per. 3, 15. Rym. 3, 31.
18. Nėsa iš tiesos sakau jums: iki dangus *ir žemė sugaiš, ne sugaiš nei mažiausias raštelis, arba nei viens žodelis zokano, iki vis išsipildys. * Luk. 16, 17.
19. Kursai jau paniekina *vieną tų mažiausių prisakymų, ir taip mokina žmones, mažiausias bus vadinamas dangaus karalystėje; bet kursai pildo ir mokina, didis bus vadinamas dangaus karalystėje. * Jok. 2, 10.
20. Nės aš sakau jums: jei ne bus teisybė jųsų geresnė, neng *raštemokįtų ir Parizėušių, tai ne įeisite į dangaus karalystę. * Rym. 9, 31 ir 10, 3.
21. Girdėjote, sakyta seniems: ne užmušk; *ir užmušąs bus provos kaltas. * 2 Maiž. 20, 13. 3 Maiž. 24, 17.
22. Bet aš jums sakau, kad kiekvienas ant savo brolio pykstąs, yra *sudo kaltas; ir sakąsis ant savo brolio: †Raka, yra rotos kaltas; ir sakąsis: tu durniau, peklos ugnies yra kaltas. * 1 Jon. 3. 15. † Jok. 2, 20.
23. Taigi apieravodamas savo dovaną ant altoriaus, jei čia atsimintumbei, tavo brolį ką prieš tavę turintį, * Mark. 11, 25.
24. Tai palikęs savo dovaną pas altorių, pirma eik ir susiderink su savo broliu, ir potam atėjęs apieravok savo dovaną.
25. Buk tuojaus *atlaidus savo priešininkui, kol dar su juomi ant kelio esi, jeib priešininkas tavę kartunta ne

paduotų sudžiai, ir sudžia tavę ne paduotų tarnui, ir butumbei įmestas į temnyčią (kalinę). * Pam. S. 25, 8. Luk. 12, 58, 59.
26. Iš tiesos sakau tau: ne išeisi iš ten, iki ir paskiausį pinįgėlį užmokėsi.
27. Girdėjote, sakyta esant seniems: ne *peržengk venčiavonystės.
* 2 Maiž. 20, 14. 5 Maiž. 5, 18.
28. Bet aš sakau jums: kiekvienas užmetąs *akis ant moteriškės, jos užsigeizdamas, jau peržengė venčiavonystę savo širdyje. * Job. 31, 1.
29. Taigi, jei *piktina tavę dešinė tavo akis, išplėšk ją ir mesk ją nuo savęs. Nės naudingiaus tau yra, kad viens tavo sanarių pražutų, užot visas tavo kunas butų įmestas į peklą.
* per. 18, 8. 9. Mark. 9, 43—47.
30. Ir jei tavo dešinė ranka tavę piktina, nukirsk ją ir mesk ją nuo savęs. Nės naudingiaus tau yra, kad viens tavo sanarių pražutų, užot visas tavo kunas butų įmestas į peklą.
31. Vėl sakyta yra: *kas skiriasi nuo savo pačios, tas jai tur duoti gromatą atskyrimo.
* Maiž. 24, 1. Jėr. 3, 1. per. 19, 3 i. t. Mark. 10, 2 i. t.
32. Bet aš sakau jums: kas nuo pačios savo skiriasi, (jei ne peržengusi venčiavonystės) tas daro, kad jiji peržengia venčiavonystę. Ir kas tokią atskirtą veda, peržengia venčiavonystę.
33. Vėl girdėjote, sakyta esant seniems: *ne prisiek neteisiai, ir attesėk Ponui Dievui savo prysiegą.
* 2 Maiž. 20, 7. 3 Maiž. 19, 12.
34. Bet aš sakau jums, kad *niekaip ne prisiektumbite, nei prie dangaus, nės tas yra †Dievo sostas;
* per. 23, 16. 18. 22. Jok. 5, 12. † Jėz. 66, 1.
35. Nei prie žemės, nės ta yra jo pakoja; nei prie Jėruzalės, nės *ji yra miestas didžio karaliaus. * Ps. 48, 2 ir 87, 3.
36. Neigi prisiek prie savo galvos; nės ne gali padaryti nei vieną plauką ar baltą ar juodą.
37. Bet *jųsų kalba t'esie: je, je (taip, taip), ne, ne; kas daugiaus, tai nuo pikto.
* Kol. 4, 6. Jok. 5, 12.
38. Girdėjote, sakyta esant: *akį už akį ir dantį už dantį.
* 2 Maiž. 21, 24. 3 Maiž. 24, 20.
39. Bet aš sakau jums, *kad nesistengtumbite prieš piktą; bet jei kas per ausį tavę ištiktų ant dešinės, tam paduok ir antrą pusę.
* Pam. S. 20, 22. Luk. 6, 29. 1 Kor. 6, 7.
40. Ir jei kas su tavimi nor bylinėti ir atimti tavo sermėgą, tam palik ir ploščių (skreistę).
41. Ir jei kurs tavę privers eiti vieną mylę, eik su juomi ir dvi.
42. Duok prašančiam tavęs, *ir nuo norinčio iš tavęs žyčyti, ne atsitraukis.
* Luk. 6, 30. 35.
43. Girdėjote, *sakyta esant: artymą savo mylėk, ir neprieteliaus savo nekęsk. * 3 Maiž. 19, 18.
44. Bet aš jums sakau: *mylėkite savo neprietelius, žegnokite jus keikiančius, ger darykite jus ne kenčiantiems, †ir melskite už tus, kurie jus užkabinėja ir persekinėja; * Luk. 6, 27, 35. Rym. 12, 14. 20.
† Luk. 23, 34. 1 Kor. 4, 12. 13. 1 Petr. 2, 23 ir 3, 9.
45. Jeib butumbite vaikais savo Tėvo, danguje esančio. Nės jis duoda savo saulę užtekėti ant piktų ir gerų, ir duoda lyti ant teisiųjų ir ant neteisiųjų.
46. Nės jei *mylite jus mylinčius, kokiągi algą gausite; ar ne ir muitininkai tai daro? * Luk. 6, 32.
47. Ir jei tiktai su broliais savo meilingai elgiatės, kągi daug gero darote? Ar ne ir muitininkai tai daro?
48. Taigi *bukite tobuli, kaipo Tėvas jųsų dangujęsis tobulas yra.
* 2 Maiž. 11, 14 ir 19, 2. Luk. 6, 36. Kol. 1, 28 ir 4, 12.

Perskyrimas 6.

Apie kelis darbus nobažnystės.

Dabokitės, kad ne išdalytumbite ubagams (almužnų) po akių žmonių, idant jie matytų jus; šeip ne turėsite algos pas Tėvą savo danguje.
2. Taigi *išdalydamas ubagams, ne duok trubyti pirm savęs, kaipo veidmainiai daro mokyklose ir ant ulyčių, kad butų žmonių pagiriami. Iš tiesos sakau jums, jie atėmė savo algą. * Rym. 12, 8.
3. Bet kad tu išdaliji ubagams, kairė tavo ranka te ne žino, ką tavo dešinė daro,
4. Jeib savo dovanas ubagams slapta duotumbei; ir tavo Tėvas, matąs paslėptus daiktus, *atlygįs tau regimai.
* Luk. 14, 14.
5. Ir kad meldies, ne buk kaip veidmainiai, kurie liubija melstis mokyklose ir ant kampų ulyčių stovėdami, kad žmonių butų regimi; iš tiesos sakau jums, jie atsiėmė savo algą.
6. Bet tu kad meldies, eik į savo kamarą, ir *užrakinęs duris melsk

savo Tėvo, niekam nežinant; ir tavo
Tėvas, matąs paslėptus daiktus, at-
lygįs tau regimai. *2 Kar. 4, 33.
7. Ir jus *melsdami ne turite daug
kalbėti, kaip pagonai; nės jie mislija
dėl savo daug kalbėjimo busią iš-
klausyti. * Jėr. 1, 15. Pam. S. 5, 2.
8. Taigi jiems ne turite prilygti;
jųsų Tėvas žino, ko privalote, dar
jums jo nesimeldžiant.
9. Todėl taipo melskitės: *Tėve
musų, kurs esi danguje. Buk šven-
čiamas tavo vardas. * Luk. 11, 2 i. t.
10. Ateik tavo karalystė. *Buk ta-
vo valė, kaip danguje, taip ir ant
žemės. * per. 26, 39. 42.
11. Duoną musų dienišką duok
mums ir šią dieną.
12. Ir *atleisk mums musų kaltes,
kaip mes atleidžiame savo kaltiemus.
* per. 8, 21 i. t.
13. Ir *ne vesk mus į pagundymą;
bet gelbėk mus nuo pikto. Nėsa
tavo yra karalystė, ir macis, ir garbė
iki amžių. Amen. * per. 26, 41.
14. Nės jei žmonėms atleisite jų
nusidėjimus, tai atleis ir jums jųsų
Tėvas dangujęsis.
15. Bet jei žmonėms *ne atleisite
jų nusidėjimus, tai ir jums jųsų Tėvas
ne atleis jųsų nusidėjimus. * per. 18, 35.
16. Kad jus *pastninkaujate, ne tu-
rite susiraukti, kaip veidmainiai; nės
jie nuleidž savo akis, kad žmonės ma-
tytų juos pastninkaujančius. Iš tie-
sos sakau jums: jie atėmė savo algą.
* Jėz. 58, 5.
17. Bet tu kad pastninkauji, mostyk
savo galvą ir prausk savo burną;
18. Jeib žmonėms nesirodytumbei
pastninkaująs, bet tikt savo Tėvui,
esančiam užslėptoje vietoje; ir tavo
Tėvas, matąs paslėptus daiktus, at-
lygįs tau tai regimai.
19. Ne rinkite sau skarbų ant
žemės, kurius kandys ir rudys su-
ėda, ir kurius vagys paskui kasa ir
vagia.
20. Bet *rinkite sau skarbus dan-
guje, kurius nei kandys nei rudys ne
suėda, ir kurius vagys ne kasa ir ne
vagia. * Luk. 12, 33.
21. Nės kur jųsų skarbas, čia ir
jųsų širdis.
22. Akis yra tavo kuno šviesybė.
Jei tavo akis gera, visas tavo kunas
bus šviesus.
23. Ir jei tavo akis ne gera, visas
tavo kunas bus tamsus. Taigi jei
tavyje esanti šviesybė yra tamsybė,
kaip didė bus pati tamsybė?
24. Nieks *ne gal dviem ponam šlu-
žyti; ar vieno ne kęs ir kitą mylės, ar
prie vieno laikysis ir kitą paniekįs.
Ne †galite Dievui šlužyti ir Mamonui.
* Luk. 16, 13. † 1 Tim. 6, 17. Jok. 4, 4.
25. Todėl sakau jums: *nesirupin-
kitės apie savo gyvastį, ką valgysite,
arba ką gersite; nei apie savo kuną,
kuomi vilkėsite. Ar ne gyvastis bran-
gesnis yra už valgį? ir kunas už rubus?
* Ps. 55, 22. Luk. 12, 22. 23. Pil. 4, 6. 1 Petr. 5, 7.
26. Žiurėkite į *paukščius po dan-
gumi; jie nei sėja, nei piauja, nei su-
valo į skunes, ir tikt jųsų Tėvas dan-
gujęsis juos pen. Argi jus ne este
geresni už juos? * Luk. 12, 24 i. t.
27. Kursai iš jųsų gal prie savo
stuomens pridėti mastą, norint di-
dei rupintųs?
28. Ir apie apdangalą ko rupinatės?
Žiurėkite į lelijas ant lauko, kaipo
jos auga; jos nei dirba, nei verpia.
29. Aš sakau jums, kad nei Salo-
monas visoje savo šlovėje ne buvo
taip aprėdytas, kaip tų viena.
30. Taigi, jei Dievas žolę ant lauko,
šią dieną esančią ir rytoj įmetama į
pečių, taip aprėdo, argi ne labiaus
jums tai darytų, jus mažtikieji?
31. Todėl nesirupinkitės, sakydami:
ką valgysime, arba ką gersime, arba
kuomi vilkėsime?
32. To viso jėško pagonai; *nės
Tėvas jųsų dangujęsis žino, jus to
viso privalant. * Luk. 12, 30.
33. Bet *jėškokite pirmiaus Dievo
karalystės ir jo teisybės, tai visi šie
daiktai jums pripuls. * 1 Kar. 3, 13. Ps. 37, 25.
34. Dėlgi to nesirupinkite apie rytiš-
ką dieną; *nės rytiška diena už savo
reikalus rupįsis. Pakanka kiekvienai
dienai savo vargą turint. * 2 Maiž. 16, 19.

Perskyrimas 7.

Apie keles paines prie išganymo.

Ne *sudykite, kad ne butumbite su-
dijami. * Luk. 6, 37. Rym. 2, 1. 1 Kor. 4, 5.
2. Nės kokiu sudu sudysite, tokiu
sudijami busite, ir kokiu saiku sei-
kiate, tokiu jums bus seikiama.

3. Bet kodėl matai krislą savo brolio akyje, o ne pamatai rastą savo paties akyje?
4. Arba kaip dręsi sakyti savo broliui: stui, išimsu krislą iš tavo akies; ir štai, rastas tavo akyje kyšo.
5. Tu veidmainy, ištrauk popirm rastą iš savo akies, ir potam dabok, *kaip krislą išimtumbei iš akies savo brolio. * Luk. 6, 42.
6. Jus ne turite duoti *šventą daiktą šunims, ir savo perlas ne pamesti kiaulėms, kad jas ne sumintų savo kojomis ir atsigręžusios jus ne sudraskytų. * Pam. S. 9, 7.
7. Prašykite, *tai bus jums duodama; jėškokite, tai rasite, tuzgenkite, tai jums atvers. * Mark. 11, 24.
8. Nėsa, kas prašo, tas gauna, ir kas *jėško, tas randa, ir kas tuzgena, tam atveriama. * Pam. S. 8, 17.
9. Kursai žmogus tarp jųsų yra, jei jo sunus jo prašytų duonos, ir jis jam siulytų akmenį?
10. Arba jei jį prašytų žuvies, kad jam siulytų žaltį?
11. Taigi, jei jus, *nelabi budami, tačiau galite savo vaikams gerų dovanų duoti, kaip ne juo daugiaus jųsų Tėvas dangiškasis ko gero duos tiems, kurie jo meldžia? *1 Maiž. 6, 5 ir 8, 21.
12. Todėl vislab, ką norite, *kad žmonės jums darytų, tai darykite ir jiems. Tai †zokanas, tai prarakai. * Luk. 6, 31. † Rym. 13, 8. 10.
13. Įeikite *per ankštuosius vartus; nėsa vartai erdvi, ir kelias platus, į prapuolimą nuvedąs, ir daug yra ant to vaikščiojančiųjų. * Luk. 13, 24.
14. Ir vartai ankšti, *ir kelias siauras, į gyvastį vedąs, ir maž jų yra, tą surandančiųjų. * Nus. Ap. 14, 22.
15. Saugokitės nuog *netikrų prarakų, avių rubuose pas jus ateinančių, bet †viduje jie yra sudraskantieji vilkai. * 5 Maiž. 13, 3. Jėr. 13, 16. † Darb. 20, 29. 30.
16. Iš jų *vaisių juos pažinkite. Bau gali skinti vynuogių nuo erškėčių? arba pygų nuo usnių? * Luk. 6, 44. Jok. 3, 12. 1 Tim. 5, 24. 25.
17. Taipo kiekvienas *geras medis gerą vaisių neša, bet negeras medis negerus vaisius neša. * per. 12, 33.
18. Geras medis ne gal negerų vaisių nešti, ir negeras medis ne gal gerų vaisių nešti.
19. Kožnas *medis, ne nešąs gerų vaisių, nukertams ir į ugnį įmetamas. * per. 3, 10. Luk. 3, 9. Jon. 15, 2. 6.
20. Todėl iš jų vaisių juos pažinkite.
21. Ne visi man saką: *Viešpatie! Viešpatie! įeis į dangaus karalystę; bet tie, kurie valę daro Tėvo mano, danguje esančio. * Rym. 2, 13. Jok. 1, 22.
22. Daug jų sakys man anoje dienoje: Viešpatie! Viešpatie! ar ne *tavo vardan mes prarakavome? †ar ne tavo vardan velnius išvarėme? ar ne tavo vardan daug stebuklų darėme? * Luk. 6, 46. † Luk. 13, 26. 27.
23. Tada jiems išsipažįsu: *aš dar jųsų niekados ne pažinau, atstokite nuo manęs, visi jus piktadėjai. * per. 25, 41. Ps. 6, 9.
24. Todėl *kiekvieną girdintį ir darantį tus mano žodžius prilyginu išmintingam vyrui, savo namus ant uolos budavojančiam. * Luk. 6, 47.
25. O kaip didei nulijus tvanas užėjo, ir vėjai pusdami tus namus užgavo, tačiau ne pargriuvo, nėsa buvo ant uolos gruntavoti.
26. Ir kas tus mano žodžius gird ir jų ne daro, tas lygus paikam vyrui, budavojančiam savo namus ant smilties.
27. O kaip didei nulijus tvanas užėjo, ir vėjai pusdami tus namus užgavo, jie sugriuvo, ir jų pargriuvimas buvo didis.
28. Ir nusidavė, Jėzui tus žodžius pabaigus, *nusigando žmonės iš jo pamokslo; * Mark. 1, 22. Luk. 4, 32.
29. Nės jis Dievo žodį sakė galingai, ir ne kaip raštemokinti.

Perskyrimas 8.

Kristaus stebuklai, ypačiai šiąpus marių.

Bet jam nuo kalno nueinant, daug žmonių paskui sekė.
2. Ir štai, vienas *raupsuotas priėjęs meldėsi jo, sakydamas: Viešpatie, jei nori, rods gali manę apčystyti. * Mark. 1, 40. Luk. 5, 12.
3. Ir Jėzus, savo ranką ištiesęs, jį pakrutino ir tarė: noru tai daryti, buk apčystytas. Ir tuojaus nuo savo raupso čystas pastojo.
4. Ir Jėzus sakė jam: dabokis, niekam ne sakyk, bet nuėjęs *pasirodyk klebonui (kaplonui) ir apieravok dovaną, †Maižėšiaus palieptą, jiems ant apliudymo. * Luk. 17, 14. † 3 Maiž. 14, 2. s.
5. Bet *Jėzui į Kapernaumą įeinant,

prie jo priėjęs vyresnis kareivių meldė jį, *Luk. 7, 1 i. t.
6. Sakydamas: Viešpatie, mano tarnas namieje gul kaulliga sergąs ir didę kančią kenčia.
7. Jėzus tarė jam: ateisu ir jį išgydysu.
8. Vyresnis kareivių atsakydamas tarė: Viešpatie, aš ne vertas esmi, kad po mano stogu eitumbei, bet vieną tiktai žodį ištark, tai mano tarnas pasveiks.
9. Nėsa ir aš esmi žmogus po vyriausybe, ir po savimi turu kareivių; tačiau, kad vienam sakau: eik, tai nueina, ir kitam: eik šen, tai ateina, ir mano bernui: daryk tai, tai daro.
10. Jėzus tai girdėdamas, dyvijos ir tarė žmonėms, jį sekantiems: iš tiesos sakau jums, tokio tikėjimo Izraėlyje ne radau.
11. Bet aš sakau jums: daug ateis iš *rytų ir iš vakarų ir sėdės su †Abraomu, Izaoku bei Jokubu dangaus karalystėje; *Jėz. 49, 12. †Luk. 13, 28. 29.
12. Bet *karalystės vaikai bus išstumti į tolimiausią tamsybę; ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. * per. 22, 13 ir 25, 30.
13. Ir Jėzus tarė vyresniamui kareivių: eik, te nusiduodie tau, kaip įtikėjai. Ir jo tarnas pasveiko tą pačią adyną.
14. Ir Jėzus atėjęs į Petro namus, *išvydo jo uošvę gulinčią ir drugiu (karštine) sergančią. *Mark. 1, 29. Luk. 4, 38.
15. Ir nutvėrė jos ranką, tai ją drugys pametė. Ir ji atsikėlusi jiems pašlužijo.
16. Bet ant *vakaro atvedė pas jį daug velnio pristotų, ir jis dvases išvarė žodžiais, ir visokius ligonis išgydė; * Mark. 1, 32 i. t. Luk. 4, 40.
17. Kad išsipildytų ans žodis prarako Jėzaiošiaus, taip sakančio: *Jis musų negales ant savęs ėmė, ir musų ligas nešiojo. * Jėz. 53, 4. 1 Petr. 2, 24.
18. Bet regėdamas Jėzus daug žmonių aplink savę, liepė persiirti į aną šalį marių.
19. Ir *priėjęs prie jo vienas raštemokįtas, tarė jam: Mokįtojau, aš seksu tavę, kur tu eisi. * Luk. 9, 57.
20. Jėzus jam sakė: lapės tur urvas, ir paukščiai po dangumi tur lizdus, bet žmogaus sunus ne tur, savo galvos kur padėti.
21. Ir kits iš jo mokįtinių tarė jam: Viešpatie, pavelyk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą.
22. Bet Jėzus jam tarė: sek tu manę, ir te laidoja numirieji savo numirusius.
23. Ir jis *į laivą įėjo, ir jo mokįtiniai sekė jį. * Mark. 4, 36. s. Luk. 8, 22.
24. Ir štai, *vėtra taip didė ant marių pakilo, kad vilnys ir laivą apdengė; ir jis miegojo. * Jonoš. 1, 4. 5.
25. Ir mokįtiniai jį priėję pabudino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, prapuolame.
26. Tai jis tarė jiems: jus mažtikieji, kodėl taip bijotės? Ir atsikėlęs apdraudė *vėją bei mares, ir visai tyka pastojo. * Ps. 65, 7 ir 89, 9 ir 107, 29.
27. Bet žmonės dyvijosi sakydami: koks tai vyras, kurio vėjai ir marės klauso!
28. Ir jam *iškakus anašal marių į žemę Gergezėnų, atbėgo jam priešais du velnių pristotu; tuodu iš kapų išėjo ir labai smarkus buvo, aža nei vienas žmogus tuo keliu eiti ne galėjo. * Mark. 5, 1 i. t. Luk. 8, 26 i. t.
29. Ir štai, juodu rėkdamu sakė: ak Jėzau! Dievo sunau, ką mudu turiva su tavimi darbo? argi atėjai mudu varginti pirm čėso?
30. Bet atstu nuo jų buvo didė kaimenė kiaulių ant ganyklos.
31. Tai meldė jį velniai, sakydami: norėdamas mus išvaryti, ben pavelyk mums į tą kiaulių kaimenę eiti.
32. Ir jis tarė jiems: *eikit. Tai jie išeidami į kiaulių kaimenę įėjo. Ir štai, visa kiaulių kaimenė nuo kranto padurmu į mares įsimetė ir vandenyje nuskendo. *Luk. 8, 32. 33.
33. Ir kerdžiai bėgo ir į miestą nuėję vislab pasakė, kas su tais dvejais velnio pristotais nusitiko.
34. Ir štai, visas miestas išėjo Jėzui priešais, ir jį pamatę meldė, *kad nuo jų rubežiaus atstotų.
* 3 Maiž. 5, 14. Luk. 8, 37.

Perskyrimas 9.

Kristaus stebuklai jam pargrįžus.

Tai jis, į laivą įėjęs, atgalios persiyrė ir sugrįžo į savo miestą.
2. Ir štai, *atnešė jam žmogų kaul-

liga gulintį patale. O matydamas
Jėzus jų tikėjimą, tarė kaulliga ser-
gančiam: buk linksmas, sunau, tavo
griekai tau yra atleisti. *Mark. 2, 3. Luk. 5, 18.
3. Ir štai, keli raštemokįti savyje
tarė: tasai Dievą bluznija.
4. Bet Jėzus, jų mislis regėdamas,
sakė: kodėl taip piktai mislijate savo
širdyje?
5. Kas lengviaus sakyti: tavo grie-
kai tau yra atleisti, arba sakyti: kel-
kis ir vaikščiok?
6. Bet kad žinotumbite, žmogaus su-
nų macį turintį ant žemės, griekus at-
leisti, tarė kaulliga sergančiam: kel-
kis, ir ėmęs savo patalą eik namon.
7. Ir jis kėlęs nuėjo namon.
8. Žmonės tai regėdami, dyvijosi ir
Dievą garbino, tokią galybę žmo-
nėms davusį.
9. Ir Jėzus iš ten išėjęs pamatė
žmogų prie muito sėdintį, vardu Ma-
tėošiumi, ir sakė jam: sek tu manę;
ir jis kėlęs sekė jį.
10. Ir nusidavė, jam už stalo sėdint
namuose, štai, daug muitininkų ir
griekininkų atėję, su Jėzumi bei su jo
mokįtiniais už stalo sėdėjo.
11. Tai matydami Parizėušiai tarė
jo mokįtiniams: kodėl jųsų mokįtojis
valgo su muitininkais ir su grieki-
ninkais?
12. Jėzus, tai išgirdęs, tarė jiems:
drutieji ne privalo liekoriaus, *bet
negalintieji. *Luk. 5, 31.
13. Bet eikite ir išmokite, kas tai yra:
Aš *mėgstu susimilimu ir ne apiera.
Aš atėjau griešnuosius vadinti, kad pri-
siverstųs, ir ne teisiuosius. *1 Zom. 15, 22. s.
14. Tame tarpe Jono mokįtiniai, at-
ėję pas jį, sakė: *kodėl mes ir Pa-
rizėušiai taip tankiai pastninkaujame,
ir tavo mokįtiniai ne pastninkauja?
*Mark. 2, 18 i. t. Luk. 5, 33.
15. Jėzus tarė jiems: kaip gal *svod-
bininkai gedėti, koliai jaunikis pas
juos yra? ale ateis čėsas, kad jaunikis
jiems bus atimtas, tai jie pastninkaus.
*Jon. 3, 29.
16. Nei vienas ne uždeda ant seno
rubo lopą naujo milo; nėsa lopas
tačiau vėl atyra nuo rubo, ir skylė
didesnė pastoja.
17. Nepilamas šviežus vynas į senus
rykus; kitaip rykai suyra, ir vynas
išteka, ir rykai pagenda; bet šviežus
vynas pilamas į naujus rykus, taip
abu podraugiai išliekti.
18. Tai *jam su jais bekalbant, štai,
atėjęs vienas iš vyresniųjų, jam į ke-
lius puolęs, sakė: Viešpatie, mano
duktė dabar numirė, bet atėjęs savo
ranką ant jos uždėk, tai ji atgys.
*Mark. 5, 22 i. t. Luk. 8, 41 i. t.
19. Ir Jėzus pasikėlęs sekė jį ir jo
mokįtiniai.
20. Ir *štai, moteriškė, dvylika metų
kraujo pludimu serganti, jį iš užpa-
kalio priėjusi, siulę jo rubo pakrutino.
*Mark. 5, 25.
21. Nės ji savyje tarė: kad tiktai jo
rubą pakrutinčiau, tai išgyčiau!
22. Tai Jėzus atsigręžęs ir ją pama-
tęs sakė: buk linksma, duktė, tavo
tikėjimas tavę gelbėjo. Ir ta mote-
riškė išgijo tą pačią adyną.
23. Ir į namus vyresniojo atėjęs,
ir pamatęs vamzdininkus ir žmonių
trenksmą,
24. Tarė jiems: eikite šalin, nės mer-
gaitė ne numirė, bet miegti. Ir jie
išjuokė jį.
25. Bet kaip išvaryti buvo žmonės,
įėjęs nutvėrė jos ranką, ir mergaitė
kėlėsi.
26. Ir tas *garsas išėjo per visą tą
žemę. *Luk. 7, 17.
27. Ir Jėzui iš ten toliaus einant,
du aklu, paskui jį eidamu, šaukė tar-
damu: ak *sunau Dovido, pasigai-
lėk mudviejų. *per. 15, 22 ir 20, 30.
28. Ir jam namon parėjus, tuodu
aklu pas jį atėjo. Ir Jėzus tarė jiem-
dviem: bau tikita, manę galint tai
jumdviem daryti? Tai juodu sakė
jam: ir labai, Viešpatie!
29. Tai jis akis jųdviejų pakrutino,
tarydamas: te esie jumdviem *pagal
judviejų įtikėjimą. *per. 8, 13.
30. Ir jųdviejų akys atsivėrė. Ir Jė-
zus *uždraudė jiemdviem, sakydamas:
dabokita, kad tai nei vienas ne ištirtų.
*Mark. 1, 43. per. 7, 36.
31. Ale juodu išėjusiu garbavojo jį
toje visoje žemėje.
32. Jiemdviem jau išėjus, štai, *pas
jį atvedė žmogų nebylį ir velnio pri-
stotą. *per. 12, 22. Luk. 11, 15.
33. Ir velniui išvarytam esant, pra-
kalbėjo nebylys, ir žmonės stebėjosi
sakydami: to dar ne regėta Izraėlyje.

34. Bet Parizėušiai kalbėjo: *Jis velnius išvaro per velnių vyriausią. *per. 12, 24. Luk. 11, 15.
35. Ir Jėzus apkeliavo visus miestus ir *miestelius, mokino jų mokyklose, sakydamas Evangėlią apie karalystę, ir gydydamas visokias ligas ir visokias negales tarp žmonių. *per. 4, 23.
36. Ir *regėdamas žmones gailėjosi jų, nėsa buvo alpstą ir išklydę, kaip avys, kerdžiaus ne turinčios. *Mark. 6, 34.
37. Tai sakė savo mokįtiniams: *piutis didė, bet maž darbininkų. *Luk. 10, 2.
38. Todėl *melskite piuties Viešpatį, kad darbininkus į savo piutį siųstų. *Mark. 3, 13. 14.

Perskyrimas 10.

Apie dvylika Jėzaus mokįtinių.

Ir *pavadinęs dvylika savo mokįtinių, davė jiems valę ant nečystųjų dvasių, jas išvaryti, ir visokias ligas bei visokias negales išgydyti. *Mark. 6, 7. Luk. 9, 1.
2. Bet vardai dvylikos apaštalų tie yra: pirmasis Simonas, *vadinamas Petras, ir Endriejus, jo brolis, Jokubas, Zebedėjaus sunus, ir Jonas, jo brolis; *Jon. 1, 42.
3. Pilipas ir Baltramiejus; Tamošius ir Matėošius, muitininkas, Jokubas, sunus Alpėjaus, ir Lebėjus, pravarde Tadėjus;
4. Simonas iš Kano, ir Judošius Iškariotas, kursai jį išdavė.
5. Tus dvylika siuntė Jėzus ir įgraudeno juos, sakydamas: ne eikite pagonų keliais, neigi keliaukite į Samaritonų miestus,
6. Bet *eikite pas prapuolusias avis iš namų Izraėlio. *per. 15, 24. Darb. 13, 46.
7. O eidami sakykite Dievo žodį, taip kalbėdami: *dangaus karalystė prisiartino. *per. 3, 2 ir 4, 17. Luk. 10, 9.
8. Išgydykite ligonis, apčystykite raupsuotus, prikelkite numirusius, išvarykite velnius. Dovanai tai gavote, dovanai ir duokite.
9. Ne *turėkite nei aukso, nei sidabro, nei vario po savo juosta. *Mark. 6, 8. Luk. 9, 3.
10. Nei delmono (maišelio) kelionei, nei dviejų sermėgų, nei kurpių, nei lazdos. Nės darbininkas savo valgio vertas.
11. Bet *įeidami į kokį miestą arba miestelį, tardykite, bau kas tame to vertas esąs; ir prie to pasilikite, iki iš ten eisite. *Mark. 6, 10. Luk. 10, 8. 10.
12. Bet *įeidami į kokius namus, sveikinkite juos. *Luk. 10, 5. 6.
13. Ir jei tie namai to verti, jųsų pakajus ant tų užeis. Bet jei to ne verti, pakajus jųsų jums vėl atgrįš.
14. Ir *jeigu kas jus ne priimtų, nei jųsų žodžių klausytų, tai iš tų namų arba iš to miesto išeidami, †nukratykite dulkes nuo savo kojų. *Mark. 6, 11. Luk. 9, 5. †Darb. 13, 51 ir 18, 6.
15. Iš tiesos jums sakau: žemei Sodomytų ir Gomorytų lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip tokiam miestui.
16. Štai, *aš jus siunčiu, kaip avis tarp vilkų. Todėl †bukite protingi, kaip žalčiai, ir be klastos, kaip karveliai. *Luk. 10, 3. †Rym. 16, 19.
17. Bet saugokitės žmonių; nėsa *jie paduos jus į savo sudo namus ir plaks jus savo mokyklose. *per. 24, 9. Luk. 21, 12.
18. Ir *busite vedami pas kunįgaikščius bei karalius dėl manęs ant apliudijimo jų ir pagonų. *Mark. 13, 9.
19. Taigi, *kad jie jus paduos, tai nesirupinkite, kaipo ir ką jums reiktų kalbėti; nėsa toje adynoje bus jums duota, ką reikės kalbėti. *Mark. 13, 11. Luk. 12, 11.
20. Nėsa jus ne este tie, kurie kalba, bet jųsų Tėvo Dvasė yra per jus kalbanti.
21. Bet brolis brolį paduos į smertį, ir tėvas sunų, irgi vaikai kelsis prieš savo gimdytojus ir padės juos nužudyti.
22. Ir *turite n'apkenčiami buti visų žmonių dėl mano vardo. Bet kas ištrivos iki galo, tas bus išganytas. *Luk. 21, 17.
23. Bet jei jus persekinės viename mieste, tai bėgkite į kitą. Iš tiesos jums sakau, jus ne priversite miestus Izraėlio, iki ateinant žmogaus sunui.
24. Mokįtinis *ne pereiti savo mokįtojį, nei bernas savo poną. *Jon. 13, 16 ir 15, 20.
25. Gana mokįtiniui, kad jis prilygsta savo mokįtojui, ir bernas savo ponui. Jei *jie gaspadorių (šeimininką) per Bėlzebubą iššaukė, kaip ne juo labiaus jo namiškius taip iššauks. *per. 12, 24.
26. Todėl nesibijokite jų. *Nieko niera uždengta, kas ne butų atdengiama, ir nieko niera paslėpta, kas ne butų žinoma. *Mark. 4, 22. Luk. 8, 17.
27. Ką *aš jums sakau tamsoje, tai jus kalbėkite šviesoje. Ir ką girdite į ausį sakant, tai sakykite ant stogų. *Luk. 12, 3. s.

28. Neigi bijokitės tų, kurie kuną nužavina, bet dušią nužudyti ne gal; bet juo labiaus bijokitės to, kursai kuną ir dušią gal pražudyti pekloje.
29. Ar ne perka du žvirbliu už vieną pinįgėlį? tačiau nei vienas jų ne puola ant žemės be jųsų Tėvo.
30. Ogi dabar ir visi jųsų galvos plaukai yra paskaityti.
31. Todėl nesibijokite; jus geresni este už daug žvirblių.
32. Todėl, kursai manę išpažįsta po akių žmonių, tą ir aš išpažįsu po akių mano Tėvo dangiškojo.
33. Ale *kas manęs užsigina po akių žmonių, to ir aš užsigįsu po akių mano Tėvo dangiškojo. * Luk. 9, 26.
34. Ne turite dumoti, buk atėjau pakajų siųsti ant žemės; aš ne atėjau pakajų siųsti, bet kardą.
35. Nės *atėjau sujudįti žmogų prieš savo tėvą, ir dukterį prieš savo motyną, ir marčią prieš savo anytą (uošvę). * Mik. 7, 6. Luk. 14, 26.
36. Ir žmogaus paties namiškiai bus jo neprieteliais.
37. Kas *tėvą arba motyną labiaus myl, ne kaip manę, tas manęs ne vertas. Ir kas sunų arba dukterį labiaus myl, ne kaip manę, tas manęs ne vertas. * 5 Maiž. 33, 9. Luk. 14, 26.
38. Ir *kas ne ima ant savęs savo kryžių, sekdamas manę, tas manęs ne vertas. * per. 16, 24.
39. Kas *savo gyvastį randa, tas tą prapuldys, ir kas savo gyvastį prapuldo dėl manęs, tas tą suras. * Luk. 17, 33.
40. Kas *jus priima, tas manę priima, ir kas manę priima, tas priima tą, kurs manę siuntė. * per. 18, 5, Luk. 10, 16. Jon. 13, 20.
41. Kas *praraką priima vardan prarako, tas prarako algą gaus. Kas teisųjį priima teisaus vardan, tas teisaus algą gaus. * 1 Kar. 17, 10 ir 18, 4.
42. Ir *kas girdo vieną tų prasčiausiųjų tiktai kupka šalto vandens vardan mokįtinio, iš tiesos sakau jums, tai jam ne pasiliks ne atlygįta. * per. 25, 40. Mark. 9, 41.

Perskyrimas 11.

Jono nusiuntimas. Kristaus aštrus pabarimas ir meilingas pakvietimas.

Ir nusidavė, Jėzui iškalbėjus tus prisakymus savo dvylika mokįtiniems, išėjo iš ten mokįti ir Dievo žodį apsakyti jų miestuose.
2. Bet *Jonas kalėjime išgirdęs Kristaus darbus, nusiuntė du savo mokįtinių, * Luk. 7, 18. 19 i. t.
3. Ir sakydino jam: *ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar dar kito lauksime? 5 Maiž. 18, 15.
4. Jėzus atsakydamas tarė jiemdviem: nueikita ir atsakykita Jonui, ką regita ir ką girdita:
5. *Aklieji regia, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apčystijami, ir kurtiniai girdi, numirieji keliasi, †ir pavarguliams Evangėlia apsakoma; * per. 15, 20. Jėz. 35, 5. Luk. 7, 22. †Jėz. 61, 1.
6. Ir išganytingas, kurs *nesipiktina iš manęs. * per. 13, 57.
7. Aniem *dviem nuėjus, pradėjo Jėzus žmonėms kalbėti apie Joną: ko išėjote jus į pusčią regėti? ar nendrės norite regėti, šen ir ten vėjo subuojamos? * Luk. 7, 24.
8. Arba ko išėjote regėti? begu norite regėti žmogų švelniais rubais apsivilkusį? štai, kurie švelniais rubais vilkia, yra karalių namuose.
9. Arba ko išėjote regėti? begu norite praraką regėti? *iš tiesos sakau jums, tasai ir didesnis už praraką. * Luk. 1, 76 ir 7, 26.
10. Nėsa tasai yra, apie kurį parašyta: *štai, aš siunčiu savo angielą pirm tavęs, kurs tavo kelią taisyti turės pirm tavęs. * Mal. 3, 1. Mark. 1, 2.
11. Iš tiesos sakau jums, nei vienas visų iš moterų gimusių niera kėlęs didesnis už Joną krikštytojį, bet mažiausiasis dangaus karalystėje didesnis yra už jį.
12. Bet *nuo dienų Jono krikštytojo ikišioliai gvoltą kenčia dangaus karalystė; ir tie, kurie jai gvoltą daro, ją savęspi plėšia. * Luk. 16, 16.
13. Nės visi prarakai ir zokanas prarakavo iki Jonui.
14. Ir (jei tiktai norite priimti,) *jis yra Eliošius ateisiąsis. * Mal. 4, 5. per. 17, 12.
15. *Kas tur ausių klausyti, tas te klauso. * Mark. 7, 16.
16. Ale *kam prilygįsu tą giminę? Ji lygi vaikačiams, sėdintiems ant turgaus ir savo draugams šaukiantiems, * Luk. 7, 31.
17. Ir kalbantiems: mes jums žaidėme ant vamzdžio, ir jus ne norė-

jote šokti; mes jus apraudojome, ir
jus ne norėjote verkti.
18. Jonas atėjęs *nei valgė nei gėrė; tai jie sako: tas tur velnią.
* per. 3, 4. Luk. 7, 33.
19. Žmogaus sunus atėjęs valgo ir geria; tai jie sako: štai, tas žmogus koks rijunas ir vyno girtuoklis, *muitininkų ir griekininkų draugas! ir išmintis tur duotis sudyti nuo savo vaikų. * per. 9, 10.
20. Tuočės jis pradėjo pabarti miestus, kuriuose daugiausiai jo stebuklų darytų buvo, ir tačiaus jie ne buvo pasigerinę.
21. Bėda *tau, Koražin, bėda tau, Bėtsaida! jei šitokie stebuklai butų nusidavę Tyre bei Zidone, kokie pas jus nusidavė, jie seniai butų prisivertę žake (maiše) bei pelenuose. * Luk. 10, 13.
22. Tačiau aš sakau jums: Tyrui ir Zidonui lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip jums.
23. Ir tu, Kapernaum, iškeltoji iki dangaus, tu busi žemyn nustumta iki į peklą. Nėsa jei Sodomoje butų tie stebuklai nusidavę, kurie pas tavę nusidavė, ji dar šiandien bestovėtų.
24. Tačiau aš sakau jums: Sodomytų žemei lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip tau.
25. Tuočės *Jėzus atsakydamas tarė: aš garbinu tavę, Tėve ir Viešpatie dangaus ir žemės, †kad tai paslėpei išmintingiems ir protingiems, ir apreiškei kudikiams. * Luk. 10, 21. † 1 Kor. 1, 27.
26. Iš tiesos, Tėve, nėsa tai tau taip pamėgo.
27. Visi daiktai *man paduoti yra nuo mano Tėvo; ir nei vienas ne pažįsta Sunų, kaip tiktai Tėvas, ir nei vienas ne pažįsta Tėvą, kaip tiktai Sunus, bei kuriam Sunus tai nor apreikšti.
* per. 28, 18. Ps. 8, 7. Jon. 3, 35. per. 17, 2. 1 Kor. 15, 27. Epėz. 1, 22. Pil. 2, 9. Ebr. 2, 8.
28. Eikšte šen manęspi, visi jus vargingieji ir apsunkintieji; aš jus atgaivįsu.
29. Imkit ant savęs mano jungą ir mokįkitės iš manęs, nės aš esmi lengvos dušios ir nuoširdžiai pakarnus, *tai rasite atilsį savo dušiai. * Jėr. 6, 16.
30. Nės *mano jungas ne sunkus, ir mano našta lengva. * 1 Jon. 5, 3.

Perskyrimas 12.

Kristaus atsikalbėjimas prieš Parizėušius.

Tuočės *Jėzus per javus vaikščiojo sabatos dienoje, ir jo mokįtiniai išalkę pradėjo varpas traukti ir valgyti.
* 5 Maiž. 23, 25. Mark. 2, 23. Luk. 6, 1.
2. Tai Parizėušiai pamatę jam sakė: vei, tavo mokįtiniai daro, *kas ne tinka daryti sabatoje. * 2 Maiž. 20, 10.
3. Ir jis tarė jiems: ar ne skaitėte, ką Dovidas darė, *kaip jis, ir su juomi drauge esantieji, išalkę buvo? * 1 Zom. 21, 6.
4. Kaip jis į Dievo namus įėjęs šventos duonos valgė, kurios tačiau valgyti jam ne puolėsi, nei tiems, kurie su juomi buvo, bet *vieniems klebonams? * 2 Maiž. 29, 33. Mark. 2, 26.
5. Arba ar ne skaitėte zokane, kaip klebonai sabatoje bažnyčioje sabatą peržengia, ir tačiau nieku ne kalti?
6. Bet aš jums sakau, kad čionai yra tas, kurs ir už bažnyčią didesnis.
7. Bet kad žinotumbite, kas tai yra: *aš mėgstu mielaširdingyste ir ne apiera, ne butumbite apsudiję nekaltus.
* per. 9, 13. 1 Zom. 15, 22.
8. Žmogaus sunus ir sabatos viešpats yra.
9. Ir iš ten išėjęs į jų mokyklą atėjo.
10. Ir štai, čia buvo žmogus, turįs padžiuvusią ranką, ir jie klausė jo, sakydami: bau tinka, sabatoje gydyti? kad priežastį gautų, jį apskųsti.
11. Bet jis tarė jiems: kursai iš jųsų, turėdamas avį, jei toji sabatoje į duobę įpuola, ne siektų jos ir ją ne iškeltų?
12. Ir kiekugi geresnis žmogus už avį? togidėl tinka sabatoje ger daryti.
13. Tai tarė tam žmogui: ištiesk savo ranką. Ir jis ištiesė ją, ir ji jam vėl sveika pastojo, kaip ir antra.
14. Tai *Parizėušiai išėję sudumė ant jo, kaip jį nužudytų.
* Ps. 2, 2. Mark. 3, 6. Luk. 6, 11.
15. Bet Jėzus, tai ištyręs, atstojo šalin. Ir daug žmonių jį sekė, ir jis visus išgydė,
16. Ir *uždraudė jiems, kad jį ne apsakytų; * per. 9, 36.
17. Kad išsipildytų žodžiai prarako Jėzaiošiaus, taip sakančio:
18. Štai, *tas mano tarnas, kurį išrinkau, ir mano mielasis, †kuriuomi mano dušia mėgsta. **Aš dėsu ant jo

mano Dvasę, ir jis tur pagonams apsakyti sudą. * Jėz. 42, 1. † per. 3, 17. ** Jėz. 11, 2.
19. Jis nesibarsis nei šukaus; neigi girdės kas jį rėkaujant ant ulyčių.
20. Įlužusiąją nendrę jis ne sulaužys, ir *gruzdantį knatą ne išgesys, iki išves sudą ant pergalėjimo. * Jėz. 42, 3. Ezėk. 34, 16.
21. Ir pagonai jo vardu nusitikės.
22. Tai *atvedė vieną žmogų, velnių pristotą, kursai aklas ir nebylys buvo; ir jis gydė jį taipo, kad šis aklas ir nebylys ir kalbėjo ir regėjo. * per. 9, 32.
23. Ir visi žmonės stebėjosi tardami: ar ne tas yra Dovido sunus?
24. Bet *Parizėušiai, tai girdėdami, sakė: jis ne kitaip velnius išvaro, kaip per Beėlzėbubą, vyriausią velnių. * per. 9, 34. Mark. 3, 22. Luk. 11, 15.
25. Bet Jėzus, jų mislis numanydamas, tarė jiems: *kožna karalystė, su savimi ne sutinkanti, pusta pastoja, ir kožnas miestas arba namai, jei su savimi ne sutinka, ne gal išlikti. * Luk. 11, 17.
26. Nės jei šėtonas šėtoną išvaro, tai tur buti su savimi ne sutinkąs: kaipgi jo karalystė išliks?
27. Ogi jei velnius per Beėlzėbubą išvarau, kuomi juos išvaro jųsų vaikai? Todėl jie bus jųsų sudžios.
28. Bet jei *aš velnius per Dievo Dvasę išvarau, tai beje karalystė Dievo jusump atėjo. * 1 Jono 3, 8.
29. Arba *kaip gal kas įeiti į namus kokio drutojo ir pagrėbti jo turtą, jei ne popirm tą drutąjį surištų, ir potam jo namus išplėštų? * Jėz. 49, 24.
30. Kas *ne su manimi, tasai prieš manę; ir kas su manimi ne renka, tas išbarsto. * Luk. 11, 23.
31. Todėl sakau jums: *visi griekai ir bluznijimai žmonėms atleidžiami; bet bluznijimas prieš Dvasę ne atleidžiamas žmonėms. * Mark. 3, 28. Luk. 12, 10. Ebr. 10, 29.
32. Ir *jei kas ką kalba prieš žmogaus sunų, tam atleidžiama; bet jei kas ką kalba prieš Šventą Dvasę, tam ne atleidžiama, nei šime, nei aname sviete. * Luk. 12, 10.
33. Sodįkite gerą medį, *tai ir vaisius bus geras; arba sodįkite ledeką medį, tai ir vaisius bus ledekas; nėsa iš vaisiaus medį pažįstame. * per. 7, 17. Luk. 6, 44.
34. Jus angių veislės, kaip galite ko gero kalbėti, patys budami pikti? Kuomi *širdis pilna, tuomi burna plusta. * Luk. 6, 45.
35. Geras žmogus tikt gero išduoda iš gero skarbo savo širdies, ir piktas žmogus tikt pikto išduoda iš skarbo savo pikto.
36. Bet aš sakau jums: žmonės tur rokundą duoti sudnoje dienoje už *kožną žodį, noprosnai kalbėtą. * Epėz. 4, 29.
37. Iš tavo žodžių busi apteisinamas, ir iš tavo žodžių busi atsudijamas.
38. Tai *atsakė keli raštemokįtų bei Parizėušių, tardami: mokįtojau, mes rods norėtumbime ženklo iš tavęs regėti? * per. 16, 1. Mark. 8, 11.
39. Ir jis atsakydamas tarė jiems: ta piktoji *ir venčiavonę ardanti giminė jėško ženklo; ne bus jai kits ženklas duodamas, kaip tiktai ženklas prarako Jonošiaus. * per. 16, 4. Mark. 8, 38. Jon. 4, 48.
40. Nėsa lygiai kaip *Jonošius buvo tris dienas ir tris naktis pilve bangžuvies, taip ir žmogaus Sunus bus tris dienas ir tris naktis viduje žemės. * Jonoš. 1, 17.
41. Ninivės žmonės kelsis sude paskiausiame prieš šitą giminę ir ją prasudys, nėsa jie *prisivertė po kozonies Jonošiaus; ir štai, čia didesnis už Jonošių. * Jonoš. 3, 5.
42. Ana *karalienė iš pietų žemės stovės sude paskiausiame prieš tą giminę ir ją prasudys; nėsa ji nuo žemės krašto atkeliavo, išminties Salomono klausyti; o štai, čia didesnis už Salomoną. * 1 Kar. 10, 1. Luk. 11, 31.
43. *Nečystoji dvasė, iš žmogaus išėjusi, pereit sausas vietas, jėškodama atilsies, ir ne randa; * Luk. 11, 24.
44. Tai ji sako: sugrįšu vėl į savo namus, iš kurių išėjau. Ir atėjusi randa juos tuščius, iššluotus ir išdabintus.
45. Tai nuėjusi ima su savimi kitas septynias dvases, dar už savę piktesnias, ir įėjusios gyvena tenai, ir su tuom žmogumi paskui pikčiaus yra, ne kaip pirma buvo. *Taipo bus ir tai piktai giminei. * 2 Petr. 2, 20.
46. Jam dar taip žmonėms be kalbant, štai, *jo motyna bei jo broliai stovėjo lauke, norėdami su juomi kalbėti. * Mark. 3, 31. Luk. 8, 19.
47. Tai viens tarė jam: štai, tavo

motyna bei tavo broliai lauke stov ir nor su tavimi kalbėti.
48. Bet jis atsakydamas tarė tam, kursai jam tai apsakė: kas mano motyna? ir kurie mano broliai?
49. Ir ištiesęs savo ranką ant savo mokįtinių, sakė: štai, mano motyna ir mano broliai.
50. Nėsa *darąsis valę mano dangiško Tėvo, †tai mano brolis, sesuo ir motyna. * per. 7, 21. Jono 6, 40. † Luk. 8, 21.

Perskyrimas 13.

Prilyginimai.

Tą dieną Jėzus išėjęs iš namų, *sėdosi prie marių. * Mark. 4, 1.
2. Ir susirinko daug žmonių prie jo, taipo, kad įžengęs į laivą sėdėjo, ir visi žmonės stovėjo ant krašto.
3. Ir kalbėjo jiems tuleropai per prilyginimus, tarydamas: *štai, išėjo sėjėjas sėtų. * Luk. 8, 5.
4. Ir jam be sėjant, puolė keli grudai pas kelią; tai paukščiai atlėkę sulesė tus.
5. Kiti puolė ant akmenynės, kur ne daug žemės buvo, ir išdygo tuojau, todėl, kad ne turėjo gilios žemės.
6. Bet saulei užtekėjus pavyto, ir ne turėdami šaknies padžiuvo.
7. Kiti puolė tarp erškėčių, ir erškėčiai užaugę nusmelkė tus.
8. Ir kiti puolė ant geros žemės ir nešė vaisių, kiti šimteropą, kiti šešisdešimteropą, ir kiti trisdešimteropą.
9. Kas tur ausių klausyti, tas te klauso.
10. *Ir mokįtiniai atėję pas jį, tarė jam: kodėl kalbi jiems per prilyginimus? * Mark. 4, 10. Luk. 8, 9.
11. Jis atsakydamas tarė: *Jums duota yra, žinoti paslėptinę dangaus karalystės, bet jiems ne duota. * per. 11, 25. Mark. 4, 11.
12. Nėsa *turinčiam duodama, kad pilnai turėtų; ir neturinčiam atimama, ir ką tur. * per. 25, 29.
13. Todėl sakau jiems per prilyginimus; nėsa reginčiomis akimis nereg ir girdinčiomis ausimis ne gird; nėsa jie tai ne išmano.
14. Ir ant jų išsipildo prarakystė Jėzaiošiaus, kuri taria: *ausimis girdėsite ir ne išmanysite, ir reginčiomis akimis regėsite ir tačiau ne permanysite. * Jėz. 6, 9. Mark. 4, 12.
15. Nės šių žmonių širdis užkietusi yra, ir jų ausys ne prigird, ir jų akys užsimerkusios, kad kartunta akimis ne regėtų, ir ausimis ne girdėtų, ir širdžia ne suprastų, neigi prisiverstų, kad juos gelbėčiau.
16. Bet *išganytingos jųsų akys, kad reg, bei jųsų ausys, kad gird. * Luk. 10, 23.
17. Iš tiesos sakau jums: *daug prarakų ir teisiųjų geidė tai regėti, ką jus regite, ir ne regėjo, ir girdėti, ką jus girdite, ir ne girdėjo. * Luk. 10, 24.
18. Taigi *jus klausykite tą prilyginimą apie sėjėją. * Mark. 4, 14.
19. Kada kas žodį apie karalystę gird ir ne išmano, tai ateiti piktasis ir išplėšia, kas jo širdyje sėta; ir tai yra tas, kurs pas kelią sėtas.
20. Bet kas į akmenynę sėtas, tas yra, kad kas žodį klauso, ir *tą tuojaus su džiaugsmu priima; * Jon. 5, 35.
21. Ale ne tur šaknies savyje, bet šen ir ten mėtosi; kad bėda ir persekinėjimas randasi žodžio dėlei, *tai tuojaus pasipiktina. * Epėz. 3, 17.
22. Bet *kas tarp erškėčių sėtas, tas yra, kad kas žodžio klauso, ir rupestis šio svieto bei bagotystės vylius nusmelkia žodį, ir ne neša vaisiaus. * Luk. 18, 24. 1 Tim. 6, 9.
23. Ir kas į gerą žemę sėtas, tas yra, kad kas žodžio klauso ir permano irgi tada vaisių nešą, kits šimteropą, kits šešisdešimteropą, kits trisdešimteropą.
24. Kitą prilyginimą sakė jiems, tarydamas: prilygsta dangaus karalystė žmogui, sėjančiam gerą sėklą į savo dirvą.
25. Bet žmonėms bemiegant atėjo jo neprietelius ir užsėjo kukalius tarp kviečių, ir atstojo.
26. Ir kaip želmuo paaugo ir vaisių nešė, štai, rados ir kukaliai.
27. Tai bernai priėję *gaspadorių (šeimininką), tarė jam: pone! ar ne gerą sėklą pasėjai į savo dirvą, išgi ko radosi kukaliai? * per. 10, 25.
28. Jis tarė jiems: neprietelius tai padarė. Tai tarė bernai: argi nori, kad nuėję išrautumbim juos?
29. Jis tarė: ne, jeib raudami kukalius, ir kviečius drauge ne išrautumbite.
30. Duokite abejiems augti iki piuties, ir piuties čėse sakysu piovėjams: surinkite popirm kukalius, ir suriš-

kite į kulelius sudeginimui, bet kviečius surinkite į mano skunę.
31. Kitą prilyginimą sakė jiems, tarydamas: prilygsta dangaus karalystė garstyčių grudui, *kurį ėmęs žmogus pasėjo savo dirvoje. *Mark. 4, 30. Luk. 13, 19.
32. Tas yra mažiausias tarp visų sėklų; bet užaugęs, didžiausias yra tarp visų viralų, ir pastoja medžiu, kad paukščiai po dangumi atlėkę laikosi po jo šakų.
33. Kitą prilyginimą sakė jiems: prilygsta *dangaus karalystė raugui, kurį ėmusi moteriškė įmaišė į tris ketvirčius miltų, iki abelnai įrugo. *Luk. 13, 20 i. t.
34. Tai *vis kalbėjo Jėzus per prilyginimus žmonėms ir be prilyginimų ne kalbėjo jiems; *Mark. 4, 33.
35. Kad išsipildytų, kas sakyta per praraką, tariantį: *atversu savo burną prilyginimuose, ir iškalbėsu paslėptines nuo pradžios svieto. *Ps. 78, 2.
36. Tai paleido Jėzus žmones ir parėjo namon. Ir jo mokįtiniai priėję jį, tarė jam: išguldyk mums tą prilyginimą apie kukalius ant dirvos.
37. Jis atsakydamas tarė jiems: žmogaus sunus yra gerą sėklą sėjąs.
38. Dirva *yra svietas. Gera sėkla yra karalystės vaikai. Kukaliai yra piktenybės vaikai. *1 Kor. 3, 9.
39. Neprietelius, sėjąs tus, yra velnias; *piutis, svieto galas; piovėjai, angielai. *Apr. 14, 15.
40. Taigi lygiai kaip kukaliai išraujami ir sudeginami, taipo bus ir svieto gale.
41. Žmogaus sunus siųs savo angielus, ir *jie surinks iš jo karalystės visus papiktinimus ir neteisiai darančius, *per. 18, 7. 2 Petr. 2, 1. 2.
42. Ir *įmes juos į ugnies pečių; ten bus kaukimas ir dantų klabėjimas. *per. 8, 12. Apr. 19, 20.
43. Tada *teisieji žibės, kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Kas tur ausių klausyti, tas te klauso. *Dan. 12, 3.
44. Vėl prilyginama dangaus karalystė skarbui paslėptam dirvoje, kurį žmogus radęs paslėpė, ir nuėjęs iš džiaugsmo dėl to, *pardavė vislab, ką turėjo, ir nupirko tą dirvą. *per. 16, 24. Pil. 3, 7.
45. Vėl prilyginama dangaus karalystė kupčiui (pirkliui), jėškančiam gerų perlų;
46. Ir *radęs brangią perlą nuėjo, ir pardavęs vis, ką tikt turėjo, nupirko tą. *Pam. S. 8, 10. 11.
47. Vėl prilyginama dangaus karalystė tinklui, į mares įmestam, kuriuomi visokias žuvis gaudo;
48. Bet kad pilnas, tai išvelka jį žvejai ant krašto ir susėdę rankioja geras į ryką, ir supuvusias numeta šalin.
49. Taip nusiduos ir svieto gale; išėję angielai *skirs piktuosius nuo teisiųjų, *per. 25, 32.
50. Ir įmes juos į degantį pečių; ten bus kaukimas ir dantų klabėjimas.
51. Ir Jėzus tarė jiems: ar supratote tai vislab? Jie tarė: supratome, Viešpatie.
52. Tai tarė jis: todėl kiek vienas raštemokįtas, išmokįtas dangaus karalystei, lygus yra ukininkui, išnešančiam iš savo skarbo naują ir seną.
53. Ir nusidavė, kaip Jėzus visus tus prilyginimus iškalbėjęs buvo, ėjo iš ten,
54. Ir parėjo į savo tėviškę ir mokino mokyklose, taip kad jie stebėjosi, tarydami: iš kur tam tokia išmintis ir darbai?
55. Ar *ne jisai cimerninko (dailydės) sunus? ar ne jo motyna vardu Marija? ir jo broliai Jokubas ir Jozes, ir Simonas bei Judas? *Mark. 6, 3. Jon. 4, 44.
56. Ir jo sesers ar ne visos prie musų? išgi kur jam vis tai?
57. Ir *pasipiktino iš jo. Bet Jėzus tarė jiems: †prarakas niekur mažiaus garbėje laikomas, kaip savo tėviškėje ir savo namuose. *Mark. 6, 4. †Jon. 4, 44.
58. Ir jis ne darė ten daug ženklų dėl jų netikėjimo.

Perskyrimas 14.

Jono galvos nukirtimas; Kristaus žegnonė ir pagalba.

Tame čėse atėjo garsas apie Jėzų iki pas *Erodą, ketvirtainį (Žydų žemės) kunįgaikštį. *Luk. 9, 7.
2. Ir jis tarė savo tarnams: šis yra Jonas krikštytojis; jis kėlęs iš numirusių, todėl jis daro tokius darbus.
3. Nės *Erodas Joną buvo sugaudinęs, surišdinęs ir apkaldinęs dėlei Erodyados, savo brolio Pilipo pačios. *Mark. 6, 17. Luk. 3, 19. 20.
4. Nėsa Jonas buvo jam taręs: *ne vale tau ją turėti. *3 Maiž. 18, 16 ir 20, 21.
5. Ir jis butų jį mielai nužavindinęs,

bet jis bijojosi žmonių; *nėsa jie laikė jį per praraką. *per. 21, 26.
6. Bet kaip Erodas šventė dieną savo užgimimo, šokinėjo duktė Erodyados po jų akių. Tai patiko Erodui.
7. Dėl to pažadėjo jai su prysiega, norįs jai duoti, ko ji tikt prašysianti.
8. Ir ji, pirm to savo motynos pamokinta budama, tarė: duok man šen ant bludo Jono krikštytojo galvą.
9. Ir karalius apsismutnijo, bet tačiau dėl prysiegos ir tų, kurie su juomi už stalo sėdėjo, liepė jai duoti.
10. Ir nusiuntęs nukirsdino Jonui galvą kalėjime.
11. Ir jo galva atnešta blude mergaitei duota buvo, ir ji nunešė tą savo motynai.
12. Tai atėję jo mokįtiniai, ėme jo lavoną ir palaidojo tą, ir atėję pranešė tai Jėzui.
13. Ir *Jėzus tai ištyręs atstojo iš ten su laivu į pusčią vienintėlis. Ir žmonės tai išgirdę, sekė jį pėsti iš miestų. *Mark. 6, 32. Luk. 9, 10.
14. Ir Jėzus išėjęs išvydo tą didį žmonių pulką ir pasigailėjo jų ir gydė jų ligonis.
15. Bet *ant vakaro atėjo pas jį jo mokįtiniai, tardami: čia pusčia yra, ir naktis artinasi, leisk žmones nuo savęs, kad nuėję į miestelius, sau nusipirktų valgio. *Jon. 6, 5.
16. Bet Jėzus tarė jiems: *ne reik jiems eiti; duokite jus jiems valgyti. *Luk. 9, 12.
17. Jie tarė jam: mes nieko ne turime, kaip tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvi.
18. Ir jis tarė: atneškite juos man.
19. Ir jis liepė žmonėms pasisėsti ant žolės, *ir ėmęs tus penkis kepalus ir dvi žuvi, pavizdėjo į dangų ir dėkavojo ir laužė ir davė mokįtiniams, bet mokįtiniai žmonėms. *per. 15, 36. Jon. 6, 11.
20. Ir jie valgė visi ir privalgė, ir surinko, kas liko trupučių, dvylika pilnų pintinių.
21. Bet tų, kurie valgė, buvo apie penkis tukstančius vyrų, be moterų ir be vaikų.
22. Ir tolydžiaus *privertė Jėzus savo mokįtinius, kad į laivą įstoję pirm jo persiirtų, iki jis žmones paleistų. *Mark. 6, 45.
23. Ir žmones nuo savęs paleidęs, užėjo ant kalno jis vienas, kad melstųsi. *Ir ant vakaro pasiliko ten vienas. *Jon. 6. 16.
24. Ir laivas jau buvo viduryje marių, vilnių mėtomas; nės vėjas buvo jiems į akis.
25. Bet ketvirtoje nakties sargybėje atėjo Jėzus pas juos vaikščiodamas ant marių.
26. Ir išvydę jį mokįtiniai, *ant marių vaikščiojantį, nusigando ir tarė: tai yra dvasė; ir prašuko iš baimės. *Luk. 24, 37.
27. Bet tuojaus Jėzus kalbėjo su jais, sakydamas: bukite linksmi, aš esmi, nesibijokite.
28. O Petras jam atsakydamas tarė: Viešpatie, jeigu tu esi, tai liepk man ateiti ant vandens.
29. Ir jis tarė: ateik. Ir Petras išžengęs iš laivo ėjo ant vandens, kad eitų pas Jėzų.
30. Bet numanęs didį vėją, jis persigando ir buvo begrimstąs, šaukė bei tarė: Viešpatie, gelbėk manę!
31. Bet Jėzus umai ištiesęs ranką nutvėrė jį, tarydamas: *tu mažtikįsis, kam abejojai? *per. 6, 30 ir 8, 26. Jok. 1, 6.
32. Ir jiems įžengiant į laivą, vėjas liovėsi.
33. Bet laive esantieji atėję puolė jam į kelius, tarydami: iš tiesos, *tu esi Dievo Sunus. *per. 16, 16.
34. Ir *persiyrę iškako į žemę Genėzaret. *Mark. 6, 53.
35. Ir jį išvydę žmonės anoje šalyje, išsiuntė į visą šalį, ir atgabeno visokius negalinčius pas jį,
36. Melsdami, kad tiktai siulę jo rubo pakrutintų. Ir *visi, kurie pakrutino, pasveiko. *per. 9, 20. Luk. 6, 19.

Perskyrimas 15.

Apie žmonių įstatymus, Kananėišką moterišką ir kitus stebuklus.

Tai *atėjo pas jį raštemokįti ir Parizėušiai iš Jėruzalės, tarydami: *Mark. 7, 1.
2. Kam peržengia tavo mokįtiniai vyresniųjų įstatymus? jie ne mazgoja savo rankas, duoną valgydami.
3. Jis atsakydamas tarė jiems: ogi jus, kam peržengiate Dievo prisakymus dėl savo įstatymų?
4. Dievas *prisakė: garbink tėvą bei

motyną savo. †Bet kas tėvą bei motyną keikia, tur smerčiu mirti.
* per. 19, 19. Mark. 7, 10. † 2 Maiž. 20, 12. 2 Maiž. 21, 17.
5. Ale jus mokinate: kurs tėvui bei motynai taria: kad aš tai apieravoju, tai tau naudingiaus yra, tas gerai daro. * Pam. Ž. 28, 24.
6. Tuomi nusiduoda, kad nieks daugiaus savo tėvą ir savo motyną ne garbina, ir taipo Dievo prisakymus nieku pavertėte dėl savo įstatymų.
7. Jus *veidmainiai, gerai apie jus prarakavo Jėzaiošius, tarydamas: *Mark. 7, 6.
8. Šie *žmonės artinasi manęspi savo burna ir garbina manę savo lupomis, ale jų širdis atstu nuo manęs; * Jėz. 29, 13. Ezėk. 33, 31.
9. Bet *noprosnai šlužija man, kadangi mokina tokius pamokslus, tikt žmonių prisakymus esančius. *5 Maiž. 4, 2.
10. Ir *atvadinęs žmones savęspi, tarė jiems: įsiklausykite ir permanykite: * Mark. 7, 14.
11. Kas pro burną įeiti, tai ne daro žmogų nečystą, ale kas iš burnos išeiti, tai žmogų nečystą daro.
12. Tai priėję jį jo mokįtiniai tarė: bau ir žinai, kad Parizėušiai pasipiktino, tą žodį girdėję?
13. Bet jis atsakydamas tarė: *visi čiepai, mano dangiško Tėvo ne sodinti, išraujami yra. * Jon. 15, 2.
14. Prastokite juos, *jie akli yra ir aklų vadai. Bet kad aklas aklą veda, abu į duobę supuola. *Luk. 6, 39. Rym. 2, 19.
15. Tai Petras atsakydamas tarė: išguldyk mums tą prilyginimą.
16. Ir Jėzus tarė jiems: argi ir jus dar te b'este ne išmaną?
17. Ar dar ne suprantate, kad vis, kas pro burną įeiti, tai eiti į pilvą ir išmetama yra į mėšlų vietą?
18. Bet *kas pro burną išeiti, tai išeiti iš širdies, ir tai žmogų nečystą daro. * Jok. 3, 6.
19. Nėsa *iš širdies išeiti piktos mislys, žmogžudystė, venčiavonystės peržengimas, kekšystė, vagystė, neteisus liudijimas, bluznijimas.
* 1 Maiž. 6, 5 ir 8, 21. Mark. 7, 21.
20. Tai yra tie dalykai, kurie žmogų nečystą daro. Bet nemazgotomis rankomis valgyti, tai žmogų nečystą ne daro.
21. Ir *išėjęs Jėzus iš ten, ėjo į šalis Tyraus bei Sidono. * Mark. 7, 24
22. Ir štai, moteriškė Kananėiška išėjusi iš tų rubežių, jam paskui šaukė, tarydama: ak Viešpatie, sunau Dovido, susimilk ant manęs; mano duktė sunkiai velnio varginama.
23. Ir jis n'atsakė jai nei vieną žodį. Tai jo mokįtiniai, jį priėję, prašė jo tarydami: *leisk ją nuo savęs, nėsa ji šaukia paskui mus. * Ps. 34, 6.
24. Bet jis atsakydamas tarė: *aš ne esmi siųstas, kaip tiktai pas prapuolusias avis iš namų Izraėlio.
* per. 10, 6. Darb. 3, 26.
25. Bet ji priėjusi parsiklaupė po jo akių, tarydama: Viešpatie, gelbėk manę.
26. Bet jis atsakydamas tarė: nedera atimti duoną vaikams ir primesti *šunims. * Mark. 7, 27.
27. Ji tarė: taip yra, Viešpatie! bet tačiau ir šunyčiai valgo nuo tų trupučių, kurie puola nuo jų pono stalo.
28. Tai atsakydamas Jėzus tarė jai: ak moteriškė, *didis yra tavo tikėjimas! te nusiduoda tau, kaip tu nori. Ir jos duktė pasveiko tą pačią adyną.
* per. 8, 10. 13.
29. Ir *Jėzus toliaus išėjęs iš ten, atėjo pas mares Galilėos, ir užėjęs ant kalno sėdosi ten. * Mark. 7, 31.
30. Ir *atėjo pas jį daug žmonių, turėdami su savimi raišų, aklų, nebylių, luošų, ir daug kitų, ir pametė juos prie Jėzaus kojų; ir jis išgydė juos; * Jėz. 35, 5. 6. per. 11, 5. Luk. 7, 22.
31. Aža žmonės stebėjos, regėdami nebylius kalbančius, luošus sveikus, raišus vaikščiojančius, aklus reginčius, ir garbino Dievą Izraėlio.
32. Ir *Jėzus pavadinęs savo mokįtinius pas savę, tarė: gailiuos tų žmonių, nėsa jau tris dienas išbuvo prie manęs ir ne tur ko valgyti. Ir aš ne noru juos leisti nevalgiusius nuo savęs, kad ne apalptų ant kelio. * Mark. 8, 1.
33. Tai tarė jam jo mokįtiniai: kur imsime taip daug duonos šioje pusčioje, kad tokį pulką žmonių pasotintumbime?
34. Ir Jėzus tarė jiems: kiek turite duonos? Jie tarė: septynis kepalus ir mažumą žuvelių.
35. Ir jis liepė susėsti žmonėms ant žemės.
36. Ir ėmęs tas septynes duonas ir

žuvis, dėkavojęs laužė ir davė savo mokįtiniams, ir mokįtiniai žmonėms.
37. Ir valgė visi ir pasisotino ir surinko, kas liko trupučių, septynis pintinius pilnus.
38. Ir tų, kurie valgė, buvo keturi tukstančiai vyrų, be moterų ir be vaikų.
39. Ir kaip buvo paleidęs žmones nuo savęs, įstojo į laivą ir atėjo į rubežius Magdalos.

Perskyrimas 16.

Apie Parizėušių raugą ir Petro išsipažinimą.

Tai priėję *Parizėušiai ir Sadučėušiai gundė jį, norėdami nuo jo ženklą regėti iš dangaus. * Mark. 8, 11.
2. Bet jis atsakydamas tarė: *vakarais sakote jus: giedra bus, nės dangus raudonuoja; * Luk. 12, 54.
3. Ir rytmečiais sakote jus: šią dieną bus dargana, nėsa dangus raudonuoja ir ukstosi. Jus veidmainiai, dangaus veidą galite numanyti, argi ir ne galite suprasti ženklus šio čėso?
4. Ši pikta *ir venčiavonystę peržengianti giminė geidžia ženklo, bet ne bus jai ženklas duotas, kaip tiktai ženklas prarako †Jonošiaus. Ir palikęs juos ėjo šalin.
* per. 12, 39. 40. Luk. 11, 29. 30. † Jonoš. 2, 1.
5. Ir *persiirdami mokįtiniai į kitą kraštą, buvo užmiršę duonos drauge imti. * Mark. 8, 14.
6. Ale Jėzus tarė jiems: *dabokitės ir saugokitės nuo raugo Parizėušių ir Sadučėušių. * Luk. 12, 1.
7. Tai jie dumojo tarp savęs, sakydami: tai bus dėl to, kad duonos neėmėme su savimi.
8. Tai Jėzus supratęs, tarė jiems: jus mažtikieji, kogi rupinatės dėl to, kad duonos drauge ne ėmėtės?
9. Argi *dar ne suprantat? argi ne atsimenate anų penkių kepalų ir anų penkių tukstančių žmonių, ir kiek pintinių jus ten surinkote? * per. 14, 17. Jon. 6, 9.
10. Neigi *anų septynių kepalų ir keturių tukstančių žmonių, bei kiek pintinių jus ten surinkote? * per. 15, 34.
11. Kaipogi ne suprantate, kad ne sakau jums apie duoną, sakydamas: saugokitės nuo raugo Parizėušių ir Sadučėušių.
12. Tai jie suprato, kad ne sakęs buvo, kad saugotųs nuo duonos raugo, bet nuo Parizėušių, ir Sadučėušių *pamokslo. * 1 Kor. 5, 6. Gal. 5, 9.
13. Tai atėjęs į šalis miesto Cėzarėos Pilipo, klausė mokįtinius savo, sakydamas: *ką sako žmonės, žmogaus sunų esantį? * Mark. 8, 27.
14. Jie tarė: kiti sako, tu esi Jonas krikštytojis, kiti, tu esi Eliošius, kiti, tu esi Jėremiošius, ar prarakų vienas.
15. Jis tarė jiems: ogi jus, ką sakote manę esant?
16. Tai atsakė Simonas Petras ir tarė: *tu esi Kristus, sunus gyvojo Dievo. * Jon. 6, 69.
17. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: išganytas esi, Simone, sunau Jonošiaus, nės kunas ir kraujas tai tau ne apreiškė, bet *mano Tėvas danguje. * 1 Kor. 2, 10. Gal. 1, 16.
18. Ir aš sakau tau: *tu esi Petras, ir ant tos uolos aš kursu savo bažnyčią, ir peklos vartai ją ne pergalės. * Jon. 1, 42.
19. Ir *duosu tau dangaus raktus: Vis, ką tu ant žemės suriši, tai ir danguje bus surišta, ir vis, ką tu ant žemės atriši, tai ir danguje bus atrišta. * per. 18, 18.
20. Tai *jis įsakė savo mokįtiniams, idant niekam ne sakytų, kad jis Jėzus, ans Kristus, esąs. * per. 17, 19.
21. Nuo to čėso pradėjo Jėzus *apsakyti savo mokįtiniams, kaip turįs eiti į Jėruzalę ir daug kentėti nuo vyresniųjų ir vyriausių kunįgų ir raštemokįtų, ir užmušamas buti, ir keltis trečią dieną iš numirusių. * Mark. 8, 31. Luk. 9, 22.
22. Ir Petras ėmęs jį į šalį, pabarė jį, tardamas: Viešpatie, čėdyk savę, tai nieku budu te ne nusiduodie tau.
23. Bet jis atsigręžęs tarė Petrui: atstok nuo manęs, *šėtone, †tu esi man papiktinimu; nės tu ne dumoji, kas Dievo, bet kas žmonių yra.
* 2 Zom. 19, 22. † Rym. 8, 7.
24. Tai *tarė Jėzus savo mokįtiniams: jei kas nor manę sekti, tas te užsiginie savęs, ir ėmęs savo kryžių ant savęs, te sekie manę.
* per. 10, 38. Mark. 8, 34.
25. Nėsa *kurs savo gyvastį nor išlaikyti, tas prapuldys tą, ir kas savo gyvastį prapuldys dėl manęs, tas atras jį. * Luk. 17, 33.
26. Ką mačytų žmogui, kad jis visą svietą pelnytų, ir tačiaus patrotytų

savo dušią? arba, *ką gal žmogus duoti, kad savo dušią atvaduotų?
* Ps. 49, 7, 8.

27. Nės juk nusiduos, žmogaus sunų ateisiantį šlovėje savo Tėvo, *su savo angielais, †ir tada kiekvienam atlygįs pagal jo darbus.
* Sak. 14, 5. † per. 25, 31. Rym. 2, 6. 1 Kor. 3, 8.

28. Iš tiesos sakau jums: *yra čia keli stovinčių, kurie smerties ne ragaus, iki išvys žmogaus sunų ateinantį savo karalystėje. * Mark. 9, 1. Luk. 9, 27.

Perskyrimas 17.

Kristus peršviestas, gydo ligonį.

Ir *po šešių dienų ėmė Jėzus su savimi Petrą ir Jokubą ir Joną, jo brolį, ir užvedė juos į šalį ant aukšto kalno. * Mark. 9, 2.

2. Ir buvo peršviestas po jų akių, ir veidas jo žibėjo, kaip saulė, ir jo rubai balti pastojo, kaip šviesybė.

3, Ir štai, pasirodė jiems Maižėšius bei Eliošius; tuodu kalbėjo su juomi.

4. Bet Petras atsakydamas tarė Jėzui: Viešpatie, čia ger buti; jei nori, padarysime čia tris šėtras, tau vieną, Maižėšiui vieną ir Eliošiui vieną.

5. Ir *jam dar taipo be kalbant, štai, šviesi debesis užėjo ant jų. Ir štai, balsas iš debesies tarė: †šis yra mano mielasis Sunus, kuriuomi mėgstuos, to turite klausyti. * 2 Petr. 1, 17. † Mark. 1, 11.

6. Kaip tai mokįtiniai girdėjo, parpuolė jie ant savo veido ir didei nusigando.

7. Bet Jėzus juos priėjęs *pakrutino juos ir tarė: kelkitės ir nesibijokitės.
* Dan. 8, 18 ir 10, 10. 18.

8. Bet jie savo akis pakėlę, ne regėjo nieko, kaip tiktai Jėzų vieną.

9. Ir jiems nueinant nuo kalno, prisakė jiems Jėzus, tarydamas: *jus šį regėjimą niekam ne sakykite, iki žmogaus sunus iš numirusių bus prisikėlęs. * per. 16, 20.

10. Ir jo mokįtiniai klausė jį, tarydami, kągi sako raštemokįti, *Eliošių turint popirm ateiti? * per. 11, 14. Mal. 4, 5.

11. Jėzus atsakydamas tarė jiems: Eliošius tiesa tur popirm ateiti *ir vis pataisyti. * Mal. 4, 6. Luk. 1, 16.

12. Bet aš sakau jums: *Eliošius jau atėjęs, ir jie ne išpažino jo, †bet padarė jam, ką jie norėjo. Taip ir žmogaus sunus kentėti turės nuo jų. * per. 11, 14. † per. 14, 3. 10.

13. Tai suprato mokįtiniai, jį apie Joną krikštytojį kalbėjusį.

14. Ir *jiems atėjus pas žmones, priėjo jį žmogus ir puolęs jam į kelius,
* Mark. 9, 14.

15. Tarė: Viešpatie, pasigailėk mano sunaus, nėsa jis mėnesio liga serga ir didę kančią kenčia; jis tankiai puolinėja į ugnį ir tankiai į vandenį;

16. Ir aš jį pargabenau pas tavo mokįtinius, ir jie negalėjo jį gelbėti.

17. Bet Jėzus atsakydamas tarė: ak tu netikinti ir nelaba giminė! koliai dar busu pas jus? kaip ilgai kęsu jus? atveskite jį šen pas manę.

18. Ir Jėzus sudraudė jį, ir velnias išėjo iš jo, ir pasveiko vaiks tą pačią adyną.

19. Tai jo mokįtiniai skyriu jį priėję, tarė jam: kogidėl mes jį ne galėjome išvaryti?

20. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: jųsų netikėjimo dėlei. Nės iš tiesos sakau jums: *jei jus tikėjimą turite, kaip garstyčių grudą, tai galite sakyti šiam kalnui: persikelk iš čia tenai, tai jis persikels; ir jums nei viens daiktas ne bus negalimas.
* per. 21, 21. Mark. 11, 23. Luk. 17, 6.

21. Bet ši veislė ne išeiti, kaip tiktai per maldą ir pastninkavimą.

22. Bet jiems besilaikant Galilėoje, tarė jiems Jėzus: *nusiduos, kad žmogaus sunus paduotas bus į žmonių rankas. * per. 20, 17.

23. Ir užmuš jį, ir jis kelsis trečią dieną. Ir jie labai smutnijos.

24. Ir *atėjus į miestą Kapernaum, atėjo pas Petrą tie, kurie †čyžę renka, ir tarė: ar jųsų mokįtojis ne mokėdavo čyžės pinįgą?
* Mark. 9, 33. † 2 Maiž. 30, 13 ir 38, 6.

25. Jis tarė: mokėdavo. Ir jam namon parėjus kalbino jį Jėzus pirma tarydamas: kas regis tau, Simone! nuo ko ima karaliai ant žemės muitą arba čyžę? ar nuo savo vaikų, ar nuo svetimų?

26. Tai tarė jam Petras: nuo svetimų. Jėzus tarė jam: tai vaikai valni.

27. Bet kad mes juos ne papiktintumbime, tai eik pas mares ir išmesk meškerę, ir pirmąją žuvį išsikeliančią imk, ir atplėšęs jos nasrus, rasi

pinįgą; tą patį ėmęs mokėk už manę ir už savę.

Perskyrimas 18.

Apie papiktinimą, dangaus raktus ir brolišką suderėjimą.

Tą *pačią adyną atėjo mokįtiniai pas Jėzų, tarydami: kas yra didžiausias dangaus karalystėje? * Mark. 9, 33.
2. Pavadinęs Jėzus kudikį pas savę, statė tą į jų tarpą,
3. Ir tarė: iš tiesos sakau jums: jei ne prisiversite ir *pastosite, kaip kudikiai, tai ne įeisite į dangaus karalystę.
* per. 19, 14. Mark. 10, 15. 1 Kor. 14, 20.
4. Taigi kas pasižemįs, *kaip tas kudikėlis, tas yra didžiausias dangaus karalystėje. * 1 Petr. 5, 6.
5. Ir *kas tokį kudikį priima mano vardan, tas manę priima. * per. 10, 42.
6. Bet *kas papiktina vieną tų mažiausiųjų, kurie į manę tikia, tam butų geriaus, kad girnų akmuo jam butų ant kaklo užkabintas ir nuskandintas butų marių gilybėje. * Mark. 9, 42, Luk. 17, 1. 2.
7. Bėda svietui dėl papiktinimų. O tačiau *tur ateiti papiktinimai; bet bėda tam žmogui, per kurį ateiti papiktinimas! * Luk. 17, 1.
8. Jeigu *tavo ranka arba koja papiktina tavę, tai nukirsk ją ir mesk nuo savęs; geriaus tau, raišam arba luošam įeiti į gyvastį, ne kaip dvi ranki, arba dvi koji turėdamas, įmetamas butumbei į amžiną ugnį.
* per. 5, 29. 30. Mark. 9, 43. 45.
9. Ir jei tavo akis papiktina tavę, išplėšk ją ir atmesk nuo savęs; geriaus tau yra, su viena akia į gyvatą įeiti, ne kaip kad dvi aki turėdamas, įmestas butumbei į peklos ugnį.
10. Dabokitės, kad nei vieną iš tų mažųjų ne paniekintumbite; nės sakau jums: jų angielai danguje reg visados veidą mano tėvo dangiškojo.
11. Nėsa *žmogaus sunus atėjo išganyti, kas pražuvo.
* per. 9, 13. Mark. 2, 17. Luk. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.
12. Kas regis jums, kad koks žmogus *turėtų šimtą avių, ir viena iš tų paklystų; ar jis ne †paliktų devynisdešimtis ir devynes ant kalnų, ir nuėjęs jėškotų paklydusią?
* Luk. 15, 4. † Jėr. 50, 6. Ezėk. 34, 11. 12.
13. Ir jei tropytųs ją atrasti, iš tiesos sakau jums, jis daugiaus džiaugiasi taja, ne kaip anomis devynisdešimt ir devyniomis nepaklydusiomis.
14. Taip ir jųsų dangiškas Tėvas ne nor, kad tikt vienas tų mažųjų pražutų.
15. Bet jei *susigriešytų tavo brolis prieš tavę, tai nuėjęs graudenk jį tarp savęs ir tarp jo. Jei klausys tavęs, tai laimėjai savo brolį.
* 3 Maiž. 19, 17. Luk. 17, 3.
16. Jei tavęs ne klauso, tai priimk dar vieną arba du pas savę, kad kožna prova dviejų liudininkų burnoje pasilaikytų.
17. Jei jis tų ne klauso, tai apsakyk susirinkimui; jeigu ir susirinkimui ne klauso, tai laikyk jį per pagonį ir muitininką.
18. Iš tiesos sakau jums: *ką jus ant žemės surišite, tai ir danguje bus surišta, ir ką jus ant žemės išrišite, tai ir danguje bus išrišta. * per. 16, 19. Jon. 20, 23.
19. Toliaus sakau jums: *kur du tarp jųsų ant žemės susitar, ko norint melstis, tai gaus nuo mano dangiško Tėvo. * per. 5, 24.
20. Nėsa kur du arba trys susirinko mano vardan, čia aš viduje tarp jų esmi.
21. Tai atėjęs Petras pas jį, tarė: Viešpatie, kelisgi kartus aš savo broliui, kurs prieš manę susigriešytų, turu atleisti? ar gana *septynis kartus?
* Luk. 17, 4.
22. Jėzus tarė jam: aš sakau tau: ne septynis kartus, bet septynisdešimtis kartų septynis kartus.
23. Todėl prilygsta dangaus karalystė karaliui, kurs norėjo susirokuoti su savo tarnais.
24. Ir kaip jis pradėjo rokuoti, radosi vienas, kurs jam skelėjo dešimtį tukstančių svarų.
25. O kaip jis ne turėjo, kuomi užmokėtų, liepė viešpats parduoti jį, jo moterį, ir vaikus, ir vislab, ką turėjo, ir užmokėti.
26. Tai tarnas parsiklaupęs meldėsi jo, tarydamas: viešpatie, pakentėk man, aš tau vislab užmokėsu.
27. Pasigailėjęs tada viešpats to tarno, paleido jį, ir skolą jam taipojau atleido.
28. Tai išėjęs tasai tarnas, rado vieną savo draugų, kurs jam skelėjo šimtą

grašių, ir nutvėręs smaugė jį, tarydamas: užmokėk man, ką tu man skeli.

29. Tai parpuolęs į kelius jo draugas, meldė jį, tarydamas: pakentėk man, aš tau vislab užmokėsu.

30. Ale jis ne norėjo, bet nuėjęs įmetė jį į kalėjimą, pakol užmokėsiąs, ką skelėjo.

31. Bet tai išvydę jo draugai, labai nusismutnijo, ir atėję pranešė savo viešpačiui vislab, kas nusidavė.

32. Tai pasivadinęs jį jo viešpats, tarė jam: tu piktasis tarne, visą tą skolą tau atleidau, kadangi manęs meldei.

33. Argi *ne reikėjo ir tau susimiltis savo draugo, kaip aš tavęs susimilau?
* per. 5, 7. Jok. 2, 13.

34. Ir supykęs jo viešpats padavė jį mučytojams, *iki užmokėsiąs vislab, ką jam skelėjo. * per. 5, 26.

35. Taipo *darys ir jums mano Tėvas dangiškasis, jei ne iš širdies atleisite, kiekvienas savo broliui jo nusidėjimus. * Mark. 11, 25. 26.

Perskyrimas 19.

Apie atsiskyrimo gromatą, kudikius ir bagotystę.

Ir nusidavė, kaip Jėzus visus tus žodžius iškalbėjęs buvo, pasikėlė jis iš Galilėos, ir atėjo *į rubežius Żydų žemės, anašal Jordano. * Mark. 10, 1.

2. Ir sekė jį daug žmonių, ir jis gydė juos tenai.

3. Tai atėję pas jį Parizėušiai, gundė jį, tarydami: bau valė žmogui, skirtis nuo savo pačios dėl bile kokios priežasties?

4. Bet jis atsakydamas tarė jiems: *ar ne skaitėte, kad tas, kurs iš pradžios žmogų sutvėrė, tas padarė, kad vienas vyras bei moteriškė butų?
* 1 Maiž. 1, 27.

5. Ir tarė: *todėl žmogus †savo tėvą ir motyną palikęs prie savo moters glausis, ir bus juodu vienas kunas. * Mark. 10, 7. 8. † 1 Maiž. 2, 24. 1 Kor. 6, 16.

6. Šitaipo tuodu toliaus ne du, bet vienas kunas. Taigi, ką Dievas suvedęs, tai *nei vienas žmogus ne tur perskirti. * 1 Kor. 7, 10.

7. Jie tarė jam: kamgi Maižėšius *prisakė, atsiskyrimo gromatą duoti ir nuo jos atsiskirti? * per. 5, 31. Mark. 10, 4.

8. Jis sakė jiems: Maižėšius pavelijo jums skirtis nuo savo moterų dėl jųsų širdies kietumo; bet iš pradžios taip ne buvo.

9. Ale aš sakau jums: *kurs skiriasi nuo savo moters, (jei ne dėl kekšystės) ir kitą veda, tas peržengia venčiavonystę. O kurs atskirtą veda, tas taipojau venčiavonystę peržengia.
* per. 5, 31. 32. Mark. 10, 11.

10. Tai tarė mokįtiniai jam: jei taip yra su vyru ir su moterimi, tai ne ger vesti.

11. Bet jis tarė jiems: tą žodį ne kožnas išmano, bet tikt tie, *kuriems duota. * 1 Kor. 7, 7. 17.

12. Nės yra keli romyti, kurie taip iš motynos žyvato gimę; ir yra kiti romyti, kurie žmonių išromyti; ir yra kiti romyti, kurie patys savę išsiromijo dėl dangaus karalystės. Kas tai gal išmanyti, te išmano.

13. Tai *atnešė kudikėlių pas jį, kad uždėtų rankas ant jų ir melstųs; o mokįtiniai apdraudė juos. * Mark. 10, 13.

14. Bet *Jėzus tarė: leiskite kudikėlius, ir ne uždrauskite jiems, pas manę ateiti; nėsa tokių yra dangaus karalystė. * per. 18, 2. s. Luk. 18, 15.

15. Ir *uždėjęs rankas ant jų, išėjo iš čia. * Mark. 10, 16.

16. Ir štai, *vienas atėjęs tarė: geras mokįtojau, ką gero darysu, jeib amžinąją gyvatą apturėčiau? * Luk. 18, 18.

17. Bet jis tarė jam: kam vadini manę geru? nei vienas ne esti geras, kaip tiktai vienas Dievas. Bet *jei tu nori įeiti į gyvatą, tai pilnavok prisakymus. * Luk. 10, 28.

18. Tai jis tarė jam: kurius? Bet Jėzus tarė: *Ne užmušk. Ne peržengk venčiavonystės. Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liudymo. * 2 Maiž. 20, 13. s.

19. Garbink tėvą ir motyną. Ir mylėk savo artymą, kaip pats savę.

20. Tai jaunikaitis tarė jam: vislab tai aš pilnavojau iš savo jaunystės; kogi man dar reik?

21. Jėzus tarė jam: jei nori tobulas buti, tai eik ir *parduok vislab, ką turi, ir duok ubagams; tai turėsi skarbą danguje, ir atėjęs sek manę.
* per. 6, 20. Luk. 16, 9. per. 12, 33.

22. Tą žodį išgirdęs jaunikaitis, atstojo *smutnas nuo jo; nėsa turėjo daug lobių. * Ps. 62, 11. Luk. 12, 15. 19.

23. Bet Jėzus tarė savo mokįti-

niams: iš tiesos, sakau jums: *bagotas ne pigiai įeis į dangaus karalystę. * Mark. 4, 18. 19. per. 10, 23.
24. Ir toliaus sakau jums: *pigiaus yra verbludui pereiti per adatos ausį, ne kaip bagotam įeiti į Dievo karalystę. * Luk. 18, 25.
25. Tai išgirdę jo mokįtiniai, nusigando labai ir tarė: kasgi tai gal išganytas pastoti?
26. Bet Jėzus pažiurėjo į juos ir tarė jiems: žmonėms tai negalimas daiktas, ale Dievui visi daiktai galimi.
27. Tai atsakydamas Petras tarė jam: *Štai, mes vislab palikę sekėme tavę; kas bus mums už tai? *Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.
28. Bet Jėzus tarė jiems: iš tiesos sakau jums, kad jus, kurie pasekėte manę, atgimime, žmogaus sunui sėdint ant krasės savo šlovės, taipojau ir jus *sėdėsite ant dvylika krasių, ir sudysite dvylika giminių Izraėlio. * Išm. 3, 8. Luk. 22, 30.
29. Ir kas paliks namus, arba brolius, arba seseris, arba tėvą, arba motyną, arba moterį, arba vaikus, arba laukus dėl mano vardo, tas šimteropai ims ir į dalykus gaus amžinąją gyvatą.
30. Bet daug, *kurie yra pirmieji, bus paskučiausieji, ir paskučiausieji bus pirmieji. * Ps. 20, 16. Ps. 22, 14. Mark. 10, 31.

Perskyrimas 20.

Apie vynyčios darbininkus, Kristaus muką, mokįtinių pasididžiavimą ir dviejų aklų išgydymą.

Dangaus karalystė prilygsta ukininkui, kursai anksti išėjo samdyti darbininkų į savo vynyčią.
2. Ir suderėjęs su darbininkais po grašį ant dienos, nusiuntė juos į savo vynyčią.
3. Ir išėjęs trečiąją adyną pamatė kitus ant turgaus pateikaujančius.
4. Ir tarė jiems: ir jus eikite į vynyčią, duosu jums, kas verta.
5. Ir jie nuėjo. Vėl išėjęs apie šeštąją ir devintąją adyną, taipojau padarė.
6. Bet išėjęs apie vienuoliktąją adyną, rado kitus pateikaujančius, ir tarė jiems: ką čia stovite visą dieną pateikaudami?
7. Ir jie sakė jam: nieks mus ne samdė. Jis sakė jiems: eikite ir jus į vynyčią, o kas verta bus, ir jus gausite.
8. Bet vakarui ateinant, tarė vynyčios ukininkas savo užveizdui: vadink darbininkus ir duok jiems algą, pradėjęs nuo paskučiausiųjų iki pirmųjų.
9. Tai atėjo vienuoliktoje adynoje samdytieji, ir gavo kiekvienas savo grašį.
10. Bet pirmieji atėję mislijos, daugiaus gausią, ir taipjau kiekvienas gavo savo grašį.
11. Ir tą gavę murmėjo prieš ukininką,
12. Tarydami: šie paskučiausieji tiktai vieną adyną te dirbo, o tu juos mums sulyginai, kurie mes dienos naštą nešiojome ir jos karštį kentėjome.
13. Bet jis atsakydamas tarė vienam iš jų: prieteliau, aš ne darau tau neteisybę; ar ne suderėjai su manimi po vieną grašį?
14. Imk, kas tavo, ir eik. Bet šiems paskučiausiems noru duoti, kaip tau.
15. Arba, ar aš ne turu valės, su savuoju daryti, ko aš noru? *ar todėl taip žvairiai žiuri, kad aš toks geras esmi? * Rym. 9, 21.
16. Taipo bus paskučiausieji pirmi, ir pirmieji paskučiausi *Nės daug yra pavadintų, bet maž išrinktųjų. * Ps. 22, 14.
17. *Ir jis eidamas į Jėruzalę, ėmės su savimi dvylika mokįtinių skyriu ant kelio, ir tarė jiems: *Ps. 17, 22. Mark. 9, 31.
18. Štai, užeiname į Jėruzalę, ir žmogaus sunus bus paduotas vyriausiemsiems kunįgams *ir raštemokįtiemsiems, ir jie *prasudys jį ant smerties. * Ps. 27, 1. 2.
19. Ir *paduos jį pagonams ant apjuokimo ir ant nuplakimo ir ant nukryžiavojimo, ir trečiąją dieną jis vėl prisikelsis. * Luk. 18, 32.
20. Tai *atėjo pas jį motyna vaikų Zebedėjaus su savo sunumdviem, ir atsiklaupusi meldė ką iš jo. * Mark. 10, 35.
21. Ir jis tarė jai: ko nori? ji atsakė jam: leisk šiuodu mano sunų sėdėti tavo karalystėje, vieną po tavo dešinės, ir antrąjį po tavo kairės.
22. Bet Jėzus atsakė tarydamas: *jus ne žinote, ko prašote; ar galite to kyliko gerti, kurio aš gersu, ir savę krikštydintis tuo krikštu, kuriuomi aš krikštijamas esmi? jie tarė jam: galime. * Mark. 10, 38. Jon. 18, 11.
23. Ir jis tarė jiems: mano kyliką tiesa gersite, ir krikštu, kuriuomi aš

krikštijamas, busite ir jus krikštyti; bet duoti sėdėti po dešinės ir po kairės, ne man puolasi, bet tiems, kuriems pagatavyta mano Tėvo.
24. Tai išgirdę tie dešimtis, pykterėjo ant tų dviejų brolių.
25. Bet Jėzus pasivadinęs juos pas savę, tarė: žinote, kad *kunįgaikščiai svietiškieji ponavoja, ir didieji ponai valdo. *Mark. 10, 42.
26. *Taipo ne tur buti tarp jųsų, bet norėdamas kas tarp jųsų didžių buti, tas t'esie jųsų tarnu. *Mark. 9, 35.
27. Ir *kas nor vyriausiu buti, tas t'esie jųsų bernu. *per. 23, 11.
28. Lygiai kaip žmogaus sunus ne atėjo, kad sau duotųs šlužytis, bet kad *patsai šlužytų, ir duotų savo gyvastį atpirkimui už daugel. *Mark. 10, 45. Jon. 13, 4. s.
29. Ir jiems iš Jėrikos išeinant, sekė jį daug žmonių.
30. Ir štai, *du aklu, sėdėdamu pakelyje, išgirdusiu Jėzų pareinantį, šaukė ir tarė: ak Viešpatie, tu sunau Dovido, susimilkis ant musų. *Mark. 10, 46. 47. Luk. 18, 35.
31. Bet žmonės apdraudė juodu, kad tylėtų; ale juodu juo labiaus šaukė, tarydamu: ak Viešpatie, tu sunau Dovido, susimilkis ant musų.
32. Bet Jėzus apsistojęs prisivadino juodu, ir sakė jiemdviem: ko norita, kad jumdviem daryčiau?
33. Juodu atsakė jam: Viešpatie, kad *mudviejų akys atsivertų. *Pam. 3, 11. 7.
34. Ir Jėzus *pasigailėjo ir jųdviejų akis pakrutino, ir juodu tuojaus regėjo savo akimis ir sekė jį. *per. 14, 44. Mark. 6, 34.

Perskyrimas 21.

Kristaus įėjimas į Jėruzalę, Bažnyčios čystijimas, pygmedžio prakeikimas, susikalbėjimas ir pabarimas.

Bet jiems *arti atėjus pas Jėruzalę, iki Betpagės, pas alyvų kalną, siuntė Jėzus du savo mokįtinių, *Mark. 11, 1. Luk. 19, 29. Jon. 12, 12.
2. Ir tarė jiemdviem: eikita į miestelį, jumdviem po akių esantį, ir tuojaus rasita asilienę pririštą, ir asilaitį su ja; atriškita ir atveskita ją pas manę.
3. Ir jei kas jumdviem ką sakys, tai tarkita: Viešpats jų privalo, ir tuojaus juos jum leis.
4. Bet tai vislab nusidavė, kad išsipildytų žodis, *prarako sakytas, kalbančio: *Sak. 9, 9.
5. Sakykite *dukterei Ziono: štai, tavo karalius ateiti pas tavę, lengvas, sėdėdamas ant asilienės, ir ant asilaičio atsilienės, naštoms pripratusios. *Sak. 9, 9. s. Jon. 12, 15.
6. Mokįtiniu du nuėjusiu padarė, kaip Jėzus jiemdviem buvo liepęs,
7. Ir atvedė asilienę ir asilaitį, ir klojo savo *rubus ant jų, ir užsodino jį ant tų. *2 Kar. 9, 13. Mark. 11, 7. 8.
8. Bet daug žmonių paklojo savo rubus ant kelio, kiti kirto verbų nuo medžių ir barstė ant kelio.
9. Bet žmonės, pirma ir paskui einantieji, šaukė tarydami: *Ozianna sunui Dovido, pagirtas buk ateinąsis vardan Viešpaties! Ozianna aukštybėje! *Ps. 118, 25. 26. Jono 12, 13.
10. Ir jam įeinant į Jėruzalę, sujudo visas miestas, sakydamas: kas tasai?
11. Bet žmonės tarė: tai yra ansai Jėzus, *prarakas iš Nazaret, iš Galilėos. *Luk. 7, 16. Ps. 24, 19.
12. Ir Jėzus *įėjo į Dievo bažnyčią, ir išvarė visus perkančius ir parduodančius bažnyčioje, ir parvertė pinįgmainių stalus, ir krases karvelius parduodančiųjų; *Mark. 11, 15.
13. Ir tarė jiems: *parašyta yra: mano namai tur maldos namai vadinami buti, †bet jus iš tų padarėte razbaininkų duobę. *Mark. 11, 17. Jėz. 56, 7. †Jėr. 7, 11.
14. Ir atėjo pas jį į bažnyčią aklų ir raišų, ir jis išgydė juos. *Jėz. 35, 5. 6.
15. Bet kaip vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji pamatė stebuklus, kurius jis darė, ir vaikus šaukiančius bažnyčioje ir sakančius: Ozianna sunui Dovido! didei supyko,
16. Ir tarė jam: argi ne girdi, ką šie kalba? Jėzus sakė jiems: girdžiu. Ar niekados ne skaitėte: *iš burnos jaunų kudikių ir žindančiųjų sau liaupsę pasitaisei? *Ps. 8, 3.
17. Ir palikęs juos išėjo iš miesto į Betanią, ir ten pasiliko.
18. Bet *kaip jis rytmetyje vėl į miestą ėjo, buvo jis išalkęs. *Mark. 11, 12.
19. Ir pamatęs vieną pygų medį pakelyje, artyn priėjo, ir *ne rado kit nieko, kaip tikt lapų ant jo; ir sakė į jį: jau niekados ne nešk vai-

siaus. Ir pygų medis tuojaus padžiuvo. *Luk. 13, 6. 7.

20. Tai pamatę mokįtiniai dyvijosi, tarydami: kaip taip veikiai padžiuvo tas pygų medis?

21. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: iš tiesos sakau jums, *kad tikėjimo turite, ir ne abejojate, tai ne tiktai su pygų medžiu tai galėsite daryti, bet ir, jei sakysite šiam kalnui: kelkis ir griuk į mares, tai nusiduos. *Mark. 11, 23.

22. Ir *vislab, ką jus prašote maldoje, jei tikite, tai gausite. *per. 18, 19.

23. Ir kaip jis *įėjo į bažnyčią ir mokino, priėjo jį vyriausieji kunįgai ir žmonių vyresnieji, sakydami: kokioje macėje tu tai darai? ir kas tau tą macę davė? *Mark. 11, 27. 28.

24. Jėzus jiems atsakydamas tarė: ir aš jus klausu vieną žodį; jei jus man tai sakysite, tai ir aš jums sakysu, kokioje macėje aš tai darau?

25. Iš kur buvo Jono krikštas? ar jis buvo iš dangaus, ar iš žmonių? tai jie savyje mislijo, ir tarė: jei sakome, jį iš dangaus buvusį, tai jis mums sakys: kodėlgi jam ne vierijote?

26. Bet jei vėl sakome, jį iš žmonių buvusį, tai turime žmonių bijotis, *nės jie visi Joną per praraką laikė. *per. 14, 5.

27. Ir atsakė Jėzui tardami: to ne žinome. Tai jis jiems sakė: taigi ir aš jums ne sakau, kokioje macėje aš tai darau.

28. Bet kas jums regis? turėjo žmogus du sunu; ir pirmąjį priėjęs tarė: sunau, eik ir dirbk šiandien mano vynyčioje.

29. Bet jis atsakydamas tarė: aš tai ne darysu. Potam to gailėjos ir nuėjo.

30. Ir nuėjęs pas antrąjį, taipjau tarė. Bet jis atsakydamas tarė: eisu, pone; ir ne nuėjo.

31. Katras tųdviejų darė tėvo valę? jie atsakė jam: pirmasis. Jėzus tarė jiems: iš tiesos sakau jums: *muitininkai bei kekšės gal veikiaus į dangaus karalystę nukakti, ne kaip jus. *Luk. 3, 12. 13.

32. Jonas, pas jus atėjęs, mokino jus tikrąjį kelią, ir jus jam ne vierijote, bet muitininkai bei kekšės jam vierijo. Ir norint jus tai matėte, tačiau ne prisivertėte potam, kad ir jus jam butumbite vierije.

33. Girdėkite kitą prilyginimą: *buvo ukininkas; tas prisodino vynyčią, ir tą tvora aptvėrė, ir vyno spaustuvę toje iškasė, ir budavojo koryčią, ir jį vynyčininkams parsamdęs į svetimą žemę iškeliavo. *Mark. 12, 1.

34. Bet rankiaus čėsui priėjus, nusiuntė savo bernus pas vynyčininkus, kad jo vaisių imtų.

35. Tai vynyčininkai nutvėrę jo bernus, vieną išplakė, antrąjį užmušė, trečiąjį akmenimis nužudė.

36. Vėl nusiuntė kitus bernus, daugiaus, ne kaip pirmųjų buvo; o jie tiems taipojau padarė.

37. Potam jis siuntė pas juos savo sunų, sakydamas: jie mano sunaus bijosis.

38. Bet *vynyčininkai, sunų pamatę, susikalbėjo: tai tėvonis, eikime, užmuškime jį, ir jo tėviškę sau imkime. *per. 26, 3. 4. Mark. 12, 7. s.

39. Ir ėmę jį, išstumė jį iš vynyčios, ir užmušė jį.

40. Taigi, kad tos vynyčios ponas ateis, ką jis darys tiems vynyčininkams?

41. Jie sakė jam: jis tus piktadėjus piktai nužudys, ir savo vynyčią kitiems vynyčininkams išduos, kurie jam duos vaisių tikru čėsu.

42. Jėzus sakė jiems: argi niekadai ne skaitėte rašte: tas *akmuo, kurį budavonininkai išmetė, tas kampiniu akmenimi pastojo; tai tikosi nuo Viešpaties, ir yra dyvai po musų akių. *Ps. 118, 22. Jėz. 8, 14. per. 28, 10.

43. Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus jums atimta ir pagonams duota, kurie jos vaisių neša.

44. Ir *kas ant to akmens puola, tas sutrupės, bet ant kurio jis puola, tą sutreškįs. *Jėz. 8, 15.

45. Ir vyresnieji kunįgai bei Parizėušiai jo prilyginimus girdėdami, suprato, kad jis apie juos kalbėjo.

46. Ir jie jėškojo, kaip jį sugautų, bet *žmonių bijojos; nėsa jie laikė jį per praraką. *Luk. 7, 16. per. 19, 48.

Perskyrimas 22.

Apie karaliaus svodbą, čyžpinįgį, prisikėlimą, vyriausįjį prisakymą, ir apie Kristų Viešpatį.

Ir Jėzus atsakydamas vėl per prilyginimus jiems kalbėjo, sakydamas:

2. Dangaus karalystė lygi yra karaliui, kurs savo sunui svodbą kėlė.

3. Ir savo tarnus išsiuntė, svečių svodbon pakviesti; ir jie ne norėjo ateiti.
4. Vėl *išsiuntė kitus tarnus, tarydamas: sakykite svečiams: štai, česnį savo pasteliavau; mano jaučiai ir penami galvijai pamušti, ir vislab gatava; eikšte į svodbą. * per. 21, 36.
5. Bet jie tai nieku vertė, ir nuėjo, viens ant savo lauko, kits ant savo kupčystės.
6. Bet keli *sugavę jo tarnus, apgėdino ir užmušė juos. * per. 5, 12.
7. Tai išgirdęs karalius, papyko, ir pulkus savo kareivių išsiuntęs, šius razbaininkus nužavino, ir jų miestą uždegė.
8. Tai jis sakė savo tarnams: svodba tiesa gatava, ale svečiai tos ne buvo verti.
9. Todėl eikite ant vieškelių, ir kvieskite svodbon, *ką rasite.
* per. 13, 47. per. 21, 43.
10. Ir tarnai nuėję ant vieškelių, suvedė, ką tikt rado, ir piktų ir gerų; ir apsėdo visus stalus.
11. Tai įėjęs karalius, apžvalgyti svečių, išvydo tenai žmogų neapsirėdžiusį svodbišku rubu,
12. Ir tarė jam: prieteliau, kaip tu šen įėjai, o tačiau ne apsirėdęs rubu svodbišku? ir jis nutilo.
13. Tai karalius savo tarnams sakė: suriškite jam rankas ir kojas, ir *išmeskite jį į tolimiausiąją tamsybę, †ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. * per. 8, 12. per. 25, 30. † per. 24, 51.
14. *Nėsa daug yra pavadintų, bet maž išrinktųjų. * Mark. 10, 31.
15. Tai *nuėję Parizėušiai sudumė, kaip jį sugautų jo kalboje.
* Mark. 12, 13. Luk. 20, 20.
16. Ir nusiuntė pas jį savo mokįtinius su Erodo tarnais, sakydami: mokįtojau, mes žinome, tavę teisų esantį, ir kelią Dievo tikrai mokinantį, ir tu ne atboji nei vieno, ir ne veizdi nei šiokio nei tokio žmogaus.
17. Todėl sakyk mums, kas tau regis: ar verta ciecoriui čyžę duoti, ar ne?
18. Taigi suprasdamas Jėzus jų *klastą, sakė: jus veidmainiai, kam gundote manę? * Ps. 41, 7. Mark. 12, 15.
19. Parodykite man čyžpinįgį. Ir jie jam padavė grašį.
20. Ir jis sakė jiems: kieno tas abrozas ir užrašas?
21. Jie sakė jam: ciecoriaus. Tai jis tarė jiems: *taigi duokite ciecoriui, kas ciecoriaus yra; ir Dievui, kas Dievo. * Mark. 12, 17.
22. Jie tai išgirdę dyvijos, paliko jį, ir paėjo šalin.
23. Tą pačią dieną priėjo jį Saducėušiai, *kurie sako, ne esant prisikėlimo, ir klausė jį, * Mark. 12, 18. Luk. 20, 27.
24. Tarydami: mokįtojau, *Maižėšius sakęs: jei kas miršta, ne turėdamas vaikų, tai tur jo brolis jo pačią paimti ir vaikų savo broliui gaminti. * 5 Maiž. 25, 5. Mark. 12, 19. Luk. 20, 28.
25. Taigi pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs numirė, ir ne turėdamas vaikų, paliko savo pačią savo broliui.
26. Taipojau ir antrasis ir trečiasis, iki sekmojo.
27. Paskučiaus po visų numirė ir pati.
28. Prisikėlimegi kurio ji bus pati tarp tų septynių? juk visi ją vedė.
29. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: jus klajojate, *ne žinodami nei rašto, nei macies Dievo. * Jon. 20, 9.
30. Prisikėlime nei ves, nei tekės, bet *lygus yra angielams Dievo danguje.
* Mark. 12, 25. Luk. 20, 36.
31. Bet ar ne skaitėte apie numirusiųjų prisikėlimą, kas jums Dievo sakyta, *taip kalbančio: * 2 Maiž. 3, 6.
32. Aš *esmi Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. Bet Dievas ne yra numirusiųjų Dievas, bet gyvųjų. * Mark. 12, 26.
33. Ir žmonės tai girdėdami, *stebėjosi jo pamokslo. * per. 7, 28.
34. Bet Parizėušiai išgirdę, jį Saducėušius *nutildžiusį, susirinko.
* Mark. 12, 28.
35. Ir *vienas jų, raštemokįtas, gundįdamas jį, tarė: * Luk. 10, 25.
36. Mokįtojau, kursai yra didžiausiasis prisakymas zokane?
37. Bet Jėzus tarė jam: *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, ir iš visos dušios, ir iš visos dumos.
* Mark. 12, 30.
38. Tai pirmasis ir didžiausiasis prisakymas;
39. Bet antrasis tam lygus: *mylėk savo artymą, kaip pats savę;
* Mark. 12, 31.

40. Tuose dvejuose prisakymuose
suglaustas visas zokanas ir prarakai.
41. Bet kaip buvo susiėję Parizė-
ušiai, klausė jų Jėzus,
42. Sakydamas: kas jums regis apie
Kristų? kieno sunus jis yra? jie sa-
kė: Dovido.
43. Jis sakė jiems: kaipgi jį Dovi-
das Dvasėje Viešpačiu vadina, *sa-
kydamas: * Ps. 110, 1.
44. *Viešpats sakęs mano Viešpa-
čiui: sėskis po mano dešinės, iki pa-
dėsu tavo neprietelius į tavo pakoją.
* Ps. 110. 1. Mark. 12, 36.
45. Taigi jei Dovidas jį Viešpačiu
vadina, kaipgi jis jo sunus yra?
46. Ir *ne galėjo jam nei vienas
nei žodžio atsakyti, irgi ne drįso nei
vienas iš tos dienos, jį daugiaus ko
klausti. * Luk. 14, 6.

Perskyrimas 23.

Jėzaus kozonis apie raštemokįtuosius ir Parizėušius.

Tai Jėzus kalbėjo žmonėms ir savo
mokįtiniams,
2. Tarydamas: ant Maižėšiaus kra-
sės sėdi raštemokįtieji ir Parizėušiai.
3. Taigi *vislab, ką jie jums sako,
reikiant laikyti, tai laikykite ir dary-
kite; ale pagal jų pasielgimą ne elg-
kitės. Jie tiesa tai sako, bet patys
ne daro. * Mal. 2, 7.
4. Bet jie *riša sunkias ir nepake-
liamas naštas, ir uždeda jas ant žmo-
nių kaklo; ale jie patys tų nei vienu
pirštu ne nor pajudinti, * Luk. 11, 46.
5. Bet visus savo darbus jie daro,
*kad žmonių regimi butų. Jie pla-
tina savo atminimo ženklus, †ir di-
dina savo rubų siules.
* per. 6, 1. † 4 Maiž. 15. 38.
6. Jie *myl sėdėti vyriausiose vie-
tose už stalo, česnyse ir mokyklose;
* Mark. 12, 39.
7. Ir didei mėgstasi, kad jie ant tur-
gaus sveikinami, ir žmonių Rabi va-
dinami yra.
8. Ale jus nesivadinkite Rabi; nės
vienas yra jųsų mokįtojis, Kristus,
bet jus visi este broliai.
9. Ir nei vieną ne vadinkite tėvu ant
žemės; *nės vienas yra jųsų tėvas,
kurs danguje yra. * Mal. 1, 6. Epėz. 3, 15.
10. Ir ne vadinkitės mokįtojais; *nės
vienas yra jųsų mokįtojis, Kristus.
* Jono 13, 13.
11. *Vyriausiasis tarp jųsų testov
jųsų tarnas. * per. 20, 26. 27.
12. Nės *kas pats pasiaukština, tas
bus pažemintas, ir kas pats pasiže-
mina, tas bus paaukštintas.
* Pam. Ž. 29, 23. Luk. 14, 11.
13. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
užrakinate dangaus karalystę žmo-
nėms; jus patys ne įeinate, *ir įeiti
norinčius įeiti ne leidžiate. * Luk. 11, 52.
14. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, *kurie
našlių butus suėdate, ir sakotės ilgas
maldas meldžią; todėl jums juo di-
desnis bus pražudymas.
* Mark. 12, 40. Luk. 20, 47.
15. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
pereinate žemes ir jures, kad jųs vie-
ną Žydų vieros draugu padarytum-
bite, ir pastojusį, padarote jį peklos
vaiku, du kartu už jus didesniu.
16. Bėda jums, jus apjekusieji vadai,
kurie sakote: kas prisiekia prie baž-
nyčios, tai niekas yra, ale kas pri-
siekia prie aukso ant bažnyčios, tas
yra kaltas.
17. Jus durnieji ir aklieji, kas yra
didesnis: auksas, arba bažnyčia, kuri
auksą pašvenčia?
18. Kas prisiekia prie altoriaus, tai
niekas yra, bet kas prisiekia prie apie-
rų ant altoriaus, tasai kaltas yra.
19. Jus durnieji ir *aklieji, kas yra
didesnis: apiera, arba altorius, kur-
sai pašvenčia apierą? * 2 Petr. 1, 9.
20. Todėl, kas prisiekia prie alto-
riaus, tas prisiekia prie jo, ir prie
viso, kas ant altoriaus yra.
21. Ir kas prisiekia prie bažnyčios,
tas prisiekia prie jos ir prie to, *kur-
sai toje gyvena. * 1 Kar. 8, 13.
22. Ir kas prisiekia prie *dangaus,
tas prisiekia prie Dievo krasės, ir prie
to, kursai ant jos sėdi. * per. 5, 34.
23. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
*desėtines duodate nuo mėtų, dilių
ir kmynų, ir paliekate, kas sunkiausia
yra zokane, butent sudą, mielaširdin-
gystę ir tikėjimą. Šius reiktų daryti,
ir anų ne apleisti. * Luk. 11, 42.
24. Jus apjekusieji vadai, kurie uo-
dus košiate ir verbludus praryjate.

25. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
*kupkas ir bliudus iš viršaus čystus
laikote, bet viduje jie pilni yra plė-
šimo ir ėdesio. * Luk. 11, 39.
26. Tu aklasis Parizėuše, *čystyk
pirmiaus iš vidaus savo kupką ir
bliudą, kad ir, kas viršuje yra, čy-
sta butų. * Tit. 1, 15.
27. Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
lygus este apbaltintiems kapams, ku-
rie iš viršaus gražus rodosi, bet vi-
duje pilni yra mirusių kaulų ir vi-
sokios biaurybės.
28. Taipo ir jus iš viršaus rodotėsi
žmonėms geri, bet viduje pilni este
veidmainystės ir netikumo.
29. *Bėda jums raštemokįtiems ir
Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie
prarakų kapus budavojate, ir dabi-
nate teisiųjų paminklus, * Luk. 11, 47.
30. Tardami: kad savo tėvų amžyje
butumbime buvę, tai su jais ne bu-
tumbime dalyvi prarakų kraujo.
31. Taigi taipo patys išsiliudijate,
vaikai esą tų, *kurie prarakus nu-
žavino. * Nus. Ap. 7, 52.
32. Gerai; pripildykite ir jus saiką
savo tėvų.
33. Jus *žalčiai ir angių veislė, kaip
norite išvengti pekliškąjį pražudymą?
* per. 3, 7. Luk. 3, 7.
34. Todėl štai, aš *siunčiu pas jus
prarakų, ir išmintingų, ir raštemo-
kįtų; ir kitus jų nužavįsite ir nukry-
žiavosite, ir kitus †nuplaksite savo
mokyklose, ir persekinėsite iš miestų
į miestus; * Luk. 11, 49. † Nus. Ap. 5, 40.
35. Kad *ateitų ant jųsų visas tei-
susis kraujas, pralietasis ant žemės,
nuog kraujo teisiojo †Abėlo, iki krau-
jo **Zakariošiaus, sunaus Barakijo,
kurį užmušėte tarp bažnyčios ir tarp
altoriaus. * per. 27, 25. † 1 Maiž. 4, 8. ** Luk. 11, 51.
36. Iš tiesos sakau jums, vislab tai
ateisiant ant tos giminės.
37. *Jėruzalė, Jėruzalė, kuri tu už-
muši prarakus ir akmenimis nužudai
tavęspi siųstuosius! kiek kartų aš no-
rėjau tavo vaikus surinkti, kaip višta
surenka savo vištyčius po savo spar-
nais, o jus ne norėjote. * Luk. 13, 34.
38. *Štai, jųsų namai bus jums pu-
sti palikti. * 1 Kar. 9, 7. Luk. 13, 35.
39. Nėsa sakau jums: ne regėsite
manęs nuo šio čėso, iki tarsite:
*pagirtas buk ateinąsis vardan Vieš-
paties. * Mark. 11, 9. 10. Jon. 12, 13. s.

Perskyrimas 24.

Apie miesto Jėruzalės išpustijimą ir svieto galą.

Ir Jėzui atstojus nuog bažnyčios, jo
mokįtiniai atėjo pas jį, *kad jam pa-
rodytų bažnyčios budavonę. * Mark. 13. 1.
2. Bet Jėzus tarė jiems: ar ne re-
gite to viso? iš tiesos sakau jums:
*ne liks čia nei akmuo ant akmens
ne sugriautas. * Mark. 13, 2.
3. Ir jam ant alyvų kalno sėdint,
atėjo pas jį jo mokįtiniai skyriu, tar-
dami: sakyk mums, kada tai bus?
ir koksai bus ženklas tavo atėjimo
bei svieto pabaigos?
4. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems:
*dabokitės, kad nieks jus ne išva-
džiotų. * Epėz. 5, 6.
5. Nėsa *daug ateis mano vardan,
tardami: aš esmi Kristus; ir daug
†išvadžios. * per. 7, 22. † Jono 5, 43.
6. Ir išgirsite karus ir šauksmus
apie karus. Dabokitės ir ne nusi-
gąskite. Tai vislab pirma tur nusi-
duoti, bet dar niera galas.
7. Nėsa sukils žmonės prieš žmo-
nes, ir karalystė prieš karalystę, ir
bus maras ir badas, ir drebėjimas
žemės šen ir ten.
8. Bet tada tikt pirmiaus prasidės bėda.
9. Tada jus *paduos vargui ir nu-
žavįs jus. Ir ne apkenčiami turėsite
buti visų žmonių dėl mano vardo.
* Mark. 13, 9. Luk. 21, 12. Jono 16, 2. s.
10. Tada daugel *pasipiktįs ir kits kitą
išduos ir ne apkęs kits kito. * per. 11, 6.
11. Ir kelsis daug *netikrų prarakų,
ir daug išvadžios. * per. 7, 15.
12. Ir *kadangi neteisybė viršų gaus,
meilė tuluose išauš. * 2 Tim. 3, 1.
13. Bet kas *ištrivos iki galo, tas
bus išganytas. * per. 10, 22.
14. Ir šita Evangėlia apie karalystę
apsakyta bus *per visą svietą, ant
liudymo visiems žmonėms; ir tada
ateis galas. * Rym. 10, 18.
15. Ir kada jau *išvysite išpustijimo
biaurybę, †apsakytą prarako Dan-
giėlo, stovinčią ant šventos vietos;
(tai skaitąsis ant to te daboja!)
* Mark. 13, 14. Luk. 21, 20. † Dan. 9, 26. 27.

16. Tada te bėga ant kalnų, kas Žydų žemėje butų.
17. Ir jei kas *ant stogo butų, tas te ne nukopa, ką išimti iš savo namų; * Mark. 13, 15. 16.
18. Ir jei kas ant lauko butų, tas te ne grįšta atgalios, savo rubus imtis.
19. Bet bėda nėščioms ir žindančioms tuo čėsu.
20. Bet melskite, kad jums ne tektų bėgti žiemoje arba *sabatoje. * 2 Maiž. 16, 29.
21. Nės *tada bus didis vargas, kokio nei bute ne buvo iš svieto pradžios iki šioliai, ir nei potam ne bus. * Mark. 13, 19.
22. Ir jei ne pastotų patrumpintos šios dienos, tai ne pastotų nei vienas žmogus išganytas, bet dėl išrinktųjų bus patrumpintos tos dienos.
23. *Jei tada jums kas tartų: štai, čia yra Kristus, arba tenai, tai ne vierykite. * Mark. 13, 21. Luk. 17, 23. per. 21, 8.
24. Nėsa *kelsis netikri Kristus ir netikri prarakai, ir darys didžius ženklus ir stebuklus, aža išvadžiotų, (jei galima,) ir išrinktuosius. * Mark. 13, 22.
25. Štai, aš jums tai pirma sakiau.
26. Todėlei, jei jie jums tartų: štai, jis yra pusčioje, ne nueikite tenai! štai, jis yra kamaroje, tai *ne vierykite. * 5 Maiž. 13, 1. s.
27. Nėsa lygiai kaip žaibas išeiti nuo užtekėjimo, ir šviečia iki nusileidimo, toks ir bus atėjimas žmogaus sunaus.
28. *Bet kur maita, ten ir ereliai susilek. * Jobo 39, 30. Abak. 1, 8. Luk. 17, 37.
29. Bet tuojaus po to vargo *saulė ir mėnuo savo šviesybę pames, ir žvaigždės nuo dangaus puls, ir dangaus tvirtybės judįsis. * Jėz. 13, 10. s.
30. Ir tada pasirodys ženklas žmogaus sunaus ant dangaus. Ir tada raudos visos giminės ant žemės, ir išvys ateinantį žmogaus sunų debesyse dangaus su dide stiprybe ir šlove.
31. Ir jis siųs savo angielus *su šaukiančia truba, ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus krašto iki antro. * 1 Kor. 15, 52. 1 Tes. 4, 16.
32. *Nuo pygos medžio mokįkitės prilyginimą; jo šakoms jau sprogstant ir lapeliams atsirandant, numanote, vasarą artinantis. * Mark. 13, 28. Luk. 21, 29.
33. Taip ir jus, tai vislab matydami, žinokite, *tai arti už durų esant. * Jok. 5, 9.
34. Iš tiesos sakau jums: ne sugaiš ta giminė, iki tam visam nusiduodant. * Luk. 21, 32.
35. *Dangus ir žemė sugaiš, bet mano žodžiai ne sugaiš. * Mark. 13, 31. Luk. 21, 33.
36. *Bet tos dienos ir adynos ne žino nieks, nei angielai danguje, bet tiktai mano Tėvas. * Mark. 13, 32.
37. Bet *lygiai kaip dienose Noako buvo, taip ir bus atėjimas žmogaus sunaus. * 1 Maiž. 7, 7. Luk. 17, 26. 27. 1 Petr. 3, 20.
38. Nės kaipo jie buvo dienose pirm griektvanio: jie valgė, jie gėrė, jie moteris vedė, ir ištekėjo, iki tos dienos, kurioje įėjo Noakas į laivą;
39. Ir nieko ne atbojo, iki griektvaniui ateinant ir juos visus pagaunant: taipo ir bus atėjimas žmogaus sunaus.
40. Tada *du bus ant lauko; vienas bus priimtas, o antrasis paliktas. * Luk. 17, 35. 36.
41. Dvi maltuvėje mals ant girnų; viena bus priimta, o antroji palikta.
42. Todėl budėkite, nės *ne žinote, kurioje adynoje ateis jųsų Viešpats. * Mark. 13, 33. 35.
43. Bet tai žinokite: *kad namų gaspadorius žinotų, kurią adyną vagis ateisiąs, tai jis mielai budėtų, ir ne duotų jam į savo namus įsiverštis. * 1 Tes. 5, 2.
44. Todėl ir jus bukite gatavi; nėsa žmogaus sunus ateis adynoje netikimoje.
45. Bet kursai yra *viernas ir išmintingas bernas, kurį jo ponas statęs ant savo šeimynos, kad jai tikru čėsu valgį duotų? * per. 25, 21. Luk. 12, 42. Ebr. 3, 5.
46. Išganytas tas bernas, kurį jo ponas ateidamas taipo darantį randa.
47. Iš tiesos sakau jums: *jis dės jį ant visų savo lobių. * per. 25, 21. 23.
48. Bet jei ans piktasis tarnas tartų savo širdyje: mano ponas dar ne veik pareis;
49. Ir pagauna savo draugus mušti, valgo ir geria su girtaisiais;
50. Tai ateis to berno ponas dienoje nelaukiamoje ir adynoje netikimoje;
51. Ir jį sutruškinęs algą jam duos su veidmainiais. *Ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. * per. 8, 12. per. 13, 42.

Perskyrimas 25.

Apie dešimt mergų, pavierytuosius šimtus pinįgų, ir apie sudnąją dieną.

Tada prilygs dangaus karalystė dešimt mergoms, kurios ėmusios savo liampas, ėjo priešais jaunikiui.
2. Bet penkios iš jų buvo paikos, ir penkios išmintingos.
3. Paikosios ėmėsi savo liampas, bet ne ėmės aliejaus drauge.
4. Bet išmintingosios ėmės aliejaus į savo rykus, su savo liampomis.
5. Bet jaunikiui užtrunkant, *visos susnudusios užmigo. * Jok. 3, 2.
6. Ir nakties viduryje šauksmas stojosi: štai, jaunikis ateiti, eikite jam priešais.
7. Tai *atsikėlusios visos šitos mergos pritaisė savo liampas. * Luk. 12, 36.
8. Bet paikosios tarė išmintingomsioms: duokite mums nuo savo aliejaus, nėsa musų liampos gesta.
9. Tai atsakydamos išmintingosios tarė: ne taip, kad potam ne kaip jus, taip ir mes pristoktumbime, bet nuėjusios pas pardavėjus, pačios sau nusipirkite.
10. Ir joms nuėjus pirktis, atėjo jaunikis, ir tos, kurios gatavos buvo, *įėjo su juomi ant svodbos, ir durys tapė užrakintos. * Apr. 19, 7.
11. Bet paskiaus atėjo ir kitos mergos, *sakydamos: pone, pone, ben ir mums atverk. * Luk. 13, 25. s.
12. Bet jis atsakydamas tarė: iš tiesos sakau jums: *ne pažįstu jųsų. * per. 7, 23. Ps. 1, 6.
13. Todėl *budėkite, nėsa ne žinote nei dienos nei adynos, kurioj e ateis žmogaus sunus. * per. 24, 42. Mark. 13, 33. s. Luk. 21, 36.
14. Lygiai kaipo *žmogus šalin iškeliaudamas savo tarnus susivadino ir jiems savo lobjus išdalijo; * Luk. 19, 12. s.
15. Ir vienam davė penkis šimtus pinįgų, antramjam du šimtu, trečiamjam vieną šimtą, kožnam pagal jo pagalėjimą; ir tuojaus iškeliavo.
16. Tai nuėjęs tas, kurs penkis šimtus buvo gavęs, tais vertėsi, ir kitus penkis šimtus pelnė.
17. Taipojau ir tas, kurs du šimtu buvo gavęs, pelnė kitu du.
18. Bet tas, kurs vieną šimtą buvo gavęs, nuėjęs iškasė duobę žemėje, ir paslėpė savo pono pinįgus.

19. Po ilgo čėso sugrįžęs ponas tų tarnų, rokundą su jais laikė.
20. Tai atėjo tas, kurs penkis šimtus buvo gavęs, ir padėjo jam antrus penkis šimtus, tarydamas: pone, penkis šimtus tu man davei, štai, kitus penkis šimtus tais nupelniau.
21. Tai jam tarė jo ponas: ak gerai, tu gerasis ir viernasis tarne, tu ant mažo buvai viernas: aš tavę ant daugio statysu; įeik į savo pono linksmybę.
22. Tai priėjo ir tas, kurs du šimtu gavęs buvo, ir tarė: pone, tu man du šimtu davei, štai, aš taisiais kitu du šimtu nupelniau.
23. Jo ponas tarė jam: *ak gerai, tu gerasis ir viernasis tarne, tu ant mažo buvai viernas, aš tavę ant daugio statysu; įeik į savo pono linksmybę. * perkš. 21.
24. Tai priėjo ir tas, kurs vieną šimtą buvo gavęs, ir tarė: pone, žinojau, tavę smarkų žmogų esantį; tu piauji, kur ne sėjęs, ir renki, kur nebarstęs;
25. Taigi pasibijojęs nuėjau, ir paslėpiau tavo šimtą po žeme; štai, imk kas tavo.
26. Bet jo ponas atsakydamas tarė jam: *tu piktasis tarne ir tinginy! jei žinojai, manę piaujantį, kur ne sėjau, ir renkantį, kur ne barsčiau, * per. 18, 32.
27. Tai butumbei mano pinįgus turėjęs pinįgmainiams duoti, o aš sugrįžęs, bučiau savąją su nuomais atsiėmęs.
28. Todėl atimkite tam tą šimtą, ir duokite dešimt šimtų turinčiamjam.
29. Nėsa *turinčiamjam bus duota, ir apsčiai turės; bet neturinčiamjam ir tai, ką tur, bus atimta. * per. 13, 12. Mark. 4, 25. Luk. 8, 18.
30. Ir nenaudėlį tarną *įmeskite į tolimjausią tamsybę; ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. * per. 8, 12. p. 24, 51 s.
31. Bet kad *ateis žmogaus sunus savo šlovėje, ir visi šventieji angielai su juomi, tai jis sėdės ant krasės savo šlovės; * per. 16, 27. 1 Tes. 4. 16.
32. Ir *visos žmonių giminės bus surinktos po jo akių. Ir jisai skirs juos nuo kits kito, lygiai kaip kerdžius avis nuog ožių skiria. * Rym. 14. 10.
33. Ir *avis po savo dešinės statys, bet ožius po kairės. * Ezėk. 34, 17.

34. Tai sakys karalius tiems po savo dešinės: eikšte šen, jus peržegnotieji mano Tėvo, apturėkite karalystę, kuri jums pagatavyta nuog svieto pradžios.
35. *Nės aš buvau išalkęs, o jus manę valgydinote. Aš buvau ištroškęs, o jus manę girdėte. Aš svečiu buvau, o jus manę priėmėte.
*Jėz. 58, 7. Ezėk. 18, 7. Tob. 4, 17.
36. Aš nuogas buvau, o jus manę aprėdėte. Aš sirgau, o jus manę atlankėte. Aš apkaltas (sugautas) buvau, o jus manęsp atėjote.
37. Tai jamui teisieji atsakys, tardami: Viešpatie, kuočės tavę regėjome išalkusį, ir tavę valgydinome? arba trokštantį, ir tavę girdėme?
38. Kada regėjome tavę svečią, ir priėmėme? arba nuogą, ir tavę aprėdėme?
39. Kada tavę regėjome sergantį, arba apkaltą, ir pas tavę atėjome?
40. Ir karalius atsakydamas tars jiems: iš tiesos, aš sakau jums: *ką vienam padarėte tų mano mažiausiųjų brolių, tai man padarėte.
*per. 10, 42. Pam. 3, 19. 17. Ebr. 6, 10. s.
41. Tai jisai ir sakys tiems po kairės: *eikit šalin nuog manęs, jus prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri pagatavyta velniui ir jo angielams.
*per. 7, 23. Luk. 13, 27. Ps. 6, 9. Apr. 20, 10. 15.
42. Aš buvau išalkęs, o jus manę ne valgydinote. Aš buvau ištroškęs, o jus manę ne girdėte.
43. Aš svečiu buvau, o jus manę ne priėmėte. Aš nuogas buvau, o jus manę ne aprėdėte. Aš sirgau ir apkaltas buvau, o jus manę ne atlankėte.
44. Tai ir jie atsakys tarydami: Viešpatie, kada tavę regėjome išalkusį, arba trokštantį, arba svečią, arba apkaltą, ir tau ne pašlužijome.
45. Tai jis jiems atsakys, tarydamas: iš tiesos, sakau jums, ką ne padarėte vienam šių mažiausiųjų, tai ir man ne padarėte.
46. Ir *jie nueis į amžinąją muką, bet teisieji į amžinąją gyvatą. *Jono 5, 29.

Perskyrimas 26.

Kristus mostytas, su smerčiu karauja, po šventos večerės įstatymo išduotas, ir į vyriausiųjų kunįgų provą nuvestas.

Ir nusidavė, kaip Jėzus tas visas kalbas pabaigė, tarė jis savo mokįtiniams:
2. Žinote, po dviejų dienų velykas busiant, ir žmogaus sunus paduotas bus kryžiavojimui.
3. Tai *susirinko vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji ir vyresnieji žmonių į paločių vyriausiojo kunįgo, Kaipošiumi vardu, *Jono 11, 47.
4. Sudumdami, kaip Jėzų kytriai sugavę nužavintų.
5. Bet jie tarė: *minau ne šventėje, kad maištas ne rastųs tarp žmonių.
*per. 27, 15.
6. Ir Jėzui esant *Betanioje, namuose Simeono, raupsuotojo, *Mark. 14, 3. s.
7. Priėjo jį *moteriškė, turėdama stiklą labai brangaus vandens, ir tą užliejo ant jo galvos, jam už stalo sėdint. *Jono 12, 3.
8. Tai jo pasiuntiniai išvydę pykterėjo, tarydami: kam dera tas pustijimas?
9. Šis vanduo butų galėjęs brangiai parduotas ir ubagams duotas buti.
10. Tai Jėzus supratęs tarė jiems: kodėl raudinate tą moteriškę? ji tikrai gerai man padarė.
11. Jus *visados ubagų turite pas savę, bet manę ne turite visados.
*5 Maiž. 15, 11. Mark. 14, 7. Jono 12, 8.
12. Juk ji tą vandenį yra užliejusi ant mano kuno, kad tuomi parodytų, manę laidotą busiantį.
13. Iš tiesos, aš sakau jums: kur sakoma bus šita evangėlija po visą svietą, čia ir sakoma bus ant jos paminklo, ką ji dariusi.
14. Tai nuėjęs iš anų *dvylika vienas, vardu Judošius Iškariotas, pas vyriausiuosius kunįgus, *Mark. 14, 10.
15. Tarė jiems: ką man duosite, aš jį jums išduosu? ir jie jam siulė *trisdešimt sidabrininkų. *Sak. 11, 12.
16. Ir iš to jis tykojo, kaip jį išduotų.
17. Bet pirmoje dienoje neraugintos duonos *priėjo mokįtiniai Jėzų, tarydami jam: kur nori, kad tau pagatavotumbime valgyti velykų avinėlį?
*Mark. 14, 12. Luk. 22, 7. 8.
18. Jis tarė: eikite į miestą Jėruzalę pas vieną, ir jam sakykite: mokįtojis tau sakydina: mano čėsas jau atėjo, aš pas tavę velykas švęsu su savo mokįtiniais.
19. Ir mokįtiniai darė, kaip Jėzaus įsakyti, ir pagatavijo velykų avinėlį.
20. Ir *ant vakaro sėdosi jis už stalo su dvylika. *Mark. 14, 17. 18. Luk. 22, 14.

21. Ir jiems be valgant tarė jis: *iš
tiesos sakau jums, vienas jųsų išduos
manę. *Jono 13, 21.
22. Ir jie labai nusismutniję pradėjo
kožnas viens iš jų jo klausti: Vieš-
patie, argu aš esmi?
23. Jis atsakydamas tarė: *lygiai su
manimi ranka į bliudą dažąs manę
išduos. *Mark. 14, 20.
24. Žmogaus sunus tiesa nueiti, kai-
po apie jį parašyta; bet bėda tam
žmogui, per kurį žmogaus sunus iš-
duotas bus. Geriaus butų tam žmo-
gui niekados ne gimus.
25. Tai atsakydamas Judošius, kurs
jį išdavė, tarė: argi aš esmi, mokį-
tojau? jisai jam atsakė: tu sakai.
26. Bet jiems bevalgant *ėmė Jė-
zus duoną, dėkavojęs laužė ir davė
tą pasiuntiniams savo, sakydamas:
imkit, valgykit, tai esti mano kunas.
*Mark. 14, 22. Luk. 22, 19. 1 Kor. 11, 23.
27. Ir ėmęs kyliką, ir padėkavojęs
davė jiems tą, tarydamas: gerkite iš
to visi;
28. Tai yra mano kraujas naujojo
testamento, kurs praliejamas yra už
daugel ant griekų atleidimo.
29. Aš sakau jums: *aš ne gersu
iš šio čėso šito vaisiaus vynmedžio,
iki anos dienos, kad tą su jumis naują
gersu karalystėje savo Tėvo. *Mark. 14, 25.
30. Ir *pagiedoję liaupsės giesmę,
išėjo jie pas alyvų kalną. *Mark. 14, 26. s.
31. Tai tarė jiems Jėzus: *jus visi
šią naktį manimi pasipiktįsite. Nėsa
parašyta yra: †aš ištiksu ganytoją, ir
kaimenės avys išsisklaidys.
*Mark. 14, 27. s. † Sak. 13, 7.
32. Bet prisikėlęs iš numirusių eisu
pirm jųsų į Galilėos žemę.
33. Bet Petras atsakydamas tarė jam:
norint visi pasipiktintų tavimi, aš ta-
čiau niekados ne pasipiktįsu.
34. Jėzus tarė jam: iš tiesos sakau
tau: *šioje naktyje, gaidžiui dar ne
pragydus, tris kartus užsigįsi manęs.
*Mark. 14, 30. Luk. 22, 34. Jono 13, 38.
35. Petras tarė jam: o kad ir mirti
man su tavimi tektų, tai ne užsigįsu
tavęs. Taipo sakė ir visi mokįtiniai.
36. Tai atėjo Jėzus su jais *pas
dvarą, Getsėmanė vadinamą, ir tarė
savo mokįtiniams: †pasisėskite čia,
iki ten nuėjęs pasimelsu.
*Mark. 14, 32. Luk. 22, 39. Jono 18, 1. † 1 Maiž. 22, 5.
37. Ir drauge ėmęs Petrą ir abudu
sunu Zebedėjaus, pradėjo smutnytis
ir sielvartauti.
38. Tai Jėzus tarė jiems: *mano du-
šia smutna yra iki smerties; čia pa-
silikite ir budėkite su manimi.
*Mark. 14, 34.
39. Ir *maž pažygėjęs parpuolė ant
savo veido melsdamasi bei sakyda-
mas: mans Tėve, jei gal buti, te ap-
lenkia manę tas kylikas, tačiau ne
kaip aš, bet kaip tu nori. *Luk. 22, 41.
40. Ir atėjęs pas savo mokįtinius,
rado juos be miegančius, ir tarė
Petrui: argi ben ne galite nei vieną
adyną su manimi budėti?
41. Budėkite ir *melskitės, kad ne
įpultumbite į pagundymą. Dvasė tie-
sa noringa, bet kunas yra silpnas.
*Mark. 14, 38.
42. Vėl antrą kartą nuėjęs meldėsi
jis tarydamas: mans Tėve, jeigi ne
gal manę aplenkti tas kylikas, net aš
tą gerčiau, tai te nusiduod tavo valė.
43. Ir atėjęs juos vėl rado be mie-
gančius, ir jų akys pilnos buvo miego.
44. Ir palikęs juos vėl nuėjo ir tre-
čią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais.
45. Tai atėjęs pas savo mokįtinius,
tarė jiems: *ak, ar dabar miegosite
ir ilsėsitės? Štai, adyna atėjo, kad
žmogaus sunus bus paduotas į grie-
kininkų rankas. *Mark. 14, 41.
46. Kelkitės, eikime; štai, pašalyje
yra mano išdavėjas.
47. Ir jam dar bekalbant, štai *Ju-
došius, viens iš dvylika, atėjo, ir su
juomi didis pulkas žmonių su kar-
dais ir su kartimis, nuo vyriausiųjų
kunįgų ir vyresniųjų žmonių.
*Mark. 14, 43. Luk. 22, 47.
48. Ir išdavėjas buvo jiems ženklą
davęs, sakydamas: kurį aš pabu-
čiuosu, tas tikrasis, tą sugaukit.
49. Ir tuojau priėjęs Jėzų, tarė: svei-
kas mokįtojau, ir *jį pabučiavo.
*2 Zom. 20, 9.
50. Bet Jėzus jam tarė: prieteliau,
ant ko čia atėjai? tai jie priėję, ran-
komis nutvėrė Jėzų, ir jį sugavo.
51. Ir štai, viens iš tų, kurie su Jė-
zumi buvo, ištiesęs ranką, *ištraukė
savo kardą, ir ištikdamas vyriausiojo
kunįgo tarną, nukirto jam vieną ausį.
*Mark. 14, 47. Luk. 22, 50. Jono 18, 10.
52. Tai Jėzus tarė jam: įkišk kardą

į savo vietą; nės kursai kardą ima, tas kardu prapuls.
53. Bės misliji, manę ne galint savo tėvo melsti, kad man atsiųstų *daugiaus, ne kaip dvylika Lėgionų angielų? *Dang. 7, 10,
54. Bet kaipo raštas išsipildytų? tur taipo buti. *Ps. 22, 7.
55. Tą adyną kalbėjo Jėzus pulkui: jus išėjote, kaip ant razbaininko, su kardais ir su kartimis sugauti manę. Juk aš kasdien sėdėjau pas jus mokįdamas bažnyčioje, o jus manę ne gaudėte.
56. Bet tai nusidavė, kad išsipildytų raštai prarakų. Tai visi *mokįtiniai jį palikę pabėgo. *perkš. 31.
57. Bet kurie Jėzų sugavę buvo, *nuvedė jį pas vyriausiąjį kunįgą Kaipošių, kur susirinkę buvo raštemokįtieji ir vyresnieji. *Jono 18, 13. s.
58. Bet Petras jį iš tolo sekė iki paločiaus vyriausiojo kunįgo, ir įėjęs į vidų sėdosi pas tarnus, matyti norėdamas, kas iš to busią.
59. Bet vyriausieji kunįgai ir vyresnieji ir visi rotponiai jėškojo neteisaus liudymo prieš Jėzų, kad jį nužavintų.
60. Ale nei jokio ne rado. Ir norint daugel neteisių liudininkų priėjo, tačiau nei jokio ne rado. Paskiaus du neteisiu liudininku priėjusiu,
61. Tarė: jis kalbėjo: *aš galiu Dievo bažnyčią suardyti, ir į tris dienas tą vėl pakurti. *Jono 2, 19. 21. s.
62. Ir vyriausiasis kunįgas pasikėlęs tarė jam: argi nieko ne atsakai ant to, ką tie liudija prieš tavę?
63. Bet Jėzus tylėjo. Ir vyriausiasis kunįgas atsakydamas tarė jam: *aš prisakau tau prie gyvojo Dievo, kad mums pasakytumbei, bau tu esi Kristus, Dievo sunus? *1 Kar. 22, 16.
64. Jėzus tarė jam: tu sakai. Tačiau aš sakau jums: iš šio čėso regėsite žmogaus sunų *po dešinės stiprybės sėdintį ir ant debesų dangaus ateinantį. *per. 16, 27. Mark. 14, 62. Ps. 110, 1.
65. Tai sudraskė vyriausiasis kunįgas savo rubus ir tarė: jis Dievą bluznijo; kokio liudijimo toliaus be privalome? štai, dabar girdėjote jo Dievo bluznijimą.
66. Kas jums regisi? jie atsakydami tarė: jis smerties kaltas. *Jėr. 26, 11.
67. Tai jie *spiaudė į jo veidą ir mušė jį kumsčiomis. Bet kiti ištiko jį į veidą, *Jėz. 50, 6.
68. Ir tarė: prarakauk mums, Kristau, kas tavę mušė?
69. Bet Petras lauke *sėdėjo pryangėje paločiaus, ir priėjusi jį viena merga tarė: ogi ir tu buvai su tuo Jėzumi iš Galilėos.
*Mark. 14, 66. Luk. 22, 56. Jono 18, 16. s.
70. Bet jis po akių visų užsigynė, tarydamas: aš ne žinau, ką tu kalbi.
71. Bet jam pro angą laukan išeinant, kita merga, jį išvydusi, tarė čia esantiemsiems: ir tas buvo su tuo Jėzumi iš Nazaret.
72. Ir jis antrą kartą užsigynė pasibažydamas, ir tarė: aš ne pažįstu to žmogaus.
73. Ir po mažos valandos priėjo čia stovintieji, sakydami Petrui: iš tiesos, ir tu esi viens tų, nės ant tavo kalbos tai numanome.
74. Tai jis *pagavo keiktis ir bažytis: aš to žmogaus ne pažįstu. Ir tuojaus gaidys pragydo. *Mark. 14, 71.
75. Tai atsiminė Petras Jėzaus žodžių, kada jam kalbėjo: *gaidžiui dar ne pragydus, tris kartus manęs užsigįsi. Ir laukan išėjęs nusiverkė graudžiai. *perkš. 34.

Perskyrimas 27.

Kristaus kentėjimas vyriausiųjų provoje, nukryžiavojimas, smertis, stebuklais apgedėtas, ir palaidojimas.

Bet *ryto metą visi vyriausieji kunįgai ir vyresnieji žmonių sudumė ant Jėzaus, kad jį nužavintų.
*Mark. 15, 1. Luk. 22, 66. Jon. 18, 28.
2. Ir surišę jį nuvedė ir padavė Panskui Pilotui, Žydų žemės valdonui.
3. Regėdamas tai Judošius, kurs jį išdavęs buvo, jį smerčiop atsudytą esant, gailėjos ir sugrąžino anus trisdešimts sidabrininkus vyriausiemsiems kunįgams ir vyresniemsiems,
4. Sakydamas: susigriešijau išduodamas nekaltą kraują.
5. Jie tarė: kas mums tai rup? tu žinokis. Ir *jis į bažnyčią sidabrininkus įmetęs atstojo, ir nuėjęs pats pasikorė. *Nus. Ap. 1, 18.
6. Bet vyriausieji kunįgai ėmė sidabrininkus ir tarė: ne valė tuos dėti

į bažnyčios skrynę, nėsa tai kraujo pinįgai.
7. Bet jie susikalbėję *pirko už tus puodžiaus dirvą kapinėms, ateivius palaidoti. * Nus. Ap. 1, 19.
8. Todėl ta dirva praminta yra kraujo dirva iki šios dienos.
9. Tai išsipildė, kas pasakyta *praroko Jėremiošiaus, taip kalbančio: jie ėmė trisdešimtis sidabrininkų, kuriais užmokėtas buvo parduotasis, kurį jie pirko iš vaikų Izraėlio, * Jėr. 32, 6. s. Sak. 11, 12. 13.
10. Ir tus davė už puodžiaus dirvą, kaip man Viešpats prisakė.
11. Bet Jėzus stovėjo po akių žemės valdono; ir žemės valdonas klausė jo, tarydamas: *ar tu esi Żydų karalius? bet Jėzus jam tarė: tu sakai. * Mark. 15, 2.
12. Ir apskundžiamas vyriausiųjų kunįgų ir vyresniųjų nieko ne atsakė.
13. Tai Pilotas jam tarė: ar ne girdi, kaip sunkiai jie tavę apskundžia?
14. Ir jis jam nei ant vieno žodžio ne atsakė, aža ir žemės valdonas didei nusidyvijo.
15. Bet *ant švenčių papratęs buvo tas žemės valdonas, žmonėms išleisti vieną kalinių, kurio jie norėjo. * Mark. 15, 6.
16. Bet tuočės jis turėjo vieną ypačiai kaltą kalinį, Barabošiumi vardu.
17. Ir susirinkus aniems, tarė jiems Pilotas: katrą norite, kad aš jums išleisčiau? Barabošių arba Jėzų, kurį sako, Kristų esant?
18. Nėsa jis gerai žinojo, kad jį iš pavydo buvo išdavę.
19. Ir jam sėdint ant sudo krasės, atsiuntė jo pati pas jį, ir jam sakydino: ne turėk nieko darbo su tuom teisiuoju; aš šiandien daugel per sapną dėl jo kentėjau.
20. Bet vyriausieji kunįgai ir vyresnieji perkalbėjo žmones, kad *Barabošiaus prašytų ir Jėzų nužavintų. * Mark. 15, 11. Luk. 23, 18. Jono 18, 40.
21. Tai atsakė žemės valdonas, tarydamas jiems: katro norite iš tų dviejų, kad jį jums išleisčiau? jie atsakė: Barabošiaus.
22. Pilotas tarė jiems: kągi darysu su Jėzumi, kurį sako esantį Kristų? jie visi sakė: nukryžiavodink jį.
23. Valdonas tarė: *kągi jis pikto padaręs? bet anie juo daugiaus šaukė tarydami: nukryžiavodink jį. * Mark. 13, 14.
24. Tai matydamas Pilotas, nieko ne padarąs, bet juo didesnį tranksmą randantis, ėmęs vandens, *mazgojos rankas po akių žmonių, tarydamas: aš nekaltas esmi kraujo to teisiojo; jus žinokitės. * 5 Maiž. 21, 6.
25. Tai visi žmonės atsakydami tarė: jo kraujas testov ant musų ir ant musų vaikų.
26. Tai jis *išleido jiems Barabošių, bet Jėzų nuplakdinęs padavė, kad butų nukryžiavotas. * Mark. 15, 15.
27. Tai *žemės valdono kareiviai Jėzų drauge vedėsi į sudo butą, ir surinko ant jo visą pulką. * Mark. 15, 16.
28. Ir nurėdę jį, apsiautė jį purpuros skreiste.
29. Ir nupynę erškėčių vainiką, uždėjo tą ant jo galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką, ir keliais parsiklaupę apjuokė jį, tarydami: sveiks, Żydų karaliau!
30. Ir *spiaudami į jį ėmė nendrę, ir taja jo galvą mušė. * Jėz. 50, 6.
31. Ir *kaip jie buvo jį apjuokę, nusiautė jam skreistę, ir aprėdę jį jo paties rubais, nuvedė jį, kad jį nukryžiavotų. * Mark. 15, 20.
32. Ir išeidami rado žmogų iš Cyrėnios, Simoną vardu, tą jie privertė, jo kryžių nešti.
33. Ir *atėję ant vietos, Golgata vadinamos, tai musų kalboje: lavongalvių vieta, * Mark. 15, 22. Luk. 23, 33. Jon. 19, 17.
34. *Davė jam gerti uksuosą, su tulžimi sumaišytą, ir tą paragavęs ne norėjo gerti. * Ps. 69, 22.
35. Bet kaip jį buvo nukryžiavoję, dalijosi jie jo rubus, mesdami burtą ant tų, kad išsipildytų, *kas pasakyta per praraką: „jie išsidalijo tarp savęs mano rubus ir ant mano sermėgos burtą metė.“ * Ps. 22, 19. s.
36. Ir sėdėdami ten sergėjo jį.
37. Ir viršuje jo galvos prisegė priežastį jo smerties parašytą, butent: tas yra Jėzus, Żydų karalius.
38. Nukryžiavotu taipojau su juomi buvo *du razbaininku, vienas po dešinės, kitas po kairės. * Luk. 23, 33.
39. Bet kurie pro šalį ėjo, *bluznijo jį, †kratydami savo galvas,
* Mark. 15, 29. † Ps. 22, 8.

40. Ir tarydami: tu, *kursai suardai Dievo bažnyčią, ir į tris dienas tą pabudavoji, pats gelbėk savę. Jei tu esi Dievo sunus, tai nukopk nuo kryžiaus. * Jono 2, 19. s.
41. Taipojau ir vyriausieji kunįgai jį apjuokdami su raštemokįtaisiais ir vyresniaisiais tarė:
42. Kitus jis gelbėjo, ir pats savę ne gal išsigelbėti. Jeigu jis karalius Izraėlio yra, tai dabar te nukopia nuog kryžiaus, tai jam vierysime.
43. Jis *Dievu nusitikėjo, tas jį dabar te išgelbti, jeigu nor! Nės jis sakęs: aš esmi Dievo sunus.
* Ps. 22, 9. Išm. 2, 18.
44. Taipojau jį *apjuokė ir razbaininku du, su juomi nukryžiavotu du.
* Luk. 23, 39.
45. Ir nuo šeštos adynos radosi tamsybė po visa žemę iki devintos adynos.
46. Ir apie devintąją adyną Jėzus šaukė didžiu balsu, tarydamas: *Eli, Eli, lama azabtani! tai yra: mans Dieve, mans Dieve, kodėl manę prastojai? * Ps. 22, 2. s.
47. Bet keli čia stovėdami, tai išgirdę, sakė: tas Eliošiaus šaukia.
48. Ir tuojaus vienas iš jų bėgęs ėmė kempinę, ir uksuosu tą pripildė, ir užmovęs ant nendrės jam gerti davė.
49. Bet kiti tarė: palauk, dabokime, bau ateis Eliošius jį gelbėti.
50. Bet Jėzus *vėl šaukdamas didžiu balsu, išleido dvasę. * Mark. 15, 37.
51. Ir štai, *apkaba bažnyčioje pusiau perdrisko, nuog viršaus iki apačios. * 2 Maiž. 26, 31.
52. Ir žemė padrebėjo, ir uolos skeldėjo, ir kapai atsivėrė, ir daug kunų šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi.
53. Ir jam prisikėlus išėjo iš kapų, ir atėjo į šventąjį miestą, ir daug žmonėms pasirodė.
54. Bet *kareivių vyresnysis, ir kurie prie jo buvo, Jėzų sergėdami, išvydę žemės drebėjimą, ir kas tenai nusidavė, didei nusigando, tarydami: iš tiesos, tas Dievo sunus buvo.
* Mark. 15, 39.
55. Ir daug ten buvo moterų, iš tolo žiurinčių, kurios atėjusios buvo paskui Jėzų iš Galilėos žemės, šlužydamos jamui;
56. Tarp kurių buvo Marija Madlyna, ir Marija, motyna Jokubo ir Jozės, ir motyna sunų Zebedėjaus.
57. Bet *ant vakaro atėjo bagotas žmogus iš Arimatios, vardu Juozėpas, kursai taipojau Jėzaus mokįtinis buvo. * Mark. 15, 42. 43. Luk. 23, 50.
58. Tas atėjęs pas Pilotą prašė Jėzaus lavono. Tai Pilotas liepė jam tą duoti.
59. Ir Juozėpas ėmęs lavoną, įsiautė tą į čystą drobę;
60. Ir *padėjo tą į naująjį savo kapą, į uolą kaltą; ir užritęs didį akmenį už angos kapo, atstojo. * Jėz. 53, 9.
61. Bet buvo ten Marija Madlyna, ir kita Marija, ir sėdėjo ties kapu.
62. Antroje dienoje po prisigatavijimo dienos susirinko vyriausieji kunįgai ir Parizėušiai visi pas Pilotą,
63. Tarydami: viešpatie, atsimename, kad šis išvadžiotojis gyvas dar bebudamas sakė: „Aš po trijų dienų prisikelsu."
64. Todėl liepk sergėti kapą iki trečios dienos, kad ne atėję jo mokįtiniai jį pavogtų, ir žmonėms sakytų: buk jis prisikėlęs iš numirusių! ir paskutinė klasta piktesnė butų už pirmąją.
65. Pilotas tarė jiems: tai turite sargus; eikite ir sergėkite, kaip žinote.
66. Ir jie nuėję apstatė kapą sargais, *ir užpečvietijo akmenį. * Dan. 6, 17.

Perskyrimas 28.

Kristaus prisikėlimas ir paliepimas, jo mokįtiniams duotas.

Bet po sabatos vakaro, praaušus pirmajai dienai sabatų (t. e. nedėlės), *atėjo Marija Madlyna ir antroji Marija, kapą apžvalgyti. * Mark. 16, 1. Luk. 24, 1. Jono 20, 1.
2. Ir štai, stojos didis žemės padrebėjimas. Nėsa angielas Viešpaties nužengęs nuo dangaus atėjo, ir atritęs akmenį nuo angos pasisėdo ant to.
3. Ir *jo veidas buvo kaip žaibas, ir jo rubas baltas kaip sniegas. * Mark. 16, 5.
4. Bet sargai persigandę iš baimės, pastojo lyg kaip numirę.
5. Bet angielas atsakydamas tarė moterims: *„nesibijokite, žinau, judvi jėškota Jėzaus, nukryžiavotojo.
* Mark. 16, 6. Luk. 24, 5.
6. Niera jo čia. Jis prisikėlęs, *kaip sakęs; eikšta, apžvalgykita vietą, kur Viešpats gulėjęs. * per. 12, 40.

7. Ir greitai eikita ir pasakykita tai jo mokįtiniams, jį prisikėlusį iš numirusių. Ir štai, jis pirm judviejų nueis *į Galilėos žemę, ten matysita jį. Štai, aš jumdviem tai pasakiau. *per. 26, 32.
8. Ir jiedvi *umai nuo kapo atstojo su baime ir su didžiu džiaugsmu; ir tekinos bėgo, tai jo mokįtiniams pasakyti. Ir einant jomdviem, mokįtiniams tai pranešti, *Mark. 16, 8.
9. Štai, *Jėzus su jomdviem susitiko, tarydamas: „sveikos judvi!" Ir jiedvi, jį priėjusios, jo kojas nutvėrė, ir parpuolė po jo akių. *Mark. 16, 9.
10. Tai Jėzus tarė jomdviem: „nesibijokita, *bet eikita ir pasakykita tai mano broliams, kad nueitų į Galilėos žemę, ten jie matys manę." *Jono 20, 17.
11. Bet nueinant jomdviem, štai, atėję keli sargai į miestą, apsakė vyriausiems kunįgams vislab, kas nusidavę buvo.
12. Ir jie susiėjo su vyresniaisiais, ir sudumę davė kareiviams pinįgų gana,
13. Ir tarė: sakykite: jo mokįtiniai naktyje atėję išvogė jį, mums bemiegant.
14. Ir jei tai žemės valdonas ištirtų, nutildysime mes jį, ir padarysime, kad be baimės busite.
15. Ir anie ėmę pinįgus padarė, kaipo buvo pamokinti. Ta kalba išsiplatino tarp Žydų iki šios dienos.
16. Bet *vienuolika mokįtinių nuėjo į Galilėą ant kalno, kurį Jėzus jiems paskyręs buvo. *per. 26, 32.
17. Ir išvydę jį, parpuolė jie po jo akių; bet kiti abejojo. *Luk. 24, 52.
18. Ir Jėzus juos priėjęs kalbėjo su jais, tarydamas: *Man yra duota visa macis ir danguje ir ant žėmės. *per. 11, 27 s.
19. Todėl *eikite ir †mokįkite visus žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sunaus, ir Šventosios Dvasės;
*Mark. 16, 15. †(Grykiškai stov: padarykite mokįtiniais visus žmones.)
20. Mokįdami juos laikyti vislab, ką jums liepęs esmi. Ir štai, *aš esmi su jumis kas dieną iki galo svieto. *per. 18, 20.

Evangėlia švento Markošiaus.

Perskyrimas 1.

Kristus Jono krikštijamas, velnio gundinamas, apsako Dievo žodį, pasivadina mokįtinių ir išgydo ligonių.

Šita yra pradžia Evangėlios apie Jėzų Kristų, Dievo sunų,
2. Kaipo parašyta yra prarakuose: *„štai, aš siunčiu savo angielą pirm tavęs, kursai pagatavys tavo kelią pirm tavęs." *Mal. 3, 1. s.
3. „Yra *balsas Dievo žodį sakančio pusčioje: taisykite kelią Viešpaties, lygius darykite jo takus."
*Jėz. 40, 3. Mat. 3, 3. Luk. 3, 4. Jono 1, 23.
4. Jonas buvo pusčioje, krikštijo ir *apsakė krikštą prisivertimo ant griekų atleidimo. *Mat. 3, 1. s.
5. Ir išėjo pas jį visa Žydų žemė, ir tie iš Jėruzalės, ir visi jo krikštydinos Jordane, išsipažindami savo griekus.
6. Bet Jonas *aprėdytas buvo verbludų plaukais, ir šikšnos diržu aplink savo strėnas, †ir valgė žogus bei laukinį medų; *Mat. 3, 4. †3 Maiž. 11, 22.
7. Ir kozonį sakė, tarydamas: ateiti vienas paskui manę, tas drutesnis už manę, kurio ne esmi vertas, kad jam kloniočiaus, ir atriščiau dirželius jo kurpių. *Mat. 3, 11. Jono 1, 27.
8. Aš *krikštiju jus vandenimi; ale jisai krikštys jus šventaja Dvase.
*Mat. 3, 11. s.
9. Ir nusidavė tuo čėsu, kad Jėzus atėjo iš Galilėos, iš Nazaret, *ir krikštydinosi Jono Jordane.
*Mat. 3, 16. Luk. 3, 21. Jono 1, 32.
10. Ir tuojaus išėjęs iš vandens išvydo dangų atsiveriantį, ir Dvasę, kaip karvelį, ant jo nusileidžiančią.
11. Ir tada balsas iš dangaus stojosi: *Tu esi mano mielasis sunus, kuriuomi aš mėgstuos.
*Mat. 3, 17. Luk. 9, 35. 2 Petr. 1, 17.
12. Ir tuojaus Dvasė įvarė jį į *pusčią. *Mat. 4, 1. Luk. 4, 1.
13. Ir buvo tenai pusčioje keturisdešimtis dienų, budamas šėtono gundytas, ir buvo tarp žvėrių, ir angielai služijo jamui.
14. Bet kaip Jonas potam buvo paduotas (kalinėn), atėjo Jėzus į Galilėą, *sakydamas evangėlią apie karalystę Dievo, *Mat. 4, 17. Luk. 4, 15.
15. Ir tarė: čėsas išsipildė, ir prisi-

artino karalystė Dievo; prisiverskite, ir tikėkite evangėliai. * Gal. 4, 4.
16. Bet vaikščiodamas pas mares Galilėos, *pamatė Simoną ir Endriejų, jo brolį, savo tinklus į mares beleidžianču; nės buvo žveju. * Mat. 4, 18. s. Luk. 5, 2.
17. Ir Jėzus tarė jiemdviem: sekita manę; *padarysu judu žmonių žvejais. * Luk. 5, 10.
18. Tuojaus palikusiu savo tinklus sekė jį.
19. Ir iš čia *maž toliaus nuėjęs, pamatė Jokubą, sunų Zebedėjaus, ir Joną, jo brolį, tinklą laive lopančiu; ir tuojaus vadino juodu. * Mat. 4, 21.
20. Ir juodu, palikusiu savo tėvą Zebedėjų laive su samdininkais, sekė jį.
21. Ir ėjo į Kapernaumą, ir tuojaus sabatose įėjęs jis į mokyklą mokino.
22. Ir jie *stebėjosi jo pamokslo; nės jis mokino macniai, ir ne kaip raštemokįtieji. * Mat. 7, 28. Luk. 4, 32.
23. Ir buvo jų *mokykloje žmogus, nečystos dvasės varginamas, tas šaukė, * Luk. 4, 33.
24. Sakydamas: ak! *kągi mes su tavimi darbo turime, Jėzau iš Nazaret? tu atėjai mus išgaišinti. Žinau, kas tu esi; tu esi Dievo šventasis. * per. 5, 7.
25. Ir Jėzus jį apdraudė, sakydamas: *nutilk, ir išeik iš jo. * per. 9, 25.
26. Ir nečystoji dvasė, plėšusi jį, šaukė didžiu balsu, ir išėjo iš jo.
27. Ir nusigando visi, aža kitas kito klausinėjo tarydami: kas tai? koks tas naujas mokslas? Jis paliepia macniai nečystomsioms dvasėms, ir jos jo klauso.
28. Ir jo garsas išėjo greitai aplink į višą šalį Galilėos.
29. Ir tuojaus išėję iš mokyklos, *atėjo į namus Simono ir Endriejaus, su Jokubu ir su Jonu. * Mat. 8, 14.
30. Ir uošvė Simono gulėjo, sirgdama drugiu; ir tuojaus jam apie ją pasakė.
31. Ir jisai priėjęs prie jos, attiesė ją, ir laikė ją prie rankos, ir drugys ją tolydžiaus prastojo, ir ji šlužijo jiems.
32. Bet vakare, saulei nusileidus, *atgabeno pas jį visokius negalinčius ir velnio varginamus. * Mat. 8, 16. Luk. 4, 40.
33. Ir visas miestas susirinko pas duris.
34. Ir jis išgydė daug negalinčių, tuleropomis ligomis apsunkintų, ir išvarė daug velnių, ir *nedavė kalbėti velniams, nės jie pažino jį. * Nus. Ap. 16, 17. 18.
35. Ir rytmetyje dar ne auštant, jis kėlęsi išėjo. Ir *nuėjęs Jėzus į pustą vietą, tenai meldėsi. * Luk. 4, 32.
36. Ir Petras su esančiais pas jį, skubinosi paskui jį.
37. Ir radę jį, tarė jam: visi tavęs jėško.
38. Ir jis tarė jiems: *eikime į artimiausiuosius miestus, kad ir tenai kozonį sakyčiau; nės tam atėjau. * Luk. 4, 43.
39. Ir kozonį sakė jų mokyklose visoje Galilėoje, ir išvarė velnius.
40. Ir *atėjo pas jį raupsuotas, tas atsiklaupęs prašė jo, sakydamas: jei nori, gali manę čystyti. * Luk. 5, 12.
41. Ir Jėzus pasigailėjęs ištiesė ranką, ir pakrutinęs jį tarė: noru, buk čystytas!
42. Ir jam taip sakant, tuojaus nuo jo raupsas atstojo, ir jis pastojo čystas.
43. Ir Jėzus jį apdraudęs, tuojaus jį *pavarė nuo savęs, * per. 3, 12.
44. Ir tarė jam: dabokis, idant niekam tai ne sakytumbei, bet eik, ir pasirodyk kunįgui, ir *apieravok už savo apčystijimą, ką Maižėšius liepęs yra, jų apliudymui. * 3 Maiž. 14, 2. s.
45. Bet jis *išėjęs, pradėjo daug apie tai sakyti, ir išplatino tą nusidavimą, taipo, kad jis ne galėjo žmonėms bematant eiti į miestą, bet buvo lauke pustose vietose, ir jie atėjo pas jį iš visų kampų. * Luk. 5, 15.

Perskyrimas 2.

Apie kaulliga sergantį, Matėošiaus pavadinimą ir Kristaus atsikalbėjimą prieš Parizėušius.

Ir po kelių dienų *jis vėl parėjo į Kapernaumą, ir žmonės patyrė, jį esantį namieje. * Mat. 9, 1.
2. Ir tuojaus taip daug susiėjo, kad ne sutilpo nei lauke pas duris; ir jis sakė jiems žodį.
3. Ir atėjo pas jį keli, *tie atgabeno kaulliga sergantį, keturių nešamą. * Mat. 9, 2.
4. Ir kaip ne galėjo jį prieiti dėl žmonių, praplėšė stogą, kur jis buvo, ir tą atdengę nuleido lovą, kurioje kaulliga sergąsis gulėjo.
5. Bet Jėzus, regėdamas jų tikėjimą, tarė kaulliga sergančiamui: mano sunau, ateisti tau yra tavo griekai.

6. Bet buvo keli raštemokįtųjų; tie
čia sėdėdami dumojo savo širdyje:
7. Kaip *šisas tokį Dievo bluzniji-
mą kalbą? kas gal griekus atleisti,
kaip tikt vienas Dievas? *Mat. 9, 3.
8. Ir Jėzus *tuojaus numanė savo
dvasėje, juos taip savyje dumojant,
ir tarė jiems: ką tai dumojate savo
širdyje? *Jon. 2, 24.
9. Kas pigiaus yra, tarti kaulliga
sergančiamui: atleisti tau yra tavo
griekai, arba: kelkis, imk savo patalą,
ir vaikščiok?
10. Bet kad žinotumbite, žmogaus
Sunų turintį macį ant žemės, atleisti
griekus, tarė kaulliga sergančiamui:
11. Sakau tau: kelkis, imk savo pa-
talą, ir eik namon!
12. Ir jis tuojaus atsikėlęs ir ėmęs
savo patalą, išėjo po akių visų, taip,
kad visi nusigando, ir garbino Dievą,
sakydami: mes toktai dar niekadai ne
matėme.
13. Ir jis išėjo vėl pas mares, ir visi
žmonės atėjo pas jį, ir jis mokino juos.
14. *Ir praeidamas Jėzus pamatė
Lėvį, sunų Alpėjaus, sėdintį prie mui-
to, ir tarė jam: sek manę. Ir jis kė-
lęsi sekė jį. *Luk. 5, 27. s.
15. Ir nusidavė, Jėzui be sėdint už
stalo jo namuose, daug muitininkų
ir griekininkų susėdo už stalo su Jė-
zumi ir su jo mokįtiniais. Nės daug
tų buvo, kurie jį sekė.
16. Ir raštemokįtieji bei Parizėušiai
matydami, jį valgant su muitininkais
ir griekininkais, tarė jo mokįtiniams:
dėl ko jisai valgo ir geria su muiti-
ninkais ir griekininkais?
17. Tai Jėzus išgirdęs tarė jiems: dru-
tieji ne privalo liekoriaus, bet ligonys.
*Aš atėjau vadinti griekininkus prisi-
vertimop, o ne teisiuosius. *Mat. 9, 12. s.
18. Ir mokįtiniai Jono bei Parizėu-
šių daug pastnįkavo; ir atėję keli,
*tarė jam: kodėl mokįtiniai Jono ir
Parizėušių pastnįkauja, o tavo mo-
kįtiniai ne pastnįkauja? *Mat. 9, 14.
19. Ir Jėzus tarė jiems: kaip gal
svodbininkai pastnįkauti, jaunikiui pas
juos esant? kol jaunikis pas juos yra,
jie ne gal pastnįkauti.
20. Bet ateis tas čėsas, kad nuo jų
bus atimtas jaunikis; tai jie pastnįkaus.
21. Nieks * ne uždeda lopą naujo mi-
lo ant seno rubo; nės naujasis lopas
nuplyšta nuo senojo, ir skylė didesnė
pastoja. *Mat. 9, 16. Luk. 5, 36.
22. Ir nieks nepila šviežų vyną į se-
nus rykus, šeip šviežusis vynas iš-
plaišina rykus, ir vynas išteka, ir ry-
kai pagenda; bet šviežų vyną į nau-
jus rykus reikia pilti.
23. Ir *nusidavė, jam einant saba-
toje per javus, pradėjo jo mokįtiniai
be eidami †varpas traukyti.
*Luk. 6, 1. s. †5 Maiž. 23, 25.
24. Ir Parizėušiai tarė jam: štai, da-
bok, ką daro tavo mokįtiniai saba-
toje, kas ne vale?
25. Ir jis tarė jiems: argi niekados
ne skaitėte, ką Dovidas darė, kaip jis
pristoko ir išalkęs buvo, su esančiai-
siais pas jį?
26. Kaip jis *ėjo į Dievo namus
čėse Abjataro, vyriausiojo kunįgo, ir
valgė šventasias duonas, kurias †nie-
kam ne derėjo valgyti, kaip tikt kunį-
gams, o jis davė ir tiems, pas jį esan-
tiems. *1 Zom. 21, 6. †2 Maiž. 29, 32. 33. 3 Maiž. 24, 9.
27. Ir jis sakė jiems: *sabata dėl
žmogaus leista, o ne žmogus dėl sa-
batos. *5 Maiž. 5, 14.
28. Taigi *žmogaus Sunus ir saba-
tos Viešpats yra. *Luk. 6, 5.

Perskyrimas 3.

Apie padžiuvusiąją ranką, Kristaus bėgimą, Apaštalų išrinkimą, raštemokįtųjų bluznijimą, Dievo prietelius.

Ir jis vėl ėjo į mokyklą. Ir buvo čia
*žmogus, turįs padžiuvusią ranką.
*Mat. 12, 9. 10. Luk. 6, 6.
2. Ir jie tykojo jo, bau jis jį sabatoje
gydysiąs, kad priežastį ant jo gautų.
3. Ir tarė žmogui, turinčiam padžiu-
vusiąją ranką: čia stokis.
4. Ir tarė jiems: ar reikia sabatoje
gero daryti, ar pikto? ar gyvastį iš-
laikyti, ar nužavinti? bet jie tylėjo.
5. Ir paeiliumi ant jų pažiurėjo su-
pykęs, ir smutnijosi dėlei jų širdies
kietumo, ir sakė tam žmogui: ištiesk
savo ranką. Ir jis ištiesė ją; *ir jo
ranka jam sveika pastojo, kaip ir kita.
*1 Kar. 13, 6.
6. Ir *Parizėušiai išėję tuojaus su-
dumė su Erodo tarnais prieš jį, kaip
jį nužavintų. *Mat. 12, 14.
7. Bet *Jėzus su savo mokįtiniais
šalin ėjo pas mares, ir daug žmonių
jį sekė iš Galilėos ir iš Żydų žemės,
*Jono 6, 1.

8. Ir iš Jėruzalės, ir iš Idumėos, ir iš anos šalies Jordano, ir tų, kurie gyvena aplink Tyrų ir Sidoną, didė daugybė girdinčiųjų jo darbus, atėjo pas jį.
9. Ir jis sakė savo mokįtiniams, kad laivelį jam laikytų gatavą dėl žmonių, jeib jį ne spaustų.
10. Nės jis daug jų gydė, taip, aža pulte ant jo puolė visi vargintieji, kad jį pakrutintų.
11. Ir dvasės nečystos, jį pamačiusios, atsiklaupė ir šaukė, sakydamos: *tu esi Dievo Sunus. * Luk. 4, 41.
12. Ir jis jas aštriai apdraudė, idant jį ne apreikštu.
13. Ir jis užėjęs ant kalno, vadino pas savę, kurius norėjo, ir tie atėjo pas jį.
14. Ir jis *įstatė anus dvylika, kad su juomi butų, ir kad jis juos išsiųstų, apsakyti Dievo žodį; * Mat. 10, 1. Luk. 6, 13.
15. Ir kad turėtų macį, išgydyti ligas ir velnius išvaryti.
16. Ir *davė Simonui vardą Petro; * Mat. 10, 2. s.
17. Ir Jokuba, sunų Zebedėjaus, ir Joną, brolį Jokubo; ir davė jiemdviem vardą *Bneargem, tai musų žodžiu, perkuno vaikai. * Ps. 29, 3. Ps. 68, 34.
18. Ir Endriejų, ir Pilipą, ir Baltramiejų, ir Matėošių, ir Tamošių, ir Jokubą, sunų Alpėjaus, ir Tadėušą, ir Simoną Kananytą,
19. Ir Judošių Iškariotą, kursai jį išdavė.
20. Ir jiems parėjus namon, vėl žmonės susirinko, taip, *kad nei vietos ne turėjo valgyti. * per. 6, 31.
21. Ir kaip tai girdėjo aplink jį esantieji, išėjo jie, jį laikyti; nės jie tarė: jis iš umo išeis.
22. Bet raštemokįtieji, kurie buvo atėję iš Jėruzalės, sakė: *jis tur Beėlzėbubą, ir per vyriausiąjį velnių jis išvaro velnius. * Mat. 9, 34. per. 12, 24. Luk. 11, 15.
23. Ir jis suvadinęs juos kalbėjo jiems prilyginimuose: kaip gal šėtonas šėtoną išvaryti?
24. Kad kokia *karalystė pati tarp savęs ne sutinka, tai ji ne gal išsilaikytis. * Luk. 11, 17.
25. Ir kad namai patys tarp savęs ne sutinka, tai jie ne gal išsilaikytis.
26. Taigi jei šėtonas pats prieš savę keliasi, ir su savimi ne sutinka, tai jis ne gal išsilaikytis, bet tur suteškėti.
27. Nieks ne gal stipriojo namus užpulti ir jo naudą išplėšti, jei ne pirma stiprųjį suriša, ir potam jo namus išplėšia.
28. Iš tiesos sakau jums: visi griekai žmonių vaikams atleidžiami, o ir Dievo bluznijimai, kuriais Dievą bluznija;
29. Bet kursai bluznija šventąją Dvasę, tas ne gaun atleidimo amžinai, bet kaltas yra amžinojo sudo.
30. Nės jie sakė: *Jis tur nečystą dvasę. * per. 22.
31. Ir atėjo jo motyna ir jo broliai; ir stovėdami lauke, nusiuntė pas jį, ir vadindino jį.
32. Ir žmonės sėdėjo aplink jį, ir tarė jam: *štai, tavo motyna ir tavo broliai lauke klausia tavęs. * Luk. 8, 19. s.
33. Ir jis jiems atsakė, tarydamas: kas mano motyna, ir kas mano broliai?
34. Ir paeiliumi ant mokįtinių, kurie aplink jį sėdėjo, pažiurėjęs, tarė: štai, tie mano motyna ir mano broliai.
35. Nės darąsis Dievo valę, tas yra mano brolis, ir mano sesuo ir mano motyna.

Perskyrimas 4.

Keli prilyginimai; sudraudimas vėtros ant marių.

Ir jis pradėjo *vėl mokįti prie marių; ir susirinko pas jį daug žmonių, taip, kad jis turėjo įžengti į laivą, ir sėdėti ant vandens, ir visi žmonės stovėjo ant žemės pas mares. * Mat. 13, 1. Luk. 8, 4.
2. Ir jis ilgai Dievo žodį sakė per prilyginimus. Ir savo kozonyje sakė jis jiems:
3. Klausykitės: štai, išėjo sėjėjas sėti.
4. Ir nusidavė, jam be sėjant, keli grudai puolė pas kelią; tai paukščiai dangaus atlėkę sulesė tus.
5. Kiti vėl puolė į akmenynę, kur ne daug žemės buvo, ir tuojaus išdygo, todėl, kad ne turėjo gilios žemės.
6. Bet saulei užtekėjus, pavyto, ir ne turėdami šaknies, padžiuvo.
7. Ir kiti puolė tarp erškėčių; ir erškėčiai per viršų augo, ir nusmelkė tus, ir nenešė vaisiaus.
8. Ir kiti puolė į gerą žemę, ir vaisių nešė tarpstantį, ir atnešė kiti trisdešimteropą, ir kiti šešisdešimteropą, ir kiti šimteropą.

9. Ir jis sakė jiems: kas tur ausių klausyti, tas te klauso.
10. Ir jam vienam be esant, klausė jį tie, kurie pas jį buvo su anais dvylika, apie tą prilyginimą.
11. Ir jis atsakė jiems: *jums duota, žinoti paslėptines karalystės Dievo; bet tiems, kurie lauke, vislab sakoma per prilyginimus, * Mat. 11, 25.
12. Kad atviromis akimis regėtų, ir tikt ne išpažintų, ir girdinčiomis ausimis girdėtų, ir tikt ne išmanytų; jeib ne kartunta prisiverstų, ir ne butų jiems atleisti jų griekai.
13. Ir tarė jiems: ar ne išmanote tą prilyginimą? kaipogi išmanysite visus kitus prilyginimus?
14. Sėjėjas sėja žodį.
15. Bet kurie pas kelią, tie yra, kuriems žodis sėjamas yra, ir kad jie tą girdėję, tai tuojaus ateina šėtonas, ir atima žodį, įsėtąjį jų širdyje.
16. Taipojau ir tie, kurie į akmenynę pasėti, tie yra, kurie girdėję žodį, tuojaus tą su džiaugsmu priima,
17. Ir ne tur šaknies savyje, bet yra lyg oras persimainąsis; kad randasi bėda, arba persekinėjimas dėl žodžio, tai jie tuojaus pasipiktina.
18. Ir kurie *tarp erškėčių pasėti, tie yra, kurie klausos žodžio; * per. 10, 23. s.
19. Ir rupestis šio svieto, ir viliojantiji bagotystė, ir daug kitų geidulių užeina, ir nusmelkia žodį, ir pasiliekti be vaisiaus.
20. Ir kurie į gerą žemę sėti, tie yra, kurie klausos žodžio, ir tą priima, ir atneš vaisių, kits trisdešimteropą, ir kits šešisdešimteropą, ir kits šimteropą.
21. Ir jis sakė jiems: argi uždega kas žvakę, kad tą pastatytų po ketvirčiu, arba po stalu? ne, bet kad tą ant liktoriaus uždėtų.
22. Nės *nieko niera paslėpta, kas ne butų atdengta, ir nieko uždengta, kas ne butų apreikšta. * Mat. 10, 26.
23. Kas *tur ausių klausyti, tas te klauso! * Mat. 11, 15. Apr. 2, 7.
24. Ir jis sakė jiems: dabokite, ką girdite. *Kokiu saiku jus seikiate, tokiu bus jums vėl atseikėta, ir bus jums dar pridėta, kurie tai girdite. * Mat. 7, 2. Luk. 6, 38.
25. Nės turinčiamjam duodama, o neturinčiamjam atimama ir tai, ką tur.
26. Ir jis sakė: tokia yra karalystė Dievo, lyg kaip kad žmogus įberia sėklą į žemę;
27. Ir miegti, ir keliasi dieną ir naktį, ir sėkla išdygsta, ir auga jam nežinant.
28. (Nės žemė iš savęs pirma neša želmenį, potam varpas, paskui brendusį kvietį varpose.)
29. Bet kad atnešusi vaisių, tai tuojaus jis nusiunčia piautuvus; nės piutis priėjo.
30. Ir jis sakė: kam prilygįsime karalystę Dievo? arba kokiu prilyginimu tą prilygįsime?
31. *Yra kaipo garstyčių grudas, kad tas sėjamas į žemę, tai jis mažiausias yra tarp visų sėklų ant žemės. * Mat. 13, 31. Luk. 13, 19.
32. Ir įsėtas tarpsta, ir didžiausias pastoja už visas daržų žoles, ir gauna šakas dides, taipo, kad po jo pavėsiu gal paukščiai po dangumi pabuti.
33. Ir jis daug tokiais prilyginimais kalbėjo jiems žodį, kaipo jie galėjo girdėti.
34. Ir be prilyginimo jis nieko ne kalbėjo jiems. Ale savo mokįtiniams vislab ypačiai išguldė.
35. Ir tą pačią dieną vakare sakė jis jiems: persiirkime į kitą kraštą.
36. Ir jie paleidę žmones šalin, *ėmė jį, kaipo jis buvo laive; ir buvo kiti laivai pas jį. * Mat. 8, 23. s.
37. Ir *pasikėlė didis umaras vėjo, ir vilnys mušė į laivą, taip, kad laivas pilnas vandens prisipylė. * Jonoš. 1, 4. 5.
38. Ir jis užgalyje laive miegojo ant priegalvio, ir jie pabudino jį, sakydami jam: Mokįtojau, ar nieko ne atboji, kad mes prapuolame?
39. Ir *jis atsikėlęs apdraudė vėją, ir tarė marėms: nutilk ir buk tyka! Ir liovėsi vėjas ir didei tyka pastojo. * Mat. 8, 26.
40. Ir jis tarė jiems: *kodėl taip bijotės? kaipogi ne turite tikėjimo? * Lu. 24, 38.
41. Ir jie didei bijojos ir sakė kits kitam: kas tasai? *nės vėjas ir marės jo klauso. * Ps. 107, 25.

Perskyrimas 5.

Apie velnio vargintąjį, kraujo pludimu sergančiąją, ir apie Jairo dukterį.

Ir *jie atėjo anašal marių, į šalį Gadarėnų. * Mat. 8, 28. Luk. 8, 26.

2. Ir kaip jis išėjo iš laivo, tuojaus jam priešais atėjo žmogus iš kapų, dvasės nečystos pristotas,
3. Kursai laikėsi kapuose. Ir nieks jį ne galėjo surišti, nei lencugais (retežiais).
4. Nės tankiai buvo pančiais ir lencugais surištas, ir jis lencugus buvo sutraukęs, ir pančius sudaužęs, ir nieks jį ne galėjo suvaldyti.
5. Ir jis buvo visučės, dieną ir naktį, ant kalnų ir kapuose, šaukdamas ir akmenimis besimušdamas.
6. Bet Jėzų iš tolo pamatęs, jis pribėgo, ir atsiklaupęs didžiu balsu šaukė, tarydamas:
7. Ką turu darbo su tavimi, Jėzau, sunau Dievo, Aukščiausiojo? prisakau tau prie Dievo, kad manę ne vargintumbei!
8. Bet jis jam sakė: išeik, tu nečystoji dvasė, iš to žmogaus.
9. Ir jis klausė jo: kuo vardu esi? Ir jis atsakydamas tarė: mano vardas yra lėgionas; nės musų daug yra.
10. Ir prašė jo labai, kad juos ne varytų iš tos šalies.
11. Ir buvo ten pas kalnus didė kiaulių kaimenė ant ganyklos.
12. Ir prašė jo visi velniai; sakydami: leisk mus į tas kiaules įeiti.
13. Ir tuojaus pavelijo jiems Jėzus. Tai nečystosios dvasės išėjusios ėjo į kiaules; ir kaimenė padurmai įsimetė nuo kranto į mares, (bet jų buvo apie du tukstančiu,) ir nuskendo marėse.
14. Ir kiaulių kerdžiai pabėgę, pasakė tai mieste ir kiemuose. Ir jie išėjo žiurėti, kas buvo nusidavę.
15. Ir atėjo pas Jėzų ir pamatė tą, kurs buvo velnių vargintas, kad sėdėjo apvilktas, savo protą turėdamas, ir jie bijojos.
16. Ir tie, kurie tai regėję buvo, sakė jiems, kas buvo tikęsi tam velnių vargintamjam ir kiaulėms.
17. Ir pradėjo jo melsti, kad išeitų iš jų rubežių.
18. Ir kaip jis įžengė į laivą, prašė jį velnio vargintasis, kad pas jį butų.
19. Bet Jėzus jį ne leido pas savę buti, bet sakė jam: eik į savo namus ir pas savuosius, ir apsakyk jiems, kokią didę geradėjystę tau išrodė Viešpats, ir kaip tavęs susimilo.
20. Ir jis nuėjęs pradėjo apsakyti dešimts miestuose, kokią didę geradėjystę jam Jėzus išrodęs; ir visi dyvijosi.
21. Ir kaip Jėzus vėl perėjo su laivu, susirinko pas jį daug žmonių; o jis buvo prie marių.
22. Ir štai, atėjo *viens vyriausias mokyklos, vardu Jairus, ir pamatęs jį, atsiklaupė, *Mat. 9, 18.
23. Ir didei jo meldė, tarydamas: mano duktė marinama; ateik, prašau, ir uždėk ant jos savo ranką, kad išgytų ir išliktų.
24. Ir jis nuėjo su juomi. Ir sekė jį daug žmonių ir spaudė jį.
25. Ir buvo čia *moteriškė, kuri kraujo pludimu dvylika metų buvo sirgusi, *3 Maiž. 15, 25. Mat. 9, 20. Luk. 8, 43.
26. Ir daug kentėjusi nuo daug liekorių, ir visą savo turtą dėl to praradusi, ir nieko jai ne mačijo, bet dar labiaus piktyn ėjo su ja.
27. Ta išgirdusi apie Jėzų, atėjo iš užpakalio tarp žmonių, ir *pakrutino jo rubą. *Luk. 6, 19. per. 8, 44.
28. Nės ji sakė: kad tiktai jo rubą pakrutinčiau, tai aš išgyčiau.
29. Ir tuojaus apsistojo jos kraujo pludimas, ir ji pasijuto savo kune pasveikusi nuo tos slogos.
30. Ir tuojaus pajuto Jėzus savyje, *tą macį iš jo išėjusią, ir atsigręžęs žmonėms tarė: kas pakrutino mano rubus? *Luk. 6, 19.
31. Ir mokįtiniai sakė jam: matai, kad žmonės spaudžia tavę, o tu sakai: kas manę pakrutino?
32. Ir jis apsižvalgė tos, kuri tai padariusi buvo.
33. Bet ta moteriškė bijojosi ir drebėjo, (nės žinojo, kas jai buvo tikęsi,) atėjo ir puolė ties juomi į kelius, ir iškalbėjo visą tiesą.
34. Bet jis tarė jai: mano duktė, tavo tikėjimas tavę pasveikino; eik su pakajumi, ir buk sveika nuo tos tavo slogos!
35. Jam taip dar bekalbant, atėjo keli iš šeimynos vyriausiojo mokyklos, sakydami: tavo duktė numirė; kam toliaus procės darai mokįtojui?
36. Bet Jėzus veikiai išgirdo tą kalbą sakytąją, ir tarė vyriausiamjam mokyklos: *nesibijok, tikt tikėk! *Luk. 8, 50.
37. Ir ne leido nei vieną, jį sekti,

kaip tikt Petrą ir Jokubą bei Joną, Jokubo brolį.

38. Ir jis atėjo į namus vyriausiojo mokyklos, ir matė trenksmą ir labai verkiančius bei *raudojančius. *1 Maiž. 50, 10.

39. Ir įėjęs tarė jiems: kodėl trenksmą darote ir verkiate? tas kudikis *ne numiręs, bet miegti; ir jie išjuokė jį. *Jon. 11, 11.

40. Ir jis išvaręs visus, ėmė su savimi tėvą ir motyną kudikio ir tus, kurie pas jį buvo, ir įėjo, kur kudikis gulėjo.

41. Ir nutvėręs kudikį prie rankos, tarė jai: Talita kumi! tai musų žodžiu: mergait, *sakau tau, kelkis! *Luk. 7, 14.

42. Ir tuojaus mergaitė kėlėsi ir vaikščiojo; bet ji buvo dvylika metų sena; ir jie labai stebėjosi.

43. Ir jis didei jiems įsakė, idant tai nieks ne ištirtų; ir sakė, kad duotų jai valgyti.

Perskyrimas 6.

Kristaus paniekinimas; apaštalų išsiuntimas; Jono galvos nukirtimas; stebuklingas pavalgydinimas ir pagalba.

Ir jisai išėjo iš čia ir atėjo į savo tėviškę, ir jo mokįtiniai sekė jį.

2. Ir sabatai priėjus, pradėjo jis mokinti jų mokykloje. Ir daug, kurie klausės, stebėjosi jo pamokslo, ir tarė: iš kur jam tai, ir kokia ta išmintis, kuri jam duota yra, ir tokie darbai, kurie per jo rankas daromi!

3. Ar jisai *ne cimerninkas, Marijos sunus, ir brolis Jokubo ir Jozės, ir Judo ir Simono? argi ne ir jo sesers šičion yra prie musų? ir jie pasipiktino iš jo. *Luk. 4, 22.

4. Bet Jėzus tarė jiems: *prarakas niekur už mažesnį ne laikomas, kaip savo tėviškėje ir namieji prie savųjų. *Jono 4, 44. s.

5. Ir ne galėjo tenai padaryti nei jokio stebuklo, kaip tikt keliems ligonims jis uždėdamas rankas juos išgydė.

6. Ir jis dyvijosi jų netikėjimo. Ir pervaikščiojo miestelius aplinkui mokįdamas.

7. Ir *suvadinęs anus dvylika, pradėjo juos po du bei du išsiųsti, ir davė jiems macį ant nečystų dvasių. *Mat. 10, 1. Luk. 9, 1.

8. Ir liepė jiems, kad nieko drauge ne imtųs ant kelio, kaip tikt lazdą; nei delmono, nei duonos, nei pinįgų čerasle;

9. Bet butų kurpėti; ir ne apsivilktų dviem sermėgom.

10. Ir sakė jiems: į kurius namus įeisite, tuose pasilikite, iki iš ten vėl atstosite.

11. Ir *kurie jus ne priima, nei jųsų klauso, nuo tų atstokite, ir †nukratykite dulkes nuo savo koju, liudymui ant jų. Iš tiesos sakau jums: lengviaus bus Sodomai ir Gomorai sudnoje dienoje, ne kaip tokiam miestui. *Mat. 10, 14. Luk. 9, 5. †Nuß. Ap. 13, 51.

12. Ir jie išėję apsakė, kad prisiverstų.

13. Ir išvarė daug velnių, ir *daug ligonių aliejumi mostijo, ir išgydė juos. *Jok. 5, 14.

14. Ir išgirdęs tai karalius Erodas, (nės jo vardas jau žinomas buvo,) tarė: Jonas krikštytojis kėlėsi iš numirusių; todėl jis tokius stebuklus daro.

15. Bet keli sakė: jis Eliošius yra; kiti vėl sakė: jis prarakas, arba prarakų vienas.

16. Bet Erodas tai išgirdęs tarė: jis Jonas, kuriam aš galvą nukirsdinau; tasai kėlės iš numirusių.

17. Bet jis, *Erodas, buvo nusiuntęs ir sugaudinęs Joną ir apkaldinęs, dėl Erodyados, pačios Pilipo, savo brolio; nės ją buvo vedęs. *Mat. 14, 3. Luk. 3, 19. 20.

18. Bet Jonas sakė Erodui: ne vale tau, *savo brolio pačią turėti. *3 Maiž. 18. 16.

19. Bet Erodyada tykojo jo, ir norėjo jį nužavinti, bet ne galėjo.

20. Bet Erodas bijojosi Jono; nės jis žinojo, jį vyrą teisų ir šventą esantį; ir dabojo ant jo, klausydavo jo daug daiktuose, ir mielai jo klausės.

21. Ir atėjo diena patogi, *kad Erodas, švęsdamas savo užgimimo dieną, pataisė vakarienę pulkauninkams, šimtininkams ir vyresniemsiems Galilėos. *Mat. 14, 6.

22. Tai įėjo duktė Erodyados ir šokinėjo ir pamėgo Erodui ir drauge už stalo sėdintiemsiems. Tai sakė karalius mergaitei: prašyk iš manęs, ko tu nori, aš tau duosu.

23. Ir prisiekė jai: ką iš manęs prašysi, duosu tau, iki pusės savo karalystės.

24. Ir išėjusi tarė savo motynai: ko

prašysu? ta atsakė: galvos Jono krikštytojo.
25. Ir ji pasiskubįdama įėjusi veikiai pas karalių, prašė jo, sakydama: noru, kad man dabar tuojaus duotumbei ant bliudo galvą Jono krikštytojo.
26. Karalius smutnijosi; ale dėl prysiegos ir dėl drauge už stalo sėdinčiųjų ne norėjo jos prašymą paniekinti.
27. Ir tuojaus nusiuntęs karalius budelį, liepė atgabenti jo galvą. Tas nuėjęs nukirto jam tą kalėjime.
28. Ir atnešė jo galvą bliude, ir davė tą mergaitei, ir mergaitė davė tą savo motynai.
29. Ir tai išgirdę jo mokįtiniai atėjo, ir ėmė jo lavoną, ir padėjo jį į kapą.
30. Ir apaštalai susiėję pas Jėzų, pasakė jam tai vislab, ir ką jie buvo darę ir mokinę.
31. Ir jis sakė jiems: eikime vieni skyriu į pusčią, ir maž atsiilsėkite; nės tų daug buvo, kurie ateidavo, ir šalin eidavo; ir ne gana atspėjo nei valgyti.
32. Ir jis perėjo laivu į pusčią skyriu.
33. Ir žmonės matė juos atstojančius; ir daug jį pažino, ir susibėgo ten pėsti iš visų miestų, ir pralenkė juos, ir atėjo pas jį.
34. Ir Jėzus išėjęs pamatė daugumą žmonių ir pasigailėjo jų, kad jie buvo kaip avys, neturinčios kerdžiaus. Ir pradėjo ilgai Dievo žodį sakyti.
35. Ir *dienai jau veikiai besibaigiant, priėjo jį jo mokįtiniai, sakydami: pusčia čionai ir diena jau praėjo. * Mat. 14, 15.
36. Leisk juos nuo savęs, kad nuėję aplinkui į kiemus ir miestelius, pirktųs sau duonos; nės ne tur ko valgyti.
37. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: duokite jus jiems valgyti. Ir jie sakė jam: ar nuėję pirksime duonos už du šimtu grašių, ir duosime jiems valgyti?
38. Bet jis sakė jiems: kiekgi kepalų turite? eikite ir žiurėkite! Ir jie peržiurėję pasakė: penkis, ir dvi žuvi.
39. Ir jis liepė jiems, kad visi eilėmis, kaip apie stalus, pasisėstų ant žalios žolės.
40. Ir jie sėdosi eilėmis; šimtais ir šimtais, penkisdešimtais ir penkisdešimtais.
41. Ir ėmęs tus penkis kepalus duonos ir tiedvi žuvi, pažiurėjo dangun, ir dėkavojęs laužė duoną, ir davė savo mokįtiniams, kad jiems padėtų, ir tiedvi žuvi visiems išdalijo.
42. Ir visi valgė ir privalgė.
43. Ir surinko trupučių, dvylika pintinių pilnų, ir nuo žuvių.
44. Ir valgiusiųjų buvo penki tukstančiai vyrų.
45. Ir tuojaus jis privertė savo mokįtinius, *kad jie įėję į laivą, pirm jo pereitų į Betsaidą, iki jis paleisiąs žmones nuo savęs. * Mat. 14, 22. Jon. 6, 17.
46. Ir jis paleidęs juos nuo savęs, užėjo ant kalno melstisi.
47. Ir *ant vakaro buvo laivas viduryje marių, o jis viens ant krašto. * Mat. 14, 23. 24.
48. Ir jis regėjo, kad jie vargo irdamiesi; nės vėjas jiems buvo į akis. Ir apie ketvirtąją nakties sargybę atėjo jis pas juos, vaikščiodamas ant marių;
49. Ir norėjo pro juos praeiti. Ir jį pamatę vaikščiojantį ant marių, mislijo, deivę esant, ir šaukė.
50. Nės visi jį regėjo ir nusigando. Bet jis tuojaus kalbėjo su jais, ir tarė jiems: bukite linksmi! aš esmi, nesibijokite!
51. Ir įžengė pas juos į laivą, ir *vėjas nustojo. Ir jie stebėjosi ir dyvijosi labai didei. * per. 4, 39.
52. Nės jie ne buvo išmintingesni pastoję iš to stebuklo, su duona darytojo, ir jų širdis buvo užkietusi.
53. Ir persiyrę atėjo į žemę Genėzaret ir prisiyrė prie krašto.
54. Ir kaip jie iškopo iš laivo, tuojaus jį pažindami,
55. Nubėgę į visas aplink esančias šalis, pradėjo ligonis pas jį gabenti ant patalų, kur tikt ištyrė, jį esantį.
56. Ir kur jis įėjo į miestelius, arba į miestus, arba į kiemus, čia paguldė ant turgaus ligonis, ir meldė jo, kad jie tikt sermėgos siulę *pakrutįti gautų; ir visi, kurie jį pakrutino, išgijo. * per. 5, 27. 28. Mat. 9, 21.

Perskyrimas 7.

Apie Parizėušių veidmainystę, pagoniškos moteriškės dukteraitę, kurtinį ir nebylį.

Ir *susirinko pas jį Parizėušiai ir keli raštemokįtųjų, kurie iš Jėruzalės atėję buvo. * Mat. 15, 1.
2. Ir jie išvydę kelis jo mokįtinių

*nečystomis, (tai esti, nemazgotomis)
rankomis duoną valgant, išpeikė tai.
* Luk. 11, 38.
3. Nės Parizėušiai ir visi Żydai ne
valgo, nesimazgoję tankiai savo ran-
kas; taipo jie laiko įstatymus savo
vyresniųjų.
4. Ir iš turgaus parėję jie ne valgo
nesimazgoję. Ir tokių daiktų daug
yra, kurius jie yra priėmę laikyti,
kaipo mazgojimą kupkų ir kragų, ir
varinių rykų ir stalų.
5. Dėlgi to klausė jį Parizėušiai ir
raštemokįtieji: kodėl tavo mokįtiniai
ne elgiasi pagal įstatymus vyresniųjų,
bet duoną valgo nemazgotomis ran-
komis?
6. Bet jis atsakydamas tarė jiems:
labai gerai Jėzaiošius yra apie jus
veidmainius prarakavęs, kaipo para-
šyta: *Šie žmonės garbina manę lu-
pomis, bet jų širdis toli yra nuo
manęs. * Jėz. 29, 13. Mat. 15, 7.
7. Bet noprosnai yra, kad jie man
šlužija, kadangi mokina tokį mokslą,
kursai tikt žmonių įsakymas yra.
8. Jus prastojate Dievo prisaky-
mus ir laikote žmonių įstatymus,
mazgojimą kragų ir kupkų; ir daug
tiems lygių daiktų darote.
9. Ir sakė jiems: bais gerai panie-
kinote Dievo prisakymus, kad savo
įstatymus laikytumbite.
10. Nės *Maižėšius sakė: garbink
savo tėvą ir savo motyną; ir kas
tėvui ir motynai keikia, tas tur smer-
čiu mirti. * 2 Maiž. 20, 12, s.
11. Bet jus mokinate, kad kas tėvui
arba motynai sako: *korban, tai esti:
kad aš tai apieravoju, tai tau toktai
toli naudingiaus yra, tas gerai daro.
* Pam. Ž. 20, 20. per. 28, 24.
12. Ir tokiu budu ne leidžiate jį, to-
liaus ko gero daryti savo tėvui arba
savo motynai,
13. Ir *nieku verčiate Dievo žodį
savo įstatymais, kurius prasimanėte;
ir daug tiems lygių daiktų darote.
* Mat. 15, 6.
14. Ir *prisivadinęs pas savę visus
žmones, tarė jiems: klausykite manęs
visi, ir išmanykite! * Mat. 15, 10.
15. Nei joks daiktas, iš viršaus įei-
nąsis į žmogų, negal jį nečystą daryti,
bet išeinąsis iš jo, jį nečystą daro.
16. Jei *kas tur ausių klausyti, tas
te klauso. * Mat. 11, 15. per. 13, 9.
17. Ir kaip jis nuo žmonių atėjo į
namus, klausė jį jo mokįtiniai apie
tą *prilyginimą. * Mat. 15, 15.
18. Ir jis sakė jiems: argi ir jus to-
kie ne išmaną esate? ar dar ne išma-
note, kad vislab, kas iš viršaus įeina
į žmogų, ne gal jį nečystą daryti?
19. Nės ne įeiti į jo širdį, bet į pil-
vą, ir išeiti per išeigą priliktąją, kuri
iščystija visus įvalgymus.
20. Ir jis sakė: kas išeina iš žmo-
gaus, tai žmogų nečystą daro.
21. Nės iš vidaus, iš širdies žmogaus,
išeiti piktos dumos, venčiavonystės
peržengimas, kekšystė, razbajystė,
22. Vagystė, godas, piktenybė, vy-
lius, nevieżlybystė, nelaba akis, Dievo
bluznijimas, didystė, n'išmintis.
23. Visi tie piktieji daiktai išeiti iš
vidaus, ir žmogų nečystą daro.
24. Ir kėlęsi paėjo jis iš čia į rube-
žius Tyraus ir Sidono, ir įėjęs į na-
mus, ne norėjo, kad tai kas žinotų,
o tikt ne galėjo pasislėpti. * Mat. 15, 21.
25. Nės moteriškė, kurios duktelė
nečystą dvasę turėjo, girdėjusi apie
jį, atėjo ir atsiklaupė pas jo kojas.
26. (Ir ji buvo Grykiška moteriškė
iš Syropėnycios) ir meldė jo, kad
velnią išvarytų iš jos dukters.
27. Bet Jėzus sakė jai: tesisotina
pirmiaus vaikai. *Negražus daiktas
yra, vaikų duoną imti, ir šunims
pamesti. * Mat. 15, 26.
28. Bet ji atsakydama tarė jam: be-
rods Viešpatie, ale tikt ir šunyčiai
ėda po stalu nuo vaikų trupučių.
29. Ir jis sakė jai: to žodžio dėlei
eik; velnias iš tavo dukters išėjo.
30. Ir ji parėjusi į savo namus, rado
velnią išėjusį, ir dukterį be gulinčią
patale.
31. Ir jis vėl išėjęs iš rubežių Tyraus
ir Sidono, atėjo *pas mares Galilėos,
viduryje rubežių dešimties miestų.
* Mat. 15, 29. s.
32. Ir *atvedė pas jį kurtinį, nebylį
esantį, ir meldė jo, kad ranką ant jo
uždėtų. * Mat. 9, 32. Luk. 11, 14.
33. Ir jis ėmęs jį nuo žmonių sky-
riu, įdėjo pirštus į jo ausis, ir *spio-
vęs pakrutino jo liežuvį, * per. 8, 23.
34. Ir *pažiurėjęs dangun atsidusėjo,

ir tarė jam: Epata! tai musų žodžiu:
atsiverk! *Jono 11, 41.
35. Ir tuojaus atsivėrė jo ausys, ir
ryšys jo liežuvio išsirišo, ir gerai iš-
kalbėjo.
36. Ir jis uždraudė jiems, idant tai nie-
kam ne sakytų. Ale juo labiaus jis
uždraudė, juo daugiaus jie tai išplatino.
37. Ir labai didei dyvijosi, sakydami:
*jis vislab gerai padarė, kurtinius jis
daro girdinčius, ir nebylius kalbančius.
* 1 Maiž. 1, 31.

Perskyrimas 8.

Apie septynis duonos kepalus, ženklus ir Parizėušių raugą, akląjį, Kristaus išpažinimą ir jo kentėjimą.

*Tuočės, kaip daug žmonių čia bu-
vo, ir ne turėjo ko valgyti, pasivadi-
nęs Jėzus savo mokįtinius, tarė jiems:
* Mat. 15, 32.
2. Gailiuos žmonių; nės jau tris
dienas pas manę išbuvo, ir ne tur ko
valgyti;
3. Ir kad juos nuo savęs išalkusius
namon parleisčiau, ant kelio apalptų;
nės keli iš tolo buvo atėję.
4. Ir jo mokįtiniai atsakė jam: kur
imsime duonos, čionai puščioje, juos
pasotinti?
5. Ir jis jų klausė: kiek duonos ke-
palų turite? jie atsakė: septynis.
6. Ir jis liepė žmonėms sėstis ant že-
mės. Ir ėmęs tus septynis kepalus,
dėkavojęs laužė tus ir davė savo mo-
kįtiniams, kad jiems padėtų. Ir jie
padėjo žmonėms.
7. Ir turėjo mažai žuvelių; ir dėka-
vojęs liepė tas padalyti.
8. Bet *jie valgė ir privalgė, ir su-
rinko likusiųjų trupučių septynis pin-
tinius. * 2 Kar. 4, 44. s.
9. Ir valgiusiųjų buvo kokie keturi tuk-
stančiai. Ir jis paleido juos nuo savęs.
10. Ir tuojaus įžengęs į laivą su savo
mokįtiniais atėjo į šalį Dalmanutą.
11. Ir *Parizėušiai išėję pradėjo su
juomi klausinėtisi, gundė jį, ir prašė
iš jo ženklo iš dangaus. *Mat. 12, 38. per. 16, 1.
12. Ir jis atsidusėjo savo dvasėje, ir
tarė: kogi jėško ši giminė ženklo? iš
tiesos, aš sakau jums: šiai giminiai
ne bus duotas nei joks ženklas.
13. Ir palikęs juos, vėl įžengė į laivą
ir perėjo į antrąją pusę.
14. Ir jie *buvo užmiršę duonos
drauge imtis, ir ne turėjo daugiaus
pas savę laive, kaip tikt vieną ke-
palą duonos. * Mat. 16, 5. 6. s.
15. Ir jis liepė jiems, tarydamas: *da-
bokitės ir saugokitės raugo Parizėu-
šių ir raugo Erodo. *Mat. 16, 6. Luk. 12, 1.
16. Ir jie šeip ir taip mislydami, tarė
kits kitam: apie tai jis kalba, kad
mes duonos ne turime.
17. Ir Jėzus, tai numanęs, sakė jiems:
kogi rupinatės, duonos ne turėdami?
*ar dar nieko ne permanote ir dar
ne suprantate? ar dar turite užkietė-
jusią širdį savyje? * per. 6, 52. Luk. 24, 25.
18. Turėdami akių ne regite, turėdami
ausių ne girdite, ir to ne atsimenate?
19. Kaip *penkis kepalus laužiau pen-
kiems tukstančiams, kiek čia pintinių
pripildėte trupučiais? jie sakė: dvylika.
* Mat. 14, 19. Luk. 9, 13. Jono 6, 9. 13.
20. Bet kaip *septynis kepalus lau-
žiau keturiems tukstančiams, kiek čia
pintinių pripildėte trupučiais? Jie sa-
kė: septynis. * Mat. 15, 34.
21. Ir jis sakė jiems: kaipogi nieko
ne išmanote?
22. Ir jam atėjus į Betsaidą, atvedė
pas jį aklą, melsdami jo, kad jis jį
*pakrutintų. * per. 6, 56.
23. Ir *nutvėręs aklojo ranką, išvedė
jį laukan iš miestelio, ir †spiovęs į jo
akis, uždėjo savo rankas ant jo, ir klau-
sė jo, bau ką regįs? * per. 7, 32. 33. † Jono 9, 6.
24. Ir jis pažvilgėjo, ir tarė: aš matau
žmones vaikščiojančius, lyg medžius
matąs.
25. Potam jis vėl uždėjo rankas ant
jo akių, ir vėl liepė jam žiurėti, ir jis
pastojo regįs, kad vislab galėjo tikrai
matyti.
26. Ir jis parsiuntė jį namon, tary-
damas: ne eik į miestelį, ir tai *nei
vienam tame ne pasakyk. * per. 7, 36.
27. Ir *Jėzus išėjo su savo mokįti-
niais į miestelius miesto Cėsarios Pi-
lipi. Ir keliaudamas klausė savo mo-
kįtinių, tarydamas jiems: kągi sako
žmonės manę esantį? * Mat. 16, 13.
28. Jie atsakė: sako, tavę esantį
Joną krikštytojį; kiti sako Eliošių,
kiti prarakų vieną esantį.
29. Ir jis tarė jiems: bet jus ką sa-
kote manę esantį? tai Petras atsakyda-
mas tarė jam: *tu esi Kristus. *Jono 1, 49.
30. Ir jis uždraudė jiems, kad tai
niekam ne sakytų.

31. Ir pradėjo juos mokįti: žmogaus sunus tur daug kentėti, ir atmestas buti vyresniųjų ir vyriausiųjų kunįgų ir raštemokįtųjų, ir užmuštas buti, ir po trijų dienų keltis.
32. Ir jis tą žodį drąsiai ir atvirai kalbėjo. Ir Petras jį ėmęs į šalį, pradėjo jį drausti.
33. Bet jis atsigręžęs pažiurėjo į savo mokįtinius, ir sudraudė Petrą, tarydamas: *atstok nuo manęs, tu šėtone; nės tu ne misliji tai, kas dieviška, bet kas žmogiška yra. *2 Zom. 19, 22.
34. Ir prisivadinęs pas savę žmones su savo mokįtiniais, tarė jiems: *kas manę nor sekti, te užsiginie savęs, ir ėmęs savo kryžių ant savęs, te sekie manę. *Mat. 16, 24. s.
35. Nės *kas savo gyvastį nor išlaikyti, prapuldys tą; ir kas savo gyvastį prapuldo dėl manęs ir evangėlios dėlei, tą išlaikys. *Mat. 10, 39.
36. Ką mačytų žmogui, norint jis visą svietą nusipelnytų, ir iškadą gautų aut savo dušios?
37. Arba ką gal žmogus duoti, kad savo dušią atvaduotų?
38. Bet kursai manęs ir mano žodžių gėdisi tarp šios venčiavonystę peržengiančios ir griekingos giminės, to ir žmogaus sunus gėdėsis, ateidamas šlovėje savo Tėvo su šventaisiais angielais.
Persk. 9, 1. Ir jis sakė jiems: *iš tiesos sakau jums: čia stov keli, tie ne ragaus smertį, iki matys karalystę Dievo ateinančią su mace. *Mat. 26, 28. Luk. 9, 27.

Perskyrimas 9.

Nusidavimas apie Kristaus peršvietimą ir apie mėnesio ligą sergantįjį sunų. Pamokslas apie pakarnumą ir pasipiktinimą.

2. Ir *po šešių dienų ėmęs Jėzus pas savę Petrą, Jokubą ir Joną, ir užsivedęs juos ant aukšto kalno skyriu vienus, persišvietė po jų akių. *Luk. 9, 28. s.
3. Ir jo *rubai pastojo skaistus ir labai balti, kaip sniegas, aža tų ir nei vienas baltįtojis ant žemės ne gal taipo išbaltinti. *Mat. 28, 3.
4. Ir pasirodė jiems Eliošius su Maižėšiumi, ir susikalbėjo su Jėzumi.
5. Ir atsakydamas Petras tarė Jėzui: Mokįtojau, ger čionai buti; pakurkim tris šėtras, tau vieną, Maižėšiui vieną, ir Eliošiui vieną.
6. Bet jis ne žinojo, ką kalbąs; nėsa jie buvo persigandę.
7. Ir atėjo debesis; tos šešėlis užėjo ant jų. Ir iš debesies balsas atėjo ir tarė: *tas yra mano mielasis sunus, to klausykite. *Mat. 3, 17. s.
8. Ir tuojaus po to jie apsižvalgė aplinkui, ir ne matė nei vieno daugiaus, kaip tiktai vieną Jėzų pas savę.
9. Bet jiems nueinant nuo kalno, uždraudė jiems Jėzus, kad, ką regėję, niekam ne sakytų, iki žmogaus Sunui iš numirusiųjų prisikėlus?
10. Ir jie palaikė tą žodį pas savę, kits kito klausinėdami tarp savęs: kasgi tai yra iš numirusiųjų prisikeltis.
11. Ir jie klausė jo, tarydami: juk raštemokįtieji sako, Eliošių turintį pirma ateiti.
12. Bet jis atsakydamas tarė jiems: Eliošius tur tiesa pirma ateiti ir vislab vėl sutaisyti. Priegtam žmogaus Sunus tur daug kentėti ir paniekintas buti, kaip ir parašyta yra.
13. Bet *aš sakau jums: Eliošius atėjo, ir jie darė jam, ką norėjo, kaip apie jį parašyta yra. *Mat. 11, 14.
14. Ir atėjęs pas savo mokįtinius, išvydo didę daugybę žmonių aplink juos, ir raštemokįtų, su jais pasiklausinėjančių.
15. Ir tuojaus visi žmonės, jį išvydę, nusistebėjo ir pribėgę pasveikino jį.
16. Ir jis klausė raštemokįtųjų: „apie ką pasiklausinėjate su jais?“
17. Bet viens iš žmonių atsakydamas tarė: *mokįtojau, aš savo sunų atsivedžiau pas tavę, tas tur nekalbančią dvasę. *Mat. 17, 14. Luk. 9, 38.
18. Ir kur ji jį tik sugrieb, čia jį plėšia, ir jis putoja ir griežia dantimis ir džiusta. Aš kalbėjau su tavo mokįtiniais, kad jie ją išvarytų, o jie ne gal.
19. Bet jis atsakydams tarė jam: ak tu netikintiji giminė! kaip ilgai pas jus busu, ir kaip ilgai jus pakęsu? atveskite jį šen pas manę.
20. Ir jie atvedė jį pas jį. Ir tuojaus, kaip dvasė jį išvydo, plėšė jį, ir jis parpuolė ant žemės ir vartėsi putodamas.
21. Ir jis klausė jo tėvo: kaip seniai tai yra, kad jam tai tikosi? jis atsakė: dar kudikėliui esant.
22. Ir tankiai jį metė į ugnį ir į van-

denį, kad jį nužavintų. Bet jei ką gali, pasigailėdamas musų, gelbėk mus.
23. Bet Jėzus tarė jam: kad tu galėtumbei tikėti. *Visi daiktai tikinčiam yra galimi. * Luk. 17, 6.
24. Ir tuojaus šaukdamas vaiko tėvas su ašaromis tarė: tikiu, miels Viešpatie, *gelbėk mano netikėjimą. * Luk. 17, 5.
25. Ogi regėdamas Jėzus žmones susibėgant, apdraudė nečystąją dvasę, tarydamas: tu nekalbantiji ir negirdintiji dvasė, aš tau prisakau, kad iš jo išeitumbei, ir daugiaus į jį ne įeitumbei.
26. Tai ji šaukė ir didei jį plėšusi, išėjo. Ir jis lyg numiręs buvo, taip, kad daug ir sakė: jis numiręs.
27. Bet Jėzus nutvėręs jo ranką, attiesė jį, ir jis kėlėsi.
28. Ir jam namon parėjus, *klausė jį jo mokįtiniai skyriu: kodėl mes ją ne galėjome išvaryti? * Mat. 17, 19.
29. Ir jis atsakė: ši veislė niekaip ne gal išeiti, kaip tikt per maldas ir pastnįkavimus.
30. Ir jie iš čia šalin atstoję, keliavo per Galilėą, ir jis ne norėjo, kad tai kas žinotų.
31. Bet jis mokino savo mokįtinius ir tarė jiems: *žmogaus Sunus paduotas bus į žmonių rankas, ir jie užmuš jį, ir užmuštas trečioje dienoje kelsis iš numirusiųjų. * Mat. 17, 22. s.
32. Ir jie to žodžio ne išmanė ir bijojos, jo klausti.
33. Ir jis atėjo į Kapernaumą. Ir namieje budamas, klausė jų: apie kągi jus ant kelio tarp savęs kalbėjote?
34. Bet jie tylėjo. Nėsa jie tarp savęs buvo ant kelio kalbėję, *kursai esąs didžiausiasis? * Mat. 18, 1. Luk. 9, 46.
35. Ir jis pasisėdęs pasivadino anus dvylika ir tarė jiems: jei kas nor pirmiausiasis buti, tas bus paskiausiasis už visus, ir visų tarnas.
36. Ir ėmęs kudikėlį pastatė tą tarp jų, ir apsikabinęs jį tarė jiems:
37. Kas tokį kudikėlį mano vardan priima, tas manę priima; ir kas manę priima, ne manę priima, bet tą, kursai manę siuntęs.
38. Bet Jonas atsakė jam, tarydamas: *mokįtojau, mes regėjome vieną tavo vardan velnius išvarantį, kursai mus ne sekė; ir mes jam tai gynėme, todėl, kad ne sekė mus. * Luk. 9, 49. 4 Maiž. 11, 27. 28.
39. Bet Jėzus tarė: ne ginkite jam; *nės nei vieno niera, kursai darytų stebuklą mano vardan, ir galėtų tuojaus piktai apie manę kalbėti. * 1 Kor. 12, 3.
40. *Kas ne prieš mus yra, tas yra su mumis. * Mat. 12, 13.
41. *Bet kas jus pagirdo vandens kupka mano vardan, dėl to, kad Kristaus este, iš tiesos aš jums sakau, ne pasiliks jam tai ne atpildyta. * Mat. 10. 42. s.
42. Ir *kas papiktina vieną šių mažųjų, į manę tikinčiųjų, tam geriaus butų, kad jam girnų akmuo ant kaklo užkabintas, ir jis į jures butų įmestas. * Mat. 18, 6.
43. Bet *jei tavę tavo ranka piktina, tai nukirsk ją. Geriaus tau yra, luošam įeiti į gyvatą, ne kaip kad tu, dvi ranki turėdamas, įeitumbei į peklą, į amžinąją ugnį, * Mat. 5, 30. per. 18, 8.
44. *Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta. * Jėz. 66, 24.
45. *Jei tavę piktina tavo koja, nukirsk ją. Geriaus tau yra, raišam įeiti į gyvatą, ne kaip kad tu, abi koji turėdamas, butumbei įmestas į peklą, į amžinąją ugnį, * Mat. 18, 8.
46. Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta.
47. Jei tavę *akis tavo piktina, atmesk ją nuog savęs. Geriaus tau yra, su viena akia įeiti į Dievo karalystę, ne kaip tu, dvi aki turėdamas, įmestas butumbei į peklos ugnį, * Mat. 5, 29.
48. Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta.
49. Vislab tur ugnimi sudyta buti, *ir kiekviena apiera druska sudoma yra. * 3 Maiž. 2, 13.
50. *Druska gera yra; bet jei druska surumą pameta, kuomi sudysime? turėkite druskos savipi, ir turėkite pakajų tarp savęs. * Mat. 5, 13. Luk. 14, 34.

Perskyrimas 10.

Apie venčiavonės perskyrimą, mažus kudikėlius, svieto bagočius, Kristaus kentėjimą, mokįtinių garbės godą ir akląją Bartimėjų.

Ir jis pasikėlęs iš ten, *atėjo į šalis Žydų žemės anašal Jordano. Ir žmonės vėl pulkais ėjo pas jį, ir jis pagal savo paprotį vėl juos mokino. * Mat. 19, 1.

2. Ir Parizėušiai atėję pas jį, klausė
jo: bau vyrui valė esant, skirtis nuo
savo pačios? Ir tuomi jį gundė.
3. Bet jis atsakydamas tarė: ką jums
Maižėšius prisakė?
4. Jie tarė: *Maižėšius pavelijo parašyti atsiskyrimo gromatą ir skirtis
nuo jos. * 5 Maiž. 24, 1. Mat. 5, 31. s.
5. Jėzus atsakydamas tarė jiems:
dėl jųsų širdies kietumo jis jums tą
prisakymą parašė.
6. Ale iš pradžios sutvėrimo *Dievas juodu sutvėrė vyrą bei moterį.
* 1 Maiž. 1, 27. s.
7. Todėl *žmogus savo tėvą ir motyną palikęs, prie savo moters glausis.
* 1 Maiž. 2, 24. Mat. 19, 5,
8. Ir bus juodu *vienas kunas. Taipogi juodu ne yra du, bet vienas kunas.
* 1 Kor. 6, 16.
9. Taigi, *ką Dievas suvedęs, žmogus ne tur perskirti. * Mat. 19, 6.
10. Ir namieje vėl klausė jį jo mokįtiniai apie tatai.
11. Ir jis tarė jiems: *kurs skiriasi
nuo savo pačios ir kitą veda, tas
peržengia venčiavonystę prieš ją.
* Mat. 5, 32.
12. Ir jei moteriškė skiriasi nuo savo vyro ir už kito eiti, ta peržengia
savo venčiavonystę.
13. Ir *jie prinešė kudikėlių pas jį,
kad juos pakrutintų. Bet mokįtiniai
barė atnešančiuosius.
* Mat. 19, 13. 14. Luk. 18, 15.
14. Bet Jėzus tai išvydęs, pykterėjo
ir tarė jiems: leiskite kudikėlius pas
manę ateiti, ir ne drauskite jiems;
nės tokių yra dangaus karalystė.
15. Iš tiesos sakau jums: *jei kas
dangaus karalystę ne priims kaip kudikėlis, tas ne įeis į ją. * Mat. 18, 3. s
16. Ir jis juos *apsikabinęs, †bei
savo rankas ant jų uždėjęs, peržegnojo juos. * per. 9, 36. † Mat. 19, 15.
17. Ir jam išėjus ant kelio, *viens
pirma bėgo, klaupėsi jam ir klausė
jo: gers mokįtojau, ką darysu, kad
amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau?
* Mat. 19, 16. Luk. 18, 18.
18. Bet Jėzus tarė jam: kodėl tu
manę vadini geru? nei viens ne esti
geras, kaip tiktai vienas Dievas.
19. Juk žinai prisakymus: *Ne peržengk venčiavonystės. Ne užmušk.
Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liudymo. Nieko ne prigauk. Garbink
savo tėvą ir motyną.
* 2 Maiž. 20, 12. 5 Maiž. 5, 16. s.
20. Bet jis atsakydamas tarė jam:
Mokįtojau, vislab tai dariau iš savo
mažų dienų.
21. Ir Jėzus pažiurėjęs į jį, mylėjo
jį ir sakė jam: vieno dar tau reikia.
Eik, parduok vislab, ką turi, ir duok
ubagams, *tai skarbą turėsi danguje;
ir atėjęs sek manę, imdamas kryžių
ant savęs. * Mat. 6, 19. s. Luk. 12, 33.
22. Bet jis apsismutnijęs dėl tos kalbos, atstojo nuliudęs; nės jis daug
lobių turėjo.
23. Ir Jėzus apsižvalgęs *tarė savo
mokįtiniams: kaip sunkiai bagotieji
įeis į Dievo karalystę!
* Mat. 19, 23. Mark. 4, 18. 19. Luk. 18, 24.
24. Bet mokįtiniai nusigando jo kalbos dėlei. Bet Jėzus vėl atsakydamas tarė jiems: mieli vaikai, kaip ne
pigu yra, *nusitikintiemsiems ant savo bagotystės įeiti į Dievo karalystę!
* Ps. 62, 11. 1 Tim. 6, 17.
25. Pigiaus yra verbludui pereiti
pro adatos ausį, ne kaip kokiam bagotam įeiti į Dievo karalystę.
26. Bet jie juo daugiaus nusigando
ir kalbėjo tarp savęs: kasgi tai gal
išganytas pastoti?
27. Bet Jėzus į juos žiurėdamas, tarė:
žmonėms tai ne galima, bet ne Dievui; nėsa *Dievui visi daiktai galimi.
* Luk. 1, 37. s.
28. Tai sakė jam Petras: štai, *mes
vislab palikę pasekėme tavę.
* Mat. 19, 27. Luk. 5, 11. per. 18, 28.
29. Jėzus atsakydamas tarė: iš tiesos sakau jums: ne yra nei vieno,
jei jis paliktų namus arba brolius
arba seseris arba tėvą arba motyną
arba moterį arba vaikus arba laukus
dėl manęs ir dėl ėvangėlios,
30. Kurs ne įgytų šimteropai, dabar šime čėse namus ir brolius ir
seseris ir motynas ir vaikus ir laukus su persekinėjimais, ir aname busiančiame amžyje amžinąją gyvatą.
31. Bet *daug bus paskučiausieji,
kurie yra pirmieji; ir bus pirmieji,
kurie yra paskučiausieji.
* Mat. 19, 30. per. 20, 16. Luk. 13, 30.
32. Bet jie buvo ant kelio, užeidami
į Jėruzalę; ir Jėzus pirm jų ėjo, ir
jie nusigando, sekė jį ir bijojos. Ir

Jėzus vėl ėmęs anus dvylika pas savę, sakė jiems, *kas jam nusitiksią.
* Mat. 17, 22. s.

33. Štai, *mes einam aukštyn į Jėruzalę, ir žmogaus Sunus bus paduotas vyresniemsiems kunįgams ir raštemokįtiemsiems, ir jie prasudįs jį ant smerties ir išduos jį pagonams.
* Mat. 16, 21.

34. Tie jį apjuoks ir nuplaks ir apspiaudys ir užmuš, ir trečiąją dieną jis prisikelsis iš numirusiųjų.

35. Tai *atėjo pas jį Jokubas ir Jonas, Zebedėjaus sunudu, tarydamu: Mokįtojau, mudu noriva, kad mum darytumbei, ko tavęs prašysiva.
* Mat. 20, 20.

36. Jisai tarė jiemdviem: ko norita, kad jum daryčiau?

37. Juodu sakė jam: duok mumdviem sėdėti, vienam po tavo dešinės, o antram po tavo kairės tavo šlovėje.

38. Ale Jėzus tarė jiemdviem: *judų ne žinota, ko prašota. Argi galita gerti to kyliko, kurį aš geriu, † ir tuomi krikštu krikštydintis, kuriuomi aš krikštijamas esmi?
* Mat. 20, 22. † Luk. 12, 50.

39. Juodu sakė jam: galiva. Bet Jėzus tarė jiemdviem: *kyliką tiesa gersita, kurį aš geriu, ir krikštu pakrikštytu busita, kuriuomi aš krikštijamas esmi;
* Nus. Ap. 12, 2.

40. Ale sėdėti po mano dešinės ir po mano kairės, ne man puolasi jumdviem duoti, bet tiems, kuriems *yra pagatavyta.
* Mat. 25, 34.

41. Ir tai išgirdę anie dešimt, pykterėjo ant Jokubo ir Jono.

42. Bet Jėzus pasivadinęs juos, tarė jiems: *jus žinote, svietiškuosius kunįgaikščius viešpataujančius, ir galinguosius tarp jų macies turinčius;
* Mat. 20, 25. Luk. 22, 25. s.

43. Bet taipo ne tur buti tarp jųsų; *bet kurs nor didžiu pastoti tarp jųsų, tasai bus jųsų tarnu;
* per. 9, 35.

44. Ir *kas tarp jųsų nor vyriausiuoju buti, tas bus visų bernu.
* 1 Petr. 5, 3.

45. Nės ir *žmogaus Sunus ne atėjo, kad sau duotųs šlužyti, bet kad jis šlužytų ir savo gyvastį duotų atpirkimui už daug.
* Mat. 20, 28.

46. Ir *jie atėjo į Jėriką. Ir kaip iš Jėrikos ėjo, jis ir jo mokįtiniai ir didė žmonių daugybė, tai sėdėjo aklas, Bartimėjus, Timėjaus sunus, pakelyje ubagaudamas.
* Mat. 20, 29. 30. Luk. 18, 35.

47. Ir išgirdęs Jėzų Nazarėniškį čia esantį, pradėjo jis šaukti ir tarti: Jėzau, tu sunau Dovido, susimilkis manęs!

48. Ir daug jį draudė, kad tylėtų; bet jis juo daugiaus šaukė: Sunau Dovido, susimilkis manęs!

49. Ir Jėzus apsistojęs liepė jį atvadinti; ir jie atvadino akląjį, sakydami jam: buk linksmas, kelkis, jis vadina tavę.

50. Ir jis savo rubą nuo savęs pametė, ir kėlęsi atėjo pas Jėzų.

51. Ir Jėzus atsakydamas tarė jamui: ko nori, kad tau daryčiau? Aklasis jam tarė: Mokįtojau, kad regėčiau.

52. Bet Jėzus sakė jam: eik, tavo tikėjimas tavę gelbėjo! Ir tuojaus jis galėjo regėti ir sekė jį ant kelio.

Perskyrimas 11.

Apie Kristaus įėjimą, pygų medžio prakeikimą, bažnyčios čystijimą.

Ir kaip *jie prisiartino pas Jėruzalę, į Bėtpagę ir Bėtanią, pas alyvų kalną, nusiuntė Jėzus du savo mokįtinių,
* Mat. 21, 1. Luk. 19, 29. Jono 12, 12.

2. Ir tarė jiemdviem: nueikita į miestelį, jumdviem po akių esantį, ir tuojaus įėjusiu, tenai rasita asilaitį pririštą, ant kurio niekados nei viens žmogus ne sėdėjęs; atrišusiu tą šen atveskita.

3. Ir jei jumdviem kas sakytų: kam tai darota? tai sakykita: Viešpats jo privalo; tai tuojaus jį šen atsiųs.

4. Juodu nuėjusiu rado asilaitį pririštą prie durų lauke, kur kelias skiriasi; ir atrišo jį.

5. Ir keli iš anų, kurie ten stovėjo, tarė jiemdviem: ką darota, asilaitį atrišdamu?

6. Bet juodu atsakė jiems, kaip jiemdviem Jėzaus įsakyta buvo; ir jie pavelijo tai.

7. Ir *atvedusiu asilaitį pas Jėzų, uždėjo ant jo savo rubus, ir jis užsisėdo ant to.
* Jono 12, 14.

8. Bet daug paklojo savo rubus ant kelio; kiti verbas kirto nuo medžių, ir barstė tas ant kelio.

9. Ir kurie pirma ir paskui ėjo, šaukė sakydami: *Oziana, pašlovintas te esie, kursai ateiti vardan Viešpaties.
* Jono 12, 13. s.

10. Pašlovinta te esie karalystė musų tėvo Dovido, kuri ateiti vardan Viešpaties! Oziana aukštybėje!

11. Ir Viešpats įėjo į Jėruzalę ir į bažnyčią, ir peržiurėjo vislab, ir vakare išėjo jis į Bėtaniją su anais dvylika.

12. Ir antrąją dieną jiems išėjus iš Bėtanios, buvo jis išalkęs.

13. Ir pamatė iš tolo pygų medį, lapus turintį; tai jis priėjo prie to, bau ką ant jo rastų. Ir priėjęs, nieko ne rado, kaip tikt vienus lapus; nėsa dar ne buvo čėsas pygoms buti.

14. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: taigi nieks te ne valgo daugiaus nuo tavęs nei jokio vaisiaus amžinai. Ir jo mokįtiniai tai girdėjo.

15. Ir jie atėjo į Jėruzalę; ir Jėzus *įėjęs į bažnyčią, pradėjo laukan varyti parduodančiuosius ir perkančiuosius bažnyčioje; ir parvertė stalus pinįgmainių, ir krėslus karvelius parduodančiųjų; *Mat. 21, 12. Luk. 19, 45.

16. Ir ne perleido nei vienam, ką nešti per bažnyčią.

17. Ir jis mokino, sakydamas jiems: ar ne parašyta yra: *mano namai bus vadinami maldų namai visiems žmonėms? bet jus †padarėte iš jų razbaininkų duobę. *Jėz. 56, 7. s. †Jėr. 7, 11. s.

18. Ir tai išgirdę *raštemokįtieji ir vyriausieji kunįgai, jėškojo, kaip jį nužudytų. Bet bijojosi jo; nėsa visi žmonės stebėjosi jo pamokslo. *Luk. 19, 47. 48.

19. Ir ant vakaro išėjo jis laukan iš miesto.

20. Ir ryto metą praeidami, *išvydo jie pygų medį padžiuvusį iki šaknių. *Mat. 21, 20.

21. Ir Petras atsiminęs to, sakė jam: Mokįtojau, štai, pygų medis, *kurį prakeikei, padžiuvęs. *Ebr. 6, 8.

22. Jėzus atsakydamas tarė jiems: tikėkite į Dievą.

23. Iš tiesos sakau jums: kas *šiam kalnui sakytų: pasikelk ir įsiversk į jures, ir ne abejotų savo širdyje, bet tikėtų, nusiduosiant, ką jis sako, tai nusiduos jam tai, ką jis sako. *Mat. 17, 20.

24. Togidėl sakau jums: *vislab ką jus meldžiate savo maldoje, tikt tikėkite, gausią, tai bus jums. *Mat. 7, 7. per. 21, 22. Luk. 11, 9.

25. Ir kad stovite melsdamiesi, tai atleiskite, jei ką turite prieš kitą, kad ir jųsų Tėvas danguje jums atleistų jųsų nusidėjimus.

26. Bet jei *jus ne atleisite, tai ir jųsų Tėvas dangujęsis jums ne atleis jųsų nusidėjimus. *Mat. 6, 15.

27. Ir jie vėl atėjo į Jėruzalę. Ir jam į bažnyčią įėjus, *atėjo pas jį vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji ir vyresnieji, *Mat. 21, 23. Luk. 20, 1.

28. Ir tarė jam: *kokioje macieje tu tai darai? ir kas tau šitą macį davė, kad tai darytumbei? *2 Maiž. 2, 14.

29. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: ir aš paklausu jus vieną žodį; atsakykite man, tai jums sakysu, kokioje macieje aš tai darau.

30. Jono krikštas, ar tas iš dangaus buvo, ar iš žmonių? atsakykite man!

31. Ir jie dumojo savyje tarydami: jei sakome, jį iš dangaus buvusį, tai jis sakys: *kodėlgi jus jam ne vierijote? *Luk. 7, 30.

32. Bet jei sakome, jį iš žmonių buvusį, tai žmonių bijomės; nėsa visi laikė Joną per tikrą praraką.

33. Ir atsakydami tarė Jėzui: mes to ne žinome. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: tai ir aš jums ne sakau, kokioje macieje aš tai darau.

Perskyrimas 12.

Apie vynyčią, čyžės grašį, prisikėlimą, vyriausįjį prisakymą, Mesiošių, raštemokįtuosius ir vargdienę našlę.

Ir jis pradėjo jiems per prilyginimus kalbėti: *žmogus sodino vynyčią, ir tą aptvėrė tvora, ir iškasė vyno spaustuvę, ir pabudavojo korą, ir parsamdęs tą vynyčininkams, į svetimą žemę iškeliavo. *Ps. 80, 9. Jėz. 5, 1. Mat. 21, 33.

2. Ir nusiuntė vieną tarną, čėsui atėjus, pas vynyčininkus, kad jis nuog vynyčininkų imtų vynyčios vaisių.

3. Bet jie nutvėrė jį, nuplakė jį ir jį tuščią nuog savęs paleido.

4. Ir vėl nusiuntė jis pas juos kitą tarną; to galvą jie akmenimis sukulė, ir apgėdintą paleido nuo savęs.

5. Ir vėl jisai nusiuntė kitą; tą jie užmušė, ir daug kitų, kitus jie nuplakė, kitus nužavino.

6. Tai jis turėdamas vičvieną sunų, kurs jo mylimas buvo, tą jis paskiaus nusiuntė taipojau pas juos, sakydamas: jie bijosis mano sunaus.

7. Bet tie vynyčininkai susikalbėjo:

*tai tėvonis; eikim ir užmuškim jį, tai musų bus tėviškė. *Ps. 2, 2. 8. Mat. 26, 3.
8. Ir jie ėmę jį užmušė *ir laukan išmetė iš vynyčios. *Ebr. 13, 12.
9. Kągi ponas tos vynyčios darys? jisai atėjęs nužudys tus vynyčininkus, ir vynyčią kitiems duos.
10. Ar ne skaitėte ir šitą raštą: *Akmuo, kurį budavonininkai atmetė, tas kampiniu akmenimi pastojo? * Ps. 118, 22. Mat. 21, 42. s.
11. Nuog Viešpaties tai tikosi, ir dyvas yra musų akyse.
12. Ir jie jėškojo, kaip jį sugautų, (o tačiau *žmonių bijojosi,) nėsa jie suprato, jį tus prilyginimus ant jų kalbėjusį; ir jį palikę, atstojo. *Mat. 14, 5.
13. Ir jie *nusiuntė pas jį kelis iš Parizėušių ir Erodo tarnų, kad jį sugautų kalboje. *Mat. 22, 15. Luk. 20, 20.
14. Ir jie atėję tarė jam: Mokįtojau, žinome, tavę teisu esantį, ir nei vieno ne atbojantį, nėsa tu ne veizdi nei šiokio, nei tokio žmogaus, bet kelią Dievo teisiai mokini. Ar vert, čyžę duoti ciecoriui, ar ne? ar jam duosim, ar ne duosim?
15. Bet jis supratęs jų veidmainystę, tarė jiems: kam manę gundote? atneškite man grašį, kad jį matyčiau.
16. Ir jie atnešė jam. Tai jis tarė: kieno tai abrozas ir užrašas? anie jam sakė: ciecoriaus.
17. Tai atsakydamas Jėzus tarė jiems: taigi *duokite ciecoriui, kas ciecoriaus, ir Dievui, kas Dievo yra. Ir jie dyvijosi jo. *Rym. 13, 7.
18. Tai atėjo pas jį Saducėušiai, (*kurie sako, ne esant prisikėlimo iš numirusiųjų,) tie jį klausė, sakydami: * Mat. 22, 23. Luk. 20, 27.
19. Mokįtojau, *Maižėšius mums parašė: jei kieno brolis numirdamas paliekti moterį, ir ne paliekti vaikų, kad tai jo brolis paimtų jo pačią, ir savo broliui sėklos pagamintų. * 5 Maiž. 25, 5. Mat. 22, 24. Luk. 20, 28.
20. Bet dabar septyni broliai yra buvę. Pirmasis ėmė moterį; tasai mirdamas ne paliko vaikų.
21. Ir antrasis ją paėmęs pasimirė, o ir tas taipojau ne paliko vaikų. Taipojau ir trečiasis.
22. Ir tą paėmė visi septyni, ir ne paliko vaikų. Galiausiai po visų numirė ir ta moteriškė.
23. Taigi prisikėlime iš numirusiųjų, kad jie kelsis, kurio ji bus pati iš tų? nėsa septyni ją per pačią turėjo.
24. Tai atsakydamas Jėzus tarė jiems: ar ne taipo? jus klajojate, todėl, kad nieko ne žinote, nei apie raštą, nei apie macį Dievo.
25. Kad *jie iš numirusiųjų kelsis, tai jie nei ves, nei tekės, bet jie yra kaip angielai danguje. * Mat. 22, 30.
26. Bet apie numirusiuosius, juos prisikelsiant, ar ne skaitėte *knygose Maižėšiaus, pas krumą, kaip jam Dievas kalbėjo ir tarė: Aš esmi Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. *2 Maiž. 3, 6.
27. O Dievas ne numirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Togidėl jus labai klajojate.
28. Ir *priėjęs jį vienas iš raštemokįtųjų, kursai jų įsiklausęs buvo, kaip jie tarp savęs klausinėjosi, regėdamas, kaip jis jiems mandagiai atsakęs buvo, klausė jo: kurs yra visų vyriausysis prisakymas? *Mat. 22, 35. Luk. 10, 25.
29. Bet Jėzus atsakė jam: vyriausysis prisakymas iš visų prisakymų tas yra: *klausyk Izraėl, Viešpats, musų Dievas, yra vienas vienatijis Dievas; * Maiž. 6, 4. 5.
30. Ir *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, iš visos dušios, iš viso umo, ir iš visos savo sylos; tai yra vyriausysis prisakymas. * Mat. 22, 37. Luk. 10, 27
31. Ir antrasis tamui yra lygus: *mylėk savo artymą, kaip pats savę. Niera nei jokio kito didesnio prisakymo per šitus. *3 Maiž. 19, 18. Mat. 22, 39. Jono 13, 34. per. 15, 12. 17. Rym. 13, 9. Gal. 5, 6. 14. Gal. 6, 2. Epėz. 5, 2. 1 Tes. 4, 9. 1 Petr. 1, 22.
32. Ir raštemokįtasis tarė jam: Mokįtojau, iš tiesos gerai atsakei; nėsa *vienas Dievas yra, ir niera kito per jį. *5 Maiž. 4, 35. 5 Maiž. 6, 4. Jėz. 45, 6.
33. Ir tą mylėti iš visos širdies, iš viso umo, iš visos dušios, ir iš visos sylos, ir mylėti savo artymą, kaip savę patį, tai daugiaus yra už visas deginimo apieras ir už visas apieras.
34. Bet Jėzus regėdamas, aną išmintingai atsakiusį, tarė jam: tu ne toli esi nuog Dievo karalystės. Ir nei vienas ne drįso, jo toliaus klausti.
35. Ir Jėzus atsakydamas tarė, mokindamas bažnyčioje: *kaipo sako

raštemokįtieji, Kristų esantį Dovido
sunų? Mat. 22, 42. Luk. 20, 41.
36. Bet jis, Dovidas, per šventąją
Dvasę sako: *Viešpats sakė mano
Viešpačiui: sėskis po mano dešinės,
koliai padėsu tavo neprietelius suole-
liu tavo kojų. *Ps. 110, 1. Mat. 22, 44. s.
37. Čia juk Dovidas jį vadina savo
Viešpatimi, kaipogi tai jis yra jo su-
nus? Ir daug žmonių mielai jo klausėsi.
38. Ir jis mokindamas juos, tarė
jiems: *saugokitės nuog raštemokį-
tųjų, kurie ilgus rubus dėvia, ir mie-
lai ant turgaus sveikindinasi,
* Mat. 23, 3. s. Luk. 11, 43. per. 20, 46.
39. Ir meilija sėdėti vyriausiose vie-
tose mokyklose, ir už stalo česnyse;
40. *Jie praryja našlių namus ir sa-
kosi, ilgas maldas meldžiąsi. Tiems
bus juo didesnis pražudymas. *Mat. 23, 14.
41. Ir Jėzus pasisėdęs ties *bažnyčios
skrynia regėjo, kaipo žmonės pinįgų
įdėjo į bažnyčios skrynią. Ir daug
bagotų daug įdėjo. *2 Kar. 12, 9. Luk. 21, 1.
42. Ir atėjusi viena našlė vargdienė,
įdėjo du juodikiu; tuodu padaro vie-
ną pinįgėlį.
43. Ir jis pasivadinęs savo mokįti-
nius, tarė jiems: iš tiesos sakau jums,
ši vargingoji našlė daugiaus įdėjo į
bažnyčios skrynią už visus, kurie įdėjo.
44. Nėsa jie visi įdėjo nuog savo
apstumo, ale ši nuog savo ubagy-
stės, vislab, ką turėjo, visą savo iš-
laikymą, įdėjo.

Perskyrimas 13.

Apie išpustijimą Jėruzalės miesto ir svieto galą.

Ir jam išeinant iš bažnyčios, sakė
jam vienas jo mokįtinių: Mokįtojau,
veizdėk, kokie tai akmens ir kokia
tai budavonė yra!
2. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam:
begu matai šitą visą didę budavonę?
*nei akmuo ant akmens ne pasiliks
ne sugriautas. * Luk. 19, 44. s.
3. Ir *sėdint jamui ant alyvų kalno
ties bažnyčia, klausė jį skyriu Petras ir
Jokubas ir Jonas ir Endrėjus: *Luk. 21, 7.
4. Pasakyk mums, kada tai bus?
ir koks bus ženklas, kada tai vislab
turės nusiduoti?
5. Jėzus atsakydamas jiems, pradėjo
sakyti: dabokitės, kad jus ne kas su-
klastuotų!
6. Nėsa daug ateis mano vardan,
sakydami: aš esmi Kristus; ir *dau-
gumą suklastuos. * Jėr. 14, 14.
7. Bet kad jus išgirsite karus ir
šauksmus apie karus, tai nesibijo-
kite; nės taip tur buti. Bet dar ne
yra galas.
8. *Sukils žmonės prieš žmones,
ir karalystė prieš karalystę, ir bus
žemės drebėjimai šen ir ten, ir bus
badai ir išgąsčiai. Tai bėdos yra
pradžia. * Mat. 24, 7.
9. Bet jus saugokitės! *Nėsa jus
paduos rotai ir mokykloms, ir jus
turite buti plakti, ir pas kunįgaikš-
čius bei karalius turite buti vesti dėl
manęs, liudymui ant jų.
* Mat. 24, 9. Luk. 21, 12. Jono 16, 2.
10. Ir Evangėlia tur pirma apsakyta
buti tarp visų žmonių giminių.
11. Taigi, kad jie jus ves ir paduos,
tai nesirupįkitės, ką jums reikia kal-
bėti, nei pirma apsimislykitės; bet kas
jums tą pačią adyną bus duota, tai kal-
bėkite; nės ne jus este, kurie kalbate,
bet šventoji Dvasė. * Mat. 10, 19. Luk. 12, 11.
12. Bet brolis paduos brolį ant smer-
ties, ir tėvas sunų, ir vaikai pasikels
prieš gimdytojus, ir padės juos už-
mušti.
13. Ir busite ne apkenčiami visų dėl
mano vardo. Bet *kas ištrivos iki
galo, tas bus išganytas. * Mat. 24, 13.
14. Bet kad išvysite išpustijimo biau-
rybę, apsakytąją *per praraką Dan-
giėlą, stovinčią vietoje, kur ne par-
eitis, (tai skaitąsis te išmano,) tad,
jei kas Judėoje yra, te bėga ant
kalnų; * Dan. 9, 27. Mat. 24, 15. s.
15. Ir jei *kas ant stogo yra, tas
te ne nukopa į butą, ir te ne įeina,
ką gabentis iš savo namų. * Luk. 17, 31.
16. Ir kas ant lauko yra, tas te ne
grįšta atgalios, savo rubų imtis.
17. Bet bėda nėščioms ir žindan-
čioms tuo čėsu.
18. Bet melskite, kad jums ne tektų
bėgti žiemoje.
19. Nės *bus tose dienose tokie
vargai, kokie ikšioliai nei bute ne
buvo nuog pradžios sutvėrimų, ku-
rius Dievas sutvėręs, ir kokių nei
bute ne bus. * Dan. 12, 1. Joėl. 2, 2.
20. Ir jei Viešpats tas dienas ne
butų patrumpinęs, tai nei vienas žmo-

gus ne pastotų išganytas; bet dėl išrinktųjų, kurius jis išsirinko, jis patrumpino tas dienas.
21. Jeigu tada *kas jums tars: štai, čia yra Kristus, štai, tenai yra; tai ne vierykite. * Mat. 24, 23. s. Luk. 17, 23.
22. Nėsa *pasikelsis netikri Kristus ir netikri prarakai, darą ženklų ir stebuklų, aža išvadžiotų, jei galima, ir išrinktuosius. * 5 Maiž. 13, 1. Mat. 24, 24. Luk. 21, 8.
23. Bet jus saugokitės! Štai, aš vislab jums pirma pasakiau.
24. Bet tame čėse po to vargo *saulė ir mėnuo savo šviesybę pames; * Jėz. 13, 10.
25. Ir žvaigždės nuog dangaus puls, ir dangaus tvirtybės judįsis.
26. Ir tad jie *išvys žmogaus Sunų ateinantį debesyse, su dide stiprybe ir šlove. * Dan. 7, 13.
27. Ir tada jis *siųs savo angielus, ir surinks savo išrinktuosius nuog keturių vėjų, nuog žemės krašto, iki krašto dangaus. * Mat. 13, 41.
28. Nuog *pygų medžio mokįkitės prilyginimą: jo šakoms jau sprogstant ir lapams atsirandant, numanote, vasarą artinantis. * Mat. 24, 32.
29. Taipo ir jus, *matydami tai nusiduodant, žinokite, tai arti už durų esant. * perkš. 14.
30. Iš tiesos sakau jums: ne sugaiš ta giminė, iki tam visam nusiduodant.
31. *Dangus ir žemė sugaiš; bet mano žodžiai ne sugaiš. * Mat. 24, 35. s.
32. Bet *tą dieną ir adyną nežino nieks, nei angielai danguje, nei Sunus, bet tiktai vienas Tėvas. * Mat. 24, 36.
33. *Dabokitės, budėkite ir melskitės; nėsa ne žinote, kada tas čėsas yra. * Mat. 25, 13. s. Luk. 12, 40.
34. Lygiai kaip *žmogus, kurs toli keliaudamas, paliko savo namus, ir valę davė savo bernams, kožnam jo darbą, ir vartininkui prisakė, kad budėtų. * Luk. 19, 12.
35. Taigi budėkite, (nėsa ne žinote, kada namų Viešpats ateis; ar jis ateis vakare, ar nakties viduryje, ar gaidgystėje, ar ryto metą,)
36. Kad ne, ateidamas staigiai, rastų jus be miegančius.
37. Bet ką aš jums sakau, tai sakau visiems: budėkit!

Perskyrimas 14.

Kristaus mostijimas, įstatymas šventosios večerės. kova darže, sugavimas, išsipažinimas po akių Kaipošiaus, Petro užsigynimas.

Ir *po dviejų dienų buvo velykos ir dienos neraugintos duonos. Ir vyriausieji kunįgai bei raštemokįtieji jėškojo, kaip jį kytriai sugavę nužavintų. * Mat. 26, 2. Luk. 22, 1. Jono 13, 1.
2. Bet jie tarė: minau ne per šventę, kad maištas ne rastųs tarp žmonių.
3. Ir Jėzui *esant Bėtanioje, namuose Simono raupsuotojo, ir už stalo be sėdint, atėjo moteriškė, turėdama stiklą su nemaišytu ir brangiumi nardo vandenimi, ir ji sukulusi stiklą, užliejo tą ant jo galvos. * Mat. 26, 6. Luk. 7, 38. Jono 11, 2. per. 12, 3.
4. Tai keli buvo, *tie pykterėjo, tarydami: kamgi tas pustijimas? * Mat. 26, 8.
5. Butų galėję tą vandenį už daugiaus, ne kaip už tris šimtus grašių parduoti, ir tai ubagams duoti. Ir murmėjo ant jos.
6. Bet Jėzus tarė: duokite jai pakajų, kodėl ją raudinate? Ji tikrai gerai man padarė.
7. *Ubagus visados turite pas savę, ir kad norite, galite jiems gero daryti; bet manę ne turite visados. * 5 Maiž. 15, 11.
8. Ji darė, ką galėjo; ji pasiskubino, mano kuną pamostyti ant mano palaidojimo.
9. Iš tiesos sakau jums: kur sakoma bus šita Evangėlia per visą svietą, čia ir sakoma bus ant jos paminklo, ką ji dabar dariusi.
10. Ir *Judošius Iškariotas, vienas iš tų dvylika, nuėjo pas vyriausiuosius kunįgus, kad jį išduotų. * Mat. 26, 14. Luk. 22, 3. 4.
11. Tai anie išgirdę prasidžiugo ir pasižadėjo, jam pinįgų duoti. Ir jis jėškojo, kaip jį tropnai išduotų.
12. Ir *pirmąją dieną neraugintosios duonos, kaip velykų avinėlį apieravojo, sakė jam jo mokįtiniai: kur nori, kad mes nuėję pagatavytumbime, kad velykų avinėlį valgytumbei? * Mat. 26, 17. Luk. 22, 7, 8.
13. Ir jis nusiuntė du savo mokįtinių, *ir tarė jiemdviem: eikita į miestą, ir sutiks judu žmogus, nešąs izboną vandens, tą sekita. * Luk. 22, 8.
14. Ir kur jis įeis, čia tarkita gaspadoriui: Mokįtojis tau sakydina, kur

yra gaspada, kur aš galėčiau velykų avinėlį valgyti su savo mokįtiniais?
15. Ir jis parodys jum didelę svetlyčią, išklotą ir prigatavytą; čia mums pagatavykita.
16. Ir pasiuntiniai išėję, atėjo į miestą ir rado, kaip jis jiemdviem buvo sakęs, ir pagatavijo velykų avinėlį.
17. Bet vakare *atėjo jis su tais dvylika. * Mat. 26, 20. s.
18. Ir jiems už stalo be sėdint ir be valgant, tarė Jėzus: *iš tiesos sakau jums, vienas jųsų, kurs su manimi valgo, išduos manę. * Luk. 22, 21.
19. Ir anie nusismutniję, tarė jam po kits kito: argi aš esmi? ir antras: argi aš esmi?
20. Jis atsakydamas tarė jiems: vienas iš dvylika, kursai su manimi į bliudą dažo.
21. Žmogaus sunus tiesa nueiti, kaipo apie jį parašyta; bet bėda tam žmogui, per kurį žmogaus sunus išduotas bus! Geriaus butų tam žmogui, kad niekados ne butų gimęs.
22. Ir jiems be valgant, *ėmė Jėzus duoną, dėkavojo, laužė ir davė jiems, sakydamas: imkite, valgykite, tai esti mano kunas. * Mat. 26, 26. Luk. 22, 19. 1 Kor. 11, 23.
23. Ir ėmęs kyliką, padėkavojo ir davė jiems tą, ir jie visi iš to gėrė.
24. Ir jis tarė jiems: tai yra mano kraujas naujojo testamento, kursai praliejamas už daugel.
25. Iš tiesos sakau jums: aš daugiaus ne gersu vaisiaus vynmedžio, iki anos dienos, kad gersu tą naują karalystėje Dievo.
26. Ir pagiedoję liaupsės giesmę, *išėjo jie pas alyvų kalną.
* Mat. 26, 30. Luk. 22, 39. Jono 18. 1.
27. Ir Jėzus tarė jiems: jus visi šią naktį manimi pasipiktįsite. Nėsa parašyta yra: *aš ištiksu ganytojį, ir avys išsisklaidys. * Zak. 13, 7. Mat. 26, 31. Jono 16. 32.
28. Bet prisikėlęs iš numirusiųjų, aš pirm jųsų nueisu į Galilėą.
* per. 16, 7. Mat. 26. 32. per. 28, 10, 16.
29. Ale Petras tarė jam: o kad ir visi pasipiktintų, aš tačiau ne pasipiktinčiau.
30. Ir Jėzus *tarė jam: iš tiesos sakau tau: šiandien, šią naktį gaidžiui dar ne du kartu pragydus, tris kartus manęs užsigįsi.
* Mat. 26, 34. Luk. 22, 34. Jono 13. 38.
31. Bet jis dar toliaus kalbėjo: beje, kad su tavimi ir mirti turėčiau, ne norėčiau tavęs užsiginti. Lyg taipojau ir visi kalbėjo.
32. Ir jie *atėjo pas dvarą, Getsėmane vadinamą. Ir jis tarė savo mokįtiniams: pasisėskite čia, iki nuėjęs pasimelsu. * Mat. 26, 36. Luk. 22, 39. Jono 18, 1.
33. Ir drauge ėmęs Petrą ir Jokubą ir Joną, pradėjo drebėti ir sielvartauti;
34. Ir tarė jiems: *mano dušia smutna yra iki smerties; čionai pasilikę budėkite. * Mat. 26, 38. Jono 12. 27.
35. Ir mažumą toliaus nuėjęs, *puolė ant žemės, melsdamasi, jei galima butų, kad praeitų ta adyna, * Luk. 22. 41.
36. Ir sakydamas: Aba, mano Tėve! *vislab tau yra galima; atimk tą kyliką nuog manęs, tačiau, †ne ką aš, bet ką tu nori. * Luk. 1. 37. † Mat. 26, 39. Jono 6. 38.
37. Ir atėjęs rado juos bemiegančius. Ir tarė Petrui: Simone, ar miegi? ar ne gali ben vieną adyną budėti?
38. Budėkite *ir melskitės, kad ne įpultumbite į pagundymą. Dvasė yra noringa, bet kunas silpnas. * Mat. 26, 41.
39. Ir vėl nuėjęs meldėsi, tus pačius žodžius kalbėdamas.
40. Ir sugrįžęs rado juos vėl bemiegančius, (nėsa jų akys pilnos buvo miego,) ir ne žinojo, ką jam atsakyti.
41. Ir atėjęs trečią kartą tarė jiems: *Ak! argi dabar miegosite ir ilsėsitės? gana, adyna atėjo. Štai, žmogaus sunus paduodamas į griekininkų rankas. * Mat. 26, 45.
42. *Kelkitės, eikime! štai, pašalyje mano išdavėjas. * Jono 14. 31.
43. Ir tuojaus, jam dar bekalbant, *atėjo Judošius, vienas iš anų dvylika, ir su juomi didis pulkas su kardais ir su kartimis, nuo vyriausiųjų kunįgų, nuo raštemokįtųjų ir vyresniųjų.
* Mat. 26, 47. Luk. 22, 47. Jono 18, 3.
44. Ir išdavėjas buvo jiems ženklą davęs, sakydamas: kurį aš pabučiuosu, tas tikrasis; tą sugavę veskite tvirtai.
45. Ir atėjęs, tuojaus jį priėjo ir tarė jam: Mokįtojau! Mokįtojau! ir *pabučiavo jį. * 2 Zom. 20, 9.
46. O anie jį rankomis nutverdami sugavo.
47. Bet vienas tų, kurie čia šale stovėjo, *ištraukęs savo kardą, ištiko

vyriausiojo kunįgo berną ir nukirto jo ausį. * Mat. 26, 51. Luk. 22, 50.
48. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: jus išėjote, kaip ant kokio razbaininko, su kardais ir kartimis manę sugauti;
49. Aš kas dieną pas jus bažnyčioje buvau ir mokinau, o jus manęs ne gaudėte. Bet *kad raštas išsipildytų. * Ps. 69, 10.
50. Ir visi mokįtiniai jį *palikę, pabėgo. * Jobo 19, 13.
51. Ir buvo vienas jaunikaitis, tas sekė jį, tas buvo drobe apvilktas ant nuogo kuno; ir jaunikaičiai tą sugavo.
52. Bet jis palikęs drobę, nuogas nuog jų pabėgo.
53. Ir jie *nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunįgą, kur susiėję buvo visi vyriausieji kunįgai ir vyresnieji ir raštemokįtieji. * Mat. 26, 57. Luk. 22, 54. Jono 18, 13.
54. O Petras iš tolo jį sekė, iki į pałočių vyriausiojo kunįgo; ir jis čia budamas sėdėjo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.
55. Bet *vyriausieji kunįgai ir visa rota jėškojo liudijimo prieš Jėzų, kad jam galą darytų; ir nieko ne rado. * Mat. 26, 59. Nus. Ap. 6, 13.
56. Daug liudijo neteisiai prieš jį, bet jų liudijimai ne sutarė.
57. Ir kiti atsikėlę neteisiai liudijo prieš jį, sakydami:
58. Mes girdėjome jį kalbant: aš noru *bažnyčią, rankomis padarytąją, pargriauti, ir į tris dienas kitą pakurti, kuri ne rankomis pakurta. *Jono 2, 19. s.
59. Bet jų liudijimas dar ne sutarė.
60. Ir vyriausiasis kunįgas kėlęsi tarp jų, klausė Jėzų, tarydamas: argi nieko ne atsakai ant to, ką tie liudija prieš tavę?
61. Bet *jis tylėjo ir nieko ne atsakė. Tai jį vėl klausė vyriausiasis kunįgas, jam sakydamas: ar tu esi Kristus, Sunus aukštai Pašlovintojo? * Jėz. 53, 7.
62. Bet Jėzus tarė: Aš esmi. *Ir jus regėsite žmogaus sunų sėdintį po dešinės rankos stiprybės †ir ateinant su dangaus debesimis.
* Mat. 24, 30. per. 26, 64. Luk. 22, 69. † 1 Tes. 4, 16.
63. Tai *vyriausiasis kunįgas, sudraskęs savo sermėgą, tarė: kogi be reikia mums daugiaus liudininkų? * 3 Maiž. 10, 6.
64. Girdėjote tą Dievo bluznijimą. Kas jums regisi? bet jie *visi jį prasudijo, jį vertą esantį smerties. * Jėr. 26, 11.
65. Tai *pradėjo keli į jį spiaudyti ir uždengti jo veidą ir kumsčiomis mušti ir jam sakyti: prarakauk mums. Ir bernai ištiko jį į veidą. * Mat. 26, 67.
66. Ir Petras buvo žemai pałočiuje; tai atėjo *vyriausiojo kunįgo mergų viena; * Mat. 26, 69. s.
67. Ir išvydusi Petrą besišildant, pažiurėjusi į jį, tarė: o ir tu taipjau buvai su tuom Jėzumi iš Nazaret.
68. Bet jis užsigynė, tarydamas: aš jo ne pažįstu, neigi žinau, ką tu kalbi. Ir išėjo laukan į pryangę, ir gaidys pragydo.
69. Ir *merga išvydusi jį, vėl pradėjo sakyti čia stovintiemsiems: tas vienas yra tųjų. * Mat. 26, 71.
70. Ir jis vėl užsigynė. Ir po mažos valandos vėl sakė Petrui tie, kurie čia stovėjo: iš tiesos tu esi tųjų vienas; nėsa tu esi Galilėiškis, ir tavo kalba tokiajau yra.
71. Bet jis pradėjo keiktis ir bažytis: aš ne pažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate.
72. Ir gaidys antrą kartą pragydo. Tai atsiminė Petras ano žodžio, *kurį Jėzus jam buvo kalbėjęs: gaidžiui dar ne du kartu pragydus, tu tris kartus manęs užsigįsi. Ir jis pradėjo verkti.
* Mat. 26, 34. 75. Luk. 22, 34.

Perskyrimas 15.

Kristaus kentėjimas po Pilotu, apvainikavimas, smertis ir palaidojimas.

Ir tuojaus *ryto metą sudumė vyriausieji kunįgai su vyresniaisiais ir raštemokįtaisiais, priegtam ir visa rota, ir surišę Jėzų nuvedė, ir padavė jį Pilotui. * Mat. 27, 1. Luk. 22. 66. Jono 18, 28.
2. Ir Pilotas jo klausė: *ar tu esi Žydų karalius? bet jis atsakydamas tarė jam: tu sakai. * Jono 18, 33.
3. Ir vyriausieji kunįgai didei jį kaltino.
4. O Pilotas jo vėl klausė, sakydamas: *ar nieko ne atsakai? štai, kaip didei jie tavę apskundžia! * Mat. 27, 13.
5. Bet Jėzus *daugiaus nieko ne atsakė, aža ir Pilotas dyvijosi. * Jėz. 53, 7.
6. Bet jis *papratęs buvo, jiems per velykų šventę vieną kalinį išleisti, kurio jie norėjo. * Jono 18, 39.
7. Ir buvo vienas, Barabošius vadinamas, sugautas su maištininkais, kurie maište razbajų buvo padarę.

8. Ir užėję žmonės, prašė, kad da-
rytų, kaip darydavo.
9. Bet Pilotas jiems atsakė: ar no-
rite, kad jums Żydų karalių išleisčiau?
10. Nės jis žinojo, vyriausiuosius
kunįgus jį iš pavydo išdavus.
11. Bet vyriausieji kunįgai pakusė
žmones, kad jiems veikiaus Barabo-
šių išleistų.
12. Ir Pilotas vėl atsakydamas tarė
jiems: *kogi norite, kad aš daryčiau
tam, kurį vadinate Żydų karaliumi?
*Jono 18, 38.
13. Jie vėl šaukė: nukryžiavok jį!
14. Bet *Pilotas tarė jiems: kągi
jis pikto padarė? bet jie dar juo
daugiaus šaukė: nukryžiavok jį.
15. Tai Pilotas, norėdamas žmonėms
įtikti, išleido jiems Barabošių; ir Jėzų
jiems padavė, kad butų nuplaktas ir
nukryžiavotas.
16. Bet *kareiviai įvedė jį į sudo bu-
tą, ir suvadino visą pulką. *Mat. 27, 27.
17. Ir apsiautė jį purpura, ir *nu-
pynę erškėčių vainiką, jam tą uždėjo;
*Jono 19, 2.
18. Ir pradėjo jį sveikinti: sveiks
Żydų karaliau!
19. Ir *mušė jo galvą nendre, ir
spiaudė į jį, ir parsiklaupę meldėsi jo.
*Mat. 26, 67.
20. Ir *kaip jį buvo apjuokę, nu-
siautė jo purpurą, ir aprėdė jį jo pa-
ties rubais, ir išvedė jį, kad jį nu-
kryžiavotų. *Mat. 27, 31.
21. Ir *privertė vieną pro šalį ei-
nantį, vardu Simoną iš Cyrėnios, kurs
nuo lauko parėjo, (tėvą Aleksandro
bei Rupo,) kad jam kryžių neštų.
*Mat. 27, 32. Luk. 23, 26.
22. Ir jie nuvedė jį *ant vietos Gol-
gata, tai musų žodžiais: lavongalvių
vieta. *Mat. 27, 33. s.
23. Ir *davė jam myrą su vynu gerti,
ir jis ne priėmė tai. *Ps. 69, 22.
24. Ir kaip jį buvo nukryžiavoję,
*dalijosi jo rubus, mesdami ant jų
burtą, kas ką gausiąs.
*Ps. 22, 19. Mat. 27. 35. Luk. 23. 34. Jono 19, 24.
25. O buvo apie trečią adyną, kaip
jį kryžiavojo.
26. Ir buvo *viršuje jo užrašyta,
ko jį kaltino, butent: Żydų karalius.
*Mat. 27. 37.
27. Ir nukryžiavojo draug su juomi
du razbaininku, vieną po jo dešinės,
antrąjį po kairės.
28. Tai išsipildė *raštas, kursai sako:
Jis yra tarp piktadėjų parokuotas.
*Jėz. 53, 12.
29. Ir kurie pro šalį ėjo, bluznijo
jį, ir kratydami savo galvas, tarė:
ben gėdėkis, *kaip gražiai tu suardai
bažnyčią ir pakuri ją į tris dienas!
*Jono 2, 19. s.
30. *Pats dabar gelbėkis ir nužengk
nuo kryžiaus. *Luk. 23. 35.
31. Taipojau ir vyresnieji kunįgai
apjuokė jį tarp savęs su raštemokį-
taisiais, tarydami: kitus jis gelbėjo,
ir pats savę gelbėtis ne gal.
32. Jei jis Kristus bei karalius Iz-
raėlio, tai jis dabar nuo kryžiaus te
nužengie, kad regėtumbim ir tikėtum-
bim. Ir tuodu, kuriuodu su juomi bu-
vo nukryžiavotu, taipojau jį apjuokė.
33. Ir *po šeštosios adynos radosi
tamsybė per visą žemę, iki devinto-
sios adynos. *Mat. 27, 45. Luk. 23, 44.
34. Ir apie devintąją adyną šaukė
Jėzus didžiu balsu, tarydamas: *Eli,
Eli, lama azabtani? tai yra musų žo-
džiais: mans Dieve, mans Dieve, ko-
dėl manę prastojai? *Ps. 22, 2. Mat. 27, 46.
35. Ir keli ten stovinčiųjų, tai iš-
girdę, sakė: štai, tas Eliošių vadina.
36. Tai bėgęs viens pripildė kem-
pinį *uksosu, ir tą užmovęs ant nen-
drės, girdė jį sakydamas: palaukit,
žiurėkime, bau ateis Eliošius, jį nuimti.
*Ps. 69, 22.
37. Bet Jėzus *šaukdamas didžiu
balsu, išleido dvasę. *Jono 19, 30.
38. Ir *bažnyčios apkaba pusiau
perdrisko į dvi dali, nuo viršaus iki
apačios. *Mat. 27. 51.
39. Bet *kareivių vyresnysis, kursai
čia stovėjo ties juomi, regėdamas, jį
su tokiu šauksmu dvasę išleidžiant,
sakė: iš tiesos, tas žmogus Dievo
sunus buvęs. *Mat. 27, 54.
40. Buvo taipojau *ir moterų čio-
nai. iš tolo tai žiurinčių, tarp kurių
buvo Marija Madlyna, ir Marija, ma-
žojo Jokubo ir Juozėpo motyna, ir
Salomė; *Mat. 27, 55.
41. Kurios taipjau *jį sekė, jam dar
Galilėoje esant, ir jam tarnavo, ir
daug kitų, kurios su juomi drauge
užėjusios buvo į Jėruzalę. *Luk. 8, 2.
42. Ir vakare, kadangi diena buvo
prigatavijimo, kurs yra šventas va-
karas pirm sabatos,

43. Atėjo *Juozėpas iš Arimatios, viežlybas rotponis, kursai taipojau karalystės Dievo laukė; tasai pasidrąsinęs ir įėjęs pas Pilotą, prašė Jėzaus lavono.
* Mat. 27, 57. s. Luk. 23, 50. s. Jono 19, 38. s.

44. Bet Pilotas dyvijos, kad jis jau buvo numiręs, ir pasivadinęs kareivių vyresnįjį, klausė jo: ar jis seniai numiręs?

45. Ir ištyręs nuo kareivių vyresniojo, davė Juozėpui lavoną.

46. Ir jis *nusipirkęs drobę, ir nuėmęs jį, įsiautė į drobę ir paguldė jį į kapą, tasai buvo į uolą įkaltas, ir užrito akmenį už kapo angos. * Mat. 27, 60. s.

47. Bet *Marija Madlyna ir Marija Jozės pažiurėjo, kur jis buvo padėtas.
* Mat. 27, 61.

Perskyrimas 16.

Apie Kristaus prisikėlimą ir dangun žengimą.

Ir sabatai perėjus, *pirkosi Marija Madlyna ir Marija Jokubo ir Salomė žolių, gražiai kvepiančių, kad atėjusios jį mostytų. * Mat. 28, 1. Luk. 24, 1.

2. Ir labai anksti pirmoje dienoje sabatų (t. e. nedėlės) atėjo jos pas kapą, saulei užtekant.

3. Ir kalbėjo tarp savęs: kas mums atris akmenį nuo kapo angos?

4. Ir nužiurėdamos ten, išvydo akmenį atristą; nės buvo labai didis.

5. Ir įėjusios į kapą, išvydo *jaunįkaitį sėdint po dešinės, apvilktą baltu rubu, ir jos nusigando. * Mat. 28, 2. 3. Luk. 24, 4.

6. Bet jis sakė joms: ne nusigąskite; *Jėzaus jus jėškote iš Nazaret, nukryžiavotojo; jis kėlės ir niera čia; štai vieta, kur jį padėję buvo. * Mat. 28, 5.

7. Bet nuėjusios pasakykite jo mokįtiniams ir Petrui, kad jis pirm jųsų nueis į Galilėą; tenai jį matysite, *kaip jis jums sakęs. * Mat. 26, 32.

8. Ir išėjusios veikiai pabėgo nuo kapo; nėsa apėmęs jas buvo drebėjimas ir išgąstis, ir niekam nieko ne sakė, nės bijojos.

9. Bet Jėzus iš numirusiųjų prisikėlęs anksti pirmoje dienoje sabatų (t. e. nedėlės), pirmiaus pasirodė Marijai Madlynai, iš kurios jis septynis velnius buvo išvaręs.

10. Ir ji nuėjusi, apsakė tai tiems, kurie su juomi budavo, kurie gedėjo ir verkė.

11. Ir tie, išgirdę jį gyvą esantį, ir jai pasirodžiusi, ne vierijo.

12. Potam, *dviem iš jų einant, pasirodė jis kitokiu veidu, kaip juodu ant lauko ėjo. * Luk. 24, 13.

13. Ir tuodu taipjau nuėjusiu, apsakė tai kitiems; bet ir tiemdviem jie ne vierijo.

14. Paskiaus, kaip anie vienuolika už stalo sėdėjo, *pasirodė jis jiems ir barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad tiems ne buvo vieriję, kurie jį regėjo prisikėlusį.
* Luk. 24, 36. Jono 20, 19. 1 Kor. 15, 5. 7.

15. *Ir tarė jiems: Eikite į visą svietą ir sakykite ėvangėlią †visam sutvėrimui. * Mat. 28, 19. † Kol. 1, 23.

16. *Kursai tik ir pakrikštytas yra, tas bus išganytas; †bet kurs ne tik, tas bus pražudytas.
* Nus. Ap. 2, 38. † Jono 3, 18. 36. per. 12, 48.

17. Bet ženklai, kurie seks tuos, kurie tik, yra tie: *mano vardan velnius išvarys, †naujais liežuviais kalbės,
* Nus. Ap. 16, 18. † Nus. Ap. 2, 4. 11. per. 10, 46.

18. *Žalčius pravarys, ir norint ko smertiško gertų, jiems nieko nekenks; ant ligonių jie rankas uždės, tai jie geryn eis. * Luk. 10, 19. Nus. Ap. 28, 5. 8.

19. Ir Viešpats tai su jais kalbėjęs, *pakeltas buvo į dangų, ir sėd po dešinės Dievo. * Luk. 24, 51. Nus. Ap. 1, 9.

20. Bet jie išėję apsakė Dievo žodį visose šalyse. Ir Viešpats *jiems padėjo ir žodį pastiprino pasekančiais ženklais. * Nus. Ap. 3, 16. per. 14, 3. Ebr. 2, 4.

Evangėlia švento Lukošiaus.

Perskyrimas 1.

Jono užgimimas ir kudikystė.

Kadangi daug apsiėmė sutaisyti pasakojimą tų nusidavimų, kurie tarp musų tikosi,

2. Kaip tai mums padavė tie, kurie iš pradžios tai patys regėję ir tarnai to žodžio buvę:

3. Ir *man ger rodės, kad aš, vislab tai iš pradžios pertyrinėjęs, tau, miels Tėopile, su aštriu pasidabojimu ir davadniai rašyčiau, * Nus. Ap. 1, 1.

4. Kad tikrą davadą to mokslo gautumbei, kuriame išmokįtas esi.
5. Čėse *Erodo, karaliaus Judėos, buvo kunįgas iš †urėdystės Abiošiaus, vadinamas Zakariošiumi, ir jo pati iš dukterų Aarono, vardu Elzbieta.
* Mat. 2, 1. † 1 Nus. Kar. 25, 10.
6. Bet juodu abu buvo teisiu *po akių Dievo, vaikščiodamu visuose prisakymuose Dievo be nuotarties. *Job. 1, 1. 8.
7. Ir juodu ne turėjo vaikų, nėsa Elzbieta buvo nevaisinga, ir buvo abu gerai pasenusiu.
8. Ir nusidavė, kaip jis kleboniškąjį urėdą pilnavojo po Dievo akių čėse savo urėdystės,
9. Pagal budą kleboniškąjį, ir kaip jam *puolės rukinti, įėjo jis į bažnyčią Viešpaties. * 2 Maiž. 30, 7.
10. Ir visas žmonių pulkas buvo *lauke ir meldėsi rukinimo adynoje.
* 3 Maiž. 16, 17. 1 Kar. 7, 12.
11. Bet pasirodė jam angielas Viešpaties, stovėdamas ant dešinės *rukinimo altoriaus. * 2 Maiž. 30, 1.
12. Ir Zakariošius jį išvydęs, *nusigando, ir baimė apėmė jį.
* Vald. 13, 6. 20. Dang. 10, 7. 8.
13. Bet angielas jam tarė: nesibijokis, Zakariošiau, nės *tavo malda išklausyta; ir tavo pati Elzbieta pagimdys tau sunų, tą pramįsi vardu Jonu.
* Nus. Ap. 10, 31.
14. Ir iš to tu turėsi džiaugsmo bei linksmybės, *ir daug džiaugsis jo užgimimu. * perkš. 58.
15. Nės jis bus didis po akių Viešpaties; vyno ir druto gėrimo jis ne gers. Ir dar žyvate motynos jis papildytas bus šventaja Dvase.
16. Ir daug vaikų Izraėlio jis privers Dievop, jų Viešpatiesp.
17. Ir jis eis pirm jo dvasėje ir galybėje Eliošiaus, priversti širdis tėvų ant vaikų, ir netikinčiuosius į išmintį teisiųjų, pritaisyti Viešpačiui gatavus žmones.
18. Ir Zakariošius tarė angielui: ant ko aš tai numanysu? nėsa *aš senas esmi, ir mano pati pasenusi. * 1 Maiž. 17, 17.
19. Angielas atsakydamas tarė jam: aš esmi *Gabriėlas, †po Dievo akių stovįsis, ir siųstas esmi, su tavimi kalbėti, kad toktai tau apsakyčiau.
* Dang. 8, 16. per. 9, 21. † 1 Kar. 17, 1. Ps. 103, 20. Apr. 7, 11.
20. Ir štai, tu busi nebylys ir ne galėsi kalbėti iki tos dienos, kurioje tai nusiduos, todėl, kad tu mano žodžiams ne vierijai, kurie tur išsipildyti savo čėsu.
21. Ir žmonės laukė Zakariošiaus ir dyvijosi, kad jis taip ilgai bažnyčioje užtruko.
22. Ir išeidamas ne galėjo su jais kalbėti. Ir jie numanė, jį bažnyčioje regėjimą mačiusį. Ir jis pamojo jiems, ir pasiliko nebylys.
23. Ir nusidavė, kaip čėsas jo urėdo pasibaigė, parėjo jis į savo *namus.
* perkš. 39. s.
24. Ir po tų dienų Elzbieta, jo pati, nėščia pastojo, ir pasislėpė penkis mėnesius, ir tarė:
25. Taipo mano Viešpats padarė tose dienose, kuriose jis manę įžvelgė, atimdamas mano gėdą tarp žmonių nuo manęs.
26. Ir šeštame mėnesyje angielas Gabriėlas Dievo siųstas buvo į miestą Galilėos, vadinamą Nazaret,
27. Pas vieną mergą, kuri buvo *suderėta vyrui, vardu Juozėpu, iš giminės Dovido; ir vardas tos mergos buvo Marija. * per. 2, 5. Mat. 1, 18.
28. Ir įėjęs angielas pas ją tarė: sveika, tu malonės pilnoji! Viešpats su tavimi, tu peržegnotoji tarp moterų.
29. Bet ji išvydusi jį, nusigando iš jo kalbos, dumodama: koksai tai sveikinimas?
30. Ir angielas tarė jai: nesibijokis, Marija; nėsa tu radai malonę prie Dievo.
31. Štai, *tu nėščia busi žyvate ir pagimdysi sunų, ir †pramįsi jį vardu Jėzumi. * Jėz. 7. 14. s. † Mat. 1, 21.
32. Tas bus didis ir sunumi Aukščiausiojo vadinamas; ir *Ponas Dievas †duos jam sostą Dovido, jo tėvo;
* Jėz. 9, 7. † 2 Zom. 7, 12.
33. Ir jis bus karalius ant namų Jokubo amžinai, ir jo *karalystės ne bus galo. * Dang. 4, 31. per. 7, 14. Mik. 4, 7.
34. Tai tarė Marija angielui: kaip tai nusiduos, kadangi nei jokio vyro nesižinau?
35. Angielas atsakydamas tarė jai: *Šventoji Dvasė ateis ant tavęs, ir stiprybė Aukščiausiojo apdengs tavę. Todėl ir tas †Šventasis, iš tavęs gim-

siąsis, Dievo Sunumi bus vadinamas. *Mat. 1, 18. 20. †Dang. 9, 24.
36. Ir štai, Elzbieta, tavo gentainė, taipojau nėščia yra sunumi savo senatvėje, ir dabar jau yra jai šeštasis mėnuo, *kuri skelbiama, nevaisinga esanti. *Jėz. 54, 6.
37. Nės *prie Dievo nei joks daiktas ne esti negalimas. *1 Maiž. 18, 14. Jobo 42, 2. Ps. 135, 5. 6. Jėr. 32, 17. 27. Sak. 8, 6. Luk. 18, 27. Rym. 4, 21.
38. Bet Marija tarė: štai, aš esmi tarnaitė Viešpaties, te nusiduodie man, kaip tu sakei. Ir angielas atstojo nuo jos.
39. Bet Marija pasikėlusi tose dienose, nuėjo skubriai per kalnus į miestą Judo, *Joz. 21, 11.
40. Ir atėjo į namus Zakariošiaus, ir pasveikino Elzbietą.
41. Ir nusidavė, kaip Elzbieta išgirdo sveikinimą Marijos, šokterėjo kudikis *jos žyvate; ir Elzbieta pilna pastojo Šventosios Dvasės, *perkš. 15.
42. Ir sušuko didžiu balsu bei tarė: *peržegnota tu esi tarp moterų, ir peržegnotas vaisius tavo žyvato. * perkš. 28. Vald. 5, 24.
43. Ir iš kur man tai randasi, kad motyna mano Viešpaties pas manę ateiti?
44. Štai, kaip aš balsą tavo sveikinimo girdėjau, šokterėjo su džiaugsmu kudikis mano žyvate.
45. Ir, *ak išganytinga tu esi, kuri tu tikėjai; nės išsipildys, kas tau sakyta nuo Viešpaties. *per. 11, 28. Jono 20, 29.
46. Ir Marija tarė: *mano dušia garbina Viešpatį, *2 Maiž. 15, 2.
47. *Ir mano dvasė linksminasi Dievu, †mano Išganytoju. *1 Zom. 2, 1. †Abak. 3, 18.
48. Nės jis paveizdėjo ant *pakarnystės savo tarnaitės. Štai, dabar †manę išganytingą šauks visi vaikų vaikai. *Ps. 113, 5. 6. †1 Maiž. 30. 13.
49. Nės *padarė man didžius daiktus, kurs galingas, ir kurio vardas šventas yra. *Ps. 126, 2. 3.
50. Ir *jo mielaširdingystė patenk visadai, nuog giminės iki giminės ant tų, kurie jo bijosi. *2 Maiž. 20, 6. per. 34, 6. 7. Ps. 25, 6. Ps. 100, 5. Ps. 103, 13. 17.
51. Jis *daro stiprybę savo petimi ir išbarsto †pasididžiuojančiuosius jų širdies dumoje. *Jėz. 51, 9. per. 52, 10. †2 Zom. 22, 28. Ps. 89, 11. Obad. 3, 4. 1 Petr. 5, 5.
52. *Jis nustumia sylinguosius nuo sosto †ir iškel pakarniuosius. *Ps 147, 6. †1 Zom. 2, 7. 8. 2 Zom. 6, 21. 22. Job. 5, 11.
53. *Jis alkstančiuosius †papildo turtais, ir bagotuosius tuščius paliekti. *Ps. 34, 11. Ps. 107, 9. Mat. 5, 3. 6. †Jono 10, 11. Epėz. 1, 3.
54. *Jis atsimena savo mielaširdingystės, ir †pagelbti savo tarną Izraėlį, *5 Maiž. 7, 7. 8. Jėz. 30, 18. Jėr. 31, 20. †Jėz. 41. 8.
55. Kaip jis kalbėjęs esti musų tėvams, Abraomui ir jo *vaikams amžinai. *1 Maiž. 17, 7. 19. per. 18. 18.
56. Ir Marija pasiliko prie jos kokius tris mėnesius; potam ji vėl sugrįžo į savo namus.
57. Ir Elzbietai išsipildė čėsas, kad pagimdytų; ir ji pagimdė sunų.
58. Ir jos kaimynai ir gentys išgirdo, kad Viešpats didę mielaširdingystę jai išrodęs, ir džiaugėsi su ja.
59. Ir nusidavė *ašmoje dienoje, atėjo jie apipiaustyti tą vaikelį, ir praminė jį vardu savo tėvo, Zakariošiumi. *1 Maiž. 17, 12. 3 Maiž. 12, 3.
60. Bet jo motyna atsakydama tarė: nieku budu, bet jis tur Jonu vadinamas buti.
61. Ir jie tarė jai: juk niera nei vieno tavo giminėje, tuo vardu vadinamo.
62. Ir jie pamojo jo tėvui, kaip jis jį norįs praminti.
63. Ir jis prašė toblyčėlės, rašė ir tarė: Jonas yra jo vardas. Ir jie stebėjosi visi.
64. *Ir tuojau atsivėrė jo burna ir liežuvis, ir kalbėjo ir garbino Dievą. * Mark. 7, 35.
65. Ir atėjo baimė ant visų kaimynų; ir tas nusidavimas išsireiškė ant visų Judėos kalnų.
66. Ir visi, kurie tai girdėjo, dėjosi tai į širdį, tarydami: ką misliji, kas bus iš to vaikelio? nėsa *ranka Viešpaties buvo su juomi. *Ezėk. 1, 3. per. 3, 22.
67. Ir Zakariošius, jo tėvas, pilnas pastojo Šventosios Dvasės, ir *prarakavo tarydamas: *2 Petr. 1, 21.
68. *Pašlovintas t'esie Viešpats, Izraėlio Dievas; nės jis atlankė ir atpirko †savo žmones; *Ps. 41, 14. Ps. 72, 18. †Mat. 1, 21.
69. Ir *attiesė mums ragą išganymo namuose Dovido, savo tarno, *Ps. 132, 17.
70. Kaip jis *pirm to kalbėjęs per burną savo šventųjų prarakų; * Jėz. 35, 4. Jėr. 23. 6.
71. Kad jis mus *išgelbėtų nuo musų nepritelių ir iš rankų visų, kurie musų ne apkenčia, *Ps. 106, 10.
72. Ir mielaširdingystę parodytų mu-

sų tėvams, ir atsimintų *savo šventojo derėjimo, *1 Maiž. 17, 7. 3 Maiž. 26, 42.
73. Ir *prysiegos, kurią jis prisiekęs esti Abraomui, musų tėvui, mums duoti, *1 Maiž. 22, 16. Mika 7, 20.
74. Kad *mes iš rankų savo nepr ietelių išgelbėti, jam †tarnautumbime be baimės per visą savo amžią, *Gal. 1, 4. Tit. 2, 12. 14. †Ebr. 9, 14.
75. *Šventybėje ir teisybėje, jam įtinkančioje. *Kol. 1, 22.
76. O tu, vaikeli, praraku Aukščiausiojo busi vadinamas; nės eisi pirm Viešpaties, kad *kelią jam taisytumbei, *Mat. 3, 3.
77. Ir duotumbei išganymo išpažinimą jo žmonėms, *kursai yra atleidime jų griekų; *Jėr. 31, 34.
78. Per širdingą mielaširdingystę musų Dievo, per kurią mus atlankė *užtekėjimas iš aukštybės, *4 Maiž. 24, 17. Mal. 4, 2.
79. Kad pasirodytų tiems, kurie sėd *tamsybėje ir šešėlyje smerties, ir kreiptų musų kojas ant pakajaus kelio. *Jėz. 9, 2. s.
80. Ir vaikelis augo ir stiprinosi Dvasėje, ir buvo pusčioje, ikikol jis turėjo pasirodyti žmonėms Izraėlio.

Perskyrimas 2.

Kristaus užgimimas, apipiaustymas, atnešimas į Bažnyčią ir susikalbėjimas

Bet nusidavė tose dienose, kad prisakymas išėjo nuog ciecoriaus Augusto, kad parašytas butų visas svietas.
2. Ir tas parašymas buvo pirmiausiasis, ir nusidavė, kaip Cyrėnius Syrioje valdonas buvo.
3. Ir ėjo visi pasirašydinti, kožnas į savo miestą.
4. Tai pasikėlė taipojau ir Juozėpas iš Galilėos, iš miesto Nazaret, į Żydų žemę, į miestą Dovido, vadinamą *Bėtleėm; todėl, kadangi jis buvo iš namų ir iš giminės Dovido, *Mik. 5, 1.
5. Pasirašydinti su Marija, jam *pažadėtaja moterimi; ta buvo nėščia. *pėr. 1, 27.
6. Ir jiemdviem ten esant, išsipildė čėsas, kad pagimdytų.
7. Ir *ji pagimdė savo sunų pirmgimį, ir suvystė jį vystyklais, ir paguldė jį į prakartą; nės ne turėjo ruimo gaspadoje. *Mat. 1, 25.
8. Ir buvo kerdžiai toje šalyje ant lauko prie gardų, tie sergėjo naktyje savo kaimenę.
9. Ir štai, angielas Viešpaties atėjo pas juos, ir šlovė Viešpaties apšvietė juos, ir jie nusigando didžiu išgąsčiu.
10. Ir angielas tarė jiems: nesibijokitės; štai, aš apsakau jums didį džiaugsmą, kurs nusiduos visiems žmonėms;
11. Nės užgimė jums šią dieną Išganytojis, kurs yra Kristus Viešpats, mieste Dovido.
12. Ir tai jums bus ženklu: jus rasite kudikį suvystytą ir begulintį prakarte.
13. Ir tuojaus buvo su tuom angielu *daugybė dangaus pulkų, liaupsinančių Dievą ir tariančių: *Dang. 7, 10.
14. Garbė t'esie Dievui aukštybėje, *pakajus ant žemės, ir žmonėms pasimėgimas. *Jėz. 57, 19. Luk. 19, 38. Epėz. 2, 14. 17.
15. Ir nusidavė, kaip angielai nuo jų dangun užžengė, kerdžiai kalbėjo tarp savęs: *eikim dabar į Bėtleėm ir pasižiurėkime to nusidavimo, kurs ten nusitikęs, kurį mums Viešpats apreiškė. *2 Maiž. 3, 3.
16. Ir jie atėjo skubriai *ir rado Mariją ir Juozėpą, priegtam kudikėlį prakarte begulintį. *Mat. 2, 11.
17. Ir kaip jie tai buvo regėję, išplatino jie tai, kas jiems sakyta buvo apie tą vaikelį. *per. 10, 11.
18. Ir visi, kurie tai girdejo, nusistebėjo to, ką kerdžiai jiems buvo sakę.
19. Bet Marija *palaikė visus tus žodžius, ir apdumojo juos savo širdyje. *perkš. 51.
20. Ir kerdžiai sugrįžo, garbindami ir liaupsindami Dievą už vislab, ką jie buvo girdėję ir regėję, kaip jiems sakyta buvo.
21. Ir kaip išsipildė *aštuonios dienos, jeib apipiaustytas butų tas vaikelis, tai praminė jį varduJėzumi, †kuriuomi pramintas buvo angielo, pirm ne kaip jam motynos žyvate prasidėjus. *1 Maiž. 17, 12. †Luk. 1, 31.
22. Ir kaip išsipildė dienos jos apčystijimo pagal zokaną *Maižėšiaus, atnešė jį į Jėruzalę, kad jį pastatytų Viešpačiui; *3 Maiž. 12, 2. s.
23. Kaip parašyta yra zokane Viešpaties: *kiekvienas patinėlis, pirm užgemąs, tur buti šventas Viešpačiui; *2 Maiž. 13, 2. per. 22, 29.
24. Ir kad duotų apierą, kaip prisakyta *zokane Viešpaties: porą kurklelių, arba dvejetą jaunų karvelių. *3 Maiž. 12, 8.

25. Ir štai, buvo žmogus Jėruzalėje, vardu Simėonas; o tas žmogus buvo teisus ir Dievo bijąs, laukiąs *palinksminojimo Izraėlio. Ir šventoji Dvasė buvo jame. * 1 Maiž. 5, 29.

26. Ir buvo jam šventosios Dvasės pažadėta, kad jis smertį ne regėsiąs, pirm ne kaip jis išvysiąs Kristų Viešpaties.

27. Ir Dvasės paragintas atėjo jis į bažnyčią. Ir kaip gimdytojai vaikelį Jėzų į bažnyčią atnešė, jeib už jį darytų pagal pajunkimą zokano,

28. Tai jis ėmė jį ant savo rankų, ir garbino Dievą tarydamas:

29. Viešpatie, *dabar tu leidi savo tarną pakajuje eiti, kaip tu esi sakęs; * 1 Maiž. 46, 30.

30. Nės mano akys regėjo tavo Išganytojį, * per. 3. 6.

31. Kurį tu pagatavijai po akių visų *žmonių giminių, * Jėz. 11, 10. per. 49, 6.

32. Šviesybe *ant apšvietimo pagonų, ir ant garbės savo žmonių Izraėlio. * Jėz. 42, 6. per. 49, 6.

33. Ir jo tėvas bei motyna stebėjosi to, kas apie jį sakyta buvo.

34. Ir Simėonas peržegnojo juos ir tarė Marijai, jo motynai: štai, tas statomas *yra puolimu ir prisikėlimu daugumui Izraėlyje ir ženklu, kuriam prieštaraus, * Jėz. 8, 14. per. 28, 16. Mat. 21, 42. Rym. 9, 33.

35. Ir kardas pereis per tavo dušią, jeib butų apreikštos daug širdžių dumos.

36. Ir buvo viena prarakienė, Ana, duktė Panuėlio, iš giminės Asėrio, ta buvo didei pasenusi, ir buvo su savo vyru septynis metus gyvenusi po savo mergystės.

37. Ir budama *našlė aštuonis dešimts ir keturių metų, ji †ne atstojo iš bažnyčios ir šlužijo Dievui su pastinįkavimu ir su maldomis dieną bei naktį. * 1 Tim. 5, 5. † 1 Zom. 1, 22.

38. Ta taipojąu atėjusi tą pačią adyna, garbino Viešpatį ir sakė apie jį visiems tiems, kurie laukė atpirkimo Jėruzalėje.

39. Ir kaip jie vislab buvo atlikę pagal zokaną Viešpaties, jie vėl sugrįžo į Galilėą, į savo miestą Nazaret.

40. Bet vaikelis *augo ir stiprinosi Dvasėje, pilnas išminties; ir malonė Dievo buvo jame. * perkš. 52. per. 1, 80.

41. Ir jo gimdytojai ėjo kas metą į Jėruzalę *ant velykų šventės. * 2 Maiž. 34, 23. 5 Maiž. 16, 16.

42. Ir jam dvylika metų sukakus, ėjo juodu į Jėruzalę pagal pajunkimą šventės.

43. Ir kaip tos dienos pasibaigė, ir juodu vėl sugrįžo, pasiliko vaikelis Jėzus Jėruzalėje. Ir jo gimdytojai tai ne žinojo,

44. Bet mislijo, jį tarp draugų esantį, ir ėjo dienos kelią, ir jėškojo jo tarp genčių ir pažįstamų.

45. Ir jo ne radusiu vėl sugrįžo į Jėruzalę, jėškodamu jo.

46. Ir nusidavė, jog po trijų dienų rado jį bažnyčioje be sėdint, viduryje tarp mokįtojų, kad jų klausės ir jų klausė.

47. Ir visi, *kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išminties ir jo atsakymų. * Mat. 7, 28. Mark. 1, 22.

48. Ir jį pamatę, stebėjosi; ir jo motyna tarė jam: mans sunau, *kam tu mumdviem tai padarei? štai, tavo tėvas ir aš skaudžiai tavęs jėškojova. * 1 Maiž. 12, 18.

49. Ir jis tarė jiemdviem: kasgi yra, kad manęs jėkojota? ar ne žinota, kad aš turu buti tame, kas mano tėvo yra?

50. Bet juodu ne išmanė tą žodį, kurį jis jiems sakė.

51. Ir jis nuėjo su jais ir atėjo į miestą Nazaret, ir buvo jiemdviem paklusnus. O jo motyna palaikė visus tus žodžius savo širdyje. * perkš. 19. 1 Maiž. 37, 11.

52. Ir Jėzus *tarpo išmintyje, augime bei malonėje prie Dievo ir žmonių. * 1 Zom. 2, 26.

Perskyrimas 3.

Jono kozonis apie prisivertimą. Liudymas apie Kristų. Kristaus pakrikštijimas ir giminės eilė.

Penkioliktame mete ciecorystės ciecoriaus Tibėriošiaus, Panskui Pilotui valdonui Judėos be esant, ir Erodui ketvirtainio kunįgaikščiui Galilėoje, ir Pilipui, jo broliui, ketvirtainio kunįgaikščiui Iturėoje ir šalyje Trakonytės, ir Lyzaniui ketvirtainio kunįgaikščiui Abylėnėje,

2. Anošiui bei Kaipošiui vyriausiems vyskupams be esant, stojosi žodis Viešpaties Jonui, Zakariošiaus sunui, pusčioje.

3. Ir jis atėjo į visas *šalis aplink

Jordaną, apsakydamas krikštą prisivertimo ant griekų atleidimo;
* Mat. 3, 1. 2. Mark. 1, 4.
4. *Kaip parašyta yra knygose žodžių prarako Jėzaiošiaus, tariančio: balsas Dievo žodį sakančio yra pusčioje: pagatavykite kelią Viešpaties ir tiesius padarykite jo takus! * Jėz. 40, 3.
5. Visos daubos tur papildytos, ir visi kalnai ir visos kaukaros tur pažeminti pastoti, o kas kreiva yra, turės tiesu, ir kas nelygu, tur lygiu keliu pastoti.
6. Ir visas kunas išvys *Dievo Išganytojį. * Jėz. 52, 10.
7. Tai tarė jis žmonėms, kurie išėjo jo krikštydintis: *jus angių veislė, kasgi parodė jums, išvengti busiantįjį kerštą?
* Mat. 3, 7.
8. Dabokitės, darykite tikrus vaisius prisivertimo ir ne apsiimkite sakyti: mes turime Abraomą tėvu. Nės aš sakau jums: Dievas gal Abraomui iš šių akmenų vaikų prikelti.
9. Jau *kirvis medžiams prie šaknies pridėtas. Kožnas medis, nenešąs gerų vaisių, bus pakirstas ir į ugnį įmestas. * Mat. 3, 10. s.
10. Ir žmonės klausė jo, tarydami: ogi ką mes darysime?
11. Jis atsakydamas tarė jiems: *dvi sermėgi turįsis te duodie nei vienos ne turinčiamjam; ir valgio turįsis taipojau te daro. * 1 Jono 3, 17.
12. Atėjo ir muitininkai pasikrikštydinti, tarydami jam: Mokįtojau, kągi mes darysime?
13. *Jis tarė jiems: ne prašykite daugiaus, kaip statyta. * Mat. 21, 31.
14. Tai klausė jo taipojau ir kareiviai, tarydami: kągi mes turime daryti? Ir jis tarė jiems: ne darykite nei vienam prispaudimą *ir neteisybę, ir te pakanka jums jųsų alga. * 3 Maiž. 19, 13.
15. Bet žmonėms bedumojant ir širdyje savo bemislijant apie Joną, bau jis ne rasi Kristus esąs,
16. Atsakė Jonas ir tarė visiems: *aš krikštiju jus vandenimi; bet ateina drutesnis už manę, kuriam aš per mažas esmi, jo kurpių dirželius atrišti; tas jus šventaja Dvase ir ugnimi krikštys; * Mat. 3, 11. s.
17. To rankoje yra vėtyklė, ir jis šluos savo klojimą ir surinks kviečius į savo skunę, ir pelus sudegįs amžina ugnimi.
18. Ir daug kito graudeno ir pranešė jis žmonėms.
19. Bet *Erodas, ketvirtainio kunįgaikštis, jo pabartas dėl Erodyados, savo brolio pačios, ir dėl viso pikto, ką Erodas darė, * Mark. 6, 17. s.
20. Dėl to viso *apkaldino jis Joną.
* Mat. 11, 2.
21. Ir nusidavė, kaip visi žmonės krikštydinosi, o ir Jėzus taipojau buvo pakrikštytas ir meldėsi, kad *atsivėrė dangus. * Mat. 3, 16. Mark. 1, 10. Jono 1, 32.
22. Ir šventoji Dvasė nužengė ant jo paveiksle kuniškame, kaip karvelis; ir balsas iš dangaus stojos, tarydamas: *Tu esi mano mielasis Sunus, tavimi aš mėgstuos. * per. 9, 35.
23. Ir Jėzus įstojo į trisdešimtąjį metą ir buvo laikomas per sunų Juozėpo, kurs buvo sunus Eli. * Mat. 1 persk.
24. Tas buvo sunus Matato, tas buvo sunus Lėvy, tas buvo sunus Melki, tas buvo sunus Jano, tas buvo sunus Juozėpo,
25. Tas buvo sunus Matatio, tas buvo sunus Amoso, tas buvo sunus Naumo, tas buvo sunus Eslio, tas buvo sunus Nangio,
26. Tas buvo sunus Maato, tas buvo sunus Matatio, tas buvo sunus Sėmėjaus, tas buvo sunus Juozėpo, tas buvo sunus Judo,
27. Tas buvo sunus Joano, tas buvo sunus Rėza, tas buvo sunus Zorobabėlio, tas buvo sunus Sealtiėlio, tas buvo sunus Nėri,
28. Tas buvo sunus Melki, tas buvo sunus Ado, tas buvo sunus Kozamo, tas buvo sunus Elmodamo, tas buvo sunus Ero,
29. Tas buvo sunus Joze, tas buvo sunus Eliėzėrio, tas buvo sunus Jorėmo, tas buvo sunus Matato, tas buvo sunus Lėvy,
30. Tas buvo sunus Simėono, tas buvo sunus Judo, tas buvo sunus Juozėpo, tas buvo sunus Jonano, tas buvo sunus Eliakimo,
31. Tas buvo sunus Melėjo, tas buvo sunus Mėnamo, tas buvo sunus Matatano, tas buvo sunus *Natano, tas buvo sunus Dovido, * 2 Zom. 5, 14.
32. Tas buvo sunus *Jesė, tas buvo

sunus Obėdo, tas buvo sunus Boaso,
tas buvo sunus Salmono, tas buvo
sunus Naasono, * Rut. 4, 22.
33. Tas buvo sunus Aminadabo, tas
buvo sunus Aramo, tas buvo sunus
Esromo, tas buvo sunus Parėzo, tas
buvo sunus *Judo, * 1 Maiž. 29, 35.
34. Tas buvo sunus Jokubo, tas
buvo sunus Izaoko, *tas buvo sunus
Abraomo, tas buvo sunus †Taro, tas
buvo sunus Nakoro, * 1 Maiž. 21, 2. 3.
† 1 Maiž. 11, 26. 1 Nus. Kar. 1, 26. 27.
35. Tas buvo sunus Saruko, tas
buvo sunus Ragaju, tas buvo sunus
Palėko, tas buvo sunus Ebėro, tas
buvo sunus Sala,
36. Tas buvo sunus Kainano, tas
buvo sunus Arpaksado, tas buvo
sunus *Sėmo, tas buvo sunus Noa-
ko, tas buvo sunus †Lamėko,
* 1 Maiž. 11, 10. † 1 Maiž. 5, 25.
37. Tas buvo sunus Metuzalės, tas
buvo sunus Enoko, tas buvo sunus
Jarėdo, tas buvo sunus Malaleėlo,
tas buvo sunus Kenano,
38. Tas buvo sunus Enoso, tas
buvo sunus *Sėto, tas buvo sunus
Adomo, tas buvo Dievo. * 1 Maiž. 5, 3.

Perskyrimas 4.

Kristus gundytas, Dievo žodį sako ir daro stebuklų.

Bet Jėzus, *pilnas Dvasės Šventosios,
sugrįžo nuo Jordano ir Dvasės nu-
vestas buvo į pusčią, * Mat. 4, 1. s.
2. Ir buvo *keturisdešimtis dienų
velnio gundytas; ir jis tose dienose
nieko ne valgė; ir toms dienoms pra-
ėjus, buvo jis išalkęs. * 2 Maiž. 34, 28.
3. Bet velnias tarė jam: jei esi
Dievo Sunus, tai sakyk tam akme-
niui, kad į duoną pavirstų.
4. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam:
*parašyta yra: ne viena duona minta
žmogus, bet kožnu žodžiu Dievo.
* 5 Maiž. 8, 3.
5. Ir velnias užvedė jį ant aukšto
kalno, ir parodęs jam visas karalys-
tes viso svieto akies mirksnyje,
6. Tarė jam: visą tą macę tau duosu
ir jos šlovę; nės ji man yra paduota,
ir aš ją duomi, kam aš noru.
7. Jeigu dabar parsiklaupęs manęs
nori melstis, tai vislab tavo bus.
8. Jėzus jam atsakydamas tarė: at-
stok nuog manęs, šėtone; parašyta
yra: *tu Dievą, savo Viešpatį, turi
garbinti ir jam vienam tarnauti.
* 5 Maiž. 6, 13. per. 10, 12. 20.
9. Ir jis nuvedė jį į Jėruzalę ir pa-
statė jį ant viršaus bažnyčios ir tarė
jam: jei Dievo Sunus esi, tai nusi-
leiskis iš čia žemyn;
10. Nės parašyta yra: *jis prisakys
savo angielams apie tavę, kad tavę
apsaugotų, * Ps. 91, 11.
11. Ir *ant rankų nešiotų, kad savo
koją į akmenį ne įsitrenktumbei.
* Ps. 91, 11. s.
12. Jėzus atsakydamas tarė jam:
sakyta yra: *tu Dievą, savo Viešpatį,
ne turi gundyti. * 5 Maiž. 6, 16. s.
13. Ir kaip velnias visus gundymus
pabaigęs buvo, atstojo jis nuo jo
kokią valandą.
14. Ir Jėzus *sugrįžo Dvasės macėje
į Galilėą, ir garsas apie jį išėjo po
visas aplink esančias šalis. * Mat. 4, 12. 23.
15. O jis mokino jų mokyklose, ir
visų buvo pagirtas.
16. Ir jis *atėjo į Nazaret, kur už-
augintas buvo, ir įėjo į mokyklą,
kaip buvo papratęs, sabatos dienoje,
†ir kėlęsi norėjo skaityti.
* Mat. 13, 53. 54. Mark. 6, 1. † Neėm. 8, 4. 5.
17. Tai pridavė jam knygas prarako
Jėzaiošiaus. Ir jis atvėręs tas knygas,
rado tą vietą, *kur parašyta buvo:
* Jėz. 61, 1.
18. Dvasė Viešpaties yra ant manęs,
todėl jis manę yra pamostijęs ir
siuntęs, apsakyti Evangėlią vargin-
giemsiems, gydyti sukultasias širdis,
apsakyti apkaltiemsiems išvalnijimą,
ir akliemsiems regėjimą, bei sudau-
žytiemsiems visą valnybę,
19. Ir apsakyti *meilingąjį metą
Viešpaties. * 3 Maiž. 25, 10.
20. Ir užvėręs knygas, atdavė tas
tarnui ir sėdosi. Ir visų akys mo-
kykloje dabojo ant jo.
21. Ir jis pradėjo jiems sakyti: šią
dieną išsipildė tas raštas jųsų ausyse.
22. Ir jie visi davė liudymą apie jį, ir
stebėjosi brangių jo žodžių, iš jo bur-
nos išeinančių, ir tarė: *ar tas ne
Juozėpo sunus?
* Mat. 13, 55. Mark. 6, 3. Jono 6, 42.
23. Ir jis tarė jiems: jus berods man
sakysite tą priekalbesį: liekoriau, gy-
dykis pats savę. Nės kokius didžius
daiktus mes girdėjome *Kapernaume

nusidavusius? daryk taipo ir čia, savo tėviškėje. * Mat. 4, 13.
24. Bet jis tarė: iš tiesos sakau jums: *nei vienas prarakas niera mylimas savo tėviškėje. *Mat. 13, 57. Mark. 6, 4. Jono 4, 44.
25. Bet iš tiesos aš sakau jums: daug našlių buvo Izraėlyje *čėse Eliošiaus, kaip dangus užrakintas buvo tris metus ir šešis mėnesius, kada didis badas buvo po visą žemę; * 1 Kar. 17, 1. 9. per. 18, 1. s. Jok. 5, 17.
26. O nei pas vieną ne buvo siųstas Eliošius, kaip tikt į Sarėptą Zidonytų pas vieną našlę.
27. Ir daug raupsuotų buvo Izraėlyje *čėse prarako Eliso, ir nei vienas iš tų ne pastojo apčystytas, kaip tiktai Naėmanas iš Syrios. * 2 Kar. 5, 14.
28. Ir visi mokykloje esantieji, tai girdėdami, apsirustavo,
29. Ir kėlėsi, ir išstumė jį iš miesto, ir užvedė jį ant viršaus kalno, kur buvo pakurtas jų miestas, kad jį žemyn nustumtų.
30. Bet jis *tarp jų perėjo šalin. * Jono 8, 59.
31. Ir *atėjo į Kapernaumą, į miestą Galilėos, ir mokino juos sabatų dienose. * Mat. 4, 13. Mark. 1, 21.
32. Ir jie *stebėjos iš jo pamokslo; nės jo žodis buvo macnus. * Mat. 7, 28. 29. per. 22, 22. 33. Mark. 1, 22. Jono 7, 46.
33. Ir buvo žmogus mokykloje, nečystos dvasės varginamas; tas šaukė didžiu balsu,
34. Tarydamas: ak, ką mes turime darbo su tavimi, Jėzau iš Nazaret? Tu atėjai mus pagadinti, aš žinau, kas tu esi, butent: *šventasis Dievo. * Mark. 1, 24. Luk. 1, 35.
35. Ir Jėzus apdraudė jį, tarydamas: nutilk ir išeik iš jo! Ir velnias nubloškė jį į vidurį tarp jų ir išėjo iš jo ir ne darė jam iškados.
36. Ir baimė apėmė juos visus, ir kalbėjo tarp savęs, tarydami: kas tai? jis macniai ir su galybe prisako nečystomsioms dvasėms, ir jos išeiti.
37. Ir garsas apie jį išėjo po visas vietas aplink gulinčios šalies.
38. Ir jis atsikėlęs iš mokyklos, įėjo *į namus Simono. Ir Simono uošvė sunkiai sirgo drugiu, ir jie meldė jį už ją. * Mat. 8, 14. s.
39. Ir jis ją priėjęs prisakė drugiui, ir drugys ją prastojo. Ir ji tuojaus kėlėsi ir tarnavo jiems.
40. Ir saulei nusileidus, visi tie, *kurie ligonis turėjo, visokiomis slogomis apsunkintus, atgabeno juos pas jį. Ir jis ant kiekvieno rankas uždėdamas, išgydė juos. * Mat. 8, 16. Mark. 1, 32.
41. O ir velniai, išeidami iš daug, šaukė ir tarė: Tu esi Kristus, Dievo Sunus. Ir jis apdraudė juos ir ne davė jiems kalbėti; nės jie žinojo, jį Kristų esantį.
42. Bet praaušus išėjo jis į pustą vietą, ir žmonės jėškojo jo ir atėjo pas jį, ir atlaikė jį, kad nuo jų ne atstotų.
43. Bet jis tarė jiems: aš turu ir kitiems miestams Evangėlią apsakyti apie karalystę Dievo; nėsa tam siųstas esmi.
44. Ir jis sakė Dievo žodį mokyklose Galilėos.

Perskyrimas 5.

Apie Petro žveją, raupsuotąjį ir kaulliga sergantįjį. Matėošiaus pavadinimą ir mokįtinių pastnįkavimą.

Bet nusidavė, kad žmonės pas jį veržėsi, klausytis Dievo žodžio, ir jis stovėjo *pas mares Genėzaret. * Mark. 1, 16.
2. Ir jis regėjo du laivu, stovinčiu pas mares; bet žvejai išėję plovė savo tinklus.
3. Įėjęs į laivų vieną, kurs buvo Simono, meldė jo, kad mažumą nuo krašto atstumtų. Ir pasisėdęs mokino žmones iš laivo.
4. Ir kaip buvo paliovęs kalbėti, tarė jis Simonui: irkis į gilumą, ir išmeskite savo tinklus ant valksmo.
5. Ir Simonas atsakydamas tarė jam: Mokįtojau, mes per visą naktį dirbdami nieko ne sugavome; bet ant tavo žodžio tinklą išmesu.
6. Ir kaip jie tai darė, užgriejo jie didę žuvių daugybę; ir jų tinklas sutruko.
7. Ir jie pamojo savo draugams, kurie buvo antrame laive, kad atėję jiems padėtų traukti. Ir jie atėjo ir pripildė abu laivu pilnu, taip, kad ir grimzdo.
8. Kaip tai Simonas Petras regėjo, puolė jis Jėzui į kelius ir tarė: Viešpatie, išeik nuo manęs, aš esmi griešnas žmogus!
9. Nėsa išgąstis buvo jį apėmęs ir visus, kurie su juomi buvo, iš to žuvių valksmo, kurias jie podraugiai buvo sugavę;

10. Taipjau ir Jokubą bei Joną, sunudu Zebedėjaus, Simono draugus. Ir Jėzus tarė Simonui: nesibijokis; nės iš šio čėso *tu žmonių žvejosi. * Mark. 1, 17.
11. Ir prisiyrę laivais prie krašto, *paliko vislab ir sekė jį. * Mat. 19, 27.
12. Ir nusidavė, jam viename mieste be esant, štai, *vyras čia buvo pilnas raupsų; tas Jėzų išvydęs, parpuolė ant savo veido ir prašė jo, tarydamas: Viešpatie, jei nori, gali manę apčystyti. * Mat. 8, 2. Mark. 1, 40.
13. Ir jis ištiesęs ranką, pakrutino jį, tarydamas: noru tai daryti, buk čystas! Ir tolydžiaus atstojo raupsas nuo jo.
14. Ir jis prisakė jam, kad tai nei vienam ne sakytų; bet eik ir pasirodykis klebonui ir apieravok už savo apčystijimą, *kaip Maižėšius prisakęs, jiems liudymui. * 3 Maiž. 14, 2. s.
15. Bet ta kalba apie jį išėjo juo toliaus; ir daug žmonių susiėjo, jo klausytis ir sveiki pastoti nuo savo ligų.
16. Bet jis atsitraukė *į pusčią ir meldėsi. * Mark. 1, 35.
17. Ir nusidavė vieną dieną, kad jis mokino; ir sėdėjo čia Parizėušių ir raštemokįtų, kurie buvo atėję iš visų miestelių Galilėos ir Judėos ir iš Jėruzalės. Ir macis Viešpaties išėjo iš jo ir gelbėjo kiekvieną.
18. Ir štai, keli vyrai atnešė žmogų ant patalo, kaulliga sergantį, jėškodami, kaip jį įneštų ir ties juomi padėtų. * Mat. 9, 2. Mark. 2, 3. Naš. Ap. 9, 33.
19. Ir ne sumanydami dėl žmonių, kuriuom daiktu jį įneštų, užlipę jie ant stogo, nuleido jį pro plytas žemyn su patalėliu į vidurį tarp jų, po Jėzaus akių.
20. Ir jis *išvydęs jų tikėjimą, tarė jam: žmogau, †tavo griekai tau atleisti. * Jėr. 5, 3. † Luk. 7, 48.
21. Ir raštemokįtieji ir Parizėušiai pradėjo dumoti ir tarė: kas tas, kad jis bluznijimą iškalb? *kas gal griekus atleisti, kaip tiktai vienas Dievas? * Mat. 9, 3. Jėz. 43, 25.
22. Bet Jėzus jų dumas numanydamas, atsakydamas tarė jiems: ką mislijate savo širdyse?
23. Kas pigiaus yra, sakyti: *tavo griekai tau yra atleisti? arba sakyti: kelkis ir vaikščiok? * Mat. 9, 5.
24. Bet kad žinotumbite, žmogaus Sunų macį turintį ant žemės, griekus atleisti, tarė kaulliga sergančiamui: Aš sakau tau, kelkis, ir ėmęs savo patalelį eik namon!
25. Ir jis tołydžiaus kėlėsi po jų akių, ir ėmęs savo patalėlį, kuriame gulėjęs buvo, ėjo namon ir garbino Dievą.
26. Ir jie stebėjosi visi, garbindami Dievą, ir bijojosi, tarydami: mes šiandien dyvinų daiktų regėjome.
27. Ir potam jis išėjo ir išvydęs *muitininką, vardu Lėvis, sėdintį prie muito, tarė jam: sek manę! * Mat. 9, 9. Mark. 2, 14.
28. Ir jis vislab palikęs, kėlėsi ir sekė jį.
29. Ir *Lėvis pakėlė jam didę česnį savo namuose, ir daug muitininkų ir kitų sėdėjo su juomi už stalo. * Mat. 9, 10.
30. Ir raštemokįtieji ir Parizėušiai *murmėjo prieš jo mokįtinius, tarydami: kam jus valgote ir geriate su muitininkais ir griekininkais? * Per. 7, 39.
31. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: Sveikieji ne privalo liekoriaus, bet ligonys;
32. Aš *atėjau griekininkus vadinti, kad prisiverstų, o ne teisiuosius. * Mat. 9, 13.
33. Bet jie tarė jam: *kam Jono mokįtiniai taip tankiai pastnįkauja ir meldžiasi taip daug, taipjau ir Parizėušių mokįtiniai; bet tavo mokįtiniai valgo ir geria? * Mat. 9, 14. Mark. 2, 18.
34. Bet jis tarė jiems: jus ne galite svodbininkus priversti, kad pastnįkautų, koliai jaunikis su jais yra.
35. Bet ateis čėsas, kad jaunikis nuog jų bus atimtas; tad jie pastnįkaus.
36. Ir jis sakė jiems prilyginimą: nei vienas nauju lopu ne lopo seną rubą, šeip plyšt ir naujasis, ir naujas lopas ne pritinka senam rubui.
37. Ir nieks ne pila šviežų vyną į senus rykus, šeip šviežusis vynas išplaišina senuosius rykus, ir išteka, ir rykai pagenda;
38. Bet šviežų vyną į naujus rykus reik pilti; tai abeji išliekti.
39. Ir niera nei vieno, kurs seno gėręs, tuojaus šviežaus norėtų; nės jis sako: senasis yra geresnis.

Perskyrimas 6.

Apie išrautasias varpas, padžiuvusiąją ranką, Apaštalų pavadinimą ir Kristaus kozonį, ant lauko sakytąjį.

Ir *nusidavė antroje dienoje sabatos,

kad jis ėjo per javus, ir jo mokįtiniai
rankomis ištraukė varpų, ir tas ran-
komis sutrynę valgė. *Mat. 12, 1. Mark. 2, 23.
2. Bet keli iš Parizėušių tarė jiems:
kam darote, kas sabatoje ne puolasi
daryti?
3. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems:
ar tai ne skaitėte, *ką Dovidas darė,
kaip jis išalkęs buvo, su tais, kurie
su juomi buvo? * 1 Zom. 21, 6.
4. Kaip jis įėjo į Dievo namus ir
ėmė *šventasias duonas ir valgė, o
jis davė ir tiems, kurie su juomi bu-
vo; kurias tačiau †niekam ne valia
buvo valgyti, kaip tikt vienat klebo-
nams. *2 Maiž. 29, 33, †3 Maiž. 24, 9.
5. Ir tarė jiems: *žmogaus Sunus
yra Viešpats ir sabatos. *Mat. 12, 8.
6. Bet nusidavė kitoje sabatoje, kad
jis įėjęs į mokyklą mokino. Ir buvo
ten *žmogus, kurio dešinė ranka bu-
vo padžiuvusi. *Mark. 3, 1. s.
7. Bet raštemokįtieji ir Parizėušiai
*tykojo jo, bau jis sabatoje gydysiąs,
kad kokį priežastį ant jo gautų. *per. 14, 1.
8. Bet jis numanęs jų dumas, tarė
žmogui su padžiuvusiaja ranka: kel-
kis ir stokis čia! Ir jis kėlęsi pa-
sistojo ten.
9. Tai tarė jiems Jėzus: aš klausiu
jus, kas puolasi daryti sabatoje, ar
gero, ar pikto? ar gyvastį išlaikyti,
ar prapuldyti?
10. Ir jis paeiliumi į visus pažiurėjęs,
tarė tam žmogui: ištiesk savo ranką!
Ir jis darė tai. Tai jo ranka pastojo
išgydyta ir taip sveika, kaip antroji.
11. Bet jie visai paduko ir susikal-
bėjo tarp savęs, ką jie jam galėtų daryti.
12. Bet nusidavė tuočės, kad jis iš-
ėjo ant kalno melstisi; ir pasiliko
per naktį maldoje Dievopi.
13. Ir praaušus prisivadino jis savo
mokįtinius ir išsirinko jų dvylika,
*kurius jis ir Apaštalais vadino:
* per. 9, 1. Mark. 3, 13. 14.
14. Simoną, kurį vadino Petru, ir
Endriejų, jo brolį, Jokubą bei Joną,
Pilipą ir Baltramiejų,
15. Matėošių ir Tamošių, Jokubą,
Alpėjaus sunų, Simoną, vadinamą
Cėlotes,
16. Judošių, Jokubo sunų, ir Judo-
šių Iškariotą, išdavėjį.
17. Ir jis nuėjęs su jais žemyn, pasi-
stojo ant plyno lauko, ir pulkas jo
mokįtinių ir *daugybė žmonių iš visos
Żydų žemės ir Jėruzalės ir Tyraus
bei Sidono, šale jurių, * Mat. 4, 25.
18. Kurie atėję buvo jo klausytis,
kad išgydyti butų nuo savo ligų; ir
kurie nečystų dvasių varginami buvo,
pastojo sveiki.
19. Ir visi žmonės meilijo jį pa-
krutinti; nės išėjo iš jo stiprybė, ir
gydė visus.
20. Ir jis pakėlęs savo akis ant savo
mokįtinių, tarė: išganytingi este var-
gingieji; nėsa jųsų yra Dievo karalystė.
* Mat. 5, 3. s.
21. Išganytingi este, *kurie čia alk-
state; nės pasotinti busite. †Išgany-
tingi este, kurie dabar verkiate; nės
juoksitės. * Apr. 7, 16. † Ps. 126, 5. 6. Jėz. 61. 3.
22. Išganytingi este, jei žmonės jų-
sų ne apkenčia ir atskiria jus ir iš-
kolioja jus ir paniekina jųsų vardą,
kaip piktą, dėl žmogaus Sunaus.
23. Džiaugkitės tada ir šokterėkite;
nės štai, jųsų alga didė yra danguje.
Taipo ir jų tėvai darė prarakams.
24. Bet atpenč *bėda jums bago-
tiemsiems; nės jau gavote savo pa-
linksminojimą. * Amos 6, 1. Jok. 5, 1.
25. *Bėda jums, kurie este pilni; nės
jus alksite. Bėda jums, kurie čia juo-
kiatės; nėsa jus verksite ir raudosite.
* Jėz. 10, 16.
26. Bėda jums, kad žmonės jus pa-
giria; taipjau darė ir jų tėvai netik-
riemsiems prarakams.
27. Bet aš sakau jums, kurie klau-
sotės: mylėkite savo neprietelius, ger
darykite tiems, kurie jųsų neapkenčia,
28. Žegnokite tus, kurie jus prakei-
kia, melskite už tus, kurie jus už-
kabinėja.
29. Ir kurs tavę ištinka per vieną
skrostą, tam pasiulyk ir antrąji. Ir
kurs tau atima skreistę, tam ne už-
gink ir sermėgos.
30. *Kurs tavęs prašo, tam duok;
ir kurs tau atima, kas tavo yra, iš
to ne atjėškok. *5 Maiž. 15, 7.
31. Ir *kaip jus norite, kad žmonės
jums darytų, taip ir jus darykite jiemus.
* Mat. 7, 12.
32. Ir *jei jus tus mylite, kurie jus
myli, kokią dėkavonę turite už tai?
nės ir griekininkai myli juos my-
linčiuosius, * Mat. 5, 46.

33. Ir kad savo geradėjams ger da-
rote, kokią dėkavonę turite iš to?
nės tai daro ir griekininkai.
34. O *kad jus žyčijate tiems, nuo
kurių tikitės atgausią, kokią dėkavo-
nę iš to turite? Nės ir griekininkai
griekininkams žyčija, kad tai vėl at-
gautų. * 3 Maiž. 25, 35. Mat. 5, 42.
35. Bet tačiau mylėkite savo neprie-
telius, ger darykite ir *žyčykite, kur
ne tikitės, ką atgausią; tai jųsų alga
didė bus, ir jus busite vaikai Aukš-
čiausiojo; nėsa jis yra geras ant ne-
dėkingųjų ir piktųjų. * Ps. 37, 26.
36. Todėl bukite mielaširdingi, kaip
ir jųsų Tėvas *mielaširdingas yra.
* 2 Maiž. 34, 6. Ps. 103, 8. 13.
37. *Ne sudykite, tai ir jus ne bu-
site sudyti. Ne pražudykite, tai ir
jus ne busite pražudyti. Atleiskite,
tai ir jums bus atleista. * Rym. 2, 1.
38. Duokite, tai bus jums duota.
Saikas geras, nukimštas, numurdytas
ir su kaupu jums duotas bus į jųsų
sterblę; nės *kokiu saiku seikėsite, to-
kiu jums vėl bus atseikėta. * Mark. 4, 24. s.
39. Ir jis sakė jiems prilyginimą:
ar gal aklas aklam kelią rodyti? ar
ne abu į duobę supuls?
40. *Mokįtinis ne esti didesnis už
savo mokįtoją; kad mokįtinis prilyg-
sta savo mokįtojui, tai jis yra tobulas.
* Jono 15, 20. s.
41. *Bet kam regi krislą akyje savo
brolio ir ne įsidaboji rasto savo pa-
ties akyje? * Mat. 7, 3.
42. Arba, kaip gali tarti savo bro-
liui: stovėk brolau, aš išimsu krislą
iš tavo akies; ir pats neregi rastą
savo akyje? tu *veidmainy, ištrauk
pirma rastą iš savo akies, ir tada
dabok, kad tu išimtumbei krislą iš
akies savo brolio. * Mat. 7, 5,
43. Nėsa ne esti geras medis, kurs
piktą vaisių neša, ir ne piktas me-
dis, kurs gerą vaisių neša.
44. Kožnas medis iš savo paties
vaisiaus išpažįstamas. Nės neren-
kamos pygos nuo erškėčių, neigi
vynuogios nuo usnių.
45. *Geras žmogus gerą išneša iš
gero skarbo savo širdies; ir piktas
žmogus pikto išneša iš pikto skarbo
savo širdies. Nės ko širdis pilna,
to burna plusta. * Mat. 12, 35.
46. Bet *kam vadinate manę Vieš-
patie, Viešpatie, ir ne darote, ką
jums liepiu? * Mat. 7, 21.
47. Kurs pas manę ateiti ir klau-
sos mano žodžių ir *daro tus, tą
rodysu jums, kam jis lygus.
* Rym. 2, 13. Jok. 1, 22. s.
48. Jis yra lygus žmogui, kurian-
čiam triobą, kurs giliai iškasęs dėjo
pamatą ant uolos. Bet tvanui už-
ėjus, srovė durėsi ant tos trobos ir
ją ne pajudino; nės buvo ant uolos
gruntavota.
49. Bet kurs klausosi ir ne daro, tas
lygus yra žmogui, trobą kuriančiam
ant žemės be pamatos; ir srovė du-
rėsi ant tos, ir sugriuvo tolydžiaus, ir
sugriuvimas tos trobos buvo didis.

Perskyrimas 7.

Apie kareivių vyriausiojo tarną, jaunikaitį iš Nain,
Joną bei jo mokįtinius ir didęją griekininkę.

Bet kaip jis po akių žmonių vislab
iškalbėjęs buvo, nuėjo jis į Kaper-
naumą.
2. Ir vieno *vyriausiojo kareivių ber-
nas gulėjo ant smerties, jo mylimas.
* Mat. 8, 5.
3. Bet tas apie Jėzų girdėdamas,
siuntė pas jį Žydų vyresniuosius mels-
damas jį, kad atėjęs išgydytų jo berną.
4. Ir jie pas Jėzų atėję, meldė jo
didei, tarydami: jis to vertas yra, kad
jam tai darytumbei;
5. Nės jis myl musų žmones ir pa-
kurė mums mokyklą.
6. O Jėzus ėjo su jais tenai. Bet
ne toli jiems nuo namų esant, siuntė
kareivių vyresnysis prietelių pas jį ir
jam sakydino: ak Viešpatie, ne pro-
cevokis; *aš nevertas esmi, kad po
mano stogu pareitumbei; * Mat. 8, 8.
7. Todėl ir aš pats tariaus nevertas
esąs, pas tavę ateiti; bet ištark vieną
žodį, tai pagilbs mano vaikas.
8. Nės ir aš esmi žmogus po vy-
riausybe ir turu kareivių po savimi,
ir sakau vienam: nueik! tai nueit;
ir antram: ateik! tai ateit, ir savo
tarnui: daryk tai! tai jis daro.
9. Bet Jėzus tai girdėdamas stebė-
josi jo, ir atsigręžęs tarė žmonėms,
jį sekantiemsiems: aš sakau jums:
tokio tikėjimo nei Izraėlyje neradau.
10. Ir paslai vėl sugrįžę, sergantįjį
berną rado pasigavusį.

11. Ir nusidavė potam, kad jis ėjo į miestą, vadinamą Nain; ir daug jo mokįtinių bei daug žmonių ėjo drauge su juomi.
12. Ir jam prisiartinant pas miesto vartus, štai, išnešė numirusį, kurs buvo *vienatijis sunus savo motynos, o ta buvo našlė; ir daug žmonių iš miesto ėjo su ja. *1 Kar. 17, 17.
13. Ir Viešpats ją išvydęs, *pasigailėjo jos ir tarė jai: †ne verk! *Mat. 9, 36. †Jėr. 31, 16.
14. Ir priėjęs pakrutino grabą, ir nešėjai stovėjo. Ir jis tarė: jaunikait, *sakau tau, kelkis! *Mark. 5, 41.
15. Ir numiręsis atsitiesęs pradėjo kalbėti. Ir jis *atdavė jį jo motynai. *2 Kar. 4, 36.
16. Ir baimė apėmė juos visus ir garbino Dievą, tarydami: didis prarakas kėlėsi tarp musų, ir *Dievas atlankė savo žmones. *per. 1, 68.
17. Ir tas garsas apie jį išėjo per visą Judėos žemę ir po visas aplinkui esančias šalis.
18. Ir *apsakė Jonui jo mokįtiniai tai vislab. Ir jis pasivadinęs du savo mokįtinių, *Mat. 11, 2, s.
19. Siuntė juodu pas Jėzų ir jam sakydino: ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar kito lauksime?
20. Bet tuodu vyru, atėjusiu pas jį, tarė: Jonas krikštytojis mudu pas tavę atsiuntė ir tau sakydina: ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar kito lauksime?
21. Bet toje adynoje jis daug išgydė nuo ligų ir negalių ir nuo piktų dvasių, ir daug akliems dovanojo jis akių šviesybę.
22. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiemdviem: nuėjusiu apsakykita Jonui, ką regėjota ir girdėjota: *aklieji reg, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apčystijami, kurtiniai gird, numirusieji prisikeliasi, ir vargdieniams Evangėlia apsakoma. *Jėz. 35, 5. Mat. 11, 5.
23. Ir *išganytingas, kurs manimi ne pasipiktina. *Mat. 11, 6.
24. Bet tiemdviem Jono *paslam paėjus, pradėjo Jėzus kalbėti žmonėms apie Joną: ko išėjote į pusčią regėti? ar nendrės, vėjo subuojamos? *Mat. 11, 7.
25. Arba ko išėjote regėti? ar žmogaus, minkštais rubais apsirėdžiusio? štai, brangiuose rubuose ir geiduliuose gyvenantieji karališkuose dvaruose yra.
26. Arba ko išėjote žiurėti? ar prarako? tikrai, sakau jums: jis ir už praraką didesnis yra.
27. Jis yra tas, apie kurį parašyta: *štai, aš siunčiu savo angielą pirm tavo veido, kurs pataisys tavo kelią pirm tavęs. *Mal. 3, 1. Mat. 11, 10. Mark. 1, 2.
28. Nės sakau jums, kad tarp tų, kurie iš moterų gimę, niera *didesnio prarako per Joną krikštytojį; bet kurs mažesnis yra Dievo karalystėje, tas didesnis už jį. *per. 1, 15.
29. Ir visi žmonės, kurie jį girdėjo, ir muitininkai, Dievui garbę davė ir krikštydinosi Jono krikštu.
30. Bet Parizėušiai ir raštemokįtieji *paniekino Dievo rodą prieš savę ir ne davėsi jo krikštytis. *Nus. Ap. 13, 46.
31. Bet Viešpats tarė: *kam aš prilygisu žmones šios giminės? ir kam jie lygus? *Mat. 11, 16.
32. Jie lygus yra vaikams, ant turgaus sėdintiems ir viens prieš kitą šaukiantiems: mes jums žaidėme ant vamzdžio, o jus ne šokinėjote; mes jums raudojome, o jus ne verkėte.
33. Nėsa *Jonas krikštytojis atėjęs ne valgė duonos ir ne gėrė vyno; tai jus sakot: jis tur velnią. *Mat. 3, 4.
34. Žmogaus Sunus atėjęs valgo ir geria; tai jus sakote: štai, tas žmogus rijunas ir vyno girtuoklis, muitininkų ir griekininkų prietelius.
35. Ir *išmintis tur duotis apsisudyti nuo visų savo vaikų. *Mat. 11, 19.
36. Bet meldė jį vienas iš Parizėušių, kad su juomi valgytų. Ir jis įėjęs į namus Parizėušio, sėdosi už stalo.
37. Ir štai, moteriškė tame mieste, kuri griekininkė buvo, tą ištyrusi, kad jis už stalo sėdėjo namuose Parizėušio, atsinešė stiklą mosties.
38. Ir atėjusi iš užpakalio pas jo kojas, verkė ir pradėjo jo kojas ašaromis šlapinti ir plaukais savo galvos šluostyti, ir bučiavo jo kojas bei mostijo tas mostimi.
39. Bet tai regėdamas Parizėušias, kurs jį buvo pasikvietęs, kalbėjo pats savyje, tarydamas: kad šisai butų prarakas, tai jis žinotų, kas ir kokia ta moteriškė yra, kuri jį pakrutina; nės ji yra griekininkė.

40. Jėzus atsakydamas tarė jam: Simone, aš tau ką turu sakyti. Bet jis tarė: Mokįtojau, sakyk!
41. Nekursai nuomininkas turėjo du skolininku: vienas skelėjo penkis šimtus grašių, antrasis penkisdešimtis.
42. Bet kaip juodu ne turėjo, kuomi užmokėti, *padovanojo jis abiem. Sakyk, katras tų dviejų jį daugiaus mylės? *2 Kol. 2, 13. 14.
43. Simonas atsakydamas tarė: betikiu tas, kuriam daugiaus padovanojo. Bet jis tarė jam: tu gerai atsudijai.
44. Ir jis atsigręžęs prieš moteriškę, tarė Simonui: ar tu regi tą moteriškę? aš įėjau į tavo namus, *tu ne davei man vandens mano kojoms, bet ši mano kojas ašaromis šlapino ir plaukais savo galvos šluostė. *1 Maiž. 18, 4.
45. Tu ne *pabučiavai manę, bet ta įėjusi, ne paliovė mano kojas bučiuoti. *Rym. 16, 16.
46. Tu mano galvą aliejumi ne pamostijai, bet ji mano kojas mostimi mostijo.
47. Todėl sakau tau: jai daug griekų yra atleisti, nės ji daug mylėjo; bet kuriam maž atleidžiama, tas maž myl.
48. Ir jis tarė jai: *tau atleisti yra tavo griekai. *Mat. 9, 2.
49. Tai pradėjo tie, kurie su juomi už stalo sėdėjo, patys savyje kalbėti: *kas yra tas, kurs ir griekus atleidž? *Mat. 9, 3.
50. Bet jis tarė moteriškei: *tavo tikėjimas tavę pagelbėjo. Eik su pakajumi! *per. 8, 48. per. 17, 19. Mark. 5, 34.

Perskyrimas 8.

Apie sėklą Dievo žodžio, vėtrą ant marių, velnio vargintąją moteriškę ir Jairaus dukteraitę.

Ir nusidavė potam, kad jis keliavo per miestus ir kiemus, apsakydamas ir pranešdamas Evangėlią apie Dievo karalystę, ir anie dvylika su juomi;
2. Priegtam *kelios moters, kurias jis buvo išgydęs nuo piktų dvasių ir ligų, butent: Marija, kuri vadinama Madlyna, iš kurios septyni velniai buvo išėję, *Mark. 15, 40. per. 16, 9.
3. Ir Joana, pati Kuzo, Erodo užveizdo, ir Susanė, ir daug kitų, kurios jį šelpė iš savo turto.
4. Bet kaip didis pulkas žmonių susiėjo ir iš miestų pas jį susibėgo, tarė jis *per prilyginimą: *Mat. 13, 3. Mark. 4, 2.
5. Sėjėjas išėjo, kad sėtų savo sėklą; ir jam be sėjant, puolė kita pas kelią ir tapė sumindžiota, ir paukščiai po dangumi tą sulesė.
6. Ir kita puolė ant uolos ir išdygusi padžiuvo, dėl to, kad drėgnumo ne turėjo.
7. Ir kita puolė tarp erškėčių, ir erškėčiai drauge išdygo ir nusmelkė tą.
8. Ir kita puolė ant geros dirvos ir išdygusi atnešė *šimteropo vaisiaus. Tai sakydamas šaukė jis: kas tur ausių klausyti, tas te klauso! *1 Maiž. 26, 12.
9. Bet jo mokįtiniai klausė jo, ir tarė: koksai esąs tas prilyginimas?
10. Bet jis tarė: jums yra duota žinoti paslėptinę Dievo karalystės; bet kitiems prilyginimuose, kad *ir regėdami ne regėtų, ir girdėdami ne išmanytų. *Jėz. 6, 9. 10. Mat. 13, 14. Mark. 4, 12. Jono 12, 40. Nus. Ap. 28, 26.
11. Bet tai yra tas prilyginimas: sėkla yra Dievo žodis;
12. Bet tie, kurie pas kelią, tie yra, kurie klausosi; potam ateiti velnias ir atima žodį nuo jų širdžių, kad ne tikėtų ir ne butų išganyti.
13. Bet tie, kurie ant uolos, tie yra, kurie, kad tą išgirst, su džiaugsmu priima žodį; o tie ne tur šaknies, jie valandą tik ir čėse pagundymo atpuola.
14. Bet tie, kurie tarp erškėčių puolę, tie yra, kurie klausos, ir nueidami po rupesčiais ir bagotyste ir pageidimais šio gyvasčio nusmelkiami yra ir ne atneš vaisiaus.
15. Bet tai, kas ant geros žemės, tie yra, kurie žodį girdėję, tą *palaiko tikroje geroje širdyje ir †vaisiaus atneša kantrume. *Nus. Ap. 16, 14. † Ebr. 10, 36.
16. Bet nei viens *ne uždega žvakę ir apvož ją ryku, arba ją pakiša po suolu; bet uždėd ant liktoriaus, kad įeinąsis šviesybę regėtų. *Mat. 5, 15. Mark. 4, 21.
17. Nės nieko *niera paslėpta, kas ne butų žinoma, ir nieko niera uždengta, kas ne išsireikštų ir į šviesą pareitų. *Mat. 10, 26. Mark. 4, 22.
18. Togidėl dabokitės, kaip jus klausotės. *Nės turinčiamjam duodama, bet neturinčiamjam atimama ir tai, ką tikis turįs. *Mat. 12, 12 s.

19. Bet *jo motyna ir broliai atėjo,
ir negalėjo dėl žmonių prie jo prieiti.
* Mat. 12, 46. Mark. 3, 31.
20. Ir buvo jam pasakyta: *tavo
motyna ir tavo broliai stov lauke
ir nor tavę regėti. * Mark. 3, 32.
21. Bet jis atsakydamas tarė jiems;
*mano motyna ir mano broliai šie
yra, kurie Dievo žodžio klausos ir
tą daro. * Jono 15, 14.
22. Ir nusidavė tų dienų vienoje,
kad jis įėjo *į laivą su savo mokį-
tiniais; ir tarė jiems: pereikime į
antrąją pusę marių! Jie atstumė
nuo krašto. * Mat. 8, 23. Mark. 4, 36. s.
23. Ir jiems be bėgant vandenimi,
jis užmigo. Ir pakilo umaras ant
marių, ir vilnys užpuolė juos, ir bu-
vo didime pavojume.
24. Tai jie jį priėję, pabudino jį,
tarydami: Mokįtojau, Mokįtojau, mes
prapuolam. Tai jis atsikėlęs apdrau-
dė vėją ir vandens bangas; ir nu-
stojo, bei tykumas radosi.
25. Bet jis tarė jiems: *kame jųsų
tikėjimas? Ale jie bijojos ir stebėjos,
tarydami tarp savęs: kas tasai? nės
jis prisako vėjui ir vandeniui; ir jie
klauso jo. * Mat. 8, 26.
26. Ir jie nubėgo *į Gadarėnų šalį,
kuri yra ties Galilėa. * Mat. 8, 28. Mark. 5, 1.
27. Ir kaip jis išžengė ant krašto,
sutiko jį vyras iš miesto, tas jau se-
niai turėjo velnių, ir ne vilkėjo nei
jokiais rubais, o ir ne pasiliko nei
jokiuose namuose, bet kapuose.
28. Tas Jėzų išvydęs, šaukė ir par-
puolė po jo akių, ir didžiu balsu rėk-
damas, tarė: *ką turu darbo su ta-
vimi, Jėzau, tu Sunau Dievo Aukš-
čiausiojo? meldžiu tavę, ne norė-
tumbei manę mučyti. * Mat. 8, 29.
29. Nės jis prisakė nečystaijai dva-
sei, kad išeitų iš to žmogaus. Nės
ji jau seniai jį buvo varginusi. Ir jis
buvo lencugais surištas ir į pančius
įdėtas, ir jis suplėšė tus ryšius ir
velnio varytas buvo į pusčias.
30. Ir Jėzus klausė jo, tarydamas:
kuo vardu esi? jis tarė: Lėgionas;
nės daug velnių į jį buvo įėję.
31. Ir jie meldė jo, kad ne lieptų
jiems į bedugnį eiti.
32. Bet buvo tenai didė kiaulių kai-
menė, ganoma ant kalno; ir jie mel-
dė jo, kad jiems pavelytų į tas įeiti.
Ir jis pavelijo jiems.
33. Tai išėjo velniai iš to žmogaus
ir įėjo į kiaules, ir kaimenė padur-
mu įsimetė nuo kranto į mares ir nu-
skendo.
34. Bet kaip kerdžiai išvydo, kas čia
nusidavė, pabėgo jie ir apsakė tai
mieste ir per kiemus.
35. Tai išėjo jie regėti, kas čia nu-
sidavę; ir atėjo pas Jėzų, ir rado tą
žmogų, iš kurio velniai buvo išėję,
sedinti pas Jėzaus kojas, aprėdytą ir
su pilnu protu; ir nusigando.
36. Ir kurie tai buvo regėję, apsakė
jiems, kaip velnio vargintasis buvo
pasveikęs.
37. Ir prašė jo visa daugybė aplink
esančiųjų šalių Gadarėnų, kad nuo
jų atstotų. Nės didė baimė buvo
juos apėmusi. Ir jis įėjęs į laivą vėl
sugrįžo.
38. Bet tas vyras, iš kurio velniai
buvo išėję, *prašė jo, kad pas jį ga-
lėtų buti. Bet Jėzus paleido jį nuo
savęs ir tarė: * Mark. 5, 8.
39. Sugrįšk vėl į savo namus ir ap-
sakyk, kokius didžius daiktus tau Die-
vas padaręs. Ir jis nuėjęs apsakė po
visą miestą, kokius didžius daiktus
jam Jėzus padaręs.
40. Ir nusidavė, kaip Jėzus sugrįžo,
priėmė jį žmonės; nės visi jo laukė.
41. Ir štai, atėjo vyras, vardu Jairus,
kurs mokyklos vyriausiasis buvo, ir
puolęs Jėzui į kelius, prašė jo, kad
į jo namus ateitų. * Mat. 9, 18.
42. Nės jis turėjo vienturtę dukterį,
apie dvyliką metų seną; ta gulėjo
merdėdama. Ir jam ten nueinant,
spaudė jį žmonės.
43. Ir *viena moteriškė buvo krau-
jo pludimu dvylika metų sirgusi ir
visą savo turtą liekoriams išleidusi,
ir nei vienas ją ne buvo galėjęs iš-
gydyti. * Mark. 5, 25. s.
44. Ta priėjusi iš užpakalio, pakru-
tino jo rubo siulę, ir tolydžiaus ap-
sistojo jos kraujo pludimas.
45. Ir Jėzus tarė: kas pakrutino ma-
nę? Bet visiems užsiginant, tarė Pe-
tras ir tie, kurie su juomi buvo: Mo-
kįtojau, žmonės veržia ir spaudžia ta-
vę, o tu sakai: kas manę pakrutino?
46. Bet Jėzus tarė: kas norįs manę

pakrutino; nės aš nusimanau, kad
macis iš manęs išėjusi.
47. Bet kaip moteriškė regėjo, kad
tai jau ne buvo paslėpta, atėjo ji drebėdama,
ir parpuolusi po jo akių, apsakė
po akių visų žmonių, dėl ko ji jį
pakrutinusi, ir kaip ji tuojaus išgijusi.
48. Bet jis tarė jai: buk linksma,
mano duktė, tavo tikėjimas tavę pagelbėjo;
eik su pakajumi.
49. Dar *jam bekalbant, atėjo vienas
iš šeimynos vyriausiojo mokyklos ir
tarė jam: tavo duktė numirė, ne sunkįk
mokįtojį. * Mat. 9, 18. Mark. 5, 35.
50. Bet Jėzus tai išgirdęs, atsakė
jam, tarydamas: nesibijokis; *tiktai
tikėk, tai ji pagilbs. * Mark. 5, 36.
51. Bet įėjęs į tus namus, ne leido
nei vieną į vidų įeiti, kaip tikt Petrą
ir Jokubą ir Joną bei to kudikio
tėvą ir motyną.
52. Bet jie visi verkė, ir apraudojo
ją. Ale jis tarė: *ne verkite; ji ne
numirusi, bet miegti. * per. 7, 13.
53. Ir jie apjuokė jį, gerai žinodami,
ją numirusią.
54. Bet jis išvarė juos visus, nutvėrė
ją prie rankos ir šaukė: kudiki, kelkis!
55. Ir jos dvasė sugrįžo, ir ji tuojaus
kėlėsi, ir jis liepė jai duoti valgyti.
56. Ir jos gimdytojai stebėjosi. Bet
*jis prisakė jiems, kad niekam ne
sakytų, kas buvo nusidavę.
* per. 5, 14. Mark. 7, 36.

Perskyrimas 9.

Apie dvylika apaštalus, penkis duonos kepalus, Kristaus peršvietimą ir kentėjimą, mokįtinių garbės godą ir papykį bei tikrą pasekimą.

Bet jis *suvadinęs anus dvylika, davė
jiems valę ir macį ant visų velnių, ir kad
galėtų ligas išgydyti, * Mat. 10, 1. Mark. 6, 7.
2. Ir išsiuntė juos apsakyti Dievo
karalystę ir ligonis išgydyti.
3. Ir sakė jiems: *jus nieko ne turite
su savimi ant kelio drauge imtis,
nei lazdos, nei delmono, nei duonos,
nei pinįgų; ir ne tur nei vienas
turėti dvi sermėgi. * Mat. 10, 9. s.
4. Ir *kur į kokius namus įeinate,
čia pasilikite, iki iš ten šalin keliaujate.
* per. 10, 5. 6. 7.
5. Ir kurie jus ne priima, čia išeikite
iš to miesto *ir nukratykite ir dulkes
nuo savo kojų, liudymui ant jų.
* per. 10, 11.
6. Ir jie išėję perkeliavo miestelius,
apsakė Evangėlią, ir išgydė visur.
7. Bet *Erodas, ketvirtainio žemės
valdonas, patyręs vislab, kas jo daroma
buvo, prisibijojo, kadangi kelių
sakoma buvo: Jonas iš numirusiųjų
prisikėlęs; * Mat. 14, 1. Mark. 6, 14.
8. Kitų vėl: Eliošius pasirodęs; bet
kitų: vienas senųjų prarakų prisikėlęs.
9. Ir Erodas tarė: Jonui aš galvą
nukirsdinau, bet kasgi šis, apie kurį
tai girdžiu? Ir geidė jį matyti.
10. Ir apaštalai sugrįžę pasakojo
jam, kokius didžius daiktus jie buvo
ištaisę. Ir ėmęs juos pas savę, *išėjo
į šalį skyriu į pusčią, pas miestą,
vardu Bėtsaida. * Mat. 14, 13.
11. Kaip žmonės tai numanė, keliavo
jie paskui jį; ir jis juos pas
savę prileidęs, kalbėjo jiems apie Dievo
karalystę ir išgydė tus, kurie to
privalė. Bet diena pradėjo baigtisi.
12. Tai *tie dvylika jį priėję, tarė
jam: paleisk žmones nuo savęs, kad
nuėję į miestelius aplink ir į kiemus,
gaspados bei valgio rastų; nėsa mes
čia pusčioje esme. * Mat. 14, 15.
13. Bet jis tarė jiems: duokite jus
jiems valgyti. Jie tarė: mes ne turime
daugiaus, kaip tiktai penkis duonos
kepalus bei dvi žuvi, jei mes ne
nuėję tai daugybei žmonių turėtumbime
valgio pirkti.
14. (Nėsa buvo apie penkis tukstančius
vyrų). Bet jisai sakė savo mokįtiniams:
te susisėdie eilėmis, po penkisdešimtis
ir vėl po penkisdešimtis.
15. Ir jie taip darydami visi susisėdo.
16. Tai jis ėmęs tus penkis kepalus
bei dvi žuvi, pažiurėjo į dangų, ir už
tus dėkavojęs, laužė ir davė tus mokįtiniams,
kad žmonėms padėtų.
17. Ir jie *valgė ir visi privalgė. Ir
pakavojo jiems likusių trupučių dvylika
pintinių. * 2 Kar. 4, 44. s.
18. Ir nusidavė, kaip jis vienas buvo
ir meldėsi, ir jo mokįtiniai su juomi,
klausė jisai jų, sakydamas: ką sako
žmonės manę esantį?
19. Jie atsakydami tarė: sako, *tavę
esantį Joną krikštytojį; keli vėl, tavę
esantį Eliošių; bet keli, vieną senųjų
prarakų prisikėlusį. * Mat. 14, 2. Mark. 6, 14.
20. Bet jis sakė jiems: kągi jus
sakote, manę esantį? tai Petras at-

sakydamas tarė: tu esi Kristus
Dievo. * Mat. 16, 16. Mark. 8, 29. Jono 1, 49.
21. Ir jis apdraudė juos ir liepė,
idant tai nei vienam ne sakytų,
22. Tarydamas: *nėsa žmogaus Su-
nus dar daug tur kentėti, ir atmestas
buti vyresniųjų ir vyriausiųjų kunigų
bei raštemokitųjų, ir nužavintas buti,
ir trečiąją dieną prisikelti.
* Mat. 17, 22. per. 20, 17. 18.
23. Tai jis tarė jiems visiems: *kas
manę nor sekti, tas patsai te užsiginie
ir te imie savo kryžių kas dieną ant sa-
vęs ir te sekie manę. * Mat. 16, 24. Mark. 8, 34.
24. Nės *kas savo gyvastį nor iš-
laikyti, tas jį prapuldys; ir kas savo
gyvastį prapuldo dėl manęs, tas jį iš-
laikys. * per. 17, 33.
25. Ir kokią naudą turėtų žmogus,
kačeig visą svietą laimėtų ir prapul-
dytų savę patį, arba iškados darytų
sau pačiam?
26. Bet *kas manęs bei mano žo-
džių gėdėsis, to gėdėsis ir žmogaus
Sunus, ateidamas savo šlovėje, bei
savo tėvo bei šventųjų angielų.
* Mat. 10, 33. Mark. 8, 38. Luk. 12, 9. 2 Tim. 2, 12.
27. Bet aš sakau jums: iš tiesos yra
keli čia stovinčiųjų, kurie smerties ne
ragaus, iki pamatę Dievo karalystę.
28. Ir *nusidavė apie aštuones die-
nas po tų kalbų, ėmęs jis su savimi
Petrą, Joną ir Jokubą, ir ėjo ant
vieno kalno melstis. * Mat. 17, 1. Mark. 9, 2.
29. Ir jam besimeldžiant jo veidas
kitoks pastojo, ir jo rubas baltas tapė
ir žibėjo.
30. Ir štai, du vyru kalbėjo su juomi,
kuriuodu buvo Maižėšius bei Eliošius.
31. Tuodu pasirodė šlovėje, kalbė-
damu apie tą galą, kurį jis turėsiąs
išpildyti Jėruzalėje.
32. Bet Petras, ir kurie su juomi
buvo, miegu buvo apimti. Bet pa-
budę matė jie jo skaistumą ir tuodu
vyru, pas jį stovinčiu.
33. Ir nusidavė, tiemdviem nuo Jė-
zaus atstojus, tarė Petras Jėzui: Mo-
kitojau, čia ger buti; padarykime tris
šėtras, tau vieną, Maižėšiui vieną, ir
Eliošiui vieną; ir ne žinojo, ką kalbąs.
34. Bet jam tai bekalbant, debesis
atėjo ant jų, juos savo šešėliu ap-
dengdama, ir jie nusigando, debesei
juos aptraukiant.
35. Ir balsas nusidavė iš debesies, ta-
rydamas: *Tas mano mielasis Sunus,
to klausykite! * Mat. 3, 17. Mark. 1, 11. per. 9, 7.
36. Ir tam balsui nusiduodant, rado
jie Jėzų vieną. Ir jie užtylėjo ir nei
vienam nieko ne apsakė tose die-
nose, ką jie buvo regėję.
37. Bet nusidavė sekančiąją dieną,
jiems nuo kalno nueinant, *daug žmo-
nių jiems priešais ėjo. * Mat. 17, 14. Mark. 9, 14. s.
38. Ir štai, vienas vyras tarp žmo-
nių šaukė, tarydamas: Mokitojau, pra-
šau tavęs, ben apžiurėk mano sunų;
nėsa jis mano vienturtis sunus.
39. Vei! dvasė jį nutver, tai jis tuojaus
rėkia, ir plėšo jį, kad putoja, ir vos
ne vos nuo jo atstoja, jį taip plėšusi.
40. Ir aš tavo mokitinių meldžiau,
kad ją išvarytų; ir jie ne galėjo.
41. Tai Jėzus atsakydamas tarė: ak
tu netikintiji ir perkreiptoji veislė, kaip
ilgai pas jus busu ir jusų kęsu? atga-
benk šen savo sunų.
42. Ir jam ateinant pas jį, velnias
plėšė ir draskė jį. Bet Jėzus nečy-
stąją dvasę apdraudė, ir vaiką išgy-
dęs, jį jo tėvui atdavė.
43. Ir jie visi stebėjosi tos Dievo
šlovės. Bet jiems visiems besidyvi-
jant apie vislab tai, ką jis darė, sakė
jis savo mokitiniams:
44. Dėkitės jus į savo ausis šią kalbą:
*nėsa žmogaus Sunus tur paduotas
buti į žmonių rankas. * Mat. 17, 22. s.
45. Bet *to žodžio jie ne permanė,
ir tai jiems paslėpta buvo, kad jie
to ne išmanė; ir bijojosi jo klausti
to žodžio dėlei. * per. 18, 34.
46. Ir *radosi tarp jų mislis, kursai
iš jų didžiausiasis esąs. * Mark. 9, 34. s.
47. Bet Jėzus jų širdies mislį regė-
damas, nutvėręs vieną kudikį, pastatė
tą prie savo šalies,
48. Ir tarė jiems: kas tą kudikį pri-
ima mano vardan, tas manę priima,
o *kas manę priima, tas tą priima,
kurs manę siuntęs; bet kursai mažiau-
siasis yra tarp jųsų visų, tas bus didis.
* Mat. 10, 40. Jono 13, 20.
49. Tai *atsakė Jonas, tarydamas:
mokitojau, mes matėme vieną tavo
vardan velnius išvarantį; o mes jam
gynėme; nės jis tavę ne sekė su mumis.
* 4 Maiž. 11, 27. s. Mark. 9, 38.
50. Ir Jėzus tarė jam: ne ginkite jam;

nėsa *kas ne prieš mus, tas su mumis. *per. 11, 23. Mat. 12, 30.
51. Bet nusidavė, čėsui atėjus, kuriame jis turėjo iš čion atimtas buti, nukreipė jis savo veidą, tiesiog į Jėruzalę keliauti.
52. Ir nusiuntė pirm savęs paslus; tie nuėję iškako *į kokį miestelį Samaritonų, jam gaspados jėškoti. *Jono 4, 4.
53. Ir tie jo ne priėmė, todėl, kad jis savo veidą nukreipęs buvo, į Jėruzalę keliauti.
54. Bet jo mokįtiniudu, Jokubas bei Jonas, tai matydamu, tarė: Viešpatie, ar nori, tai sakysiva, kad ugnis iš dangaus nupultų, ir juos suėstų, kaip *Eliošius darė? *2 Kar. 1, 10. 12.
55. Bet Jėzus atsigręžęs juodu apdraudė, tarydamas: ar ne žinota, kokios Dvasės vaikai este?
56. *Žmogaus Sunus niera atėjęs, žmonių dušias žudyti, bet išlaikyti. *Jono 3, 17. per. 12, 47.
57. Ir ėjo į kitą miestelį. Ir nusidavė, jiems ant kelio ęsant, viens jam tarė: aš tavę seksu katrul tu eisi. *Mat. 8, 19.
58. Ir Jėzus tarė jam: lapės tur urvų, ir paukščiai po dangumi tur lizdų; bet žmogaus Sunus ne tur, kur jis savo galvą padėtų.
59. Ir jis tarė kitam: sek manę. Bet tas tarė: Viešpatie, pavelyk man, pirma nueiti, savo tėvą palaidoti. *Mat. 8, 21.
60. Bet Jėzus tarė jam: *te laidoja numirusieji savo numirusiuosius; bet tu nuėjęs apsakyk Dievo karalystę. *Mat. 8, 22.
61. Ir kits tarė: Viešpatie, *aš tavę seksu; bet pavelyk man pirma, atsisveikįti nuo savo namiškių. *1 Kar. 19, 20.
62. Bet Jėzus tarė jam: kas savo ranką prided prie žagrės ir atgalios žiur, *tas niera tinkąs Dievo karalystei. *Pam. Ž. 36, 11. 2 Petr. 2, 20.

Perskyrimas 10.

Apie septynisdešimt mokįtinius ir mielaširdingąjį Samaritoną. Marija prie Jėzaus kojų.

Potam Viešpats kitus septynisdešimt išsiskyręs, išsiuntė juos po du ir du pirm savęs į visus miestus ir šalis, kurs jis ketino iškakti;
2. Ir tarė jiems: *piutis yra didė, bet maž darbininkų; †melskite piuties Viešpatį, kad siųstu darbininkų į savo piutį. *Jono 4. 35. †Mat. 9, 37. 38.
3. Eikite; štai, *aš siunčiu jus, lyg ėryčius tarp vilkų. *Mat. 10, 16. per. 23, 34.
4. *Ne nešiokite nei mašnos, nei delmono, nei kurpių; ir ne sveikinkite nei vieno ant kelio. *Mat. 10, 9.
5. Į kokius namus įeidami, pirma sakykite: pakajus te esie tuose namuose!
6. Ir jei tenai bus koks pakajaus kudikis, tai jųsų pakajus ant jo pasiliks; bet jei ne, tai jųsų pakajus jums vėl atgrįš.
7. Bet tuose namuose pasilikite, valgykite ir gerkite, ką jie tur. *Nėsa darbininkas savo algos vertas. Ne eikite iš namų į namus. *5 Maiž. 24, 14. Mat. 10, 10. 1 Kor. 9, 14.
8. Ir *jei į kokį miestą įeinate, ir jie jus priima, tai čia valgykite, ką jie jums padeda; *Mat. 10, 11.
9. Ir gydykite ligonis, ten esančius, sakydami jiems: Dievo karalystė jums prisiartino.
10. Bet jei į kokį miestą įeinate, kur jus ne priima, ten išėję ant jų ulyčių, tarkite:
11. Ir *dulkes, mums iš jųsų miesto prilipusias, mes išdulkiname ant jųsų. Tačiaus turite žinoti, Dievo karalystę jums arti buvusią. *Mat. 10. 14.
12. Aš sakau jums: Sodomai lengviaus bus anoje dienoje, ne kaip tokiam miestui.
13. *Bėda tau, Korazine! bėda tau, Bėtsaida! nėsa jei tokie stebuklai butų daryti buvę Tyruje bei Sidone, kokie pas jus daryti yra, jie jau seniai žake bei pelenuose butų sėdėję ir prisivertę. *Mat. 11, 21.
14. Tačiau Tyrui bei Sidonui lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip jums.
15. O tu Kapernaume, pakeltoji iki dangaus, tu busi nustumta iki į peklą.
16. *Kas jųsų klauso, tas manęs klauso; ir kas jus paniekina, tas manę paniekina; bet kas manę paniekina, tas tą paniekina, kurs manę siuntęs. *Mat. 10, 40. Jono 13, 20.
17. Bet anie septynisdešimt sugrįžo su džiaugsmu, tarydami: Viešpatie, ir velniai mums paduoti yra tavo vardan.
18. Bet jis tarė jiems: *aš beje mačiau šėtoną iš dangaus puolantį, lyg kokį žaibą. *Apr. 12, 8. 9.

19. Štai, aš jums macį daviau, *minti ant žalčių ir angių, ir ant visos macies neprieteliaus, ir nei joks daiktas jus ne paiškadys. * Ps. 91, 13.
20. Tačiau tuomi nesidžiaugkite, kad dvasės jums yra paduotos; bet džiaugkitės, *kad jųsų vardai danguje yra parašyti. * Pil. 4, 3. s.
21. Tą adyną *džiaugėsi Jėzus dvasėje, tarydamas: aš šlovinu tavę, Tėve ir Viešpatie dangaus bei žemės, kad tu tai užslėpei išmintingiemsiems bei protingiemsiems, ir apreiškei kudikiams. Beje, Tėve, taipo tau pamėgo. * Mat. 11, 25.
22. *Vislab man paduota mano Tėvo. †Ir nei vienas ne žino, kas sunus esąs, kaip tiktai Tėvas; nei kas Tėvas esąs, kaip tiktai Sunus, bei kuriam Sunus tai nor apreikšti.
* Mat. 11, 27. †Jono 1. 18. per. 6, 46.
23. Ir jis atsigręžęs prieš savo mokįtinius, tarė jiems ypačiai: *išganytingos akys, matančios tai, ką jus matote. * 1 Kar. 10, 8. Mat. 13, 16.
24. Nėsa aš sakau jums: *daug prarakų ir karalių norėjo matyti, ką jus matote, ir ne matė, bei girdėti, ką jus girdite, ir ne girdėjo. * 1 Petr. 1, 10.
25. Ir štai, *kėlęsi vienas raštemokįtas, gundė jį, tarydamas: Mokįtojau, ką turu daryti, kad amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau? * Mat. 22, 35. Mark. 12, 28.
26. Bet jis tarė jam: kaip stov parašyta zokane? kaip skaitai?
27. Jis atsakė tarydamas: *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, iš visos dušios, iš visos sylos, ir iš viso umo, ir savo artymą, kaip savę patį. * 3 Maiž. 19, 18. Mark. 12, 30. 31. s.
28. Bet jis tarė jam: gerai atsakei; *tai daryk, tai gyvas busi. * 3 Maiž. 18, 5.
29. Ale jis savę teisintis norėdamas, tarė Jėzui: kasgi mano artymas?
* 2 Maiž. 2, 13.
30. Tai Jėzus atsakydamas tarė: buvo žmogus, tas nueidamas iš Jėruzalės į Jėriką, įpuolė tarp razbaininkų; tie jį nurėdę sumušė ir atstojo, ir pusgyvį paliko.
31. Bet gadijosi, kad klebonas tuom pačiu keliu keliavo, ir jį pamatęs praėjo pro šalį.
32. Taipojau ir Lėvytas, iškakęs į tą vietą ir jį pamatęs, praėjo pro šalį.
33. Bet Samaritonas keliaudamas tenai iškako, ir jį pamatęs, *jo pasigailėjo, * Ezėk. 16, 6.
34. Priėjęs jį, aptvėrė jo žaizdas, įpildamas aliejaus bei vyno, ir užkėlęs jį ant savo gyvuolio, nugabeno jį į gaspadą ir kavojo jį.
35. Antrąją dieną iškeliaudamas išėmė jis du grašiu ir davė tuodu gaspadoriui, jam tarydamas: prikavok jį, ir jei ko daugiaus išleisi, aš tau užmokėsu sugrįždamas.
36. Kursai iš tų trijų regisi artymas buvęs tam, kurs įpuolęs buvo tarp razbaininkų?
37. Jis tarė: kursai jam mielaširdingystę išrodė. Tai Jėzus jam tarė: taigi eik, ir daryk taipojau.
38. Bet nusidavė jiems bekeliaujant, jis nuėjo į kokį miestelį. Tenai buvo *moteriškė, vardu Marta, ta jį priėmė į savo namus. * Jono 11, 1. per. 12, 2. 3.
39. Ir ji turėjo seserį, ta vadinama buvo Marija; ta *sėdosi pas Jėzaus kojas ir klausėsi jo kalbos.
* Nus. Ap. 22, 3.
40. Bet Marta labai trusavo, jam pašlužydama. Ir ji priėjusi jį, tarė: Viešpatie, argi to ne atboji, kad mano sesuo manę vieną paliekti šlužyti? ben sakyk jai, kad ir ji nutvertų.
41. Bet Jėzus atsakydamas tarė jai: Marta, Marta, tu turi daug rupesčio bei truso;
42. *Bet vieno reikia, Marija gerąjį dalyką išsirinko, tas jai ne bus atimtas. * Ps. 27, 4. Mat. 6, 33.

Perskyrimas 11.

Maldos budas ir macis, išvarymas velnio, ženklų prašymas, svečiams sakytoji pabarimo kozonis.

Ir nusidavė, kad jis buvo nekurioje vietoje ir meldėsi. Ir jam paliovus, vienas jo mokįtinių jam tarė: Viešpatie, mokink mus melstis, kaip ir Jonas savo mokįtinius mokino.
2. Bet jis tarė jiems: Dievo melsdamiesi *taip tarkite: Tėve musų dangujęsis. Buk †švenčiamas tavo vardas. Ateik **tavo karalystė. Buk ††tavo valė, ant žemės, kaip danguje.
* Mat. 6, 9. †te esie. **te ateinie. ††te nusiduodie.
3. *Duok mums musų kasdieniškąją duoną visados. * 2 Maiž. 16, 19. 21.
4. Ir atleisk mums musų griekus, nės ir mes atleidžiame visiems savo

kaltiems. Ir nevesk mus į pagundymą, bet išgelbėk mus nuo pikto.
5. Ir jis tarė jiems: kursai yra jųsų, turįs prietelių, ir nuėjęs pas jį nakties viduryje, tartu jam: miels prieteliau, pažyčyk man tris duonos kepalus;
6. Nėsa mano prietelius atėjo pas manę iš kelio, o aš ne turu, ką jam padėti.
7. Ir ansai viduje budamas, atsakytų ir tartų: duok man pakajų; durys jau užrakintos, ir mano vaikeliai yra kamaroje pas manę; ne galiu keltis ir tau duoti.
8. Aš sakau jums, norint jis ne duoda jam atsikėlęs, todėl, kad jis jo prietelius esti, tai tačiau jo *begėdiškojo kaulijimo dėlei kelsis ir jam duos, kiek jam reikia. *per. 18, 5.
9. Ogi ir aš jums sakau: „Melskite, tai jums bus duota; jėškokite, tai rasite; tuzgenkite, tai jums bus atverta.
* Mat. 7, 7. Mark. 11, 24. Jono 16, 23. 24.
10. Nėsa kas meldžia, tas ima; ir kas jėško, tas randa; ir kas tuzgena, tam atveriama.
11. *Kur tarp jųsų sunus tėvą meldžia duonos, kursai jam tos vietoje akmenį siulytų? ir jei žuvies meldžia, kurs jam žuvies vietoje žaltį siulytų?
* Mat. 7, 9. s.
12. Arba jei kiaušio melstų, kursai jam to vietoje angį siulytų?
13. Taigi, jei jus, nelabi budami, galite savo vaikams gerų dovanų duoti, toli daugiaus duos dangiškasis Tėvas šventąją Dvasę jį prašantiemsiems.
14. Ir Jėzus *išvarė velnią nebylį. Ir nusidavė, velniui išėjus, kalbėjo nebylys. Ir žmonės stebėjosi. *Mat. 12, 22.
15. Bet keli jų tarė: *jis išvaro velnius per Bėelzėbubą, velnių vyriausiąjį. * Mat. 12, 24. s.
16. Bet kiti gundė jį *ir prašė iš jo ženklo iš dangaus. *Mat. 12, 38. 39, per. 16, 1.
17. Bet jis numanydamas jų mislis, tarė jiems: kožna karalystė, jei ji savyje ne sutinka, pusta pastoja, ir namai ant namų griuva.
18. Jeigu ir šėtonas su savimi ne sutinka, kaipgi jo karalystė išliks? kadangi sakote, manę velnius per Bėelzėbubą išvarantį.
19. Bet jei aš velnius per Bėelzėbubą išvarau, per ką jį išvaro jųsų vaikai? todėl jie bus jųsų sudžios.
20. Bet jei *Dievo pirštu velnius išvarau, tai juk Dievo karalystė pas jus ateina. *2 Maiž. 8, 19.
21. Kad sylingasis, ginklais apsitaisęs, savo paločių apsergti, tai jo daiktai pakajuje išliekti.
22. Bet kad sylingesnysis ant jo užeiti ir jį pergal, tai jis jo ginklus atima, kuriais jis tikėjos, ir plėšimą išdalija.
* Kol. 2, 15.
23. *Kas ne su manimi, tas prieš manę, ir kas ne su manimi renka, tas išbarsto. *Mat. 12, 30.
24. *Nečystoji dvasė, iš žmogaus išėjusi, pervaikščioja sausas vietas, jėškodama atilsies, ir jo ne rasdama, ji sako: sugrįšu vėl į savo namus, iš kurių išėjau. *Mat. 12, 43.
25. Ir ateidama randa juos šluotomis iššluotus ir šveistus.
26. Tada nuėjusi ima prie savęs septynes dvases, dar už savę piktesnes, ir įėjusios tenai gyvena, ir potam pikčiaus randasi su tuom žmogumi, ne kaip pirma buvo. *Jono 5, 14.
27. Ir nusidavė, jam tai be kalbant, viena moteriškė tarp žmonių, pakėlusi savo balsą, tarė jam: *išganytingas žyvatas, kurs tavę nešiojo, ir krutys, kurias tu žindai! *Luk. 1, 28. 30. 48.
28. Bet jis tarė: mielai išganytingi tie, kurie Dievo žodį gird ir tą *palaiko.
* Mat. 7, 21.
29. Bet žmonės veržėsi tenai. Tai jis pradėjęs sakė: tai nelaba veislė; *ji nor ženklo, ir ne bus jai nei joks ženklas duotas, kaip tiktai ženklas prarako Jonošiaus. * Mat. 16, 4. s.
30. Nės kaip *Jonošius ženklu buvo Ninivytams, taip žmogaus Sunus bus šitai giminei. *Jonoš. 2, 1.
31. *Karalienė pietų žemės stosis sudnoje dienoje su žmonėmis šitos giminės, ir juos prasudys; nėsa ji nuo svieto krašto atėjo, girdėti išminties Salomono. O štai, čia didesnis už Salomoną.
* 1 Kar. 10, 1. 2 Nus. Kar. 9, 1. Mat. 12, 42.
32. *Ninivės žmonės stosis sudnoje dienoje su taja gimine, ir ją prasudys; nėsa jie prisivertė po kozonies Jonošiaus. O štai, čia didesnis už Jonošių. *Jonoš. 3, 5. Mat. 12, 41.
33. *Nei viens, žvakę uždegęs, ne stato ją paslėptoje vietoje, neigi po

ketvirčiu, bet ant liktoriaus, jeib į vidų įeinąsis šviesą matytų. * Mark. 4, 21, s.
34. Akis kuno šviesybė; taigi jei tavo akis sveika bus, tai visas tavo kunas šviesus. Bet jei tavo akis nelaba bus, tai ir tavo kunas bus tamsus.
35. Taigi dabokis, kad šviesumas tavyje ne butų tamsybė.
36. Taigi kad tavo kunas, abelnai šviesus budamas, nei jokios tamsios dalies ne turės, tai jis visas šviesus bus ir tavę apšvies, kaip skaistus žaibas.
37. Bet jam be kalbant, meldė jo viens Parizėušias, kad su juomi pietų valgytų. Ir jis įėjęs sėdosi už stalo.
38. Parizėušias matydamas dyvijosi, *kad jis nesimazgojęs buvo prieš valgysiant. * Mat. 15, 2.
39. Bet Viešpats tarė jam: *jus Parizėušiai laikote kupkas bei bliudus iš viršaus čystus, bet viduje pilni este plėšimo ir piktenybės.
* per. 18, 11. 12. Mat. 15, 3. per. 23, 25. Mark. 7, 8.
40. Jus durnieji, ar mislijate, viduje čystą esant, kad kas iš viršaus čysta?
41. Bet tačiau ubagams išdalykite nuo to, ką turite; štai, tada jums vislab čysta.
42. Bet bėda jums Parizėušiams, *kurie desėtines duodate nuo mėtų bei rutų ir visokios daržovės, ir aplenkiate sudą bei meilę Dievo. Tai reiktų daryti, o ano ne palikti. * Mat. 23, 23.
43. Bėda jums Parizėušiams, kad *meilijate sėdėti vyriausioje vietoje mokyklose, ir norite ant turgaus sveikinami buti. * per. 20, 46. Mat. 23, 6. Mark. 12, 39.
44. Bėda jums raštemokįtiemsiems bei Parizėušiams, jus veidmainiai, *kad lygus este apdengtiemsiems numirusių kapams, ant kurių žmonės tekinėja ir jų ne pažįsta. * Mat. 23, 27.
45. Tai atsakė viens raštemokįtųjų, jam tarydamas: Mokįtojau, tais žodžiais tu ir mus iškolioji.
46. Bet jis tarė: ogi bėda ir jums raštemokįtiemsiems; nėsa jus *apsunkinate žmones nepakeliamomis naštomis, o jus nei pirštu jas ne pajudinate. * Jėz. 10, 1. Mat. 23, 4. Nus. Ap. 15, 10.
47. Bėda jums! nės jus *prarakų kapus budavojate, bet jųsų tėvai juos nužavino. * Mat. 23, 29.
48. Taip tiesa patys išliudijate ir pagėraujate savo tėvų darbus; nėsa jie juos nužavino, taigi jus jų kapus budavojate.
49. Todėl Dievo išmintis sako: *Aš jiems siųsu prarakų bei apaštalų, ir tų kelis jie užmuš ir persekinės;
* Mat. 10, 16.
50. Kad atjėškotas butų iš šios giminės visų prarakų kraujas, pralietasis iš to čėso, kaip svieto gruntas dėtas.
51. Nuo kraujo Abėlo iki kraujo *Zakariošiaus, kursai nužuvo tarp altoriaus bei bažnyčios. Beje sakau jums, tai bus atjėškota iš šios giminės.
* 1 Maiž. 4, 8. Mat. 23, 35.
52. Bėda jums raštemokįtiemsiems, kadangi raktą išpažinimo turite, patys ne įeinate, ir įeiti norintiemsiems užginate.
53. Bet jam jiems tai sakant, pagavo raštemokįtieji bei Parizėušiai jį macniai apnikti ir jam tulimais klausymais burną apspęsti;
54. Ir *tykojo ant jo, jėškodami, bau jie ką išgautų iš jo burnos, jeib priežasties ant jo turėtų. * Išm. 2, 12.

Perskyrimas 12.

Apie tikėjimo budą bei paines.

Žmonėms susibėgant, ir keliems tukstančiams susirinkus, aža kits kitą kone sumynė, jisai pradėjo sakyti savo mokįtiniams: pirmiausiai saugokitės nuo raugo Parizėušių, tai esti nuo veidmainystės.
2. Bet nieko niera paslėpto, kas ne pastotų apreikšta, nei nežinomo, kas ne pastotų žinoma.
3. *Todėl, ką tamsoje sakote, bus girdėta šviesoje; ką į ausį kalbate kamarose, tai bus sakyta ant stogų.
* Mat. 10, 26. 27.
4. Bet aš sakau jums, savo prieteliams: *nesibijokite tų, kurie kuną žavina, ir paskui nieko ne gal daryti.
* Jėz. 8, 13. per. 51, 12. s
5. Bet aš parodysu jums, kurio jums reikia bijotis: bijokitės to, kursai nužudęs gal įmest ir į peklą. Beje aš sakau jums, to bijokitės!
6. Ar ne parduoda penkis žvirblius už du pinįgėliu? tačiau po Dievo akių tų nei vienas ne esti užmirštas.
7. Bet *ir plaukai jųsų galvos visi yra suskaityti. Todėl nesibijokite; nės jus geresni este už daug žvirblių.
* per. 21, 18. 2. Zom. 14, 11.

8. Bet aš sakau jums: *kas manęs
išsipažįsta po akių žmonių, to ir
žmogaus Sunus išsipažįs po akių
angielų Dievo. * Mat. 10, 32.
9. Bet kas manęs užsigįs po akių
žmonių, to bus užsiginta po akių
angielų Dievo.
10. Ir *kas žodį kalba prieš žmo-
gaus Sunų, tam bus atleista; bet kas
šventąją dvasią bluznija, tam ne bus
atleista. * Mat. 12, 31. s.
11. Bet *kad jie jus ves į savo mo-
kyklas ir pas vyriausybę ir pas galin-
guosius, tai nesirupinkite, kaip ar ką
atsakysią, arba ką kalbėsią.
* Mat. 10, 19. Mark. 13, 11.
12. Nėsa šventoji Dvasė tą pačią
adyną jus mokįs, ką turite sakyti.
13. Bet viens iš žmonių sakė jam:
Mokįtojau, sakyk mano broliui, kad
jis su manim tėviškę dalytųs.
14. Bet jis tarė jam: žmogau, kas
manę įstatė jumdviem per sudžią,
arba tėviškės dalytojį?
15. Ir jis sakė jiems: dabokitės ir
*saugokitės nuo godo; nės †nei viens
iš to ne išsilaiko, didį turtą turėdamas.
* 1 Tim. 6, 9. 10. † Mat. 4, 4.
16. Ir jis sakė jiems prilyginimą,
tarydamas: buvo žmogus bagotas,
to laukas gerai buvo nešęs.
17. Ir jis savyje mislydamas tarė:
ką aš veiksu? ne turu, kur savo ja-
vus dėti.
18. Ir tarė: tai darysu: aš savo sku-
nes išardęs didesnes pabudavosu, ir
į jas suvalysu vislab, kas man už-
augo, ir savo turtą;
19. Ir sakysu savo dušiai: mieloji
dušia, tu turi didį zopostą daug me-
tams; dabar buk pakajuje, *valgyk,
gerk ir buk linksma. * Zir. 11, 19.
20. Bet Dievas jam tarė: tu durniau,
šią naktį tavo dušia tau bus atimta, o
kam tai teks, ką tu pagatavijęs esi?
21. Taip eiti, kad kas skarbų susi-
deda, ir ne bagotas esti Dievyje.
22. Bet jis tarė savo mokįtiniams: to-
dėl sakau jums: nesirupinkit dėl savo
išlaikymo, ką valgysit, nei dėl savo
kuno, kuomi apsidengsit. * Mat. 6, 25. s.
23. Gyvastis brangesnis už valgį, ir
kunas brangesnis už rubus.
24. *Dabokit ant varnų; jie nei sėja,
nei piauja, neigi tur kelnorių (rusių) nei
skunių; o Dievas tačiau juos maitina.
Kiekugi jus geresni už paukščius!
* Ps. 147, 9.
25. *Kas jųsų yra, norįs todėl rupin-
tųs, kursai galėtų savo stomeniui ma-
sto ilgumą pridėti? * Mat. 6, 27.
26. Taigi, jei jus tai, kas mažiausia,
ne galite, kamgi rupinatės kito dėl?
27. Įsidabokite lelijas ant lauko, kaip
jos auga; jos ne dirba, nei verpia.
Bet aš sakau jums, nei Salomoną
visoje savo šlovėje ne buvusį taip
apredytą, kaip tų vieną.
28. Taigi jei žolę, šiandien lauke sto-
vinčią, ir rytoj į pečių įmetamą, Die-
vas taip rėdo, kieku daugiaus jis jus
apredys, jus mažtikintieji?
29. Todėl ir jus ne klausinėkite, ką
valgysią arba ką gersią, neigi rupin-
kitės apie didžius daiktus.
30. *To viso jėško pagonai sviete;
bet jųsų tėvas gerai žino, to jums
reikiant. * Mat. 6, 32.
31. Tačiau jėškokit Dievo karaly-
stės, tada tai vis jums pripuls.
32. Nesibijok, tu mažoji kaimenė;
nėsa *jųsų tėvui pamėgo, jums duoti
karalystę. * per. 22, 29. Mat. 11, 26.
33. Parduokite, ką turite, ir duokite
dalį vargdieniams; pasidarykite sau
mašnas nepasęstančias, *skarbą dan-
guje niekados ne nusimažinantį, kur
nei joks vagis neprieiti, ir kurį kan-
dys ne ėda. * per. 18, 22.
34. Nėsa kur jųsų skarbas, čia bus
ir jųsų širdis.
35. *Testov apjuostos jųsų strėnos,
ir jųsų †žvakės te degie;
* Jėr. 1, 17. 1 Petr. 1, 13. † Mat. 25, 1. s.
36. Ir bukite lygus žmonėms, savo
pono laukiantiems, kada jis pasikels
iš svodbos, jeib jam pareinant ir
tuzgenant, tuojau jam atdarytų.
37. Išganytingi tie bernai, kurius po-
nas pareidamas ras bundančius. Iš
tiesos sakau jums, jis *pasijuosęs juos
už stalo pasodįs, ir dėlei jų trusuo-
damas, jiems pašlužys. * Jono 13, 4.
38. Ir jei jis ateina antroje sargy-
bėje ir trečioje sargybėje, ir taip
randa, išganytingi tie bernai.
39. Bet tai žinokite, *kad gaspado-
rius žinotų, kurią adyną vagis atei-
siąs, tai jis budėtų, ir ne duotų įsi-
veršti į savo namus. * 1 Tes. 5, 2. s.

40. *Todėl ir jus bukite gatavi; nėsa žmogaus Sunus ateis adynoje netikimoje. * Mat. 24, 44.

41. Bet Petras tarė jam: Viešpatie, tą prilyginimą, ar mums sakai, arba ar ir visiems?

42. Bet Viešpats tarė: *koks didis daiktas yra viernas bei išmintingas užveizdas, kurį jo ponas stato ant savo šeimynos, kad jiems tikru čėsu duotų valgį, jiems prigulintį. * Mat. 24, 45.

43. Išganytingas tas tarnas, kurį jo ponas pareidamas randa, taipo be darantį.

44. Iš tiesos sakau jums, jis dės jį ant visų savo lobių.

45. Bet jei tas tarnas sakys savo širdyje: mano ponas užtrunka pareiti, ir pradeda mušti bernus bei tarnaites, ir valgyti bei gerti ir apsigerti:

46. Tai to tarno ponas ateis dienoje nelaukiamoje ir adynoje nežinomoje ir jį sutruškįs ir jam jo algą duos su netikinčiaisiais.

47. Bet *tas bernas, kurs žino savo pono valią, ir ne pasigatavijęs, nei pagal jo valią daręs, daug mušių kentės. * Jok. 4, 17.

48. Bet kurs tos nežinodamas, tačiau daręs, kas plakimo verta, maž mušių kentės. Nėsa kam daug duota, iš to daug bus atjėškota; ir kam daug pavieryta, iš to daug bus atprašyta.

49. Aš atėjau, ugnį pakurti ant žemės, ir ko labiaus velyčiaus, kaip kad ta jau kurentųs?

50. Bet dar pirma turu *krikštydintis krikštu, ir kaip ne rimstu, iki tai bus atlikta? * Mat. 20, 22.

51. Begu mislijate, manę atėjusį pakajaus duoti ant žemės? sakau, kad ne, bet nesandoros.

52. Nėsa nuo šio čėso penki viename bute ne sutiks, trys prieš du, ir du prieš tris.

53. Tėvas priešysis sunui, ir sunus tėvui; motyna prieš dukterį, ir duktė prieš motyna, uošvienė prieš marčią, ir marti prieš uošvienę.

54. Bet jis tarė žmonėms: *matydami debesį pasikeliantį iš vakarų, tai tuojau sakote: bus lytaus; ir taip atsieiti. * Mat. 16, 2.

55. Ir matydami pietų vėją pučiant, sakote: tvankas bus, ir taip atsieiti.

56. Jus veidmainiai! *žemės ir dangaus veidą galite mėginti, bet kamgi ne mėginate šį čėsą? * Jono 4, 35.

57. Kodėlgi ne sudijate ant savęs, kas teisu?

58. *Bet jei tu su savo priešininku eini pas kunįgaikštį, tai pasirupįk ant kelio, kad nuo jo atsivalnytumbei, jeib jis tavę ne nuvestų pas sudžią, ir sudžia ne paduotų tavę tarnui, ir tarnas tavę ne įmestų į kalėjimą. * Pam. Ž. 25, 8. Mat. 5, 25.

59. Sakau tau, ne išeisi iš ten, iki ir paskučiausįjį pinįgelį busį užmokėjęs.

Perskyrimas 13.

Prisivertimo kozonis: apie Galilėonų prapuolimą, pygų medį, sergančiąją moteriškę, Evangėlią, ankštasias duris ir Jėruzalės išpustijimą.

Bet tuočės keli čia buvo, tie jam pasakojo apie Galilėonus, kurių kraują Pilotas su jų apiera buvo sumaišęs.

2. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: ar mislijate, šius Galilėonus už visus Galilėonus didžiausius griekininkus buvusius, kad jie tai kentėję?

3. Aš sakau: ne; bet *jei ne prisiversite, ir jus visi taipo prapulsite. * Ps. 7, 13.

4. Arba, ar mislijate, kad tie aštuoniolika, kurius Siloės koryčia užgriuvo ir užmušė, kaltesni buvo už visus žmones, Jėruzalėje gyvenančius?

5. Sakau: ne; bet jei ne prisiversite, ir jus visi taipo prapulsite.

6. Bet jis sakė jiems tą prilyginimą: turėjo vienas pygų medį, sodintą jo vynyčioje; ir atėjęs jėškojo ant jo vaisiaus, ir nei jokio ne rado.

7. Tai jis tarė vynyčininkui: štai, aš tris metus kas metą atėjęs vaisiaus jėškojau ant to pygų medžio, ir nei jokio ne randu; pakirsk jį! kam jis noprosnai žemėje stovia?

8. Bet jis atsakydamas tarė jam: pone, palik jį dar šį metą, iki jį apkasęs apkrėsu,

9. Bau vaisiaus neštų; jei ne, tai potam jį pakirsk.

10. Ir jis mokino vienoje mokykloje sabatoje.

11. Ir štai, buvo tenai moteriškė, turinti dvasią ligos, aštuoniolika metų; ir buvo sutraukta ir abelnai ne galėjo aukštyn žiurėti.

12. Bet Jėzus ją matydamas, prisi-

vadino ją prie savęs ir tarė jai: moterišk, buk valna nuo savo ligos.
13. Ir *uždėjo rankas ant jos; ir tuojaus ji atsitiesusi Dievą garbino.
* Mark. 7, 32.
14. Tai atsakė mokyklos vyresnysis supykęs, kad Jėzus sabatoje gydė, ir tarė žmonėms: šešios dienos yra dirbamos; tose ateikite ir duokitės gydytis, o ne sabatoje.
15. Tai atsakydamas jam Viešpats tarė: tu veidmainy! *ar ne kožnas jųsų atriša savo jautį arba asilą nuo prakarto sabatoje, ir veda jį girdyti?
* 2 Maiž. 23, 5.
16. Bet argi tą ne reikėjo atvalnyti sabatoje, kuri Abraomo duktė yra, nuo to ryšio, kuriuomi šėtonas ją buvo surišęs jau apie aštuoniolika metų?
17. Ir tai jam pasakius, turėjo gėdėtis visi, kurie jo priešininkai buvę; ir visi žmonės džiaugėsi visais šlovingais darbais, jo darytais.
18. Bet jis tarė: kam Dievo karalystė lygi, ir kam aš ją prilygįsu?
19. Ji *lygi yra garstyčių grudui, kurį žmogus ėmęs, įmetė į savo daržą; ir tas augdamas didis medis pastojo, ir dangaus paukščiai laikėsi po jo šakomis. * Mat. 13, 31. Mark. 4, 31.
20. Ir vėl tarė jis: kam Dievo karalystę prilygįsu?
21. Ji *lygi raugui, kurį moteriškė ėmusi įmaišė į tris ketvirčius miltų, iki abelnai perrugstant. * Mat. 13, 33.
22. Ir jis ėjo per miestus ir miestelius, ir mokino keliaudamas į Jėruzalę.
23. Bet vienas sakė jam: Viešpatie, bau misliji, maž išganytais pastosiant? bet jis tarė jiems:
24. Procevokitės, *kad pro ankštasias duris įeitumbite; nės daug (tai jums sakau) procevosis, kaipo įeitų, ir ne galės. * Mat. 7, 13. Pilip. 3, 12.
25. Iš to čėso, kad gaspadorius kėlęsi duris bus užrakinęs, tai pradėsite lauke stovėti, į duris tuzgenti ir sakyti: Viešpatie, Viešpatie, atverk mums! Ir jis atsakydamas tars jums: *aš ne pažįstu jųsų, iš kur jus este.
* Mat. 7, 23.
26. Tadagi pradėsite sakyti: mes po tavo akių valgėm ir gėrėm, ir ant ulyčių tu mokinai mus.
27. Ir jis tars: sakau jums: ne pažįstu jųsų, iš kur esate; *atstokite nuo manęs, jus piktadėjai.
* Mat. 7, 23. per. 25, 41. Ps. 6, 9.
28. Tai bus kaukimas ir dantų klebėjimas, kad regėsite Abraomą, Izaoką bei Jokubą ir visus prarakus Dievo karalystėje, bet savę išstumtus.
29. Ir ateis iš rytų ir iš vakarų, iš šiaurės ir iš pietų, kurie sėdės už stalo Dievo karalystėje.
30. Ir štai, yra *paskiausieji, kurie bus pirmieji, ir yra pirmieji, kurie bus paskiausieji. * Maiž. 19, 30.
31. Tą pačią dieną atėję keli Parizėušių, tarė jam: kelkis ir atstok iš čia; nėsa Erodas nor tavę nužavinti.
32. Ir jis tarė jiems: nueikite ir sakykite tai lapei: štai, aš išvarau velnius ir išgydau šiandien bei rytoj, ir trečią dieną galą gausu.
33. Tačiau šiandien ir rytoj ir poryt turu vaikščioti; nėsa ne pritink, kad prarakas pražutų kitur, kaip Jėruzalėje.
34. *Jėruzalė, Jėruzalė, kuri tu užmuši prarakus ir akmenimis žudai pas tavę siųstuosius, kiek kartų aš norėjau tavo vaikus surinkti, kaip višta surenka savo lizdą po savo sparnais, o jus ne norėjote! * Mat. 23, 37.
35. Štai, *jųsų namai bus jums pusti palikti. Nėsa sakau jums: jus ne matysite manęs, iki atsieisis jums sakyti: †pagirtas te esie ateinąsis vardan Viešpaties. * Mat. 23, 38. Ps. 69, 26. † Ps. 118, 26.

Perskyrimas 14.

Apie vandens liga sergantįjį, Kristaus kozonį, svečiams sakytąją, didęją vakarienę, ir Jo tikrąjį pasekimą.

Ir nusidavė, kad jis atėjo į namus vieno vyriausio Parizėušių sabatoje, duonos valgyti; ir *jie tykojo ant jo.
* Mark. 3, 2.
2. Ir štai, čia buvo žmogus po jo akių, vandens liga sergąs.
3. Ir Jėzus atsakydamas kalbėjo raštemokįtiemsiems bei Parizėušiams, ir tarė: bau ir valia sabatoje gydyti?
4. Bet jie tylėjo. Ir jis jį ėmęs išgydė ir paleido jį.
5. Ir atsakydamas tarė jiems: kas jųsų yra, kuriam jo jautis arba asilas į šulinį įpultų, ir jis jį ne tuojaus ištrauktų sabatos dienoje?
6. Ir jie vėl nieko ne galėjo jam ant to atsakyti.
7. Bet jis prilyginimą sakė svečiams,

įsidabodamas, kaip jie sau vyriausiasias vietas rinkosi, ir tarė jiems:
8. Kad kokio norįs į svodbą pakviestas esi, tai ne sėskis vyriausioje vietoje, kad ne butų kas jo pakviestas už tavę garbingesnis;
9. Ir jai tas atėjęs, kurs tavę ir jį pakvietė, tartų tau: duok tam vietą! ir tada turėtumbei tu su gėda žemiausioje vietoje sėstis.
10. Bet pakviestas eik ir sėskis žemiausioje vietoje, kad ateidamas tas, kurs tavę ir aną pakvietė, sakytų tau: prieteliau, slink aukštyn! tai garbę turėsi po akių tų, kurie su tavimi už stalo sėd.
11. *Nėsa pats savę pasiaukštinąsis bus pažemintas; ir pats pasižeminąsis bus paaukštintas. *Mat. 23, 12. s.
12. Jis sakė ir tam, kursai jį pasikvietęs buvo: pagatavydamas pietus arba vakarienę, ne kviesk savo prietelius, nei brolius, nei gentis, nei bagotuosius kaimynus; kad jie tavę ne vėl kviestų, ir tau atlyginta butų;
13. Bet česnį keldamas *pasikviesk ubagus, luošus, raišus ir aklus; *Zir. 4, 1. per. 14, 13. Tob. 4, 7.
14. Tai busi išganytas; nėsa jie ne tur, kuomi tau atlygįti; bet *tau bus atlyginta prisikėlime †teisiųjų. *Mat. 6, 4. †Jono 5, 29. per. 11, 24.
15. Bet tai girdėjęs viens podraug už stalo sėdinčiųjų, sakė jam: išganytingas tas, kursai duoną valgo Dievo karalystėje.
16. Bet jis tarė jam: buvo žmogus, tas *steliavo (pritaisė) didę vakarienę, ir daug į tą pakvietė. *Pam. Ž. 9, 12.
17. Ir išsiuntė savo tarną čėse vakarienės, sakyti pakviestiemsiems: *pareikite, nės vislab gatava! *Pam. Ž. 9, 2. 5.
18. Ir jie visi pradėjo nuolatai išsikalbėti. Pirmasis sakė jam: aš dirvą pirkau ir turu ten išeiti, tą apžiurėti; prašau tavęs, iškalbėk manę.
19. O antrasis tarė: aš pirkau penkis jaučių jungus, ir dabar nueimi, juos apžiurėti; prašau tavęs, iškalbėk manę.
20. O trečiasis tarė: aš pačią vedžiau, todėl ateiti ne galiu.
21. Ir tarnas parėjęs savo ponui tai atsakė. Tai namų ponas supykęs tarė savo tarnui: eik tuojaus ant kelių ir ulyčių miesto, ir įvesk šen ubagus ir luošus ir raišus bei aklus.
22. Ir tarnas tarė: pone, atlikta, ką tu liepei, bet dar daugiaus telpa.
23. Ir ponas tarė tarnui: išeik ant vieškelių ir patvorių, ir vartink juos įeiti, kad mano namai pilni pastotų.
24. Ale aš sakau jums: nei vienas anų pakviestųjų vyrų ne ragaus mano vakarienės.
25. Bet ėjo su juomi daug žmonių. Ir jis atsigręžęs tarė jiems:
26. Jei kas pas manę ateidamas *ne n'apkenčia savo tėvo, motynos, pačios, vaikų, brolių, seserų, ir priegtam savo paties gyvasties, tas ne gal buti mano mokįtinis. *5 Maiž. 33, 9. Mat. 10, 37.
27. Ir kas ne neša savo kryžių, manę sekdamas, tas ne gal buti mano mokįtinis.
28. Bet kas yra jųsų, kurs, norėdamas koryčią budavoti, ne pirma atsisėdęs išrokuotų kaštą, ar turįs, kiek reik, tai ištesėti?
29. Kad ne jam pamatą dėjus, ir ne galint ištesėti, visi tai matantieji pradėtų jį išjuokti,
30. Tarydami: tas žmogus pradėjo budavoti, o ne gal tai ištesėti.
31. Arba, kursai karalius, norėdamas eiti į karą prieš kitą karalių, ne pirma atsisėdęs perdumotų, bau jisai su dešimt tukstančiais galėsiąs priešais eiti tam, kursai prieš jį ateiti su dvidešimt tukstančiais?
32. Jei ne, tai paslų siunčia, anam dar toli esant, ir pakajaus prašo.
33. Taipojau ir kiekvienas jųsų, kurs ne atsisako visam, ką jis tur, ne gal buti mano mokįtinis.
34. *Druska geras daiktas yra; bet jei druska pagenda, kuomi sudysime? *Mat. 5, 13. Mark. 9, 50.
35. Ji ne dera nei į dirvą, nei į mėšlus, bet bus išmesta. Kas *ausių tur klausyti, tas te klauso. *per. 8, 8.

Perskyrimas 15.

Pagarbinimas dieviškosios mielaširdingystės prilyginimais.

Bet artinosi pas jį *visokie muitininkai ir griekininkai, jo klausytis. *Mat. 9, 10.
2. Ir Parizėušiai bei raštemokįtieji murmėjo, tarydami: *tasai griekininkus priima ir su jais valgo. *per. 7, 39.
3. Bet jis sakė jiems tą prilyginimą ir tarė:

4. Kursai žmogus tarp jųsų yra, turįs šimtą avių, ir *jei prapultų jam tų viena, kurs ne paliktų devynisdešimtis ir devynes pusčioje ir ne eitų jėškoti †prapuolusiosios, iki tą suradęs. * Ezėk. 34, 11. 16. † Mat. 18, 12. Luk. 19, 10.
5. Ir ją suradęs, užsideda jis ją su džiaugsmu ant savo pečių.
6. Ir namon parėjęs jis savo prietelius bei kaimynus pasivadinęs, jiems taria: džiaugkitės su manimi, nės suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi.
7. Aš sakau jums: taipojau ir džiaugsmo bus danguje dėl vieno *griekininko prisiverčiančio, daugiaus, ne kaip dėl devynisdešimt ir devynių teisiųjų, prisivertimo ne privalančiųjų. * per. 5, 32.
8. Arba, kuri moteriškė, turinti dešimt grašių, jei ji tų vieną pamet, ne uždegtų žvakę, ir ne šluotų namus, ir pasidabodama to jėškotų, iki tą radusi.
9. Ir radusi tą, pasivadina ji savo *prietelkas bei kaimynkes tarydama: džiaugkitės su manimi; nėsa radau savo grašį, kurį buvau pametusi. * per. 1, 58.
10. Taipojau sakau jums, bus džiaugsmo po akių angielų Dievo iš vieno griekininko prisiverčiančio.
11. Ir jis tarė: turėjo žmogus du sunu.
12. Ir jaunesnysis tųdviejų tarė tėvui: duok man, tėve, dalį lobio, man prigulinčiąją; ir jis perdalijo jiemdviem lobį.
13. Ir ne ilgai potam jaunesnysis sunus vislab surinkęs, iškeliavo toli į svetimą šalį; *ir tenai savo lobį išpustijo bepaleistuvaudamas. * Pam. Ž. 29, 3.
14. Taipgi jam visą savo turtą išleidus, didė brangybė radosi per tą visą žemę; ir jis pradėjo stokoti.
15. Ir nuėjęs pristojo prie vieno miesčionies tos žemės; tas jį siuntė į savo lauką, kiaulių ganyti.
16. Ir jis geidė savo pilvą pildytis žlauktimis, kiaulių ėdamomis; ir nei viens jam tų nedavė.
17. Tai jis susimislijęs tarė: kiek samdininkų tur mano tėvas, duonos pilnai turinčių, *o aš badu prapuolu! * Pam. Ž. 23, 21.
18. *Pasikėlęs eisu pas savo tėvą ir jam sakysu: tėve, aš susigriešijau prieš dangų ir †prieš tavę, * Jėr. 3, 12. s. † Ps. 51, 6.
19. Ir toliaus nevertas esmi, tavo sunumi vadinamas buti; laikyk manę, kaip vieną savo samdininkų.
20. Ir pasikėlęs atėjo pas savo tėvą. Bet jam dar toli esant, pamatė jį jo tėvas ir pasigailėdamas bėgo, ir jo kaklu apsikabinęs *pabučiavo jį. * 2 Zom. 14, 33.
21. Bet sunus tarė jam: Tėve, aš susigriešijau prieš dangų ir prieš tavę ir toliaus nevertas esmi, tavo sunumi vadinamas buti.
22. Bet tėvas tarė savo bernams: išneškite geriausįjį rubą, ir aprėdykite jį, ir žiedą duokite jam ant jo rankos, ir kurpes ant jo kojų;
23. Ir atgabenkite šen penėtą veršį, ir papiaukite tą; bevalgykim ir bukime linksmi.
24. Nėsa šis mano sunus buvo numiręs, *ir vėl atgijo; jis buvo prapuolęs, ir vėl atsirado. Ir pradėjo linksmintis. * Epėz. 2, 1. 5. per. 5, 14.
25. Bet vyresnysis sunus buvo ant lauko; ir artyn prie namų priėjęs išgirdo dainavimą ir šokimą;
26. Ir prisivadinęs prie savęs bernų vieną, klausė, kas tai esą.
27. Bet tas sakė jam: tavo brolis parėjo, ir tavo tėvas penėtą veršį papiovė, kad jį sveiką sulaukęs.
28. Tai jis papykęs ne norėjo į vidų eiti. Tai jo tėvas išėjęs jį prašė.
29. Bet jis atsakydamas tarė tėvui: štai, tiek metų tau šlužiju, ir dar niekados tavo prisakymą ne peržengiau, o tu man niekados nei ožio ne davei, kad su savo prieteliais pasilinksminčiau.
30. Bet kaip šis tavo sunus parėjo, *kursai savo lobį su kekšėmis prarijęs, tai tu jam penėtą veršį papiovei. * Pam. Ž. 29, 3.
31. Bet jis tarė jam: sunau, tu vis pas manę esi, ir vislab, kas mano, tai ir tavo yra.
32. Bet reiktų tau džiaugtis ir linksmam buti; nėsa šis tavo brolis buvo numiręs ir vėl atgijo; jis buvo prapuolęs ir vėl atsirado.

Perskyrimas 16.

Netikrasis vartojimas bagotystės.

Bet jis tarė ir savo mokįtiniams: Buvo vyras bagotas, tas turėjo už-

veizdą; tas buvo pas jį apskųstas,
buk jis esąs jo lobį sugaišinęs.
2. Ir jis jį pasivadinęs tarė jam:
kaip tai girdžiu apie tavę? duok ro-
kundą savo užveizdėjimo; nės tu ne
gali toliaus buti užveizdu.
3. Užveizdas tarė savyje: ką veiksu?
mano Ponas atima man urėdą; kasti
ne galiu, ubagauti gėdžiuos.
4. Žinau, ką darysu, iš urėdo iš-
mestas budamas, kad jie manę pri-
imtų į savo namus.
5. Ir jis susivadinęs prie savęs vi-
sus savo pono skolininkus, tarė pir-
mamjam: kiek tu mano ponui skeli?
6. Jis tarė: šimtą bačkų aliejaus.
Ir jis sakė jam: imk savo užrašą,
sėskis ir tuojau rašyk: penkisdešimt.
7. Potam tarė jis antramjam: bet tu
kiek skeli? jis tarė: šimtą ketvirčių
kviečių. Ir jis tarė jam: imk savo
užrašą ir rašyk: aštuonisdešimt.
8. Ir tas ponas pagyrė neteisųjį už-
veizdą, jį taip kytriai padariusį. Nėsa
šio svieto vaikai kytresni yra *už
vaikus šviesybės jų giminėje.
*Epėz.5,8.9.1 Tes.5,5.
9. Ogi aš ir jums sakau: darykitės
sau prietelių iš neteisiojo Mamono,
kad jie jus, jau stokojančius, priimtų
į amžinuosius gyvenimus.
*Mat.6,20. per.19,21.1.Tim.6,19.
10. Kas *viernas yra mažiausiame
daikte, tas ir didžiame viernas; ir
kas neteisus mažiausiame, tas ir di-
džiame neteisus. *per.19,17.
11. Jei dabar neteisiame Mamone ne-
vierni este, kas jums pavierys tikrąjį?
12. Ir jei svetimame nevierni este,
kas jums duos jųsiškį?
13. *Nei joks namų šlužauninkas ne
gal dviem ponam šlužyti: ar jis vieno
ne kęs, ir antrąjį mylės; arba jis
prie vieno laikysis, ir antrąjį nieku
vers. Ne galite Dievui šlužyti ir †po-
draug Mamonui. *Mat.6,24.†Jėz.56,11.
14. Tai vislab girdėjo ir Parizėušiai,
*tie godus buvo ir jį išjuokė. *Mat.23,14.
15. Ir jis tarė jiems: jus este, *ku-
rie patys savę teisinatės po žmonių
akių; bet Dievas †pažįsta jųsų širdis;
nėsa kas tarp žmonių aukšta, tai biau-
rybė yra po Dievo akių. *per.18,9.†Ps.7,10.s.
16. *Zokanas bei prarakai prara-
kauja iki Jonui; ir iš to cėso Dievo
karalystė per Evangėlią apsakoma,
ir kiekvienas į tą įsiveržia gvoltu.
*Mat.11,13.
17. Bet pigiaus yra, *kad dangus ir
žemė sugaištų, ne kaip kad vienas zo-
kano brukšmelis pultų. *per.21,33.Mat.5,18.
18. *Kas skiriasi nuo savo pačios
ir kitą veda, tas peržengia venčia-
vonystę; ir kas nuo vyro atskirtąją
veda, ir tas taipojau venčiavonystę
peržengia. *Mat.5,31.s.
19. Bet buvo bagočius, tas vilkėjo pur-
pura ir brangiausia drobe, ir kasdien
gyveno raskašniai (lepiai) ir linksmai.
20. Bet buvo ir *ubagas, vardu
Lozorius, tas už jo vartų gulėjo,
pilnas vočių, *Zir.14,14.
21. Geizdamas sotintis trupučiais,
nuo bagočiaus stalo puolančiais; ta-
čiau šunys priėję, jo votis laižė.
22. Bet nusidavė, kad ubagas nu-
mirė, ir tapė angielų nuneštas į prie-
globstį Abraomo. Ale ir bagočius
numirė ir tapė palaidotas.
23. Bet jau pekloje ir mukoje be
budamas, jis savo akis pakėlęs, pa-
matė Abraomą iš tolo ir Lozorių jo
prieglobstyje,
24. Šaukė ir tarė: tėve Abraome,
susimilk manęs ir siųsk Lozorių, kad
jis galelį savo piršto į vandenį pa-
mirkytų ir ataušintų mano liežuvį,
nėsa *aš mukas kenčiu šioje liepsnoje.
*Jėz.66,24.
25. Bet Abraomas tarė: atsimink,
sunau, kad tu savo gerą gavai dar
gyvas be budamas, o Lozorius at-
penč pikto gavo; bet dabar jis pa-
linksminamas, o tu mučijamas.
26. Ir ant to viso tarp musų ir jųsų
didis tarpas padrutintas yra, kad tie,
kurie norėtų iš čia žemyn pas jus
nužengti, ne gal, neigi iš ten pas
mus pereiti.
27. Tai jis tarė: taigi, tėve, meldžiu
tavęs, kad jį siųstumbei į mano tėvo
namus;
28. Nės dar turu penkis brolius,
kad jis jiems išliudytų, jeib ne ir jie
iškaktų į šią mukos vietą.
29. Abraomas tarė jam: *jie tur Mai-
žėšių bei prarakus, tų jie te klauso.
*Jėz.8,20. per.34,16.
30. Bet jis tarė: ne, tėve Abraome;
bet jei kas iš numirusiųjų pas juos
nueitų, tai jie prisiverstųs.

31. Jis tarė jam: jei jie Maižėšiaus bei prarakų ne klauso, tai jie ir ne tikės, norįs kas iš numirusiųjų prisikeltų.

Perskyrimas 17.

Apie papiktinimą, atsileidimą, tikėjimą bei darbus; apie dešimt raupsuotus ir Dievo karalystės atėjimą.

Bet jis sakė savo mokįtiniams: ne galimas daiktas, kad ne rastųs papiktinimų, bet bėda tam, per kurį jie ateiti.
2. *Naudingiaus jam butų, jei girnų akmuo užkabintas butų ant jo kaklo, ir jis įmestas butų į jures, užot jisai vieną tų mažųjų papiktinęs. * Mat. 18, 6. Mark. 9, 42.
3. Dabokitės! Jei tavo brolis prieš tavę susigriešija, *pabark jį; ir jei pasigerina, atleisk jam. *3 Maiž. 19, 17. Mat. 18, 15.
4. Ir norint septynis kartus per dieną prieš tavę susigriešytų, ir septynis kartus per dieną sugrįštų pas tavę ir tartų: gailiuos; tai turi jam atleisti.
5. Ir Apaštalai tarė Viešpačiui: padrutink *mums tikėjimą! * Mark. 9, 24.
6. Bet Viešpats tarė: *kad tikėjimą turite, kaip garstyčių grudą, ir sakote šiam morų medžiui: išsirauk ir persisodink į jures! tai jis bus jums paklusnus. * Mat. 17, 20.
7. Kas iš jųsų, turėdamas berną, jam ariantį arba galvijus ganantį, tam iš lauko namon parėjus, jam sakytų: eik greitai ten, ir sėskis už stalo?
8. Ar ne taipo, kad jis jam sako: pritaisyk, kad aš vakarienę valgyčiau, ir apsijuosęs šlužyk man, pakol aš valgysu ir gersu; potam ir tu valgysi ir gersi.
9. Ar jis ir dėkavoja tam bernui, kad jis tai daręs, kas jam paliepta? man ding: ne.
10. Taipojau ir jus, kad jus vislab atlikę, kas jums paliepta, tarkite: mes esme nenaudingi bernai; mes darėme, ką daryti kalti buvome.
11. Ir nusidavė, jam *keliaujant į Jėruzalę, kad jis traukės vidumi Samarios bei Galilėos. * Jono 4, 4.
12. Ir jam atėjus į kokį miestelį, sutiko jį dešimtis raupsuotų vyrų; tie stovėjo iš tolo,
13. Ir *pakėlę savo balsą, tarė: Jėzau, miels mokįtojau, susimilkis musų. * Ps. 107, 19.
14. Ir jis juos pamatęs, tarė jiems: *nuėję pasirodykite klebonams. Ir nusidavė, kaip jie nuėjo, čysti pastojo. * 3 Maiž. 13, 2. per. 14, 2.
15. Bet vienas jų, matydamas savę išgijusį, sugrįžo, didžiu balsu garbindamas Dievą,
16. Ir puolė ant savo veido pas jo kojas, dėkavodamas jamui. O tas buvo Samaritonas.
17. Bet Jėzus atsakydamas tarė: ar jų ne dešimt čysti pastojo? bet kurgi anie devyni?
18. Argi nei vienas ne atsirado, kurs sugrįžęs Dievui garbę duotų, kaip šis svetimasis?
19. Ir tarė jam: kelkis, eik, *tavo tikėjimas tavę gelbėjo. * per. 7, 50. per. 8, 48.
20. Bet paklaustas Parizėušių: kada ateiti Dievo karalystė? atsakydamas tarė jiems: *Dievo karalystė ne ateiti regimai; * 1 Kor. 4, 20.
21. Neigi sakys: *štai, jį čia arba ten yra. Štai, Dievo karalystė yra viduje jųsų. * Mat. 24, 23. Mark. 13, 21.
22. Bet jis tarė mokįtiniams: ateis tas čėsas, kad geisite regėti vieną dieną žmogaus sunaus, ir ne regėsite jos.
23. Ir *jie jums sakys: štai čionai, štai tenai; ne nueikite ten, o taipjau ir ne sekite! * Mat. 24, 23. Mark. 13, 21. Luk. 21, 8.
24. Nės lygiai kaip *žaibas aukštai nuo dangaus žaibauja ir ant viso šviečia, kas po dangumi yra, taipo žmogaus Sunus bus savo dienoje. * Mat. 24, 27.
25. *Bet pirm to jis daug tur kentėti ir paniekintas buti šios giminės. * Mat. 16, 21.
26. Ir lygiai kaip nusidavė čėse Noako, taip ir nusiduos dienose žmogaus Sunaus.
27. Jie valgė, jie gėrė, jie vedė, jos tekėjo, iki tos dienos, kaip *Noakas į laivą įėjo, ir atėjo griektvanis ir nuskandino juos visus. * 1 Maiž. 7, 7.
28. Lyg taipo, kaip nusidavė čėse Loto: jie valgė, jie gėrė, jie pirko, jie pardavė, jie sodino, jie kurė;
29. Bet tą dieną, kaip Lotas išėjo iš Sodomos, *ugnimi ir sėra lijo iš dangaus, ir juos visus išgaišino. * 1 Maiž. 19, 15. *
30. Taipo ir nusiduos toje dienoje, kada žmogaus Sunus tur apreikštas pastoti.
31. Tą dieną, *kas ant stogo yra,

ir jo turtas namieje, tas te ne nukopie, tą imtis. Taipojau, kas ant lauko yra, tas te ne sugrįštie topi, ką jis užpakalyje palikęs. * Mat. 24, 17.
32. *Atsiminkite Loto pačios!
* 1 Maiž. 19, 26. s.
33. *Norįsis savo dušią išlaikyti, tą prapuldys; ir tą prapuldąsis tą gelbės ant gyvasties. * Mat. 10, 39. Mark. 8, 35. Luk. 9, 24.
34. Sakau jums: *tą naktį du ant patalo gulės; viens bus priimtas, antrasis bus paliktas. * Mat. 24, 40. 41.
35. Dvi podraugiai mals; viena bus priimta, antroji palikta.
36. Du bus ant lauko; viens bus priimtas, antrasis bus paliktas.
37. Ir jie atsakydami tarė jam: Viešpatie, kur tai? bet jis sakė jiems: *kur maita, ten susilek ereliai.
* Jobo 39, 30. Abak. 1, 8. Mat. 24, 28.

Perskyrimas 18.

Apie maldą ir prisivertimą, kryžių ir vargą.

Bet jis sakė jiems prilyginimą apie tai, *kad visados reikiant melstis ir ne pailsti, * Rym. 12, 12. Kol. 4, 2. 1 Tes. 5, 17.
2. Ir tarė: buvo sudžia viename mieste, tas nesibijojosi Dievo ir nesigėdėjo nei jokio žmogaus.
3. Bet buvo našlė tam patime mieste; ta pas jį atėjusi tarė: gelbėk manę nuo mano priešininko.
4. Ir jis ilgai tai ne norėjo. Potam jis mislijo pats savyje: norint ir Dievo nesibijaus, o ir nei jokio žmogaus nesigėdžiuos;
5. Tačiau, kadangi ši našlė manę *nepakajuodina, ją gelbėsu, jeib ji ne paskiaus atėjusi nuklapatytų manę.
* per. 11. 7. 8.
6. Tai tarė Viešpats: klausykitės čia, ką neteisusis sudžia sako.
7. Argi ne ir Dievas gelbėtų savo išrinktuosius, kurie dieną ir naktį jopi šaukia, kačeig ir valandą ant jų pakentėjęs?
8. Aš sakau jums: jisai juos išgelbės ne po ilgo. Tačiau kad žmogaus Sunus ateis, ăr misliji, jį rasiant tikėjimo ant žemės?
9. Bet jis sakė keliems, kurie patys tikėjosi teisus esą, ir kitus paniekino, tokį prilyginimą:
10. Ejo du žmogu į bažnyčią melstis, vienas Parizėušias, o antrasis muitininkas.
11. *Parizėušias stovėdamas taip meldėsi pats savyje: †aš dėkavoju tau, Dieve, kad aš ne esmi, kaip kiti žmonės, plėšikai, neteisus, peržengtojai venčiavonystės, arba ir kaip šis muitininkas; * Mat. 5, 20. † Jėz. 68, 2.
12. Aš pastnįkauju du kartu per nedėlę ir duomi desėtines nuo viso to, ką turu.
13. O muitininkas, iš tolo stovėdamas, ne norėjo savo akių dangun pakelti, bet mušdamasi į savo krutinę tarė: *Dieve, buk man griešnamjam malonus. * Ps. 51, 3.
14. Sakau jums: šis apteisintas nuėjo į savo namus už aną; *nės kas pasiaukština, tas bus pažemintas; ir kas pasižemina, tas bus paaukštintas.
* Jėz. 66, 2. Mat. 23, 12. Luk. 14, 11. 1 Petr. 5, 5.
15. Jie *atnešė pas jį mažus kudikėlius, kad savo ranką ant jų uždėtų. Bet mokįtiniai, tai matydami, draudė juos. * Jėz. 49, 22. Mat. 19, 13. 14. Mark. 10, 13.
16. Bet Jėzus vadino juos pas savę ir tarė: leiskite kudikėlius pas manę ateiti, ir ne ginkite jiems; nės tų yra dangaus karalystė.
17. Iš tiesos sakau jums: *kas Dievo karalystę ne priima, kaip kudikis, tas ne įeis į ją. * Mark. 10, 15.
18. Ir *klausė jį vienas vyresnysis, tarydamas: gers mokįtojau, ką turu daryti, kad amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau? * Mat. 19, 16.
19. Bet Jėzus tarė jam: ką vadini manę geru? nei vienas niera geras, kaip tiktai vienas Dievas.
20. Tu gerai žinai *prisakymus: Ne peržengk venčiavonystės. Ne užmušk. Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liudymo. Garbink savo tėvą ir savo motyną. * 2 Maiž. 20, 12. s.
21. Bet jis sakė: tai vislab laikiau iš savo mažų dienų.
22. Tai Jėzus išgirdęs tarė jam: dar vieno tau reikia: parduok vislab, ką turi, ir duok ubagams, *tai turėsi skarbą danguje, ir eikš, ir sek manę.
* Mat. 6, 20.
23. Bet jis tai girdėjęs, smutnas pastojo; nės labai bagotas buvo.
24. Bet Jėzus pamatęs jį smutną pastojusį, tarė: kaip ne pigiai bagotieji iškaks į dangaus karalystę.
25. Pigiaus yra verbludui pereiti pro

adatos ausį, ne kaip kokiam bagotam įeiti į dangaus karalystę.

26. Tai sakė, kurie tai girdėjo: kasgi tai gal išganytas pastoti?

27. Bet jis tarė: *kas žmonėms ne galima, tai Dievui galima. *Jobo 42, 2.

28. Tai tarė Petras: *štai, mes vislab palikę tavę sekėme. *Mat. 19, 27.

29. Bet jis tarė jiems: iš tiesos sakau jums: *nei vieno niera, kurs palikęs butą, arba gimdytojus, arba brolius, arba pačią, arba vaikus, dėl Dievo karalystės, *5 Maiž. 33, 9.

30. Ne *imtų tuleropai šime čėse ir busenčiame amžyje amžinąją gyyatą. *Jobo 42, 12.

31. Bet ėmęsi pas savę anus dvylika, tarė jiems: štai, *mes einame aukštyn į Jėruzalę. Ir vislab išsipildys, kas prarakų parašyta apie žmogaus Sunų. *Mat. 17, 22. s.

32. Nės jis bus *paduotas pagonams, ir bus apjuoktas ir išgėdintas ir apspiaudytas; *Mat. 27, 2.

33. Ir nuplakę jį užmuš; ir trečiąją dieną jis vėl prisikelsis.

34. *Bet jie to nieko ne išmanė, ir ta kalba jiems buvo kaip uždengta, ir ne žinojo, kas tai buvo sakyta. *per. 9, 45.

35. Bet nusidavė, jam arti Jėrikos atėjus, *sėdėjo aklas pakelyje, ubagaudamas. *Mat. 20, 29. 30. Mark. 10, 46.

36. Tas girdėdamas daugybę žmonių keliu einant, tyrinėjo, kas tai butų?

37. Tai pasakė jam: Jėzus iš Nazaret praeinąs.

38. Ir jis šaukė, tarydamas: Jėzau, tu Sunau Dovido, susimilkis manęs.

39. Bet pirma einantieji draudė jį, idant tylėtų. Bet jis juo labiaus šaukė: tu Sunau Dovido, susimilkis manęs.

40. Ale Jėzus atsistojęs, liepė jį pas savę atvesti. Bet jį arti pas jį atvedus, klausė jis jo,

41. Ir tarė: ko nori, kad aš tau daryčiau? Jis sakė: Viešpatie, kad regėčiau.

42. Ir Jėzus tarė jam: buk regįs! *tavo tikėjimas tavę pagelbėjo. *Mat. 9, 22.

43. Ir jis tuojaus *pradėjo regėti ir sekė jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, toktai matydami, liaupsino Dievą. *Ps. 146, 8.

Perskyrimas 19.

Apie Zakėošių, išduotuosius svarus, Kristaus įjojimą į Jėruzalę, apsmutnijantį prarakavimą ir aštrųjį bažnyčios čystijimą.

Ir jis iškeliavęs ėjo per Jėriką.

2. Ir štai, čia buvo vyras, vadinamas Zakėošius; tas buvo vyriausiasis muitininkų, ir buvo bagotas;

3. Ir *norėjo Jėzų regėti, kas jis esąs, ir ne galėjo žmonių dėl; nės jis buvo mažo stomens. *Jono 12, 21.

4. Ir jis pirm bėgęs, užkopo ant morų medžio, kad jį matytų; nės čia jis turėjo praeiti.

5. Ir Jėzus, atėjęs ant tos vietos, pažiurėjo aukštyn, ir jį pamatęs tarė jam: Zakėošiau, skubriai nukopk; nės aš šiandien turu tavo namus atlankyti.

6. Ir jis skubriai nukopęs, su džiaugsmu jį priėmė.

7. Tai pamatę visi murmėjo, kad jis griekininką atlankė.

8. Bet Zakėošius čia stojęsi, tarė Viešpačiui: štai, Viešpatie, pusę savo turto duomi ubagams, ir jei ką bučiau prigavęs, *tam keturopai atduomi. *2 Maiž. 22, 1. Jėz. 58, 6.

9. Ir Jėzus tarė jam: Šią dieną šiems namams išganymas radosi, *kadangi ir jis Abraomo sunus yra. *per. 13, 16.

10. Nės *žmogaus Sunus atėjo jėškoti ir išganyti, kas pražuvo. *Mat. 9, 13. per. 18, 11. 1 Tim. 1, 15.

11. Ogi aniems besiklausant, jis toliaus sakė prilyginimą, todėl, kad jis arti Jėruzalės buvo, ir jie mislijo, kad Dievo karalystė tuojaus turėsianti buti apreikšta,

12. Ir tarė: *nekursai žmogus aukštos giminės iškeliavo į tolimą žemę, kad karalystę įimtų ir vėl sugrįštų. *Mat. 25, 14. Mark. 13, 34.

13. Tas pasivadinęs dešimt savo tarnų, davė jiems dešimt svarų ir tarė jiems: verskitės, iki sugrįšu.

14. *Bet jo miesčionys ne apkentė jo, ir siuntė paslus pas jį, ir sakydino jam: mes ne norime, kad šis ant musų ponavotų. *Jono 1, 11.

15. Ir nusidavė, kad jis sugrįžo, kaip karalystę buvo įėmęs, ir suvadindino tus tarnus, kuriems pinįgus buvo įdavęs, jeib žinotų, ką kiekvienas laimėjęs.

16. Tai atėjęs pirmasis sakė: viešpatie, tavo svaras dešimt svarų laimėjo.

17. Ir jis sakė jam: *ak tu gerasis

tarne, †kadangi tu ant mažo viernas buvai, valdžią turėsi ant dešimt miestų.
* Mat. 25, 21. † Luk. 16, 10.

18. Antrasis taipjau atėjęs tarė: viešpatie, tavo svaras penkis svarus laimėjo.

19. Tam jisai taipojau tarė: o tu buk ant penkių miestų.

20. Ir trečiasis atėjęs sakė: viešpatie, štai, čia tavo svaras, kurį į skepetą buvau įrišęs.

21. Aš bijojaus tavęs, nėsa tu kietas žmogus; tu imi, ką tu ne esi padėjęs, ir piauji, ką tu ne esi sėjęs.

22. Jis tarė jam: *iš tavo burnos sudiju tavę, tu piktasis tarne; žinodamas, manę kietą žmogų esantį, imantį, ką ne padėjau, ir piaujantį, ką ne sėjau;
* 2 Zom. 1, 16. Mat. 12, 37.

23. Kodėlgi mano pinįgus nedavei ant nuomos? tai sugrįžęs tus su užžyčka bučiau atsiėmęs.

24. Ir jis tarė tiems, kurie čia stovėjo: atimkite nuo jo svarą, ir duokite tam, kurs dešimt svarų tur.

25. Ir jie tarė jam: Viešpatie, juk jisai tur dešimt svarų.

26. Bet aš sakau jums: *turinčiamjam bus duodama; bet neturinčiamjam atimama ir tai, ką tur. * per. 8, 18. Mat. 13, 12.

27. Bet anus mano neprietelius, kurie ne norėjo, kad ant jų ponavočiau, atveskite šen ir nužavinkite juos po mano akių.

28. Ir toktai sakęs, iškeliavo jis šalin ir keliavo aukštyn į *Jėruzalę. * Mark. 10, 32.

29. Ir nusidavė, *kaip jis artinosi pas Bėtpagę ir Bėtanią, ir nukako pas alyvų kalną, siuntė jis du savo mokįtinių. * Mat. 21, 1. s.

30. Ir tarė: eikita į miestelį, jumdviem po akių esantį, ir įėjusiu rasita asilaitį pririštą, ant kurio dar nei viens žmogus niekados ne jojęs; atriškita ir atveskita tą.

31. Ir jei judu kas klaustų, kam judu jį atrišata, tai taipo tam tarkita: Viešpats jo privalo.

32. Ir tuodu pasiuntiniu nuėjo ir rado, kaip jis jiemdviem pasakęs buvo.

33. Bet jiemdviem atrišant asilaitį, sakė jo ponai jiemdviem: kam judu atrišata asilaitį?

34. Bet juodu sakė: Viešpats jo privalo.

35. Ir juodu atvedė tą pas Jėzų ir užmetė savo rubus ant asilaičio ir užsodino Jėzų ant jo.

36. Jamgi jau keliaujant, klojo jie savo rubus ant kelio.

37. Ir kaip jis artyn priėjo ir žemyn nuėjo nuo alyvų kalno, pradėjo visas pulkas jo mokįtinių su džiaugsmu Dievą liaupsinti didžiu balsu, dėl visų nusidavimų, kurius jie buvo matę,

38. Ir tarė: *pagarbintas te esie, kurs ateiti, karalius, vardan Viešpaties! †Pakajus te esie danguje, ir garbė aukštybėje. * Jono 12, 13. s. † Luk. 2, 14.

39. Ir keli Parizėušiai žmonėse sakė jam: Mokįtojau, drausk ben savo mokįtinius.

40. Jis atsakė ir tarė jiems: aš sakau jums, jei šie tylės, *tai akmens šauks.
* Abk. 2, 11.

41. Ir kaip jisai prisiartino, išvydęs miestą, *verkė dėl jo, * 2 Kar. 8, 11. Jono 11, 35.

42. Tarydamas: *kad tu žinotumbei, tai ir apmislytumbei šitame savo čėse, kas ant tavo pakajaus pareitisi. Bet dabar tavo akims tai užslėpta.
* 5 Maiž. 32, 29. Oz. 14, 10.

43. Nėsa ateis čėsas ant tavęs, kad tavo neprieteliai tavę ir tavo vaikus, kurie su tavimi yra, apstos pylimu, apguls tavę ir prispaus tavę iš visų šalių;

44. Ir sulygįs tavę su žeme, *akmenį ant akmens ne palikdami, dėl to, kad ne išpažinai to čėso, kuriame atlankytas esi. * 1 Kar. 9, 7. Jėz. 29, 3. s. Jėr. 26, 18. Mik. 3, 12. Mat. 24, 2. Mark. 13, 2.

45. Ir įėjęs į bažnyčią, *pradėjo išvaryti toje perkančiuosius ir parduodančiuosius, * Mat. 21, 12. Mark. 11, 15.

46. Ir tarė jiems: *parašyta yra: „mano namai maldos namai“; †bet jus iš tų padarėte razbaininkų duobę.
* Jėz. 56, 7. s. † Jėr. 7, 11. s.

47. Ir jis kasdien mokino bažnyčioje. Bet vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji ir vyresnieji žmonėse tykojo, jį nužavinti.

48. Ir ne rado, kaip jam darytų; nėsa visi žmonės laikėsi prie jo ir klausė jo.

Perskyrimas 20.

Kristaus susikalbėjimas apie savę patį ir apie savo urėdą, apie čyžės grašį ir prisikėlimą iš numirusiųjų.

Ir *nusidavė tų dienų vieną, kaip jis žmones mokino bažnyčioje ir apsakė Evangėlią, atėjo pas jį vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji su vyresniaisiais,
* Mat. 21, 23. Mark. 11, 27.

2. Ir sakė jam, tarydami: sakyk mums,
*iš kokios macies tu tai darai? arba:
kas tau davė tą mačį? * Nus. Ap. 4, 7.
3. Bet jis atsakė ir tarė jiems: ir aš
jus vieną žodį klausiu, sakykit man:
4. Krikštas Jono, ar tas iš dangaus,
ar iš žmonių buvo?
5. Bet jie mislijo savyje tarydami:
jei sakome: iš dangaus, tai jis sa-
kys: kamgi jus jam ne tikėjote?
6. Bet jei sakome: iš žmonių, tai
visi žmonės mus akmenimis žudys;
nės jie už tikrą tiesą laiko, Joną pra-
raką esantį.
7. Ir jie atsakė, jie ne žiną, iš kur jis
esąs.
8. Ir Jėzus tarė jiems: tai ir aš jums
ne sakau, iš kokios macies aš tai darau.
9. Bet jis pradėjo žmonėms sakyti
šį prilyginimą: *žmogus sodino vy-
nyčią, ir tą išdavė vynyčininkams, ir
iškeliavo ilgą čėsą.
* Ps. 80, 9. Jėz. 5, 1. Mat. 21, 33. Mark. 12, 1.
10. Ir savo čėsu *vieną berną nu-
siuntė pas vynyčininkus, kad jam duo-
tų vynyčios vaisių. Bet vynyčininkai
jį nuplakę tuščią išleido. * 2 Nus. Kar. 36, 15. 16.
11. Ir ant to jis dar kitą tarną nu-
siuntė; bet jie ir tą nuplakę *apgė-
dino ir tuščią išleido. * Mat. 22, 6.
12. Ir ant to jis nusiuntė trečią; bet
jie ir tą sužeidę išstumė laukan.
13. Tai tarė vynyčios ponas: ką
veiksu? aš siųsu savo mieląjį sunų;
rasi tą išvydę bijosis.
14. Bet vynyčininkai, sunų pamatę,
dumojo patys savyje, tarydami: *tai
yra tėvonis, eikim ir jį užmuškim,
kad tėviškė mums tektų. * Ps. 2, 8. Ebr. 1, 2.
15. Ir jie jį išstumę iš vynyčios, už-
mušė jį. Kągi vynyčios viešpats tiems
darys?
16. Jis atėjęs tus vynyčininkus nužu-
dys ir savo vynyčią kitiems išduos.
Tai girdėję tarė jie: apsaugok Dieve!
17. Bet jis ant jų pažiurėjęs tarė:
kasgi tai, kas *parašyta yra: akmuo,
budavonininkų išmestasis, kampiniu
akmenimi pastojo. * Mat. 21, 42. s.
18. *Kas ant šito akmens puls, tas
susikuls; bet ant kurio jis užpuls, tą
jis sutrįs. * Jėz. 8, 15.
19. Ir vyriausieji kunįgai ir rašte-
mokįtieji jėškojo, kaip jį nagan imtų
tą pačią adyną, ir *bijojosi žmonių;
nėsa jie numanė, jį tus prilyginimus
ant jų sakiusį. * per. 19, 48.
20. Ir jie tykojo ant jo ir *išsiuntė
tykojančių, kurie dėtis turėjo, buk
esą teisus, kad jį kalboje sugautų,
jeib jį paduoti galėtų vyriausybei ir
valei valdono. * Mat. 22, 15. Mark. 12, 13.
21. Ir jie klausdami jo tarė: *Mo-
kįtojau, mes žinome, tavę teisiai kal-
bantį ir mokinantį, ir ne atbojantį nei
šokio, nei tokio žmogaus, bet Dievo
kelią pagal teisybę mokinantį. * Mat. 22, 16.
22. Ar mums valia, ciecoriui čyžę
duoti, ar ne?
23. Bet jis numanydamas jų bukly-
stę, tarė jiems: ką gundote jus manę?
24. Parodykite man gražį, kieno jis
abrozą ir užrašą tur? jie atsakydami
tarė: ciecoriaus.
25. Bet jis tarė jiems: taigi duokite
ciecoriui, kas ciecoriaus, ir Dievui,
kas Dievo.
26. Ir jie ne galėjo jo žodį peikti po
akių žmonių, ir dyvijosi jo atsakymo
ir tylėjo.
27. Tai priėję jį keli Saducėušiai,
kurie sako, n'esant prisikėlimo, klau-
sė jo, * Mat. 22, 23. s.
28. Tarydami: Mokįtojau, *Maižė-
šius mums parašė, jei kieno brolis
miršta, turėdamas pačią, ir miršta be
vaikų, tai tur jo brolis tą moteriškę
paimti ir savo broliui vaikų prikelti.
* 1 Maiž. 38, 8. 5 Maiž. 25, 5. Mat. 22, 24. Mark. 12, 19.
29. Taigi buvo septyni broliai. Pir-
masis vedė pačią ir numirė be vaikų.
30. Ir antrasis tą moteriškę vedė ir
taipojau numirė be vaikų.
31. Ir trečiasis ją vedė. Taipojau
nuolatai visi septyni, ir nei jokių vai-
kų ne palikdami, numirė.
32. Paskiaus po visų numirė ir ta
moteriškė.
33. Taigi prisikėlime, kieno ji bus
pati tų visų? nės visi septyni ją bu-
vo per pačią turėję.
34. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems:
vaikai šio svieto veda ir teka;
35. Bet kurie verti bus, aną amžią
įgyti ir prisikėlimą iš numirusiųjų,
tie nei ves, nei tekės.
36. Nės jie toliaus niekados ne gal
mirti; *nės jie angielams lygus ir
†Dievo vaikai, kadangi jie yra vai-
kai prisikėlimo. * Mat. 22, 30. † 1 Jono 3, 2.

37. Bet numirusiuosius prisikelsiant,
*ir Maižėšius yra paženklinęs prie
krumo, kad jis Viešpatį vadina Die-
vu Abraomo ir Dievu Izaoko ir Die-
vu Jokubo. * 2 Maiž. 3, 6.
38. Bet Dievas ne numirusiųjų, bet
gyvųjų Dievas; nės visi jam gyvi.
39. Tai atsakydami keli raštemokį-
tųjų tarė: Mokįtojau, tu gerai atsakei.
40. Ir jie jo toliaus nieko ne drįso
klausti.
41. Bet jis tarė jiems: *kaipogi sako
jie, Kristų esantį sunų Dovido?
* Mat. 22, 42. Mark. 12, 35.
42. O jis pats, Dovidas, sako *psal-
mų knygose: „Viešpats sakė mano
Viešpačiui: sėskis po mano dešinės,
* Ps. 110, 1. Mat. 22, 44. s.
43. Iki padėsu tavo neprietelius suo-
leliu tavo kojų.“
44. Dovidas jį vadina Viešpatimi,
kaipgi jis yra jo sunus?
45. Bet visiems žmonėms besiklau-
sant, sakė jis savo mokįtiniams:
46. *Saugokitės raštemokįtųjų, ku-
rie meilija vaikščioti ilgais rubais, ir
mielai sveikindinasi ant turgaus, ir myl
sėdėti vyriausioje vietoje mokyklose ir
už stalo; * per. 11, 43. Mat. 23, 3. s. Mark. 12, 38. s.
47. *Jie suėda našlių namus, ir sa-
kosi ilgas maldas meldžią; tie juo di-
desnį gaus pražudymą. * Mat. 23, 14.

Perskyrimas 21.

Apie našlės dovaną, Jėruzalės išpustijimą ir svieto galą.

Bet jis akis pakėlęs, * išvydo bago-
tuosius, kaip jie savo dovanas įmetė
į bažnyčios skrynę. * Mark. 12, 41.
2. Ale jis ir pamatė vargdienę našlę
įmetant du mažu pinįgėliu.
3. Ir jis tarė; iš tiesos sakau jums:
ši biednoji našlė *daugiaus už juos
visus įdėjo. * 2 Kor. 8, 12.
4. Nėsa šie visi iš savo apsto įdėjo
dovanai Dievo; bet ji nuo savo uba-
gystės visą savo išlaikymą, ką tu-
rėjo, įdėjo.
5. Ir *keliems kalbant apie bažny-
čią, tą gražiais ir brangiais akmeni-
mis išgrožintą esant, tarė jis:
* Mat. 24, 1. Mark. 13, 1.
6. Ateis tas čėsas, kuriame to viso,
ką regite, *nei akmuo ant akmens
ne bus paliktas ne pargriautas.
* per. 19, 44. Jėr. 26. 18. Mik. 3, 12.
7. Bet jie klausė jo, tarydami: Mo-
kįtojau, kuočės tai bus? ir kas yra
ženklas, kada tai nusiduos?
8. Bet jis tarė: saugokitės, ne su-
siklastuodįkitės. Nės *daug mano
vardan ateis, sakydami, manę tą
esantį, ir čėsą prisiartinusį. Ne se-
kite juos. * Mark. 13, 22. s.
9. Bet kad išgirsite karus ir maiš-
tus, tai ne nusigąskite; nės tai pirma
tur nusiduoti; bet galas dar taip vei-
kiai niera.
10. Tai jis tarė jiems: žmonės su-
kils prieš žmones, ir karalystė prieš
karalystę;
11. Ir didi žemės drebėjimai bus šen
ir ten, badai ir marai, ir išgąsčiai ir
didi ženklai nuo dangaus nusiduos.
12. Bet pirm to viso *jie ant jųsų
savo rankas dės ir persekinės, ir jus
į savo mokyklas ir kalėjimus paduos,
ir pas karalius ir pas kunįgaikščius
ves, dėl mano vardo. * Mat. 24, 9. Mark. 13, 9.
13. Bet toktai nusiduos jums ant
liudymo.
14. Taigi dabar dėkitės į *savo šir-
dis, kad nesirupintumbitės, kaip jums
reiksiant atsikalbėti. * Mat. 10, 19.
15. Nės aš jums burną ir išmintį
duosu, kuriai *ne galės prieštarauti,
nei atsistengti visi jųsų priešininkai.
* Nus. Ap. 6, 10.
16. Bet jus busite paduoti nuo gimdy-
tojų, *brolių, genčių ir prietelių, ir jie
†kelis jųsų užmuš. * Mik. 7, 6. † Nus. Ap. 7, 58.
17. Ir *jus busite visų ne apkenčiami
dėl mano vardo. * Mat. 10, 22. Mark. 13, 13.
18. Ir nei *plaukas nuo jųsų galvos
ne turės prapulti. * per. 12, 7. Mat. 10, 30.
19. *Kantrume ramdykite savo du-
šias. * 2 Nus. Kar. 15, 7. Ebr. 10, 36.
20. Bet *kad išvysite Jėruzalę vai-
sku apstotą, tai supraskite, prisiarti-
nusį jos išpustijimą. * Mat. 24, 15. s.
21. Tada, kas Judėoje yra, tas te
bėga ant kalnų, ir kas tos viduryje
yra, tas šalin te atstoja, ir kas ant
lauko yra, tas te ne ateiti į vidų.
22. Nės tai yra dienos atkeršijimo,
kad vislab išsipildytų, kas parašyta yra.
23. Bet bėda nėščioms ir žindinan-
čioms tose dienose; nės didis vargas
bus ant žemės, ir kerštas ant šių
žmonių.
24. Ir jie puls per ašmenį kardo, ir
juos sugautus ves tarp visų žmonių;

ir Jėruzalė bus pagonų sumindžiota,
ikikol *pagonų čėsas išsipildys.
*Rym. 11, 25.
25. Ir bus ženklai *ant saulės ir mė-
nesio ir žvaigždžių, ir žmonėms ant
žemės baugu bus, ir jie kone nusi-
mįs, †užiant jurėms ir vilnims jurių.
*Jėz. 13, 10. Mat. 24, 29. † Ps. 46, 4.
26. Ir žmonės *apalps iš baimės
ir laukimo tų daiktų, ateisiančiųjų
ant žemės; nės ir tvirtybės dangaus
pasijudįs. *Jėz. 64, 7. Ezėk. 24. 23.
27. Ir *tada jie išvys žmogaus Sunų,
ateinantį debesyje su dide mace ir
šlove. *Dang. 7, 13.
28. Bet prasidedant tai nusiduoti,
žiurėkite aukštyn, ir pakelkite savo
galvas, todėl, *kad prisiartina jųsų
atpirkimas (išvalnijimas). *Rym. 8, 21. 23.
29. Ir jis sakė jiems prilyginimą:
*žiurėkite į pygų medį ir į visus ki-
tus medžius; *Mat. 24, 32.
30. Kad jie jau sprogsta, tai regite ant
jų ir numanote, vasarą jau arti esant.
31. Taipo ir jus, regėdami, tai vi-
slab prasidedant, žinokite, arti esan-
čią Dievo karalystę.
32. Iš tiesos *sakau jums: ne su-
gaiš ta giminė, iki tam visam nusi-
duodant. *Mat. 24, 34. s.
33. *Dangus ir žemė sugaiš, bet
mano žodžiai †ne sugaiš.
*per. 16, 17. Ps. 102, 27. Jėz. 51, 6. Mat. 5, 18. † Jėz. 40, 8.
34. Bet saugokitės, idant jųsų širdys
ne butų apsunkintos *apsirijimu ir
girtavimu ir rupesčiais išlaikymo, ir
umai pareitų ant jųsų ta diena;
*Rym. 13, 13. Gal. 5, 21. Epėz. 5, 18.
35. Nės *kaip žabangas ji ateis ant
visų, ant žemės gyvenančiųjų. *1 Tes. 5, 3.
36. Taigi budėkite visu čėsu ir mel-
skitės, kad verti pastotumbite išvengti
vislab tai, kas tur nusiduoti, ir sto-
vėti po akių žmogaus Sunaus.
37. Ir jis dieną bažnyčioje mokino;
ir nakčia laukan išeidamas pernak-
vojo *pas alyvų kalną. *Jono 8, 1. 2.
38. Ir visi žmonės anksti pasikėlė
jopi, jo bažnyčioje klausyti.

Perskyrimas 22.

Apie Judošių išdavėją, velykų avinėlį ir šv. vakarienę, mokįtinių garbės godą, Kristaus kentėjimą darže ir po Kaipošiumi, Petro puolimą.

Bet *arti buvo šventė neraugintosios
duonos, vadinama velykos.
*Mark. 14, 1. Jono 13, 1.
2. Ir vyriausieji kunįgai bei raštemo-
kįtieji jėškojo, *kaip jie jį nužavintų;
ir bijojosi žmonių. *Ps. 2, 2. Jono 11, 47.
3. Bet *šėtonas buvo įėjęs į Judo-
šių, vadinamą Iškariotą, kurs iš skait-
liaus anų dvylika buvo. *Mat. 26, 14.
4. Tas nuėjęs kalbėjo su vyriausiai-
siais kunįgais ir su vyresniaisiais,
kaip jis jį norįs jiems paduoti.
5. Ir jie prasidžiugo ir pasižadėjo,
jam pinįgų duoti.
6. Ir jis pasižadėjo ir tykojo pro-
gos, kad jį išduotų be maišto.
7. Bet jau *atėjo diena neraugintos-
sios duonos, kurioje reikėjo velykų
avinėlį apieravoti. *Mat. 26, 17. Mark. 14, 12.
8. Ir jis Petrą ir Joną siuntė ir
tarė: eikita ir pagatavykita mums ve-
lykų avinėlį, kad tą valgytumbime.
9. Bet jie tarė jam: kur nori, kad
tą pagatavytumbime?
10. Jis tarė jiems: štai, kad judu į
miestą įeisita, tai žmogus judu sutiks,
vandens izboną nešąs; sekita jį į tą
butą, į kurį jis įeis,
11. Ir sakykita gaspadoriui: Mokį-
tojis tau sakydino: kur yra gaspada,
kurioje velykų avinėlį su savo mo-
kįtiniais valgyti galėčiau?
12. Ir jis jums didę išklotą svetlyčią
parodys, čionai tą pagatavykita.
13. Ir juodu nuėjusiu *rado, kaip
jis jiemdviem buvo sakęs, ir paga-
tavijo velykų avinėlį. *per. 19, 32.
14. Ir tai adynai atėjus, jis pasisėdo, ir
*dvylika apaštalai su juomi. *Mat. 26, 20.
15. Ir jis tarė jiems: širdingai gei-
džiau, tą velykų avinėlį su jumis val-
gyti, pirm ne kaip kentėsu.
16. Nės aš sakau jums, kad aš dau-
giaus to ne valgysu, ikikol išpildyta
bus karalystėje Dievo.
17. Ir ėmęs kyliką dėkavojo ir tarė:
imkite tą ir tarp savęs dalykitės;
18. Nėsa *aš jums sakau: aš ne
gersu to vaisiaus vynmedžio, iki at-
einant karalystei Dievo. *Mat. 26, 29.
19. Ir *ėmęs duoną, dėkavojo ir lau-
žė ir davė jiems tą, sakydamas: tai
yra mano kunas, kurs už jus duoda-
mas; tai darykite ant mano atsimi-
nimo. *Mat. 26, 26. Mark. 14, 22. 1 Kor. 11, 23. 24.
20. Šitokiujau budu ir kyliką po va-
karienės, sakydamas: tasai kylikas yra
naujasis Testamentas mano krauje,
kurs už jus praliejamas.

21. Tačiau štai, ranka mano išdavėjo yra su manimi už stalo.
22. Ir tiesa, žmogaus Sunus nueiti, kaip paskirta yra; bet bėda tam žmogui, per kurį jis išduodamas!
23. Ir jie pradėjo tarp savęs klausinėtis, kursaigi ben tas esąs, kurs tai darysiąs.
24. O ir vaidas tarp jų radosi, *kurs iš jų per didžiausįjį laikytinas esąs.
* Mat. 18, 1. Mark. 9, 34. Luk. 9, 46.
25. Bet jis tarė jiems: *svietiškieji karaliai ponavoja, ir galingieji maloningais ponais vadinami.
* Mat. 20, 25. Mark. 10, 42.
26. Bet jus *ne taipo; bet didžiausiasis tarp jųsų tur kaip jauniausiasis buti, ir vyriausiasis kaip tarnas.
* per. 9, 48. 1 Petr. 5, 3. 5. 6.
27. Nėsa katras didesnis yra? ar tas kurs už stalo sėd, arba tas, kurs tarnauja? ar ne taipo, kad tas, kurs už stalo sėd? bet *aš esmi tarp jųsų, kaip tarnas. * Mat. 20, 28. Jono 13, 14. Pilip. 2, 7.
28. *Bet jus esate, kurie prie manęs mano pagundymuose iki galo pasilikote. * per. 18, 28.
29. Ir *aš jums karalystę paskirsu, kaip mano Tėvas ją man paskyręs esti, * per. 12, 32. Apr. 2, 28.
30. Kad jus valgytumbite ir gertumbite už stalo mano karalystėje, ir *ant sostų sėdėtumbite, sudydami dvylika giminių Izraėlio. * Mat. 19, 28.
31. Bet Viešpats tarė: Simon, Simon, štai, *šėtonas jųsų geidė, kad jus kaip kviečius sijotų. * 2 Kor. 2, 11. 1 Petr. 5, 8.
32. Bet *aš už tavę meldžiau, kad tavo tikėjimas ne liautųs; †o kad tu kartunta busi prisivertęs, stiprink savo brolius. * Jono 17, 11. 15. 20. † Ps. 51, 15.
33. Bet jis tarė jam: Viešpatie, aš gatavas esmi, su tavimi į kalėjimą ir į smertį eiti.
34. Bet jis tarė: Petrai, sakau tau: *gaidys šiandien ne pragys, pirm ne kaip tu tris kartus busi užsigynęs, kad manęs ne pažįstąs.
* Mat. 26, 34. Mark. 14, 30. 72.
35. Ir jis tarė jiems: *kiek kartų aš jus išsiunčiau be mašnos, be tarbo ir be kurpių, bau ir kuočės ko pristokote? jie atsakė: niekad niekados.
* Ps. 23, 1. Ps. 33, 19. Ps. 34, 10. Mat. 10, 9.
36. Tai jis tarė jiems: bet dabar kas mašną tur, tas tą te imies, taipojau ir tarbą. Bet kurs ne tur, tas savo rubą te parduodie, ir teperkies kardą,
37. Nės aš sakau jums: ir tai dar tur išsipildyti, kas apie manę parašyta: *jis tarp piktadėjų rokuotas. Nės kas apie manę parašyta, tur galą.
* Jėz. 53, 12.
38. Bet jie sakė: *Viešpatie, štai čionai du kardu. Bet jis tarė jiems: gana.
39. Ir *jis išėjo pagal savo paprotį pas alyvų kalną. Bet jo mokįtiniai sekė jį iki tos vietos.
* Mat. 26, 30. Mark. 14. 26. Jono 18, 1.
40. Ir tenai atėjęs, tarė jis jiems: *melskitės, kad ne įpultumbite į pagundymą. * Mat. 6, 13.
41. Ir jis nuo jų atsitraukė, taip apie akmens metimą, ir parsiklaupęs meldėsi,
42. Tarydamas: Tėve, jei nori, tai atimk šį kyliką nuo manęs, tačiau *ne mano, bet tavo valė te nusiduoda. * Mat. 26, 39.
43. Bet pasirodė jam angielas iš dangaus ir jį stiprino.
44. Ir nusidavė, kad jis su smerčiu ėmėsi ir meldėsi labiaus. Bet jo prakaitas pastojo kaip kraujo šlakai, tie puolė ant žemės.
45. Ir jis nuo maldos atsikėlęs pas savo mokįtinius atėjo, ir rado juos be miegančius iš smutkos;
46. Ir tarė jiems: ką miegate? kelkitės ir melskitės, kad į pagundymą ne įpultumbite.
47. Bet jam dar bekalbant, štai, *pulkas; ir vienas iš tų dvylika, vadinamas Judošius, ėjo pirm jų ir artinosi prie Jėzaus, jį pabučiuoti. * Mat. 26, 47. s.
48. Bet Jėzus tarė jam: Judošiau, *ar žmogaus Sunų bučiavimu išduodi? * Mat. 26, 49.
49. Bet kaip tai regėjo, kurie su juomi buvo, kas iš to busią, tarė jie jam: Viešpatie, ar kardu kirsime?
50. Ir vienas iš jų *ištiko vyriausiojo kunįgo tarną, ir nukirto jam jo dešinę ausį. * Mat. 26, 51.
51. Bet Jėzus atsakydamas tarė: te daro jie toliaus. Ir jo ausį pakrutinęs, išgydė jį.
52. Bet Jėzus tarė vyriausiemsiems kunįgams ir bažnyčios užveizdams bei vyresniemsiems, kurie prieš jį buvo išėję: *jus kaip ant kokio raz-

baininko išėjote su kardais ir su kartimis. * Mat. 26, 55. Mark. 14, 48.
53. Aš kas dieną pas jus bažnyčioje buvau, ir jus *nei rankos prie manęs ne pridėjote. Bet šita yra jųsų adyna ir macis tamsybės. * Jono 7, 30. per. 8, 20.
54. Bet jie jį sugavę, *vedė jį ir įvedė jį į namus vyriausiojo kunįgo. Bet Petras sekė jį iš tolo.
* Mat. 26, 57. 58. Mark. 14, 53. Jono 18, 13.
55. Tai jie ugnį viduje paločiaus sukurė ir susėdo, ir *Petras sėdosi tarp jų.
* Mat. 26, 69. s.
56. Tai merga jį prie šviesos sėdint pamatė, ir į jį žiurėdama tarė: ir šis su juomi drauge buvo.
57. Bet jis jo užsigynė ir tarė: moterišk, aš jo ne pažįstu.
58. Ir po mažos valandos kits jį pamatęs tarė: ir tu esi tų vienas. Bet Petras tarė: žmogau, aš tai ne esmi.
59. Ir po valandos, kaip po adynos, kitas tai patvirtino ir tarė: iš tiesos, ir šis su juomi drauge buvo, nės jis Galilėiškis.
60. Bet Petras tarė: žmogau, aš ne žinau, ką tu sakai. Ir tuojaus, jam dar bekalbant, *gaidys pragydo.
* Mat. 26, 74. s.
61. Ir Viešpats atsigręžęs, į Petrą pažiurėjo. Ir Petras žodžių Viešpaties atsiminė, kurius jis jam buvo sakęs: *pirm ne kaip gaidys pragys, tu manęs tris kartus užsigįsi.
* Mat. 26, 34. 75. Mark. 14, 30. 72. Jono 13, 38.
62. Ir Petras išėjęs graudžiai nusiverkė.
63. *Bet vyrai, kurie Jėzų laikė, jį išjuokė ir mušė jį, * Jėz. 50, 6.
64. Apdengė jį ir mušė jį į jo veidą, ir klausdami jį, tarė: mįk, kas tavę mušė?
65. Ir daug kitų bluznijimų jie prieš jį kalbėjo.
66. Ir *išauštant susirinko vyresnieji žmonių, vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji, ir užvedė jį aukštyn po akių jų rotos, * Mat. 27, 1. Mark. 15, 1.
67. Ir tarė: *ar tu Kristus? sakyk mums. Bet jis tarė jiems: jei aš jums sakau, tai jus ne vierijate; * Mat. 26, 63.
68. Bet jei klausiu, tai ne atsakote, o tačiau manę ne paleidžiate.
69. Todėl *iš šio čėso žmogaus Sunus po dešinės stiprybės Dievo sėdės.
* Mat. 24, 30. per. 26, 64. Mark. 14, 62.
70. Tai visi sakė: argi tu Dievo Sunus esi? Jis tarė jiems: jus sakote, nėsa aš tas esmi.
71. Bet jie tarė: ko be privalome daugiaus liudymų? patys tai iš jo burnos girdėjome.

Perskyrimas 23.

Kristaus kentėjimas po Pilotu, jo nukryžiavojimas, smertis ir palaidojimas.

Ir *visas pulkas kėlęsi, jį pas Pilotą nuvedė; * Mat. 27, 2.
2. Ir pradėjo jį apskųsti ir tarė: mes šį išrandame, žmones išklaidinantį, ir uždraudžiantį, *ciecoriui mežlavą duoti, ir besisakantį, buk jis esąs Kristus, karalius. * per. 20, 25.
3. Bet Pilotas *klausė jo, tarydamas: ar tu Žydų karalius? Jis atsakydamas tarė jam: tu sakai. * Mat. 27, 11. Mark. 15, 2.
4. Pilotas tarė vyriausiemsiems kunįgams ir žmonėms: aš nei jokio priežasties ant šio žmogaus ne randu.
5. Bet jie toliaus priskundė ir tarė: jis žmones tuomi sujudino, kad jis šen bei ten visoje Judėos žemėje mokino, pradėjęs Galilėoje iki čionai.
6. Bet išgirdęs Pilotas Galilėą primenant, klausė jis, bau jis iš Galilėos esąs.
7. Ir girdėjęs, jį iš po *Erodo vyriausybės esantį, nusiuntė jį pas Erodą, kurs tose dienose taipojau Jėruzalėje buvo. * per. 3, 1.
8. Bet Erodas, Jėzų išvydęs, pradžiugo; nės jis jau *seniai jį buvo meilijęs matyti; nės jis daug apie jį buvo girdėjęs ir tikėjosi, kokį ženklą nuog jo regėsiąs. * per. 9, 9.
9. Ir jis visokių daiktų jo klausė; bet jis jam nieko ne atsakė.
10. Bet vyriausieji kunįgai ir raštemokįtieji stovėjo ir jį sunkiai apskundė.
11. Ale Erodas su savo tarnais išjuokė ir išgėdino jį, apvilko jį baltu rubu, ir jį vėl atgalios pas Pilotą nusiuntė.
12. Tą dieną Pilotas bei Erodas prieteliais pastojo; nės pirm to juodu su kits kitu ne sutiko.
13. Bet Pilotas suvadinęs vyriausiuosius kunįgus ir vyresniuosius bei žmones,
14. Tarė jiems: jus šį žmogų pas manę atvedėte, buk jis žmones atkreipiąs; ir štai, aš jį po jųsų akių iš-

klausinėjau, ir tų daiktų *nieko ant
to žmogaus ne randu, kurių dėlei jus
jį kaltinate; * Mat. 27, 23. Jon. 18, 38.
15. O Erodas taipojau ne; nės aš
jus pas jį nusiunčiau; ir štai, nieko
ant jo niera išrodyta, kas smerties
verta butų.
16. Todėl aš jį nuplakdįsu ir paleisu.
17. Nės jis turėjo jiems *pagal šventės
paprotį, vieną kalinį išduoti. * Mat. 27, 15.
18. Tai šaukė visas pulkas, ir tarė:
*šalin su šiuomi, ir paleisk mums
Barabošių! * Mat. 27, 22. 23.
19. Kurs dėl maišto, mieste nusi-
davusio, ir razbajystės dėlei į kalė-
jimą buvo įmestas.
20. Tai Pilotas vėl jiems kalbėjo,
norėdamas Jėzų paleisti.
21. Bet jie šaukė ir tarė: nukryžia-
vok, nukryžiavok jį!
22. Ir jis trečiu kartu tarė jiems:
kągi šis pikto padaręs? aš nei jokio
smerties priežasties ant jo ne randu,
todėl aš jį nukoravojęs paleisu.
23. Bet jie klapatijo jį didžiu šauksmu
ir prašė, kad butų nukryžiavotas. *Ir
jų bei vyresniųjų kunįgų šauksmas
viršų gavo. * Jon. 19, 12.
24. Ir Pilotas pasudijo, kad jiems,
kaip prašė, nusiduotų;
25. Ir *paleido tą, kurs maišto ir
razbajystės dėlei į kalėjimą buvo
įmestas, kurio jie prašė; bet Jėzų jų
valei padavė. * Mat. 27, 26.
26. Ir kaip jie jį nuvedė, sugriebė
jie *vieną iš Cyrėnios, vardu Simoną,
kurs iš lauko parėjo, ir uždėjo kryžių
ant jo, kad jis tą Jėzui paskui neštų.
* Mat. 27, 32. Mark. 15, 21. s.
27. Bet sekė jį didis pulkas žmonių
bei moterų; tos apguodė ir apverkė jį.
28. Bet Jėzus atsigręžęs tarė joms:
jus dukters Jėruzalės, ne apverkite
manę, bet apverkite savę pačias ir
savo vaikus.
29. Nės štai, ateis tas čėsas, kuriame
sakys: *išganytos yra nevaisingosios,
ir žyvatai, kurie ne pagimdė, ir krutys,
kurios ne žindinusios. * Mat. 24, 19.
30. Tada pradės jie sakyti kalnams:
*griukite ant musų! ir kaukaroms:
apdengkite mus!
* Jėz. 2, 19. Oz. 10, 8. Apr. 6, 16. per. 9, 6.
31. Nės *jei tai daroma žaliam medžiui,
kas bus sausam? * Jėr. 25, 29. 1 Petr. 4, 17.
32. Bet buvo taipojau išvestu kitu
du *piktadėju, kad su juomi butų
nužavintu. * Jėz. 53, 12. Jon. 19, 18.
33. Ir kaip jie į tą vietą atėjo, *va-
dinamą lavongalvių vieta, nukryžia-
vojo jį ir piktadėjudu su juomi, vie-
ną po dešinės, antrąjį po kairės.
* Mat. 27, 33. Mark. 15, 22. Jon. 19, 17.
34. Bet Jėzus tarė: *Tėve, atleisk
jiems; nės jie ne žino, ką darą. †Ir
jie persidalijo jo rubus ir burtą ant
tų mete. * Mat. 5, 44. † Ps. 22, 19. s.
35. Ir žmonės stovėjo ir žiurėjo.
*Ir vyresnieji su jais išjuokė jį, tary-
dami: jis kitus gelbėjo, te gelbtis
pats savę, jei jis Kristus, Dievo iš-
rinktasis. * Mat. 27, 39.
36. Taipojau išjuokė jį ir kareiviai,
ir atėję pas jį, atnešė jam uksuoso,
37. Ir tarė: jei tu Żydų karalius,
tai gelbėkis pats savę.
38. Buvo taipojau *viršuje jo gal-
vos užrašas, rašytas Grykišku, Loty-
nišku ir Żydišku raštu: Tas żydų
karalius. * Mat. 27, 37.
39. Bet piktadėjų vienas, iš tųdviejų,
kuriuodu buvo pakabintu, bluznijo
jį ir tarė: jei tu esi Kristus, tai savę
ir mudu gelbėk.
40. Tai atsakydamas antrasis, iš-
barė jį ir tarė: o ir tu nesibijaisi
Dievo, kursai tačiau tam patime pra-
žudyme esi?
41. Ir tiesa, mudu vertai tame esva;
nėsa mudu gaunava, ko mudviejų
darbai verti yra; bet šis nieko pikto
ne daręs.
42. Ir tarė Jėzui: Viešpatie, atsi-
mink manęs, *kad į savo karalystę
pareisi. * Mat. 16, 28.
43. Ir Jėzus tarė jam: iš tiesos sakau
tau, šiandien busi su manimi rojuje.
44. Ir buvo šeštoji adyna, ir stojosi
*aptemimas ant visos žemės iki de-
vintosios adynos. * Mat. 27, 45.
45. Ir saulė pametė savo šviesybę,
*ir užkaba bažnyčioje pusiau per-
drisko. * 2 Maiž. 36, 35.
46. Ir Jėzus *šaukė didžiu balsu ir
tarė: Tėve, †aš paduomi savo dvasę
į tavo rankas. Ir tai taręs, išleido jis
savo dvasę. * Mat. 27, 50. † Ps. 31, 6. Nus. Ap. 7, 58.
47. Bet vyresnysis kareivių, regė-
damas, kas nusidavė, garbino Dievą
ir tarė: tikrai, tas yra nobažnas žmo-
gus buvęs.

48. Ir visi žmonės, kurie čia buvo ir tai regėjo, matydami, kas nusidavė, mušės į savo krutinę ir atgalios sugrįžo.
49. Bet visi jo gentys stovėjo iš tolo, o ir moters, kurios iš Galilėos jį buvo sekusios, ir matė vislab tai.
50. Ir štai, *vyras, vardu Juozėpas, rotponis, tas buvo geras, viežlybas vyras; * Mat. 27, 57. Mark. 15, 43. Jono 19, 38.
51. (Tas ne buvo pritaręs jų susitarimui ir darymui; tas buvo iš Arimatios, Żydų miesto;) *kurs taipojau lauke karalystės Dievo. * per. 2, 25. 38.
52. Tas nuėjęs pas Pilotą, meldė Jėzaus lavono.
53. Ir nuėmęs tą, įvyniojo jį į drobę, ir įdėjo jį į iškaltą kapą, kuriame niekados nei vienas ne buvo gulėjęs.
54. Ir buvo *diena prigatavijimo, ir sabata prasidėjo. * Mat. 27, 62.
55. Bet *moters paskui sekė, kurios su juomi iš Galilėos buvo atėjusios, ir kapą apžiurėjo, ir kaip jo kunas buvo padėtas. * per. 8, 2.
56. Bet jos sugrįžusios žolių bei mosčių pagatavijo; ir per sabatą jos *pagal zokaną buvo tykoje. *2 Maiž. 20, 10.

Perskyrimas 24.

Kristaus prisikėlimas ir dangun žengimas.

Bet *pirmąją dieną sabatų (t. e. nedėlės) labai anksti atėjo jos pas kapą ir atsinešė žoles, jų pagatavytasias, ir kelios su jomis. * Mat. 28, 1. s.
2. Bet jos rado akmenį atristą nuo kapo.
3. Ir įėjusios kuno Viešpaties Jėzaus ne rado.
4. Ir joms apie tai besirupinant, štai, du vyru *žibančiuose rubuose prie jų priėjo. * Jono 20, 12. Nus. Ap. 1, 10.
5. Ir jos nusigandusios savo akis žemyn nuleido. Tai juodu tarė joms: ką jus gyvąjį prie numirusiųjų jėškot?
6. Niera jo čionai, jis kėlėsi. Minėkite to, kaip jis jums sakęs, dar Galilėoje budamas,
7. Tarydamas: *žmogaus Sunus tur paduotas buti į rankas griekininkų, ir nukryžiavotas, ir trečiąją dieną prisikelti. * Mat. 17, 22. s.
8. Ir jos atsiminė jo žodžių.
9. Ir sugrįžusios nuo kapo, apsakė jos vislab tai aniems vienuolika ir visiems kitiems.
10. Bet buvo *Marija Madlyna, ir Joana, ir Marija Jokubo, ir kitos su jomis, kurios toktai apaštalams sakė. * per. 8, 2. 3.
11. Ir rodėsi jų žodžiai jiems lyg kaip pasakos, ir ne vierijo joms.
12. Bet Petras kėlęsi nubėgo pas kapą, ir pasilenkęs vienas skepetas begulinčias matė, ir atstojo nusidyvydamas iš to, kas čia nusidavę.
13. Ir štai, *du iš jų nuėjo tą pačią dieną į vieną kiemą, kurs buvo šešisdešimt varsnų nuo Jėruzalės toli, vardu Emaus. * Mark. 16, 12.
14. Ir juodu kalbėjo tarp savęs apie visus tus nusidavimus.
15. Ir *nusidavė jiemdviem taipo bekalbant ir besiklausinėjant, Jėzus jiemdviem prisiartino ir ėjo su jiemdviem drauge. * Mat. 18, 20.
16. Bet jų dviejų akys buvo laikytos, kad jie jo nepažino.
17. Bet jis tarė jiemdviem: kokie tai žodžiai, kurius judu keliaudamu tarp savęs kalbata, ir esata smutnu?
18. Tai atsakydamas viens, vardu Klėopas, tarė jam: argi tu viens esi ateivis Jėruzalėje, kurs nežinąs, kas šiose dienose ten nusidavė?
19. Ir jis tarė jiemdviem: kasgi? ir juodu tarė: apie Jėzų iš Nazaret, kurs *prarakas buvo, galįs darbuose ir žodžiuose po akim Dievo ir visų žmonių; * Mat. 21, 11.
20. Kaip musų vyriausieji kunįgai ir vyresnieji jį padavė ant pražudymo smerties ir nukryžiavojo.
21. Bet mes tikėjome, *jį Izraėlį atpirksiantį. Ir ant to viso šiandien yra trečioji diena, kaip toktai nusidavė. * Nus. Ap. 1, 6.
22. Taipjau išgandino mus kelios *moters iš musiškių, kurios anksti pas kapą buvo; * Mat. 28, 8. Mark. 16, 10. Jono 20, 1, 18.
23. Ir nerasdamos jo kuno, parėjo sakydamos, buk mačiusios regėjimą angielų, kurie sakę, jį gyvą esantį.
24. Ir keli musiškių pas kapą nuėję, taipo rado, kaip moters sakė, bet jo paties ne rado.
25. Ir jis tarė jiemdviem: ak *jus paikieji ir tingios širdies, tikėti tam visam, ką prarakai kalbėję. * Gal. 3, 1.
26. *Ar ne turėjo Kristus tai kentėti ir įeiti į savo garbę? * Jėz. 50, 6.
27. Ir pradėjęs *nuo Maižėšiaus ir

visų prarakų, išguldė jiemdviem visus raštus, kurie apie jį buvo sakyti.
*1 Maiž. 3, 15. Jobo 19, 25. Ps. 8, 6. Ps. 16, 9. 10. Ps. 22, 1. Jėz. 53, 1. s. Oz. 6, 1. s.

28. Ir jie prisiartino prie kiemo, į kurį ėjo, ir jis dėjosi, buk toliaus einąs.

29. Ir juodu jo didei meldė, tarydamu: *pasilik su mumdviem, nės vakaras jau randasi ir diena prilinko. Ir jis įėjo, kad su jiemdviem pasiliktų. *1 Maiž. 19, 3.

30. Ir nusidavė, jam su jiemdviem už stalo besėdint, ėmė jis duoną, dėkavojo ir laužė bei davė jiemdviem.

31. Tai jųdviejų akys tape atvertos, ir juodu jį pažino, ir jis prapuolė iš po jų akių.

32. Ir juodu tarė kits kitam: ar nedegė muma širdis musyje, kaip jis mumdviem kalbėjo ant kelio, ir kaip jis mumdviem raštą atvėrė.

33. Ir kėlęsi tą pačią adyną sugrįžo į Jėruzalę ir rado susirinkusius anus vienuolika, ir tus, kurie su jais buvo,

34. Kurie tarė: *Viešpats tikrai prisikėlęs ir Simonui pasirodęs.
*1 Kor. 15, 4. 5.

35. Ir juodu pasakojo jiems, kas buvo nusidavę ant kelio, ir kaip jis jųdviejų pažintas tapęs iš to, kaip jis duoną laužęs.

36. Bet jiems bekalbant apie tai, *pats Jėzus stojosi tarp jų ir tarė jiems: pakajus su jumis! *Mark. 16, 14, s.

37. Bet jie nusigando ir bijojosi, dumodami, buk kokią dvasę regį.

38. Ir jis tarė jiems: *ko nusigandote? ir kodėl įeiti tokios dumos į jųsų širdis? *Mark. 4, 40.

39. Matykite *mano rankas ir mano kojas, aš pats esmi; apčiupinėkite manę ir žiurėkite; nės dvasė kuno bei kaulų ne tur, kaip regite manę turintį. *Jono 20, 20. 27.

40. Ir tai sakydamas parodė jis jiems rankas ir kojas.

41. Bet jiems dar netikint iš džiaugsmo ir besistebint, tarė jis jiems: ar turite čia ko valgyti?

42. Ir jie padavė jam dalį *keptos žuvies ir korį medaus. *Jono 21, 10.

43. Ir jis ėmė ir valgė po jų akių.

44. Bet jis tarė jiems: tai yra tie žodžiai, kurius jums kalbėjau, dar pas jus be budamas; nės vislab tur išsipildyti, kas apie manę parašyta yra zokane Maižėšiaus ir prarakuose ir psalmuose.

45. Tai jis atvėrė jų išmintį, kad išmanytų raštą.

46. Ir tarė jiems: *Taip yra parašyta, ir taipo turėjo Kristus kentėti ir prisikeltis iš numirusiųjų trečiąją dieną,
*perkš. 27. s. Ps. 22, 7. 16.

47. Ir duoti apsakyti savo vardan prisivertimą ir griekų atleidimą tarp visų žmonių giminių, ir pradėti Jėruzalėje.

48. Bet jus este liudininkai to viso.

49. Ir štai, *aš ant jųsų pažadėjimą savo Tėvo atsiųsu. Bet jus turite Jėruzalės mieste pasilikti, ikikol su stiprybe iš aukšto busite išrėdyti.
*Jono 15, 26. Jono 16, 7. Nus. Ap. 1, 4.

50. Bet *jis juos iki Bėtanios išvedė, ir pakėlęs savo rankas peržegnojo juos. *Nus. Ap. 1, 12.

51. Ir nusidavė, kad jis juos peržegnodamas atsiskyrė nuo jų, ir *dangun užžengė. *Mark. 16, 19.

52. Bet jie meldėsi jo, ir sugrįžo į Jėruzalę su didžiu džiaugsmu,

53. Ir visados bažnyčioje budami Dievą garbino ir šlovino.

Evangėlia švento Jono.

Perskyrimas 1.

Apie Poną Kristų ir jo urėdą, kaip ir apie Endriejų, Petrą, Pilipą ir Natanaėlį, jo mokįtinius.

*Pradžioje buvo †Žodis, ir (tas) Žodis buvo prie Dievo, ir **Dievas buvo (tas) Žodis. *1 Maiž. 1, 1. †1 Jon. 1, 1. 2. **1 Jon. 5, 20.

2. Tasai *buvo pradžioje prie Dievo.
*Pam. Ž. 8, 22.

3. *Visi daiktai per tą daryti yra, ir be to nieko niera daryta, kas daryta yra. *Ps. 33, 6. Kol. 1, 16, 17. Ebr. 1, 2.

4. Jame buvo *gyvastis, ir gyvastis buvo †šviesybė žmonių. *per. 5, 26. †p. 12, 46.

5. Ir *šviesybė tamsybėje šviečia, bet tamsybė tai ne permanė.
*per. 8, 12. per. 9, 5. per. 12, 46.

6. *Buvo žmogus, Dievo siųstas, Jonas vardu. *Mat. 3, 1. Mat. 11, 10. Mark. 1, 2.

7. Tas atėjo liudymui, apie šviesybę liudyti, kad jie visi per jį tikėtų.

8. Jis ne buvo šviesybė, bet jeib liudytų apie šviesybę.

9. Toji buvo tikroji *šviesybė, apšviečianti visus žmones, į šį svietą ateinančiuosius. *per. 12, 46.
10. Ji buvo sviete, ir *svietas per ją darytas yra; ir svietas jos ne pažino. *1 Maiž. 1, 1. s. Ebr. 1, 2. per. 11, 3.
11. Jis į savąją atėjo, ir savieji jo ne priėmė.
12. Bet kiek jį priėmė, tiems jis davė macį, Dievo *vaikais pastoti; kurie tik į jo vardą; *Rym. 8, 15. Gal. 3, 26.
13. Kurie ne iš kraujo, nei iš kuno noro, nei iš vyro noro, bet *iš Dievo gimę. *per. 3, 5. 1 Jon. 5, 4. Jok. 1, 18.
14. Ir (tas) *žodis pastojo kunu ir gyveno tarp musų, ir †mes **matėme jo ††šlovę, šlovę ***kaip viengimusiojo Sunaus iš Tėvo, pilną malonės ir tiesos. *Jėz. 7, 14. Mat. 1, 16. Luk. 1, 31. Luk. 2, 7. †Jėz. 40, 5. Mat. 17, 2. 2 Petr. 1, 16. 17. **Jėz. 60, 1.
15. Jonas liudijo *apie jį ir šaukė, sakydamas: šis buvo tas, apie kurį sakiau: po manęs ateis, kurs pirm manęs buvęs; nės jis buvo pirmiaus, ne kaip aš. *Mat. 3, 11. Mark. 1, 7.
16. *Ir iš jo †pilnystės mes visi ėmėme malonę už malonę. *per. 3, 34. Kol. 1, 19. †per. 2, 9.
17. Nės *zokanas per Maižėšių yra duotas; malonė ir tiesa per Jėzų Kristų radosi. *2 Maiž. 20, 1. s.
18. *Nei vienas Dievą niekados ne matęs; viengimęsis †Sunus, kursai Tėvo prieglobstyje yra, tasai mums tai apsakė. *2 Maiž. 33, 20. 1 Jono 4, 12. 1 Tim. 6, 16. †Luk. 10, 22. Jono 6, 46.
19. Ir tas yra *liudijimas Jono, kaip Żydai iš Jėruzalės nusiuntė kunigus ir Lėvytus, jo klausti: kas tu esi? *per. 5, 33.
20. Ir jis išsipažino ir ne užsigynė; ir išsipažino: *aš ne esmi Kristus. *per. 3, 28.
21. Ir jie klausė jo: kasgi? ar Eliošius esi? jis tarė: ne esmi! Ar *prarakas esi? ir atsakė: ne! *5 Maiž. 18, 15. Mat. 16, 14.
22. Tai jie tarė jam: kasgi esi? kad atsakytumbime tiems, kurie mus atsiuntė. Ką pats apie savę sakai?
23. Jis tarė: *aš esmi balsas šaukiančio pusčioje: taisykite kelią Viešpaties! kaip prarakas Jėzaiošius sakė. *Jėz. 40, 3. Mat. 3, 3. Mark. 1, 3.
24. Ir siųstieji buvo iš Parizėušių;
25. Ir klausė jo, tarydami: kogidėl krikštiji, kadangi tu ne esi Kristus, nei Eliošius, nei prarakas?
26. Jonas atsakė jiems, tarydamas: *aš krikštiju vandenimi; bet jis viduje tarp jųsų stov, kurio jus ne pažįstate. *Mat. 3, 11. Mark. 1, 7. Luk. 3, 16.
27. Tas *yra paskui manę ateisiąsis, kurs pirm manęs buvęs, kurio aš ne vertas esmi, kad jo kurpių dirželius atriščiau. *per. 3, 26.
28. Tai nusidavė Bėtabaroje, anoje šalyje *Jordano, kur Jonas krikštijo. *per. 10, 40.
29. Antrąją dieną išvydo Jonas Jėzų pas savę ateinant ir tarė: *antai, Dievo Avinėlis, svieto griekus nešąsis. *perkš. 36. 2 Maiž. 12, 3. s.
30. Šisai yra tas, apie kurį sakiau: paskui manę ateiti vyras, kurs *pirm manęs buvęs; nės jis pirm manęs buvo. *perkš. 15.
31. Ir aš jo ne pažinau; bet kad jis butų *apreikštas Izraėlyje, todėl atėjau krikštyti vandenimi. *per. 7, 4.
32. Ir Jonas liudijo sakydamas: *regėjau Dvasę nužengiančią, kaipo karvelį iš dangaus, ir pasiliko ant jo. *Mat. 3, 16. Mark. 1, 10. Luk. 3, 21. 22.
33. Ir aš jo ne pažinau; bet kursai manę siuntė, krikštyti vandenimi, tas tarė man: ant kurio regėsi dvasę nužengiančią ir ant jo pasiliekančią, tas yra, kursai *krikštija šventaja Dvase. *Nus. Ap. 1, 5.
34. Ir aš regėjau ir liudijau, kad tas yra Dievo Sunus.
35. Antrąją dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokįtinių.
36. Ir išvydęs Jėzų vaikščiojantį, tarė: *antai Dievo Avinėlis. *perkš. 29. 2 Maiž. 12, 3. s.
37. Ir du jo mokįtinių girdėjo jį kalbant, ir sekė Jėzų.
38. Bet Jėzus atsigręžęs ir pamatęs juodu jį sekančiu, tarė jiemdviem: ko jėškota? Bet juodu tarė jam: Rabi, (tai musų žodžiu: mokįtojau) kur esi gaspadoje?
39. Jis tarė jiemdviem: eikšta ir regėkita. Juodu ėjusiu tai regėjo ir pasiliko tą dieną pas jį; bet tai buvo apie dešimtąją adyną.
40. Viens tų dviejų, kuriuodu iš Jono girdėjo, ir Jėzų sekė, buvo *Endriejus, brolis Simono Petro. *Mat. 4, 18.
41. Tas pirmiausiai rado Simoną, savo brolį, ir tarė jam: mes radome Mesiošių (tai musų žodžiu: mostytasis).
42. Ir nuvedė jį pas Jėzų. Jėzus jį

pamatęs, tarė: tu esi Simonas, Jonošiaus sunus; tu *Kėpu vadinamas busi (tai musų žodžiu: uola). *Mat. 16, 18.
43. Antrąją dieną Jėzus vėl norėjo eiti į Galilėą, ir rado Pilipą ir tarė jam: sek manę!
44. Bet Pilipas buvo iš Bėtsaidos, iš miesto Endriejaus ir Petro.
45. Pilipas radęs Natanaėlį, tarė jam: mes radome tą, apie kurį rašė *Maižėšius zokane ir prarakai, Jėzų, Juozėpo sunų iš Nazaret. *1 Maiž. 49, 10. 5 Maiž. 18, 18. Jėz. 7, 14. per. 10, 11. per. 53, 2. Jėr. 23, 5. Ezėk. 34, 23. Dan. 9, 24. Mat. 2, 23.
46. Ir Natanaėlis sakė jam: *ko gero gal iš Nazaret rastis? Pilipas atsakė jam: eikš ir matyk! *per. 7, 41.
47. Jėzus pamatęs Natanaėlį pas jį ateinantį, tarė apie jį: štai, tikras Izraėlitėnas, *kuriame niera klastos. *Ps. 32, 2.
48. Natanaėlis sakė jam: iš ko manę pažįsti? Jėzus atsakydamas tarė jam: pirm nekaip tavę Pilipas vadino, kaip tu po pygų medžiu sėdėjai, tavę regėjau.
49. Natanaėlis atsakė jam, tarydamas: Rabi, *tu esi Dievo Sunus, tu esi Izraėlio karalius! *per. 6, 69. Mat. 14, 33. per. 16, 16. Mark. 8, 29.
50. Jėzus atsakydamas tarė jam: tu tiki, kadangi tau sakiau, manę tavę po pygmedžiu mačiusį; dar didesnius daiktus už tus išvysi.
51. Ir tarė jam: iš tiesos, iš tiesos sakau jums, iš šio čėso matysite dangų atvirą, ir *angielus Dievo užžengiančius ir nužengiančius ant žmogaus Sunaus. *1 Maiž. 28, 12.

Perskyrimas 2.

Apie svodbą Kanoje ir bažnyčios čystijimą.

Ir trečiąją dieną buvo svodba Kanoje Galilėos, ir Jėzaus motyna buvo toje.
2. Bet Jėzus ir jo mokįtinai taipjau į svodbą pakviesti buvo.
3. Ir kaip vyno ne teko, tarė Jėzaus motyna jam: vyno ne tur.
4. Jėzus tarė jai: moterišk, *kas man darbo su tavimi? mano adyna dar ne priėjo. *2 Zom. 16, 10.
5. Jo motyna tarė tarnams: *ką jis jums sako, tai darykite. *1 Maiž. 41, 55.
6. Bet buvo čia šeši akmenini vandens kodžiai, pagal budą *Žydų apsičystijimo pastatyti, į kurių kiekvieną du ar trys sakai tilpo. *Mark. 7, 3.
7. Jėzus tarė jiems: pripilkite tus kodžius vandenimi. Ir jie pripylė juos sklidinus.
8. Ir tarė jiems: semkite dabar ir nuneškite svodbos užveizdui. Ir jie nunešė.
9. Bet kaip svodbos užveizdas paragavo vyną, pirm to vandenį buvusį, ir ne žinojo, iš kur tas atsiradęs, (bet tarnai žinojo, kurie vandenį buvo sėmę), vadino svodbos užveizdas jaunikį,
10. Ir tarė jam: kožnas pirmiaus duoda gerąjį vyną, ir *atsigėrus, tada prastesnįjį; tu gerąjį vyną ikšioliai palaikei. *1 Maiž. 43, 34. Ag. 1, 6.
11. Tai pirmasis ženklas, kurį Jėzus padarė Kanoje Galilėos, ir apreiškė savo šlovę. Ir jo mokįtiniai į jį tikėjo.
12. Potam jis nusitraukė į Kapernaumą, jis, jo motyna, jo broliai ir jo mokįtiniai; ir ne ilgai pasiliko tenai.
13. Ir Žydų velykos arti buvo, ir Jėzus nukeliavo aukštyn į Jėruzalę;
14. Ir rado *bažnyčioje be sėdint, kurie jaučių, avių ir karvelių pardavė, ir pinįgmainius. *Mat. 21, 12. Mark. 11, 15.
15. Ir padaręs botagą iš virvelių, visus išvarė iš bažnyčios su avimis ir su jaučiais, ir pabėrė pinįgus pinįgmainių ir parvertė stalus;
16. Ir tarė tiems, kurie karvelius pardavė: neškite toktai šalin, ir ne darykite iš namų mano Tėvo namus kupčystės.
17. Bet jo mokįtiniai atsiminė to, *kas parašyta yra: papykys dėl tavo namų manę ėdė. *Ps. 69, 10.
18. Tai atsakė Žydai ir tarė jam: kokį ženklą tu mums rodai, kad tai daryti gali?
19. Jėzus atsakydamas tarė jiems: *pargriaukite tą bažnyčią, o trečiąją dieną aš ją pastatysu. *Mat. 26, 61. per. 27, 40. Mark. 14, 58. per. 15, 29.
20. Tai sakė Žydai: ši bažnyčia per keturisdešimt ir šešis metus kurta, o tu ją į tris dienas nori pastatyti?
21. Bet jis kalbėjo apie *bažnyčią savo kuno. *Kol. 2, 9.
22. Irgi jam iš numirusiųjų prisikėlus, *atsiminė jo mokįtiniai, jį tai sakiusį, ir vierijo †raštui ir žodžiui, Jėzaus sakytam. *Luk. 24, 8. † Ps. 16, 10.
23. Bet jam esant Jėruzalėje velykų šventėje, daug tikėjo į jo vardą, kaip jie ženklus regėjo, kurius jis darė.

24. Bet Jėzus ne išsitikėjo jais; nės
jis juos visus pažino,
25. Ir ne privalė, kad kas jam liu-
dijimą duotų apie žmogų! nės jis
*gerai žinojo, kas žmoguje buvo.
* Ps. 7, 10. s.

Perskyrimas 3.

Kristaus susikalbėjimas su Nikodėmu apie kelią į amžinąją gyvatą, ir Jono su savo mokįtiniais.

Bet buvo žmogus tarp Parizėušių,
vardu *Nikodėmus, viens iš Žydų
vyriausiųjų. * per. 7, 50. per. 19, 39.
2. Tas naktyje atėjęs pas Jėzų, tarė
jam: Mokįtojau, mes žinome, tavę
esantį iš Dievo atėjusį Mokįtojį, nės
nei viens ne gal tus ženklus daryti,
kurius tu darai, jei Dievas su juomi
ne butų.
3. Jėzus atsakydamas tarė jam: iš
tiesos, iš tiesos sakau tau: jei kas
ne užgims iš naujo, ne gal regėti
Dievo karalystę.
4. Nikodėmus tarė jam: kaipo gal
žmogus užgimti senas budamas? ar
jis ir gal antrą kartą į žyvatą savo
motynos įeiti ir užgimti?
5. Jėzus atsakė: iš tiesos, iš tiesos
sakau tau: jei kas ne užgims iš *van-
dens ir iš dvasės, ne gal į Dievo ka-
ralystę įeiti.* Ezėk. 36, 25. 27. Epėz. 5, 26. Ebr. 10, 22.
6. Kas iš kuno gimęs, kunas yra;
ir kas iš dvasės gimęs, dvasė yra.
* 1 Maiž. 5, 3. Rym. 3, 23.
7. Ne dyvykis, kad tau sakiau: jus
turite iš naujo užgimti.
8. Vėjas, kur nor pučia, ir tu girdi
jo užimą, bet ne žinai, *iš kur jis at-
eiti, ir kur jis nueiti. Taipo yra kožnas
iš dvasės gimęsis. * Ps. 135, 7. Pam. Ž. 11, 5. s.
9. Nikodėmus atsakydamas tarė jam:
*kaip gal tai nusiduoti? * Ezėk. 36, 26.
10. Jėzus atsakydamas tarė jam: tu
esi mokįtojis Izraėlyje, o tai ne žinai?
11. Iš tiesos, iš tiesos sakau tau:
*mes kalbame, ką žinom, ir liudi-
jame, ką regėjom; o jus musų liu-
dijimą ne priimate. * per. 7, 16. per. 8, 26. 28.
12. Jei ne vierijate, kad aš jums apie
*žemiškuosius daiktus kalbu, kaipo
vierytumbite, kad aš jums apie dangiš-
kuosius daiktus kalbėčiau? * Išm. 9, 16.
13. Ir nei viens *ne užžengia dan-
gun, kaip tikt iš dangaus žemyn at-
ėjęsis, butent žmogaus Sunus, dan-
guje esąsis, * per. 6, 62. Ps. 47, 6. Epėz. 4, 9.
14. Ir lygiai kaipo *Maižėšius pus-
čioje žaltį aukštai pakėlė, taipo ir
žmogaus Sunus tur buti pakeltas,
* 4 Maiž. 21, 8. 9.
15. Kad visi į jį *tikintieji ne pra-
pultų, bet amžinąją gyvatą turėtų.
* Mark. 16, 16. Luk. 19, 10.
16. Taipo *Dievas mylėjo svietą,
kad savo viengimusįjį sunų davė,
jeib visi į jį tikintieji ne prapultų,
bet amžinąją gyvatą turėtų.
* per. 15, 13. Rym. 5, 8. per. 8, 32. 1 Jon. 3, 16. per. 4, 9.
17. Nės Dievas savo Sunų *nesiuntė
į svietą, kad sudytų svietą, bet kad svie-
tas per jį pastotų išganytas. * per. 9, 39.
18. Kurs į jį tik, ne bus sudytas, bet
kurs ne tik, tas jau sudytas; nės jis
ne tik į vardą viengimusiojo Dievo
Sunaus. * per. 5, 24. per. 6, 40. 47.
19. Bet tas yra sudas, kad *šviesybė
atėjo į svietą, ir žmonės tamsybę dau-
giaus mylėjo, ne kaip šviesybę. Nės
jų darbai buvo pikti. * per. 1, 5. 9.
20. Piktą darąsis nekenčia šviesos,
ir ne ateiti į šviesą, kad *jo darbai
ne butų barami. * Epėz. 5, 13.
21. Bet tiesą darąsis ateiti į šviesą,
kad *jo darbai butų regimi; nės jie
Dievyje daryti yra. * Epėz. 5, 8. 9.
22. Potam atėjo Jėzus ir jo mokį-
tiniai į Žydų žemę, ir toje su jais
laikėsi ir krikštijo. * per. 4, 1. 2.
23. Bet ir Jonas dar krikštijo Enone,
arti *Salim, nės daug vandens čio-
nai buvo; ir atėję čia krikštydinosi.
* 1 Zom. 9, 4.
24. Nės *Jonas dar ne buvo apkaltas.
* Mat. 14, 3. Luk. 3, 19. 20.
25. Tai radosi susiklausinėjimas tarp
Jono mokįtinių ir tarp Žydų apie ap-
čystijimą.
26. Ir atėję pas Joną tarė jam: Mo-
kįtojau, tas, kursai pas tavę buvo
anoje šalyje *Jordano, apie kurį tu
†liudijai, štai, tas krikštija, ir kiek-
vienas ateiti pas jį. * Mat. 3, 13. † Mat. 3, 11.
27. Jonas atsakydamas tarė: *žmo-
gus nieko ne gal imtis, jei jam ne
duodama iš dangaus. * per. 19, 11. Ebr. 5, 4.
28. Jus patys este mano liudinin-
kai, kad sakiau: *aš ne esmi Kristus,
bet pirm jo siųstas. * per. 1, 20. 30.
29. Kas marčią tur, tas yra jauni-
kis; bet gentis *jaunikio stov ir jo
klausosi, ir didei džiaugiasi iš balso
jaunikio. Tasgi mano džiaugsmas
dabar išpildytas. * Mat. 9, 15.

30. Jis *tur augti, bet aš mažyn eiti.
*2 Zom. 3, 1.
31. Iš *aukšto ateinąsis ant visų
yra; iš žemės esąsis iš žemės yra ir
kalba apie žemę; iš dangaus ateinąsis ant visų yra, *per. 8, 23.
32. Ir liudija, *ką jis regėjęs ir girdėjęs; ir jo liudijimą nieks ne priima.
*per. 5, 19. 20. per. 8, 26. 28.
33. Bet kas tą priima, tas užpečvietija, Dievą teisų esantį.
34. Nės kurį Dievas siuntęs, tas
Dievo žodį kalba; nės Dievas ne
duoda *Dvasę pagal mierą. *Ps. 45, 3, 8.
35. Tėvas myl Sunų ir jam vislab
į jo ranką padavė. *Mat. 11, 27. s.
36. *Kas į Sunų tik, tas tur amžinąją gyvatą. Kas ne tik Sunui, tas ne
regės gyvatos, bet Dievo kerštas pasiliekti ant jo. *per. 3, 18. Mark. 16, 16. 1 Jono 5, 10.

Perskyrimas 4.

Samaritonų prisivertimas, išgydymas karališkio sunaus.

Bet kaip Viešpats numanė, Parizėušius ištyrus, Jėzų daugiaus mokįtinių
pasidarantį ir *krikštijantį, ne kaip
Joną, *per. 3, 22. 26.
2. (Norint tiesa Jėzus patsai ne
krikštijo, bet jo mokįtiniai,)
3. Palikęs žemę Judėą, nusitraukė
vėl į Galilėą.
4. Bet jis turėjo per Samarią keliauti.
5. Tai jis atėjo į miestą Samarios,
vadinamą Sikar, arti kiemelio, *kurį
Jokubas savo sunui Juozėpui davė.
*1 Maiž. 48, 22. Joz. 24, 32.
6. Bet buvo čia Jokubo šulinys.
Taigi Jėzus, pailsęs budamas iš kelionės, sėdosi ant šulinio; ir tai buvo apie šeštąją adyną.
7. Tai atėjo moteriškė iš Samarios,
vandens semti. Jėzus sakė jai: duok
man gerti.
8. Nės jo mokįtiniai buvo į miestą
nuėję, valgio pirktis.
9. Tai tarė jam moteriškė Samaritiškoji: kaip prašai iš manęs gerti,
Žydas budamas, o aš Samaritiška
moteriškė? nės *Žydai ne laiko draugystę su Samaritonais. *Zir. 50, 28.
10. Jėzus atsakydamas tarė jai: kad
tu išpažintumbei tą dovaną Dievo, ir
kas tasai yra, kursai tau sako: duok
man gerti, tu prašytumbei jo, ir jis
duotų tau gyvo vandens. *per. 7, 38. 39.
11. Tarė jam moteriškė: Viešpatie,
juk nieko ne turi, kuomi semti, o
šulinys gilus; iš kurgi turi gyvojo
vandens?
12. Ar tu didesnis esi už musų tėvą Jokubą, kurs mums tą šulinį davęs? o jis iš to gėrė ir jo vaikai ir
jo galvijai?
13. Jėzus atsakydamas tarė jai: *kas
to vandens gers, tas vėl ištrokš; *per. 5, 58.
14. Bet kas to vandens gers, *kurį
aš jam duosu, tas amžinai ne trokš,
bet tas vanduo, kurį aš jam duosu,
pastos jame versmė vandens, į amžinąją gyvatą tekančio. *per. 6, 27. per. 7, 38. 39.
15. Tarė jam moteriškė: Viešpatie,
duok man to vandens, jeib aš ne trokščiau, kad nereikėtų man šen ateiti semti.
16. Jėzus tarė jai: eik, vadįk savo
vyrą, ir ateik šenai.
17. Moteriškė atsakydama tarė jam:
aš ne turu vyro. Jėzus sakė jai: tu
tiesą atsakei: aš ne turu vyro.
18. Penkis vyrus tu turėjai, o tas,
kurį tu dabar turi, ne tavo vyras.
Tame tiesą pasakei.
19. Moteriškė tarė jam: Viešpatie,
matau, tavę *praraką esantį.
*per. 6, 14. per. 9, 17.
20. Musų tėvai ant šio kalno meldėsi; o jus sakote, *Jėruzalėje esančią tą vietą, kur reikia melstisi.
*5 Maiž. 12, 5, 6. 11. 1 Kar. 8, 29. s. per. 9, 3.
21. Jėzus tarė jai: moterišk, vieryk
man, ateiti čėsas, kad nei ant šio kalno, nei Jėruzalėje Tėvo ne melsitės.
22. Jus *ne žinote, ko meldžiatės;
bet mes žinome, ko meldžiamės; nės
išganymas †ateiti nuo Žydų.
*2 Kar. 17, 29. s. Jėz. 2, 3. † Luk. 24. 47.
23. Bet ateiti čėsas, ir jau dabar yra,
kad tikrieji meldėjai Tėvo melsis dvasėje ir tiesoje; nės Tėvas tokių ir
jėško, kurie jo taipo meldžiasi.
24. *Dievas Dvasė yra, ir tie, kurie jo meldžiasi, tur dvasėje ir tiesoje jo melstis. *2 Kor. 3, 17.
25. Tarė jam moteriškė: žinau, kad
*Mesiošius ateiti, vadinamas Kristus.
Kad tas ateis, tai jis mums vislab
apsakys. *per. 1, 41.
26. Jėzus tarė jai: aš esmi tasai, *kurs
su tavimi kalbu. *per. 8, 25. per. 9, 37.
27. Ir ant to atėjo jo mokįtiniai ir
dyvijosi, kad jis su ta moteriške kalbėjo, tačiau nei vienas ne sakė: ko
klausi? arba: ką kalbi su ja?

28. Tai moteriškė palikusi savo izbo-
ną, nuėjo į miestą ir tarė žmonėms:
29. Eikšte, regėkite žmogų, kursai
man pasakė vislab, ką dariusi esmi,
bau jisai ne Kristus esąs?
30. Tai jie išėję iš miesto, atėjo pas jį.
31. Bet tame tarpe graudeno jį mo-
kįtiniai ir tarė: Rabi, valgyk!
32. Bet jis tarė jiems: aš turu *val-
gio valgyti, apie tą jus nieko ne ži-
note. * perkš. 34. Ps. 19, 11.
33. Tai tarė mokįtiniai tarp savęs:
ar kas jam ką atnešė valgyti?
34. Jėzus sakė jiems: tai mano val-
gis, kad *darau valę to, kurs manę
siuntęs, †ir išpildau jo darbą.
* per. 5, 30. Ps. 40. 9. † Jono 17, 4.
35. Ar ne patys sakote: dar keturi mė-
nesiai, tai piuties čėsas prieis? Štai, sa-
kau jums: pakelkite savo akis ir žiu-
rėkite į lauką; nės jis jau *baltuoja
(prinokęs) piutei. * Mat. 9, 37. Luk. 10, 2.
36. Ir kurs piauja, gauna algos, ir
surenka vaisiaus į amžinąją gyvatą,
kad podraug džiaugtųsi ir sėjąsis ir
piaująsis.
37. Nės tame ta kalba išsipildo: ki-
tas sėja, kitas piauja.
38. Aš jus siunčiau piauti, ką jus
ne dirbote; kiti dirbo, o jus į jų
darbą įstojote.
39. Bet daug Samaritonų iš to mie-
sto į jį tikėjo dėl kalbos tos mote-
riškės, kuri liudijo: jis man vislab
pasakė, ką aš dariusi.
40. Ir kaip Samaritonai pas jį atėjo,
prašė jie jo, kad pas juos pasiliktų;
ir jis pasiliko čia dvi dieni.
41. Ir juo daugiaus tikėjo dėl jo
žodžio,
42. Ir sakė moteriškei: jau mes da-
bar ne dėl tavo žodžio tikime; mes
*patys girdėjome ir išpažinome, kad
tas tikrai yra Kristus, svieto Išga-
nytojis. * per. 17, 8.
43. Bet *po dviejų dienų jis išėjo
iš čia ir nuėjo į Galilėą. * Mat. 4, 12.
44. Nės jis pats, Jėzus, liudijo, *kad
prarakas savo tėviškėje ne labai gar-
bėje laikomas. * Mat. 13, 57. Mark. 6, 4.
45. Ir jam atėjus į Galilėą, priėmė
jį Galilėiškiai, kurie vislab buvo matę,
ką jis Jėruzalėje ant šventės buvo da-
ręs; nės ir jie buvo atėję ant šventės.
46. Ir Jėzus vėl atėjo į Kaną Gali-
lėos, kur jis *vandenį buvo vynu
padaręs. * per. 2, 1. 9.
47. Ir buvo karališkis, to sunus sir-
go Kapernaume. Tas išgirdęs, Jėzų
iš Judėos į Galilėą atėjusį, nuėjo pas
jį ir meldė jo, kad jis žemyn par-
ėjęs, išgydytų jo sunų; nės jis ant
smerties patalo gulėjo.
48. Ir Jėzus tarė jam: kad jus ženklų
ir stebuklų ne regite, tai jus ne tikite.
* per. 2, 18. 1 Kor. 1, 22.
49. Karališkis sakė jam: Viešpatie,
eikš, pirm ne kaip mano vaikas miršta.
50. Jėzus tarė jam: eik, *tavo su-
nus gyvas. Žmogus tikėjo tam žo-
džiui, kurį Jėzus jam sakė, ir nuėjo.
* 1 Kar. 17, 23.
51. Ir jam pareinant, jam jo bernai
priešais atėjo ir pranešė jam, tary-
dami: tavo vaikas gyvas.
52. Tai jis klausė jų apie adyną,
kurioje jis buvo geryn ėjęs. Ir jie
tarė jam: vakar sekmoje adynoje
drugys jį prastojo.
53. Tai numanė tėvas, tą adyną bu-
vusią, kurioje Jėzus jam buvo taręs:
tavo sunus gyvas. Ir jis tikėjo su
visais savo namais.
54. Tai jau antrasis ženklas, kurį Jė-
zus darė, iš Judėos į Galilėą atėjęs.

Perskyrimas 5.

Kristaus atsigynimo žodis dėl išgydymo trisdešimts ir aštuonis metus sirgusiojo.

Po to buvo *Žydų šventė; ir Jėzus
užėjo į Jėruzalę. * 3 Maiž. 23, 2.
2. Bet yra Jėruzalėje prie avinyčios
ežeras, Žydų žodžiu vadinamas Bė-
tesda, turįs penkias pryanges.
3. Tose gulėjo daug negalingų, aklų,
raišų, džiustančių, kurie laukė van-
dens pasijudinimo.
4. Nės angielas savo čėsu nuženg-
davo į ežerą ir pajudindavo vandenį.
Taigi kas pirmiausiai po vandens pa-
judinimo įžengdavo, tas sveikas pa-
stojo, kad jis ir kokia norįs liga ap-
imtas buvo.
5. Bet buvo čia vienas žmogus, tris-
dešimts ir aštuonis metus ligos pa-
tale gulėjęs.
6. Tą Jėzus pamatęs be gulint, ir
ištyręs, jį taip ilgai sirgusį, tarė jam:
ar nori sveikas pastoti?
7. Ligonis atsakė jam: Viešpatie, aš
ne turu nei jokio žmogaus, kurs ma-

nę, kad vanduo pasijudina, į ežerą įleistų; o man ateinant, kitas pirm manęs įžengia.
8. Jėzus tarė jam: kelkis, imk savo patalą ir vaikščiok!
9. Ir tuojaus žmogus išgijo, ir ėmęs savo patalą, vaikščiojo. *Bet ta diena sabatą buvo. * per. 9, 14.
10. Tai Żydai tarė tam, kurs buvo išgijęs: *šiandien sabata; ne puolasi tau, patalą nešti. * Jėr. 17, 21. Luk. 6, 2.
11. Jis atsakė jiems: kurs manę išgydė, tas tarė man: imk savo patalą ir vaikščiok!
12. Tai jie klausė jo: kas tas žmogus, kurs tau sakė: imk savo patalą ir vaikščiok?
13. Bet išgijęsis ne žinojo, kas jis esąs; nės Jėzus buvo atstojęs, kadangi daug žmonių toje vietoje buvo.
14. Po to rado jį Jėzus bažnyčioje ir sakė jam: saugokis, tu išgijai, *daugiaus ne susigriešykis, kad tau ne ko piktesnio tropytųs. * per. 8, 11.
15. Tas žmogus nuėjo ir pasakė Żydams, Jėzų esantį, kursai jį išgydęs.
16. Dėl to persekinėjo Żydai Jėzų ir tykojo, jį nužavinti, kadangi jis tai buvo sabatoje daręs.
17. Bet Jėzus jiems atsakė: *mano tėvas ikišioliai dirba, ogi ir †aš dirbu. * per. 14, 10. † per. 9, 4.
18. Todėl *Żydai juo labiaus tykojo, jį nužavinti, kadangi jis ne tiktai sabatą ne šventė, bet ir sakė, Dievą esantį jo tėvą, pats savę Dievui lygiu pasidarydamas. * per. 7, 30.
19. Tai atsakė Jėzus, tarydamas jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: Sunus iš savęs nieko ne gal daryti, kaip tikt ką jis *reg, Tėvą darantį; nės ką tas daro, tai taipjau ir Sunus daro. * per. 3, 11. 32.
20. Ir Tėvas myl Sunų ir jam vislab rodo, *ką jis daro, ir dar didesnius darbus jam rodys, kad jus dyvysitės. * per. 1, 3.
21. Nėsa kaipo Tėvas numirusiuosius prikel ir gyvus padaro, taipo ir Sunus gyvus padaro, kurius jis nor.
22. Nės Tėvas nei vieną ne sudija, bet *jis visą sudą padavė Sunui; * Ps. 72, 1. Mat. 11, 27. Nus. Ap. 17, 31.
23. Kad jie visi Sunų garbintų, kaip jie Tėvą garbina. *Kursai Sunų ne garbina, tas Tėvą ne garbina, kurs jį siuntęs. * 1 Jono 2, 23.
24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: kas mano žodžio klauso ir tik tam, kursai manę siuntęs, tas *tur amžinąją gyvatą ir ne pareiti į sudą, bet †perėjo iš smerties į gyvastį. * per. 3, 18. 36. per. 6, 40. 47. per. 8, 51. Rym. 8, 24. † 1 Jon. 3, 14.
25. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: ateiti adyna ir jau dabar yra, kad *numirusieji išgirs balsą Dievo Sunaus, ir kurie tą išgirs, bus gyvi. * per. 11, 43. 44.
26. Nėsa kaipo Tėvas tur gyvastį pats savyje, taipo jis ir Sunui davė, pačiam turėti gyvastį savyje;
27. Ir davė jam macį, *ir sudą laikyti, dėl to, kad jis žmogaus Sunus yra. * perkš. 22.
28. Nesidyvykitės to; nės ateiti adyna, kurioje visi, kurie po kapais yra, girdės jo balsą;
29. Ir *išeis, kurie kas ger darę, ant prisikėlimo gyvasčio, bet kurie kas pikt darę, ant prisikėlimo sudo. * per. 6, 40. Dan. 12, 2.
30. *Aš iš savęs nieko ne galiu daryti. Kaipo girdžiu, taipo sudiju, ir mano sudas yra teisus; nės †ne savo valės jėškau, bet Tėvo valės, kurs manę siuntęs. * perkš. 19. † per. 6, 38.
31. Jei pats apie savę liudiju, tai mano liudymas ne tiesa.
32. *Kits yra, kurs apie manę liudija; o aš žinau, kad tas liudymas tiesa yra, kurį jis apie manę liudija. * Mat. 3, 17.
33. Jus *siuntėte pas Joną, ir jis liudijo apie tiesą. * per. 1, 19.
34. Bet aš ne imu liudymą nuo žmonių, bet toktai sakau, kad išganyti pastotumbite.
35. Jis buvo deganti ir šviečianti žvakė; bet jus mažą valandą norėjote linksmintis jo šviesybe.
36. Bet aš turu didesnį liudymą *už Jono liudymą. Nės darbai, kurius man Tėvas davė, kad tus išpildyčiau, †tie darbai, kurius darau, liudija apie manę, kad Tėvas manę siuntęs. * per. 1, 33. † per. 3, 2. per. 7, 31.
37. Ir Tėvas, kurs manę siuntęs, *tas liudija apie manę. Jus niekados nei jo balso ne girdėjote, nei jo veido ne regėjote; * Mat. 3, 17. s.
38. Ir jo žodį ne turite savyje gyvenantį; nės jus tam ne tikite, kurį jis siuntęs.
39. Jėškokite *rašte, nės jums regis,

kad tame turite amžinąjį gyvastį; o tas yra, kurs apie manę liudija.
* Jėz. 34, 16. 1 Tim. 4, 13.
40. Ir jus pas manę ne norite ateiti, kad *gyvastį turėtumbite. * per. 6, 35.
41. *Aš garbės iš žmonių ne priimu; * Ebr. 5, 5. 1 Tes. 2, 6.
42. Bet aš jus pažįstu, kad jus Dievo meilę ne turite savyje.
43. Aš atėjau savo Tėvo vardan, o jus manę ne priimate; kad kitsai savo paties vardan ateis, tą priimsite.
44. Kaip jus galite tikėti, kurie jus garbę nuo kits kito priimate? ir *garbės, kuri nuo vieno Dievo yra, ne jėškote. * Rym. 2, 29.
45. Ne dumokite, kad aš jus Tėvui apskųsu; yra vienas, kursai jus apskundžia, *Maižėšius, ant kurio jus nusitikite. * 5 Maiž. 32, 1. s.
46. Kad Maižėšiui tikėtumbite, tai ir man tikėtumbite; nės *jis apie manę rašęs. *1 Maiž. 3, 15. 1 Maiž. 22, 18. per. 49, 10. Ps. 40, 8.
47. Bet jei jo raštams ne tikite, kaip mano žodžiams tikėsite?

Perskyrimas 6.

Kristaus dyvinas pasotinimas ir ėjimas, pamokinimas apie jo kuno ir kraujo dvasiškąjį priėmimą.

Potam Jėzus perėjo šalin per mares, arti miesto Tybėrios Galilėoje.
2. Ir ėjo paskui jį daug žmonių dėlei to, kad ženklus matė, kurius jis ant ligonių darė.
3. Bet Jėzus užėjęs ant kalno, tenai atsisėdo su savo mokįtiniais.
4. Ir arti buvo *velykos, Žydų šventė.
* 3 Maiž. 23, 5. s.
5. *Tai Jėzus savo akis pakėlęs, mato pas jį daug žmonių ateinant, ir tarė Pilipui: kur pirksime duonos, kad tie valgytų. * Mat. 14, 15. Mark. 6, 34. s.
6. (Bet jis tai sakė, jį mėgindamas; nėsa jis gerai žinojo, ką darysiąs.)
7. Pilipas atsakė jam: už *du šimtu grašių duonos ne gana jiems, kad kožnas po mažumą imtų. * Mark. 6, 37.
8. Sako jam vienas iš jo mokįtinių, Endriejus, Simono Petro brolis:
9. Štai, vienas vaikas čionai yra, turįs penkis miežainios duonos kepalus ir dvi žuvi; bet kas tai tiek daug žmonėms?
10. Bet Jėzus tarė: *dabokite, kad žmonės susėstų. Bet daug žolės buvo toje vietoje. Tai susėdo kokie penki tukstančiai vyrų. * Mat. 14, 19.
11. Bet Jėzus, ėmęs tus duonos kepalus, dėkavojo ir davė mokįtiniams, bet mokįtiniai tiems, kurie buvo susėdę; *taipojau ir žuvių, kiek jie norėjo. * per. 21, 13.
12. O jiems *privalgius, tarė jis savo mokįtiniams: suvalykite likusiuosius trupučius, kad nieko ne prapultų. * Mark. 8, 8.
13. Tai jie surinkdami pripildė dvylika pintinių trupučiais, iš penkių miežainios duonos kepalų, kurie liko valgydintiemsiems.
14. Taigi žmonės, tą ženklą matydami, Jėzaus darytąjį, tarė: tai iš tiesos *tas prarakas, į svietą ateisiąsis.
* per. 4, 19. per. 7, 40.
15. Bet Jėzus jau numanydamas, juos ateisiant ir jį gaudysiant, kad jį karaliumi įdėtų, vėl *paėjo šalin ant kalno, jis pats vienas. * per. 18, 36.
16. O ant vakaro mokįtiniai nuėjo žemyn pas mares;
17. Ir jie *į laivą įkopę, keliavo marėmis į Kapernaumą. Ir jau buvo sutemusi, o Jėzus ne buvo pas juos atėjęs. * Mat. 14, 22. Mark. 6, 45.
18. Ir marios *sujudo iš didžio vėjo.
* Ps. 107, 25.
19. Jaugi jiems nusiyrus apie dvidešimtpenkis arba trisdešimts didžių varsnų, regėjo jie *Jėzų ant marių vaikščiojantį ir laivui prisiartinantį, ir bijojosi. * Mat. 14, 25. s.
20. Bet jis sakė jiems: aš esmi, nesibijokite.
21. Tai jie norėjo jį į laivą imti; ir tuojau laivas buvo prie krašto, kur jie buvo be einą.
22. Rytojaus dienoje matė žmonės, šiąpus marių stovintieji, nei jokio kito laivo tenai ne esant, kaip tą vieną, į kurį jo mokįtiniai buvo įžengę, ir Jėzų ne įžengus į laivą su savo mokįtiniais, bet jo mokįtiniai buvo vieni šalin nusiyrę.
23. (Bet atėjo kiti laivai iš Tibėrios arti prie tos vietos, kur duoną buvo valgę per Viešpaties *dėkavojimą.)
* perkš. 11.
24. Taigi žmonės matydami, Jėzų čia ne esantį, nei jo mokįtinius, ir jie į laivus įkopę, iškako į Kapernaumą, jėškodami Jėzaus.
25. Ir radę jį anašal marių, sakė jam: Rabi, kadai šen atėjai?

26. Jėzus jiems atsakydamas tarė: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jus manęs ne dėl to jėškote, kad ženklų matėte, bet todėl, kad duonos valgėte ir privalgėte.
27. Provykitės valgį ne pragaištantį, bet išliekantį į amžinąją gyvatą, *kurį jums žmogaus Sunus duos; nėsa tą užpečvietijo Dievas Tėvas. *per.3,16. per.4,14.
28. Jie tarė jam: ką veiksime, kad Dievo darbus darytumbime?
29. Jėzus atsakydamas tarė jiems: *tai Dievo darbas, kad jus į tą tikite, kurį jis siuntęs. *Epėz.1,19. Pilip.1,6. 1 Jon.3,23.
30. Tai jie tarė jam: kokį ženklą darai, kad mes matydami tau vierytumbime, ką darai?
31. Musų *tėvai valgė Maną pusčioje, kaip parašyta yra: jis davė jiems duonos iš dangaus valgyti. *2 Maiž. 16,13,14. Neėm.9,15. Ps.78,24. Išm.16,20.
32. Tai Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: Maižėšius jums ne davė duonos iš dangaus, bet mano Tėvas jums duoda tikrąją dangaus duoną. *perkš.46.
33. Nės tai Dievo duona, iš dangaus ateinantiji ir svietui gyvastį duodantiji.
34. Tai tarė jie jam: Viešpatie, duok mums vis tokios duonos.
35. Bet Jėzus tarė jiems: *Aš esmi duona gyvasties; kas pas manę ateina, tas ne alks, ir kas į manę tik, †tas ne trokš niekados. *perkš.48. †Jėz.55,1. Zir.24,28. Jono 4,14. per.7,37.
36. Bet aš sakiau jums, kad jus manę matėte, o tačiau netikite.
37. Vislab, *ką man duoda mano Tėvas, ateina pas manę; ir ateinantįjį pas manę aš ne išstumsu. *per.17,6.9.11.12.24.
38. Nėsa aš iš dangaus atėjau, ne *savo valę daryti, bet to, kursai manę siuntęs. *per.4,34.
39. Bet tai yra valė Tėvo, kursai manę siuntęs, kad *nieko ne pamesčiau iš viso to, ką jis man davęs, bet kad tai prikelčiau paskutinioje dienoje. *per.10,28.29. per.17.12.
40. Bet tai valė to, kursai manę siuntęs, kad, kas Sunų mato ir į jį tik, turėtų amžinąją gyvatą; ir *aš jį prikelsu paskutinioje dienoje. *per.5,29. per.11,24. Luk.14,14.
41. Tai Žydai murmėjo todėl, kad jis sakė: Aš esmi duona, iš dangaus atėjusioji,
42. Tardami: ar tai ne *Jėzus, Juozėpo sunus, kurio tėvą bei motyną pažįstame? kaipgi jis kalba: aš iš dangaus atėjau? *Luk.4,22.5.
43. Jėzus atsakydamas tarė jiems: ne murmėkite tarp savęs!
44. Nei viens *ne gal pas manę ateiti, jei jį †ne trauktų Tėvas, manę siuntęsis; ir aš jį prikelsu paskutinioje dienoje. *perkš.65. †Jėr.31,3.
45. Parašyta yra prarakuose: *jie visi bus Dievo mokįti. Kas dabar tai gird iš Tėvo ir išmoksta, tas pas manę ateina. *Jėz.54,13. Jėr.31,33.
46. Ne, kad tas Tėvą regėjęs, bet tiktai tas, kurs iš Tėvo yra, tas Tėvą regėjęs.
47. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kas į manę tiki, tas tur amžinąjį gyvastį. *per.3,16.18.36.
48. Aš esmi *duona gyvasties. *perkš.35.s.
49. Jųsų *tėvai valgė Maną pusčioje ir †numirė. *2 Maiž.16,15. 4 Maiž.11,7. Ps.74,24. †1 Kor.10.5.
50. Šita yra duona, iš dangaus ateinantiji, kad tos valgąsis ne numirtų.
51. Aš esmi gyvoji duona, *iš dangaus atėjusiji; kas tos duonos valgys, tas gyvas bus amžinai. O ta duona, kurią aš duosu, tai mano kunas, kurį duosu †už svieto gyvastį. *per.3,13. †Ebr.10,5.10.
52. Tai Žydai vaidijosi tarp savęs, tarydami: kaip tas gal mums duoti savo kuną valgyti?
53. Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jei ne valgysite kuną žmogaus Sunaus, ir ne gersite jo kraują, tai ne turite gyvastį savyje.
54. Kas mano kuną valgo bei geria mano kraują, tas tur amžinąjį gyvastį, ir aš jį prikelsu paskutinioje dienoje.
55. Nėsa mano kunas tikrasis valgis, ir mano kraujas tikrasis gėrimas.
56. Kas mano kuną valgo bei mano kraują geria, *tas pasiliekti manyje, ir aš jame. *per.15,4. 1 Jono 3,24. per.4,13,16.
57. Kaip manę siuntęs gyvasis Tėvas, ir aš gyvas esmi dėl Tėvo; taipo, kas manę valgo, tas taipojau gyvas bus dėl manęs.
58. Šita yra duona, *iš dangaus atėjusioji, ne kaip jųsų tėvai Maną valgė,

ir numirė. Kas tos duonos valgo, tas gyvas bus amžinai. *per. 3, 13.
59. Tai jis sakė mokykloje, mokindamas Kapernaume.
60. Taigi daug jo mokįtinių, tai girdėdami, tarė: tai sunkus žodžiai, kas gal tų klausytis?
61. Bet Jėzus savyje numanydamas, jo mokįtinius todėl murmančius, tarė jiems: ar tai jus piktina?
62. Kaipgi, kad regėsite žmogaus Sunų *užžengiantį tenai, kur jis pirma buvo. *per. 3, 13. Mark. 19, 10. Luk. 24, 51. Epėz. 4, 8.
63. *Dvasė yra gyvą daranti, kunas niekam ne dera. Žodžiai, kurius aš kalbu, yra dvasė ir yra gyvastis. *2 Kor. 3, 6.
64. Bet yra keli jųsų, kurie netiki. Nės *Jėzus gerai žinojo iš pradžios, kurie netikintis buvo, bei kas jį išduosiąs; *per. 2, 25.
65. Ir tarė: todėl sakau jums: *Nei vienas ne gal pas manę ateiti, jei tai jam ne duota mano Tėvo. *perkš. 44.
66. Iš to čėso daug jo mokįtinių ėjo atgalios, ir ne ėjo daugiaus su juomi.
67. Tai tarė Jėzus tiems dvylika: ar ir jus šalin eisite?
68. Tai atsakė jam Simonas Petras: Viešpatie, kur eisime? Tu turi *žodžių amžinosios gyvatos; *perkš. 63. Mat. 7, 29. Nus. Ap. 5, 20.
69. Ir mes esme tikėję ir išpažinę, *tavę esantį Kristų, Sunų gyvojo Dievo. *per. 1, 49. per. 11, 27. Mat. 16, 16. Mark. 8, 29.
70. Jėzus atsakė jam: ar aš jus ne *dvylika išrinkau? o vienas jųsų yra †velnias. *Luk. 6, 13. †Jono 8, 44.
71. Bet jis kalbėjo apie Judošių Simoną Iškariotą. Tas jį paskui išdavė, ir buvo vienas tų dvylika.

Perskyrimas 7.

Kristaus pamokslai bažnyčioje.

Potam Jėzus šen ir ten vaikščiojo *Galilėoje; nėsa jis ne norėjo Judėoje šen ir ten vaikščioti, todėl, kad Żydai jį nužudyti jėškojo. *per. 6, 1.
2. Bet arti buvo Żydų *šventė lapbudžių. *3 Maiž. 23, 34.
3. Tai tarė jam *jo broliai: pasikelk iš čia ir eik į Judėą, kad ir tavo mokįtiniai matytų tavo darbus, kurius tu darai. *Mat. 12, 46. Mark. 3, 31. Nus. Ap. 1, 14.
4. Nei vienas ne daro ką slapčiai, norėdamas tačiau atvirai apreikštas buti. Jei toktai darai, tai pasirodyk svietui.
5. Nės *nei jo broliai ne tikėjo į jį. *Ps. 69, 9.
6. Tai sako jiems Jėzus: mano čėsas dar niera čia, bet jųsų čėsas visada. *per. 2, 4.
7. Ne gal svietas jųsų nekęsti, bet manęs *jis nekenčia; nės aš liudiju apie jį, jo darbus piktus esant. *per. 15, 18.
8. Eikite jus aukštyn ant tos šventės; aš dar ne eisu ant tos šventės; nės *mano čėsas dar ne išsipildė. *per. 8, 20.
9. O jiems tai pasakęs, pasiliko jis Galilėoje.
10. Bet jo broliams tenai nuėjus, tai ir jis nuėjo ant tos šventės, ne žinomai, bet lyg slapčiai.
11. Tai Żydai jo jėškojo šventėje, tarydami: kur tas yra?
12. Ir didis *murmėjimas buvo apie jį tarp žmonių. Vieni sakė: jis geras žmogus; bet kiti tarė: ne, bet jis išvadžioja žmones. *per. 9, 16. per. 10, 19. Mat. 21, 46.
13. Bet nei vienas ne kalbėjo atvirai apie jį, iš baimės dėl Żydų. *per. 9, 22. per. 12, 42. per. 19, 38.
14. O šventės viduje užėjęs Jėzus į bažnyčią, mokino.
15. Ir Żydai dyvijosi, sakydami: *kaip tas raštą moka, o tačiau jo nesimokinęs? *Mat. 13, 54. Mark. 6, 3.
16. Jėzus jiems atsakydamas tarė: mano mokslas ne mano, bet to, kursai manę siuntęs.
17. Jei kas nor to *valę daryti, tas supras, ar šis mokslas iš Dievo esąs, arba ar aš iš savęs kalbąs. *per. 3, 21. per. 8, 31. 32. 47.
18. Kas iš savęs kalba, tas *jėško savo paties garbės; bet kas to garbės jėško, kursai jį siuntęs, tas teisus, ir niera jame nei jokios neteisybės. *per. 5, 41.
19. Ar jums ne Maižėšius davė *zokaną? o nei vienas jųsų ne laikote zokaną. Kodėl jėškote manę nužavinti? *2 Maiž. 24, 3. 4. Nus. Ap. 7, 53.
20. Žmonės atsakydami tarė: *tu velnią turi; kas jėško, tavę nužavinti? *per. 8, 48. 52.
21. Jėzus atsakydamas tarė: vieną vienintėlį darbą te dariau, o jums visiems dyvai?
22. Maižėšius jums todėl yra davęs apipiaustymą, ne, kad tas nuo Mai-

žėšiaus ateina, bet *nuo tėvų; tačiau
jus apipiaustote žmogų sabatoje.
* 1 Maiž. 17, 10.
23. Jei žmogus apipiaustymą priima
sabatoje, kad Maižėšiaus zokanas ne
butų peržengtas, argi ant manęs pyk-
state, kad aš *visą žmogų išgydžiau
sabatoje? * per. 5, 9.
24. *Ne sudykite, kaip jums rodos,
bet sudykite teisų sudą. * 5 Maiž. 1, 16. 17.
25. Tai tarė keli iš Jėruzalės: ar tai
ne tas, *kurį jėškojo užmušti?
26. Ir štai, jis atvirai kalba, ir jie
jam nieko ne sako. Ar musų vyres-
nieji dabar tikrai išpažįsta, jį tikrai
Kristų esantį?
27. Bet tačiau, iš kur šis esąs, ži-
nome; bet Kristui ateinant, nei vie-
nas ne žinos, iš kur jis esąs.
28. Tai šaukė Jėzus bažnyčioje, mo-
kino ir tarė: berods jus manę pažį-
state, ir žinote, iš kur aš esmi; ir iš
savęs aš ne atėjau, bet yra viens *tei-
sus, manę siuntęsis, kurio jus ne pa-
žįstate. * per. 8, 26. 42.
29. Bet aš *jį pažįstu; nės aš nuo
jo esmi, ir jis manę siuntęs.
* per. 8, 55. Mat. 11, 27.
30. Tai jie jieškojo jį sugauti; bet
nei vienas ne pridėjo ranką prie jo;
nės *jo adyna dar ne buvo atėjusi.
* per. 8, 20. Luk. 22, 53.
31. Bet *daug žmonių tikėjo į jį ir
tarė: kad Kristus ateis, †argi jis ir dau-
giaus ženklų darys, ne kaip šis daro.
* per. 8, 30. † per. 20, 30. 31. per. 21, 25.
32. Ir Parizėušiai ištyrė, žmones apie
jį toktai šnekant. Tai Parizėušiai bei
vyriausieji kunįgai išsiuntė tarnų, jį
sugauti.
33. Tai Jėzus tarė jiems: *dar mažą
čėsą esmi pas jus, ir tada eimi pas
tą, kursai manę siuntęs. * per. 13, 33.
34. Jus *jėškosite manęs ir ne ra-
site, ir kur aš esmi, tenai jus ne ga-
lite iškakti. * per. 8, 21.
35. Tai Žydai tarp savęs tarė: kur
nor šis nueiti, kad jo ne rastumbi-
me? ar jis nor pas Grykonus, šen
ir ten išbarstytuosius, eiti ir Gryko-
nus mokinti?
36. Kokia tai kalba, kad jis sako:
jus jėškosite manęs ir ne rasite; ir kur
aš esmi, tenai jus ne galite iškakti?
37. Bet *paskutiniąją šventės dieną,
kuri šlovingiausia buvo, Jėzus sto-
josi, šaukė ir tarė: trokštąsis te at-
einie pas manę ir te gerie! * 3 Maiž. 23, 36.
38. Kas į manę tik, *kaip raštas
sako, nuo to kuno tekės upės gy-
vojo vandens. * Jėz. 44, 3. Joėl. 3, 1.
39. Bet jis tai sakė apie tą dvasę,
kurią gausią į jį tikintieji; nėsa šven-
toji Dvasė dar ne buvo (išlieta); nėsa
Jėzus dar ne buvo peršviestas.
40. Taigi daug žmonių, tą kalbą gir-
dinčiųjų, tarė: *tasai tikrai prarakas.
* 5 Maiž. 18, 15.
41. Kiti tarė: jis Kristus. Bet keli
tarė: *ar Kristus iš Galilėos ateis?
* per. 1, 46.
42. Ar ne sako raštas, jog iš vaikų
Dovido ir iš miestelio *Bėtleėm, kur
Dovidas buvo, tur Kristus ateiti?
* Ps. 132, 11. Mik. 5, 1. Mat. 2, 5. 6. per. 22, 42.
43. Taip žmonėse *nesutarimas ra-
dosi dėl jo. * per. 9, 16.
44. Bet keli norėjo jį sugauti, ale
*nei vienas ne pridėjo rankas prie jo.
* perkš. 30.
45. Tarnai atėjo pas vyriausiuosius
kunįgus bei Parizėušius, ir šie tarė
aniems: kam jį ne atvedėte?
46. Tarnai atsakė: *niekados nei
vienas žmogus taip niera kalbėjęs,
kaip tas žmogus. * Mat. 7, 28. s.
47. Tai atsakė jiems Parizėušiai: ar
ir jus išvadžioti este?
48. Argi tik į jį koks vyresnysis,
arba Parizėušias?
49. Bet žmonės, nieko apie zokaną
ne žinantieji, tie prakeikti.
50. Tarė jiems Nikodėmus, kursai
naktyje pas jį atėjo, viens iš jų:
51. Argi *sudija musų zokanas žmo-
gų, dar jį ne perklausinėjus, o ir ne
žinant, ką jis darąs?
* 2 Maiž. 23, 1. 3 Maiž. 19, 15. 5 Maiž. 17, 8. per. 19, 15.
52. Jie atsakydami tarė jam: ar ir
tu Galilėiškis esi? tardyk ir veizdėk, iš
Galilėos ne stojas nei joks prarakas.
53. Ir taip kiekvienas ėjo namon.

Perskyrimas 8.

Apie venčiavonystės peržengtoją, apie Kristų, jo urėdą, ir jo mokįtinių budą.

Bet Jėzus ėjo pas alyvų kalną.
2. Ir rytmetyje anksti jis vėl atėjo
į bažnyčią, ir visi žmonės atėjo pas
jį, ir jis pasisėdęs mokino juos.
3. Bet raštemokįtieji bei Parizėušiai
atvedė pas jį moterišką, kekšystėje
nutvertą, ir ją į tarpą pastatė,

4. Ir tarė jam: Mokįtojau, ši moteriškė nutverta patime peržengime venčiavonystės.

5. Bet Maižėšius mums *zokane įsakė, tokią akmenimis užmušti. Ką tu sakai? *3 Maiž. 20, 10. 5 Maiž. 22, 22. Ezėk. 16, 38. 40.

6. O jie tai sakė, jį gundydami, kad priežasties ant jo turėtų. Bet Jėzus pasilenkęs rašė pirštu ant žemės.

7. Jiemsgi ne paliaujant, jo klausti, jis atsitiesęs tarė jiems: *kas jųsų be grieko, tas te metie pirmąjį akmenį ant jos. *Rym. 2, 1.

8. Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės.

9. Bet jie tai girdėję, išėjo vienas po kito, (*savo sąžinės perliudyti), nuo vyriausiojo pradėję, iki mažiausiojo. Ir Jėzus buvo vienas paliktas, ir moteriškė viduryje be stovinti. *Rym. 2, 22.

10. Bet Jėzus atsitiesęs ir nei vieno ne matydamas, kaip tą moteriškę, tarė jai: moterišk, kur yra tie, kurie tavę apskundė? ar nei vienas tavę ne prasudijo?

11. Bet ji tarė: Viešpatie, nei vienas. Bet Jėzus tarė: tai ir *aš tavę ne prasudiju. Eik, ir †ne griešyk daugiaus. *Luk. 9, 5. 6 †Jono 5, 14.

12. Jėzus vėl jiems kalbėdamas tarė: Aš esmi *svieto šviesybė; kas manę seka, tas ne vaikščios tamsoje, bet turės gyvasties šviesybę. *Jėz. 9, 2. per. 42. 6. 7. per. 49, 6. Jono 1, 5. 9.

13. Tai tarė jam Parizėušiai: Tu liudiji pats apie savę, tavo liudymas ne tiesa.

14. Jėzus atsakydamas tarė jiems: *jei aš apie savę liudyčiau, tai mano liudijimas tiesa; nėsa aš žinausi, iš kur aš atėjęs ir kur nueinąs. Bet jus ne žinote, iš kur aš ateimi, ir kur nueimi. *per. 5, 31.

15. Jus pagal kuną sudijate, aš ne sudiju nei vieno.

16. Ir jei sudiju, tai mano sudas teisus; nės aš *ne vienas esmi, bet aš bei Tėvas, manę siuntęsis. *perkš. 29. per. 16, 32.

17. Ir rašyta yra jųsų zokane: *dviejų žmonių liudijimas tiesa yra. *5 Maiž. 17, 6. per. 19, 15. Mat. 18, 16. 2 Kor. 13, 1. Ebr. 10, 28.

18. Aš esmi liudijąsis apie savę patį, o Tėvas, manę siuntęsis, taipojau liudija apie manę.

19. Tai jie tarė jam: kame tavo Tėvas? Jėzus atsakė: *jus nei manęs ne pažįstate, nei mano Tėvo. Kad manę pažintumbite, pažintumbite ir mano Tėvą. *per. 16. 3.

20. Šius žodžius kalbėjo Jėzus pas dievo skrynę, mokindamas bažnyčioje. Ir *nei vienas jį ne tvėrė; nėsa o adyna dar ne buvo priėjusi. *per. 7, 30. Luk. 22, 53.

21. Jėzus vėl jiems tarė: aš eimi šalin, o jus manęs jėškosite ir savo griekuose mirsite. *Kur aš eimi, tenai jus ne galite iškakti. *per. 7, 34. per. 13, 33.

22. *Tai tarė Žydai: argi jis nor sau pats galą darytis, kad jis sako: kur aš nueimi, ten jus ne galite iškakti? *per. 7, 35.

23. Ir jis tarė jiems: jus este iš žemo, aš esmi iš aukšto; jus este iš šio svieto, aš ne esmi iš šio svieto.

24. Taigi aš jums sakiau, kad mirsite savo griekuose. Nėsa jei *netikite, manę tą esantį, tai mirsite savo griekuose. *Mark. 16, 16.

25. Tai jie tarė jam: kasgi tu esi? Ir Jėzus tarė jiems: pirmiausiai tas, kursai su jumis kalbu.

26. Aš daug turu apie jus kalbėti ir sudyti; bet kurs manę siuntęs, teisus yra, ir ką aš iš jo girdėjau, tai kalbu sviete.

27. Bet jie ne numanė, kad jis jiems apie Tėvą sakė.

28. Tarė jiems Jėzus: *kad jus žmogaus Sunų paaukštįsite, tai išpažįsite, manę tą esantį ir nieko iš savęs ne darantį, bet kaip manę mano Tėvas mokinęs, taip aš kalbu; *per. 3, 14. per. 12, 32.

29. Ir kurs manę siuntęs, *su manimi yra. Tėvas ne paliekti manę vieną, nės aš visados darau, kas jam patinka. *perkš. 16.

30. Jam tai be kalbant, *daug į jį įtikėjo. *per. 7, 31.

31. Tai tarė Jėzus Žydams, į jį tikintiemsiems: *jei pasiliksite mano kalboje, tai este mano tikri mokįtiniai; *per. 7, 17. per. 15, 10. 14.

32. Ir pažįsite tiesą, ir tiesa jus *išvalnys. *perkš. 36. s.

33. Jie atsakė jam: mes Abraomo vaikai ir niekados nei vieną kartą nei vienam bernais ne buvome; kaipgi tu sakai: jus valni pastosite?

34. Jėzus atsakydamas tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kas grieką daro, tas grieko bernas. *Rym. 6, 16. 20. 2 Petr. 2, 19. 1 Jon. 3, 8.

35. Bet *bernas ne amžinai namuose pasiliekti; Sunus pasiliekti amžinai. *1 Maiž. 21, 10.
36. Taigi jei sunus jus *išvalnija, tai tikrai valni este. * perkš. 32. Rym. 6, 18. 22. 1 Kor. 7, 22. Gal. 5, 1.
37. Aš gerai žinau, jus *Abraomo vaikus esančius; bet jus jėškote, manę nužudyti; nės mano kalba pas jus ne perveikia. *Mat. 3, 9.
38. Aš kalbu, ką aš prie savo Tėvo *regėjęs; taipo ir jus darote, ką jus prie savo tėvo este regėję. *per. 3, 32.
39. Jie atsakydami tarė jam: *Abraomas yra musų tėvas. Jėzus tarė jiems: kad butumbite Abraomo vaikai, tai darytumbite Abraomo darbus. *Mat. 3, 9. Luk. 3, 8.
40. Bet dabar jėškote, manę nužavinti, tokį žmogų, kurs jums *tiesą, iš Dievo girdėtąją, sakiau; tai Abraomas ne daręs. *Ps. 119, 151. 160.
41. Jus darote savo tėvo darbus. Tai jie tarė jam: mes ne bostrais (iškekšiniais) esme apsigimę; mes turime vieną Tėvą, Dievą.
42. Jėzus tarė jiems: kad Dievas jųsų Tėvas butų, tai manę mylėtumbite; nės aš iš Dievo esmi išėjęs ir atėjau; nės ne iš savęs atėjęs esmi, bet jis manę siuntęs.
43. Kodėlgi ne pažįstate mano kalbos? nėsa juk ne galite girdėti mano žodį.
44. Jus este *iš tėvo velnio, ir pagal pageidimą savo tėvo norite daryti. Tasai †žmogžudys iš pradžios **ir ne pasiliko tiesoje; nės niera jame tiesos. Melus kalbėdamas jis iš savojo kalba; nėsa jis ††melagis ir tų tėvas. *1 Jono 3, 8. † 1 Maiž. 3, 4. Ps. 17, 4. **2 Petr. 2, 4. Judo p. 6. †† 1 Kar. 22, 22.
45. Bet aš, kadangi tiesą sakau, tai jus man ne vierijate.
46. *Kas jųsų gal manę kaltinti grieko? bet jei jums tiesą sakau, kodėl man ne vierijate. *Jėz. 53, 9. 2 Kor. 5, 21. 1 Petr. 2, 22.
47. Kas *iš Dievo yra, tas klauso Dievo žodžio. Todėl jus ne klausote, nėsa jus ne *este iš Dievo. *per. 10, 27. 1 Jono 4, 6.
48. Tai Žydai atsakydami tarė jam: ar ne gerai sakome, kad tu esi Samaritonas, ir kad *velnią turi? *per. 7, 20.
49. Jėzus atsakė: aš velnią ne turu, bet *garbinu savo Tėvą, o jus manę su negarbe apgėdinate. *per. 7, 18.
50. Aš *ne jėškau savo garbės; bet yra vienas tos jėšką ir sudiją. *per. 5, 30. 41.
51. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *jei kas mano žodį laikys, tas smerties ne matys amžinai. *per. 6, 40. 47.
52. Tai tarė jam Žydai: dabar pažįstame, kad velnią turi. Abraomas numirė, *ir prarakai, o tu sakai: jei kas mano žodį laiko, tas smerties ne ragaus amžinai. *Zak. 1, 5.
53. Ar tu esi didesnis už musų tėvą Abraomą, kursai numirė, ir prarakai numirė; ką darai iš savęs?
54. Jėzus atsakė: jei pats savę garbinu, tai mano garbė niekai. Bet yra mano Tėvas, manę garbinąsis, kurį sakote jųsų Dievą esantį;
55. Ir *ne pažįstate jo, bet aš jį pažįstu. Ir jei sakyčiaus, jo ne pažįstąs, tai bučiau melagis, kaip ir jus este. Bet aš pažįstu jį ir laikau jo žodį. *per. 7, 28.
56. Abraomas, jųsų tėvas, prasidžiugo, mano dieną regėsiąs; ir jis regėjo tą ir džiaugėsi.
57. Tai tarė jam Žydai: tu dar penkisdešimts metų ne sulaukei, o Abraomą regėjai?
58. Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: pirm ne kaip Abraomas buvęs, aš esmi.
59. Tai jie *pakėlė akmenų, kad mestų ant jo; bet Jėzus pasislėpė ir išėjo †iš bažnyčios, perdėm pereidamas per juos. *per. 10, 31. † Luk. 4, 30.

Perskyrimas 9.

Aklu gimęsis Kristaus reginčiu padaromas.

Ir pro šalį eidamas pamatė jis vieną žmogų, aklu gimusį.
2. Ir jo mokįtiniai jo klausdami tarė: Mokįtojau, *kas susigriešijo, ar šis, ar jo gimdytojai, kad jis aklas užgimęs? *Luk. 13, 2.
3. Jėzus atsakė: nei šis ne susigriešijęs, nei jo gimdytojai; bet, kad *Dievo darbai prie jo apsireikštų. *per. 11, 4.
4. Aš turu daryti darbus to, kursai manę siuntęs, kol diena yra; ateina naktis, kad nieks nieko ne gal daryti.
5. Koliai sviete esmi, esmi *svieto šviesybė. *per. 1, 9. per. 8, 12.
6. Tai sakęs spiovė jis ant žemės, ir padaręs purvą iš spiaudulio, tepė tą purvą ant aklojo akių,

7. Ir tarė jam: eik pas *ežerą (prudą) Siloą (tai musų žodžiu: pasiųstas), ir prauskis. Tai ans nuėjęs prausėsi ir parėjo regįs. *Neėm.3,15.

8. Kaimynai, ir kurie jį pirma buvo matę, ubagą esantį, tarė: ar tai ne tas, kursai *sėdėjo ir ubagavo? *Nuš. Ap.3,2.10.

9. Kiti tarė: tai jis; kiti vėl: jis jam lygus. Bet jis pats tarė: aš tasai esmi.

10. Tai jie tarė jam: kaip tavo akys yra atvertos?

11. Jis atsakydamas tarė: ansai žmogus, vardu Jėzus, padarė purvą ir tepė mano akis, tardamas: eik pas ežerą Siloą ir prauskis. Aš nuėjęs prausiausi ir pražiurau.

12. Jie tarė jam: kur yra tasai? Jis tarė: nežinau.

13. Tai jie nusivedė tą pas Parizėušius, kurs pirma aklas buvęs.

14. *(Bet buvo sabata, kaip Jėzus purvą padaręs jo akis atvėrė.) *per.5,9.

15. Tai klausė jį vėl ir Parizėušiai, kaipo jis pražiuręs? bet jis tarė jiems: purvą jis man uždėjo ant akių, o aš prausiausi, ir dabar regiu.

16. Tai tarė keli Parizėušių: tas žmogus ne iš Dievo, kadangi jis ne laiko sabatą. Bet kiti tarė: * kaip gal griešnas žmogus tokius ženklus daryti? ir nesutarimas radosi tarp jų. *per.31,33.

17. Jie vėl tarė aklamjam: ką tu sakai apie jį, kad jis tavo akis atvėręs? Bet jis tarė: jis yra prarakas.

18. Žydai ne vierijo apie jį, kad jis aklas buvęs ir regįs pastojęs, iki jie, pasivadinę gimdytojus to pražiurusiojo,

19. Klausė jų, sakydami: ar tai juma sunus, kurį sakota aklą gimusį? kaipgi jis dabar yra regįs?

20. Jo gimdytojai jiems atsakydami tarė: mudu žinova, šį muma sunų esantį ir aklą gimusį;

21. Bet kokiu budu jis dabar regįs, ne žinova; arba kas jo akis atvėręs, nei to mudu ne žinova. Jis gana metų tur, klauskite jo; tekalba jis pats už savę.

22. Toktai sakė jo gimdytojai; nėsa jie *bijojosi Žydų. Nėsa Žydai jau buvo susitarę, jei kas jį per Kristų išpažįsiąs, kad tas turįs buti †iš jų susirinkimo atskirtas. *per.7,13. †per.12,42.

23. Todėl sakė jo gimdytojai: jis gana metų tur, klauskite jo.

24. Tai jie pasivadino antrą kartą tą žmogų, aklą buvusįjį, ir tarė jam: *duok Dievui garbę. Mes žinome, kad tas žmogus griekininkas. *Joz.7,19.

25. Jis atsakydamas tarė: ar jis griekininkas, to aš nežinau; vieną daiktą tiesą žinau: aš buvau aklas, ir dabar regiu.

26. Tai jie vėl jam tarė: ką jis tau darė, kaip jis tavo akis atvėrė?

27. Jis atsakė jiems: aš dabar tai jums sakiau; ar tai ne girdėjote? kam tai vėl norite girdėti? ar ir jus norite jo mokįtiniais pastoti?

28. Tai jie keikė ant jo sakydami: tu esi jo mokįtinis; bet mes esme Maižėšiaus mokįtiniai.

29. Žinome, Dievą su Maižėšiumi kalbėjusį; bet šį ne žinome, iš kur jis esąs?

30. Tas žmogus atsakydamas tarė jiems: tai dyvnas daiktas, kad jus ne žinote, iš kur jis esąs; o jis mano akis atvėrė.

31. Bet mes žinome, kad *Dievas ne klauso griekininkų, bet jei kas Dievo bijosi ir jo valę daro, tą jis išklauso. *Jobo 27,9. per.35,13. Ps. 66,18. Pam. Ž. 15,29. per. 28,9. Jėz. 1,15.

32. Nuo svieto pradžios tai ne girdėta, kad kas akis aklu gimusio esąs atvėręs.

33. *Kad tas ne butų iš Dievo, tai jis nieko ne galėtų daryti. *perkš.16.

34. Jie atsakydami tarė jam: tu visas griekuose gimęs esi, o mus mokini? ir išstumė jį laukan.

35. Ištyrė Jėzus, kad jį buvo išstumė. Ir jį radęs, tarė jam: ar tiki į Dievo Sunų?

36. Jis atsakydamas tarė: Viešpatie, kursai tas, kad į jį tikėčiau?

37. Jėzus tarė jam: tu matei jį, ir kursai su tavimi kalba, tai tas. *per.4,26.

38. Bet jis tarė: Viešpatie, tikiu. Ir meldėsi jo.

39. Jėzus sakė: aš atėjau ant sudo į šį svietą, kad nepriregintieji regėtų, *ir regintieji apjektų. *Mat.13,13.

40. O tai girdėję keli Parizėušiai, pas jį esantieji, tarė *jam: argi ir mes akli? *2 Kar.17,9.

41. Jėzus tarė jiems: kad akli butumbite, tai ne turėtumbite grieko; bet dabar jums sakant: mes regime, pasiliekti jųsų griekas.

Perskyrimas 10.

Apie gerąjį ganytojį ir jo avis. Apie duris avinyčiosp ir vyriausiąjį ganytojį Kristų, bei bau Jėzus esąs Mesiošius?

Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: kas ne pro duris įeina į avinyčią, bet kitur įkopia, tas vagis ir razbaininkas.

2. Bet kursai pro duris įeina, tas avių kerdžius.

3. Tam vartininkas atveria, ir avys klauso jo balso; ir jis šauk savo avis *vardais ir jas išveda. *Jėz. 43, 1.

4. Ir išleidęs savo avis, eina pirm jų; ir avys jį seka; nėsa jos pažįsta jo balsą.

5. Bet svetimą jos ne seka, bet bėga nuo jo; nės jos ne pažįsta balsą svetimųjų.

6. Tą žodį sakė jiems Jėzus; bet jie ne numanė, kas tai esą, ką jis jiems sakė.

7. Tai Jėzus vėl tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: aš esmi anga aviumpi.

8. Visi pirm manęs atėjusieji *vagys bei razbaininkai buvo; bet avys jų ne klausė. *Jėr. 23, 2.

9. Aš esmi anga; jei kas per manę įeina, tas bus išganytas, ir įeis, ir išeis, ir ganyklos ras.

10. Vagis ne ateina, kaip tiktai vogti, smaugti bei nužavinti.

11. Aš atėjau, kad gyvastį ir *viso pilnai turėtų. *Ps. 23, 1. Jėz. 40, 11.

12. Aš esmi *gerasis ganytojis; gerasis ganytojis †paliekti savo gyvastį už avis. Bet samdininkas, kurs ne pats ganytojis esti, kuriam avys ne saviškai priklauso, mato vilką ateinant, ir paliekti avis ir bėga, ir vilkas sugriebia ir išvaiko avis. *Ps. 23, 1. Ps. 80, 2. Jėz. 40, 11. Ezėk. 34, 11—23. Ezėk. 37, 24. 1 Petr. 2, 25. †Jono 15, 13.

13. Bet samdininkas bėga; nėsa jis samdininkas, ir ne atboja avių.

14. Aš esmi gerasis ganytojis, *ir pažįstu savasias, ir pažystamas esmi savomsioms. *2 Tim. 2, 19.

15. Kaip manę mano Tėvas pažįsta, taip ir aš pažįstu Tėvą; ir gyvastį savo liekmi už avis.

16. Ir turu *dar kitas avis; tos ne iš šios avinyčios yra, ir tas aš turu atvesti, ir jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė ir viens ganytojis. *Ezėk. 37, 22. Mika 2, 12. Nus. Ap. 2, 39.

17. Dėl to manę myl mano Tėvas, kadangi savo gyvastį paliekmi, jeib jį vėl sau imčiaus.

18. Nieks jį man ne ima, bet jį iš savęs paliekmi. Valė man, jį likti, ir valė, jį vėl imtis. *Tokį prisakymą esmi gavęs nuo savo Tėvo. *per. 14, 31.

19. Tai vėl radosi *nesutarimas tarp Žydų dėl tų žodžių. *per. 7, 43. per. 9, 16.

20. Daug jų tarė: jis tur velnią ir yra padukęs; ką klausote jo?

21. Kiti tarė: tai ne žodžiai velnių pristoto. Ar gal velnias neregінčiųjų akis atverti?

22. Bet buvo Jėruzalėje bažnyčios įšventinimo šventė, ir buvo žiema.

23. Ir Jėzus vaikščiojo *prybažnytyje Salomono. *1 Kar. 6, 3.

24. Tai jį Žydai apstoję, tarė jam: iki koliai trukini musų dušias? jei Kristus esi, tai *pasakyk toktai mums aiškiai. *per. 16, 29.

25. Jėzus atsakė jiems: aš tai jums sakiau, o jus ne vierijate. Darbai, kurius aš darau savo Tėvo vardan, *liudija apie manę. *per. 5, 36.

26. Bet jus *ne tikite; nės jus ne este mano avys, kaip jums sakiau; *per. 8, 45.

27. Nės *mano avys klauso mano balso, ir aš jas pažįstu, ir jos manę seka. *per. 8, 47.

28. Ir aš duomi joms amžinąją gyvatą, ir jos niekados ne pražus, ir nieks jas ne išplėš man iš mano rankos.

29. Tėvas, kursai jas man davęs, *didesnis yra už vislab; ir niekas ne gal jas išplėšti iš rankos mano Tėvo. *per. 14, 28.

30. Aš bei Tėvas vienas esva.

31. Tai Žydai vėl akmenų pakėlė, kad jį akmenimis užmuštų.

32. Jėzus atsakė jiems: daug gerų darbų jums išrodžiau nuo savo Tėvo; dėl kurio tų darbų jus manę *akmenimis mušate? *per. 8, 59.

33. Žydai jam atsakydami tarė: dėl gero darbo mes ne mušame tavę akmenimis, bet dėl Dievo bluznijimo, ir kad tu žmogus budamas, savę pats daraisi Dievu.

34. Jėzus atsakė jiems: ar ne parašyta yra jųsų zokane: *„Aš sakiau: jus este dievai?" *Ps. 82, 6.

35. Jei tus šaukia dievais, kuriems Dievo žodis duotas buvo, o raštas juk ne gal buti lauštas:

36. Argi sakote tam, kurį Tėvas pašventęs ir į svietą siuntęs esti: tu

bluzniji Dievą, todėl, kad sakau: *aš
esmi Dievo sunus? * Ps. 5, 17—20.
37. Jeigu ne darau savo Tėvo dar-
bus, tai ne vierykite man;
38. Bet jeigu darau, tai ben *viery-
kite darbams, jei man ne norite vie-
ryti, kad išpažinę tikėtumbite, Tėvą
manyje, ir manę jame esantį. * per. 14, 11.
39. Tai jie vėl jėškojo jį sugauti;
bet jis *ištruko jiems iš jų rankų.
* per. 8, 59. Luk. 4, 30.
40. Ir jis vėl nuėjo anašal Jordano
į tą vietą, *kur Jonas pirm to buvo
krikštijęs, ir ten pasiliko. * Ps. 1, 28.
41. Ir daug pas jį atėję, tarė jam:
Jonas tiesa nei jokio ženklo ne pa-
darė; bet vislab tai, ką Jonas apie
šį sakęs, yra tiesa.
42. Ir daug čiajau tikėjo į jį.

Perskyrimas 11.

Apie prikėlimą Lozoriaus.

O buvo nekursai sergąs, vardu Lo-
zorius, iš Betanios, iš miestelio *Ma-
rijos bei jos sesers Martos. * Luk. 10, 38. 39.
2. (Bet Marija ta buvo, kuri *Vieš-
patį mostijo mostimis ir džiovino jo
kojas savo plaukais; tos brolis Lo-
zorius sirgo.) * per. 12, 3. Mat. 26, 7.
3. Tai siuntė tiedvi seseri pas jį ir
jam sakydino: Viešpatie, štai tas, kurį
tu myli, serga.
4. Tai Jėzus, toktai girdėdamas, tarė:
ta liga ne esti ant smerties, bet ant
*Dievo garbės, kad Dievo Sunus per
tą pagarbintas butų. * per. 9, 3.
5. Bet Jėzus mylėjo Martą ir jos
seserį ir Lozorių.
6. Taigi girdėdamas, jį sergantį, pasi-
liko jis dvi dieni ant tos vietos, kur
jis buvo.
7. Po to tarė jis savo mokįtiniams:
eikim vėl į Judėą.
8. Jo mokįtiniai tarė jam: Mokįtojau,
*aną kart norėjoŽydai tavę akmenimis
nužudyti, o tu vėl nori ten nueiti? * per. 8, 59.
9. Jėzus atsakė: ar ne dvylika adynų
yra dienos? *dienoje vaikščiojąsis
ne įsitrenkia; nės jis šviesybę šio
svieto reg. * per. 9, 4. Luk. 13, 32.
10. Bet kurs *naktyje vaikščioja,
tas įsitrenkia; nėsa niera šviesybės
jame. * per. 12, 35.
11. Tai sakęs jis potam tarė jiems:
Lozorius, musų prietelius, *miegti;
bet aš eimi, jį pabudinti. * Mat. 9, 24.
12. Tai tarė jo mokįtiniai: Viešpatie,
jei jis miegti, tai pasveiks.
13. Bet Jėzus sakė apie jo smertį;
o jie dumojo, jį apie kuniškąjį miegą
kalbantį.
14. Taigi jiems Jėzus aiškiai pa-
sakė: Lozorius numiręs;
15. O aš džiaugiuosi jųsų dėl, kad
aš tenai ne buvau, jeib tikėtumbite.
Bet eikime pas jį!
16. Tai tarė Tamošius, kurs vadi-
namas dvynas, mokįtiniams: eikime
su juomi drauge, kad su juomi mir-
tumbime!
17. Tai atėjęs Jėzus, rado jį jau
ketures dienas kape gulėjusį.
18. (Bet Betania buvo arti Jėruzalės,
apie penkiolika varsnų.)
19. Ir daug Žydų buvo prie Martos
ir Marijos atėję, jeib jas ramdytų dėl
jų brolio.
20. Taigi Marta išgirdusi, Jėzų at-
einantį, ėjo jam priešais; bet Marija
pasiliko namieje besėdinti.
21. Tai tarė Marta Jėzui: Viešpatie,
kad tu čia butumbei buvęs, mano
brolis ne butų numiręs;
22. Bet aš ir dar žinau, kad, *ką tu
melsi nuo Dievo, Dievas tau duos.
* per. 9, 31. 33.
23. Jėzus tarė jai: tavo brolis pri-
sikels.
24. Marta sako jam: aš žinau, *jį pri-
sikelsiantį prisikėlime iš numirusiųjų
sudnoje dienoje. * per. 5, 29. per. 6, 40. Luk. 14, 14.
25. Jėzus tarė jai: Aš esmi prisi-
kėlimas ir gyvastis, kurs į manę tik,
tas gyvas bus, norint ir numirtų;
26. Ir kurs gyvas yra ir *tik į manę,
tas niekadai ne mirs. Argu tiki tai?
* per. 6, 35. 40. 50.
27. Ji tarė jam: Viešpatie, ir labai
*aš tikiu, kad tu esi Kristus, Sunus
Dievo, į svietą ateisiąsis. * per. 9, 69.
28. Ir tai pasakiusi, nuėjo ir vadino
Mariją, savo seserį, slapčiai tarydama:
Mokįtojis čia yra ir vadina tavę.
29. Toji tai išgirdusi, kėlėsi skubriai
ir ėjo pas jį.
30. Nėsa Jėzus dar ne buvo į mie-
stelį atėjęs, bet dar te be buvo toje
vietoje, *kur jam Marta buvo prie-
šais atėjusi. * perkš. 20.
31. Žydai, kurie prie jos namuose
buvo ir ją ramdė, regėdami, Mariją

taip skubriai pasikeliančią ir išeinančią, sekė ją, tarydami: Ji eina pas kapą, tenai verkti.
32. Taigi kaip Marija atėjo, kur Jėzus buvo, ir jį išvydo, puolė ji jam į kelius, tarydama jam: Viešpatie, kad tu čia butumbei buvęs, mano brolis ne butų numiręs.
33. Jėzus, ją išvydęs verkiančią ir Žydus, su ja atėjusiuosius, taipojau verkiančius, papyko dvasėje ir apsismutnijo pats,
34. Ir tarė: kur jį padėjote? Jie tarė jam: Viešpatie, eikš ir veizdėk.
35. Ir *Jėzui pradėjo ašaros tekėti. * Luk. 19, 41.
36. Tai tarė Žydai: veizdėkite, kaip jis jį mylėjęs.
37. Bet kiti tarp jų tarė: ar ne galėjo tas, kurs aklamjam akis atvėrė, tai daryti, kad tas ne butų miręs?
38. Bet Jėzus vėl papyko pats savyje ir atėjo pas kapą. Bet tai buvo duobė, ir *akmuo užristas ant tos. * Mat. 27, 60.
39. Jėzus tarė: atriskite akmenį. Tarė jam Marta, sesuo numirusiojo: Viešpatie, jis jau pakvipęs; nėsa jis ketures dienas kape gulėjęs.
40. Jėzus tarė jai: argi aš tau ne sakiau: jei tikėsi, išvysi *šlovę Dievo? * Rym. 6, 4.
41. Tai jie atrito akmenį, kur numiręsis buvo paguldytas. Bet Jėzus, *pakėlęs savo akis, tarė: Tėve, dėkavoju tau, kad tu manę išklausei; * Mark. 7, 34.
42. Tačiau aš žinau, kad tu manę visados išklausai; bet *dėl žmonių, aplink stovinčiųjų, tai sakau, jeib jie tikėtų, kad tu manę siuntei. * per. 12, 30.
43. Ir tai ištaręs, šaukė jis didžiu balsu: Lozoriau, eikš laukan!
44. Ir numiręsis išėjo, surištas inkapių drobėmis prie kojų ir rankų, ir jo veidas buvo aprištas su skepeta. Jėzus tarė jiems: išriškite jį ir leiskite jam eiti.
45. Taigi daug Žydų, kurie pas Mariją buvo atėję ir regėjo tai, ką Jėzus buvo daręs, tikėjo į jį.
46. Bet kiti iš jų nuėjo pas Parizėušius ir pasakė jiems, ką Jėzus padaręs.
47. Tai *susirinko vyresnieji kunįgai ir Parizėušiai roton, tarydami: ką darysime? tas žmogus daug ženklų daro. * Mat. 26, 3. Luk. 22, 2.
48. Jei jį taip paliksime, tai visi į jį tikės. Tai ateis Rymionai ir atims mums žemę ir žmones.
49. Bet vienas tarp jų, Kaipošius, tą metą vyriausiasis kunįgas budamas, tarė jiems: jus nieko nežinote,
50. Ir nieko ne apdumojate; *geriaus mums yra, kad vienas žmogus numirtų už visus, ne kaip kad visi žmonės prapultų. * per. 18, 14.
51. Bet tai jis ne kalbėjo iš savęs, bet, kadangi jis tą metą vyriausiasis kunįgas buvo, jis prarakavo. Nės Jėzus turėjo mirti už žmones;
52. O ne tiktai vienat už žmones, bet kad jis ir Dievo vaikus, kurie išbarstyti buvo, *surinktų. * per. 10, 16. Epėz. 2, 16.
53. Iš tos dienos rodavojosi jie, kaip jį nužudytų.
54. Bet Jėzus ne vaikščiojo daugiaus regimai tarp Žydų, bet nuėjo iš ten į šalį arti pusčios, į miestą, vadinamą Eprem, ir laikėsi ten su savo mokįtiniais.
55. Bet arti buvo Žydų velykos; ir daug ėjo aukštyn į Jėruzalę iš tos šalies pirm velykų, *kad apsičystytų. * 2 Nus. Kar. 30, 17.
56. Tai jie stovėjo, klausinėdami Jėzaus, ir kalbėjo tarp savęs bažnyčioje: kas regis jums, kad jis ne ateiti ant šventės?
57. Bet vyriausieji kunįgai ir Parizėušiai buvo prisakymą davę, jei kas žinąs, kur jis esąs, kad žinę duotų, jeib jį sugautų.

Perskyrimas 12.

Kristaus mostijimas, įjojimas į Jėruzalę, kozonis apie jo smerties vaisių bei apie tikėjimą ir netikėjimą.

Šešes dienas pirm velykų *atėjo Jėzus į Bėtanią, kur Lozorius, numiręsis, buvo, kurį Jėzus buvo prikėlęs iš numirusiųjų. * Mat. 26, 6. Mark. 14, 3.
2. Ten jam pritaisė vakarienę, o Marta tarnavo. Bet *Lozorius buvo vienas tų, kurie su juomi už stalo sėdėjo. * per. 11, 14. 4.
3. Tai ėmė *Marija svarą tikros ir brangios nardo mosties ir mostijo Jėzaus kojas ir šluostė savo plaukais jo kojas; bet namai pastojo papildyti kvapu tos mosties. * Mark. 14, 3.
4. Tai tarė vienas *jo mokįtinių, Judošius, Simono sunus, Iškariotas, kurs jį potam išdavė: * Mat. 26, 8.

5. Kodėl ta mostis niera už tris šimtus grašių parduota ir ubagams duota?
6. Bet tai jis ne sakė rupindamas už ubagus, bet jis buvo vagis ir turėjo mašną ir nešiojo, ką suduodavo.
7. Tai tarė Jėzus: duok jai pakajų; jį tai palaikė ant dienos mano palaidojimo.
8. Nėsa jus *ubagus visados pas savę turite, bet manę ne visados turite.
* 5 Maiž. 15, 11. Mat. 26, 11.
9. Tai ištyrė daug Žydų žmonių, jį tenai esantį, ir atėjo, ne tiktai Jėzaus dėlei, bet kad ir Lozorių regėtų, *kurį jis iš numirusiųjų buvo prikėlęs.
* per. 11, 43. 44.
10. Bet vyriausieji kunįgai tykojo ir Lozorių nužavinti;
11. Nės jo dėlei daug Žydų nuėję tikėjo į Jėzų.
12. Antrąją dieną *daug žmonių, kurie ant šventės atėję buvo, girdėdami Jėzų į Jėruzalę ateinantį,
* Mat. 21, 8. Mark. 11, 8.
13. Ėmė palmų šakų ir išėjo jam priešais ir šaukė: *Oziana, pagarbintas t'esie, kurs ateiti vardan Viešpaties, karalius Izraėlio.
* Ps. 118, 25. 26. Mat. 23, 39. Mark. 11, 8. 9. Luk. 19, 37. 38.
14. Bet Jėzus, gavęs *asilaitį, jojo ant to, kaip parašyta yra: * Mat. 21, 7.
15. *„Nesibijokis, duktė Ziono; štai, tavo karalius ateiti, jodamas ant asilaičio.“ * Sak. 9, 9. Jėz. 62, 11. Mat. 21, 5.
16. Bet tai jo mokįtiniai popirm ne išmanė; bet kaip Jėzus peršviestas buvo, tai jie to minėjo, toktai apie jį buvus parašyta, ir jog jie tai jam darę buvo.
17. Bet tie žmonės, kurie drauge buvo, kaip jis Lozorių iš kapo išvadino ir iš numirusiųjų prikėlė, gyrė tą darbą.
18. Todėl ir žmonės jam priešais ėjo, kaip girdėjo, jį tokį ženklą padariusį.
19. Bet Parizėušiai tarė kits kitam: jus matote, kad nieko ne padarysite; štai, visas svietas bėg paskui jį.
20. Bet buvo keli Grykai tarp tų, kurie atėję buvo, jeib melstųs ant šventės. * 1 Kar. 8, 41.
21. Tie priėję Pilipą, kurs iš Bėtsaidos iš Galilėos buvo, meldė jo, tarydami: Pone, mes labai norėtumbime Jėzų regėti.
22. Pilipas atėjęs pasakė tai Endriejui, ir Pilipas bei Endriejus vėl pasakė tai Jėzui.
23. Bet Jėzus atsakė jiemdviem, tarydamas: čėsas prisiartino, kad žmogaus Sunus peršviestas butų.
24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *jei kviečių grudelis, į žemę įpuolęs, ne pamirs, tai jis vienas pasiliks; bet jei jis pamirs, tai jis daug vaisių atneš.
* 1 Kor. 15, 36. 37.
25. *Kas savo gyvastį myl, tas pames tą; ir kas savo gyvasties ant šio svieto ne apkenčia, tas išlaikys tą ant amžinos gyvatos. * Mat. 10, 39. Luk. 17, 33.
26. Kas man nor tarnauti, tas te sekie manę; o *kur aš esmi, tenai ir mano tarnas bus. Ir kas man tarnaus, tą mano Tėvas †garbėje laikys.
* per. 14, 3. † 1 Zom. 2, 30.
27. Dabar *mano dušia smutna. Ir ką sakysu? Tėve, gelbėk manę iš šios adynos! bet todėl į šią adyną atėjau.
* Mat. 26, 38.
28. Tėve, peršviesk savo vardą! Tai atėjo balsas iš dangaus: Aš jį peršviečiau ir dar vėl peršviesu.
29. Tai tarė žmonės, kurie čia stovėjo ir klausės: perkunas griovė. Kiti tarė: angielas kalbėjo su juomi.
30. Jėzus atsakydamas tarė: tas balsas ne manęs dėl nusidavė, *bet jųsų dėl.
* per. 11, 42.
31. Dabar eiti *sudas ant šio svieto; dabar kunįgaikštis šio svieto išmestas bus. * per. 16, 11.
32. O aš, kad *pakeltas busu nuo žemės, visus savęspi trauksu. * per. 3, 14.
33. Bet tai jis sakė paženklindamas, kokiu smerčiu jis mirsiąs.
34. Tai atsakė jam žmonės: mes girdėjome zokane, kad Kristus *amžinai pasiliekti; ogi kaip tu sakai: žmogaus Sunus tur pakeltas buti? kas yra tasai žmogaus Sunus? * Ps. 110, 4.
35. Tai sakė jiems Jėzus: *šviesybė dar mažą valandelę prie jųsų yra. Vaikščiokite, koliai dar šviesybę turite, kad tamsybė jus ne užpultų. †Kas tamsybėje vaikščioja, nesižino, kur einąs. * per. 1, 9. per. 8, 12. † per. 11, 10.
36. Tikėkite į šviesybę, kol ją turite, jeib *vaikai šviesybės butumbite.
* Epėz. 5, 8.
37. Tai kalbėjęs Jėzus, nuėjo šalin ir pasislėpė nuo jų. Ir norint jis tokius ženklus po jų akių darė, tai tačiau jie ne tikėjo į jį;
38. Kad išsipildytų žodis prarako

Jėzaiošiaus, tariančio: *Viešpatie, kas tik musų kozonei? ir kam yra petys Viešpaties apreikštas?
* Jėz. 53, 1. Rym. 10, 16.

39. Todėl jie ne galėjo tikėti, nėsa Jėzaiošius vėl sako:
* Jėz. 6, 9. 10. Luk. 8, 10. s.

40. Jis apjekino jų akis ir užkietino jų širdis, kad jie akimis ne regėtų, neigi širdžia ne suprastų ir prisiverstų, ir aš juos gelbėčiau.

41. Toktai sakė Jėzaiošius, *regėdamas jo šlovę ir kalbėdamas apie jį.
* Jėz. 6, 1.

42. Tačiau daug vyresniųjų tikėjo į jį; bet dėl Parizėušių jie tai ne išsipažino, kad juos iš susirinkimo ne išmestų.

43. Nės jie *labiaus mylėjo garbę prie žmonių, ne kaip garbę prie Dievo.
* per. 5, 44.

44. Bet Jėzus šaukė tarydamas: kurs į manę tik, tas ne į manę tik, bet *į tą, kurs manę siuntęs. * 1 Petr. 1, 21.

45. Ir *kurs manę reg, tas reg tą, kurs manę siuntęs. * per. 14, 9.

46. Aš atėjau į svietą, (kaip) *šviesybė, jeib, kurs į manę tik, ne pasiliktų tamsybėje.
* per. 1, 9. per. 3, 19. per. 8, 12. per. 9, 5.

47. Ir kas mano žodžius gird ir ne tik, tą aš ne sudysu; nės aš ne atėjau svietą sudyti, bet svietą išganyti.

48. Kas manę paniekina ir ne priima mano žodžius, tas jau tur, kurs jį sudija: žodis, kurį aš kalbėjau, tas sudys jį sudnoje dienoje.

49. Nės aš ne iš savęs kalbėjau, bet *Tėvas, kursai manę siuntęs, man prisakymą davė, ką daryti ir kalbėti turu. * per. 14, 10

50. O aš žinau, kad jo prisakymas yra amžinasis gyvastis. Todėl ką aš jums kalbu, tai taip kalbu, kaip mano Tėvas sakęs.

Perskyrimas 13.

Apie kojų mazgojimą, meilės prisakymą, Judošiaus išdavimą, Kristaus apšvietimą, Petro susigriešijimą.

Bet pirm *velykų šventės, kaip Jėzus žinojo, kad jo čėsas atėjęs, jeib iš šio svieto eitų pas Tėvą, kaip jis buvo mylėjęs savuosius, sviete esančiuosius, taip jis juos mylėjo iki galo.
* Mat. 26, 2. Mark. 14, 1. Luk. 22, 1.

2. Ir po vakarienės, kaip jau *velnias Judošiui Simono, Iškariotui, buvo į širdį įdavęs, kad jį išduotų, * Luk. 22, 3.

3. *Žinojo Jėzus, kad Tėvas jam vislab buvo į rankas padavęs, ir kad jis nuo Dievo buvo išėjęs, ir vėl einąs Dievop: * per. 18, 4.

4. Kėlėsi jis nuo vakarienės, nusivilko savo rubus, ir ėmęs šiurštą apsijuosė tuomi.

5. Potam jis įsipylęs vandens į praustuvę, pradėjo mokįtinių kojas mazgoti ir džiovinti šiurštu, kuriuomi jis buvo apsijuosęs.

6. Tai jis atėjo prie Simono Petro; o tas tarė jam: Viešpatie, argi tu man kojas mazgosi?

7. Jėzus atsakydamas tarė jam: ką aš darau, tai tu dabar ne žinai; bet tu tai paskui ištirsi.

8. Tarė jam Petras: niekados tu man kojas ne mazgosi. Jėzus atsakė jam: jei aš tavę ne mazgosu, tai tu ne turi nei jokios dalies su manimi.

9. Tarė jamui Simonas Petras: Viešpatie, ne tiktai kojas vienas, bet ir rankas bei galvą.

10. Tarė jam Jėzus: kas mazgotas yra, tas ne privalo daugiaus, kaip tiktai kojas mazgotis, bet visas yra čystas. O jus este čysti, bet ne visi.
* per. 15, 3.

11. Nės *jis gerai žinojo savo išdavėją; dėl to tarė jis: jus ne visi este čysti. * per. 6, 64.

12. Bet kaip jis jų kojas buvo mazgojęs, ėmė jis savo rubus, ir pasisėdęs vėl tarė jiems: bau žinote, ką aš jums dariau?

13. Jus vadinate manę *mokįtoju ir Viešpatimi, ir gerai sakote; nės aš tas ir esmi. * Mat. 23, 8. 10.

14. Taigi, jei *aš, jųsų Viešpats ir mokįtojas, jums kojas esmi mazgojęs, tai ir jus kits kitam turite kojas mazgoti. * Luk. 22, 27.

15. Nės aš *paveikslą jums daviau, kad ir jus darytumbite, kaip aš jums esmi daręs. * 1 Petr. 2, 21. 1 Jono 2, 6.

16. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *bernas ne esti didesnis už savo poną, nei pasiuntinys didesnis už tą, kurs jį siuntęs. * per. 15, 20. Mat. 10, 24.

17. Jei tai žinote, išganyti este, jei tai darote.

18. Ne sakau apie jus visus; aš ži-

nau, kurius išrinkau; bet kad raštas išsipildytų: *kurs mano duoną valgo, tas manę kojomis mina. *Ps.41,10.s.
19. Dabar sakau jums, pirm ne kaip stosis, jeib, kada stosis, jus tikėtumbite, kad aš esmi.
20. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kurs priima, jei aš kurį siųsu, tas manę priima; bet kas manę priim, tas tą priim, kurs manę siuntęs.
*Mat.10,40. Luk.9,48. per.10,16. 1 Tes.4,8.
21. Tai pasakęs Jėzus apsismutnijo dvasėje, liudijo ir tarė: *iš tiesos, iš tiesos sakau jums: vienas iš jųsų išduos manę. *Mat.26,20.21.
22. Tai pažiurėjo mokįtiniai viens į kitą, nerimasčiuodami, apie ką jis kalbąs.
23. Bet buvo *vienas tarp jo mokįtinių, kurs už stalo sėdėjo prie krutinės Jėzaus, kurį Jėzus mylėjo; *per. 21, 20.
24. Tam pamojo Simonas Petras, kad tyrinėtų, kursai tas esąs, apie kurį jis sakė.
25. Nėsa tas gulėjo prie krutinės Jėzaus, ir tarė jam: Viešpatie, kurs tas?
26. Jėzus atsakė: tai tas yra, kuriam aš *tą kąsnį padažęs duosu. Ir jis kąsnį padažęs, įdavė tą Judošiui Simono, Iškariotui. *Mat.26,23.
27. Ir po to kąsnio įėjo šėtonas į jį. Tai tarė Jėzus jamui: ką tu darai, tai daryk veikiai.
28. Bet to nieks nieko ne suprato iš tų, kurie už stalo sėdėjo, dėl ko jisai jam tai sakė.
29. Kiti dumojo, kadangi Judošius *mašną turėjo, Jėzų jam sakantį: pirk mums, ko privalome ant šventės; arba, kad jis ubagams ką duotų. *per. 12, 6.
30. Taigi kaip jis tą kąsnį ėmęs buvo, išėjo jis tuojaus laukan. Ir buvo naktis.
31. Bet jam išėjus, tarė Jėzus: dabar žmogaus Sunus yra peršviestas, ir Dievas peršviestas jame.
32. Jei Dievas peršviestas jame, tai *Dievas ir jį peršvies savyje ir peršvies jį veikiai. *per.12,23. per.17,1.
33. Mieli vaikeliai, dar mažą valandą esmi su jumis. Jus manęs jėškosite, ir kaip *Żydams sakiau, kur aš eimi, jus iškakti ne galite. *per.7,34. per.8,21.
34. Ir sakau jums dabar: naują prisakymą duomi jums, kad tarp savęs mylėtumbitės, kaip aš jus mylėjau, kad ir *jus kits kitą mylėtumbite. *Mark.12,31.s.
35. Ant to kiekvienas numanys, jus mano mokįtinius esant, jei meilę tarp savęs turite.
36. Tarė Simonas Petras jam: Viešpatie, kur tu eini? Jėzus atsakė jam: kur *aš eimi, tu manę šį kartą sekti ne gali, bet †potam tu manę seksi.
*per.7,34. †per.21,18.19.
37. Petras tarė jam: Viešpatie, kodėl aš tavę šį kartą ne galiu sekti? aš savo gyvastį už tavę guldysu.
38. Jėzus atsakė jam: ar tu savo gyvastį už manę guldysi? iš tiesos, iš tiesos sakau tau: *gaidys ne pragys, iki tu manęs tris kartus užsigįsi.
*Mark.14,30.72. Luk.22,34.

Perskyrimas 14.

Apie Kristaus naudingąjį nuėjimą, apie tikėjimą ir meilę, maldą, šventąją Dvasę ir tikrąjį pakajų.

Ir jis tarė savo mokįtiniams: *jųsų širdis te ne nusigąsta. Jei į Dievą tikite, tai ir į manę tikite. *perkš. 27.
2. Mano Tėvo namuose *yra daug gyvenimų. Jei ne taipo butų, tai aš jums sakyčiau: Aš eimi, jums vietą pagatavyti. *2Kor.5,1.
3. Ir norint nueičiau, jums vietą pagatavyti, tai aš tačiau vėl sugrįšu ir jus *savęsp imsu, kad jus butumbite, kur aš esmi. *per.12,26. per.17,24.
4. Ir kur aš nueimi, tai žinote, ir kelią taipojau žinote.
5. Tarė jam Tamošius: Viešpatie, mes ne žinome, kur tu eini; o kaip galime tą kelią žinoti?
6. Jėzus tarė: *Aš esmi kelias ir tiesa ir gyvastis. Nei vienas ne iškanka Tėvop, kaip †per manę.
*Ebr.9,8. † Epėz.2,18. per.3,12. Ebr.7,25. per.10,19. 2 Kor.3,4. 1 Petr.1,21.
7. Kad manę pažintumbite, tai pažintumbite ir mano Tėvą. O iš šio čėso pažįstate jį ir regėjote jį.
8. Tarė jamui Pilipas: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, tai pakaks mums.
9. Jėzus tarė jamui: taip ilgai esmi prie jųsų, o tu ne pažįsti manęs? Pilipai, kurs manę reg, tas reg Tėvą; kaipgi tu sakai: parodyk mums Tėvą?
10. Ar tu ne tiki, kad aš *Tėve, ir Tėvas manyje yra? žodžius, kurius aš jums kalbu, ne iš savęs kalbu. Bet *Tėvas, manyje gyvenąsis, daro tus darbus. *per.10,38.

11. Tikėkite man, kad aš *Tėve, ir
Tėvas manyje yra; jei ne, ben †dėl
darbų tikėkite man.* perkš. 20. † per. 10, 25. 38.
12. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums:
kurs į manę tik, tas ir tus darbus
darys, kurius aš darau, ir dar dides-
nius darys, ne kaip šius; nės aš eimi
pas Tėvą.
13. Ir ko *jus prašysite mano var-
dan, tai aš darysu, kad Tėvas pagar-
bintas butų Sunuje. * Mark. 11. 24. s.
14. Ką jus prašysite mano vardan,
tai aš darysu.
15. Jei *manę mylite, tai mano pri-
sakymus laikykite. * per. 15, 10. 1 Jono 5, 3.
16. O aš Tėvo melsu, ir jis duos
jums kitą palinksmintojį, kad tas prie
jųsų pasiliktų amžinai,
17. Dvasę tiesos, kurią *svietas ne
gal priimti; nėsa jis jos ne mato ir
ne pažįsta; † bet jus pažįstate ją; nėsa
ji pasiliekti prie jųsų ir bus jusyje.
* Išm. 1, 5. † Jono 7, 39.
18. *Ne paliksu jus siratomis; aš
ateimi pas jus. * Jėr. 51, 5.
19. Dar maža valandėlė yra, tai svie-
tas jau daugiaus manęs ne regės; bet
jus manę regėsite; nės aš gyvas esmi,
o jus taipjau gyvi busite.
20. Tą dieną jus išpažįsite, kad aš
*esmi savo Tėve, ir jus manyje, ir
aš jusyje. * per. 17, 21. 22.
21. Kurs mano prisakymus tur ir
laiko tus, tas yra manę mylįs. Bet
kurs manę myl, tą mano Tėvas mylės,
ir aš jį mylėsu ir jam išsireikšu. * Zir. 2, 18.
22. Tarė jam Judošius, ne Iškario-
tas: Viešpatie, kas tai, kad tu mums
nori išsireikšti, o ne svietui?
23. Jėzus atsakydamas tarė jam:
*kurs manę myl, tas mano žodį lai-
kys, ir mano Tėvas jį mylės, ir mes
prie jo ateisime ir †gyvenimą prie
jo pasidarysime.
* perkš. 21. per. 13, 34. Pam. Ž. 8, 17. † Epėz. 3, 17.
24. Bet kas manęs ne myl, tas mano
žodžių ne laiko. Ir žodis, kurį jus
girdite, ne esti mano, bet Tėvo, *kurs
manę siuntęs. * per. 7, 28.
25. Tai aš jums kalbėjau, pas jus
budamas.
26. Bet palinksmintojis, Dvasė švento-
ji, kurią Tėvas *atsiųs mano vardan,
tas jus vislab išmokįs ir jums primįs
vislab, ką aš jums sakiau. * per. 15, 26. s.
27. Pakajų *aš jums paliekmi, savo
pakajų aš jums duomi. Ne taip aš
jums duomi, kaip svietas duoda. Šir-
dis jųsų te ne nusigąsta ir te nesibijosi.
* Pil. 4, 7.
28. Girdėjote, kad aš jums esmi sa-
kęs: aš nueimi ir sugrištu vėl pas
jus. Kad manę mylėtumbite, tai
džiaugtumbitės, kad aš sakęs esmi: aš
eimi pas Tėvą; nės *Tėvas didesnis
už manę. * per. 10, 29.
29. O dabar sakiau jums, pirm ne
kaip stosis, jeib, kuomet tatai sto-
sis, tikėtumbite.
30. Aš toliaus ne daug su jumis kal-
bėsu; nės ateiti *kunįgaikštis šio svie-
to ir ant manęs nieko ne tur. * per. 12, 31.
31. Bet jeib svietas išpažintų, kad aš
Tėvą myliu ir taip darau, *kaip man
Tėvas liepęs: kelkitės ir eikime iš čia.
* per. 10, 18.

Perskyrimas 15.

Graudenimas ant išsilaikymo tikėjime, meilėje ir kantrume.

Aš tikrasis vynmedis, ir mano Tė-
vas vyno sodininkas.
2. Kiekvieną vynšakelę prie manęs,
vaisiaus ne nešančią, atims jisai, ir
kiekvieną vaisiaus nešančią jis apčy-
stys, kad daugiaus vaisiaus neštų.
3. Jus dabar čysti esate dėlei žo-
džio, kurį aš jums sakiau.
4. Pasilikite manyje, ir aš jusyje.
Kaipo vynšakelė nei jokio vaisiaus
iš savęs ne gal nešti, jei ji ne pasi-
liekti prie vynmedžio, taipo ir jus
ne, jei manyje ne pasiliekate.
5. Aš vynmedis, jus vyno šakelės;
kas manyje pasiliekti, ir aš jame, tas
daug vaisiaus neša; nės *be manęs
jus nieko ne galite daryti. * 2 Kor. 3, 5.
6. Manyje ne pasiliekąsis šalin me-
tamas, kaip vynšakelė, ir padžiusta;
tokios surenkamos *ir į ugnį meta-
mos, ir tur degti. * Mat. 3, 10.
7. Jei manyje pasiliekate, ir mano žo-
dis jusyje pasiliekti, tai *melsite, ko no-
rite, o tai jums nusiduos. * Mark. 11, 24.
8. Tame mano Tėvas garbinamas,
kad daug vaisiaus nešate ir pasto-
jate mano mokįtiniais.
9. Kaip manę mano Tėvas myli, taip
aš ir jus myliu. Pasilikite mano meilėje.
10. Jei mano prisakymus laikote,
tai mano meilėje pasiliekate, kaipo

aš savo Tėvo prisakymus laikau ir pasiliekmi jo meilėje.
11. Toktai jums sakau, kad mano džiaugsmas jusyje pasiliktų, ir jųsų džiaugsmas tobulas pastotų.
12. Tai mano prisakymas, kad *kits kitą mylėtumbite, kaipo aš jus myliu. † Mark. 12, 31. s.
13. Niekas didesnios *meilės ne tur, kaip tą, kad savo gyvastį paliekti už savo prietelius. * per. 3, 16. s. per. 10, 12.
14. Jus este *mano prieteliai, jei darote, ką aš jums įsakau. * per. 8, 31.
15. Ne sakau toliaus, kad jus bernai esate; nės bernas ne žino, ką jo ponas daro. Bet jums sakiau, kad prieteliai esate; nės vislab, ką aš iš savo Tėvo girdėjau, jums žinoma dariau.
16. Jus manę ne išsirinkote, bet aš jus išsirinkau, ir ant to stačiau, kad *nueitumbite ir vaisiaus neštumbite, ir jųsų vaisius pasiliktų; jeib, kad Tėvo meldžiate mano vardan, jis jums tai duotų. * Mat. 28, 19.
17. Tai jums įsakau, kad viens antrą mylėtumbite.
18. Jei svietas jųsų ne kenčia, tai žinokite, kad jis manęs pirm jųsų nekentęs. * per. 7, 7.
19. Jei *butumbite iš svieto, tai svietas savąją mylėtų; †ale kadangi jus ne iš svieto esate, bet aš jus iš svieto išsirinkau, dėl to jųsų nekenčia svietas. * 1 Jono 4, 5. † Jono 17, 14.
20. Atsiminkite mano žodžio, jums sakytojo: *bernas ne didesnis už savo poną. Jei jie manę persekinėjo, tai jie ir jus persekinės; jei jie mano žodį laikė, tai jie ir jųsųjį laikys. * Mat. 10, 24. Luk. 6, 40. Jono 13, 16.
21. Bet tai jie darys mano vardo dėlei; *nės jie to ne pažįsta, kurs manę siuntęs. * per. 16, 3.
22. Kad ne bučiau atėjęs ir jiems sakęs, tai *jie nei jokio grieko ne turėtų; bet dabar jie nieku ne gal atsikalbėti, idant savo griekus teisintų. * per. 9, 41.
23. Kas manęs nekenčia, tas ir mano Tėvo nekenčia.
24. Kad *aš ne bučiau tus darbus tarp jų daręs, kurius nei vienas ne daręs, tai jie nei jokio grieko ne turėtų; bet dabar jie tus yra matę, o tačiau jie ne tiktai manęs, bet ir mano Tėvo nekenčia. * per. 10, 37.
25. Tačiau, kad išsipiidytų ans žodis, jų zokane parašytasis: *Jie be priežasties manęs neapkenčia. * Ps. 35, 19. Ps. 69, 5.
26. Bet kad *palinksmintojis ateis, kurį aš jums †siųsu nuo Tėvo, Dvasė tiesos, kuri iš Tėvo išeiti, ta liudys apie manę. * per. 14, 26. † Luk. 24, 49. Nus. Ap. 1, 4.
27. Ogi *ir jus liudysite; nės iš pradžios pas manę buvote. * Nus. Ap. 1, 8. per. 5, 32.

Perskyrimas 16.

Apie busiantįjį persekinėjimą, Kristaus nuėjimą, šventosios Dvasės urėdą, vargų palaimingąjį galą, maldos išklausymą, mokįtinių bėgimą.

Tai aš jums sakau, kad ne pasipiktintumbite.
2. *Jie išmes jus iš susirinkimų. Bet ateiti čėsas, kad, kursai jus užmuš, tarsis Dievui garbę darąs. * Mat. 10, 17. per. 24, 9. Mark. 13, 9. Luk. 21, 12.
3. O jie tai jums todėl darys, kad jie *nei mano Tėvo, nei manęs ne pažįsta. * per. 15, 21.
4. Bet aš jums tai kalbėjau, jeib tada, kad ateis tas čėsas, atsimintumbite to, kad aš jums tai pasakiau. Bet to iš pradžios jums ne sakiau; nės pas jus buvau.
5. Bet *dabar aš eimi pas tą, kursai manę siuntęs, ir nei viens iš jųsų ne klausia manęs: kur tu eini? * per. 7, 33.
6. Bet kadangi jums tai kalbėjau, jųsų širdis smutka pripildyta yra.
7. Ale *aš jums tiesą sakau: ger jums yra, kad aš nueimi. Nės jei ne nueimi, †palinksmintojis ne ateiti pas jus; bet jei nueimi, siųsu jį pas jus. * per. 8, 46. † per. 14, 16. 26.
8. Ir jis atėjęs kaltįs svietą dėl grieko ir dėl teisybės ir dėl sudo.
9. Dėl grieko, kad ne tik į manę;
10. Bet dėl teisybės, kad aš pas Tėvą eimi, ir jau manęs daugiaus ne regėsite;
11. Dėl sudo, kad *kunįgaikštis šio svieto jau yra sudytas. * per. 12, 31. per. 14, 30.
12. Aš turu jums dar daug sakyti, bet *dabar tai pakelti ne galite. * 1 Kor. 3, 1.
13. Bet kada ana, tiesos Dvasė, ateis, *ta įves jus į visą tiesą. Nės ji nuog savęs ne kalbės, bet ką išgirs, tai kalbės, ir ateisiančiuosius daiktus jums apsakys. * per. 14, 26. 1 Jono 2, 27.
14. Ta manę peršvies; nėsa ji iš manojo ims ir jums apsakys.
15. Vislab, ką Tėvas tur, tai mano yra; dėl to aš sakiau: ji iš manojo ims ir jums apsakys. * per. 17, 10.

16. Po *mažam, tai ne regėsite manęs, ir vėl po mažam, tai regėsite manę; nės aš eimi pas Tėvą. *per. 7, 33. per. 13, 33.
17. Tai kalbėjo keli iš jo mokįtinių tarp savęs: kas tai yra, ką jis mums kalba: po mažam, tai ne regėsite manęs, ir vėl po mažam, tai regėsite manę, ir kad aš eimi pas Tėvą?
18. Tai sakė jie: kas tai yra, kad jis kalba: po mažam? mes ne žinome, ką jis kalba.
19. Tai Jėzus suprato, kad jie jo klausti norėjo, ir tarė jiems: apie tai klausinėjatės tarp savęs, kad sakiau: po mažam, tai ne regėsite manęs, ir vėl po mažam, tai regėsite manę.
20. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jus verksite ir raudosite, bet svietas džiaugsis; ale jus smutni busite; tačiau jųsų smutnybė turės į džiaugsmą pavirsti. * Ps. 30, 12.
21. *Moteriškė gimdydama smutnybę tur, nės jos adyna atėjo; bet pagimdžiusi kudikį, ji jau ne atmena tos bėdos iš džiaugsmo, kad žmogus užgimęs ant svieto. * 1 Maiž. 3, 16. Jėz. 26, 17.
22. Ogi ir jus dabar smutnybę turite; bet aš jus vėl regėsu, ir jųsų širdis džiaugsis, ir *jųsų džiaugsmą nei vienas ne atims nuog jųsų. * Jėz. 35, 10.
23. Ir *toje dienoje jus nieko ne klausite manęs. * per. 14, 20.
24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jei *ko prašysite Tėvo mano vardan, tai jis jums duos. * Mark. 11, 24. s.
25. Ikšioliai nieko ne prašėte mano vardan; prašykite, tai imsite, kad *jųsų linksmybė butų tobula. * per. 15, 11.
26. Tai aš jums per prilyginimą kalbėjau; bet ateiti čėsas, kad jau daugiaus per prilyginimus jums nekalbėsu, bet aiškiai apie savo Tėvą jums apsakysu.
27. Tą *dieną jus mano vardan prašysite; ir ne sakau jums, manę Tėvo už jus prašysiantį. * per. 14, 20.
28. Nės jis *pats, Tėvas, myl jus, todėl, kad jus manę mylite, ir †tikite, manę nuog Tėvo išėjusį. * per. 14, 21. † per. 17, 8. 25.
29. Aš išėjau nuog Tėvo ir atėjau į svietą; ir vėl *paliekmi svietą ir eimi pas Tėvą. * per. 13, 3.
30. Tarė jam mokįtiniai: štai, dabar aiškiai kalbi ir nei jokio prilyginimo ne sakai.
31. Dabar žinome, *tavę visus daiktus žinantį ir neprivalantį, kad tavęs kas klaustų; togidėl tikime, tavę nuog Dievo išėjusį. * per. 21, 17.
32. Jėzus atsakė jiems: dabar jus tikite.
33. Štai, ateiti adyna ir jau atėjo, kad jus *išsklaidyti busite, kiekvienas į savąją, ir manę vieną paliksite; †bet aš ne esmi vienas; nės Tėvas yra pas manę. *Sak. 13, 7. Mat. 26, 31. Mark. 14, 27. †Jon. 8, 16.
34. Tai su jumis kalbėjau, kad manyje *pakajų turėtumbite. Sviete tužbą turite; bet †bukite linksmi, aš pergalėjau svietą. * per. 14, 27. Rym. 5, 1. Epėz. 2, 14. Kol. 1, 20. † Jėz. 35, 4.

Perskyrimas 17.

Kristaus malda už savę, savo mokįtinius, bažnyčią ir susirinkimą.

Tai kalbėjęs Jėzus, *pakėlė savo akis dangun ir tarė: Tėve, adyna atėjo, kad savo Sunų peršviestumbei, kad ir tavę tavo Sunus peršviestų. * per. 11, 41.
2. Kaip tu jam *macę davei ant viso kuno, jeib jis amžinąją gyvatą duotų visiems, kurius tu jam davei. * Mat. 11, 27. s.
3. Bet tai yra amžinoji gyvata, kad jie tavę, vienatįjį tikrąjį Dievą esantį, ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų, pažintų.
4. Aš tavę peršviečiau ant žemės ir *pabaigiau darbą, tavęs man duotąjį, kad tą daryčiau. * per. 4, 34.
5. Irgi dabar peršviesk manę, tu Tėve, prie savęs, su ta šviesybe, kurią turėjau *pas tavę, svietui dar ne be esant. * per. 1, 1. per. 8, 58. per. 10, 30.
6. Aš tavo vardą apreiškiau žmonėms, kurius tu man iš svieto davei. Jie tavo buvo, ir tu juos man davei, ir jie tavo žodį laikė.
7. Dabar jie žino, kad vislab, ką tu man davei, nuo tavęs yra.
8. Nėsa žodžius, tavęs man duotuosius, aš jiems daviau; ir jie juos priėmė ir tikrai išpažino, *manę nuog tavęs išėjusį, ir tik, kad tu manę siuntęs. * per. 16, 27. 30.
9. Aš meldžiu už juos, ir ne meldžiu už svietą, bet už tus, kurius tu *man davei; nėsa jie tavieji yra. * per. 6, 37.
10. Ir vislab, kas mano yra, tai ir tavo, ir *kas tavo, tai ir mano yra; o aš peršviestas esmi juose. * per. 16, 15
11. Ir aš ne esmi daugiaus ant svieto; bet jie yra ant svieto, o aš ateimi pas tavę. Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo

vardan, kurius tu man davei, kad
jie vienu butų, *kaipo ir mudu.
* per. 10, 30.
12. Koliai aš pas juos buvau ant
svieto, išlaikiau juos tavo vardan. Ku-
rius tu man davei, tuos apsaugojau,
ir *nei viens iš jų ne prapuolė, kaip
tikt prapulties sunus, kad raštas iš-
sipildytų. * per. 6, 39. † Ps. 109, 8.
13. Bet dabar aš pas tavę ateimi ir
kalbu toktai ant svieto, kad jie savyje
*pilnai turėtų mano linksmybę.
* per. 15, 11.
14. Aš jiems daviau savo žodį, ir
svietas jų nekenčia; nėsa jie ne yra iš
svieto, kaip ir aš ne esmi iš svieto.
15. Ne meldžiu, kad juos atimtum-
bei iš svieto, bet kas juos *apsau-
gotumbei nuog pikto. * 2 Tes. 3, 3.
16. Jie ne yra iš svieto, kaip ir aš
ne esmi iš svieto.
17. Pašvęsk juos savo tiesoje; nėsa
*tavo žodis yra tiesa. * per. 8, 40.
18. Kaipo tu manę siuntei į svietą,
taipo ir aš juos siunčiu į svietą.
19. Aš pats pasišvenčiu už juos,
kad ir jie pašvęsti butų tiesoje.
* 1 Kor. 1, 2. 30. Ebr. 2, 11.
20. Ale aš ne tiktai už juos meldžiu,
bet ir už tus, *kurie per jų žodį į
manę tikės, * per. 20, 31.
21. Kad jie visi *vienu butų, kaipo tu,
Tėve, manyje ir aš tavyje; kad ir jie
musyje vienu butų, kad svietas tikėtų,
tavę siuntusį manę. * Gal. 3, 28.
22. Ir aš jiems daviau šlovę, kurią
tu man davei, kad *jie vienu butų,
kaip mudu vienu esava; * Nus. Ap. 4, 32.
23. Aš *juose, ir tu manyje, kad jie
tobuli butų į vieną, ir svietas išpa-
žintų, kad tu manę siuntęs, ir myli
juos, kaip tu manę myli. * 1 Kor. 6, 17.
24. Tėve, aš noru, kad, *kur aš
esmi, ir tie pas manę butų, kurius
tu man davei, kad jie mano šlovę
regėtų, kurią tu man davei; nės tu
manę mylėjai pirm svieto nugrunta-
vojimo. * per. 12, 26.
25. Teisusis Tėve! *svietas tavęs ne
pažįsta; bet aš tavę pažįstu, o šie iš-
pažįsta, kad tu manę siuntei. * per. 15, 21.
26. O aš jiems tavo vardą žinomą
dariau ir jiems žinomą darysu, kad
meilė, kuria tu manę myli, *butų
juose, ir aš juose. * per. 15, 9.

Perskyrimas 18.

Kristaus kentėjimas darže, po Kaipošium ir po Pilotu.

Tai Jėzus kalbėjęs, *išėjo su savo
mokįtiniais per upę †Kidrono; čia
daržas buvo, į kurį jis įėjo ir jo mo-
kįtiniai. * Mat. 26, 36. Mark. 14, 32. † 2 Zom. 15, 23.
2. Bet Judošius, kurs jį išdavė, tai-
pojau tą vietą žinojo; nės Jėzus tan-
kiai *susieidavo tenai su savo mokį-
tiniais. * Luk. 21, 37.
3. Taigi kaip *Judošius buvo su sa-
vimi ėmęs pulką ir vyriausiųjų kunįgų
bei Parizėušių tarnus, atėjo jis ten
su žiburiais, žvakėmis ir su ginklais.
* Mat. 26, 47.
4. Taigi Jėzus, *žinodamas vislab,
kas jam nusiduosią, išėjęs tarė jiems:
ko jus jėškote? * per. 19, 28.
5. Jie atsakė jam: Jėzaus iš Na-
zaret. Jėzus tarė jiems: Aš tas esmi.
Bet Judošius, kurs jį išdavė, taipo-
jau su jais stovėjo.
6. Kaipgi Jėzus jiems sakė: *Aš
tas esmi! tai jie traukės atgalios ir
ant žemės parvirto. * per. 6, 20.
7. Tai jis juos vėl klausė: ko jėš-
kote? bet jie tarė: Jėzaus iš Nazaret.
8. Jėzus atsakė: aš sakiau jums,
kad aš tas esmi; jeigu manęs jėš-
kote, tai šie te einie.
9. (Kad ans *žodis, jo pasakytasis,
išsipildytų: ne prapuldžiau nei vieno
iš tų, kurius tu man davei.) * per. 17, 12.
10. Tai Simonas Petras, turėdamas
kardą, *tą ištraukė ir ištikęs vyriau-
siojo kunįgo berną, nukirto jam jo
dešinę ausį; o tas bernas vardu buvo
Malkus. * Mat. 26, 51. Mark. 14, 47. Luk. 22, 50.
11. Tai Jėzus tarė Petrui: Įkišk savo
kardą į makštį. *Argi aš ne gersu
tą kyliką, kurį mano Tėvas man
davęs? * Mat. 20, 22.
12. Bet *pulkas, ir vyriausiasis ka-
reivių, ir Žydų tarnai, Jėzų sugavę,
jį surišo, * Mat. 26, 57. Mark. 14, 53.
13. Ir *nuvedė jį pirmiaus pas Ano-
šių, tas buvo Kaipošiaus uošvis, kurs
tą metą vyriausiasis kunįgas buvo.
* Mat. 26, 57. Mark. 14, 53. Luk. 22, 54.
14. Bet Kaipošius tasai buvo, *kur-
sai Žydams rodijo, ger 'esant, kad
vienas žmogus nužavintas butų už
žmones. * per. 11, 50.
15. Ale Simonas Petras sekė Jėzų,
o ir kits mokįtinis. Tas mokįtinis

vyriausiamjam kunįgui pažįstamas buvo ir su Jėzumi įėjo į vyriausiojo kunįgo paločių.
16. *Bet Petras lauke stovėjo už
durų. Tai laukan išėjęs antrasis mokįtinis, kurs vyriausiamjam kunįgui pažįstamas buvo, kalbėjo su vartininke ir Petrą įvedė. * Mat. 26, 69. s.
17. Tai merga vartininkė tarė Pe-
trui: ar ne ir tu esi vienas to žmogaus mokįtinių? jis sakė: ne esmi.
18. Bet stovėjo bernai bei tarnai, ir
buvo anglių ugnį susikurę; nėsa šalta buvo, ir šildėsi. O Petras pas juos stovėjo ir šildėsi.
19. Bet vyriausiasis kunįgas klausė
Jėzų apie jo mokįtinius ir apie jo mokslą.
20. Jėzus jam atsakė: *aš drąsiai
atvirai svietui kalbėjau. Aš visados mokinau mokyklose ir bažnyčioje, kur visi Żydai susieina, ir slapčiai nieko ne kalbėjau. * Luk. 2, 46. Luk. 4, 14. 15. Jono 7, 14. 26.
21. Kamgi manę apie tai klausi? pa-
klausk apie tai tus, kurie girdėjo, ką aš jiems kalbėjau; štai, tie žino, ką aš sakiau.
22. Bet jam tai bekalbant, *vienas
tų tarnų, kurie čia drauge stovėjo, Jėzui per ausį davė, sakydamas: ar taip tau reikia atsakyti vyriausiamjam kunįgui? * 1 Kar. 22, 24.
23. Jėzus atsakė: jei piktai kalbėjau,
išliudyk, tai pikt esant; bet jei gerai kalbėjau, kodėl manę muši?
24. Ir Anošius jį surištą nusiuntė
pas vyriausįjį kunįgą Kaipošių.
25. *Bet Simonas Petras stovėjo ir
šildėsi. Tai jie sakė jam: ar tu ne esi vienas jo mokįtinių? bet jis užsigynė tarydamas: ne esmi. * Mat. 26, 58. 69. s.
26. Sakė jam vienas vyriausiojo ku-
nįgo tarnų, gentis ano, kurio ausį Petras buvo nukirtęs: ar aš tavę ne regėjau darže pas jį?
27. Tai Petras vėl užsigynė. Ir tuo-
jaus gaidys pragydo.
28. Tai jie nusivedė Jėzų nuog Kai-
pošiaus į *sudo butą. Ir buvo anksti. Ir jie ne įėjo į sudo butą, kad ne pastotų nečysti, bet velykas valgytų. * Mat. 27, 2. Mark. 15, 1.
29. Tai išėjęs Pilotas pas juos, tarė?
ko turite skųsti ant šio žmogaus?
30. Jie atsakydami tarė jam: kad tas
ne butų piktadėjas, tai mes ne butumbime jį tau padavę.
31. Tai Pilotas jiems atsakė: *taigi
imkite jį ir sudykite jį pagal savo zokaną. Tai Żydai jam tarė: mums nei vieną ne valia nužavinti. * per. 19, 6.
32. Kad išsipildytų Jėzaus žodis, *kurį
jis kalbėjo, paženklindamas, kokiu smerčiu jis mirsiąs. * Mat. 20, 19. Mark. 10, 33. Luk. 18, 32.
33. Tai *Pilotas vėl įėjo į sudo butą,
ir pąsivadinęs Jėzų, tarė jam: argi tu esi Żydų karalius? * Mat. 27, 11. Luk. 23, 3.
34. Jėzus atsakė: ar tu tai pats iš
savęs kalbi? arba ar kiti tau tai apie manę pasakė?
35. Pilotas atsakė: ar aš Żydas esmi?
tavo žmonės ir vyriausieji kunįgai tavę man padavė; kągi padarei?
36. Jėzus atsakė: *mano karalystė
ne esti iš šio svieto. Kad mano karalystė iš šio svieto butų, mano tarnai dėlei tos kariautų, kad ne bučiau Żydams paduotas; bet dabar mano karalystė ne esti iš čia. * per. 6, 15.
37. Tai tarė jam Pilotas: argi tai tu
tačiau esi karalius? Jėzus atsakė: *tu sakai, aš esmi karalius. Aš ant to gimęs ir ant svieto atėjęs, kad liudyčiau tiesą. Kurs iš tiesos yra, tas klauso mano balso. * 1 Tim. 6, 13.
38. Pilotas tarė jam: kasgi yra tiesa?
Ir tai pasakęs, išėjo vėl pas Żydus ir tarė jiems: *aš ne randu nei jokios kaltės ant jo. * Mat. 27, 23. Mark. 15, 14. Luk. 23, 14.
39. Bet *jus tokį paprotį turite, kad
aš jums ant velykų vieną paleisčiau; argi dabar norite, kad aš jums Żydų karalių paleisčiau. * Mat. 27, 15.
40. Tai jie vėl visi šaukė, tarydami:
ne tą, bet *Barabošių. Ale Barabošius buvo razbaininkas.
* Mat. 27, 20. Mark. 15, 11. Luk. 23, 18.

Perskyrimas 19.

Kristaus nuplakimas, apvainikavimas, kryžiavojimas, smertis ir palaidojimas.

Tai Pilotas Jėzų ėmęs, jį nuplakė.
* Mat. 27, 26. 27. Mark. 10, 34. per. 15, 15.
2. Ir kareiviai *nupynę vainiką iš erš-
kėčių, uždėjo tą ant jo galvos, ir apsiautė jį purpuros rubu, * Mat. 27, 29.
3. Ir tarė: Buk pasveikintas, Żydų
karaliau. Ir *davė jam per ausis.
* Mat. 20, 67.
4. Tai *Pilotas vėl laukan išėjęs,
tarė jiems: žiurėkite, aš jums jį išve-

du laukan, kad išpažintumbite, manę
ant jo nei jokios kaltės ne randantį.
* per. 18, 29.
5. Taipo Jėzus laukan išėjo, nešdamas
erškėčių vainiką ir purpuros rubą.
Ir jis sakė jiems: štai, žiurėkite, koksai
žmogus!
6. Ir išvydę jį vyriausieji kunįgai ir
tarnai, šaukė sakydami: nukryžiavok,
nukryžiavok! Pilotas sako jiems: imkite
jį; nėsa aš ne randu nei jokios
kaltęs ant jo.
7. Żydai jam atsakė: *mes prisakymą
turime, ir pagal tą prisakymą jis
tur mirti; nės jis pats Dievo sunumi
pasidarė. * 3 Maiž. 24, 15. 16. 5 Maiž. 18, 20.
8. Pilotas išgirdęs tus žodžius, juo
daugiaus bijojosi;
9. Ir vėl *įėjęs į sudo butą, tarė Jėzui:
iš kur tu esi? bet Jėzus jam
nieko ne atsakė. * per. 18, 33.
10. Tai Pilotas tarė jam: ar nekalbi
su manimi? ar ne žinai, manę macę
turintį, tavę nukryžiavoti, ir macę turintį,
tavę *paleisti? * per. 18, 39.
11. Jėzus atsakė: tu ne turėtumbei
nei jokios macės ant manęs, jei ji
tau ne butų duota iš aukštybės. Togidėl
kurs manę tau išdavė, didesnį
grieką tur.
12. Iš to čėso jėškojo Pilotas, kaipo
jį paleistų. Bet Żydai šaukė, tarydami:
jei tu jį paleidi, ne esi ciecoriaus
prietelis; nės kas karaliumi daros,
tas yra prieš ciecorių.
13. Pilotas, išgirdęs tus žodžius, išvedė
Jėzų laukan ir užsisėdo ant sudo
krasės, ant vietos, vadinamos akmeninis
išgrindimas, žydiškai Gabata.
14. Bet buvo prisigatavijimo diena
prieš velykas, apie šeštąją adyną. Ir
jis tarė Żydams: štai, jųsų karalius!
15. Bet jie šaukė: šalin, šalin su
tuomi, *nukryžiavok jį. Tarė Pilotas
jiems: ar aš jųsų karalių kryžiavosu?
Vyriausieji kunįgai atsakė: mes ne
turime nei jokio karaliaus, kaip tikt
ciecorių. * perkš. 6.
16. Tai jis jiems jį padavė, kad butų
nukryžiavotas. Bet jie ėmė Jėzų ir
jį nuvedė.
17. Ir jisai, nešdamas savo kryžių,
išėjo ant *vietos, vadinamos Lavongalvių
vieta, žydiškai vadinamos Golgata.
* Mat. 27, 33. s.
18 Čia jį nukryžiavojo, ir su juomi
kitudu, abyšaliai, bet Jėzų viduryje
tarp jųdviejų.
19. Bet Pilotas parašė užrašą ir pastatė
tą ant kryžiaus; ir buvo parašyta:
Jėzus iš Nazaret, Żydų karalius.
20. Tą užrašą skaitė daug Żydų; nėsa
ta vieta arti miesto buvo, kur Jėzų
nukryžiavojo. Ir buvo parašyta žydiškai,
grykiškai ir lotyniškai.
21. Tai tarė Żydų vyriausieji kunįgai
Pilotui: ne rašyk: Żydų karalius,
bet jį sakiusį: aš esmi Żydų karalius.
22. Pilotas atsakė: ką parašiau, tai
parašiau.
23. Bet *kareiviai, Jėzų nukryžiavoję,
ėmė jo rubus ir padarė ketures
dalis, kiekvienam kareiviui vieną
dalį, taipojau ir sermėgą. Bet sermėga
buvo nesiuta, nuo pat viršaus
per visą austa. * Mat. 27, 35. Mark. 15, 24.
24. Tai kalbėjo jie tarp savęs: ne
perdalykime tą, bet meskime burtą
apie ją, kam ji tekti turės. Kad išsipildytų
raštas, sakąsis: *jie mano
rubus tarp savęs dalijosi, ir ant mano
sermėgos jie burtą metė. Tai darė
kareiviai. * Ps. 22, 19.
25. Bet stovėjo pas Jėzaus kryžių jo
motyna ir jo motynos sesuo, Marija,
Klėopo pati, ir Marija Madlyna.
26. Tai Jėzus išvydęs savo motyną
ir mokįtinį, kurį jis mylėjo, šale stovintį,
tarė savo motynai: moterišk,
štai, tai tavo sunus.
27. Potam jis tarė mokįtiniui: štai,
tai tavo motyna. Ir iš tos adynos
ėmė ją mokįtinis pas savę.
28. Paskui Jėzus *žinodamas, jau vislab
atlikta esant, †kad raštas išsipildytų,
tarė: aš trokštu. * per. 13, 3. † Ps. 22, 16.
29. O stovėjo ten rykas, pilnas uksoso.
Bet jie pripildė kempinę *uksosu,
ir apdėję tą aplink yzopą, prilaikė
ją prie jo burnos. * Ps. 69, 22.
30. Bet kaip Jėzus paragavęs buvo
uksosą, tarė jis: atlikta. Ir palenkęs
galvą, išleido dvasę.
31. Bet Żydai, dienai prisigatavijimo
esant, kad lavonai subatoje ant kryžiaus
ne pasiliktų, (nėsa didė buvo ta
sabatos diena,) meldė Piloto, kad jų
blauzdkauliai sulaužyti ir jie nuimti
butų.
32. Tai atėjo kareiviai ir pirmamjam

sulaužė blauzdkaulius ir antramjam, kursai su juomi buvo nukryžiavotas.
33. Bet pas Jėzų atėję ir regėdami, jį jau numirusį, ne laužė jo blauzdkaulius.
34. Bet vienas iš kareivių atvėrė su ragotine jo šoną, ir tuojaus išėjo kraujas ir vanduo.
35. Ir tas, kursai tai regėjęs, liudijo apie tai, ir jo liudijimas yra tiesa; ir tas žino, tiesą sakąs, kad ir jus tikėtumbite.
36. Nėsa tai nusidavė, kad raštas išsipildytų: ne turite *nei vieno jo kaulo sulaužyti. * 2 Maiž. 12, 46.
37. Ir vėl kitas *raštas kalba: jie įžvelgs, kurį jie perdurė. * Sak. 12, 10. Apr. 1, 7.
38. Potam meldė Piloto Juozėpas iš Arimatios, kurs buvo Jėzaus mokįtinis, bet slapčiai, iš baimės dėl Žydų, kad nuimtų Jėzaus lavoną. Ir Pilotas tai pavelijo. Dėl to atėjo jis ir nuėmė Jėzaus lavoną.
39. Bet atėjo ir Nikodėmus, kurs *kitą kartą naktyje pas Jėzų atėjęs buvo, atnešdamas †sumaišytų mirų ir aloės, apie šimtą svarų. * per. 3, 2. † Mat. 2, 11,
40. Tai ėmė juodu Jėzaus lavoną ir įvyniojo jį į drobes su žolėmis, kaip Žydai liub palaidoti.
41. Bet buvo prie tos vietos, kur jis nukryžiavotas buvo, daržas, ir tame darže naujas kapas, į kurį niekados nei vienas ne buvo įdėtas.
42. Čionai juodu Jėzų padėjo dėl Žydų prisigatavijimo dienos, kadangi tas kapas arti buvo.

Perskyrimas 20.

Kristaus prisikėlimas Judėoje apreikštas ir patvirtintas.

*Pirmoje dienoje sabatų (arba nedėlės) ateiti Marija Madlyna anksti, kaip dar tamsi buvo, pas kapą, ir išvysta, akmenį nuog kapo atimtą esant.
* Mat. 28, 1. Mark. 16, 1. Luk. 24, 1.
2. Tai ji bėga ir ateiti pas Simoną Petrą ir pas aną kitą mokįtinį, kurį Jėzus mylėjo, ir sako jiemdviem: atėmė Viešpatį iš kapo, ir ne žinome, kur jį padėjo.
3. Tai *išėjo Petras ir antrasis mokįtinis ir atėjo pas kapą. * Luk. 24, 12.
4. Bet tuodu bėgo podraug, ir antrasis mokįtinis pranoko Petrą ir pirma atėjo pas kapą.
5. Pasilenkęs žiuri ir mato drobes padėtas; bet pats ten ne įėjo.
6. Tai atėjo Simonas Petras paskui jį ir įėjo į kapą ir išvysta drobes padėtas,
7. Ir *skepetą, kuria Jėzaus galva buvo aprišta, ne pas drobes padėtą, bet į šalį, suvyniotą, skyriu ant kitos vietos.
* per. 11, 44.
8. Tai įėjo ir antrasis mokįtinis, kurs pirmiaus atėjo pas kapą, ir išvydo ir tikėjo.
9. Nės jie dar ne išmanė raštą, kad jis turėjo keltis iš numirusiųjų.
10. Tai mokįtiniai vėl paėjo podraug.
11. Bet Marija stovėjo pas kapą lauke verkdama. O kaip ji verkė, žvilgterėjo ji į kapą,
12. Ir pamatė du *angielu baltuose rubuose sėdinčiu, vieną prie galvos, ir antrąjį prie kojų, kur jie buvo Jėzaus lavoną padėję. * Mat. 28, 5. 6. Mark. 16, 5.
13. Ir tuodu jai tarė: moterišk, ko verki? ji sakė jiemdviem: jie atėmė mano Viešpatį, o aš ne žinau, kur jie jį padėjo.
14. Ir tai atsakydama atsigręžė ji atgalios ir *išvysta Jėzų stovint ir ne žino, tai Jėzų esantį. * Mat. 28, 9. Mark. 16, 9.
15. Sako jai Jėzus: moterišk, ko verki? ko jėškai? ana dumojo, tai daržininką esantį, ir sako jam: pone, ar tu jį šalin panešei, tai pasakyk man, kur jį padėjai, tai aš jį atsinešu.
16. Tarė jai Jėzus: Marija. Tai ji atsigręžusi sako jam: Rabuni! tai musų žodžiu: Mokįtojau.
17. Tarė jai Jėzus: ne pakrutįk manęs; nės dar ne užžengiau pas savo Tėvą. Bet eik *pas mano brolius ir pasakyk jiems: Aš užžengiu pas savo Tėvą ir pas jųsų Tėvą, pas savo Dievą ir pas jųsų Dievą. * Ps. 22, 23. Ebr. 2, 11. 12.
18. *Ateit Marija Madlyna, mokįtiniams pranešdama: †aš Viešpatį regėjau, ir jis man tai pasakė.
* Mark. 16, 10. † 1 Maiž. 32, 30.
19. Bet *vakare anos pirmosios dienos sabatų (t. e. nedėlės), kaip mokįtiniai susirinkę, ir durys užrakintos buvo iš baimės dėl Žydų, atėjo Jėzus ir stojos į vidurį ir tarė jiems: pakajus jumus!
* Luk. 24, 36.
20. Ir tai pasakęs, *parodė jis jiems rankas ir savo šoną. Tai mokįtiniai prasidžiugo, išvydę Viešpatį, * 1 Jono 1, 1.
21. Ir Jėzus vėl tarė jiems: pakajus jumus. *Kaipo manę siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu. * Jėz. 61, 1. Jono 17, 18.

22. Ir tai ištaręs, kvėpė į juos ir tarė jiems: imkite šventąją Dvasę!
23. *Kuriems jus griekus atleisite, tiems tie yra atleisti; ir kuriems jus tus ne atleisite, tiems tie ne bus atleisti. * Mat. 16, 19. per. 18, 18.
24. Bet Tamošius, vienas iš anų dvylika, kurį vadina dvynu, ne buvo su jais, kaip Jėzus atėjo.
25. Todėl sakė jam kiti mokįtiniai: mes regėjome Viešpatį. Bet jis jiems sakė: jei ne išvysu jo rankose vinių vietas ir ne įdėsu savo pirštą į vinių vietas ir ne įdėsu savo ranką į jo *šoną, ne įtikėsu. * per. 19, 34.
26. Ir po aštuonių dienų buvo vėl jo mokįtiniai viduje, ir Tamošius su jais; ateina Jėzus, *durims esant užrakintoms, ir stojas į vidurį ir sako: pakajus jumus! * perkš. 19.
27. Potam tarė jis Tamošiui: duok šen savo pirštą ir regėk mano rankas, ir ištiesk savo ranką, ir įdėk ją į mano šoną, ir nebuk netikįs, bet tikįs.
28. Atsakė Tamošius ir tarė jam: *Mans Viešpatie ir mans Dieve! * 1 Kar. 18, 39.
29. Sako jam Jėzus: kadangi tu manę matei, Tamošiau, tai tiki. Išganytingi, *kurie ne mato, o tačiau tik. * 1 Petr. 1, 8.
30. Ir daug kitų ženklų darė Jėzus po akių savo mokįtinių, kurie ne parašyti šitose knygose.
31. Bet tie yra parašyti, kad tikėtumbite, Jėzų esantį Kristų, Dievo Sunų, ir kad per *tikėjimą gyvastį turėtumbite jo vardan. * 1 Jono 5, 13.

Perskyrimas 21.

Kristaus prisikėlimas Galilėoje apreikštas.

Potam vėl pasirodė Jėzus mokįtiniams pas mares prie Tibėrios. Bet jis taipo pasirodė:
2. Buvo podraug Simonas Petras ir Tamošius, kurs dvynu vadinamas, ir Natanaėlis iš Kanos Galilėos ir sunudu Zebedėjaus ir kitudu jo mokįtinių.
3. Sako *jiems Simonas Petras: aš eisu žvejoti; jie sako jam: tai eisime ir mes su tavimi. Jie išėjo ir tuojaus įžengė į laivą; ir tą naktį nieko ne sugavo. * Luk. 5, 5.
4. Bet dabar jau praaušus, stovėjo Jėzus prie krašto; bet mokįtiniai *ne žinojo, tai Jėzų esantį. * per. 20, 40. Luk. 24, 16.
5. Tarė jiems Jėzus: vaikai, ar ne turite ko valgyti? jie atsakė jam: ne turime.
6. Bet jis sakė jiems: *meskite tinklą po laivo dešinės, tai rasite. Tai jie metė ir daugiaus ne be įstengė jį traukti dėl žuvių daugumo. * Luk. 5, 4.
7. Tai tarė ans mokįtinis, kurį Jėzus mylėjo, Petrui: tai Viešpats! Simonas Petras išgirdęs, tai Viešpatį esantį, apsijuosė marškiniais (nės buvo nuogas,) ir įsimetė į mares.
8. Bet kiti mokįtiniai atėjo laivu (nės ne toli buvo nuo krašto, bet apie du šimtu mastų,) traukdami tinklą su žuvimis.
9. Kaipgi jie išėjo ant krašto, išvydo jie anglių padėtų ir žuvių ant jų bei duonos.
10. Tarė jiems Jėzus: atneškite tų žuvių, jųsų dabar sugautųjų.
11. Įžengė Simonas Petras ir ištraukė tinklą ant žemės, pilną didžių žuvių, šimtą ir penkisdešimtis ir tris. Ir norint jų taip daug buvo, tačiau ne sutruko tinklas.
12. Tarė jiems Jėzus: eikšte, laikykite pusryčius. Bet nei viens iš mokįtinių ne drįso jo klausti: kas tu esi? žinodami, Viešpatį esantį.
13. Tai ateina Jėzus ir ima duoną ir duoda jiems, *taipojau ir žuvis. * per. 6, 11.
14. Ogi tai yra jau trečias kartas, kad Jėzus pasirodė savo mokįtiniams, prisikėlęs budamas iš numirusiųjų.
15. Taigi jiems pusryčius pavalgius, tarė Jėzus Simonui Petrui: Simone Jonošiau, ar tu manę daugiaus myli, ne kaip šie? jis sako jam: berods, Viešpatie, tu žinai, kad aš tavę myliu. Sako jis jam: ganyk mano ėryčius.
16. Jis antrą kartą sako jam: Simone Jonošiau, ar myli manę? Jis sako jam: berods, Viešpatie, tu žinai, kad aš tavę myliu. Jis sako jam: *ganyk mano avis. * Nus. Ap. 20, 28. 1 Petr. 5, 2. 4.
17. Sako jis trečią kartą jamui: Simone Jonošiau, ar myli manę? Petras nusismutnijo, kad jis jam trečią kartą sakė: ar myli manę? Ir sakė jam: Viešpatie, *tu visus daiktus žinai, tu žinai, kad aš tavę myliu. Sako jam Jėzus: ganyk mano avis. * per. 16, 30. Zir. 42, 19. Bar. 3, 32.

18. Iš tiesos, iš tiesos sakau tau: kaip tu jaunesnis buvai, pats apsijuosdavai ir vaikščiodavai, kur norėdavai; *bet kad pasęsi, ištiesi savo rankas, ir kits tavę apjuos ir nuves, kur ne nori. *2 Petr. 1,14.
19. Bet tai jis sakė paženklindamas, kokiu smerčiu jis Dievą garbįsiąs. Bet tai sakęs, tarė jis jam: sek manę!
20. Bet Petras atsigręžęs, pamatė sekant tą mokįtinį, *kurį Jėzus mylėjo, kursai taipojau prie jo krutinės prie vakarienės buvo gulėjęs ir taręs: Viešpatie, kursai yra tavę išduodąsis? *per. 13, 23.
21. Tą Petras išvydęs, sako Jėzui: Viešpatie, ogi šis ką?
22. Sako jam Jėzus: jei aš noru, kad jis pasiliktų, ikikoliai aš ateimi, kas tau tai rup? tu sek manę.
23. Tai išėjo tas žodis tarp brolių: tas mokįtinis ne miršta. Ir Jėzus ne sakė jam: jis ne miršta, bet: jei aš noru, kad jis pasiliktų, ikikoliai aš ateimi, kas tau tai rup?
24. Tai yra tas mokįtinis, *kursai liudija apie šitus daiktus, ir kurs tai yra parašęs. Ir mes žinome, jo liudymą tiesą esantį. *per. 15, 27.
25. Bet ir daugel kitų daiktų yra, kurius Jėzus darė, kurie, kad po kits kito turėtų parašyti buti, misliju, kad nei pats svietas ne galėtų aptverti tų knygų, kurios butų rašytinos.

Darbai (arba nusidavimai) Apaštalų, per šventąjį Lukošių rašyti.

Perskyrimas 1.

Kristaus užžengimas, Motiejaus pavadinimas ant apaštalų urėdo.

Pirmąją kalbą tiesa sutaisiau, mielas Teopile, apie vislab tai, ką Jėzus pradėjo, ir daryti, ir mokįti,
2. Iki tai dienai, kurioje jis paimtas buvo, kaip jis apaštalams, kurius jis buvo išsirinkęs, per šventąją Dvasę paliepimą buvo davęs;
3. Kuriems jis po savo kentėjimo pats gyvas pasirodė per tuleropus išsireiškimus, ir davėsi regėtis tarp jų keturisdešimt dienų, ir kalbėjo su jais *apie Dievo karalystę. *Luk. 17, 20. 21. Rym. 14, 17.
4. Ir suvadinęs juos, liepė jiems, idant ne išeitų iš Jėruzalės, bet lauktų pažadėjimo Tėvo, kurį (sakė jis) *girdėjote iš manęs; *Jono 15, 26. s.
5. Nės *Jonas krikštijo vandenimi, bet jus busite šventaja Dvase krikštyti, ne ilgai po šių dienų. *per. 11, 16. per. 13, 24. per. 19, 4. Mat. 3, 11.
6. Bet tie, kurie buvo susiėję, klausė jo, tarydami: Viešpatie, ar tu šiuo čėsu *vėl attaisysi karalystę Izraėlio? *Luk. 24, 21.
7. Bet jis tarė jiems: ne pareitis jums žinoti čėsą arba adyną, kurią Tėvas savo macei pasilaikęs yra;
8. Bet jus gausite šventosios Dvasės galybę, kuri ant jųsų ateis, ir busite mano liudininkais Jėruzalėje ir visoje Judėoje ir Samarioje, ir iki žemės krašto.
9. Ir tai taręs, *tapė jis paimtas regimai, ir debesis jį šalin atėmė po jų akių. *Luk. 24, 51.
10. Ir jiems bežiurint paskui jį, jam dangun žengiant, štai, *du vyru baltuose rubuose stovėjo pas juos, *Luk. 24, 4. Jono 20, 12.
11. Kuriuodu ir sakė: jus vyrai iš Galilėos, kam čia stovite dangun žiurėdami? šis Jėzus, kursai nuo jųsų paimtas yra dangun, vėl taipo *ateis, kaipo jus jį regėjote dangun žengiant. *Luk. 21, 27. 1 Tes. 4, 16.
12. Tai jie sugrįžo į Jėruzalę nuo *kalno, kursai vadinamas alyvų kalnas, ir yra arti Jėruzalės, tikt per sabatos kelią. *Luk. 24, 50. 51. 52.
13. Ir kaip jie įėjo, užkopo jie ant viršutinio gyvenimo; nės čia laikėsi *Petras ir Jokubas, Jonas ir Endriejus, Pilipas ir Tamošius, Baltramiejus ir Matėošius, Jokubas, Alpėjaus sunus, ir Simonas Zelotes, ir Judas Jokubo. *Mat. 10, 2.
14. Tie visi buvo podraug, *vienširdžiai besimelsdami ir prašydami, su moterimis ir su Marija, Jėzaus motyna, ir su jo broliais. *per. 2, 1. 42. per. 4, 24.
15. Ir tose dienose kėlėsi Petras tarp mokįtinių, tarė (bet buvo pulkas vardų podraug susiėjusiųjų apie šimtą ir dvidešimt):

16. Jus vyrai ir broliai, turėjo *išsipildyti tas raštas, kurį pirm to sakiusi yra šventoji Dvasė per burną Dovido apie Judošių, kursai buvo vadas tų, kurie Jėzų sugavo; *Ps.41,10.s.
17. Nės jis buvo su mumis *skaitytas, ir buvo šį urėdą su mumis gavęs. *Luk.6,16.
18. Tas nusipelnė dirvą už algą neteisybės ir *pasikorė ir pusiau perplyšo, ir visi jo viduriai išpuolė. *Mat.27,5.
19. Ir tai žinoma visiems Jėruzalėje gyvenantiemsiems, taipo, kad *ta dirva vadinama jų žodžiu Akeldama, tai esti, kraujo dirva. *Mat.27,7.8.9.
20. Nės parašyta yra *Psalmų knygose: jų gyvenimai turėtų pusti pastoti, ir nei vieno ne butų, kursai tuose gyventų, o ir: †jo vyskupystė (urėdas) kitam turėtų tekti. *Ps.69,26. †Ps.109,8.
21. Taigi reikia, kad vienas šių vyrų, kurie pas mus buvę yra per visą čėsą, kuriame Ponas Jėzus tarp musų ir išėjo ir įėjo,
22. Nuo Jono krikšto iki tai dienai, kurioje jis nuo musų paimtas yra, liudininku jo prisikėlimo su mumis pastotų.
23. Ir pastatė du, Juozėpą, vadinamą Barzabą, su pravarde Justus, ir Motiejų,
24. Ir meldėsi tarydami: Viešpatie, tu *visų širdis pažįstąsis; parodyk, kurį tu iš šių dviejų sau išsirinkęs esi, *Ps.7,10.s.
25. Kad viens tų gautų šią šlužmą ir apaštalų urėdą, nuo kurio Judošius atstojo, kad jis nueitų į savo vietą.
26. Ir jie *burtą metė ant tų dviejų; ir burtas tropijo Motiejų, ir jis tapė priskirtas vienuolika apaštalams. *Pam.Ž.16,33.

Perskyrimas 2.

Išliejimas šventosios Dvasės kalbėjimu apaštalo Petro užtartas.

Ir Sekminių dienai išsipildžius, buvo *visi vienširdžiai podraug. *per.1,14.
2. Ir umai radosi ūžimas nuo dangaus, kaip kokio didžio vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo.
3. Ir prie jų liežuviai regimi buvo, perdalyti, kaip *ugnies liepsnos; ir sėdosi ant jų kiekvieno; *Mat.3,11.
4. Ir visi *pilni pastojo šventosios Dvasės ir pradėjo kalbėti kitais liežuviais, kaip Dvasė jiems davė iškalbėti. *per.1,5. per.10,44. per.11,15. per.19,6.
5. Bet buvo Jėruzalėje gyveną Żydai, *vyrai Dievo biją, iš visokių žmonių, po dangumi esančių. *per.13,26.
6. Tamgi balsui nusidavus, susiėjo daugumas žmonių ir *ne įmanė, nei ką mislyti arba sakyti; nės kožnas girdėjo juos savo liežuviu kalbančius. *per.7,12.
7. Bet *visi persigandę dyvijosi tarp savęs, tarydami: štai, ar ne visi šie kalbantieji iš Galilėos? *per.6,12.
8. Kaipogi kožnas girdime savo liežuvį, kuriame mes esme gimę?
9. Partai ir Mėdai ir Elamytai, ir kurie gyvename Mesopotamioje, Judėoje ir Kapadocioje, Ponte ir Azioje,
10. Prygioje ir Pampylioje, Egypte ir šalyse Lybijos pas Cyrėną, ir ateiviai iš Rymo,
11. Żydai ir Żydų vierą priėmusieji, Krėtėnai ir Arabionai; mes girdime juos musų liežuviais didžiuosius Dievo darbus kalbančius.
12. Bet *jie visi išsigandę dyvijosi, kits kitam sakydami: kas tai bus? *per.6,7.
13. Bet kiti tai apjuokdami tarė: jie saldaus vyno prisigėrę.
14. Tai Petras stojęsi su kitais vienuolika, pakėlė savo balsą ir kalbėjo jiems: jus Żydai, mieli vyrai, ir visi, kurie gyvenate Jėruzalėje, tai jums t'esie žinoma, ir įleiskite mano žodžius į savo ausis.
15. Nes šie neprisigėrę, kaip jus mislijate, kadangi dabar trečioji adyna dienos.
16. Bet tai yra, ką prarakas *Joėlis pirm to sakęs: *Joėl.3,1.s.
17. Ir tur nusiduotis paskiausiose dienose, sako Dievas: Aš išliesu nuo savo Dvasės ant viso kuno, ir jųsų sunus bei *jųsų dukters prarakaus, ir jųsų jaunikaičiai regėjimus regės, ir jųsų senieji sapnus turės; *per.21,9.
18. Ir ant savo bernų ir ant savo mergų aš tose dienose nuo savo Dvasės išliesu, ir jie prarakaus.
19. Ir aš darysu stebuklus aukštai danguje, ir ženklus žemai ant žemės, kraują ir ugnį ir dumų smalktį.
20. Saulė pavirs į tamsybę, ir mėnuo į kraują, pirm ne kaip didėji ir šlovnoji diena Viešpaties ateis.

21. Ir nusiduos, *kurs Viešpaties vardo melsis, tas bus išganytas. * Rym. 10, 13.

22. Jus vyrai Izraėlitėnai, klausykite šių žodžių: Jėzų Nazarėniškį, vyrą, Dievo * tarp jųsų padrutintą galybėmis ir stebuklais ir ženklais, kurius Dievas darė per jį tarp jųsų, (kaip ir jus patys žinote;) * per. 10, 38.

23. Tą (*kadangi jis iš apdumotos valės ir apsiėmimo Dievo paduotas buvo,) jus ėmėte per rankas neteisiųjų ir jį prikabinę nužavinote; * per. 4, 28. Luk. 22, 22.

24. Tą *Dievas prikėlė, ir atrišo smerties kančias, kadangi negalimas daiktas buvo, kad jis smerties laikomas butų. * per. 3, 15. s.

25. Nės *apie jį sako Dovidas: Aš visados Viešpatį pasistačiau po savo akių; nės jis yra po mano dešine, kad ne bučiau pajudintas. * Ps. 16, 8. s.

26. Todėl yra mano širdis linksma, ir mano liežuvis džiaugiasi; nės ir mano kunas ilsėsis nusitikėjime.

27. Nės tu mano dušią ne paliksi pekloje, neigi perleisi, kad tavo šventasis patręšimą regėtų.

28. Tu man parodei gyvatos kelius. Tu manę pripildysi džiaugsmu po savo veidu.

29. Jus vyrai, mieli broliai, duokite man jusump drąsiai kalbėti apie sentėvį Dovidą: *jis yra numiręs ir palaidotas, ir jo kapas pas mus yra iki šiai dienai. * per. 13, 36. 1 Kar. 2, 10.

30. Jamgi esant praraku ir žinant, Dievą *jam su prysiega pažadėjus, kad vaisius jo strėnų ant jo krasės sėdėsiąs, * Ps. 89, 4. 5.

31. Jis tai pirma matydamas, kalbėjęs yra apie prisikėlimą Kristaus, kad *jo dušia ne palikta esanti pekloje, ir jo kuną ne regėjusį patręšimo. * per. 13, 35. Ps. 16, 10.

32. Tą Jėzų *prikėlė Dievas; to mes visi esme liudininkai. * per. 13, 15.

33. Taigi jis per Dievo dešinę paaukštintas ir gavęs pažadėjimą šventosios Dvasės iš Tėvo, išliejo tai, ką jus regite ir girdite.

34. Nės Dovidas ne užžengė dangun. Bet jis sako: *Viešpats sako mano Viešpačiui: sėskis po mano dešine, * Ps. 110, 1. Mat. 22. 44. s.

35. Iki tavo neprietelius padėsu suoleliu tavo kojų.

36. Tai te žino tikrai visi namai Izraėlio, kad Dievas šį Jėzų, kurį jus nukryžiavojote, Viešpatimi ir Kristumi padaręs.

37. Bet kaip jie tai girdėjo, ėjo tai jiems per širdį, ir tarė Petrui ir kitiems apaštalams: jus vyrai, mieli broliai, *ką mes turime daryti? * per. 9, 6. per. 16, 30.

38. Petras tarė jiems: *prisiverskitės, ir kožnas tesikrikštydinas vardan Jėzaus Kristaus ant griekų atleidimo, tai gausite †šventosios Dvasės dovaną. * Mat. 3, 2. † Nus. Ap. 19, 6.

39. Nės jųsų ir jųsų vaikų yra šis pažadėjimas, ir visų toli esančiųjų, *kurius Dievas, musų Viešpats, privadįs. * Joėl. 3, 5.

40. Ir daug kitais žodžiais išliudijo jis ir graudeno, sakydamas: duokitės gelbėtis nuo tų piktųjų žmonių.

41. Taigi kurie jo žodį mielai priėmė, tie krikštydinosi, ir prisidėjo tą dieną kokie trys tukstančiai dušių.

42. Ir jie pasiliko drutai apaštalų pamoksle ir draugystėje ir duonos laužime ir *maldoje. * per. 1, 14. per. 2, 1.

43. Ir visas dušias apėmė baimė. Ir nusidavė daug stebuklų ir ženklų per apaštalus.

44. Bet visi, kurie buvo tikį pastoję, buvo podraug, ir *vislab iš vieno turėjo. * per. 4, 32.

45. Savo lobius ir turtą jie pardavė, ir tus išdalijo visiems, kaip kiekvienam privalu buvo.

46. Ir jie kasdien ir visados podraug vienširdžiai buvo bažnyčioje, ir *duoną lauždami veik čia, veik kitur namuose, * per. 20, 7.

47. Ėmė valgį ir liaupsino Dievą su džiaugsmu ir širdies prastybėje, turėdami malonę prie visų žmonių. Bet Viešpats *kasdien pridėjo susirinkimui tus, kurie išganytais pastojo. * per. 4, 4. per. 5, 14. per. 11, 21. per. 14, 1.

Perskyrimas 3.

Petro stebuklas, raišamjam padarytasis, hei Dievo žodžio sakymas apie Kristų ant prisivertimo.

Bet Petras ir Jonas užėjo podraug į bažnyčią apie devintąją adyną, kurioje melsdavosi.

2. Ir buvo vyras, *raišas iš motynos žyvato, tas nešiodinosi, ir pasodindavo jį kasdien pas bažnyčios duris, kurias vadino gražiomis, jeib ubagautųs vargdienių dalį iš tų, kurie į bažnyčią eidavo. * per. 8, 7. per. 14. 8.

3. Tas matydamas Petrą ir Joną įeinančiu į bažnyčią, prašė vargdienių dalies.
4. Bet Petras žiurėjo į jį su Jonu ir tarė: žiurėk į mudu.
5. Ir jis žiurėjo į juodu, laukdamas, kad ką iš jųdviejų gautų.
6. Bet Petras sakė: sidabro ir aukso ne turu, bet ką turu, tai tau duomi: vardan Jėzaus Kristaus Nazarėniškio *kelkis ir vaikščiok! *per. 14, 9. 10.
7. Ir *nutvėręs jį prie dešinės rankos, attiesė jį. Tuojaus stovėjo jo kojų nariai ir blauzdkauliai stipriai; *Mat. 8, 15. per. 9, 25.
8. Pašokęs *galėjo vaikščioti ir stovėti, ir ėjo su jais į bažnyčią, vaikščiojo ir šokinėjo, garbindamas Dievą. *Jėz. 35, 6.
9. Ir matė jį visi žmonės vaikščiojantį ir Dievą garbinantį.
10. O jie jį ir pažino, kad jis tas esąs, kurs prie gražiųjų bažnyčios durų buvo sėdėjęs dėl vargdienių dalies; ir pilni pastojo nusidyvijimo ir nusistebėjimo dėl to, kas jam buvo nusitikę.
11. Bet kaip tas raišasis, pasveikęs budamas, prie Petro ir Jono laikėsi, susibėgo visi žmonės prie jų į *prybažnytį, vadinamąjį Salomono, ir dyvijosi. *per. 5, 12.
12. Tai matydamas Petras, atsakė žmonėms: jus vyrai iš Izraėlio, kam dyvijatės dėl to? arba ko žiurite į mudu, tarsi mudu tą vaikščiojančiu padarusiu per savo pačių sylą arba pelnymą?
13. *Dievas Abraomo ir Izaoko ir Jokubo, Dievas musų tėvų, savo kudikį Jėzų peršvietė, kurį jus †padavėte ir kurio užsigynėte po akių Piloto, kaip jisai sudijo jį paleisti. *per. 5, 30. 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. †Darb. Ap. 2, 23. per. 7, 52.
14. Bet jus užsigynėte šventojo ir teisiojo, ir *prašėte, kad jums razbaininką dovanotų; *Mat. 27, 20. 21.
15. Bet gyvatos kunįgaikštį jus nužavinote; tą Dievas *prikėlė iš numirusiųjų; to mudu liudininkais esva. *per. 2, 24. 32. per. 4, 10. per. 10, 40. per. 13, 30. 34. per. 17, 31. Rym. 4, 24. per. 8, 11. 1 Kor. 6, 14. 2 Kor. 4, 14.
16. Ir per tikėjimą į jo vardą jis yra ant šito, kurį jus matote ir pažįstate, patvirtinęs savo vardą; ir tikėjimas per jį šitam yra davęs šitą sveikatą po jųsų akių.
17. Ogi dabar, mieli broliai, aš žinau, kad jus iš nežinios tai darėte, kaip ir jųsų vyresnieji.
18. Bet Dievas, ką jis per burną visų savo prarakų pirm to apsakęs, kaip Kristus kentėti turėsiąs, šitaip išpildė.
19. Togidėl *gailėkitės ir prisiverskitės, kad jųsų griekai pastotų išgesįti; *per. 2, 38.
20. Kad ateitų *atgaivinimo čėsas nuog veido Viešpaties, kada jis siųs tą, kursai jums dabar pirm apsakomas, Jėzų Kristų; *Jėz. 35, 10. Dang. 7, 22. 27. Rym. 8, 21. Apr. 20, 6.
21. Kursai tur dangų įimti, iki tam čėsui, kuriame visi daiktai bus attaisyti, apie kurius Dievas kalbėjęs yra per burną visų savo šventųjų prarakų iš svieto pradžios.
22. Nės Maižėšius yra tėvams sakęs: praraką jums Viešpats, jųsų Dievas, prikels iš jųsų brolių, kaip manę, to klausykite visame, ką jis jums sakys.
23. *Ir nusiduos, kuri dušia to prarako ne klausys, ta bus išgaišinta iš žmonių. *5 Maiž. 18, 15.
24. Ir visi prarakai, nuog Zomėlio ir paskui, kiek tiktai jų kalbėję, tie apie šias dienas yra apsakę.
25. Jus este vaikai prarakų ir derėjimo, kurį Dievas padarė su jųsų tėvais, kaip jis Abraomui sakė: *per tavo sėklą bus peržegnotos visos žmonių giminės ant žemės. *1 Maiž. 12, 3. s.
26. *Pirmiausiai jums yra Dievas prikėlęs savo kudikį Jėzų ir jį jums siuntęs, jus peržegnoti, jeib kiekvienas prisiverstų nuog savo piktenybės. *per. 13, 46.

Perskyrimas 4.

Apaštalų persekinėjimas, tikinčiųjų draugiškoji malda, pasielgimas ir pasilaikymas.

Bet kaip juodu žmonėms kalbėjo, atėjo pas juodu kunįgai ir *bažnyčios vyresnysis ir Saducėušiai. *Luk. 22, 4. 52.
2. (Tie nekentė, kad juodu žmones mokino ir apsakė Jėzuje prisikėlimą iš numirusiųjų.)
3. Ir nutvėrė juodu ir apkaldino juodu iki rytojui; nės jau buvo vakaras.
4. Bet daug tų, kurie klausėsi to žodžio, *tikį pastojo, ir skaitlius vyrų pasidarė apie penkis tukstančius. *per. 2, 47. s.
5. Ale rytmetyje susiėjo jų vyresnieji ir vyriausieji ir raštemokįtieji į Jėruzalę:
6. *Anošius, vyriausiasis kunįgas, ir Kaipošius ir Jonas ir Aleksandras, ir

kiek jų buvo iš giminės vyriausiųjų
kunįgų; *per.5,17. Luk.3,2.
7. Ir juodu po savo akių pastatę,
klausė juodu: *iš kokios macies, arba
kieno vardan tai darėta? *Mat.21,23.
8. Petras, šventosios Dvasės pilnas,
tarė jiems: *jus vyresnieji žmonių, ir
jus vyriausieji iš Izraėlio, *Luk.12,11.
9. Jei *mudu šiandien sudijamu dėl
tos geradėjystės, negalinčiamjam žmo-
gui išrodytosios, ker kurią jis sveikas
pastojo, *Jono 10,32.
10. Tai jums ir visiems žmonėms
iš Izraėlio te esie žinoma, kad vardan
Jėzaus Kristaus Nazarėniškio, kurį jus
nukryžiavojote, *kurį Dievas prikėlė
iš numirusiųjų, stov šisai čion svei-
kas po jųsų akių. *per.3,15.s.
11. Tai yra *tas akmuo, kurį jus bu-
davonininkai išmetėte, tas kampiniu
akmenimi pastojo. *Mat.21,42.s. Ps.118,22.
12. Ir niera nei viename kitame iš-
ganymas, ir niera nei vienas kitas
vardas žmonėms duotas, kuriame mes
*turime buti išganyti. *Mat.1,21.
13. Bet matydami drąsumą Petro
ir Jono, dyvijosi; nės jie tikrai ži-
nojo, juodu nemokįtu ir prastu žmo-
gu esančiu, ir gerai pažino juodu, kad
juodu su Jėzumi buvę.
14. Bet jie matė žmogų *išgijusįjį
pas juodu stovintį, ir ne galėjo ką
prieš tai sakyti. *per.3,8.9.
15. Tai jie jiemdviem paliepę išeiti
iš rotos, rodijosi tarp savęs ir tarė:
16. Ką darysime tiem žmonėm? nės
tas ženklas, jųdviejų padarytasis, yra
žinomas ir regimas visiems Jėruza-
lėje gyvenantiemsiems, ir ne galime
to užsiginti.
17. Bet jeib tai ne išsiplatįtų toliaus
tarp žmonių, *uždrauskime jiemdviem
aštriai, idant toliaus nei vienam žmo-
gui apie tą vardą ne kalbėtų. *per.5,28.
18. Ir jie juodu pasivadinę, paliepė
jiemdviem, kad nieku budu ne kal-
bėtų nei mokįtų vardan Jėzaus.
19. Bet Petras ir Jonas atsakydamu
tarė jiems: patys sudykite, ar verta
po Dievo akių butų, *jųsų daugiaus
klausyti, ne kaip Dievo? *per.5,29.
20. Juk ne galiva kitaip, turiva tai
kalbėti, ką matę ir girdėję esva.
21. Bet jie jiemdviem pagrumzdę,
juodu išleido ir ne rado, kaip jie juodu
mučytų žmonių dėlei; nės jie visi Dievą
liaupsino už tai, kas buvo nusidavę.
22. Nės tas žmogus daugiaus ne kaip
keturisdešimtis metų senas buvo, ant
kurio tas ženklas išgydymo buvo nu-
sidavęs.
23. Ir kaip juodu buvo paleistu, at-
ėjo juodu pas *savuosius ir apsakė
jiems, ką vyriausieji kunįgai ir vyres-
nieji jiem buvo kalbėję. *per.1,13.
24. Tai girdėję, pakėlė jie savo balsą
*vienširdžiai Dievop ir tarė: Viešpa-
tie, tu esi tas Dievas, †kurs dangų
ir žemę, ir jures ir vislab, kas jose
yra, sutvėręs; *Rym.15,6. †1 Maiž.1,1. Jėz.37,16.
25. Kurs tu per burną Dovido, savo
tarno, esi sakęs: *kodėl duksta pa-
gonai, ir žmonės prasimano niekus?
*Ps.2,1.
26. Žemės karaliai susieiti, ir kunį-
gaikščiai susirenkas į pulką prieš Vieš-
patį ir prieš jo Kristų:
27. Berods iš tiesos, jie yra susirinkę
prieš tavo šventąjį kudikį Jėzų, kurį tu
pamostijai, Erodas ir Panskas Pilo-
tas, su pagonais ir žmonėmis Izraėlio,
28. Daryti, ką tavo ranka ir tavo
valė *pirm to sudumojo, kad tai nu-
siduotų. *per.2,23.
29. Ir dabar, Viešpatie, matyk jų
grumzdimą, ir duok savo tarnams
su visu *drąsumu kalbėti tavo žodį,
*per.13,46. per.14,3.
30. Ir ištiesk savo ranką, kad svei-
kata ir ženklai ir stebuklai nusiduotų
per vardą tavo šventojo vaiko Jėzaus.
31. Ir jiems pasimeldus, *pasijudino
ta vieta, kurioje jie buvo susiėję, ir
visi pilni pastojo šventosios Dvasės
ir kalbėjo Dievo žodį su drąsumu.
*per.2,2. per.16,26.
32. Bet daugybė tikinčiųjų buvo
*viena širdis ir viena dušia; ir nei
viens ne sakė apie savo lobius, kad
tie jo esą, bet jie visus daiktus drau-
giškai turėjo. *per.1,14.
33. Ir su dide galybe davė apaštalai
*liudijimą apie prisikėlimą Pono Jė-
zaus, ir buvo didė malonė prie jų visų.
*per.1,22. per.22,24.
34. Ir nei viens jų ne buvo, kurs
stokojo; nės kiek tikt jų buvo, kurie
dirvų ar butų turėjo, *tie pardavė tuos
ir atnešė pinįgus parduotojo turto,
*per.2,45.
35. Ir padėjo tus pas apaštalų ko-

jas; ir *davė kiekvienam, kas jam
privalu buvo. *5 Maiž. 15, 11. Jėz. 58, 7.
36. Bet Josės, apaštalų vadįtas pra-
varde Barnabas, (tai esti sunus palink-
sminimo), giminės Lėvytas iš Cyprų,
37. Tas turėjo dirvą, ir pardavė tą
ir atnešė pinįgus ir padėjo tus pas
apaštalų kojas.

Perskyrimas 5.

Ananiošiaus ir Sapyros nuoglasis smertis, apaštalų kalėjimas ir išvalnijimas.

Bet nekursai vyras, vardu Ananio-
šius, su savo pačia Sapyra, pardavė
savo turtą,
2. Ir palaikė dalyką tų pinįgų su
žinia savo pačios, ir atnešė dalyką
*ir padėjo tą pas apaštalų kojas.
*per. 4, 37.
3. Bet Petras tarė: Ananiošiau, ko-
dėl *šėtonas tavo širdį yra apėmęs,
kad tu šventaijai Dvasei meluoji ir
palaikai dalyką pinįgų už dirvą?
*Jono 13, 2.
4. Juk tu butumbei ją galėjęs pa-
laikyti, ją turėdamas; o kaip ji buvo
parduota, tai toktai taipjau buvo tavo
valėje. Dėlkogi tu tai savo širdyje
apsiėmei? tu ne žmonėms, bet Die-
vui pamelavai.
5. Bet Ananiošius tus žodžius gir-
dėdamas, parpuolė ir išleido dvasę.
Ir atėjo didė baimė ant visų, kurie
tai girdėjo.
6. Bet jaunikaičiai kėlėsi *ir jį į
šalį padėjo, ir jį išnešę pakasė jį.
*3 Maiž. 10, 4. 5.
7. Ir nusidavė po valandos, kone
po trijų adynų, atėjo jo patį į vidų,
ir ne žinojo, kas buvo nusidavę.
8. Bet Petras atsakė jai: sakyk man,
ar taip brangiai pardavėta dirvą? jiji
sakė: tikrai taip brangiai.
9. Bet Petras sakė jai: kodėlgi su-
sitarėta, gundyti Dvasę Viešpaties?
Štai, kojos tų, kurie tavo vyrą pa-
kasė, yra už durų, ir tavę išneš.
10. Ir ji tuojaus parpuolė pas jo
kojas ir išleido dvasę. Tai atėjo jau-
nikaičiai, ir radę ją numirusią, išnešė
ir pakasė ją pas jos vyrą.
11. Ir *atėjo didė baimė ant viso su-
sirinkimo ir ant visų, kurie tai girdėjo.
*Luk. 7, 16.
12. Bet daug ženklų ir stebuklų nu-
sidavė žmonėse per rankas apaštalų.
Ir visi buvo prybažnytyje Salomono
vienširdžiai;
13. Ale kitų nei viens ne drįso
jiems prisidraugavoti, bet žmonės
juos didžioje garbėje laikė.
14. Ir prisidėjo dar daugiaus *tikin-
čių į Viešpatį, vyrų ir moterų, *per. 2, 47. 5.
15. Taipo, *aža ligonis ant ulyčių iš-
nešė, ir paguldė juos ant patalų ir
morų, jeib Petrui ateinant, jo šešėlis
kelis iš jų apdengtų. *per. 19, 11. 12.
16. Bet susiėjo taipojau daug iš ap-
link esančiųjų miestų į Jėruzalę, ir at-
nešė ligonis ir nečystųjų dvasių var-
gintuosius, ir visi sveiki pastojo.
17. Bet kėlėsi vyriausiasis kunįgas
ir visi, kurie su juomi buvo, (tai yra
skirtoji vieros draugystė *Saducėu-
šių,) ir pastojo pilni papykio; *per. 4, 1.
18. Ir nutvėrę apaštalus, įmetė juos
į paprastąjį kalėjimą.
19. Bet *angielas Viešpaties nak-
tyje atdarė kalėjimo duris ir išvedęs
juos, tarė: *per. 12, 7.
20. Eikite, ir stojęsi kalbėkite baž-
nyčioje žmonėms visus žodžius *šio
gyvasties! *Jono 12, 50.
21. Tai girdėję ėjo jie anksti į baž-
nyčią ir mokino. Bet atėjęs *vyriau-
siasis kunįgas, ir kurie su juomi bu-
vo, suvadino rotą ir visus vyresniuo-
sius vaikų Izraėlio, ir nusiuntė į ka-
lėjimą, juos atvesti. *per. 4, 5.
22. Bet tarnai, tenai nuėję ir kalė-
jime jų ne radę, sugrįžo ir apsakė,
23. Tarydami: mes kalėjimą radome
drutai ir gerai užrakintą, ir sargus
lauke pas duris be stovinčius, bet at-
darydami nei vieno viduje ne radome.
24. Kaip tus žodžius girdėjo vyriau-
siasis kunįgas ir bažnyčios užveizdas
ir kiti vyriausieji kunįgai, ne žinojo,
nei ką sakyti, nei ką mislyti apie juos,
kas iš to busią.
25. Tai viens atėjęs pasakė jiems:
štai, tie vyrai, kurius jus į kalėjimą
įmetėte, yra bažnyčioje, stov ir mo-
kina žmones.
26. Tai nuėjo bažnyčios užveizdas
su tarnais ir atvedė juos su geru;
nės jie bijojosi žmonių, kad juos ne
akmenimis užmuštų;
27. Ir atvedę, pastatė juos po rotos
akių. Ir vyriausiasis kunįgas klausė jų,
28. Sakydamas: *ar mes jums ne

aštriai uždraudėme, idant ne mokįtumbite tame varde? ir štai, jus papildėte Jėruzalę savo mokslu ir norite †to žmogaus kraują ant musų užvesti. *per.4,18. †per.2,23.

29. Bet Petras ir apaštalai atsakė tarydami: *Dievo daugiaus reik klausyti, ne kaip žmonių. *per.4,19. Dang.6,10.

30. *Dievas musų tėvų prikėlė Jėzų, kurį jus nužavinote, pakabinę ant medžio. *per.3,15.s.

31. Tą Dievas per savo dešinę *paaukštino kunįgaikščiu ir Išganytoju, jeib duotų Izraėliui prisivertimą ir griekų atleidimą. *per.2,33.

32. Ir mes *esme jo liudininkais šių žodžių, bei Šventoji Dvasė, kurią Dievas davė tiems, kurie jo klauso. *Luk.24,48. Jono 15,26.27.

33. Kaip jie tai girdėjo, ėjo jiems toktai per širdį, ir jie pamislijo, juos užmušti.

34. Bet kėlęsi rotoje viens Parizėušias, vardu *Gamaliėlis, raštemokįtas, visų žmonių garbėje laikomas, paliepė, apaštalus ant valandos laukan išvesti, *per.22,3.

35. Ir tarė jiems: jus vyrai Izraėlio, patys dabokitės dėl tų žmonių, kas jums pultųsi daryti.

36. Pirm šių dienų kėlėsi Tėudas ir sakėsi, buk kas esąs; ir pristojo prie jo skaitlius vyrų, kokie keturi šimtai; tas yra užmuštas, ir visi, kurie jam pripuolė, yra išsklaidyti ir į nieką pavirtę.

37. Po to kėlės Judas iš Galilėos, dienose pasirašydinimo, ir pakusė daug žmonių, jam paskui atpulti; o ir tas taipjau yra nužuvęs, ir visi, kurie jam pripuolė, išsklaidyti.

38. O dabar sakau jums: liaukitės nuo tų žmonių ir paleiskite juos. *Jei tas rodas arba tas darbas iš žmonių yra, tai jis suirs; *Mat.15,13.

39. Bet jei jis iš Dievo yra, tai jus ne galėsite tą išardyti, jeib ne išrasti butumbite, kaip kurie *norį Dievui priešytisi. *per.9,5.

40. Tai jie pakluso jam, ir pavadinę apaštalus, *nuplakė juos ir liepė jiems, kad jie ne kalbėtų vardan Jėzaus, ir paleido juos. *per.22,19.

41. Bet jie *džiaugdamiesi atstojo iš po rotos akių, kad jie verti buvo buvę, dėl jo vardo išgėdinimą kentėti; *Mat.5,10.s. 1 Petr.4,13.

42. Ir ne paliovė kasdien bažnyčioje ir šen bei ten namuose mokįti ir apsakyti Evangėlią apie Jėzų Kristų.

Perskyrimas 6.

Davadas vargdienių kavotojų; Stepono apskundimas.

Bet tose dienose, kaip daug mokįtinių radosi, kėlėsi murmėjimas Grykiškųjų prieš Žydus, dėl to, kad jų našlės buvo aplenktos kiekdieniškame prikavojime.

2. Tai tie dvylika, suvadinę pulką mokįtinių tarė: ne tinka mums palikti Dievo žodį ir tarnauti prie stalo.

3. Dėl to, jus mieli broliai, veizdėkite *tarp savęs septynis vyrus, gerą liudymą turinčius, pilnus Dvasės Šventos ir išminties, kurius įstatytumbime tai reikmenei. *5 Maiž. 1, 13. 1 Tim. 3, 7.

4. Bet mes pasiliksime meldime ir šlužmoje žodžio.

5. Ir ta kalba labai patiko visai daugybei; ir išrinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir Dvasės Šventos, ir Pilipą, *ir Prokorą, ir Nikanorą, ir Timoną, ir Parmėną, ir Nikolajų, Žydų vierą priėmusį iš Antiokios. *per. 8, 5.

6. Tus pastatė po akių Apaštalų ir pasimeldę *uždėjo rankas ant jų. *per.1,24.

7. Ir Dievo *žodis daugsinos, ir skaitlius mokįtinių labai didinos Jėruzalėje. Taipjau ir daug kunįgų vierai paklusnus pastojo. *per. 19, 20.

8. Bet Steponas, pilnas tikėjimo ir galybės, darė stebuklus ir didžius ženklus tarp žmonių.

9. Tuočės kėlėsi keli iš mokyklos, vadinamos Libertinų ir Cyrėnų ir Aleksandrinų, ir tų, kurie iš Cilicios bei iš Azios buvo, ir susiginčijo su Steponu.

10. Ir ne galėjo atsistengti išminčiai ir Dvasei, kurioje kalbėjo.

11. Tai *jie mokino kelis vyrus sakyti: mes girdėjome jį kalbantį bluznijimo žodžius prieš Maižėšių ir prieš Dievą. *1 Kar. 21, 10. 13. Mat. 26, 59. 60.

12. Ir sujudino žmones ir vyresniuosius ir raštemokįtus, ir atėję paplėšė jį ir nuvedė jį pas rotponius.

13. Ir pastatė neteisius liudininkus; tie sakė: tas žmogus ne paliauja kalbėti bluznijimo žodžius prieš tą šventą vietą ir (prieš) zokaną;

14. Nės girdėjome jį kalbantį: Jėzus iš Nazaret išardys tą vietą ir pervers

įstatymus, kurius mums Maižėšius davė.
15. Ir žiurėjo į jį visi, kurie tarp rotponių sėdėjo, ir matė jo veidą, kaip angielo veidą.

Perskyrimas 7.

Stepono sakymas Dievo žodžio, muka ir smertis.

Tai tarė vyriausias kunįgas: ar tai taipo?
2. Bet jis sakė: mieli broliai ir tėvai, klausykitės: Dievas šlovės pasirodė musų tėvui Abraomui, jam dar Mezopotamioje esant ir dar ne gyvenant Arane.
3. Ir tarė jam: išeik *iš savo žemės ir nuog savo genčių, ir eik į žemę, kurią tau parodysu. * 1 Maiž. 12, 1.
4. Tai išėjęs *iš Kaldėų žemės gyveno Arane. Ir iš čia, jo tėvui mirus, perkėlė jį Dievas į tą žemę, kurioje jus dabar gyvenate. * 1 Maiž. 11, 31 ir 12, 4. 5.
5. Ir ne davė jam čionai dalyką tėviškės nei per pėdą, ir pažadėjo *jam, norįs tą jam paduoti ir jo sėklai po jo, dar jam nei jokio vaiko ne turint. * 1 Maiž. 12, 7 ir 13, 15 ir 15, 18.
6. Bet Dievas taip kalbėjo: * tavo sėkla bus ateivis svetimoje žemėje, ir privers ją tarnauti ir piktai laikys keturis †šimtus metų. * 1 Maiž. 14, 13. † 2 Maiž. 12, 50.
7. Ir tus žmones, kuriems tarnaus, aš sudysu, sakė Dievas; ir jie potam išeis ir man tarnaus šioje vietoje.
8. Ir *davė jam appiaustymo derėjimą. Ir †jam gimė Izaokas, ir appiaustė jį ašmąją dieną, ir **Izaokui Jokubas, ir Jokubui ††dvylika sentėviai. * 1 Maiž. 17, 10. † 2 Maiž. 21, 2. ** 1 Maiž. 25, 26. †† 1 Maiž. 29, 31 i. t. ir 30, 5 i. t.
9. Ir *sentėviai, ne kęsdami Juozėpo, pardavė jį Egyptan; bet † Dievas buvo su juomi, * 1 Maiž. 37, 28. Ps. 105, 17. † 1 Maiž. 39, 2.
10. Ir išgelbėjo jį iš visų jo vargų ir *davė jam malonę ir išmintį po akių Paraono, karaliaus Egypto; tas jį įstatė kunįgaikščiu ant Egypto ir ant visų savo namų. * 1 Maiž. 41, 37.
11. Bet radosi badas ant visos Egypto žemės ir Kananėos, ir didis prispaudimas, ir musų tėvai ne rado išsimaitinimo.
12. Bet * Jokubas, patyręs javų esant Egypte, išsiuntė musų tėvus pirmą kartą. * 1 Maiž. 42, 1.
13. O *antru kartu Juozėpą pažino jo broliai, ir Paraonui Juozėpo giminė pastojo žinoma. * 1 Maiž. 45, 4. 16.
14. Bet *Juozėpas nusiuntęs atgabendino savo tėvą Jokubą ir visą savo giminę, septynisdešimtis dušių ir penkias. * 1 Maiž. 45, 9. 27.
15. Ir *Jokubas nusitraukė Egyptan ir †numirė, jis ir musų tėvai. * 1 Maiž. 46, 5. † 1 Maiž. 49, 33.
16. Ir pargabenti yra į Sikėmą ir padėti į *kapą, kurį Abraomas nųpirkęs buvo už pinįgus nuo vaikų Emoro, Sikėme. * 1 Maiž. 23, 16. Joz. 24, 32.
17. Bet kaip prisiartino čėsas pažadėjimo, kurį Dievas Abraomui buvo prisiekęs, daugsinosi žmonės ir platyn ėjo Egypte,
18. Iki kits radosi karalius, kursai apie Juozėpą nieko ne žinojo.
19. Tas bukliai gaišino musų giminę ir vargino musų tėvus ir liepė jaunuosius vaikelius šalin mesti, kad jie gyvi ne išliktų.
20. Tuočės *gimė Maižėšius, ir † buvo vaikelis gražus po Dievo akių; tas buvo tris mėnesius išlaikytas namuose savo tėvo. * 2 Maiž. 2, 2. † Ebr. 11, 23.
21. Bet kaip *jį šalin dėjo, priėmė jį duktė Paraono ir jį užaugino sau per vaiką. * 2 Maiž. 2, 3—10.
22. Ir Maižėšius, išmokįtas visoje išmintyje Egypcionų, galįs buvo darbuose ir žodžiuose.
23. Bet *keturisdešimtis metų senas pastojęs, pamislijo atlankyti savo brolius, vaikus Izraėlio. * 2 Maiž. 2, 11.
24. Ir pamatęs vieną neteisiai kenčiantį, išgelbėjo ir atkeršijo tą, kursai buvo varginamas, užmušdamas Egypcioną.
25. Bet jisai dumojo, savo brolius išmanysiant, Dievą per jo ranką jiems išgelbėjimą duodantį; bet jie tai ne išmanė.
26. Ir *antrą dieną jis atėjo pas juos, kaip jie tarp savęs vaidijosi, ir pagraudeno juos, kad sutiktų, tarydamas: mieli vyrai, jus este broliai; kam kits kitam neteisybę darote? * 2 Maiž. 2, 13.
27. Bet neteisybę savo artymui darąsis stumė jį nuo savęs, tarydamas: kas tavę ant musų įstatė vyriausiu ir sudžia?

28. Ar ir manę nori užmušti, kaip vakar Egypcioną užmušei?
29. Bet *Maižėšius pabėgo dėl to žodžio ir pastojo ateivis žemėje Midian; čionai jam gimė du sunu.
* 2 Maiž. 2, 15.
30. Ir *po keturisdešimtis metų pasirodė jam pusčioje, ant kalno Sinai, angielas Viešpaties ugnies liepsnoje krume. * 2 Maiž. 3, 2.
31. Bet Maižėšius tai regėdamas dyvijosi to apreiškimo. Bet kaip priėjo apžvalgyti, nusidavė jopi balsas Viešpaties:
32. *Aš esmi Dievas tavo tėvų, Dievas Abraomo ir Dievas Izaoko ir Dievas Jokubo. Bet Maižėšius, drebėjimu apimtas, ne drįso įžvelgti.
* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. Mat. 22, 32.
33. Ale *Ponas Dievas sakė jam: išauk kurpes nuog savo kojų, nės vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa žemė. * 2 Maiž. 3, 5.
34. Aš *tikrai mačiau vargą savo žmonių, Egypte esančių, ir girdėjau jų dusaujimą, ir nužengiau, juos išgelbėti. Ir jau eik šen, aš tavę siųsu į Egyptą. * 2 Maiž. 3, 7.
35. Tą Maižėšių, kurio anie užsigynė, tarydami: kas tavę įstatė vyriausiu ir sudžia? tą siuntė Dievas vyriausiu ir išgelbėtoju per *ranką angielo, kursai jam pasirodė krume. * 2 Maiž. 2, 14.
36. Tas juos išvedė ir darė *stebuklus ir ženklus Egypte, raudonose marėse ir †pusčioje, keturisdešimtis metų. * 2 Maiž. 7, 10. † 2 Maiž. 14, 21.
37. Šis yra Maižėšius, kurs vaikams Izraėlio sakęs: praraką *jums Viešpats, jųsų Dievas, prikels iš jųsų brolių, man lygų, to klausykite.
* 5 Maiž. 18, 15.
38. Šis *yra tas, kursai susirinkime pusčioje su angielu buvo, kursai su juomi kalbėjo ant kalno Sinai, ir su musų tėvais. Tas gavo gyvąjį žodį mums duoti. * 2 Maiž. 19, 3.
39. Kuriam ne norėjo paklusnus buti jųsų tėvai, bet stumė jį nuog savęs ir atsigręžė savo širdimis Egyptan,
40. Ir *tarė Aaronui: daryk mums dievus, kurie pirm musų eitų; nės ne žinome, kas Maižėšiui, kurs mus iš Egypto žemės išvedė, tikosi.
* 2 Maiž. 32, 1.
41. Ir padarė tuočės veršį ir apieravojo apierą balvonams ir džiaugėsi darbais savo rankų.
42. Bet Dievas nusigręžė ir padavė juos, kad šlužijo dangaus *pulkams; kaip parašyta yra knygose prarakų: bau †ir jus iš namų Izraėlio per keturisdešimt metų pusčioje kadai apieras ir galvijus man apieravojote?
* Jėr. 19, 13. † Amos 5, 25. 26.
43. Ir priėmėte šėtrą Moloko ir žvaigždes savo Dievo Kempano, abrozus, kurius buvote padarę, jų melstis; ir aš jus numesu anapus Babylono.
44. Turėjo musų tėvai šėtrą liudijimo pusčioje, kaipo jis jiems buvo įsakęs, tarydamas Maižėšiui, kad *tą padarytų pagal paveikslą, kurį regėjo.
* 2 Maiž. 25, 40 ir 26, 30.
45. Kurią *musų tėvai ir priėmę, atgabeno su Jozuvu į tą žemę, kurioje pagonai gyveno, kurius Dievas išstumė po akių musų tėvų, iki čėsui Dovido. * Joz. 3, 14.
46. Tas *rado malonę prie Dievo ir meldė, †kad šėtrą rastų Dievui Jokubo. * Zom. 7, 1. † Ps. 132, 4. 5.
47. Bet *Salomonas pakurė jam namus. * 1 Kar. 6, 1.
48. Ale Aukščiausiasis ne gyvena bažnyčiose, rankomis padarytose, kaipo prarakas kalba:
49. Dangus *yra mano krasė, ir žemė mano kojų suolėlis; kokiusgi man namus norite kurti, sako Viešpats, arba kuri yra vieta mano atsiilsėjimo?
* Ps. 11, 4. Jėz. 66, 1. 2.
50. Ar ne mano ranka tai vislab padariusi?
51. Jus *kietsprandžiai su ne apipiaustytomis širdimis ir ausimis, jus visada priešijatės Šventai Dvasei, kaipo jųsų tėvai, taip ir jus. * 2 Maiž. 32, 9.
52. Kurį *praraką jųsų tėvai ne persekinėjo ir tus ne užmušė, kurie pirma apsakė atėjimą šio Teisiojo, kurio jus dabar este išdavėjai ir razbaininkai?
* 2 Nus. Kar. 36, 16. Mat. 23, 34. 37.
53. Jus *gavote zokaną per angielų ištaisymą ir ne laikėte tą. * 2 Maiž. 20, 1.
54. Kaip jie tai girdėjo, *apsinirto jų širdis, ir dantis sukando ant jo.
* per. 5, 33.
55. Bet jis, *budamas pilnas Šventos Dvasės, žiurėdamas į dangų, pamatė Dievo šlovę ir Jėzų stovintį, po dešinės Dievo, tarydamas: *štai, aš regiu

dangų atvirą ir žmogaus Sunų po
dešinės Dievo stovintį. * 2 Tim. 4, 7. 8.
56. Bet jie labai šaukė, ir užkimšę
savo ausis, visi supuolė ant jo pa-
durmai, išstumė jį iš miesto ir už-
mušė jį akmenimis.
57. Ir *liudininkai savo rubus pa-
dėjo pas kojas jaunikaičio, vadinamo
Saulumi. * per. 22, 20.
58. Ir nužudė akmenimis Steponą,
besimeldžiantį ir sakantį: Pone Jėzau,
priimk *mano dvasę! * Ps. 31, 5. Luk. 23, 46.
59. Bet jis atsiklaupęs ant kelių, šau-
kė didžiu balsu: Viešpatie, *ne pri-
rokuok jiems tą grieką! Ir tai išta-
ręs, užmigo. * Mat. 5, 44. Luk. 6, 28 ir 23, 24.

Perskyrimas 8.

Apie Saulą, Simoną žynį ir apaštalo Pilipo darbus.

Bet Saului *patiko jo smertis. O
radosi tuočės didis persekinėjimas
susirinkimui Jėruzalėje; ir jie visi iš-
bėgiojo į žemes Judėos bei Sama-
rios, tikt apaštalai ne. * per. 7, 58.
2. Bet Steponą palaidojo vyrai, Die-
vo biją, ir didei jį apraudojo.
3. Ale Saulus pustijo *susirinkimą,
eidamas šen ir ten į namus, ir iš-
traukęs vyrus ir moteris, padavė juos
į kalėjimą. * per. 7, 57 ir 9, 1. 13. 21 ir 22, 4.
4. Kuriegi buvo *išbėgioję, aplink
eidami apsakė žodį. * per. 11, 19.
5. Bet Pilipas, *nuėjęs į vieną miestą
Samarios, jiems apsakė Kristų. * per. 6, 5.
6. O žmonės vienširdžiai ir stropiai
klausės to, ką Pilipas sakė, ir matė
ženklus jo daromus.
7. Nės nečystos *dvasės išėjo su
didžiu šauksmu iš daug jų vargina-
mų, ir daug kaulliga sergančiųjų bei
luošųjų išgydyti buvo. * Mark. 16, 17.
8. Ir didis džiaugsmas tame mieste
stojosi.
9. Bet buvo nekursai vyras, vardu
Simonas, kursai pirma tame mieste
žynystę varė, ir apmonydamas žmo-
nes Samaritonus, savę per kokį didį
išsigyrė.
10. Ir visi žiurėjo ant jo, ir maži ir
didi, tarydami: tas yra Dievo macis,
ana didėji.
11. Bet žiurėjo ant jo todėl, kad juos
ilgai savo žynyste buvo apmonijęs.
12. Ale tikėdami Pilipo kozonims
apie Dievo karalystę bei apie vardą
Jėzaus Kristaus, *krikštydinosi ir
vyrai ir moters. * Mat. 28, 19.
13. Tai pradėjo tikėti ir tas Simonas
ir krikštydinosi ir laikėsi prie Pilipo.
Ir matydamas ženklus bei darbus da-
romus, dyvijos.
14. Bet išgirdę Apaštalai Jėruzalėje,
Samarią priėmusią Dievo žodį, nu-
siuntė pas jus Petrą bei Joną;
15. Kuriuodu, ten atėjusiu, meldėsi
už juos, kad gautų Šventąją Dvasę.
16. (Nėsa ne buvo dar puolusi nei
ant vieno, bet tiktai krikštyti buvo
vardan Kristaus Jėzaus.)
17. Tai *juodu uždėjo ant jų rankas,
ir jie gavo Šventą Dvasę. * per. 6, 6.
18. Bet Simonas matydamas Šven-
tąją Dvasę duodamą, apaštalams
rankas uždedant, siulė jiems pinįgų,
19. Sakydamas: duokite ir man tą
macę, jei ant ko rankas uždėmi, kad
tas Šventą Dvasę gautų.
20. Bet Petras jam tarė: kad tu pra-
pultumbei su tais tavo pinįgais, kad
*misliji, ta Dievo dovana už pinįgus
gaunama. * Mat. 10, 8.
21. Tu ne turėsi nei dalies, nei da-
lyko iš to žodžio; nėsa tavo širdis
ne tikra po Dievo akių.
22. Todėl prisiversk nuog to savo
nelabumo ir Dievo melsk, bau butų
tau atleista ta klasta tavo širdies.
23. Nės matau, tavę pilną esantį
karčios *tulžies ir sumėgstą su ne-
teisybe. * 5 Maiž. 29, 18. Ebr. 12, 15.
24. Tai atsakydamas Simonas tarė:
melskite jus Viešpatį už manę, kad nie-
ko to man ne nusiduotų, ką sakę este.
25. Bet jie išliudiję ir apsakę Vieš-
paties žodį, vėl sugrįžo į Jėruzalę, ir
sakė Evangėlią daugumui Samarito-
niškųjų miestelių.
26. Ale Dievo angielas kalbėjo Pi-
lipui ir tarė: kelkis ir eik į pietų šalį
ant kelio, einančio iš Jėruzalės ant
Gazos, kuri yra pusta.
27. Ir jis kėlęs nuėjo. Ir štai, vyras
*iš Murinų žemės, kamarponis ir
vienas vyresniųjų Kandacės, karalie-
nės Murinų žemės, kursai buvo ant
visų jos skarbų kamarų, buvo atėjęs
į Jėruzalę, Dievo melstis. * Zep. 3, 10.
28. Ir vėl nąmon grįždamas sėdėjo
savo vežime ir skaitė praraką Jė-
zaiošių.

29. Bet Dvasė sakė Pilipui: prieik ir artįkis tam vežimui.
30. Tai Pilipas pribėgo, ir girdėdamas, jį praraką Jėzaiošių skaitantį, tarė: argi ir išmanai, ką skaitąs?
31. Bet jis tarė: kaip galiu, jei nieks manę ne pamokina? Ir prašė Pilipo, kad įkopęs pas jį atsisėstų.
32. Bet vieta to rašto, kurį skaitė, ta buvo: Jis *vestas yra kaip avis ant papiovimo, ir tylįs, kaip avinėlis prieš kerpantį, taip jis savo burnos ne atvėrė. * Jėz. 53, 7. 8.
33. Jo pažeminime iškeltas yra jo sudas. Bet kas iškalbės jo gyvasčio ilgumą? nėsa jo gyvastis atimtas yra nuog žemės.
34. Tai atsakydamas kamarponis Pilipui tarė: meldžiu tavę, apie ką tai kalba prarakas? Ar apie savę, ar apie ką kitą?
35. Bet Pilipas, atvėręs savo burną, pradėjo nuo šio rašto ir sakė jam kozonį apie Jėzų.
36. Ir bekeliaudamu tuom keliu privažiavo vandenį. Ir kamarponis tarė: štai, vanduo, kas *gina, kad duočiau krikštytis? * per. 10, 47.
37. Bet Pilipas tarė: jei *tiki iš visos širdies, tai beje gal buti. Jis atsakydamas tarė: tikiu †Jėzų Kristų esantį Dievo Sunų. * Mark. 16, 16. † Mat. 16, 16.
38. Ir paliepė stovėti su vežimu ir įkopo į vandenį, ir Pilipas ir kamarponis, ir krikštijo jį.
39. Bet išėjus jiemdviem iš vandens, pagavo *Dievo Dvasė Pilipą, ir kamarponis ne matė jo daugiaus. Bet jis linksmas keliavo savo keliu. * 1 Kar. 18, 12.
40. Ir Pilipas buvo rastas Asdode, ir vaikščiodamas aplinkui apsakė visiems miestams Evangėlią, iki iškako į *Cėsarią. * per. 21, 8.

Perskyrimas 9.

Povilo prisivertimas, Petro stebuklas ant Enėošiaus ir Tabėos padarytas.

Bet Saulus *dar siaučiąs kerštu ir nužavinimu prieš Viešpaties mokįtinius, ėjo pas vyriausią kunįgą, * per. 8, 3. Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.
2. Ir meldė jį gromatų mokykloms Damaško, jeib, rasdamas kelis to kelio, ar vyrus ar moteriškes, juos surišęs vestų į Jėruzalę.
3. Ir jam *ant kelio esant ir arti Damaškui ateinant, apšvietė jį umai šviesa iš dangaus. *per. 22, 6. 1 Kor. 15, 8.
4. Ir jis puolęs ant žemės, išgirdo balsą, jam kalbantį: Saulau, Saulau, kodėl manę *persekinėji? * Mat. 25, 40 i. t.
5. Bet jis tarė: Viešpatie, kas tu esi? Viešpats tarė: aš esmi Jėzus, kurį tu persekinėji; sunku *tau bus prieš akstiną spardyti. * per. 5, 39.
6. Ir jis drebėdamas ir persigandęs tarė: Viešpatie, ką nori, kad darydčiau? Viešpats tarė jam: kelkis ir eik į miestą, *tenai tau sakys, ką tau reikia daryti. * per. 10, 6.
7. Bet vyrai, kurie su juomi drauge keliavo, stovėjo persigandę; nėsa jie girdėjo balsą ir nei vieno ne matė.
8. Bet Saulus atsikėlė nuog žemės ir savo akis atvėręs nei vieno ne matė. Bet jie prie rankos jį nutvėrę, nuvedė jį į Damašką.
9. Ir tris dienas neregįs buvo ir nei valgė, nei gėrė.
10. Ir buvo mokįtinis vienas Damaške, Ananiošius vardu, tam kalbėjo Viešpats regėjime: Ananiošiau! ir jis tarė: štai, čia esmi, Viešpatie.
11. Viešpats tarė jam: kelkis ir eik į ulyčią, kuri vadinama tiesioji, ir namuose Judo klausk Saulo, vardu Tarseniško; nės štai, jis Dievo meldžiasi;
12. Ir regėjo regėjime vyrą, vardu Ananiošiumi, pas savę įeinantį ir ranką ant jo uždedantį, kad vėl regįs pastotų.
13. Bet Ananiošius atsakė: Viešpatie, aš girdėjau iš daug žmonių apie tą vyrą, kaip daug pikto jis daręs tavo šventiems Jėruzalėje.
14. Ir jis tur čia pavelijimą nuo vyriausių kunįgų, rišti visus, tavo vardą garbinančius.
15. Viešpats tarė jam: eik ten; nėsa šis *man yra išrinktas rykas, kad mano vardą praneštų pagonams ir karaliams ir Izraėlio vaikams. * per. 22, 21.
16. Aš parodysu *jam, kiek jis tur kentėti dėl mano vardo. * 2 Kor. 11, 23.
17. Ir Ananiošius nuėjo, ir atėjęs į tus namus ir uždėjęs rankas ant jo, sakė: mielas brolau Saulau, Viešpats (kursai tau pasirodė ant kelio, tau šen ateinant), siuntė manę, kad

vėl regįs pastotumbei ir Šventa Dvase papildytas butumbei.
18. Ir tuojau nuo jo akių nupuolė nei žvynės, ir jis vėl pražiuro;
19. Ir kėlėsi, krikštydinosi ir priėmęs valgio pasidrutino. Bet Saulus buvo keles dienas pas mokįtinius Damaške.
20. Ir tuojau apsakė Kristų mokyklose, kad jis Dievo Sunus esąs.
21. Bet stebėjosi visi tai išgirdę, sakydami: ar tai ne ans, *kursai Jėruzalėje išpustijo visus, šį vardą garbinančius, ir dėl to šen atėjęs, kad juos surištus vestų pas vyriausius kunįgus?
* perkš. 1, 14. per. 8, 1 ir 26, 10.
22. Bet Saulus juo stipryn ėjo ir perveikė Žydus, Damaške gyvenančius, išrodydamas, kad tas esąs Kristus.
23. Ir daug dienų perėjus, Žydai *podraugiai susirodijo, jį nužavinti.
* 2 Kor. 11, 26.
24. Bet Saului apsakyta buvo, kad jo tykojo. Bet jie dieną ir naktį sergėjo prie vartų, kad jį nužavintų.
25. Tai jį ėmę mokįtiniai nakčia per murą pergabeno ir kurbe (pintinyje) žemyn nuleido.
26. Bet Saulas, į Jėruzalę iškakęs, bandė prieiti prie mokįtinių, ir visi jo bijojos, ne vierydami, jį mokįtinį esantį.
27. Bet Barnabas jį priėmęs, nuvedė jį pas apaštalus, ir jis jiems pasakojo, kaip ant kelio Viešpatį regėjęs ir su juomi kalbėjęs, ir kaip Damaške *vardą Jėzaus drąsiai apsakęs. * per. 26, 22. 23.
28. Ir jis buvo pas juos, išeidamas ir įeidamas Jėruzalėje, ir apsakė drąsiai vardą Viešpaties Jėzaus.
29. Taipojau jis kalbėjo ir apsiklausinėjos su Grykonais; bet jie tykojo jo, kad jį nužavintų.
30. Tai ištyrę broliai, palydėjo jį į Cėsarią ir nusiuntė jį į *Tarsę.
* per. 11, 25.
31. Taipgi susirinkimas turėjo pakajų visoje Judėoje ir Galilėoje ir Samarioje, ir gerinosi ir vaikščiojo Dievo baimėje ir pilnas pastojo Šventos Dvasės palinksminojimo.
32. Ir nusidavė, kad Petras visur perkeliaudamas iškako taipojau ir pas šventuosius, Lydoje gyvenančius.
33. Tenai rado vyrą, vardu Enėošiumi, aštuonis metus ant patalo gulėjusį; tas buvo kaulliga sergąs.
34. Ir Petras jam tarė: Enėošiau, Jėzus Kristus išgydo tavę; kelkis ir pats pasiklostyk! Ir tuojau atsikėlė.
35. Ir matė jį visi gyveną Lydoje ir Saronoje; tie prisivertė Viešpatiespi.
36. Bet Jopėje buvo viena mokįtinė, varduTabėa, (tai musų žodžiu: stirna), ta *buvo pilna gerų darbų, bei pilnai duodanti dalį vargdieniams.
* 1 Tim. 2, 10. Tit. 3, 8.
37. Bet tikos per tą čėsą, kad ji apsirgo ir numirė. Tai ją numazgojo ir padėjo ant *aukštos svetlyčios.
* per. 1, 13.
38. Ogi Lydai arti Jopės esant ir mokįtiniams išgirdus, Petrą tenai esantį, nusiuntė jie pas jį du vyru, prašydami jo, kad ne užsigaišdamas pas juos ateitų.
39. Bet Petras kėlėsi ir atėjo su jais. Ir kaip atėjęs su jais buvo, užvedė jį ant aukšto, ir priėjusios jį visos našlės, verkė ir rodė jam sermėgas ir rubus, kurius Tabėa padariusi, pas jas budama.
40. Ir Petras jas visas išvaręs, atsiklaupė ir meldėsi Dievo, ir lavonopi nusigręžęs tarė: Tabėa, *kelkis! Ir ji atvėrė savo akis ir pamačiusi Petrą, vėl atsisėdo. * Mark. 5, 41. Luk. 7, 14.
41. Bet jis jai davęs ranką, ją pakėlė, ir pavadinęs šventuosius bei našles, ją gyvą po akių pastatė.
42. Ir tai išsireiškė per visą Jopę; ir *daug jų pradėjo tikėti į Viešpatį.
* Jono 8, 30. per. 10, 43.
43. Ir nusidavė, kad jis pasiliko ilgai Jopėje pas vieną Simoną, *kurs kažemėkas buvo. * per. 10, 6.

Perskyrimas 10.

Prisivertimas Kornėliaus per Petrą.

Bet buvo vyras Cėzarioje, Kornėlius vardu, *vyresnysis pulko, kurs vadinamas Itališkasis. * Mat. 8, 5.
2. Nobažnas ir Dievo bijąs su visais savo namiškiais, ir *išrodąs žmonėms daug geradėjysčių, ir visados Dievo meldėsi. * Dang. 4, 24.
3. Tas regėjo regėjime atvirai, aplink devintą dienos adyną, vieną Dievo angielą pas savę įeinantį, kursai jam sakė: Kornėliau!
4. Bet jis į aną žiurėdamas nusi-

gandęs tarė: Viešpatie, kas yra? Bet
jis jam tarė: tavo maldos ir dalys,
vargdieniams duotos, iškako aukštyn
į atminimą pas Dievą.
5. Dabargi siųsk vyrų į Jopę ir at-
vadįdink Simoną, pravarde Petrą,
6. Kursai yra gaspadoje pas vieną
*kažemėką, Simoną, kurio namai
arti marių stov; tas tau sakys, ką
†tau reikia daryti. *per. 9, 43. †per. 2, 37 ir 9, 6.
7. Ir angielui, kursai su Kornėliu
kalbėjo, atstojus, pavadino jis du savo
bernų bei vieną Dievo bijantį iš ka-
reivių, jam priklausančiųjų.
8. Ir vislab jiems pasakęs, siuntė
juos į Jopę.
9. Ant rytojaus, jiems ant kelio esant
ir arti miesto prieinant, Petras už-
kopė ant aukštos svetlyčios, Dievo
melstis apie šeštąją adyną.
10. Ir išalkęs norėjo persikąsti. Bet
jiems jam tai pritaisant, pripuolė jam
umų apėmimas;
11. Ir regėjo *dangų atvirą, ir nusi-
leidžiant pas savę kokį ryką, nei didę
marškoną skepetą, keturiais kampais
surištą, ir buvo nuleista ant žemės.
*per. 7, 55. Apr. 19, 11.
12. Toje buvo visokių keturkojų
žemės galvijų ir žvėrių ir kirmėlių ir
dangaus paukščių.
13. Ir nusidavė jam toks balsas:
kelkis, Petrai, piauk ir valgyk!
14. Bet Petras sakė: ak ne, Vieš-
patie, nėsa *dar niekados ne val-
giau ko prasto, arba nečysto.
*Ezėk. 4, 14. 3 Maiž. 11, 7 ir 13, 23.
15. Ir tarė jam tas balsas antru
kartu: ką *Dievas čystijo, tai tu ne
daryk prastu. *Mat. 15, 11.
16. Ir tai nusidavė trimis kartais.
Ir ansai rykas vėl pasikėlė dangun.
17. Bet Petrui savyje besirupinant,
kas tai per regėjimas esąs, kurį re-
gėjęs, štai, klausė vyrai, Kornėliaus
siųsti, namų Simono; ir prie durų
stovėdami,
18. Šaukė ir klausė: ar Simonas, pra-
varde Petras, šičia gaspadą turįs?
19. Bet Petrui apdumojant tą regė-
jimą, tarė jam Dvasė: štai, trys vy-
rai tavęs jėško.
20. Bet kelkis, nukopk žemyn ir
keliauk su jais ir ne abejok; nės
aš juos siunčiau.
21. Tai Petras nukopęs pas tus vy-
rus, nuo Kornėliaus pas jį siųstus, ta-
rė: štai, aš esmi, kurio jėškote; kas
tai, kodėl čionai este?
22. Bet jie tarė: Kornėlius, vyre-
snysis kareivių, nobažnas ir Dievo
bijąs vyras ir gerą paskalbą turįs
nuo visų Žydų žmonių, gavo palie-
pimą švento angielo, kad tavę pava-
dįdintų į savo namus, ir žodžius iš
tavęs girdėtų.
23. Tai juos įvadinęs į vidų, pri-
ėmė gaspadon. Antrą dieną Petras
iškeliavo su jais, ir keli broliai iš
*Jopės ėjo su juomi. *per. 9, 42 ir 11, 13.
24. Ir antrą dieną jie įėjo į Cė-
sariją. Bet Kornėlius laukė jų ir
suvadino savo gentis ir prietelius.
25. Ir Petrui įeinant, ėjo Kornėlius
jam priešais, puolė jam į kelius ir
kloniojosi jam.
26. Bet Petras, jį pakeldamas, tarė:
kelkis, *ir aš esmi žmogus. *Apr. 19, 10.
27. Ir su juomi susikalbėjęs įėjo į
vidų ir rado daug jų susiėjus;
28. Ir tarė jiems: jus žinote, *kaip
ne paprasta vyrui Žydiškam artįtis ar-
ba ateiti pas svetimą, bet Dievas man
parodė, nei vieną žmogų prastą arba
nečystą ne vadinti. *Jono 4, 9.
29. Todėl ne vengiau ateiti, šen va-
dintas. Togidėl jus klausu, kam ma-
nę atvadįdinote.
30. Kornėlius tarė: keturias dienas
pastnįkavau iki šiai adynai, ir aplink
devintą adyną meldžiausi Dievo sa-
vo namuose. Ir štai, stojosi po ma-
no akių vyras šviesiame rube,
31. Tarydamas: Kornėliau, tavo
malda išklausyta, ir tavo geradėjys-
čių minėta pas Dievą;
32. Taigi nusiųsk į Jopę ir atvadįdink
Simoną, pravarde Petrą, (kursai yra
gaspadoje namuose kažemėko Simo-
no, arti marių,) tas atėjęs tau sakys.
33. Tai tuojau siunčiau pas tavę.
Ir gerai darei, kad atėjai. Dabar
mes visi esme čionai po Dievo akių,
klausyti to viso, kas tau Dievo liepta.
34. Bet Petras savo burną atvėręs, ta-
rė: dabar *iš tiesos suprantu, Dievą
ne atbojantį nei šokio, nei tokio žmo-
gaus; *5 Maiž. 10, 17. 2 Nus. Kar. 19, 7. Job. 34, 19.
Rym. 2, 11. Gal. 2, 6. Epėz. 6, 9. Kol. 3, 25. 1 Petr. 1, 17.
35. Bet visokiuose *žmonėse, kas

jo bijosi ir teisybę daro, tas jam
mielas. * Jėz. 56, 6.
36. Mielai jus žinote tos kozonies, ku-
rią Dievas vaikams Izraėlio siuntęs, ir
apsakyti davęs pakajų per Jėzų Kri-
stų, (kursai * Viešpats yra ant viso),
* Mat. 28, 18. Rym. 10, 12.
37. Kuri nusidavė per visą Żydų
žemę, ir prasidėjusi * Galilėoje po
krikšto, Jono apsakyto; * Luk. 4, 14.
38. Kaip Dievas * tą patį Jėzų Naza-
reniškį mostijęs Šventa Dvase ir ma-
ce, kursai aplinkui keliavo, ger dary-
damas ir išgydydamas visus velnio per-
galėtus; nėsa † Dievas su juomi buvo.
* Luk. 4, 18. per. 2, 22. Ebr. 1, 9. † Jon. 3, 2.
39. Ir mes * esme liudininkai to vi-
so, ką jis daręs Żydų žemėje ir Jė-
ruzalėje; tą jie nužavino ir prie me-
džio prikabino. * per. 2, 32 ir 5, 30.
40. Tą * Dievas yra prikėlęs trečią
dieną ir jį apreikšdinęs; * per. 2, 24.
41. Ne visiems žmonėms, bet mums,
nuog Dievo pirma išrinktiems liudi-
ninkams, * kurie su juomi valgėm ir
gėrėm, jam jau prisikėlus iš numirusių.
* Luk. 24, 30. 43. Jon. 21, 13.
42. Ir jis jums prisakė, žmonėms ap-
sakyti ir liudyti, jį Dievo įstatytą esantį
sudžia gyvųjų * ir numirusių. * 2 Tim. 4, 1.
43. Apie tą liudija * visi prarakai,
kad per jo vardą visi, į jį tikį, griekų
atleidimą gaus. * Jėz. 53, 5. 6. Jėr. 31, 34.
Ezėk. 34, 16. Dang. 9, 24. Oz. 1, 7. per. 13, 14. Mika 7, 18.
44. Petrui šius žodžius dar be kalbant,
puolė * Šventoji Dvasė ant visų, to
žodžio besiklausančiųjų. * per. 4, 31 ir 8, 17.
45. Ir tikintieji iš appiaustymo, ku-
rie buvo atėję su * Petru, stebėjosi,
kad ir ant pagonų dovana Šventosios
Dvasės išlieta buvo. * Jėz. 60, 5.
46. Nėsa girdėjo juos * liežuviais kal-
bančius ir Dievą didei garbinančius.
Tai atsakė Petras: * per. 2, 4. Mark. 16, 17.
47. * Argi gal kas vandenį drausti,
kad šie ne butų krikštyti, kurie Šventą
Dvasę gavo, kaip ir mes? * per. 8, 36.
48. Ir liepė juos krikštyti vardan
Viešpaties. * Tai jie meldė jo, kad
keles dienas tenai pasiliktų. * Jon. 4, 40.

Perskyrimas 11.

Petro atsikalbėjimas, pagonų prisivertimas; pradžia susirinkimo Antiokioje.

Bet ištyrė apaštalai bei broliai, gy-
veną Żydų žemėje, ir pagonus priė-
musius Dievo žodį.
2. Ir Petrui užėjus į Jėruzalę, barėsi su
juomi tie, kurie iš appiaustymo buvo,
3. Sakydami: tu įėjai pas vyrus ne-
appiaustytus ir su jais valgei.
4. Bet Petras pradėjęs tai jiems pa-
eiliumis pasakojo, tarydamas:
5. Aš * mieste Jopėje buvau Dievo
be meldžiąs, ir mano umas buvo dan-
gun paimtas, ir regėjimą regėjau, bu-
tent ryką nusileidžiantį, nei didę ske-
petą, keturkampę, ir nuleistą iš dan-
gaus, ateinančią iki manęs. * per. 10, 9. i. t.
6. Toje regėjau ir išvydau ir pama-
čiau keturkojų žemės galvijų ir žvė-
rių ir kirmėlių ir dangaus paukščių.
7. Bet aš išgirdau balsą, man sa-
kantį: kelkis Petrai, piauk ir valgyk!
8. Bet aš sakiau: ak ne, Viešpatie,
nėsa * niekados nieko nei prasto, nei
nečysto į mano burną ne įėjo. * 3 Maiž. 11, 2.
9. Bet tas balsas man atsakė antru
kartu iš dangaus: ką Dievas čystijo,
tu ne daryk nečystu.
10. Bet tai nusidavė tris kartus; ir
vislab vėl buvo užtraukta dangun.
11. Ir štai, tuojaus stovėjo trys vy-
rai pas namus, kuriuose aš buvau,
siųsti manęspi iš Cėzarios.
12. Bet Dvasė tarė man, kad eičiau
su jais ir ne abejočiau. Bet ėjo su
manimi šie šeši broliai, ir mes įėjo-
me į to vyro namus.
13. Ir jis mums sakė, kaip regėjęs
angielą, savo namuose stovintį, kursai
jam sakęs: siųsk vyrų į Jopę ir at-
vadįdink Simoną, pravarde Petrą;
14. Tas tau žodžius sakys, per ku-
rius išganytas pastosi tu ir visi tavo
namiškiai.
15. Ir man pradedant kalbėti, puolė
Šventoji Dvasė ant jų, kaip * ir ant
musų pirmoje pradžioje. * per. 2, 4 ir 10, 44.
16. Tai minėjau Viešpaties žodžio,
kaip * sakęs: Jonas vandenimi krik-
štijo, bet jus busite krikštyti Šventa
Dvase. * per. 1, 5. Mat. 3, 11. s.
17. Taigi, jei Dievas jiems davęs
lygias dovanas, kaip ir mums tikin-
tiems į Viešpatį Jėzų Kristų, kasgi aš
buvau, kad galėčiau Dievui užginti?
18. Tai išgirdę tylėjo ir Dievą šlovin-
dami tarė: taip Dievas ir pagonams
davęs prisivertimą ant gyvasties.
19. Bet * kurie išsklaidyti buvo anoje
prispaudoje, dėl Stepono nusitikusio-

jo, ėjo aplinkui iki Pėnicios bei Cypros
bei Antiokios, ir ne kalbėjo žodį nie-
kam, kaip tiktai Žydams. *per.8,1.
20. Bet buvo keli tarp jų, vyrai iš
Cypros bei Cyrėnės; tie atėję į Antio-
kią, taipjau kalbėjo ir Grykonams ir
apsakė Evangėlią apie Viešpatį Jėzų.
21. Ir ranka *Viešpaties buvo su
jais, ir pradėjo tikėti daugumas ir
Dievopi prisivertė. *per.2,47.
22. Bet tas žodis apie juos atėjo į
susirinkimo ausis Jėruzalėje. Ir jie
siuntė Barnabą, kad nueitų iki An-
tiokios,
23. Kursai ten iškakęs ir matęs Die-
vo malonę, pradžiugo ir graudeno
*juos visus, kad pasiliktų pas Vieš-
patį su stipria širdžia. *per.13,43.
24. Nės jis buvo geras vyras, pilnas
*Šventos Dvasės ir tikėjimo. Ir †pri-
sidėjo Viešpačiui didis pulkas.
*per.6,5. †per.5,14.
25. Bet Barnabas iškeliavo į Tarsę,
Saulaus vėl jėškoti.
26. Ir jį radęs, nuvedė jį į Antiokią.
Ir jie pasiliko prie susirinkimo visą
metą, mokindami daug žmonių; dėl
to mokįtiniai Antiokijoje pirmiausiai
krikščionimis vadinami buvo.
27. Tose dienose atėjo prarakai *iš
Jėruzalės į Antiokią. *per.13,1 ir 15,32.
28. Ir vienas jų, vardu Agabus, *kė-
lėsi ir apsakė per Dvasę, didę brangy-
bę busiančią ant visos žemės, kuri nu-
sitiko po ciecorium Klaudiu. *per.21,10.
29. Bet kiekvienas mokįtinių apsi-
ėmė, kaip išgalįs, siųsti *ką ant pagal-
bos broliams, Judėoje gyvenantiems.
*Rym.15,26.
30. Kaipgi ir darė, *siųsdami tai vy-
resniems per ranką Barnabo bei Sau-
laus. *per.12,25.

Perskyrimas 12.

Jokubo smertis, Petro išvalnijimas, Erodo prapultis.

Aplink tą patį čėsą *karalius Erodas
rankas pridėjo prie kelių iš susirin-
kimo, mučyti. *per.4,3.
2. Bet nužavino Jokubą, Jono brolį,
kardu.
3. Ir matydamas, tai Žydams patin-
kant, ne paliovė, bet ir Petrą sugavo.
Bet buvo pačios dienos neraugintos
duonos.
4. Taigi *jį sugavęs, apkaldino jį ir
padavė jį keturiems ketvirtainiems ka-
reivių, jeib jį apsergėtų, mislydamas, jį
po velykų žmonėms išvesti. *per.16,24.
5. Ir Petras tiesa kalėjime laiko-
mas buvo, bet susirinkimas meldėsi
už jį Dievo ne paliaudamas.
6. Ir kaip jį Erodas norėjo išvesti,
tą pačią naktį miegojo Petras tarp
dviejų kareivių, surakintas dviem len-
cugam, ir sargai už durų sergėjo
kalėjmo vietą.
7. Ir štai, angielas Viešpaties atėjo,
ir šviesa švietė toje temnyčioje; ir iš-
tiko Petro pašonį, ir pabudino Petrą
ir tarė: greitai kelkis! Ir lencugai nu-
puolė nuo jo rankų.
8. Ir angielas tarė jam: apsijuosk ir
apsiauk kurpėmis! Ir jis darė taipo.
Ir tarė jam: apsisiausk skreistę ir sek
manę!
9. Ir jis išėjęs sekė jį, nežinodamas,
kad tai jam tikrai nusitiko per an-
gielą, bet dingojos, regėjimą regįs.
10. Bet juodu praėjo pirmą ir antrą
sargą ir priėjo geležines duris, į miestą
einamas; tos jiemdviem pačios atsi-
vėrė, *ir išėję perėjo išilgai vieną uly-
čią; ir tuojaus angielas nuog jo at-
stojo. *per.16,26.
11. Ir Petras atsigavęs tarė: dabar
iš tiesos žinau, kad *Dievas savo an-
gielą siuntęs ir manę išgelbėjęs iš
Erodo rankos ir nuo viso laukimo
žydiškų žmonių.
*per.5,18. 1 Maiž.19,15.16. Ps.91,11.
12. Ir susimislijęs atėjo arti namų
Marijos, motynos *Jono, pravarde
Markošiaus, kur daug buvo susiėję
ir Dievo meldėsi. *per.15,37.
13. Bet Petrui į vartų angą tuzgenant,
išėjo merga klausyti, vardu Rodė.
14. Ir Petro balsą pažinusi, vartus
ne atdarė iš džiaugsmo, bet įbėgusi į
vidų, apsakė jiems, Petrą stovintį
prie vartų.
15. Bet jie tarė jai: tu duksti; bet
ji ginčijo, taip esą. Jie tarė: *tai jo
angielas. *Luk.24,37.
16. Bet Petras vėl tuzgeno. O kaip
atvėrė, pamatė jį ir stebėjosi.
17. Bet jis pamojęs jiems su ranka,
kad tylėtų, pasakojo jiems, kaip jį
Viešpats iš kalėjmo išvedęs, ir tarė:
apsakykite tai Jokubui bei broliams.
Ir išėjęs į kitą kampą nusitraukė.
18. Bet kaip išaušo, ne mažas ru-

pestis radosi tarp kareivių, kaip bent
su Petru butų nusidavus?
19. Bet Erodas, jo jėškodamas ir ne
rasdamas, sargams provą padarė ir
davė juos šalin gabenti; ir nusitrau-
kęs iš Judėos į Cėzaria, tenai laikėsi.
20. Nėsa dumojo kariauti prieš Ty-
ronus bei Sidonytus. Bet jie iš vieno
atėjo pas jį ir perkalbėję karaliaus ka-
marponį Blastų, meldė pakajaus, to-
dėl, kad *jų žemė turėjo išsilaikytis
iš karaliaus žemių. *1Kar. 5, 9.11. Ezėk. 27, 17.
21. Bet vienoje paskirtoje dienoje Ero-
das, karališku rubu apsirėdęs atsisėdo
ant provos krasės ir kalbėjo jiems.
22. Bet žmonės priešais šaukė: tai
Dievo balsas, * ir ne žmogaus. *Ezėk. 28, 2.
23. Tuojaus ištiko jį Viešpaties an-
gielas dėl to, kad *jis garbę Dievui ne
davė; ir kirmėlių ėdamas padavė dvasę.
* Dan. 5, 20.
24. Bet Dievo žodis augo * ir vaisinos.
* Jėz. 55, 11. per. 6, 7 ir 19, 20. Kol. 1, 6.
25. Ale Barnabas bei Saulas vėl at-
ėjo į Jėruzalę ir padavę surinktąją
dovaną, ėmė *su savimi Joną, †pra-
varde Markošių. * per. 11, 29. 30. † per. 15, 37.

Perskyrimas 13.

Povilo pirmas nuėjimas pas pagonus ir ką tarp jų atlikęs.

Bet buvo *Antiokioje susirinkime,
prarakai bei mokįtojai, butent Barna-
bas bei Simonas, vardu Niger, bei Lu-
cius iš Cyrėnės, bei Manaėnas, su Ero-
du, ketvirtainio žemės kunįgaikščiu
užaugintas, bei Saulus. * per. 11, 27.
2. Bet jiems Dievui šlužijant bei pa-
stnįkaujant, tarė Šventoji Dvasė: *iš-
skirkite man Barnabą bei Saulų tam
darbui, kuriam aš juodu pavadinau.
* per. 9, 15.
3. Tai jie *pastnįkavę ir Dievo pa-
simeldę, uždėjo ant jų dviejų rankas
ir išleido juodu. * per. 6, 6.
4. Ir kaip juodu buvo Šventosios
Dvasės išsiųstu, iškako juodu į Selei-
cią, ir iš ten laivu bėgo į Cyprą.
5. Ir iškakę į miestą Salaminą, ap-
sakė Dievo žodį Žydų mokykloje. Bet
ir Joną *turėjo su savimi per tarną.
* per. 12, 15.
6. Ir salą perkeliavę iki miesto Pa-
pos, rado jie vieną *žynį ir neteisų
praraką, Žydą, vardu Barjėzu; * per. 8, 9.
7. Tas buvo pas Sergių Povilą, vy-
resnįjį žemės valdoną, išmintingą vy-
rą. Tas prisivadino Barnabą bei Saulų,
norėdamas girdėti Dievo žodžio.
8. Tai jiemdviem prieštaravo Ely-
mas, *žynys, (nės taipo jo vardas
persiguldo,) ir jėškojo, tą vyresnįjį
žemės valdoną nuo vieros atkreipti.
* 2 Maiž. 7, 11. 2 Tim. 3, 8.
9. Bet Saulus, kursai ir Povilu va-
dinamas, pilnas budamas Šventos
Dvasės, žiurėjo į jį,
10. Ir tarė: ak tu *velnio vaike, pil-
nas viso kytrumo bei klastos, ir ne-
prieteliau visos teisybės, tu ne paliauji
perversti tikruosius Viešpaties kelius.
* 5 Maiž. 13, 13. Mat. 13, 38. 39.
11. Ir vei! dabar užeit ant tavęs Vieš-
paties ranka, ir turi aklas buti ir iki
čėso saulės ne regėti. Ir tuojaus už-
puolė jį aptemimas ir tamsa; ir ap-
linkui vaikščiodamas jėškojo vado.
12. Tai žemės valdonas matydamas
tą nusidavimą tikėjo, ir dyvijos Vieš-
paties pamokslu.
13. Bet kaip Povilas, bei kurie su
juomi drauge buvo, iš Papos laivu
bėgo, iškako Pergėn, žemėje Pampi-
lioje; bet Jonas nuo jų atstojęs, su-
grįžo į Jėruzalę.
14. O juodu perėję Pergėną, iškako
Antiokion, žemėje Pisidioje, ir įėję į
mokyklą sabatos dienoje, sėdosi.
15. Bet po paskaitymo *zokano bei pra-
rakų, siuntė pas juodu vyresnieji mo-
kyklos ir jiemdviem sakydino: mielu
broliudu, jei ko norita kalbėti ir žmo-
nes pagraudenti, tai sakykita! * per. 15. 21.
16. Tai Povilas atsikėlė ir su *ranka
pamojęs, tarė: jus vyrai iš Izraėlio ir
Dievo bijantieji, klausykite: * per. 19. 33.
17. Dievas šių žmonių išrinkęs yra
musų tėvus ir paaukštinęs šiuos žmo-
nes, kaip jie svetimi *buvo Egypto
žemėje, †ir su aukštu petimi juos iš
ten išvedęs; * Ps. 105, 23. 24. † 2 Maiž. 13, 14. 16.
18. Ir apie *keturisdešimts metų per-
kentė jų budą pusčioje.
* 2 Maiž. 16, 35. 4 Maiž. 14, 34.
19. Ir išgaišinęs *septynerius žmo-
nes žemėje Kanaan, išdalijo jiems
burtomis anų žemes. * 5 Maiž. 7, 1. Joz. 14, 2.
20. Potam davė *jiems sudžias, apie
keturis šimtus ir penkisdešimt metų
iki prarako Zomėlio. * Vald. 2, 16.
21. Ir *nuo to čėso meldė sau ka-
ralių, ir davė jiems Dievas Saulų, sunų

Kiso, vyrą giminės Benjamino, per keturisdešimtis metų. * 1 Zom. 10, 21.

22. Ir tą *atstatęs pakėlė ant jų Dovidą per karalių, apie kurį jis liudijo: radau Dovidą, sunų Jeso, vyrą pagal mano širdį; tas tur daryti visą mano valę. * 1 Zom. 12, 13.

23. Iš *to sėklos Dievas, kaip pažadėjęs esti, užgimdino Jėzų, žmonėms Izraėlio per †Išganytoją. * Jėz. 11, 1. Luk. 1, 32. 69. † Mat. 1, 21. Rym. 11, 26.

24. Kaip antai Jonas pirma žmonėms Izraėlio apsakė prisivertimo krikštą, dar anam ne pradedant. * Mat. 3, 1.

25. Bet kaip Jonas savo bėgį pabaigė, sakė jis: aš *ne tas esmi, per kurį jus manę laikote; bet štai, jis paskui manę ateiti, kurio ne vertas esmi, nei kurpes jo kojų atrišti. * Mark. 1, 7. Luk. 3, 16. Jono 1, 20.

26. Jus vyrai, mieli broliai, jus vaikai giminės Abraomo, ir kurie tarp jųsų Dievo bijotės, *jums žodis šito išganymo siųstas yra. * Rym. 1, 16.

27. Nėsa kurie Jėruzalėje gyvena, ir jų vyresnieji, kadangi *šio ne pažino, nei balso prarakų (kas sabatą skaitomų), jie tus savo provomis išpildė. * per. 3, 17. 1 Kor. 2, 8.

28. Ir *norįs nei jokios priežasties smerčio ant jo ne rado, tačiau meldė Piloto, jį nužudyti. * Mat. 27, 22. Mark. 15, 14. Luk. 23, 23. Jono 19, 6.

29. Ir vislab pabaigę, kas apie jį rašyta, *nuėmė jį nuo medžio ir įdėjo jį į grabą. * Mat. 27, 59.

30. Bet *Dievas jį prikėlė iš numirusių. * per. 3, 15 ir 5, 30.

31. Ir jis *pasirodė daug dienų tiems, kurie su juomi iš Galilėos į Jėruzalę atėję buvo, kurie jo liudininkai yra žmonėms. * 1 Kor. 15, 5. 6. 7.

32. Ir mes taipjau apsakome jums pažadėjimą, musų tėvams duotą, * 1 Maiž. 3, 15 ir 12, 3. Gal. 3, 16.

33. Kad tą patį Dievas mums, jų vaikams, išpildęs tuomi, kad Jėzų iš numirusių prikėlęs; kaipo ir *antrame Psalme parašyta yra: tu mano Sunus, šiandien tavę pagimdžiau. * Ps. 2, 7.

34. Bet kad jį iš numirusių prikėlęs, kad jis jau ne turėtų patręšti, taip kalba: *aš jums malonę, Dovidui pažadėtą, viernai attesėsu. * Jėz. 55, 3.

35. Todėl jis ir *kitur tarė: tai †tu ne perleisi, kad tavo Šventasis pagedimą matytų. * Ps. 16, 10. per. 2, 31.

36. Nėsa *Dovidas, savo čėsu Dievo valei šlužijęs, užmigo, ir pas savo tėvus padėtas yra ir matė pagedimą. * per. 2, 29.

37. Bet tas, kurį Dievas prikėlė, pagedimo ne matė.

38. Dabargi žinokite, mieli broliai, kad *jums per šį apsakomas griekų atleidimas ir to viso, kuomi ne galėjote Maižėšiaus zokane teisus buti. * Luk. 24, 27. 1 Jon. 2, 12.

39. Bet kas *į šį tik, tas yra teisus. * Jėz. 53, 11. Rym. 3, 28.

40. Taigi dabokitės, kad ne ateitų ant jųsų, kas *prarakuose sakyta: * Abak. 1, 5.

41. Veizdėkite, jus išpeiktojai, ir dyvykitės ir pavirskite nieku; nėsa aš darau darbą jųsų čėsuose, kurį ne tikėsite, jei tą jums kas pasakos.

42. Bet Žydams iš mokyklos išeinant, meldė pagonai, kad sabatos tarpe jiems tus žodžius sakytų.

43. Ir susirinkimui iš mokyklos išėjus, sekė Povilą bei Barnabą daug Žydų ir Dievo bijančių šviežiai Žydų vierą priėmusių; bet anuodu sakė jiems, ir pagraudeno juos, kad pasiliktų *toje Dievo malonėje. * per. 11, 23 ir 14, 22.

44. Bet sekančioje sabatoje susiėjo kone visas miestas, Dievo žodžio klausytis.

45. Bet Žydai, tus žmones matydami, pilni pastojo pavydo ir prieštaravo *tam, kas Povilo kalbama buvo, prieštaraudami ir bluznydami. * per. 18, 6. Jud. 10.

46. Bet Povilas bei Barnabas drąsiai kalbėjo atvirai: jums pirmiausiai turėjo apsakomas buti Dievo žodis, bet kad dabar jį nuo savęs šalin stumiate ir patys savę *nevertais laikote amžinos gyvatos, štai, jau kreipiamės pagonump. * Mat. 10, 6. Luk. 7, 30.

47. Nės taipo Viešpats mums paliepė: aš *tavę pagonams per šviesą pastačiau, jeib butumbei išganymu iki žemės krašto. * Jėz. 42, 6 ir 49, 6. Luk. 2, 32.

48. Bet tai išgirdę pagonai, prasidžiugo ir garbino Dievo žodį, ir tikį pastojo, *kiek jų ant amžinos gyvatos paskirti buvo. * Rym. 8, 29.

49. Ir Viešpaties žodis išsiplatino po visą tą šalį.

50. Bet Žydai sujudinę nobažnas ir viežlybas moteris bei miesto vyresniuosius, padarė *persekinėjimą

Povilui bei Barnabui, ir išstumė juodu iš savo rubežių. *2 Tim. 3, 11.
51. Bet *juodu nukratę ant jų dulkes nuo savo kojų, atėjo Ikonion. *per. 18, 6. Mat. 10, 14.
52. Bet mokįtiniai džiaugsmo ir Šventos Dvasės pilni pastojo.

Perskyrimas 14.

Povilo sugrįžimas į Antiokią, ir kas jam bekeliaujant nusidavė.

Bet nusidavė Ikonioje, kad jie susiėjo ir Żydų mokyklose Dievo žodį sakė, taipo, aža didė daugybė Žydų ir Grykonų tikį pastojo.
2. Bet netikintieji Żydai sujudino ir supykino dušias pagonų prieš brolius.
3. Taipgi jie laikėsi tenai ilgą valandą ir mokino drąsiai Viešpatyje, kurs *išliudijo žodį savo malonės ir davė ženklus ir stebuklus nusiduoti per jų rankas. *Mark. 16, 20.
4. Bet daugybė miesto persiskyrė; keli pristojo Żydams, keli vėl apaštalams.
5. Bet maištui pagonų ir Żydų bei jų vyresniųjų pakilus, juos *išgėdinti ir akmenimis užmušti; *perkš. 19. 2 Tim. 3, 11.
6. Suprato jie tai ir pabėgo į *miestus žemės Lykaonios, į Lystrą ir į Derbę, ir į aplink esančias šalis. *Mat. 10, 23.
7. Ir apsakė tenai Evangėlią.
8. Ir *buvo vyras Lystroje, tas turėjo sėdėti, nės nesveikas turėjo kojas ir buvo luošas nuo żyvato savo motynos, tas niekados dar ne buvo vaikščiojęs; *per. 3, 2.
9. Tas girdėjo Povilą kalbantį. Ir kaip šis į aną žiurėjo ir *numanė, jį tikintį, kad pagalbą gausiąs, *Mat. 9, 28.
10. Tarė jis didžiu balsu: stokis *tiesiai ant savo kojų! Ir jis pašokęs vaikščiojo. *per. 3, 6. Jėz. 35, 6.
11. Bet kaip tai žmonės regėjo, ką Povilas buvo padaręs, pakėlė jie savo balsą ir tarė Lykaoniškai: Dievai *žmonėms lygus pastojo ir pas mus žemyn atėjo. *per. 28, 6.
12. Ir vadino Barnabą Jupitru, ir Povilą Merkuriu, kadangi jis žodį kalbėjo.
13. Bet klebonas Jupitro, kursai buvo jų prymiestyje, atgabeno jaučių bei vainikų prie vartų ir norėjo su žmonėmis apieravoti.
14. Tai išgirdusiu apaštaludu, Barnabas bei Povilas, suplėšė *savo rubus ir įšokusiu į žmonių tarpą, šaukė, *Mat. 26, 25.
15. Ir tarė: jus vyrai, ką, *čionai darote? Ir mudu esva smertelnu žmogudu, lygiai kaip jus; ir apsakome jums Evangėlią, jeib prisiverstumbite nuo šių netikrųjų gyvopi Dievopi, kurs sutvėręs dangų ir žemę ir mares ir vis, kas tuose yra; *per. 10, 26. †Ps. 33, 6 ir 146, 6. Apr. 14, 7.
16. Kurs praėjusiuose čėsuose perleido *visiems pagonams, eiti jų pačių keliais. *Ps. 81, 13. per. 17, 30.
17. Ir tiesa, jis ne paliko savę patį ne išliudytą; mums daug gero darė ir iš dangaus lietų ir *vaisingus metus davė, ir musų širdis papildė penu bei džiaugsmu. *Ps. 147, 8. Jėr. 5, 24.
18. Ir tai kalbėdamu vos ne vos nuramdė žmones, kad jiemdviem ne apieravojo.
19. Bet atėjo tenai Żydai iš Antiokios ir iš Ikonios ir perkalbėjo žmones ir metė akmenimis *Povilą ir išvilko jį iš miesto, dumodami, jį jau numirusį. *2 Kor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.
20. Bet kaip jį mokįtiniai apstojo, kėlėsi jis ir ėjo į miestą. Ir antrą dieną išėjo su Barnabu į Derbę.
21. Ir apsakė Evangėlią tam miestui, ir jų daug pamokinę, sugrįžo į Lystrą ir Ikonią ir Antiokią;
22. Pastiprino dušias mokįtinių, graudendamu juos, kad tikėjime pasiliktųs, ir *kad per daug vargų mums reik įeiti į Dievo karalystę. *Mat. 10, 38.
23. Ir juodu įdėjo jiems šen ir ten vyresniuosius *susirinkimuose, ir meldėsi Dievo pastnįkaudami, ir paliecevojo juos Viešpačiui, į kurį buvo tikį pastoję. *Tit. 1, 5.
24. Ir ėjo per Pisidią ir atėjo į Pampylią,
25. Ir apsakė Dievo žodį Pergėje, ir nuėjo į Atalią.
26. Ir iš ten bėgo laivu į Antiokią, iš *kur paskirtu buvo per Dievo malonę tam darbui, kurį buvo ištaisę. *per. 13, 1. 3.
27. Bet ten iškakusiu, suvadino susirinkimą ir *apsakė, kiek Dievas su jais dvejais padaręs, ir †kaip pagonams tikėjimo duris atvėręs. *per. 15, 4. †1 Kor. 16, 9.
28. Bet judu laikėsi tenai ne mažą valandą pas mokįtinius.

Perskyrimas 15.

Susiėjimas apaštalų; Barnabo ir Povilo atsiskyrimas.

Ir keli atėjo iš Judėos ir mokino brolius: jei ne duodatės appiaustyti *pagal Maižėšiaus budą, tai ne galite išganytais pastoti. *Gal. 5, 2.
2. Taigi maištui pasikėlus, ir Povilui bei Barnabui ne mažai su jais susiginčijus, paskyrė *jie, kad Povilas ir Barnabas ir kiti iš jų užeitų į Jėruzalę prie apaštalų ir vyresniųjų, to klausymo dėlei. *per. 11, 1.
3. Ir jie susirinkimo palydėti, ėjo per Pėniciją ir į Samariją, ir pasakojo jiems pagonų elgimą, ir padarė didį džiaugsmą visiems broliams.
4. Bet kaip atėjo į Jėruzalę, priėmė juos susirinkimas ir apaštalai ir vyresnieji. Tiems *jie sakė, kiek Dievas su jais ištaisęs. *per. 14, 27.
5. Tai kėlėsi keli iš skirto vieros pamokslo Parizėušių, kurie buvo tikį pastoję, tarydami: reikia juos appiaustyti ir prisakyti, kad laikytų zokaną Maižėšiaus.
6. Bet apaštalai ir vyresnieji susirinko, tą kalbą permastyti.
7. Bet jau ilgai susiklausinėjus, kėlėsi Petras ir tarė jiems: jus *vyrai, mieli broliai, jus žinote, kad Dievui jau seniai pirm šio čėso pamėgo tarp musų, jeib pagonai per mano burną Evangėlios žodį išgirstų ir tikėtų. *per. 11, 12.
8. Ir Dievas, širdis mėginąs, davė liudymą jiems, duodamas šventą Dvasę jiemus, lygiai kaip ir mums.
9. Ir ne darydamas *nei jokio skirtumo tarp musų bei tarp jų, čystijo jų širdis per tikėjimą. *per. 10, 34. 1 Petr. 1, 22.
10. Kamgi dabar gundote Dievą, uždėdami *jungą ant mokįtinių kaklo, kurio nei musų tėvai, nei mes pakelti ne galėjome. *Mat. 23, 4.
11. Bet mes *tikime per malonę Pono Jėzaus Kristaus išganytais pastoti, lygiai kaip ir jie. *Rym. 3, 24. Epėz. 2, 8.
12. Tai nutilo visa daugybė ir klausės Barnabo ir Povilo, kuriuodu pasakojo, kokius didžius ženklus ir stebuklus Dievas per *juodu daręs tarp pagonų. *per. 11, 18.
13. Potam jiems nutilus, atsakė Jokubas, tarydamas: jus vyrai, mieli broliai, klausykite manęs:
14. Simonas *pasakojo, kaip pirmiaus Dievas atlankęs ir priėmęs žmones iš pagonų savo vardui. *per. 10, 44.
15. Ir tam pritar prarakų kalbos, kaip yra parašyta:
16. Potam *aš sugrįšu ir attiesu pargriuvusią šėtrą Dovido, ir jos skyles vėl sutaisysu ir pastatysu ją, *Amoz. 9, 11. 12.
17. Jeib žmonių likusieji jėškotų Viešpaties, priegtam visi pagonai, ant kurių mano vardas minėtas, sako Viešpats, kursai tai vis daro.
18. Dievui yra visi jo darbai žinomi nuo svieto pradžios.
19. Todėl išrandu aš, jeib tiems, kurie iš pagonų yra prisivertę, nei jokios sunkenybės ne darytų.
20. Bet reik rašyti jiems, kad jie pasisaugotų nuo apsibiaurinimo *dievaičių ir nuo kekšystės ir nuo užtroškusio ir †nuo kraujo. *Apr. 2, 14. 20. †3 Maiž. 3, 17.
21. Nėsa Maižėšius tur iš senų dienų tus, kurie jį apsako visuose miestuose, ir *kožną sabatą skaitomas yra mokyklose. *per. 13, 15. 27.
22. Ir patiko apaštalams ir vyresniems bei visam susirinkimui, išskirti iš savo tarpo du vyru ir siųsti į Antiokią su Povilu ir su Barnabu, butent Judą, vadinamą Barzabą, ir Zylą, kuriuodu vyru mokįtoju buvo tarp brolių.
23. Ir jie davė jiems raštą į jų ranką, tokiu budu parašytą: mes apaštalai ir vyresnieji bei broliai velijame išganymą broliams iš pagonų, Antiokioje ir Syrioje ir Cilicioje esantiems.
24. Kadangi girdėjome, kad *keli iš musų išėję, jus pamokslais paklaidino ir jųsų dušias apsunkino, tarydami: jus turite duoti apsipiaustyti ir zokaną pildyti, kuriems to nieko ne prisakėme: *per. 20, 30. Gal. 2, 4. Tit. 1, 10. 11.
25. Gerai regėjosi mums, visiems vienširdžiai susirinkusiems, išskirti vyrų ir pas jus siųsti su musų mylimais Barnabu ir Povilu,
26. Kuriuodu *žmogudu savo dušias paguldė už vardą musų Pono Jėzaus Kristaus.
*per. 13, 50 ir 14, 19. 1 Kor. 15, 30. 2 Kor. 11, 23. 26.
27. Togidėl siuntėme Judą ir Zylą, kuriuodu taipojau jums tai su žodžiais apsakys.
28. Nėsa patinka šventaijai Dvasei ir mums, jums nei jokią sunkybę dau-

giaus ne uždėti, kaip tiktai šius reika-
lingus dalykus:
29. Kad prisisaugotumbite nuo apie-
rų, dievaičiams paskirtų, ir nuo krau-
jo ir nuo užtroškusio ir nuo kekšy-
stės, nuo kurių, jei pasisaugojate,
gerai darote. Bukite sveiki.
30. Kaip šitie buvo išleisti, atėjo jie
į Antiokią, ir suvadinę susirinkimą,
įdavė tą gromatą.
31. Tą skaitydami, *džiaugėsi jie iš
to palinksminojimo. * per. 13, 48.
32. Bet Judas ir Zylas, kuriuodu tai-
pojau *praraku buvo, graudeno bro-
lius daug žodžiais ir stiprino juos.
* per. 11, 27 ir 13, 1.
33. Ir valandą užtrukusiu, buvo juo-
du brolių išleistu su pakajumi pas
apaštalus.
34. Bet Zylui patiko ten pasilikti.
35. Ale *Povilas ir Barnabas lai-
kėsi Antiokioje, mokino ir sakė Die-
vo žodį su daug kitais.
36. Bet po kelių dienų tarė Povi-
las Barnabui: sugrįždamu atlanky-
kiva savo brolius po visus miestus,
kuriuose mudu žodį Viešpaties ap-
sakėva, ką jie veikia.
37. Bet Barnabas rodijo, kad su savi-
mi imtų Joną, pravarde Markošiumi.
38. Bet Povilas per ger laikė, ne
imti su savimi tokio, kursai *nuog
jų dviejų buvo atstojęs iš Pampylios
ir ne buvo draug su jais nuėjęs tam
darbui. * per. 13, 13.
39. Ir juodu taip aštriai susižodžia-
vo, aža atsiskyrė nuo kits kito, ir
Barnabas ėmęs su savimi Markošių,
laivu bėgo į Cyprą.
40. Bet Povilas, paskyręs sau Zylą,
nuėjo, Dievo malonei nuo brolių
paduotas.
41. Bet ėjo per Syrią ir Ciliciją,
stiprindamas susirinkimus.

Perskyrimas 16.

Povilo darbai ir kentėjimai mažoje Azioje ir Pilipoje.

Bet jis atėjo į Derbę ir į Lystrą, ir
štai, buvo ten vienas mokįtinis, var-
du *Timotėjus, žydiškos †moteriš-
kės sunus, ta buvo tikinti, bet Gry-
kiško tėvo. * per. 19. 22. 1 Tes. 3, 2. † 2 Tim. 1, 5.
2. Tas *turėjo gerą liudymą tarp bro-
lių Lystroje ir Ikonioje. * per. 6, 3 ir 10, 22.
3. Tą norėjo Povilas draugė imti
ant kelionės, ir ėmęs appiaustė jį
dėl Žydų, kurie tenai buvo; nėsa visi
žinojo, kad jo tėvas buvęs Grykonas.
4. Bet eidami per miestus, prisakė
jiems laikyti įstatymą, apaštalų *ir vy-
resniųjų Jėruzalėje įsakytą. * per. 15, 28. 29.
5. Tai susirinkimai *tikėjime pasi-
stiprino, ir jų skaitlius daugsinosi
kas dieną. * per. 15, 41.
6. Bet kaip per Prygią ir žemę *Ga-
lacios ėjo, buvo jiemdviem Šventos
Dvasės uždrausta, sakyti Dievo žodį
Azioje. * per. 18, 23.
7. Bet kaip juodu atėjo į Myzią,
pabandė eiti per Bityniją, bet Dvasė
jiemdviem tai ne pavelijo.
8. Bet aplenkę Myzią ėjo *juodu į
Troadą. * per. 20, 6. 2 Kor. 2, 12. 2 Tim. 4, 13.
9. Ir Povilui pasirodė regėjimas nak-
tyje, tai buvo vyras iš Macedonios,
tas stovėdamas prašė jo, tarydamas:
atėjęs į Macedoniją, gelbėk mus!
10. Bet kaip jis tą regėjimą buvo
regėjęs, tai mes tuojaus jėškojome
keliauti į Macedoniją, tikrai žinoda-
mi, kad mus Viešpats ten pavadi-
nęs, apsakyti jiems Evangėliją.
11. Taigi leidomės iš Troados ir
nuėjome tiesogiai į Samotraciją ir
antrą dieną į Neapolį,
12. Ir iš ten į Pilipą, kurs yra vy-
riausias miestas žemės Macedonios
ir valnas miestas. Bet patrukome
tame mieste per keles dienas.
13. Ir dieną sabatų išėjome iš mie-
sto pas upę, kur melsdavos, ir pa-
sisėdę kalbėjome moterims, kurios
tenai buvo susiėjusios.
14. Ir nobažna moteriškė, vardu
Lydia, purpuro kromininkė iš mie-
sto Tyatiro, klausėsi, kurios širdį
Viešpats atvėrė, *kad dabotų ant to,
ką Povilas sakė. * Luk. 24, 45.
15. Bet kaip ji apkrikštyta buvo su
savo namiškiais, prašė ji musų, tary-
dama: jei manę per tikinčią į Vieš-
patį laikote, tai ateikite į mano na-
mus ir bukite čia. Ir ji *sylijo mus.
* 1 Maiž. 19, 3. Luk. 24, 29. Ebr. 13, 2.
16. Ir nusidavė, mums ant maldos
einant, sutiko mus merga, turinti žy-
navimo dvasę, ta daug pelnė savo
ponams žynavimu.
17. Ta eidama visur paskui Povilą
ir mus, *šaukė tarydama: tie žmo-

nės yra tarnai Dievo aukščiausiojo, kurie jums kelią išganymo apsako.
* Mark. 1, 24. 34.

18. Tai ji darė ne vieną dieną. Bet Povilui tai ėjo per širdį, todėl atsigręžęs tarė dvasei: prisakau tau vardan Jėzaus Kristaus, kad išeitumbei iš jos. Ir *ji išėjo tą pačią adyną.
* Mark. 16, 17.

19. Bet regėdami jos ponai, kad buvo prapuolęs jų pelno pasitikėjimas, nutvėrė Povilą ir Zylą ir plėšė juodu ant turgaus prie vyresniųjų.

20. Ir nuvedę juodu prie vyriausiųjų, tarė: tuodu žmogu musų miestą sumaišo, Žydu budamu,
* per. 17, 6. 1 Kar. 18, 17.

21. Ir apsako mums tokį budą, kurį ne valia mums priimti, nei laikyti, kadangi Rymionai esme.

22. Ir žmonės sujudo prieš juodu, ir vyriausieji davė jiem rubus nuplėšti ir liepė *juodu plakti.
* 2 Kor. 11, 25. Pil. 1, 30. 1 Tes. 2, 2.

23. Ir kaip juodu gerai buvo nuplakę, įmesdino juodu į kalėjimą, prisakydami užveizdui kalėjimo, kad juodu gerai priveizdėtų.

24. Tas tą prisakymą gavęs, įmetė juodu į vidutinį kalėjimą, ir įdėjo jųdviejų kojas į šiekštą.

25. Nakties gudume meldėsi Povilas bei Zylas, garbindamu Dievą. Ir išgirdo juodu kaliniai.

26. Bet umai stojos didis žemės drebėjimas, taipo aža pasijudino kalėjimo pamatai; ir tuojau atsivėrė visos durys, ir visi ryšiai atsirišo.

27. Bet pašokęs iš miego kalėjimo užveizdas ir išvydęs, kalėjimo duris atviras, ištraukė kardą ir norėjo pats savę nužudyti, dumodamas, kalinius išbėgusius.

28. Bet Povilas prašuko didžiu balsu, tarydamas: ne daryk sau ko pikto, nėsa visi čia teb'esam.

29. Bet jis prašęs žvakę, pradėjo drėbėti, įšoko į vidų ir puolė į kelius Povilo ir Zylo.

30. Ir išvedęs juodu laukan, tarė: mielu ponu, ką darysu, kad išganytas bučiau? * Luk. 3, 10.

31. Juodu tarė: tikėk į Poną Jėzų Kristų, tai busi išganytas tu *ir tavo namai. * Jono 3, 16.

32. Ir sakė jam Dievo žodį ir visiems, kurie jo namuose buvo.

33. Ir jis ėmęs juodu pas savę toje adynoje nakties, numazgojo jųdviejų randus; ir tuojaus davė krikštydintis savę ir visus savuosius.

34. Ir įvedęs juodu į savo namus, dengė *jiem stalą, ir džiaugėsi su visais savo namiškiais, kad jis į Dievą tikįs pastojęs. * Luk. 5. 29.

35. Ir dienai praaušus, siuntė vyriausieji miesto tarnus, tarydami: paleisk tus žmones.

36. Ir kalėjimo užveizdas pranešė tus žodžius Povilui: vyriausieji atsiuntė, kad išleistu butumbita. Taigi dabar išėjusiu, eikita su pakajumi.

37. Bet Povilas tarė jiems: jie mudu be provos ir be sudo regimai nuplakė, kuriudu *tačiau Rymionai esva, ir įmetė į kalėjimą, ir dar turėtų jie mudu slapčiai išstumti? Nieku budu, bet te ateina jie patys ir te išveda mudu. * per. 22, 25.

38. Miesto tarnai apsakė tus žodžius vyriausiems, ir jie bijojosi, išgirdę juodu Rymionu esančiu;

39. Ir atėję perprašė juodu ir išvedę meldė *juodu, kad išeitų iš miesto.
* Mat. 8, 34.

40. Tai juodu išėjusiu ir kalėjimo, nuėjo prie Lydios; ir brolius pamačiusiu palinksmino juos ir išėjo.

Perskyrimas 17.

Povilo veikalas ir apmaudas Tesalonikoje, Beroėje ir Atėnuose.

Bet kaip juodu per Ampipolį ir Apoloniją keliavo, atėjo juodu į *Tesaloniką; ten buvo Žydų mokykla.
* 1 Tes. 2, 2.

2. Tai Povilas pagal savo paprotį įėjo prie jų ir kalbėjo su jais per tris sabatas iš rašto,

3. Jiems tą išguldydamas ir rodydamas, Kristų *turėjusį kentėti ir prisikelti iš numirusių, ir tą Jėzų, kurį aš (tarė jis) jums apsakau, esantį Kristų. * Luk. 24, 26. 46.

4. Ir *keli iš jų įtikėjo ir prisiskyrė Povilui ir Zylui, ir didis pulkas nuobažnų Grykonų, ir vyriausių moterų ne maž. * perkš. 17. per. 28, 24.

5. Bet kietsprandžiai Žydai nekentė, ir ėmė su savimi kelis nelabus vyrus iš valkunų ir surinkę pulką, pa-

darė maištą mieste, ir atėję pas namus Jazono, jėškojo juodu vesti tarp prastų žmonių.
6. Bet ne radę jų, nuvilko Jazoną ir kelis brolius pas miesto vyriausius, šaukdami: tuodu, kuriuodu visą svietą sujudina, *taipojau čia atėję yra. * per. 16, 20.
7. Tus priėmė Jazonas, ir tie visi daro prieš ciecoriaus prisakymą, sakydami, *kitą esantį karaliumi, butent Jėzų. * Luk. 23, 2.
8. Bet jie sujudino žmones ir miesto vyresniuosius, kurie tai girdėjo.
9. Ir tikrą žinę gavę nuo Jazono ir nuo kitų, paleido juodu.
10. Bet broliai tuojau išleido nakčia Povilą bei Zylą į Beroę. Kuriuodu ten iškakusiu, įėjo į Žydų mokyklą.
11. Nėsa tie geresnę dumą turėjo, ne kaip anie Tesalonikoje; tie *priėmė žodį su gera vale, kasdien tyrinėdami rašte, bau taipo butų.
* Jėz. 34, 16. Luk. 16, 29. Jon. 5, 39.
12. Todėl daug iš jų įtikėjo, ir Grykiškų viežlybų moterų ir vyrų ne maž.
13. Bet kaip Žydai iš Tesalonikos ištyrė, kad ir Beroėje Dievo žodis Povilo apsakomas, jie atėję ir čia žmones taipjau sujudino.
14. Bet *broliai tuojaus išsiuntė Povilą, kad eitų iki marių; bet Zylas ir Timotiejus pasiliko tenai. * per. 16, 1.
15. Bet kurie Povilą lydėjo, nuleido jį iki Atėnų, ir gavę įsakymą Zylop ir Timotiejauspi, kad juodu veikiausiai pas jį ateitų, keliavo jie šalin.
16. Bet kaip Povilas Atėnuose jų dviejų laukė, supyko *jo dvasė jame, kad jis regėjo tą miestą balvonus taip baisiai garbinantį. * 2 Petr. 2, 8.
17. Ir jis tiesa kalbėjo Žydams ir Dievo bijantiems mokykloje, ir ant turgaus kasdieną tiems, kurie susieidavo.
18. Bet keli iš Epikurų ir Stoikų Pilozopų vaidijosi su juomi, ir kiti tarė: ką nor tas balamutas sakyti? bet kiti: regis, kaip kada norėtų naujus dievus apsakyti, kadangi jis Evangėlią apie Jėzų ir apie prisikėlimą iš numirusių jiems buvo pranešęs.
19. Bet jie jį ėmę, nuvedė ant vietos sudo ir tarė: ar galima žinoti, kas tai per naujas pamokslas, kurį tu mokini?
20. Nėsa tu ką naują musų ausims praneši, todėl norėtumbime žinoti, kas tai esą.
21. Bet Atėnai visi, ir ateiviai ir svečiai, ant nieko kito ne veizdėjo, kaip tiktai ko naujo sakyti ir girdėti.
22. Bet Povilas stovėdamas viduje sudo vietos, tarė: jus vyrai iš Atėnų, aš matau jus visuose dalykuose dievaičius labai garbinančius.
23. Nės čia pereidamas ir perveizdėdamas jųsų Dievo šlužmas, radau altorių, ant kurio buvo parašyta: nepažįstamam Dievui. Dabar aš jums tą apsakau, kurį jus nepažindami garbinate.
24. Dievas, kursai sutvėrė svietą ir vis, kas tame yra, tas budamas dangaus ir žemės Viešpats, ne *gyvena bažnyčiose, rankomis darytose; * per. 7, 48.
25. O jis ir ne žmonių rankomis prikavojamas, *kaip kad jis ko reikalaująs, kadangi jis pats kožnam †duoda gyvastį ir kvapą ir vislab.
* Ps. 50, 8. † Jėz. 42, 5. Sak. 12, 1.
26. Ir darė, kad iš vieno kraujo visų žmonių giminės gyvena ant žemės apskritumo, ir rubežių *statė bei pirm paskyrė, kaip ilgai ir kaip plačiai jie gyventi turės, * 5 Maiž. 32, 8.
27. Kad *Viešpaties jėškotų, bau galėtų jį čiopti ir rasti; ir tiesa, jis †ne toli yra nuo kožno vieno tarp musų; * Rym. 1, 20. † per. 14, 17.
28. Nės jame *gyvenam, krutam ir esme; kaip †ir nekeli Poėtai prie jųsų sakę esti: mes esme jo giminės.
* Kol. 1, 17. Ebr. 4, 3. † Tit. 1, 12.
29. Taigi budami Dievo giminės, ne turime dumoti, kad *dievystė auksui, arba sidabrui, arba akmeniui dailiai taisytam, per žmogaus sumislijimą pramanytam, prilygstanti. * Jėz. 40, 18.
30. Ir tiesa *Dievas nežinojimo čėso ne įžvelgė; bet dabar †prisako jis visiems žmonėms visuose kraštuose prisiverstis, * per. 14, 16. † Luk. 24, 47.
31. Todėl, kad dieną paskyręs esti, kurioje jisai *sudys apskritumą žemės su teisybe, per vieną vyrą, kurį tam paskyręs, ir kiek vienam tikėjimą po akių statydamas, prikėlęs jį iš numirusių. * per. 10, 42. Rym. 2, 16 ir 14, 10.
32. Kaip jie girdėjo apie prisikėlimą iš numirusių, kiti tiesa *juokėsi; bet

kiti tarė: mes apie tai tavę daugiaus klausysime. * 1 Kor. 1, 23.
33. Taipo atstojo Povilas nuog jų.
34. Bet keli vyrai laikėsi prie jo ir įtikėjo, tarp kurių buvo Dionysius, vienas iš rotponių, ir moteriškė, vardu Damaris, ir kiti su jais.

Perskyrimas 18.

Povilo darbai Korinte ir ant kelio į Antiokią; Apolonas Epėze.

Potam Povilas išėjęs iš Atėnų, atėjo į Korintą,
2. Ir rado vieną Žydą, vardu Akvilą, giminės iš Ponto, kurs ne seniai buvo atėjęs iš žemės Italios, su savo moterimi Priscila, *(todėl, kad Ciecorius Klaudius prisakęs buvo visiems Žydams, iš Rymo išeiti.) * Rym. 16, 3.
3. Prie to atėjo jis, ir kadangi jis tokįjau remestą turėjo, pasiliko *pas juos ir dirbo; bet jų remestas buvo, kaurus austi. * 1 Kor. 4, 12.
4. Ir jis mokino mokykloje kiek sabatą ir perkalbėjo taip Žydus, kaip Grykus.
5. Bet kaip *Zylas ir Timotiejus iš Macedonios atėjo, privertė Dvasė Povilą, liudyti Žydams apie Jėzų, jį esantį Kristų. * per. 17, 14. 15.
6. Bet jiemus *prieštaraujant ir bluznijant, išdulkino †jis savo rubus, tarydamas: jųsų kraujas testov ant jųsų galvos; aš to čystas nuo šio čėso eimi pas pagonus. * per. 13, 51. † Mat. 10, 14.
7. Ir išėjęs iš čia įėjo į vieno namus, vardu Justus, kurs buvo Dievo bijąs, ir to namai buvo arti mokyklos.
8. Bet Krispus, vyriausias mokyklos, tikėjo į Viešpatį su visais savo namiškiais. Ir daug Korintionų klausydamies, pastojo tikinčiais ir davė krikštytis.
9. Bet Viešpats *tarė Povilui nakčia per regėjimą: nesibijokis, bet kalbėk ir ne tylėk; * 1 Kor. 2, 3.
10. Nės *aš esmi su tavimi, ir nei vienas ne drįs tau iškadįti; nės aš †didį žmonių pulką turu šime mieste. * Jėz. 41, 10. Jėr. 1, 18. † Oz. 2, 23. Jono 10, 16.
11. Bet jis pasiliko ten vieną metą ir šešis mėnesius, mokindamas juos Dievo žodį.
12. Bet Galionui valdonu esant Akajoje, pasikėlė Žydai vienširdžiai prieš Povilą ir atvedė jį prie sudo krasės,
13. Ir tarė: šis perkalba žmones, Dievui šlužyti prieš zokaną.
14. Bet kaip Povilas norėjo burną atverti, tarė Galionas Žydams: jei *tai butų kokia piktenybė ir neteisybė, mieli Žydai, tai aš jųsų vertai klausyčiau. * per. 25, 11. 19.
15. Bet kadangi tai klausymas yra apie pamokslą ir apie žodį ir apie zokaną tarp jųsų, *tai dabokitės jus patys, aš ne misliju tai sudyti. * Mat. 27, 24. Jono 18, 31.
16. Ir pavarė juos nuo sudo krasės.
17. Tai nutvėrė visi Grykai Sostėną, *mokyklos vyriausiąjį, ir sumušė jį prie sudo krasės; ir Galionas to nieko ne atbojo. * 1 Kor. 1, 1.
18. Bet Povilas dar ilgai ten pasiliko; potam atsisveikino nuo brolių ir norėjo į Syrią laivu bėgti, ir su juom Priscila ir Akvilas. Ir jis apskuto *savo galvą Kenkrėoje, nės turėjo pažadą. * per. 21, 24. 4 Maiž. 6, 18.
19. Ir atėjo į Epėzą, ir ten juos paliko. Bet pats įėjęs į mokyklą, kalbėjo su Žydais.
20. Bet jie prašė jo, kad ilgiaus prie jų pasiliktų; ir jis ne apsiėmė;
21. Bet atsisveikino nuo jų, tarydamas: aš tikrai turu ateinančią šventę Jėruzalėje švęsti. Jei *Dievas norės, tai vėl pas jus sugrįšu. Ir atstojo iš Epėzo. * 1 Kor. 4, 19. Ebr. 6, 3. Jok. 4, 15.
22. Ir atėjo į Cėzarią, ir užėjęs pasveikino susirinkimą, ir nuėjo į Antiokią.
23. Ir pasiliko ten kokią valandą, ir iškeliavo apeidamas paeiliui Galatų šalį ir Prygią, pastiprino visus mokįtinius.
24. Bet atėjo į Epėzą vienas Žydas, vardu Apolo, gimęs Aleksandrioje, vyras galįs žodžiuose ir macnus rašte.
25. Tas buvo išmokįtas apie kelią Viešpaties ir kalbėjo iš karštos Dvasės, ir mokino stropiai apie Viešpatį, žinodamas tikt apie Jono krikštą.
26. Tas pradėjo drąsiai kalbėti mokykloje. Bet kaip jį girdėjo Akvilas ir Priscila, ėmė jį pas savę ir išguldė jam pilniaus Dievo kelią.
27. Bet kaip jis norėjo į Akają keliauti, rašė broliai ir graudeno mokįtinius, kad jį priimtų. Ir ten iškakęs daug *gelbėjo tų, kurie buvo įtikėję per malonę. * 1 Kor. 3, 6.

28. Nėsa jis pergalėjo Žydus macniai ir rodė *atvirai iš rašto, kad Jėzus esąs Kristus. * per. 9, 22 ir 17, 3 ir 18, 5.

Perskyrimas 19.

Povilo darbai Epėzoje.

Bet nusidavė, kaip Apolo Korinte buvo, kad Povilas perėjęs aukštesnesias žemes, atėjo į *Epėzą, ir radęs ten kelis mokįtinius, * per. 18, 19. 21.
2. Tarė tiems: bau gavote Šventą Dvasę, kaip įtikėjote? Jie tarė jamui: mes *nei girdėte ne girdėjome, bau Šventa Dvasė esanti. * per. 8, 16.
3. Ir jis tarė jiemus: kienogi vardan jus pakrikštyti este? Jie tarė: į *Jono krikštą. * per. 18, 25.
4. Bet Povilas tarė: Jonas *krikštijo krikštu prisivertimo ir sakė žmonėms, kad tikėtų į tą, kurs turėjo paskui jį ateiti, tai esti į Jėzų, kad jis esąs Kristus. * Mat. 3, 11.
5. Jie tai išgirdę krikštydinosi vardan Pono Jėzaus.
6. Ir kaip Povilas rankas *ant jų uždėjo, atėjo Šventa Dvasė ant jų, ir jie †kalbėjo liežuviais ir prarakavo. * per. 6, 6 ir 8, 17. † per. 2. 4 ir 10, 46.
7. Ir visų tų vyrų buvo apie dvylika.
8. Bet *jis įėjęs į mokyklą sakė drąsiai Dievo žodį per tris mėnesius, mokino ir perkalbėjo juos apie Dievo karalystę. * per. 17, 2 ir 18, 4.
9. Bet kaip *keli užsikietino ir ne tikėjo, piktai kalbėdami apie tą kelią po akių susirinkimo, atsitolino jis nuo jų ir atskyręs mokįtinius, kalbėjo kiek dieną mokykloje vieno, vadinamo Tyranus. * 2 Tim. 1, 15.
10. Ir tai nusidavė per du metu, taipo, kad visi, kurie Azioje gyveno, žodį Pono Jėzaus girdėjo, kaip Žydai, taip ir Grykonai.
11. Ir Dievas ne mažus darbus ištaisė per rankas Povilo;
12. Taipo, aža ir nuo jo kuno skepetas ir juostas ant ligonių uždėdavo, ir ligos atstodavo, ir piktos dvasės išeidavo.
13. Bet išsidrįso keli iš Žydų, aplink besibastančiųjų, kurie buvo užžadėtojai, minėti vardą Pono Jėzaus ant tų, kurie piktas dvases turėjo, tarydami: prisakom jums vardan Jėzaus, kurį Povilas apsako.
14. Bet buvo jų septyni sunus vieno Žydo, vardu Skėva, vyriausio kunįgo, kurie tai darė.
15. Bet pikta dvasė atsakydama tarė: Jėzų mielai pažįstu, ir Povilą mielai žinau; bet jus kas este?
16. Ir žmogus, kuriame pikta dvasė buvo, šoko ant jų ir apgalėjo juos ir pametė juos po savimi, taipo, aža nuogi ir suronyti iš tų namų išbėgo.
17. Ir tai išsireiškė visiems Epėze gyvenantiems, taip Žydams, kaip ir Grykonams; ir baimė *apėmė juos visus, ir vardas Pono Jėzaus pastojo didei pagarbintas. * per. 5, 5. 11.
18. Atėjo ir daug tų, kurie buvo įtikėję, išpažindami ir apsakydami, ką jie buvo padarę.
19. Bet daug tų, kurie burimo remestą buvo varę, sunešė čertknygas ir sudegino tas po akių visų, ir parokavo, ko vertos butų, ir rado pinįgų penkisdešimtis tukstančių grašių.
20. Taip *macniai augo Dievo žodis ir galingas pastojo. * per. 6, 7 ir 12, 24.
21. Kaip tai buvo ištaisyta, apsiėmė Povilas Dvasėje per Macedonią ir Akają keliauti į Jėruzalę, *ir tarė: aš tenai buvęs turu †potam ir Rymą pamatyti. * per. 20, 22. † Rym. 15, 24 - 28.
22. Ir siuntė du iš tų, kurie *jam tarnavo, į Macedonią, Timotiejų ir Erastą; bet pats kokią valandą pasiliko Azioje. * Rym. 16, 23.
23. Bet tuo *čėsu radosi ne mažas sujudimas dėl tos kelionės. * 2 Kor. 1, 8.
24. Nės vienas, vardu Demėtrius, aukskalys, kurs darė sidabrinias bažnyčias Dianai ir priteikė remestininkams ne maž naudos;* * per. 16, 16. 19.
25. Tuos suvadino jis ir kitus, kurie tąjau remestą varė, tarydamas: mieli vyrai, jus žinote, kaip daug naudos mes iš to darbo turime;
26. Ir jus regite bei girdite, kaip ne tiktai Epėze, bet ir visoje Azioje, šis Povilas daug žmonių atkreipia, perkalba ir sako: tai ne esą dievai, kurie rankomis daryti.
27. Bet ne tiktai mums bijotina, kad šis musų pelnas išnyks, bet ir bažnyčia didės deivės Dianos į nieką pavirs, ir jos šlovė sugaiš, kurią tačiau visa Azia ir žemės apskritumas dieviškai garbina.

28. Tai girdėdami jie didei perpyko, šaukė ir tarė: didė yra Diana Epėzionų!
29. Ir visas miestas pilnas pastojo maišto, ir visi vienširdžiai padurmu bėgo ant regėjimo vietos, sugavo Gajų *ir Aristarkų iš Macedonios, Povilo draugus. *2 Kor. 1, 8. s.
30. Bet kaip Povilas norėjo tarp žmonių eiti, ne leido jį mokįtiniai.
31. Ir kiti vyresniųjų Azioje, kurie Povilo geri prieteliai buvo, siuntė pas jį, graudendami jį, kad ne eitų ant regėjimo vietos.
32. Kiti šaukė šeip, kiti taip; nėsa pulkas buvo sumišęs, ir daug jų ne žinojo, kodėl buvo atėję.
33. Bet kiti iš pulko ištraukė Aleksandrą, kurį Žydai į pryšakį išstumė; bet Aleksandras *mojo †su ranka, norėdamas savę po akių žmonių teisintis. *1 Tim. 1, 20. 2 Tim. 4, 14. † per. 12, 17.
34. Bet kaip jie suprato, jį esantį Žydą, iškilo visų balsas padurmu, ir šaukė per dvi adyni: didė yra Diana Epėzionų!
35. Bet kaip vyriausias ant raštininkų žmones buvo nutildęs, tarė jis: jus vyrai iš Epėzo, kursai žmogus yra, kurs nežinotų, kad miestas Epėzas garbinąs didę deivę Dianą ir dangišką abrozą?
36. Taigi, kad tam nei viens ne gal prieštarauti, tai ir jus turite tylėti ir nieko be sąmonės ne daryti.
37. Jus šitus žmones atvedėte, kurie nei bažnyčių plėšikai, nei bluznytojai jųsų deivės yra.
38. Bet jei Demėtrius ir tie, kurie su juomi yra remestininkai, tur kokią skundą prieš ką, tam yra prova ir sudžios, te apsiskundžia jie kits kitą.
39. Bet jei jus ko kito norite jėškoti, tai bus ištaisyta tikrame susirinkime.
40. Nės bijomės, kad ne butumbime apskųsti dėl maišto šios dienos, ir tačiau nei jokios priežasties niera, dėl kurios to maišto dėl teisintis galėtumbime. Ir tai sakęs, paleido susirinkimą.

Perskyrimas 20.

Povilo kelionę į Troadą ir Milėtą.

Kaipgi tas maištas liovėsi, suvadino Povilas mokįtinius pas savę ir juos *peržegnojęs, išėjo keliauti į Macedonią. *1 Tim. 1, 3.
2. Ir perėjęs tas šalis ir juos daug žodžiais graudenęs, atėjo į Grykonų žemę. Ir pasiliko ten per tris mėnesius.
3. Bet kaip Žydai jo tykojo, kaip norėjo keliauti į Syrią, pasidumojo sugrįšti per Macedonią.
4. Bet ėjo su juomi iki Azios Sopateris iš *Beroės, bet iš Tesalonikos †Aristarkus ir Sekundus, ir Gajus iš Derbos, ir Timotiejus, bet iš Azios Tykikus ir Tropimus. *per. 17, 10. † per. 19, 29.
5. Šie pirma nuėję laukė musų *Troadoje. *per. 16, 8.
6. Bet mes laivu bėgome po velykų iš Pilipos, iki penktai dienai, ir atėjome pas juos į Troadą ir pasilikome ten septynes dienas.
7. Bet pirmoje dienoje nedėlės, kaip mokįtiniai susiėjo, duoną laužti, *sakė jiems Povilas Dievo žodį, norėdamas antrą dieną iškeliauti, ir pailgino žodį iki pusiau nakties. *per. 2, 42. 46.
8. Ir buvo daug žiburių toje viršutinioje *svetlyčioje, kur buvo susirinkę. *per. 1, 13.
9. Bet sėdėjo jaunikaitis, vardu Eutykus, lange, ir sunkus miegas apėmė jį, Povilui taip ilgai bekalbant, ir miego perveiktas, nupuolė nuo trečio aukšto ir buvo negyvas pakeltas.
10. Bet Povilas nuėjęs puolė *ant jo ir apsikabinęs jį, tarė: ne darykite tranksmą, nėsa jo dušia te be yra jame. *1 Kar. 17, 21.
11. Tai užėjęs aukštyn laužė duoną ir valgė, ir kalbėjo daug su jais, iki išauštant, ir šitaipo jis iškeliavo.
12. Bet jie atvedė tą vaiką gyvą ir didei buvo palinksminti.
13. Bet mes pirm ėję su laivu, leidomės į Asoną, norėdami ten Povilą pas savę imti; nės taip buvo liepęs, ir jis norėjo pėsčias eiti.
14. Bet kaip jis susiėjo su mumis Asonoje, ėmėm jį pas savę ir atėjome į Mytilėną.
15. Ir iš ten bėgome ir iškakome antrą dieną pas Kyą; ir sekančią dieną pribėgome iki Samo ir pasilikome Trogylioje; ir po tos dienos atėjome į Milėtą.
16. Nėsa Povilas buvo padumojęs Epėzą prabėgti, kad ne užtruktų Azi-

oje; nės skubinosi *ant sekminių Jėruzalėje buti, jei galimas daiktas.
*per. 18, 21.
17. Bet iš Milėto siuntė jis į Epėzą ir vadindino pas savę vyresniuosius susirinkimo.
18. O jiems pas jį atėjus, tarė jis: jus žinote nuo *pirmos dienos, man į Aziją atėjus, kaip visados prie jųsų buvau, *per. 19, 1. 10.
19. Šlužydamas Viešpačiui su visu žemumu ir su daug ašaromis ir gundymais, kurie man tikosi nuo Żydų, manęs tykančių.
20. Kaip aš nieko ne užtylėjau, kas naudinga yra, ką jums ne bučiau pranešes ir jus mokinęs atvirai susirinkime ir skyriu namieję,
21. Liudydamas taip Żydams, kaip ir Grykonams, apie *prisivertimą Dievopi ir apie tikėjimą į musų Poną Jėzų Kristų. *Mark. 1. 15.
22. Ir štai, aš *Dvasėje surištas eimi į Jėruzalę, nežinodamas, kas man ten tiksis; *per. 19, 21.
23. Tiktai, ką *Šventa Dvasė po visus miestus liudija, tarydama; ryšiai ir prispaudimai manęs laukia tenai.
*per. 21, 4. 11.
24. Bet aš *to nieko ne atboju, neigi mano gyvastis man pačiam brangi yra, kad pabaigčiau savo bėgį su džiaugsmu, ir urėdą, kurį gavau nuo Pono Jėzaus, liudyti Evangėliją apie Dievo malonę. *per. 21, 13.
25. Irgi dabar, štai, aš *žinau, kad jus mano veido daugiaus ne regėsite, jus visi, per kurius perkeliavau, apsakydamas Dievo karalystę.
*per. 20, 38. Rym. 15, 23.
26. Todėl liudiju jums šią dieną, manę čystą *esantį nuo visų kraujo.
*per. 18, 6.
27. Nėsa aš jums nieko ne slėpiau, kad ne bučiau apsakęs visą tą Dievo rodą.
28. Taigi *dabokitės patys savęs ir visos kaimenės, ant kurios jus Šventa Dvasė statė vyskupais, ganyti Dievo susirinkimą, †kurį savo paties krauju nusipelnęs. *1 Tim. 4, 16. †Apr. 5, 9.
29. Nės tai žinau, kad po mano atstojimo ateis tarp jųsų smarkus vilkai, kurie kaimenės ne čėdys.
30. Ir iš jųsų pačių kelsis vyrai, kurie perkreiptus pamokslus sakys, mokįtinius savęspi pritraukti.
31. Todėl budėkite *atsimindami to, manę ne paliovus tris metus, dieną bei naktį, kožną graudenti su ašaromis.
*Ebr. 13, 17.
32. Ir jau, mieli broliai, aš paduomi jus Dievui ir jo *malonės žodžiui, kurs macnus yra, jus pabudavoti ir duoti tėviškę tarp visų pašvenčiamųjų. *per. 14, 3.
33. Aš jųsų nei vieno nei aukso, nei sidabro, nei rubo ne norėjau.
34. Nėsa jus patys žinote, man šias rankas ant mano reikmenės ir tų, kurie su manimi buvo, šlužijus.
35. Aš jums vis rodžiau, kad taip dirbti pareitis, ir silpnuosius priimti ir atsiminti žodžio Pono Jėzaus, kurį jis sakęs: išganytingiaus yra duoti, ne kaip imti.
36. Ir tai pasakęs, klaupėsi *ir meldėsi su jais visais. *per. 21, 5.
37. Bet rados daug verksmo tarp jų visų, ir apsikabinę Povilo kaklu, *bučiavo jį; *1 Maiž. 45, 14 ir 46, 29.
38. Tužydamies didžiausiai tų žodžių dėl, kad buvo sakęs, juos *daugiaus jo veido ne regėsiant. Ir lydėjo jį į laivą. *perkš. 25.

Perskyrimas 21.

Povilo kelionė į Jėruzalę, ir ką priegtam atlikęs ir iškentėjęs.

Bet kaip nusidavė, kad nuog jų atstoję nukeliavome, tiesogiai atėjome į Koą, ir sekančią dieną į Rodis ir iš ten į Patarą.
2. Ir radę laivą, į Peniciją bėgantį, į tą įkopę ten nubėgome.
3. Bet kaip Cyprų išvydome, tai ją palikę po kairės, nubėgome į Syriją ir atėjome į Tyrą; nės čia laivas turėjo tavorą paguldyti.
4. Ir radę mokįtinius, pasilikome tenai septynes dienas. Tie *kalbėjo Povilui per Dvasę, kad ne užeitų į Jėruzalę.
*perkš. 12. per. 20, 23.
5. Ir nusidavė, kaip tas dienas išbuvome, išsitraukę šalin keliavome. Ir jie visi mus lydėjo su moterimis ir su vaikais, iki už miesto, ir *pasiklaupę prie krašto meldėmėsi. *per. 20, 36.
6. Ir atsisveikinę nuog kits kito įkopome į laivą, bet anie sugrįžo pas savuosius.
7. Bet mes jurės kelionę pabaigę, iš Tyro atėjome į Ptolemaidą, ir sveikinę brolius, pas juos pasilikome vieną dieną.

8. Antrą dieną išsitraukę mes, kurie
su Povilu buvome, atėjom į Cėzariją;
ir įėję į namus Pilipo, Evangėlisto,
kursai *vienas iš anų septynių buvo,
pasilikome pas jį. * per. 6, 5.
9. Tas pats turėjo keturės dukteris,
tos buvo mergos prarakaujančios.*
* per. 2, 17. Joėl. 2, 28.
10. Ir mums ten daugiaus dienų pa-
siliekant, parkeliavo viens prarakas
iš Judėos, vardu Agabus, *ir atėjo
pas mus. * per. 11, 28.
11. Tas ėmęs Povilo juostą, ir susi-
rišęs savo rankas ir kojas tarė: tai
kalba Šventa Dvasė: tą *vyrą, kurio
ta juosta yra, Žydai taipo suriš Jė-
ruzalėje ir jį paduos į pagonų rankas.
* per. 20, 23.
12. Bet tai išgirdę prašėm jo, ir mes,
ir tie, kurie toje vietoje gyveno, kad
jis ne užeitų į Jėruzalę.
13. Bet Povilas atsakė: ką *darote
jus, verkdami ir mano širdį sunkin-
dami? Nėsa aš gatavas esmi, ne tiktai
surišdintis, bet ir mirti Jėruzalėje, dė-
lei vardo Pono Jėzaus. * per. 20, 24.
14. Bet kaip jis ne perkalbamas
buvo, tylėjome tardami: te nusiduo-
da Viešpaties valė.
15. Ir po tų dienų vislab susikrau-
stinėję užėjome į Jėruzalę.
16. Bet atėjo ir su mumis keli mo-
kįtiniai iš Cėzarios ir nuvedė mus
pas vieną, vardu Mnasoną, iš Cyprios,
kursai sens mokįtinis buvo, kad pas
tą gaspadą turėtumbime.
17. Bet į Jėruzalę mums atėjus, mei-
liai mus priėmė broliai.
18. O antrą dieną įėjo Povilas su
mumis pas Jokubą; ir visi vyresnieji
ten susiėjo,
19. Kurius pasveikinęs, pasakojo
jiems po kits kito, ką *Dievas daręs
tarp pagonų per †jo urėdą.
* Rym. 15, 18. 19. † per. 20, 24.
20. Bet tai jie girdėdami liaupsino
Viešpatį, jamui sakydami: brolau, tu
regi, kaip daug tukstančių yra Žydų,
kurie tikį pastojo, ir visi yra stora-
votojai už zokaną.
21. Bet jie apie tavę girdėjo, tavę
mokinantį, nuog Maižėšiaus atpulti vi-
sus Žydus, tarp pagonų esančius, ir
sakantį, kad ne appiaustytų savo vai-
kus, neigi elgtųsi pagal jo įstatymą.
22. Kągi dabar daryti? Berods dau-
gybė susieis, nėsa jie ištirs, tavę at-
ėjusį.
23. Darykigi tai, ką tau sakome.
24. Turime čionai keturis vyrus, tie
tur pažadą ant savęs; tus pas savę
ėmęs čystydįkis su jais ir užmokėk
už juos, kad *savo galvas skustų, ir
visi žinotų, nieko to ne esant, ką apie
tavę girdėjo, bet kad ir patsai elgiesi,
laikydamas zokaną. * per. 18, 18.
25. Nės tikintiems iš pagonų mes
*rašėme atsudydami, kad to nieko ne
laikytų, kaip kad tiktai saugotųsi
nuog to, kas apieravota yra balvo-
nams, ir nuog kraujo ir nuog nutroš-
kinto ir nuog kekšystės. * per. 15, 20. 29.
26. Tai Povilas tus vyrus savęspi
ėmęs, antrą dieną čystydinos su jais
ir į bažnyčią įėjęs pasirodė, kaipo
laikąs apčystijimo dienas, iki už kiek
vieną iš jų apiera apieravota buvo.
27. Bet kaip septynios tos dienos kuo-
ne išsipildė, Žydai iš Azios išvydę jį
bažnyčioje, *sujudino visus žmones,
jį nutverdami ir šaukdami: * per. 24, 18.
28. Jus vyrai iš Izraėlio, gelbėkite!
*šisai yra tas žmogus, visus *žmones
po visus kampus mokinąs prieš musų
žmones, *prieš šitą zokaną ir prieš tą
vietą. Priegtam ir Grykonus įvedė į
bažnyčią ir tą †šventąją vietą nešven-
tą padarė. * per. 19, 26, ir 24, 5. † Ezėk. 44, 7.
29. Nės jie su juomi mieste buvo
išvydę *Tropimą Epėziškį, tą dumo-
jo, buk Povilas į bažnyčią įvedęs.
* per. 20, 4. 2 Tim. 4, 20.
30. Ir visas *miestas sujudo, ir buvo
žmonių subėgimas. Bet jie Povilą
sugavę laukan išvilko iš bažnyčios ir
tuojaus vartus užrakino. * per. 26, 21.
31. Bet kaip jie jį užmušti norėjo,
apsakoma buvo vyriausiam kareivių
pulkauninkui, visą Jėruzalę sujudusią.
32. Tasai tuojaus su savim ėmęs ka-
reivius ir kareivių vyresniuosius, tarp
jų nubėgo; bet anie pamatę kareivių
vyresnįjį ir kareivius, paliovė Povilą
mušti.
33. Bet kareivių vyresnysis artyn
priėjęs, jį priėmė ir liepė, *jį dviem
lencugam surakinti ir klausė, kas jis
esąs ir ką jis padaręs. * per. 20, 23.
34. Bet vienas šeip, kitas taip šaukė
žmonėse. Bet nieko tiesos ištirti ne

galėdamas dėlei trenksmo, liepė jį į
abažą įvesti.
35. Ir atėjus jam prie užžingsnių
(lipynės), kareiviai jį nešti turėjo dėl
žmonių spaudimo.
36. Nėsa žmonių daugybė sekė jį,
šaukdami: šalin su juomi!
37. Bet Povilas dabar į abažą įve-
stas, sakė kareivių vyresniamjam: ar
valia man su tavimi kalbėti? bet jis
tarė: ar moki grykiškai?
38. Bau tu ne esi ans Egypcionas,
kursai pirm šių dienų maištą pada-
ręs, išvedei į pusčią keturis tukstan-
čius slapta žudančius razbaininkus?
39. Bet Povilas tarė: aš *esmi žy-
diškas vyras iš Tarzo, miesčionis iš
garbingo miesto Cilicios; prašau ta-
vęs, pavelyk man žmonėms kalbėti.
* per. 9, 11.
40. Bet jo pavelytas, Povilas sto-
vėdamas ant straipsnių *pamojo su
ranka žmonėms. Bet didei nutilus,
kalbėjo jis jiems žydiškai, tardamas:
* per. 12, 17 ir 13, 16 ir 19. 33.

Perskyrimas 22.

Povilo atsikalbėjimas.

Jus *vyrai, mieli broliai ir tėvai, klau-
sykite mano atsikalbėjimą iki jųsų.
* per. 7, 2 ir 13, 26.
2. Bet girdėdami jį *žydiškai jiems
kalbantį, juo daugiaus nutilo. Ir
jis tarė: * per. 21, 40.
3. Aš *esmi žydiškas vyras, gimęs
Tarze Cilicios ir užaugintas šime
mieste prie Gamaliėlio kojų, nuo-
grunčiai išmokįtas zokane tėviškame,
ir storavojau už Dievą, kaip ir jus
visi šiandien darote. * per. 21. 40.
4. Ir *tą kelią persekinėjau iki ant
smerties, rišdamas ir paduodamas
juos į kalėjimą, taip vyrus, kaip ir
moteris, * per. 8, 3 ir 26, 9. Pil. 3, 6. 1 Tim. 1, 13.
5. Kaip man ir vyriausias vyskupas
ir visas vyresniųjų pulkas atliudijo;
nuog *kurių gromatas ėmęs pas bro-
lius keliavau Damaškan, kad tus, ku-
rie ten buvo, surištus vesčiau į Jė-
ruzalę, jeib mučijami butų.
* per. 9, 2 ir 26, 12.
6. Bet nusidavė *man keliaujant ir
prisiartinant Damaškui apie pietus,
kad umai apšvietė manę didė šviesybė
iš dangaus. * per. 9, 3. 17 ir 26, 12. 1 Kor. 15, 8.
7. Ir aš puolau ant žemės ir išgir-
dau balsą, man kalbantį: Saulau,
Saulau, kam tu manę persekinėji?
8. Bet aš atsakiau: Viešpatie, kas
tu esi? Ir jis tarė man: aš esmi Jė-
zus iš Nazaret, kurį tu persekinėji.
9. Bet tie, *kurie buvo su manimi,
regėjo tą šviesybę ir nusigando; bet
to balso, kursai su manimi kalbėjo,
jie ne girdėjo. * Dan. 10, 7. per. 9, 7.
10. Bet aš sakiau: Viešpatie, kągi
aš darysu? Ir Viešpats tarė man:
kelkis ir eik į Damašką, čia tau pa-
sakys apie vislab, kas tau paskirta
yra daryti.
11. Bet kaip aš jau dėl skaistumo
tos šviesybės negalėjau regėti, prie
rankos vestas buvau nuo tų, kurie su
manimi buvo, ir atėjau į Damašką.
12. Bet buvo vienas vyras, Dievo
bijąs pagal zokaną, Ananias, turįs
gerą liudijimą prie visų Žydų, tenai
gyvenančių;
13. Tas pas manę atėjęs ir prisi-
artinęs, tarė man: Saulau, mielas bro-
lau, žiurėk aukštyn. Ir aš žiurėjau
į jį tą pačią adyną.
14. Bet jis tarė: Dievas musų tėvų
paskyrė *tavę, kad pažintumbei jo
valę ir regėtumbei Teisųjį ir girdė-
tumbei jo balsą iš jo burnos. * per. 9, 15.
15. Nės tu busi jo liudininkas iki visų
žmonių, apie *tą, ką regėjęs ir girdėjęs.
* per. 26, 16.
16. Irgi, ką trunki? Kelkis ir krikš-
tydįkis ir numazgodįk savo griekus,
melsdamas vardo Viešpaties.
17. Bet nusidavė, *kad sugrįžau į
Jėruzalę ir meldžiausi bažnyčioje,
kad mano umas dangun paimtas bu-
vo, ir regėjau jį. * per. 9, 26. 2 Kor. 12, 2.
18. Tai jis sakė man: skubįkis ir
išeik greitai iš Jėruzalės; nėsa jie
tavo liudijimą apie manę ne priims.
19. Ir aš sakiau: Viešpatie, jie *pa-
tys žino, kad aš apkaldindavau ir plak-
davau †tus, kurie įtikėjo į tavę, mo-
kyklose šen ir ten; * per. 8, 3. † Mat. 10, 17.
20. Ir *kaipo kraujas Stepono, ta-
vo liudininko, praliejamas buvo, ir
aš pašalyje stovėjau, ir pamėgo †man
jo smertis, ir uždabojau rubus tų,
kurie jį žudė. * per. 7, 57. † per. 8, 1.
21. Ir jis sakė man: nueik, nės *aš
tavę toli tarp pagonų siųsu.
* per. 9, 15 ir 13. 2. Rym. 1, 5.

22. Ir jie klausės jo iki šiam žodžiui; ir pakėlė savo balsą sakydami: šalin *su tokiu nuog žemės; nės ne verta, kad tas gyvas butų. * per. 21, 36.
23. Bet jiems šaukiant ir savo rubus pametant ir dulkes į orą metant,
24. Liepė pulkauninkas jį vesti į abažą, ir prisakė jį plakti ir išklausinėti, kad ištirtų, kokios priežasties dėl jie taip ant jo šaukė.
25. Bet kaip jis jį diržais pririšo, tarė Povilas kareivių vyresniamjam, kurs pašalyje jo stovėjo: begu *ir vallia jums, be provos ir sudo žmogų Rymioną botagais plakti? * per. 16, 37.
26. Tai išgirdęs vyresnysis priėjęs pulkauninką, pasakė jam tardamas: ką nori daryti? šisai žmogus yra Rymionas.
27. Tai jį priėjęs pulkauninkas, tarė jam: sakyk, ar tu esi Rymionas? Bet jis tarė: esmi.
28. Ir pulkauninkas atsakė: aš už didę pinįgų daugybę tą miesčionių teisybę įgavau. Bet Povilas tarė: ogi aš ir Rymiškai gimiau.
29. Tai tuojaus atstojo nuog jo tie, kurie jį turėjo išklausinėti. Ir pulkauninkas bijojos, patyręs jį Rymioną esantį, ir kad jį davęs surišti.
30. Antrą dieną jis tikrai norėjo patirti, dėl ko jis butų Žydų apskųstas, ir atvalnijo jį nuo ryšių, ir liepė vyriausius kunįgus ir visą jų rotą ateiti, ir išvedęs Povilą, statė jį tarp jų.

Perskyrimas 23.

Povilas Jėruzalėje persekinėtas ir iš bėdos išgelbėtas.

Bet Povilas žiurėdamas į rotponius, tarė: jus vyrai, mieli broliai, aš su visa gera sąžine *elgiausi po akių Dievo iki šiai dienai. * per. 24, 16.
2. Bet vyriausias vyskupas Ananias liepė tus, kurie aplink jį stovėjo, jam per burną mušti.
3. Tai tarė jam Povilas: Dievas tavę muš, tu pabaltinta siena! Ar tu sėdi sudydamas manę pagal zokaną, ir liepi manę mušti prieš zokaną?
4. Bet tie, kurie aplinkui stovėjo, tarė: ar tu vyriausią vyskupą Dievo barsi?
5. Ir Povilas sakė: mieli broliai, ne žinojau, jį vyriausią vyskupą esantį. Nės *parašyta: vyriausią savo žmonių tu ne keik. * 2 Maiž. 22, 28. 2 Petr. 2, 10. Jud. 8.
6. Bet žinodamas Povilas, vieną dalį esant Saducėušių, ir antrą Parizėušių, šaukė jis po akių rotponių: jus vyrai, mieli broliai, aš *esmi Parizėušias ir sunus Parizėušiaus. Aš apskundžiamas esmi dėlei nusitikėjimo ir prikėlimo iš numirusių. * per. 26, 5. Pil. 3, 5.
7. Ir kaip jis tai kalbėjo, maištas radosi tarp Parizėušių ir tarp Saducėušių, ir persiskyrė daugybė.
8. Nės *Saducėušiai sako, ne esant prisikėlimo iš numirusių, nei angielo, nei dvasės; bet Parizėušiai abu išpažįsta. * Mat. 22, 23.
9. Bet radosi didis šauksmas, ir raštemokįti iš mokyklos Parizėušių kėlėsi ir ginčijosi, sakydami: nieko pikto ne radome ant to žmogaus. Ir jei kur dvasė, arba angielas su juomi kalbėjęs, tai †mes su Dievu ne galime bylinėti. * per. 25, 25. † per. 5, 39.
10. Bet maištui didyn einant, bijodamas pulkauninkas, kad jie Povilą suplėšytų, liepė jis kareiviams nueiti ir jį iš jų tarpo išplėšti ir į abažą nuvesti.
11. Bet antrą dieną, naktyje, *stovėjo pas jį Viešpats ir tarė: buk linksmas, Povile! nės kaip tu apie manę liudijai Jėruzalėje, taip reikia tau ir Ryme liudyti. * per. 18, 9 ir 27, 23. 24.
12. Bet dienai atsiradus, susirinko keli Žydai ir užsikeikėsi, nei valgyti, nei gerti, iki Povilą užmušę.
13. Bet jų buvo daugiaus ne kaip keturisdešimtis, kurie taipo buvo susitarę.
14. Tie atėję pas vyriausius kunįgus ir vyresniuosius, tarė: mes drutai užsikeikėm, nieko ne valgysią, iki Povilą užmušę.
15. Togidėl jus dabar žinę duokite pulkauninkui ir rotponiams, kad jį rytoj pas jus atvestų, buk norį jį geriaus perklausinėti. Bet mes gatavi esme, jį užmušti, pirm ne kaip jam pas jus atėjus.
16. Bet išgirdęs tą sudumimą Povilo sesers sunus, atėjo, ir įėjęs į abažą, apsakė tai Povilui.
17. Bet Povilas pavadinęs vieną iš vyresniųjų, tarė: nuvesk tą jaunikaitį pas pulkauninką; nės jis jam tur ką pasakyti.
18. Tas jį priėmęs, nuvedė jį pas

pulkauninką ir tarė: surištasis Povilas pavadinęs manę, prašė, tą jaunikaitį pas tavę atvesti; tasai turįs ką tau pasakyti.

19. Tai pulkauninkas ėmęs jį prie rankos ir į šalį nuėjęs, jį klausė: kas tai yra, ką tu man turi pasakyti?

20. Bet jis tarė: Żydai susikalbėjo, tavęs prašyti, kad rytoj Povilą po akių rotponių duotumbei vesti, buk geriaus norį jį perklausinėti.

21. Bet tu ne vieryk jiems; nės ant jo tykoja daugiaus ne kaip keturisdešimtis vyrų; tie užsikeikė, nei valgyti, nei gerti, iki Povilą nužudę, ir dabar jau yra gatavi, laukdami tavo žadėjimo.

22. Tai pulkauninkas paleido nuog savęs tą jaunikaitį, jam prisakydamas, kad nei vienam ne sakytų, kad jis jam tai išreiškęs.

23. Ir pavadinęs du vyresniųjų tarė: gatavykite du šimtu kareivių, kad trauktųs į Cėzariją, ir septynisdešimtis raitelių ir du šimtu strielčių, ant trečios adynos nakties.

24. Prigatavykite taipojau galvijus, kad Povilą užsodinę, sveiką nugabentumbite iki Pėlikso, žemės valdono.

25. Ir parašė gromatą šitais žodžiais:

26. Klaudius Lyzias, brangiausiam žemės valdonui Pėliksui džiaugsmą pirmą!

27. Šį *vyrą Żydai buvo sugavę ir butų jį žudę. Tai aš atėjęs su kareiviais išveržiau jį iš jų ir tyriau, jį Rymioną esantį. * per. 21, 33 ir 24, 7.

28. Bet *norėdamas patirti, kokios priežasties dėlei ant jo skundė, nuvedžiau jį į jų rotą. * per. 22, 30.

29. Tai radau jį kaltintą dėlei klausymų jų zokano, bet ne turintį nei jokios smerties kaltybės arba surišimo vertos.

30. Ir kaip patyriau, kelis Żydus jo tykojančius, nuog tos adynos jį pas tavę siunčiau, prisakydamas taipojau *skundėjams, kad po tavo akių iškalbėtų, ką prieš jį turį. Buk sveiks. * per. 24, 8.

31. Kareiviai, kaip jiems pasakyta buvo, ėmė Povilą ir nuvedė jį nakčią į Antipatridą.

32. Bet antrą dieną jie raitelius leido su juomi traukti, ir sugrįžo į abažą.

33. Šie atėję į Cėzariją, įdavė gromatą žemės valdonui ir Povilą jam po akių pastatė.

34. Żemės valdonas gromatą skaitęs, klausė jo, iš kurios žemės jis esąs? Ir permanęs, jį iš Cilicios esantį, tarė:

35. Klausinėsu tavę, kad ir tie pribus, kurie tavę apskundžia. Ir davė jį pakavoti sudo namuose Erodo.

Perskyrimas 24.

Povilas prie žemės valdono Pėlikso Żydų apskųstas.

Po penkių dienų nuėjo vyriausias kunįgas Ananias su vyresniais ir su kalbėtoju Tertulu; tie atėjo pas žemės valdoną prieš Povilą.

2. Bet kaip jis buvo pavadintas, pradėjo Tertulus jį apskųsti, sakydamas:

3. Kad mes didžiame pakajuje gyvename po tavimi, ir daug gero šitiems žmonėms per tavo priveizdėjimą nusiduosti, brangiausiasis Pėlikse, tai mes visados ir visur su visa dėkavone priimame.

4. Bet kad tavę ne ilgai trukinčiau, prašau, kad mus trumpai girdėtumbei pagal tavo lengvybę.

5. Mes radome tą vyrą įškadingą ir *darantį maištą visiems Żydams po visą svietą, ir vyriausį skirtojo pamokslo Nazarėnų. * 1 Kar. 18, 17.

6. Kursai *taipojau ir bandęs nešventą daryti bažnyčią, kurį mes ir sugavę, pagal musų zokaną butumbime norėję atsudyti. * per. 21, 28.

7. Bet užėjęs pulkauninkas Lyzias, išveržė jį su dide mace iš musų rankų,

8. Liepdamas *tuos, kurie ant jo skundė, pas tavę eiti; nuog kurio patsai gali išklausinėti, norėdamas vislab patirti, kodėl mes ant jo skundžiamės. * per. 23, 30.

9. Bet pritarė tam ir Żydai, sakydami, taipo esant.

10. Bet Povilas, kaip jam žemės valdonas pamojo kalbėti, atsakė: žinodamas tavę daug metų esantį sudžią šiuose žmonėse, ne nusigandęs noru teisintis.

11. Nėsa tu gali žinoti, ne daugiaus kaip dvylika dienų esant, man užėjus į Jėruzalę melstisi.

12. Neigi *manę jie rado bažnyčioje kalbantį su kuomi, arba maištą darantį žmonėse, nei mokyklose, nei miestuose. * per. 25, 8 ir 28, 17.

13. Neigi gal jie man tai išrodyti, dėl ko jie ant manęs skundžia.

14. Bet tai tau išpažįstu, kad pagal šį kelią, kurį jie skirtu vadina, taip tarnauju Dievui savo tėvų, tikėdamas visamui, kas parašyta yra zokane *ir prarakuose. * per. 26, 22 ir 28, 23.

15. Turėdamas nusitikėjimą Dievopi, kurio ir jie patys lauk, busiant kartunta *prisikėlimą iš numirusių, taip teisiųjų, kaip ir neteisiųjų. *Dan. 12, 2. Jon. 5, 28. 29.

16. Bet tame aš rupinuos turėti *nepažeistą sąžinę visur, po akių Dievo ir žmonių. * per. 23, 1. Job. 27, 6. 1 Petr. 3, 16.

17. Bet po daug metų atėjęs, parnešiau savo žmonėms supraŝytas dovanas *ir apieras. * per. 11, 29. Rym. 15, 25. Gal. 2, 10.

18. Ant *to jie manę rado, besiduodantį apčystytis bažnyčioje be jokio trenksmo ir maišto. * per. 21, 27.

19. Bet ten buvo keli Żydai iš Azios, kuriems reiktų čia buti po tavo akių, ir manę apskųsti, jei ką turėtų prieš manę;

20. Arba šie patys te sako, bau kokios neteisybės ant manęs radę yra, man stovint po akių rotponių,

21. Kaip tiktai to vienintėlio žodžio dėlei, kaip tarp jų stovėdamas šaukiau: dėl *prisikėlimo numirusių aš šiandien jųsų apskundžiamas esmi. * per. 23, 6 ir 28, 20.

22. Bet girdėjęs tai Pėliksas trukino juos, gerai žinodamas apie tą kelią, sakydamas: kad Lyzias, *pulkauninkas, ateis, tai aš pasiklausinėsu dėlei jųsų dalykų. * per. 24. 7.

23. Bet jis prisakė vyresniamjam, Povilą palaikyti ir pakajų jam duoti, ir nei *vienam jo artimųjų ne uždrausti, jam pašlužyti, arba pas jį ateiti. * per. 27, 3.

24. Bet po kelių dienų atėjęs Pėliksas su savo pačia Drusila, kuri buvo Żydelka, ir pavadinęs Povilą, klausė jį apie tikėjimą į Kristų.

25. Bet kalbant Povilui apie teisybę ir apie viežlybystę ir apie ateisiantį sudą, nusigando Pėliksas ir atsakė: eik šiam kartui; atspėdamas duosu tavę atvadinti.

26. Bet priegtam jis tikėjos, Povilą jam pinįgų *duosiantį, kad jį išleistų, todėl jį ir tankiai pavadindinęs, su juomi susikalbėjo. * Maiž. 23, 8.

27. Bet perėjus dviem metam, Porcius Pestus į Pėlikso vietą atėjo. Pėliksas norėdamas *Żydams geradėjystę parodyti, išeidamas paliko Povilą sugautą. * 2 Maiž. 23, 2. per. 12, 3 ir 25, 9. 14.

Perskyrimas 25.

Povilas po akių Pesto ant ciecoriaus provą guldo.

Bet Pestus į žemę atėjęs, nusitraukė po trijų dienų iš Cėzarios į Jėruzalę.

2. Tai *pasirodėsi po jo akių vyriausi kunįgai ir vyresnieji Żydų prieš Povilą ir graudeno jį, * per. 24, 1.

3. Prašydami malonės prieš jį, kad jį duotų pavadinti į Jėruzalę, tykodami, *jį ant kelio nužavinti. * per. 23, 15.

4. Tai atsakė Pestus: Povilas juk Cėzarioje palaikomas; bet ne po ilgo aš ten vėl nukeliausu.

5. Taigi kurie jųsų (sakė jis) gal, tie te nueina drauge ir tą vyrą te apskundžia, jei ko nukaltęs yra.

6. Bet pabuvęs pas juos daugiaus ne kaip dešimtis dienų, nukeliavo į Cėzarią; ir antrą dieną sėdosi jis ant sudo krasės, ir Povilą davė atgabenti.

7. Bet kaip jis čion atėjo, apstojo jį tie Żydai, kurie buvo atėję iš Jėruzalės, pramanydami *daug ir sunkių skundų prieš Povilą, kurių jie ne galėjo išliudyti, * Mark. 15, 3. Luk. 23, 2. 10.

8. Kądangi jis atsikalbėjo: aš *nei prieš Żydų zokaną, nei prieš bažnyčią, nei prieš ciecorių ne susigriešijau. * per. 24, 12.

9. Bet Pestus norėdamas *Żydams malonę parodyti, atsakydamas Povilui tarė: ar tu nori užeiti į Jėruzalę ir tenai savę apie tai nuog manęs duotis sudyti? * per. 24, 27.

10. Bet Povilas tarė: aš po ciecoriaus provа stoviu, čia reik man duoti sudytis, Żydams nieko pikto ne dariau, kaip ir tu geriaus žinai.

11. Bet jei kam pikto ir smerties verto padariau, ne vengiu mirti. Bet jei to nieko ne yra, kurio dėlei jie manę apskundžia, tai nei vienas manę ne gal jiems paduoti. Aš guldausi ant ciecoriaus provos.

12. Tai Pestus susikalbėjęs su rotponiais, atsakė: ant ciecoriaus provos guldeisi, pas ciecorių ir nueisi.

13. Bet po kelių dienų atėjo karalius Agripas bei Bernicė į Cėzarią, Pestų pasveikinti.

14. Ir kaip jie tenai daug dienų buvo užtrukę, pasakojo Pestus karaliui tą bylą apie Povilą, sakydamas: vienas *vyras yra paliktas nuog Pėlikso sugautas, *per. 24, 27.
15. Kurio *dėlei vyriausi kunįgai ir Żydų vyresnieji pasirodė po mano akių, kaip Jėruzalėje buvau, prašydami, kad jam provą darýčiau; *perkš. 2, 3.
16. Kuriems atsakiau: ne esantį tokį budą prie Rymionų, kad jie kokį žmogų išduotų nužavinti, *pirm ne kaip apskųstasis turėtų po savo akių tus, kurie jį apskundė, ir butų gavęs progą, atsikalbėtis prieš apkaltinimą. *5 Maiž. 17, 4.
17. Bet jiems čion susiėjus, aš *be jokio užtrukimo antrą dieną provą laikiau, ir tą vyrą atvesti liepiau,
18. Prieš kurį tie, kurie buvo skųsti atėję, nei jokios priežasties ne galėjo pasakyti to, ko aš mislijau.
19. Bet jie turėjo kelis klausymus prieš jį apie savo pramanytą vierą, ir apie kokį Jėzų numirusį, kurį Povilas *sakė, gyvą esantį. *Luk. 24, 23.
20. Bet aš ne permanydamas tų klausymų, tariau, *ar jis norėtų į Jėruzalę keliauti ir tenai apie tai sudyti duotis? *perkš. 9.
21. Bet kaip Povilas šaukė, kad ant ciecoriaus provos palaikytas butų, liepiau jį palaikyti, ikikoliai jį pas ciecorių nusiųsčiau.
22. Bet Agripas tarė Pestui: ir aš tą žmogų rods girdėčiau; bet jis sakė: rytoj jį girdėsi.
23. Ir antrąją dieną, kaip Agripas bei Bernicė atėjo su dide puikyste ir į sudo namus ėjo su vyresniaisiais kareivių ir su vyresniaisiais vyrais miesto, Pestui liepiant, Povilas tapė atvestas.
24. Ir Pestus tarė: mielas karaliau Agripe, ir visi jus vyrai, kurie čia su mumis este! čia regite tą, kurio dėlei manę visa *daugybė Żydų užpuolė, taip Jėruzalėje, kaip ir čionai, šaukdami: †jis ne turįs ilgiaus gyvas buti. *per. 25, 2. 3. 7. †per. 22, 22.
25. Bet aš, permanęs jį nieko smerties vertą ne padariusį, *ogi kad ir jis patsai ant ciecoriaus provos pasiguldęs, pasidumojau jį ten nusiųsti, *per. 23, 9.
26. Apie kurį nieko tikro ne turu, viešpačiui rašyti. Todėl daviau jums jį šen atgabenti, bet labiausiai po tavo akių, karaliau Agripai, kad po laikyto perklausinėjimo turėčiau, ką rašyti.
27. Nės man dingos, neprotingą daiktą esantį, kalinį nusiųsti, ir nei jokių priežasčių prieš jį ne parašyti.

Perskyrimas 26.

Povilas nuo Agripo gauna liudymą nekaltybės.

Bet Agripas tarė Povilui: pavelyta tau už savę kalbėti. Tai Povilas atsikalbėdamas ranką ištiesė:
2. Didei man patinka, mielas karaliau Agripai, kad šiandien po tavo akių atsikalbėti turu, to viso dėlei, kurio Żydų kaltinamas esmi;
3. Labiaus, kad tu žinai visus budus ir klausymus Żydų. Todėl tavę meldžiu, kad manęs kantriai pasiklausytumbei.
4. Ir kas tiesa apie mano elgimą nuo jaunystės, koks tas buvęs tarp šių žmonių Jėruzalėje, žino visi Żydai,
5. Kurie manę pirm to pažino, kad norėtų atliudyti. Nėsa aš *pagal aštriausią skirtumą musų Dievo Šlužbos Parizėušias buvau. *per. 23, 6. Pil. 3, 5.
6. Ir dabar stoviu, apskundžiamas dėlei nusitikėjimo ant pažadėjimo, *kursai tikosi musų tėvams nuo Dievo. *1 Maiž. 3, 15. per. 13, 32.
7. Kuriopi tikis dvylika *musų giminės iškakti, Dievui tarnaudamos dieną ir naktį strošniai. Šito nusitikėjimo dėlei, mielas karaliau Agripe, nuo Żydų kaltinamas esmi. *per. 24, 15.
8. Kodėl tai jums regis, esą netikimas daiktas, kad Dievas numirusius prikel?
9. Ir aš *tiesa pats dumojau savyje, daug turėsiąs daryti prieš vardą Jėzaus iš Nazaret. *per. 8, 3 ir 9, 1 ir 22, 4.
10. Kaipo ir tai dariau Jėruzalėje, kur aš daug šventųjų į kalėjimą įrakindavau, valę gavęs nuo vyriausių kunįgų; ir juosius žavinant, padėjau jiems provą padaryti.
11. Ir po visas mokyklas juos tankiai mučydamas, priverčiau juos bluznyti, per mierą prieš juos siautėdamas, persekinėjau juos ir iki svetimų miestų.
12. Ant *to ir į Damašką keliaudamas su mace ir pavelijimu vyriausių kunįgų, *per. 9, 3 ir 22, 6.

13. Dienos viduryje, mielas karaliau, ant kelio regėjau, kad šviesybė iš dangaus, skaistesnė už saulės šviesumą, manę ir tus, kurie su manimi keliavo, apšvietė;
14. Bet kaip mes visi ant žemės parpuolėme, girdėjau balsą man kalbantį ir sakantį žydiškai: Saulau, Saulau, kodėl manę persekinėji? sunku tau bus, prieš akstiną spardyti.
15. Bet aš sakiau: Viešpatie, kas tu esi? Jis tarė: aš esmi Jėzus, kurį persekinėji; bet kelkis ir stokis ant savo kojų.
16. Nėsa tam aš tau pasirodžiau, kad *tavę paskirčiau tarnu ir liudininku to, ką tu regėjai, ir ką tau dar parodyti noru; *per. 22, 15.
17. Ir noru tavę išgelbėti nuo tų žmonių ir nuo pagonų, tarp kurių aš tavę dabar siunčiu,
18. Atverti *jų akis, kad jie prisiverstų nuo tamsybės šviesybėsp, ir nuo macies šėtono Dievopi, apturėti †griekų atleidimą ir tėviškę **su tais, kurie pašvenčiami yra per tikėjimą į manę. *Jėz. 35, 5. Luk. 1, 79. Epėz. 1, 18. †Luk. 1, 77. **Epėz. 1, 11. Kol. 1, 12.
19. Todėl, miels karaliau Agripe, ne buvau nepaklusnus tam *dangiškam apreiškimui; *Gal. 1, 16.
20. Bet *apsakiau pirmiaus tiems, kurie yra Damaške ir Jėruzalėje ir po visas šalis Žydų žemės, ir pagonams, kad prisiverstųs ir prisikreiptųs Dievopi ir darytų tikrus darbus prisivertimo. *per. 9, 20.
21. Dėl to manę Žydai bažnyčioje sugavę, kėlėsi manę užmušti. *per. 21, 30. 31.
22. Bet per Dievo pagalbą laimėjau ir stoviu iki šiai dienai, liudydamas ir mažam ir didžiam, nieko kito ne sakydamas per tą, ką *prarakai sakę yra, nusiduoti turėsiant, ir Maižėšius: *Luk. 24, 44.
23. Kristų turėsiant kentėti ir *pirmąjį busiant iš prisikėlimo iš numirusiųjų, ir apsakyti šviesybę žmonėms ir pagonams. *1 Kor. 15, 20. Kol. 1, 18. Apr. 1, 5.
24. Bet jam taip besiteisinant, tarė Pestus didžiu balsu: Povile, tu duksti; tavo didis pamokslas tavę dukina.
25. Bet jis sakė: brangusis mano Pestau, aš ne dukstu, bet tikrus ir išmintingus žodžius kalbu.
26. Nės karalius gerai tai žino, kuriam aš drąsiai kalbu; nės *aš tikiu, jam nei jokį tų daiktų užslėptą ne esantį, nės tai ne kampe nusidavė. *Jono 18, 20.
27. Ar tiki, karaliau Agripe, prarakams? žinau, kad tu tiki.
28. Bet Agripas Povilui tarė: ne daugio reik, tu manę perkalbėtumbei, kad Krikščionimi pastočiau.
29. Bet Povilas sakė: aš *velyčiau po Dievo akių, ar daug, ar maž reiktų, kad ne tiktai tu, bet visi, kurie manęs šiandien klausos, tokie pastotų, koks aš esmi, tikt be šitų ryšių. *1 Kor. 7, 7.
30. Ir tai jam pasakius, kėlėsi karalius, ir žemės valdonas, ir Bernicė, ir kurie su jais sėdėjo.
31. Ir į šalį paėję, kalbėjo tarp savęs, tarydami: šisai *žmogus nieko ne padaręs smerties arba ryšių verto. *per. 23, 9. 29 ir 25, 25.
32. Bet Agripas tarė Pestui: šitą žmogų galėtumbime paleisti, kad *ne butų ant ciecoriaus provos pasiguldęs. *per. 25, 11.

Perskyrimas 27.

Povilo pavojinga ir dyvna vandens kelionė.

Bet kaip sudumota *buvo, kad laivu bėgtumbime į Italios žemę, padavė Povilą ir kelis kitus kalinius vyresniam kareivių, vardu Juliui, nuo ciecoriaus pulko. *per. 25, 12. 25.
2. Bet mums įžengiant į laivą Adramitišką, kad nubėgtumbime šale Azios, pasileidomės nuo krašto, ir buvo su mumis Aristarkus *iš Macedonios, iš Tesalonikos. *per. 19, 29.
3. Ir antrą dieną pribėgome prie Sidono. Ir Julius, meilingai *prieš Povilą pasielgdamas, pavelijo jam eiti pas savo gerus prietelius ir savę kavoti. *per. 24, 23 ir 28, 16.
4. Ir nuo čia atsistumę nubėgome pro Cyprų, todėl, kad vėjus į akis turėjome.
5. Ir perbėgę ant jurių pro Cilicią ir Pampylią, atėjome į Myrą, į Lycią.
6. Ir čia vyresnysis laivą radęs iš Aleksandrios, bėgantį į Italią, mus ant to užvedė.
7. Bet kaip iš lengvo bėgdami į daug dienų vos ne vos prisivarėme prie Gnidos, (nėsą vėjas mus tolyn

ne leido,) atėjome pro Krėtą iki prikalnio Salmoną.

8. Ir vos pro šalį to praėję, atėjome ant vienos vietos, vadinamos Gražus įbėgis, prie kurios arti buvo miestas Laseą,

9. Bet daug čėso jau perėjus, ir jau *priegadinga esant, laivu jurėmis keliauti, todėl, kad ir gavėjimas jau buvo praėjęs, graudeno juos Povilas,
* 2 Kor. 11, 25. 26.

10. Sakydamas jiems: mieli vyrai, aš matau, kad šita jurės kelionė su pažeidimu ir su dide iškada ne tiktai tavoro bei laivo, bet ir musų gyvasčio busianti.

11. Bet vyresnysis daugiaus vierijo laivo ponui ir styrininkui, kaip tam, ką Povilas sakė.

12. Ir kaip čia pritinkančio įbėgio ne buvo, peržiemavoti, daugiausia dalis susirodijo, iš čia atstoti, bau galėtų iškakti į Penicią peržiemavoti, kurs yra prieinamas įbėgis prie Krėtos, prieš vėją pietvakarinį ir šiaurvakarinį.

13. Bet pietvėjui pučiant, ir jiems mislijant, busiant kaip padumojus, pasikėlė jie ir nubėgo arti Krėtos.

14. Bet ne ilgai potam kėlės prieš jų padumojimą umaras, vadinamas šiaurrytvėjis.

15. Ir laivui pagautam esant ir ne galint prieš vėją atsigauti, leidomės ir nešdinomės.

16. Bet priėjome vieną salą, Klaudą vadinamą; čionai vos ne vos valties galėjome prigriebti.

17. Tą sugavę gelbėjomės ir parišome tą apačioje prie laivo, nėsa bijojomės, kad ant smilties ne užbėgtumbime, ir žemyn nuleidę ryką taipo nešdinomės.

18. Ir kaip didę vėtrą buvome iškentėję, tai antrą dieną jie išmetė tavorus.

19. Ir trečią dieną savo rankomis rykus iš laivo išmetėme.

20. Bet kaip į daug dienų nei saulė, nei žvaigždės ne pasirodė, ir ne maža vėtra mums buvo, visi jau tarėmės mirsią.

21. Ir kaip ilgai ne buvo valgę, Povilas, viduje tarp jų stovėdamas, tarė: mieli vyrai, reikėjo jums klausyti manęs ir nesileistis nuog Krėtos, ir taip išvengti tą bėdą ir iškadą.

22. Ir dabar graudenu jus, kad ne nusimintumbite; nėsa ne prapuls iš musų nei viena dušia, bet tiktai laivas.

23. Nėsa šią naktį stovėjo prie manęs angielas Dievo, kurio aš esmi ir kuriam *tarnauju, * Rym. 1. 9. 2 Tim. 1, 3.

24. Sakydamas: nesibijok, Povile, tu turi po akių ciecoriaus stovėti; ir štai, Dievas tau visus tus padovanojo, kurie su tavimi keliauja.

25. Todėl, mieli vyrai, ne nusiminkite, nės aš tikiu Dievui, taipo busiant, kaip man pasakyta yra.

26. Bet dar *mums reikia pribėgti vieną salą. * per. 28, 1.

27. Bet kaip keturiolikta naktis mums atėjo, ir mes laivu bėgome į Adrią, apie nakties vidurį, tarės laivininkai, kraštą kokį prieiną.

28. Ir jie nuleidę šviną, gelmės jėškantį, rado gelmės dvidešimt sieksnių; ir mažumą nuog čia pabėgę, jie vėl tą šviną išmetę rado penkiolika sieksnių.

29. Tai bijodamiesi, kad ne užbėgtų ant uolingos vietos, išmetė nuog pasturgalio laivo keturis inkarus, ir geidė, kad praauštų.

30. Bet kaip laivininkai tykojo iš laivo išbėgti ir valtį į jures nuleido, buk norį inkarus iš laivo pirmgalio išmesti,

31. Tarė Povilas vyresniamjam ir kareiviams: jei tie ne pasiliekti laive, tai ne galite gyvi išlikti.

32. Tai kareiviai pakirto lynas nuo valties ir davė jai nupulti.

33. Ir prašvintant juos visus Povilas ragino, valgį imti, sakydamas: ši diena keturiolikta yra diena, kad laukėte ne valgę ir nieko ne ragavę.

34. Todėl paraginu jus, kad pasivalgytumbite, savę gaivinti. Nėsa *nei vienam iš jųsų nei vienas plaukas nuog galvos ne nuslinks.
* Mat. 10, 30. Luk. 21, 18.

35. Ir tai pasakęs duoną ėmęs, Dievui *dėkavojo po jų visų akių, laužė ir pradėjo valgyti. *Jono 6, 11. 1 Tim. 4, 3. 4.

36. Tai jie visi linksmos širdies pastojo ir patys ėmės valgyti.

37. Bet buvo musų visų dušių laive du šimtu septynisdešimts ir šešios.

38. Ir kaip privalgę buvo, palengvino laivą, išmesdami javus į jures.
39. Bet dienai praaušus, ne pažino jie tos žemės; bet žemės kokį kampą išvydo, turintį krantą; topi jie laivą dumojo privaryti, jei galima butų.
40. Ir pakėlę inkarus leidosi jie jurėmis, ir atrišo vair-virves, ir pakėlę žėglius pavėjui, jėškojo kraštopi leistisi.
41. Ir kaip bėgome į vieną vietą, abišaliai jures turinčią, įsitrenkė *laivas ir pirmgalys drutai įsmegęs apsistojo nepajudintinai, bet pasturgalis suiro nuog vilnių macnumo. *2Kor.11,25.
42. Bet kareiviai susirodijo, kalinius nužavinti, kad ne kas išplaukęs pabėgtų.
43. Bet šimtininkas Povilą išlaikyti norėdamas, sudraudė anų pramanymą ir liepė tus, kurie plaukti galėjo, pirma į jures įsileistis ir ant krašto išeiti,
44. Bet kiti, keli ant lentų, kiti ant stukių nuog laivo. Ir šitaipo nusidavė, kad visi *sveiki kraštopi iškako. * perkš. 22.

Perskyrimas 28.

Povilo stebuklas saloje Melite; atėjimas į Rymą, ir atsikalbėjimas.

Ir išėję patyrėme, tą *salą Melite vadinamą. * per. 27, 26.
2. Bet tie žmonelės ne mаž mums prietelystės išrodė. Nės sukurę ugnį, priėmė mus visus dėl lietaus, kursai ant musų užėjęs buvo ir *dėl šalčio. * 2 Kor. 11, 27.
3. Bet kaip Povilas daug šakų sugraibstęs ant ugnies užkrovė, atėjusi angis iš karščio įsikando prie rankos Povilo.
4. Bet matydami tie žmonelės, kirmėlę tą prie rankos jo kabant, sakė tarp savęs: tas žmogus tur razbaininkas buti, kuriam pagiežimas ne duoda gyvam buti, norint iš jurių išėjo.
5. Bet jis nubloškė tą kirmėlę į ugnį, ir jam *nieko pikto ne tikos. * Mark. 16, 18.
6. Bet jie laukė, kad jis sutintų, arba numiręs ant žemės parpultų. Bet ilgai laukę ir regėję, jam nieko pikto netinkantis, persimainydami tarė, *jį Dievą esantį. * per 14, 11.
7. Bet tose šalyse turėjo vyriausias toje saloje, vardu Publius, dvarą, tas mus priėmė ir gaspadą mums davė maloniai tris dienas.
8. Bet nusidavė, kad tėvas Publiaus drugiu ir kraulige sirgdamas gulėjo. Pas tą nuėjęs Povilas, Dievo *meldė, ir ranką ant jo uždėjęs, †išgydė jį. * Jok. 5, 14. 15. † 1 Kor. 12, 9. 28.
9. Tam nusidavus, ir kiti tos salos priėjo, kurie ligas turėjo, ir išgijo.
10. Ir jie mums didę garbę darė; ir kaip išsitraukėm, įkrovė mums, ko dar privalėme.
11. Bet po trijų mėnesių išbėgome mes su vienu laivu iš Aleksandrios, kursai toje saloje žiemavojęs buvo ir turėjo į vėluką (ženklą) dvynus.
12. Ir pribėgę Syrakusą, tris dienas čionai pasilikome.
13. Ir kaip laivu aplinkui bėgome, atėjome į Regioną; ir po vienos dienos, pakilus pietvėjui, atėjome antrąją dieną į Puteolus.
14. Čia radome brolių, kurie mus prašė, kad septynes dienas čia pasiliktumbime. Ir šitaipo atėjome į Rymą.
15. Ir iš ten, kaip išgirdo broliai apie mus, išėjo mums priešais iki Apiperos ir Tretabernos, kurius Povilas išvydęs, Dievui dėkavojo ir gavo nusitikėjimą.
16. Bet kaip atėjome į Rymą, vyresnysis kalinius padavė vyriausiam pulkauninkui kareivių. Bet Povilui *valia buvo pasiliktis, kur jis norėjo, su vienu kareiviu, kursai jį sergėjo. * per. 24, 25 ir 27, 3.
17. Bet nusidavė po trijų dienų, kad Povilas suvadino Žydų vyresniuosius. Tiems susiėjus, tarė jis jiems: jus vyrai, mieli broliai, aš *nieko ne esmi padaręs prieš musų žmones, arba prieš tėviškus budus, ir tačiau sugautas iš Jėruzalės paduotas esmi į Rymionų rankas; * per. 24, 12. 13.
18. Kurie, kaip manę buvo perklausinėję, norėjo manę paleisti, todėl, kadangi nei jokia priežastis smerties ant manęs ne buvo.
19. Bet Žydams tamui prieštaraujant, sylijamas ant ciecoriaus provos *vislab guldyti turėjau, ne kaip kad turėčiau savo žmones apskųsti. * per. 25, 11.
20. Dėl tos priežasties aš jus meldžiau, kad jus regėčiau ir kalbinčiau.

Nės dėlei nusitikėjimo Izraėlio šiuomi lencugu esmi surakintas.
* Epėz. 6, 10. 2 Tim. 2, 9. Pilem. 13.
21. Bet jie sakė jam: mes nei
gromatų ne gavome iš Judėos tavęs dėl, neigi brolis koksai atėjęs apie tavę ko pikto ne pranešė arba sakė.
22. Tačiau nuog tavęs norime girdėti, ką tu misliji. Nėsa apie tą skirtą *pamokslą žinome, kad visuose kampuose jam prieštaraujama yra.
* per. 24, 14. Luk. 2, 34.
23. Ir kaip jie jam vieną dieną paskyrė, daug pas jį atėjo į gaspadą; kuriems *jis išguldė ir apliudijo karalystę Dievo, sakydamas jiems apie Jėzų iš Maižėšiaus zokano ir iš prarakų, anksti iš ryto pradėjęs, iki vakaro. * Luk. 24, 27. per. 17, 3 ir 19, 8.
24. Ir kiti *tikėjo tam, ką jis sakė; bet kiti ne tikėjo. * per. 17, 4 ir 19, 9.
25. Bet tarp savęs ne sutikdami, šalin ėjo, kaip Povilas vieną žodį pasakė, kad gerai Šventa Dvasia sakiusi per praraką Jėzaiošių musų tėvams,
26. Tardama: nueik *pas šitus žmones ir sakyk: ausimis tai girdėsite ir ne išmanysite, ir akimis tai regėsite ir ne išpažįsite; * Jėz. 6, 9. Jėr. 5, 21. Ezėk. 12, 2.
27. Nėsa užsikietino šių žmonių širdis, ir sunkiai gird ausimis ir mirksniuoja savo akimis, kad kartunta ne matytų akimis ir ne girdėtu ausimis, ir širdžia ne išmanytų ir ne prisiverstų, kad juos gelbėčiau.
28. Todėl *testov jums žinoma, pagonams siųstą esantį tą Dievo išganymą, ir †jie to klausys. * per. 13, 38. 46. † Ps. 18, 45.
29. Ir jam taipo bekalbant, nuėjo Žydai ir daug turėjo tarp savęs pasiklaustis.
30. Bet Povilas pasiliko du metu savo pasamdytoje gaspadoje ir priėmė visus, kurie pas jį atėjo;
31. Apsakė karalystę Dievo ir mokino apie Poną Jėzų su visu džiaugsmu, ne uždraustas.

Gromata švento Povilo Rymionump.

Perskyrimas 1.

Teisybė ne ateiti iš prigimtojo zokano ir jo darbų; nėsa visi pagonai yra griekininkai.

Povilas, Jėzaus Kristaus tarnas, pavadintas apaštalu, *išskirtas sakyti Dievo Evangėlią; * Darb. 9, 15 ir 13, 2. Gal. 1, 15.
2. Kurią jis pirm to pažadėjęs *yra per savo prarakus šventame rašte,
* Darb. 3, 21. Tit. 1, 2.
3. Apie savo Sunų, gimusį iš sėklos *Dovido pagal kuną, * 2 Zom. 7, 12.
4. Ir macningai pasirodžiusį *Dievo Sunumi, pagal Dvasią, kuri pašvenčia, nuog to čėso, kaip jis prisikėlęs iš numirusių, butent Jėzus Kristus, musų Viešpats, * Jon. 10, 36. Ebr. 1, 5. per. 5, 5.
5. Per kurį mes apturėjome malonę ir *apaštalų urėdą, tarp visų pagonų vieros †paklusnumą padrutinti jo vardan; * Nus. Ap. 9, 15. † Rym. 15, 18. per. 16, 26.
6. Tarp kurių ir jus este pavadinti Jėzaus Kristaus,
7. Visiems, Ryme *esantiems, Dievo mylimiausiems ir pavadintiems šventiems: malonė t'esie su jumis ir pakajus nuog Dievo, musų tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus. * 1 Kor. 1, 2.
8. Ant pirmo dėkavoju *savo Dievui per Jėzų Kristų, jųsų visų dėlei, kad †apie jųsų vierą per visą svietą sakoma. * 1 Kor. 1, 4. † 1 Tes. 1, 8.
9. Nės *Dievas yra mano liudininkas (kuriam aš tarnaujau savo dvasėje prie Evangėlios apie jo Sunų), †kad aš be paliovimo atsimenu jųsų,
* Pil. 1, 8. † Epėz. 1, 16.
10. Visados savo maldoje melsdamas, bau vieną kartą gadytųs man, pas jus ateiti *per Dievo valę. * per. 15, 23. 32.
11. Nės *trokštu, jus regėti, kad jums nudalyčiau kiek norįs †dvasiškų dovanų, jus pastiprinti;
* per. 15, 23. † Darb. Ap. 28, 31.
12. Tai yra, kad su jumis palinksminamas bučiau per *jųsų ir mano tikėjimą, kurį tarp savęs turime. * 2 Petr. 1, 1.
13. Bet aš ne noru jums slėpti, mieli broliai, kad tankiai ketėjau pas jus ateiti, (bet iki *šioliai užtrukintas esmi,) kad ir tarp jųsų ko gero ištaisyčiau, kaip tarp kitų pagonų. * 1 Tes. 2, 18.
14. Aš skolininkas esmi taip Grykams, kaip Negrykams, taip išmintingiems, kaip ir neišmintingiems.
15. Todėl, kiek įmanąs, meiliju ir jums Ryme Evangėlią apsakyti.

16. Nės *nesigėdžiuos Evangėlios apie Kristų; nėsa ta yra macis †Dievo, išgananti visus jai įtikinčius, Žydus pirmiaus, ogi taipjau ir Grykus.
* Ps. 40, 10 ir 119, 46. †1 Kor. 1, 18. 24. Ebr. 4, 12.
17. Kadangi toje *išreiškiama yra teisybė, po akių Dievo tinkanti, ateinanti iš tikėjimo į tikėjimą, kaipo ir parašyta yra: *teisusis savo tikėjimu gyvas bus. * per. 3, 21. †Abak. 2, 4. Jon. 3, 36. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.
18. Nės Dievo kerštas iš dangaus išsireiškia ant visos bedievystės ir neteisybės žmonių, tiesą per savo neteisybę užginančių.
19. Nėsa kad *žinoma, Dievą esantį, jiems yra apreikšta, nės Dievas jiems tai reiškia, * Darb. 14, 15.
20. Tuomi, kad *Dievo neregima butybė, tai yra, jo amžina macis ir dievystė, regima yra, jei tai numanai ant darbų, butent ant svieto sutvėrimo, šitaipo, kad jie niekaip ne gal atsikalbėti.
21. Kadangi jie pažindami Dievą, tačiau jį ne garbino kaipo Dievą, nei dėkavojo; taigi *pastojo savo dumose niekingi, ir jų neišmananti širdis aptemo. * Epėz. 4, 18.
22. *Tikėdamiesi išmintingi esą, jie durnais pastojo; * Jėr. 10, 14. 1 Kor. 1, 20.
23. Ir *perkreipė garbę nesmertelno Dievo į abrozą smertelno žmogaus ir paukščių ir keturkojų ir slenkančių gyvolių. * 5 Maiž. 4, 15. Ps. 106, 20. Ezėk. 8, 10.
24. Todėl *ir Dievas juos padavė į jų širdies geidulius, į nečystybę, apderkti savo pačių kunus prie savęs, * Ps. 81, 13. Epėz. 4, 18. 19.
25. Kurie *perkreipė Dievo tiesą į melą, garbindami bei šlužydami sutvėrimui daugiaus, kaip sutverėjui, kurs yra †pašlovintas ant amžių. Amen. * Ps. 106, 20. Ezėk. 8, 10. †Rym. 9, 5.
26. Todėlei ir Dievas juos padavė į gėdiškus *pageidimus. Nės jų moters perkreipė prigimtą budą į neprigimtą. * 3 Maiž. 18, 23.
27. Taipojau ir vyrai pametė prigimtą vartojimą moters, ir užsidegė su kits kitu savo pageidimuose, ir *vyras su vyru biaurybę darė ir algą savo klajojimo (kaipo ir parėjos,) patys ant savęs gavo. * 1 Kor. 6, 9.
28. Ir lyg kaip jie nesirupinos, kad Dievą išpažintų, taip ir Dievas juos padavė į perkreiptą *umą, jeib darytų, kas ne tinka; * Epėz. 5, 4.
29. Pilni visos neteisybės, kekšystės, kytrystės, godo, piktenybės, pilni neapykantos, razbajystės, vaido, vyliaus, piktumo, įkalbėtojai,
30. Apkalbėtojai, Dievo niekintojai, nelabi, pasiputę, gyrpelniai, iškadingi, gimdytojų neklausą,
31. Bepročiai, nevierni, status, nesandoringi ir nemielaširdingi,
32. Kurie pažindami Dievo teisybę, (kad tai darantieji smerties verti esą,) patys ne tiktai tai daro, bet ir pasimėgsta tai *darančiais. * Ps. 50, 18. Oz. 7, 3.

Perskyrimas 2.

Žydai taipojau yra griekininkai, kaipo pagonai, norint jie Maižėšiaus zokanu ir apipiaustymu giriasi.

Todėlei, ak žmogau, tu ne gali teisintis, kas nors esąs, kursai sudiji. Nės kuriame *tu kitą sudiji, tu patsai prasisudiji, kadangi tąjau darai, ką tu sudiji. * 2 Zom. 12, 5. 6. 7. Mat. 7, 1. 2. Jon. 8, 9.
2. Nės žinome, Dievo sudą tikrą esantį ant toktai darančių.
3. Bet ar tu dumoji, ak žmogau, kursai sudiji toktai darančius, ir tai pats taipojau darai, Dievo sudą išvengsiąs?
4. Arba ar tu paniekini bagotystę jo gerybės, kantrumo ir lengvybės? Ar ne žinai, Dievo gerybę tavę ant prisivertimo vedančią?
5. Bet tu pagal savo užsikietinusią ir ne prisiverčiančią širdį daugini sau pats kerštą ant keršto dienos ir apreiškimo teisiojo sudo Dievo;
6. Kursai *kožnam duos pagal jo darbus; * Jėz. 40, 10. Jėr. 17, 10. Ps. 62, 13. Mat. 16, 27. 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.
7. Butent šlovę ir garbę ir nepragaištančią butybę tiems, kurie su kantrumu geruose darbuose jėško amžinos gyvatos;
8. Bet tiems, *kurie vaidijas ir tiesos ne klauso, bet klauso neteisybės, †nemalonę ir kerštą, * Oz. 4, 4. †2 Tes. 1, 8. Ezr. 8, 22.
9. Vargą ir sielvartą ant visų žmonių dušių, pikt darančių, pirmiaus *Žydams, bei ir Grykams; * per. 3, 9.
10. Bet *garbę ir šlovę ir pakajų visiems gerą darantiems, pirmiaus Žydams, bei ir Grykams; * 1 Petr. 1, 7.

11. Nės *Dievas ne veizd nei šokio,
nei tokio žmogaus. *5 Maiž. 10, 17. Darb. 10, 34.
12. Kurie be zokano susigriešijo,
tie ir be zokano prapuls; ir kurie
prieš zokaną susigriešijo, tie per
zokaną bus sudyti;
13. [Kadangi po Dievo akių ne tie,
kurie *zokano klausos, teisus yra,
bet kurie zokaną pildo, teisus bus;
* Mat. 7, 21. Jok. 1, 22. 23. 25. 1 Jon. 3, 7.
14. Nės jei pagonai, ne turėdami
zokano, tačiau iš prigimimo zokano
darbus daro, tie zokano ne turėdami,
sau patys yra zokanu,
15. Tuomi, kad jie išrodo, zokano
darbą parašytą esantį jų širdyse; ka-
dangi jų sąžinė juos apliudija, prieg-
tam ir mislys, kurios tarp savęs ap-
siskundžia arba teisinas;]
16. Toje *dienoje, kada Dievas, kas
paslėpta žmonių, per Jėzų Kristų su-
dys, pagal mano Evangėlią.
* Mok. S. 12, 14. Mat. 25, 31.
17. Bet dabokis, tu vadinamas esi Žy-
du ir nusitiki zokanu, ir Dievu giriesi,
18. Ir žinai jo valę, ir iš zokano
pamokintas budamas, mėgini, kas ge-
riausia daryti butų,
19. Ir pasitiki buti vadas aklųjų,
žvakė tamsybėje esančių,
20. Baudėjas durnųjų, mokįtojis maž
išmanančiųjų, turįs paveikslą pažin-
ties ir tiesos zokane.
21. Taigi *tu kitus mokini, ir pats
savę ne mokini. Tu sakai, ne rei-
kiant vogti, ir tu vagi. * Mat. 23, 3.
22. Tu sakai, ne reikiant venčiavonę
peržengti, ir tu peržengi venčiavonę.
Tu bodiesi balvonų, ir Dievui *iš-
plėši, kas jo yra. * Mal. 3, 8.
23. Tu *giriesi zokanu, ir Dievą gė-
dini zokano peržengimu. * per. 9, 4.
24. Nės jųsų dėlei Dievo vardas nie-
kinamas *yra tarp pagonų, kaip pa-
rašyta yra. * Jėz. 52, 5. Ezėk. 36, 20. 23. 1 Tim. 6, 1.
25. Apipiaustymas tiesa naudingas
yra, jei tu zokaną pildai; bet jei tu
ne pildai zokaną, tai tau *apipiau-
stymas pastos neapipiaustymu.
* Jėr. 4, 4. per. 9, 25. 26.
26. Jeigu neapipiaustymas *teisybę
zokano laiko, bės (ar) ne misliji, kad
neapipiaustymas jo bus už apipiau-
stymą rokuotas? * Darb. 10, 34. 35.
27. Irgi šitaipo, kas iš prigimimo ne-
apipiaustymas yra, ir zokaną pildo,
tavę sudys, kursai tu esi prie rašto
ir apipiaustymo, ir zokaną peržengi.
28. Nės ne tas yra Žydas, kursai iš
viršaus Žydas yra; neigi tas yra api-
piaustymas, kursai iš viršaus kune
nusiduosti;
29. Bet tas Žydas yra, kursai viduje
paslėptas esti; ir širdies apipiaustymas
yra *apipiaustymas, kursai dvasėje, ir
ne pagal rašytinę nusiduosti; kurio
†garbė ne esti iš žmonių, bet iš Dievo.
* 5 Maiž. 30, 6. s. † Jono 5, 44.

Perskyrimas 3.

Teisybė ateiti iš tikėjimo.

Kągi Žydai viršaus tur? arba kam
dar apipiaustymas?
2. Tiesa, labai daug. Ant pirmo,
*jiems yra pavieryta, ką Dievas kal-
bėjo. * Ps. 147, 19. 20. Darb. Ap. 7, 38.
3. Bet kad keli tamui *netik, ką tai
kenk? ar †jų netikėjimas Dievo vier-
nybę nieku verstų?
* per. 9, 6 ir 11, 29. † 4 Maiž. 23, 19. 2 Tim. 2, 13.
4. Apsaugok Dieve! bet juo daugiaus
*taipo testov, Dievą teisų †esantį, ir
visus žmones melagius, kaip parašyta
yra: **jeib teisus butumbei savo žo-
džiuose, ir pergalėtumbei, sudijamas.
* Jon. 3, 33. † Ps. 62, 10 ir 116, 11. ** Ps. 51, 6.
5. Bet jei taipo, kad musų neteisybė
Dievo teisybę garbingą padaro, ką
sakysime? argi Dievas neteisus, ant
to keršydamas? (Aš taipo žmogišku
budu kalbu).
6. Apsaugok Dieve! kaip *galėtų ki-
taip Dievas svietą sudyti? * 1 Maiž. 18, 25.
7. Nės jei Dievo tiesa per mano
melą garbingesnė pastoja ant jo šlo-
vės, kodėlgi dar ir aš sudijamas bu-
čiau kaipo griekininkas?
8. Ir ne toli daugiaus taipo dary-
čiau, kaipo bluznijami esme, ir kaip
keli kalba, mus sakant: piktą darykim,
kad kas gero iš to butų. Kurių pra-
žudymas yra visai teisus. * per. 6, 1. 15.
9. Kągi dabar mes sakome? ar mes
viršaus turime? Nieku budu. Nės mes
pirmai išliudijome, *abiejus, ir Žydus
ir Grykus, visus po griekų esančius;
* per. 11, 32. Gal. 3, 22.
10. Kaipo ir parašyta yra: čionai
*ne yra, kursai teisus butų, neigi nei
vienas. * Ps. 14, 3 ir 53, 2.
11. Čionai ne yra, kursai išmintin-

gas butų; čionai ne yra, kursai Dievo atbotų.
12. Jie visi atsikreipė, ir visi podraugiai nederingi pastojo; čionai ne yra gerai darančio, neigi nei vieno.
13. Jų *gerklė yra atviras grabas, savo liežuviais jie vylių daro, angių nuodai †yra po jų lupų. *Ps. 5, 10. †Ps. 140, 4.
14. Jų *burna pilna yra keikimo ir kartumo. *Ps. 10, 7.
15. Jų *kojos greitos yra, kraują pralieti. *Pam. S. 1, 16, Jėz. 59, 7. 8.
16. Ant jų kelių tikt viena iškada bei širdies plyšimas;
17. Ir pakajaus kelio jie ne žino.
18. Nei *jokios Dievo baimės ne yra po jų akių. *1 Maiž. 20, 11. Ps. 36, 2.
19. Bet mes žinome, kad, *ką zokanas sako, tai tiems sako, kurie yra po zokanu, jeib †visų burna užkimšta, ir visas svietas Dievui nukaltęs butų. *Gal. 3, 22. †Ps. 107, 42. Ezėk. 16, 63.
20. Todėl, kad *nei vienas kunas per zokano darbus po jo akių teisus ne gal buti; nės per zokaną ateit griekų išpažinimas. *Ps. 143, 2. Gal. 2, 16.
21. Bet dabar be zokano prisidėjimo teisybė, po akių Dievo tinkanti, yra apreikšta ir išliudyta per *zokaną ir prarakus. *Jon. 5, 46. Darb. Ap. 10, 43.
22. Bet aš sakau apie tokią teisybę po Dievo akių, kuri ateiti per tikėjimą į Jėzų Kristų, visiems ir ant visų, kurie tik.
23. Nės ne yra čionai *nei jokio skirtumo: jie †visi yra griekininkai ir garbės stokoja, kurios jiems reiktų turėti prie Dievo. *per. 10, 12. Gal. 3, 22. 28. †1 Kar. 8, 46. s.
24. Ir dovanai *teisus pastojo iš jo malonės per atpirkimą, per Jėzų Kristų nusidavusį, *Epėz. 2, 8.
25. Kurį Dievas pastatė malonės krase, *per tikėjimą jo krauje, jeib jis teisybę, po akių Dievo tinkančią, pasiulytų tame, kad jis atleidžia grieką, ikišioliai †pasilikusį po Dievo kantrumu; *3 Maiž. 16, 15. †Ebr. 4, 16.
26. Jeib jis šiais čėsais pasiųlytų teisybę, po jo akių tinkančią; jeib jis vienas teisus butų ir teisų padarytų tą, kursai tikįs yra į Jėzų Kristų.
27. Kurgi *tai gyrius dingsta? visai prapuolė. Per kokį zokaną? ar per darbų zokaną? ne taipo, bet per tikėjimo zokaną. *per. 2, 17. 23 ir 4, 2. 1 Kor. 1, 29. 31.
28. Togidėl mes tikimės dabar, žmogų teisų *pastojantį be zokano darbų, per tikėjimą. *Gal. 2, 16.
29. Arba ar Dievas tiktai yra vienų Žydų Dievas? ar jis ne taipojau ir *pagonų Dievas? Berods ir pagonų Dievas. *per. 10, 12. Mal. 2, 10. 1 Kor. 12, 6.
30. Kadangi yra vienas vienintėlis Dievas, kursai teisų padaro apipiaustymą iš tikėjimo, ir neapipiaustymą per tikėjimą.
31. Kaipo? begu zokaną niekiname per tikėjimą? Apsaugok Dieve! *bet zokaną dar drutiname. *Mat. 5, 17–19.

Perskyrimas 4.

Teisybė tikėjimo per Abraomo paveikslą išguldoma.

Kągi tai sakome apie savo tėvą Abraomą, jį radusį pagal kuną?
2. Tai sakome: jei *Abraomas teisus yra per darbus, tai tur jis tiesa garbės, bet ne po akių Dievo. *per. 3, 20. 27. 28.
3. Kągi sako raštas: Abraomas *įtikėjo Dievui, ir tai jam yra rokuota per teisybę. *1 Maiž. 15, 6. Gal. 3, 6.
4. Bet tam, *kursai darbais elgiasi, alga ne iš malonės prirokuojama, bet iš pelno. *per. 11, 6. Mat. 20, 7. 14.
5. Bet tam, kursai ne elgiasi darbais, bet tik į tą, kursai teisius padaro bedievius, *tam jo tikėjimas rokuojamas per teisybę. *Joz. 24, 2.
6. Kuriuo budu ir Dovidas sako, išganymą tiktai esantį to žmogaus, kuriam Dievas prirokuoja teisybę be pridėjimo darbų, tardamas:
7. Išganyti yra, kuriems atleistos yra jų neteisybės, ir kurių griekai yra uždengti. *Ps. 32, 1. 2.
8. Išganytas yra tas vyras, kuriam Dievas nei jokio grieko ne prirokuoja.
9. Taigi tas išganymas, ar jis puolasi apipiaustymui, ar neapipiaustymui? mes juk turime sakyti: Abraomui jo tikėjimas prirokuotas per teisybę.
10. Kaipogi tas jam yra prirokuotas? Ar apipiaustyme, ar neapipiaustyme? Be abejojimo, apipiaustyme ne, bet neapipiaustyme.
11. Bet ženklą apipiaustymo gavo jis į pečvietę teisybės tikėjimo, kurį jis dar turėjo neapipiaustyme. Jeib butų tėvas visų tikinčių neapipiaustyme, kad ir jiems tai prirokuota butų per teisybę; *1 Maiž. 17, 10.

12. Ir taipojau pastotų tėvu apipiaustymo, *ne tiktai tų, kurie yra iš apipiaustymo, bet ir tų, kurie vaikščioja pėduose tikėjimo, buvusio neapipiaustyme musų tėvo Abraomo.
* Mat. 3, 9.
13. Nės pažadėjimas, jį *svietą į dalykus gausiant, ne tikosi Abraomui arba jo vaikams per zokaną, bet per teisybę tikėjimo. * 1 Maiž. 17, 4 i. t.
14. Nės jei *iš zokano esąjie tėviškės dalykus yra gauną, tai tikėjimas nieks, ir pažadėjimas nieku pavirto.
* Gal. 3, 18.
15. Nės zokanas *tikt kerštą daro. Nės kur ne yra zokano, čion nei peržengimo ne yra. * per. 3, 20 ir 5, 13. 20 ir 7, 8.
16. Todėl teisybė tur ateiti iš tikėjimo, kad ji butų iš *malonės, ir †pažadėjimas drutas pasiliktų visai sėklai, ne tai vienai, kuri po zokanu yra, bet ir tai, kuri yra tikėjimo Abraomo, musų visų tėvu esančio.
* Gal. 3, 22. † Jėz. 51, 2.
17. Kaipo parašyta yra: aš *tavę pastačiau tėvu daug pagonų po akių Dievo, kuriam įtikėjęs esi, kursai gyvus padaro numirusius, ir šaukia tam, kas ne yra, kad kas butų. * 1 Maiž. 17, 5.
18. Ir tas tikėjęs yra ant lukesties, kur nieko ne buvo lukurti, jeib jis pastotų tėvu daug pagonų, kaip ir jam pasakyta: *taipo bus tavo sėkla.
* 1 Maiž. 15, 5.
19. Ir jis nepasilpo tikėjime, neigi veizdėjo *ant savo paties kuno, jau apmirusio, kadangi kone šimtą metų buvo, nei ant Zorės apmirusio žyvato. * 1 Maiž. 17, 17.
20. Nės jis neabejojo apie Dievo pažadėjimą per netikėjimą, bet drutas pastojo tikėjime ir *Dievui garbę davė. * Ebr. 11, 7. 11. 12.
21. Ir visai tikrai žinojo, jog, ką Dievas pažada, tai *ir galįs daryti.
* Ps. 115, 3. Jėz. 59, 1. Luk. 1, 37, 45.
22. Todėlei ir *jam tai prirokuota yra per teisybę. * 1 Maiž. 15, 6.
23. Bet tai *parašyta ne jo vieno dėlei, kad tai jam yra prirokuota;
* per. 15, 4.
24. Bet ir musų dėlei, kuriems turės prirokuota buti, jei *mes tikime į tą, kursai Poną musų Jėzų prikėlė iš numirusių; * Darb. 2, 24.
25. Kursai *musų griekų dėlei yra paduotas ir musų teisybės dėlei prikeltas. * Jėz. 53, 5, 6.

Perskyrimas 5.

Apie kelis vaisius teisybės tikėjimo. Sulyginimas Kristaus ir Adomo.

Taigi teisus *pastoję per tikėjimą, pakajų turime su Dievu, per savo Poną Jėzų Kristų,
* per. 3, 28. 30. Jėz. 32, 17. Jono 16, 33.
2. Per *kurį ir priėjimą turime tikėjime prie šios malonės, kurioje stovime, ir giramės nusitikėjimu ateisiančios šlovės, kurią Dievas duos.
* Epėz. 2, 18. per. 3, 12.
3. Bet ne tiktai to, bet ir giramės vargų, žinodami, vargą *kantrumą darantį. * Jok. 1, 3.
4. Bet kantrumas *daro patyrimą; ir patyrimas daro lukestį; * Jok. 1, 12.
5. Bet lukestis *ne duosti į gėdą pavirsti; nės Dievo meilė išlieta yra į musų širdį per Šventą Dvasę, mums duotą. * Pil. 1, 20. Epėz. 1, 13. 14.
6. Nės ir Kristus, *kada dar buvome silpni, pagal čėsą už mus Dievo nesibijančius numirė. * per. 4, 25 ir 8.
7. Vargu dabar kas numiršta už teisų; už gerą *rasi dar kas apsiimtų į smertį eiti. * Jono 15, 13.
8. Bet tuomi *išreiškia Dievas savo meilę prieš mus, kad Kristus už mus numirė, dar mums griešniems esant.
* Jono 3, 16.
9. Taigi mes juo daugiaus per jį busime išlaikyti nuog keršto, budami per jo kraują teisus pastoję.
10. Nės jei mes suderinti esmi Dievui per jo Sunaus smertį, dar neprieteliai budami: toli daugiaus išganyti busime per jo gyvastį, jau dabar budami suderinti.
11. O ne tikt tai, bet ir giriamės Dievu, per savo Poną Jėzų Kristų, per kurį dabar suderinimą gavome.
12. Todėlei, kaipo per vieną žmogų griekas atėjo į svietą, ir *smertis per grieką, ir šitaipo smertis per visus žmones persiveržęs yra, kadangi jie visi susigriešijo. * per. 6, 23.
13. Nės griekas tiesa sviete buvo iki zokanui, bet *kur zokano ne yra, čia griekas ne prirokuojamas. * per. 4, 15.
14. Bet smertis ponavoja nuog Adomo iki Maižėšiaus ir ant tų, kurie ne susigriešijo lygiu peržengimu, kai-

po Adomas, kursai yra paveikslas to, *kursai turėjo ateiti. * 1 Kor. 15, 21. 22. 45.
15. Bet ne taipo destis su dovana, kaip su grieku. Nės jei dėl *vieno grieko daug numirė, tai toli daugiaus Dievo malonė ir dovana tuliems bagotingai nusidavė, per †malonę to vienintėlio žmogaus, Jėzaus Kristaus; * 1 Kor. 15, 22. † Jono 1, 16.
16. Ir ta dovana ne yra viena ant vieno grieko, kaipo per to vieno griekininko vieną grieką visas prapuolimas. Nės sudas radosi iš vieno grieko ant prapuolimo, bet dovana gelbti ir iš daug griekų teisybėspi.
17. Nės jei dėlei ano vienintėlio grieko smertis ponavojo per tą vieną, juo daugiaus tie, kurie gauna apstumą malonės ir dovanos ant teisybės, ponavos gyvastyje per vieną Jėzų Kristų.
18. Kaipogi per vieno grieką pražudymas ant visų atėjo, šitaipo ir per vieno teisybę apteisinimas gyvasties *ant visų žmonių atėjo. * Ebr. 2, 9.
19. Nės kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daug griekininkų pastojo, šitaipo ir per vieno paklusnumą pastojo daug teisiųjų.
20. Bet zokanas *šale (podraugiai) įėjo, kad griekas macnesnis pastotų. Bet kur griekas macnus pastojęs yra, čia tačiau malonė juo macnesnė pastojo. * per. 4, 15 ir 7, 8.
21. Jeib, kaipo griekas ponavojo ant smerties, taipo ir ponavotų malonė per teisybę ant *amžinos gyvatos, per Jėzų Kristų, musų Viešpatį. * per. 6, 23.

Perskyrimas 6.

Apie pašventinimą ir naują paklusnumą, iš tikėjimo ateinantį.

Ką taigi ant to sakysime? *argi grieke pasiliksime, kad malonė juo macnesnė pastotų? * Gal. 2, 17.
2. Apsaugok Dieve! kaipogi grieke *gyventi norėtumbime, kuriam mes pamirę esme? * Gal. 6, 14.
3. Ar ne žinote, kad * visi, kurie mes į Jėzų Kristų krikštyti esme, į jo smertį esme krikštyti? * Gal. 3, 27. Kol. 2, 12.
4. Taigi *mes su juomi esme palaidoti per krikštą į smertį, jeib lygiai, kaipo Kristus prikeltas yra iš numirusių per tėvo garbę, †taipo ir mes naujame gyvastyje vaikščiotumbime. * per. 8, 10. † Epėz. 4, 23. Kol. 3, 8. s. 1 Petr. 2, 1. per. 4, 1, 2. Ebr. 12, 1.
5. Bet jei *su juomi įčėpyti tampame ant lygaus smerčio, tai ir taipojau prikėlime lygus busime, * 2 Tim. 2, 11. s.
6. Žinodami, musų *senąjį žmogų su juomi nukryžiavotą, kad griešnasis kunas liautųsi, jeib toliaus griekui ne šlužytumbime. * Gal. 5, 24.
7. Nės kas numiręs, tas apteisintas yra nuo grieko.
8. Bet jei su Kristumi numirę esme, tai tikimės, su juomi ir gyvi busią;
9. Žinodami, Kristų * iš numirusių prikeltą, daugiaus ne mirsiantį; smertis ant jo daugiaus ne ponavos. * Apr. 1, 18.
10. Nės kad jis numiręs, tai *jisai griekui numiręs vieną kartą, bet kad gyvas yra, tai †Dievui gyvas yra. * Ebr. 9, 27. 28. † Jėz. 53, 10.
11. Šitaipo ir jus žinokite, kad jus griekui numirę, ir gyvi esą Dievui Kristuje Jėzuje, musų Viešpatyje.
12. Taigi ne *duokite griekui ponavoti savo smertelname kune, jam paklusnus budami jo geiduliuose; * 1 Maiž. 4, 7. Ps. 119, 133.
13. Neigi savo sanarius paduokite griekui ant neteisybės ginklų, bet patys pasiduokite Dievui, kaip kurie iš numirusių gyvi pastojote, ir savo sanarius Dievui teisybės ginklams.
14. Nės griekas *ne galės ponavoti ant jųsų, kadangi po zokanu n'este, bet po malone. * Gal. 5, 18.
15. Kaipgi? ar mes griešysime ne po zokanu, bet *po malone budami? Dieve apsaugok! * 1 Kor. 9, 21.
16. Ar ne žinote, kam *pasiduodate tarnais su paklusnumu, to tarnai esate, kurio jus klausote; ar griekui ant smerties, ar paklusnumui ant teisybės? * Jono 8, 34.
17. Bet Dievui dėkui, kad jus griekų tarnai buvę este, bet jau paklusnus pastojote iš širdies paveikslui *to pamokslo, kuriam paduoti este. * 2 Tim. 1, 13.
18. Bet dabar, valni *pastoję nuog grieko, tarnais pastojote teisybės. * Jono 8, 32.
19. Aš žmogišku budu turu apie tai kalbėti dėl silpnybės jųsų kuno. Lygiai kaip jus savo sanarius padavėte tarnavimui nečystybės ir iš vienos neteisybės ant kitos, taipo ir dabar paduokite savo sanarius tarnavimui teisybės, kad šventi pastotų.

20. Nės kaip griekų tarnai *buvote,
tai valni buvote nuo teisybės. * Jono 8, 34.
21. Kokiogi vaisiaus tuočės turėjote?
Kurio dabar *gėdžiatės; nės tųjų †galas
yra smertis. * Ezėk. 16, 61. 63. † Rym. 8, 9.
22. Bet dabar *nuo griekų valni budami
ir Dievo tarnais pastoję, savo
vaisių turite, kad šventi pastojote; bet
*galas amžinoji gyvata. * 1 Petr. 1, 9.
23. Nės smertis *yra griekų alga,
bet dovana †Dievo yra amžinoji gyvata
Kristuje Jėzuje, musų Viešpatyje.
* per. 5, 12. Jok. 1, 15. † 1 Petr. 1, 4.

Perskyrimas 7.

Apie valnybę nuo zokano.

Ar ne žinote, mieli broliai, (nės
kalbu su zokaną žinančiais,) *zokaną
ponavojantį ant žmogaus, koliai jis
gyvas? * per. 6, 14.
2. Nės moteriškė, po *vyru esanti,
koliai vyras gyvas, pririšta yra prie
jo per zokaną, bet vyrui numirus, ji
valna nuo zokano apie vyrą.
* 1 Kor. 7, 39.
3. Todėl jei *ji prie kito vyro yra,
vyrui gyvam esant, venčiavonystės
peržengtoja vadinama. Bet jei vyras
miršta, valna ji nuo zokano, kad ne
venčiavonystės peržengtoja yra, pas
kitą vyrą budama. * Mat. 5, 32.
4. Taipojau, manó broliai, ir jus
este zokanui numarinti per Kristaus
kuną, kad kito butumbite, butent to,
kursai iš numirusių prikeltas yra, jeib
mes Dievui vaisiaus neštumbime.
5. Nės kaip kune buvome, tai griekingi
geiduliai (kurie per zokaną pasikėlė,)
buvo macnus *sąnariuose,
jeib smerčiui vaisius neštų. * per. 6, 21.
6. Bet dabar valni esme nuo zokano
ir jam pamirę, kursai mus sugautus
laikė, taipo, kad mes jam tarnautumbime
naujybėje *dvasės, ir ne senybėje
rašytinės. * per. 2, 29. 2 Kor. 3, 6.
7. Ką taigi tarsime? Ar zokanas
yra griekas? Apsaugok Dieve! bet
grieko aš ne išpažinau, kaip tikt per
zokaną. Nės apie pageidimą nieko
ne žinojau, jei zokanas ne butų sakęs:
ne *pageisk! * 2 Maiž. 20, 17. 5 Maiž. 5, 21.
8. Bet griekas priežastį ėmęs iš
prisakymo, manyje prikėlė visokį pageidimą.
Nės *be zokano griekas
buvo numiręs. * 1 Kor. 15, 56.
9. Bet aš pirma elgiausi be zokano;
bet prisakymui ateinant, griekas vėl
atgijo.
10. Ale aš numiriau; ir radosi, kad
tas prisakymas man ant smerties atėjo,
*kursai tačiau man ant gyvasties
buvo duotas. * 3 Maiž. 18, 5.
11. Nės griekas priežastį ėmęs iš
prisakymo, prigavo manę ir manę
nužavino per tą patį prisakymą.
12. Zokanas yra tiesa šventas, ir
prisakymas yra šventas, teisus ir
geras.
13. Argi taipo, kas ger yra, man
smerčiu pastojo? Apsaugok Dieve!
Bet griekas, kad pasirodytų, kaip
griekas esąs, man smertį per tą gerą
padarė, kad griekas pastotų per mierą
griešnas per prisakymą.
14. Nės žinome, zokaną dvasišką
esantį; bet aš esmi kuniškas, po
*grieku parduotas. * per. 8, 3. 1 Kar. 21, 20. 25.
15. Nės aš ne žinau, ką darąs; nės
aš *ne darau, ką noru, bet ko aš ne
kenčiu, tai darau. * Gal. 5, 17.
16. Bet jei aš tai darau, ko ne noru,
tai aš pritaru, zokaną gerą esantį.
17. Taigi aš tai jau daugiaus ne darau,
bet griekas, kursai manyje gyvena.
18. Nės žinau, manyje, *tai esti,
mano kune, nieko gero ne gyvenant.
Norėjimą aš tiesa turu, bet gerą išpildyti
ne randu. * 1 Maiž. 6, 5 ir 8, 21.
19. Nės gero, ko aš noru, to aš
ne darau, bet pikto, ko ne noru, to
darau.
20. Bet jei aš darau, ko ne noru,
tai ne aš toktai darau, bet griekas,
manyje esąsis.
21. Taigi aš savyje zokaną randu,
kursai noru gero daryti, kad man
piktybė prilimpa.
22. Nės pasimėgstu *Dievo zokanu
pagal vidujį žmogų; * Ps. 1, 2.
23. Bet matau *kitą zokaną savo sąnariuose,
prieštaraujantį zokanui mano
ume ir manę apkalantį griekų zokane,
kursai yra mano sąnariuose.
* Gal. 5, 17.
24. Aš biednasis žmogus, kas manę
išgelbės iš kuno šio smerties?
25. Aš *Dievui dėkavoju per Jėzų
Kristų, musų Viešpatį. Taigi aš tarnauju
su umu Dievo zokanui, bet su
kunu griekų zokanui. * 1 Kor. 15, 57.

Perskyrimas 8.

Apie valnybę nuo pražudymo, Krikščionių kryžių ir palinksminojimą.

Taigi dabar ne yra nei jokio pražudymo tuose, kurie Kristuje Jėzuje yra, kurie ne pagal kuną elgiasi, bet pagal dvasę.
2. Nės *Dvasės zokanas, kursai gyvus daro Kristuje Jėzuje, manę išvalnijo nuo griekų ir smerties zokano. * per. 3, 27.
3. Nėsa kas zokanui ne galima buvo, (kadangi per *kuną pasilpnįtas buvo,) tai darė Dievas, atsiųsdamas savo Sunų po budu griešnojo kuno, bei grieko dėlei, ir pražudė grieką kune; * Darb. Ap. 15, 10.
4. Jeib teisybė, zokane parašyta, musyje išpildyta butų, kurie *dabar ne pagal kuną elgiamės, bet pagal dvasę. * perkš. 2.
5. Nės kurie *kuniški yra, tie kuniškai dumoja, bet kurie dvasiški yra, tie dvasiškai dumoja. * Jono 3, 6.
6. Bet kuniškai *dumoti, yra smertis; ir dvasiškai dumoti, yra gyvastis ir pakajus. * per. 6, 21.
7. Nės kuniškai *dumoti, yra neprietelystė prieš Dievą, kadangi Dievo zokanui ne paduota yra, nės to ir ne gal. * Jok. 4, 4.
8. Bet kurie kuniški yra, ne gal Dievui patikti.
9. Bet jus ne esate kuniški, bet dvasiški, jei kitaip Dievo *Dvasė jusyje gyvena. Bet kursai ne tur Kristaus Dvasės, tas jo ne yra. * 1 Kor. 3, 16.
10. Bet jei Kristus jusyje yra, tai kunas tiesa numiręs grieko dėlei, bet dvasė yra gyvastis teisybės dėlei.
11. Jeigu dabar Dvasė to, kursai Kristų iš numirusių prikėlė, jusyje gyvena, tai ir tas pats, kursai Kristų iš numirusių yra prikėlęs, jųsų smertelnus kunus gyvus padarys, todėlei, kad jo Dvasė jusyje gyvena.
12. Taigi *mes, mieli broliai, skolininkais esme, ne kunui, kad pagal kuną elgtumbimės. * per. 6, 7. 14.
13. Nės jei *pagal kuną elgiatės, tai mirti turėsite; bet jei per Dvasę kuno darbus marinate, †tai gyvi busite. * Gal. 6, 8. † Epėz. 4, 22.
14. Nės kurius *Dievo Dvasė veda, tie yra Dievo vaikai. * Gal. 5, 18.
15. Nės *ne gavote bernišką Dvasę, kad jums vėl reiktų bijotis; bet gavote †vaikišką Dvasę, per kurią mes šaukiame: Aba, mielas Tėve! * 2 Tim. 1, 7. † Gal. 3, 26. per. 4, 6.
16. Ta pati *Dvasė duoda liudymą musų dvasei, mus Dievo vaikus esančius. * 2 Kor. 1, 22.
17. Bet jeigu esme vaikai, tai ir esme dalykus gaunantieji, butent Dievo dalininkai *ir draugdalininkai Kristaus, jei †tiktai su juomi kenčiame, kad ir su juomi į šlovę iškelti butumbime. * Gal. 4, 7. † Darb. 14, 22.
18. Nės aš tikiuos, šio čėso kentėjimus ne vertus esančius šlovės, kuri turės ant musų apsireikšti. * 2 Kor. 4, 17.
19. Nės tužijąsis laukimas sutvėrimo išsiilgsta *apreiškimo Dievo vaikų. * Kol. 3, 4.
20. Kadangi sutvėrimas paduotas yra niekystei ne iš savo valės, bet dėlei to, kursai jį padavė ant lukesčio.
21. Nės ir sutvėrimas valnas pastos nuo tarnavimo pragaištančio daikto ant šlovnos valnybės Dievo vaikų.
22. Juk žinome, kad visas sutvėrimas draug su mumis išsiilgsta ir tužijasi dar visados;
23. Ale ne tiktai jis, bet taipojau ir mes patys, kurie turime Dvasės pirmones, išsiilgstame taipojau patys *vaikystės savipi ir †laukiame išgelbėjimo savo kuno. * Gal. 4, 5. † Luk. 21, 28.
24. Nės mes tiesa esme išganyti, tačiau lukestyje. Bet *lukestis, kursai regimas, ne lukestis yra; nės kaip kas gal lukėti to, ką jis reg? * 2 Kor. 5, 7.
25. Bet jei lukuriame to, *ko neregime, tai mes jo laukiame per kantrumą. * 2 Kor. 4, 18.
26. Šitu budu ir Dvasė padesti musų silpnybei. Nės ne *žinome, ko melsti turime, kaipo pareitis, bet pati Dvasė užtar mus geriausiai neiškalbamais dusaujimais. * Mat. 20, 22.
27. Bet kurs *širdis išjėško, tas žino, kas Dvasės duma yra; nės ji šventuosius užstov pagal tą, kas Dievui pamėgsta. * Ps. 7, 10.
28. Bet mes žinome, tiems, kurie Dievą myl, visus daiktus ant gero ateinant, kurie pagal *apsiėmimą yra pavadinti. * Epėz. 1, 11. per. 3, 11.
29. Nės kurius jis pirma paregėjo, tus jis ir paskyrė, kad lygus butų abro-

zui jo Sunaus, jeib jis *butų pirmgimys daug brolių. *Kol. 1, 18. Ebr. 1, 6.
30. Bet kurius jis paskyrė, tus ir pavadino, bet kurius jis pavadino, tus ir teisius padarė, bet kurius jis teisius padarė, tus jis ir šlovingus padarė.
31. Kągi apie tai norime sakyti? Jei Dievas *už mus, kas gal prieš mus buti? *4 Maiž. 14, 9.
32. Kursai ir *savo paties Sunaus ne čėdijo, bet jį už †mus visus padavė, kaipo jis mums su juomi ne vislab dovanotų? *1 Maiž. 22, 16. †Jon. 4, 16.
33. Kas nor Dievo išrinktuosius kaltinti? *Dievas yra čionai, kurs teisius padaro. *Jėz. 50, 8. 9. Apr. 12, 10. 11.
34. Kas *nor pražudyti? Kristus yra čionai, kursai numiręs, ir juo daugiaus, kursai iš numirusių prikeltas, kursai yra po dešinės Dievo ir užstov mus. *Job. 34, 29.
35. Kas mus skirs *nuog Dievo meilės? ar vargai? arba tužba? ar persekinėjimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojumas? ar kardas? *Jon. 10, 28.
36. Kaipo parašyta yra: tavęs *dėlei esme nužavinami per visą dieną; mes esme laikomi per piautinas avis. *Ps. 44, 23. 1 Kor. 15, 30. 31. 2 Kor. 4, 11.
37. Bet *tame visame mes pergalime macniai dėlei to, kurs mus mylėjo. *1 Kor. 15, 57
38. Nės aš tikrai žinau, kad nei smertis, nei gyvastis, nei angielas, nei kunįgaikštystė, *nei macis, nei esąsis, nei busiąsis daiktas, *Epėz. 1, 21 ir 6, 12. Kol. 1, 16 ir 2, 15. 1 Petr. 3, 22.
39. Nei aukštumas, nei gilumas, nei kits koks sutvėrimas ne gal mus atskirti nuog Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, musų Viešpatyje.

Perskyrimas 9.

Išrinkimas ne ateiti iš regimos vertybės, bet iš Dievo malonės.

Aš sakau tiesą *Kristuje ir ne meluoju, — tai man atliudija mano sąžinė, Šventoje Dvasėje —, *per. 1, 9.
2. Kad aš didę smutnybę ir skaudėjimus be paliovimo savo širdyje turu.
3. Velijaus atskirtas *buti nuog Kristaus už savo brolius, kurie mano gentys yra pagal kuną, *2 Maiž. 32, 32.
4. Kurie yra iš Izraėlio, kurių yra *vaikystė ir garbė, ir derėjimas ir zokanas, ir Dievo služba, ir pažadėjimas; *5 Maiž. 7, 6.
5. Kurių ir yra tėvai, iš kurių Kristus *ateiti pagal kuną, kursai yra Dievas ant viso, pašlovintas ant amžių. Amen. *Mat. 1, 1—23. Luk. 3, 23. s.
6. Bet *aš tai ne sakau, kad Dievo žodis todėlei pasibaigęs. Nės †ne visi Izraėlitėnai yra, kurie iš Izraėlio yra. *4 Maiž. 23, 19. per. 3, 3. †Jon. 8, 39. per. 2, 28, 29 ir 4, 12. 16. Gal. 6, 16.
7. Neigi *visi, kurie iš giminės Abraomo yra, todėlei taipojau ir vaikai yra, bet: †Izaoke tau vaikai bus vadinami. *Gal. 4, 23. †1 Maiž. 21, 12. Ebr. 11, 18.
8. Tai esti, ne tie Dievo vaikai yra, kurie pagal kuną yra vaikai, bet pažadėjimo vaikai per vaikus rokuojami yra.
9. Nės tas yra pažadėjimo žodis, kad jis sako: *apie šį čėsą aš ateisu, ir Zorė turės sunų. *1 Maiž. 18, 10. 14.
10. Bet ne tikt yra taipo su tuomi, bet ir kaip *Rėbeka iš vieno Izaoko, musų tėvo, nėščia pastojo, *1 Maiž. 25, 21.
11. Pirm ne kaip vaikudu užgimsiu buvo ir nei ko gero arba pikto buvo padarę, kad apsiėmimas Dievo pastovėtų pagal išrinkimą, jai buvo sakyta,
12. Ne iš darbų pelnymo, bet iš malonės pavadinančio, taipo: didesnysis *turės tarnauti mažesniamjam. *1 Maiž. 25, 23.
13. Kaipo ir parašyta yra: *Jokubą aš mylėjau, bet Ezavo ne apkenčiau. *Mal. 1, 2. 3.
14. Kągi čia sakysim? Argi *Dievas neteisus yra? Apsaugok Dieve! *5 Maiž. 32, 4.
15. Nės jis Maižėšiui sakė: kuriam *aš malonus esmi, tam esmi malonus, ir kurio aš susimilstu, to aš susimilstu. *2 Maiž. 33, 19.
16. Togidėl ne mačija žmogaus norėjimas arba bėgimas, bet Dievo susimilimas.
17. Nės raštas sako Paraonui: *todėl aš tavę prikėliau, kad parodyčiau ant tavęs savo macę, jeib mano vardas apsakomas butų po visas žemes. *2 Maiž. 9, 16.
18. Taigi jisai susimilsta, kurio jis nor, ir užkietina, kurį jis nor.
19. Tai tu man tari: kągi jisai mus kaltin? kas gal prieš jo valę atsistengti?
20. Beje, miels žmogau! Kasgi tu

esi, su Dievu norėdamas bylinėti? *Begu †sako darbas savo mistrui: kam tu manę taipo darai?
* Job. 33, 13. † Jėz. 45, 9.
21. Ar ne valia puodžiui iš molio stukio padaryti vieną ryką ant garbės, ir antrą ant negarbės?
22. Todėl Dievas, norėdamas kerštą parodyti ir apreikšti savo macę, su didžiu *kantrumu nešiojo keršto rykus, †taisytus pražudymui,
* per. 2, 4. † 2 Petr. 2, 9.
23. Jeib žinomą darytų bagotystę savo *garbės ant mielaširdingystės rykų, kurius padaręs ant garbės,
* Epėz. 1, 7. Kol. 1, 27.
24. Kurius jįs pavadino, butent mus, ne tiktai iš Żydų, bet ir iš pagonų;
25. Kaipo jis ir per Ozėą sako: aš *tus vadįsu savo žmonėmis, kurie ne buvo mano žmonės, ir tą savo mylimąją, kuri ne buvo mylima;
* Oz. 2, 23. 1 Petr. 2, 10.
26. Ir *nusiduosis toje vietoje, kurioje jiems sakyta buvo: jus ne este mano žmonės, jie gyvojo Dievo vaikais vadinami bus. * Jėz. 65, 1. Oz. 1, 10.
27. Bet Jėzaiošius šaukia ant Izraėl: *kad skaitlius vaikų Izraėlio butų, kaip žiezdros prie jurių, tai †tačiau palaikas išganytas bus. * Jėz. 10, 22. 23. † per. 11, 5.
28. Nės išpildys tą žodį su teisybe ir patrumpįs sugaišimo čėsą; Viešpats tą patrumpinimą darys ant žemės.
29. Ir kaipo Jėzaiošius pirm pasakęs: kad *mums Viešpats Zėbaot ne butų davęs išlikti sėklos, tai butumbime pastoję kaipo Sodoma, ir lygiai kaipo Gomora. * Jėz. 1, 9. Jėr. Raud. 3, 22.
30. Kągi dabar čia sakysime? Tai sakysime: pagonai, kurie ne jėškojo *teisybės, teisybę apturėjo; bet aš kalbu apie tą teisybę, kuri iš tikėjimo ateiti. * per. 10, 20.
31. Bet Izraėlis *zokano teisybės jėškojo, ir teisybės zokaną ne apturėjo.
* per. 10, 2.
32. Kodėl tai? todėl, kad jie to ne iš tikėjimo, bet kaip iš zokano darbų jėško. Nės jie įsitrenkė į akmenį *užsigavimo. * Luk. 2, 34. 1 Kor. 1, 23.
33. Kaipo parašyta yra: štai, *aš padėmi Zione akmenį užsigavimo ir uolą pasipiktinimo; ir kas į jį tik, tas ne bus gėdoje. * Ps. 118, 22. Jėz. 8, 14 ir 28, 16. Mat. 21, 42. 1 Petr. 2, 6. 7. 8.

Perskyrimas 10.

Pažinimas išrinkimo ne randamas zokane, bet Evangėlioje.

Mieli broliai, mano širdies velijimas yra, ogi ir Dievo prašau už Izraėlį, kad išganyti butų.
2. Nės aš jiems duomi tą liudymą, kad jie *didei storavojas už Dievą, bet be išminties. * Gal. 1, 14.
3. Nės jie *ne išpažindami teisybę, po †akių Dievo tinkančią, ir jėškodami savo pačių teisybę iškelti, šitaipo teisybei, po Dievo akių tinkančiai, ne yra paduoti. * per. 9, 31. 32. † Ps. 69, 28.
4. Nės Kristus *yra zokano galas; kas į jį tik, tas teisus. * Mat. 5, 17. Gal. 3, 24.
5. Nės Maižėšius rašo tiesa apie teisybė, iš zokano ateinančią: *kursai žmogus tai daro, tas bus gyvas tame.
* 3 Maiž. 18, 5. Luk. 10, 28. Gal. 3, 12.
6. Bet teisybė iš tikėjimo taipo sako: ne *tark sako širdyje: kas užžengs aukštyn į dangų? (tai nieko kito niera, kaip Kristų žemyn gabenti). * 5 Maiž. 30, 12.
7. Arba kas nužengs į gilumą? (tai nieko kito niera, kaip Kristų iš numirusių aukštyn gabenti).
8. Bet ką ji sako? žodis *yra tau arti, butent tavo burnoje, bei tavo širdyje. Tai yra tas žodis apie tikėjimą, musų sakomas. * 5 Maiž. 30, 14.
9. Nės jei tu savo burna išpažįsti Jėzų, jį Viešpatį esantį, ir savo širdyje tiki, kad Dievas jį iš numirusių prikėlęs, tai busi išganytas.
10. Nės jei kas iš širdies tik, tas teisus pastoja, ir jei kas su burna išpažįsta, tas išganytas pastoja.
11. Nės raštas sako: kas *į jį tik, ne bus gėdoje. * Jėz. 28, 16. Ps. 25, 3.
12. Ne yra čionai nei jokio skirtumo tarp Żydų ir Grykų; nės *jis yra visų viens Viešpats, bagotas ant visų, kurie jo meldžiasi. * Darb. 10, 34.
13. Nės kas *Viešpaties vardo melsis, bus išganytas. * Joėl. 3, 5. Darb. 2, 21.
14. Bet kaip jie melsis, į kurį netik? ir kaip jie tikės, apie kurį jie nieko ne girdėjo? ir kaipo jie girdės, be sakytojo *Dievo žodžio? * Tit. 1, 3.
15. Ir kaipo jie sakys Dievo žodį, jei ne siunčiami yra? Kaipo ir parašyta yra: kaip *gražios yra kojos tų, kurie pakajų apsako, išganymo žodį pranešа? * Jėz. 52, 7. Na. 1, 15.

16. Bet jie *ne visi Evangėlios klauso. Nės Jėzaiošius sako: Viešpatie, †kas tik musų sakymui? * Ebr. 4,2. † Jėz. 53,1. Jon. 12,38.

17. Taigi tikėjimas ateiti iš sakymo Dievo žodžio, sakymas per Dievo žodį.

18. Bet sakau: ar jie to ne girdėjo? Tiesa, juk per visas žemes išėjo jų balsas, *ir per visą svietą jų žodžiai. * Ps. 19,5. Jėz. 49,6. Kol. 1,23.

19. Bet aš sakau: ar Izraėlis to ne išpažino? Pirmasis Maižėšius sako: aš *jus storavojančiais darysu ant tų, kurie ne mano žmonės yra, ir ant †giminės neprotingos įkeršysu jus. * 5 Maiž. 32,21. per. 11,11. † Tit. 3,3.

20. Bet Jėzaiošius dar sakyti dręsa: aš *atrastas esmi tų, kurie manęs ne jėškojo, ir pasirodžiau tiems, kurie manęs ne klausė. * Jėz. 65,1. per. 9,30.

21. Bet Izraėliui jis kalba: visą *dieną aš savo rankas ištiesiau prieš žmones, kurie nesisakydinas ir prieštarauja. * Jėz. 65,2.

Perskyrimas 11.

Išrinkimas yra ne perkreipiamas.

Taipo aš dabar sakau: argi *Dievas savo žmones prastumė? Apsaugok Dieve! nės †ir aš esmi Izraėlitėnas iš Abraomo vaikų, iš giminės Benjamino. * Jėr. 31,37. † 2 Kor. 11,22.

2. Dievas ne prastumė savo žmones, kurius pirma paregėjo. Arba, ar ne žinote, ką raštas apie Eliošių sako, kaipo jis stojas po Dievo akių prieš Izraėlį, tarydamas:

3. *Viešpatie, jie tavo prarakus nužavino ir tavo altorius iškasė; ir aš viens išlikau, ir jie tykoja mano dušios. * 1 Kar. 19,10,14.

4. Bet ką sako jam dieviškasis atsakymas? Aš *sau pasilikdinau septynis tukstančius vyrų, kurie savo kelius ne palenkė Baalui. * 1 Kar. 19,18.

5. Taipo *ir dabar šime čėse destis su šitais likusiais pagal malonės išrinkimą. * per. 9,27.

6. Bet jei tai iš *malonės yra, tai ne yra iš darbų nupelnymo, kitaipo malonė ne butų malonė. Bet jei iš darbų nupelnymo, tai malonė nieks; kitaipo nupelnymas ne butų nupelnymas. * 5 Maiž. 9,4.5.

7. Kaipogi dabar? Ko *Izraėlis jėško, to ne gauna. Bet išrinktieji tai gauna; kiti yra užkietinti. * per. 9,31.

8. Kaipo parašyta yra: *Dievas jiems davė įnirtusią dvasę, akis, kad ne regėtų, ir ausis, kad ne girdėtų, iki šiai dienai. * Jėz. 6,10. Luk. 8,10. a.

9. Ir Dovidas sako: te *pavirsta jų stalas į žabangą ir į spąstą bei į papiktinimą, ir jiems į atlyginimą. * Ps. 69,23.

10. Apjekink jų akis, kad ne matytų, ir palenk jų nugarą visados.

11. Taigi sakau dabar: argi todėl jie įsitrenkė, kad pultų? Apsaugok Dieve! bet iš jų puolimo *pagonams išganymas radosi, kad didei rupintųs, aniems prilygti. * Darb. 13,46.

12. Nės jei jų puolimas svieto bagotystė yra, ir jų iškada pagonų bagotystė, kaipo juo daugiaus, kad *jų skaitlius pilnas pastotų? * Oz. 1,10.

13. Su jumis pagonais aš kalbu; nės pagonų apaštalu budamas, savo urėdą girsu;

14. Bau tus, kurie mano kunas yra, pajudinčiau storavotis, ir *kelis jų išganyčiau. * 1 Tim. 4,16.

15. Nės jei jų patrėmimas yra svieto suderinimas, kas tai kit butų, kaip gyvastį nuog numirusių imti?

16. Jei įmaišymas šventas, tai visa tešla šventa; ir jei šaknis šventa, tai ir šakos yra šventos.

17. Ogi norint *ir kelios šakos sulaužytos yra, ir tu, laukinis alyvos medis budamas, tarp jų įčėpytas esi ir dalį gavai šaknies ir brazdo alyvos medžio, * Jėr. 11,16.

18. Tai nesigirkis prieš šakas. Bet jei prieš jas giriesi, tai žinok, kad ne tu šaknį neši, bet kad šaknis tavę neša.

19. Tai tu sakai: šakos sulaužytos, kad aš įčėpytas bučiau.

20. Gerai pakalbėta; jie sulaužyti yra dėl savo netikėjimo, bet tu stovi per tikėjimą. Ne pasididžiuokis, *bet bijokis. * 1 Kor. 10,12.

21. Jei Dievas tikrųjų šakų ne čėdijo, tai rasi ir tavęs ne čėdytų.

22. Todėl regėk malonę ir narsą Dievo; narsą ant tų, kurie puolę yra, bet malonę ant savęs, jeigu *pasiliksi malonėje; kitaipo ir tu pakirstas busi. * Jon. 15,2.4. Ebr. 3,14.

23. Bet ir anie, jei *ne pasiliekti
netikėjime, bus įčėpyti. Dievas juk
gal juos vėl įčėpyti. * 2 Kar. 3, 16.
24. Nės jei tu iš alyvos medžio,
kursai pagal savo augimą laukinis
buvo, iškirstas ir prieš prigimimą į
*gerą alyvos medį įčėpytas esi, kaip
juo daugiaus tikrieji bus įčėpyti į savo tikrąjį alyvos medį? * Jėr. 11, 16.
25. Ne noru jums užtylėti, mieli
broliai, šitą paslėptinę, kad *ne pasididžiuotumbite: apjekimas iš dalies
tikos Izraėliui, iki pagonų pilnybei
įėjus; * Luk. 21, 24.
26. Ir šitaipo visas Izraėlis išganytas
butų, kaipo parašyta yra: ateis *iš
Ziono, kursai išganytų ir nukreiptų bedievystę nuog Jokubo. * Jėz. 59, 20. Ps. 14, 7.
27. Ir *tas yra mano derėjimas su
jais, kad aš atimsu jų griekus.
* Jėr. 31, 31 i. t.
28. Pagal Evangėlią aš juos laikau
per neprietelius, jųsų dėlei; bet pagal
išrinkimą aš juos myliu, tėvų dėlei.
29. Nės Dievas savo dovanų ir pavadinimo ne gal gailėtisi.
30. Nės lygiai kaip ir jus kitą kartą
ne tikėjote į Dievą, bet dabar mielaširdingystę gavote per anų netikėjimą:
31. Šitaipo ir anie dabar ne tikėjo dėl mielaširdingystės, jums išrodytos, jeib ir jie mielaširdingystę apturėtų.
32. Nės Dievas visus *surakino po
netikėjimu, jeib visų susimiltųs.
* per. 3, 9. Gal. 3, 22.
33. Ak kokia gilybė bagotystės, abiejų, kaip išminties, taip ir išpažinimo
Dievo! kaip *visai neišmanomi yra
jo sudai, ir †nepertyriami yra jo
keliai! * Ps. 36, 6. † Job. 11, 7.
34. Nės *kas pažino Viešpaties dumą? arba kas jo rodininkas buvo?
* Job. 15, 8. Jėz. 40, 13. Jėr. 23, 18. 1 Kor. 2, 16.
35. Arba kas *jam ką pirma davė,
kad jam vėl butų ataduota? * Job. 41, 2.
36. Nės nuo jo, ir per jį, ir jame
yra visi daiktai. Jam t'esie garbė ant
amžių. Amen.

Perskyrimas 12.

Pamokslai krikščioniško pasielgimo.

Aš graudenu jus, mieli broliai, per
Dievo mielaširdingystę, kad savo kunus paduotumbite *ant apieros, gyvos, šventos ir Dievui pamėgstančios,
kuri testov jųsų išmintinga Dievo
šlužma. * per. 6, 13. 1 Kor. 6, 13. 20.
2. Ir nesilyginkite šiam svietui, bet
atsinaujinkite *per atnaujinimą savo
umo, kad †išmėgintumbite, kuri yra
geroji, pamėgstanti ir pilnoji valė
Dievo. * Epėz. 4, 23. † Epėz. 5, 10. 17. 1 Tes. 4, 3.
3. Nės aš sakau per malonę, man
duotą, kožnam tarp jųsų, kad nei
vienas daugiaus apie savę ne laikytų,
tikt kaip kiek pareitis laikyti; bet apie
savę miernai laikytų, kožnas *kaipo
Dievas jam išdalijo vieros mierą.
* 1 Kor. 7, 7. 17. per. 12, 11. Epėz. 4, 7.
4. Nės lygiai *kaip mes viename
kune daug sąnarių turime, bet visi
sąnariai ne vieneropą veikalą tur:
* 1 Kor. 12, 12. Epėz. 4, 16.
5. Šitaipo ir *mes daug esme vienas kunas Kristuje, bet tarp savęs
kits kito yra sąnariais; * 1 Kor. 12, 20. 27.
6. Turėdami tuleropas *dovanas,
pagal malonę mums duotą. * 1 Kor. 12, 4.
7. *Jei kas tur prarakystę, tai ji vierai
te prilygsta. Jei kas tur urėdą, tas
te pilnavoja urėdą. Jei kas mokina,
tas te pilnavoja pamokslą. * 1 Petr. 4, 10. s.
8. Jei kas graudena, tas te pilnavoja graudenimą. *Jei kas duoda, te
duoda prastybėje. Jei kas valdo, tam
te rup. Jei kas mielaširdingystę daro,
tas tai te daro †su linksmybe.
* Mat. 6, 3. † 2 Kor. 8, 2. per. 9, 7. 13.
9. Meilė te *ne stov klastuojanti. Ne
†kęskite pikto, prie gero prisilaikykite. * 1 Tim. 1, 5. † Ps. 97, 10.
10. *Broliška meilė te stov tarp
jųsų širdinga. Kits kitą garbėje laikymu pranokite. * Epėz. 4, 3.
11. Ne tingėkite, ką daryti turėdami.
*Dvasėje bukite karšti. †Dabokitės
čėso. * Apr. 10, 20. † Epėz. 5, 16.
12. Linksmi *bukįte nusitikėjime,
kantrus varguose. Ne †paliaudami
melskitės. * Luk. 3, 15. † 1 Tes. 5, 27.
13. Šelpkite šventuosius jų reikaluose. *Mielai gaspadą duokite.
* 1 Maiž. 18, 3. per. 19, 2. 3. Ebr. 13, 2.
14. Žegnokite *jus persekinėjančius; žegnokite, ir ne keikite,
* Mat. 5, 44. Darb. 7, 60. 1 Kor. 4, 12.
15. Linksminkitės su linksmaisiais,
*ir verkite su verkiančiaisiais.
* 1 Kor. 12, 26.
16. Bukite *tarp savęs vienos dumos. Ne jėškokite aukštų daiktų, bet

pasižeminkitės su pasižeminančiai-
siais. * per. 15, 5.
17. Nesilaikykitės *patys per išmin-
tingus, ne †atiduokite nei vienam pik-
tą už piktą. Rupinkitės apie pato-
gumą prieš kožną. * Jėz. 5, 21. † 1 Tes. 5, 15.
18. Jei galima yra, kiek primanote,
su *visais žmonėmis pakajų turėkite.
* Mark. 9, 50. Ebr. 12, 14.
19. *Ne pasigiežkite patys, mano
mieliausi, bet vietos duokite kerštui;
nės †yra parašyta: mano yra pagie-
žimas, aš atlygįsu, sako Viešpats.
* 3 Maiž. 19, 18. Mat. 5, 39. 1 Kor. 6, 7.
† 5 Maiž. 32, 35. Ps. 94, 1. Ebr. 10, 30.
20. Taigi *jei tavo neprietelius alk-
sta, valgydįk jį; jei jis trokšta, pagir-
dyk jį; tai darydamas žarijas surinksi
ant jo galvos. * Pam. S. 25, 21. 22. Mat. 5, 44.
21. Te ne pergal tavę piktybė, bet
piktybę pergalėk su gerybe.

Perskyrimas 13.

Kaip prieš vyriausybę, artymą, ir savę patį elgtisi reikia.

Kožnas te esie paduotas *vyriausy-
bei, valdžią ant jo turinčiai. Nės
†niera nei jokios vyriausybės, kaip
tikt nuog Dievo; bet kur vyriausybė
yra, ta yra Dievo įstatyta.
* Tit. 3, 1. 1 Petr. 2, 13. † Jono 19, 11.
2. Dėl to, kas prieš *vyriausybę
stengiasi, tas prieš Dievo įstatymą
stengiasi; bet kurie priešsistengia, tie
patys sau sudą sulauks. * Tit. 3, 1.
3. Nės vyresnieji ne yra bijotini ge-
riems darbams, bet piktiems. Bet jei
ne nori vyriausybės bijotis, gerai *da-
ryk, tai jos pagirtas busi. * 1 Pet. 2, 14.
4. Nės ji yra Dievo tarnaitė, tau ant
gero. Bet jei piktai darai, tai bijo-
kis, nės ji ne noprosnai kardą neša;
ji Dievo tarnaitė yra, pagiežanti ir
koravojanti piktą darantį.
5. Togidėl iš *reikalo bukite paduo-
ti, ne tiktai koravonės dėlei, bet †ir
sąžinės dėlei. * Mok. S. 8, 2. † 1 Petr. 2, 19.
6. Dėl to ir mėžlavą turite mokėti,
nės *Dievo tarnai yra tam statyti,
kad jus apgintų. * perkš. 4. 2 Nus. Kar. 19, 6. 7.
7. Togidėl *kožnam duokite, ką kalti
este; mėžlavą, kuriam mezlava puo-
las; muitą, kuriam muitas puolas;
baimę, kuriam baimė puolas; garbę,
kuriam garbė puolas. * Mat. 22, 21. Mark. 12, 17.
8. Nei vienam kito nieko ne skelė-
kite, kaip tikt kits kitą mylėti; nės
*kurs kitą myla, tas zokaną yra iš-
pildęs. * Gal. 5, 14. Kol. 3, 14. 1 Tim. 1, 5.
9. Nės kas yra sakyta: ne peržengk
venčiavonę; ne užmušk; ne vogk;
ne liudyk neteisaus liudymo; ne už-
sigeisk; ir jei koks kits prisakymas
daugiaus yra, tas išsilaiko šime žo-
dyje: mylėk *savo artymą, kaip pats
savę. * Mark. 12, 31.
10. Meilė artymui nieko pikto ne
daro. Taigi *meilė yra zokano iš-
pildymas. * 1 Kor. 13, 4.
11. Ir tai mes žinodami, butent čė-
są, kad adyna čia yra, iš *miego
keltis, kadangi dabar musų išgany-
mas artesnis, ne kaip kada tinkan-
čiais pastojome.
* 2 Kor. 6, 2. Epėz. 5, 14. 1 Tes. 5, 5. 6.
12. *Naktis praėjo, bet diena pri-
siartino. †Todėl pametę tamsybės
darbus, apsirėdykimės šviesybės gin-
klais. * 1 Jono 2, 8. † Epėz. 5. 11.
13. Patogiai elgkimės kaip dienoje,
*ne apsirijimuose ir girtavimuose,
ne kamarose ir neviežlybystėje, ne
†vaide ir pavydėjime.
* Luk. 21, 34. Epėz, 5, 18. † Jok. 3, 14.
14. Bet apsivilkite *Ponu Jėzumi
Kristumi, ir kuną †kavokite, tačiau
taipo, kad ne išdyktų.
* Gal. 3, 27. † Kol. 3, 10.

Perskyrimas 14.

Kaipo prieš mažtikintį elgtisi reikia.

Silpną tikėjime *priimkite, ir sąžinės
ne painiokite. * per. 15, 1. 1 Kor. 8, 9. 11 ir 9, 22.
2. Tulas vierija, kad *jam valia,
visokius valgius valgyti; bet kursai
silpnas yra, želmenų valgo.
* 1 Kor. 10, 25. 1 Tim. 4, 4.
3. Kursai valgo, tas te ne panie-
kina tą, kursai ne valgo; ir *kur-
sai ne valgo, tas te ne sudija tą,
kursai valgo; nės Dievas jį priėmė.
* Kol. 2. 16.
4. Kas *tu esi, kad svetimą tarną
sudiji? Jis savo Viešpačiui stov
arba puola; bet gal attiestas buti;
Dievas jį vėl gal attiesti. * Jok. 4, 12.
5. Vienas *laiko vieną dieną už an-
trą (brangesnę); bet kitas visas die-
nas lygias laiko. Kožnas ką mi-
slija, tikrai te žino. * Gal. 4, 10. Kol. 2, 16.
6. Kurs dabojas dienų, tas Viešpa-
čiui tai daro, o kursai tų nesidabojas,

tas taipojau Viešpačiui tai daro. Kas
valgo, tas valgo Viešpačiui; nės jis
*Dievui dėkavoja. Kas ne valgo,
tas Viešpačiui ne valgo, ir dėkavo-
ja Dievui. * 5 Maiž. 8, 10. 1 Kor. 10, 31.
7. Nės nei vienas musų sau pa-
čiam yra gyvas, ir nei vienas sau
pačiam ne miršta.
8. Gyvi budami, gyvi esme Vieš-
pačiui; mirdami, mirštame Viešpa-
čiui. Todėl ar gyvi, ar mirę, tai
Viešpaties esme.
9. Nės tam *ir Kristus numirė, ir
prisikėlė, ir vėl gyvas pastojo, kad
†ant gyvųjų ir numirusių Viešpati-
mi butų. * 2 Kor. 5, 15. † Darb. 10, 36.
10. Bet tu, kodėl savo brolį sudiji?
arba tu kitas, kodėl nieku verti sa-
vo brolį? Mes *visi prie Kristaus
sudo krasės busime pastatomi.
* Mat. 25, 31. 32. Darb. 10, 42. 2 Kor. 5, 10. Jud. 14, 15.
11. Nės yra *parašyta: kaip tikrai
aš gyvas esmi, sako Viešpats, man
visi keliai turės pasilenktis, ir visi
liežuviai turės Dievą išpažinti.
* Jėz. 45, 23. Pil. 2, 10.
12. Taipogi kožnas *už savę Die-
vui duos rokundą. * Mat. 12, 36. Gal. 6, 5.
13. Todėl daugiaus kits kitą ne su-
dykime, bet tai juo daugiaus sudy-
kite, kad nei *vienas savo broliui
ne duotų įsitrenkimo arba papikti-
nimo. * 1 Kor. 8, 9. 13.
14. Aš žinau ir tikrą žinę turu Vieš-
patyje Jėzuje, kad *nei vienas daik-
tas nečystas yra per savę; tiktai
tam, kursai ką rokuoja per nečystą,
tam pačiam yra nečystas. * Mat. 15, 11.
15. Bet jei tavo brolis tavo valgio
dėlei apsismutnijasi, tai tu jau ne
elgeisi pagal meilę. Mielasis, *ne
pagadink tą savo valgiu, kurio dėlei
Kristus numiręs yra. * 1 Kor. 8, 11.
16. Todėl dabokite, kad jųsų skar-
bas *ne butų bluznijamas. * Tit. 2, 5.
17. Nės *Dievo karalystė ne yra
valgymas bei gėrimas, bet teisybė ir
pakajus ir džiaugsmas Šventoje Dva-
sėje. * 1 Kor. 8, 8.
18. Kursai tame Kristui šlužija, tas
Dievui *patinka, ir žmonėms yra
vertas. * 2 Kor. 8, 21.
19. Todėl mes *to jėškokime, kas
ant pakajaus dera ir kas ant †pa-
gerinimo tarp kits kito dera.
* per. 12, 18. † per. 15, 2.
20. Mielasis, ne *ardyk valgio dė-
lei Dievo darbą. Vislab †tiesa yra
čysta; bet ne ger tam, kursai su
pažeidimu savo sąžinės valgo.
* perkš. 15. † Mat. 15, 11. Darb. 10, 15.
21. Geriaus tau, ne *valgyti nei
jokios mėsos ir ne gerti nei jokio
vyno, arba to, iš kurio tavo brolis
pasižeidžia, arba pasipiktina, arba
pasisilpnina. * 1 Kor. 8, 13.
22. Jei turi tikėjimą, tai turėk tą
pas savę po Dievo akių. Išganytas
yra tas, kursai pats savo sąžinę ne
apsunkina tame, *ką jis priima.
* 1 Jono 3, 21.
23. Bet kursai apie ką abejoja ir
tačiau valgo, tas prasudytas yra; nės
tai ne eiti iš tikėjimo. Bet *kas ne
iš tikėjimo eiti, tai griekas. * Tit. 1, 15.

Perskyrimas 15.

Kodėl silpni tikėjime su kantrumu kęstini, ir kaipo krikščioniškas elgimas gaunamas.

Bet mes, kurie druti esme, *turime
silpnųjų silpnybes †nešioti, ir ne jėš-
koti, patys savimi pasimėgti.
* Gal. 6, 1. † per. 14, 1.
2. Bet kožnas *tarp musų taipo te
elgiasi, kad savam artymui patiktų
ant gero, ant pasigerinimo.
* 1 Kor. 9, 19 ir 10, 24. 33.
3. Nės ir Kristus ne jėškojo savimi
pasimėgti. Bet kaipo parašyta yra:
gėdinimas *tavę gėdinančių užpuolė
ant manęs. * Ps. 69, 10. Jėz. 53, 4.
4. Bet *kas pirma parašyta yra,
tai mums pamokslui parašyta, kad
per kantrumą ir rašto palinksmino-
jimą lukestį turėtumbime.
* per. 4, 23. 24. 1 Kor. 10, 11.
5. Bet Dievas *kantrumo ir pa-
linksminojimo te duodie jums, kad
butumbite vienos dumos tarp savęs
pagal Jėzų Kristų, * 1 Kor. 1, 10. Pil. 3, 16.
6. Kad vienširdžiai, su viena burna
garbintumbite Dievą ir Tėvą musų
Viešpaties Jėzaus Kristaus.
7. Todėl priimkitės kits kitą, lygiai
kaip jus Kristus priėmė ant Dievo
liaupsės.
8. Bet aš sakau, Jėzų *Kristų bu-
vusį tarną apipiaustymo dėl Dievo
tiesos, kad patvirtintų pažadėjimus,
tėvams duotuosius. * Mat. 15, 24. Darb. 3, 25.
9. O kad pagonai Dievą garbintų
*mielaširdingystės dėlei, kaipo para-

šyta yra: †todėl aš tavę garbįsu tarp pagonų ir tavam vardui giedosu.
* per. 11, 30. † Ps. 18, 50. 2 Zom. 22, 50.
10. Ir vėl jis sako: *linksminkitės, jus pagonai, su jo žmonėmis.
* 5 Maiž. 32, 34. Ps. 67, 4.
11. Ir vėl: garbįkite *Viešpatį visi pagonai, ir šlovinkite jį visos žmonių giminės. * Ps. 117, 1.
12. Ir vėl Jėzaiošius sako: bus *šaknis Jesės, ir kurs kelsis ponavoti ant pagonų, ant to pagonai nusitikės. * Jėz. 11, 10. Apr. 5, 5.
13. Bet lukesties Dievas te papildo jus visokia linksmybe ir pakajumi tikėjime, kad pilną lukestį turėtumbite per macę Šventos Dvasės. * per. 14, 17.
14. Bet aš *tikrai tikiu apie jus, mieli broliai, kad jus patys este gėrybės pilni, papildyti †visokiu išpažinimu, kad galite kits kitą graudenti.
* 2 Petr. 1, 12. 1 Jon. 2, 21. † 1 Kor. 8, 1. 7, 10.
15. Bet aš tačiau pasidrąsinęs jums ką rašyti norėjau, mieli broliai, jums priminti, dėlei *malonės, Dievo man duotosios; * per. 1, 5 ir 12, 3. Gal. 1, 15. Epėz. 3, 7. 8.
16. Kad Kristaus *tarnas bučiau, tarp pagonų, apieravoti Dievo Evangėlią, jeib pagonai apiera pastotų Dievui įtinkanti, pašvęsta per Šventąją Dvasę. * per. 11, 13. Gal. 2, 7. 8. 9. 1 Tim. 2, 7.
17. Todėlei galiu girtisi Jėzuje Kristuje, Dievui tarnaująs.
18. Nės ne drįsčiau ką kalbėti, jei *Kristus tai ne per manę darytų, priversti pagonus †ant paklusnumo per žodį ir darbus.
* Mat. 10, 19. 20. † Rym. 1, 5. per. 16, 26.
19. Per galybę *ženklų ir stebuklų ir galybę Dvasės Dievo, taip, aža nuog Jėruzalės ir aplinkui iki Ilyrikos vislab Kristaus Evangėlia papildžiau. * Mark. 16, 17.
20. Ir labiausiai rupinaus apsakyti Evangėlią, kur Kristaus vardas nežinomas buvo, jeib *ne ant svetimo grunto budavočiau; * 2 Kor. 10, 15. 16.
21. Bet kaip parašyta yra: kuriems *apie jį ne sakyta yra, tie tai regės; ir kurie niera girdėję, tie tai išmanys.
* Jėz. 52, 15.
22. Tai ir priežastis, kurios *dėlei aš tankiai užtrukintas esmi, pas jus ateiti. * per. 1, 13. 1 Tes. 2, 18.
23. Bet dabar, daugiaus vietos ne turėdamas šiose žemėse, *išsiilgstu tačiau pas jus ateiti, jau nuog daug metų. * 1 Tes. 3, 10.
24. Kad keliausu į Ispanią, užeisu pas jus. Nės tikiuos, ten perkeliaudamas jus regėsiąs ir nuo jųsų iki *tenai palydėjimą gausiąs, taipo tačiau, kad pirma su jumis mažumą pasilinksminčiau. * 1 Kor. 16, 6.
25. Bet jau į *Jėruzalę keliauju, tarnauti šventiems. * Darb. 19, 21 ir 20, 22.
26. Nės tie *iš Macedonios bei iš Akajaus iš gero visotini sudėjo dovanų pavargusiems šventiems Jėruzalėje. * 1 Kor. 16, 1. 2. 2 Kor. 8, 1. per. 9, 2. 12.
27. Ir tai iš gero darė, ir yra jų skolininkai. Nės jei pagonai jų dvasiškų dovanų dalyvais pastojo, tai verta yra, kad *ir jie jiems kuniškuose lobiuose pašlužytų. * 1 Kor. 9, 11.
28. Togidėl tai ištaisęs ir jiems šitą naudą užpečvietijęs, per jus į Ispanią noru keliauti.
29. Bet *aš žinau, kad pas jus ateisu, su pilna žegnone Kristaus Evangėlios ateisiąs. * per. 1, 11.
30. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, per musų Poną Jėzų Kristų, ir per *Dvasės meilę, kad †man padėtumbite drauge kariauti maldomis už manę Dievopi,
* Pil. 2, 1. † 2 Kor. 1, 11. Kol. 4, 12.
31. Jeib išgelbėtas bučiau nuo netikinčių Judėoje, ir kad mano tarnavimas, kurį darau Jėruzalėje, šventiemsiems patiktų,
32. Jeib su džiaugsmu pas jus ateičiau per Dievo valę ir su jumis atsigaivinčiau.
33. Bet Dievas pakajaus t'esie su jumis visais! Amen. * per. 16, 20.

Perskyrimas 16.

Paprašymas už Poėbę, galiausias sveikinimas, graudenimas ir dėkavojimas.

Bet aš jums paliecavoju musų seserį Poėbę, kuri tarnauja susirinkimui *Kenkrėoje; * Darb. 18, 18.
2. Kad ją *priimtumbite Viešpatyje, kaipo šventiems pareitis, ir gelbėtumbite ją kožname veikale, kuriame ji jųsų privalo; nės ir ji daugiems pagelbėjo ir man pačiam. * Pil. 2, 29. 3 Jon. 5, 6.
3. Sveikinkite Priską *ir Akvilą, mano pagalbininku du Kristuje Jėzuje.
* Darb. 18, 2. 26.
4. (Kuriuodu už mano gyvastį savo

kaklą davė, kuriemdviem ne tiktai aš dėkavoju, bet ir visi susirinkimai tarp pagonų.)
5. Taipojau ir sveikinkite *susirinkimą jų namuose. Sveikinkite Epenėtą, mano mieliausią, kurs yra pirmonų tarp tų iš Akajos Kristuje.
* 1 Kor. 16, 19.
6. Sveikinkite Mariją, kuri daug procės ir darbų su mumis turėjusi.
7. Sveikinkite Androniką ir Juniošių, mano gentis ir mano draugkaliniu, kuriuodu pagirtu yra apaštalu, ir pirm *manęs buvę Kristuje. * Gal. 1, 22.
8. Sveikinkite Ampliošių, mano mylimą Viešpatyje.
9. Sveikinkite Urboną, musų pagalbininką Kristuje, ir Stakyną, mano mieląjį.
10. Sveikinkite Apelį, išmėgintą Kristuje. Sveikinkite tus, kurie yra iš Aristobulo šeimynos.
11. Sveikinkite ir Erodioną, mano gentį. Sveikinkite tus, kurie yra iš Narcisaus šeimynos, Viešpatyje.
12. Sveikinkite Tripėnę ir Triposę, kuridvi Viešpatyje dirbusi. Sveikinkite Persidą, mano mieląją, kuri Viešpatyje daug dirbusi.
13. Sveikinkite *Rupą, išrinktąjį Viešpatyje, ir jo motyną, kuri ir mano motyna yra. * Mark. 15, 21.
14. Sveikinkite Atsinkrytų bei Plegontę, Ermoną, Patrobaną, Ermėną ir brolius, su jais esančius.
15. Sveikinkite Pilologą bei Juliją, Nerėjų bei jo seserį, ir Olympą ir visus šventuosius pas juos.
16. Sveikinkite kits kitą tarp savęs šventu pabučiavimu. Sveikina jus Kristaus susirinkimai. * 1 Kor. 16, 20.
17. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, kad *dabotumbite ant tų, kurie suardymus daro ir papiktinimus, prieš tą pamokslą, kurį išmokote, ir †nuog jų atsitraukite. * Mat. 7, 15. † Tit. 3, 10.
18. Nės tokie Ponui Jėzui Kristui ne šlužija, bet *savo pilvui; ir saldžiais žodžiais ir švelniomis kalbomis jie išvadžioja nekaltas širdis.
* 1 Pil. 3, 19. 1 Tim. 6, 5. † Kol. 2, 4. 2 Tim. 3, 6.
19. Nės jųsų paklusnumas *visiems išsireiškia. Todėlei džiaugiuos jumis. Bet aš noru, kad butumbite išmintingi ant gero, o lėti ant pikto. * per. 1, 8.
20. Bet Dievas *pakajaus te pamina šėtoną po jųsų kojų umai. Malonė Jėzaus Kristaus te esie su jumis! * per. 15, 33.
21. Sveikina jus Timotiejus, *mano draugdarbininkas, ir Lucius, ir Jazonas, Sosipateris, mano gentys.
* Darb. 16, 1. Pil. 2, 19.
22. Aš Tercius jus sveikinu, kursai šią gromatą rašiau, Viešpatyje.
23. Sveikina jus Gajus, *mano ir viso susirinkimo gaspadorius. Sveikina jus Erastus, miesto skarbininkas bei Kvartus, brolis. * 1 Kor. 1, 14. † Darb. 19, 22.
24. Malonė Pono musų Jėzaus Kristaus te esie su jumis visais. Amen.
25. Bet tam, kursai jus gal pastiprinti pagal mano Evangėlią ir sakymą apie Jėzų Kristų, per *kurį apreikšta yra paslėptinė, kuri †iš svieto pradžios užtylėta buvo,
* Epėz. 1, 9. † Epėz. 3, 5. 9.
26. Bet dabar apreikšta *ir apsakyta yra per prarakų raštus iš įsakymo amžinojo Dievo, vieros paklusnumą įtaisyti tarp visų pagonų;
* Epėz. 1, 9. 2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 2. 3. 1 Petr. 1, 20.
27. Tam pačiam *Dievui, kursai vienas išmintingas esti, te esie garbė per Jėzų Kristų ant amžių! Amen.
* 1 Tim. 1, 17 ir 6, 16. Jud. 25.

(Siųsta Rymionams iš Korintos per Poėbę, kuri tarnavo susirinkimui Kenkrėoje.)

Pirma gromata švento Povilo Korintionump.

Perskyrimas 1.

Graudenimas ant sandoros ir pakarnystės.

Povilas, *pavadintas apaštalas Jėzaus Kristaus per Dievo valę, ir brolis Sostėnes, Gal. 1, 1.
2. Susirinkimui Dievo Korinte, *pašvęstiemsiems Kristuje Jėzuje, pavadintiems šventiemsiems, su visais tais, kurie meldžiasi vardo musų Pono Jėzaus Kristaus visose jų ir musų vietose: * per. 6, 11.
3. *Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuog Dievo, musų Tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus.
* Rym. 1, 7. 2 Kor. 1, 2. Epėz. 1, 2.
4. Aš *dėkavoju savo Dievui visa-

dos jųsų dėlei už Dievo malonę, kuri jums duota yra Kristuje Jėzuje,
* Epėz. 1, 15. 16.
5. Kad jus este per jį visuose dalykuose bagotais padaryti, visame moksle ir visame *išpažinime. *per. 12, 8.
6. Kaipgi ir apsakymas apie Kristų jusyje *galingas pastojęs yra.
* Rym. 1, 16, 2 Kor. 1, 21.
7. Taip, kad jus nei jokios *dovanos ne stokojat, bet †tikt laukiat apreiškimo musų Pono Jėzaus Kristaus. * Ps. 34, 11. † Pil. 3, 20.
8. Kursai *jus ir pastiprįs iki galo, jeib butumbite †nebartini dienoje musų Pono Jėzaus Kristaus.
*2 Kor. 1, 21. † Kol. 1, 22. 1 Tes. 3, 13. per. 5, 23.
9. Nės *Dievas yra viernas, per kurį jus pavadinti este †į draugystę jo Sunaus Jėzaus Kristaus, musų Viešpaties. *1 Tes. 5, 24. s. † Jono 15, 5.
10. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, per vardą musų Pono Jėzaus Kristaus, kad visi tą pačią kalbą kalbėtumbite, ir te n'esie tarp jųsų persiskyrimai, bet laikykitės drutai prie kits kito, *vienoje dumoje ir vienoje mislyje. * Pil. 3, 16. s.
11. Nės man pranešta yra, mieli broliai, per tuosius iš Kloės šeimynos, apie jus, vaidą tarp jusų esantį.
12. Bet aš apie tai sakau, kad tarp jųsų viens sako: *aš esmi Povilo; antrasis: aš esmi †Apoloso; trečiasis: aš esmi Kėpaso; ketvirtasis: aš esmi Kristaus. * per. 3, 4. † Nus. Ap. 18, 24.
13. Kaipgi? argi Kristus perdalytas? argi Povilas už jus nukryžiavotas? arba ar jus vardan Povilo este pakrikštyti?
14. Aš dėkavoju Dievui, kad aš nei vieną iš jųsų ne krištijau, kaip tikt *Krispų ir Gajų; * Nus. Ap. 18, 8.
15. Kad ne kas sakytų, manę krikštijusį savo vardan.
16. Bet aš krikštijau ir *Stepono namus, toliaus aš ne žinau, ar aš kelis kitus pakrikštijęs. * per. 16, 15. 17.
17. Nės Kristus manę ne siuntė krikštyti, bet Evangėlią apsakyti, ne *išmintingais žodžiais, kad ne kryžius Kristaus nieku pavirstų.
* per. 2, 4. 2 Petr. 1, 16.
18. Nės žodis apie kryžių *prapuolantiemsiems yra paikystė; bet mums, kurie išganomi esme, tasai yra †Dievo syla. * 2 Kor. 4, 3. † Rym. 1, 16.
19. Nės parašyta yra: *aš į nieką paversu išmintį išmintingųjų, ir protą protingųjų atmesu. * Jėz. 29, 14.
20. Kame *protingieji? kame raštemokįtieji? kame svieto išmintingieji? ar ne Dievas †išmintį šio svieto į paikystę pavertė?
* Job. 12, 17. Jėz. 33, 18. † Bar. 3, 28.
21. Nės kadangi svietas per savo išmintį Dievą jo išmintyje *n'išpažino, pamėgo Dievui, per paiką kozonį išganyti tus, kurie tai tik.
* Mat. 11, 25. Luk. 10, 21.
22. Kadangi *Žydai ženklų prašo, ir †Grykai išminties jėško;
* Mat. 12, 38. per. 16, 1. Jon. 4, 48. † Bar. 3, 23.
23. Bet mes apsakome Kristų nukryžiavotąjį, *Žydams papiktinimą, ir †Grykams paikystę, * Mat. 11, 6. Jono 6, 61. Rym. 9, 32. † 1 Kor. 2, 14.
24. Bet pavadintiemsiems, taip Žydams, kaip Grykams, apsakome Kristų, *Dievo sylą ir †Dievo išmintį.
* Rym. 1, 16. † Kol. 2, 3.
25. Nės dieviškoji paikystė išmintingesnė už žmones; ir dieviškoji silpnybė galingesnė už žmones.
26. Dabokite, mieli broliai, ant savo pavadinimo: *ne daug išmintingųjų pagal kuną, ne daug galingųjų, ne daug aukštos giminės esančiųjų yra pavadinti. * Mat. 11, 25. Jon. 7, 48. Jok. 2, 5.
27. Bet kas paika yra po svieto akių, tai Dievas išsirinko, kad išmintinguosius apgėdintų, ir kas silpna po svieto akių, tai Dievas išsirinko, kad apgėdintų, kas galinga yra.
28. Ir kas ne aukštos giminės po svieto akių, ir kas papeikta, Dievas išsirinko, ir kas nieku yra, jeib į nieką paverstų, kurs dingosi kas esąs:
29. *Kad po jo akių nei joks kunas nesigirtų. * Rym. 3, 27. Epėz. 2, 9.
30. Iš kurio ir jus ateinate Kristuje Jėzuje, kursai mums Dievo darytas yra į išmintį ir *į teisybę ir †į pašventimą ir į atpirkimą; * Jėr. 23, 5, 6. Rym. 4, 25. 2 Kor. 5, 21. † Jon. 17, 19.
31. Jeib, kaip parašyta yra: *kas girias, tesigirie Viešpatimi.
* Jėz. 65, 16. Jėr. 9, 23, 24. 2 Kor. 10, 17.

Perskyrimas 2.

Prastas budas Evangėlią apsakyti.

O aš, mieli broliai, kaip pas jus atėjau, *ne atėjau su puikiais žodžiais, arba su aukšta išminčia, jums apsakyti dieviškąją kozonį.
* per. 1, 17. 2 Petr. 1, 16.
2. Nės ne tariausi ką žinąs tarp jųsų, *kaip tiktai Jėzų Kristų, o tą nukryžiavotą. * Gal. 6, 14.
3. Ir aš *buvau pas jus su silpnybe ir su baime ir su didžiu drebėjimu. * Darb. Ap. 18, 1, 9.
4. Ir *mano žodis bei mano kozonis ne buvo perkalbančiuose žodžiuose žmogiškos išminties, bet išrodyme dvasės ir galybės; * per. 1, 17. s.
5. Kad jųsų tikėjimas stovėtų ne žmonių išmintyje, bet *Dievo galybėje. * Epėz. 1, 17. 19. 1 Tes. 1, 5.
6. Bet apie ką mes kalbame, tai tačiau esti išmintis prie tobulųjų, ne išmintis šio svieto, o ir ne šio svieto vyresniųjų, kurie sugaišta;
7. Bet mes kalbame apie *išmintį Dievo, paslėptinėje paslėptąją, kurią Dievas paskyrė pirm svieto ant musų šlovės, * Ps. 51, 8. Rym. 16, 25.
8. Kurios nei vienas vyresniųjų šio svieto niera išpažinęs; nės kad ją butų išpažinę, tai jie *šlovės Viešpatį ne butų nukryžiavoję.
* Ps. 24, 8, 9. Darb. Ap. 3, 15.
9. Bet, kaip parašyta yra: *Ką nei viena akis ne regėjo, ir nei viena ausis ne girdėjo, ir nei į jokio žmogaus širdį ne įėjo, tai Dievas pagatavijęs tiems, kurie jį myl. * Jėz. 64, 4.
10. Bet *mums tai Dievas apreiškęs yra per savo Dvasę. Nės Dvasė išjėško visus daiktus, ir gilybes Dievystės. * Mat. 13, 11.
11. Nės kurs žmogus žino, kas žmoguje yra, kaip tiktai žmogaus dvasė, jame esančioji? Taipojau ir nei vienas ne žino, kas Dievyje yra, kaip tiktai Dvasė Dievo.
12. Bet mes ne gavome dvasę svieto, bet Dvasę iš Dievo, kad galime žinoti, kas mums Dievo duota yra;
13. Koktai mes ir *kalbame, ne žodžiais, kurius žmogiška išmintis gal mokįti, bet žodžiais, kurius Šventoji Dvasė mokina, ir sudijame dvasiškus daiktus dvasiškai.
* perkš. 1, 4. per. 1, 17. 2 Petr. 1, 16.
14. Bet *žmogus iš savo prigimimo nieko ne išmano, kas Dievo Dvasės yra; paikystė yra jamui, ir ne gal tai permanyti, nės tai tur dvasiškai sudijama buti. * Rym. 8, 7.
15. Bet *dvasiškasis vislab sudija, ir nei vieno ne sudijamas.
* Pam. Žod. 28, 5.
16. *Nės kas Viešpaties dumą išpažino? arba kas jį pamokįs? bet mes turime †Kristaus dumą.
* Jez. 40, 13. Rym. 11, 34. s. † Pil. 2, 5.

Perskyrimas 3.

Mokįtojai yra tarnai, lauko darbininkai ir budavonininkai. Išganymo Viešpats ir gruntas yra Kristus.

O aš, mieli broliai, ne galėjau su jumis kalbėti, kaip su dvasiškais, bet kaip su kuniškais, lyg su *jaunais kudikiais Kristuje. * Jono 16, 12.
2. *Pienu jus girdžiau, ir ne daviau valgio; nės dar ne galėjote, o ir dabar dar ne galite,
* 1 Petr. 2, 2. Ebr. 5, 12. 13.
3. Kadangi jus dar kuniški este. Nės kadangi *kerštas ir vaidas ir nesandora tarp jųsų yra, argi ne kuniški este ir vaikščiojate pagal žmogišką budą? * per. 1, 10. 11. per. 11, 18.
4. Nės kad vienas sako: *aš esmi Povilo, o antrasis: aš esmi Apoloso: argi ne kuniški este? * per. 1, 12.
5. Kasgi ben yra Povilas? *kasgi Apolosas? tarnai yra juodu, per kuriuodu jus tikį pastojote, o toktai, kaipo Viešpats kožnam davęs.
* Darb. Ap. 18, 24.
6. Aš *sodinau, Apolosas aplaistė, bet Dievas davė tarpimą. * Jok. 1, 21.
7. Taigi nei tas, kurs sodina, nei tas, kursai aplaisto, kas yra; bet Dievas, duodąsis tarpimą.
8. Bet kursai sodina ir kursai aplaisto, vienas kaip kitas yra. Bet *kiekvienas savo algą gaus pagal savo darbą. * Ps. 62, 13. Rym. 2, 6.
9. Nės mes esme Dievo *draugdarbininkai; jus Dievo dirva este ir †Dievo budavonė. * 2 Kor. 6, 1. † Epėz. 2, 20.
10. Aš *iš Dievo malonės, kuri man duota yra, pamatą dėjau, kaip išmintingas budavonininkas; kits budavoja ant to. Bet kožnas tesidaboja, kaipo jis ant to budavoja.
* per. 15, 10.
11. Kitą pamatą tiesa nei vienas ne

gal dėti, be to, kurs dėtas yra, kursai yra Jėzus Kristus.

12. Bet jei kas ant to pamato budavoja auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį, šieną, javienas,

13. Tai kiekvieno darbas į šviesą pareis; ana diena tai parodys. Nės per ugnį tai išsireikš, ir *koksai kožno darbas bus, permėgįs ugnis. *Jėz. 48, 10.

14. Jei kieno darbas išliks, kurį jis ant to budavoję̨s, tai jis algos gaus,

15. Bet jei kieno darbas sudegs, tai jis iš to iškados gaus; bet jis patsai pastos išganytas, tačiau taipo, kaip per ugnį.

16. Ar ne žinote, jus *Dievo bažnyčią esančius, ir Dvasę Dievo jusyje †gyvenančią? *per. 6, 19. 2 Kor. 6, 16. Epėz. 2, 21. 22. 1 Petr. 2, 5. Ebr. 3, 6. † Rym. 8, 9.

17. Jei kas Dievo bažnyčią supustija, tą Dievas supustys. Nės Dievo bažnyčia šventa yra, ta jus este.

18. Nei viens *te ne prigauna savę patį. Kursai iš jųsų dingojas išmintingas esąs, tas te stoja paiku šime sviete, kad išmintingas butų. *Pam. Ž. 3, 5. 7. Jėz. 5, 21. Jok. 1, 22.

19. Nės šio svieto išmintis yra paikystė pas Dievą. Nės parašyta yra: *išmintinguosius jis sugauna jų kytrystėje. *Job. 5, 12. 13.

20. Ir vėl: *Viešpats žino išmintingųjų mislis, kad jos niekingos yra. *Ps. 94, 11.

21. Dėl to nei viens te nesigirie kokiu žmogumi. Vislab jųsų yra:

22. Ar butų Povilas, ar Apolosas, ar Kėpas, ar svietas, ar gyvastis, ar smertis, ar kas dabar yra, ar kas bus, vislab jųsų yra;

23. Bet *jus este Kristaus, bet Kristus yra Dievo. *per. 11, 3.

Perskyrimas 4.

Mokįtojų vertybė, urėdas ir vargai.

Per tokius te laiko mus kožnas, butent per *Kristaus tarnus ir užveizdus Dievo paslėptinių. *Mat. 16, 19. Kol. 1, 25.

2. Galiausiai iš užveizdų kit nieko ne jėškoma, kaip tikt, kad *jie vierni butų išrasti. *Luk. 12, 42.

3. Bet man tai menkas daiktas yra, kad aš jųsų, arba kokio žmogiško sudo sudijamas, ogi aš ir pats savę nesudiju.

4. Aš tiesa nieko nesižinaus, bet tame aš *ne esmi apteisintas. Bet †Viešpats yra manę sudiją̨sis. *2 Maiž. 34, 7. † Ps. 35, 24.

5. Todėl ne sudykite pirm čėso, iki Viešpačiui ateinant, kursai ir į šviesą statys, kas tamsybėje paslėpta yra, ir rodą širdžių išreikš; tada kiekvienam bus garbė nuo Dievo.

6. Bet toktai, mieli broliai, aš apie savę ir Apolosą nuženklinau jųsų dėlei, jeib jus iš musų išmoktumbite, kad nei viens *savę už didesnį ne laikytų, kaip parašyta yra, jeib prieš kits kitą kokio kito dėlei ne pasipustumbite. *Pam. Ž. 3. 7. Rym. 12, 13.

7. Nės kas tavę iškėlė? bet *ką tu turi, ką tu ne gavęs? bet jei tu tai gavęs, kogi tu giriesi, buk ne gavęs? *Jono 3, 27. Rym. 12, 6. 1 Petr. 4, 10. Jok. 1, 17.

8. Jus jau pasotinti, jus jau *pralobote, jus be musų ponavojate; ir duok Dieve, kad jus ponavotumbite, jeib ir mes su jumis ponavotumbime. *Apr. 3, 17.

9. Bet aš misliju, Dievą mus apaštalus per prasčiausiuosius stačiusį, kaip *smerčiui paduotus; nės mes †lyg pasižiurėjimu pastojome svietui ir angielams bei žmonėms. *Ps. 44, 23. Rym. 8, 36. † Ebr. 10, 33.

10. Mes *paiki esme dėl Kristaus, bet jus išmaną este Kristuje. Mes silpni, bet jus stiprus. Jus šlovingi, bet mes paniekinti. *per. 3, 18.

11. Mes iki šiai adynai kenčiame *badą ir troškulį, ir nuogi esme, ir mušami, ir ne turime nei jokios tikros pasiliekančios vietos, *2 Kor. 11, 27.

12. Ir *dirbame ir provijame savo rankomis. Mus †darko, tai mes žegnojame; mus **persekinėja, tai mes kenčiame; mus bluznija, tai mes meldžiame. *Darb. Ap. 18. 3. per. 20, 34. 1 Kor. 9, 15. 1 Tes. 2, 9. 2 Tes. 3, 8. † Rym. 12, 14. ** Ps. 109, 28.

13. Mes visados esme kaip svieto keikimas ir visų žmonių šąšlavos.

14. Tai aš ne rašau, kad aš jus apgėdinčiau, bet aš graudenu jus, kaip savo *mielus vaikus. *1 Tes. 2, 11.

15. Nės norint dešimt tukstančių augintojų turėtumbite Kristuje, tai tačiau ne daug tėvų turite. Nės aš jus pagimdžiau Kristuje Jėzuje per Evangėlią.

16. Todėl aš graudenu jus: *bukite mano pasekėjai. * per. 11, 1.
17. Tos pačios priežasties dėlei nusiunčiau pas jus Timotiejų, kursai yra mano mielas ir viernas sunus Viešpatyje, kad jums primintų mano kelius, kurie Kristuje yra, lyg kaipo aš visur visuose susirinkimuose mokinu.
18. Keli pasipučia, buk aš pas jus ne ateisiąs.
19. Bet aš veikiai pas jus ateisu, *jei Viešpats nor, ir išjėškosu, ne žodžius pasiputusiųjų, bet sylą.
* Darb. Ap. 18, 21. Ebr. 6, 3. Jok. 4, 15.
20. Nės *Dievo karalystė ne stov žodžiuose, bet syloje. * per. 2, 4. Luk. 17, 20.
21. Katro norite? ar su rykšte pas jus ateisu, ar su meile ir lengva dvase?

Perskyrimas 5.

Pabarimas kekšystės: raugo iššlavimas; kaipo ir dėl ko griekai vengtini.

Visur kalbama, kekšystę tarp jųsų esančią, irgi tokią kekšystę, apie kurią nei pagonai sakyti ne žino, kad *viens su savo tėvo moterimi laikosi. * 3 Maiž. 18, 7. 8. s.
2. O jus pasiputę este, ir ne juo labiaus smutnijotės, jeib tas, kurs tai daręs, nuo jųsų butų atskirtas.
3. Aš, *tiesa, kurs aš su kunu ten ne esmi, tačiau ten esmi su dvase, jau lyg kaip pats ten budamas, nusudijau tą, kursai tai taipo daręs,
* 2 Kor. 10, 1. Kol. 2, 5.
4. Vardan musų Pono Jėzaus Kristaus, jųsų susirinkime su mano dvase ir *su galybe musų Pono Jėzaus Kristaus, * Mat. 16, 19. per. 18, 18.
5. Jį *paduoti šėtonui ant kuno prapulties, jeib dvasė išganyta pastotų dienoje Pono Jėzaus. * 1 Tim. 1, 20.
6. Jųsų gyrius ne esti gražus. Ar ne žinote, kad *mažumas raugo visą tešlą įraugina? * Mat. 16, 6. Gal. 5, 9.
7. Taigi iššluokite senąjį raugą (grieką), jeib butumbite nauja tešla, lyg kaipo jus este nerauginti. Nės ir mes turime *velykų avinėlį, už mus apieravotą, tai esti Kristus.
* Jėz. 53, 7. 1 Petr. 1, 19.
8. Todėl *velykas švęskime, ne sename rauge, neigi rauge nelabumo ir piktenybės, bet neraugintoje tešloje tikrybės ir tiesos. * 2 Maiž. 12, 3. 15. 19.
9. Aš jums rašiau toje gromatoje, kad nieko darbo ne turėtumbite su kekšininkais. * Mat. 18, 17. 2 Tes. 3, 14.
10. Tai visai ne misliju apie kekšininkus šime sviete, arba apie godinguosius, arba apie plėšikus, arba apie dievaičių garbintojus; šeip turėtumbite iš svieto išeiti.
11. Bet dabar rašiau jums, kad jus su jais nieko darbo ne turėtumbite, butent, jei kas vadindinas broliu, ir yra kekšininkas, arba godingas, arba dievaičių garbintojis, arba bluznytojis, arba girtuoklis, arba plėšikas; *su tokiu nei valgyte ne valgykite.
* Mat. 18, 17. 2 Tes. 3, 6. Tit. 3, 10. 2 Jono p. 10.
12. Nės kas man rup *lauke esantieji, kad aš juos turėčiau sudyti? ar jus ne tus sudijate, kurie viduje yra? * Mark. 4, 11.
13. Bet Dievas lauke esančiuosius sudys. *Patys iš savo tarpo išmeskite nelabąjį. * 5 Maiž. 13, 5.

Perskyrimas 6.

Pabarimas dėl nepritinkančio provijimo ir kekšystės.

Kaip dręsa kas iš jųsų, vaidą turėdamas su kitu, provotis po akių neteisiųjų, o ne po akių šventųjų?
2. Ar ne žinote, kad *šventieji svietą sudys? taigi, jei svietas jųsų sudytas bus, argi ne gana geri este, mažiausiasias provas sudyti? * Išm. 3, 8. Apr. 2, 26.
3. Ar ne žinote, kad mes ant angielų sudą laikysim? kaipogi ne labiaus ant čėsiškųjų lobių?
4. Bet jus, kad čėsiškų lobių dėlei skundą turite, tai jus imate tus, kurie paniekinti yra susirinkime, ir statote juos per sudžias?
5. Ant jųsų apgėdinimo tai turu sakyti. Argi nei jokio išmintingo niera tarp jųsų? arba argi nei vieno, kurs galėtų sudyti tarp brolio ir brolio?
6. Bet brolis su broliu provojas, o tai po akių netikinčiųjų.
7. Jau tai yra bėda tarp jųsų, kad su kits kitu provojatės. Kodėl jus ne labiaus *duodatės sau neteisybę daryti? kodėl jus ne labiaus duodatės savę apgauti? * Pam. Ž. 20, 22. Mat. 5, 39. Luk. 6, 29. Rym. 12, 19. 1 Tes. 5, 15. 1 Petr. 3, 9.
8. Bet jus neteisybę darote ir apgaunate, o tai brolius.
9. Ar ne žinote, kad neteisieji karalystę Dievo ne gaus į dalykus? ne

išsivadžiokitės, nei *kekšininkai, nei balvonų garbintojai, nei venčiavonystės peržengtojai, nei nečystieji, nei vaikų darkytojai, *Gal.5,19.20.21.

10. Nei vagys, nei godingieji, nei girtuokliai, nei bluznytojai, nei plėšikai, ne gaus Dievo karalystę į dalykus.

11. Ir *tokie jųsų keli buvote; bet jus este †numazgoti, jus este pašvęsti, jus este apteisinti per vardą Pono Jėzaus ir per Dvasę musų Dievo. *Tit.3,3.s. †Ebr.9,14.s.

12. *Vislab man valia, bet ne vislab naudinga yra. Vislab man valia, bet nei joks daiktas manę po savim ne pavers. *per.10,23.

13. *Valgis pilvui, ir pilvas valgiui; bet Dievas šį ir aną nieku pavers. Ale †kunas ne kekšystei, bet Viešpačiui, ir Viešpats kunui. *Mat.15,17. †1 Tes.4,3.

14. Bet Dievas yra *Viešpatį prikėlęs, o jis ir mus taipjau prikels per savo galybę. *Darb.Ap.3,15.s.

15. Ar ne žinote, *jųsų kunus Kristaus sąnarius esančius? argi aš Kristaus sąnarius ėmęs, tus kekšės sąnariais padaryčiau? apsaugok Dieve! *Epėz.4,12.15.

16. Arba ar ne žinote, kad kas su kekše laikosi, tas yra vienas kunas su ja? *nės bus (sako jisai) du viename kune. *Mat.19,5.6.

17. Bet kas prie Viešpaties *glaudžiasi, tas yra viena dvasė su juomi. *Jon.17,21.22. Epėz.5,30.

18. Bėgkite nuo kekšystės. Visi griekai, kurius žmogus daro, yra lauke jo kuno; bet kas kekšauja, tas prieš savo paties kuną susigriešija.

19. Arba ar ne žinote, kad *jųsų kunas bažnyčia yra Šventosios Dvasės, kuri yra jusyje, kurią turite iš Dievo, ir ne este savo pačių? *per.3,16.s.

20. Nės *brangiai atpirkti este. Dėl to †garbinkite Dievą ant savo kuno. *per.7,23. 1 Petr.1,18.19. †Pil.1,20.

Perskyrimas 7.

Atsakymas ant visokių klausymų, apie suvenčiavotus, nevedusius ir našles.

Bet apie tai, ką jus man rašėte, atsakau: ger žmogui, nei jokios moteriškės ne užkrutinti.

2. Bet, idant kekšystę vengtumbite, te tur kožnas savo moterį, ir kožna te tur savo vyrą.

3. Vyras te atliekti moterei kaltąją meilę, lygiai taipojau ir moteriškė vyrui.

4. Moteriškė ne tur valės ant savo kuno, bet vyras. Lygiai taipojau ir vyras ne tur valės ant savo kuno, bet moteriškė.

5. Ne atsitraukite nuog kits kito, kaip tikt su abiejų pavelijimu ant kokio čėso, kad pastnįkavimui bei maldoms spėto turėtumbite; ir vėl susieikite, kad jus šėtonas ne gundytų dėl jųsų neviežlybystės.

6. Bet aš toktai sakau valę duodamas, o ne kaip per prisakymą.

7. Bet aš velyčiau, kad visi žmonės butų, kaip aš; bet *kožnas tur savo paties dovaną iš Dievo, vienas šeip, kitas taip. *Mat.19,12.

8. Aš tiesa sakau nevedusiemsiems ir našlėms: jiems ger yra, kad ir jie taipo pasiliekti, kaip aš.

9. Bet *jei jie ne gal susivaldytis, tai te vedie; geriaus yra vesti, ne kaip gašlume degti. *1 Tim.5,14.

10. Bet vedusiemsiems įsakau, ne aš, bet Viešpats, *kad moteriškė †nesiskirtų nuog vyro. *1 Tes.4,15. †Mat.5,32.s.

11. Bet jei ji atsiskirtų, kad ji pasiliktų nevedusi, arba kad ji su savo vyru susiderintų. Ir kad vyras savo pačią ne leistų nuog savęs.

12. Bet kitiems aš sakau, ne Viešpats: jei brolis netikinčią moterį tur, ir jai mėgsta su juomi gyventi, tas te nesiskirie nuog jos.

13. Ir jei moteriškė netikintį vyrą tur, ir jam mėgsta su ja gyventi, ta te nesiskirie nuog jo.

14. Nės netikįsis vyras pašvęstas yra per moteriškę, ir netikintiji moteriškė pašvenčiama per vyrą. Šeip juk butų jųsų vaikai nečysti; bet *dabar jie šventi yra. *Rym.11,16.

15. Bet jei netikįsis skiriasi, tai teskirie. Brolis arba sesuo tokiuose daiktuose valni yra. Bet *pakajuje mus Dievas yra pavadinęs. *Epėz.2,14.17.

16. Bet ką tu žinai, tu *moterišk, bau tu vyrą išganytą padarysianti? arba tu vyre, ką tu žinai, bau tu moterį išganytą padarysiąs? *1 Petr.3,1.

17. Tačiau kaip kiekvienam Dievas išdalijo, *kožnas, kaip jį Viešpats pavadino, taipo te vaikščioja. Ir

taipo aš įstatau visuose susirinkimuose. * per. 20, 24.
18. Jei kas apipiaustytas pavadintas, tas te ne augina neapipiaustymą. Jei kas pavadintas neapipiaustyme, tas te nesiduodie apsipiaustyti.
19. *Apipiaustymas yra niekas, ir neapipiaustymas yra niekas, bet Dievo prisakymus laikyti. * Gal. 5, 6. per. 6, 15.
20. *Kiekvienas te pasiliekti tame pavadinime, kuriame jis yra pavadintas. * per. 17, 24. Epėz. 4, 1.
21. Jei bernu pavadintas esi, nesirupink; tačiau jei gali valnas pastoti, to juo labiaus vartok.
22. Nės kas bernu pavadintas yra Viešpatyje, tas yra * valnas Viešpaties. Taipojau, kas valnas pavadintas yra, tas yra †bernas Kristaus.
* Jon. 8, 36. † Epėz. 6, 6.
23. Jus *brangiai atpirkti este; ne pastokite žmonių bernais.
* per. 6, 20. 1 Petr. 1, 18. 19.
24. Kožnas, mieli broliai, *kuriame jis yra pavadintas, tame jis te pasiliekti prie Dievo. * per. 17, 20.
25. Bet apie mergas aš ne turu prisakymo Viešpaties; bet aš sakau savo mislį, kaip nuog Viešpaties mielaširdingystę gavęs budamas, viernu buti.
26. Taigi aš misliju, toktai ger esant *dėl busiančios bėdos, kad žmogui ger yra, taipo buti. * Jėr. 16, 2.
27. Jei tu surištas esi su moteriške, ne jėškok perskirtas buti; bet jei tu valnas esi nuog moteriškės, tai ne jėškok moteriškės.
28. Bet jei tu moteriškę vedi, tai tu ne susigriešiji; o jei merga apsiveda, tai ji ne susigriešija; tačiau tokie turės kuniškų vargų. Bet aš meilyčiau jųsų pačėdyti.
29. Bet tai sakau, mieli broliai, *čėsas yra trumpas. Toliaus tai mano mislis: kurie pačias tur, kad jie butų, kaip ne turį; ir kurie verkia, kad jie butų, kaip ne verkią; * Rym. 13, 11.
30. Ir kurie džiaugias, kaip nesidžiaugią; ir kurie perka, kaip nieko neturį;
31. Ir kurie vartoja šį svietą, kad tą ne piktai vartotų; nės *butybė šio svieto pragaišta. * 1 Jon. 2, 17.
32. Bet aš norėčiau, kad jus be rupesčio butumbite. *Nevedęsis rupinasi apie tai, kas Viešpaties yra, kaipo Viešpačiui įtiktų. * 1 Tim. 5, 5.
33. Bet vedęsis rupinasi apie tai, kas svieto yra, kaipo pačiai *įtiktų. Yra skirtumas tarp moteriškės ir tarp mergos. * Epėz. 5, 29.
34. Neapsivedusioji rupinasi apie tai, kas Viešpaties yra, jeib šventa butų, ne tiktai kune, bet ir dvasėje; bet apsivedusioji rupinasi apie tai, kas svieto yra, kaipo vyrui įtiktų.
35. Bet aš toktai sakau jums ant jųsų naudos; ne kad aš jums virvę aplink kaklą užmesčiau, bet ant mandagumo, bei kad jus vis ir be trikinimo Viešpačiui šlužyti galėtumbite.
36. Bet jeigu kuriam regisi, jo mergai ne pritiksiant netekėjus, kadangi ji jau per ilgai nuotaka esanti ir ne galinti kitaip buti, tai jis te daro, ką nor; jis ne susigriešija; te duodie jis jai apsivesti.
37. Bet kad kas drutai apsiima, kadangi jis ne priverčiamas, ir savo valną valę tur, ir tai pasižada savo širdyje, savo mergą tokią palaikyti, tas gerai daro.
38. Paskiaus, kursai ją už vyro išduoda, tas gerai daro; bet kursai ją ne išduoda, tas geriaus daro.
39. *Moteriškė pririšta yra prie zokano, koliai jos vyras gyvas yra; bet jei jos vyras užminga, tai valia jai nutekėti, už kurio ji nor, kad tiktai Viešpatyje tai nusiduotų. * Rym. 7, 2.
40. Bet ji išganytingesnė yra, jei ji taipo pasiliekti, pagal mano mislį. Bet aš tariuos, kad ir aš turįs Dievo Dvasę.

Perskyrimas 8.

Apie balvonų apierą ir vartojimą krikščioniškosios valnybės be papiktinimo.

Bet apie *balvonų apierą žinome, kad mes visi turime išpažinimą. Išpažinimas papučia, bet meilė pagerina. * Darb. Ap. 15, 20.
2. Bet *jei kas tikis, ką žinąs, tas dar nieko ne išpažįsta, kaip jam reiktų išpažinti. * Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.
3. Bet jei kas Dievą myl, *tas jo išpažintas yra. * Gal. 4, 9.
4. Taigi mes žinome apie valgius

balvonų apieros, kad balvonas niekas yra sviete, ir kad niera kito Dievo per tą vieną.

5. Nės norint yra, kurie *vadinami dievais, ar butų danguje, ar ant žemės, kadangi daug yra dievų ir daug viešpačių; * Jono 10, 34.

6. Tačiau mes *turime tikt vieną Dievą, Tėvą, iš kurio yra visi daiktai, ir mes jame; ir vieną Poną Jėzų Kristų, per kurį visi daiktai yra, ir mes per jį. * Mal. 2, 10.

7. Bet ne kožnas tur tą žinojimą; nės *keli dar savo sąžine sunkinasi balvono dėlei, ir valgo tai per balvonų apierą; tuomi jų sąžinė, kadangi ji tokia silpna, pastoja apbiaurinta. * per. 10, 27.

8. Bet *valgis ne padaro mus geresnius Dievui. Jei valgome, tai mes dėl to ne busime geresni; jei ne valgome, tai mes dėl to ne busime menkesni. * Rym. 14, 17.

9. Bet dabokitės, kad ta *jųsų valnybė ne pastotų papiktinimu silpnųjų. * Gal. 5, 13.

10. Nės jei kas tavę, kurs tu išpažinimą turi, matytų už stalo sėdintį balvonų namuose, ar jo sąžinė, kadangi jis silpnas yra, ne gauna priežasties, valgyti balvonų apieros?

11. Ir taipo *tavo išpažinimo dėlei silpnasis brolis pražus, kurio dėlei tačiau Kristus numiręs. * Rym. 14, 15.

12. Bet kad jus taipo susigriešijate prieš brolius ir jų silpnąją sąžinę pažeidžiate, tai susigriešijatės prieš Kristų.

13. Togidėl, *jei valgis mano brolį papiktintų, aš niekados mėsos ne valgyčiau, kad savo brolį ne papiktinčiau. * Rym. 14, 21.

Perskyrimas 9.

Kaip apaštalas, krikščioniškąją valnybę pildydamas, savo urėdą vartoja.

Ar aš ne esmi apaštalas? ar aš ne esmi valnas? argi aš *musų Poną Jėzų Kristų ne regėjau? ar jus ne este mano darbas Viešpatyje?
* per. 15, 8. Darb. Ap. 9, 3. s. per. 26, 16. per. 22, 17.

2. Jei aš ne kitiems esmi apaštalas, tai tačiau jųsų apaštalas esmi; nės pečvietė mano apaštalo urėdo jus este Viešpatyje.

3. Jei manęs kas klausia, tai aš taipo atsakau:

4. Ar *mums ne valia valgyti ir gerti? * Luk. 10, 8.

5. Ar mums ne ir valia kokią seserį per moterį drauge aplinkui vadžiotis, kaip kitiems apaštalams ir Viešpaties broliams ir *Kėpui? * Mat. 8, 14.

6. Arba, ar tikt man ir Barnabui ne valia, tai daryti?

7. Kas kada traukia į karą ant savo paties kaštos? kas sodina kokią vynyčią, ir ne valgo jos vaisiaus? arba kas gano kokią kaimenę, ir ne valgo kaimenės pieno?

8. Bet ar aš tai kalbu pagal žmonių budą? ar tai ne ir zokanas sako?

9. Nės zokane Maižėšiaus stovi parašyta: *jaučiui kuliančiamjam nasrus ne užrišk. Ar rupinasi Dievas tiktai už jaučius?
* 5 Maiž. 25, 4. 1 Tim. 5, 18.

10. Arba ar jis tai ne povisam musų dėlei sako? nės tai musų dėlei parašyta. Nės ariančiamjam pareitis, lukestyje arti, ir kuliančiamjam, lukestyje kulti, kad gautų pagal savo lukestį.

11. Jei *mes jums sėjame dvasiškus daiktus, ar tai didis daiktas yra, jei jųsų kuniškus daiktus valome? * Rym. 15, 27.

12. Bet jei kiti tos valės ant jųsų dalyvi yra, kam ne juo labiaus mes? bet *mes tos valės ne vartojame, bet vislab pakenčiame, jeib Evangėliai Kristaus trikinimo ne padarytumbime. * Darb. Ap. 20, 33. 2 Kor. 11, 9.

13. Ar ne žinote, kad tie, kurie *apieravoja, valgo apieros? ir kurie altoriui šlužija, nuo altoriaus išsilaikos? * 4 Maiž. 18, 8. 31. 5 Maiž. 18, 1. 2. 3.

14. Taipo Viešpats ir yra paliepęs, *kad Evangėlią apsakantieji nuo Evangėlios tur išsilaikyti. * Luk. 10, 7. s.

15. Bet *aš to nieko ne vartojau. O aš ir ne todėl apie tai rašau, kad taipo su manimi butų laikoma. Velyčiaus veikiaus mirti, užot kas mano garbę turėtų į nieką paversti.
* Darb. Ap. 18, 3.

16. Nės kad aš Evangėlią apsakau, to ne privalau girtis; nės tai turu

daryti. Ir bėda man, kad aš Evangėlią ne apsakyčiau.
17. Jei tai mielai darau, tai man alga duodama; bet jei tai ne mielai darau, tai tačiau *man tas urėdas pavierytas. * per. 4, 1.
18. Kokiagi tai mano alga? butent, jeib apsakydamas Evangėlią Kristaus, tai daryčiau valnai ir dykai, kad savo *valnybės ne piktai vartočiau prie Evangėlios. * per. 8, 9.
19. Nės norint aš valnas esmi nuo kožno, tačiau *aš savę patį visiems tarnu pasidariau, jeib daug laimėčiau. * Mat. 20, 27. 28.
20. Żydams pastojau kaip Żydas, jeib Żydus laimėčiau; tiems, kurie po zokanu yra, pastojau kaipo po zokanu, jeib aš tus, kurie po zokanu yra, laimėčiau.
21. Tiemus, kurie be zokano yra, *pastojau kaip be zokano (kačeig aš be zokano ne esmi po akim Dievo, bet esmi zokane Kristaus), jeib tus, kurie be zokano yra, laimėčiau. * Gal. 2, 3.
22. Silpniemsiems pastojau kaip silpnas, jeib silpnuosius laimėčiau; *visiems visokiu pastojau, †jeib visur ben kelis išganyčiau. * 2 Kor. 11, 29. † Rym. 11, 14.
23. Bet tai darau Evangėlios dėlei, jeib jos dalyvas pastočiau.
24. Ar ne žinote, kad tie, kurie lenktyn bėga, tie visi bėga, bet tikt vienas gauna lažybą? taigi taipo bėgkite, jeib tą gautumbite.
25. Bet *kiekvienas kovojąsis nuo visų daiktų atsilaiko; anie taipo, kad pragaištantį vainiką gautų, bet mes nepragaištantį. * Epėz. 6, 12.
26. Bet aš taipo bėgu, ne kaip ant nežinių. Aš taipo kertu, ne kaip orą plakdamas.
27. Bet aš *savo kuną baudžiu ir tą suvaldau, jeib kitiems (Dievo žodį) apsakydamas ne pats pastočiau peiktinas. * Rym. 8, 13. per. 13, 14.

Perskyrimas 10.

Kuniškąjį drąsumą reik vengti.

Bet ne noru, mieli broliai, jeib jus ne žinotumbite, kad visi *musų tėvai yra buvę po debesimi, ir visi †per jures perėję, * 2 Maiž. 13, 21. † 2 Maiž. 14, 22.
2. Ir visi po Maižėšiumi krikštyti debesimi ir jurėmis;
3. Ir *visi vienokį dvasišką valgį valgę; * 2 Maiž. 16, 15. s.
4. Ir visi *vienokį dvasišką gėrimą gėrę; bet jie gėrė iš dvasiškosios uolos, paskui sekančios, kuri buvo Kristus. * 2 Maiž. 17, 6. s.
5. Bet daugiausiais iš jų Dievas ne pasimėgo; *nės jie parmušti tapė pusčioje. * Jon. 6, 49.
6. Bet tai mums pavyzdžiu nusidavė, jeib ne užsigeistumbime pikto, lygiai kaipo *anie užsigeidė. * 4 Maiž. 11, 4. s.
7. Ir ne bukite *balvonų garbintojai, kaip anų keli buvo, kaip parašyta yra: †žmonės sėdosi valgyti ir gerti, ir kėlėsi žaisti. * 2 Maiž. 20, 3. † 2 Maiž. 32, 6.
8. O ir ne kekšaukime, kaip keli *anų kekšavo, ir puolė vienoje dienoje dvidešimt ir trys tukstančiai. * 4 Maiž. 25, 1. 9.
9. Ale ir ne gundykime Kristų, kaip *anų keli jį gundė, ir †žalčių nužavinti tapė. * 4 Maiž. 21, 5. 6. Išm. 16, 5.
10. O ir ne murmėkite, kaip *anų keli murmėjo, ir per žudytojį tapė nužavinti. * 4 Maiž. 14, 2. 36. Ebr. 3, 11. 17.
11. Toktai vislab jiems nusidavė pavyzdžiu; bet tai parašyta yra pagraudenimui mums, ant kurių svieto galas yra atėjęs.
12. Togidėl, *kas mislijas stovįs, tesidaboja, kad ne pultų. * Rym. 11, 20.
13. Dar ne užpuolė jus nei joks pagundymas, kaip tikt žmogiškas; bet Dievas yra viernas, kursai ne leidžia jus gundyti per jųsų išgalėjimą, bet daro, kad pagundymas tokį galą gauna, kad jus tą galite pakelti.
14. Dėl to, mano mylimi, *bėgkite nuo balvonų šlužmos. * 2 Maiž. 20, 3. 1 Jono 5, 21.
15. Aš kaip su išmintingais kalbu; *sudykite jus, ką sakau. * per. 2, 15.
16. *Peržegnotasis kylikas, kurį mes žegnojame, ar tas ne yra draugystė kraujo Kristaus? duona, †kurią mes laužiame, ar ta ne yra draugystė kuno Kristaus? * Mat. 26, 27. † Darb. Ap. 2, 42.
17. Nės viena duona tai yra, taip musų *daug esme vienas kunas; kadangi mes visi vienos duonos dalyvi pastojame. * Rym. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.
18. Žiurėkite į Izraėlį pagal kuną:

kurie *apieros valgo, ar tie ne yra
draugystėje altoriaus? * 3 Maiž. 7, 6. 14.
19. Kągi dabar sakysu? *ar sakysu,
kad balvonas kas esąs? arba kad bal-
vonų apiera kas esanti? *Ps. 96, 5. 1 Kor. 8, 4.
20. Bet aš tai sakau, kad, *ką pa-
gonai apieravoja, tai jie apieravoja
velniams, o ne Dievui. Bet aš ne
noru, kad jus velnių draugystėje bu-
tumbite. * 3 Maiž. 17, 7. 5 Maiž. 32, 17. Ps. 106, 37. Apr. 9, 20.
21. Jus *ne galite podraug gerti Vieš-
paties kyliką ir velnių kyliką. Jus ne
galite podraug dalyvais buti Viešpa-
ties stalo ir velnių stalo. * 2 Kor. 6, 15.
22. Arba, ar prieš Viešpatį *tyčiuo-
simės? ar mes drutesni už jį?
* 5 Maiž. 32, 21. Job. 9, 19.
23. Vislab man tiesa valia, bet ne
vislab naudinga. Vislab man valia, bet
ne vislab pagerina. * per. 6, 12. Zir. 37, 31.
24. Nei vienas *te ne jėško, kas
jo yra, bet kožnas kas kito yra.
* per. 10, 33. Rym. 15, 2.
25. *Vislab, kas ant mėsos turgaus
parduodama, tai valgykite, nieko ne
klausinėdami, jeib sąžinės čėdytum-
bite. * 1 Tim. 4, 4.
26. Nės *žemė yra Viešpaties, ir kas
toje yra. * 2 Maiž. 19, 5. Ps. 24, 1. Ps. 50, 12.
27. Bet jei kas iš netikinčiųjų jus
pakviestų, ir jus norite eiti, *tai vis-
lab, ką jums padeda, valgykite, nieko
ne klausinėdami, jeib sąžinės čėdy-
tumbite. * Luk. 10, 7.
28. *Bet jei jums kas tartų: tai
esti balvonų apiera, tai ne valgykite
dėl to, kursai jums tąi pasako, jeib
sąžinės čėdytumbite. Žemė yra Vieš-
paties, ir kas toje yra. * per. 8, 7.
29. Bet aš sakau apie sąžinę, ne
tavo paties, bet kito. Nės dėl ko aš
duočiau savo valnybę sudyti kito
sąžinės?
30. Nės jei aš *tai su dėkavone
priimu, kodėlgi aš turėčiau buti iš-
bluznytas dėl to, už ką aš dėkavoju.
* 1 Tim. 4, 4.
31. Taigi *ar jus valgote, ar geriate,
ar ką tikt darote, tai vislab darykite
ant Dievo garbės. * Kol. 3, 17.
32. *Ne bukite papiktinimu nei Žy-
dams, nei Grykams, nei susirinkimui
Dievo. * Rym. 14, 13.
33. Kaip ir aš visiems visuose daik-
tuose įtinku ir ne jėškau, kas man,
bet kas visiems naudinga, jeib iš-
ganyti pastotų.

Perskyrimas 11.

Apie kelis budus maldose, ir apie vertingąjį var-
tojimą šventosios večerės.

Bukite *mano pasekėjai, kaipo aš
Kristaus. * per. 4, 16.
2. Aš pagiriu jus, mieli broliai, kad
manęs atsimenate visuose daiktuose,
ir laikote budą, lygiai kaip aš jums
daviau.
3. Bet aš jums duomi žinoti, kad
Kristus yra kožno vyro galva; bet
*vyras yra moteriškės galva, bet
†Dievas yra Kristaus galva.
* Epėz. 5, 23. † 1 Kor. 3, 23.
4. Kiekvienas vyras, kurs meldžiasi,
arba *prarakauja, ir tur ką ant gal-
vos, tas apgėdina savo galvą.
* per. 12, 10. per. 14, 1.
5. Bet moteriškė, kuri meldžiasi,
arba prarakauja su neapdengta gal-
va, ta savo galvą apgėdina; nės tai
yra tiekajau, lyg kaip kad ji butų
apkirpta.
6. Nės jei ji ne nor apsidengti, tai
jai ir plaukus te nukerpie. Ale ka-
dangi ne mandagu, kad moteriškė
nukirptus plaukus tur, arba nuskusta
yra, tai ji te apsidengia galvą.
7. Bet vyras ne tur galvą apsidengti;
nės jis yra *Dievo abrozas ir garbė;
bet moteriškė yra vyro garbė.
* 1 Maiž. 1, 27. s.
8. Nės vyras ne esti iš moteriškės,
bet moteriškė esti iš vyro.
9. O vyras ir ne esti sutvertas mo-
teriškės dėlei, bet *moteriškė vyro
dėlei. * 1 Maiž. 2, 18. 23.
10. Dėl to moteriškė tur (vyriškosios)
macės ženklą turėti ant galvos, an-
gielų dėlei.
11. Tačiau nei vyras be moteriškės,
nei moteriškė be vyro ne yra *Vieš-
patyje. * Gal. 3, 28.
12. Nės kaipo moteriškė iš vyro,
taipo ateiti ir vyras per moteriškę;
bet vislab iš Dievo.
13. *Patys savip sudykite: ar man-
dagu, kad moteriškė neapdengta po
Dievo akių melstųs? *Darb. Ap. 4, 19.
14. Arba, ar ne mokina jus ir pats
augimo budas, kad vyrui gėda yra,
jei jis ilgus plaukus želdina?
15. Ir kad moteriškei garbė, jei ji

ilgus plaukus želdina? plaukai jai
duoti yra dangalu.
16. Bet *jei kas yra tarp jųsų, kurs
vaidytis meilytų, tas te žino, kad mes
tokį budą ne turime, o susirinkimai
Dievo taipojau ne. * 1 Tim. 6, 4.
17. Bet aš tai prisakydamas *ne galiu
girti, kad ne ant pasigerinimo bet ant
pasipiktinimo susieinate. * perkš. 22.
18. Pirmiausiai, kad susieinate susi-
rinkime, girdžiu, atsiskyrimus tarp
jųsų esant; o iš dalies tai ir vieryju.
* per. 1, 10. 11. 12. per. 3, 3.
19. Nės *tur buti tarp jųsų atsisky-
rimų, jeib tie, kurie tikros širdies yra,
tarp jųsų †išsireikštų. * Mat. 10, 34. 35.
per. 18, 7. Luk. 17, 1. 1 Jon. 2, 19. † 5 Maiž. 13, 3. Luk. 2, 35.
20. Taigi kad susieinate, tai čionai
ne valgote Viešpaties večerę (vakarienę).
21. Nės, kad reik večerę valgyti, tai
kiekvienas savo paties valgį pirma
ima; ir viens yra išalkęs, o kits girtas.
22. Argi ne turite namų, kuriuose
valgyti ir gerti galėtumbite? arba ar
paniekinate Dievo susirinkimą ir *ap-
gėdinate tus, kurie nieko ne tur? ką
jums sakysu? ar jus pagirsu? tame
aš jus ne giriu. * Jok. 2, 6.
23. Aš gavau nuog Viešpaties, *ką
jums daviau. †Nės Ponas Jėzus toje
naktyje, kurioje jis tapė išduotas,
ėmė duoną, * per. 15, 3. † Luk. 22, 19. s.
24. Dėkavojo ir laužė tą, sakyda-
mas: imkite, valgykite, tai esti mano
kunas, už jus laužiamasis; tai dary-
kite ant mano atsiminimo.
25. Šitokiujau budu ir kyliką po ve-
čerės, sakydamas: tas kylikas yra
naujasis testamentas mano krauje;
tai darykite, kiek kartų gersite, ant
mano atsiminimo.
26. Nės kaip tankiai šios duonos
valgysite ir iš šio kylikó gersite, tu-
rite Viešpaties smertį apsakyti, *iki
jam ateinant. * Mat. 25, 13. per. 26, 64. Jono 14, 3.
27. Taigi *kursai nevertingai tos
duonos valgo, arba iš Viešpaties ky-
liko geria, tas kaltas yra kuno ir krau-
jo Viešpaties. * per. 10, 21. Ebr. 6, 6.
28. Bet žmogus *patsai tesimėgin,
ir taipo jis te valgo tos duonos, ir
te gerie iš to kyliko. * 2 Kor. 13, 5. Gal. 6, 4.
29. Nės kas nevertingai valgo ir geria,
tas sau pats sudą valgo ir ger, tuomi,
kad jis ne atskir kuną Viešpaties.
30. Togidėl ir tiek daug negalinčių
ir ligonių tarp jųsų yra, ir gers da-
lykas miegti.
31. Nės *jei patys savę sudytumbime,
tai ne taptumbime sudyti. * Ps. 32, 5.
32. Bet *kad mes sudijami esme,
tai mes Viešpaties †baudžiami, kad
ne drauge su svietu pastotumbime
pražudyti. * Išm. 12, 22. † Ebr. 12, 5. 6.
33. Dėl to, mano mieli broliai, kad
susieinate valgyti, tai laukite kits kito.
34. Bet jei kas išalkęs yra, tas te
valgo namieje, kad ne ant sudo su-
sieitumbite. Kitus dalykus davadysu,
kad ateisu.

Perskyrimas 12.

Kaip dvasiškosios dovanos vartojamos.

Bet apie dvasiškasias dovanas, mieli
broliai, ne noru, kad *ne žinotumbite.
* per. 10, 1.
2. Jus *žinote, kad jus pagonai bu-
vote, ir nuėjote pas nebylius balvo-
nus, kaipo vedami buvote.
* per. 6, 11. Epėz. 2, 11. 12.
3. Todėl aš jums apsakau, kad nei
vienas per Dvasę Dievo kalbąsis,
*Jėzų ne prakeikia; ir nei vienas ne
gal Jėzų Viešpatimi vadinti, kaip tikt
per Šventąją Dvasę. * Mark. 9, 39.
4. Yra *tuleropos dovanos, bet viena
Dvasė. * Rym. 12, 6. Epėz. 4, 4. Ebr. 2, 4.
5. Ir *tuleropi yra urėdai, bet vie-
nas Viešpats. * perkš. 28. Epėz. 4, 11.
6. Ir *tuleropos yra galybės, bet
vienas Dievas, darąsis vislab visuose.
* Epėz. 1, 23.
7. Kiekviename rodosi Dvasės dova-
nos *visiems ant naudos. * per. 14, 26.
8. Vienam duodama, per Dvasę kal-
bėti apie *išmintį, kitam duodama
kalbėti apie †išpažinimą pagal tą pa-
čią Dvasę. * per. 2, 6. † per. 1, 6.
9. Kitam tikėjimas toje pačioje Dva-
sėje; kitam dovana išgydyti toje pa-
čioje Dvasėje;
10. Kitam stebuklų daryti, kitam
prarakavimas, kitam dvases atskirti,
kitam tuleropi *liežuviai, kitam lie-
žuvius išguldyti. * Nus. Ap. 2, 4.
11. Bet vislab tai daro ta pati viena
Dvasė, ir išdalija *kiekvienam jo ypa-
tišką dovaną, kaip ji nor.
* per. 7, 7. Rym. 12, 3. 6. Epėz. 4, 7.
12. Nės lygiai kaipo kunas vienas
yra, o tačiau daug sąnarių tur, bet

visi sąnariai vieno kuno, norint *jų
daug yra, tai tačiau jie vienas kunas
yra; taipo ir Kristus. *per. 10, 17.
13. Nės mes per vieną Dvasę visi
į vieną kuną esme pakrikštyti, ar bu-
tumbime Żydai ar Grykai, ar bernai
ar valni; ir esme visi į vieną Dvasę
pagirdyti.
14. Nės ir *kunas ne vienas sąna-
ris yra, bet daug. *perkš. 20.
15. Bet jei koja tartų: aš ne esmi
ranka, dėl to ne esmi kuno sąnaris;
ar ji dėl to ne butų kuno sąnaris?
16. Ir jei ausis tartų: aš ne esmi
akis, dėl to ne esmi kuno sąnaris;
ar ji dėl to ne butų kuno sąnaris?
17. Kad visas kunas akis butų, kur
dingtų girdėjimas? kad jisai visas
butų girdėjimas, kur dingtų uodimas?
18. Bet dabar Dievas *sąnarius statė
kożną ypačiai prie kuno, kaip jis no-
rėjo. *Kol. 2, 19.
19. Bet kad visi sąnariai vienas są-
naris butų, kur dingtų kunas?
20. Bet dabar *daug yra sąnarių,
ale kunas yra vienas. *perkš. 14.
21. Akis ne gal sakyti rankai: aš
tavęs ne privalau; arba vėl galva ko-
joms: aš jųsų ne privalau.
22. Bet juo labiaus tie kuno sąna-
riai, kurie mums regisi silpniausieji
esą, yra privalingiausieji.
23. Ir kurie mums rodosi negarbin-
giausieji esą, tiems daugiausiai gar-
bės duodame; ir kurie mums ne gra-
żiai pritinka, tus labiausiai išrėdome.
24. Nės kurie mums gražiai pritin-
ka, tie to ne privalo. Bet Dievas
taip sudavadijo kuną, ir menkesniam-
jam sąnariui daugiausiai garbės davė,
25. Kad ne persiskyrimas butų kune,
bet sąnariai už kits kitą lygiai rupintųs.
26. Ir jei vienas sąnaris kenčia, tai
visi sąnariai drauge kenčia; ir jei vie-
nas sąnaris šlovingai laikomas, tai
visi sąnariai drauge džiaugiasi.
27. Bet *jus este Kristaus kunas ir
sąnariai, kiekvienas pagal savo dalį.
*Rym. 12. 5. Epėz. 4, 12. per. 5, 30. Kol. 1, 24.
28. Ir Dievas statė susirinkime pir-
miaus *apaštalus, ant antro prara-
kus, ant trečio mokįtojus, potam ste-
buklų darančius, potam išgydymo do-
vanų turinčius, gelbėtojus, valdonus,
tuleropus liežuvius. *perkš. 5. Epėz. 4, 11.
29. Argi visi yra apaštalai? ar visi
yra prarakai? ar visi mokįtojai? ar
visi stebuklų darytojai?
30. Ar visi tur dovanas išgydymo?
ar visi kalba tuleropais liežuviais?
ar visi gal išguldyti?
31. Bet *jėškokite geriausiųjų do-
vanų. O aš jums dar kaštaunesnį
kelią parodysu. *per. 14, 1.

Perskyrimas 13.

Krikščioniškosios meilės gražumas ir budas.

Jei aš žmonių ir angielų liežuviais
kalbėčiau, o meilės ne turėčiau, tai
bučiau varias užiąs, arba kankalas
skambąs.
2. Ir *jei galėčiau prarakauti, ir ži-
nočiau visas paslėptines ir visą iš-
pažinimą, ir turėčiau visą †tikėjimą,
taipo, kad ir kalnus perkelčiau, ir
meilės ne turėčiau, tai nieks bučiau.
*Mat. 7, 22. †Mat. 17, 20.
3. Ir jei visą savo turtą *ubagams
išdalyčiau, ir duočiau savo kuną de-
ginti, ir meilės ne turėčiau, tai nieko
man ne mačytų. *Mat. 6, 1. Jon. 15, 13.
Rym. 12, 8. 20. 1 Jon. 3, 17.
4. Meilė yra *lengva ir meilinga,
meilė ne papyksta, meilė ne esti sau-
valninkė, ne pasipučia, *Pam. Ż. 10, 12.
5. Ne darkos, *ne jėško, kas jos
yra, ne įsipykįdina, ne jėško iškados.
*Pil. 2, 4. 21.
6. Ji nesidžiaugia neteisybe, bet
džiaugiasi tiesa.
7. Ji vislab *pakenčia, vislab tik,
viso lukur, vislab pakel.
*per. 9, 12. Pam. Ż. 10, 12. Rym. 15, 1.
8. Meilė niekados ne pasiliauja, no-
rint prarakavimai pasiliaus, ir liežuviai
pasiliaus, ir išpažinimas pasiliaus.
9. Nės musų žinojimas yra iš dalies,
ir musų prarakavimas yra iš dalies.
10. Bet kad ateis, *kas tobula yra,
tada tai pasiliaus, kas iš dalies yra.
*Epėz. 4, 13.
11. Kudikiu budamas, kalbėjau kaip
kudikis, ir kaip kudikis išmaniau, ir
dumojau kaip kudikis. Bet kaip jau
vyru pastojau, atmečiau kudikių budą.
12. Mes dabar regime per zerkolą
tamsiame żodyje, bet tada nuo veido
iki veido. Dabar aš išpažįstu iš da-
lies, bet tada išpažįsu, kaip ir aš iš-
pažintas esmi.
13. Bet dabar pasiliekti tikėjimas,

lukestis, meilė, tie trys. Bet meilė
jų yra didžiausioji.

Perskyrimas 14.

Tikrasis vartojimas liežuvių ir prarakavimo.

Jėškokite meilės. *Pasiprocevoki-
tės rupestingai dėl dvasiškųjų dova-
nų; bet labiausiai, kad †prarakau-
tumbite. *per. 12, 31. † per. 11, 4. per. 12, 10.
2. Nės kurs liežuviais kalba, tas ne
žmonėms kalba, bet Dievui; nės nei
viens jo ne klausos, bet Dvasėje jis
kalba paslėptines.
3. Bet kurs prarakauja, tas kalba
žmonėms ant pagerinimo ir ant pa-
graudenimo ir ant palinksminojimo.
4. Kurs liežuviais kalba, tas pats
savę gerina; bet kurs prarakauja,
tas gerina susirinkimą.
5. Aš norėčiau, *kad jus visi lie-
žuviais kalbėti galėtumbite, bet dau-
giaus, kad prarakautumbite. Nės
kas prarakauja, didesnis yra už tą,
kurs liežuviais kalba, jei jis tai tikt
ir išguldytų, kad susirinkimas iš to
pagerintas butų. *4 Maiž. 11, 29.
6. Bet dabar, mieli broliai, jei aš
pas jus ateičiau ir kalbėčiau liežu-
viais, ką aš jums derėčiau, jei su ju-
mis ne kalbėčiau, ar per apreiškimą,
ar per *išmanymą, ar per praraka-
vimą, ar per pamokslą? *per. 12, 8.
7. Juk taipo ir tuose daiktuose
stov, kurie skamba, o tačiau yra ne-
gyvi, ar butų vamzdis, ar arpa; kad
jie ne skirtus balsus išduotų, kaip
galima žinoti, kas vamzdžiuota, arba
kas ant arpos žaista yra?
8. Nės jei *truba nepermanomą
balsą išduoda, kas ant mušio gata-
vosis. *4 Maiž. 10, 9.
9. Taipo ir jus, kad liežuviais kal-
bate, jei neišmanomą kalbą išlei-
džiate, kaipgi bus galima žinoti, kas
kalbėta yra? nės į vėją kalbėsite.
10. Yra tiesa tuleropų balsų sviete,
o tų tačiau ne esti nei viens neper-
manomas.
11. Taigi jei aš ne žinau balso iš-
simanymo, busu neišmanomas tam,
kursai kalba; ir kalbąsis bus man
nepermanomas.
12. Taipo ir jus *kadangi jus ru-
pestingai pasiprocevojate dėl dva-
siškųjų dovanų, to jėškokite, kad su-
sirinkimą pagerintumbite, kad viso
apstingai turėtumbite. *perkš. 1.
13. Dėl to, *kas liežuviais kalba,
taipo tesimeldžia, kad jis tai ir iš-
guldytų. *per. 12, 10.
14. Bet jei aš liežuviu meldžiuos,
tai meldžiasi mano dvasė; bet mano
duma nei vienam nieko ne mačija.
15. Bet kaipgi tai tur buti? butent
taipo: aš melsuos su dvase, ogi
melsuos ir dumoje; aš giedosu psal-
mus dvasėje, ogi *giedosu psalmus
ir su duma. *Epėz. 5, 19.
16. Bet kad tu žegnoji dvasėje,
kaip gal tas, kurs vietoje neišmanan-
čiojo stov, Amen tarti ant tavo dė-
kavonės? kadangi jis ne išmano, ką
tu kalbi.
17. Tu tiesa gerai dėkavoji, bet
kitsai iš to ne gerinamas.
18. Aš dėkavoju savo Dievui, kad
aš daugiaus liežuviais kalbu už jus
visus.
19. Bet susirinkime veikiaus veli-
juos, penkis žodžius kalbėti su savo
duma, jeib ir kitus pamokįčiau, ne
kaip šeip dešimt tukstančių žodžių
liežuviais.
20. Mieli broliai, *ne pastokite ku-
dikiai išmanyme, bet †piktenybėje
bukite kudikiai, ale išmanyme bu-
kite tobuli. *Epėz. 4, 14. † Mat. 18, 3. s.
21. *Zokane parašyta yra: aš ki-
tais liežuviais ir kitomis lupomis kal-
bėsu šiems žmonėms, o tačiau ma-
nęs nei taip ne klausys, sako Vieš-
pats. *5 Maiž. 28, 49. Jėz. 28, 11. 12.
22. Togidėl liežuviai ne yra ženklu
tikintiemsiems, bet netikintiemsiems;
bet prarakavimas ne netikintiem-
siems, bet tikintiemsiems.
23. Taigi, jei visas susirinkimas vie-
noje vietoje susieitų, ir visi liežu-
viais kalbėtų, bet įeitų ten neišma-
nančiųjų arba netikinčiųjų, ar jie ne
sakytų, jus esant padukus?
24. Bet jei visi prarakautų, ir kad
ateitų koks netikįs, arba neišmanąs,
tas pastotų tų visų perliudytas ir
visų sudytas.
25. Ir taipo, kas jo širdyje paslėpta,
pastotų regima, ir jis taipo pultų
ant savo veido, Dievo melstųs, ir
išsipažintų, Dievą tikrai jusyje esantį.
26. Kaipgi dabar yra, mieli broliai?

*kad susieinate, tai kiekvienas tur psalmus, †tur pamokslą, tur liežuvius, tur apreiškimą, tur išguldymą. Vislab tai te nusiduodie **ant pagerinimo.
* per. 11, 18. 20. † per. 12, 8. 9. 10. ** Epėz. 4, 12.
27. Jei kas liežuviu kalba, ar po du, ar daugiausiai po tris, pakarčiui, tai viens te išguldo.
28. Bet jei kas ne esti išguldytojis, tai te tyl jisai susirinkime; bet te kalba sau pačiam ir Dievui.
29. Bet prarakai te kalba, du arba trys, o kiti te sudija.
30. Bet jei koks apreiškimas nusiduoda kitam, sėdinčiam, tai pirmasis te tyl.
31. Jus galite tiesa visi prarakauti po kits kito, jeib visi mokintųs ir visi graudenti butų.
32. Ir *prarakų dvasės yra paduotos prarakams. * per. 12, 9. 10. 11.
33. Nės Dievas ne yra Dievas nedavado, bet pakajaus, kaipo visuose susirinkimuose šventųjų.
34. Jųsų *moters te tyl susirinkimuose; nės ne tur joms buti valia kalbėti, bet †paduotos buti, kaipo ir zokanas sako. * 1 Tim. 2, 12. † 1 Maiž. 3, 16. 1 Kor. 11, 3. Epėz. 5, 22. Kol. 3, 18. Tit. 2, 5.
35. Bet jei jos ko nor išmokti, tai jos namieje savo vyrų te klausia. Moterims ne pritink, susirinkime kalbėti.
36. Arba, ar Dievo žodis nuo jųsų yra išėjęs? arba ar jis pas jus vienus atėjęs?
37. Jei kas mislijasi esąs prarakas, arba dvasiškas, *tas te išpažįsta, ką aš jums rašau; nės tai yra Viešpaties prisakymai. * 1 Jono 4, 6.
38. Bet jei kas yra nežinąs, tas te esie nežinąs.
39. Todėlei, mieli broliai, didei pasiprocevokitės prarakavimo, ir ne ginkite, liežuviais kalbėti.
40. Vislab te nusiduodie *viežlybai ir davadniai. * Kol. 2, 5.

Perskyrimas 15.

Apie prisikėlimą numirusiųjų ir kaip su tuomi bus.

Bet aš jums, mieli broliai, *primenu Evangėlios, kurią jums apsakiau, kurią jus taipojau ir priėmėte, kurioje taipojau ir stovite; * Gal. 1, 11. 12.
2. Per kurią *taipojau išganyti pastojate, kokiu budu aš jums ją apsakęs esmi, jei jus ją te be turite; kad tiktai ne butumbite noprosnai tikėję. * per. 1, 21.
3. Nės aš jums pirmiaus daviau, ką ir aš gavau, kad Kristus numiręs esti už musų griekus *pagal raštą; * Jėz. 53, 8. 9.
4. Ir kad jis yra palaidotas ir iš numirusiųjų prisikėlęs trečiąją dieną *pagal raštą, * Ps. 16. 10.
5. Ir kad jis regėtas yra *Kėpaso, potam †anų dvylika. * Luk. 24, 34. † Mark. 16, 14.
6. Potam jis regėtas yra daugiaus ne kaip penkių šimtų brolių vienu kartu, kurių dar daug gyvi, bet keli jau užmigę.
7. Potam jis regėtas yra Jokubo, potam *visų apaštalų. * Luk. 24, 50.
8. Paskučiaus po visų *jis ir manęs, kaip ne čėsu gimusio, regėtas yra. * Darb. Ap. 9, 5.
9. Nės aš esmi *mažiausiasis tarp apaštalų, kaip kurs nevertas esmi, kad apaštalu vadinamas bučiau, todėl, kad Dievo susirinkimą persekinėjau. * Epėz. 3, 8.
10. Bet iš Dievo malonės esmi, kas esmi, ir jo malonė manyje ne buvo noprosna, bet aš daug daugiaus dirbau už juos visus; ale ne aš, bet Dievo malonė, su manimi esantiji.
11. Dėlgi to, ar bučiau aš, ar anie, taipo Dievo žodį apsakome, ir taipo jus tikėjote.
12. Bet jei Kristus apsakomas yra, kad jisai *iš numirusiųjų prisikėlęs, kaipgi keli jųsų sako, prisikėlimo iš numirusiųjų ne esant? * Darb. Ap. 17, 18.
13. Bet jei prisikėlimo iš numirusiųjų niera, tai ir Kristus ne prisikėlęs.
14. Bet jei Kristus ne prisikėlęs, tai musų kozonis noprosna; tai ir jųsų tikėjimas noprosnas.
15. Bet mes ir butumbime išrasti netikrais liudininkais Dievo, buk mes prieš Dievą liudiję, *jį Kristų prikėlusį, kurį jis ne esąs prikėlęs; kadangi numirusieji ne prisikelia. * Darb. Ap. 3. 15. s.
16. Nės jei *numirusieji ne prisikelia, tai nei Kristus ne prisikėlęs. * Rym 8, 11.

17. Bet jei Kristus ne prisikėlęs, tai *jųsų tikėjimas noprosnas; tai dar este savo griekuose. * perkš. 14.
18. Tai ir tie, kurie Kristuje užmigę, prapuolę.
19. Jei tiktai šime gyvastyje Kristumi nusitikime, tai mes biedniausieji esme iš visų žmonių.
20. Bet dabar Kristus yra prisikėlęs iš numirusiųjų, ir *pirmoniu tų pastojęs, kurie miegti. * Darb. Ap. 26, 23. s.
21. Kadangi per *vieną žmogų smertis, tai ir per vieną žmogų prisikėlimas iš numirusiųjų ateiti.
* 1 Maiž. 3, 19. Rym. 5, 12. 18.
22. Nės kaip Adome visi miršta, taip ir *visi Kristuje bus gyvi padaryti. * Rym. 5, 21.
23. Bet kiekvienas savo eilėje. *Pirmonis Kristus; potam †Kristui priklausantieji, kad jis ateis.
* perkš. 20. 1 Tes. 4, 14. † Gal. 5, 24.
24. Potam galas, kad jisai karalystę Dievui ir Tėvui paduos, kad jis nieku pavers visą ponystę, ir visą vyriausybę ir galybę.
25. Bet jis tur ponavoti, *iki kol jis visus savo neprietelius po savo kojomis paguldys. * Mat. 22, 44. s.
26. *Paskiausiasis neprietelis, kursai bus nieku paverstas, yra smertis.
* Apr. 20, 14.
27. Nės (parašyta): „Jis visus daiktus *padavė po jo kojomis." Bet kad jisai sako, visus daiktus paduotus esant, tai regima, kad tai be to, kursai jam visus daiktus padavė.
* Ps. 8, 7. Mat. 11, 27. s.
28. Bet kad jam vislab bus paduota, tai ir pats Sunus paduotas bus tam, kursai jam vislab padavė, jeib Dievas butų vislab visuose.
29. Kągi šeip tie daro, kurie krikštydinasi ant numirusiųjų, jei numirusieji nieku budu ne prisikelia? kam jie krikštydinasi ant numirusiųjų?
30. Ir *kamgi mes kas adyną pavojume stovime? * Rym. 8, 36.
31. Prie musų *garbės, kurią turu Kristuje Jėzuje, musų Viešpatyje, †aš mirštu kas dieną.
* 1 Tes. 2, 19. † 2 Kor. 4, 10. 11.
32. Ar aš žmogiškoje mislyje su žvėrimis Epėze ėmiausi? ką man mačija, jei numirusieji ne prisikelia? *valgykime ir gerkime, nės rytoj esme numirę.
* Jėz. 22, 13. per. 56, 12. Išmin. 2, 6.
33. *Ne duokitės išsivadžioti. Piktos kalbos pagadina gerus pasielgimus. * Epėz. 5, 6. s. Išmin. 4, 12.
34. *Pabuskite ben vieną kartą tikrai, ir ne susigriešykite; nės keli nieko ne žino apie Dievą; tai †jums ant apgėdinimo sakau.
* Rym. 13, 11. † 1 Kor. 6, 5.
35. Bet jei kas čia sakytų: *kaip numirusieji prisikels? ir su kokiais kunais jie ateis? * Ezėk. 37, 3.
36. Tu durniau, ką tu sėji, ne atgyja, *jei ne pirma numirtų.
* Jono 12, 24.
37. Ir ką tu sėji, juk ne yra tas kunas, kursai tur pastoti, bet tiktai grudas, butent kvietys, ar kitų vienas.
38. Bet Dievas jam duoda kuną, kaipo jis nor, ir kiekvienai *sėklai jos pačios kuną. * 1 Maiž. 1, 11.
39. Ne visas kunas yra tas pats kunas; bet kitoks kunas yra žmonių, kitoks galvijų, kitoks žuvių, kitoks paukščių.
40. Ir yra dangiški kunai, bei žemiski kunai. Bet kitą šlovę tur dangiškieji, ir kitą žemiškieji.
41. Kitą skaistumą tur saulė, kitą skaistumą tur mėnuo, kitą skaistumą tur žvaigždės. Nės viena žvaigždė kitą pereiti skaistumu;
42. Taipo ir prisikėlimas numirusiųjų: Sėjamas yra pagendąs, ir kelsis nepagendąs.
43. Sėjamas yra negarbėje, ir kelsis *šlovėje. Sėjamas yra silpnybėje, ir kelsis stiprybėje. * Pil. 3, 20. 21.
44. Sėjamas yra prigimęs* kunas, ir kelsis dvasiškas kunas. Jei turi prigimusį kuną, tai turi ir dvasišką kuną. * Grykiškai: dušiškas.
45. Kaip parašyta yra: *pirmasis žmogus, Adomas, sutvertas yra į kuniškąjį† gyvastį; ir paskutinysis Adomas į dvasiškąjį gyvastį.
* 1 Maiž. 2, 7. † Grykiškai: dušiškąjį.
46. Bet dvasiškasis kunas ne esti pirmasis, bet kuniškasis,* potam dvasiškasis. * Grykiškai: dušiškasis.
47. Pirmasis žmogus yra iš žemės ir žemiškas; antrasis žmogus yra Viešpats iš dangaus.
48. Koksai žemiškasis yra, tokie

yra ir žemiškieji, ir koks dangiškasis, tokie yra ir dangiškieji.
49. Ir kaip mes nešiojame abrozą žemiškojo, taipo ir nešiosime abrozą dangiškojo.
50. Bet apie tai sakau, mieli broliai, kad *kunas ir kraujas ne gal Dievo karalystę į dalykus gauti, o pagendančioji butybė ir ne gaus nepagendančiąją. * Mat. 16, 17. Jono 1, 13.
51. Štai, aš sakau jums paslėptinę: *Mes ne visi užmigsime, bet mes visi perkeisti pastosime. * 1 Tes. 4, 15. s.
52. Ir tai umai, akies mirksnyje, čėse paskiausiosios *trubos. Nės truba skambės, ir numirusieji kelsis nepagendą, ir mes pastosime perkeisti. * Mat. 24, 31. 1 Tes. 4, 16.
53. Nės *šitas pagendąsis tur apsivilkti nepagendančiuoju, ir šitas smertelnasis tur apsivilkti nesmertelnyste. * 2 Kor. 5, 4.
54. Bet kad šis pagendąsis apsivilks nepagendančiuoju, ir šis smertelnasis apsivilks nesmertelnyste, tai išsipildys tas žodis, *kursai parašytas yra: * Jėz. 25, 8.
55. Smertis yra prarytas pergalėjime. Smertie, kame tavo gylys? pekla, kame tavo pergalėjimas?
56. Ale gylys smerties yra griekas; bet *galybė grieko yra zokanas. * Rym. 7, 9. 13.
57. Bet garbė Dievui, *kursai mums pergalėjimą davęs per musų Poną Jėzų Kristų. 1 Jono 5, 4.
58. Dėl to, mano mieli broliai, bukite *stiprus, nepajudinami, ir vis augkite darbe Viešpaties, kadangi žinote, †jusų darbą ne noprosną esantį Viešpatyje. * Kol. 1, 23. † 2 Nus. Kar. 15, 7.

Perskyrimas 16.

Apie dovanų rankių vargdieniams krikščionims Jėruzalėje.

Bet apie *dovanas, kurios šventiemsiems sudedamos, kaipo paliepiau susirinkimams Galatioje, taip ir jus darykite: * Darb. Ap. 11, 29. Rym. 12, 13.
2. Kožną pirmąją dieną sabatų* kiekvienas iš jųsų te pasidedie pas savę, ir te surenkie, kiek jam mėgsta, jeib, man atėjus, tada dar pirma ne reiktų sudėti dovanas. * t. e. nedėlės.
3. Bet kad aš busu atėjęs, tai aš tus, kurius jus išrasite, su gromatomis *siųsu, jeib nuneštų jųsų dovanas į Jėruzalę. * 2 Kor. 8, 16. 19.
4. Bet jei reikalas bus, kad ir aš nukeliaučiau, tai jie su manimi keliaus.
5. Bet *aš pas jus ateisu, kad aš per Macėdonią keliausu; nės aš per Macėdonią keliausu. * Darb. Ap. 19, 21.
6. Bet pas jus aš rasi pasiliksu, arba ir peržiemavosu, jeib jus manę palydėtumbite, kur aš nueisu.
7. Dabar aš jus ne noru regėti, pro šalį eidamas; nės aš tikiuos, ben kokį čėsą pas jus pasiliksiąs, *jei Viešpats perleis. * Darb. Ap. 18, 21.
8. Bet aš pasiliksu *Epėze iki sekminių. * per. 15, 32.
9. Nės man yra atvertos didelės durys, daug naudos darančios; o ir daug priešininkų yra čionai.
10. Jei Timotiejus ateis, dabokite, kad jis be baimės pas jus butų; nės ir jisai *dirba darbą Viešpaties, kaip ir aš. * Pil. 2, 20.
11. Togidėl nei vienas jį te ne paniekina. Bet palydėkite jį pakajuje, jeib jis pas manę ateitų; nės aš jo laukiu su broliais.
12. Bet apie brolį Apolosą žinokite, kad aš jį labai graudenu, kad jis pas jus ateitų su broliais, ir jis povisam ne norėjo dabar ateiti, bet jis ateis, kad atspės.
13. *Budėkite, stovėkite tikėjime, bukite vyrai, ir bukite stiprus. * per. 15, 34. Mat. 24, 42. per. 25, 13.
14. Visi jųsų daiktai te nusiduodie meilėje.
15. Bet aš jus graudenu, mieli broliai: jus pažįstate *namus Stepono, kad jie †pirmonės yra Akajoje, ir kad jie patys pasidavę ant tarnavimo šventiemsiems; * per. 1, 16. † Rym. 16, 5.
16. Jeib ir jus tokiems butumbite pašlužnus, ir visiems, kurie *drauge procevojas ir dirba. * Pil. 2, 30.
17. Aš džiaugiuos dėl atėjimo Stepono ir Portunato ir Akaiko; nės kur aš jųsų *stokojau, tai jie atpildė. * 2 Kor. 11, 9.
18. Jie atgaivino mano ir jųsų dvasę. *Išpažinkite tokius. * 1 Tes. 5, 12.
19. Jus sveikina susirinkimai Azioje

Didei jus sveikina Viešpatyje *Akvilas ir Priscila su †susirinkimu jų namuose. * Darb. Ap. 18, 2. 18. 26. † Rym. 16, 5.
20. Jus sveikina visi broliai. Sveikinkitės kits kitą *šventuoju pasibučiavimu. * Rym. 16, 16. 2 Kor. 13, 12. 1 Tes. 5, 26. 1 Petr. 5, 14.
21. Aš *Povilas sveikinu jus savo ranka. * Kol. 4, 18. 2 Tes. 3, 17.
22. Jei kas Poną Jėzų Kristų ne myl, tas t'esie Anatėma; Maran Ata. (Viešpats ateiti.)
23. *Malonė Pono Jėzaus Kristaus te esie su jumis. * Rym. 16, 24.
24. Mano meilė te esie su jumis visais Kristuje Jėzuje. Amen.

(Pirmoji gromata Korintionump, siųsta iš Pilipų per Stepona ir Portunatą ir Akaiką ir Timotiejų.)

Antra gromata švento Povilo Korintionump.

Perskyrimas 1.

Povilo kantrumas persekinėjime.

Povilas, apaštalas Jėzaus Kristaus *per Dievo valę, bei brolis Timotiejus, Dievo susirinkimui Korinte, podraug ir visiems šventiemsiems visoje Akajoje: * 1 Kor. 1, 1.
2. Malonė t'esie *su jumis, ir pakajus nuog Dievo, musų Tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 3.
3. *Pašlovintas t'esie Dievas ir Tėvas musų Pono Jėzaus Kristaus, Tėvas mielaširdingystės ir †Dievas viso palinksminojimo, * Epėz. 1, 3. 1 Pet. 1, 3. † Rym. 15, 5.
4. Kursai mus palinksmina visame musų varge, kad ir mes palinksminti galime visokiame varge esančius, tuomi palinksminojimu, kuriuomi mes Dievo palinksminojami.
5. Nėsa *kaip mes kentėjimo Kristaus daug turime, taipo ir apsčiai †palinksminojami esme per Kristų. * Ps. 34, 20. † Ps. 94, 19.
6. Bet ar vargo turime, ar palinksminojimo, *tai toktai jums ant gero nusiduosti. Jei vargas, tai toktai jums nusiduosti ant palinksminojimo ir išganymo, (kursai išganymas pasirodo, jei kenčiate su kantrumu, taipo, kaip mes kenčiame). Jei palinksminojimas, tai toktai taipojau ir jums nusiduosti ant palinksminojimo ir išganymo. * per. 4, 15. 17.
7. Ir musų nusitikėjimas stipriai stov už jus, kadangi žinoma, kad, *kaip jus kentėjimo dalyvi este, taip ir palinksminojimo dalyvi busite. * 2 Tes. 1, 4. 7.
8. Nėsa mes jums ne slėpsime, mieli broliai, *savo vargą, mums Azioje nusitikusįjį, kur per mierą apsunkįti buvome ir per sylą, taipo, kad jau abejojome, bau gyvi išliksią, * Darb. Ap. 19, 23.
9. Ir savyje pamisliję buvome, turėsią mirti. Bet tai todėl nusidavė, jeib ne patys savimi nusitikėtumbime, bet Dievu, kursai numirusiuosius prikel;
10. Kursai mus nuo tokio smerties išgelbėjo, ir dar kasdien išgelbti; ir juomi nusitikime, jį ir *toliaus mus išgelbėsiantį, * 2 Tim. 4, 18.
11. Per pagalbą jųsų užmeldimo už mus, jeib ant musų už tą dovaną, mums per daug žmonių duotąją, daug dėkavonės nusiduotų.
12. Nėsa tai musų gyrius, butent *liudijimas musų sąžinės, kad †mes prastybėje ir dieviškoje tikrybėje, ne kuniškoje išmintyje, bet Dievo malonėje, šime sviete esme pasielgę, bet daugiausiai pas jus. * Ebr. 13, 18. † Mat. 10, 16.
13. Nės mes nieko kito jums ne rašome, kaip ką skaitote irgi randate. Bet aš tikiuos, jus ir iki galo mus tokius rasite, kokius mus iš dalies ir este radę.
14. Nės *mes esme jųsų gyrius, kaipo ir jus musų gyrius este ant dienos Viešpaties Jėzaus. * per. 5, 12.
15. Ir tuomi nusitikėdamas mislijau, andai pas jus ateiti, jeib vėl geradėjystę gautumbite,
16. Ir aš per jus į Macėdonią keliaučiau, ir iš Macedonios vėl pas jus iškakčiau, ir jųsų lydėtas bučiau į Judėą.
17. Argi n'apsidumojime elgiausi, toktai ketindamas? arba ar mano apsiėmimai kuniški? ne taipo; bet pas manę yra kas je, tai je, ir kas ne, tai ne.
18. Bet, ak *viernasis Dievas žino, kad musų žodis ant jųsų niera je bei ne buvęs. * 1 Kor. 1, 9.
19. Nėsa Dievo Sunus, Jėzus Kristus,

tarp jųsų per mus apsakytasis, per
manę bei Silvaną bei Timotieјų, tas
ne buvo je ir ne, bet je buvo jame.
20. Nės visi Dievo pažadėjimai je
yra jame, ir Amen yra jame, ant
Dievo garbės per mus.
21. Bet Dievas tas yra, kurs mus *patvirtina podraugiai su jumis į Kristų,
ir mus pamostijęs, * 1 Kor. 1, 8. 1 Petr. 5, 10.
22. Ir užpečvietijęs, ir į musų širdį
*pradotką, Dvasę, davęs.
* Rym. 8, 16. Epėz. 1, 14.
23. Bet aš Dievą *per liudininką
šaukiu ant savo dušios, kad aš jus
pačėdydamas dar ne vėl į Korintą
atėjau; * Rym. 1, 9.
24. Ne, kad mes *viešpatautumbime
ant jųsų tikėjimo, bet mes esme pagalbininkai jųsų džiaugsmo; nės jus
stovite tikėjime. * 1 Petr. 5, 3.

Perskyrimas 2.

Apie priėmimą prisiverčiančiojo griekininko.

Bet aš tai savyje padumojau, kad
ne vėl smutnybėje pas jus ateičiau.
2. Nėsa jei aš jus apsmutniju, kas
yra manę palinksminąs, kaip tikt tas,
kurs manęs apsmutnijamas.
3. O aš jums toktai rašiau, *kad
aš ateidamas ne turėčiau smutnytis
iš tų, iš kurių man veikiaus džiaugtis
reikėtų; kadangi tai nuo visų jųsų
tikiuos, kad mano džiaugsmas jųsų
visų džiaugsmas esąs. * per. 12, 21.
4. Nės aš rašiau jums didime varge
bei širdies tužboje, su daug ašaromis, ne kad turėtumbite apsmutnyti
buti, bet kad meilę išpažintumbite,
kurią aš turu ypačiai prieš jus.
5. Bet jei kas smutką padaręs, tas
ne manę apsmutnijęs, bet iš dalies
(kad ne perdaug sakyčiau) jus visus
apsmutnijo.
6. Bet gana, kad tas daugiausiųjų
taip pabartas yra;
7. *Jeib jus jam dabar toliaus juo
labiaus atleistumbite, ir linksmintumbite, kad jis ne nugrimstų per didžioje
smutnybėje. * Gal. 6, 1.
8. Todėl graudenu jus, išrodykite
meilę ant jo. * 1 Kor. 16, 14.
9. Nėsa dėl to aš jums ir rašęs
esmi, kad išpažinčiau, bau jus iš tikro
*paklusnus este visuose dalykuose.
* per. 7, 15.
10. Bet kuriam jus ką atleidžiate,
tam ir aš atleidžiu. Nėsa ir aš, kam
ką atleisdamas, tai atleidžiu dėl jųsų,
Kristaus vietoje;
11. Kad ne apgauti pastotumbime
*šėtono. Nėsa mums ne yra nežinoma, ką jis mislyje tur. * Luk. 22, 31.
12. Bet kaip aš iškakau *Troadon,
apsakyti Evangėlią Kristaus, ir †man
durys atvertos buvo Viešpatyje,
* Darb. Ap. 16, 8. † Darb. Ap. 14, 27.
13. Ne rimau savo dvasėje, ne radęs Titų, savo brolį; bet atsisveikinęs nuo jų išėjau į Macėdonią.
14. Bet Dievui dėkui, mums visados duodančiam pergalėjimą Kristuje
ir apreiškiančiam kvapą savo išpažinimo per mus visose vietose.
15. Nėsa mes esme Dievui geras kvapas Kristaus, *tarp abiejų, tarp išganomųjų ir tarp prapuolančiųjų. * 1 Kor. 1, 18.
16. Šiems kvapas smerties ant smerties; bet aniems kvapas gyvasties
ant gyvasties. Ir *kas yra tam tinkąs? * per. 3, 5. 6.
17. Nėsa mes ne esme kaip daug
tokių, kurie Dievo žodį perkreipia,
bet kaip iš tikrybės, ir kaip iš Dievo, po Dievo akių, kalbame Kristuje.

Perskyrimas 3.

Užtarimas ėvangėliškojo mokįtojų urėdo.

Argi mes vėl pradedame *patys girtis? arba bau mes privalome, kaip
keli, pagiriančių gromatų jusump, arba pagiriančių gromatų iš jųsų. * per. 5, 12.
2. Jus este musų gromata, rašyta
musų širdyje, pažįstama ir skaitoma
visų žmonių;
3. Kurie jus pažįstami pastojote,
esą gromata Kristaus, per musų sakymo urėdą pagatavyta, ir per *mus
rašyta, ne tinta, bet Dvase gyvojo
Dievo, ne į akmens toblyčias, bet
į kuniškas širdies toblyčias. * Jėr. 31, 33.
4. Bet tokį nusitikėjimą turime Dievopi *per Kristų. * Jono 14, 6. 8.
5. Ne *kad mes tinką butumbime
iš savęs, ką mislyti, kaip iš savęs,
bet kad mes tinką esme, tai iš Dievo yra; * per. 2, 16.
6. Kursai ir mus tinkančius padarė,
pilnavoti urėdą naujojo testamento,
ne skaitytinės, bet Dvasės. Nėsa
skaitytinė žavina, bet *Dvasė gyvus
daro. * Jono 6, 63.

7. Bet jei urėdas, per skaitytines žavinąsis, ir į akmenis įrašytasis, skaistumą turėjo, taip, aža vaikai Izraėlio ne galėjo pažiurėti *į veidą Maižėšiaus dėl skaistumo jo veido, kurs tačiau pasiliauja; * 2 Maiž. 34. 30.

8. Kaip ne turėtų toli daugiaus skaistumo turėti urėdas, *Dvasę duodąsis? * Gal. 3, 14.

9. Nėsa jei urėdas, pražudymą apsakąsis, skaistumo tur, juo daugiaus tas urėdas, *teisybę apsakąsis, apstingą tur skaistumą. * Rym. 1, 17. per. 3. 21.

10. Nės ir ana dalis, kuri peršviesta buvo, ne laikytina yra per skaistumą prieš šį apstingąjį skaistumą.

11. Nės jei tai skaistumo turėjo, kas pasiliauja, juo daugiaus tai šlovės turės, kas pasiliekti.

12. *Taigi tokį nusitikėjimą turėdami, didei †drąsiai elgiamės, * perkš. 4. † Epėz. 6, 19.

13. Ne darydami, kaip Maižėšius, kursai savo *veidą dangalu apkabino, kad vaikai Izraėlio ne galėjo žiurėti į galą to, kas pasiliauja. * 2 Maiž. 34, 33. 35.

14. Bet jų *umai yra užkietinti. Nėsa iki šiai dienai tas pats dangalas pasiliekti ne atdengtas ant senojo testamento, jiems tą be skaitant, kursai Kristuje pasiliauja. * Jėz. 6, 10.

15. Bet iki šiai dienai, kad Maižėšius skaitomas, dangalas kaba jiems ant jų širdžių.

16. *Ale kad jie prisiverstų Viešpi, tai dangalas butų atimtas. * Rym. 11, 23. 26.

17. Nėsa *Viešpats Dvasė yra. Bet kur Viešpaties Dvasė, čia valnybė. * Jono 4, 24.

18. Bet dabar pasirodo kiekvienąme iš musų, veidu atdengtu, kaip kokiame zerkole, Viešpaties skaistumas, ir mes peršviečiami esme į tą patį abrozą, nuo skaistumo į skaistumą, kaip nuo Viešpaties, kursai Dvasė yra.

Perskyrimas 4.

Evangėlios vaisingumas tikinčiuose, po vargais kariaujančiuose.

Todėl *tokį urėdą turėdami, kaipo †mums mielaširdingystė duota yra, ne pailstame, * per. 3, 6. † 1 Kor. 7, 25.

2. Bet vengiame ir paslėptą gėdą, *ir klastomis ne apsieiname, neigi perkreipiame Dievo žodį; bet su tiesos apreiškimu ir gerai elgiamės prieš visų žmonių sąžinę po Dievo akių. * 1 Tes. 2, 5.

3. Taigi jei musų Evangėlia apdengta, tai ji apdengta *prapuolančiuose, * 1 Kor. 1, 18.

4. Prie kurių šio svieto Dievas netikinčiųjų ūmus apjekinęs, kad ne mato skaistą šviesą Evangėlios apie skaistumą Kristaus, *kursai yra abrozas Dievo. * Ebr. 1, 3. s.

5. Nės mes *ne savę pačius apsakome, bet Jėzų Kristų, jį esantį Viešpatį; bet mus jųsų tarnus delei Jėzaus. * per. 1, 24.

6. Nėsa *Dievas, kursai liepė šviesą iš tamsos prašvisti, tas davė †skaistų šviesumą į musų širdis, jeib (per mus) rastųs apšvietimas ant išpažinimo skaistumo Dievo veide Jėzaus Kristaus. * 1 Maiž. 1, 3. † 2 Petr. 1, 19.

7. Bet mes tokį skarbą turime žemiškuose rykuose, kad apstingoji macis butų Dievo, ir †ne iš musų. * per. 5, 1. † 1 Kor. 2, 5.

8. Mes turime visur *vargo, bet mes nesitužijame. Mums ne ramu, bet mes ne nusimename. * per. 1, 8. per. 7, 5.

9. Mes kenčiame persekinėjimą, *bet ne esme prastojami. Mes nuspaudžiami, bet ne prapuolame; * per. 37, 24. 33.

10. Ir vis *nešiojamės mirimą Pono Jėzaus ant savo kuno, kad ir gyvastis Pono Jėzaus ant musų kuno butų apreikštas. * Rym. 8, 17.

11. Nėsa mes, gyvi esantieji, visados į *smertį duodami esme dėl Jėzaus, kad ir gyvastis Jėzaus apreikštas butų ant musų smertelnojo kuno. * Ps. 44. 23.

12. Todėl *smertis galingas yra musyje, bet gyvastis jusyje. * 1 Kor. 4, 9.

13. Bet kadangi mes tą pačią tikėjimo dvasę turime, (kaip parašyta yra: *aš tikiu, todėl kalbu,) tai ir mes tikime, o todėl kalbame, * Ps. 116, 10.

14. Ir žinome, kad tas, kursai *Poną Jėzų prikėlęs, ir mus prikels per Jėzų ir (gyvus) pastatys drauge su jumis. * Darb. Ap. 3, 15. s.

15. Nės vislab tai nusiduosti dėl

jųsų, *jeib apstingoji malonė per dėkavojimą daugių Dievą apstingai liaupsintų. * Rym. 5, 15.

16. Todėl mes ne pailstame; bet, norint musų viršutinysis žmogus *pagenda, tai tačiau †vidujis iš dienos į dieną atnaujinamas.
* 1 Petr. 4, 1. † Epėz. 3, 16.

17. Nėsa musų *vargas, kursai čėsiškas ir lengvas yra, duoda amžiną ir per visą mierą svarbią šlovę, * Rym. 8, 18.

18. Mums, *ne veizdintiemsiems ant to, kas regima, bet ant to, kas neregima. Nėsa kas regima, tai čėsiška; bet kas neregima, tai amžina.
* Rym. 8, 24. 25.

Perskyrimas 5.

Palinksminojimas tikinčiųjų prieš visokius vargus; galybė Evangėlios.

Bet mes žinome, *musų žemiškiemsiems namams šios šėtros suluštant, kad mes turį budavonę, Dievo pabudavotą, †namus ne rankomis padarytus, amžinai esančius danguje.
* Jobo 4, 19. 2 Petr. 1, 13. 14. † Jono 14, 2.

2. Nėsa dėl to ir *išsiilgstame savo namų, iš dangaus esančiųjų, ir geidžiame, tais aprėdyti buti; * Rym. 8, 23.

3. Vienok taipo, jei mes tikt aprėdyti, o ne nuogi rasti butumbime.

4. Nėsa koliai šioje šėtroje esme, išsiilgstame, ir apsunkinti esme; kadangi mes velytumbimės veikiaus ne išrėdyti, bet *aprėdyti buti, jeib kas smertelna, pastotų praryta gyvasčio.
* 1 Kor. 15, 53.

5. Bet mus tam įtaisąsis, tai Dievas yra, kurs mums *pradotką, Dvasę, davęs. * per. 1, 22. Rym. 8, 16. 23. Epėz. 1, 13. 14.

6. Bet mes visados linksmi esme, žinodami, kad, koliai kune gyvename, toliai svetur ant kelionės esme Viešpačiui.

7. Nės mes vaikščiojame tikėjime, o ne regėjime.

8. Bet mes linksmi esme, ir *juo labiaus geidžiame, iš kuno iškeliauti, ir namieje buti pas Viešpatį. * Pil. 1, 23.

9. Todėl ir pasiprocevojame, ar namieje, ar svetur ant kelionės budami, *kad jam pamėgtumbime. * Ps. 39, 13.

10. Nėsa mes visi turime *pasirodytis prie sudo krasės Kristaus, jeib kožnas gautų, kaip jis pasielgęs, kune gyvas be budamas, ar gerai, ar piktai.
* Darb. Ap. 17, 31. Rym. 2, 6. per. 14, 10.

11. Togidėl žinodami, *kad Dievo reikia bijotis, lengviai elgiamės su žmonėmis; bet Dievui mes pažįstami esme. Bet aš tikiu, kad ir jųsų sąžinėje pažįstami esme. * Jobo 31, 23.

12. Kad *ne vėl patys pasigirtumbime, bet jums priežastį duotumbime, mumis girtisi, jeib turėtumbite ko girtis prieš tus, kurie iš to, kas po akių yra, giriasi, ir ne pagal širdį. * per. 3, 1.

13. Nėsa jei *per daug darome, tai Dievui per daug darome; jei mierą laikome, tai jums mierą laikome.
* per. 11, 16. 17.

14. Nės meilė Kristaus mus taip verčia, kadangi tai tikime, kad, vienam *už visus numirus, tai jie visi numirę.
* Ebr. 2, 9.

15. O jis todėl *už visus yra numiręs, †jeib tie, kurie gyvi yra, toliaus ne sau patims gyvi butų, bet tam, kursai už juos numiręs ir prisikėlęs.
* 1 Tim. 2, 6. † Rym. 14, 7.

16. Todėl iš šio čėso nei vieno ne pažįstame pagal kuną. O norint ir Kristų esme pažinę pagal kuną, tačiau jo jau dabar daugiaus ne pažįstame.

17. Todėl, *jei kas Kristuje yra, tai jis naujas sutvėrimas yra; †kas sena buvo, praėjo; štai, vislab nauja pastojo. * Rym. 8, 1. 10. † Jėz. 43, 19. Apr. 21. 5.

18. Bet vislab tai nuog Dievo, kursai *mus pats su savimi suderinęs yra per Jėzų Kristų, ir urėdą davęs, suderinimą apsakantį. * Rym. 5, 10.

19. Nėsa *Dievas buvo Kristuje ir suderino svietą pats su savimi, ir ne prirokavo jiems jų griekus, ir pastatė tarp musų žodį apie suderinimą.
* Rym. 3, 24. 25.

20. Togidėl mes esme *paslai Kristaus vietoje, nės Dievas graudena per mus; taigi prašome Kristaus vietoje: susiderinkite su Dievu. * Jėz. 52, 7.

21. Nėsa jis tą, *kursai nei jokio grieko nežinojo, už mus †grieku padaręs, jeib **jame pastotumbime teisybe, kuri po Dievo akių tinka.
* 1 Petr. 2, 22. s. † Gal. 3, 13. ** Kol. 1, 14. Epėz. 1, 6. 7. Pil. 3, 9.

Perskyrimas 6.

Graudenimas, Dievo malonę vertai vartoti.

Bet mes *graudename jus, kaip †pagalbininkai, kad ne noprosnai Dievo malonę butumbite priėmę.
* per. 5, 20. † 1 Kor. 3, 9.

2. Nės *jis sako: aš išklausiau tavę
malonės čėse, ir gelbėjau tavę die-
noje išganymo. †Štai, dabar ma-
lonės čėsas, dabar išganymo diena.
*Jėz. 49, 8. †Luk. 4, 19. 21.
3. Bet ne duokim nei vienam nei
jokio papiktinimo, kad musų urėdas
ne butų išpeiktas.
4. Bet visuose daiktuose *pasiro-
dykime kaip Dievo tarnai, didime
kantrume, varguose, bėdose, tužbose,
*per. 4, 2.
5. *Mušiuose, kalėjimuose, mai-
štuose, darbuose, budėjimuose, past-
nįkavimuose, *per. 11, 23. 27.
6. *Viežlybystėje, išpažinime, leng-
vybėje, meilingume, Šventoje Dva-
sėje, neveidmainiškoje meilėje,
*1 Tim. 4, 12.
7. Žodyje tiesos, *stiprybėje Dievo,
per ginklus teisybės po dešinės ir po
kairės, *1 Kor. 2, 4.
8. Per garbę ir per gėdą, per piktą
garsą ir gerą garsą, kaip išvadžioto-
jai, o tačiau teisus;
9. Kaip nepažįstami, o tačiau pa-
žįstami; kaip *mirštą, o štai, gyvi
esme; kaip bausti, o tačiau ne už-
mušti; *per. 4, 10. 11.
10. Kaip smutni, bet visados link-
smi; kaip ubagai, o tačiau kurie daug
bagotais darą; kaip nieko neturį, o
tačiau vislab turį.
11. Ak jus Korintionai, musų bur-
na atsivėrė jusump, musų širdis
linksma.
12. Musų širdis ne ankšta yra prieš
jus, bet jųsų širdis dar ankštoka prieš
manę.
13. Aš su jumis kalbu, kaip *su savo
vaikais, kad ir jus prieš manę taip
elgtumbitės, ir butumbite linksmi.
*1 Kor. 4, 14.
14. *Ne traukite prie svetimo jungo
su netikinčiaisiais. †Nės ką tur dar-
bo teisybė su neteisybe? kokią drau-
gystę tur šviesybė su tamsybe?
*5 Maiž. 7, 2. Epėz. 5, 11.
15. Kaip sutar Kristus su Bėlialu?
arba kokią dalį tur tikįsis su neti-
kinčiuoju?
16. Kaipo Dievo bažnyčia sutar su
balvonais? bet *jus este bažnyčia
gyvojo Dievo, kaip ir Dievas taria:
†aš noru juose gyventi ir juose
vaikščioti, ir noru jų Dievas buti, ir
jie tur mano žmonės buti.
*1 Kor. 3, 16. †3 Maiž. 26, 12.
17. Todėl *išeikite iš jų, ir atsiskir-
kite, sako Viešpats, ir ne pakrutįkite
nieko nečysto; tai aš jus priimsu,
*Jėz. 48, 20. per. 52, 11. Apr. 18, 4. s.
18. Ir busu *jųsų Tėvas, ir jus bu-
site mano sunus ir dukters, sako vi-
sogalįsis Viešpats. *Jėr. 31, 1. 9. 33. per. 32, 38.

Perskyrimas 7.

Graudenimas ant pašventimo.

Todėlgi, turėdami tokį pažadėjimą,
jus mano mieliausieji, čystykimės nuo
viso apderkimo kuno ir dušios, ir to-
lyn eikime pašventime Dievo baimėje.
2. Priimkite musų žodį; mes nei
vieną ne įartinome, mes *nei vieno
ne pažeidėme, mes nei vieno ne ap-
gavome. *per. 12, 17. Darb. Ap. 20, 33.
3. Tai ne sakau, kad jus prasudy-
čiau; nėsa pirmai jums pasakiau, kad
jus †musų širdyje este, drauge su mu-
mis mirti ir drauge gyvi buti. *per. 6, 11–13.
4. *Aš su didžiu drąsumu jums kal-
bu, aš daug jumis giriuos; aš papil-
dytas esmi palinksminojimu, aš esmi
apstingai pilnas džiaugsmo visame
musų varge. *Pilem. perkš. 8.
5. Nėsa mums į Macėdonią iškakus,
musų kunas ne turėjo atilsies, bet
mes visur buvome varge: iš lauko
kova, viduje baimė.
6. Bet *Dievas, kursai žemuosius
palinksmina, tas mus palinksmino at-
ėjimu Titaus. *per. 1, 3. 4.
7. Ale ne tiktai jo atėjimu, bet ir
tuomi palinksminojimu, kuriuomi jis
palinksmintas buvo dėl jųsų, ir ap-
sakė mums jųsų išsiilgimą, jųsų verk-
smą, jųsų storavojimą už manę, taip
kad dar daugiaus pasidžiaugiau.
8. Nėsa *kad aš jus per gromatą
apsmutnijau, to man ne gaila, no-
rint man ir gaila buvo; bet kadangi
aš regiu, tą gromatą jus rasi kokią
mažą valandą apsmutnijusią, *per. 2, 4.
9. Tai tačiau dabar džiaugiuos, ne
tuomi, kad jus apsmutnyti este, bet
kad jus apsmutnyti este ant gailes-
čio. Nėsa jus pagal Dievą este ap-
smutnyti, jeib jus minau iš musų nei
jokios iškados nei jokiame dalyke
ne gautumbite.

10. Nėsa smutka pagal Dievą daro gailestį ant išganymo, kurio nei vienas nesigail; bet svieto smutka daro smertį.

11. Štai, tas pats daiktas, kad dieviškai apsmutnyti este, kokią procę tas pas jus padaręs, beje atsiteisinimą, papykį, baimę, išsiilgimą, storavojimą, pakoravojimą! jus visuose dalykuose pasirodėte, čysti esą tame dalyke.

12. Todėl, norint jums rašiau, tai tačiau toktai ne nusidavė dėl to, kurs įartino, o ir ne dėl to, kurs įartintas yra, bet dėl to, jeib jųsų procė už mus apsireikštų pas jus po Dievo akių.

13. Todėl mes palinksminti esme iš to, kad jus palinksminti este. Bet dar juo apstingiaus pasidžiaugėmės iš džiaugsmo Titaus; nėsa jo dvasė yra atsigaivinusi iš jųsų visų.

14. Nėsa tame, ką aš po jo akių apie jus gyriau, ne apgėdįtas esmi; bet lyg kaip vislab tiesa yra, ką aš jums esmi kalbėjęs, taip ir musų pagyrimas po Titaus akių tiesa pastojo.

15. Ir jis juo širdingesnis prieš jus yra, minėdamas visų jųsų *paklusnumo, kaip jus jį su baime ir drebėjimu este priėmę. * per. 2, 9.

16. Aš džiaugiuos, kad aš ant jųsų visai galiu pasitikėti.

Perskyrimas 8.

Graudenimas ant dosningų dovanų vargingiemsiems.

Aš apsakau jums, mieli broliai, *Dievo malonę, kuri (Dievo) susirinkimuose Macėdonioje yra duota. * Rym. 15, 26.

2. Nėsa jų džiaugsmas tenai buvo apstingas, kadangi jie daugumu vargų išmėgįti buvo. Ir kačeig jie labai vargingi buvo, tačiau jie bagotingai davė visoje prastybėje.

3. Nėsa pagal visą įgalėjimą (tai aš atliudiju), o ir per įgalėjimą jie buvo noringi duoti.

4. Ir meldė mus, labai ragindami, kad *priimtumbime geradėjystę ir nudalijimą rankiaus, ant pagalbos šventiemsiems. * per. 9, 1. Darb. Ap. 11, 29.

5. Ir ne, kaip nusitikėjome, bet jie patys pasidavė pirmiaus Viešpačiui, ir potam mums per Dievo valę,

6. Kad turėjome Titų pagraudenti, jeib jis, kaip pirma buvo pradėjęs, taipo ir tarp jųsų tokią geradėjystę ištaisytų.

7. Bet lygiai kaip jus visame bagoti este, tikėjime, ir žodyje, ir išpažinime, ir visokiame stropume, ir jųsų meilėje prieš mus, taipojau dabokitės, kad ir šioje geradėjystėje bagoti butumbite.

8. Ne sakau, kaip paliepdamas; bet kitiems taip besiprocevojant, tai aš bandau ir jųsų meilę, bau ji tikros veislės esanti.

9. Nėsa jus žinote malonę musų Pono Jėzaus Kristaus, *kad, norint jis bagotas yra, tačiau vargingu (neturtingu) pastojo dėl jųsų, jeib jus per jo neturtą pralobtumbite. * Sak. 9, 9. Mat. 8, 20. Luk. 9, 58.

10. Ogi aš savo mislį tame dalyke pasakau. Nėsa tai jums naudinga, kurie jus pernai pradėjote, ne tiktai daryti, bet ir norėti.

11. Bet dabargi išpildykite ir darymą, jeib, lyg kaip čia yra veikus umas *norėti, taipjau čia butų ir veikus umas daryti, iš to, ką turite. * Pil. 2, 13.

12. Nėsa jei kas *noringas yra, tai jis yra (Dievui) pamėgstąs, pagal tai, kaip jis tur, o ne, kaip jis ne tur. * Pam. Ž. 3, 28. Mark. 12, 43.

13. Tai ne nusiduoda su ta mislimi, kad kiti pakajaus turėtų, o jus priespaudos; bet kad lygumas butų.

14. Taip te pašlužija jųsų apstas *jų neturtui per šią brangią gadynę, kad ir jų apstas potam pašlužytų jųsų pristokimui, ir lygumas nusiduotų, * per. 9, 12.

15. Kaip parašyta yra: *daug surenkąsis ne turėjo perdaug; ir maž surenkąsis ne stokojo. * 2 Maiž. 16, 18.

16. *Bet Dievui dėkui, kursai tokią procę dėl jųsų davęs į širdį Titaus. * per. 9, 15. 1 Kor. 15, 57.

17. Nės jis tiesa pagraudenimą priėmė; bet kadangi jis taip labai procevojos, tai jis iš savęs paties pas jus nukeliavo.

18. Bet mes vieną brolį su juomi siuntėme, kursai giriamas Evangėlioje per visus susirinkimus.

19. Ale ne tikt tai, bet jis ir yra susirinkimų paskirtas per draugą musų kelionės šioje geradėjystėje, *per mus ištaisomoje Viešpačiui ant

garbės, ir ant pagyrimo jųsų geros
valės. *Gal. 2, 10.
20. Ir to saugojamės, kad mus ne
kas apžodžiuotų dėl kokios bagotin-
gos dovanos, kuri per mus ištaiso-
ma yra.
21. Ir dabojamės, kad tai viernai
nusiduotų, ne tiktai po akių Vieš-
paties, bet ir žmonių.
22. Ogi mes su juomi siuntėme ir
musų brolį, kurį mes tankiai ne vie-
name dalyke numanėme pasiproce-
vojant, bet dabar juo daugiaus pa-
siprocevojant.
23. O mes ir jumis didei tikimės,
ar *tai butų dėl Titaus, (kursai mano
draugas ir pagalbininkas tarp jųsų
yra,) ar dėl musų brolių, (kurie
†apaštalai yra susirinkimų ir garbė
Kristaus.) *per. 7, 13. per. 12, 18. † Rym. 16, 7.
24. Taigi parodykite dėl to išro-
dymą savo meilės ir *musų gyriaus
apie jus ant šių, ir atvirai po akių
susirinkimų. *perkš. 9. per. 7, 14.

Perskyrimas 9.

Kodėl reikalas dovanas greitai ir viernai nusiųsti.

Nėsa apie tokią *dovaną, šventiem-
siems duodamą, ne privalu jums
rašyti. *per. 8, 4. 20.
2. Nės žinau jųsų *gerą valę, ku-
rią giriu Macėdoniškiams (sakyda-
mas): Akaja pernai gatava buvo, ir
jųsų paveikslas daug paragino.
*per. 8, 19.
3. Bet šius brolius todėl siunčiau,
kad musų gyrius iš jųsų tame da-
lyke ne nieku pavirstų, ir kad jus
gatavi butumbite, lygiai kaip aš apie
jus esmi sakęs,
4. Jeib Macėdoniškiams su manimi
drauge ateinant ir jus negatavus ran-
dant, mes (ne sakysu jus,) gėdos
ne gautumbime iš tokio gyriaus.
5. Bet aš per reikalingą daiktą lai-
kiau, brolius pagraudenti, kad jie
pirma užeitų pas jus, ištaisyti šitą
pirma pažadėtąją žegnonę, jeib ji
gatava butų, taipo, kad butų žeg-
nonė, o ne šykštumas.
6. Bet tai misliju: *kas skupai sėja,
tas ir skupai piaus, ir kas su žeg-
none sėja, tas ir piaus su žegnone;
*Pam. Ž. 22, 8.
7. Kožnas pagal savo širdies valę,
ne su apmaudu, arba iš nevalės;
nėsa *linksmai duodantįjį Dievas myl.
*2 Maiž. 25, 2.
8. Bet Dievas gal daryti, kad viso-
kia malonė tarp jųsų bagotinga butų;
kad jus, visame visučės pilną prite-
kimą turėdami, turtingi pastotumbite
ant visokių gerų darbų;
9. Kaip parašyta yra: *jis yra iš-
barstęs ir davęs vargdieniams; jo tei-
sybė išliekti amžinai.
* Ps. 112, 9. Pam. Ž. 11, 24.
10. Bet tas, kursai *sėklos sutenka
sėjėjui, tas juk ir duonos duos val-
giui, ir daugsįs jųsų sėklą, ir užau-
gįdįs †uoglį jųsų teisybės;
*Jėz. 55, 10. † Oz. 10, 12.
11. Kad bagoti butumbite visuose
daiktuose su visu prastumu, kursai
daro *per mus dėkavojimą Dievui.
*per. 1, 11. per. 4, 15.
12. Nėsa pagalba šios dovanos ne
tiktai stoką šventųjų atpildo, bet ir
*apstinga yra tame, kad daug Die-
vui dėkavoja per šį musų vierną pa-
šlužijimą, *per. 8, 14.
13. Ir garbina Dievą už jųsų pa-
klusnų išsipažinimą Evangėlios Kri-
staus, ir už jųsų prastą dovanų da-
vimą jiems ir visiems,
14. Ir per savo maldas už jus, ku-
rie jųsų išsiilgsta dėl apstingosios
Dievo malonės jusyje.
15. Bet Dievui dėkui už jo neiš-
kalbamąją dovaną.

Perskyrimas 10.

Draudimas nuo išvadžiojimo netikrųjų apaštalų.

Bet aš, Povilas, graudenu jus, per
*romybę ir lengvybę Kristaus, kur-
sai pats tarp jųsų budamas menkas
esmi, bet kitur budamas drąsus esmi
prieš jus. *Rym. 12, 1.
2. Bet meldžiu, kad man ne reiktų,
pačiam ten esant, drąsiai elgtis su
tuom drąsumu, kurs man prirokuo-
jamas, prieš kelis, kurie mus kaltina,
buk mes besielgią kunišku budu.
3. Nėsa norint mes kune krutame,
tai tačiau mes ne *kariaujame ku-
nišku budu. *1 Tim. 1, 18.
4. Nėsa *ginklai musų kariavimo
ne kuniški, bet galingi po Dievo
akių, suardyti padrutinimus, *Epėz. 6, 13.
5. Kuriais suardome sudumimus ir
visą aukštybę, pasikeliančią prieš

Dievo išpažinimą, ir sugauname visą
išmintį po paklusnumu Kristaus;
6. Ir gatavi esme *atkeršyti kožną
nepaklusnumą, kada jųsų paklusnu-
mas išsipildys. * Darb. Ap. 8, 20. 1 Kor. 5, 3. 4. 5.
7. Ar ant to veizdite, kas po akių
yra? jei kas tikis, Kristaus esąs, tas
vėl tai savyje te mislija, kad, lygiai
kaip jis Kristaus yra, taip ir mes
Kristaus esme.
8. O *norint ir mažumą daugiaus
girčiaus †musų macies, kurią Vieš-
pats mums davęs, jus pagerinti ir
ne pagadinti, ne pavirsčiau į gėdą.
* per. 12, 6. † 1 Kor. 5, 2. 4. 5.
9. (Bet tai sakau,) kad ne misly-
tumbite, manę norėjusį jus gandįti
*gromatomis. * 1 Kor. 5, 9. 11.
10. Nėsa gromatos (sako jie) sun-
kios ir drutos; *bet pribuvimas kuno
silpnas, ir kalba per nieką laikytina.
* perkš. 1.
11. Kursai toks yra, tas te mislija,
kad kokie mes esme su žodžiais gro-
matose, kitur budami, tokiejau drį-
stame buti ir pačiu darbu,*čia budami.
* per. 12, 20. per. 13, 2. 10.
12. Nėsa mes *ne dręsame tiems
prisilygintis, arba tarp tų rokuotis,
kurie savę patys giriasi. Bet jie savę
savimi mierodamies, ir savę pagal
savę pačius per aukštus laikydamies,
nieko ne išmano. * per. 3, 1. per. 5, 12.
13. Bet mes nesigirsimės per mierą,
bet tiktai *pagal mierą davado, per
kurį mums Dievas tą mierą numie-
ravo, atsiekti ir iki jųsų. * Rym. 12, 3.
14. Nėsa mes ne per toli išsitie-
siam, lyg kaip ne atsiekią iki jųsų;
nėsa mes juk ir iki jųsų iškakome
su Evangėlia Kristaus.
15. Ir *nesigiriame per mierą sveti-
mais darbais, bet nusitikime, kad, jųsų
tikėjimui jusyje jau paaugus, mes pa-
gal savo davadą dar toliaus iškaksią,
* Rym. 15, 20.
16. Ir Evangėlią taipojau ir tiems
apsakysią, kurie anapus jųsų gyvena,
ir nesigirsią tuomi, kas per svetimą
davadą pataisyta.
17. Bet jei *kas giriasi, tas tesigirie
Viešpatimi. * Jėr. 9, 23. 24. 1 Kor. 1, 31.
18. Nėsa ne dėl to kas yra tikrai
tinkąs, kad jis pats savę giria, bet
kad jį Viešpats giria.

Perskyrimas 11.

Povilo iškęstieji darbai bei pavojumai.

Duok Dieve, kad jus ben mažumą
manęs pakęstumbite paikystėje; ogi
beje jus man tai pakenčiate.
2. Nėsa aš žėlavoju už jus Dievo
žėlavojimu. Nėsa aš jus pavierijau
vienam vyrui, jeib *čystą mergą Kri-
stui privesčiau. * 3 Maiž. 21, 13. Epėz. 5, 26. 27.
3. Bet aš bijaus, kad ne, kaip *žal-
tys Jėvą išvadžiojo savo klasta, taip-
jau ir jųsų umai attraukti butų nuo
prastybės Kristuje. * 1 Maiž. 3, 4. 13.
4. Nėsa jei kas pas jus ateidamas
kitą Jėzų apsakytų, kurį mes ne ap-
sakėme, arba jei jus kitą dvasę gau-
tumbite, kurią ne este gavę, arba
*kitą Evangėlią, kurią jus ne este pri-
ėmę, tai jus toktai vertai kęstumbite.
* Gal. 1, 8. 9.
5. Nėsa aš *tariuos, ne mažesnis
esąs už aukštuosius apaštalus.
* per. 12, 11. 1 Kor. 15, 10. Gal. 2, 6. 9.
6. Ir kačeig *paikas esmi kalboje,
tačiau ne paikas esmi išpažinime. Bet
aš gerai pažįstamas esmi pas jus visur.
* 1 Kor. 2, 1. 2. 13. Epėz. 3, 4.
7. Arba ar aš susigriešijau, savę pa-
sižemindamas, jeib jus butumbite pa-
aukštinti? nėsa aš jums Evangėlią *do-
vanai †apsakiau. * 1 Kor. 9, 12. 18. † t. e. dykai.
8. Ir kitus susirinkimus išplėšiau,
algą nuo jų imdamas, jeib jums
(Dievo žodį) apsakyčiau.
9. O kaip aš pas jus budamas sto-
kojau, nei vieną *ne apsunkinau;
(nėsa mano neturtą atpildė broliai,
kurie iš Macėdonios atėjo,) ir visuose
dalykuose jus ne apsunkindamas lai-
kiausi, o dar ir toliaus taip laikysuos.
* per. 12. 13.
10. Kaip tikrai Kristaus tiesa manyje
yra, taip man tas gyrius žemėse Aka-
jos ne tur but užgintas.
11. Kodėl tai? *Ar kad aš jus rasi
ne myliu? Dievas tai žino. * per. 6, 11—13.
12. Bet ką aš darau, ir ką aš da-
rysu, tai dėl to darau, *kad priežastį
atkirsčiau tiems, kurie priežasties jėš-
ko girtis, kad jie esą, kokie mes.
* 1 Kor. 9, 12.
13. Nės *tokie netikri apaštalai ir
klastingi darbininkai Kristaus apaš-
talais dedasi esą. * Pil. 3, 2.
14. O tai ir ne dyvai; nėsa jis pats,

šėtonas, pasiverčia į angielą šviesos.
15. Todėl tai ne didis daiktas, jei ir jo tarnai pasiverčia į apsakytojus teisybės, kurių *galas bus pagal jų darbus. * Pil. 3, 19.
16. Vėl sakau, kad ne kas mislytų, manę *paiką esantį. Bet jei ne, tai priimkite manę per paiką, kad ir aš mažumą girčiaus. * per. 12, 6.
17. Ką aš dabar kalbu, tai nekalbu kaip Viešpatyje, bet kaip paikystėje, kadangi į gyrių parėjome.
18. Kadangi daug girias pagal kuną, tai *ir aš girsuos. * per. 10, 13. per. 12, 9.
19. Nėsa jus mielai pakenčiate durnius, *išmintingi budami. * 1 Kor. 4, 10.
20. Jus pakenčiate, jei kas jus verginiais daro, jei kas jus lupa, jei kas jums ima, jei kas jums tyčiojas, jei kas jus į veidą muša.
21. Tai sakau pagal negarbę, kaip kad butumbime silpni pastoję. Antgi ko kas drįsta, (paikystėje kalbu,) ant to ir aš drįstu.
22. Jie Ebrėonai, aš taipojau; jie Izraėlytai, aš taipojau; jie giminė Abraomo, aš taipojau.
23. Jie Kristaus tarnai, (paikai kalbu), aš begu ko daugiaus esmi. *Aš daugiaus dirbau, aš daugiaus mušių kentėjau, aš tankiaus sugautas, tankiai smerties bėdose buvau. * 1 Kor. 15, 10.
24. Nuo Žydų gavau penkis kartus po *keturisdešimtis kirčių be vieno. 5 Maiž. 25, 3.
25. *Tris kartus esmi plaktas, †vieną kartą akmenimis mėtytas, tris kartus laivo sudaužyme skendėjau, dienas ir naktis perleidau gilybėje jurių. * Darb. Ap. 16, 22. s. † Darb. Ap. 14, 19. s.
26. Aš tankiai keliavau, aš buvau bėdoje *ant vandens, bėdoje tarp razbaininkų, bėdoje tarp Žydų, bėdoje tarp pagonų, bėdoje miestuose, bėdoje pusčioje, bėdoje ant jurių, bėdoje tarp netikrų brolių. * Darb. A. 27, 2. s.
27. Nusivarginime ir *nusidirbime, daugybėje budėjimų, alkime ir troškime, daugybėje pastnįkavimų, šaltyje ir nuogume. * per. 6, 5.
28. Be to, kas šeip nusiduosti, butent, kad aš kas dieną esmi užkabinamas, *ir rupinu už visus susirinkimus. * Darb. Ap. 20, 18. s.
29. Kas silpnas, o aš ne pasilpstu? kas papiktinamas, o aš nedegu?
30. Jeigi reikia girtis, *girsuos savo silpnybe. * per. 12, 5.
31. Dievas ir Tėvas musų Pono Jėzaus Kristaus, *kursai te esie pašlovintas amžinai, žino, manę ne meluojantį. * Rym. 1, 25.
32. *Damaške žemės valdonas karaliaus Arėto sergėjo Damaškėnų miestą, ir norėjo manę sugauti. * Darb. Ap. 9, 24.
33. Ir aš *pintinyje pro langą per murą buvau nuleistas, ir išbėgau iš jo rankų. * Joz. 2, 15. Darb. Ap. 9, 25.

Perskyrimas 12.

Povilo gyrius ir apreiškimas, prieš jo priešininkų garbės godą statytas.

Girtis tiesa man niekam nedera, tačiau aš ateisu ant regėjimų bei apreiškimų Viešpaties.
2. Aš pažįstu žmogų Kristuje pirm keturiolika metų, (ar jis kune buvęs, tai ne žinau; arba ar jis kune ne buvęs, ir tai ne žinau; Dievas tai žino). Tas buvo paimtas iki į trečiąjį dangų.
3. Ir aš pažįstu tą žmogų, (ar jis kune buvęs, arba ar jis kune ne buvęs, ne žinau; *Dievas tai žino). * per. 11, 11.
4. Jis buvo paimtas į rojų ir girdėjo neiškalbamus žodžius, kurius nei vienas žmogus ne gal sakyti.
5. Tuomi girsuos; bet savimi nesigirsuos, kaip tiktai savo *silpnybe. * per. 11, 30.
6. Ir *jei girčiaus, todėl ne paikai daryčiau, nėsa tiesą sakyčiau. Bet to vengiu, kad manę ne kas per didesnį laikytų, ne kaip manę mato esant, arba iš manęs gird. * per. 10, 8. per. 11, 16.
7. Ir jeib aš ne per labai pasiaukštinčiau tuo aukštu apreiškimu, duotas man yra kuolas kunui, butent šėtono angielas, kursai manę *kumsčiomis muštų, idant ne per labai pasiaukštinčiau. * Jobo 2, 6.
8. Dėl to tris kartus Viešpatį esmi meldęs, kad nuo manęs atstotų.
9. Ir jis man yra sakęs: te pakanka tau mano malonė; nėsa mano syla silpnuose macni. Todėl mieliausiai girsuos savo silpnybe, kad Kristaus stiprybė pas manę gyventų.
10. Todėl esmi linksmos širdies silpnybėse, išdarkymuose, bėdose,

persekinėjimuose, tužbose, Kristaus dėlei. Nėsa silpnas budamas, drutas esmi.
11. *Aš durniu pastojau besigirdamas; ant to jus manę per nevalę privertėte. Nėsa aš turėčiau jųsų pagirtas buti, kadangi †nieku mažesnis ne esmi už didžiuosius apaštalus, norint niekas esmi. * per. 11, 1. 6. † per. 11, 5.
12. Nėsa juk apaštalo ženklai tarp jųsų daryti yra su visu kantrumu, su ženklais ir su stebuklais ir su darbais.
13. Kasgi tai yra, kuriame jus prastesni este už kitus susirinkimus, kaip tiktai, kad aš pats jus ne *apsunkinau? atleiskite man šį grieką. * per. 11, 9. 1 Kor. 9, 12.
14. Štai, aš *gatavas esmi, trečią kartą jus atlankyti, ir ne noru jus apsunkįti. Nėsa aš ne to jėškau, kas jųsų yra, bet jųsų pačių. Nėsa ne vaikai tur gimdytojams skarbų rinkti, bet gimdytojai vaikams. * per. 13, 1.
15. Bet aš labai mielai noru guldyti *ir guldytas buti už jųsų dušias; kačeig aš jus labai didei myliu, o tačiau maž mylimas esmi. * per. 1, 6.
16. Ale testovie taipo, kad aš jus *ne apsunkinau, bet kytrus budamas, aš su kytryste jus sugavau. * per. 11, 9. 2 Tes. 3, 8.
17. Ale ar aš bene ką apgavau per kelis tų, kurius aš pas jus esmi siuntęs?
18. *Titų pagraudenau, ir su juomi siunčiau vieną brolį. Ar bene Titus jus apgavo? ar mes ne toje pačioje dvasėje elgėmės? ar mes ne tomis pačiomis pėdomis vaikščiojome? * per. 8, 6. 16. 18.
19. Ar vėl mislijate, mus prieš jus atsikalbančius? mes kalbame Kristuje po Dievo akimi. Bet vislab tai mes darome, mano mieliausieji, jums ant pagerinimo.
20. Nėsa bijaus, kad aš *atėjęs, jus ne tokius rasiąs, kokius noru, o ir kad jus manę taipojau ne tokį rasią, kokį jus norite, kad čia ne butų barnių, pavydėjimų, papykių, vaidų, pakalbėjimų, įkalbėjimų, †pasiputimų, maištų; * per. 10, 2. 1 Kor. 4, 6.
21. Kad ne, man vėl atėjus, mano Dievas manę pažemintų pas jus, ir turėčiau smutnytis iš daug *pirm to susigriešijusių ir Dievopi ne prisivertusių, dėl nečystybės bei kekšavimo bei neviežlybumo, kurius jie darę. * per. 13, 2.

Perskyrimas 13.

Pagraudenimas ant prisivertimo.

Jei trečią kartą pas jus ateisu, tai *dviejų arba trijų liudininkų burnoje turės stovėti visokia prova. * Jono 8, 17. s.
2. Aš jums tai pirma sakiau, ir tai jums pirma sakau, kaip pas jus budamas antrą kartą, ir dabar kitur budamas tai rašau, pirma susigriešijusiemsiems ir kitiems visiems: kad aš vėl ateisu, tai ne čėdysu.
3. Kadangi jus jėškote, ben vieną kartą pabandyti tą, kursai manyje kalba, butent Kristų, kursai tarp jųsų ne silpnas, bet galingas yra tarp jųsų.
4. Ir norint jis nukryžiavotas *silpnybėje, tai tačiau jis gyvas yra stiprybėje Dievo. Ogi norint mes ir silpni esme jame, tai tačiau mes gyvi esmi su juomi stiprybėje Dievo tarp jųsų. * Pil. 2. 7. 8.
5. *Išsimėginkitės patys, bau tikėjime este; mėginkitės patys. Arba ar jus savęs pačių ne pažįstate, †Jėzų Kristų jusyje esantį? jei jus ne rasi netinką este pastoję. * 1 Kor. 11, 28. † Rym. 8, 9. 10. Gal. 2, 20. Kol. 1, 27.
6. Bet aš nusitikiu, jus išpažįstant, mus ne esant netinkančius.
7. Bet aš Dievo meldžiu, kad jus nieko pikto ne darytumbite; ne, jeib mes tinką išsirodytumbime, bet jeib jus gero darytumbite, o mes kaip netinką butumbime.
8. Nės mes nieko ne galime prieš tiesą, bet už tiesą.
9. Bet mes džiaugiamės, kad mes silpni esme, o jus stiprus este. Ogi to mes ir meilijame, butent jųsų tobulystės.
10. Todėlei aš, ir *kitur budamas, tai rašau, kad man ne reikėtų, man pas jus esant, aštrumo parodyti pagal tą †macį, kurią man Viešpats davęs yra ant pagerinimo, o ne ant pagadinimo. * per. 2, 3. † per. 10, 8.
11. Paskučiaus, mieli broliai, *džiaukitės, bukite tobuli, linksminkitės, tu-

rėkite vieną mislį, bukite pakajų mylį: tai Dievas meilės †ir pakajaus su jumis bus. * Pil. 4, 4. † Rym. 15, 33.

12. *Sveikinkitės kits kitą šventuoju pasibučiavimu. Jus sveikina visi šventieji. * 1 Kor. 16, 20. s.

13. Malonė musų Pono Jėzaus Kristaus, bei meilė Dievo, bei draugystė šventosios Dvasės te esie su jumis visais. Amen.

(Antroji gromata Korintionump siųsta iš Pilipų Macėdonioje per Titų ir Lukošių.)

Gromata švento Povilo Galatėnump.

Perskyrimas 1.

Apie Galatėnų netvirtybę ir Povilo apaštališkąjį urėdą.

Povilas, apaštalas, (ne *nuo žmonių, o ir ne per žmones, bet per Jėzų Kristų bei Dievą Tėvą, kursai jį †iš numirusiųjų prikėlęs), * per. 11, 12. † Nus. Ap. 3, 15. s.

2. Ir visi broliai, pas manę esantieji, susirinkimams Galatioje:

3. *Malonė te esie su jumis ir pakajus nuo Dievo Tėvo bei musų Viešpaties Jėzaus Kristaus, * Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 3. Epėz. 1, 2. 1 Petr. 1, 2. 2 Jono p. 3.

4. Kursai *pats pasidavė už musų griekus, jeib jis mus išgelbėtų nuo šio dabar esančiojo †nelabo svieto, pagal valę Dievo ir musų Tėvo, * per. 2, 20. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14. † 1 Jon. 5, 19.

5. *Kuriam te esie garbė nuo amžių iki amžių. Amen. * 2 Tim. 4, 18.

6. Tai man dyvai, kad jus taip veik *duodatės nusikreipti nuo to, kursai jus pavadino malonėje Kristaus, ant kitos Evangėlios, * per. 5, 8.

7. Norint nei jokios kitos ne yra, kaip tikt, kad keli yra, kurie jus *supainioja, norėdami Kristaus Evangėlią perkreipti. * Darb. Ap. 15, 1. 24.

8. Bet norint ir mes, arba koks angielas iš dangaus, jums kitą Evangėlią apsakytų, ne kaip kurią mes jums apsakėme, *tas testovie prakeiktas. * 1 Kor. 16, 22.

9. Kaip mes dabar sakėme, taip ir vėl sakome: jei kas jums kitą Evangėlią apsako, ne kaip kurią gavote, tas testovie prakeiktas.

10. Argi *aš dabar kalbu žmonėms, ar Dievui ant pašlužijimo? arba ar aš misliju žmonėms įtikti? jei dar žmonėms įtikti jėškočiau, tai aš ne bučiau Kristaus tarnas. * 1 Tes. 2, 4.

11. Bet *aš jums žinę duomi, mieli broliai, kad Evangėlia, manęs apsakytoji, ne esanti žmogiška. * 1 Kor. 15. 1. 3.

12. Nės aš tą *nei nuo jokio žmogaus ne gavau, nei išmokau, bet per apreiškimą Jėzaus Kristaus. * 1 Kor. 11, 23.

13. Nėsa juk jus girdėjote apie mano pirmąjį pasielgimą Žydų vieroje, *kaip aš per mierą Dievo susirinkimą persekinėjau ir tą pustijau, * Darb. Ap. 26, 9. s.

14. Ir tarpau Žydų vieroje labiaus už daug man lygiųjų mano giminėje, ir be mieros storavojau už tėvų zokaną.

15. Bet kaip Dievui pamėgo, kursai *manę nuo mano augyvės žyvato išskyręs, ir pavadinęs per savo malonę, * Rym. 1, 1.

16. Jeib jis savo Sunų *apreikštų manyje, kad aš jį per Evangėlią apsakyčiau tarp pagonų, tuojau pasiskubinau, ir ne susirodijau dėl to su kunu bei krauju. * Mat. 16, 17.

17. O aš ir ne atėjau į Jėruzalę pas tus, kurie pirm manęs apaštalai buvo, bet nusitraukiau į Arabią, ir sugrįžau į Damašką.

18. Potam po *trijų metų atėjau į Jėruzalę, Petrą matyti, ir pasilikau pas jį penkiolika dienų. * Darb. Ap. 9, 26.

19. Bet kitų apaštalų aš nei vieno ne mačiau, kaip tikt *Jokubą, Viešpaties brolį. * Mat. 13, 55.

20. Bet ką aš jums rašau, štai, Dievas žino, aš ne meluoju.

21. Potam aš *atėjau į žemes Syrios bei Cilicios. * Darb. Ap. 9, 30.

22. Bet aš nepažįstamas buvau pagal veidą krikščioniškiemsiems susirinkimams Judėoje.

23. Ir jie buvo tiktai girdėję, kad tas, kursai pirm to mus persekinėjo, dabar apsakąs tą vierą, kurią jis pirma pustijo;

24. Ir garbino Dievą dėl manęs.

Perskyrimas 2.

Povilo prisilyginimas apaštalams, susivaidijimas su Petru. Sakymas apie tikėjimo teisybę.

Paskui po keturiolika metų aš vėl
nukeliavau aukštyn į Jėruzalę su Barnabu, o ir Titų drauge ėmiau.
2. Bet aš keliavau aukštyn iš apreiškimo ir susikalbėjau su jais apie Evangėlią, kurią aš apsakau tarp pagonų, ir ypačiai su tais, kurie garbėje stovėjo, jeib ne noprosnai bėgčiau arba bėgęs bučiau.
3. Bet ir Titus ne buvo priverstas apsipiaustyti, kursai su manimi buvo, kačeig *Grykas budamas. * Darb. Ap. 16, 3.
4. Nėsa kaip *keli netikri broliai įsiveržę ir drauge įsišlaistę buvo, pertardyti musų valnybę, kurią mes turime Kristuje Jėzuje, kad jie mus (po zokanu) paverstų, * Darb. Ap. 15, 24.
5. Mes tiems nesilenkėmės, nei adyną paduotais buti, jeib *tiesa Evangėlios prie jųsų išliktų. * per. 3, 1.
6. Bet apie tus, kurie garbėje stovėjo, — kokie norįs jie pirm to ir yra buvę, man nieko ne rup, *nėsa Dievas ne atboja nei šiokių nei tokių žmonių, — bet manę tie, kurie garbėje stovėjo, nieko kito ne mokino. * Darb. Ap. 10, 34. s.
7. Bet vėl matydami, *man pavierytą esant Evangėlią neapipiaustymui, lyg kaip Petrui Evangėlią apipiaustymui; — * Darb. Ap. 13, 46.
8. (Nėsa kurs su Petru galingas buvo apaštalų šlužmoje tarp apipiaustytųjų, tas ir su manimi buvo galingas tarp pagonų;) —
9. Ir išpažindami malonę, man duotąją, Jokubas ir Kėpas ir Jonas, kurie per stulpus laikomi buvo, davė man bei Barnabui dešinę ranką, ir su mumis sutarė, kad mes tarp pagonų, bet jie tarp appiaustymo (Dievo žodį) apsakytų.
10. Tiktai, kad mes *vargdienių minėtumbime, koktai aš ir ne tingėjau daryti. * Darb. Ap. 11, 30. per. 12, 25. per. 24, 17.
11. Bet Petrui į Antiokią atėjus, prieštaravau aš jam į akis; nėsa jis buvo apskųstas.
12. Nėsa pirm to, dar ne atėjus keliems nuo Jokubo, jis podraugiai su pagonais valgė; bet tiems atėjus, jis atsitraukė ir atsiskyrė todėl, kad jis tų, kurie iš appiaustymo buvo, bijojos.
13. O su juomi veidmainavo ir kiti Żydai, taipo, aža ir Barnabas išvadžiotas buvo, kad su jais veidmainuotų.
14. Bet aš matydamas, juos ne po tiesumu vaikščiojant pagal Evangėlios tiesą, tariau Petrui, *visiems be girdint atvirai: jei tu, Żydas budamas, pagoniškai elgiesi, o ne żydiškai, kamgi verti pagonus żydiškai elgtis? * 1 Tim. 5, 20.
15. Norint mes gimę Żydai, o ne griekininkai iš pagonų esme;
16. Bet, żinodami, *żmogų teisų ne pastojantį per zokano darbus, bet per tikėjimą į Jėzų Kristų, tai ir mes tikime į Kristų Jėzų, jeib mes teisus pastotumbime per tikėjimą į Kristų, o ne per zokano darbus. Nėsa per zokano darbus ne pastoja teisus nei joks kunas. * Darb. Ap. 15, 10. 11. Rym. 3, 20. 28. per. 4, 5. per. 11, 6. Epėz. 2, 8. s.
17. Bet jeigu mes, kurie jėškome per Kristų teisus pastoti, dar ir patys griekininkais turėtumbime išrasti buti, tai Kristus butų grieko tarnas. Apsaugok Dieve!
18. Bet jei aš, ką suardžiau, vėl budavoju, tai aš pats savę padarau perżengtoju.
19. Ale aš per zokaną zokanui esmi numiręs, *jeib Dievui gyvas bučiau; aš nukryżiavotas esmi su Kristumi. * Rym. 14, 7.
20. Bet aš gyvas esmi, tačiau dabar ne aš, *bet Kristus gyvas yra manyje. Nėsa ką aš dabar gyvas esmi kune, tai gyvas esmi tikėjime Dievo Sunaus, kursai manę mylėjęs, ir †pats savę už manę pasidavęs. * 2 Kor. 13, 5. † Gal. 1, 4. s.
21. Aš ne atmetu Dievo malonę; nėsa *jei per zokaną teisybė ateiti, tai Kristus noprosnai numiręs. * per. 3, 18.

Perskyrimas 3.

Tikėjimo teisybė patvirtinama; tikrasis zokano vartojimas parodomas.

Ak jus *n'išmintingieji Galatėnai, kas jus apmonijo, kad tiesai ne klausote, kuriems Kristus Jėzus buvo po akių moliavotas, o dabar tarp jųsų yra nukryżiavotas? * Luk. 24, 25.
2. Aš vienat tai noru iš jųsų išmokti: ar jus Dvasę gavote per zokano darbus, arba ar per apsakymą apie tikėjimą?

3. Ar jus tokie neišmaną este? dvasėje pradėjote, argi dabar kune baigsite?
4. Argi tiek noprosnai iškentėjote? jei tiktai butų noprosnai!
5. Taigi tas, kursai jums Dvasę priduoda ir tokius darbus daro tarp jųsų, ar jis tai daro per zokano darbus, ar *per apsakymą apie tikėjimą?
* Rym. 10, 8.
6. Lygiai kaip *Abraomas Dievui tikėjo, ir jam tai prirokuota yra per teisybę. * Rym. 4, 3. s.
7. Taipgi dabar išpažįstate, kad tie, kurie iš tikėjimo yra, Abraomo vaikai yra.
8. Bet raštas tai pirma matė, Dievą pagonus teisius darantį iš tikėjimo; todėl apsako jis Abraomui: *tavyje bus peržegnoti visi pagonai. * 1 Maiž. 12, 3. s.
9. Taigi tie, kurie iš tikėjimo yra, peržegnojami draug su tikinčiuoju Abraomu.
10. Nėsa tie, kurie su zokano darbais apsieiti, yra po prakeikimu. Nėsa parašyta yra: *prakeiktas te esie kožnas, ne pasiliekąsis visame tame, kas parašyta yra zokano knygose, kad tai darytų. * 5 Maiž. 27, 26. s.
11. Bet per zokaną nei vieną teisų ne pastojantį po Dievo akimi, tai žinoma, nėsa (parašyta:) *teisusis iš savo tikėjimo bus gyvas. * Abak. 2, 4. Rym. 1, 17. s.
12. Bet zokanas ne esti iš tikėjimo; ale žmogus, tą darąsis, iš to gyvas bus.
13. Bet Kristus atpirko mus nuog keikimo zokano, pastodamas *keikimu už mus; (nėsa parašyta yra: †prakeiktas kožnas kabąsis prie medžio,) * Rym. 8, 3. 2 Kor. 5, 21. †5 Maiž. 21, 23.
14. Jeib *žegnonė Abraomo pagonams tektų Kristuje Jėzuje, ir mes taipo pažadėtąją Dvasę gautumbime per tikėjimą. * 1 Maiž. 12, 3.
15. Mieli broliai, aš žmogišku budu kalbėsu: juk žmogaus *testamentas ne paniekinams, (kad patvirtintas yra,) ir nieko prie jo ne pridedama. * Ebr. 9, 17.
16. Bet pažadėjimai Abraomui bei jo sėklai žadėti yra. Ne tarė, *per sėklas, †kaip per daug, bet kaip per vieną: per tavo sėklą, kuri yra Kristus.
* (Gryk. Ne tarė sėkloms, kaip daugioms, bet kaip vienai, butent tavo sėklai, kuri yra Kristus.) † 1 Maiž. 13, 15. per. 17, 8. per. 22, 18.
17. Bet aš tai sakau: testamentas, Dievo, pirma patvirtintasis ant Kristaus, ne paniekinamas, kad pažadėjimas turėtų per zokaną liautis, *kursai duotas daugiaus ne kaip keturis šimtus bei trisdešimts metų potam.
* 2 Maiž. 12, 40. Darb. Ap. 7, 6.
18. Nėsa jei tėviškė per zokaną gaunama butų, tai ji ne butų per pažadėjimą duodama. Bet Dievas ją Abraomui per pažadėjimą valnai padovanojo.
19. Kamgi tai zokanas? jis prisidėjo dėl grieko, iki sėklai atėjus, kuriai pažadėjimas nusidavęs, ir yra angielų statytas per ranką *tarpininko. * 2 Maiž. 19, 3.
20. Bet tarpininkas ne vieno tarpininkas yra, *bet Dievas vienas.
* 5 Maiž. 4, 39. per. 6, 4.
21. Kaip? argi zokanas yra prieš Dievo pažadėjimus? apsaugok Dieve! bet jei zokanas butų duotas, galįs *gyvus daryti, tai teisybė tikrai ateitų iš zokano. * Rym. 8, 2. 3. 4.
22. Bet *raštas tai vislab aptvėrė po grieku, jeib pažadėjimas butų †per tikėjimą į Jėzų Kristų duotas tikintiemsiems.
* Rym. 3, 9. per. 11, 32. † Gal, 3, 14. 26.
23. Bet dar ne atėjus tikėjimui, mes po zokanu †sergėjami buvome bei užrakinti ant tikėjimo, kursai turėjo buti apreikštas.
† per. 4, 3.
24. Togidėl zokanas mums kaipo *vaikų augintojis yra buvęs ant Kristaus, jeib per tikėjimą teisus pastotumbime. * Rym. 10, 4.
25. Bet tikėjimui atėjus, jau ne esme po vaikų augintoju.
26. Nėsa *jus visi este Dievo vaikai per tikėjimą į Kristų Jėzų.
* Jėz. 56, 5. Jono 1, 12. Rym. 8, 17.
27. Nėsa kiek jųsų *į Kristų krikštyti este, †tie Kristumi apsivilkote.
* Rym. 6, 3. † Rym. 13, 14.
28. Čia niera *nei Žydo, nei Gryko; čia niera nei vergo, nei valno, čia niera nei vyro nei moters; nėsa jus visi viens este Kristuje Jėzuje.
* Rym. 10, 12. 1 Kor. 12, 13.
29. Bet jei jus Kristaus este, tai ir *Abraomo sėkla este, ir pagal pažadėjimą tėvonystę į dalykus gaunantieji. * Rym. 9, 7.

Perskyrimas 4.

Tolesnis išguldymas tikėjimo teisybės.

Bet aš sakau: kol tėvonis kudikis
yra, tai niera tarp jo ir tarp berno
nei jokio skirtumo, kačeig jis visų
lobių ponas yra.
2. Bet jis yra po apekunais ir kavotojais iki čėso, nuo tėvo paskirtojo.
3. Taipo ir mes, kaip dar kudikiais
buvome, *tai buvome paversti po
vergyste viršutinių pradžios įstatymų.
* per. 3, 23. per. 5, 1. Kol. 2, 20.
4. Bet *kaip čėsas išsipildė, siuntė
Dievas savo Sunų, gimusį iš moteriškės ir paduotą po zokanu,
* 1 Maiž. 49, 10.
5. Jeib jis tus, *kurie po zokanu
buvo, išvaduotų, ir mes vaikystę apturėtumbime. * per. 3, 13.
6. Bet kadangi vaikai este, siuntė
Dievas *Dvasę savo Sunaus į jųsų
širdis, šaukiančią: Aba! mielas Tėve!
* Rym. 8, 15.
7. Taigi čia daugiaus niera nei jokio berno, bet vieni vaikai. Bet jei
*vaikai, tai ir tėvonys Dievo per
Kristų. * per. 3, 29. Rym. 8, 16. 17.
8. Bet tuočės, kaip jus Dievo ne
išpažinote, tarnavote tiems, kurie iš
savęs ne esti Dievai.
9. Bet kaip jus dabar jau Dievą išpažinote, (arba labiaus, Dievo išpažinti este), kaipgi atsikreipiate vėl
atgal ant silpnųjų ir biedningųjų pradžios įstatymų, kuriems jus iš naujo
tarnauti norite?
10. Jus *laikote dienas ir mėnesius
ir šventes ir metų čėsus. * Rym. 14, 5.
11. Aš bijaus dėl jųsų, kad *aš
ne rasi bučiau noprosnai prie jųsų
dirbęs. * 2 Jono p. 8.
12. Ben bukite kaip aš; nėsa aš
esmi kaip jus. Mieli broliai, prašau
jus; jus man *nieko pikto ne darėte,
* 2 Kor. 2, 5.
13. Nės jus žinote, kad aš jums
*silpnybėje pagal kuną Evangėlią
apsakęs esmi pirmą kartą. * 1 Kor. 2, 3.
14. Ir mano gundymus, kurius kenčiu kune, jus ne paniekinote nei
papeikėte, bet *kaip kokį angielą
Dievo jus manę priėmėte, beje ir
kaip Kristų Jėzų. * Mal. 2, 7.
15. Kaip jus tuo čėsu buvote tokie
išganyti? aš jųsų liudininkas esmi,
kad, jei butų galimas daiktas buvęs,
jus butumbite savo akis išsiplėšę ir
man davę.
16. Argi aš dabar taipo jųsų neprieteliumi pastojau, *jums tiesą po
akių statydamas? * Amos 5, 10.
17. Jie *storavojasi už jus nemandagiai, bet jie nor jus nuo manęs
atkreipti, kad jus už juos storavotumbitės. * Darb. Ap. 20, 30.
18. Storavotis ger yra; kad tai tikt
visad gero dėl nusiduoda, ir ne tiktai, kad prie jųsų esmi.
19. Mano mylimieji vaikai, *kurius
aš vėl su sopuliais gimdau, pakol
Kristus jusyje paveikslą gautų!
* 1 Kor. 4. 15.
20. Bet aš velyčiaus, kad aš dabar
prie jųsų bučiau ir savo balsą perkeisti galėčiau, kadangi abejoju apie
jus.
21. Sakykite man, kurie jus *po
zokanu norite buti, ar zokano ne
girdėjote? * per. 3, 25.
22. Nėsa parašyta yra: *Abraomą
turėjusį du sunu, vieną iš tarnaitės,
o antrąjį iš valnosios.
* 1 Maiž. 16, 15. 1 Maiž. 21. 2. s.
23. Bet tas, kurs iš tarnaitės, tas
pagal kuną yra gimęs; bet tas, kurs
iš valnosios, tas pagal pažadėjimą
yra gimęs.
24. Tie žodžiai per prilyginimą sakyti.
Nėsa tai yra tuodu testamentu, viens
nuo kalno Sinai, *ant tarnavimo gimdąsis, kurs yra Agar. * per. 5. 1. Rym. 8, 15.
25. Nės Agar vadinamas yra Arabioje kalnas Sinai, ir prisilygina Jėruzalei, kuri šime čėse yra, ir tarnauja su savo vaikais.
26. Bet ta *Jėruzalė, kuri aukštai
yra, ta valna yra, ta yra musų visų
motyna. * Ebr. 12. 22. Apr. 3, 12.
27. Nėsa parašyta yra: *buk linksma, nevaisingoji, kuri negimdai,
išsiversk ir šukauk, kuri ne esi nėščia; nės viena esantiji daugiaus tur
vaikų, ne kaip toji, kuri vyrą tur.
* Jėz. 54, 1.
28. Bet mes, mieli broliai, lyg kaip
Izaokas *esme pažadėjimo vaikai.
* Rym. 9. 7. s.
29. Bet lygiai, kaip tuočės tas,
kurs pagal kuną buvo gimęs, persekinėjo tą, kurs pagal dvasę buvo gimęs, šitaipo ir dabar destis.

30. Bet ką sako raštas? *išvaryk tarnaitę laukan su jos sunumi; nės tarnaitės sunus ne gaus tėviškės dalykus su sunumi valnosios.
* 1 Maiž. 21, 10. 12.
31. Taigi mes dabar, mieli broliai, ne esmi tarnaitės vaikai *bet valnosios. * per. 3, 29.

Perskyrimas 5.

Graudenimas ant tikro vartojimo krikščioniškosios valnybės ir ant gerų darbų.

Taigi pasilikite *valnybėje, per kurią Kristus mus išvalnijęs, ir ne pasiversdįkite vėl po jungu vergystės.
* Jono 8, 32.
2. Štai, aš Povilas sakau jums: jei apsipiausdįsitės, tai Kristus jums nieko nederės.
3. Aš liudiju vėl kiekvienam, kurs duodas apsipiaustytis, kad jis kaltas esąs, *visą zokaną pildyti. * Jok. 2, 10.
4. Jus *Kristų pametėte, kurie jus per zokaną teisiais pastoti norite, ir išpuolėte iš malonės.
* per. 2, 21. Rym. 7, 2. 3.
5. Bet mes *laukiame dvasėje per tikėjimą teisybės, kurios reikia laukti.
* 2 Tim. 4, 8.
6. Nės *Kristuje Jėzuje nei apipiaustymas, nei neapipiaustymas nieko ne mačija, bet tikėjimas, per meilės darbus išsirodąsis. * 1 Kor. 7, 19.
7. Jus *bėgote mandagiai; kas jus apstabdė, tiesos neklausyti?
* per. 3, 1. 1 Kor. 9, 24.
8. Toks *perkalbėjimas ne esti nuo to, kurs jus pavadinęs. * per. 1, 6.
9. *Mažumas raugo visą tešlą įraugina. * 1 Kor. 5, 6.
10. Aš *nusitikiuos jumis Viešpatyje, jus kitaip ne dumosiant. Bet †kas jus paklaidina, tas savo sudą nešios, kas norįs jis butų.
* 2 Kor. 2, 3. per. 8, 23. † Gal. 1, 7.
11. Bet aš, mieli broliai, jei dar apipiaustymą apsakau, kamgi aš persekinėjimus kenčiu? juk tada *butų papiktinimas kryžiaus pasiliovęs.
* 1 Kor. 1, 23.
12. *Duok Dieve, kad taipjau ir tie išpustyti butų, kurie jus supainioja.
* Ps. 12, 4.
13. Bet jus, mieli broliai, este ant valnybės pavadinti, todėl dabokitės, jeib per tą *valnybę kunui valės ne duotumbite, bet per meilę šlužykite kits kitam. * 1 Kor. 8, 9.
14. Nės visi prisakymai viename žodyje išpildomi yra, tame: *mylėk savo artymą, kaip pats savę. * Mark. 12, 31. s.
15. Bet jei tarp *savęs kremtatės ir ryjatės, tai dabokitės, kad tarp savęs ne butumbite suėsti. * 2 Kor. 12, 20.
16. Bet aš sakau: elgkitės Dvasėje, tai kuno geidulius ne išpildysite.
17. Nės *kunas geidžia prieš dvasę, ir dvasė prieš kuną; tuodu yra prieš kits kitą, kad jus ne darote, ką jus norite. * Rym. 7, 15. 23.
18. Bet jei jus *Dvasė valdo, tai jus ne este po zokanu. * Rym. 8, 14.
19. Bet regimi yra *kuno darbai, kaip antai: venčiavonystės peržengimas, kekšystė, nečystybė, neviežlybystė, * 1 Kor. 6, 9.
20. Balvonų garbinimas, žynystė, neprietelystė, barnis, pavydas, rustybė, vaidas, nesutikimas, skirtumai, neapykanta, razbajystė,
21. *Girtavimas, apsirijimas, ir kas tiems lygu; apie kurius jums pirma sakiau, o ir dar pirma sakau, kad, kurie tai daro, †karalystę Dievo ne gaus į tėviškės dalykus.
* Luk. 21, 34. † Epėz. 5, 5.
22. Bet *Dvasės vaisius yra meilė, džiaugsmas, pakajus, kantrumas, meilingumas, gerybė, tikėjimas, lengvybė, viežlybystė. * Epėz. 5, 9.
23. *Prieš tokius ne esti zokanas.
* 1 Tim. 1, 9.
24. *Bet kurie Kristui priklauso, tie †kryžiavoja savo kuną draug su geiduliais ir užsigeidimais.
* 1 Kor. 15, 23. † Rym. 6, 6.
25. Jei *dvasėje gyvi esme, tai dvasėje ir elgkimės. * Rym. 8, 5.
26. Ne bukime *noprosni gyrpelniai, kits kitą įpykinti ir ne apkęsti.
* Pil. 2, 3.

Perskyrimas 6.

Graudenimas, romybę ir geradėjystę pildyti.

Mieli broliai, jei butų *žmogus kuomi nusidėjęs, tai atgelbėkite jį su lengva dvase, jus, kurie dvasiški este. Ir dabokis ant savęs, jeib ne ir tu butumbei pagundytas.
* Mat. 18, 15. Rym. 15, 1. Jok. 5, 19.
2. Kits kito naštą nešiokite, tai išpildysite zokaną Kristaus.
3. Bet jei kas sau regisi kas esąs, nieku budamas, tas pats savę prisigauna.
4. Bet kožnas *temėgin savo paties

darbą, tai jis tada pats savyje gyrių
turės, ir ne kitame. * 1 Kor. 11, 28.
5. Nės *kožnas savo naštą nešios.
* 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.
6. Bet kursai pamokinamas yra Die-
vo žodžiu, tas visokio gero te nu-
dalija tam, kurs jį mokina.
7. Ne klajokite; Dievas ne apsi-
juokdinas. Nėsa ką žmogus sėja,
tai jis ir dagos:
8. Kurs *ant savo kuno sėja, tas
nuo kuno prapultį dagos. Bet kurs
ant dvasės sėja, tas nuo dvasės am-
žinąją gyvatą dagos. * Pam. Ž. 22, 8. Rym. 8, 13.
9. Bet *ger darykime ir ne pails-
kime, nėsa savo čėsu mes ir dago-
sime be paliovimo. * 2 Tes. 3, 13. Apr. 2, 3.
10. Togidėl, koliai dar čėso turime,
tai ger darykime visiems, bet ypačiai
vienos vieros su mumis esantiems.
11. Vei, kaip daug žodžiais aš jums
rašiau savo paties ranka.
12. Kurie nor kitiems patikti pagal
kuną, tie jus verčia apsipiaustytis,
vienat dėl to, *kad jie ne kryžiumi
Kristaus persekinėjami butų. * Pil. 3, 18.
13. Nėsa ir jie patys, *kurie apsi-
piaustydinas, ne pildo zokaną, bet jie
nor, kad jus duotumbitės apsipiau-
stytis, kad jie girtųsi iš jųsų kuno.
* Darb. Ap. 15, 10.
14. Bet apsaugok manę, Dieve, kuo-
mi *girtisi, kaip tikt kryžiumi musų
Pono Jėzaus Kristaus, †per kurį
man svietas yra nukryžiavotas, ir aš
svietui. * Jėr. 9, 24. 1 Kor. 1, 31. † Pam. Ž. 29, 27.
15. Nėsa *Kristuje Jėzuje nei api-
piaustymas, nei neapipiaustymas kas
yra, bet naujas sutvėrimas.
* Mat. 12, 50. Jon. 15, 14. 1 Kor. 7, 19.
16. Ir kiek pagal šį davadą *elgiasi,
ant tų te esie pakajus ir mielašir-
dingystė ir ant Dievo Izraėlio.
* Ps. 125, 5.
17. Toliaus nieks manę te ne sun-
kina; nėsa aš nešioju žymes Pono
Jėzaus ant savo kuno.
18. *Malonė musų Pono Jėzaus
Kristaus te esie su jųsų dvase, mieli
broliai. Amen.
* Pil. 4, 23. 2 Tim. 4, 22. Pilėm. 25.

Galatėnams siųsta iš Rymo.

Gromata švento Povilo Epėzionump.

Perskyrimas 1.

Dėkavojimas už dvasiškasias Dievo geradėjystes; priežasčiai malonės išrinkimo; malda už vieros praplatinimą.

Povilas, *apaštalas Jėzaus Kristaus
per Dievo valę, †šventiemsiems Epė-
ze, ir tikintiemsiems Kristuje Jėzuje:
* 2 Kor. 1, 1. † Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 2.
2. Malonė *te esie su jumis, ir pa-
kajus nuog Dievo, musų Tėvo, ir
Pono Jėzaus Kristaus.
* Rym. 1, 7. Gal. 1, 3. 2 Petr. 1, 2.
3. Pašlovintas te esie *Dievas ir
Tėvas musų Pono Jėzaus Kristaus,
kurs mus žegnojęs visokia dvasiška
žegnone dangiškose gerybėse per
Kristų. * 2 Kor. 1, 3. 1 Petr. 1, 3.
4. Kaip jis mus *išrinkęs yra per
tąjį, pirm ne kaip svieto pamatas dė-
tas buvo, jeib butumbime šventi ir
nebartini po jo akių meilėje;
* Jon. 15, 16. 2 Tim. 1, 9.
5. Ir mus paskyręs sau pačiam *į
vaikystę, per Jėzų Kristų, pagal pa-
simėgimą savo valės, * Jono 1, 12. s.
6. Ant liaupsės savo šlovingosios
malonės, per kurią jis mus sau pa-
mėgstančiais padaręs tame *myli-
mame, * Mat. 3, 17.
7. Kuriame mes turime *atpirkimą
per jo kraują, butent griekų atleidi-
mą pagal †bagotystę jo malonės;
* Darb. Ap. 20, 28. Kol. 1, 14. Ebr. 9, 12. † Rym. 9, 23.
8. Kuri mums bagotingai nudalyta
yra visokioje išmintyje ir išmanyme.
9. Ir davė mums žinoti *paslėptinę
savo valės pagal savo pasimėgimą,
ir yra tą pranešdinęs per jį,
* per. 3, 9. Rym. 16, 25. Kol. 1, 26.
10. Jeib ji apsakyta butų, *čėsui iš-
sipildžius, jeib visi daiktai po viena
galva suglausti butų Kristuje, tiek
kas danguje, tiek kas ant žemės yra,
per jį patį. * Gal. 4, 4.
11. Per kurį mes ir *tėvonystę ga-
vome, pirma paskirti budami, pagal
apsiėmimą to, kurs visus daiktus pro-
vija pagal rodą savo valės; * Darb. Ap. 26, 18.
12. Jeib mes kas butumbime ant
liaupsės jo šlovės, kurie mes pirm to
*Kristumi nusitikėjome; * Gal. 3, 23. 25.
13. Per kurį ir jus girdėjote žodį
tiesos, butent Evangėlią apie jųsų iš-

ganymą, per kurį ir jus, kaip jus įti-
kėjote, *užpečvietyti este šventaja
Dvase pažadėjimo, * per. 4, 30. 2 Kor. 1, 22.
14. Kuri yra *pradotka musų tė-
vonystės ant musų atpirkimo, kad bu-
tumbime jo pasisavinimas ant liaup-
sės jo šlovės. * 2 Kor. 1, 22. per. 5, 5.
15. Todėl ir aš, išgirdęs apie jųsų
tikėjimą į Poną Jėzų, ir apie jųsų
meilę prieš visus šventuosius,
16. Nepaliauju dėkavoti už jus, *mi-
nėdamas jųsų savo maldose, * Rym. 1, 9.
17. Kad Dievas musų Pono Jėzaus
Kristaus, *Tėvas šlovės, duotų jums
Dvasę išminties ir apreiškimo ant
išpažinimo jo paties, * Rym. 6, 4.
18. Ir *apšviestas akis jųsų išmany-
mo, kad jus išpažintumbite, kursai
yra nusitikėjimas jųsų pavadinimo,
ir kuri yra bagotystė jo šlovingosios
tėvonystės jo šventuose, * 2 Kor. 4, 4.
19. Ir kuri yra apstingoji didybė
jo galybės musumpi, kurie mes ti-
kime pagal darbą jo macningosios
galybės,
20. Kurią jis išprovijęs Kristuje,
kaip jis jį *iš numirusiųjų prikėlė, ir
†pasodino po savo dešinės danguje,
* Darb. Ap. 3, 15. s. † Ps. 110, 1.
21. Ant *visų kunigaikščių ir val-
džių ir galybių ir ponysčių, ir kas
gal vardu vadinta buti, ne tiktai ši-
me, bet ir busiančiame sviete;
* Kol. 2, 10.
22. Ir *visus daiktus po jo kojų
padėjo, ir įstatė jį galva susirinkimo
ant viso, * Ps. 8, 7. 8. Mat. 28, 18.
23. Kurs yra *jo kunas, butent pil-
nybė to, kurs vislab visame papildo.
* Rym. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.

Perskyrimas 2.

Žmogaus bėda be Kristaus, ir išganytingas pasivedimas su Kristumi.

O ir jus, kaip *buvote numirę per-
žengimuose ir griekuose,
* Rym. 5, 6. Kol. 2, 13.
2. Kuriuose jus *pirma vaikščio-
jote pagal budą šio svieto ir pagal
†kunigaikštį, kurs ore ponavoja, bu-
tent pagal tą dvasę, kuri šime čėse
savo darbą tur vaikuose netikėjimo,
* Tit. 3, 3. s. † Epėz. 6, 12. Jono 12, 31.
3. (Tarp *kurių ir mes visi pirm to
vaikščiojome geiduliuose savo kuno,
darydami valę kuno bei proto; o ir
buvome vaikai keršto iš prigimties,
lygiai kaip ir kiti); * Kol. 3, 7.
4. Bet Dievas, kurs *bagotas yra
mielaširdingystėje dėl savo didžios
meilės, kuria jis mus mylėjęs,
* per. 1, 7. Rym. 2, 4. per. 10, 12.
5. Kaip mes *numirę buvome grie-
kuose, jis mus gyvais padarė draug
su Kristumi, (nės jus iš malonės iš-
ganytais pastojote), * Rym. 5, 6. s.
6. Ir mus draug su juomi *prikėlė,
ir draug su juomi †į dangiškąjį gy-
venimą iškėlė Kristuje Jėzuje;
* 2 Kor. 4, 14. † Pil. 3, 20.
7. Jeib išrodytų busiančiuose čė-
suose apstingąją bagotystę savo ma-
lonės, per savo gėrybę ant musų
Kristuje Jėzuje.
8. Nės *iš malonės išganyti pasto-
jote per tikėjimą, o tai ne iš savęs,
Dievo dovana tai yra, * Gal. 2, 16. s.
9. Ne iš darbų, jeib *ne kas girtųsi.
* 1 Kor. 1, 29.
10. Nės mes esme jo darbas, su-
tverti Kristuje Jėzuje *geriems dar-
bams, ant kurių mus Dievas pirma
pritaisęs, kad tuose elgtumbimės.
* Tit. 2, 14. Ebr. 13, 21.
11. Todėl atsiminkite to, kad jus,
kurie *pirm to pagal kuną buvote
pagonai, ir neapipiaustymu vadina-
mi nuo tų, kurie vadinami yra api-
piaustymu pagal kuną, kurs ranka
nusiduosti; * per. 5, 8. 1 Kor. 12, 2.
12. Kad jus tuo čėsu buvote be
Kristaus, svetimi ir *attolinti nuo
miesčionystės Izraėlio, ir †svetimi
nuo testamento pažadėjimo, todėlei
ne turėdami nei jokio lukesties, ir
buvote be Dievo sviete.
* Neėm. 2, 20. † Rym. 9, 4.
13. Bet dabar jus, kurie Kristuje
Jėzuje este, ir pirm to attolinti bu-
vote, este dabar artimi pastoję per
kraują Kristaus.
14. Nės jis yra *musų pakajus, kurs
iš abiejų vieną padaręs, išardyda-
mas tvorą, kuri tarpe buvo, tuomi,
kad jis per savo kuną atėmė ne-
prietelystę, * Jėz. 9, 6. Darb. Ap. 10, 36.
15. Butent *zokaną, kurs prisaky-
muose statytas buvo; kad jis iš dvie-
jų vieną *naują žmogų savyje patyje
sutvertų ir pakajų padarytų,
* Kol. 2, 14. † 2 Kor. 5, 17.
16. Ir *kad jis abejus suderintų su

Dievu viename kune per kryžių, nu-
žavindamas neprietelystę per savę
patį. * Kol. 1, 20.
17. Ir atėjęs *apsakė Evangėlioje
pakajų jums, kurie toli buvote, ir
tiems, kurie arti buvo.
* Jėz. 57, 19. Zak. 9, 10.
18. Nės *per jį mes turime priėji-
mą abeji vienoje dvasėje Tėvopi.
* per. 3, 12. s. Jono 14, 6. s.
19. Taigi jus daugiaus ne este sve-
timi ir svečiai, bet *miesčionys su
šventaisiais, ir namiškiai Dievo,
* Pil. 3, 20. Ebr. 12, 22. 23.
20. Pabudavoti ant grunto apaštalų
ir prarakų, *kur Jėzus Kristus kam-
pinis akmuo yra, * Jėz. 28, 16.
21. Ant kurio visa budavonė sutai-
syta, auga į šventą bažnyčią Vieš-
patyje,
22. Ant kurio ir jus podraug *bu-
davojami este, Dievo gyvenimui
dvasėje. * 1 Petr. 2, 5.

Perskyrimas 3.

Pagyrimas Dievo žodžio apsakymo, kaip prisi-
vertimo davado.

Dėl to aš, Povilas, *kalinys esmi Kri-
staus Jėzaus už jus, pagonus.
* Darb. Ap. 21, 33. Gal. 5, 11. Pil. 1, 7. 2 Tim. 1, 8.
2. Kadangi girdėjote apie *urėdą
malonės Dievo, kuri man iki jųsų
duota yra, * Darb. Ap. 9, 15.
3. Kad man žinoma pastojo ši pa-
slėptinė per apreiškimą, kaip aš jau
*pirmai trumpintėliai rašiau;
* per. 1, 9. 10.
4. Iš to jus, jei jus tai skaitote, su-
prasti galite mano išmanymą apie
*paslėptinę Kristaus, * Kol. 4, 3.
5. Kuri ne buvo apsakyta pirmuo-
se čėsuose žmonių vaikams, kaip ji
*dabar apreikšta yra jo šventiem-
siems apaštalams ir prarakams per
Dvasę; * per. 1, 9.
6. Butent, *kad pagonai draugda-
lininkai tėviškės yra, ir drauge
įkunyti ir drauge dalyvi jo žadėjimo
Kristuje per Evangėlią,
* per. 1, 13. per. 2, 13. 15. 16. Gal. 3. 28. 29.
7. Kurios *tarnu aš pastojau pa-
gal dovaną iš Dievo malonės, kuri
man pagal jo galingąją macį duotą
esti. * Rym. 1, 5.
8. Man, *mažiausiamjam tarp visų
šventųjų, duota esti ši †malonė, tarp
pagonų apsakyti tą ne ištyrinėjamą-
ją bagotystę Kristaus,
* 1 Kor. 15, 9. 10. † Darb. Ap. 9, 15. Gal. 1, 16.
9. Ir *apšviesti kožną, kuri yra drau-
gystė paslėptinės, kuri nuo svieto pra-
džios paslėpta buvo Dievyje, kurs vi-
sus daiktus sutvėręs per Jėzų Kristų;
* Darb. Ap. 26, 18.
10. Kad dabar *išsireikštų kunigaikš-
tystėms ir ponystėms danguje, prie su-
sirinkimo †tuleropoji išmintis Dievo,
* 1 Petr. 1, 12. † Rym. 11, 33.
11. Pagal apsiėmimą iš svieto pra-
džios, kurią jis išrodė Kristuje Jėzuje,
musų Viešpatyje;
12. *Per kurį mes turime †drąsu-
mą ir priėjimą visame nusitikėjime
per tikėjimą į jį. * Jono 14, 6. s. † Ebr. 4, 16.
13. Todėl meldžiu, ne pailsti mano
vargų dėlei, kurius aš kenčiu už jus,
kurie yra jųsų garbė.
14. Dėl to aš lenkiu savo kelius
*tėvopi musų Pono Jėzaus Kristaus,
* per. 1. 3.
15. Kurs tikrasis Tėvas yra ant vi-
so, kas vaikais vadinama danguje ir
ant žemės,
16. Kad jis jums duotų sylos pagal
*bagotystę savo šlovės, †stipriais
pastoti per jo Dvasę vidutiniame
žmoguje, * per. 1, 7. per. 2, 7. † per. 6, 10.
17. Ir Kristui *gyventi per tikėjimą
jųsų širdyse ir jums per meilę įšak-
nytiems ir nugruntavotiems buti;
* Jono 14, 23.
18. Kad galėtumbite suprasti su visais
šventaisiais, kas yra *platumas ir il-
gumas ir gilybė ir aukštybė; * Job. 11, 8. 9.
19. Ir išpažinti, kad *Kristų mylėti,
daug geriaus yra, ne kaip vislab ži-
noti, jeib papildyti butumbite viso-
kia pilnyste Dievo.
* Arba geriaus pagal grykiškuosius žodžius: Ir iš-
pažinti Kristaus meilę, visą išpažinimą pereinančiąją.
20. Bet tam, kurs *apstingai gal da-
ryti per vislab, ką mes meldžiame
ir permanome, pagal stiprybę, mu-
syje dirbančiąją, * Rym. 16, 25.
21. Tam *tesie garbė susirinkime,
kurs yra Kristuje Jėzuje visuose čė-
suose nuo amžių iki amžių. Amen.
* Rym. 11, 36. per. 16, 27. 1 Tim. 1, 17.

Perskyrimas 4.

Pagraudenimas ant nobažnystės ir vienybės.

Taigi graudenu jus, aš kalinys Vieš-
patyje, idant vaikščiotumbite, kaip

pareitis jųsų pavadinimui, kuriame
pavadinti este,
2. Su visokia *pakarnyste ir ro-
mybe, su kantrumu, pakęsdami kits
kitą meilėje; * Darb. Ap. 20, 19. Kol. 3, 12.
3. Ir bukite veikus, laikyti *vienybę
dvasėje, per ryšį pakajaus. * 1 Kor. 12, 13.
4. *Vienas kunas ir viena dvasė,
kaip jus ir pavadinti este vienam
lukesčiui jųsų pavadinimo. * Rym. 12, 5.
5. Viens *Viešpats, viens tikėjimas,
viens krikštas, * 5 Maiž. 6, 4. 1 Kor. 8, 4. 6.
6. *Viens Dievas ir Tėvas musų
visų, kurs yra ant jųsų visų, ir per
jus visus, ir jusuose visuose.
* Mal. 2, 10. 1 Kor. 12, 6.
7. Bet *kiekvienam iš musų duota
esti malonė pagal mierą dovanos
Kristaus. * Rym. 12, 3. 1 Kor. 12, 11.
8. Todėl sako jis: *Jis aukštyn už-
žengė ir †kalėjimą apkalė, ir žmo-
nėms **dovanų davė.
* Ps. 68, 19. † Vald. 5, 12. Kol. 2, 15. ** Darb. Ap. 2, 33.
9. Bet kad jis *užžengė, kas tai
kitkas, kaip kad jis pirma į apatines
žemės vietas nužengė? * Jono 3, 13.
10. Kurs nužengė, tai yra tas pats,
kurs *užžengė aukščiaus už visus
dangus, jeib vislab papildytų.
* Darb. Ap. 2, 33.
11. Ir jis įstatė kitus apaštalais, ki-
tus prarakais, kitus ėvangėlistais, ki-
tus ganytojais ir mokįtojais,
* 1 Kor. 12, 28.
12. Kad šventieji pritaisomi butų
darbop urėdo, per kurį *Kristaus
kunas budavojamas butų;
* Rym. 12, 5. 1 Petr. 2, 5.
13. Iki mes visi prieisime į viene-
ropą tikėjimą ir išpažinimą Sunaus
Dievo, ir pastosime tobulu vyru,
užaugę į *mierą tobulo amžio Kri-
staus; * per. 3, 18. 19.
14. Jeib daugiaus ne butumbime
vaikai ir ne duotumbimės lingotis
ir subotis visokiais mokslo vėjais,
per buklystę žmonių ir vylių, kuo-
mi jie mus tyko išvadžioti.
15. Bet tiesos jėškokime meilėje, ir
augkime visuose dalykuose tame,
kurs galva yra, *Kristus.
* per. 5, 23. Kol. 1, 18.
16. Iš *kurio visas kunas sutaisy-
tas, ir viens sąnaris prie kito kaba,
per visus sąnarius, per kurius viens
antram padeda, pagal darbą kiek-
vieno sąnario savo mieroje, ir daro,
kad kunas auga ant savo paties pa-
sigerinimo, ir tai vislab meilėje.
* Rym. 12, 5.
17. Taigi dabar aš sakau ir liudiju
Viešpatyje, jeib jus daugiaus ne elg-
tumbitės, kaip kiti pagonai elgiasi
*niekystėje savo umo; * Rym. 1, 21.
18. Kurių protas aptemęs yra, ir
*attolinti yra nuo gyvasties, kursai
iš Dievo yra, per neišmanymą, juose
esantį, per aklumą jų širdies; * per. 2, 12.
19. Kurie pasileidę pasiduoda biau-
rybei, provydami visokią nečystybę
draug su godu.
20. Bet jus Kristų ne taipo išmo-
kote,
21. Jeigu kitaip *girdėjote apie jį,
ir jame mokįti este, kaip Jėzuje tikra
viernybė †yra. * per. 1, 13. † arba: tikrybė.
22. Taigi atmeskite nuo tavęs pa-
gal pirmąjį pasielgimą *senąjį žmo-
gų, kurs per paklaidinančius geidu-
lius savę †pasigadinas;
* Rym. 6, 6. Kol. 3, 9. † Gal. 6, 8.
23. Bet *atsinaujinkite dvasėje savo
umo; * Rym. 12, 2.
24. Ir apsivilkite naujuoju žmogu-
mi, *kurs pagal Dievą sutvertas yra,
tikroje teisybėje ir šventybėje.
* 1 Maiž. 1, 26. 27.
25. Todėl *padėkite melus, ir kal-
bėkite tiesą, kožnas su savo artymu,
kadangi mes tarp savęs sąnariai
esme. * Kol. 3, 9.
26. *Keršydami ne susigriešykite;
ne duokite saulei nusileisti ant savo
keršto. * Ps. 4, 5. Jok. 1, 19. 20.
27. Ir ne duokite *vietos bluznytojui.
* 1 Petr. 5, 9. Jok. 4, 7.
28. Kurs vogęs yra, daugiaus te ne
vagie, bet *te dirb ir te daro ran-
komis, kas ger yra, kad jis turėtų
ko duoti reikalaujančiamjam.
* 1 Tes. 4, 11. 2 Tes. 3, 8. 12.
29. Te ne išeiti nei jokia *biauri
kalba iš jųsų burnos, bet kas naudin-
ga yra pagerinimui, kur reikalas, jeib
mandagu butų girdėti. * per. 5, 4. Mat. 12, 36.
30. Ir *ne apsmutnykite šventąją
Dvasę Dievo, kuria užpečvietyti este
ant dienos atpirkimo. * Jėz. 7, 13. per. 63, 10.
31. Visą *kartumą, rustybę ir nar-
są, ir šauksmą ir bluznijimą, draug
su visokia piktenybe, atmeskite nuo
savęs. * Kol. 3, 8.

32. Bet bukite su kits kitu meilingi, širdingi, ir atsileiskite kits kitam, lygiai kaip Dievas jums atleidęs esti Kristuje.

Perskyrimas 5.

Tolesnis įgraudenimas šventai pasielgti; pamokslas venčiavonystėje gyvenantiemsiems, moterims bei vyrams.

Taigi bukite sekėjai Dievo, kaip mieli vaikai,

2. Ir vaikščiokite *meilėje, lygiai kaip ir Kristus mus mylėjo, ir pats savę už mus pasidavė dovanai ir apierai, Dievui ant saldaus kvapo.
*Mark. 12, 31. s.

3. Bet *kekšystės ir visokios nečystybės, arba godo, tarp jųsų nei minėte ne tur minėta buti, kaip šventiemsiems pritinka; *Kol. 3, 5.

4. Ir *gėdiškų žodžių bei durnų kalbų, arba šutkų, kurie jums ne puolas, bet labiaus dėkavojimas.
*per. 4, 29. Mat. 12, 36.

5. Nės tai turite žinoti, *kad nei joks kekšininkas, arba nečystas, arba godingas, (kurs yra dievaičių tarnas,) ne tur tėvonystės dalyko karalystėje Kristaus ir Dievo. *1 Kor. 6, 9. 10.

6. *Nei viens jus te ne išvadžioja noprosnais žodžiais; nės tokių dėlei ateit Dievo kerštas ant vaikų netikėjimo.
*Mat. 24, 4. Mark. 13, 5. Luk. 21, 8. 1Kor. 15, 33. 2 Tes. 2, 3.

7. Todėl ne bukite jų draugai.

8. Nės jus *buvote pirm to tamsybė, bet dabar este šviesybė Viešpatyje. *per. 2, 11. 1 Petr. 2, 9.

9. Vaikščiokite, kaip *vaikai šviesybės. Nės Dvasės vaisius yra visokia gerybė ir teisybė ir tiesa.
*Jono 12, 36.

10. Ir *išmėginkite, kas įtinka Viešpačiui. *Rym. 12, 2.

11. Ir ne draugalaukite su nevaisingaisiais tamsybės darbais, bet juo labiaus pabarkite juos.

12. Nėsa kas jų slapčiai daroma, tai ir *gėda sakyti. *Rym. 1, 24.

13. Bet visi tie daiktai žinomi pastoja, kad *jie šviesybės pabarami yra. Nės vislab, kas apsireiškia, tai šviesybė yra. *Jono 3, 20. 21.

14. Togidėl *sako jis: pabusk, kurs tu miegi, ir kelkis iš numirusiųjų, tai tavę Kristus apšvies. *Jėz. 60, 1.

15. Taigi dabokitės, kaip jus *akylai vaikščiotumbite, ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi.
*Mat. 10, 16. Jok. 3, 13.

16. *Prisidabokitės čėso; nėsa pikti yra čėsai. *Rym. 12, 11.

17. Dėl to ne bukite neišmaną, bet išmaną, *kuri yra valė Viešpaties.
*Rym. 12, 2. 1 Tes. 4, 3.

18. Ir ne apsigerkite vynu, iš ko biaurus nusidėjimai randasi, bet bukite papildyti Dvase,

19. *Kalbėdami tarp savęs psalmais ir liaupsės giesmėmis ir dvasiškomis giesmėmis; †giedokite ir žaiskite Viešpačiui savo širdyje; *Kol. 3, 16. † Ps. 33, 2. 3.

20. *Dėkavodami visada už vislab Dievui ir Tėvui, vardan musų Pono Jėzaus Kristaus; *Jėz. 63, 7. Kol. 3, 17.

21. Ir kits kitam paduoti bukite Dievo baimėje.

22. *Moters, paduotos bukite savo vyrams, kaip Viešpačiui.
*1 Maiž. 3, 16. Kol. 3, 18. 1 Petr. 3, 1.

23. Nėsa *vyras yra galva moters, lyg kaip ir Kristus yra galva savo susirinkimo, ir jis esti savo kuno išganytojis. *1 Kor 11, 3.

24. Bet lygiai kaipo susirinkimas paduotas esti Kristui, taipo ir moters savo vyrams, visuose daiktuose.

25. Jus *vyrai, mylėkite savo moteris, lyg kaip ir Kristus mylėjo susirinkimą, ir pats savę už jį esti pasidavęs, *Kol. 3, 19. s.

26. Jeib jį *pašvęstų, ir čystijo jį †vandens pėrimu žodyje,
*Jono 17, 17. † Jono 3, 5.

27. Kad jis jį sau pačiam pagatavytų *šlovną draugystę, ne turinčią nei jokio darkumo arba raukšlo, arba ko kito tam lygaus, bet kad butų šventa ir nekaltinama.
*Ps. 45, 14. Aukšt. G. 4, 7. 2 Kor. 11, 2.

28. Taipo tur ir vyrai savo moteris mylėti, kaip savo pačių kunus. Kurs savo moterį myl, tas pats savę myl.

29. Nės nei vienas niekadai savo kuną neapykantoje ne turėjo, bet pen ir kavoja jį, lygiai kaip ir Viešpats susirinkimą.

30. Nės *mes esme sąnariai jo kuno, iš jo kuno ir iš jo kaulų.
*Rym. 12, 5. 1 Kor. 6, 15.

31. Dėl *to žmogus palikęs tėvą ir motyną, prisiglausis prie savo moters, ir bus juodu vienas kunas.
*1 Maiž. 2, 24. Mat. 19, 5. s.

32. Ta paslėptinė yra didė; bet aš sakau apie Kristų ir susirinkimą.
33. Tačiau ir jus, beje ir kiekvienas, te myl savo moterį, kaip savę patį, bet moteriškė tesibijo vyro.

Perskyrimas 6.

Krikščioniškų namų toblyčia; dvasiškųjų ginklų namai.

Jus *vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpatyje; nės tai verta. * Kol. 3, 20.
2. *Garbink tėvą ir motyną; tai esti pirmasis prisakymas, pažadėjimą turįs: * 2 Maiž. 20, 12. s.
3. Kad tau gerai pasisektų, ir tu ilgai patektumbei ant žemės,
4. Ir *jus tėvai, ne įpykįkite savo vaikus, bet †užauginkite juos pamokinime ir drausmėje Viešpatiespi. * Kol. 3, 21. † 5 Maiž. 6, 7. 20. Ps. 78, 4. Pam. Ž. 19, 18. per. 29, 17.
5. Jus *bernai, klausykite savo kuniškųjų ponų †su baime ir su drebėjimu, viernybėje savo širdies, kaipo Kristui, * Tit. 2, 9. s. † Pil. 2, 12. 1 Petr. 2, 18.
6. Ne tiktai po akių tarnaudami, kaip žmonėms įtiktinai, bet kaip tarnai Kristaus, jeib jus tokią Dievo valę pildytumbite iš širdies su gera vale.
7. Tarkitės Viešpačiui tarnaują, o ne žmonėms;
8. Ir žinokite, ką *kiekvienas gero darys, tąjau nuo Viešpaties gaus, ar jis butų bernas, ar valnas. * Rym. 2, 6. 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.
9. O ir *jus ponai, toktaijau darykite su jais, ir liaukitės nuo grumzdimo, žinodami, kad ir jus ant savęs turite Viešpatį danguje, †neatbojantį nei jokio žmogaus. * Kol. 4, 1. † Darb. Ap. 10, 34. s.
10. Galiausiai, mano broliai, *bukite druti Viešpatyje ir macėje jo drutybės: * 1 Kor. 16, 13. 1 Jono 2, 14.
11. Apsivilkite šarvu Dievo, kad galėtumbite išstovėti prieš buklius užkabinėjimus velnio.
12. Nės mes ne turime kovoti *su kunu bei krauju, bet †su kunįgaikščiais ir sylingaisiais, butent su svieto ponais, kurie tamsybėje šio svieto ponavoja, su piktomis dvasėmis po dangumi. * Mat. 16, 17. 1 Kor. 9, 25. † Jono 14, 30.
13. Todėlei nutverkite Dievo šarvą, jeib jus piktoje dienoje atsistengti galėtumbite, ir vislab gerai atlikę, viršų gautumbite.
14. Taigi *stovėkite apsijuosę savo strėnas su tiesa, †ir apsivilkę pancėrium teisybės. * Luk. 12, 35. 1 Petr. 1, 13. † Jėz. 59, 17.
15. Ir ant kojų sopaguoti, kaip gatavi, apsakyti Evangėlią pakajaus, per kurią jus pagatavyti este.
16. Bet pirm visų daiktų nusitverkite *tikėjimo skydą, kuriuomi galite išgesyti visas ugningasias strėlas piktojo. * 1 Petr. 5, 9. 1 Jono 5, 4.
17. Ir imkite *šalmą išganymo ir kardą Dvasės, kurs yra Dievo žodis. * Jėz. 59, 17. 1 Tes. 5, 8.
18. Ir melskitės visados visose reikmenėse su malda ir prašymu dvasėje, ir budėkite priegtam be paliovos prašydami už visus šventuosius,
19. Ir *už manę, kad man duota butų, žodį su drąsiu atvėrimu savo burnos sakyti, jeib žinomą daryčiau paslėptinę Evangėlios, * Kol. 4, 3. s.
20. *Kurios paslas aš esmi lencuguose, jeib tuose †drąsiai elgčiaus ir kalbėčiau, kaipo pareitisi. * 2 Kor. 5, 20. † Nus. 4, 29.
21. Bet jeib ir jus žinotumbite, kaip su manimi yra, ir ką aš veikiu, vislab tai jums praneš *Tykikus, mano mielas brolis ir viernas tarnas Viešpatyje, * Darb. Ap. 20, 4. 2 Tim. 4, 12.
22. Kurį aš siunčiau pas jus, dėl to, kad žinotumbite, *kaip su manimi destis, ir jeib jis palinksmintų jųsų širdis. * Kol. 4, 7.
23. Pakajus te esie broliams, ir meilė su tikėjimu, nuog Dievo Tėvo ir Pono Jėzaus Kristaus.
24. *Malonė te esie su visais tais, kurie myl musų Poną Jėzų Kristų nepaliautinai. Amen. * 2 Kor. 13, 13.

Rašyta iš Rymo Epėzionams per Tykikų.

Gromata švento Povilo Pilipensump.

Perskyrimas 1.

Surištojo Povilo dėkavojimas, malda ir graudenimas ant tvirtos tikėjimo kovos.

Povilas ir Timotiejus, tarnudu Jėzaus Kristaus, *visiems šventiemsiems Kristuje Jėzuje, kurie yra Pilipuose, draug su vyskupais ir tarnais: * 1 Kor. 1, 2.
2. *Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuog Dievo, musų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 1, 7.

3. Aš *dėkavoju savam Dievui, kiek kartų jųsų atsimenu. *Rym. 1, 8. 1 Kor. 1, 4.

4. (Koktai aš visados darau visose savo maldose už jus visus, su džiaugsmu besimelsdamas),

5. Dėl jųsų draugystės Evangėlioje, nuog pirmosios dienos iki šioliai,

6. Gerai apie tai nusitikėdamas, kad tas, kurs jusyje pradėjęs tą *gerąjį darbą, tą ir pabaigs iki dienai Jėzaus Kristaus. *Jono 6, 29.

7. Kaipgi man tai verta, šitaipo apie jus visus dumoti, todėl, kad aš jus savo širdyje turu, *šime savo kalėjime, kuriame aš Evangėlią užtariu ir patvirtinu, kaip kurie jus visi su manimi malonės dalyvi este. * Epėz. 3, 1. per. 4, 1.

8. Nės Dievas yra mano liudininkas, kaip aš jųsų visų iš širdies dugno išsiilgstu Kristuje Jėzuje.

9. Ir to meldžiuos, jeib jųsų meilė juo ilgiaus, juo apstingesnė pastotų *visokiame išpažinime ir ištyrime, *Epėz. 1, 8.

10. Jeib galėtumbite išmėginti, kas geriausia, kad butumbite čysti ir *be pažeidimo, iki dienai Kristaus, *Darb. 24, 16.

11. Papildyti *vaisiais teisybės, kurie per Jėzų Kristų nusiduoda jusyje, ant garbės ir liaupsės Dievo. *Epėz. 5, 9.

12. Bet aš jums žinę duomi, mieli broliai, kad tai, kaip su manim destis, ant juo didesnio Evangėlios praplatinimo yra nusidavę,

13. Taipo, kad mano ryšiai pažįstami pastoję yra Kristuje *po visus sudo namus ir prie visų kitų; *per. 4, 22.

14. Ir daug brolių Viešpatyje, *iš mano ryšių nusitikėjimą įgavę, juo drąsesni pastojo, žodį sakyti be baimės. *Epėz. 3, 13. 1 Tes. 3, 3.

15. *Kiti tiesa apsako Kristų ir iš pavydo ir iš nesandoros, bet kiti iš geros mislies. *2 Kor. 2, 17.

16. Anie apsako Kristų iš vaido ir ne tikrai; nės jie mislija, kokį vargą priduoti mano ryšiams;

17. Bet šie iš meilės; nės jie žino, kad aš del užtarimo *Evangėlios čia guliu. *perkš. 7.

18. Bet ką tai daro? kad tiktai Kristus apsakomas butų visokiu budu, ar tai butų neviernai, ar viernai; tai *aš tačiau džiaugiuos tame, o ir džiaugsuos. *per. 2, 2. 17. 18.

19. Nės aš žinau, kad man tai derės ant išganymo *per jųsų maldą, ir per pagalbą Dvasės Jėzaus Kristaus. *2 Kor. 1, 11.

20. Kaip aš galiausiai laukiu ir nusitikiu, kad aš nei jokiame daikte gėdoje ne busu, bet jeib su visokiu drąsumu, lyg kaip šeip visados, taip ir dabar Kristus aukštai pagarbintas butų ant mano kuno, ar per gyvastį, ar per smertį.

21. Nėsa Kristus yra mano gyvastis, ir mirti man nauda.

22. Bet kadangi kune gyvam buti, dera daugiaus vaisiaus provyti, tai aš ne žinau, katrą skirtis turėčiau.

23. Nėsa abejetas man macniai prigul. Aš *geidžiu išvalnytas ir su Kristumi buti; koktai ir daug geriaus butų; *1 Kar. 19, 4. 2 Kor. 5, 8. 2 Tim. 4, 6.

24. Bet labiaus privalu yra, kune pasilikti jųsų dėlei.

25. Ir *tikrai nusitikėdamas žinausi, kad aš pasiliksiąs, ir su jumis visais podraugiai busiąs, jums ant augimo ir ant džiaugsmo tikėjimo; * perkš. 6. per. 2, 24.

26. Kad jus didei pasigirti galėtumbite Kristuje Jėzuje manimi, per mano sugrįžimą pas jus.

27. Elgkitės *tikt vertai Evangėliai Kristaus, jeib, ar aš parėjęs regėčiau jus, arba kitur budamas girdėčiau apie jus, jus stovėtumbite vienoje dvasėje, ir viena širdžia draug su mumis kovotumbite už Evangėlios vierą, *1 Kor. 7, 20.

28. Ir nei viename daikte ne duotumbitės priešininkų išsigandinti; koktai yra ženklu *jiems pražudymo, bet jums †išganymo, o tai nuo Dievo. * per. 3, 19. † Rym. 8, 17.

29. Nėsa jums yra duota, dėlei Kristaus toktai daryti, kad jus ne tiktai į jį tikėtumbite, bet ir jo dėlei kentėtumbite;

30. Turėdami tą pačią *kovą, kurią jus ant manęs matėte, ir dabar nuo manęs girdite. *Darb. Ap. 16, 22. s. Kol. 1, 29.

Perskyrimas 2.

Kristaus pasižeminimas ir paaukštinimas.

Dėl to, jei jusyje koks graudenimas Kristuje, jei koks palinksminojimas meilės, jei kokia dvasės draugystė,

jei yra kokia *širdinga meilė ir miela-
širdingystė, * Rym. 12, 10. Kol. 3, 12.
2. Tai išpildykite mano džiaugsmą,
kad jus vienos dumos butumbite,
lygią meilę turėdami, bei vienos šir-
dies ir vienos mislies budami,
3. Nieko ne darydami per vaidą,
arba niekingą garbę, bet per pasi-
žeminimą laikykite tarp savęs kits
kitą didesniu už savę patį.
4. Ir *kiekvienas te ne veizd ant to,
kas jo yra, bet ant to, kas kito yra.
* 1 Kor. 10, 24. 33.
5. Bet kožnas t'esie tos dumos,
kokios ir Jėzus Kristus buvo;
6. Kursai, *norint Dievo paveiksle
buvo, ne laike tai per plėšimą, Dievui
lygus buti; * Jon. 1, 1. 2. per. 5, 18. per. 10, 33.
7. Bet pats pasimažino, ir priė-
męs *tarno paveikslą, pastojo lygus
kitam žmogui, ir pasielgimuose ra-
stas buvo kaip žmogus.
* Jėz. 42, 1. per. 49, 3. per. 53, 3.
8. Jis *pats pasižemino ir paklusnus
buvo iki smerties, beje iki kryžiaus
smerties. * Ebr. 12, 2.
9. Todėl Dievas jį ir didei paaukš-
tino ir davė jam vardą, kurs per
visus vardus yra,
10. Kad *vardan Jėzaus lenktųsi visų
keliai, tų, kurie danguje ir ant žemės
ir po žeme yra; * Jėz. 45, 23. Rym. 14, 11.
11. Ir visi liežuviai išsipažintų, Jėzų
Kristų esantį Viešpatimi ant garbės
Dievo Tėvo.
12. Taipo, mano mylimieji, kaip jus
visados buvote paklusnus, ne tiktai
man pas jus b'esant, bet ir dabar juo
daugiaus, man pas jus n'esant, ru-
pinkitės, išganytais pastoti, *su bai-
mė ir su drebėjimu. * Ps. 2, 11. 1 Petr. 1, 17.
13. Nės *Dievas yra, kurs jusyje
daro, ir norėti, ir išpildyti, pagal
savo pasimėgimą. * 2 Kor. 3, 5.
14. Darykite vislab be *murmėjimo
ir be abejojimo, * 1 Petr. 4, 9.
15. Jeib butumbite nekalti, ir *vierni,
ir Dievo vaikai, nebartini viduje tarp
piktosios ir perkreiptosios giminės,
tarp kurios †jus šviečiate, kaip žva-
kės sviete, * per. 1, 10. † Mat. 5, 14. Epėz. 5, 8.
16. *Prisilaikydami drutai prie žo-
džio gyvasties, man ant gyriaus die-
noje Kristaus, †kad aš ne noprosnai
bėgęs, nei noprosnai dirbęs bučiau.
* 2 Tim. 1, 13. † Jėz. 49, 4. 1 Kor. 9, 26.
17. Ir norint *aš apieravojamas esmi
dėlei apieros ir Dievo šlužbos jųsų
tikėjimo, tai tačiau *aš džiaugiuos,
ir džiaugiuos podraug su jumis vi-
sais. * 2 Tim. 4, 6. † 2 Kor. 7, 4.
18. Todėl ir *jus džiaugkitės, ir
džiaugkitės drauge su manimi.
* per. 3, 1. per. 4, 4.
19. Bet aš nusitikiu Pone Jėzuje,
kad aš *Timotiejų veikiai pas jus
siųsiąs, jeib ir aš atgaivintas bučiau,
ištyręs, kaip su jumis destis.
* Darb. Ap. 16, 1. 1 Tes. 3, 2.
20. Nės aš nei vieno ne turu, kurs
su manimi *taipo vienos dumos butų,
kurs taip širdingai už jus rupintųsi.
* 1 Kor. 16, 10.
21. Nės jie visi *savojo jėško, ne to,
kas Jėzaus Kristaus yra. * 1 Kor. 10, 24.
22. Bet jus žinote, kad jis tikros
dumos yra; nėsa kaip vaikas tėvui,
taip jis su manimi šlužijo prie Evan-
gėlios.
23. Tą aš nusitikiu siųsiąs, kad aš
ištyręs busu, kaip su manimi yra.
24. Bet *nusitikiu Viešpatyje, kad
aš ir pats veikiai ateisiąs. * per. 1, 25.
25. Bet man reikalinga rodės, brolį
*Epaproditą pas jus siųsti, kurs mano
†pagalbininkas ir draugkareivis, bei
jųsų apaštalas ir mano reikmenės
tarnas yra. * per. 4, 18. † 2 Kor. 8, 23.
26. Kadangi jisai jųsų visų išsiilgęs
ir didei rupestingas buvo dėl to, kad
jus buvote girdėję, jį sirgusį.
27. Ir tiesa, jis *sirgo mirtinai, bet
Dievas ant jo susimilo; ale ne tiktai
ant jo, bet ir ant manęs, kad ne
turėčiau smutnybę ant smutnybės.
* Jėz. 38, 1.
28. Bet aš jį juo skubriaus siunčiau,
kad jus jį išvydę iš naujo džiaug-
tumbitės, ogi ir aš juo mažiaus
smutnybės turėčiau.
29. Taigi priimkite jį Viešpatyje su
visu džiaugsmu, ir tokius garbėje
laikykite. * Rym. 16, 2.
30. Nės dėlei Kristaus darbo jis
smerčiui taip arti buvo parėjęs, savo
gyvastį per menką laikydamas, *jeib
jis jųsų vietoje man šlužytų.
* 1 Kor. 16, 16. 17.

Perskyrimas 3.

Apie tikėjimo teisybę prieš netikrus apaštalus.

Galiausiai, mieli broliai, *džiaugkitės
Viešpatyje! Kad aš jums vis tus pačius

daiktus rašau, ne gailiuos, ir jus juo
labiaus padrutina. * per. 4, 4.
2. Dabokite *ant šunų, dabokite
ant piktųjų darbininkų, dabokite ant
persiskyrimo. * Jėz. 56, 10. 11.
3. Nės mes esme apipiaustymas,
kurie mes * Dievui Dvasėje šlužijame,
ir giriamės Kristumi Jėzumi, ir ne
nusitikime kunu. * 5 Maiž. 30, 6. s.
4. Kačeig ir aš turu, kuomi iš kuno
girtisi. Jei kitam kam regis, buk jis
galįs iš kuno girtisi, * aš juo dau-
giaus. * 2 Kor. 11, 18. 22.
5. Aš ašmąją dieną appiaustytas
esmi, aš iš žmonių Izraėlio, iš gimi-
nės Benjamino, Ebrėonas iš Ebrėonų,
ir pagal zokaną Parizėušias,
6. Pagal žėlavojimą persekinėtojis
susirinkimo, pagal teisybę zokane
nebartinas buvęs.
7. Bet kas man * nauda buvo, tai
aš dėl Kristaus laikiau per iškadą.
* Mat. 13, 44.
8. Nės aš vislab per iškadą laikau
dėl apstingojo * išpažinimo Kristaus
Jėzaus, mano Viešpaties, dėl kurio aš
vislab per iškadą laikiau, ir laikau
už purvą, jeib aš Kristų laimėčiau,
* Jėz. 53, 11.
9. Ir bučiau išrastas jame; * ne turįs
savo teisybę iš zokano, bet tą, kuri
per tikėjimą į Kristų ateit, butent
teisybę, kuri iš Dievo budama, tikė-
jimui prirokuojama;
* Rym. 3, 21. 22. per. 9, 30.
10. Pažinti jį, ir galybę jo * prisi-
kėlimo, ir † draugystę jo kentėjimų,
kad aš jo smerčiui lygus pastočiau;
* Rym. 6, 3. 4. 5. † Rym. 8, 17.
11. Jeib aš priešais ateičiau prisi-
kėlimui iš numirusiųjų.
12. Ne, kaip * kad jau bučiau nu-
tvėręs, arba jau tobulas bučiau, bet aš
tai veju, jeib aš tai galėčiau nutverti,
kadangi aš † Kristaus Jėzaus nutver-
tas esmi.
* 1 Tim. 6, 12. † Jėz. 8, 11. Jono 6, 44. per. 12, 32.
13. Mano broliai, aš dar ne tariuos,
tai esąs nutvėręs. Bet vieną sakau:
aš to užmirštu, kas užpakalyje yra,
ir tiesiuos topi, kas pryšakyje yra,
14. Ir bėgu į pastatytąjį mierį, ant
* paskirtojo brangiojo laimėjimo, ku-
rį rodo dangiškasis pavadinimas Die-
vo Kristuje Jėzuje. * 1 Kor. 9, 24. 1 Tim. 6, 12.
15. Taigi kiek musų * tobuli esme, tie
tos pačios dumos bukime; ir jeigu
jus kitos dumos butumbite, tai Die-
vas jums apreikš. * 1 Kor. 2, 6.
16. Tačiau taipo, kad mes pagal
vieną davadą, ant kurio parėjome,
elgtumbimės, ir * vienos dumos bu-
tumbime. * per. 1, 27. per. 2, 2. Rym. 12, 16.
per. 15, 5. 1 Kor. 1, 10. 1 Petr. 3, 8.
17. Sekite manę, mieli broliai, ir da-
bokite ant tų, kurie taipo vaikščioja,
kaip jus mus turite paveikslu.
18. Nės daug vaikščioja, apie ku-
rius jums tankiai sakiau, ogi dabar
ir verkdamas jums sakau, kaip ne-
prieteliai kryžiaus Kristaus,
19. Kurių * galas yra prapuolimas,
kuriems † pilvas yra jų Dievas, kurių
garbė gėdoje stovia, ir kurie žemiš-
kai dumoja. * 2 Kor. 11, 15. † Ps. 17, 14. Rym. 16, 18.
20. Bet musų vaikščiojimas yra dan-
guje, iš kur mes ir laukiame Išgany-
tojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus,
* Epėz. 2, 6. Ebr. 13, 14.
21. Kurs * musų niekingąjį kuną
peršvies, kad tas lygus pastotų jo
peršviestamjam kunui, pagal tą ga-
lybę, kuria jis gal ir visus daiktus
sau paduotus padaryti. * 1 Kor. 15, 43. 49. 53.

Perskyrimas 4.

Apie tvirtybę ir dvasišką krikščionių džiaugsmą, ir Pilipensų geradėjystę, Povilui išrodytą.

Taipogi, mano mielieji ir brangieji
broliai, * mano džiaugsmas ir mano
vainikas, taipo stovėkite Viešpatyje,
jus mielieji. * 2 Kor. 1, 14. 1 Tes. 2, 19. 20.
2. Evodią aš graudenu, ir Syntykę
aš graudenu, kad jos vienos dumos
butų Viešpatyje.
3. Beje aš taipjau ir tavę meldžiu,
mano viernasis drauge, pristok joms,
kuriedvi draug su manimi Evangėlios
dėlei kovojo su Klėmencu ir su ki-
tais mano pagalbininkais, kurių var-
dai yra * knygose gyvasties.
* 2 Maiž. 32, 32. Ps. 69, 29. Dan. 12, 1. Luk. 10, 20.
Apr. 3, 5. per. 13, 8. per. 17, 8. per. 21, 27.
4. Džiaugkitės Viešpatyje visada, ir
vėl sakau: džiaugkitės.
* per. 3, 1. 2 Kor. 13, 11.
5. Savo * lengvybė visiems žmo-
nėms žinoma darykite. † Viešpats arti.
* Tit. 3, 2. † 1 Kor. 10, 11.
6. * Nieko nesirupinkitės, bet vi-
suose daiktuose * maldomis ir pra-
šymais savo širdies meilijimus su dė-
kavojimu Dievui praneškite.
* Mat. 6, 25. 31. s. † Ps. 145, 18.

7. O *pakajus Dievo, kurs pereit visą išmintį, te apsaugoja jųsų širdis ir jųsų umus Kristuje Jėzuje.
* Jono 14, 27.
8. *Toliaus, mieli broliai, kas tiesa, kas †mandagu, kas teisu, kas viežlyba, kas meilinga, kas garbinga, jei koks viežlybumas, jei kokia liaupsė, apie tai dumokite. * per. 3, 1. † Rym. 12, 17.
9. Ko jus ir prisimokinote, ir gavote, ir girdėjote, ir regėjote prie manęs, tai darykite; tai *pakajaus Viešpats bus su jumis. * 1 Tes. 5, 23.
10. Bet aš didei pasidžiaugiau Viešpatyje, kad jus iš naujo pradėjote už manę rupintis, kačeig jus ir visada rupinotės, bet čėsai jums tai ne perleido.
11. Aš tai ne sakau stokojimo dėl; nės aš išmokau, kuriuose aš esmi, *pasikakdinti. * Pam. Ž. 15, 16. per. 16, 8. 1 Tim. 6, 6.
12. Aš moku vargingas buti, ir moku per viršų turėti. Aš visuose daiktuose ir visur esmi išmokintas; pasotintas buti ir *alkti, ir apsto turėti ir stokoti. * 1 Kor. 4, 11. 2 Kor. 6, 10. per. 11, 27.
13. Aš *vislab galiu per tą, kurs manę galinčiu daro, Kristus.
* Jėz. 33, 24. per. 40, 29—31.
14. Bet tačiau jus gerai padarėte, kad jus mano vargų pasigailėjote.
15. Bet jus, Pilipensai, žinote, kad iš Evangėlios pradžios, man iš Macėdonios išeinant, nei vienas *susirinkimas su manimi nesidalijos pagal rokundą, kiek buvo išduota, ir kiek buvo surinkta, kaip tiktai jus vieni.
* 2 Kor. 11, 9.
16. Nės jus man ir į Tesaloniką atsiuntėte ant mano reikalo vieną kartą, o ir potam vėl vieną kartą.
17. Ne, kad dovanos jėškočiau, bet aš *vaisiaus jėškau, kad †tas apstingas butų jųsų rokunde.
* Luk. 13, 7. † 2 Kor. 9, 6. 12.
18. Nės aš visoko gana turu, ir turu per viršų. Aš esmi pilnai aprupintas, kaip aš gavau per *Epapróditą, kas nuo jųsų atėjo, saldus kvapas, priimama apiera, Dievui įtinkanti.
* per. 2, 25.
19. Bet mano Dievas papildys visą jųsų reikalą pagal savo bagotystę šlovėje Kristuje Jėzuje. * 2 Kor. 9, 8.
20. Bet *Dievui ir musų Tėvui tesie garbė ant amžių amžių. Amen.
* 2 Tim. 4, 18.
21. Sveikinkite visus šventuosius Kristuje Jėzuje. Jus sveikina *broliai, su manimi esantieji. * 2 Kor. 16, 20.
22. *Jus sveikina visi šventieji, bet ypačiai tie iš ciecoriaus namų.
* 2 Kor. 13, 12.
23. Malonė musų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jumis visais. Amen.

Rašyta iš Rymo per Epapróditą.

Gromata švento Povilo Kolosensump.

Perskyrimas 1.

Išganymas, Kristaus pelnytasis, žodyje žmonėms prisiulomas.

Povilas, *apaštalas Jėzaus Kristaus, per Dievo valę, ir brolis Timotiejus,
* 2 Kor. 1, 1.
2. Šventiemsiems Kolosuose ir tikintiemsiems broliams Kristuje: *Malonė t'esie su jumis ir pakajus nuo Dievo, musų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 1, 7.
3. Mes dėkavojame Dievui, ir Tėvui musų Pono Jėzaus Kristaus, visados už jus melsdamies,
4. Kaip girdėjome apie jųsų tikėjimą į Kristų Jėzų, ir apie meilę prieš visus šventuosius, * Epėz. 1, 15.
5. Dėlei *nusitikėjimo, jums danguje paguldytojo, apie kurį jus pirm to girdėjote, †per žodį tiesos Evangėlioje; * 1 Petr. 1, 3. 4. † 2 Kor. 6, 7.
6. Kuri pas jus atėjo, kaip ir į visą svietą, ir yra vaisinga, kaipo ir jusyje, iš tos dienos, kaip jus ją girdėjote ir išpažinote Dievo malonę tiesoje.
7. Kaipo ir išmokote nuo *Epapro, musų mielo draugtarnio, kurs yra viernas Kristaus tarnas už jus,
* per. 4, 12.
8. Kurs mums ir žinomą padarė jųsų meilę dvasėje.
9. Togidėl ir mes, iš tos dienos, *kaip mes tai girdėjome, ne paliaujame už jus melstis ir prašyti, kad papildyti pastotumbite išpažinimu jo valės visokioje dvasiškoje išmintyje ir išmanyme, * Epėz. 1, 15. 16.
10. Jeib *vertai elgtumbitės, Viešpačiui įtiktinai, ir vaisingi butumbite visuose geruose darbuose;
* Epėz. 4, 1. Pil. 1, 27.
11. Ir augtumbite *išpažinime Die-

vo, pastiprinti visokia stiprybe, pagal jo šlovingąją galybę, visokiame kantrume ir lengvaširdystėje su džiaugsmu; * 1 Kor. 1, 5.
12. Dėkavodami Tėvui, kurs mus *tinkančiais padarė †tėvonystei šventųjų šviesybėje; * 2 Kor. 3, 6. † Darb. Ap. 26, 18.
13. Kurs mus *išgelbėjo nuo vyriausybės tamsybės, ir mus perkėlė į karalystę savo mielojo Sunaus, * per. 2, 15.
14. *Kuriame mes turime atpirkimą per jo kraują, butent griekų atleidimą. * Epėz. 1, 7.
15. Kursai yra *abrozas neregimojo Dievo, pirmgimęsis pirm visų sutvėrimų; * Ebr. 1, 3. s.
16. Nės per *jį vislab sutverta, kas danguje ir ant žemės, kas regima ir kas neregima yra, taip karalkrėsliai, kaip viešpatystės, taip kunįgaikštystės, kaip vyriausybės: vislab yra per jį ir dėlei jo sutverta. * Jon. 1, 3. 10. s.
17. Ir jis yra *pirm visų, ir vislab pasilaikos jame. * Pam. Ž. 8, 25. 26. 27.
18. Ir jis yra kuno galva, butent susirinkimo, kurs yra pradžia ir *pirmgimęsis iš numirusiųjų, jeib jis tarp visų butų pirmasis.
* Darb. Ap. 26, 23. Rym. 8, 29. 1 Kor. 15, 20. Ap. 1, 5.
19. Nėsa tai (Dievui) pamėgo, kad jame *visa pilnystė gyventų,
* per. 2, 9. Jono 1, 16. per. 3, 34.
20. Ir kad jis *vislab per jį sau suderintų, ar butų ant žemės, ar butų danguje, pakajų padarydamas per kraują ant jo kryžiaus per jį patį.
* Rym. 5, 5. 10. 2 Kor. 5, 19. 1 Jono 2, 2. per. 4, 10.
21. O ir jus, kurie *pirm to svetimi buvote ir neprieteliai, per dumą piktuose darbuose, * Epėz. 2, 2. 12. per. 4, 18.
22. Bet dabar jis jus suderino savo kunu, per smertį, kad jis jus pastatytų šventus ir nekaltintinus ir nebartinus po savo akių;
23. Jei tiktai pasiliekate tikėjime *padrutinti ir tvirti, ir nepajudinami nuo nusitikėjimo Evangėlios, kurią jus girdėjote, kuri †apsakyta yra visam sutvėrimui, po dangumi esančiam, kurios aš, Povilas, tarnu pastojau. * 1 Kor. 15, 58. † perkš. 6. Mark. 16, 15.
24. Dabar aš *džiaugiuos savo kentėjimuose, †kurius už jus kenčiu, ir atpildau savo kune, ko dar reik vargų Kristuje, jo kunui (ant gero), kurs yra susirinkimas.* 2 Kor. 7, 4. † Epėz. 3, 13.
25. Kurio tarnu aš esmi pastojęs pagal paskyrimą Dievo, kurs man duotas yra pas jus, jeib aš Dievo žodį bagotingai apsakyčiau, * Epėz. 3, 2.
26. Butent paslėptinę, kuri užslėpta buvo nuo svieto pradžios ir nuo amžių, bet dabar apreikšta jo šventiemsiems,
27. Kuriems Dievas norėjo žinomą daryti, kuri esanti šlovingoji bagotystė tos paslėptinės tarp pagonų, kuri yra Kristus jusyje, kurs yra *nusitikėjimas šlovės, * 1 Tim. 1. 1.
28. Kurį mes apsakome, graudendami kiekvieną žmogų, ir mokindami *kiekvieną žmogų su visokia išminčia, jeib †statytumbime kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje.
* Jono 1, 7. † Epėz. 5. 27.
29. Kuriame dalyke ir aš *dirbu ir nusisyliju pagal provijimą to, kurs manyje macningai dirba. * 2 Tim. 4. 7.

Perskyrimas 2.

Apie žmonių įstatymus, Kristų, šventąjį krikštą ir jo smerties galybę.

Bet aš jums žinę duomi, kokią *kovą aš turu už jus ir už tus Laodicėoje ir už visus, kurie mano veido kune ne regėjo; * Pil. 1. 30.
2. Jeib jų širdys pagraudentos ir suglaustos butų meilėje ant visos bagotystės tikrojo išmanymo, *išpažinti paslėptinę Dievo ir Tėvo ir Kristaus; * Jono 17. 3.
3. Kuriame paslėpti randasi visi skarbai *išminties ir išpažinimo.
* Jėz. 11, 2. 1 Kor. 1, 24.
4. Bet aš sakau apie tai, kad jus nieks ne prigautų *kytriomis kalbomis. * Rym. 16, 18.
5. Nėsa kačeig *aš pagal kuną ne esmi pas jus, tačiau dvasėje esmi su jumis, džiaugiuos ir matau †jųsų davadą ir jųsų stiprų tikėjimą į Kristų.
* 1 Kor. 5, 3. † 1 Kor. 14. 40.
6. Kaipgi jus dabar priėmėte Poną Kristų Jėzų, taipo ir elgkitės jame,
7. Ir bukite *įsišaknįę ir †pabudavoti jame, ir stiprus vieroje, kaip pamokįti este, ir bukite **toje bagotingi su dėkavone. * Epėz. 3, 17. † Epėz. 2. 22. Jud. perkš. 20. ** Kol. 3. 15. 1 Tes. 5, 18.
8. Dabokitės, kad nieks jus ne ap-

gautų per svietiškąją išmintį ir per
niekingą išvadžiojimą pagal žmonių
mokslą ir pagal svieto įstatymus, o
ne pagal Kristų.
9. Nėsa jame gyvena visa pilnystė
Dievystės kuniškai.
10. Ir jus este *tobuli jame, kurs
yra †galva visų kunigaikštysčių ir vy-
riausybės; * Jono 1, 16. † Epėz. 1, 21.
11. Kuriame jus ir appiaustyti este
*appiaustymu be rankų, per atme-
timą griešnojo kuno kune, butent ap-
piaustymu Kristaus.
* 5 Maiž. 10, 16. per. 30, 6. Rym. 2, 29.
12. Tame, kad *jus su juomi palai-
doti este per krikštą, kuriame ir †pri-
sikėlę este per tikėjimą, kurį Dievas
daro, kurs jį iš numirusiųjų prikėlęs.
* Rym. 6, 4. † per. 3, 1. s.
13. Ir jus podraug su juomi gyvus
padaręs, kaip jus *numirę buvote
griekuose ir neapipiaustyme savo
kuno, ir †yra mums atleidęs visus
griekus, * Epėz. 2, 1. 5. † Luk. 7, 42.
14. Ir išgesęs parašą, kurs prieš
mus buvo †įstatymuose, ir mums
prieštaravo, ir tą paėmęs iš tarpo,
prie kryžiaus prisegęs. † Epėz. 2, 15.
15. Ir *pergalėjęs kunigaikštystes ir
sylinguosius, vedė juos ant parody-
mo regimai, ir triumpą iš jų padarė
pats per savę. * per. 1, 13.
16. Taigi nei vienas te ne apsun-
kina jųsų sąžinę dėl *valgio arba gė-
rimo, arba dėl paskirtų švenčių, arba
jaunmėnesių, arba sabatų, * Rym. 14, 2. 3. s.
17. Kurie yra *šešėlis busiančių
daiktų, bet kunas pats yra Kristuje.
* Ebr. 8, 5.
18. *Nei vienas jums mierį te ne
iškreipia, kurs pagal savo paties pra-
simanymą elgiasi, pakarnystėje ir
†šventybėje angielų, kurių jis nei
vieno niekados ne matęs, ir yra be rei-
kalo pasiputęs savo kuniškoje dumoje,
* Mat. 24, 4. 24. † per. 23.
19. Ir *ne laikosi prie galvos, iš
kurios visas kunas per sąnarius ir
sutaikinimus pašalpos gauna, ir su
kits kitu susilaikos, ir taipo auga į
dieviškąjį didumą. * Epėz. 4, 15. 16.
20. Taigi jei jus pamirę este su Kri-
stumi svieto įstatymams, kamgi duo-
datės prisivilioti įstatymajs, tarsi dar
sviete gyveną?
21. Kurie sako: tu tai ne pakrutink,
tu tai ne paragauk, tu tai ne užgauk.
22. Kurie daiktai tačiau visi per var-
tojimą sučėraujami, pagal *žmonių
prisakymus ir mokslus, * Jėz. 29, 13. Mat. 15, 9.
23. Kurie tur išsiveizdėjimą aukštos
išminties per savo pačių pramanytą
šventybę ir pakarnystę, ir per tai, kad
jie *kuno ne čėdija, ir kunui jo gar-
bės ne duoda jo reikalui. * 1 Tim. 4, 3.

Perskyrimas 3.

Apie vartojimą nobažnystės, ypačiai namų pasilai-
kymuose stovintiemsiems.

Taigi jei jus *su Kristumi este pri-
sikėlę, tai jėškokite to, kas aukštai
yra, kur Kristus yra, sėdėdamas po
dešinės Dievo; * per. 2, 12. Rym. 6, 5.
2. Jėškokite to, kas aukštai yra, o
ne to, kas ant žemės yra. * Mat. 6, 33.
3. Nės *jus este numirę, ir jųsų gyva-
stis yra paslėptas su Kristumi Dievyje.
* Rym. 6, 2.
4. Bet kad *Kristus, musų gyvastis,
pasirodys, tai ir jus pasirodysite su
juomi †šlovėje. * Pil. 1, 21. † 1 Kor. 15, 43.
5. Dėl to *marinkite savo sąnarius,
kurie ant žemės yra, †kekšystę, ne-
čystybę, gėdiškąjį gašlumą, piktąjį
pageidimą ir godą, kurs yra balvonų
garbinimas; * Rym. 8, 13. † Epėz. 3, 5.
6. *Kurių dėlei ateit Dievo kerštas
ant vaikų netikėjimo; * Epėz. 5, 6.
7. Kuriuose ir jus pirm to vaikščio-
jote, *kaip jus juose gyvenote. * Rym. 6, 19.
8. Bet dabar *vislab tai nuog savęs
atmeskite: †kerštą, rustybę, pikteny-
bę, bluznijimą, gėdiškus žodžius iš
savo burnos.
* Rym. 6, 13. Epėz. 4, 22. 31. Ebr. 12, 1. † Ps. 37, 8.
9. Ne *meluokite tarp savęs; išsi-
vilkite senąjį žmogų su jo darbais;
* Sak. 8, 16. Epėz. 4, 25.
10. Ir *apsivilkite naujuoju, kurs at-
naujinamas ant išpažinimo, pagal
†abrozą to, kurs jį sutvėrė;
* Epėz. 4, 24. † 1 Maiž. 1, 27.
11. Kur *ne yra Gryko, Žydo, api-
piaustymo, neapipiaustymo, Negryko,
Skyto, †vergo, valno; bet vislab ir
visuose Kristus. * Rym. 10, 12. † 1 Kor. 7, 21. 22.
12. Taigi *apsivilkite, kaip išrinktieji
Dievo, šventieji ir mylimieji, širdinga
mielaširdyste, meilingumu, pakarny-
ste, romumu ir kantrumu; * Epėz. 4, 24. 32.
13. *Kits kitą nukęsdami, ir kits
kitam atsileisdami, jei kas skundos tur

prieš kitą; lygiai kaip Kristus jums
yra atleidęs, taip ir jus.
* Mat. 6, 14. Epėz. 4, 2.
14. Bet ant viso to apsivilkite *meile,
kuri yra ryšys tobulystės. * Jono 13, 34.
15. Ir *pakajus Dievo te valdo jųsų
širdyse, ant kurio ir jus pavadinti este
viename kune, ir †bukite dėkingi.
* Pil. 4, 7. † Kol. 2, 7. s.
16. *Duokite Kristaus žodžiui gy-
venti tarp jųsų bagotingai, su viso-
kia išminčia; mokinkitės ir grau-
denkitės savę pačius †psalmais ir
liaupsės giesmėmis ir dvasiškomis
meilingomis giesmėmis, ir giedokite
Viešpačiui savo širdyse.
* 1 Kor. 1, 5. † Epėz. 5, 19.
17. Ir *vislab, ką jus darote, žodžiais
arba darbais, vislab tai darykite var-
dan Pono Jėzaus ir dėkavokite Die-
vui ir Tėvui per jį. * 1 Kor. 10, 31.
18. *Jus moters, bukite paduotos
savo vyrams Viešpatyje, kaip pareitis.
* Epėz. 5, 22. s.
19. *Jus vyrai, mylėkite savo mo-
teris, ir ne bukite rusti prieš jasias.
* Epėz. 5, 25. 1 Petr. 3, 7.
20. *Jus vaikai, klausykite gimdy-
tojų visuose daiktuose; nės tai Vieš-
pačiui patinka. * Epėz. 6, 1.
21. *Jus tėvai, ne įkeršįkite savo
vaikus, kad ne baugus pastotų.
* Epėz. 6, 4.
22. *Jus bernai, bukite paklusnus
visuose daiktuose savo kuniškiem-
siems ponams, ne su služba po akių,
kaip žmonėms įtiktinai, bet prasty-
bėje širdies ir su Dievo baime.
* Epėz. 6, 5. s.
23. Vislab, ką jus darote, tai dary-
kite iš širdies, *kaip Viešpačiui, o ne
žmonėms. * Epėz. 6, 7.
24. Ir žinokite, kad jus nuo Vieš-
paties gausią atlyginimą tėviškės da-
lykų; nės jus *šlužijate Ponui Kristui.
* 1 Kor. 7, 22.
25. Bet kurs neteisiai daro, tas gaus,
ką jis neteisiai daręs esti; ir *ne yra
atbojimo nei šiokio, nei tokio žmo-
gaus. * Darb. Ap. 10, 34. s.

Perskyrimas 4.

Apie krikščionių maldą ir išmintingą pasielgimą.

Jus ponai, *kas teisu ir verta, tai
bernams išrodykite, ir žinokite, kad
ir jus danguje Viešpatį turite.
* 3 Maiž. 25, 43. 53. Epėz. 6, 9.
2. Ne paliaukite *maldoje, ir budė-
kite toje su dėkavojimu; * 1 Tes. 5, 17. s.
3. Ir *melskitės podraug ir už mus,
jeib Dievas mums atvertų žodžio du-
ris, kalbėti †paslėptinę Kristaus, dėl
kurios aš ir surištas esmi, * Rym. 15, 30.
Epėz. 6, 19. 2 Tes. 3, 1. † Epėz. 3, 4.
4. Kad tą išreikščiau, kaip man reik
kalbėti.
5. *Elgkitės išmintingai prieš tus,
kurie lauke yra, ir prisidabokitės čėso.
* Epėz. 5, 15. 16.
6. Jųsų kalba te esie visados mei-
linga ir *su druska sudyta, jeib žino-
tumbite, kaipo kiekvienam atsakyti.
* Mark. 9, 50.
7. Kaip su manimi destis, apie vislab
tai jums žinę duos Tykikus, mielas
brolis ir viernas tarnas ir draugas
Viešpatyje,
8. Kurį *aš todėl pas jus atsiunčiau,
kad jis ištirtų, ką jus veikiate, ir jųsų
širdis graudentų; * Epėz. 6, 22.
9. Draug su Onėsimu, viernuoju ir
mieluoju broliu, kurs iš jųsiškių yra;
vislab, kaip šičion destis, juodu jums
praneš.
10. Jus sveikina *Aristarkus, mano
draugkalinys, ir Markošius, sesers
vaikas Barnabo, apie kurį jus kelis
prisakymus gavote; (jei jis pas jus
ateis, priimkite jį); * Darb. Ap. 19, 29.
11. Ir Jėzus, vadinamas Justus, *ku-
rie yra iš apipiaustymo. Tie yra vieni
mano pagalbininkai prie karalystės
Dievo, kurie man yra palinksmino-
jimu pastoję. * Darb. Ap. 11, 2.
12. Jus sveikina *Epapras, kurs iš
jųsiškių yra, tarnas Kristaus, ir visa-
dos labai nusisylija už jus maldo-
mis, jeib jus stovėtumbite tobuli ir
papildyti su visa Dievo vale. * per. 1, 7.
13. Aš duomi jam liudymą, kad jis
didę procę tur už jus ir už tus La-
odicėoje ir Jėrapolyje.
14. Jus sveikina Lukošius, liekorius,
mylimasis, ir Dėmas.
15. Sveikinkite brolius Laodicėoje,
ir Nimpą, ir *susirinkimą jo namuose.
* Rym. 16, 5.
16. O kad ši gromata pas jus bus
perskaityta, tai darykite, kad ji ir
Laodicėos susirinkime *butų skai-
tyta, ir kad jus tą, kuri Laodicen-
sams rašyta, taipjau skaitytumbite.
* 1 Tes. 5, 27.

17. Ir sakykite Arkipui: dabok ant urėdo, kurį tu gavai Viešpatyje, kad tą išpildytumbei.
18. Mano *sveikinimas mano, Povilo, ranka. Minėkite mano ryšių. Malonė te esie su jumis. Amen.
* 1 Kor. 16, 21.

Rašyta iš Rymo per Tykiką ir Onėsimą.

Pirma gromata švento Povilo Tesalonicensump.

Perskyrimas 1.

Pagraudenimas Tesalonicensų ant viernybės krikščioniškoje vieroje.

Povilas *ir Silvonas ir Timotiejus susirinkimui Tesalonikoje, per Dievą Tėvą ir Viešpatį Jėzų Kristų: Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, musų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus. * 2 Tes. 1, 1.
2. Mes dėkavojame Dievui visadai už jus visus, atsimindami jųsų savo maldoje be paliovimo;
3. Ir atsimename jųsų *darbo tikėjime, ir jųsų darbo meilėje, ir jųsų kantrumo lukestyje, kurs yra musų Ponas Jėzus Kristus, po akim Dievo ir musų Tėvo. * Jono 6, 29. 1 Kor. 13, 13.
4. Nės, mieli broliai, Dievo mylimieji, mes žinome, kaipo jus *išrinkti este; * Kol. 3, 12.
5. Kad musų Evangėlia pas jus buvusi, ne tiktai žodyje, bet abejeip, ir *galybėje, ir šventoje Dvasėje, ir didžiame nusitikėjime, kaipo žinote, kokie mes tarp jųsų buvome jųsų dėlei. * 1 Kor. 2, 5.
6. Ir jus este musų *pasekėjais pastoję ir Viešpaties, ir este žodį priėmę tarp daug vargų su džiaugsmu Šventoje Dvasėje. * 1 Kor. 4, 16.
7. Taipo, kad jus este pastoję paveikslu visiems tikintiemsiems *Macėdonioje ir Akajoje. * per. 4, 10.
8. Nės nuog jųsų išskambėjo Viešpaties žodis, ne tiktai Macėdonioje ir Akajoje, bet taipjau visose šalyse jųsų *tikėjimas į Dievą išsireiškė, taipo, kad mums ne reikalas, (apie tai) ką sakyti. * Rym. 1, 8. 2 Tes. 1, 4.
9. Nės jie patys praneša apie jus, kokį įėjimą mes prie jųsų turėję, ir kaipo jus *prisivertę este Dievop nuog balvonų, tarnauti gyvamjam ir tikramjam Dievui, * 1 Kor. 12, 2.
10. Ir *laukti jo Sunaus iš dangaus, kurį jis prikėlęs iš numirusiųjų, Jėzaus, kursai mus nuo busiančiojo keršto išgelbėjęs. * Darb. Ap. 1, 11. Pil. 3, 20.

Perskyrimas 2.

Stropus klausytojai yra vierniems mokįtojams ant didžio džiaugsmo.

Nės ir jus žinote, mieli broliai, apie *musų įėjimą pas jus, tą ne noprosną buvusį; * per. 1, 5. 9.
2. Bet, kaip mes pirm to buvome kentėję ir *apgėdinti pastoję Pilipuose, (kaipo žinote), tačiau savo Dievyje linksmi buvome pas jus, apsakyti Evangėlią Dievo su dide kova. * Darb. Ap. 16, 22. per. 17, 5.
3. Nės musų graudenimas ne buvo iš klajojimo, nei iš nečystybės, nei su vyliumi.
4. Bet kaipo mes Dievo esme išmėginti, kad mums Evangėlią *apsakyti pavieryta yra, šitaipo mes kalbame, ne kaipo žmonėms įtikti norėdami, bet Dievui, kursai musų širdis mėgina. * Gal. 1, 10.
5. Nės mes niekadai ne apsiėjome saldžiais viliavimo žodžiais, kaip jus žinote, nei godui ne pasidavėme; Dievas to yra liudininku.
6. O mes ir garbės ne *jėškojome nuo žmonių; nei nuo jųsų, nei nuo kitų; * Jono 5, 41. 44.
7. Ir *butumbime galėję jus apsunkinti, kaipo Kristaus apaštalai; bet mes motyniški pas jus buvome, lyg kaip žindinyčia savo kudikius kavoja. * Nus. Ap. 20, 33.
8. Šitaipo musų širdis jumis džiaugėsi, ir mielai norėjome jums nudalyti, ne tiktai Dievo Evangėlią, bet ir savo gyvastį, todėl, kad mes jumis pasimilę buvome.
9. Jus, mieli broliai, gerai atsimenate *musų darbo ir musų procės: nės dieną ir naktį mes dirbome, kad jųsų nei vieną ne apsunkintumbime ir apsakytumbime tarp jųsų Dievo Evangėlią. * 1 Kor 4, 12. s.
10. To jus este liudininkai ir Dievas, kaip šventai ir teisiai, ir *nebartinai mes tarp jųsų, kurie įtikėjote, elgėmės. * 1 Tim. 3, 2.

11. Kaipogi žinote, kad mes, kaipo tėvas savo vaikus, kiekvieną iš jųsų graudenome ir palinksminojome,
12. Ir liudijome, kad *vertai elgtumbitės po Dievo akių, kurs jus pavadinęs ant savo karalystės ir šlovės.
*Epėz. 4, 1. Pil. 1, 27.
13. Togidėl ir mes be paliovimo Dievui dėkavojame, kad jus, gaudami nuo musų dieviškos kozonies žodį, tą priėmėte, ne kaip žmonių žodį, bet (kas ir tiesa), kaip Dievo žodį, kursai* ir savo galybę išrodo jusyje, kurie tikite.
*per. 1, 5.
14. Nės jus pasekėjai pastojote, mieli broliai, Dievo susirinkimų Judėoje, Kristuje Jėzuje, kadangi lyg toktaijau kentėjote nuo savo genčių, ką anie nuo Žydų,
15. Kurie ir *Poną Jėzų nužavino, ir savo pačių prarakus, ir mus persekinėjo, ir Dievui ne patinka, ir visiems žmonėms priešinasi;
*Darb. Ap. 2, 22. per. 3, 15.
16. Užgina mums, kalbėti pagonams, jeib jie išganyti pastotų, idant jie *savo griekus visur išpildytų. Nės (Dievo) kerštas ant jų jau galiausiai atėjo. *Mat 23, 32. 33.
17. Bet mes, mieli broliai, valandelę jųsų nustokę pagal veidą, ne pagal širdį, juo daugiaus skubinomės, jųsų veidą matyti su *didžiu išsiilgimu. *Rym. 1, 11. 13.
18. Todėl mes norėjome pas jus ateiti, (aš Povilas) du kartu; ir šėtonas mums tai užgynė.
19. Nės *kas yra musų nusitikėjimas, arba džiaugsmas, arba pasigyrimo vainikas? ar ne ir jus tai este po akių musų Pono Jėzaus Kristaus ant jo atėjimo? *Pil. 4, 1.
20. Juk jus este musų garbė ir džiaugsmas.

Perskyrimas 3.

Povilo malda ir rupestis už Tesalonicensus.

Todėl mes tai ne norėjome toliaus pakęsti, ir gerai pamėgo mums, Atėnuose vieni pasilikti.
2. Ir siuntėme Timotiejų, musų brolį ir Dievo tarną, ir musų pagalbininką prie Kristaus Evangėlios, jus stiprinti ir graudenti jųsų tikėjime,
3. Kad ne kas *netvirtas pastotų tuose varguose; nės jus patys žinote, ant to mus statytus esančius. *Epėz. 3, 31.
4. Nės ir pas jus budami, pirma jums pasisakėmės, vargų kentėti turėsią, kaipo ir tikosi, ir jus žinote.
5. Todėl aš tai ir ilgiaus ne pakęsdamas, išsiunčiau, kad ištirčiau jųsų tikėjimą, kad ne rasi bene jus gundytojis butų pagundęs, ir *musų darbas noprosnas butų pastojęs.
*Pil. 2, 16.
6. Bet dabar, kadangi *Timotiejus nuo jųsų pas mus atėjo, ir mums pranešė jųsų tikėjimą ir meilę, ir kad jus musų visados atsimenate ant geriausio, ir išsiilgstate, mus regėti, kaip ir mes jus, *Darb. Ap. 18, 5.
7. Dėl to mes, mieli broliai, palinksminti esme jumis, visame *savo varge ir bėdoje per jųsų tikėjimą.
*per. 2, 2.
8. Nės dabar mes gyvi esme, kadangi jus stovite Viešpatyje.
9. Nės kokią dėkavonę galime Dievui atiduoti už jus, už visą šį džiaugsmą, kurį mes turime iš jųsų po akių musų Dievo?
10. Mes meldžiamės dieną ir naktį labai didei, kad regėtumbime jųsų veidą, ir atpildytumbime, jei jųsų tikėjimui dar ko reikia.
11. Bet jis pats, Dievas musų Tėvas, ir musų Ponas Jėzus Kristus, te taiso musų kelią jusump.
12. Bet jus te daugsina Viešpats, ir te duodie meilėje pilnais pastoti prieš kits kitą, ir prieš kožną, (kokiegi ir mes esme prieš jus,)
13. Kad *jųsų širdys padrutintos ir †nebartinos butų šventybėje po akim Dievo ir musų Tėvo, ant atėjimo musų Pono Jėzaus Kristaus, su visais jo šventaisiais. *2 Tes. 2, 17. † Pil. 1, 10.

Perskyrimas 4.

Graudenimas šventai elgtis; palinksminojimas prieš smutnybę iš prisikėlimo numirusiųjų.

Toliaus, mieli broliai, prašome jus ir *graudename per Poną Jėzų, kaipo nuo musų gavote, †kaip jums reik elgtis ir Dievui įtikti, kad juo pilnesni pastotumbite. *2 Tes. 3, 12. † Epėz. 4, 1.
2. Nės žinote, kokius prisakymus mes jums davėme per Poną Jėzų;
3. Nės *tai yra Dievo valė, jųsų pašventimas, kad vengtumbite kekšystę. *Rym. 12, 2. s.
4. Ir kožnas tarp jųsų žinotų savo

*kuną palaikyti šventybėje ir garbėje, *1 Kor. 6, 13. 15.
5. Ne *pageidime noro, kaipo pagonai, kurie apie Dievą nieko ne žino. *Tob. 8, 5. Kol. 3, 5.
6. Ir kad nieks per toli ne siektų, nei apgautų savo brolį kupčystėje; nės Viešpats yra atkeršijąsis ant to viso, kaip mes jums pirm to sakėme ir išliudijome.
7. Nės Dievas mus ne pavadino ant nečystybės, bet ant *pašventimo. *2 Tim. 1, 9.
8. Togidėl, *jei kas paniekina, tas ne žmogų paniekina, bet Dievą, kursai savo šventąją Dvasę į jus davęs. *Luk. 10, 16.
9. Bet apie broliškąją meilę ne reikals jums rašyti; nės jus patys este Dievo išmokįti, tarp savęs *kits kitą mylėti. *Mark. 12, 31. s.
10. O jus tai ir darote visiems broliams, esantiemsiems visoje *Macėdonioje. Bet mes graudename jus, mieli broliai, kad jus †dar pilnesni pastotumbite, *per. 1, 7. †per. 4, 1.
11. Ir didei *pasiprocevotumbite, kad tykus butumbite, ir darytumbite kas jums puolas, ir †dirbtumbite savo rankomis, kaipo mes jums prisakėme. *2 Tes. 3, 8. 12. †1 Tes. 2, 9.
12. Jeib *patogiai elgtumbitės prieš tus, kurie lauke yra, ir (jų) nei vieno ne privalytumbite. *Rym. 13, 13.
13. Bet mes ne norime *jums slėpti, mieli broliai, apie tus, kurie miegti, jeib nesitužytumbitės, kaip kiti, nei jokio lukesties ne turintieji. *1 Kor. 10, 1. †Zir. 22, 11.
14. Nės jei mes tikim, *Jėzų numirusį ir prisikėlusį, taipo Dievas ir tus, kurie per Jėzų yra užmigę, atves drauge su juomi. *Rym. 14, 9. 1 Kor. 15, 13. 18.
15. Nės tai mes jums sakome, kaip Viešpaties žodį, kad mes gyvieji ir užsilikusieji atėjime Viešpaties *ne pranoksime tus, kurie miegti. *1 Kor. 15, 23. 51. s.
16. Nės jis pats, Viešpats, pareis su šauksmu ir su balsu vyriausiojo angielo ir su Dievo truba žemyn iš dangaus; ir numirusieji Kristuje pirmiaus kelsis;
17. Potam mes gyvieji užsilikusieji podraugiai su jais *pagauti busime debesyse Viešpačiui priešais į orą, ir šitaipo †prie Viešpaties busime visados. *Apr. 11, 12. †Jon. 12, 26. per. 17, 24.
18. Taigi linksminkitės kits kitą šitais žodžiais.

Perskyrimas 5.

Apie čėsą sudnos dienos, ir kaipo ant tos prisigatavytis reikia.

Bet *apie čėsus ir adynas, mieli broliai, ne reikalas, kad jums rašyčiau. *Mat. 24, 3. 36.
2. Nės jus patys tikrai žinote, Viešpaties dieną ateisiančią, *kaip vagį naktyje. *Mat. 24, 42—44. Luk. 12, 39. 2 Petr. 3, 10. Apr. 3, 3. per. 16, 15.
3. Nės kad jie sakys: *pakajus yra, ne reik bijotis! tai prapuolimas juos staigiai užpuls, kaipo skaudėjimas nėščią moteriškę, ir ne išbėgs. *Jėr. 6, 14. per. 8, 11.
4. Bet jus, mieli broliai, *ne este tamsybėje, kad ta diena jus kaip vagis nutvertų. *Epėz. 5, 8.
5. Jus visi *este šviesybės vaikai ir dienos vaikai. Mes ne esme nei nuo nakties, nei nuo tamsybės. *Luk. 16, 8. Rym. 13, 12.
6. Taigi ne miegokime, kaip kiti, bet budėkime ir bukime ne apsigėrę.
7. Nės kurie miegti, tie naktyje miegti, ir kurie apsigėrę yra, tie naktyje yra apsigėrę.
8. Bet mes *dienos vaikais budami, turime ne apsigėrę buti, apsivilkę †šarvu tikėjimo bei meilės, ir šalmu nusitikėjimo ant išganymo. *Rym. 13, 12. †Jėz. 59, 17. Epėz. 6, 14. 17. s.
9. Nės *Dievas mus ne yra statęs ant keršto, bet išganymą apturėti, per musų Poną Jėzų Kristų, *Rym. 9, 23.
10. Kursai už mus numiręs, jeib mes, *ar bundame, ar miegame, drauge su juomi gyvi butumbime. *Rym. 14, 8. 9. 2 Kor. 5, 15.
11. Todėl *graudenkitės kits kitą, ir pagerinkite kits kitą, kaipo ir darote. *per. 4, 18. Ebr. 10, 24. 25.
12. Bet mes meldžiame jus, mieli broliai, kad *išpažintumbite apie jus pasiprocevojančiuosius, ir ant jųsų statytuosius Viešpatyje, ir jus graudenančiuosius. *1 Kor. 16, 18.
13. Mylėkite juos juo labiaus jų darbo dėlei. Sandoroje bukite tarp savęs.

14. Bet mes graudename jus, mieli broliai, *pagraudenkite pasileidėlius, palinksiminkite nuliudusiuosius, kęskite silpnuosius, bukite kantrus prieš kožną. * 2 Tes. 3, 15.
15. Dabokitės, kad *nei vienas piktą už piktą kam ne atlygintų; bet visados gerą sekiokite, kaip tarp savęs, taip ir prieš kožną.
* Pam. Ž. 20, 22. Rym. 12, 17. 1 Petr. 3, 9.
16. *Bukite visada linksmi. * Luk. 10, 20.
17. *Melskitės be paliovimo.
* Luk. 18, 1. Rym. 12, 12. Kol. 4, 2.
18. Bukite *dėkingi visuose daiktuose; nės tai yra valė Dievo Kristuje Jėzuje jusump. * Epėz. 5, 20. Kol. 2, 7. per. 3, 15.
19. Dvasę ne gesykite.
20. *Prarakystės ne paniekinkite.
* 1 Kor. 14, 1.
21. Bet *vislab mėginkite; ir kas ger yra, palaikykite. * Rym. 2, 18.
22. Vengkite vislab, kas tikt rodos pikt esą.
23. Bet jis, *pakajaus Dievas, te peršvenčia jus visai; ir čiela jųsų dvasė, podraug su dušia ir su kunu, t'esie išlaikomi nebartini ant atėjimo musų Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 15, 33.
24. *Viernas yra tas, kursai jus vadina, kurs tai ir darys. * 1 Kor. 1, 9.
per. 10, 13. 2 Tes. 3, 3. 2 Tim. 2, 13. 1 Jon. 1, 9.
25. Mieli broliai, *melskitės už mus.
* Kol. 4, 3.
26. Sveikinkite *visus brolius šventuoju pabučiavimu. * Rym. 16, 16.
27. Prisakau jums prie Viešpaties, kad jus šitą gromatą visiems šventiemsiems broliams duotumbite skaityti.
28. *Malonė musų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jumis. Amen.
* Rym. 16, 20. 24. Pil. 4, 23.

Tesalonicensams pirmoji (gromata) rašyta iš Atėnų.

Antra gromata švento Povilo Tesalonicensump.

Perskyrimas 1.

Graudenimas ant drutybės persekinėjime.

Povilas ir Silvonas ir Timotiejus susirinkimui Tesalonikoje Dievyje, musų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.
2. *Malonė t'esie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, musų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. * 1 Kor. 1, 3. Kol. 1, 2.
3. Mes *Dievui visados turime dėkavoti už jus, mieli broliai, kaipo vert yra, nėsa jųsų tikėjimas didei aug, ir meilė kožno tarp jųsų visų daugsinas prieš kits kitą; * per. 2, 13. 1 Tes. 1, 2.
4. Šitaipo, *kad mes jumis giriamės Dievo susirinkimuose iš jųsų kantrumo ir tikėjimo, visuose jųsų persekinėjimuose ir priespaudose, kurias kenčiate. * 2 Kor. 7, 14.
5. Koktai *išrodo, kad Dievas teisiai sudys, ir jus †vertingi pastosite Dievo karalystės, dėl kurios jus ir kenčiate. * Pil. 1, 28. † Luk. 21, 36.
6. Kadangi teisu yra Dieviep, atduoti vargą tiems, kurie jums vargo daro,
7. Bet jums, kurie vargų kenčiate, atilsį su mumis, kad jau *Ponas Jėzus apsireikš iš dangaus, †su angielais savo stiprybės,
* 1 Tes. 4, 16. 1 Petr. 4, 13. † Mat. 25, 31.
8. Ir su ugnies liepsnomis, duoti *ątkeršijimą tiems, kurie Dievą ne išpažįsta, ir tiems, kurie nepaklusnus yra Evangėliai musų Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 2, 8.
9. Kurie muką kentės, amžinąjį pražudymą nuog Viešpaties veido ir *nuo jo šlovingosios macies, * Jėz. 2, 10. 19.
10. Kad jis *ateis, jeib šlovingai apsireikštų tarp savo šventųjų, ir stebuklingai tarp visų tikinčiųjų anoje dienoje, (nės musų liudymui, jums apsakytam, jus įtikėjote.) * Kol. 3, 4.
11. Ogi todėlei ir *meldžiamės visadai už jus, kad musų Dievas jus vertais padarytų to pavadinimo, ir išpildytų visą pasimėgimą gėrybės, ir tikėjimo darbą macėje; * 1 Tes. 1. 2.
12. Jeib ant jųsų pagarbintas butų vardas musų Pono Jėzaus Kristaus, ir jus jame, pagal malonę musų Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus.

Perskyrimas 2.

Prarakavimas apie atpuolimą ir apreiškimą prieškrisčio pirm Viešpaties paskutiniojo atėjimo.

Bet dėl atėjimo musų Pono Jėzaus Kristaus, ir musų paėmimo jopi, meldžiame jus, mieli broliai,
2. Kad ne veikiai duotumbitės atsikreipti nuog savo dumos, nei išsigandinti, nei per dvasę, nei per žodį, nei per gromatas, tarsi musų siųstas, buk Kristaus diena jau čia esanti.

3. *Te ne išvadžioja jus nei vienas nei jokiu budu. Nės ji ne ateiti, pirm ne kaip atėjęs atpuolimas, ir apreikštas butų ansai grieko žmogus ir ansai prapulties sunus, * Epėz. 5, 6.
4. Kursai yra priešininkas, ir *išsikel per vislab, kas Dievu arba Dievo šlužba vadinama, taipo, kad ir sėdasi į Dievo bažnyčią, kaipo Dievas, ir sakosi, Dievas esąs; * Dan. 11, 36.
5. Ar to ne atsimenate, kad aš, dar pas jus budamas, tai jums sakiau?
6. Ir kas tą dar atlaiko, žinote, kad apreikštas butų savo čėsu.
7. Nės *jau besijudinasi piktenybė slaptomis, be to tiktai, iki kol tas, kurs tą dabar atlaiko, iš tarpo atimtas butų. * Darb. Ap. 20, 29.
8. O tada piktasis bus apreikštas, kurį *Viešpats nužavįs kvapu savo burnos ir jam galą padarys apreiškimu savo atėjimo,
* Jez. 11, 4. Apr. 19, 15. 20.
9. To, kurio atėjimas nusiduoda pagal *šėtono darbą, su visokiomis melo galybėmis ir ženklais ir stebuklais, * Mat. 24, 24.
10. Ir su visokiu išvadžiojimu ant neteisybės, tarp tų, kurie *prapuola, už tai, kad jie tiesos meilę niera priėmę, kad jie išganyti pastotų.
* 2 Kor. 2, 15. per. 4, 3.
11. Todėl Dievas *jiems atsiųs macnius klajojimus, kad ir melui tikės;
* Rym. 1, 24.
12. Jeib sudyti butų visi, *kurie tiesai ne tik, bet mėgstas neteisybe.
* Ez. 20, 24. 25. Rym. 1, 32.
13. Bet mes *turime Dievui dėkavoti visadai už jus, Viešpaties mylimieji broliai, kad Dievas jus †iš pradžios išrinkęs ant išganymo, pašventime Dvasės ir tikėjime tiesos,
* per. 1, 3. 4. † Epėz. 1, 4.
14. Ant ko jis jus pavadinęs per musų Evangėlią, ant apturėjimo šlovės musų Pono Jėzaus Kristaus.
15. Taigi stovėkite, mieli broliai, ir laikykite *įstatymus, kurius mokįti este, ar per musų žodį, ar per gromatą. * per. 3, 6.
16. Bet jis, musų Ponas Jėzus Kristus, ir Dievas ir musų Tėvas, kurs mus yra mylėjęs, ir davęs amžiną palinksminojimą bei gerą lukestį per malonę,
17. Tas te pagraudena jųsų *širdis, ir te pastiprina jus visokiame pamoksle ir gerame darbe. * 1 Tes. 3, 13.

Perskyrimas 3.

Tolesni graudenimai.

Toliaus, mieli broliai, *melskitės už mus, kad Viešpaties žodis tekėtų ir pagarbintas butų, kaip pas jus, * Kol. 4, 3. a.
2. Ir kad mes išgelbėti pastotumbime nuog nelabųjų ir piktųjų žmonių. Nės tikėjimas ne kožno daiktas yra.
3. Bet Viešpats yra *viernas, tas jus padrutįs ir apsaugos nuog piktojo.
* 1 Kor. 1, 9. per. 10, 13.
4. Bet mes *nusitikimės jumis Viešpatyje, kad jus darote ir darysite, ką mes jums prisakome. * 2 Kor. 7, 16. Gal. 5, 10.
5. Bet Viešpats te kreipia jųsų širdis ant Dievo meilės ir ant Kristaus kantrumo.
6. Bet mes prisakome jums, mieli broliai, vardan musų Pono Jėzaus Kristaus, kad *atsitrauktumbite nuog kožno brolio, nedavadniai pasielgiančio, ir ne pagal įstatymą, nuog musų gautąjį. * Mat. 18, 17. Rym. 16, 17.
7. Nės žinote, *kaipo jus mus turite sekti. Nės mes tarp jųsų ne buvome nedavadningi; * 1 Kor. 4, 16. 1 Tes. 1, 6.
8. Neigi dovanai duonos ėmėme iš ko, bet *darbu ir proce dirbome dieną ir naktį, jeib nei vieną iš jųsų ne apsunkintumbime; * 1 Kor. 4, 12. a.
9. Ne todėl, kad *mums ant to valia ne butų, bet jeib †mes savę pačius jums paveikslu duotumbimės, mus sekti. * Mat. 10, 10. † 1 Kor. 4, 16.
10. Ir pas jus budami, toktai jums įsakėme, kad, *jei kas ne nor dirbti, tas ne tur nei valgyti. * 1 Maiž. 3, 19.
11. Bet mes girdime, kelis iš jųsų nedavadniai pasielgiančius ir nieko ne dirbančius, bet niekus provijančius.
12. Bet tiems mes prisakome, ir juos graudename per musų Poną Jėzų Kristų, kad jie *tylomis dirbdami, savo pačių duoną valgytų. * 1 Tes. 4, 11.
13. Bet jus, mieli broliai, *ne pailskite, gero darydami. * Gal. 6, 9.
14. Bet jei kas nepaklusnus yra musų žodžiui, tą paženklinkite per gromatą, ir *nei jokio darbo ne turėkite su juomi, jeib jis gėdėtis turėtų.
* perkš. 6. Mat. 18, 17. 1 Kor. 5, 9. 11.

15. Tačiau ne laikykite jį, kaip neprietelį, bet *graudenkite jį, kaip brolį.
* Mat. 18, 15.
16. Bet jis patsai, *pakajaus Viešpats, te duodie jums pakajaus visur ir visokiu budu. Viešpats te esie su jumis visais. * Rym. 15, 33. per. 16, 20.

17. *Pasveikinimas mano, Povilo ranka; tai yra ženklas visose gromatose, šitaipo aš rašau. * 1 Kor. 16, 21.
18. *Malonė musų Pono Jėzaus Kristaus te esie su jumis visais. Amen.
* 2 Tim. 4, 22.

Rašyta iš Atėnų.

Pirmoji gromata šv. Povilo Timotiejump.

Perskyrimas 1.

Zokano ir Evangėlios mokslas per Povilo paveikslą išguldytas.

Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas, pagal *įsakymą Dievo, musų Išganytojo, ir Pono Jėzaus Kristaus, kursai yra †musų lukestis.
* Darb. Ap. 9, 15. Rym. 1, 1. † Kol. 1, 27.
2. Timotiejui, mano tikramjam *sunui tikėjime, malonė, mielaširdingystė, pakajus nuog Dievo, musų Tėvo, ir musų Pono Jėzaus Kristaus. * Tit. 1, 4.
3. Kaip tavę graudenu, kad Epėze pasiliktumbei, man į Macėdonią keliaujant, ir prisakytumbei keliems, kad jie ne kitaip mokįtų,
4. Neigi atbotų *pasakų ir giminių eilių surokavimų, galo ne turinčiųjų, ir pramano daugiaus klausymų, ne kaip pasigerinimo Dievop tikėjime.
* per. 4, 7.
5. Nės *vyriausiasis mieris prisakymo yra meilė iš čystos širdies ir iš geros sąžinės ir iš neveidmainiško tikėjimo; * Mok. 12, 13. Rym. 12, 9. 10. per. 13, 10.
6. Nuog kurių keli *nuklydę, sugrįžo ant niekam netinkančių kalbų,
* per. 6, 4. 20.
7. Norėdami buti *rašto mokįtojais, ir † ne išmano, nei ką jie kalba, nei ką jie per tiesą laiko. * Jon. 3, 10. † 1 Tim. 6, 4.
8. Bet mes žinome, *zokaną gerą esantį, jei kas tą pritinkančiai vartoja.
* Rym. 7, 12.
9. Tai žinodamas, teisiamui zokaną ne esantį duotą, bet neteisiemsiems ir nepaklusniemsiems, bedieviams ir griekininkams, nešventiemsiems ir ne dvasiškiemsiems, tėvžudžiams, ir motynžudžiams ir žmogžudžiams,
10. Kekšininkams, su vaikais biaurybę varantiemsiems, *žmogvagims, melagiams, neteisiai prisiekiantiemsiems, ir jei ko kito yra, kas išganytingamjam mokslui prieštarauja,
* 2 Maiž. 21, 16.
11. Pagal šlovingąją Evangėlią *išganytingojo Dievo, kuri man pavieryta yra. * per. 6, 15.
12. O aš dėkavoju musų Ponui Jėzui Kristui, kurs manę pastiprinęs ir *už vierną laikęs ir įstatęs į urėdą;
* Darb. Ap. 9, 15.
13. Kursai aš pirm to buvau bluznytojis ir persekinėtojis ir apkalbėtojis; bet aš mielaširdystę apturėjau. Nės aš tai iš nežinios dariau netikėjime.
14. Bet juo apstingesnė buvo malonė musų Viešpaties, podraug su tikėjimu ir meile, kuri Kristuje Jėzuje yra.
15. Nės tai juk tikrai yra tiesa, ir brangus, didei vertas žodis, kad Kristus Jėzus *atėjęs yra į svietą, išganyti griešnuosius, tarp kurių aš esmi didžiausias. * Mat. 18, 11. s.
16. Bet aš todėl mielaširdingystę apturėjau, kad labiausiai ant manęs Jėzus Kristus išrodytų visą kantrumą, ant paveikslo tiems, kurie į jį įtikėsią ant amžinosios gyvatos.
17. Bet Dievui, amžinamjam karaliui, nepragaištančiamjam ir neregimamjam ir vienam išmintingamjam, te esie garbė ir šlovė ant amžių amžių. Amen.
18. Tą prisakymą paduomi tau, mano sunau Timotiejau, pagal pirmuosius prarakavimus apie tavę, kad *tuose gerą kovą kovotumbei,
* per. 6, 12. Jud. perkš. 3.
19. Palaikydamas *tikėjimą ir gerą sąžinę, kurią keli nuo savęs atmetę tikėjimą praskandino. * per. 3, 9.
20. Tarp kurių yra *Ymenėjus ir Aleksandras, †kuriuodu šetonui padaviau, kad pabaustu budamu, daugiaus ne bluznytų. * 2 Tim. 2, 17. † 1 Kor. 5, 5.

Perskyrimas 2.

Kaipo ir kada vyrai ir moters susirinkime tur melstis.

Taigi graudenu aš, kad pirm visų daiktų pirmiausiai daromas butų

*meldimas, malda, užmeldimas ir dėkavojimas už visus žmones,
* Pil. 4, 6.

2. Už *karalius ir už visą vyriausybę, kad pakajingai bei tykai gyventumbime, visoje nobažnystėje ir patogume. * Ezra 6, 10.

3. Nės tai ger yra, priegtam ir patinka Dievui, *musų Išganytojui,
* per. 4, 10.

4. Kursai *nor, kad visiems žmonėms pagelbėta butų ir ant išpažinimo tiesos ateitų. * Ezėk. 18, 23. 2 Petr. 3, 9.

5. Nės *vienas yra Dievas, ir vienas †tarpininkas tarp Dievo bei žmonių, butent žmogus Kristus Jėzus,
* Jėz. 45, 21. 22. Jono 17, 3. † Ebr. 12, 24. s.

6. Kursai *pats pasidavė atpirkimui už visus, kad tai savo †čėsu apsakyta butų; * Tit. 2, 14. † Rym. 5, 6. Gal. 4, 4.

7. Ant ko *aš įstatytas esmi mokįtoju ir apaštalu, (tiesą kalbu Kristuje, ir ne meluoju), mokįtoju pagonų, tikėjime ir tiesoje.
* Darb. 9, 15. per. 13, 2 ir 22, 14. s. 2 Tim. 1, 11.

8. Taigi noru, kad vyrai melstųs visose vietose, pakeldami šventas rankas be keršto ir abejojimo.

9. Taipojau moters, kad mandagiu *rubu, su gėdingumu ir patogumu dabintųs, ne su kasomis, arba auksu, arba perlomis ir brangiais aprėdais, * Jėz. 3, 16. 1 Petr. 3, 3.

10. Bet *kaip pareitis moterims, nobažnystę išrodančioms per gerus darbus. * 1 Petr. 3, 4.

11. Moteriškė tesimokina tylomis *su visu paklusnumu. * Epėz. 5, 22.

12. Bet moteriškei *ne paveliju mokįti, neigi, †kad ji vyro ponu butų, bet kad tylėtų. * 1 Kor. 14, 34. † Epėz. 5, 24.

13. Nės Adomas *pirma sutvertas, potam Jėva. * 1 Maiž. 1, 27.

14. Ir Adomas *ne tapė išvadžiotas, bet moteriškė tapė išvadžiota ir peržengimą įvedė. * 1 Maiž. 3, 6. 2 Kor. 11, 3.

15. Bet ji išganyta pastos per vaikų gimdymą, jei pasiliekti tikėjime ir meilėje ir pašventime, podraug su patogumu.

Perskyrimas 3.

Kaipo klebonai tur elgtis.

Tai tikrai tiesa, jei kas jėško vyskupo *urėdo, tas jėško kaštauno darbo.
* Darb. 20, 28.

2. Bet *tur vyskupas buti be nuotarties, vienos †moters vyras, budrus, padorus, patogus, svečius priimąs, mokįti išmanąs; * Tit. 1, 6. i. t. † per. 5, 69.

3. Ne *girtuoklis, ne vaidininkas, ne kokį gėdišką remestą varąs, bet lengvos širdies, nesibarąs, ne godingas, * 3 Maiž. 10, 8. Tit. 1, 7.

4. Savuosius gerai valdąs, *klausančius vaikus turįs, su visu patogumu; * Tit. 1, 6.

5. (Nės jei kas savo paties namų ne mok valdyti, kaipo toksai Dievo susirinkimą aprupįs?)

6. Ne šviežiai prisivertęs, jeib ne pasiputęs įpultų *į sudą bluznytojo.
* Jėz. 14, 12.

7. Bet reikia jam turėti gerą liudymą nuo tų, kurie lauke yra, kad ne įpultų į gėdą ir žabangą †bluznytojo. * per. 6, 9. 2 Tim. 2, 26.

8. Taipojau bažnyčios tarnai tur buti patogus, ne dviem liežuviam, ne girtuokliai, neigi kokį gėdišką remestą varą;

9. Turėdami *paslėptinę tikėjimo čystoje sąžinėje. * per. 1, 19.

10. O tus pirma reikia išmėginti; potam te tarnauja, jei be nuotarties randami.

11. Taipojau *ir jų moters tur buti viežlybos, neapkalbančios, ne apsigeriančios, viernos visuose daiktuose.
* Tit. 2, 3.

12. Bažnyčios tarnai testov kožnas vienos moters vyras, kurie savo vaikus gerai priveizd ir savo pačių namus.

13. Bet kurie *gerai tarnauja, tie sau patys pasipelno gerą užžingsnį ir †didį drąsumą tikėjime Kristuje Jėzuje. * Mat. 25, 21. † 1 Jono 3, 21.

14. Tai tau rašau, tikėdamas, veikiai pas tavę ateisiąs,

15. Bet jei užtrukčiau, kad žinotumbei, kaip tau reikia elgtisi Dievo *namuose, kurie yra susirinkimas gyvojo Dievo, stulpas ir apačios tvirtumai tiesos, * 2 Tim. 2, 20.

16. Ir žinomai didė yra nobažnystės paslėptinė: Dievas *yra apreikštas kune, apteisintas Dvasėje, pasirodęs angielams, apsakytas pagonams, tikėtas sviete, †aukštyn paimtas į šlovę.
* Jono 1, 14. † Mark. 16, 19.

Perskyrimas 4.

Graudenimas, saugotiesi nuo išvadžiojimo paskutinio čėso.

Bet Dvasė permanytinai sako, kelis *paskutiniuose čėsuose vierą pamesiančius ir pristosiančius išvadžiojančioms dvasėms ir velnių pamokslams, * Dan. 7, 25. 2 Tim. 3, 1. 2 Petr. 3, 3. Judo perkš. 18. 1 Jono 2, 18.

2. Per tus, kurie veidmainystėje melų kalbėtojais yra, kremtančią sąžinę turėdami;

3. Ir uždraudžia venčiavonystę, ir liepia vengti valgį, Dievo *leistą, priimti su †dėkavone tikintiemus ir tiems, kurie tiesą pažįsta. * 1 Maiž. 9, 3. † 1 Kor. 10, 30. 31.

4. Nės visas *Dievo sutvėrimas geras, ir nieko ne atmestina, kas su dėkavone priimama yra. * 1 Maiž. 1, 31. Darb. 10, 15.

5. Nės pašvenčiama Dievo žodžiu ir malda.

6. Toktai broliams pranešdamas, geras tarnas busi Jėzaus Kristaus, užaugintas *žodžiuose vieros ir gero pamokslo, prie kurio visadai buvai. * 2 Tim. 1, 5.

7. Bet nedvasiškas *ir senų bobų pasakas vengk. Bet pats †pratinkis prie nobažnystės. * per. 1, 4 ir 6, 20. 2 Tim. 2, 16. 23. Tit. 1, 14. † Ebr. 5, 14.

8. Nės kuniškas išsimokinimas maž tinka, bet nobažnystė *visiems daiktams tinka ir tur žadėjimą šitos ir busiančios gyvasties. * per. 6, 6.

9. Tai *juk tikra tiesa yra ir brangus vertas žodis. * per. 1, 15.

10. Nės tam ir mes dirbame ir apgėdinami esme, kad nusitikėjome ant gyvojo Dievo, kursai yra *Išganytoju visų žmonių, bet †didžiausiai tikinčiųjų. * Tit. 2, 10. 11. † Epėz. 5, 23.

11. Tai prisakyk ir mokįk.

12. Nieks *te ne niekina tavo jaunystę; bet buk pavyzdžiu tikintiems žodyje, elgime, meilėje, dvasėje, tikėjime, čystybėje. * Tit. 2, 15.

13. Ne paliauk skaityti, paraudenti, mokįti, iki man ateinant.

14. Ne užmiršk dovanos, tau duotos per prarakavimą, su *rankų uždėjimu vyresniųjų. * Darb. 6, 6. per. 5, 22. 2 Tim. 1, 6.

15. Tai rupink, ant to stovėk, jeib tavo tarpumas visuose daiktuose žinomas butų.

16. Dabokis pats ant savęs ir ant pamokslo; pasilik šiuose dalykuose. Nės tai darydamas, pats savę išganysi ir tus, kurie *tavęs klausos. * Rym. 11, 14.

Perskyrimas 5.

Kaipo klebonas toliaus tur elgtis.

Senąjį ne *bark, bet jį graudenk, kaip tėvą; jaunuosius kaip brolius, * 3 Maiž. 19, 32.

2. Senasias moteris kaip *motynas, jaunasias kaip seseris, su visokia čystybe. * Jono 19, 27.

3. Garbink našles, tikromis *našlėmis esančias. * perkš. 5.

4. Bet jei našlė vaikų, arba vaikų vaikų tur, tie pirma tesimokina prieš savo namus nobažnai elgtis ir *gimdytojams lygiai atpildyti; nės tai ger daryta ir patinka Dievui. * Mat. 15, 4. Epėz. 6, 1. 2.

5. Bet ta yra tikra našlė, kuri viensanti savo nusitikėjimą guldo ant Dievo ir ne *liaujasi, Dievo melstis ir prašyti dieną bei naktį. * Luk. 2, 37 ir 18, 1.

6. Bet *geiduluose gyvenanti, gyva yra mirusi. * Jok. 5, 5.

7. Tai *prisakyk, jeib nebartinos butų. * per. 4, 11.

8. Bet jei kas savuosius, labiausiai *savo namiškius ne aprupina, tas †užsigynė vieros, ir piktesnis už pagoną. * Gal. 6, 10. † 2 Tim. 3, 5.

9. Našlė te nestoja aprinkta, kuri ne butų mažiaus šešisdešimts metų, ir kuri *buvusi vieno vyro moteriškė, * Luk. 2, 36. per. 3, 2.

10. Ir kuri liudymą turėtų gerų darbų, jei vaikus užauginusi, *jei svečius priėmusi, jei šventųjų kojas mazgojusi, jei sielvartingiems pagalbą davusi, jei visą gerą darbą sekiojusi. * Ebr. 13, 2. 1 Petr. 4, 9.

11. Bet jaunų našlių ne priimk; nės gašlios pastojusios prieš Kristų, jos nor tekėti;

12. Turėdamos savo sudą, kad pirmąją viernybę yra paniekinusios.

13. Priegtam jos ir tingėdamos mokinasi *bėginėti per butus; bet ne tiktai ting, ale ir daug šneka, ir kišasi, kur ne reik, ir kalba, kas ne pareitis. * Pam. S. 7, 11.

14. Taipogi *noru, kad jaunosios

našlės tekėtų, vaikų gimdytų, gaspadinautų, priešininkui nei jokios priežasties ne duotų kolioti. *1 Kor. 7, 9.
15. Nės jau kelios yra atsikreipusios paskui šėtoną.
16. Bet jei kurs tikįs, arba kuri tikinti našlių tur, tas te aprupina jas ir susirinkimui te ne daro sunkybės, kad toms, kurios tikros našlės yra, pakaktų.
17. Vyresnieji, *kurie gerai priveizd, du syk tiek garbėje testov laikytini, ypačiai, kurie didei procevojas žodyje ir pamoksle. *Rym. 12, 8. 1 Kor. 9, 10. 14.
18. Nės raštas sako: jaučio *kuliančio nasrus ne užrišk. Ir darbininkas †savo algos vertas yra. *5 Maiž. 25, 4. 1 Kor. 9, 9. † Luk. 10. 7.
19. Prieš vyresnį skundos ne priimk be dviejų *arba trijų liudininkų. *5 Maiž. 19, 15.
20. Susigriešijančius *bark po visų akių, jeib ir kiti bijotųs. *Epėz. 5, 12. 13.
21. Aš liudiju po akių Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus ir išrinktųjų angielų, kad tai laikytumbei, be savo paties dingsčios, ir nieko ne darytumbei, ar po vienu, ar po antru eidamas.
22. Rankų *nei vienam ne uždėk veikiai, neigi dalyvas pastok svetimų griekų. Pats čystai laikykis. *Darb. 6, 6
23. Ne gerk toliaus vandens, bet imk mažumą vyno, savo *skilvio dėlei, ir kad tankiai sergi. *Ps. 104, 15.
24. Kelių *žmonių griekai regimi, kad pirma gal sudijami buti; bet kelių potam regimi. *Gal. 5, 19.
25. Šitaipo ir kelių geri darbai pirma *regimi; ir kiti taipojau ne pasiliekt užslėpti. *Gal. 5, 22.

Perskyrimas 6.

Apie bernus, išvadžiotojus, bagočius ir vieros kovą.

Bernai, po *jungu esantieji, savo ponus visos garbės vertais te laiko, jeib Dievo vardas ir pamokslas ne butų bluznytas. *Epėz. 6, 5.
2. Bet tikinčius ponus turį, tų te ne paniekina (su ta misle), kad *broliais yra; bet juo daugiaus te klauso, kad yra tikinčiais ir mylimais ir dalyvais geradėjystės. Tai †mokįk ir graudenk. *Kol. 4, 1. † per. 4, 11.
3. Jei kas *kitaipo mokina ir ne pasiliekti prie †išganančių žodžių musų Pono Jėzaus Kristaus ir prie pamokslo apie nobažnystę, *Gal. 1, 6—9. † 2 Tim. 1, 13. 8.
4. Tas yra pasiputęs ir nieko ne žino, bet paklydęs yra klausymuose ir žodžių ginčuose, iš ko atsiranda pavydas, barnis, bluznijimas ir piktas padumojimas,
5. Noprosni vaidai žmonių, pagadintą umą turinčių ir tiesos nustokusių, kurie nobažnystę už remestą laiko, ko užsipelnyti. Atsitraukis nuo tųjų.
6. Bet didis *yra pelnas, kad kas nobažnas yra ir pasikakdinas. *Ps. 37, 16. Pam. S. 15, 16 ir 16, 8. Ebr. 13, 5.
7. Nės nieko *ne atsinešėme i svietą, todėl ir žinoma, mus ir nieką ne išsinešiant. *Job. 1, 21. Pam. S. 27, 24.
8. Bet turėdami *valgio ir drabužių, pasikakdinkime. *1 Maiž. 28, 20. Pam. S. 30, 8.
9. Nės tie, *kurie nor pralobti, įpuola į pagundymą ir žabangą ir į daug durnus ir iškadingus pageidimus, kurie žmones nugramzdina į prapultį ir pražudymą. *Pam. S. 15, 27 ir 20, 21 ir 28, 20. Jok. 5, 1.
10. Nės *godas yra šaknis viso pikto; kurio keli užsigeidę nuo vieros paklydo ir sau patys daug sopulių padarė. *2 Maiž. 23, 8.
11. Bet *tu, Dievo žmogau, tai vengk; bet vyk teisybę, nobažnystę, tikėjimą, meilę, kantrumą, lengvaširdingystę. *2 Tim. 2, 22.
12. Kovok *gerą kovą tikėjimo, nutverk amžiną gyvatą, ant kurios ir pavadintas esi ir išpažinai gerą išpažinimą po akių daug liudininkų. *1 Kor. 9, 25. 26.
13. Prisakau tau po Dievo akių, kursai *visus daiktus gyvus padaro, ir po akių Kristaus Jėzaus, kursai †po Pansku Pilotu liudijo gerą išpažinimą: *5 Maiž. 32, 39. † Jono 18, 37. Apr. 3, 14.
14. Kad tą prisakymą laikytumbei čystai, nebartinai, iki apsireiškimui musų Pono Jėzaus Kristaus,
15. Kurį parodys savo čėsu ansai išganytingas ir viens galįs Karalius *visų karalių ir Viešpats visų viešpačių, *Apr. 17, 14 ir 19, 16.
16. Kursai viens nesmertelnystę tur, kurs gyvena šviesybėje, *nei vieno ne prieinamoje, kurio nei viens žmo-

gus ne regėjo, nei gal regėti; tam t'esie garbė ir amžina karalystė. Amen. * Jono 11, 19.
17. Bagotiems šio svieto prisakyk, kad ne pasididžiuotų, *neigi nusitikėtų ant neištikimosios bagotystės, bet ant gyvojo Dievo, kurs mums apstingai duost visokius daiktus ant vartojimo; * Ps. 62, 11.
18. Kad *ger darytų, pralobtų geruose darbuose, rods duotų, pagelbėtų, * 5 Maiž. 15, 7. 10.
19. Skarbų *sudėtų, sau patys gerą pamatą busiančiam čėsui, kad †nutvertų amžiną gyvatą.
* Mat. 6, 20 ir 19, 21. Luk. 12, 33 ir 16, 9. † per. 6, 12.
20. Ak Timotiejau, apsaugok, *kas tau pavieryta, vengdamas †nedvasiškas piktas kalbas ir vaidus neteisiai pagirto žinojimo; * 2 Tim. 1, 14. † per. 4, 7.
21. Ant kurio keli mesdamiesi paklysta *nuo vieros. Malonė t'esie su tavimi. Amen. * per. 1, 6. 19. 2 Tim. 2, 18.

Rašyta iš Laodicėos, vyriausio miesto žemės Prygios Pakationos.

Antra gromata švento Povilo Timotiejausp.

Perskyrimas 1.

Graudenimas, išlikti prie čysto pamokslo persekinėjimuose.

Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas, per Dievo valę, pagal pažadėjimą *gyvasties Kristuje Jėzuje,
* per. 2, 10. Jon. 1, 4. 1 Jon. 5, 11—13.
2. Mano mielam sunui Timotiejui: malonė, *mielaširdingystė, pakajus nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, musų Viešpaties.
* 1 Kor. 7, 25. 1 Tim. 1, 2. Tit. 1, 4.
3. Dėkavoju Dievui, kuriam *tarnauju nuo savo tėvų *čysta sąžine, kad †be paliovimo tavęs atsimenu savo maldoje dieną bei naktį,
* Darb. 23, 1 ir 24, 14. Rym. 1, 8. 9.
4. Ir išsiilgstu tavę matyti (atsimindamas tavo ašarų), jeib džiaugsmu papildytas bučiau;
5. Ir atsimenu tikėjimo tikrai vierno tavyje, kursai pirma gyveno tavo motynos motynoje Loydoje bei tavo *motynoje Eunikėje; bet tikrai žinau, kad ir tavyje. * Darb. 16, 1.
6. Kurios priežasties dėl tau primenu, kad *pabudintumbei Dievo dovaną, tavyje esančią, per uždėjimą mano rankų. * 1 Tes. 5, 19. 1 Tim. 4, 14.
7. Nės Dievas *mums niera davęs dvasę baimės, bet stiprybės ir meilės ir patogumo. * Rym. 8, 15.
8. Todėl nesigėdėkis liudymo musų Viešpaties', nei manęs, jo surišto; bet vargą kentėk draug su Evangėlia, kaip aš, pagal Dievo macę,
9. Kursai mus išganė ir pavadino šventu pavadinimu, ne pagal *musų darbus, bet pagal savo apsiėmimą ir malonę, mums duotą Kristuje Jėzuje pirm svieto čėso; * Tit. 3, 5.
10. Bet dabar *apreikštą per pasirodymą musų Išganytojo Jėzaus Kristaus, †kursai smerčiui galybę atėmė, ir gyvastį bei nepragaištantį daiktą į šviesą atgabeno per Evangėlią;
* Rym. 16, 26. † Jėz. 25, 8. Oz. 13, 14. 1 Kor. 15, 55. 57. Ebr. 2, 14.
11. Ant *kurios aš statytas esmi sakytoju ir apaštalu ir mokįtoju pagonų. * 1 Tim. 2, 7.
12. Kurios priežasties dėlei aš toktai kenčiu; bet to nesigėdžiu. Nės žinau, į ką tikiu, ir tikrai žinau, kad jis mano paguldymą gal apsaugoti iki *anai dienai. * per. 4. 8.
13. Turėk paveikslą *išganytingų žodžių, kurius iš manęs girdėjai tikėjime ir meilėje, kuri Kristuje Jėzuje yra. * 1 Tim. 6, 3. Tit. 2. 1.
14. Šį *gerą paguldymą apsaugok per Šventą Dvasę, musyje †gyvenančią. * 1 Tim. 6. 20. Rym. 8, 11.
15. Tu tai žinai, kad *visi Azioje atsikreipė nuog manęs, tarp kurių ir Pygėlus bei Ermogėnes. * Darb. 19. 10.
16. Viešpats te duodie namams Onėziporo mielaširdingystę, nės jis manę tankiai atgaivino ir nesigėdėjo mano *lencugų; * Darb. 28. 20.
17. Bet Ryme budamas strošniai manęs jėškojo ir manę rado.
18. Viešpats te duodie jam rasti mielaširdingystę prie Viešpaties *anoje dienoje. Ir kaip daug jis man Epėze šlužijęs, tu geriaus žinai.
* 2 Tes. 1, 10. per. 1. 22.

Perskyrimas 2.

Timotiejaus viernas urėdo pildymas.

Dėlgito buk stiprus, mano *sunau, †per malonę Kristuje Jėzuje.
* 1 Tim. 1, 2. per. 1, 2. † Epėz. 6, 10.
2. Ir ką nuog manęs girdėjai per daugybę liudininkų, tai paduok vierniems žmonėms, kurie *tinką yra ir kitus mokinti. * 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 9.
3. Kentėk, *kaip gers karžygys Jėzaus Kristaus. * per. 1, 8 ir 4, 5.
4. Nei *viens kareivis nesipainiojas su namų darbais, jeib įtiktų tam, kurs jį priėmė. * 1 Kor. 9, 25.
5. Bet jei kas ir kovoja, tačiau ne *vainikuojamas, kaip tikt tikrai kovodamas. * per. 4, 8.
6. Bet *laukininkas, kursai lauką apgyvena, vaisiaus tur pirmiaus gauti. Išmanyk, ką sakau. * 1 Kor. 9, 10.
7. Bet Viešpats tau išmanymą duos visuose daiktuose.
8. Atsimink visados Jėzaus Kristaus, kurs *kėlėsi iš numirusių, iš †sėklos Dovido, pagal mano Evangėlią,
* 1 Kor. 15, 4. 20. † 2 Zom. 7, 12.
9. Kurios dėlei kenčiu iki *ryšių, kaip piktadėjas; bet Dievo žodis ne yra rištas. * Epėz. 3, 1. 13. Pil. 2, 17.
10. Todėl vislab kenčiu išrinktųjų dėlei, jeib ir jie išganymą apturėtų Kristuje Jėzuje, su amžina šlove.
* Epėz. 3, 13. Kol. 1, 24.
11. Tai juk tikrai tiesa: jei mes *drauge numirštam, tai drauge gyvi busime; * Rym. 6, 5. 1 Petr. 4, 13.
12. Jei drauge kenčiame, drauge ir karaliausime. Jei *užsiginame, tai ir jis užsigįs musų. * Mat. 10, 33. Luk. 12, 9.
13. Jei *mes netikime, tai jis pasiliekti viernas; pats †savęs ne gal užsiginti. * Rym. 3, 3. † 4 Maiž. 23, 19.
14. Tai jiems primink, apliudydamas po akių Viešpaties, kad *žodžių dėlei ne vaidytųs, koktai niekam nedera, kaip perversti pasiklausančius.
* 1 Tim. 1, 4 ir 6, 4. Tit. 3, 9. 11.
15. Rupinkis Dievui išsirodyti *tikru ir nebartinu darbininku, kursai tikrai dalija tiesos žodį.
* 1 Tim. 4, 6. Tit. 2, 7. 8.
16. Nedvasiškų *noprosnų žodžių vengk; nės tai daug dera ant nedieviško elgimo. * Tim. 4, 7 ir 6, 20. Tit. 1, 14.
17. Nės jų žodis platyn eiti, kaip vėžliga; tarp kurių yra Ymenėjus *bei Pilėtus. * 1 Tim. 1, 20.
18. Kuriuodu tiesos ne tropyjusiu, sako: prisikėlimą iš numirusių jau buvusį; ir kelių tikėjimą perkreipė.
19. Bet drutasis Dievo pamatas stov ir tur tą pečvietį: Viešpats pažįsta *savuosius, ir: te liaujasi nuo neteisybės, kursai Kristaus vardo mena. * Naum. 1, 7.
20. Bet didžiuose namuose yra ne tiktai aukso ir sidabro rykų, bet ir medžio bei molio; ir *keli ant garbės, ir keli ant negarbės.
* Rym. 9, 21.
21. Taigi jei kas čystijas nuo tokių žmonių, tas bus pašvęstas rykas, ant garbės namų Viešpaties vartojamas ir ant *visų gerų daiktų pagatavytas.
* per. 3, 17. Tit. 3, 1.
22. Vengk jaunystės geidulius, bet *vyk teisybę, tikėjimą, meilę, pakajų, su visais Viešpaties meldžiančiais iš čystos širdies. * 1 Tim. 6, 11.
23. Bet durnų *ir niekam netinkančių klausymų vengk; nės žinai, tiktai vaidą padarant. * 1 Tim. 4, 7 ir 6, 4.
24. Bet Viešpaties tarnas ne tur buti vaidininkas, bet visiems meilingas, išmanąs *mokįti, piktus kęsti galįs su lengvybe, * 1 Tim. 3, 2. 3. Tit. 1, 9.
25. Barąs prieštaraujančius; bau Dievas jiems kartuntą duotų prisivertimo, tiesą išpažinti,
26. Ir *išsiblaivytų iš velnio žabangų, kurio jie apkalti yra ant jo valės.
* 1 Tim. 3, 7.

Perskyrimas 3.

Apie paskutinį čėsą ir naudą švento rašto.

Bet tai žinok, kad *paskutiniose dienose biaurus čėsai rasis. * 1 Tim. 4, 1.
2. Nės buvo žmonės, patys savę mylį, godingi, *gyrpelniai, pasididžiuoją, bluzniją, †gimdytojų **neklausą, nedėkingi, nedvasiški,
* 2 Petr. 2, 3. † Jud. 10. ** Rym. 1, 30.
3. Status, nesandoringi, apkalbą, nečysti, siutę, nemalonus,
4. Išdavėjai, perdrąsus, pasiputę, kurie *daugiaus myl geidulius, kaipo Dievą, * Pil. 3, 19.
5. Kurie *rodos nobažni esą, bet nobažnystės macies užsigina. Ir tokius †vengk.
* Mat. 7, 15. Tit. 1, 16. † Mat. 18, 7.

6. Iš tų yra, kurie *šen ir ten lenda į butus ir sugaudo moteriškes, griekais apsunkįtas ir visokiuose geiduliuose gyvenančias.
* Mat. 23, 14. Tit. 1, 11.
7. Visados mokinasi, ir *niekados išpažinimop tiesos ne gal iškakti.
* 1 Tim. 2, 4.
8. Bet *lygiai, kaipo Janes ir Jambres Maižėšiui priešinosi, šitaipo ir šitie priešinas tiesai; yra žmonės pagadintų umų, netinką ant tikėjimo.
* 2 Maiž. 7, 11.
9. Bet jie ilgai tai ne varys; nės jų paikystė kožnam išreikšta bus, kaip ir anų buvo.
10. Bet tu ištyrei mano pamokslą, mano budą, mano mislį, mano tikėjimą, mano lengvaširdingystę, mano meilę, mano kantrumą,
11. Mano persekinėjimą, mano kentėjimus, kurie man tikos Antiokioje, Ikonioje, †Lystroje, **kurį persekinėjimą aš ten iškentėjau, ir ††iš visų manę Viešpats išgelbėjo.
* Darb. 13, 50. † Darb. 14, 2. 5. ** Darb. 14, 19 i. t. †† Ps. 34, 19.
12. Ir visi, *kurie nobažnai nor elgtisi Kristuje Jėzuje, tur persekinėjimą kentėti. * Ps. 34, 19. Mat. 16, 24. Darb. 14, 22.
13. Bet *su piktais žmonėmis ir su išvadžiojančiais juo ilgyn, juo piktyn eiti; jie išvadžioja ir išvadžiojami yra. * 1 Tim. 4, 1.
14. Bet tu pasilik tame, ką išmokęs ir tau pavieryta yra; nės žinai, nuo ko išmokęs. * per. 2, 2.
15. Ir kadangi iš mažų dienų šventą *raštą žinai, gal tas tavę išmokįti ant išganymo, per tikėjimą į Kristų Jėzų. * Jono 5, 39.
16. Nės *visas raštas, Dievo įkvėptas, yra †naudingas pamokslui, pabarimui, pagerinimui ir pakoznijimui teisybėje, * 2 Petr. 1, 19. † Rym. 15, 4.
17. Kad Dievo žmogus butų tobulas, *visam †geram darbui tinkąs.
* 1 Tim. 6, 11. per. 2, 21.

Perskyrimas 4.

Povilo kariavimas ir vainikas.

Taigi išliudiju aš po akių Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus, *kursai ateis, sudyti gyvus ir numirusius, su savo apreiškimu ir su savo karalyste.
* Mat. 23, 31. Jono 5, 27. Darb. 10, 42. 2 Kor. 5, 10. 2 Tes. 1, 7. 8. per. 2, 8. 1 Petr. 4, 5.
2. Apsakyk žodį, *ne paliauk, ar butų tikru čėsu, ar nečėsu, †pakoznyk, bark, graudenk, su visu kantrumu ir **mokinimu.
* Jėz. 58, 1. † Tit. 1, 9. 11. ** 2 Tim. 2, 24. per. 3, 10. 16.
3. Nės bus čėsas, kad *išganančio pamokslo ne pakels, bet pagal savo pačių geidulius jie sau patys užsikraus mokįtojus, kaip jiems ausys niešti; * 1 Tim. 6, 3.
4. Ir atkreips ausis nuo tiesos ir *versis ant pasakų.
* 1 Tim. 1, 4 ir 4, 7. Tit. 1, 14.
5. Bet tu buk budrus visur, kęsk, daryk darbą Evangėlios *sakytojo, savo urėdą viernai pildyk. * Darb. 21, 8.
6. Nės aš *jau apieravojamas esmi, ir čėsas †mano atstojimo priėjo.
* Pil. 2, 17. † Pil. 1, 28.
7. Aš *gerą kovą kovavau, aš bėgimą pabaigiau, aš tikėjimą laikiau;
* 1 Kor. 9, 24. 25. Pil. 3, 14. 1 Tim. 6, 12. Ebr. 12, 1.
8. Po to man yra paguldytas teisybės *vainikas, kurį man Viešpats anoje dienoje, teisusis sudžia, duos; bet ne tiktai man vienam, bet ir visiems, jo apreiškimą mylintiems.
* 1 Kor. 9, 25. Jok. 1, 12. 1 Petr. 5, 4. Apr. 2, 10.
9. *Skubinkis, kad veikiai pas manę ateitumbei. * perkš. 21.
10. Nės *Dėmas manę prastojo ir †šį svietą pagavo mylėti, ir į Tesaloniką nuėjo; Krescens į Galatią, Titus į Dalmatią. * Kol. 4, 14. Pilėm. 24. † 1 Jon. 2, 15.
11. Lukošius vienas yra pas manę. *Markošių pas savę ėmęs, drauge atvesk su savimi; nės man naudingas yra ant šlužmos. * Darb. 15, 37. Kol. 4, 10.
12. Tykikų *nusiunčiau į Epėzą.
* Darb. 20, 4. Epėz. 6, 21. Kol. 4, 7.
13. Skreistę, manęs Troadoje pas Karpų paliktą, drauge atgabenk ateidamas, ir knygas, bet ypačiai rašomą šikšną.
14. Aleksandras, *kalvis, man daug pikto padarė. †Viešpats te užmok jam pagal jo darbus.
* 1 Tim. 1, 20. † 2 Zom. 3, 39. Ps. 28, 4.
15. Nuog kurio ir tu saugokis; nės jis musų žodžiams didei prieštaravo.
16. Mano pirmame atsikalbėjime *nei vienas manę ne užstojo, bet jie †visi manę prastojo. Te ne stov jiems tai prirokuota. * Jon. 16, 32. † 2 Tim. 1, 15.
17. Bet *Viešpats manę užstojo ir manę pastiprino, kad †sakymas Dievo

žodžio per manę patvirtintas butų, ir visi pagonai girdėtų. Ir aš išgelbėtas esmi iš liuto nasrų.

* Darb. 23, 11 ir 27, 23. † Epėz. 13, 8.

18. Bet Viešpats išvalnys manę iš viso pikto ir išgelbės manę ant savo dangiškos karalystės; *kuriam te esie garbė nuog amžių iki amžių. Amen.

*Rym. 9, 5. per. 16, 27. Gal. 1, 5. 1 Tim. 6, 16.

19. Sveikink Priską *ir Akvilą, ir †namus Onėsiporo.

* Darb. 18, 2. Rym. 16, 3. † 2 Tim. 1, 16.

20. Erastus *pasiliko Korinte, †bet Tropimų palikau Milėte sergantį.

*Darb. 19, 22. † Darb. 20, 4 ir 21, 29.

21. Skubinkis, *kad pirm žiemos ateitumbei. Sveikin tavę Eibulus ir Pudensas ir Linas ir Klaudia ir visi broliai.

* per. 4, 9.

22. Ponas *Jėzus Kristus te esie su tavo dvase. Malonė te esie su jumis. Amen.

* Gal. 6, 18. Pilėm. 25.

Rašyta iš Rymo; antra gromata Timotiejui, kaip Povilas antrą kartą statytas buvo po akių ciecoriaus Nėrono.

Gromata švento Povilo Titausp.

Perskyrimas 1.

Bažnyčios kunigų urėdas.

Povilas, Dievo tarnas, bet Apaštals Jėzaus Kristaus, pagal tikėjimą Dievo išrinktųjų ir išpažinimą tiesos ant *nobažnystės,

* 1 Tim. 3, 16 ir 6, 3.

2. Nusitikėjime amžinos gyvatos, kurią *pažadėjo tas, kur ne meluoja, Dievas, pirm svieto čėsų,

* Rym. 1, 2.

3. Bet apreiškė *savo čėsu savo žodį per apsakymą, †man pavierytą, pagal įsakymą Dievo, musų Išganytojo:

* Epėz. 1, 9. 10. † Darb. 9, 6. 15. per. 20, 24. Gal. 1, 1. 1 Tes. 2, 4.

4. Titui, mano *tikram sunui, pagal mudviejų tikėjimą: malone, †mielaširdingystė, pakajus nuog Dievo Tėvo ir Pono Jėzaus Kristaus, musų Išganytojo.

* 1 Tim. 1, 2. † Epėz. 1, 2. Kol. 1, 2.

5. Todėl palikau tavę Krėtoje, kad palaiką, manęs paliktą, įtaisytumbei ir apstatytumbei miestus vyresniaisiais šen ir ten, kaip tau prisakiau,

6. Jei *kas yra nebartinas, vienos moters vyras, turįs tikinčius vaikus, ne apskelbtus, buk esą pasileidėliai ir neparklusnus.

* 3 Maiž. 21, 17. 1 Tim. 3, 2. 1 Petr. 5, 3.

7. Nės vyskupas tur buti be nuotarties, kaipo Dievo užveizdas, ne savvalninkas, ne rustus, nei *girtuoklis, ne vaidininkas, ne varąs netinkantį remestą;

* 3 Maiž. 10, 9. Ezėk. 44, 21.

8. Bet *svečius priimąs, geras, patogus, teisus, šventas, čystas;

* 1 Tim. 3, 2.

9. Ir *prisilaikąsis prie žodžio, kursai tikras yra, ir mokįti gal, jeib galįs butų graudenti per išganantį pamokslą, ir pabarti prieštaraujančius.

* 2 Tes. 2, 15.

10. Nės daug yra priešgynių ir niekus kalbančių ir išvadžiojančių, ypačiai tie iš apipiaustymo,

11. Kurių reik burną užkimšti; kurie *visus namus perkreipia, mokindami, kas ne tinka, gėdiško †pelno dėlei.

* Mat. 23, 14. 2 Tim. 3, 6. † 1 Tim. 6, 5.

12. Vienas jų yra sakęs, jų pačių prarakas: Kretėnai visados melagiai, piktos žvėrys ir tingus pilvai.

13. Šis liudymas tiesa yra. Togidėl *juos aštriai bark, kad sveiki butų tikėjime,

* 2 Tim. 4, 2.

14. Ir *ne atbotų žydiškų pasakų ir žmonių įstatymų, kurie nuog tiesos atsikreipia.

* 1 Tim. 4, 7.

15. Čystiems *vislab čysta, bet nečystiems bei netikintiems nieko niera čysta; bet nečystas yra jų umas bei jų sąžinė.

* Mat. 15, 11. Rym. 14, 20.

16. Jie sakosi, Dievą išpažįsta, bet darbais *jo užsigina; kadangi jie yra, kuriais Dievas bodžiasi, ir ne klauso ir †visiems geriems darbams netinka.

* 2 Tim. 3, 5. Jud. 4. † Rym. 1, 28.

Perskyrimas 2.

Pamokslas, kas mokįtojams puolasi.

Bet tu kalbėk, kaip pareitis, pagal *išganantį pamokslą:

* 1 Tim. 6, 3. 2 Tim. 1, 13.

2. Seniems, kad ne girtautų, viežlybi, patogus, sveiki butų tikėjime, meilėje, kantrume;

3. Senoms *moterims taipojau, kad laikytųsi, kaip šventiems pareitis, ne butų bluznijančios, ne girtuoklės, geros mokįtojos;

* 1 Tim. 2, 9 ir 3, 10. 1 Petr. 3, 3. 4.

4. Kad jaunasias moteris išmokįtų patogioms buti, savo vyrus mylėti, vaikus mylėti,

5. Kad butų švankios, čystos, tik-

ros gaspadinės, geros, savo *vyrams paduotos, jeib Dievo žodis ne butų bluznytas. * Epėz. 5, 23.

6. Taipojau jaunuosius vyrus graudenk, kad patogus butų.

7. Bet visur *patsai pasistatyk pavyzdžiu gerų darbų, su pamokslu ne perkreiptu, su padorumu, * 1 Tim. 4, 12. 1 Petr. 5, 3.

8. Su sveiku ir nebartinu žodžiu, kad priešininkas gėdėtųsi ir nieko ne turėtų, ką apie mus pikto kalbėti galėtų.

9. Bernams, *kad savo ponams paduoti butų, visuose daiktuose įtiktinai darytų, ne priešais lotų, * Epėz. 6, 5. Kol. 3, 22. 1 Tim. 6, 1. 1 Petr. 2, 18.

10. Ne ką pagautų, bet visą gerą viernystę parodytų, kad jie pamokslą Dievo, *musų Išganytojo, †pagrožintų visuose dalykuose. * 1 Tim. 1, 1. Tit. 1, 3. † Neėm. 5, 9.

11. Nės pasirodė *išgananti Dievo malonė visiems †žmonėms. * per. 3, 4. † 1 Jon. 4, 9.

12. Ir mokina mus, kad *užsigintumbime bedieviškų daiktų ir svietiškų pageidimų, ir patogiai, teisiai ir nobažnai elgtumbimės šime sviete, * Epėz. 1, 4.

13. Ir lauktumbime išganytingo nusitikėjimo ir apreiškimo šlovės didžiojo Dievo ir musų Išganytojo Jėzaus Kristaus;

14. Kursai *pats pasidavė už mus, jeib mus išganytų nuog visos neteisybės, ir čystytų †sau pačiam žmones pasisavinimui, kurie stropus butų geruose darbuose. * Gal. 1, 4 ir 2, 20. 1 Tim. 2, 6. † Ebr. 13, 21.

15. Toktai kalbėk ir graudenk ir pabark iš tikro. Nei *vienas tavę te ne niekina. * 1 Tim. 4, 12.

Perskyrimas 3.

Vyriausybė garbintina, ir netikro pamokslo žmonės vengtini.

Primink jiems, kad *kunįgaikščiams ir vyriausybei paduoti ir paklusnus butų, visam †geram darbui gatavi; * Rym. 13, 1. 1 Petr. 2, 13. † 2 Tim. 2, 21. Ebr. 13, 21.

2. Nei vieną ne apkalbėtų, ne vaidytųs, *atlaidus butų, visą lengvybę parodytų visiems žmonėms. * Gal. 6, 1. Epėz. 4, 2. Pil. 4, 5.

3. Nės ir *mes pirm to buvome neišmaną, nepaklusnus, klaidunai, šlužydami geiduliams ir visokiems piktiems pageidimams, ir gyvenome piktybėje ir pavydėjime, ir kits kito nekentėme. * 1 Kor. 6, 11. Epėz. 2, 1. Kol. 1, 25.

4. Bet kaipo pasirodė gerybė *ir mylista Dievo, musų Išganytojo, * per. 2, 11. 1 Jon. 4, 9.

5. Ne *darbų teisybės dėlei, kurius mes darę buvome, bet pagal savo mielaširdingystę, mus jis išganė pėrimu atgimimo ir atnaujinimo Šventos Dvasės, * Epėz. 2, 8. 9. 2 Tim. 1, 9.

6. *Ant musų apsčiai išlietosios per Jėzų Kristų, musų Išganytojį, * Ezėk. 36, 25. Joėl. 3, 1. Jono 7, 39.

7. Kad mes iš jo malonės *apteisinti, amžiną gyvatą į †dalykus gautumbime pagal lukestį; * Rym. 5, 1. † Rym. 8, 17.

8. Tai tikrai tiesa. Toktai noru, kad drutai mokįtumbei, kad *geruose darbuose randami butų tie, kurie į Dievą tikį pastojo. Tai ger ir naudinga žmonėms. * perkš. 14.

9. Bet durnų *klausymų, giminių eilių ir vaidijimų bei ginčijimų dėl zokano vengk; nės yra noprosni ir niekam ne tinką. * 1 Tim. 1, 4. 2 Tim. 2, 23.

10. *Netikro pamokslo žmogų vengk, kad jis †vieną, arba antrą kartą pagraudentas yra; * Mat. 7, 15. 1 Kor. 5, 9. 11. † Mat. 18, 15. s.

11. Ir žinok, *tokį perkreiptą esantį ir griešijantį, kaip kurs pats savę nusudijo. * 1 Tim. 6, 4. 5.

12. Kad tavęsp Artemoną siųsu, arba Tykikų, *skubinkis pas manę ateiti į Nikopolį, nės tenai žiemavoti padumojau. * Darb. 20, 4. 2 Tim. 4, 12.

13. Zenaną, raštemokįtą, ir Apoloną *išleisk rupestingai, kad juodu nieko ne pristoktų. * Darb. 18, 24. 1 Kor. 1, 12.

14. Bet ir musiškiai tesimokina, kad jie *geruose darbuose rasdintųs, kur jų privalu yra, †jeib ne butų nevaisingi. * Epėz. 4, 28. 1 Tim. 6, 18. † Mat. 7, 19. Pil. 4, 17.

15. Sveikin tavę visi su manim esantieji. Sveikink visus mus mylinčius tikėjime. Malonė t'esie su jumis visais. Amen.

Rašyta iš Nikopolio Macėdonioje.

Gromata švento Povilo Pilėmonop.

Povilo užmeldimas už Onėsimą.

Povilas, surištasis Kristaus Jėzaus, ir Timotiejus, brolis, Pilėmonui mielamjam ir musų pagalbininkui,
*Epėz. 3, 1 ir 4, 1 ir 6, 20.
2. Ir Apiai mielai, ir *Arkipui, musų †sankareiviui, ir susirinkimui tavo namuose: *Kol. 4, 17. †Rym. 16, 5. 1 Kor. 16, 19.
3. Malonė *tesie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, musų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus. *Epėz. 1, 2.
4. Aš *dėkavoju savo Dievui, ir atsimenu tavęs visados savo maldose, *Epėz. 1, 16. 1 Tes. 1, 2.
5. Girdėdamas *apie meilę ir tikėjimą, kurį turi į Poną Jėzų, ir prieš visus šventuosius, *Epėz. 1, 15. Kol. 1, 14.
6. Jeib tavo tikėjimas, kurį mudu podraugiai turiva, tavyje *galįs pastotų per išpažinimą viso to gero, kurį turite Kristuje Jėzuje.
*Tit. 3, 14. Ebr. 10, 24.
7. Bet mes didį džiaugsmą ir palinksminojimą turime iš tavo meilės; nės *širdys šventųjų atgaivintos yra per tavę, miels brolau.
*2 Kor. 7, 13. 2 Tim. 1, 16.
8. Dėl to, norint *didi drąsumą turu Kristuje, tau prisakyti, kas tau pridera, *1 Tes. 2, 6.
9. Tačiau meilės dėl tiktai noru tavę pagraudenti, kursai toksai esmi, butent senas Povilas, bet dabar ir surištas Jėzaus Kristaus.
10. Taigi graudenu tavę, mano sunaus *Onėsimo dėl, kurį †pagimdžiau savo ryšiuose,
*Kol. 4, 9. †1 Kor. 4, 15. Gal. 4, 19.
11. Kursai pirm to tau nenaudingas, bet dabar man ir tau naudingas yra; tą vėl parsiunčiau.
12. Bet tu jį, tai esti mano paties širdį, norėtumbei priimti.
13. Nės aš jį norėjau pas savę palaikyti, kad *jis man tavo vietoje pašlužytų ryšiuose Evangėlios;
*1 Kor. 16, 17. Pil. 2, 30.
14. Bet be tavo valės nieką ne norėjau daryti, jeib *tavo geradėjystė ne priversta, bet iš geros valės butų.
*2 Kor. 9, 7.
15. Bet rasi dėl to jis ant valandos nuo tavęs atstojo, kad jį amžinai palaikytumbei,
16. Dabar jau ne kaip berną, bet daugiaus kaip berną, mielą *brolį, ypačiai man, bet juo labiaus tau, ir pagal kuną, ir Viešpatyje. *Mat. 23, 8.
17. Jei jau manę laikai per savo draugą, tai norėtumbei jį, kaip manę patį priimti.
18. Bet jei jis kokią iškadą tau butų padaręs, arba ką skelėtų, tai man prirokuok.
19. Aš Povilas tai rašiau savo ranka, aš užmokėsu. Tyliu, tavę patį man kaltą esantį.
20. Taipo, mielas brolau, velyk man, kad tavimi pasidžiaugčiaus Viešpatyje; atgaivink *mano širdį Viešpatyje. Pilėm. 7.
21. Aš *pasitikėdamas tavo paklusnumu tau rašiau, nės žinau, tavę daugiaus darysiant, nekaip sakau.
*2 Kor. 7, 16.
22. Priegtam pagatavįk man ir gaspadą; nės *tikiuos, jums per jųsų maldą busiąs dovanotas. *Pil. 1, 25 ir 2, 24.
23. Sveikina tavę Epapras, *mano sankalinys Kristuje Jėzuje,
*Kol. 1, 7 ir 4, 12.
24. *Markošius, †Aristarkus, Dėmas, Lukošius, mano pagalbininkai.
*Darb. 12, 12. 25. per. 15, 37. †Darb. 19, 29. per. 20, 4 ir 27, 2. Kol. 4, 10. 14.
25. Malonė *musų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jųsų dvase. Amen.
*2 Tim. 4, 22.

Rašyta iš Rymo per Onėsimą.

Pirma gromata švento Petro.

Perskyrimas 1.

Apie Dievo malonę ir krikščionių elgimą.

Petras, apaštalas Jėzaus Kristaus, išrinktiems ateiviams *čia ir tę: Ponte, Galatioje, Kapadocioje, Azioje ir Bitynioje, *Jono 7, 35. Darb. 2, 5. 9. 10.
2. Pagal paskyrimą *Dievo Tėvo, per pašventimą Dvasės, paklusnumui ir apšlakinimui kraujo Jėzaus Kristaus. Dieve duok jums daug malonės ir pakajaus. *Rym. 8, 29.
3. Pagarbintas *t'esie Dievas ir Tėvas musų Pono Jėzaus Kristaus, kursai mus pagal savo didę miela-

širdingystę atgimdė gyvam nusitikė-
jimui, per prisikėlimą Jėzaus Kri-
staus iš numirusių, * 2 Kor. 1, 3. Epėz. 1, 3.
4. Ant nepragaištančių ir nenubiau-
rintų ir nepavystančių *dalykų, ku-
rie palaikomi yra danguje, * per. 5, 4.
5. Jums, *kurie iš Dievo galybės
per tikėjimą išlaikomi esate ant iš-
ganymo, kurs pagatavytas yra, jeib
apreikštas butų paskiausiame čėse;
* Jono 10, 28 ir 17, 11.
6. Kuriame *jus džiaugsitės, kurie
†dabar mažą valandą, (jei taip tur
buti,) smutni esate tuleropuose pa-
gundymuose,
* Mat. 5, 12. Rym. 12, 12. † 2 Kor. 4, 17.
7. Jeib jųsų *tikėjimas tikras ir toli
kaštaunesnis rastas butų, nekaip pra-
gaištąsis auksas, per †ugnį mėgina-
mas, ant liaupsės, šlovės ir garbės,
kad jau apreiškiamas bus Jėzus Kri-
stus, * Jok. 1, 3. 12. † Pam. S. 17, 3. Apr. 3, 18.
8. Kurį jus ne matėte, ir tačiau my-
lite, ir *jau į jį tikite, norint jo ne
matote, tai jus džiaugsitės su neiš-
kalbamu ir šlovingu džiaugsmu,
* Jon. 20, 29. 2 Kor. 5, 7.
9. Ir galą *savo tikėjimo apturėsite,
butent dušios išganymą, * Rym. 6, 22.
10. Kurį *išganymą jėškojo ir tyri-
nėjo prarakai, kurie apie busiančią
jums malonę prarakavo;
* 1 Maiž. 49, 10. Agai 2, 7. Sak. 6. 12. Luk. 10, 24.
11. Ir tyrinėjo, ant kokio ir ant ku-
rio čėso Dvasė Kristaus nurodžiusi,
kuri juose buvo, ir pirm to liudijusi
apie *kentėjimus, kurie yra Kristuje,
ir šlovę potam; * Jėz. 53, 3 i. t. Dan. 9, 26.
12. Kuriems *tai apreikšta yra.
Nės jie ne patys sau, bet mums ap-
sakė, koktai dabar jums pranešta
yra per tus, kurie jums Evangėlią
apsakė per Šventą Dvasę, iš dangaus
siųstą, koktai ir angielai geidžia ma-
tyti. * Dan. 9, 24 ir 12, 9. 13.
13. Todėl apsijuoskite *strėnas sa-
vo umo, bukite neapsigėrę, ir gul-
dykite savo visą nusitikėjimą ant
malonės, jums siulijamos per ap-
sireiškimą Jėzaus Kristaus,
* Jėr. 1, 17. Luk. 12, 35.
14. Kaip paklusnus vaikai, ir *ne
lyg taipo elgkitės, kaip pirma, kad
nežinojime pagal geidulius elgėtės;
* Rym. 12, 2.
15. Bet *pagal tą, kurs jus pava-
dinęs ir šventas yra, ir jus bukite
šventi visame savo pasielgime.
* Luk. 1, 74. 75.
16. Nės parašyta yra: jus *turite
buti šventi, nės aš šventas esmi.
* 3 Maiž. 11, 44 ir 19, 2. Ps. 71, 22.
17. Ir kadangi jus tą Tėvu vadinate,
kursai *nei šio nei to atbodamas
sudija, pagal kiekvieno darbą, taigi
elgkitės, koliai čia gyvi este, su
baime, * Darb. 17, 31.
18. Žinodami, kad *ne sidabru arba
auksu pragaištančiu atpirkti este nuo
savo niekingo elgimo, pagal †tė-
višką budą; * 1 Kor. 6, 20 ir 7, 23. † per. 4, 3.
19. Bet brangiu *krauju Kristaus,
kaip nekalto ir neapbiaurinto avi-
nėlio, * Darb. 20, 28. Ebr. 9, 12. 14. Apr. 5, 9.
20. Kursai *tiesa pirm paskirtas
yra, pirm nekaip svieto pamatas dė-
tas, bet apreikštas paskiausiuose čė-
suose, jųsų dėlei, * Rym. 16, 25.
21. Kurie jus *per jį tikite į Die-
vą, kursai jį †prikėlė iš numirusių
ir davė jam šlovę, jeib tikėjimą ir
lukestį Dievopi turėtumbite.
* Jono 14, 6. s. † Darb. 3, 15. s.
22. Ir apčystykite savo dušias pa-
klusnume tiesos per Dvasę ant tik-
rai viernos broliškos *meilės, ir kits
kitą karštai mylėkite iš čystos šir-
dies; * 1 Jono 3, 18 ir 4, 7. 21.
23. Kaip *kurie atgimę este, ne iš
pragaištančios, bet nepragaištančios
sėklos, butent iš gyvojo Dievo žo-
džio, amžinai patenkančio. * Jono 1, 13.
24. Nės visas *kunas žolė, ir visa
žmonių šlovė kaip žiedas žolės. Žolė
pavyto, ir žiedas nukrito.
* Ps. 103, 15. Jėz. 40, 6 ir 51, 12. Jok. 1, 10.
25. Bet *Viešpaties žodis pasiliekti
amžinai. Ale tai yra tas žodis, kur-
sai tarp jųsų apsakytas yra.
* Jėz. 40, 8. Luk. 16, 17.

Perskyrimas 2.

Kaip atgimusiems, padonams ir bernams reikia elgtis.

Taigi *atmeskite visą piktenybę ir
visą vylių ir veidmainystę ir pavy-
dą ir visą apžodžiavimą.
* Rym. 6, 4. per. 12, 9. 1 Kor. 14, 20.
2. Ir *geiskite protingojo, čysto
†pieno, kaip dabar gimę vaikeliai,
jeib per tą tarptumbite;
* Mat. 18, 3. Ebr. 5, 12. 13.

3. Jei kitaipo ragavote, Viešpatį
*meilingą esantį. *Ps. 34, 9.
4. Prie kurio atėjote, kaip prie gy-
vo akmens, nuog *žmonių atmesto,
bet Dievip išrinkto ir brangaus.
*Ps. 118, 22. Mat. 21, 42. Darb. 4, 11.
5. Ogi ir jus taipojau, kaip gyvi
akmens, budavokitės į dvasiškus na-
mus ir į *dvasišką kunįgystę, apie-
ravoti †dvasiškas apieras, kurios
Dievui patinka, per Jėzų Kristų.
* Jėz. 61, 6 ir 66, 21. † Ozėa 14, 2. Mal. 1, 11. Rym. 12, 1.
6. Dėl to parašyta rašte: štai, *aš
dėmi išrinktą brangų kampinį ak-
menį Zione; ir tikįs į jį ne bus gė-
doje. *Jėz. 28. 16.
7. Taigi jums, kurie tikite, jis bran-
gus yra; bet netikintiems tas akmuo,
kurį *budavonininkai atmetė, ir kam-
piniu pastojo, (yra) *Mat. 21, 42.
8. Akmuo *atsitrenkimo ir uola
papiktinimo; kurie pasipiktina tuo
žodžiu, ir tam ne vierija, ant kurio
jie padėti yra.
*Jėz. 8, 14. Luk. 2. 31. Rym. 9, 33.
9. Bet jus este *išrinktoji giminė,
†karališka kunįgystė, šventi žmonės,
žmonės pasisavinimo, jeib apsaky-
tumbite viežlybystes to, kursai jus
pavadinęs iš tamsybės ant savo ste-
buklingos šviesybės.
*Jėz. 43, 20, 21. † 2 Maiž. 19, 6.
10. Kurie *pirm to ne buvote žmo-
nių pulkas, bet dabar Dievo žmo-
nės esate; ir pirm to ne buvote ma-
lonėje, bet dabar malonėje esate.
* Ozėa 2, 23. Rym. 9, 25.
11. Mieli broliai, graudenu jus, kaip
*ateivius ir keleivius: †vengkite ku-
niškų pageidimų, kurie **prieš du-
šią kariauja.
* Ps. 39, 13. s. † Rym. 13, 13. ** Pam. Ž. 1, 32.
12. Ir gražiai elgkitės tarp pagonų,
jeib tie, kurie jus apkalba, kaip pik-
tadėjus, jųsų *gerus darbus matytų,
ir Dievą liaupsintų dienoje atlan-
kymo. * Mat. 5, 16.
13. Paduoti *bukite visam žmogiš-
kam valdymui, dėlei Viešpaties, ar
butų karaliui, kaip vyriausiam,
* Rym. 13, 1. Tit. 3, 1.
14. Ar vyriausiems kunįgaikščiams,
kaip jo paslams, ant *atkeršijimo
piktadėjų, ir ant garbės gerai daran-
čiųjų. * Rym. 13. 4
15. Nės tai yra Dievo valė, kad
*ger darydami užkimštumbite 'neiš-
manymą durnų žmonių. * per. 3, 9.
16. Kaip *valni, ir ne kaip turį val-
nybę per dangalą piktenybės, bet kaip
†tarnai Dievo. * Gal. 5, 1. 13. † 1 Kor. 7, 22.
17. Kožnam *garbę išrodykite.
Brolius mylėkite. Dievo †bijokitės.
Karalių garbinkite.
*Rym. 12, 10. † Pam. S. 24, 21. Mat. 22, 21.
18. Jus *bernai, paduoti bukite po-
nams visoje baimėje, ne tiktai ge-
riems ir lengviems, bet ir nela-
biems. * Epėz. 6, 5. Tit. 2, 9.
19. Nės tai malonė, jei *kas dėl
sąžinės Dievopi piktumą pakelia,
kęsdamas neteisybę. * Mat. 5, 10.
20. Nės koks *tas yra gyrius, jei
jus piktenybių dėlei mušius kenčiate?
Bet kad ger darydami kenčiate ir
iškenčiate, tai malonė prie Dievo.
* per. 3, 14 ir 4, 14, 15.
21. Nės tam pavadinti esate. Ka-
dangi ir Kristus kentėjo už mus ir
mums *paveikslą paliko, kad jus
sektumbite jo pėdas; *Jono 13, 15.
22. Kursai *nei jokio grieko ne pa-
daręs yra, ir nei joks vylius jo bur-
noje nerastas.
* Jėz. 53, 9. Jono 8, 46. 2 Kor. 5, 21.
23. Kursai *ne atpenč koliojo, ko-
liojamas, negrumzdė kentėdamas;
bet vislab padavė tam, kursai teisiai
sudija. *Jėz. 53, 7.
24. Kursai *musų griekus pats apie-
ravojęs yra savo kune ant medžio,
jeib †griekams numirę, teisybei gy-
vi butumbime, **kurio žaizdomis
jus išgydyti este.
* 1 Jono 3, 5. † Rym. 6, 11. ** Jėz. 53, 4.
25. Nės jus *buvote kaip klajojan-
čios avys, bet †jau priversti esate
prie ganytojo ir vyskupo jųsų dušių.
*Ps. 119, 176. Jėz. 53, 6. Ezėk. 34, 6. †Jono 10, 11 ir 14, 16.

Perskyrimas 3.

Apie elgimą suvenčiavotų ir kitų krikščionių.

Taipojau tur *ir moters paduotos
buti savo vyrams, jeib ir tie, kurie
ne tik tam žodžiui, per moterų el-
gimą be žodžio laimėti butų,
* Epėz. 5, 22.
2. Matydami jųsų čystą elgimą bai-
mėje,
3. Kurių *išsidabinimas ne tur
buti iš viršaus supintomis kasomis,
ir apdėjime aukso, arba apsivilkime
rubų; *Jėz. 3, 18. 1 Tim. 2, 9.

4. Bet paslėptas *žmogus širdies, neiškreipiamas, su lengva ir pakajinga dvase; tai kaštauna po akių Dievo. * Rym. 2, 29.
5. Nėsa taipo ir pirmose gadynėse šventos moters dabinosi, kurios savo lukestį ant Dievo guldė ir savo vyrams paduotos buvo.
6. Kaipo Zorė Abraomo klausė ir jį *ponu vadino; kurios jus dukterimis pastojote, jei ger darydamos ne taip baugštos este. * 1 Maiž. 18, 12.
7. Lyg taipojau, *jus vyrai, gyvenkite prie savo moterų protingai, ir moteriškam, kačeig silpnesniam daiktui, puolančiąją garbę duokite, kaip ir sandalykininkioms malonės gyvasčio, kad jųsų maldos ne butų gaišintos. * Epėz. 5, 25. Kol. 3, 19.
8. Bet galiausiai *visi bukite vienos dumos, pasigailį, broliški, mielaširdingi, meilingi. * Pil. 3, 16.
9. Ne *lyginkite piktą su piktu, arba koliojimą su koliojimu; bet prieš tai žegnokite, žinodami, kad tam pavadinti esate, jeib žegnonę įgytumbite; * 1 Tes. 5, 15.
10. Nės kas nor gyvasties džiaugtis ir gerų dienų matyti, tas *te ramdo savo liežuvį, kad nieko pikto ne kalbėtų, ir savo lupas, kad ne viliotų. * Ps. 34, 14. Jok. 1, 26.
11. Te atsigręžia *nuo pikto, ir gero te daro; te †jėško pakajaus ir tą te vejie. * Jėz. 1, 16. 17. † Ebr. 12, 14.
12. Nės akys Viešpaties žiur ant teisiųjų, ir jo *ausys ant jų maldos (daboja); bet veidas Viešpaties žiur ant tų, kurie piktai daro. * Ps. 34, 16. 17.
13. Ir *kas yra, kurs jums iškados darytų, jei jus, kas ger, pasekate? * Pam. S. 16, 7.
14. Ir *norint kenčiate teisybės dėlei, tačiau išganyti este. Bet nesibijokitės jų tyčiojimo ir ne išsigąskite. * Mat. 5, 10. per. 2. 19.
15. Bet šventą laikykite Poną Dievą savo širdyje. O *bukite visados gatavi, kožnam atsakyti, žinios jėškančiam apie lukestį, kurs yra jusyje. * Kol. 4, 6.
16. Ir tai su lengvybe ir *baime, ir turėkite gerą sąžinę, jeib tie, kurie jus †apkalba, kaip piktadėjus, gėdoje butų, kad išpeikę yra jųsų gerą pasielgimą Kristuje. * Pil. 2, 12. † per. 2, 12.
17. Nės *geriaus yra, jei Dievo valė kad jus kenčiate gero darydami, ne kaip pikt darydami. * per. 2, 19. 20.
18. Nės ir Kristus *vieną kart už musų griekus kentėjo, teisusis už neteisiuosius, jeib mus Dievui apieravotų, ir žudytas yra pagal kuną, bet gyvas padarytas pagal Dvasę. * Rym. 5, 6. Ebr. 9, 28. per. 2, 21.
19. Toje pačioje ir nuėjęs, *apsakė dvasėms kalinėje, * per. 4, 6.
20. Kurios kitą kartą netikinčiomis buvo, kada Dievas laukė ir kantrumą išrodė čėse Noako, kaip laivą pagatavijo, kuriame *maž, tai esti aštuonios dušios, išlaikytos buvo per vandenį; * Petr. 2. 5.
21. Kursai ir mus dabar išgano *krikšte, anų paženklintame; ne numazgojime biaurybės ant kuno, bet †derėjime geros sąžinės su Dievu, per prisikėlimą Jėzaus Kristaus; * Mark. 16, 16. Epėz. 5, 26. † 5 Maiž. 26, 17. 18.
22. Kursai yra *po dešinės Dievo į dangų užžengęs, ir jam paduoti yra angielai ir sylingieji ir galybės. * Ps. 110, 1. Epėz. 1, 20.

Perskyrimas 4.

Apie vargų naudą ir kantrumą.

Kadangi jau Kristus kune kentėjęs yra už mus, taigi ir jus tajau duma (lyg ginklais) apsirėdykite. Nes kenčiąsis kune liaujasi nuo griekų,
2. Jeib toliaus, kiek *dar čėso liekti kune, ne žmonių geiduliams, bet Dievo valei gyvas butų. * Gal. 2, 20.
3. Nės gana yra, kad *prašokusį gyvasties čėsą praleidome pagal norą pagonišką, elgdamies nečystybėje, pageidimuose, girtavime, apsirijime, apsigėrimuose ir biauriose balvonystėse. * Epėz. 4, 17. Tit. 3. 3.
4. Tai dyvai jiems, kad jus ne su jais bėgate į tą patį pustą nepatogų elgimą, *bluznydami; * Darb. 13, 45.
5. Kurie duos rokundą tam, kurs gatavas yra, sudyti *gyvus ir numirusius. * 2 Tim. 4. 1.
6. Nės tam ir numirusiems *Evangėlia apsakyta, kad butų sudyti pagal žmogų kune, bet dvasėje Dievui gyvi butų. * per. 3, 19.

7. Bet galas *visų daiktų arti priėjo.
*1 Jon. 2, 18. 1 Kor. 10, 11.
8. Taigi išmintingai *elgkitės ir budrus bukite ant maldos. Bet pirm visų daiktų turėkite karštą meilę tarp savęs; nės meilė †dengia ir griekų daugybę. * Luk. 21, 34. † Pam. S. 10, 12.
9. Svečius *priimkite tarp savęs be murmėjimo. * Rym. 12, 13. Ebr. 13, 2.
10. Ir *pašlužykite kits kitam, kiekvienas taja dovana, kurią gavęs, kaip geri užveizdai tuleropos Dievo malonės. * Rym. 12, 6. 1 Kor. 4, 7.
11. Jei kas kalba, kad jis tai kalbėtų kaip Dievo žodį. Jei *kas urėdą tur, kad tą pildytų, kaip iš įgalėjimo, kurį Dievas duoda; jeib visuose daiktuose Dievas pagarbintas butų per Jėzų Kristų, kuriam te esie garbė ir galybė ant amžių amžių. Amen. * 2 Kor. 2, 17.
12. Jus mylimieji, nesidyvykite dėl karštymečio, (kur jus užeit, kad *išmėginami butumbite,) tarsi koks dyvas jus užpultų, * per. 1, 7.
13. Bet *džiaugkitės, kad †su Kristumi kenčiate, jeib ir čėse apreiškimo jo šlovės džiaugsmą ir linksmybę turėtumbite.
* Mat. 5, 10. Darb. 5, 21. Jok. 1, 2. † Rym. 8, 17. 2 Kor. 1, 7.
14. Išganyti *esate, kad jus apgėdinami esate dėl vardo Kristaus; nės Dvasė, kuri Dvasė šlovės ir galybės, bei Dvasė Dievo yra, ilsis ant jųsų. Pas anus ji yra bluznijama, bet pas jus garbinama. * Mat. 5, 11. Jėz. 51, 7.
15. Bet nieks *jųsų te ne kenčia kaip razbaininkas, arba kaip vagis, arba kaip piktadėjas, arba į svetimą urėdą įsikišąs. * per. 2, 20.
16. Bet jei kas kenčia kaip krikščionis, te nesigėdžia, bet *te garbina Dievą tokiame dalyke. * Darb. 5, 41.
17. Nės čėsas yra, *kad prasidėtų sudas ant Dievo namų. Bet jei †pirmiaus ant musų, koksaigi bus galas su tais, kurie Evangėliai Dievo ne vierija?
* Jėr. 25, 29 ir 49, 12. Ezėk. 9, 6. † Luk. 23, 31.
18. Ir *jei teisusis vos išlaikomas yra, kur Dievo nesibijąsis ir griekininkas pasirodys? * Pam. S. 11, 31.
19. Dėl to, kurie kenčia pagal Dievo valę, tie *jam tur paduoti savo dušias, kaip viernam sutvertojui, geruose darbuose. * Luk. 23, 46. 2 Tim. 1, 12.

Perskyrimas 5.

Apie vyresniųjų, jaunųjų ir visų krikščionių elgimą.

Vyresniuosius, kurie tarp jųsų yra, graudenu aš, sanvyresnis ir liudininkas *kentėjimų, kurie Kristuje yra, ir †dalyvas šlovės, kuri bus apreikšta.
* Luk. 24, 48, † Rym. 8, 17.
2. Ganykite *Kristaus kaimenę, kuri jums paliepta, ir gerai dabokitės, ne su nevale, bet iš geros valės, ne dėl biauros naudos, bet iš širdies dugno;
* Jon. 21, 16. Darb. 20, 28.
3. Ne kaip *ant žmonių ponavoją, bet †bukite paveikslu kaimenei;
* 1 Kor. 3, 9. 2 Kor. 1, 24. † Pil. 3, 17. 2 Tes. 3, 9. Tit. 2, 7.
4. Tai, kad *pasirodys vyriausias ganytojis, ne †pavystantį garbės vainiką gausite. * Jėz. 40, 11. † per. 1, 4.
5. Lyg taipojau, jus jaunieji, bukite paduoti vyresniems. *Visi kits kitam paduoti bukite ir apsirėdykite pakarnyste. Nės †Dievas priešinasi puikiems, bet žemiems jis duoda malonę.
* Epėz. 5, 21. † Mat. 23, 12. Luk. 1, 52. Jok. 4, 6.
6. Taigi *pasižemmkite po sylinga Dievo ranka, kad jis jus iškeltų savo čėsu. * Job. 22, 29. Jok. 4, 10.
7. Visą *savo rupestį ant jo užmeskite, nės jis už jus rupinas.
* Ps. 37, 5. Mat. 6, 25.
8. Bukite *blaivus ir budėkite; nės jųsų priešininkas, velnias, aplink eiti, kaip liutas rėkiąsis, ir jėško, kurį prarytų. * Luk. 21, 36. * 1 Tes. 5, 6.
9. Tam *priešsistengkite drutai tikėjime, žinodami, kad tie patys kentėjimai ant jųsų brolių sviete užeiti.
* Epėz. 6, 11. 13.
10. Bet Dievas visos malonės, kurs mus pavadinęs yra ant savo amžinos šlovės Kristuje Jėzuje, tas jus, kurie *mažą čėsą kenčiate, pilnai pritaisys, padrutįs, patvirtįs, gruntavos.
* per. 1, 16.
11. Tam te esie garbė ir galybė nuo amžių iki amžių. Amen.
12. Per Silvoną, jųsų (kaip aš misliju,) vierną brolį, jums *mažumą rašiau, graudenti ir liudyti, kad tai tikra malonė Dievo yra, kurioje jus stovite. * Ebr. 13, 22.
13. Sveikina jus tie, kurie su jumis

išrinkti yra Babylone, ir mano *sunus Markošius. * Darb. 12, 12. 25.

14. Kits *kitą sveikinkite meilės pabučiavimu. Pakajus te esie su visais, Kristuje Jėzuje esančiais. Amen. * 1 Kor. 16, 20.

Antra gromata švento Petro.

Perskyrimas 1.

Apie tikėjimo vaisių ir šventą raštą.

Simonas Petras, tarnas ir Apaštalas Jėzaus Kristaus, tiems, kurie su mumis tą *patį brangųjį tikėjimą gavo teisybėje, kurią musų Dievas duoda ir Išganytojis Jėzus Kristus.
* Rym. 1, 12.

2. Dieve, duok jums daug malonės ir pakajus per išpažinimą Dievo ir Jėzaus Kristaus, musų Viešpaties.

3. Kadangi visokia jo dieviška galybė, (kuri ant gyvasties ir nobažnystės dera,) mums dovanota per išpažinimą to, kurs *mus pavadinęs per savo šlovę ir gerybę, * 1 Petr. 2, 9.

4. Per kurią mums brangus ir didžiausi pažadėjimai dovanoti yra, butent, jeib per tą patį dalyvi pastotumbite dieviškosios prigimties, jei vengiate pragaištantantį pageidimą svieto. •

5. Taigi pristatykite ant to visą savo procę, ir išrodykite savo *tikėjime viežlybystę, ir viežlybystėje padorumą,
* Gal. 5, 6. 22.

6. Ir padorume miernystę, ir miernystėje kantrumą, ir kantrume nobažnystę,

7. Ir nobažnystėje brolišką meilę, ir broliškoje meilėje visų meilę;

8. Nės jei toktai apstingai jusip yra, ne leis jus tinginiais, nei *nevaisingais buti išpažinime musų Pono Jėzaus Kristaus. * Tit. 3, 14.

9. Bet kursai toktai ne tur, tas *aklas yra ir čiopia su ranka, ir užmiršta apčystijimo savo pirmųjų griekų. * 1 Jon. 2, 9. 11.

10. Dėl to, mieli broliai, juo labiaus pasiprocevokite, savo pavadinimą ir išrinkimą *padrutinti. Nės jei tai darote, ne klupinėsite. * Ebr. 3, 14.

11. Ir taipo jums apstingai bus duotas įėjimas į amžiną karalystę musų Viešpaties ir Išganytojo Jėzaus Kristaus.

12. Todėl ne *paliausu, jums visados toktai priminti, norint tai žinote ir padrutinti este dabarnykščioje tiesoje. * Rym. 15, 14. 15.

13. Nės misliju vertai esant, kol *aš šioje šėtroje esmi, jus pabudinti ir graudenti. * 2 Kor. 5, 1. 4.

14. Nės žinau, kad savo šėtrą veikiai turėsu palikti, kaipgi ir *man musų Ponas Jėzus Kristus apreiškęs yra. * Jono 21, 18. 19.

15. Bet aš labai rupįsuos, kad jus visad toktai po mano atstojimo atmintyje laikytumbite.

16. Nės mes ne klausėme kytriai *pramanytų pasakų, kaip jums pranešėme galybę ir atėjimą musų Pono Jėzaus Kristaus, bet †mes patys regėjome jo šlovę; * 1 Kor. 1, 17. † Jono 1, 14.

17. Kaip jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir čestį, per balsą, kurs jam nusidavė nuo didžiosios šlovės tokiu budu: tas *yra mano mielasis Sunus, kuriuomi mėgstu.
* Mat. 3, 17 ir 17, 5. Mark. 1, 11. Luk. 9, 35. Epėz. 1, 6.

18. Ir šį balsą girdėjome iš dangaus sakomą, *kaip mes su juomi ant švento kalno buvome. * Mat. 17, 6.

19. Mes turime stipresnį prarakišką žodį, ir jus gerai darote, kad ant to dabojate, kaip ant *žvakės, šviečiančios tamsioje vietoje, iki dienai auštant, ir aušros žvaigždei užtekant jųsų širdise. * Ps. 119, 105. 2 Kor. 4, 6.

20. Ir tai pirm visų žinokite, kad *nei viena prarakystė rašte nenusiduoda iš savo paties išguldymo.
* Rym. 12, 6. 2 Tim. 3, 16.

21. Nės dar niekados nei vienas prarakavimas iš žmogiškos valės niera praneštas, bet *šventi Dievo žmonės kalbėjo, Dvasės Šventosios paraginti.
* 2 Zom. 23, 2. Luk. 1, 70. Darb. 1, 16 ir 3, 18.

Perskyrimas 2.

Apie netikrus mokįtojus.

Bet buvo ir netikri prarakai tarp žmonių, kaip ir *tarp jųsų bus netikri mokįtojai, kurie slapčiai įves iš-

kadingus atsiskyrimus ir užsigįs Viešpaties, kursai juos atpirko, ir ant savęs užves staigų prapuolimą.
* Mat. 24, 11. 1 Tim. 4, 1.
2. Ir *tuli paseks jų prapuolimą; per kurius kelias tiesos bus bluznijamas. * 2 Tim. 4, 3. 4.
3. Jie per godą pramanytais žodžiais sau ant naudos jus norės išvadžioti. Kurių sudas jau seniai ne užtrunka, ir jų prapuolimas ne miegti.
4. Nės jei Dievas angielų, *kurie susigriešijo, ne čėdijo, bet juos tamsybės lencugais peklon nustumė, ir padavė, kad ant sudo butų palaikomi; * Job. 4, 18. Jud. 6.
5. Ir ne čėdijo pirmojo svieto, bet apsaugojo Noaką, *teisybės apsakytojį, patį ašmą, ir †užvedė griektvanį ant svieto Dievo nesibijančiųjų;
* 1 Maiž. 7, 7. 23. † per. 3, 6.
6. Ir miestus Sodomą *ir Gomorą į pelenus pavertė, apvertė ir pražudė, tuomi paveikslą duodamas Dievo nesibijantiemsiems, paskui jį ateisiantiems; Ebr. 11, 7. 1 Maiž. 19. 24.
7. Ir išgelbėjo teisujį Lotą, kurį darkus žmonės didei vargino savo neviežlybu pasielgimu.
8. Nės kadangi jis teisus buvo, ir tarp jų gyvendamas *tai matyti ir girdėti turėjo, vargino jie teisią dušią nuog dienos į dieną savo neteisiais darbais. * Ps. 119, 158. Ezėk. 9, 4.
9. Viešpats *žino, Dievo bijančiuosius iš pagundymo išgelbėti, bet neteisiuosius palaikyti ant sudo dienos mučijimui; * 1 Kor. 10, 13.
10. Bet labiausiai tus, kurie *elgiasi pagal kuną nečystame pageidime ir nieku verčia vyriausybę, perdrąsus, savrėdus, ne drebančius, aukščiausioje šlovėje esančius bluznyti.
* Jud. 4, 7. 8.
11. Kur tačiau angielai, *didesnę sylą ir galybę turėdami, ne ištar bluzningąjį sudą prieš juosius prie Viešpaties. * Jud. 9.
12. Bet jie lygus *neprotingiems galvijams, kurie iš prigimimo ant to leisti, kad sugaunami ir pamušami butų, bluznydami tai, ką ne pažįsta, ir prapuls savo prapuolime,
* Jėr. 12, 3. Jud. 10.
13. Ir neteisybės *algą iš to apturės. Jie †laiko už linksmybę čėsiškąjį paleistuvavimą; jie yra gėda ir biaurybė, puikavoja prie valgių, vargstantiems duodamų, lėbauja nuog jųsų turto, * Pil. 3, 19. † Jud. 12.
14. Tur akis, pilnas peržengimo venčiavonystės, nesiduoda nuog grieko atsitraukti, privilioje netvirtasias dušias, tur *širdį ant godo pasileidusią, prakeikti žmonės, * Jud. 11.
15. Prastoja tikrąjį kelią ir klajoja, sekdami kelią Balaamo, *sunaus Bosoro, kuriam patiko neteisybės alga; * 4 Maiž. 22, 28. Apr. 2, 14.
16. Bet gavo koronę savo peržengimo; nės nekalbąsis, naštoms papratęsis galvijas kalbėjo žmogaus balsu ir gynė prarako durnystę.
17. Tie *yra šuliniai be vandens, ir debesys, vėjo umaru varomos, kuriems palaikyta yra tamsi tamsybė amžinai. * Jud. 12, 13.
18. Nės jie *kalba iš didžio niekam nevertus žodžius, ir kusina per neviežlybystę į kunišką geidulį tus, kurie tikrai buvo išbėgę ir dabar klajojime vaikščioja; * Jud. 16.
19. Ir žada jiems valnystę, patys budami prapuolimo bernais. Nės kurio kas pergalėtas yra, to bernu *jis pastojo. * Jon. 8, 34. Rym. 6, 16.
20. Nės jei *išvengę yra nečystybę svieto, per išpažinimą Viešpaties ir Išganytojo Jėzaus Kristaus, bet vėl į tas pačias įpainiojami ir pergalimi, tai paskiausieji daiktai jiems piktesni pastojo, ne kaip pirmieji.
* Mat. 12, 45. Ebr. 10, 26. 27. Pil. 3, 7. 8.
21. Nės geriaus *jiems butų, kad teisybės kelio ne butų pažinę, ne kaip to pažinę, atsikreipia nuo švento prisakymo, jiems duoto. * Luk. 12, 47. 48.
22. Tikosi jiems pagal aną tiesos priežodį: šuo *vėl ryja, ką išvėmęs, ir kiaulė nutrinkta vėl voliojasi purvuose. * Pam. S. 26, 11.

Perskyrimas 3.

Apie paskiausius čėsus.

Ši yra antroji gromata, kurią jums rašau, jus mieli, kurioje budinu *ir graudenu jųsų vierną dumą, * per. 1, 13.
2. Kad atsimintumbite tų žodžių, kurie pirma sakyti yra šventų prarakų, ir musų prisakymo, kurie esme Apaštalais Viešpaties ir Išganytojo.

3. Žinodami *tai iš pirmo, kad paskutiniose dienose ateis apjuoktojai, pasielgią pagal savo pageidimus,
* 1 Tim. 4, 1.
4. Ir saką: kur *yra žadėjimas jo atėjimo? nės iš to čėso, kaip tėvai užmigo, pasiliekti visi daiktai taipo, kaip ir pradžios sutvėrimo buvę.
* Jėz. 5, 19.
5. Bet tyčiomis ne nor žinoti, kad *ir dangus seniai buvęs, priegtam žemė iš †vandens ir vandenyje stojos per Dievo žodį; * 1 Maiž. 1, 6. 9. † Ps. 24, 2.
6. Tačiau *tuočės svietas per tus pačius buvo griektvaniu prapuldytas.
* 1 Maiž. 7, 21. per. 2, 5.
7. Taipo ir dabar *dangus bei žemė per jo žodį kavojamu, kad ugnei užlaikomi butų dienoje sudo ir prapuolimo Dievo nesibijančiųjų žmonių. * perkš. 10. 2 Tes. 1, 8.
8. Bet vienas daiktas te n'esie jums slėpiamas, jus mylimi, kad viena diena po akių Viešpaties yra kaip tukstantis metų, ir *tukstantis metų kaip viena diena. * Ps. 90, 4.
9. Viešpats *ne trukdina pažadėjimą, kaip keli per užtrukinimą laiko, bet jis pakenčia mums, ir †ne nor, kad kas prapultų, bet **kad kiekvienas prisiverstų.
* Abak. 2, 3. † Ezėk. 18, 23. ** 1 Tim. 2, 4.
10. Bet diena *Viešpaties ateis, kaip vagis naktyje, kurioje †dangus su didžiu braškėjimu sugaiš, bet elementai iš karščio sutirps, ir žemė bei darbai, kurie joje yra, sudegs.
* Tes. 5, 2. † Mat. 24, 35. Ebr. 1, 11. Apr. 20, 11.
11. Kadangi tai vislab sugaiš, kaipgi jums ne reiktų gataviems buti su *šventu pasielgimu ir su nobažnyste?
* 1 Petr. 1, 15.
12. Kad laukiate ir skubinatės ant atėjimo dienos Viešpaties, kurioje dangus nuo *ugnies suirs, ir elementai nuo karščio sutirps. * Mik. 1, 4.
13. Bet mes laukiame naujo *dangaus ir naujos žemės, pagal jo žadėjimą, kuriuose teisybė gyvena.
* Jėz. 65, 17 ir 66, 22. Apr. 21, 1.
14. Todėl, mano mylimi, kadangi to turite laukti, didei pasiprocevokitės, kad rasti *butumbite po jo akių neapbiaurinti ir nekaltinami pakajuje. * 1 Kor. 1, 8. 1 Tes. 3, 13.
15. Ir kantrumą *musų Viešpaties laikykite per savo išganymą, kaipo ir musų mielas brolis Povilas, pagal išmintį, jam duotą, jums rašęs. * Rym. 2, 4.
16. Kaipgi jis ir visose gromatose apie tai kalba, kuriose keli daiktai ne pigus permanyti, kurius perkreipia ne mokįtieji ir nepatvirtinti, kaipo ir kitus raštus, ant savo pačių prapuolimo.
17. Bet jus, mano mylimi, tai *pirm žinodami, dabokitės, †kad per klydėjimą nelabų žmonių su jais ne butumbite išvadžioti ir ne išpultumbite iš savo pačių tvirtybės.
* Mark. 13, 23. † Epėz. 4, 14.
18. Bet *augkite malonėje ir išpažinime musų Viešpaties ir Išganytojo Jėzaus Kristaus. Tam t'esie garbė dabar ir amžinai. Amen.
* Epėz. 4, 15. 1 Petr. 2, 2.

Pirma gromata švento Jono.

Perskyrimas 1.

Apie Kristų, jo apreikštą žodį ir tikrą prisivertimą.

Kas iš *pradžios buvo, ką girdėjome, ką regėjome savo akimis, ką †apžvalgėme, ką **apčiopojo musų rankos, apie gyvasties žodį,
* Jon. 1, 1. † Jon. 1, 11. ** Luk. 24, 39.
2. (Ir gyvastis *apreikštas yra; ir mes matėme ir liudijame ir apsakome jums gyvastį, kurs amžinas yra, kurs buvo pas Tėvą, ir mums apreikštas yra.) * Jon. 1, 4 ir 11, 25 ir 14, 6.
3. Ką *regėjome ir girdėjome, tai jums apsakome, jeib ir jus su mumis turėtumbite draugystę, ir musų draugystė butų su Tėvu ir su jo Sunumi, Jėzumi Kristumi. * Darb. 4, 20.
4. Ir tai rašome jums, kad *jųsų džiaugsmas pilnas butų. * Jon. 15, 11 ir 16, 24.
5. Ir tai yra apsakymas, kurį mes nuo jo girdėjome ir jums apsakome, *kad Dievas šviesybė yra, ir jame niera nei jokios tamsybės.
* Ps. 104, 2. Jon. 8, 12.
6. Jei *sakome, kad draugystę turime su juomi, ir elgiamės tamsybėje, tai meluojame ir ne darome tiesos. * per. 2, 4.

7. Bet jei šviesybėje elgiamės, kaip
jis šviesybėje yra, tai turime draugystę
tarp savęs, ir kraujas *Jėzaus Kri-
staus, jo Sunaus, čystija mus nuo
viso grieko. * 1 Kor. 6, 11.
8. Jei *sakome: mes ne turime
grieko, tai patys savę prigauname,
ir niera musyje tiesos.
* Pam. S. 20, 9. Jok. 3, 2.
9. Bet *jei savo griekus išpažįstam,
tai viernas yra jisai ir teisus, kad
mums atleidžia griekus ir čystija
mus nuo visos neteisybės.
* 1 Tes. 5, 24. Pam. S. 28, 13.
10. Jei sakome: mes ne susigrie-
šijome, tai jį padarome melagiu, ir
jo žodis niera musyje.

Perskyrimas 2.

Apie griekų atleidimą ir nobažną pasielgimą.

Mano vaikeliai, toktai jums rašau,
kad ne susigriešytumbite. Ir jei kas
susigriešija, tai *turime užtarėją pas
Tėvą, Jėzų Kristų, kurs teisus yra;
* Rym. 8, 34. Ebr. 7, 25.
2. Ir tas *pats yra suderinimas už
musų griekus; ale ne tiktai už mu-
sų, bet ir už viso svieto. * Kol. 1, 20.
3. Ir ant to numanome, kad jį pa-
žįstame, jei jo prisakymus laikome.
4. Kas *sako: aš jį pažįstu, ir ne
laiko jo prisakymus, tas melagiu
yra, ir tokiame nei jokios tiesos
niera. * per. 1, 6 ir 4, 20.
5. Bet kas *jo žodį laiko, tokiame
iš tiesos meilė Dievo yra pilnintėlė.
Tame išpažįstame, kad jame esme.
* Jon. 14, 21. 23.
6. Kas *sakos, jame pasilieką̨s, tas
tur ir elgtisi, kaipo jis elgėsi.
* Jon. 15, 4. 5.
7. Broliai, aš *ne rašau jums naują
prisakymą, bet seną prisakymą, kurį
iš pradžios turėjote. Senasis prisa-
kymas yra tas žodis, kurį iš pradžios
girdėjote. * 2 Jon. 5.
8. Aš jums vėl rašau naują prisa-
kymą, kursai yra tikra tiesa pas jį
ir pas jus; nėsa *tamsybė pragaišo,
ir tikra šviesybė dabar šviečia.
* Rym. 13, 12.
9. Kas *sakos, esąs šviesybėje, ir
ne apkenčia savo brolio, tas dar tam-
sybėje yra. * 1 Kor. 13, 2. per. 3, 14. 15.
10. Kas *savo brolį myl, tas švie-
sybėje pasiliekti, ir niera †papikti-
nimo jame. * per. 3, 14. † 2 Petr. 1, 10.
11. Bet kursai savo brolio neapken-
čia, tas yra tamsybėje ir *elgiasi
tamsybėje, ir ne žino, kur einąs;
nės tamsybė jo akis apjekino.
* Jon. 12, 35.
12. Mieli vaikeliai, aš rašau jums,
kad *griekai jums atleidžiami per
jo vardą. * Luk. 24, 47. Darb. 4, 12.
13. Aš rašau jums tėvams, nės jus
pažįstate tą, kurs iš pradžios yra.
Aš rašau jums jaunikaičiams, nės
jus piktąjį pergalėjote. Aš rašau
jums vaikams, nės jus Tėvą pažįstate.
14. Aš jau rašiau jums tėvams, kad
tą pažįstate, kurs iš pradžios yra.
Aš rašiau jums jaunikaičiams, kad
*druti este, ir Dievo žodis jusuose
pasiliekti, ir piktąjį pergalėjote.
* Epėz. 6, 10.
15. Ne *mylėkite svietą, nei kas
sviete yra. Jei kas svietą myl, tame
niera Tėvo meilė. * Rym. 12, 2.
16. Nės vislab, kas sviete yra, butent
kuno pageidimas ir akių pageidimas
ir pasididžiavimas gyvasčio, ne iš
Tėvo, bet iš svieto yra.
17. Ir svietas *sugaišta su savo
pageidimu; bet kas Dievo valę daro,
tas pasiliekt amžinai. * 1 Petr. 1, 24.
18. Mieli vaikeliai, paskutinė adyna
yra, ir kaip jus girdėjote, kad prieš-
kristis ateit, ir *dabar daug prieš-
krisčių radosi, iš to išpažįstame, pa-
skiausią adyną esančią. * Mat. 24, 5. 24.
19. Jie *iš musų išėjo, bet jie ne
buvo iš musų; nės kad jie iš musų
butų buvę, tai ir butų pas mus pa-
silikę; bet †reikėjo išsirodyti, kad ne
visi iš musų esą. * Darb. 20, 30. † 1 Kor. 11, 19.
20. Ir jus turite mostijimą nuo to,
kurs šventas yra, ir viską žinote.
21. Aš jums ne rašiau, kaip kad
ne žinotumbite tiesos, bet jus ją ži-
note, ir žinote, kad nei joks melas
iš tiesos ne ateiti.
22. Kas *yra melagis, kaip tikt tas,
kursai užsigina, Jėzų esantį Kristumi?
Tas yra prieškristis, kurs Tėvo ir
Sunaus užsigina. * per. 4, 3. 2 Jon. 7.
23. Kurs *užsigina Sunaus, tas ir
Tėvo ne tur. * Jon. 15, 23.
24. Dėlgi to, ką *jus girdėjote iš
pradžios, tai te pasiliekti pas jus.

Jei pas jus pasiliekti, ką iš pradžios girdėjote, tai jus †ir pas Sunų bei pasiliksite. *2 Jon. 6. †Jon. 14, 23.

25. Ir tai yra pažadėjimas, kurį mums pažadėjo, amžina gyvastis.

26. Toktai jums rašiau apie tus, kurie *jus išvadžioja. *per. 3, 7.

27. Ir mostijimas, *kurį jus iš jo gavote, prie jųsų pasiliekti, ir ne privalote, kad jus kas mokįtų; bet kaip jus mostijimas visokius †daiktus mokina, tai taip tiesa, ir niera melo; ir kaip jus mokino, taip ir prie to pasilikite. *perkš. 20. †Jon. 14, 26 ir 16, 13.

28. Ir dabar, mieli vaikeliai, pasilikite pas jį, jeib, kad *jis bus apreikštas, mes drąsumą turėtumbime ir †ne butumbime gėdoje po jo akių jo atėjime. *per. 3, 21. †per. 4, 17.

29. Jei *žinote, kad jisai teisus, tai ir išpažinkite, kad †tas, kursai teisiai daro, iš jo gimęs yra. *Darb. 22, 14. †per. 3, 7. 10.

Perskyrimas 3.

Apie tikrų krikščionių šlovę, budą, vargę ir palinksminojimą.

Štai, kokią meilę mums Tėvas išrodė, kad Dievo vaikais butumbime vadinami. Todėl svietas musų ne pažįsta, nėsa *jo ne pažįsta. *Jon. 17, 25.

2. Mano mylimi, jau *esme Dievo vaikais, ir dar †ne išsirodė, kokiais busime. Bet mes žinome, kad išsirodys, kad mes jam lygus busime; nės mes jį matysime, koks jis yra. *Jon. 1, 12. †Rym. 8, 18.

3. Ir *kiekvienas, turįs tokį nusitikėjimą ant jo, čystijasi, kaip ir jis čystas yra. *per. 4, 17.

4. Kas grieką daro, tas ir neteisybę daro; ir griekas yra neteisybė.

5. Ir jus žinote, jį apsireiškusį, jeib *musų griekus atimtų, ir nei jokio grieko jame niera. *Jėz. 53, 5. 1 Petr. 2, 24.

6. Jame pasiliekąsis ne griešija; kas *griešija, tas jo nei matęs, nei išpažinęs. *per. 2, 4.

7. Vaikeliai, nesiduokitės nei vieno išsivadžioti. Teisiai *darąsis teisus yra, kaip jis teisus yra. *Rym. 2, 13.

8. Grieką *darąsis iš velnio yra, nėsa velnias iš pradžios griešija. Tam apsireiškė Dievo Sunus, kad velnio darbus išardytų. *Jon. 8, 44.

9. Iš *Dievo gimęs ne daro grieką, nės jo †sėkla pasiliekti pas jį; ir ne gal susigriešyti, nės iš Dievo gimęs. *per. 5, 18. †1 Petr. 1, 23.

10. Tame išsirodo, kurie Dievo vaikais, ir kurie velnio vaikais yra; neteisiai *darąsis niera iš Dievo, ir †kurs ne myl savo brolį. *per. 2, 29. †per. 4, 8.

11. Nės tai yra tas apsakymas, kurį girdėjote iš pradžios, kad *kits kitą mylėtumbime. *Jon. 13, 34.

12. Ne kaip Koynas, *kurs iš pikto budamas, užmušė savo brolį. O dėl ko jis jį užmušė? kad jo darbai pikti buvo, ir jo brolio teisus. 1 Maiž. 4, 8. Ebr. 11, 4. Jud. 11.

13. Nesidyvykitės, mano broliai, jei *svietas jųsų ne apkenčia. *Mat. 5, 11. Jon. 15, 18. 19.

14. Mes *žinome, mus iš smerčio į gyvastį parėjus, nės mes mylime brolius. Brolį ne mylįs pasiliekti smertyje. *per. 2, 9. 10. 11.

15. Kurs savo brolio ne apkenčia, razbaininkas yra, ir jus žinote, kad razbaininkas *ne tur amžiną gyvastį pas savę pasiliekančią. *Apr. 21, 8.

16. Tame *išpažinome meilę, kad jis savo gyvastį už mus palikęs; o mes taipjau turime gyvastį už brolius palikti. *Rym. 5, 8.

17. Bet jei kas šio svieto lobių tur, ir mato savo brolį stokojantį, ir užrakina savo širdį prieš jį, kaip *pasiliekti Dievo meilė prie jo? *per. 4, 20.

18. Mano vaikeliai, nesimylėkimės *žodžiais, nei liežuviu, bet darbu ir tiesa. *Jok. 2, 15. 16. 1 Petr. 1, 22.

19. Tame išpažįstame, kad *iš tiesos esme, ir galime savo širdį po jo akių nuramdyti, *Jon. 18, 37. per. 1, 8.

20. Kad, *jei musų širdis mus prasudija, Dievas didesnis yra už musų širdį, ir išpažįsta visus daiktus. *1 Kor. 4, 4.

21. Jus mylimieji, jei musų širdis mus ne prasudija, tai turime *drąsumą Dievop. *per. 2, 28 ir 4, 17 ir 5, 14. Epėz. 3, 12. Ebr. 4, 16.

22. Ir ką *mes prašome, tai iš jo gausime; nės mes jo prisakymus laikome, ir darome, kuomi jis mėgstas. *Ps. 145, 18. 19. Mark. 11, 24.

23. O *tai yra jo prisakymas, kad mes tikėtumbime į vardą jo Sunaus Jėzaus Kristaus, ir †mylėtumbime kits kitą, kaip jis mums prisakymą davęs. *Jon.6,29. †Jon.13,34 ir 15,12.

24. Ir laikąsis *jo prisakymus pasiliekti jame, ir jis jame. Ir iš to išpažįstame, jį musyje pasiliekantį, toje Dvasėje, †kurią jis mums davęs. *Jon.14,23. per.4,12. †Rym.8,9.

Perskyrimas 4.

Apie išmėginimą netikrų mokįtojų ir meilės išrodymą.

Jus mylimieji, ne vierykite kiekvienai dvasei, bet mėginkite dvases, bau jos iš Dievo yra; nės daug *netikrų prarakų yra į svietą išėję. *2 Petr.2,1.

2. Tame turite Dievo Dvasę išpažinti: kožna *dvasė, kuri išpažįsta, kad Jėzus Kristus į kuną atėjęs, ta iš Dievo yra. *1 Kor.12,3.

3. Ir kožna dvasė, kuri ne išpažįsta, kad Jėzus Kristus atėjo į kuną, ta ne yra iš Dievo. O tai yra dvasė prieškriščio, apie kurią girdėjote, ją ateisiančią, ir jau *dabar yra sviete. *2 Tes.2,7.

4. Vaikeliai, jus este iš Dievo, ir anus pergalėjote; nės tas, kursai jusuose yra, *didesnis už tą, kursai sviete yra. *2 Kor.6,16. 2 Nus.Kar.32,7.

5. Jie *iš svieto yra, dėl to jie kalba apie svietą, ir svietas †jų klauso. *Jon.3,31. †Jon.15,19.

6. Mes iš Dievo esme; ir kurs *Dievą išpažįsta, tas klauso musų; kursai iš Dievo ne yra, tas musų ne klauso. Ant to pažįstame tiesos dvasę ir klydėjimo dvasę. *Jon.8,47.

7. Jus *mylimi, kits kitą mylėkime, nės meilė iš Dievo yra; ir kas myl, tas iš Dievo gimęs ir Dievą pažįsta. *per.3,10.11.23.

8. Kurs ne myl, tas Dievo ne pažįsta; nės Dievas yra meilė.

9. Tame išsirodė Dievo meilė prieš mus, kad Dievas savo viengimusį Sunų siuntęs yra į svietą, *jeib per jį gyvi butumbime. *Jon.3,16. Tit.2,11.

10. Tame *stov meilė, ne, kad mes Dievą mylėjome, bet kad jis mus mylėjo ir siuntė savo Sunų suderinimui už musų griekus. *Jon.15,16. Rym.5,8.10.

11. Jus mylimi, jei *Dievas mus taipo mylėjo, tai ir mes kits kitą turime mylėti. *Mat.18,33.

12. Nei *viens Dievo niekados ne regėjo; jei mes kits kitą mylime, tai Dievas musyje pasiliekti, ir jo meilė pilna yra musyje. *1 Tim.6,16. 2 Maiž.33,20. Jon.1,18.

13. Ant *to pažįstame, kad mes jame pasiliekame, ir jis musyje, kad jis mums savo Dvasės davęs yra. *Jon.14,20.

14. Ir mes *matėme ir liudijame, kad Tėvas Sunų siuntęs yra svietui Išganytoju. *Jon.1,14.

15. Taigi kursai *išpažįsta, Jėzų Dievo Sunų esant, tame Dievas pasiliekti, ir jis Dievyje. *Rym.10,9.

16. Ir mes išpažinome ir tikėjome meilę, kurią Dievas prieš mus tur. Dievas *yra meilė, ir meilėje pasilieką̨sis prie Dievo pasiliekti, ir Dievas jame. *perkš.8. †per.3,24.

17. Tame meilė pilna yra musip, kad drąsumą *turėtumbime dienoje sudo; nės kaipo jis yra, taipo ir mes esme šime sviete. *per.3,21.

18. Baimės niera meilėje, bet pilnoji meilė išvaro baimę; nės baimė tur kančios. Bet bijąsis ne yra pilnas meilėje.

19. Mes jį mylėkime, nės jisai mus pirma mylėjo.

20. Jei *kas sakos: aš myliu Dievą, ir ne apkenč savo brolio, tas melagiu yra; nės kursai savo brolio ne myl, kurį mato, kaip tas gal Dievą mylėti, kurio jis ne mato? *per.2,4 ir 3,17.

21. Ir šį *prisakymą turime iš jo, kad, kursai Dievą myl, kad *tas ir savo brolį mylėtų. *Mark.12,31. Jon.15,12.

Perskyrimas 5.

Apie tikėjimo galybę, vaisių ir budą.

Kursai tik, *kad Jėzus esąs Kristus, tas iš Dievo gimęs. Ir kursai myl tą, kurs jį pagimdė, tas ir tą myl, kursai iš jo gimęs yra. *Jon.1,12.13.

2. Ant to pažįstame, kad Dievo vaikus mylime, jei Dievą mylime ir jo prisakymus laikome.

3. Nės *tai yra meilė į Dievą, kad mes jo prisakymus laikome; ir jo †prisakymai ne sunkus. *Jon.14,15.21.23. †Mat.11,30.

4. Nės vislab, *kas iš Dievo gimę, pergal svietą; ir musų tikėjimas yra

pergalėjimas, kursai svietą pergalėjo. * Jon. 16, 33.
5. Bet kas yra, kursai svietą pergal, kaip *tikt tas, kursai tik, Jėzų Dievo Sunumi esant?
* 1 Kor. 15, 57. per. 4, 15.
6. Šisai yra, kursai ateiti su *vandenimi ir su krauju, Jėzus Kristus; ne tiktai su vandenimi, bet su vandenimi ir su krauju. Ir Dvasė yra, kuri liudija, Dvasę tiesą esančią.
* Jon. 19, 34.
7. Nės trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Žodis *ir Šventa Dvasė; ir tie trys yra vienu. * Mat 28, 19.
8. Ir trys yra, kurie liudija ant žemės: Dvasė ir vanduo ir kraujas; ir tie trys yra podraug.
9. Jei žmonių *liudijimą priimame, tai Dievo liudijimas didesnis; nės Dievo liudijimas yra tas, kurį jis liudijo apie savo Sunų. * Jon. 8, 17.
10. Kas tik į Dievo Sunų, tas *tur tokį liudijimą savip. Kurs Dievui ne tik, tas †jį padaro melagiu, nės jis ne tik tam liudijimui, kurį Dievas liudija apie savo Sunų.
* Rym. 8, 16. † Jon. 5, 38.
11. Ir tai yra tas liudijimas, kad mums Dievas amžiną gyvastį davęs yra, ir tokia *gyvastis yra jo Sunuje.
* Jon. 1, 4.
12. Kursai *Dievo Sunų tur, tas tur gyvastį; kursai Dievo Sunų ne tur, tas ne tur gyvastį. * Jon. 3, 36 ir 5, 24.
13. Toktai jums rašiau, kurie tikite į vardą Dievo Sunaus, jeib žinotumbite, jus amžiną gyvastį turinčius, jei tikite į vardą Dievo Sunaus.
14. Ir tai yra *drąsumas, kurį jop turime, kad, jei ko prašome pagal jo valę, tai jis mus išklauso.
* per. 2, 28 ir 3, 21 ir 4, 17. Epėz. 3, 12. Ebr. 4, 16.
15. Ir jei žinome, jį mus išklausant, ko tikt prašome, tai ir žinome, kad tus prašymus gausime, kurius iš jo prašėme.
16. Jei kas reg savo brolį susigriešijantį, grieką ne ant smerčio, tas te prašo, tai jis duos gyvastį tiems, kurie susigriešijo ne ant smerčio. Yra *griekas ant smerčio, už tą ne sakau, kad kas melstų.
* Mat. 12, 31. 32.
17. Visa neteisybė yra griekas; ir yra keli griekai ne ant smerčio.
18. Mes žinome, kad, kas *iš Dievo gimęs yra, tas ne susigriešija; bet kas iš Dievo gimęs yra, tas saugojasi, ir piktasis jo ne užkrutįs.
* 1 Petr. 1, 23. per. 3, 9.
19. Mes žinome, kad iš Dievo esme, ir visas *svietas gul piktame. * Gal. 1, 4.
20. Bet mes žinome, kad Dievo Sunus atėjęs ir mums tą dumą davęs yra, kad mes išpažįstame teisujį, ir esme tame teisiame, jo Sunuje Jėzuje Kristuje. Tas yra *tikrasis Dievas ir amžina gyvastis. * Jon. 1, 1. 4.
Darb. 3, 15. per. 20, 28. Rym. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Ebr. 1, 8.
21. Vaikeliai, saugokitės *nuog balvonų. Amen. * 1 Kor. 10, 14. 2 Maiž. 20, 3.

Antra gromata švento Jono.

Nobažnos moteriškės zerkolas.

Vyresnysis išrinktaijai (žiu-)ponei ir jos vaikams, kurius *myliu tiesoje, o ne tiktai aš, bet ir visi, kurie tiesą išpažino, * 3 Jon. 1.
2. Dėl tiesos, kuri musyje pasiliekti, ir prie musų bus amžinai:
3. Malonė, *mielaširdingystė, pakajus nuog Dievo Tėvo, ir nuog Pono Jėzaus Kristaus, Tėvo Sunaus, tiesoje ir meilėje, te esie su jumis.
* 1 Tim. 1, 2.
4. Prasidžiugau labai, kad radau tarp tavo vaikų, kurie *tiesoje elgiasi, kaipogi ir mes prisakymą nuog Tėvo gavome. * 3 Jon. 3.
5. Ir jau dabar meldžiu tavę, (žiu-)pone, ne, kaip naują prisakymą tau rašau, bet kurį turėjome iš pradžios, kad *kits kitą mylėtumbime.
* Mark. 12, 31.
6. O tai *yra meilė, kad mes elgiamės pagal jo prisakymus. Tai yra tas prisakymas, kaip girdėjote iš pradžios, jeib tame vaikščiotumbite.
* 1 Jon. 5, 3.
7. Nės *daug išvadžiotojų yra į svietą atėję, kurie ne išsipažįsta, Jėzų Kristų į kuną atėjusį; tasai yra išvadžiotojis ir prieškristis.
* Mat. 24, 5. 24. 2 Petr. 2, 1. 1 Jon. 2, 18. per. 4, 1—3.
8. Dabokitės, *kad †ne pamestum-

bime, ką pasidirbome, bet pilną algą gautumbime. * Mark. 13, 9. † Gal. 3, 4. Ebr. 10, 32.
9. Kurs *peržengia ir ne pasiliekti pamoksle Kristaus, tas Dievo ne tur. Kurs pamoksle Kristaus pasiliekti, tas tur ir Tėvą ir Sunų. * 1 Jon. 2, 23.
10. Jei kas pas jus ateiti, ir ne atneša tą pamokslą, *tą ne imkite į savo namus, o jį ir ne sveikinkite. * 2 Tes. 3, 6. s.
11. Nės kas jį sveikina, tas dalyvas pastoja jo piktų darbų.
12. Daug ko *turėjau jums rašyti, bet ne norėjau su gromatomis ir su tinta; bet tikiuos, pas jus ateisiąs ir su jumis su burna pasikalbėsiąs, jeib musų džiaugsmas pilnas butų. * 3 Jon. 13.
13. *Tavę sveikina vaikai tavo sesers, išrinktosios. Amen. * 1 Petr. 5, 13.

Trečia gromata švento Jono.

Pagyrimas svečių priėmimo.

Vyresnysis mielamjam Gajui, kurį *myliu tiesoje. * 2 Jon. 1.
2. Mano mielasis, aš veliju visuose dalykuose, kad tau gerai sektųs, ir sveikas butumbei, kaipgi ir tavo dušei gerai sekasi.
3. Bet aš labai prasidžiugau, kaip broliai atėję liudijo apie tavo tiesą, *kaipogi tu ir elgiesi tiesoje. * 2 Jono 4.
4. Aš didesnio džiaugsmo ne turu, kaip tą, kad aš girdžiu, *mano vaikus tiesoje vaikščiojančius. * 1 Kor. 4. 15. Pilėm. 10.
5. Mano mielasis, tu viernai darai, ką darai broliams ir svečiams,
6. Kurie apie tavo meilę liudijo po akių susirinkimo; ir gerai darei, kad juos išleidai vertai po Dievo akių.
7. Nės jo vardo dėl jie išėjo, ir *nuog pagonų nieko ne ėmė. * Mat. 10, 8. 1 Kor. 9, 12. 15.
8. Taigi mes turime tokius priimti, kad tiesos pagalbininkais pastotumbime.
9. Aš susirinkimui rašiau, bet Diotrepės, kursai tarp jų nor didžiausiu laikomas buti, mus ne priima.
10. Dėl to, kad ateisu, primįsu jam jo darbus, kurius jis daro, ir zaunija piktais žodžiais prieš mus, ir tuomi nesikakdina. Jis pats brolius ne priima, ir tai uždraudžia tiems, kurie tai nor daryti, ir išstumia juos iš susirinkimo.
11. Mano mielasis, ne *sek tai, kas pikt, bet tai, kas ger yra. Ger darąsis iš †Dievo yra, pikt darąsis Dievo ne mato. * Ps. 37, 27. † 1 Jon. 3, 6. 9.
12. Demėtrius liudijimą tur nuog kiekvieno, ir nuog pačios tiesos, o ir mes taipjau liudijame, ir *jus žinote, kad musų liudijimas teisus yra. * Jono 21, 24.
13. Aš *daug ko turėjau rašyti, bet ne norėjau su tinta ir plunksna tau rašyti. * 2 Jono 12.
14. Bet aš tikiu, tavę veikiai regėsiąs, tai su burna susikalbėsiva.
15. Pakajus su tavimi. Tavę sveikina prieteliai. Sveikink prietelius vardais.

Gromata Ebrėonump arba Żydump.

Perskyrimas 1.

Kristus aukštesnis už angielus ir visus sutvėrimus.

Kadangi Dievas pirm to tankiai ir tuleropu budu kalbėjęs yra tėvams *per prarakus, * 4 Maiž. 12, 6. 8.
2. Paskiausiai šiose dienose mums yra *kalbėjęs per Sunų, kurį †įstatė tėvonimi ant viso, per kurį jis ir svietą sutvėręs; * Jono 1, 10. † Ps. 2, 8. Mat. 21, 38.
3. Kursai, *kadangi jis yra skaistumas jo šlovės ir abrozas jo butybės, nešąsis visus daiktus savo galinčiuoju žodžiu, †ir yra padaręs apčystijimą musų griekų per savę patį, sėdosi **po dešinės šlovės aukštybėje. * Jono 1, 14. 2 Kor. 4, 4. Kol. 1, 15. † per. 9, 14. 26. ** Ps. 110, 1.
4. Tiek macnesnis jis pastojo už angielus, kiek aukštesnį vardą jis už juos įgavo.
5. Nės kokiam angielui jis kuočės sakęs: tu *mano Sunus, šiandien aš

tavę pagimdžiau? Ir vėl: †aš busu jo Tėvas, ir jis bus mano Sunus.
* Ps. 2, 7. † 2 Zom. 7, 14.

6. Ir vėl, kaip įveda pirmgimusįjį *į svietą, sako jisai: ir † visi Dievo angielai tur jo melstis.
* Rym. 8, 29. † Ps. 97, 7.

7. Apie angielus tiesa sako: jis *daro savo angielus dvasėmis, ir savo tarnus ugnies liepsnomis;
* Ps. 104, 4.

8. Bet apie Sunų: Dieve, *tavo sostas patenka nuog amžių iki amžių; lazda tavo karalystės yra tiesi lazda.
* Ps. 45, 7.

9. Tu mylėjai teisybę ir neapkentei neteisybės; dėl to tavę, ak Dieve, mostijęs *yra tavo Dievas linksmybės aliejumi, per tavo draugus.
* Ps. 45, 8. Darb. 10, 38.

10. Ir: tu, *Viešpatie, iš pradžios žemę nugruntavojai, ir dangus yra tavo rankų darbai; * Ps. 8, 4 ir 102, 26.

11. Tie *sugaiš, bet tu pasiliksi; ir jie pasęs, kaip koks rubas,
* Jėz. 34, 4.

12. *Ir kaip gelumbę juos suriesi, ir jie persimainys. Bet tu tas patsai esi, ir tavo metai ne liausis.
* Ps. 102, 26. 27.

13. Bet kuriam angielui jis kuočės sakęs: sėskis *po mano dešinės, iki padėsu tavo neprietelius suoleliu tavo kojų? * Ps. 110, 1. Mat. 22, 44.

14. Ar *jie ne visi tarnaujančios dvasės, išsiųstos tarnavimui tų dėlei, kurie tur į dalykus gauti išganymą?
* Ps. 91, 11 ir 34, 8 ir 103, 20. 21.

Perskyrimas 2.

Pamokslas apie Kristų tur priimamas buti.

Dėl to juo labiaus turime daboti ant to žodžio, kurį girdime, kad nuo vieros ne paklystumbime.

2. Nės jei tas žodis stiprus pastojo, kursai *per angielus sakytas yra, ir kiekvienas peržengimas ir nepaklusnumas gavo savo tikrą algą:
* Darb. 7, 53. Gal. 3, 19.

3. Kaip *mes norime išbėgti, jei tokio išganymo ne atbojame? kursai, pirma apsakytas budamas per Viešpatį, ant musų parėjo per tus, kurie tai girdėjo. * per. 10, 29 ir 12, 25.

4. Ir *Dievas jam davė liudijimą ženklais, †stebuklais ir tuleropomis galybėmis ir išdalijimu **Šventosios Dvasės, pagal jo valę.
* Mark. 16, 20. † Darb. 2, 22. 43. ** 1 Kor. 12, 11.

5. Nės ne angielams padavė *busentįjį svietą, apie kurį kalbame. * 2 Petr. 3, 13.

6. Bet liudija viens vienoje vietoje sakydamas: kas *yra žmogus, kad jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad jį atlankai? * Job. 7, 17. Ps. 8, 5. Ps. 144, 3.

7. Tu jį mažą valandą po angielų pažeminai; šlove ir garbe tu jį apvainikojai ir jį statei ant darbų savo rankų.

8. Vislab *padavei po jo kojomis. Tame, kad vislab jam padavė, nieko ne paliko, kas jam ne butų paduota; bet dabar dar ne matome, kad jam vislab paduota yra. * Mat. 28, 18. 1 Kor. 15, 27.

9. Bet tą, kursai *mažą valandą po angielų pažemintas buvo, matome, kad tai Jėzus yra, per kentėjimą smerčio apvainikuotas su šlove ir garbe, jeib jis iš Dievo malonės už †visus smertį ragautų. * Pil. 2, 8. 9. † 2 Kor. 5, 15. 1 Jon. 2, 2.

10. Nės parėjosi tam, dėl kurio visi daiktai yra, ir *per kurį visi daiktai yra, kursai daug vaikų į šlovę įvedęs, kad jis kunįgaikštį jų išganymo per kentėjimus tobulą padarytų. * Jon. 1, 3.

11. Kadangi jie visi iš vieno ateina, tiek pašvenčiąsis, tiek pašvenčiamieji. Dėl to jis ir nesigėdžia, juos *broliais vadinti, * Mark. 3, 34. 35.

12. Ir sako: aš *apsakysu tavo vardą savo broliams ir viduje susirinkimo tavę liaupsįsu. * Ps. 22, 23. Jon. 20, 17.

13. Ir vėl: aš savo nusitikėjimą ant jo guldysu. Ir vėl: štai, *aš ir vaikai, †kurius man Dievas davęs.
* Jėz. 8, 18. † Ps. 18, 3.

14. Kaipogi vaikai kuną ir kraują tur, taipojau jis to dalyvas pastojęs, *jeib per smertį macį atimtų tam, kursai smerties galybę turėjo, tai esti, veliniui; * 2 Tim. 1, 10.

15. Ir atpirktų tus, kurie *dėl smerties baimės per visą amžią bernais turėjo buti. * Luk. 1, 74. Rym. 8, 15.

16. Nės jis niekur ne prisiima angielus, bet Abraomo sėklą jis prisiima.

17. Todėl *jis visai turėjo savo broliams lygus pastoti, jeib †mielaširdingas butų, ir viernas vyriausias kunįgas po akių Dievo, suderinti žmonių griekus. * Pil. 2, 7. † per. 4, 15.

18. Nės tame, ką jis pats kentėjo

ir gundytas yra, gal jis gelbėti tus, kurie gundinami yra.

Perskyrimas 3.

Kristaus, didei iškelto mokįtojo naujo derėjimo, turime klausyti.

Dėlgi to, jus šventieji broliai, kurie drauge pavadinti este per dangišką pavadinimą, dabokitės *apaštalo ir vyriausio kunįgo, kurį išpažįstam, Kristaus Jėzaus, * per. 4, 14.
2. Kursai viernas yra tam, kursai jį padarė, kaip *ir Maižėšius visuose jo namuose. * 4 Maiž. 12, 7.
3. Bet šisai didesnės garbės vertas už Maižėšių, kadangi tas didesnę garbę tur, kurs *namus taiso, ne kaip patys namai. * Sak. 6, 12.
4. Nės kiekvieni namai vieno taisomi yra, bet *viskągi taisąsis, Dievas yra. * 2 Kor. 5, 5. 17. 18.
5. Ir Maižėšius tiesa buvo viernas jo visuose namuose, kaip tarnas, ant liudijimo to, kas turėjo buti sakyta;
6. Bet Kristus, kaip Sunus ant savo namų, kurie namai mes esme, jei kitaip lukestį ir gyrių pasitikėjimo iki galo drutai išlaikome.
7. Dėl to kaipo Šventoji Dvasė sako: *šiandien, jei girdėsite jo balsą, * per. 4, 7. Ps. 95, 7.
8. Ne užkietįkite savo širdis, kaip nusidavė įniršime, dienoje gundinimo pusčioje,
9. *Kaip manę jųsų tėvai gundė; jie manę mėgino, ir matė mano darbus per keturisdešimt metų. * 2 Maiž. 17, 7.
10. Dėlgi to didei įniršau ant tos giminės, tarydamas: visados jie klajoja širdžia; bet jie ne žinojo mano kelius;
11. Kad *ir prisiekiau savo keršte, juos ne įeisiant į mano atilsį. * 4 Maiž. 14, 23. 28. 35.
12. Dabokitės, mieli broliai, kad ne kas iš jųsų turėtų piktą, netikinčią širdį, kuri atsitrauktųs nuog gyvojo Dievo;
13. Bet *patys kasdien savę pasiraginkite, koliai šiandien vadinama yra, kad ne kas iš jųsų užkietintas butų per vylių grieko. * Mat. 18, 15. 1 Tes. 5, 11. 14.
14. Nės mes Kristaus dalyvi pastojome, jei mes tikt *ką pradėję iki galo drutai išlaikome. * per. 6, 11.
15. Koliai sakoma: šiandien, *jei jo balsą girdėsite, tai ne užkietinkite savo širdis, kaip įniršime nusidavė; * per. 3, 7.
16. Nės *keli, kaip jie girdėjo, pakėlė įniršimą, bet ne visi, kurie iš Egypto išėjo per Maižėšių. * 4 Maiž. 14, 24. 30.
17. Bet ant kurių jis didei įniršo per keturisdešimt metų? ar ne taipo, kad ant tų, kurie susigriešijo, kurių *kunai pusčioje puolė? * 4 Maiž. 14, 46. 1 Kor. 10, 5.
18. Bet kuriemsgi jis prisiekė, juos ne ateisiant į jo atilsį, kaip netikintiemsiems?
19. O *mes matom, juos ne galėjus įeiti netikėjimo dėlei. * per. 4, 6.

Perskyrimas 4.

Kaip ilsėjimop Kristaus ateiti galime.

Dėlgi to bijokimės, kad pažadėjimo, įeiti į jo atilsį, ne užgaištumbime, ir nei vienas iš musų ne paskui pasiliktų.
2. Nės ir mums apsakyta yra, lygiai kaip ir aniems; bet žodis apsakytasis nieko ne gelbėjo aniems, kadangi ne tikėjo tie, kurie tą girdėjo.
3. Nės *mes, kurie tikime, einame į atilsį, kaip jis tarė: kad †prisiekiau savo keršte, juos ne įeisiant į mano atilsį. Ir tiesa, kaip darbai nuo svieto pradžios buvo daryti, * per. 3, 14. † Ps. 95, 11.
4. Tarė jis vienoje vietoje apie sekmąją dieną taipo: Ir *Dievas ilsėjosi sekmą dieną nuo visų savo darbų. * 1 Maiž. 2, 2.
5. Ir čia šioje vietoje vėl: jie ne turės ateiti į mano atilsį.
6. Dėl to, kadangi dar tebiera, kad keli į tą tur įeiti, ir tie, kuriems tai iš pirmo apsakyta, į tą ne įėjo, netikėjimo dėlei,
7. Jis vėl dieną paskyrė po tokio ilgo čėso, ir sako per Dovidą: šiandien, *kaip sakyta yra, šiandien, jei jus jo balsą girdėsite, ne užkietinkite savo širdis. * Ps. 95, 7. per. 3, 7.
8. Nės jei *Jozuvas juos butų į atilsį atgabenęs, ne butų jis apie kitą dieną sakęs. * 5 Maiž. 31, 7.
9. Todėl dar viena atilsis tebiera Dievo žmonėms.
10. Nės *kurs įėjo į savo atilsį, tas

ilsis nuog savo darbų, lygiai kaip ir
Dievas nuog savųjų. * Apr. 14, 13.
11. Taigi pasirupinkime, įeiti į šią
atilsį, kad kas ne įpultų į tą patį paveikslą netikėjimo.
12. Nėsa *Dievo žodis yra gyvas
ir stiprus, ir aštresnis už kardą su dviem ašmenim, ir persiveržia, iki atskiria dušią ir dvasę, ir smagenis ir kaulus, ir yra sudžia mislių ir širdies umų. * Mok. 12, 11. Jėr. 23, 20.
13. Ir *niera nei jokio sutvėrimo po
jo akių neregimo, bet vislab yra regima ir atdengta †po jo akių; apie tai kalbame. * Ps. 139, 11. 12. † Pam. S. 15, 11.
14. Kadangi mes didį *vyriausią
kunįgą turime, Jėzų, †Dievo Sunų, kurs į dangų užžengęs, tai **laikykimės prie to išsipažinimo.
* per. 3, 1. † per. 7, 26 ir 9, 12. 24. ** per. 10, 23.
15. Nės mes *ne turime vyriausio
kunįgo, kurs ne galėtų pasigailėtis musų silpnybės, bet kurs gundytas yra visur, lygiai kaip mes, tačiau be grieko. * Jėz. 53, 3. per. 2, 18.
16. Dėl to *prižengkime su drą-
sumu prie †malonės krasės, kad mielaširdingystę gautumbime ir malonę rastumbime tame čėse, kad pagalbos privalysime.
* 1 Jono 3, 21. s. † Rym. 3, 25.

Perskyrimas 5.

Kristus su Aaronu sulyginamas.

Nės kiekvienas vyriausias kunįgas,
kurs iš žmonių imamas, tas statomas už žmones ties *Dievu, kad jis apieravotų dovanas ir apieras už griekus; * per. 2, 17.
2. Kurs *galėtų drauge kentėti su
neišmanančiais ir klajojančiais, kaipgi ir pats apimtas yra silpnybe.
* per. 4, 15.
3. Todėl jis ir *tur, kaip už žmo-
nes, taipo ir už savę patį apieravoti už griekus. * 3 Maiž. 4, 3.
4. Ir nieks sau pats ne imas tą
garbę, bet kurs taipojau Dievo pavadintas yra, lygiai kaip Aaronas.
5. Taipo ir *Kristus ne pats išsi-
kėlė į tą garbę, kad vyriausiu kunįgu butų, bet kurs jamui sakęs esti: tu †esi mano Sunus, šią dieną aš tavę pagimdžiau.
* Jono 8, 54. † Ps. 2, 7. per. 1, 5.
6. Kaip jis ir kitoje vietoje tarė:
tu *esi kunįgas amžinai, pagal budą Melkizėdėko. * Ps. 110, 4. per. 7, 17. 21.
7. Ir jis dienose savo kuno maldas
ir dusavimus su didžiu šauksmu ir ašaromis apieravojo tam, kurs jį galėjo iš smerties išgelbėti, o ir yra išklausytas, todėl, kad jis Dievą garbėje laikė.
8. Ir norint jis Dievo Sunumi buvo,
tai tačiau tame, ką kentėjo, paklusnumą išmoko. * Pil. 2, 8.
9. Ir *atlikęs budamas, pastojo vi-
siems, jo klausantiemsiems, priežastimi amžinojo išganymo, * per. 2, 10.
10. Dievo pramintas vyriausiu ku-
nįgu, pagal urėdą Melkizėdėko.
11. Apie *tai tiesa dar turėtumbi-
me daug kalbėti; bet sunku yra, kadangi jus taip ne išmaną este.
* Jono 16, 12.
12. Ir kurie turėtumbite jau seniai
mokįtojais buti, privalote vėl, kad kas jus pirmasias skaitytines Dievo žodžių mokįtų, ir kad jums pieno *duotų, o ne druto valgio.
* 1 Kor. 3, 1. 3.
13. Nės kuriam dar reikia pieno
duoti, tas neišmokęs yra žodžių teisybės; nės jis *yra jaunas kudikis.
* Epėz. 4, 14.
14. Bet tobuliemsiems puolas dru-
tas valgis, kurie per papratimą tur išmokintus umus ant *atskyrimo gero ir pikto. * Jėz. 7, 15. 1 Kor. 2, 14. 15.

Perskyrimas 6.

Draudimas ne atpulti, graudenimas ant vierno ištrivojimo.

Todėl norime palikti pirmutinį moks-
lą apie krikščionišką vierą, ir pilnystėsp eiti; ne vėl gruntą dėdami apie prisivertimą nuo numirusiųjų darbų, apie tikėjimą į Dievą,
2. Apie krikštą, apie pamokslą, apie
rankų uždėjimą, apie prisikėlimą iš numirusiųjų ir apie amžinąjį sudą.
3. Ir tai darysime, jei *tikt Dievas
tai perleis. * Darb. 18, 21.
4. Nėsa ne *galima, kad tie, kurie
vieną kartą apšviesti, ir paragavo dangiškas dovanas, ir dalyvi pastojo Šventosios Dvasės,
* per. 10, 26. 2 Petr. 2, 20. 21.
5. Ir ragavo gerąjį Dievo žodį, ir
galybes busiančiojo svieto;
6. Jei jie atpuola ir *vėl sau pa-

tiems Dievo Sunų kryžiavoja ir už apjuoką laiko, kad tie vėl atnaujinti butų ant prisivertimo. † per. 10, 29.

7. Nėsa žemė, kuri lietų įgeria, tankiai ant jos ateinantįjį, ir priderančių želmenų neša tiems, kurie ją įgyvena, gauna *žegnonę nuo Dievo. * Ps. 65, 10.

8. Bet *kuri erškėčių ir usnių neša, ta yra niekam ne tinkanti ir prakeikimui arti, kurią ir galiausiai sudegina. * Jėz. 5, 6.

9. Bet mes iš jųsų, jus mylimieji, ko geresnio nusitikime, ir kad išganymas artesnis yra, norint mes taip kalbame.

10. Nės Dievas ne esti neteisus, kad jis užmirštų *jųsų darbo ir procės ir meilės, kurią jus išrodėte jo vardui, kada šventiemsiems pašlužijote, o ir dar pašlužijate. * Mal. 3, 14. 16. Mat. 10, 42.

11. Bet mes norime, kad *kiekvienas iš jųsų pasirupintų, tą †lukestį drutą išlaikyti iki galo; * per. 3, 6. 14. † Kol. 2. 2.

12. Kad jus ne aptingtumbite, bet pasekėjais tųjų butumbite, kurie per tikėjimą ir kantrumą *į dalykus gauna žadėjimus. * per. 10, 36.

13. Nės kaip Dievas Abraomui žadėjo, ne turėdamas nei prie jokio didesnio prisiekti, *prisiekė pats prie savęs, * 1 Maiž. 22, 16.

14. Ir tarė: iš tiesos, aš tavę žegnosu ir daugsįsu.

15. Ir taipo jis pakentėjo ir apturėjo pažadėjimą.

16. Žmonės tiesa prisiekia prie ko didesnio, ne kaip jie yra; ir *prysiega padaro galą visam vaidui; ant to drutai pasiliekti tarp jų. * 2 Maiž. 22, 11.

17. Bet Dievas, norėdamas *dalykininkams pažadėjimo apstingiausiai išrodyti, †jo rodą ne svyrinėjančią, pridėjo prysiegą, * per. 11, 9. † Rym. 11, 29.

18. Jeib mes per du dalyku, ne svyrinėjančiu, (nės negalima, kad Dievas meluotų,) drutą palinksminojimą turėtumbime, kurie prybėgą turime *ir laikomės prie prisiulytosios lukesties, * Tit. 1, 2.

19. Kurią mes turime, kaip tvirtą ir drutą inkarą musų dušios, įeinantį ir į vidų užkabos; * 3 Maiž. 16, 15. per. 9, 7.

20. Kur *pirmtakunas už mus įėjęs, Jėzus, vyriausiuoju kunįgu pastojęs amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko. * per. 4, 14.

Perskyrimas 7.

Sulyginimas Kristaus su Melkizėdėku.

Bet šis Melkizėdėkas *buvo karaliumi Salėme, kunįgas Dievo, Aukščiausiojo, kurs Abraomui priešais ėjo, kaip jis iš karalių karo sugrįžo, ir žegnojo jį; * 1 Maiž. 14, 18.

2. Kuriam ir Abraomas davė desėtines nuo visų lobių. Ant pirmo jis musų žodžiais išguldomas: karaliumi teisybės, bet potam jis yra ir karalius Salėme, tai esti, pakajaus karalius,

3. Be tėvo, be motynos, be giminės, ir ne tur nei pradžios dienų, nei galo gyvasties; bet jis yra prilygintas Dievo Sunui, ir pasiliekti kunįgas ant amžių.

4. Bet veizdėkite, kaip didis tasai, kuriam *ir Abraomas, sentėvis, desėtines duoda iš laimėtojo plėšimo. * 1 Maiž. 14, 20.

5. Tiesa vaikai *Lėvy, kaip jie kunįgystę gavo, tur prisakymą, desėtines nuo žmonių, tai esti, nuo savo brolių imti, pagal zokaną, kačeig ir jie iš Abraomo strėnų atėję. * 5 Maiž. 14, 28. 21.

6. Bet tas, kurio giminės ne minavojama tarp jų, tas ėmė desėtines nuo Abraomo, ir *žegnojo tą, kurs pažadėjimą turėjo. * 1 Maiž. 14, 19.

7. Bet be viso prieštaravimo taip yra, kad mažesnysis nuo geresniojo žegnojamas yra.

8. O čia ima desėtines mirštantieji žmonės, bet ten jis atliudija, kad jis gyvas esąs.

9. Ogi taip sakant, ir pats Lėvy, imąsis desėtines, davė desėtines per Abraomą.

10. Nėsa jis juk dar be buvo strėnose tėvo, kaip jam *Melkizėdėkas priešais atėjo. * 1 Maiž. 14. 18.

11. Taigi *jei pilnystė per Lėvytišką kunįgystę stojos, (nės po tos gavo žmonės zokaną,) kogi dar reikia sakyti, kad kitas kunįgas turįs rastisi, pagal rėdą Melkizėdėko, ir ne pagal Aarono? * perkš. 18, 19. Gal. 2, 21.

12. Nės kur kunįgystė perkeliama,

čia tur ir zokanas buti perkeliamas.

13. Nės apie kurį tai sakyta, tas yra iš kitos giminės, iš kurios nei vienas altoriui ne šlužijęs.

14. Nės žinoma yra, kad *iš Judo išėjo musų Viešpats, kuriai giminei Maižėšius nieko ne kalbėjo apie kunįgystę. * Jėz. 11, 1. Mat. 1, 3. Luk. 3, 33.

15. O tai dar aiškiaus yra, jei pagal budą Melkizėdėko kitas kunįgas stojasi,

16. Kurs ne pagal zokaną kuniško prisakymo yra, bet pagal galybę nepasiliaujančios gyvasties.

17. Nėsa jis liudija: *Tu esi kunįgas amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko. * per. 5, 6. s. Ps. 110, 4.

18. Nėsa tuomi pirmasis zokanas atstatomas, todėl, kadangi jis per silpnas buvo ir niekam ne tiko.

19. (Nės zokanas nieką ne galėjo tobulu padaryti.) Bet įvedamas yra geresnis lukestis, per kurį mes Dievui artinamės.

20. Ir priegtam, koktai daug yra, ne be prysiegos. Nėsa anie be prysiegos kunįgais pastojo;

21. Bet šis su prysiega, per tą, kurs jam tarė: Viešpats *prisiekė ir nesigailės: tu esi kunįgas amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko. * Ps. 110, 4.

22. Taigi toli *geresnio testamento ištaisytojis yra Jėzus pastojęs. * per. 8, 6 ir 12, 24.

23. O anų yra daug, kurie kunįgais pastojo todėl, kad smertis juos ne paliko;

24. Bet šis todėl, kad jis pasiliekti amžinai, tur nepragaištančią kunįgystę.

25. Todėl jis ir išganyti gal visados tuos, kurie *per jį Dievopi iškanka, ir gyvas yra visados, ir meldžia *už juos. * Jono 14, 6. 1 Jono 2, 1.

26. Nėsa tokio mums reikėjo vyriausio kunįgo, kurs butų šventas, nekaltas, ne apbiaurintas, nuo griekininkų atskirtas, ir aukštesnis už dangų;

27. Kuriam ne kasdien privalu butų, kaip aniems vyriausiemsiems kunįgams, pirmiaus *už savo griekus apieravoti, potam už žmonių griekus; nės tai jis darė vieną kartą, pats savę apieravodamas. * 3 Maiž. 16, 3. 6.

28. Nėsa zokanas daro *žmones vyriausiais kunįgais, silpnybės turinčiais; bet šis žodis prysiegos, kurs po zokano sakytas yra, stato Sunų amžiną ir tobulą. * per. 5, 1. 2.

Perskyrimas 8.

Sulyginimas kunįgystės Kristaus su kunįgyste Lėvytų.

Taigi vyriausiasis dalykas žodžių, musų kalbamųjų, yra tasai: Mes turime tokį vyriausią kunįgą, kurs *sėd po dešinės ant krasės šlovės danguje, * Epėz. 1, 20. Kol. 3, 1.

2. Ir yra kavotojis šventųjų lobių ir tikrosios šėtros, kurią Dievas pastatęs, o nei joks žmogus.

3. Nėsa kiekvienas *vyriausias kunįgas įstatomas yra, apieravoti dovanas ir apieras. Todėl ir †šis tur ką turėti, ką jis apieravotų. * per. 5, 1. † Epėz. 5, 2.

4. Taigi, kad jis dabar ant žemės butų, tai jis ne butų kunįgu, kadangi čia kunįgai yra, kurie pagal zokaną dovanas apieravoja,

5. Kurie tarnauja pavyzdžiui ir šešėliui *dangiškųjų lobių. Kaip dieviškasis atsakymas Maižėšiui sakė, kaip jis turėjo šėtrą gatavyti: dabokis, †tarė jis, kad padarytumbei vislab pagal pavyzdį, tau ant kalno parodytąjį. * Kol. 2, 17. † 2 Maiž. 25, 40. Darb. 7, 44.

6. Bet dabar jis *geresnį urėdą gavo, budamas geresnio testamento tarpininku, kurs ir ant geresnių pažadėjimų stov. * 2 Kor. 3, 6. 8. 9. per. 7, 22.

7. Nės jei ans pirmasis butų be nuotarties buvęs, ne butų antram vietos jėškoma.

8. Nės jis juos peikdamas sako: Štai, *ateina dienos, sako Viešpats, kad aš ant namų Izraėlio ir ant namų Judo naują testamentą darysu; * Jėr. 31, 31.

9. Ne pagal tą testamentą, kurį *dariau su jų tėvais, tą dieną, kada aš jų ranką nutvėriau, juos išvesti iš Egypto žemės; nėsa jie ne pasiliko mano testamente, todėl ir aš jų ne norėjau atboti, sako Viešpats. * 2 Maiž. 19, 5.

10. Nėsa tai *yra tas testamentas,
kurį daryti noru namams Izraėlio
po šių dienų, sako Viešpats: *aš
duosu savo zokaną į jų umą, ir į
jų širdį aš tą įrašysu; ir busu jų
Dievu, ir jie bus mano žmonėmis.
* Pam. Ž. 3, 3. Jėz. 54, 13. Jėr. 31, 33. 34.
11. Ir ne *mokįs nei viens savo
artymą, nei kas savo brolį, sakydamas:
Pažink Viešpatį! Nės jie visi
manę pažįs, nuo mažiausiojo iki didžiausiojo.
* Jėz. 54, 13.
12. Nėsa aš malonus busu jų netikumui
ir *jų griekams, ir jų neteisybės
daugiaus ne minėsu. * Jėr. 31, 34.
13. Sakydamas: *naują (derėjimą),
jis daro pirmąjį senu; bet kas sena
yra ir persenusi, tai artinas savo
galop. * 2 Kor. 5, 17.

Perskyrimas 9.

Šėtros ir Lėvytiškos apieros paženklinimas ant Kristaus.

Tiesa ir pirmasis (derėjimas) turėjo
savo provas Dievo šlužbos ir viršutinę
šventybę.
2. Nės ten buvo pastatyta pryšakinė
šėtros dalis; viduje buvo *liktorius
ir stalas ir šventosios duonos,
o ta vadinama šventoji.
* 2 Maiž. 25, 23. 31.
3. Bet už antrosios užkabos buvo
ta šėtros dalis, kuri vadinama *švenčiausioji.
* 2 Maiž. 26, 33.
4. Ta turėjo aukso rukinimo ryką
ir testamento skrynę, visur auksu
aptrauktą, kurioje buvo aukso dėžė,
dangaus duoną turintiji, ir rykštė
Aarono, kuri buvo žaliavusi, ir toblyčidvi
testamento.
5. Bet viršuje *buvo Kėrubynai šlovės;
tie apdengė malonės krasę,
apie kurią dabar niera ko ypačiai
sakytina. * 2 Maiž. 25, 18. 3 Maiž. 16, 2.
6. Kaipgi tai vislab taip buvo pataisyta,
įeidavo *kunįgai visu čėsu
į pryšakinęją šėtrą ir atlikdavo Dievo
šlužbą. * 4 Maiž. 18, 3.
7. Bet į antrąją įeidavo tikt *vieną
kartą per metą vienat vyriausiasis
kunįgas, ne be kraujo, kad apieravotų
pats už savę ir už žmonių neišmanymo
nusidėjimus.
* 2 Maiž. 30, 10. 3 Maiž. 16, 2.
8. Tuomi *Šventoji Dvasė paženklina,
dar ne esantį apreikštą kelią į
šventybę, ikikol pirmoji šėtra stovinti,
* per. 10, 19.
9. Kuri turėjo pavyzdžiu buti tame
čėse, kuriame dovanos ir apieros
apieravojamos buvo, ir *kurios ne
galėjo tobulu padaryti pagal sąžinę
tą, kurs Dievo šlužbą pildo, * Gal. 3, 21.
10. Bet tiktai su valgymu *ir gėrimu
ir †tuleropais mazgojimais ir
viršutine šventybe, kurie iki čėsui
pertaisymo uždėti buvo.
* 3 Maiž. 11, 2. † 5 Maiž. 14, 3.
11. Bet Kristus atėjo, kad *butų
vyriausiu kunįgu †busiančiųjų lobių,
per didesnę **ir tobulesnę šėtrą,
kuri ne rankomis daryta yra, tai
esti, kuri ne taip yra pakurta;
* per. 3, 1. † per. 10, 1. ** per. 8, 2.
12. O ir ne per ožių, arba veršių
kraują, bet jis *per savo paties
kraują vieną kartą į šventąją įėjo
ir amžiną išganymą išrado.
* Darb. 20. 28.
13. Nės jei *jaučių ir ožių kraujas,
ir telyčios †pelenai užbarstyti, pašventina
nečystuosius ant kuniško
apčystijimo;
* 3 Maiž. 16, 14. 16. † 4 Maiž. 19, 2. 17. i. t.
14. Kaip juo *daugiaus kraujas
Kristaus, kurs pats savę be jokios
kliaudos per amžinąją Dvasę Dievui
apieravojo, musų sąžines čystys nuo
numirusiųjų darbų ant tarnavimo
gyvamui Dievui.
* 1 Petr. 1, 19. 1 Jon. 1, 7. Apr. 1, 5.
15. O *todėl jis ir †yra tarpininku
naujojo testamento, jeib per smertį,
kursai nusidavė ant atvadavimo nuo
peržengimų, po pirmu testamentu
buvusiųjų, tie, kurie pavadinti yra,
pažadėtus amžinus dalykus apturėtų.
* 1 Tim. 2, 5. † per. 12, 24.
16. Nės kur testamentas yra, čia
tur sektis smertis to, kurs testamentą
daro.
17. Nės testamentas padrutinamas
yra per smertį, šeip jis ne tur macies,
koliai tas dar gyvas yra, kurs
tą padaręs. * Gal. 3, 15.
18. Todėl *ir pirmasis ne be kraujo
buvo padarytas. * 2 Maiž. 24, 6 i. t.
19. Nės kaip Maižėšius buvo iškalbėjęs
visus prisakymus pagal
zokaną visiems žmonėms, ėmė
*jis veršių ir ožių kraują su vandenimi
ir su purpuro vilnomis ir

yzopu, ir apšlakstė knygas ir visus
žmones, *2 Maiž. 24, 5. 6. 8.
20. Ir tarė: tai *yra kraujas testamento, kurį Dievas jums prisakė. * Mat. 26, 28.
21. Ir *šėtrą ir visus rykus Dievo
šlužbos apšlakstė jis lyg taipojau
krauju. *3 Maiž. 8, 15. 19.
22. Ir kone vislab krauju apčystijama yra pagal zokaną. Ir be *kraujo praliejimo niera nei jokio atleidimo. *3 Maiž. 17, 11.
23. Taipogi turėjo tie dangiškųjų
daiktų pavyzdžiai tuomi apčystijami buti; bet jie patys, dangiškieji, tur geresnes apieras turėti, ne kaip anos buvo.
24. Nės Kristus ne įėjo į šventąją,
rankomis darytą, (kuri yra nuženklinimas tikrosios), bet į patį *dangų, pasirodyti po veidu Dievo už mus. * 1 Jon. 2, 1.
25. O ir ne, kad jis pats savę tankiai apieravotų, lygiai kaip *vyriausiasis kunįgas eina kas metą į šventąją su svetimu krauju; * per. 9, 7.
26. Šeip jis butų tankiai turėjęs
kentėti nuo svieto pradžios. Bet *dabar svieto gale †jis vieną kartą pasirodė, per savo paties apierą griekus atimti.
* 1 Kor. 10, 11. Gal. 4, 4. † per. 9, 12.
27. Ir *kaip žmonėms skirta yra,
vieną kartą mirti, bet potam sudas, * 1 Maiž. 3, 19. Mok. S. 3, 20.
28. Taipo Kristus vieną kartą yra
apieravotas, atimti daugių griekus. Bet antrą kartą jis pasirodys be grieko tiems, kurie jo lauk, ant išganymo.

Perskyrimas 10.

Brangumas suderinimo apieros Kristaus.

Nėsa zokanas tur *šešėlį busiančiųjų lobių, ne butybę lobių pačių. Kas metą reik apieravoti vis vienokias apieras, ir ne gal apieravojančiuosius †tobulais padaryti. * Kol. 2, 17. † per. 10, 14.
2. Šeip butų apieravojimai pasiliovę,
jei prie Dievo šlužbos esantieji jau daugiaus ne turėtų sąžinės apie griekus, vieną kartą apčystyti budami.
3. Bet *tiktai per juos stojas atsiminimas griekų kožną metą. * 3 Maiž. 16, 21.
4. Nėsa *negalima, per jaučių ir
ožių kraują griekus atimti.
* 3 Maiž. 16, 14. 18. Ps. 50, 13.
5. Todėl, į svietą ateidamas, sako
*jis: apierų ir dovanų tu ne norėjai, bet kuną tu man prigatavijai. * Ps. 40, 7.
6. Deginimo apieros ir apieros už
griekus tau ne patinka.
7. Tai aš tariau: štai, aš ateimi,
knygose didžiausiai apie manę stov parašyta, kad pildyčiau, Dieve, tavo valę.
8. Pirma, kaip jis buvo sakęs:
apierų ir dovanų, deginimo apierų ir apierų už griekus tu ne norėjai, o jos tau ir ne patinka, (kurios pagal zokaną apieravojamos,)
9. Tai jis tarė: štai, aš ateimi pildyti, Dieve, tavo valę. Čia jis pirmąjį atmeta, kad antrąjį padrutintų.
10. Kurioje valėje mes pašvęsti
esme per apierą (vieną kartą nusidavusiąją) kuno Jėzaus Kristaus.
11. Ir kiekvienas kunįgas yra įstatytas, kad jis *kas dieną atliktų Dievo šlužbą, ir tankiai vieneropas apieras apieravotų, kurios niekados ne gal griekus atimti. *4 Maiž. 28, 3.
12. Bet *šisai vieną apierą apieravojo už griekus, amžinai pritenkančią, sėd dabar po dešinės Dievo, * per. 1, 3. Kol. 3, 1.
13. Ir laukia toliaus, iki *jo neprieteliai padėti bus po suoleliu jo kojų. * Ps. 110, 1. Darb. 2, 35.
14. Nėsa vieną apierą atliko *ant
amžių tiems, kurie pašvenčiami yra. * per. 10, 1.
15. Bet tai mums atliudija ir Šventoji Dvasė; nės kaip ji pirma sakiusi buvo:
16. Tai *yra tas testamentas, kurį
aš jiems padarysu po šių dienų, tarė Viešpats: aš savo zokaną į jų širdį duosu, ir į jų namus aš tą įrašysu; * Jėr. 31, 33. per. 8, 10. 12.
17. Ir *jų griekų ir jų neteisybės
aš daugiaus ne minėsu. * Jėr. 31, 34.
18. Bet kur jų atleidimas yra, čia
daugiaus niera apieros už griekus.
19. Taigi turėdami, mieli broliai,
*tą drąsumą, įeiti į šventąją per Jėzaus kraują, * Rym. 5, 2. Epėz. 2, 18 ir 3, 12.
20. Kurį *jis mums pagatavijo ant

naujo ir gyvo kelio, per užkabą,
tai esti, per savo kuną, *per. 9, 8.
21. Ir turėdami vyriausią kunįgą
ant Dievo namų;
22. Prieikimegi *su vierna širdžia,
pilname tikėjime, apšlakstyti savo
širdyje, ir valni nuo piktos sąžinės,
ir numazgoti ant kuno čystu vandenimi; *per. 4, 16.
23. Ir *pasilikime prie lukesties
išsipažinimo ir ne abejokime, (nėsa
viernas yra tas, kurs ją pažadėjęs.) *per. 4, 14.
24. Ir tarp savęs dabokime ant kits
kito, ragindamies ant meilės ir gerų
darbų;
25. Ne prastodami savo susirinkimą,
kaip keli papratę, bet graudendami
kits kitą, ir tai *juo daugiaus,
kadangi matote, dieną prisiartinančią. *1 Kor. 10, 11.
26. Nės jei *mes tyčiomis susigriešijame,
tiesos išpažinimą gavę, tai
jau daugiaus ne turime kitos apieros
už griekus; *per. 6, 4. 2 Petr. 2, 20. 21.
27. Bet išgąstingą laukimą sudo,
ir ugnies *keršto, kurs priešininkus
prarys. *Mal. 4, 1.
28. Kad *kas Maižėšiaus zokaną
perženg, tas tur mirti be susimilimo
per du arba tris liudininkus; *Jon. 8, 17.
29. Kaip *juo piktesnę koronę,
mislykite, pelnys tas, kurs Dievo
Sunų kojomis mina, ir testamento
†kraują už nečystą laiko, per kurį
jis pašvęstas yra, ir malonės Dvasę
gėdina? *per. 2, 3 ir 12, 25. †1 Kor. 11, 29.
30. Nės mes pažįstame tą, kursai
sako: pagiežimas *mano yra, aš
atlygįsu, taria Viešpats. Ir vėl: Viešpats
savo žmones sudys. *Rym. 12, 19.
31. Baisu *yra, į rankas gyvojo
Dievo įpulti. *Luk. 12, 5.
32. Bet atsiminkite pirmųjų dienų,
kuriose jus, apšviesti, iškentėjote
*didę kovą kentėjimo, *Pil. 1, 29. 30.
33. Tiek patys per *gėdą ir sielvartą
apjuoku pastodami, tiek draugalaudami
su tais, kuriems taipo
destis. *1 Kor. 4, 9.
34. Nės jus mano ryšių pasigailėjote,
ir išplėšimą savo naudos su
džiaugsmu perkentėjote, *žinodami,
savyje geresnį ir pasiliekantį turtą
danguje turį. *Mat. 6, 20.
35. Ne atmeskite savo *nusitikėjimą,
brangią algą turintį. *per. 11, 26.
36. Bet kantrumo jums reikalas,
jeib Dievo valę pildytumbite ir pažadėjimą
apturėtumbite.
37. Nės *dar po mažos valandos,
tai ateis ateisiąsis ir ne užtruks.
*Ag. 2, 7. 1 Petr. 1, 6.
38. Bet *teisusis iš tikėjimo gyvas
bus. Bet kurs atsitrauks, tuomi
mano dušia ne pasimėgs.
*Rym. 1, 17. Gal. 3, 11.
39. Bet mes ne esme iš tų, kurie
atsitraukia *ir prapuola, bet iš tų,
kurie tik ir savo dušią išgano.
*2 Petr. 2, 20. 21.

Perskyrimas 11.

Apie išganantįjį tikėjimą.

Bet tikėjimas yra tikras nusitikėjimas
to, ko pasitikime, ir ne abejojame
apie tai, ko ne matome. *1 Kor. 2, 9.
2. Per tą senieji liudymą gavo.
3. Per tikėjimą mes numanome,
*svietą per Dievo žodį gatavą esantį,
ir vislab, kas matoma, iš nieko
pastojus. *1 Maiž. 1, 1. Ps. 33, 6. Jon. 1, 3. per. 1, 2.
4. Per tikėjimą *Abėlas Dievui didesnę
apierą apieravojo, ne kaip
Koynas, per kurį jis liudymą gavo,
teisus esąs, kaip Dievas liudijo apie
jo dovaną; o per †tą patį jis dar
kalba, kačeig jau numiręs.
*1 Maiž. 4, 4. †Mat. 23, 35.
5. Per tikėjimą *Enokas tapė atimtas,
kad smerties neregėjo, ir ne
buvo rastas, todėl, kad Dievas jį atėmė;
nės pirm savo atėmimo jis liudymą
gavo, kad jis Dievui pamėgo.
*1 Maiž. 5, 22. 24.
6. Bet be tikėjimo negalima Dievui
pamėgti; nės kurs Dievop iškakti nor,
tas tur tikėti, kad jis esąs, ir jo jėškantiemsiems
algą duosiąs.
7. Per tikėjimą *Noakas Dievą †garbino,
ir laivą įtaisė ant išgelbėjimo
savo namų, kaip jis Dievo prisakymą
buvo gavęs apie tai, ko dar ne
buvo matyti; per kurį jis prasudijo
svietą, ir į dalykus gavo **teisybę,
per tikėjimą ateinančiąją.
*1 Maiž. 6, 8. 14. s. † Rym. 4, 20. ** Rym. 3, 22. 24.
8. Per tikėjimą klausė *Abraomas,
pavadintas budamas, išeiti į žemę,
jam į dalykus teksiančiąją, ir išėjo,
nežinodamas, kur iškaksiąs.
*1 Maiž. 12, 1. 4.

9. Per tikėjimą jis ateiviu buvo pažadėtoje žemėje, kaip svetimoje, ir gyveno šėtrose *su Izaoku ir Jokubu, draugdalininkais to paties pažadėjimo. * 1 Maiž. 14, 13.

10. Nės jis laukė miesto, (tvirtą) pamatą turinčio, kurio budavonininkas ir sutvertojis yra Dievas.

11. Per tikėjimą ir *Zorė gavo sylos, nėščia pastoti, ir pagimdė, čėsui jau perėjus; nėsa ji †laikė jį už vierną, kurs tai žadėjęs buvo. * 1 Maiž. 21, 2. †Luk. 1, 36.

12. Togidėl ir iš vieno, norint apmirusio *kuno, daug †yra gimę, kaip žvaigždės prie dangaus ir žiezdros ant jurių krašto, kurios ne paskaitomos. * Rym. 4, 19. †1 Maiž. 22, 17.

13. Tie visi numirė tikėjime, ir papažadėjimo ne gavo, bet tą iš tolo matė, ir tuomi nusitikėdami džiaugėsi ir išsipažino, *svečiais ir ateiviais ant žemės esą. * 1 Maiž. 35, 27. Ps. 39, 13.

14. Nės kurie tai sako, tie išmanyti duoda, kad jie tėviškės ješką.

15. Ir tiesa, jei tą butų dumoję, iš kurios jie buvo išėję, dar gana čėso turėjo, vėl sugrįšti.

16. Bet dabar jie geidė geresnios, butent dangiškos. Todėl Dievas nesigėd vadintisi *jų Dievu; nės jis jiems miestą pagatavijo. * 2 Maiž. 3, 6. Mat. 22, 32.

17. Per tikėjimą *apieravojo Abraomas Izaoką, kaip jis tapė mėgintas, ir padavė viengimusįjį, jau budamas pažadėjimą gavęs, * 1 Maiž. 22, 1.

18. Apie kurį sakyta buvo: Izaoke bus *tau tavo sėkla vadinta; * 1 Maiž. 21, 12. Rym. 9, 7.

19. Ir dumojo: Dievas *gal ir iš numirusių prikelti. Todėl jis ir vėl jį į pavyzdį priėmė. * Rym. 4, 17.

20. Per tikėjimą žegnojo *Izaokas Jokubą ir Ezavą apie busiančiuosius daiktus. * 1 Maiž. 27, 27. 39.

21. Per tikėjimą žegnojo *Jokubas mirdamas abu sunu Juozėpo ir pasilenkė †prieš viršų jo (karališkos) lazdos. * 1 Maiž. 48, 16. 20. †1 Maiž. 47, 31.

22. Per *tikėjimą kalbėjo Juozėpas mirdamas apie išėjimą vaikų Izraėlio ir prisakė dėl savo kaulų. * 1 Maiž. 50, 24.

23. Per tikėjimą *Maižėšius, užgimęs budamas, buvo tris mėnesius nuo savo gimdytojų paslėptas, dėl to, kadangi matė, jį gražų kudikį esantį, ir nesibijojos karaliaus prisakymo. * 2 Maiž. 2, 2. Darb. 7, 20.

24. Per *tikėjimą Maižėšius užaugęs, ne norėjo daugiaus vadinamas buti sunumi dukters Paraono, * 2 Maiž. 2, 10. 11.

25. Ir juo veikiaus sau skyrė, su Dievo žmonėmis vargų kentėti, ne kaip čėsiškų griekų linksmybę turėti,

26. Laikydamas *Kristaus apgėdinimą už didesnę bagotystę, ne kaip skarbus Egypto; nės jis †veizdėjo ant algos. * Mat. 6, 19. †per. 10. 35.

27. Per tikėjimą paliko *jis Egyptą, ir nesibijojo karaliaus rustybės. Nės jis laikėsi to, kurio jis ne regėjo, lyg kaip jį matydamas. * 2 Maiž. 10, 28. 29.

28. Per tikėjimą šventė *jis velykas ir laikė kraujo liejimą, jeib tas, kurs pirmgimusiuosius žudė, jų ne užgautų. * 2 Maiž. 12, 21 i. t.

29. Per tikėjimą perėjo *jie per raudonasias jures, kaip per sausą žemę; koktai Egypcionai, taipojau bandydami, nuskendo. * 2 Maiž. 14, 22. 29.

30. Per tikėjimą sugriuvo *murai Jėrikoje, kaip septynes dienas aplink tus buvo ėję. * Joz. 6, 20.

31. Per tikėjimą kekšė *Raab ne prapuolė su netikinčiaisiais, kaip ji spiegus meilingai priėmė. * Joz. 6, 23. Jok. 2, 25.

32. Ir ką daugiaus sakysu? Čėso ne pritekčiau, kad turėčiau pasakoti *apie Gidėoną ir †Baraką ir **Simsoną ir ††Jėptą ***ir Dovidą †††ir Zomėlį ir prarakus, * Vald. 6, 11. †Vald. 4, 6. ** Vald. 13, 24. †† Vald. 11, 1. *** 1 Zom. 16, 1. 13 ir 17, 45. ††† 1 Zom. 1, 20 ir 12, 20.

33. Kurie per tikėjimą karalystes yra pergalėję, teisybę darę, pažadėjimą *apturėję, liutų nasrus †užkimšę, * 2 Zom. 7, 11 i. t. Vald. 14, 5. 6. 1 Zom. 17, 34. 35. †Dan. 6, 22.

34. Ugnies *macį išgesę, kardo aštrumui išbėgę, stiprus pastoję iš silpnybės, macnus pastoję kariavime, svetimus kareivių pulkus pergalėję; * Dan. 3, 25.

35. Moters *savo numirusiuosius iš prisikėlimo vėl yra ėmusios; bet kiti yra sumušti, ir nei †jokio vadavimo

ne priėmė, kad geresnį prisikėlimą
gautų. * 1 Kar. 17, 22. 2 Kar. 4, 35. † Darb. 22, 25.
36. Kiti yra apgėdinimą ir plakimą
iškentėję, taipojau *ryšius ir kalėji-
mus; * 1 Maiž. 39, 20. Jėr. 20, 2.
37. Jie *yra akmenimis užmušti,
sukapoti, subadyti, kardu gadinti; jie
yra aplink ėję kailiniuose ir oškų
kailiuose, stokojime, sielvartoje ir
sunkenybėje; * 1 Kar. 21, 13. Darb. 7, 58.
38. (Kurių svietas ne buvo vertas),
ir yra ėję varge po pusčias, po kal-
nus, po daubas ir *skyles žemės.
* 1 Kar. 18, 4.
39. Šie visi per tikėjimą liudymą
gavo, ir ne apturėjo pažadėjimo,
40. Todėl, kad Dievas mums ko
*geresnio buvo paskyręs, kad jie
ne be musų butų pabaigti. * per. 7, 22.

Perskyrimas 12.

Graudenimas ant kantrumo ir nobažnystės.

Todėl ir mes, tokį pulką liudininkų
aplink savę turėdami, *atmeskime
grieką, mums visados prilimpantį ir
tinginiais darantį, ir † tekėkime **per
kantrumą kovoje, mums paskirtoje;
* Rym. 6, 4. † 1 Kor. 9, 24. ** per. 10, 36.
2. Ir veizdėkime ant Jėzaus, pradė-
tojo ir pabaigtojo tikėjimo; kursai,
norint butų galėjęs džiaugsmą turėti,
*kentėjo kryžių ir neatbojo gėdos,
ir pasisėdo po dešinės ant Dievo
krasės. * Jėz. 53, 4. 7.
3. Atsiminkite *to, kurs tokį prieš-
taravimą nuo griekininkų prieš savę
iškentėjo, kad jus savo dušioje ne
pasilptumbite ir ne paliautumbite.
* Luk. 2, 34.
4. Nės *jus dar nesistengėte iki
kraujo, kovodami prieš griekus;
* 1 Kor. 10, 13.
5. Ir jau užmiršote palinksminoji-
mo, jums kalbančiojo, kaip vaikams:
mano sunau, ne *paniekink Viešpa-
ties baudimą ir ne nusimink, kad
jo koravojamas esi;
* Job. 5, 17. Pam. S. 3, 11.
6. Nės kurį Viešpats myl, tą jis
baudžia, *bet jis plaka kožną sunų,
kurį jis priima. * Apr. 3, 19.
7. Jei jus baudimą perkenčiate, tai
Dievas laikosi prie jųsų, kaip prie
vaikų; nės kame sunus, kurį tėvas
ne baustų?
8. Bet jei este *be baudimo, kurio
jie visi *dalyvais pastojo, tai este
iškekšiniais, o ne vaikais.
* Ps. 73, 15. 1 Petr. 5, 9.
9. Ir jei kuniškuosius savo tėvus
turėjome baudėjais, ir jų bijojomės,
ar ne juo daugiaus turėtumbime pa-
klusnus buti dvasiškam tėvui, kad
gyvi butumbime?
10. Ir tiesa anie mus baudė mažą
dienų, pagal tai, kaip jiems rodės,
bet šis ant naudos, kad jo pašven-
tinimą įgytumbime.
11. Bet visas baudimas, kad jis
užėjęs, rodosi mums ne džiaug-
smas, bet smutka esąs, bet *po-
tam jis duos pakajingą teisybės
vaisių tiems, kurie per jį pamokinti
yra. * Jok. 3, 18.
12. Todėl vėl attieskite nuleistasias
rankas ir pailsusiuosius kelius,
13. Ir *žengkite tvirtus žingsnius
savo kojomis, kad ne kas klupinėtų
kaip raišas, bet juo labiaus sveikas
pastotų. * Ps. 73, 2.
14. Vykite *pakajų su kiekvienu
ir pašventimą, be kurio nei vienas
Viešpaties ne regės.
* Rym. 12, 18. 2 Tim. 2, 22.
15. Ir dabokitės, kad ne kas nuo
Dievo malonės atsitolintų, kad *ne
kokia karti šaknis užaugtų ir ne-
pakajų darytų, ir daug per tą ap-
biaurinti pastotų. * 5 Maiž. 29, 18.
16. Kad ne kas butų kekšininkas
arba bedievis, kaip Ezavas, kurs
*už vieną valgį savo pirmgimimą
pardavė. * 1 Maiž. 25, 33.
17. Bet žinokite, kad *jis potam,
žegnonę įgauti norėdamas, atmestas
yra, nės jis ne rado vietos prisiver-
timui, norint jis to su ašaromis jėš-
kojo. * 1 Maiž. 27, 36.
18. *Nės jus ne priėjote prie pa-
krutinamo ir ugnimi degančio kal-
no, neigi į ukaną ir tamsybę bei į
vėtrą; * 2 Maiž. 19, 12.
19. Neigi pas trubos garsą ir žo-
džių balsą, kurio vengė girdintieji,
kad *jiems tas žodis minau dau-
giaus ne butų sakytas. * 2 Maiž. 20, 19.
20. (Nės jie ne galėjo pakelti, kas
čia sakyta buvo.) Ir *jei koks gal-
vijis tą kalną pakrutindavo, tai jį tu-
rėjo akmenimis užmušti, arba strie-
la peršauti. * 2 Maiž. 19, 13.

21. Ir, *toks išgąstingas buvo tas regėjimas, kad Maižėšius tarė: aš persigandau ir drebu. * 2 Maiž. 19, 16.
22. Bet jus iškakote prie kalno *Ziono ir prie miesto gyvojo Dievo, prie dangiškosios Jėruzalės, ir prie daugybės †daug tukstančių angielų, * Ps. 68, 17. Jėz. 2, 2. † 5 Maiž. 33, 2.
23. Ir prie susirinkimo pirmgimusiųjų, danguje *parašytųjų, ir †prie Dievo, sudžios ant visų, ir prie dvasių tobulai teisiųjų; * 2 Maiž. 4, 22. † Luk. 10, 20.
24. Ir prie tarpininko *naujojo testamento, Jėzaus, ir apšlakstymo kraujo, kurs geriaus kalba, ne †kaip Abėlo. * per. 8, 6 ir 9, 15. 1 Tim. 2, 5. † 1 Maiž. 4, 10.
25. Dabokitės, kad tą ne paniekintumbite, kurs kalba. Nės jei *anie ne išbėgo, kurie jo vengė, kaip jis ant žemės kalbėjo, juo mažiaus mes, jei to vengiame, kurs iš dangaus kalba, * per. 2, 1. 3 ir 3, 17 ir 10, 28. 29.
26. Kurio *balsas tuočės žemę pajudino. Bet dabar pažada jis, tarydamas: *Dar vieną kartą pajudįsu aš, ne tiktai žemę, bet ir dangų. * Agai 2, 6.
27. Bet tai: Dar vieną kartą, paženklina, kad, kas pajudinama, tur permainyta buti, kaip kas daryta yra, kad pasiliktų nepajudinama.
28. Todėl, kadangi gauname *nepajudinamą karalystę, turime malonę, per kurią turime Dievui šlužyti, jam patiktinai su patogumu ir baime.
29. Nės musų *Dievas yra suėdanti ugnis. * 2 Maiž. 24, 17. 5 Maiž. 4, 24 ir 9, 3. Ps. 50, 3 ir 97, 3. Jėz. 66, 15. 2 Tes. 1, 8. per. 10, 27.

Perskyrimas 13.

Graudenimas ant krikščioniško pasielgimo ir čysto mokslo.

Bukite druti *broliškoje meilėje. * Rym. 12, 10. Epėz. 4, 3. 1 Tes. 4, 9.
2. Svečius *priimti ne užmirškite; nės †tuomi keli nežinodami angielus priėmė. * Mat. 25, 35. Rym. 12, 13. 1 Petr. 4, 9. † 1 Maiž. 18, 3 ir 19, 2.
3. Atsiminkite *surištųjų, kaip draugsurištieji, ir tų, kurie sielvartas kenčia, kaip kurie dar taipjau kune be gyvenate. * Mat. 25, 36.
4. Venčiavonystė tur buti viežlybai laikoma prie visų, ir venčiavonės patalas ne apbiaurintas; bet kekšininkus ir venčiavonystės peržengtojus Dievas sudys. * 1 Kor. 6, 9. Gal. 5, 19. 21. Epėz. 5, 5.
5. Pasielgimas tesie be godo, ir pasikakdinkitės tuomi, ką turite; nėsa jis yra sakęs: Aš *tavę ne prastosu, nei tavę pamesu. * Joz. 1, 5.
6. Taipo, kad mes galime *sakyti: Viešpats yra mano gelbėtojis, ir nesibijosu; ką man žmogus darys? * Ps. 56, 5 ir 118, 6.
7. *Atsiminkite savo mokįtojų, kurie jums Dievo žodį yra sakę, ant kurių galo dabokite, ir †pasekite jų tikėjimą. * perkš. 17. † 1 Kor. 4, 16. per. 11, 1.
8. Jėzus Kristus, vakar *ir šiandien, o tas pats ir amžinai. * Jono 8, 58. Apr. 1, 17.
9. *Nesiduokitės išsivadžioti tuleropais ir svetimais mokslais. Nės tai brangus daiktas yra, kad †širdis padrutinta butų, koktai nusiduoda per malonę, **ne per valgymus, iš kurių nei jokios naudos ne tur tai vartojantieji. * Jėr. 29, 8. Mat. 24, 4. † Pam. Ž. 16, 2. per. 21, 2. ** Rym. 14, 17.
10. Mes turime altorių, iš to ne valia valgyti tiems, kurie šėtrai tarnauja.
11. Nės kurių *galvijų kraujas nešamas vyriausiojo kunįgo į šventąją už griekus, tų kunai sudeginami lauke už abažo. * 2 Maiž. 29, 14. 3 Maiž. 16, 27. 4 Maiž. 19, 3.
12. Todėl ir Jėzus, kad pašvęstų žmones per savo paties kraują, *kentėjo lauke už vartų. * Jono 19, 17. 18. Darb. 7, 58.
13. Togidėl pas jį išeikime už abažo, ir jo *apgėdinimą nešiokime. * per. 11, 26. 1 Petr. 4, 14.
14. Nės mes čia *ne turime pasiliekančio miesto, bet busiančiojo jėškome. * Ps. 39, 13. 14.
15. Taigi apieravokime per jį liaupsės apierą Dievui visada, tai esti vaisių lupų, jo vardą išsipažįstančiųjų. * 3 Maiž. 7, 12. Ps. 50, 23.
16. Ger *daryti ir nudalyti ne užmirškite; nės †tokios apieros Dievui gerai patinka. * Rym. 12, 13. † 2 Kor. 9, 12. Pil. 4, 18.
17. Klausykite *savo mokįtojų, ir

sekite juos; nės jie †bunda už jųsų dušias, kaip kurie rokundą už tai duoti turės; kad jie tai su džiaugsmu darytų, ir ne su dusavimu; nės tai jums ne ger.
* Pil. 9, 29. 1 Tes. 5, 12. † Ezėk. 3, 17 ir 33, 2. 7.
18. Melskitės už mus. Musų palinksminojimas yra tas, kad gerą *sąžinę turime ir rupinamės, gerai elgtis prie visų. * 2 Kor. 1, 12.
19. Bet aš *graudenu jus juo labiaus, tai daryti, kad aš juo veikiaus vėl pas jus ateičiau. * Pilėm. 22.
20. Bet pakajaus Dievas, kurs iš numirusių išvedė *didįjį avių ganytojį per kraują amžinojo testamento, musų Poną Jėzų,
* Jėz. 40, 11. Ezėk. 34, 23. Jono 10, 12. 1 Petr. 2, 25.
21. Tas *te daro jus gatavais visame gerame darbe, daryti jo valę, ir †te išprovija jusyje, kas jam patinka, per Jėzų Kristų, kuriam tesie garbė nuo amžių iki amžių. Amen.
* 2 Kor. 3, 5. † Epėz. 2, 10.
22. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, per gerą laikykite žodį pagraudenimo; nėsa aš jums trumpai rašiau.
23. Žinokite, kad brolis Timotiejus vėl valnas yra, su kuriuomi, jei jis veikiai ateis, aš jus regėsu.
24. Sveikinkite *visus savo mokįtojus ir visus šventuosius. Sveikinkina jus broliai iš Italios. * per. 13, 7. 17.
25. *Malonė t'esie su jumis visais. Amen. * Tit. 3, 15.

Rašyta iš Italios per Timotiejų.

Gromata švento Jokubo.

Perskyrimas 1.

Apie kantrumą varge ir kentėjime.

Jokubas, tarnas Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus, dvylikai giminėms, šen ir ten išbarstytoms, džiaugsmą pirmiaus.
2. Mano mieli broliai, laikykite *tai už vien džiaugsmą, kad †į tuleropus gundymus įpuolate,
* Darb. Ap. 5, 41. † 1 Petr. 1, 6.
3. *Žinodami, kad jųsų tikėjimas, jei tikras yra, kantrumą daro.
* Rym. 5, 3.
4. Bet kantrumas tur drutas buti iki galo, kad jus butumbite tobuli ir čieli ir nieko ne stokotumbite.
5. Bet *jei kas iš jųsų išminties reikalauja, tas †te prašo iš Dievo, kurs duoda dosningai kožnam ir nei vienam tai ne meta už akių; tai bus jam duota. * Pam. S. 2, 3. Mark. 11, 24.
6. Bet *jis te prašo tikėjime, ne abejodamas. Nės kurs abejoja, tas lygus yra marių bangai, kuri vėjo varoma ir vartoma yra.
* Mark. 11, 24. 1 Tim. 2, 8.
7. Toks žmogus te ne mislija, kad iš Viešpaties ko gausiąs.
8. Abejojąsis *ne stov tvirtai visuose savo keliuose. * per. 4, 8.
9. Bet brolis, mažu budamas, tesigirie savo aukštybės.
10. Ir bagotas budamas tesigirie savo žemumu; nės kaip *žolės žiedas jis pragaiš. * Ps. 103, 15. 1 Petr. 1, 24.
11. Saulė užteka su tvanku, ir žolė pavysta, ir jos žiedas nukrinta, ir jos grožybė pagenda, taipo ir bagotas savo turte pavys.
12. Išganytas *yra vyras, gundymus ištrivojąs; nės kad bus išmėgintas, gyvasties †vainiką gaus, kurį Dievas pažadėjęs tiems, kurie jį myl.
* Ap. 3, 19. † 2 Tim. 4, 8.
13. Nei viens te ne sako, kada gundomas yra, Dievo gundomas esąs; nėsa Dievas, kursai pats ne gal gundomas buti ant pikto, ne gundo nei vieną;
14. Bet kiekvienas gundomas yra, kad nuo savo paties geidulio kusinamas ir viliojamas yra.
15. Potam, kad geidulis prasidėjęs, pagimdo jis grieką; bet griekas, kad išpildytas yra, *gimdo smertį.
* Rym. 6, 23.
16. Neklajokite, mieli broliai.
17. Kožna gera dovana ir kožna tobula dovana ateiti iš aukšto, nuo šviesybės Tėvo, prie *kurio niera nei jokio perkeitimo nei atsimainymo šviesybės bei tamsybės. * Mal. 3, 6.
18. Jis *mus gimdė pagal savo valę, per tiesos žodį, kad butumbime pirmonys jo sutvėrimų.
* Jon. 1, 13. 1 Petr. 1, 23.

19. Todėl, mieli broliai, kožnas žmogus t'esie greitas ant klausymo, bet negreitas ant kalbėjimo ir *negreitas ant keršto. * Mok. S. 7, 9.

20. Nės žmogaus kerštas ne daro, kas po Dievo akim teisu yra.

21. Todėl *atmeskit visokią nečystybę ir dar likusią piktenybę, ir priimkite su lengvybe į jus †įčiepytąjį žodį, kurs gal jųsų dušias išganyti. * Rym. 13, 12. Kol. 3, 8. † 1 Kor. 3, 6.

22. Bet bukite *darytojais žodžio, ir ne tiktai klausytojais, kad patys savę ne priviliotumbite. * Mat. 7, 21. Luk. 6, 46. Rym. 2, 13.

23. Nės jei *kas yra klausytojis žodžio, ir ne darytojis, tas lygus yra vyrui, apžvalgančiam savo prigimtą veidą żerkole. * Luk. 6, 47 i. t.

24. Nės apžvalgęs, tuojaus atstoja ir užmiršta, koksai jis buvęs.

25. Bet kurs peržiur į tobuląjį valnybės zokaną, ir *pasiliekti tame, ir ne esti užmirštąsis klausytojis, bet †darytojis, tas išganytas bus savo darbe. * per. 2, 12. † Jono 13, 17.

26. Bet jei kas tarp jųsų regisi Dievui šlužijąs, ir ne *suvaldo savo liežuvį, bet išvadžioja savo širdį, to Dievo šlužba yra noprosna. * 1 Petr. 3, 10.

27. Čysta ir neapbiaurinta Dievo šlužba po akim Dievo Tėvo ta yra, siratas ir *našles jų tužboje atlankyti, ir neapbiaurintu †nuo svieto išsilaikyti. * Jėz. 1, 16. 17 ir 58, 6. 7. Mat. 25, 36. † 1 Jono 5, 18.

Perskyrimas 2.

Apie neatbojimą nei šokio nei tokio žmogaus, ir apie netikrą vierą.

Mieli broliai, ne dumokite, buk tikėjimas į Jėzų Kristų, musų šlovės Viešpatį, kenčiąs *atbojimą ar šiokio, ar tokio žmogaus. * 3 Maiž. 19, 15.

2. Nėsa jei į jųsų susirinkimą įeitų vyras su aukso žiedu ir su šlovnu rubu; bet įeitų ir vargdienys su nečystu rubu;

3. Ir jus dabotumbite ant to, kurs šlovnu rubu rėdytas, ir tartumbite jam: pasisėskis tu čia gražiai, ir vargdieniui tartumbite: stokis tu ten, arba sėskis šen pas mano kojas;

4. Argi ne tada piktą skirtumą darote savyje ir pastojate neteisiomis sudžiomis, taip dumodami?

5. Klausykite, mano mieli broliai, *ar Dievas ne išrinko vargdienius šime sviete, kurie tikėjime bagotais yra ir karalystės dalininkais, kurią †pažadėjęs jį mylintiemus? * 1 Kor. 1, 26, 28. Mat. 5, 3.

6. Bet jus vargdieniui negarbės padarėte. Ar ne bagotieji yra tie, kurie jums nevalę daro ir jus į provą traukia?

7. Ar ne jie bluznija tą gerą vardą, pagal kurį vadinti este?

8. Jei jus karališką zokaną išpildote pagal raštą: mylėk *savo artymą, kaip pats savę, tai gerai darote. * 3 Maiž. 19, 18.

9. Bet jei *ar šiokio ar tokio žmogaus dabojatės, tai grieką darote ir barami este zokano, kaip peržengtojai. * perkš. 1.

10. Nėsa jei kas visą zokaną išpildo, ir susigriešija viename, tas *viso zokano kaltas. * 5 Maiž. 27, 26. Mat. 5, 19.

11. Nėsa kurs sakęs esti: ne *peržengk venčiavonystę; tas ir sakęs: ne užmušk. Jeigu tu ne peržengi venčiavonystę, bet užmuši, esi peržengtojis zokano. * 2 Maiž. 20, 13. 14.

12. Taipo kalbėkite ir taipo darykite, kaip kurie *per zokaną valnybės tur buti sudijami. * per. 1, 25.

13. Nės *nemielaširdingą sudą gaus tas, kurs mielaširdingystės ne daręs; bet mielaširdingystė giriasi prieš sudą. * Mat. 5, 7. per. 18, 30. 34.

14. Ką *mačija, mieli broliai, jei kas sakos, tikėjimą turįs, ir tačiau ne tur darbų? bau ir gal tikėjimas jį išganyti? * Mat. 7, 26.

15. Bet *jei brolis arba sesuo nuogu butų ir stokotų dieniško išsilaikymo, * Luk. 3, 11.

16. Ir kas *iš jųsų tartų jiemdviem: Dieve, aprupink judu, pasišildykita, pasisotinkita! bet nieko jiemdviem ne duotumbite, kas kunui privalu yra, ką mačytų tai jiemdviem? * 1 Jono 3, 18.

17. Šitaipo ir tikėjimas, kad darbų ne tur, negyvas yra iš savęs.

18. Bet galėtų kas sakyti: tu turi tikėjimą, ir aš turu darbus; *parodyk man savo tikėjimą savo darbais, tai ir aš savo tikėjimą tau rodysu savo darbais. * Gal. 5, 6.

19. Tu tiki, vieną vienatįjį Dievą esantį; tu gerai darai; ir *velniai tai tik, ir dreba. *Mat. 8, 29. Mark. 1, 24.
20. Bet ar nori žinoti, tu niekingasis žmogau, tikėjimą be darbų ne gyvą esantį?
21. Ar ne Abraomas, musų tėvas, per darbus teisus pastojo, kaip savo *sunų Izaoką ant altoriaus apieravojo? *1 Maiž. 22, 9. 12.
22. Čia regi, kad *tikėjimas podraug dirbęs prie jo darbų, ir kad per darbus tikėjimas pilnintėlis pastojęs. *Ebr. 11, 17.
23. Ir raštas išpildytas yra, tariąsis: Abraomas *Dievui tikėjo, ir tai jam ant teisybės prirokuota, ir yra Dievo prieteliumi vadintas. *Rym. 4, 3.
24. Taigi regite, kad žmogus per darbus teisus pastoja, ir ne tiktai per vieną tikėjimą.
25. Taipjau ir kekšė *Raab, ar ne ir ji per darbus teisi pastojo, kaip ji pasludu priėmė ir kitu keliu juodu išleido? *Joz. 2, 1. Ebr. 11, 31.
26. Nėsa lygiai kaip kunas be dvasės negyvas yra, taipo ir *tikėjimas be darbų negyvas esti. *perkš. 17.

Perskyrimas 3.

Apie gerą ir piktą vartojimą liežuvio.

Mieli broliai, te ne apsiimie kožnas iš jųsų mokįtoju buti, ir žinokite, kad mes juo sunkesnį sudą gausime.
2. Nės mes visi tuleropai puolinėjame. Bet kurs ir nei jokiame žodyje ne nusidėsti, tas yra tobulas vyras ir gal visą kuną suvaldyti.
3. Štai, arklius *laikome pažabotus, kad musų klausytų, ir valdome visą kuną. *Ps. 32, 9.
4. Štai, laivai, kačeig taip didi yra, ir didžių vėjų varomi, tačiau pavaldomi mažu styru, katrul valdąsis nor;
5. Taipo ir liežuvis mažas yra sąnaris ir *tačiaus didžius daiktus daro. Štai, maža ugnis, kokią girią uždega? *Ps. 12, 3 ir 73, 8. 9.
6. Ir liežuvis tiekajau yra ugnis, svietas pilnas neteisybės. Taipo yra liežuvis tarp musų sąnarių, ir apbiaurina visą *kuną ir uždega visą musų elgimą, kad nuo peklos uždegtas yra. *Mat. 15, 11. 18. 19.
7. Nės visa žvėrių prigimtis, ir paukščių, ir žalčių, ir marių dyvų nuvaldoma ir suvaldyta yra per žmogišką prigimtį,
8. Bet liežuvį nei viens žmogus ne gal nuvaldyti, tą nepakajuojantį piktumą, *pilną smertiškų nuodų. *Ps. 140, 4.
9. Juomi liaupsiname mes Dievą Tėvą, ir juomi keikiame mes žmogų, pagal *Dievo veidą sutvertą. *1 Maiž. 1, 26.
10. Iš tos vienos burnos išeiti šlovinimas ir keikimas. Ne tur taipo buti, mieli broliai.
11. Ar išleidž versmė iš vienos skylės saldų ir kartų?
12. Bau ir gal, mieli broliai, pygos medis aliejų, ir vynmedis pygas nešti? taipo ir ne gal viens šulinys surą ir saldų vandenį duoti.
13. Kas *yra išmintingas ir išmanąs tarp jųsų? tas te rodo savo geru elgimu savo darbus lengvybėje ir išmintyje. *Epėz. 5, 15.
14. Bet jei turite kartu *pavydėjimą ir barnį savo širdyje, tai nesigirkitės ir ne meluokite prieš tiesą. *Epėz. 4, 31.
15. Nėsa tai ne esti išmintis, iš aukšto ateinanti, bet žemiška, žmogiška ir velniška.
16. Nėsa kur pavydas ir barnis yra, čia nedavadas ir vieni pikti daiktai.
17. Nės išmintis iš aukšto yra ant pirmo čysta, potam pakajinga, lengva, priima pamokslą, pilna mielaširdingystės ir gerų vaisių, nei vieno ne atbojanti, be veidmainystės.
18. Bet *teisybės vaisius sėjamas yra pakajuje tiems, kurie pakajų laiko.
* Pam. S. 11, 18. Ozėa 10, 12. Ebr. 12, 11. Jėz. 32, 17.

Perskyrimas 4.

Apie kuno geidulus.

Iš ko randasi vaidas ir barnis tarp jųsų? ar ne iš to, iš jųsų geidulių, kurie kariauja *jųsų sąnariuose? *Rym. 7, 23.
2. Jus esti noringi, ir tuomi ne gaunate; jus ne apkenčiate ir pavydite, ir tuomi nieko ne laimite; jus vaidijatės ir baratės, jus ne turite, todėl, kad ne prašote.
3. Jus *prašote, ir ne gaunate, to-

dėl, kad ne gerai prašote, butent
ant to, jeib jus tai savo geiduliais
prarytumbite. *Jėz. 1, 15.
4. Jus venčiavonystės peržengtojai
ir peržengtojos, ar jus ne žinote,
kad svieto prietelystė yra Dievo ne-
prietelystė? kurs svieto prieteliumi
nor buti, tas bus Dievo nepriete-
liumi.
5. Arba ar mislijate, raštą nopros-
nai sakantį: dvasė, *jusyje gyvenanti,
geidž prieš n'apykantą? *Gal. 5, 17.
6. Bet duoda apstesnę malonę.
Todėl raštas sako: Dievas *prieši-
nasi pasididžiuojantiems, bet že-
miems duoda malonę.
*Job. 22, 29. Mat. 23, 12. 1 Petr. 5, 5.
7. Taigi bukite Dievui paduoti;
*priešsistengkite velniui, tai jis bėgs
nuo jųsų. *Epėz. 6, 12.
8. Artinkitės Dievui, tai jis jums
artinas. Čystykite *rankas, jus grie-
kininkai, ir †darykite savo širdis čy-
stas, jus abejojantieji.
*Jėz. 1, 16. †1 Petr. 1, 22.
9. Bukite *biedni ir dejuokite ir ver-
kite; jųsų juokai te persiverčia į
verksmą, ir jųsų džiaugsmas į smut-
nybę. *Mat. 5, 4.
10. Pasižeminkitės *po Dievo akių,
tai jis jus paaukštįs. *1 Petr. 5, 6.
11. Ne *apkalbėkite kits kitą, mieli
broliai; kurs savo brolį apkalba ir
†sudija savo brolį, tas apkalba zo-
kaną ir sudija zokaną. Bet jei tu
zokaną sudiji, tai ne esi darytojis
zokano, bet sudžia.
* 1 Petr. 2, 1. † Rym. 2, 1.
12. Viens vienintėlis yra zokano
davėjas, tas gal išganyti ir pražu-
dyti. Kas *tu esi, kurs kitą sudiji?
*Rym. 14, 4. 13.
13. Nugi jus, kurie *dabar sakote:
šiandien arba rytoj eisime į šį arba
tą miestą ir pasiliksime ten metus,
kupčiausime ir versimės; *Pam. S. 27, 1.
14. Kurie jus ne žinote, kas rytoj
nusiduos. Nės kas yra jųsų gyva-
stis? Garas *yra, kurs mažą va-
landą patenka, bet potam pragaišta.
*Job. 7, 7.
15. Už tai reikėtų jums sakyti:
jei Viešpats *nor, ir mes gyvi pa-
siliksime, norime šį arba tą daryti.
*Darb. 18, 21.
16. Bet dabar giriatės savo pasidi-
džiavime. Visas *toksai gyrius yra
piktas. *1 Kor. 5, 6.
17. Nės kurs *žino ger daryti, ir
ne daro, tam tai griekas. *Luk. 12, 47.

Perskyrimas 5.

Apie bagotystės niekystę, apie kantrų kentėjimą ir galinčią maldą.

Vei, jus *bagotieji, verkite ir raudo-
kite dėl savo bėdos, ant jųsų atei-
siančios. *Pam. S. 11, 28. Luk. 6, 24.
2. Jųsų bagotystė supuvusi, jųsų
*rubai kandžių ėdami. *Mat. 6, 20.
3. Jųsų auksas ir sidabras surudijo,
ir jų rudis bus jums ant liudymo,
ir jųsų kunus ės, kaip ugnis. Jus
sau skarbus surinkote paskiausiose
dienose.
4. Štai, darbininkų *alga, kurie
jųsų laukus nuvalė, ir jųsų nutraukta
yra, ta šauk; ir piovėjų šauksmas
iškako į ausis Viešpaties Zebaot.
*3 Maiž. 19, 13.
5. Jus *linksmybėje gyvenote ant
žemės ir paleistuvavote ir savo širdis
penėjote, kaip dienai pamušimo.
*Luk. 16, 19. 25.
6. Jus prasudijote teisųjį *ir užmu-
šėte, ir jis jums ne pasistengės.
*per. 2, 6.
7. Taigi *bukite kantrus, mieli bro-
liai, iki Viešpaties atėjimui. Štai,
laukininkas lauk brangiojo žemės
vaisiaus ir kantrus dėl to yra, iki
sulaukęs ankstybą ir vėlybą lietų.
*Luk. 21, 19. Ebr. 10, 36.
8. Bukite ir jus kantrus ir stiprin-
kite savo širdis; nėsa *Viešpaties
atėjimas arti yra. *1 Petr. 4, 7.
9. Ne dusaukite prieš kits kitą,
mieli broliai, kad jus ne butumbite
pražudyti; *štai, sudžia už durų.
*Mat. 24, 33.
10. Imkite, mano *mieli broliai, ant
kentėjimo ir kantrumo paveikslo
prarakus, kurie jums kalbėjo vardan
Viešpaties. *Mat. 5, 12.
11. Štai, mes vadiname išganytin-
gais, kurie ištrivojo. Jobo *kan-
trumą jus girdėjote, ir Viešpaties galą
jus regėjote; nėsa †Viešpats yra
mielaširdingas ir susimilstąs.
*Job. 1, 21. 22. †Ps. 103, 8.
12. Bet pirm visų daiktų, mano
broliai, ne *prisiekite, nei prie dan-
gaus, nei prie žemės, neigi jokią
kitą prysiegą. Bet te esie jųsų žo-

dis je (taip), kas je (taip) yra, ir ne, kas ne yra, kad jus ne įpultumbite į veidmainystę. * Mat. 5, 34 i. t.

13. Jei kas kenčia tarp jųsų, tas te meldies; jei kas yra linksmos širdies, tas *te giesti psalmus. * Epėz. 5, 19. Kol. 3, 16.

14. Jei kas serga, tas te vadina susirinkimo vyresniuosius pas savę ir te meldžia už savę ir *tesiduoda pasimostyti su aliejumi vardan Viešpaties. * Mark. 6, 13.

15. Ir tikėjimo malda gelbės ligonį, ir Viešpats jį atkels; ir jei *susigriešijęs, tai jam bus atleista. * Jėz. 33, 24.

16. Išsipažinkite kits kitam savo griekus ir melskitės už kits kitą, kad pasveiktumbite. Teisiojo *malda daug gal, jei širdinga. * Ps. 145, 48. 1 Jon. 3, 22.

17. Eliošius buvo žmogus lygiai kaip mes, ir *jis meldė maldą, kad ne lytų; ir ne lijo ant žemės tris metus ir šešis mėnesius. 1 Kar. 17, 1. Luk. 4, 25.

18. Ir jis *vėl meldės; ir dangus davė lietaus, ir žemė atnešė savo vaisius. * 1 Kar. 18, 42. 45.

19. Mieli broliai, jei *kas jųsų nuklystų nuo tiesos, ir jį kas atgrąžintų, * Mat. 18, 15.

20. Tas te žino, kad kas griekininką atgrąžinęs nuo klajojimo jo kelio, tas *išgelbėjo dušią nuo smerties, ir uždengs griekų daugybę. * Rym. 11, 14. 1 Kor. 9, 22. 1 Tim. 4, 16.

Gromata švento Judo.

Pagraudenimas, pasilikti prie čysto pamokslo ir elgimo.

Judas, tarnas Jėzaus Kristaus, bet brolis *Jokubo, pavadintiems, kurie pašvęsti yra nuo Dievo Tėvo ir †palaikyti Kristuje Jėzuje. * Luk. 6, 16. † Jon. 17, 11. 12.

2. Dieve, duok jums daug mielaširdingystės ir pakajaus ir meilės.

3. Jus mylimieji, kaip aš ketėjau jums rašyti apie musų visų išganymą, rodėsi man reikiant, jus su gromatomis graudenti, kad jus *kovotumbite už vierą, kuri vieną kartą duota šventiemus. * Pil. 1, 27. 1 Tim. 1, 18.

4. Nės keli žmonės podraug įsišlaistė, kurie jau pirm čėsų užrašyti yra ant tokios koravonės; tie yra bedieviai, ir Dievo malonę ant išdykimo vartoja, ir *užsigina Dievo ir musų Pono Jėzaus Kristaus, to vienatijo Viešpataujančio. * Tit. 1, 16.

5. Bet aš noru jums priminti, kad žinotumbite vieną kartą tai, kad *Viešpats, kaip žmones iš Egypto gelbėjo, antrą †kartą nužudė tus, kurie ne tikėjo. * 1 Kor. 10, 9. † 4 Maiž. 14, 37.

6. Ir angielus, kurie *savo kunįgaikštystę ne palaikė, bet prastojo savo gyvenimą, palaikė sudui didžios dienos amžinais †ryšiais tamsybėje. * Jon. 8, 44. † 2 Petr. 2, 4.

7. Kaip ir *Sodoma ir Gomora ir miestai, aplink esantieji, kurie lygiu budu, kaip šie, kekšavo ir ėjo paskui kitą kuną, paveikslui statyti yra ir kenčia amžinos ugnies muką. * 1 Maiž. 19, 24.

8. Šituogi *budu ir šie sapnoriai, kurie kuną apbiaurina, bet vyriausybes paniekina ir aukščiausioje †garbėje esančius bluznija. * 2 Petr. 2, 10. † 2 Maiž. 22, 28.

9. Bet *Mikelis, vyriausias angielas, kaip su velniu vaidijosi ir su juomi kalbėjo dėl Maižėšiaus lavono, ne drįso daryti bluznijimo suda, bet tarė: Viešpats †te barie tavę. * Dan. 12, 1. Apr. 12, 7. † Sak. 3, 2.

10. Bet *šie bluznija, apie ką jie nieko nežino; bet ką iš prigimimo numano, tame jie prapuola kaip neprotingi galvijai. * 2 Petr. 2, 12.

11. Bėda jiems! nėsa jie eina *Koyno keliu ir †puola į Balaamo klajojimą naudos dėl, ir prapuola **maište Korės. * 1 Maiž. 4, 8. 11. † Apr. 2, 14. s. ** 4 Maiž. 16, 1. 31. s.

12. Šie biaurėsčiai lėbauja iš jųsų meilės večerių be gėdos, ganosi patys; jie yra debesiai be vandens, vėjo šen ir ten varomi; padžiuvę nevaisingi medžiai, du kartu pamirę ir iš šaknių išversti;

13. Baisios *marių vilnys, savo pačių gėdą išputojančios, klajojančios žvaigždės, kurioms užlaikyta tamsybės ukana amžinai. * Jėz. 57, 20.

14. Bet apie tokius prarakavęs *ir Enokas, sekmasis nuo Adomo, ir taręs:

štai, Viešpats †ateiti su daug tukstan-
čiais šventųjų, * 1 Maiž. 5, 18. † Dan. 7, 10.
15. Idant sudytų visus, ir kora-
votų visus bedievius, dėl visų darbų
jų įbedieviško elgimo, kuomi nusi-
dėjo, ir dėl viso pikto, ką *kalbėjo
prieš jį bedieviški griekininkai.
* 1 Zom. 2, 3. Mal. 3, 13.
16. Šie murmena ir skundžiasi vi-
sados, pagal savo geidulius elgda-
mies; ir *jų burna iš didžio kalba,
didei atbodami iškeltų žmonių, nau-
dos dėlei. * Ps. 17, 10.
17. Bet jus, mano mylimieji, atsi-
minkite tų žodžių, kurie pirm to sa-
kyti yra Apaštalų musų Pono Jėzaus
Kristaus,
18. Kaip jie jums sakė, kad *paskiau-
siame čėse bus apjuoktojų, kurie
pagal savo pačių pageidimus bedie-
viškai elgiasi. * 1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1. 2 Pet. 3, 3.
19. Šitie yra, kurie atsiskyrimus
*daro, kuniški, dvasės ne turintieji.
* Pam. S. 18, 1.
20. Bet jus, mano mylimieji, *pasi-
budavokitės ant savo švenčiausios
vieros per Šventą Dvasę, ir melskitės,
* perkš. 3. Kol. 1, 23. per. 2, 7.
21. Ir išsilaikykite Dievo meilėje,
ir laukite *mielaširdingystės musų
Pono Jėzaus Kristaus, ant amžinos
gyvatos. * Tit. 2, 13. 2 Petr. 3, 12.
22. Ir laikykite tą skirtumą, kad jus
kelių susimiltumbite,
23. Bet kitus su *baime išganytum-
bite ir iš †ugnies ištrauktumbite, ir
n'apkęskite apbiaurintą kuno rubą.
* Rym. 11, 14. † Amos 4, 11. Sak. 3, 2. Jok. 5, 19. 20.
Jėr. 64, 6.
24. Bet tam, kurs jus apsaugoti gal
nuo nusidėjimo ir statyti po akių
savo šlovės nebartinus su džiaug-
smu,
25. Tam *Dievui, kurs viens išmin-
tingas yra, musų Išganytojui, t'esie
garbė ir šlovė ir galybė ir macis,
dabar ir ant visų amžių. Amen.
* Rym. 16, 27. 1 Tim. 1, 17.

Apreiškimas švento Jono, Dievo mokįto.

Perskyrimas 1.

Paslėptinė septynių liktorių ir žvaigždžių.

Šis yra apreiškimas Jėzaus Kristaus,
kurį *jam Dievas davė, savo tarnams
parodyti, kas ne po ilgo tur nusi-
duoti, ir išguldė †jį, ir siuntė per
savo angielą savo tarnui Jonui;
* Jon. 3, 32. † per. 22, 16.
2. Kurs *liudijo Dievo žodį ir liu-
dymą apie Jėzų Kristų, ką jis regėjo.
* per. 6, 9.
3. Išganytas *yra tas, kurs skaito, ir
kurie klauso prarakavimo žodžių, ir
palaiko, kas tame parašyta; nės čėsas
arti †yra. * per. 22, 7. † Rym. 13, 11. 1 Petr. 4, 7.
4. Jonas septyniems susirinkimams
Azioje: malonė t'esie su jumis ir
pakajus nuo to, *kurs yra, ir kurs
buvo, ir kurs ateiti, ir nuo †septynių
dvasių, kurios yra ties jo sostu;
* 2 Maiž. 3, 14. Ebr. 13, 8. † Jėz. 11, 2.
5. Ir nuo Jėzaus Kristaus, kurs yra
viernas *liudininkas, ir †pirmgimys
iš numirusių, ir kunįgaikštis **kara-
lių ant žemės; kurs ††mus mylėjo
ir mazgojo nuo griekų savo krauju,
* per. 3, 14. † Darb. 26, 23. s. ** Gal. 2, 20.
†† Ebr. 9, 14. s.
6. Ir padarė *mus karaliais ir kunį-
gais po akim Dievo ir savo Tėvo:
tam t'esie garbė ir stiprybė nuo
amžių iki amžių. Amen.
* per. 5, 10. 1 Petr. 2, 5. 9.
7. Štai, jis ateiti su debesimis, ir
regės jį visos akys, ir kurie *į jį
durė, ir kauks visos žemės giminės.
Beje, Amen. * Sak. 12, 10. Jon. 19, 37.
8. Aš *esmi A ir O, pradžia ir ga-
las, taria Viešpats, kurs yra, ir kurs
buvo, ir kurs ateiti, Visogalįsis.
* Jėz. 41, 4 ir 48, 42. per. 22, 13.
9. Aš Jonas, kurs taipojau jųsų
brolis ir draugas varge esmi ir kara-
lystėje ir *kantrume Jėzaus Kristaus,
buvau saloje, kuri vadinama Patmos,
dėl Dievo žodžio ir dėl liudymo
Jėzaus Kristaus. * Rym. 8, 17.
10. Aš buvau dvasėje Viešpaties die-
noje, ir girdėjau už savęs didį balsą,
kaip kokios trubos.
11. Tas tarė: aš *esmi A ir O, Pir-
masis ir Paskutinis. Ir ką tu regi,
tai rašyk į knygas ir siųsk susirinki-
mams Azioje, į Epėzą, ir į Smyrną,
ir į Pergamą, ir į Tyatyrą, ir į Sardį,
ir į Piladelpiją, ir į Laodicėą. * per. 22, 13.
12. Ir aš atsikreipiau regėti to balso,

su manimi kalbančio. Ir atsikreipęs
išvydau septynis aukso liktorius.
13. Ir *viduje tarp tų septynių lik-
torių vieną, †tas buvo žmogaus su-
nui lygus, tas buvo apvilktas ilgu
rubu ir apjuostas aplink krutinę
aukso juosta. * per. 2, 1. † Ezėk. 1, 26.
14. Bet jo galva ir jo plaukai buvo
balti, kaip balta vilna, kaip sniegas,
ir jo *akys kaip ugnies liepsna,
* per. 2, 18.
15. Ir jo kojos lygiai kaip skaistvaris,
pečiuje žerplėjąs, ir jo balsas kaip
didžio vandens ūžimas.
16. Ir turėjo septynes žvaigždes sa-
vo dešinėje rankoje, ir iš jo burnos
išėjo aštrus kardas, dviem ašmenim
piaująs, ir jo veidas žibėjo kaip
šviesi saulė.
17. Ir jį išvydęs, puoliau jam į
kojas kaip numiręs, ir jis uždėjo
savo dešinę ranką ant manęs ir
tarė man: nesibijokis, aš esmi Pir-
masis ir Paskutinysis,
18. Ir *Gyvasis; aš buvau numi-
ręs, ir štai, aš esmi gyvas nuo am-
žių iki amžių, ir turu raktus peklos
bei smerties. * Rym. 6, 9.
19. Rašyk, ką regėjęs, ir kas yra,
ir kas *turės potam nusiduoti,
* per. 4, 1 i. t.
20. Paslėptinę septynių žvaigždžių,
kurias regėjai mano dešinėje ran-
koje, ir septynis aukso liktorius.
Septynios žvaigždės yra angielai
*septynių susirinkimų, ir septyni
†liktoriai, kurius tu regėjai, yra
septyni susirinkimai.
* Mal. 2, 7. † Zak. 4. 2.

Perskyrimas 2.

Keturios gromatos, netikrą vierą draudžiančios ir tvirtybę įgraudenančios.

Ir angielui susirinkimo Epėze rašyk:
tai sako ansai *laikąsis septynes
žvaigždes savo dešinėje, vaikščio-
jąsis viduje tarp septynių aukso lik-
torių: * per. 1, 16. 20.
2. Aš žinau tavo darbus bei tavo
procę bei tavo kantrumą, ir tavę
ne galintį kęsti piktųjų, ir *mė-
ginai tus, kurie sakosi, esą apašta-
lais, tuomi nebudami, ir juos mela-
giais išradai, * 1 Jono 4, 1. 2.
3. Ir nukenti ir kantrumo turi, ir
dėl mano vardo dirbai ir *ne pailsai.
* Gal. 6, 9. Ebr. 12, 3. 5.
4. Bet tai prieš tavę turu, kad pir-
mąją meilę pametei.
5. Minėk, nuo ko atpuolei, ir pri-
siversk ir daryk pirmuosius darbus.
Bet jei ne, ateisu tau veik ir tavo
liktorių pastumsu iš jo vietos, jei
ne prisiverti.
6. Bet tai turi, kad tu nekenti Ni-
kolaitų *darbų, kurių ir aš ne-
kenčiu. * perkš. 15.
7. Kas *ausių tur, tas te klauso,
ką Dvasė susirinkimams sako: kas
pergal, tam duosu valgyti nuo gy-
vasties medžio, Dievo rojuje esančio.
* Mat. 11, 15.
8. Ir angielui susirinkimo Smyrne
rašyk: tai sako Pirmasis *ir Pasku-
tinis, kursai buvo numiręs ir vėl gy-
vas pastojo: * per. 1, 8 ir 17, 18.
9. Aš žinau tavo darbus bei tavo
vargą bei tavo neturtą, (bet bago-
tas esi), bei bluznijimą tų, kurie sa-
kos esą Żydais, ir ne yra, bet *yra
šėtono mokykla. * per. 3, 9.
10. Nesibijok to nieko, ko ken-
tėsi; štai, velnias kelis jųsų į kalėji-
mą įmes, jeib gundyti butumbite, ir
vargo turėsite dešimt dienų. †Buk
viernas iki smerties, tai duosu tau
gyvasties vainiką. * Mat. 10, 28. † Apr. 3, 11.
11. Kas ausių tur, tas te klauso, ką
Dvasė susirinkimams sako: kas per-
gal, tam ne bus iškada nuo antro-
jo smerties.
12. Ir angielui susirinkimo Perga-
moje rašyk: tai sako *turįsis aštrų-
jį, dviem ašmenimi piaujantį kardą.
* per. 1, 16.
13. Aš *žinau, ką tu darai ir kur
tu gyveni, kur †šėtono sostas yra;
ir nusitvėręs laikaisi prie mano var-
do ir mano vieros ne užsigynei tose
dienose, kuriose Antipas, mano vier-
nas liudininkas, pas jus nužavįtas
yra, kur šėtonas gyvena.
* per. 13, 2. † per. 3, 8.
14. Bet mažumą ką turu prieš ta-
vę, kad tu tenai turi besilaikančių
prie pamokslo *Balaamo, kursai mo-
kino per Balaką, papiktinimą pada-
ryti po akių vaikų Izraėlio, valgyti
balvonų apierų bei kekšauti.
* 4 Maiž. 25, 1 ir 31, 16. 2 Petr. 2, 15. Jud. 11.
15. Taipojau ir turi besilaikančių
prie Nikolaitų *pamokslo; to ne-
kenčiu. * perkš. 6.

16. Persiversk; bet jei ne, tai veik
tau ateisu, ir su *jais karausu kar-
du savo burnos. * per. 19, 15. 21.
17. Kas ausių tur, tas te klauso,
ką Dvasė susirinkimams sako: kas
pergal, tam duosu valgyti paslėp-
tos Manos, ir duosu jam gerą liu-
dymą, ir su liudymu naują vardą
rašytą, kurio nei vienas ne pažįsta,
kaip jį gaunąsis.
18. Ir angielui susirinkimo Tyaty-
ros rašyk: tai sako Dievo Sunus,
turįs akis *kaip ugnies liepsną, ir
jo kojos lyg kaip skaistvaris.
* per. 1. 14, 15.
19. Aš *žinau tavo darbus ir tavo
meilę ir tavo šlužbą ir tavo tikėjimą
ir tavo kantrumą, ir kad juo ilgiaus,
juo daugiaus darai; * per. 2, 2.
20. Bet mažumą ką turu prieš ta-
vę, kad duodi moteriškei Jėzabėlei,
*kuri sakosi esanti prarakienė, mo-
kinti ir mano tarnus išvadžioti, kek-
šauti †bei balvonų apieras valgyti.
* 1 Kar. 16, 31. † perkš. 14.
21. Ir aš čėso jai daviau, kad
*prisiverstų nuo savo kekšystės, ir
ji ne prisiverčia. * Rym. 2, 4.
22. Štai, aš ją metu į lovą, ir ku-
rie *su ja venčiavonystę peržengė,
į didį vargą, jei ne prisiverčia nuo
savo darbų. * per. 18, 9.
23. Ir jos vaikus į smertį užmušu.
Ir ištirs visi susirinkimai, kad aš
esmi perbandąsis inkstus bei širdis,
ir duosu *kožnam jųsų pagal jųsų
darbus. * Rym. 2, 6 ir 14, 12.
24. Bet jums sakau bei kitiems,
Tyatyroje esantiems, kurie ne tur
tokio pamokslo, ir kurie ne pažino
šėtono gilybę, (anot jų žodžio:) aš
*ne užmesu jums kitos naštos.
* Darb. 15, 28.
25. Tačiau ką turite, laikykite, iki
man ateinant. * per. 3, 11.
26. Ir kas pergal bei laiko ma-
no darbus iki galui, *tam valę duo-
su ant pagonų; * Ps. 2, 8 ir 49, 15.
27. Ir jis *juos ganys geležine ryk-
šte, ir kaip puodžiaus ryką juos †su-
kuls; * per. 12, 5. † Ps. 18, 39.
28. *Kaip ir aš nuo savo Tėvo ga-
vau, ir duosu jam aušros žvaigždę.
* Luk. 22, 29.
29. Kas *ausių tur, tas te klauso, ką
Dvasė susirinkimams sako. * per. 2, 7.

Perskyrimas 3.

Trys gromatos, kuriose uždraudimas veidmainystės bei pasileidimo.

1. Ir angielui susirinkimo Sardyje ra-
šyk: tai sako turįs *Dievo dvases
ir septynes žvaigždes: aš žinau tavo
darbus; nėsa vardą turi, buk gyvas
esąs, ir negyvas esi. * per. 1, 4. 16.
2. Buk *budrus ir padrutįk kitą,
kas jau miršta; nėsa tavo darbus
netikrus radau po Dievo akių.
* perkš. 19.
3. Taigi minėk, kaip gavai ir gir-
dėjai, ir laikyk ir prisiversk. Jei
*ne budėsi, aš ateisu ant tavęs, kaip
antai vagis, ir nežinosi, kurią adyną
aš ant tavęs ateisu. * 1 Tes. 5, 2. 6.
4. Irgi ne daug vardų turi Sardyje,
kurie savo rubus ne ištepė, ir jie su
manimi vaikščios *baltuose rubuose;
nės jie to verti. * per. 4, 4.
5. Kas pergal, tas *bus aprėdy-
tas baltais rubais, ir aš jo vardą ne
išgesysu iš gyvasties †knygų, ir jo
vardą išpažįsu po akim mano Tė-
vo bei po akim jo angielų.
* Luk. 13, 8. † Pil. 4, 3.
6. Kas ausių tur, tas te klauso, ką
Dvasė susirinkimams sako.
7. Ir angielui susirinkimo Piladel-
pioje rašyk: tai sako *Šventasis,
Teisusis, kursai tur Dovido raktą,
kursai atrakina, ir nei vienas ne už-
rakina, †kurs užrakina, ir nei vie-
nas ne atrakina:
* Jėz. 22, 22. Luk. 1, 32. † Job. 12. 14.
8. *Aš žinau tavo darbus. Štai,
daviau pirm tavęs atviras duris, ir
nieks ne gal jas užrakinti; nėsa tu
maž sylos turi ir mano žodį palai-
kei ir mano vardo ne užsigynei.
* per. 2, 2. 9. 1 Tes. 1, 3.
9. Štai, aš duosu *iš šėtono mo-
kyklos, kurie sakos, esą Żydai, ir
to niera, bet meluoja. Štai, aš pa-
darysu, kad jie ateis ir melsis prie
tavo kojų ir išpažįs, kad aš tavę
mylėjau. * per. 2, 9.
10. Kadangi tu palaikai žodį mano
kantrumo, ir aš *tavę palaikysu nuo
adynos pagundymo, ateisiančio ant
viso svieto apskritumo, gundyti gy-
venančius ant žemės. * 2 Petr. 2, 9.
11. Štai, ateimi *veik; laikyk, ką
turi, kad nieks ne imtų tavo †vai-
niką. * Pil. 4, 5. per. 1, 3. † per. 2, 10.

12. Kas pergal, tą padarysu stulpu mano Dievo bažnyčioje, ir ne išeis daugiaus; ir rašysu *ant jo mano Dievo vardą bei naujos Jėruzalės vardą, mano Dievo miesto, kuri iš dangaus žemyn ateiti nuo mano Dievo, ir mano vardą naująjį.
* per. 2, 17 ir 14, 1 ir 22, 4.
13. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.
14. Ir angielui susirinkimo Laodicėoje rašyk: tai *sako Amen, viernas ir teisus liudininkas, pradžia Dievo sutvėrimo: * Jėz. 65, 16.
15. Aš *žinau tavo darbus, kad nei šaltas, nei šiltas esi; ak, kad butumbei ar šaltas, ar šiltas! * per. 3. 1.
16. Bet kadangi drungnas esi, ir nei šaltas, nei šiltas, išspiausu tavę iš savo burnos.
17. Tu sakai: aš *esmi bagotas ir viso pilnas esmi abelnai ir nieko ne privalau, ir ne žinaisi esąs biednas ir vargingas, ubagas, aklas ir nuogas. * Ozėa 11, 8. 1 Kor. 4, 8.
18. Aš tau rodiju, *kad aukso pirktumbei iš manęs, ugnimi čystyto, kad pralobtumbei, bei †baltu rubu kad apsivilktumbei, kad ne pasirodytų tavo nuogystės gėda, ir tepk savo akis akių mostimi, jeib matytumbei. * 1 Petr. 1, 7. † per. 16, 15.
19. Kurius *myliu, tus baru ir baudžiu. Taigi buk sukrus ir prisiversk.
* Job. 5, 17. Pam. S. 3, 11. 12. Ebr. 12, 5. 6. Jok. 1, 12.
20. Štai, aš *stoviu už durų ir tuzgenu. Jei †kas mano balso išgirs ir duris atvers, pas **tą įeisu ir vakarienę su juomi laikysu, ir jis su manimi. * Aukš. S. 5, 2. † Luk 12, 37. ** Jono 14, 23.
21. Kas pergal, tam *duosu sėdėti su manimi ant savo sosto, kaip aš pergalėjau ir sėdausi su savo Tėvu ant jo sosto. * Mat. 19, 28.
22. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.

Perskyrimas 4.

Antras regėjimas apie sostą šlovės ir garbės Tėvo.

Potam regėjau, ir štai, durys buvo atvertos danguje, ir *pirmasis balsas, kurį girdėjęs buvau su manim kalbant, kaip truba, tarė: kopk šen, aš tau parodysu, kas po šio bus.
* per. 1, 10.
2. Ir tuojau dvasėje radausi. Ir štai, sostas buvo pastatytas danguje, ir ant sosto sėdėjo vienas.
3. Ir sėdįsis lygus buvo kaip akmenėlis Jaspis ir Sardis; ir *dangaus juosta buvo aplink sostą, žiurint lygi Smaragdui. * Ezėk. 1, 28.
4. Ir *aplink tą sostą buvo dvidešimt ir keturi sostai, ir ant tų sostų sėdėjo dvidešimt ir keturi vyresnieji, baltais rubais apvilkti ir turį ant savo galvų aukso vainikus. * per. 11, 16.
5. Ir iš to sosto išėjo žaibai, perkunai bei balsai; ir *septyni žiburiai ugnimi degė ties tuo sostu, kurios yra septynios Dievo dvasės.
* Ezėk. 1, 13. Sak. 4, 2.
6. Ir ties tuom sostu buvo *stiklinis ežeras, lygus kristolui; ir viduryje sosto bei aplink sostą keturios žvėrys, pilnos akių pryšakyje ir užpakalyje. * per. 15, 2.
7. Ir *pirmoji žvėris buvo lygi liutui, ir antroji žvėris buvo lygi veršiui, ir trečioji turėjo gymį, kaip žmogus, ir ketvirtoji žvėris lygi lekiančiam ereliui. * Ezėk. 1, 10.
8. Ir kožna tų keturių žvėrių turėjo po šešis sparnus aplinkui, ir buvo viduryje pilnos akių, ir ne turėjo nei jokios atilsies nei dieną, nei naktį, ir tarė: Šventas, *Šventas, Šventas Dievas, Viešpats, Visogalįsis, kurs buvo, ir kurs yra, ir kurs ateina.
* Jėz. 6, 3.
9. Ir toms žvėrims duodant šlovę bei garbę bei dėkavonę sėdinčiam ant sosto, gyvu esančiam nuo amžių iki amžių,
10. Puola *dvidešimt ir keturi vyresnieji po akių to, ant sosto sėdinčio, ir meldžiasi to, kurs gyvas yra nuo amžių iki amžių. Ir savo vainikus meta ties sostu ir taria: * per. 5, 14.
11. Viešpatie, tu vertas esi imti šlovę bei garbę bei stiprybę; nės *tu visus daiktus sutvėrei, ir per tavo valę jie savo butybę tur ir sutverti yra. * Darb. 17, 24. Epėz. 3, 9. Kol. 1, 16.

Perskyrimas 5.

Kristus, liutas ir avinėlis, nauja giesme garbinami.

Ir aš regėjau dešinėje ant sosto sėdinčio knygas, *rašytas iš vidaus ir iš viršaus, †užpečvietytas septyniomis pečvietėmis.
* Ezėk. 2, 9. 10. † Jėz. 29, 11. Dan. 12, 4.

2. Ir regėjau drutą angielą, sakantį
didžiu balsu: kas yra vertas, tas knygas atverti, bei pečvietes atplėšti?
3. Ir nei vienas, nei danguje, nei
ant žemės, nei po žeme ne galėjo
tas knygas atverti, nei žiurėti į jas.
4. Ir aš verkiau labai, kad nei vienas ne buvo vertas išrastas, tas knygas
atverti ir skaityti, neigi į jas žiurėti.
5. Ir vienas anų vyresniųjų tarė
man: ne verk! Štai, *pergalėjo liutas, kursai yra iš giminės Judo, Dovido †šaknis, atverti knygas, bei atplėšti jų septynes pečvietes.
* 1 Maiž. 49, 9. 10. † Jėz. 11, 1 10.
6. Ir aš regėjau, ir štai, viduje sosto
bei anų keturių žvėrių ir viduje vyresniųjų stovėjo Avinėlis, kaip butų
nužavintas, ir turėjo septynis ragus
bei septynes *akis, kurios yra septynios Dievo dvasės, siųstos į visas
žemes. * Sak. 3, 9 ir 4, 10.
7. Ir jis atėjęs ėmė knygas iš dešinės to, ant *sosto sėdinčio. * per. 4, 2.
8. Ir jam knygas imant, anos keturios žvėrys bei dvidešimts ir keturi
vyresnieji puolė ties Avinėliu, ir kožnas turėjo arpas bei aukso bliudus,
pilnus smilkamų žolių, toktai yra
šventųjų maldos.
9. Ir naują giesmę giedodami, tarė:
tu vertas esi, imti knygas bei atplėšti jų pečvietes; nėsa tu esi nužavintas, ir mus *Dievui atpirkai
savo krauju, iš visokių giminių bei
liežuvių bei žmonių bei pagonų,
* Darb. 20, 28.
10. Ir *padarei mus musų Dievui
karaliais bei kunįgais; ir mes busime
karaliai ant žemės. * per. 1, 6 ir 20, 6 ir 22, 5.
11. Ir aš regėjau ir išgirdau balsą
daugumo angielų aplink sostą bei
aplink anas žvėris bei aplink vyresniuosius, ir jų skaitlius buvo daug
*tukstant kartų tukstančių;
* Ps. 68, 18. Dan. 7, 10.
12. Ir tarė didžiu balsu: Avinėlis
*nužavintasis vertas yra imti stiprybę ir bagotystę ir išmintį ir drutybę ir garbę ir šlovę ir liaupsę!
* per. 4, 11.
13. Ir visą sutvėrimą, esantį danguje bei ant žemės bei po žeme
bei mariose, ir vis, kas juose yra,
girdėjau sakant: Sėdinčiam ant sosto
bei Avinėliui te esie liaupsė bei
garbė bei šlovė bei valdžia nuo amžių iki amžių!
14. Ir *keturios žvėrys tarė: Amen.
Ir dvidešimt ir keturi vyresnieji parpuolę meldėsi to, †kursai gyvas yra
nuo amžių iki amžių.
* per. 19, 4. † per. 4, 9. 10.

Perskyrimas 6.

Apie atplėšimą šešerių pečviečių.

Ir aš *regėjau, kad Avinėlis pečviečių vieną atplėšė; ir girdėjau keturių žvėrių †vieną sakančią, lyg perkuno balsu: eikš ir pažiurėk!
* per. 5, 5. 6. 7. † per. 4, 7.
2. Ir aš regėjau, ir štai, baltas
*arklys, ir ant to sėdįsis turėjo kilpinį; ir jam buvo duotas vainikas,
ir jis išėjo pergalėdamas, ir kad daugiaus pergalėtų. * Sak. 6, 3.
3. Ir kaip antrą pečvietę atplėšė, girdėjau *antrą žvėrį sakančią: eikš ir
pažiurėk! * per. 4, 7.
4. Ir *išėjo kits arklys, tas buvo
raudonas, ir ant jo sėdinčiam buvo
duota, pakajų atimti nuo žemės ir
kad kiti kitus nužavintų; ir jam buvo
duotas didis kardas. * Sak. 6, 2.
5. Ir kaip trečią pečvietę atplėšė,
girdėjau *trečią žvėrį sakančią: eikš
ir pažiurėk! Ir aš regėjau, ir štai,
juodas arklys, ir ant jo sėdįsis turėjo svarčius savo rankoje. * per. 4. 7.
6. Ir išgirdau balsą tarp tų keturių
žvėrių sakantį: kviečių saikas už vieną grašį, ir trys miežių saikai už
vieną grašį; ir aliejų bei vyną ne
pažeisk.
7. Ir kaip ketvirtą pečvietę atplėšė,
išgirdau balsą ketvirtos žvėries, sakantį: eik ir pažiurėk!
8. Ir aš regėjau, ir štai, arklys palvas, ir ant jo sėdįs vardu buvo smertis, ir pekla ėjo paskui jį. Ir duota
buvo jiemdviem valė, nužavinti ketvirtą dalį ant žemės kardu bei badu
ir smerčiu bei žvėrimis ant žemės.
9. Ir kaip penktąją pečvietę atplėšė,
regėjau po altoriaus dušias tų, kurie nužavinti buvo dėl Dievo žodžio
ir dėl liudymo, kurį jie turėjo.
10. Ir jie *šaukė didžiu balsu, tardami: Viešpatie, tu šventasis ir teisusis, †ikikoliai tu ne sudiji, nei atkeršiji musų kraują ant tų, kurie ant
žemės gyvena? * Luk. 8, 7. † Ps. 35, 17.

11. Ir duotas *buvo kožnam jų baltas rubas, ir buvo jiems sakyta, kad dar ilsėtųs trumpintėlį čėsą, iki pilnai prisidėtų jų draugai ir broliai, kurie taipojau dar busią nužavinti, lyg kaip jie. * per. 3, 5.
12. Ir aš regėjau, jį šeštą pečvietę atplėšiant; ir štai, pastojo didis žemės padrebėjimas, ir saulė *pastojo juoda, kaip ašutinis žakas, ir mėnuo buvo kaip kraujas. * Joėl. 2, 10. 31 ir 3, 15.
13. Ir dangaus žvaigždės puolė ant žemės, lyg kaip pygmedis savo pygas nukrečia, didžio vėjo pajudįtas.
14. Ir *dangus išsisplėtė, lyg knygos atveriamos, ir visi kalnai bei salos buvo pajudintos iš savo vietų. * Ps. 102, 26. Ebr. 1, 12. 13.
15. Ir karaliai ant žemės bei vyriausieji bei bagotieji bei kareivių vyresnieji bei galingieji bei visi bernai bei visi valnieji slėpėsi giliose duobėse bei uolose prie kalnų,
16. Tardami *kalnams bei uoloms: užgriukite mus ir paslėpkit mus nuo akių to, kursai ant sosto sėd, ir nuo Avinėlio keršto; * Ozėa 10, 8. Luk. 23, 30.
17. Nėsa *atėjo didė diena jo keršto, ir kas gal išstovėti? * Jėz. 13, 6. Zep. 1, 14.

Perskyrimas 7.

Susirinkimo palinksminojimas smutname čėse.

Ir potam regėjau keturis angielus stovint ant keturių žemės kampų, tie *laikė keturis žemės vėjus, kad ne pustų nei joks vėjas ant žemės, nei ant marių, nei ant jokio medžio. * Dan. 7, 2.
2. Ir aš regėjau kitą angielą užkopantį nuo saulės užtekėjimo, tas turėjo pečvietę gyvojo Dievo, ir šaukė didžiu balsu aniems keturiems angielams, kuriems duota iškadyti žemę bei mares,
3. Ir tarė: ne *iškadykite žemę, nei mares, nei medžius, iki užpečvietysime †tarnus musų Dievo ant jų kaktų. * 2 Maiž. 12, 23. † Ezėk. 9, 4.
4. Ir *aš girdėjau skaitlių užpečvietytų, šimtas †ir keturisdešimt ir keturi tukstančiai, kurie buvo užpečvietyti iš visų giminių vaikų Izraėlio. * per. 9, 16. † per. 14, 1.
5. Iš giminės Judo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Rubėno dvylika tukstančių užpečvietyti, iš giminės Gado dvylika tukstančių užpečvietyti;
6. Iš giminės Asėro dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Naptalimo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Manasės dvylika tukstančių užpečvietyti;
7. Iš giminės Simėono dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Lėvy dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Izašaro dvylika tukstančių užpečvietyti;
8. Iš giminės Zabulono dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Juozėpo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Benjamino dvylika tukstančių užpečvietyti.
9. Potam regėjau, ir štai, didis *pulkas, kurį nei viens ne galėjo paskaityti, iš visų pagonų ir žmonių giminių ir liežuvių, ties sostu stovįs, ir ties Avinėliu, †apvilkti baltais rubais, ir verbos jų rankose, * Rym. 11, 25. † per. 6, 11.
10. Ir šaukė didžiu balsu, tarydami: išganymas t'esie sėdinčiam ant sosto, musų Dievui, bei Avinėliui.
11. Ir *visi angielai stovėjo aplink sostą ir aplink vyresniuosius ir aplink keturias žvėris, ir puolė ties sostu ant savo veido ir meldėsi Dievo, * per. 4, 6.
12. Ir *tarė: Amen, liaupsė ir garbė ir išmintis ir dėkavonė ir šlovė ir stiprybė ir drutybė t'esie musų Dievui nuo amžių iki amžių. Amen. * per. 5, 13. 14.
13. Ir atsakydamas viens vyresniųjų, tarė man: kokie šie baltais rubais apvilkti? ir iš kur jie atėjo?
14. Ir aš jam tariau: Pone, tu žinai. Ir jis tarė man: šie yra tie, kurie atėjo iš didžių vargų, ir savo *rubus mazgojo, ir savo rubus šviesius padarė krauje Avinėlio; * Jėz. 1, 18. Ebr. 9, 14. 1 Jon. 1, 7.
15. Todėl jie ties Dievo sostu yra ir jam šlužija dieną ir naktį jo bažnyčioje. Ir ant sosto Sėdįsis gyvęs ant jų.
16. Jie *daugiaus ne alks, nei trokš, irgi †juos ne užpuls nei saulė ir neijoks tvankas. * Jėz. 49, 10. † Ps. 121, 6.
17. Nės Avinėlis, kurs viduryje so-

sto yra, juos *ganys ir vadžios prie
gyvųjų vandens versmių; ir †Dievas
nušluostys visas ašaras nuo jų akių.
*Ps.23,1 ir 36,8. Jon.10,11.14. †Jėz.25,8.

Perskyrimas 8.

Trečiasis regėjimas ir atplėšimas sekmos pečvietės.

Ir kaip sekmą pečvietę atplėšė, ra-
dosi *tyka danguje lyg per pusę
adynos. *Jėz.14,7. Abak.2,20.
2. Ir aš regėjau septynis angielus,
kurie stojosi ties Dievu, ir buvo
jiems duotos septynios trubos.
3. Ir kits angielas atėjęs stojosi pas
altorių ir turėjo aukso rukinimo
ryką; ir jam buvo duota daug smil-
kymo žolių, kad *duotų maldoms
visų šventųjų, ant aukso altoriaus
ties sostu. *per.5,8.
4. Ir smilkymo *dumai nuo maldų
šventųjų pasikėlė nuo angielo ran-
kos po Dievo akių. *Ps.141,2. Luk.1,10.
5. Ir angielas, ėmęs tą rukinimo
ryką, pridėjo ugnimi nuo altoriaus
ir iškratė tą ant žemės. Ir buvo
*girdėti balsai ir perkunai ir žai-
bai ir žemės drebėjimai. *per.16,18.
6. Ir tie septyni angielai su septy-
niomis trubomis buvo pasitaisę tru-
byti.
7. Ir pirmasis angielas trubijo. Ir
radosi ledai bei ugnis, su krauju su-
maišyti, ir puolė ant žemės. Ir tre-
čia dalis žemės sudegė, ir trečia da-
lis medžių sudegė, ir visa žalia žolė
sudegė.
8. Ir antras angielas trubijo. Ir
*puolė lyg didis kalnas, ugnimi de-
gąs, į mares. Ir trečia dalis marių
pavirto į kraują; *Jėr.51,25. Amos7,4.
9. Ir *trečia dalis gyvųjų sutvėrimų
mariose numirė; ir trečia dalis lai-
vų buvo pagadįta. *per.16,3.
10. Ir trečias angielas trubijo. Ir
puolė didė žvaigždė iš dangaus, ta
degė kaip žiburys, ir puolė ant tre-
čios dalies upių ir ant vandens
šulinių.
11. Ir vardas tos žvaigždės vadina-
mas metėlė; ir trečia dalis vandenų
pastojo metėlėmis. Ir daug žmonių
numirė nuo tų vandenų, kadangi
jie taip kartus buvo pastoję.
12. Ir *ketvirtas angielas trubijo.
Ir buvo ištikta trečia dalis saulės
ir trečia dalis mėnesio, ir trečia da-
lis žvaigždžių aptemo, ir dienos tre-
čia dalis nešvietė, ir naktis taipjau.
*Jėz.13,10. Amos8,9.
13. Ir aš regėjau, ir girdėjau vieną
angielą lekiantį per dangaus vidurį
ir sakantį didžiu balsu: *bėda, bėda,
bėda gyvenantiems ant žemės dėl
kitų balsų trubų tų trijų angielų, ku-
rie dar tur trubyti. *per.9,12 ir 11,14.

Perskyrimas 9.

Apie prieškristį vakarų ir rytų žemėje.

Ir penktas angielas trubijo. Ir re-
gėjau žvaigždę puolusią nuo dan-
gaus ant žemės, ir duotas buvo
jam raktas šulinio bedugnio.
2. Ir jis atdarė šulinį bedugnio. Ir
*išėjo dumai iš to šulinio, kaip du-
mai didžio pečiaus; ir aptemo saulė
bei oras nuo dumų to šulinio.
*Joėl 2,2.10.
3. Ir iš tų dumų atėjo žogai ant
žemės. Ir jiems buvo duota syla,
kaip angys ant žemės sylos tur.
4. Ir buvo jiems sakyta, kad ne
pažeistų žolę ant žemės, nei ko ža-
liuojančio, nei kokio medžio, bet
tiktai žmones, ne turinčius *Dievo
pečvietę ant savo kaktų. *per.7,3.
5. Ir duota jiems buvo, kad juos
ne numarintų, bet juos kankintų
čielus penkis mėnesius; ir jų kančia
buvo kaip kančia skorpijono, kad
žmogų įkanda.
6. Ir tose dienose žmonės *smer-
čio jėškos ir jo ne ras; norės mirti,
ir smertis nuo jų bėgs.
*Job.3,21. Luk.23,30.
7. Ir *tie žogai lygus yra žirgams,
į karą pataisytiems; ir ant jų galvų
lyg vainikai, auksui lygus, ir jų vei-
dai lygus žmonių veidams. *Joėl.2,4.
8. Ir turėjo plaukus, kaip moterų
plaukai, ir jų *dantys buvo kaip
liutų. *Joėl.1,6.
9. Ir turėjo šarvus, kaip geležinius
šarvus; ir bildėjimas jų sparnų, kaip
vežimų bildėjimas iš daugumo žirgų,
į karą bėgančių.
10. Ir turėjo uodegas, lygias skor-
pijonams, ir buvo gyliai jų uode-
gose; ir jiems *buvo valia, žmones
iškadyti čielus penkis mėnesius.
*per.9,5.
11. Ir *turėjo ant savęs karalių,

angielą iš bedugnio, tas vardu ėbrėiškai Abadon, ir grykiškai tur vardą Apolion (Išgaišintojis). * Epėz. 2, 2.
12. Viena bėda perėjo, štai, dar dvi bėdi ateiti potam.
13. Ir šeštasis angielas trubijo. Ir aš išgirdau balsą iš keturių kampų aukso altoriaus po Dievo akių.
14. Tas tarė šeštam angielui, kursai turėjo trubą: atrišk keturis angielus, surištus pas didę upės srovę Eupratą.
15. Ir valni pastojo tie keturi angielai, kurie gatavi buvo ant vienos adynos, ir ant dienos ir ant mėnesio ir ant meto, kad nužudytų trečią žmonių dalį.
16. Ir skaitlius *vaisko raiteliško buvo daug tukstant kartų tukstančių; ir aš girdėjau jų skaitlių.
* Ps. 68, 17. Dan. 7, 10.
17. Ir taip aš regėjau žirgus regėjime, ir ant jų sėdinčius, kad turėjo ugningus ir geltonus bei sieringus šarvus, ir žirgų galvas kaip liutų galvas, ir iš jų nasrų išėjo ugnis ir dumai ir siera.
18. Tų trijų buvo nužavinta trečia dalis žmonių nuo ugnies ir nuo dumų bei sieros, iš jų nasrų išeinančių.
19. Nėsa jų syla buvo jų nasruose, ir jų *uodegos buvo lygios žalčiams, ir turėjo galvas, ir tomis iškadą darė. * Jėz. 9, 15.
20. Ir dar liko žmonių, kurie ne buvo nužavyti tomis slogomis, nei *prisivertė nuo darbų savo rankų, kad ne melstųs velnių, †bei iš **aukso, sidabro, vario, akmens bei medžio darytų dievaičių, ne galinčių nei žiurėti, nei girdėti, nei vaikščioti;
* 5 Maiž. 31, 29. † Ps. 106, 37. ** Ps. 115, 4 ir 135, 15.
21. Kurie taipjau ne prisivertė nuo savo razbajų, žynystės, *kekšavimo bei vagystės. * per. 22, 15.

Perskyrimas 10.

Jonas prarija knygas.

Ir aš regėjau kitą drutą angielą, nuo dangaus žemyn ateinantį; tas buvo debesim aprėdytas, ir *dangaus juosta ant galvos, ir jo veidas kaip saulė, ir jo kojos kaip ugnies stulpai.
* Ezėk. 1, 28.
2. Ir jis turėjo savo rankoje knygeles atvertas. Ir *jis dešinę savo koją statė ant marių ir kairę ant žemės. * Mat. 2, 18.
3. Ir jis šaukė didžiu balsu, *kaip liutas rėkia; ir jam bešaukiant kalbėjo septyni perkunai savo balsus.
* Jėr. 25, 30.
4. Ir kaip septyni perkunai savo balsus buvo kalbėję, aš juos norėjau rašyti. Tai išgirdau balsą iš dangaus, man sakantį: užpečvietyk, *ką septyni perkunai kalbėjo, tai ne rašyk. * 4 Maiž. 6, 8. Dan. 12, 7.
5. Ir angielas, kurį regėjau stovintį ant marių ir ant žemės, pakėlęs savo ranką dangun,
6. Prisiekė prie Gyvojo nuog amžių iki amžių, kursai *dangų sutvėręs ir kas tame yra, ir žemę ir kas toje, bei mares ir kas tose, kad potam nei jokio čėso jau ne bus.
* Rym. 9, 6.
7. Bet dienose *balso sekmo angielo, kad jis trubysiąs, tai tur išpildyta buti paslėptinė Dievo, kaip apsakęs savo tarnams bei prarakams.
* 1 Kor. 15, 51. per. 11, 15.
8. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus vėl su manimi kalbantį ir sakantį: eik, imk atvirasias knygeles iš rankos angielo, stovinčio ant marių bei ant žemės.
9. Ir aš nuėjęs pas angielą, tariau jam: duok man tas knygeles. Ir jis tarė man: imk *ir praryk jas; ir pilve tau skaudės, bet tavo burnoje bus saldžios, kaip medus.
* Jėr. 15, 16. Ezėk. 3, 1. 2. 3.
10. Ir aš ėmęs tas knygeles iš angielo rankos, jas prarijau; ir saldžios buvo mano burnoje, kaip medus, ir man jas suvalgius, pilvas pagavo skaudėti.
11. Ir jis tarė man: tu vėl turi prarakauti žmonėms ir pagonams ir liežuviams ir karalių daugumui.

Perskyrimas 11.

Apie du liudininku, jų urėdą, ir kas tiems tiksis.

Ir man buvo duota nendrė, *lazdai lygi, ir tariama: kelkis ir matuok Dievo bažnyčią bei altorių ir tenai Dievą meldžiančiuosius. * Ezėk. 40, 3.
2. Bet vidutinį prybažnytį išmesk ir ne matuok jį, nėsa jis pagonams duotas; ir šventą miestą *jie sumin-

džios per keturisdešimt ir du mė-
nesiu. * Dan. 8, 10.
3. Ir aš duosu savo dviem liudi-
ninkam, ir juodu prarakaus tukstantį
*du šimtu ir šešesdešimt dienų, ža-
kais apsidėję. * per. 12, 6.
4. Šiuodu yra *du alyvų medžiu ir
du žiburiu, stovinčiu po akių žemės
Dievo. * Sak. 4, 3. 11. 14.
5. Ir jei kas juodu nor pažeisti, tai
ugnis iš jųdviejų burnos išėjusi, su-
ėda jųdviejų neprietelius; ir jei kas
juodu nor iškadyti, tas tur taipo nu-
žavitas buti.
6. Šiemdviem valia, *dangų užra-
kinti, kad ne lytų dienose jųdviejų
prarakavimų; ir valę †tur ant van-
dens, į kraują paversti, ir žemę iš-
tikti visokiomis slogomis, kaip tan-
kiai juodu nor. * 1 Kar. 17, 1. † 2 Maiž. 17, 9.
7. Ir jiemdviem liudymą savo pa-
baigus, ans *žvėris, kursai iš bedug-
nio iškopa, su jiemdviem kariaus ir
juodu pergalėjęs nužavis. * per. 13, 1. 11.
8. Ir jųdviejų lavonai gulės ant uly-
čios didžiojo *miesto, kurs vardu
dvasiškai Sodoma bei Egyptas, kur
musų Viešpats nukryžiavotas.
* Luk. 13, 34. per. 18, 10.
9. Ir matys jųdviejų lavonudu keli
žmonės ir giminės ir liežuviai tris
dienas ir pusę, ir ne duos jųdviejų
lavonudu įdėti į kapus.
10. Ir ant žemės gyvenantieji džiaug-
sis iš jųdviejų, ir linksmai elgsis ir
*dovanas kits kitam siųs; nėsa tuo-
du praraku kankino tus, kurie ant
žemės gyveno. * Est. 9, 19. 22.
11. Ir po trijų ir po pusės dienos
įėjo *į juodu gyvasties Dvasė iš
Dievo; ir stojosi juodu ant savo kojų,
ir didė baimė užpuolė tus, kurie
juodu matė. * Ezek. 37, 5, 9.
12. Ir juodu išgirdo didį balsą, jiem-
dviem sakantį: užkopkita šen. Ir
*juodu užkopo į dangų debesyje, ir
matė juodu jų neprieteliai. * Jėz. 14, 13.
13. Ir tą pačią adyną radosi didis
žemės padrebėjimas, ir dešimta mie-
sto dalis sugriuvo, ir užmušti buvo
tame žemės padrebėjime septyni tuk-
stančiai vardai žmonių; ir kiti nusi-
gandę davė garbę dangaus Dievui.
14. Antroji *bėda perėjo, štai, tre-
čioji bėda ateit umai. * per. 8, 13.
15. Ir sekmasis angielas trubijo. Ir
radosi didi balsai danguje, tie tarė:
svieto karalystės teko musų Viešpa-
čiui ir jo Kristui, *ir jis karaliaus
nuo amžių iki amžių.
* Dan. 2, 44 ir 7, 14. 18. 27.
16. Ir dvidešimt ir *keturi vyres-
nieji, kurie sėdėjo po Dievo akių ant
savo krėslų, puolę ant savo veido,
Dievo meldėsi, * per. 4, 4.
17. Ir tarė: dėkavojam tau, Vieš-
patie, visgalįsis Dieve, kurs tu esi
ir buvai ir busi, kad priėmęs savo
didę macį, viešpatauji.
18. Ir pagonai yra papykę, ir atėjo
tavo kerštas ir *numirusių čėsas,
sudyti ir duoti algą tavo tarnams,
prarakams ir šventiemsiems ir tiems,
kurie tavo vardo bijos, mažiems ir
didiems, ir pagadįti, kurie žemę pa-
gadino. * Dan. 7, 9. 10. per. 6, 10.
19. Ir Dievo *bažnyčia buvo atverta
danguje, ir skrynė jo testamento bu-
vo regėta jo bažnyčioje; ir radosi
žaibai ir balsai ir perkunai ir że-
mės drebėjimai ir didi ledai. * per. 15, 5. 8.

Perskyrimas 12.

Ketvirtas regėjimas apie kariavimą ir pergalėjimą susirinkimo Dievo.

Ir didis ženklas pasirodė danguje:
moteriškė, saule aprėdyta, ir mėnuo
po jos kojų, ir ant jos galvos vai-
nikas dvylikos žvaigždžių.
2. Ir ji *buvo nėščia, ir rėkė, ir
buvo begimdanti kudikį, ir didžius
skaudėjimus kentė prieš pagimdymą.
* Jėz. 66, 7.
3. Ir pasirodė kits ženklas danguje,
ir štai, didis raudonas smakas, turįs
septynes galvas ir dešimt ragų, ir
ant savo galvų septynis vainikus;
4. Ir jo uodega traukė trečią žvaigž-
džių dalį ir *numetė jas ant žemės.
Ir tas smakas stojos ties ta mote-
riške pagimdysiančia, kad jai pagim-
džius, jos kudikį prarytų. * Dan. 8, 10.
5. Ir ji pagimdė sunų, vaikelį, *ga-
nysiantį visus pagonus geležine rykš-
te. Ir jos kudikis buvo paimtas Die-
vopi ir jo sostopi. Ps. 2, 9.
6. Ir moteriškė *pabėgo į pusčią,
kur turėjo vietą, Dievo pataisytą,
kad tenai išlaikyta butų †tukstantį
du šimtu ir šešisdešimtis dienų.
* Mat. 2, 13. † per. 11, 3.

7. Ir radosi kova danguje: *Mikelis bei jo angielai †kariavo su smaku, ir smakas kariavo bei jo angielai.
* Dan. 10, 13, 21. † per. 12, 3.
8. Ir ne pergalėjo, neigi jų vieta ne buvo daugiaus rasta danguje.
9. Ir buvo *išmestas didysis smakas, senasis †žaltys, kurs vadinamas velnias ir šėtonas, išvadžiojąsis visą svietą, ir buvo mestas ant žemės, ir jo angielai tenjau mesti buvo.
* Luk. 10, 18. Jon. 12, 31. † 1 Maiž. 3, 1. 4.
10. Ir aš išgirdau didį balsą, tariantį danguje: dabar išganymas ir stiprybė ir karalystė musų Dievo ir macis jo Kristaus pastojo, kadangi atmestas yra apskųstojis musų brolių, kursai *juos apskundė dieną ir naktį pas Dievą. * Job. 1, 9 ir 2, 5. Sak. 3, 1.
11. Ir jie *pergalėjo jį Avinėlio krauju ir žodžiu savo liudijimo, ir †ne mylėjo savo gyvasties iki smerčio. * Rym. 8, 33. † Luk. 14, 26.
12. Todėl džiaugkitės, *jus dangus, ir visi tame gyveną. Bėda gyvenantiems ant žemės bei ant marių, nėsa velnias nueiti žemyn pas jus, turėdamas didį kerštą, ir žino, maž čėso turįs. * Ps. 96, 11.
13. Ir smakas matydamasi, ant žemės išmestas, persekinėjo tą *moteriškę, kuri vaikelį buvo pagimdžiusi.
† per. 12, 5.
14. Ir tai moteriškei buvo duotu du sparnu, kaip didžio erelio, kad į pusčią lektų, į savo vietą, kur išlaikyta butų vieną *čėsą, ir du čėsu, ir pusę čėso, atstu nuo žalčio veido.
* Dan. 7, 25.
15. Ir žaltys *išleido ant moteriškės iš savo nasrų vandenį, kaip srovę, kad ją nuskandintų. * Jėz. 59, 19.
16. Bet žemė pagelbėjo moteriškę, ir savo nasrus atvėrusi, prarijo tą srovę, kurią smakas iš savo nasrų išleido.
17. Ir smakas perpyko ant moteriškės ir nuėjo kariauti su likusiais jos giminės, kurie *Dievo prisakymus laiko ir †tur liudijimą Jėzaus Kristaus. * per. 14, 12. † 1 Kor. 2, 1. 1 Jono 5, 10.

Perskyrimas 13.

Apie septyngalvį ir dviragį žvėrį.

Ir aš stojaus prie marių žiezdrų.
Persk. 13, 1. Ir regėjau žvėrį, *iš marių kopančią, ta †turėjo septynes galvas ir dešimt ragų, ir ant savo ragų septynis vainikus, ir ant savo galvų vardus bluznijimo.
* Dan. 7, 7. † per. 17, 9. 3. 12.
2. Ir *žvėris, kurią regėjau, buvo lygi pardui, ir †jos kojos kaip meškos kojos, ir nasrai liuto nasrai. Ir smakas davė jai savo stiprybę ir savo krėslą ir didę macį.
* Dan. 7, 6. † per. 12, 3.
3. Ir aš regėjau jos galvų vieną, lyg smertnai įžeistą; ir jos smertiška rona išgijo, *ir visa žemė dyvijos tos žvėries. * per. 17, 8.
4. Ir meldėsi smako, kursai davė macį žvėrei, ir meldėsi tos žvėries, tarydami: kas *tai žvėrei lygus? ir kas su ja gal kariauti? * per. 18, 18.
5. Ir jai buvo duoti *nasrai, kalbėti didžius daiktus bei bluznijimus, ir buvo jai duota, kad išliktų keturisdešimt ir du mėnesiu.
* Dan. 7, 8. 11. 25 ir 11, 36.
6. Ir ji atvėrė savo nasrus ant bluznijimo prieš Dievą, bluznyti jo vardą *ir jo šėtrą, ir tus, kurie danguje gyvena. * Jono 1, 14. Kol. 2, 9.
7. Ir buvo jai duota, kariauti *su šventaisiais ir juos pergalėti. Ir buvo jai duota macis ant visų giminių ir liežuvių ir pagonų.
* Dan. 7, 21. per. 11, 7.
8. Ir visi gyvenantieji ant žemės meldėsi jos, kurių *vardai ne rašyti gyvose knygose Avinėlio, nuo svieto pradžios nužavįto.
* 2 Maiž. 32, 32. Dan. 12, 1. Pil. 4, 3.
9. Jei *kas ausių tur, tas te klauso.
10. Jei *kas į kalėjimą veda, tas į kalėjimą įeis; jei †kas kardu nužudo; tas tur kardu nužudytas buti. Čia **yra kantrumas ir tikėjimas šventųjų.
* Jėz. 33, 1. † 1 Maiž. 9, 6. Mat. 26, 52. ** per. 14, 12.
11. Ir aš regėjau kitą žvėrį, nuo žemės užkopančią, ir turėjo du ragu, lygiai kaip avinėlis, ir kalbėjo kaip smakas.
12. Ir ta daro visą macį pirmosios žvėries po jo akių, ir padaro, kad žemė, ir kurie ant jos gyvena, meldžiasi pirmosios žvėries, kurios *smertiška rona išgijusi buvo. * perkš. 3.
13. Ir daro *didžius ženklus, kad ir ugnį iš dangaus puldina po žmonių akių. * Mat. 24, 24. 2 Tes. 2, 9.

14. Ir išvadžioja *ant žemės gyvenančius, ženklų dėlei, kurie jai duoti, daryti po žvėries akių, ir sako ant žemės gyvenantiems, kad žvėrei abrozą darytų, kuri roną nuo kardo turėjo ir gyva buvo pastojusi.
* 5 Maiž. 13, 1.
15. Ir jai buvo duota, kad žvėries abrozui dvasę davė, kad žvėries abrozas kalbėjo, ir padarė, kad, kurie žvėries abrozo nesimeldė, nužavįti buvo.
16. Ir padaro visiems, mažiems ir didiems, bagotiems ir vargdieniams, valniems ir bernams, kad *jiems ženklas duotas buvo ant dešinės rankos, arba ant jų kaktos,
* per. 19, 20 ir 20, 4.
17. Idant nei vienas nei pirkti ne galėtų, nei parduoti, kaip tiktai tą ženklą turįsis, arba vardą žvėries, arba skaitlių jos vardo.
18. Čia *išmintis. Kas proto tur, tas te apmislija †skaitlių žvėries, nės žmogaus skaitlius yra, ir jos skaitlius yra šeši šimtai šešisdešimts ir šeši. * per. 17, 9. † per. 15, 2.

Perskyrimas 14.

Apie susirinkimo Dievo čystijimą ir sugriuvimą Babėlės.

Ir aš regėjau Avinėlį stovintį ant kalno Siono, ir su juomi šimtą ir keturisdešimt ir keturis tukstančius, turinčius jo Tėvo vardą, rašytą į savo kaktas.
2. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus lyg *didžių vandenų, ir lyg balsą didžio perkuno; ir balsas, kurį girdėjau, buvo kaip arpininkų, ant savo arpos žaidžiančiųjų. * per. 1, 15.
3. Ir giedojo lyg naują giesmę ties sostu ir po akių keturių žvėrių ir vyresniųjų; ir nei vienas tos giesmės išmokti ne galėjo, kaip tikt tie *šimtas keturisdešimt ir keturi tukstančiai, kurie nuo žemės atpirkti.
* per. 14, 1.
4. Tie yra, kurie su moterimis ne apsibiaurinę, nės jie *mergos yra, ir seka Avinėlį, kur jis eina. Tie †yra atpirkti iš žmonių, pirmonėmis Dievui ir Avinėliui. * 2 Kor. 11, 2. † per. 5, 9.
5. Ir jų *burnoje nei jokio vyliaus ne rasta; nės jie yra nebartini pas Dievo sostą. * Ps. 32, 2. Zėp. 3, 13.
6. Ir aš regėjau kitą angielą, lekiantį *per dangaus vidų; tas turėjo amžiną Evangėlią pranešti sėdintiems ir gyvenantiems ant žemės, ir visiems pagonams ir giminėms ir liežuviams ir žmonėms. * per. 8, 13.
7. Ir tarė didžiu balsu: bijokitės *Dievo ir duokite jam garbę, nės atėjo čėsas jo sudo; ir †melskitės to, kurs padarė dangų ir žemę ir mares ir vandens versmes.
* 5 Maiž. 32, 3. † Darb. 14, 15.
8. Ir kitas angielas, sekdamas jį, tarė: sugriuvo, *sugriuvo Babėlė, didysis miestas, nėsa ji savo kekšystės vynu girdė visus pagonus.
* Jėz. 21, 9. Jėr. 51, 8.
9. Ir trečias angielas sekė paskui šį, ir didžiu balsu tarė: jei *kas tos žvėries meldžiasi ir jos abrozo, ir ima ženklą ant savo kaktos, arba savo rankos, * per. 13. 14.
10. Tasai *gers vyno Dievo keršto, kurs įpiltas yra, ne praskiestas †jo keršto kylike; ir bus mučytas ugnimi **ir siera po akių šventųjų angielų ir po akių Avinėlio.
* Jėz. 51, 17. Jėr. 25, 15. Ps. 60, 5. † per. 16, 19. ** per. 19, 20.
11. Ir dumai *jų mukos eis aukštyn nuo amžių iki amžių; ir jie ne tur atilsies dieną ir naktį, kurie meldėsi tos žvėries ir jos abrozo, ir jei kas priėmė ženklą jos vardo.
* per. 19, 3.
12. Čia *yra kantrumas šventųjų, †čia yra laikąjie Dievo prisakymus ir tikėjimą į Jėzų. * per. 13, 10. † per. 12, 17.
13. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus, man sakantį: rašyk: išganyti numiriejie, kurie Viešpatyje miršta, nuo dabar. Beje, taria Dvasė, jeib *ilsėtųs nuo savo darbų; nėsa jų darbai seka juos. * Ebr. 4, 10. per. 12, 10.
14. Ir aš regėjau, ir štai, balta debesis, ir ant debesies sėdintį vieną, lygų *žmogaus sunui, tas turėjo aukso vainiką ant savo galvos ir savo rankoje aštrų piautuvą.
* Ezėk. 1, 26. Dan. 7, 13. per. 1, 13.
15. Ir kitas angielas išėjo iš bažnyčios ir šaukė didžiu balsu sėdinčiam ant debesies: pridėk *savo piautuvą ir piauk! nėsa piuties čėsas atėjo, nėsa kas piautina ant žemės, jau padžiuvo. * Mat. 13, 39.

16. Ir sėdįsis ant debesies ištiko
žemę su piautuvu, ir žemė piaunama
buvo.
17. Ir kitas angielas išėjo iš baž-
nyčios, kuri danguje yra, taipjau
turįs aštrų vynpeilį.
18. Ir kitas angielas išėjo iš alto-
riaus, tas valę turėjo ant ugnies, ir
šaukė didžiu balsu turinčiam aštrųjį
vynpeilį ir tarė: pridėk *savo aštrų-
jį vynpeilį ir piauk vynkekes ant že-
mės! nėsa jos uogos nusirpusios.
* Joėl. 3, 13.
19. Ir angielas pridėjęs savo vyn-
peilį žemei, piovė žemės vynmedžio
šakas ir įmete jas į didę spaustuvę
Dievo keršto.
20. Ir spaustuvė *buvo mindžiota
lauke miesto, ir kraujas ėjo iš spau-
stuvės iki arklių kamanų, per tuk-
stantį šešis šimtus varsnų.
* Jėz. 63, 3. Raud. 1, 15.

Perskyrimas 15.

Penktas regėjimas: apie septynes paskutines slogas.

Ir aš *regėjau kitą ženklą danguje,
tas buvo didis ir dyvnas: septyni
angielai turėjo septynes paskutines
slogas; nės tomis pabaigtas yra
Dievo kerštas. * per. 12, 1. 3.
2. Ir aš regėjau lyg *stiklines ma-
res, ugnimi sumaišytas; ir kurie per-
galėjimą buvo gavę ant anos žvė-
ries bei jos abrozo bei jos ženklo
bei jos vardo skaitliaus, bestovinčius
prie stiklinių marių ir beturinčius
Dievo arpas; * per. 4, 6.
3. Ir giedojo giesmę *Maižėšiaus,
Dievo tarno, ir giesmę Avinėlio, ir
tarė: didi †ir dyvni tavo darbai,
Viešpatie, visogalįsis Dieve, teisus
ir tikri tavo keliai, tu Karaliau šven-
tųjų. * 2 Maiž. 15, 1. † 5 Maiž. 32, 4.
4. Kas *tavęs nesibijotų, Viešpatie,
ir tavo vardą ne liaupsintų? nės tu
vienas šventas esi. Nės visi †pa-
gonai atėję, melsis po tavo akių;
nėsa tavo sudai apsireiškė.
* Jėr. 10, 7. † Jėz. 66, 23.
5. Potam regėjau, ir štai, atverta
*buvo bažnyčia šėtros liudijimo dan-
guje. * per. 11, 19.
6. Ir išėjo iš bažnyčios septyni an-
gielai, kurie turėjo septynes slogas,
aprėdyti *čysta skaista drobe, ir kru-
tinės apjuostos aukso juostomis.
* per. 1, 13.
7. Ir vienas anų keturių žvėrių da-
vė septyniems angielams septynis
aukso kaušus, pilnus keršto Dievo,
gyvo esančio nuo amžių iki amžių.
8. Ir bažnyčia *pilna pastojo du-
mų dėl Dievo šlovės ir dėl jo stip-
rybės; ir nei vienas ne galėjo į baž-
nyčią įeiti, iki pasibaigė septynios
slogos septynių angielų. * Jėz. 6, 4.

Perskyrimas 16.

Kaušai Dievo keršto septynių angielų išliejami.

Ir aš girdėjau didį balsą iš bažny-
čios kalbantį tiems *septyniems an-
gieliams: eikite ir išliekite kaušus
Dievo keršto ant žemės. * per. 15, 1.
2. Ir pirmasis nuėjęs, savo kaušą
išliejo ant žemės. Ir radosi *pikta
ir nelaba votis ant žmonių, kurie
žvėries ženklą turėjo ir jos abrozo
meldėsi. * 2 Maiž. 9, 9. 10. 11.
3. Ir antrasis angielas išliejo savo
kaušą į marias. Ir buvo *kraujas,
kaip negyvo; ir kožna dušia mirė
mariose. * 2 Maiž. 7, 20.
4. Ir trečiasis angielas išliejo savo
kaušą į upių sroves ir į versmes. Ir
*pavirto į kraują. * 2 Maiž. 7, 20.
5. Ir aš išgirdau angielą sakantį:
Viešpatie, *tu esi teisus, kurs tu esi,
ir kurs tu buvai, ir šventas, kad
toktai sudijai. * Ps. 119, 137.
6. Nėsa jie *kraują šventųjų bei
prarakų praliejo, ir kraują jiems da-
vei gerti; nės jie to verti.
* Mat. 23, 34. 35.
7. Ir aš išgirdau kitą angielą iš al-
toriaus sakantį: beje, Viešpatie, viso-
galįsis Dieve, tavo sudai tikri ir teisus.
8. Ir ketvirtasis angielas išliejo savo
kaušą į *saulę. Ir buvo jam duota,
žmonėms karštį padaryti ugnimi.
* per. 8. 12.
9. Ir žmonėms karšta buvo iš didžio
tvanko, ir bluznijo Dievo vardą, va-
lę turinčio ant šių slogų; ir *ne pri-
sivertė, kad jam garbę duotų.
* Dan. 5, 22. 23. per. 9, 20.
10. Ir penktasis angielas išliejo savo
kaušą ant žvėries sosto. Ir jos ka-
ralystė buvo aptemusi, ir jie sukram-
tė savo liežuvius iš peršulų;
11. Ir bluznijo *Dievą danguje dėl
savo sopulių ir dėl savo vočių. Ir
ne prisivertė nuo savo darbų.
* per. 9, 21

12. Ir šeštasis angielas išliejo savo kaušą ant didės srovės Euprato; ir vanduo nuseko, kad *taisytas butų kelias karaliams nuo saulės užtekėjimo. *Jėz. 11, 15. 16.
13. Ir aš regėjau iš smako nasrų, bei iš žvėries nasrų, bei iš nasrų netikrojo prarako išeinant *tris nečystas dvases, lygias varlėms. *1 Jono 4, 1. 2. 3.
14. Ir yra dvasės velnių, *darančios ženklus, ir išeina pas žemės karalius ir į visą svieto apskritumą, juos surinkti į karą ant anos didžiosios dienos Dievo Visogalinčio. *2 Tes. 2, 9. per. 13, 13. Mat. 24, 24.
15. Štai, *ateimi kaip vagis. Išganytas, kursai bunda ir laiko savo rubus, kad †ne vaikščiotų nuogas, ir ne butų matoma jo gėda. *1 Tes. 5, 2. †2 Kor. 5, 3.
16. Ir *jis surinko juos į vieną vietą, vadinamą ėbrėiškai Armagedon (prapuolimo kalnas). *per. 19, 19.
17. Ir sekmasis angielas išliejo savo kaušą į orą. Ir išėjo balsas nuo dangaus iš sosto, kalbąs: atlikta.
18. Ir *radosi balsai ir perkunai ir žaibai, ir stojos didis žemės padrebėjimas, kokio ne buvo, koliai žmonių buvo ant žemės; ir buvo toks žemės drebėjimas labai didis. *per. 4, 5.
19. Ir iš didžiojo miesto trys dalys stojos, ir pagonų miestai sugriuvo. Ir Babylonės didžiosios minėta buvo po Dievo akių, jai *duoti vyno kyliką nuo jo baisingojo keršto. *Jėz. 51, 17. 22.
20. Ir visos *salos pabėgo, ir kalnai ne buvo rasti. *per. 6, 14.
21. Ir *didi ledai, kaip šimtų svarų, puolė iš dangaus ant žmonių; ir žmonės Dievą bluznijo dėl ledų slogos, nės jo sloga labai didė. *per. 11, 19.

Perskyrimas 17.

Šeštas regėjimas: apie Babėlės karalystę.

Ir atėjęs vienas septynių angielų, turinčių septynis kaušus, kalbėjo su manim, tarydamas man: eikš, parodysu tau apsudijimą didžiosios kekšės, sėdinčios *ant daug vandenų, *Jėr. 51, 13.
2. Su kuria kekšavo žemės karaliai, ir *gyvenantiejie ant žemės girti pastojo iš vyno jos kekšavimo. *per. 14, 8.
3. Ir jis gabeno manę dvasėje į pusčią. Ir mačiau tą moteriškę sėdint ant raudonos žvėries, kaip purpuros; ta buvo pilna bluznijimo vardų ir turėjo septynes galvas bei dešimt ragų.
4. Ir ta moteriškė buvo *aprėdyta šarlotu bei purpura, ir †išgrožinta auksu bei brangiais akmenėliais bei perlomis, ir **turėjo aukso kupką rankoje, pilną biaurybių ir nečystybės jos kekšystės. *per. 18, 16. †Dan. 11, 38. **Jėr. 51, 7.
5. Ir ant jos kaktos parašytas vardas, *paslėptinė: didėji †Babėlė, motyna kekšystės ir visų biaurybių ant žemės. *2 Tes. 2, 7. †per. 14, 8 ir 16, 19 ir 18, 2. 10. 21.
6. Ir aš regėjau tą *moteriškę girtą šventųjų krauju bei krauju Jėzaus liudininkų. Ir labai dyvijaus, ją regėdamas. *per. 18, 24.
7. Ir angielas tarė man: kam dyvijiesi? aš tau sakysu paslėptinę apie tą moteriškę bei tą žvėrį, kuri ją neša ir tur septynes galvas bei dešimt ragų.
8. Ta žvėris, kurią tu regėjai, buvo, ir niera, ir vėl ateis iš *bedugnio, ir eis į pražuvimą; ir †dyvysis gyvenantiejie ant žemės, (kurių vardai ne stov rašyti **gyvasties knygose nuo svieto pradžios), regėdami žvėrį, kad buvo, ir niera, kačeig tačiau yra. *per. 11, 7. †per. 13, 3. **per. 3, 5 ir 20, 12. 15 ir 22. 19. 2 Maiž. 32, 32. Dan. 12, 1. Pil. 4, 3.
9. Ir čia *yra mislis, prie kurios išminties reikia. Septynios †galvos, tai septyni kalnai, ant kurių ta moteriškė sėd, ir yra septyni karaliai. *per. 13, 18. †per. 13, 1.
10. Penki puolė, ir vienas yra, ir kits dar ne atėjo, ir atėjęs tur trumpintėlį čėsą pabuti.
11. Ir žvėris, kuri buvo ir niera, tai ašmasis, ir tas yra iš tų septynių, ir eina į pražuvimą.
12. Ir tie *dešimt ragai, kurius regėjai, tai dešimt karaliai, kurie karalystės dar ne gavo, bet gaus, kaip karaliai, ant vieno čėso valę su žvėrimi. *Dan. 7, 20. per. 13, 1.
13. Šie tur vieną mislį, ir duos žvėrei savo stiprybę ir macį.
14. Šie kariaus su Avinėliu, ir Avinėlis juos pergalės, nėsa *jis Vieš-

pats visų viešpačių ir Karalius visų
karalių, ir su juomi pavadintieji bei
išrinktieji bei tikintieji.
* 5 Maiž. 10, 17. 1 Tim. 6, 15.
15. Ir jis tarė man: tie *vandens,
kurius regėjai, kur ta kekšė sėd, tai
žmonės bei pulkai bei pagonai bei
liežuviai. * Jėz. 8, 7. Jėr. 47, 2.
16. Ir tie dešimt ragai, kurius re-
gėjai ant žvėries, tie *kekšės ne kęs
ir ją padarys pustą ir nuogą, ir jos
kuną ės, ir ją ugnimi sudegįs.
* per. 16, 12.
17. Nėsa *Dievas jiems tai davė į
jų širdį, daryti jo mislį ir daryti vie-
ną mislį, ir duoti savo karalystę žvė-
rei, iki išsipildant Dievo žodžiams.
* 2 Tes. 2, 11.
18. Ir moteriškė, kurią tu regėjai,
tai *didysis miestas, †kursai karaly-
stę tur ant žemės karalių.
* per. 16, 19. † per. 12, 4.

Perskyrimas 18.

Apie sugriuvimą ir koravonę prieškristiškos karalystės.

Ir potam aš regėjau kitą angielą nu-
žengiantį iš dangaus, tas turėjo didę
macį; ir *žemė prašvito nuo jo skai-
stumo. * Ezėk. 43, 2.
2. Ir rėkė iš sylos didžiu balsu tar-
damas: sugriuvo, *sugriuvo Babėlė di-
dėji, ir pastojo †velnių namais ir už-
silaikymu visų nečystų ir nekenčia-
mų paukščių. * Jėz. 21, 9. Jėr. 51, 8. per. 14, 8.
† Jėz. 3, 21 ir 34, 14. Jėr. 50, 39.
3. Nėsa *keršto vyno jos kekšystės
visi pagonai gėrė, ir karaliai ant že-
mės su ja kekšavo, ir jos kupčiai
pralobo iš jos didžio išdykumo.
* Jėr. 51, 7. Naum. 3, 4.
4. Ir aš išgirdau kitą balsą iš dan-
gaus, tas tarė: išeikite *iš jos, mano
žmonės, kad ne pastotumbite dalyvi
jos griekų, kad ne ko gautumbite jos
slogų. * Jėz. 48, 20 ir 52, 11. Jėr. 50, 8 ir 51, 6. 45.
5. Nėsa jos griekai pritenka iki dan-
gaus, ir Dievas mena jos nelabumo.
6. Užmokėkite *jai, kaip jiji jums
mokėjo, ir dvigubai jai darykite pa-
gal jos darbus; ir kuriuom kyliku ji
jums įpylė, įpilkite jai dvigubai.
* Ps. 137, 8. Jėr. 50, 15. 29.
7. Kieko *ji šlovės sau darė ir iš-
dykusiai elgiesi, tiek jai įpilkite kan-
čios bei raudojimo. Nės ji sako
savo širdyje: aš sėdžiu ir †esmi ka-
ralienė, ir ne busu našlė, ir raudo-
jimo ne matysu.
* Ezėk. 28, 2. i. t. † Jėz. 47, 7. 8.
8. Todėl jos slogos vienoje *dienoje
ateis, smertis, raudojimas bei ba-
das; ugnimi ji bus sudeginta; nėsa
stiprus †yra Ponas Dievas, kursai
ją sudys. * Jėz. 47, 9. † Jėr. 50, 34.
9. Ir ją *apverks ir raudos dėl jos
karaliai ant žemės, kurie su ja kek-
šavę ir išdykusiai elgėsi, matydami
†dumus jos degimo.
* per. 17, 2. † Ezėk. 26, 16. 17.
10. Ir iš tolo stovės, bijodamiesi
jos kančios, ir tars: bėda, *bėda, di-
dysis miestas Babėlė, ans drutasis
miestas! su viena adyna atėjo tavo
sudas. * per. 14, 8. Jėz. 21, 9.
11. Ir kupčiai *ant žemės verks ir
raudos savyje, kad jų tavorų nei vie-
nas daugiaus ne pirks, * Ezėk. 27, 27—36.
12. Tavoro aukso ir sidabro ir bran-
gių akmenaičių ir perlų ir šilkų ir
purpuros ir brangiausios drobės ir
šarloto ir visokio medžio, skaniai
kvepiančio, ir visokių rykų iš ele-
panto kaulų, ir visokių rykų iš bran-
giaus medžio ir vario bei geležies
bei marmoro,
13. Bei cinamėto bei tymiono bei
mosties bei kodylo bei vyno bei
aliejaus bei kvietmilčių bei kviečių
bei galvijų bei avių bei arklių bei
vežimų bei vergų bei žmonių dušių.
14. Ir obuolai, kuriais tavo dušia
pasimėgo, nuo tavęs atstojo, ir vis,
kasgi riebu buvo bei šlovna, nuo
tavęs atstojo, ir tu jau daugiaus tų
ne rasi.
15. Pardavėjai *tokio tavoro, kurie iš
jos pralobo, iš tolo stovės, bijoda-
miesi jos kančios, ir verks ir raudos,
* per. 3, 11.
16. Sakydami: bėda, bėda, tas di-
dysis miestas, kurs *buvo aprėdytas
šilkais ir purpura ir šarlotu, ir ap-
auksintas buvo auksu bei brangiais
akmenaičiais bei žemčugais; * per. 17, 4.
17. Nėsa su viena adyna išpustyta
yra tokia bagotystė. Ir visi *laivų
ponai, pulkas laivais kupčiaujančių,
ir laivininkai, kurie ant marių kup-
čiauja, stovėjo iš tolo,
* Jėz. 23, 14. Ezėk. 27, 29.
18. Ir rėkė, *dumus jos degimo

matydami, ir tarė: kas lygus tam
didžiam miestui? * Jėz. 34, 10.
19. Ir jie, *mesdami dulkes ant savo
galvų, šaukė, verkė ir raudojo ir
tarė: bėda, bėda, tas didysis miestas,
kuriame pralobo visi laivus turį ma-
riose iš jo tavoro! nėsa su viena
adyna jis yra išpustytas. * Joz. 7, 6. Job. 2, 12.
20. Džiaugkis *tuomi, dangau, ir
jus šventieji apaštalai bei prarakai;
nėsa Dievas pagal jųsų provą jį su-
dijo! * Jėz. 44, 23 ir 49, 13. Jėr. 51, 48.
21. Ir vienas drutas angielas pakėlęs
didį akmenį, kaip maluno girnas, jį
į mares įmetė, tarydamas: taipo *su
padurmu pametams didysis miestas
Babėlė, ir ne bus daugiaus rastas.
* Jėr. 51, 64.
22. Ir *balsas dainuojančių bei ant
striunų žaidžiančių vamzdininkų bei
trubininkų jau daugiaus ne bus ta-
vyje girdėtas; ir nei vienas remesti-
ninkas visokio remesto daugiaus ta-
vyje ne bus rastas; ir maluno bal-
sas ne bus daugiaus tavyje girdėtas.
* Jėz. 24, 8. Ezėk. 26, 13.
23. Ir žvakės šviesumas daugiaus
ne žibės tavyje; nei *balsas jaunikio
bei marčios ne bus tavyje girdėtas;
nėsa tavo pirkliai buvo kunįgaikščiai
ant žemės, †o per tavo žynavimą
paklydo visi pagonai.
* Jėr. 7, 34 ir 16, 9 ir 25, 10. † Naum. 3, 4.
24. Ir kraujas *prarakų bei šventųjų
jame yra rastas, ir †visų ant žemės
nužavintųjų. * per. 17, 6. † Mat. 23, 35. 37.

Perskyrimas 19.

Išrinktųjų pergalėjimo giesmė.

Potam išgirdau *balsą didžių pulkų
danguje, tariančių: Aleluja! Išgany-
mas bei liaupsė, garbė bei stiprybė
Dievui, musų Viešpačiui! * per. 11, 15.
2. Nėsa *tikri bei teisus jo sudai,
†kad didžiąją kekšę prasudijo, kuri
žemę savo kekšavimu pagadino, ir
kraują savo tarnų **atkeršijo iš jos
rankų. * per. 16, 7. † Jėr. 51, 25. ** Ps. 9, 13. Joėl. 3, 26.
3. Ir tarė antru kartu: Aleluja! ir
*dumai aukštyn eina amžinai.
* Jėz. 34, 10.
4. Ir anie dvidešimt ir keturi vy-
resnieji bei anos keturios žvėrys par-
puolė, meldėsi Dievo, ant sosto sė-
dinčiojo, ir tarė: *Amen, Aleluja!
* Ps. 106, 48.
5. Ir balsas išėjo iš sosto: liaupsin-
kite *musų Dievą, visi jo tarnai, ir
kurie jo bijotės, abieji, ir maži ir
didi! * Ps. 134, 1.
6. Ir aš išgirdau balsą didžio pulko,
ir lyg balsą didžių vandenų, ir balsą
lyg sunkių perkunų, tariančių: Ale-
luja! nėsa *visogalįsis Dievas kara-
lystę įgavo. * per. 11, 15. 17.
7. Džiaugkimės ir linksminkimės ir
jam garbę duokime; nėsa Avinėlio
*svodba priėjo, ir jo pati prisitaisė.
* Ps. 118, 24. Mat. 22, 2 ir 25, 10.
8. Ir buvo *jai duota apsivilkti čy-
stais ir gražiais šilkais. (Bet šilkai
yra šventųjų teisybė.) * Ps. 45, 13. 14.
9. Ir jis tarė man: rašyk: išganyti
*pakviestieji ant Avinėlio vakarienės.
Ir jis tarė man: tai tikri Dievo žo-
džiai. * Luk. 14, 15. 16.
10. Ir aš puoliau jam į kojas, jo
melstis. Ir jis tarė man: dabokis,
*ne daryk to, aš esmi tavo draugas
ir tavo brolių ir turinčių Jėzaus liu-
dymą; Dievo melskis. (Bet Jėzaus
liudijimas yra dvasė prarakystės.)
* Darb. 10, 26.
11. Ir aš regėjau dangų atvirą, ir
štai, baltas *arklys, ir ant jo sėdįs,
vadinamas Viernas ir Teisus, ir su-
dija bei kariauja su teisybe. * per. 6, 2.
12. Ir *jo akys, kaip ugnies liepsna,
ir ant jo galvos daug vainikų, ir tu-
rėjo vardą rašytą, kurį nei vienas
ne žinojo, kaip tikt jis pats. * per. 1, 14.
13. Ir *buvo apvilktas rubu, krau-
jais apšlakstytu, ir jo vardas vadina-
mas: Dievo †žodis. * Jėz. 63, 2. 3. † Jon. 1, 1.
14. Ir jį sekė dangaus pulkai ant
baltų žirgų, apvilkti *baltais ir čy-
stais šilkais. * per. 4, 4.
15. Ir iš *jo burnos ėjo aštrus kar-
das, kad tuomi pagonus ištiktų, ir
jis †valdys juos geležine rykšte. Ir
jis **mindžioja spaustuvę vyno bai-
singojo keršto visogalinčio Dievo.
* 2 Tes. 2, 8. † Ps. 2, 9. ** Jėz. 63, 3.
16. Ir tur vardą, rašytą ant savo
rubo ir ant savo kulšies šitaip: Kara-
lius *visų karalių ir Viešpats visų
viešpačių. * Dan. 2, 47. 1 Tim. 6, 15. per. 17, 14.
17. Ir aš regėjau angielą saulėje
stovintį, ir jis šaukė didžiu balsu tarda-
mas visiems paukščiams po dangumi
lekiantiems: eikite *šen ir susirin-

kite ant vakarienės didžiojo Dievo, * Ezék. 39, 17.

18. Kad *valgytumbite kuną karalių ir kareivių vyresniųjų, ir kuną stipriųjų ir žirgų ir ant jų sėdinčiųjų, ir kuną visų valnųjų ir vergų, abiejų, ir mažų ir didžiųjų. * Jéz. 49, 26.

19. Ir aš regėjau žvėrį ir žemės karalius, ir jų pulkus susirinkusius, kariauti su tuomi, kursai ant žirgo sėdėjo, ir su jo pulku.

20. Ir *ta žvėris buvo sugauta, ir su ja netikrasis prarakas, ženklus darąsis po jos akių, kuriais išvadžiojo imančius žvėries ženklą ir meldžiančiuosius žvėries abrozo; šiuodu abudu gyvu buvo įmestu į †ugnies pilną duobę, siera degančią. * per. 13, 1. 15. † per. 20, 10. Jéz. 30, 33. Dan. 7, 11. 26.

21. Ir kiti buvo nužavinti kardu to, kurs ant žirgo sėdėjo, iš jo burnos išeinančiu; ir visi paukščiai prisilesė *jų mėsos. * per. 17, 16.

Perskyrimas 20.

Apie surištą ir atrištą smaką, Gogą bei Magogą, ir sudną dieną.

Ir aš regėjau angielą nuo dangaus nužengiantį; tas *turėjo bedugnio raktą bei didį lencugą savo rankoje. * per. 1, 18.

2. Ir jis sugavo *smaką, senąjį žaltį, butent velnią, arba šėtoną, ir surišo jį ant tukstanties metų. * per. 12, 9.

3. Ir įmetęs jį į bedugnį, užrakino jį ir *užpečvietijo viršuje ant jo, kad ne daugiaus išvadžiotų pagonus, iki pereitų tukstantis metų, ir potam tur atrištas buti trumpam čėsui. * Dan. 6, 17.

4. Ir aš regėjau *sostus, ir jie atsisėdo ant tų, ir jiems buvo duotas sudas; ir dušias nukirstųjų dėl liudijimo Jėzaus bei dėl Dievo žodžio, ir kurie ne buvo meldėsi žvėries, nei jos abrozo, ir ne buvo priėmę jos ženklą į savo kaktą bei į savo rankas; šie gyveno ir karaliavo su Kristumi tukstantį metų. * Dan. 7, 9. 22. 27. Mat. 19, 28.

5. Bet *kiti numirieji ne pastojo vėl gyvi, iki perėjus tukstant metams. Tai pirmasis prisikėlimas. * Jéz. 26, 11.

6. Išganytas ir šventas yra, kursai dalies tur pirmame prisikėlime; ant tokių antrasis smertis ne tur valės, bet jie bus kunigai *Dievo bei Kristaus, ir su juomi karaliaus tukstantį metų. * Jéz. 61, 6. 1 Petr. 2, 9.

7. Ir perėjus tukstant metams, šėtonas bus atrištas iš savo kalėjimo,

8. Ir išeis išvadžioti pagonus, keturiuose žemės kampuose, Gogą *ir Magogą, juos surinkti į karą, kurių skaitlius yra kaip žiezdros prie marių. * Ezék. 38, 2 ir 39, 1.

9. Ir *jie stojosi ant žemės platumo, ir apstojo abažą šventųjų bei mylėtąjį miestą. Bet ugnis puolusi nuo Dievo iš dangaus, suėdė juos. * Jéz. 8, 8. Ezék. 38, 9. 16.

10. Ir velnias, juos išvadžiojąsis, buvo mestas į ugningą duobę bei sierą, kur *žvėris bei netikras prarakas buvo; ir †bus kankinami dieną ir naktį nuo amžių iki amžių. * per. 19, 20. † per. 4, 19. 11.

11. Ir regėjau didį baltą sostą ir tą, ant jo sėdintį, nuo kurio akių bėgo *žemė ir dangus, ir jiems vietos ne buvo rasta. * 2 Petr. 3, 7. 10. 11.

12. Ir regėjau numirusius, abiejus, ir mažus ir didžius, stovint po Dievo akių, ir *knygos buvo atvertos. Ir vėl kitos †knygos buvo atvertos, kurios yra gyvasties. Ir numirieji buvo sudyti iš rašto knygose pagal jų darbus. * Dan. 7, 10. † Dan. 12, 1. Pil. 4, 3. per. 3, 5.

13. Ir marios *davė numirusius, kurie jose buvo, ir smertis bei pekla davė numirusius, kurie jose buvo; ir buvo sudyti, kožnas pagal savo darbus. * Jéz. 26, 19.

14. *Ir smertis bei pekla buvo metami į ugningą duobę. Tai esti antrasis smertis. * per. 6, 8. 1 Kor. 15, 26. 54. 55.

15. Ir jei kurį ne rado parašytą gyvasties knygose, tas *buvo įmestas į ugningą duobę. * Mat. 25, 41.

Perskyrimas 21.

Sekmas regėjimas apie naują Jėruzalę.

Ir aš *regėjau naują dangų ir naują žemę. Nėsa pirmasis dangus bei pirmoji žemė sugaišo, ir marių jau niera. * Jéz. 65, 17 ir 66, 22. 2 Petr. 3, 13.

2. Ir aš, Jonas, regėjau *šventąjį miestą, naują Jėruzalę, nuo Dievo

iš dangaus nusileidžiančią, pritaisytą
kaip marčią, išrėdytą savam vyrui.
*Jėz.52,1. Gal.4,26.
3. Ir išgirdau didį balsą nuo sosto,
tariantį: štai, Dievo *šėtra prie žmo-
nių, ir jis prie jų gyvęs, ir jie bus
jo žmonės, ir jis, pats Dievas, su
jais bus jų Dievas.
*3Maiž.26,11.12. Ezėk.43,7. 2Kor.6,16.
4. Ir *Dievas nušluostys visas aša-
ras nuo jų akių, ir smerties jau ne
be bus, nei †raudojimo, nei rėksmo,
nei peršulų ne be bus; nėsa pir-
masis perėjo. *per.7,17. †Jėz.35,10.
5. Ir sėdįsis *ant sosto tarė: štai,
aš †vislab naują darau. Ir jis man
tarė: rašyk; nėsa tie žodžiai teisus
ir tikra tiesa.
*per.4,2.9 ir 5,1. †Jėz.43,19. 2Kor.5,17.
6. Ir jis tarė man: atlikta. Aš esmi
*A ir O, pradžia ir galas. Aš †iš-
troškusiam duosu iš versmės gyvojo
vandens dovanai.
*per.1,8. †Jėz.55,1. Jon.4,14.
7. Kas pergal, tas tai vislab į daly-
kus gaus, ir aš *busu jo Dievas, ir
jis bus mano sunus. *Sak.8,8. Ebr.8,10.
8. Bet *nusiminusiems ir netikin-
tiems bei biauriems bei razbainin-
kams bei kekšininkams bei žyniams
bei balvonininkams bei visiems me-
lagiams, tų dalis bus duobėje, ug-
nimi bei siera degančioje, koktai yra
antrasis smertis. *per.22,15.
9. Ir atėjo pas manę viens anų
*septynių angielų, kurie septynis
kaušus pilnus turėjo septynių pasku-
tinių slogų, ir su manimi kalbėda-
mas tarė: eikš, aš tau parodysu
moteriškę, *Avinėlio marčią.
*per.15,1.6 ir 19,7.
10. Ir nuvedė manę dvasėje ant
didžio ir *aukšto kalno ir parodė
man didįjį miestą, šventą Jėruzalę,
nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo.
*Ezėk.40,2.
11. Ir *turėjo Dievo šlovę, ir jos
šviesa buvo lygi anam brangiausiam
akmenaičiui jaspidui, žibančiam lyg
kristolas. *Ezėk.48,35.
12. Ir turėjo didžius ir aukštus
murus, ir turėjo *dvylika vartų, ir
ant vartų dvylika angielų, ir vardus
parašytus, koktai yra dvylika giminių
vaikų Izraėlio. *Ezėk.48,31.
13. Iš rytų trys vartai, iš šiaurės
trys vartai, iš pietų trys vartai, iš
vakarų trys vartai.
14. Ir miesto muras turėjo dvylika
akmenų apatinių, ir tuose *vardus
dvylika apaštalų Avinėlio. *Ezėk.2,20.
15. Ir tas, su manimi kalbąsis, tu-
rėjo *aukso nendrę, miestą matuoti,
ir jo vartus bei murus.
*Ezėk.40,3. Sak.2,1.
16. Ir tas miestas gul keturkampiai,
ir tiek jo ilgumo, kiek platumo. Ir
jis matavo miestą su nendre per
dvylika tukstančių varsnų. Ilgumas
ir platumas ir aukštumas to miesto
lygus.
17. Ir jis matavo jo murus, šimtą
ir keturisdešimt ir keturis mastus,
pagal mačių žmogaus, kurį angielas
turėjo.
18. Ir budavonė jo murų buvo ja-
spis, ir miestas iš čysto aukso, čy-
stam stiklui lygus.
19. Ir *apačios murų ir miesto bu-
vo išdabintos visokiais brangiais ak-
menaičiais: pirmasis apatinis akmuo
buvo jaspis, antras sapyras, trečias
kalcedonas, ketvirtas smaragdas,
*Jėz.54,11.
20. Penktas sardonikas, šeštas sar-
dis, sekmas krysolitas, ašmas bery-
lis, devintas topasas, dešimtas kry-
sopras, vienuoliktas yacintas, dvylik-
tas ametystas.
21. Ir dvylika vartų buvo dvylika
perlų, ir kožni vartai buvo iš vie-
nos perlos; ir miesto *ulyčios buvo
čysto aukso, lygiai kaip skaistus
stiklas. *per.22,2.
22. Ir *bažnyčios jame nei jokios
ne regėjau; nės Viešpats, visogalįsis
Dievas, tas jo bažnyčia, bei Avinėlis.
*Jon.4,23.
23. Ir *tas miestas ne privalo nei
saulės, nei mėnesio, kad jam švie-
stų; nės Dievo šlovė apšviečia jį, ir
jo žibnyčia Avinėlis.
*per.22,5. Jėz.60,19.20.
24. Ir pagonai, išganomieji, vaikš-
čioja toje šviesoje. Ir karaliai *ant
žemės įgabęs į jį savo šlovę.
*Jėz.60,3.5.
25. Ir *jo vartai ne užrakinami
dieną; nėsa tenai †ne bus nakties.
*Jėz.60,11.20. Sak.14,7.
26. Ir įgabęs į ją šlovę ir garbę
pagonų.

27. Ir ne *įeis į jį nieko nečysto,
ir kas biaurybę daro bei melą, bet tikt
rašytieji gyvasties †knygose Avinėlio.
* Jėz. 35, 8. † Pil. 4, 3.

Perskyrimas 22.

Apie tikrą džiaugsmą amžinos gyvatos.

Ir jis man parodė čystą *upę gy-
vojo vandens, skaistą, kaip kristolą,
tekančią iš sosto Dievo ir Avinėlio.
* Ezėk. 47, 1. Sak. 14, 8.
2. Viduryje *jo ulyčios ir iš abiejų
upės šalių stovėjo gyvasties medis,
tas nešė dvylikeropus vaisius, ir at-
nešė savo vaisius kas mėnesį; ir to
medžio lapai derėjo pagonų svei-
katai. * Ezėk. 47, 12.
3. Ir ne *bus jau nei jokio pra-
keikto; ir †Dievo sostas bei Avinė-
lio jame bus, ir jo tarnai jam šlužys,
* Sak. 14, 11. † Ezėk. 48, 35.
4. Ir regės *jo veidą, ir jo vardas
bus jiems ant jų kaktos.
* 1 Kor. 13, 12. 1 Jon. 3, 2.
5. Ir *ne bus tenai nakties, ir ne
privalys žibnyčios, arba saulės švie-
sos; nėsa Ponas Dievas juos ap-
švies, ir †jie karaliaus nuo amžių
iki amžių. * per. 21, 23. 25. † Dan. 7, 27.
6. Ir jis tarė man: šie žodžiai tikri
ir teisus. Ir Ponas Dievas šventųjų
prarakų savo angielą siuntė, jeib pa-
rodytų savo tarnams, kas veik tur
nusiduoti.
7. Štai, aš *ateimi veikiai. Išgany-
tingas †tas, kurs laiko prarakavimo
žodžius šiose knygose.
* per. 3, 11. † per. 1, 3.
8. Ir aš esmi Jonas, tai regėjęs ir
girdėjęs. Ir tai girdėjęs ir regėjęs,
*parpuoliau melstis pas angielo ko-
jas, kursai man tai parodė. * per. 19, 10.
9. Ir jis tarė man: dabokis, *tai
ne daryk; nės aš esmi tavo draugas
bei tavo brolių, prarakų bei laikan-
čiųjų žodžius šių knygų. Melskis
Dievo. * Mat. 4, 10.
10. Ir *jis tarė man: ne užpečvietyk
prarakavimo žodžius šiose knygose;
†nėsa čėsas arti.
* Dan. 8, 26 ir 12, 4. Pil. 4, 5. † per. 1, 3.
11. Kas *nelabas, tas vis testov ne-
labas, ir kas nečystas, tas vis testov
nečystas; bet kas geras, tas vis te-
stov geras, ir kas šventas, tas testov
vis šventas. * 2 Tim. 3, 13.
12. Ir štai, aš ateimi veikiai, ir ma-
no alga su manim, jeib duočiau *kož-
nam, kaip jo darbai bus. * Rym. 2, 6.
13. Aš *esmi A ir O, pradžia ir
galas, Pirmasis ir Paskutinis.
* Jėz. 41, 4 ir 44, 6 ir 48, 12. per. 1, 8. 11 ir 21, 6.
14. Išganytingi tie, kurie jo prisa-
kymus laiko, kad jie valę turėtų
ant medžio gyvasties, ir pro vartus
įeitų į miestą.
15. Nėsa lauke *yra šunys bei †žy-
niai bei kekšininkai bei razbainin-
kai bei balvonų garbintojai, ir visi
mylį ir darą melus. * 1 Kor. 6, 9. 10. per. 21, 8.
16. Aš, *Jėzus, siunčiau savo angielą,
jums tai liudyti susirinkimuose. Aš
†esmi šaknis giminės Dovido, šviesi
**aušros žvaigždė. * per. 1, 1. † per. 5, 5.
** 4 Maiž. 24, 17. Sak. 6, 12. 2 Petr. 1, 19. per. 2, 28.
17. Ir Dvasė bei marti taria: eikš!
Ir kas tai gird, tas te sako: eikš! Ir
*trokštąsis te ateiti, ir noris te
imasi gyvasties vandens dovanai.
* Jėz. 55, 1. Jono 7, 37. per. 21, 6.
18. Bet aš liudiju visiems girdin-
tiems prarakavimo žodžius šiose kny-
gose; jei *kas prideda, tai Dievas
pridės jam slogas, šiose knygose pa-
rašytas. * 5 Maiž. 4, 2 ir 12, 32.
19. Ir *jei kas atims nuo žodžių
šito prarakavimo knygų, tai Dievas
atims jo dalį †nuo gyvasties kny-
gų, ir nuo šventojo miesto, ir nuo
to, kas šiose knygose parašyta.
* 5 Maiž. 4, 2. per. 12, 32. † Pil. 4, 3.
20. Taria, kurs tai liudija: beje, aš
ateimi veik. Amen. *Beje, ateik,
†Pone Jėzau. * Jono 21, 25. † 2 Tim. 4, 8.
21. Malonė *musų Pono Jėzaus Kri-
staus te esie su jumis visais. Amen.
* Rym. 16, 20. 24. 2 Tes. 3, 18.